Thượng Thần, Ôm Con Hổ Nhỏ Nhà Ngài Về

Contents

Thượng Thần, Ôm Con Hổ Nhỏ Nhà Ngài Về **4**

1. Chương 1: Thượng Thần Nhặt Được Con Hổ Nhỏ . . . 5
2. Chương 2: Con Hổ Nhỏ Tên Là Duyệt Nhi . . . 8
3. Chương 3: Sở Từ . . . 9
4. Chương 4: Bị Dọa Thành Hình Người . . . 11
5. Chương 5: Phàm Nhân Thực Cũng Không Gạt Ta . . . 13
6. Chương 6: Đạp Vũ Thượng Thần . . . 16
7. Chương 7: Ngoan Ngoãn Đứng Ở Đây . . . 18
8. Chương 8: Một Đoạn Thầy Trò Cấm Luyến . . . 21
9. Chương 9: Ngươi Và Đạp Vũ Thượng Thần Có Quan Hệ Gì . . . 25
10. Chương 10: Trừ Phi Tiểu Ái Đồ Hôn Ta Một Cái . . . 27
11. Chương 11: Nữ Nhân Của Bổn Quân . . . 30
12. Chương 12: Chúng Ta Quen Biết Nhau Sao? . . . 34
13. Chương 13: Chỉ Là Đang Tìm Tiểu Ái Đồ Của Ta Mà Thôi . . . 37
14. Chương 14: Hỏa Phượng Hoàng Rất Mạnh Mẽ . . . 40
15. Chương 15: Đồ Đệ Ngây Thơ Đáng Yêu, Sư Phụ Bao Dung Sủng Ái . . . 44
16. Chương 16: Để Hắn Làm Tùy Tùng Của Con… . . . 47
17. Chương 17: Nếu Như Ta Ra Đi Trước Con . . . 50
18. Chương 18: Đồng Ý Ở Bên Cạnh Ta . . . 54
19. Chương 19: Điều Ta Muốn Làm Nhất Trong Ba Trăm Năm . . . 57
20. Chương 20: Huyễn Oanh Lưu Ly Trượng . . . 62
21. Chương 21: Mỗi Người Một Bao Hạt Hướng Dương . . . 64
22. Chương 22: Tử Dao Thần Quân . . . 67
23. Chương 23: Cùng Nhau Thụ Kiếp . . . 70
24. Chương 24: Nàng Sống, Ta Mới Sống . . . 72
25. Chương 25: Tử Hổ Thất Mệnh . . . 74
26. Chương 26: Ta Muốn Trở Thành Người Giàu Nhất Lục Giới . . . 76
27. Chương 27: Sẽ Luôn Đối Với Nàng Như Vậy, Được Không? . . . 79
28. Chương 28: Tử Tẫn Ấn Xuất Hiện . . . 82
29. Chương 29: Bắt Giặc Bắt Vua . . . 84
30. Chương 30: Sát Na Phương Hoa . . . 86
31. Chương 31: Một Mồi Lửa Đốt Trụi Bồng Lai Tiên Sơn Các Ngươi . . . 88
32. Chương 32: Lại Đi Đông Hải . . . 91
33. Chương 33: Ai Nghe Ai . . . 93
34. Chương 34: Yêu Đương Vụng Trộm Trong Truyền Thuyết . . . 96
35. Chương 35: Ta Muốn Ăn Thịt! . . . 98
36. Chương 36: Ai Dám Có Ý Kiến? . . . 101
37. Chương 37: Ta Thật Sự Không Thú Vị Sao? . . . 104
38. Chương 38: Khó Khăn Giải Biển Cạn . . . 106
39. Chương 39: Người Và Bọn Họ Không Giống Nhau . . . 109
40. Chương 40: Lưỡng Tình Tương Duyệt. . . . 111

41. Chương 41: Ta Luôn Có Thể Làm Thay Nàng . . . 114
42. Chương 42: Thư Khiêu Chiến Một Cách Lộ Liễu . . . 116
43. Chương 43: Ta Đối Với Cô Nương Nhất Kiến Chung Tình . . . 119
44. Chương 44: Muốn Đi Doanh Châu . . . 121
45. Chương 45: Mỗi Một Sợi Tóc Của Người Đều Rất Đẹp . . . 125
46. Chương 46: Sát Ý Của Tức Mặc Ly . . . 127
47. Chương 47: Mơ Mơ Hồ Hồ . . . 130
48. Chương 48: Ta Cưới Nàng Làm Vợ, Được Không? . . . 133
49. Chương 49: Biến Cố Bồng Lai. Duyệt Nhi Tức Giận. . . . 135
50. Chương 50: Vũ Trụ Nhỏ Của Duyệt Nhi Bùng Nổ . . . 138
51. Chương 51: Trọn Đời Trọn Kiếp Một Đôi . . . 140
52. Chương 52: Nàng Vốn Là Một Cô Hổ Nhỏ . . . 142
53. Chương 53: “lạc Thủy” Thượng Thần . . . 145
54. Chương 54: Nghịch Viêm Mua Mạng . . . 147
55. Chương 55: Ôm Cây Đợi “hổ”(1) . . . 149
56. Chương 56: Ôm Cây Đợi Hổ (2) . . . 151
57. Chương 57: Ôm Cây Đợi Hổ (3) . . . 155
58. Chương 58: Ôm Cây Đợi Hổ(4) . . . 157
59. Chương 59: Tức Mặc Ly Và Sở Từ Giao Chiến(1) . . . 159
60. Chương 60: Tức Mặc Ly Và Sở Từ Giao Chiến(2) . . . 161
61. Chương 61: Tức Mặc Ly Và Sở Từ Giao Chiến(3) . . . 162
62. Chương 62: Tức Mặc Ly Và Sở Từ Giao Chiến (4) . . . 164
63. Chương 63: Mập Mờ(1) . . . 168
64. Chương 64: Mập Mờ(2) . . . 170
65. Chương 65: Mập Mờ(3) . . . 173
66. Chương 66: Tức Mặc Ly Là Vận May Của Ta(1) . . . 178
67. Chương 67: Tức Mặc Ly Là Vận May Của Ta (2) . . . 181
68. Chương 68: Tức Mặc Ly Là Vận May Của Ta (3) . . . 184
69. Chương 69: Cô Hổ Nhỏ Bỏ Nhà Ra Đi (1) . . . 187
70. Chương 70: Cô Hổ Nhỏ Bỏ Nhà Ra Đi(2) . . . 190
71. Chương 71: Cô Hổ Nhỏ Bỏ Nhà Ra Đi(3) . . . 193
72. Chương 72: Cô Hổ Nhỏ Bỏ Nhà Ra Đi (4) . . . 195
73. Chương 73: Cô Hổ Nhỏ Và Sở Từ Bỏ Trốn(1) . . . 197
74. Chương 74: Cô Hổ Nhỏ Và Sở Từ Bỏ Trốn(2) . . . 200
75. Chương 75: Cô Hổ Nhỏ Và Sở Từ Bỏ Trốn(3) . . . 203
76. Chương 76: Mặc Ly Sẽ Không Vui (1) . . . 207
77. Chương 77: Mặc Ly Sẽ Không Vui(2) . . . 210
78. Chương 78: Mặc Ly Sẽ Không Vui(3) . . . 213
79. Chương 79: Lục Bằng Hứa Đuổi Tới . . . 216
80. Chương 80: Không Ngoan Sẽ Đánh Mông (1) . . . 219
81. Chương 81: Không Ngoan Sẽ Đánh Mông (2) . . . 221
82. Chương 82: Không Ngoan Sẽ Đánh Mông (3) . . . 223
83. Chương 83: Không Ngoan Sẽ Đánh Mông (4) . . . 226
84. Chương 84: Yêu Đừng Chia Ly . . . 230
85. Chương 85: Bách Ngự Thống Lĩnh . . . 234
86. Chương 86: Vua Của Vạn Thú . . . 239
87. Chương 87: Quy Vương Quá Hải . . . 242
88. Chương 88: Tiểu Ái Đồ, Vi Sư Đến Rồi (1) . . . 247
89. Chương 89: Tiểu Ái Đồ, Vi Sư Đến Rồi (2) . . . 251
90. Chương 90: Tiểu Ái Đồ, Song Tu Cùng Sư Phụ Được Không?(1) . . . 257
91. Chương 91: Tiểu Ái Đồ, Song Tu Cùng Sư Phụ Được Không?(2) . . . 260
92. Chương 92: Cơn Giận Ngút Trời Của Mặc Ly(1) . . . 263
93. Chương 93: Cơn Giận Ngút Trời Của Mặc Ly(2) . . . 266
94. Chương 94: Cơn Giận Ngút Trời Của Mặc Ly(3) . . . 268

95. Chương 95: Nàng Vĩnh Viễn Chỉ Có Thể Là Của Ta(1) . . . 273
96. Chương 96: Nàng Vĩnh Viễn Chỉ Có Thể Là Của Ta(2) . . . 276
97. Chương 97: Duyệt Nhi, Đừng Thay Đổi Đừng Lãng Quên . . . 279
98. Chương 98: Gặp Lại...không Nhận Ra (1) . . . 282
99. Chương 99: Gặp Lại...không Nhận Ra (2) . . . 286
100. Chương 100: 74: Gặp Lại...không Nhận Ra (3) . . . 290
101. Chương 101: Vội Vàng Chạy Trốn . . . 293
102. Chương 102: Bảo Vệ Nàng Cả Đời Bình An . . . 296
103. Chương 103: Lúc Hoa Rơi Lại Gặp Chàng(1) . . . 300
104. Chương 104: Lúc Hoa Rơi Lại Gặp Chàng(2) . . . 304
105. Chương 105: Chúc Chàng Ngồi Trên Giang Sơn Vạn Lý(1) . . . 308
106. Chương 106: Chúc Chàng Ngồi Trên Giang Sơn Vạn Lý(2) . . . 311
107. Chương 107: Cứu Muôn Dân, Khó Cứu Bệnh Tình(1) . . . 314
108. Chương 108: Cứu Muôn Dân, Khó Cứu Bệnh Tình(2) . . . 317
109. Chương 109: Cứu Muôn Dân, Khó Cứu Bệnh Tình(3) . . . 320
110. Chương 110: Ta, Ta Đổi Màu Rồi! . . . 326
111. Chương 111: Chàng Là Độc Nhất Vô Nhị (1) . . . 330
112. Chương 112: Chàng Là Độc Nhất Vô Nhị (2) . . . 332
113. Chương 113: Chàng Là Độc Nhất Vô Nhị (3) . . . 336
114. Chương 114: Ta Mới Là Người Của Nàng(1) . . . 339
115. Chương 115: Ta Mới Là Người Của Nàng(2) . . . 342
116. Chương 116: Liệu Có Phải Không Muốn Gặp Ta . . . 346
117. Chương 117: Mặc Ly Không Phải Của Ngươi, Là Của Ta(1) . . . 351
118. Chương 118: Mặc Ly Không Phải Của Ngươi, Là Của Ta(2) . . . 354
119. Chương 119: Cướp Thần Quân Làm Áp Trại Tướng Công(1) . . . 357
120. Chương 120: Cướp Thần Quân Làm Áp Trại Tướng Công(2) . . . 360
121. Chương 121: Lục Giới Sủng Hôn, Ăn Sạch Cô Hổ Nhỏ(1) . . . 362
122. Chương 122: Lục Giới Sủng Hôn, Ăn Sạch Cô Hổ Nhỏ(2) . . . 367
123. Chương 123: Lục Giới Sủng Hôn, Ăn Sạch Cô Hổ Nhỏ (3) . . . 372
124. Chương 124: Lục Giới Sủng Hôn, Ăn Sạch Cô Hổ Nhỏ (4) . . . 375
125. Chương 125: Cô Hổ Nhỏ Sợ Hãi (1) . . . 379
126. Chương 126: Cô Hổ Nhỏ Sợ Hãi (2) . . . 383
127. Chương 127: Cô Hổ Nhỏ Bị Bắt Nạt (1) . . . 386
128. Chương 128: Cô Hổ Nhỏ Bị Bắt Nạt (2) . . . 390
129. Chương 129: Không Có Chàng, Nàng Không Là Gì . . . 393
130. Chương 130: Ngực Lớn Không Được À (1) . . . 397
131. Chương 131: Ngực Lớn Không Được À (2) . . . 399
132. Chương 132: Người Rất Giống Sư Phụ (1) . . . 403
133. Chương 133: Người Rất Giống Sư Phụ (2) . . . 406
134. Chương 134: Người Rất Giống Sư Phụ (3) . . . 411
135. Chương 135: Nàng Không Biết Nàng Là Người Của Ai? . . . 417
136. Chương 136: Nàng Không Yếu Ớt, Vô Tri . . . 421
137. Chương 137: Mộ Phong Thiên Thần . . . 426
138. Chương 138: Khởi Đầu Mới . . . 429
139. Chương 139: Quỳ Một Trăm Ngày(1) . . . 433
140. Chương 140: Quỳ Một Trăm Ngày (2) . . . 436
141. Chương 141: Cô Hổ Nhỏ Và Mặc Ly Cãi Nhau (1) . . . 438
142. Chương 142: Cô Hổ Nhỏ Và Mặc Ly Cãi Nhau(2) . . . 442
143. Chương 143: Không Bao Giờ Trở Lại Nữa . . . 445
144. Chương 144: Mặc Ly Bị Thương, Hỏa Phượng Trở Về (1) . . . 450
145. Chương 145: Mặc Ly Bị Thương, Hỏa Phượng Trở Về (2) . . . 455
146. Chương 146: Ta Sai Rồi, Chàng Trở Lại Đi (1) . . . 458
147. Chương 147: Thiếp Sai Rồi, Chàng Trở Lại Đi (2) . . . 460
148. Chương 148: Thời Gian Cô Phụ Thâm Tình . . . 463

149. Chương 149: Ăn Không Được Thịt Hổ (1) . . . 468
150. Chương 150: Ăn Không Được Thịt Hổ (2) . . . 473
151. Chương 151: Sinh Hổ Con Đầy Khắp Núi . . . 477
152. Chương 152: Đây Là Muốn Giao Đấu A . . . 482
153. Chương 153: Yếu Điểm Mạnh Nhất . . . 485
154. Chương 154: Tiểu Ái Đồ Duy Nhất Trong Đời . . . 489
155. Chương 155: Thiếu Niên Tựa Gió Xuân . . . 492
156. Chương 156: Kiếp Sau Nàng Độ Cho Ta, Có Được Không?(1) . . . 496
157. Chương 157: Kiếp Sau Nàng Độ Cho Ta, Có Được Không? (2) . . . 498
158. Chương 158: Tập Hợp Binh Lực Lục Giới, Phản Rồi! . . . 501
159. Chương 159: Cô Hổ Nhỏ Đột Nhiên Ngất Xỉu!(1) . . . 504
160. Chương 160: Cô Hổ Nhỏ Đột Nhiên Ngất Xỉu! (2) . . . 507
161. Chương 161: Cô Hổ Nhỏ Ầm Ĩ (1) . . . 510
162. Chương 162: Cô Hổ Nhỏ Ầm Ĩ (2) . . . 514
163. Chương 163: Thằng Bé Không Phải Hổ Con! (1) . . . 517
164. Chương 164: Thằng Bé Không Phải Hổ Con! (2) . . . 520
165. Chương 165: Một Lớn Một Nhỏ Gặp Họa(1) . . . 524
166. Chương 166: Một Lớn Một Nhỏ Gặp Họa (2) . . . 528
167. Chương 167: Chúng Ta Không Hợp (1) . . . 531
168. Chương 168: Chúng Ta Không Hợp (2) . . . 534
169. Chương 169: Yêu Chiều Vô Tận (1) . . . 537
170. Chương 170: Yêu Chiều Vô Tận (2) . . . 540
171. Chương 171: Cam Nguyện Chịu Đựng . . . 544
172. Chương 172: Hoa Sen Hắc Ám Đáng Ghét . . . 549
173. Chương 173: Thả Hổ Về Rừng. Ta Tiễn Cô Một Đoạn (1) . . . 553
174. Chương 174: Thả Hổ Về Rừng. Ta Tiễn Cô Một Đoạn (2) . . . 555
175. Chương 175: Đám Ngu Xuẩn Các Ngươi . . . 557
176. Chương 176: Thắng Chính Là Thắng . . . 562
177. Chương 177: Hơn Bảy Vạn Năm Nàng Nói Đủ Hay Không . . . 565
178. Chương 178: Đại Kết Cục (thượng) (1) . . . 569
179. Chương 179: Đại Kết Cục (thượng) (2) . . . 571
180. Chương 180: Đại Kết Cục (hạ) (1) . . . 575
181. Chương 181: Đại Kết Cục (hạ) (2) . . . 578
182. Chương 182: Đại Kết Cục (hạ) (3) . . . 581
183. Chương 183: Đại Kết Cục (hạ) (4) . . . 584
184. Chương 184: Đại Kết Cục (hạ) (5) . . . 589
185. Chương 185: Đại Kết Cục (hạ) (6) . . . 593
186. Chương 186: Đại Kết Cục (hạ) (7) . . . 596
187. Chương 187: Đại Kết Cục (hạ) (8) . . . 598

Thượng Thần, Ôm Con Hổ Nhỏ Nhà Ngài Về

Giới thiệu

À, trên đường Lạc Thủy thượng thần tình cờ nhặt một con hổ màu tím to bằng bàn tay, ngay cả hình

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/thuong-than-om-con-ho-nho-nha-ngai-ve

1. Chương 1: Thượng Thần Nhặt Được Con Hổ Nhỏ

Trên Cửu Trùng Thiên, có vài vị tiên nữ đứng bên hoa viên lượn lờ tiên khí của Vương Mẫu nương nương, nhìn từ xa phong cảnh này tựa như một bức họa đặc biệt khiến cho người ta cảm thấy thoải mái vui sướng. Nhưng mà, chỉ cần tiến vào trong phạm vi ba trượng sẽ cảm thấy không khí khác hẳn. Góc vườn có một cây đào trăm triệu năm, nghe nói là vào thời Thiên Hậu, thân cây cao to mười vị tiên cũng không ôm hết, đó là một góc u ám, giống như một nơi thích hợp nhất để để trộm nghe mấy chuyện giết tiên phóng hỏa.

Lúc này, trong tán lá tầng tầng lớp lớp không nhìn thấy ngọn cây kia có một nam tử áo trắng hơn tuyết thu liễm hơi thở, ngồi ngay ngắn trên một nhánh cây tựa như ngồi ngồi trên đất bằng. Bóng lá loang lổ chiếu trên người hắn cũng không che giấu hết tiên quang khí lành tỏa ra từ người hắn, mặc dù thấy nhìn rõ gương mặt, nhưng phong thái này cũng đã làm cho người ta khi gặp qua rồi thì không quên được. Lúc này, lời nói của mấy vị tiên tử kia bay vào tai hắn không sót chữ nào, hắn nhíu đôi mày kiếm dài ẩn vào trong tóc mai, tu dưỡng cực cao khiến cho hắn muốn phong bế thính giác để ngăn cản những lời nói ấy bay vào tai. Nhưng mà. . . . . .

Tiên nữ A (nhìn bốn phía): có ai nghe chưa, Lạc thủy thượng thần lạnh như băng nhất trong lục giới chúng ta a, trong yến tiệc Dao Trì cư nhiên dẫn theo một vị tiên đến

Tiên nữ B (kinh ngạc): a, người đó có là dạng người gì mà được Lạc thủy thượng thần cưng chiều dẫn đến

Tiên nữ C: . . . Hình như không phải là tiên, là một con thần thú. . . Lúc ấy ta đang mang quả bàn đào dâng lên, từ xa xa thấy trong lòng của thượng thần có một cụm lông xù màu tím

Tiên nữ B: Vậy như thế nào nói là tiên. . .

Tiên nữ A: ngươi thật ngốc, hình người của thần thú này nhất định là một vị mỹ nhân khuynh đảo lục giới.

Tiên nữ C: phỏng đoán này cũng không phải không có khả năng, nghe nói thượng thần vô cùng bảo vệ thần thú này, vẫn luôn nâng trên tay không hề buông xuống?

Tiên nữ B (ôm trái tim): a, nếu có thể nhìn thấy một phần tình yêu oanh oanh liệt liệt giữa Lạc Thủy thượng thần và vị nữ tiên vậy cũng không uổng ta sống mấy ngàn năm.

Tiên nữ A: . . . . . Tuy là nói như vậy, nhưng vị thượng thần kia có địa vị cao quý, tu vi chí tôn trong lục giới, đừng nói một con thần thú, cho dù đó là con gái được cưng chiều nhất của Ngọc Hoàng bệ hạ cũng chưa chắc xứng với ngài ấy.

Các vị tiên nữ đều vì Lạc Thủy thượng thần địa vị tôn quý pháp lực khôn cùng kia thổn thức trong chốc lát, lại tỉ mỉ nói đến phong thái của Lạc Thủy thượng thần, cảm thấy mỹ mãn cất bước rời đi.

Lạc Thủy thượng thần đang ngồi trên cây vẫn giữ nét mặt ngàn năm không hề gợn sóng như trước, theo bản năng nhìn thoáng qua con hổ nhỏ lông xù màu tím trên tay đang gặm cắn một quả đào, khuynh đảo

lục giới? Mỹ nhân? Lời này cho dù nói ra thì cũng không dùng để nói một Tiểu Tử Hổ còn chưa cai sữa. . . Tiểu Tử Hổ giống cảm giác được ánh mắt lạnh lẽo của hắn, cố hết sức từ quả đào ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong mắt uất ức long lanh hai giọt lệ.

Trên gương mặt lạnh nhạt của Tức Mặc Ly lướt qua một tia bất đắc dĩ.

Lúc trước vì hắn được Bồng Lai đảo chủ mời đến Bồng Lai một chuyến, không ngờ khi trở về thì cảm thấy xung quanh Bồng Lai tiên sơn tràn ngập mùi máu tươi nên hắn đằng vân xuống dưới xem xét một phen. Kết quả phát hiện Tiểu Tử Hổ này nằm ở bên dưới hổ mẹ mà nó cũng đang hấp hối. Tử hổ chính là vua của Hổ tộc, không biết bị cừu tộc nào đuổi giết đến tận đây, xem tình hình này thì đúng là họa diệt tộc rồi.

Vốn Thần tộc và Linh Thú bộ tộc không có mối quan hệ gì với nhau, thế nhưng, Tức Mặc Ly quả thật không phải là một vị thần thấy chết mà không cứu, hơn nữa, nhìn thấy Tiểu Tử Hổ hấp hối kia mở đôi mắt màu hổ phách sáng ngời, ngân ngấn giọt lệ. Tiểu Tử Hổ này có hình dáng nhỏ như thế, cùng lắm chỉ to bằng lòng bàn tay, chỉ sợ còn chưa tu thành tiên thân. Tuy rằng Tức Mặc Ly làm một vị thượng thần sống không biết mấy vạn năm không hỏi chuyện thế sự, không tình, không dục, nhưng cũng không nhẫn tâm khi nhìn thấy dáng vẻ đáng thương như vậy của Tiểu Tử Hổ. Tay Tức Mặc Ly hơi nâng lên, thân hình nho nhỏ của Tiểu Tử Hổ liền bay vào trong lòng bàn tay của hắn.

Vì thế, Tức Mặc Ly bắt đầu kiếp sống bất đắc dĩ cưng chiều nuôi dưỡng một sinh mệnh khác.

Vốn định sau khi Tiểu Tử Hổ này tu thành tiên thân sẽ giao cho Thái Thượng Lão Quân làm đồ đệ, thế nhưng khi Thái Thượng Lão Quân đầu đầy mồ hôi chạy tới xem Tiểu Tử Hổ thì cằm của ông ta cũng rốt xuống.

Mấy cọng râu bạc của Thái Thượng Lão Quân khẩn trương nhếch nhếch lên, cẩn thận nói: "Thượng thần a, con Tiểu Tử Hổ này muốn tu thành hình người chỉ sợ phải mất mấy trăm năm thời gian. . ."

Chân mày đẹp như tranh thủy mặc của Tức Mặc Ly khẽ nhướng lên, trầm ngâm trong một lát, cúi đầu nhìn Tiểu Tử Hổ đang dùng bốn cái chân ôm chặt bàn tay mình, đôi mắt tựa ngọc lưu ly chuyển hướng nhìn Thái Thượng Lão Quân, lòng Thái Thượng Lão Quân chợt lạnh ngắt, liền nghe thấy giọng nói tựa suối trong chảy qua đá ngọc bay vào trong lổ tai mình: Vậy, con hổ này giao cho Thái Thượng Lão Quân nuôi nấng tới khi có thể hóa thành tiên thân thì ông hãy thu nhận thành đồ nhi để dạy bảo có được không?

Trái tim của Thái Thượng Lão Quân rất bất ổn, thầm nghĩ trong lục giới, tam hoang lục hải cảnh, có ai dám đối nghịch với ý muốn của vị thượng thần này. Quả thật mình cũng không phải là đám tiên tử hoa si kia, thượng thần chỉ liếc nhìn một cái không hiểu sao cũng có cảm giác như cưỡi mây đạp gió.

Thái Thượng Lão Quân cảm thấy đau khổ vô số lần cho chính mình vì sắp phải nuôi thú cưng, trên mặt vẫn cười tủm tỉm nói: Đương nhiên là được rồi, nhờ thượng thần nâng đỡ, ban thưởng linh thú cho tiểu tiên nuôi nấng, tiểu tiên sẽ cố gắng làm hết sức không phụ ủy thác của thượng thần.

Tức Mặc Ly gật gật đầu, bước đến trước mặt Thái Thượng Lão Quân, Thái Thượng Lão Quân kinh sợ run rẩy đưa tay chuẩn bị tiếp nhận Tiểu Tử Hổ kia.

Tiểu Tử Hổ cũng không chịu, ngẩng đầu, nhe hàm răng lấp lánh ánh sáng về phía Thái Thượng Lão Quân, mấy cái răng ấy chói sáng đến độ khiến cho Thái Thượng Lão Quân phải hoa mắt, lập tức Thái Thượng Lão Quân cảm thấy ngón cái đau xót, liền nhìn thấy mấy cái dấu răng nhỏ chỉnh tề của Tiểu Tử Hổ kia lưu lại trên tay mình.

Thái Thượng Lão Quân giương mắt chuẩn bị dùng ánh mắt trừng trị Tiểu Tử Hổ không biết trời cao đất rộng kia, đã thấy Tiểu Tử Hổ vừa mới tác oai tác quái đó đã nâng cái đầu nhỏ lên nhìn Lạc Thủy thượng thần, trong mắt ngấn ngấn giọt lệ, bởi vì chưa thể nói chuyện được nên chỉ nghe tiếng khóc uh uh, âm thanh này rất thê thảm đến độ nỗi u uất của Thái Thượng Lão Quân cũng chảy ngược.

Tức Mặc Ly bất đắc dĩ nhìnTiểu Tử Hổ đang ôm chặt lấy bàn tay mình, trong lòng biết Tiểu Tử Hổ này không bằng lòng nên bảoThái Thượng Lão Quân trở về. Thái Thượng Lão Quân nhẹ nhàng thở ra, lê bước chậm chạp rời khỏi vị trí ngồi ở cái nơi mà hiếm có vị tiên nào được bước chân vào, lúc miệng chuẩn bị nói lời cáo từ thì chỉ nghe thượng thần nói với tiểu tiên đồng đang đứng bên cạnh: đi mời Cẩm Ngọc Tiên Tử của Cửu Trùng Thiên đến đây. Lúc Thái Thượng Lão Quân nghe được những lời này, thân mình đang đứng

trên bậc thềm lung lay một cái, sau đó nhanh chóng ổn định, vội vàng gọi mây lành gấp rút bay trở về Cửu Trùng Thiên.

Ngay sau đó, tin tức nóng hổi có tính chất bùng nổ Lạc thủy thượng thần cho mời Cẩm Ngọc Tiên Tử lên phủ đệ trên núi Lạc Thủy đã thông qua miệng của một vị nhân sĩ nào đó mà truyền khắp cả Cửu Trùng Thiên, tiếp đó là Tiên giới, sau đó là lục giới. Có một đoạn thời gian tên của Cẩm Ngọc Tiên Tử mỗi ngày đều được người ta nhắc đi nhắc lại vô số lần.

Trong lục giới đám nữ tiên, nữ yêu, nữ quỷ, nữ ma cuồng dại si mê đều hỏi thăm về cuộc đời và cuộc sống sinh hoạt nghỉ ngơi hằng ngày của Cẩm Ngọc Tiên Tử, ngay đến cả chuyện mỗi ngày nàng ta ăn bao nhiêu tiên quả cũng bị bới móc, cuối cùng có một vị Thược Dược tiên tử học thức lừng lẫy tổng kết lại: Lạc Thủy thượng thần thích một vị tiên nữ nhiệt tình dịu dàng tràn ngập tình yêu thương giống như Cẩm Ngọc Tiên Tử .

Sau đó, khoảng thời gian ấy, nữ tử các giới bất kể làm nhiều việc ác, làm mưa làm gió, chóng nạnh nhướng mày như thế nào nhưng lúc đi ngang qua phạm vi mấy ngàn dặm quanh Lạc Thủy thì mặt mày đều mỉm cười, ánh mắt dịu dàng đến tích nước, lời nói nhẹ nhàng nhỏ khẽ, đây cũng là khoảng thời gian gió xuân lay động hiếm thấy trong lục giới.

Lại kể đến chuyện Cẩm Ngọc Tiên Tử vào phủ đệ của Lạc Thủy thượng thần, cũng không phải giống như mấy lời đồn dãi vân vân ở bên ngoài. Tức Mặc Ly nghĩ conTiểu Tử Hổ này như vậy là vì không thích Thái Thượng Lão Quân, lại nghĩ đến nó mới vừa mất đi người thân trong gia tộc nên cần người yên thương nó, suy nghĩ một lúc, nhớ rõ nhiều năm trước trong yến hội Dao Trì đã nghe người nào đó bên cạnh nói Cẩm Ngọc Tiên Tử nhiệt tình dịu dàng ôn nhu nhất, nên bảo tiên đồng gọi đến, muốn đem con Tiểu Tử Hổ quấn người này phó thác cho nàng, xem như cũng có cái kết viên mãn.

Thế nhưng lần này Tiểu Tử Hổ lại phản ứng kịch liệt, còn chưa chờ Cẩm Ngọc Tiên Tử đưa tay ra thì nó đã nhảy vào lòng nàng, Tức Mặc Ly âm thầm vui trong lòng, một lát sau mới biết mình đã vui mừng quá sớm. Con Tiểu Tử Hổ kia vô cùng uy mãnh đã để lại mười dấu răng nhỏ xếp thẳng hàng trên cổ của Cẩm Ngọc Tiên Tử. Tức Mặc Ly không thể không xách Tiểu Tử Hổ trở về trong lòng bàn tay mình, lại bảo tiểu tiên đồng sau khi cho Cẩm Ngọc Tiên Tử một lọ tiên dược thì tiễn nàng ra khỏi phủ.

Cẩm Ngọc Tiên Tử cầm lọ tiên dược mà thượng thần cho đứng ở ngoài Lạc Thủy phủ khóc đến đứt gan đứt ruột, thầm nghĩ khó khăn lắm mới vào được phủ thượng thần, có được cơ hội thân cận với thượng thần, thế nhưng con Tiểu Tử Hổ hùng dũng can đảm kia không chịu phối hợp chút nào, nếu không phải như thế thì về sau khi nàng nuôi nấng Tiểu Tử Hổ có thể thường xuyên gặp thượng thần nói chuyện vài câu cũng xem như may mắn rồi. Con, con Tiểu Tử Hổ này đã hủy đi tấm lòng thiếu nữ của nàng mà!

Ngày ấy Cẩm Ngọc Tiên Tử với đôi mắt đỏ au, cúi đầu mang theo một hàng dấu răng trên cổ đằng vân trở về Cửu Trùng Thiên, sớm đã có các tiên nữ vây xem trên đường nàng về, vừa nhìn thấy dáng vẻ của Cẩm Ngọc Tiên Tử như vậy, trong lòng vừa ghen tị vừa hâm mộ lại vừa bi thương, thầm than: Lạc Thủy thượng thần quả nhiên không hổ là vị thượng thần mà ta mến mộ, vẻ bên ngoài lạnh lùng, cũng không ngờ. . mỗi người đều tưởng tượng đến đỏ cả mặt.

Mà Tức Mặc Ly, không biết làm thế nào với Tiểu Tử Hổ đang nằm trên tay mình. Suốt ngày, lúc tu hành cũng phải đặt nó trên tay. Tiểu tiên đồng A Đồng cũng đau buồn nói với Tức Mặc Ly: thượng thần, con Tiểu Tử Hổ này không phải là nữ chứ, xem nó coi trọng người thế kia. . . Khuôn mặt lạnh như băng của Tức Mặc Ly cuối cùng cũng tan biến.

Tiểu tiên đồng vội vàng lui xuống, từ ngày đó trở đi thì nhìn thấy Tức Mặc Ly dọn phân lau nước tiểu, à, không, là ngậm đắng nuốt cay nuôi nấng con Tiểu Tử Hổ này.

Nhân gian có một câu châm ngôn: Một bước sa chân hận thành muôn thuở, ngoái đầu nhìn lại thân đã trăm năm. Đôi mắt sáng ngời của Tức Mặc Ly nhìn con Tiểu Tử Hổ này, Tiểu Tử Hổ vẫn ngấn ngân hai giọt lệ, hai chân còn ôm nửa quả đào mà nó vừa gặm dỡ, yên lặng nhìn hắn.

Hắn than nhẹ một tiếng, vung tay lên đám mây lành bảy mày nhẹ nhàng xuyên qua nhánh cây bay đến, lúc bước lên mây muốn quay về núi Lạc thủy sơn thì tay áo lại bị kéo kéo, Tức Mặc Ly nhìn về phía Tiểu Tử

Hổ, chỉ thấy cái đầu nhỏ của nó hất hất hướng về phía quả đào vừa đỏ vừa lớn, Tức Mặc Ly im lặng, hái quả đào xuống, mang theo Tiểu Tử Hổ và quả đào đặt vào trong tay áo gấm rộng rãi.

2. Chương 2: Con Hổ Nhỏ Tên Là Duyệt Nhi

Có một ngày, Lạc thủy thượng thần rỗi rãnh mang theo Tiểu Tử Hổ vân du đến một ngọn núi tiên không biết tên, Tiểu Tử Hổ kéo kéo ống tay áo của hắn ý bảo hắn ngừng lại ở một gốc cây đào ngàn năm, liền nhảy khỏi lòng bàn tay của hắn mà đáp xuống một nhánh cây tìm quả đào, khó khăn lắm mới tìm được một quả đào xanh nho nhỏ, ngàm ngạp vội vàng cắn một cái, lập tức vị chua kia khiến cho con hổ nhỏ phải co rúm, đôi mày đẹp của Tức Mặc Ly chau lại, gọi nó: lại đây.

Như vậy trong nháy mắt, Lạc Thủy thượng thần cường đại tôn quý của chúng ta đột nhiên phát giác một cái vấn đề nhỏ, Tiểu Tử Hổ hình như chưa có tên.

Mấy ngày sau, thượng thần mang theo Tiểu Tử Hổ lên Cúc Thủy Toái Nguyệt Đình trên núi Lạc Thủy ngắm trăng, núi Lạc Thủy có từ lúc các thần tạo ra vạn vật, cả tòa núi cũng không như chủ nhân của nó, tuyến trắng quanh năm không thay đổi, sương mù quanh quẩn, là một tòa thượng cổ thần sơn rất có hương vị thần thánh, ở giữa dãy núi Lạc Thủy chính là phủ đệ của Tức Mặc Ly, kỳ lạ chính là bốn mùa đều như mùa xuân, hoa nở không tàn, năm năm tháng tháng đều có hương hoa vương vấn.

Cúc Thủy Toái Nguyệt Đình tọa lạc ở trên vách núi cao nhất trong dãy núi Lạc Thủy, nhìn lên là ánh trăng sáng vằng vặc, nhìn xuống là vực sâu vạn trượng, phong cảnh nơi đây kết hợp giữa hai phong cách mâu thuẫn nhau một bên tràn đầy hùng khí một bên lại tinh tế tao nhã, được xưng là nơi có phong cảnh đẹp nhất Tiên giới.

Lúc này Tiểu Tử Hổ đang nằm trên tay thượng thần, mắt mở to nhìn cảnh vật trước mặt. Phóng tầm mắt ra xa, băng tuyết bao phủ dãy núi Lạc Thủy dưới ánh trăng phát ra những tia sáng chiết xạ màu trắng, trải dài mấy ngàn dặm đều mà một mảnh trắng thê lương. Chẳng biết vì sao Tiểu Tử Hổ đột nhiên có cảm giác buồn bã, trong trí nhớ tựa hồ có cái gì đó rất quan trọng đã đánh mất, tuy rằng độ ấm trên tay thượng thần rất thích hợp, nhưng trong trí nhớ, đã có rất nhiều khuôn mặt tươi cười và bàn tay ấm áp, tiếng cười không ngừng quanh bên tai nàng. Những người đó, đều đi đâu rồi?

Tức Mặc Ly một thân áo trắng ánh mắt nhìn xa xôi, lẳng lặng đứng ở trên đỉnh Lạc Thủy, nét mặt đẹp như tranh mờ nhạt trong làn sương mù.

Tiểu Tử Hổ không vui , thượng thần có thể cứ như vậy mà bay đi hay không ? Hoặc đột nhiên không thấy nữa. Vậy nó sau này làm sao bây giờ ?

Vì thế, nó dùng cái chân nhỏ đầy thịt kéo lấy tay áo mây rộng rãi của Tức Mặc Ly, trong miệng ô ô kêu hai tiếng. Đôi mắt Tức Mặc Ly vừa chuyển, tầm mắt dừng lại trên người Tiểu Tử Hổ. Lúc này dường như hắn chưa phục hồi lại tinh thần, đôi đồng tử đen như mực tựa bầu trời đêm bị sương mù che phủ, lại giống như biển sâu mênh mông vô bờ kia, ở trong ban đêm lấp lánh khác hẳn màu đen của ngọc lưu ly, giống như có thể hút vào trong ấy tất cả mọi chuyện thế gian, Tiểu Tử Hổ cứ như vậy nhìn Tức Mặc Ly. Sau đó, ngây người, tiếp đó không biết ngày mấy tháng mấy, quên mất cả quá khứ và hiện tại.

Mây mù trong đôi đồng tử của Tức Mặc Ly dần dần tiêu tán, bàn tay giống như được tạo ra do tuyết trên dãy núi Lạc Thủy tỉ mỉ kết thành vuốt vuốt đầu của Tiểu Tử Hổ, nhìn nó: "Tiểu Tử Hổ?"

Tiểu Tử Hổ phục hồi lại tinh thần, dùng đầu cọ cọ vào bàn tay trước mặt, nhanh chóng thi triển sở trường làm nũng. Lúc Tức Mặc Ly nhặt được của nó, với tu vi của hắn, thật dễ dàng biết được lúc ấy Tiểu Tử Hổ đã xảy ra chuyện gì, trong lòng thầm than một tiếng, nói: "Duyệt, lòng vui vẻ thì mọi chuyện tích tụ đều có thể giải tỏa hết, cõi lòng cởi mở. Gọi ngươi là Duyệt Nhi có được không?"

Đôi mắt tựa ngọc lưu ly của Tiểu Tử Hổ chớp chớp, trong đấy tràn đầy vui vẻ, nó mở miệng, theo bản năng nói ra tiếng người: "U, phụ vương họ U" . Giọng nói mềm mại non nớt, hơn nữa với thân hình chỉ to bằng bàn tay, còn nhỏ như thế, đáng yêu như thế.

Tâm trạng của Tức Mặc Ly bỗng nhiên rất thoải mái, nói: "Ừ, U Duyệt Nhi, Duyệt Nhi."

Lúc này đây, Tức Mặc Ly trầm tu gần nửa tháng mới tỉnh lại. Lúc mở mắt ra, cảm thấy có gì đó là lạ. Liền cúi đầu nhìn về phía bàn tay mình, thật bất ngờ không thấy conTiểu Tử Hổ kia dùng ánh mắt ngập nước nhìn hắn. Hắn vươn bàn tay tựa bạch ngọc ra sờ đầu nó, không có phản ứng, sờ lần nữa, vẫn không có phản ứng.

Lạc thủy thượng thần ngẩn người, bàn tay vội vàng độ linh lực. Cuối cùng Duyệt Nhi cũng mở mắt ra, nhìn thấy Tức Mặc Ly, đôi mắt to màu hổ phách ánh lên ánh sáng màu xanh biếc, giọng nói mềm mại vô lực bay ra: "Đói, đói" .

Tay Tức Mặc Ly khẽ dừng lại, lòng hơi chùng xuống, cư nhiên đã quên mất nó và mình khác nhau, tiên thân chưa thành, tuy là thần thú khó lường nhưng vẫn cần phải ăn cơm.

Vội vàng phất tay đưa đến một quả bàn đào trước mặt Duyệt Nhi, vốn tưởng rằng nàng sẽ như lúc bình thường vươn hai chân ra ôm lấy quả đào rồi dùng sức cắn, không ngờ cái đầu nhỏ của Duyệt lại nghiêng sang một bên tỏ vẻ không cần. Lạc thủy thượng thần bỏ quả đào đi, bất đắc dĩ nói: "Muốn ăn cái gì?" Đầu nhỏ của Duyệt Nhi nhanh chóng quay lại, đôi mắt ánh sắc xanh lục ngân ngấn nước, kiên quyết nói: "Thịt."

Vì thế, trong phủ đệ thượng thần xuất hiện phòng ăn, xuất hiện dầu muối, vì sao không cần dùng củi gạo, ừ, có thượng thần pháp lực khôn cùng, không cần dùng củi chỉ cần dùng vài pháp quyết muốn chín mấy phần thì chín mấy phần, về phần gạo, ừ, sủng vật nhà thượng thần không thích ăn chay, chỉ ăn thịt.

Từ đó về sau, đám tiên nữ ma nữ "vô tình" hay "lạc đường" đi ngang qua bên ngoài phủ đệ thượng thần trên núi Lạc thủy, khi đến gần góc ngoài phòng ăn thì lưu luyến quên đường về, a, mùi thơm này thật tiêu hồn. Từ đây phòng ăn nhà Lạc Thủy thượng thần đã được mang danh hiệu "tiên cảnh nhân gian" trong lục giới.

Từ ngày đó, cách một đoạn thời gian Tức Mặc Ly sẽ độ cho Duyệt Nhi độ từ vài chục đến hơn trăm năm linh lực, giúp nàng sớm ngày tu thành tiên thân, muốn hỏi vì sao không trực tiếp độ linh lực cho Duyệt Nhi có thể hóa thành tiên thân, thân thể của Duyệt Nhi còn chưa sẵn sàng để lập tức nhận được linh lực cao như vậy. Nếu làm vậy, chỉ sợ hoàn toàn ngược lại, trái lại hại linh căn của Duyệt Nhi.

Vì thế, Lạc thủy thượng thần và Tiểu Tử Hổ liền bắt đầu kiếp sống vô công rỗi nghề ở trên núi Lạc Thủy. Dần dà, tất cả mọi người phát hiện rằng tỉ lệ thượng thần xuất hiện trong các yến hội của tiên gia tăng cao hơn trước, hơn nữa mỗi lần đều mang theo Tiểu Tử Hổ đi cùng. Người trong lục giới đều không có cách nào lý giải được, yến hội và con Tiểu Tử Hổ kia có liên quan gì với nhau?

Lại là Thược Dược tiên tử được xưng là người có tuệ tâm nhất trong lục giới tổng kết nói: "Có lẽ là vì con Tiểu Tử Hổ kia thích tham gia yến hội, thích ăn thịt " . Mọi người liên tưởng đến phòng ăn trong phủ đệ thượng thần nơi được xưng là 'tiên cảnh nhân gian' kia thì đã hoàn toàn hiểu thấu.

Trong ba trăm năm sau, không ít nữ tiên nữ ma nữ yêu nữ quỷ trong lục giới buổi tối mỗi ngày đều nằm mơ cùng một giấc mộng. Mộng chính mình trở thành Tiểu Tử Hổ tên là Duyệt Nhi trong nhà thượng thần. Mỗi ngày ngủ trên tay thượng thần, đói bụng còn có thượng thần dùng tiên pháp chế biến thịt thành thức ăn, mệt mỏi còn có thượng thần độ cho linh lực vô hạn.

Vì thế trong lục giới truyền lưu ra một câu như vầy: ngàn vạn năm tu thành tiên thân, còn không bằng một con Tiểu Tử Hổ. Ai hồng nhan dung mạo tuyệt đẹp cũng không tốt bằng Tiểu Tử Hổ trên tay thượng thần. Thanh danh Tiểu Tử Hổ truyền xa, cũng trở thành thần thú đứng đầu trong các đề tài đàm luận trong suốt ba trăm năm, liên tục giữ vị trí quán quân suốt ba đợt trăm năm giải thần sủng được quan tâm chăm sóc nhất.

3. Chương 3: Sở Từ

Ba trăm năm trôi qua rất nhanh. Trong ban trăm năm này Duyệt Nhi ăn ngon ngủ yên, nằm trong bàn tay Lạc Thủy thượng thần vui đến quên cả trời đất, tham gia vô số yến tiệc của Tiên giới, cứ mơ mơ màng màng trong giấc mộng đẹp.

Ban đầu Tức Mặc Ly đối với con Tiểu Tử Hổ vốn là bất đắc dĩ sau dần thành thói quen. Mỗi ngày đều phải dùng tiên pháp làm vài món thịt cho nàng, đến bây giờ, mấy tiểu tiên đồng trong quý phủ Lạc Thủy

mỗi là nhìn thấy hắn ánh mắt đều phát ra ánh sáng màu lục. Có một lần một tiên đồng can đảm từ vùng đất băng bên ngoài núi Lạc Thủy xách về một cái sọt cá, đưa ra trước mặt hắn, học theo ánh mắt của Tiểu Tử Hổ mà nhìn hắn: thượng thần, tiểu tiên, đói bụng.

Gương mặt vốn không có biểu cảm gì của Tức Mặc Ly có chút thay đổi, đôi mắt còn sáng hơn ngọc lưu ly, đôi đồng tử còn lạnh hơn cả tuyết trên núi Lạc Thủy lẵng lặng nhìn tiểu tiên đồng, tiên đồng kia lập tức bằng tốc độ nhanh nhất mang sọt cá đi, bị dọa đến mềm nhũng trên mặt tuyết. Từ đó về sau, mỗi lần trước khi đám tiên đồng trong phủ của Tức Mặc Ly ăn tiên quả luôn biến mấy thứ quả đó thành hình dạng món thịt mà thượng thần làm, mới ai oán nuốt xuống, ăn xong lại yên lặng hồi tưởng chút hương vị, ưu thương nhìn góc 'Tiên cảnh nhân gia' trong phủ đệ Lạc Thủy.

Ngày hôm đó, Tức Mặc Ly ngồi cây đào tiên bên cạnh Cúc Thủy Toái Nguyệt Đình tiến nhập vào trầm tu. Duyệt Nhi nằm trong bàn tay của hắn mà ngẩn người, cái đầu lắc qua lắc lại nhìn lén Tức Mặc Ly, lại đánh một giấc, lúc thức dậy nhìn thấy dáng vẻ của Tức Mặc Ly đoán chừng chưa đến năm, sáu ngày thì chưa tỉnh đâu. Liền nhảy khỏi bàn tay của Tức Mặc Ly, chuẩn bị đi dạo một chút.

Dãy núi Lạc Thủy rất lớn, trong đó chỉ có tòa Lạc Thủy phủ đệ, phủ Lạc thủy kiến trúc tinh tế phức tạp, thường xây dựng ở những nơi đẹp nhất trong dãy núi Lạc Thủy hoặc là dựa vào vách núi hoặc là xây bên cạnh mặt hồ. Bởi vì dãy núi Lạc Thủy này kéo dài mấy ngàn dặm mà quanh năm đều bao phủ trong tuyết lạnh, lại vì Lạc Thủy thượng thần ở chỗ này nên bình thường ít có yêu ma quỷ quái xuất hiện, ngay cả tiên, có đi ngang qua nơi này cũng lựa đường vòng mà đi để bày tỏ sự tôn trọng. Bởi vậy xung quanh dãy núi Lạc Thủy cũng không có kết giới giống như các tiên sơn khác, hoặc nói, dãy núi Lạc Thủy chưa bao giờ cần kết giới để bảo vệ mọi thứ trên núi.

Duyệt Nhi còn chưa tu thành hình người, chỉ có thể dùng bốn cái chân nhỏ từ từ đi trên mặt tuyết. Tuy rằng dãy núi Lạc Thủy quanh năm tuyết đọng, nhưng phàm những nơi có đình, lầu các đều là trăm hoa đua nở, gió xuân nhè nhẹ lướt qua mặt. Duyệt Nhi càng chạy càng xa, nếu dãy núi Lạc Thủy là núi thần thì cây cối sinh trưởng trên núi thần kia cũng không giống như bình thường. Thân cây cao lớn dường như nhìn không tới ngọn, mấy cây tiên thụ nếu cùng mọc chung ở một nơi, trên cơ bản có thể hình thành một rừng rậm to lớn mà nhân gian thường hay nhắc đến.

Xa xa trên một cây tiên thụ có một quả tiên gì đó màu đỏ rực, Duyệt Nhi nhìn trong chốc lát, chắc là thèm ăn rồi, chống bốn cái chân mềm yếu đi đến dưới cây tiên thụ. Thật rõ ràng, trái cây cao cao treo ở trên đỉnh đầu của mình, hoàn toàn không có ý muốn rơi xuống.

Duyệt Nhi nhìn nhìn thân cây xù xì trước mặt, ừ, mấy cây tiên thụ này còn xù xì thô ráp hơn cây cột to nhất trong thiên cung, liếc trông vỏ cây xù xì loang lổ kia, ngẩn ngơ. Chậm rãi đi vào quanh thân cây, lúc này, Duyệt Nhi có bao nhiêu hy vọng rằng nàng là một con khỉ nhỏ chứ không phải là một con hổ. Nàng ngơ ngác đi vòng quanh, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn trái cây đỏ rực, mau rơi xuống đi, mau rơi xuống đi, trái tim hổ nho nhỏ của nàng đều đem hết mấy vị phật tổ mà mình đã gặp trong ba trăm năm qua ân cần thăm hỏi một lần.

Không ngờ lúc đi đến mặt khuất bóng phía sau tiên thụ, Duyệt Nhi ngẩng đầu lên nhìn xem trái cây kia có nghe thấy tiếng gọi trong lòng nàng mà rơi xuống hay không, đột nhiên phát giác trên cây còn có một thứ khác.

Duyệt Nhi tinh tế đánh giá một chút, phát hiện hình dạng của nó rất giống với thứ mà Tức Mặc Ly thường cho nàng ăn, nghe nói là thịt gà gì đó, chẳng qua lông nó dài hơn, toàn thân đỏ rực, đôi cánh thật to.

Duyệt Nhi ngơ ngác nhìn, khối thịt trên cây kia phát ra âm thanh : "Này, con hổ nhỏ, nhìn đủ chưa?"

Duyệt Nhi kinh ngạc, vội vàng thu hồi tầm mắt, lắc lắc cái đầu hổ, lại gạt gật cái đầu, tựa hồ đắn đo trong chốc lát. Mở miệng phát ra giọng nói mềm mại: "Ừ, trái cây chưa nhìn đủ, ngươi thì nhìn đủ rồi."

Khối thịt trên nhánh cây kia yên lặng rồi lại yên lặng. Ngay sau đó mơ hồ truyền đến giọng nói mang theo ý cười: "Ngươi muốn ăn Hư Linh Quả này?"

Duyệt Nhi gật gật đầu, thì ra loại trái cây này tên là Hư Linh Quả.

Khối thịt trên nhánh cây suy nghĩ, nói: "Ta tên là Sở Từ, mấy ngày trước bị kẻ thù ám toán ở dãy núi Lạc

Thủy, mất nhiều sức lực mới tìm được Hư Linh Quả này. Trái cây kia có công dụng chữa thương đặc biệt hơn là có thể nâng cao linh lực. Nếu ngươi chịu giúp ta trị thương, ta liền giúp ngươi hái xuống."

Khối thịt này muốn mình giúp hắn chữa thương? Linh lực hiện tại của nàng còn chưa đủ, tu vi thấp đến đáng thương, làm sao giúp hắn chữa thương. Duyệt Nhi do dự lại buồn bực đi qua đi lại hai bước.

Sở Từ nhìn dáng vẻ do dự của nàng, nghĩ là con Tiểu Tử Hổ này ghét Hư Linh Quả, không định trao đổi với hắn, lập tức nói: "Hư Linh Quả này ta nếm qua rồi là loại trái cây có hương vị ngọt nhất đó."

Duyệt Nhi nghe vậy lập tức nhanh chóng gật đầu, "Được. Ngươi cho ta Hư Linh Quả trước." Nói xong đôi mắt tựa hổ phách nhìn Sở Từ, rõ ràng có ý trước giao hàng sau giao tiền.

Sở Từ mang thương tích đầy người, sao lại có cảm giác lừa gạt trẻ con thế chứ? Nghĩ như thế, hắn dùng nhẹ nhàng vỗ cánh, trên cây liền rớt xuống mười mấy trái cây. Duyệt Nhi tránh không kịp, bị quả rơi trúng người nhiều lần, nhe răng trợn mắt "tức giận trừng" Sở Từ vài lần, sau đó chuyên tâm nhặt quả ăn.

Sở Từ buồn cười nhìn con Tiểu Tử Hổ này ăn xong Hư Linh Quả, dùng bàn chân múp míp thịt dụi dụi cái miệng nhỏ. Lúc chuẩn bị tao nhã từ trên cây bay xuống, bởi vì bị nội thương ngoại thương đều nghiêm trọng cho nên cảnh Duyệt Nhi nhìn thấy chính là một khối thịt từ trên cây rơi xuống trước mặt nàng, chật vật quỳ rạp trên mặt đất.

Sau nửa nén nhang.

Duyệt Nhi lấy tay chọc chọc vào đôi cánh đỏ rực của Sở Từ, phát hiện lông chim màu đỏ của hắn tựa như ngọn lựa đang bùng cháy hừng hừng ngay cả khi dưới bóng râm cũng thật chói mắt. Rất là đẹp, ừ, cảm giác tiếp xúc cũng không tệ, rất trơn láng.

Lúc này nếu Sở Từ đang mang dáng vẻ con người thì nhất định khóe miệng sẽ co rút. Con hổ nhỏ này đang trêu ghẹo hắn sao? Cái chân nhỏ kia còn không rời khỏi bộ lông cao quý rực rỡ của hắn!

Sở Từ uất ức động đậy, Duyệt Nhi nhanh chóng thu hồi cái chân mập mạp kia, nghiêng đầu đánh giá hắn.

Sở Từ nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng, đôi mắt tựa hổ phách nhìn một cái đã hiểu thấu, trong suốt tựa nước. Đột nhiên nghĩ con hổ nhỏ kia chắc là không có ý trêu ghẹo mình."Con hổ nhỏ, chữa thương."

Duyệt Nhi nhúc nhích, cúi đầu. Làm sao chữa thương đây, nhìn vết thương của Sở Từ cũng không nhẹ, ngoại thương thì có thể được, quan trọng là nhìn hắn cố gắng hết sức từ trên cây nhảy xuống như vậy, nhất định nội thương rất nghiêm trọng. Làm sao bây giờ? Có nên chạy không, mình ăn cắp trái cây của hắn, lại không giúp hắn chữa thương, nhưng bỏ một mình hắn ở chỗ này, hình như cũng không đúng.

Sở Từ nhìn bộ dạng nàng cúi đầu tự hỏi, rất là đáng yêu, liền lấy tay, à, là cánh đè lên cái đầu hổ của nàng, trong ánh mắt tràn đầy nguy hiểm, hung ác uy hiếp nàng: "Con hổ nhỏ, không chữa thương cho ta, ta nướng chính ngươi để ăn đó." Nói xong cánh hơi dùng sức đè lên nàng.

Duyệt Nhi vừa nghe lời này, phản ứng dù có chậm chạp cũng biết nướng chín ăn là có ý gì, tựa như thượng thần thịt mà cho nàng ăn. Nàng sợ ngây người, chưa từng có người nào nói với nàng như vậy, còn nói lời kinh khủng như thế nữa chứ.

Duyệt Nhi lập tức giãy giụa khỏi cánh của hắn, lúc chuẩn bị sắp chạy, nhưng còn chưa chạy kịp lại bị cánh ngăn chặn. Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, cho dù nàng một con hổ sống mấy trăm năm, nhưng chung quy vẫn luôn nằm trong tay thượng thần, chưa từng có gặp tình huống nguy hiểm như hiện giờ.

4. Chương 4: Bị Dọa Thành Hình Người

Duyệt Nhi vừa hoảng vừa sợ, trong lòng thầm gọi Tức Mặc Ly đến cứu nàng. Trong lúc hoảng loạn, đôi mắt to tròn màu hổ phách đã bắt đầu ầng ậng nước.

Sở Từ ngẩn người, không nghĩ chỉ một câu nói của mình đã dọa nàng sợ đến vậy, thấy nàng rất nhanh sẽ bật khóc, vừa nghĩ liền thả tay ra.

"Bịch" một tiếng, con hổ nhỏ màu tím bên dưới cánh đã chẳng thấy đâu. Dưới tay hắn là một tiểu cô nương, dáng vẻ tầm mười lăm mười sáu tuổi, gương mặt trắng tuyết như trẻ sơ sinh, đôi mắt to tròn màu hổ phách, chiếc mũi và miệng xinh xắn. Lúc này trong đôi mắt đã long lanh lệ, giọng nói căng thẳng cầu xin: "Ta, ta hóa thành người rồi, không phải là một con hổ nhỏ nữa, ngươi cũng không thể nướng lên ăn."

Trong ấn tượng của nàng, Tức Mặc Ly chưa từng đút loại thịt nào giống như người cho nàng ăn, vì vậy trong lúc cấp bách chợt nhanh trí, lập tức hóa thành hình người.

Sở Từ nhìn dáng vẻ của con hổ nhỏ màu tím này, trong lòng thật sự muốn cười lớn vài tiếng, con hổ nhỏ này dễ thương quá đi! Không nghĩ Tiên giới thế nhưng vẫn còn sinh vật đáng yêu thế này. Tiếc là, hiện giờ hắn bị thương, không dễ gì hóa về hình người để cười lớn mấy tiếng.

Sở Từ nâng cánh, kế đó quan sát thân thể tuyết trắng hiển lộ dưới ánh nắng của buổi hoàng hôn, da thịt trắng nõn vô cùng mịn màng, thân hình mảnh khảnh bị dọa sợ đến độ khe khẽ run run. Ánh mắt Sở Từ sau khi nhìn đến nơi nào đó cơ hồ lập tức dời đi, hướng sang nơi khác, con hổ nhỏ này, cơ thể cũng đã không còn là một đứa trẻ rồi…

Đáng tiếc Sở Từ hiện đang trong hình dạng một con chim, chỉ có thể cảm nhận được gương mặt bản thân đang nóng bừng bừng, một thứ cảm giác không tự nhiên chưa từng có trong khoảnh khắc tràn ngập toàn thân, loại cảm giác được gọi là ngượng ngùng trong truyền thuyết, Sở Từ càng không biết làm sao, lông vũ đỏ rực đã nhanh chóng đỏ đến độ muốn rỏ máu. Cẩn thận ngẫm nghĩ, biết đây là lần đầu tiên con hổ nhỏ này biến hình, ai, bản thân tung hoành lục giới ngao du sơn thủy, lần đầu gặp con hổ ngốc nghếch thế này!

Sở Từ ngắt một sợi lông vũ trơn bóng, ngừng một lát, biến thành một bộ vũ y lộng lẫy đỏ rực như lửa, ném về phía con hổ nhỏ: "Mặc vào."

Duyệt Nhi nhận lấy bộ vũ y, sau khi cảm thấy không nguy hiểm đến tính mạng, lặng lẽ mặc lên người. Một chút cũng không thấy có điểm gì không ổn, mặc vũ y vào, nhất thời nhớ đến trên người Tức Mặc Ly cũng mặc một bộ bạch y đơn giản, liền ngoan ngoãn nghe lời Sở Từ.

Khi mặc y phục vào, phát hiện trên người mình thế nhưng còn có chiếc túi càn khôn. Duyệt Nhi mừng rỡ, sao lại quên mất Tức Mặc Ly đã cho nàng chiếc túi càn khôn này a, khi y đưa cho mình chính là buộc trên cổ, ài, mặc dù hiện giờ hóa thành hình người cũng vẫn cứ buộc trên cổ đi. Cớ gì lại quản nhiều như vậy.

Duyệt Nhi đem mấy thứ bên trong túi càn khôn lấy ra.

Mấy con gà quay, vài quả bàn đào, lại thêm mấy trái tiên quả không biết tên…Sở Từ khắp lông đều chảy xuống mấy đường hắc tuyến chăm chú quan sát con hổ nhỏ lần lượt móc từng thứ ra từ trong túi càn khôn, cảm giác vô lực từ trong tim lần nữa lại xuất hiện. Duyệt Nhi "A" một tiếng ngẩng đầu lên, đưa mấy viên đan dược đến trước mặt Sở Từ.

Sở Từ uể oải liếc mắt, hai cánh đập đập, không thèm nhận thuốc. Hắn nào biết mấy viên đan dược này đều do Lạc Thủy Thượng Thần trong truyền thuyết chuẩn bị cho con hổ nhỏ nhà mình, trong mắt người khác chính là cực phẩm tiên đan khả ngộ bất khả cầu, có thể khiến cho người chết sống lại xương trắng sinh ra thịt gì đó tất cả đều nhỏ nhoi với nó.

Duyệt Nhi thấy dáng vẻ yếu ớt của Sở Từ, nghĩ thấy hẳn là hắn bị thương khá nặng, vì vậy quan tâm lẩm bẩm đưa mấy viên đan dược sang, đôi tay nhỏ bé nâng lên, đưa đến trước mặt Sở Từ.

"Pháp lực ta thấp kém, không thể trị thương, ngươi, nuốt thuốc." Nói rồi cũng mặc kệ Sở Từ vui hay không vui, giống như không cần đòi tiền nhét thuốc vào miệng hắn.

Sở Từ chỉ có thể lặng lẽ nuốt vào. Mới được một lát, Sở Từ đã kinh ngạc nhìn Duyệt Nhi: "Thuốc này của ngươi cũng rất công hiệu." Nếu như Thái Thượng Lão Quân ở đây, nhất định sẽ phun máu đầy mặt hắn, lão tử tân tân khổ khổ quên ăn quên ngủ ngày đêm khó nhọc luyện được mấy viên tiên đan dâng cho Lạc Thủy Thượng Thần, e rằng trên trời dưới đất cũng là cực phẩm khó tìm, công hiệu thế nào còn cần con chim nhà ngươi cho ý kiến sao!

Chỉ tiếc là, Thái Thượng Lão Quân không có ở đây, còn con hổ tím nhỏ chẳng hiểu chuyện gì kia của chúng ta cũng không giải thích, đút thuốc xong cảm thấy nhiệm vụ đã hoàn thành, chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh

vừa cặm cụi ăn gà quay, vừa giải quyết mấy món ăn ngon, dọn dẹp túi càn khôn. Lúc còn quả đào cuối cùng, do dự một lát, hiên ngang lẫm liệt đưa qua cho Sở Từ.

"Thịt là người đưa ta, không chia cho ngươi, ngươi, ăn đào."

Thân mình Sở Từ run run, bay trở lại cành cây, đậu trên đó tựa như thể cố duy trì dáng vẻ công tử nho nhã của mình, so với nàng còn oai phong lẫm liệt hơn, nói: "Bổn đại gia không ăn mấy thứ trái cây dại này." Ánh mắt thấy con hổ nhỏ màu tím lập tức nhét quả đào tiên vào trong túi càn khôn, tức thì cột chặt miệng túi, lại đeo vào cổ. Hắn gục đầu ngủ, không có khí lực thốt nên lời.

Khi đan dược trong người phát huy tác dụng phải vận dụng rất nhiều linh lực. Sở Từ chỉ có thể yên lặng tiến vào trạng thái trầm tu. Lần này thật sự bị con xà yêu mắc chứng tự luyến, bản thân xấu như quỷ mà tự xưng là mỹ mạo nhất đả thương, chỉ trách hắn không cẩn thận bị mắc bẫy. Hừ, đợi thương thế hắn khỏi hẳn, nhất định phải lật tung hết ổ của bọn chúng.

Duyệt Nhi thấy Sở Từ không phát ra tiếng động, hẳn là đang trầm tu rồi. Nghĩ thấy hắn bị thương nặng như thế, đưa trái cây cho mình ăn, còn đưa cả y phục cho mình, mà bản thân chỉ một con gà quay cũng tiếc không cho y, có hơi quá đáng. Nhưng đồ Tức Mặc Ly cho, lại không muốn chia sẻ với người khác. Vì vậy nàng nhẹ nhàng chạy đến chỗ không xa phá băng trên đó, bắt vài con cá nhỏ dễ thương hãy còn treo trên dây câu, rồi mới quay về bên dưới tàng cây Hư Linh.

Sở Từ hãy còn chưa tỉnh, nàng liền đặt cá sang một bên, cũng tựa vào thân cây nhắm mắt ngủ.

Lúc mở mắt phát hiện con chim trên cây ấy đang nhìn nàng. Nàng vội vàng chỉ vào mấy con cá nhỏ bên cạnh: "Ta tìm cá cho ngươi ăn, ngươi ăn, vết thương sẽ nhanh khỏi."

Sở Từ liếc mắt về phía mấy con cá, thì ra Tiên giới thật sự có sinh vật ngốc nghếch một ngày hãy còn phải dùng ba bữa. Có điều thấy gương mặt nhỏ nhắn chân thành của con hổ nhỏ, đôi mắt màu hổ phách lấp la lấp lánh, cũng không nói lời ra mấy lời ghét bỏ.

Duyệt Nhi thử nhìn tuyết trắng mười dặm bên ngoài gốc cây. Nhớ đến bàn tay trắng tuyết tinh xảo và đôi mắt tựa tranh thủy mặc của Tức Mặc Ly, đột nhiên rất muốn quay về nằm trên tay Tức Mặc Ly, bản thân chạy ra ngoài loạn lên cũng đã mấy ngày rồi a. Không biết Tức Mặc Ly đã tỉnh lại hay chưa.

Nàng đứng dậy, phủi phủi tuyết bám trên người. Nhìn con chim đỏ rực như lửa trên cây: "Ta phải đi rồi, chim nhỏ."

"Sở Từ."

"À, Sở Từ, ta phải đi rồi."

"Ừ. Tên của ngươi."

"Ta gọi là Duyệt Nhi, U Duyệt Nhi."

"Ta đã niệm pháp quyết trên y phục, sau này muốn tìm ta, quay về phía nó gọi tên ta ba lần."

"Ừ, được."

Sở Từ ngẩng đầu, vỗ vỗ lông vũ sáng rực đỏ lửa, nhìn U Duyệt Nhi chậm rãi biến mất giữa tuyết trắng mênh mông, lại nhìn con cá nhỏ hãy còn treo trên dây câu, trong lòng khe khẽ ấm áp.

5. Chương 5: Phàm Nhân Thực Cũng Không Gạt Ta

Duyệt Nhi mới chạy đến gần Cúc Thủy Toái Nguyệt đình liền gặp tiên đồng gọi là A Đồng thường xuyên lượn lờ ở thiện phòng đang vội vội vàng vàng lướt qua mình. Đi được một đoạn, lại quay đầu, nghi hoặc quan sát Duyệt Nhi. Thấy trên đỉnh đầu đen nhánh lộ ra hai lỗ tai màu tím thì ngạc nhiên một lúc. Liền vội vàng hành lễ: "Có phải U Duyệt Nhi tiên tử?"

Kỳ thực y gọi Duyệt Nhi là tiên tử cũng không đúng. Duyệt Nhi chỉ là tu thành hình người, còn chưa thành tiên. Muốn thành tiên còn phải tu luyện đạt mức tối cao của Đại Thừa, so với phàm nhân tu tiên thì phải trải qua nhiều giai đoạn như Ngưng Khí ~ Trúc Cơ ~ Kim Đan ~ Nguyên Anh ~ Xuất Khiếu ~ Phân Thần ~ Hóa Thần ~ Hợp Thể ~ Đại Thừa ~ Độ Kiếp ~ Thăng Thiên, thông thường Độ Kiếp cũng không có một quy định rõ rệt, khi đạt mức tối cao Đại Thừa, nếu như đủ năng lực, trực tiếp độ kiếp phi thăng.

Nhưng linh thú lại không giống như vậy, khi tu luyện thành người, sự thực cũng giống giai đoạn Đại Thừa của phàm nhân, chỉ cần đạt mức tối cao của Đại Thừa liền có thể độ kiếp thành tiên. Tuy nhiên, rất nhiều linh thú khi độ kiếp không thành công liền trực tiếp thành yêu hoặc nhập ma. Yêu nếu như lại thành tiên trái lại chính là chuyện hiếm hoi. Mặc dù tiên có khả năng nhập ma, nhưng một khi nhập ma, cũng không thể thành tiên.

Nói đến Duyệt Nhi hiện vẫn chưa thành tiên, cho dù nàng đã tu luyện hàng trăm năm, trên người còn có tiên lực thâm hậu Tức Mặc Ly độ cho, nhưng cũng chỉ đủ để hóa thành hình người, mới ở mức Đại Thừa sơ cấp mà thôi. Mặc dù sau khi Duyệt Nhi được Tức Mặc Ly cứu giúp thì luôn ở bên cạnh hắn, chưa từng tiếp túc với nhiều sự việc bên ngoài, nhưng vì nàng luôn theo Tức Mặc Ly tu luyện nên những tin đồn thú vị của lục giới cùng với thư tịch bí mật kỳ lạ xem cũng không ít. Vì vậy với cách xưng hô tôn kính của A Đồng cũng không giải thích, chỉ gật gật đầu: "A Đồng tìm ta?"

Mặc dù A Đồng có dáng vẻ của một tiểu tiên đồng rỗi rãi đáng yêu, kỳ thực cũng đã mấy nghìn tuổi, bị nàng gọi là A Đồng nhưng cũng không hề tức giận, cười cười nói: "Thượng thần tu luyện tỉnh dậy không thấy cô, lệnh cho ta đi tìm cô."

Duyệt Nhi gật gật đầu, thế nhưng sực nhớ bản thân hiện giờ đã hóa thành hình người, Tức Mặc Ly hẳn là chưa từng gặp qua, liền hỏi A Đồng: "Ngươi cảm thấy dáng vẻ ta có kỳ lạ không?" A Đồng vội vàng đáp: "Không kỳ lạ, U Duyệt Nhi tiên tử thanh thủy phù dung, điểm mỹ khả ái, thiên chân tự nhiên, phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long, vinh diệu thu cúc, hoa mậu xuân tùng…"

Duyệt Nhi đầu đầy hắc tuyến nhìn A Đồng: "Phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long, vinh diệu thu cúc, hoa mậu xuân tùng, nên dùng để hình dung thượng thần nhà chúng ta."

A Đồng không tự nhiên cười gượng hai tiếng, Duyệt Nhi cũng không bám riết lấy vấn đề này. Quay người chạy về hướng Cúc Thủy Toái Nguyệt Đình, cước bộ có chút vội vàng, kỳ thực cũng muốn gặp Tức Mặc Ly rồi.

Tức Mặc Ly đang đứng trên Vân Tưởng Thạch, bên trái là một thác nước kết bằng băng treo lên trên vách núi cao nghìn trượng bên phải lại là một hồ nước xanh biếc uyển chuyển uốn lượn. Mái tóc dài đen tuyền của hắn thả trên bạch y, giống như nét mực cong chấm phá bên trên màu trắng sáng của loại giấy Tuyên Thành thượng hạng. Chẳng qua chỉ là một bóng lưng, thế nhưng đã khiến người khác phải nín thở, dáng đứng như vậy của hắn, đã khiến người ta cảm giác thấy phong cảnh xung quanh cũng đều nối gót theo hắn mà tạo thành một bức họa.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng của Duyệt Nhi truyền tới, Tức Mặc Ly quay đầu lại. Đôi mắt đen nhánh ấy mang theo ánh sáng rực rỡ vô ngần rọi đến, dung nhan bạch ngọc, rạng rỡ đến độ khó có thể hình dung. Duyệt Nhi khẽ híp mắt, nàng từng nghe người khác nói rằng, người được đôi mắt ấy của Lạc Thủy Thần Quân liếc nhìn qua, đời này sẽ thấy khắc cốt ghi tâm, không chút hối tiếc.

Vốn dĩ chúng tiên trên trời, người trẻ tuổi nào không phải phong tư trác việt, người cao tuổi nào lại không tiên phong đạo cốt, tư thái xuất trần. Nhưng Tức Mặc Ly dung mạo thế này, phong thái thế này, khí chất thế này, thật khiến chúng tiên kinh hoảng vì làm tiên nhân, nữ tiên thì ôm tim thở dài, nam tiên thì cũng hết sức hổ thẹn.

Chạy đến gần Tức Mặc Ly, Duyệt Nhi căng thẳng cúi đầu, cũng không dám giống như thường ngày bày ra bộ dạng một con hổ nhỏ trực tiếp chạy đến trên tay hắn, bám riết không chịu xuống. Nàng thấp thỏm đứng trước mặt Tức Mặc Ly, đôi mi dài che lấp đôi mắt màu hổ phách, cúi đầu vân vê vũ y, trong lòng cũng không biết khẩn trương vì điều gì.

Tức Mặc Ly quan sát đứa nhỏ trước mắt, hai lỗ tai be bé màu tím dựng đứng cong cong giữa mái tóc đen bóng óng ả, mặt mày ủ rũ. Còn chưa ý thức được, hắn đã đưa tay sờ sờ lỗ tai nhỏ đó. Mềm mại, hãy còn

vài sợi lông tơ be bé cọ vào ngón tay.

"Tại sao lại chưa biến hình?"

Đầu Duyệt Nhi lại càng cúi thấp: "Nhất thời khẩn trương, cho nên..." Trong lòng Duyệt Nhi bồn chồn, ngón tay Tức Mặc Ly hãy còn vân vê lỗ tai nàng, có trời mới biết nàng hiện giờ càng lúc càng căng thẳng, huống chi vuốt ve dịu dàng như thế, đích thực rất thoải mái.

Tức Mặc Ly yên lặng, sau đó lập tức cất tiếng cười ha ha.

Duyệt Nhi ngẩng đầu lên liền trông thấy nụ cười rạng rỡ trên gương mặt hoàn mỹ ấy, lúc này khóe mắt đen nhánh ấy cong lên, giống như dung hòa thành một với mặt hồ băng vụ, bên trong ấy là sóng nước bồng bềnh dập dờn. Trái tim Duyệt Nhi đập thình thịch, so với lúc thổ địa công công chạy trốn còn nhanh hơn, ngay đến hô hấp cũng trở nên khó khăn, a, nàng như thế này thật hỏng rồi mà. Sau này trong mớ tin đồn bát quái ở lục giới sẽ lại ghi một đoạn: Ngày ấy năm ấy, tiểu thần thú của nhà Lạc Thủy Thượng Thần, bị vẻ mỹ mạo của Lạc Thủy Thượng Thần khiến ngạt thở đến chết. Các sinh vật nghiên cứu bí văn đời sau dưới ánh đèn bập bùng xem xong sẽ thở dài mà nói: "Từ xưa mỹ sắc hại người a."

Tức Mặc Ly khi đó không biết trong cái đầu nhỏ của Duyệt Nhi hiện giờ đang nghĩ gì, chỉ phát hiện lỗ tai be bé của nàng phấn chấn dựng lên, ngờ vực nhìn nàng, kế đó thả tai nàng ra, tháo túi càn khôn đang treo trên cổ nàng. Bất đắc dĩ nói: "Cũng hóa thành người rồi, sao còn giống như lúc còn là một con hổ nhỏ mà đeo trên cổ." Dứt lời liền nhẹ nhàng cúi người, đem chiếc túi càn khôn tinh xảo kết bên hông Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi chỉ ngây ngẩn nhìn, trước đây khi cả người nàng nằm bò trên sách đọc mấy chuyện thoại bản chốn nhân gian, mỗi khi xem đến cảnh thâm tình kích động dâng trào, diễn viên chính chung quy sẽ phải nói một câu: "Nếu như thời gian dừng tại thời khắc này" hoặc là "chỉ mong thời gian dừng ở thời khắc này" đại loại vậy, khi ấy móng vuốt nhỏ của nàng liền lật trang, thầm cười phàm nhân ngu dốt, nếu như lão tiên cai quản thời gian dừng lại tầm nửa nén hương, chỉ sợ Mão Nhật Tinh Quân và Tất Nhật Tinh Quân sẽ phải chạy đến trước mặt Thiên Đế nói lão tiên cai quản thời gian thiên vị rồi.

Nhưng mà giờ phút này, thời khắc này nàng lại nghĩ đến mấy lời thoại đó cũng như hi vọng bước chân của Thời Gian Lão tiên thật sự bị trẹo, ngơi nghỉ một chút, Duyệt Nhi trầm mặc thở dài một hơi: "Phàm nhân cũng không có gạt ta."

Tức Mặc Ly an ổn buộc túi càn khôn cho nàng xong, phát hiện trên người Duyệt Nhi mặc một bộ vũ y đỏ rực như lửa.

"Vũ y này ở đâu mà có?"

" Là một con chim nhỏ cho."

"... ..." Tức Mặc Ly không biết nói sao, đồ mà con chim nhỏ không biết ở đâu ra cho kia, chính là vũ y của Thần thú Hỏa Phượng hiếm thấy!

"Mấy ngày nữa là hội bàn đào của Vương Mẫu, đến lúc đó ngươi theo ta đi."

Duyệt Nhi gật gật đầu, trong lòng mừng rỡ, lại có đồ ăn rồi.

Lại qua mấy ngày. Rất nhanh đã đến giữa trưa nhưng vẫn không thấy bóng dáng Duyệt Nhi. Thần thức Tức Mặc Ly dò tìm một vòng khắp dãy núi Lạc Thủy mới tìm thấy nàng đang nằm bò trên Vân Tưởng Thạch. Nghĩ thấy lúc bình minh ngắm mặt trời mọc mệt mỏi, giờ phút này đang say ngủ.

Tức Mặc Ly nhìn đứa nhỏ ấy, bỗng dưng nhớ đến một chuyện, thật ra bên cạnh nàng ngoại trừ mình và A Đồng, cơ hồ không có bạn bè nào khác, niên kỷ tu vi nàng còn nhỏ, lúc đó nhặt được nàng cũng chỉ hơn trăm tuổi. Hiện giờ, ở Thiên giới chúng tiểu tiên tử cỡ tuổi như nàng đều có một vài người bạn tốt hoặc dăm ba người lui tới. Duyệt Nhi cả ngày đều theo bên cạnh mình, hắn thỉnh thoảng rời khỏi núi Lạc Thủy, đại khái cũng sẽ dẫn nàng đi theo tìm vài món ăn ngon.

Nàng chưa từng nói gì, nhưng có vài lần lúc hắn ở bên ngoài xử lý công việc đều có thể dùng thần thức nhìn thấy nàng xem sách một mình, bắt kiến, hái hoa dại, tự tìm trò tiêu khiển tự mình vui vẻ. Nàng hẳn là rất cô đơn ấy chứ.

Bản thân rất nhanh sẽ phải nhập thần trầm tu, lần này vì để lịch kiếp nên cần chuẩn bị, một khi ngủ cũng không biết sẽ mất bao lâu. Khi ấy nàng chỉ có một mình ở núi Lạc Thủy, làm thế nào đây?

Trong lòng Tức Mặc Ly bỗng dưng có đôi chút buồn phiền, hắn xưa nay vô dục vô cầu, rất mực lạnh nhạt, nên tâm cũng giống như nước. Từ khi nhặt con hổ nhỏ này thì thường xuyên phải tốn chút tâm sức cho nàng. Sự thay đổi ấy khiến hắn có chút phiền muộn cùng khó xử.

Chi bằng, thường xuyên dẫn nàng đi tiếp xúc với sự vật bên ngoài cũng tốt đấy chứ. Quyết định xong, Tức Mặc Ly liền đánh thức Duyệt Nhi, đưa cho nàng một bộ y phục bằng gấm màu hồng phấn, dẫn con hổ nhỏ đi về hướng hội bàn đào của Vương Mẫu Nương Nương.

6. Chương 6: Đạp Vũ Thượng Thần

Nhân gian kể rằng quả bàn đào trong hội bàn đào của Vương Mẫu nương nương rất thần kỳ, cây đào loại thấp nhất ba ngàn năm mới chín một lần, người ăn vào có thể thân khỏe người nhẹ, đắc đạo thành tiên; cây đào loại bình thường sáu ngàn năm chín một lần, người ăn sẽ phi thăng, trường sinh bất lão; loại tốt nhất chín ngàn năm chín một lần, người ăn thọ với trời đất, thọ cùng nhật nguyệt. Sau khi Duyệt Nhi gặm xong mấy quả đào vừa chín vừa lớn, hoàn toàn phủ định nhận định này.

Chưa nói đến trong viện của Vương mẫu nương nương có nhiều đào tiên như vậy nhưng chính bà ta cũng không có thể thọ cùng trời đất, lại nói nếu quả bàn đào là thứ tốt như vậy, Vương Mẫu nương nương nhất định phải cất giấu cho kỹ, thỉnh thoảng lấy ra hối lộ nhân vật cao quý như Tức Mặc Ly, tuy rằng Tức Mặc Ly chưa hẳn đã để ý đến, nhưng nói tóm lại nếu như quả bàn đào thần kỳ như lời nói thì Vương Mẫu nương nương khẳng định sẽ không lấy ra đãi yến.

Đừng nhìn Vương Mẫu nương nương phục trang đẹp đẽ, đám tiên trên trời đều lén lút thì thầm với nhau rằng kỳ thật Vương Mẫu nương nương rất keo kiệt. Keo kiệt thì keo kiệt, nhưng mặt mũi vẫn phải có, huống hồ cũng phải vì mặt mũi của Ngọc Đế mà nổ lực đôi chút chứ, cho nên hội bàn đào trăm năm một lần vẫn cần tạo ra không khí sinh tươi sôi động có sắc có màu một chút.

Duyệt Nhi nhìn mấy món ăn linh khí mạnh mẽ đầy đủ hương vị trước mặt, tuy rằng vẫn còn kém hơn mấy bậc so với món ăn mà Tức Mặc Ly làm nhưng vẫn có thể cho vào miệng, tạm thời tha thứ cho quả đào của Vương mẫu nương nương vì đã lừa gạt tình cảm của mình. Tức Mặc Ly an vị ở bên cạnh Duyệt Nhi, cũng không ăn gì, chỉ nhấp hai ngụm rượu hoa đào, mỗi cử chỉ đều lộ ra nét phong nhã vô hạn.

Tiên giới cũng có phân chia cấp bậc tuy rằng không rõ ràng lắm, nhưng yến hội cũng thế, đối với việc sắp xếp chỗ ngồi cũng có phân theo tôn ti. Duyệt Nhi đi cùngTức Mặc Ly, vì thế ngồi ở trên đài cao.

Trong lục giới, Thần là huyền bí nhất, bọn họ ở trong Thần giới hư không, mạnh nhất trong lục giới. Thần có khả năng sáng tạo vạn vật, mà trong năm giới khác cho dù là tiên trong mắt người phàm, cũng không có sức mạnh tạo ra vạn vật, chỉ có khả năng mượn vật. Chỉ dựa vào năng lực nào đó mới có thể đạt tới mục đích, đó gọi là thi pháp.

Phàm nhân chung quy vẫn thích thần tiên nên luôn gọi ghép chung thần và tiên, cũng có ý thần và tiên cùng một mạch. Nhưng thần và tiên không cùng một ngọn nguồn, Thần là một giới độc lập, mạnh mẽ, tôn quý nhất. Năm giới đều phải tôn sùng là thượng khách, tôn trọng lấy lòng. Sợ bọn họ không cẩn thận mà tiêu diệt giới mình. Thần cũng khá ít, bình thường không ra khỏi Thần giới, nhưng vẫn có trường hợp ngoại lệ.

Ngoại lệ này xảy ra từ mấy vạn năm trước. Hạo Thiên Thần Đế của Thần giới đến Thiên giới, yêu thương một vị tiên tử, thần cùng tiên không cùng nguồn gốc, vốn dĩ không thể chung sống cùng nhau, dù sao Thần thân là do trời tạo ra,Thần và tiên kết hợp sẽ bị trời phạt.

Sau này vị tiên tử kia không biết vì sao lại đọa ma, Hạo Thiên Thần Đế cũng theo đến Ma giới, trăm năm sau, mang theo mấy vạn ma binh, lấy thần lực bản thân, tấn công tiên giới. Chúng tiên Tiên giới toàn lực ngăn cản, giam giữ Hạo Thiên Thần Đế ở Phục Thần Tháp, mới tránh cho Tiên giới thoát khỏi tai ương diệt

giới. Trận chiến ấy Tiên giới thương vong vô số, thiếu chút nữa không gượng dậy nổi. Sau đó Hạo Thiên Thần Đế ở Phục Thần Tháp chịu trăm năm thiên kiếp, thần thân hủy diệt, hồn phi phách tán.

Đoạn lịch sự Thần đế loạn của Tiên giới là khoảng thời gian tối tăm u ám, bởi vì chỉ có năng lực của một vị Thần đế đã khiến cho năm giới khiếp sợ, từ đấy về sau bọn họ đối với Thần giới càng thêm kiêng kị và sợ hãi. Hơn nữa ngọn nguồn tai ương lại là một vị tiên tử, khiến cho năm giới không thể lý giải nổi, cũng có một ít nữ tiên nữ yêu nữ ma nữ quỷ đối với vị Hạo Thiên Thần Đế vì tình mà hồn phi phách tán thổn thức không thôi.

Đương nhiên, khi Duyệt Nhi xem đoạn tiên sử này cũng thổn thức một lúc, cảm thấy vị tiên tử kia không biết đã tu mấy đời mới được phúc phận đó. Thần do trời tạo ra, tất nhiên thọ cùng trời đất, sáng cùng nhật nguyệt, nhưng là một khi thần thân bị hủy diệt tất sẽ hồn phi phách tán, biến mất trong thiên địa, không nhập lục đạo luân hồi. Tình yêu sâu sắc như thế, thật sự khó tìm được!

Trong cả Dao Trì không ngừng vang lên tiếng nhạc, y hương tấn ảnh(1), tiếng ly rượu chạm nhau, rất có không khí tươi vui. Ngồi ở bên cạnh Duyệt Nhi chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Linh Bảo Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân. Rất trang nghiêm chuyên chú ăn đào.

(1)Y hương tấn ảnh: miêu tả người con gái mặc y phục rực rỡ.

Thái Thượng Lão Quân trộm nhìn Tức Mặc Ly, vị thượng thần này một thân áo trắng phóng khoáng, tiêu nhiên ngồi ở chỗ kia, cũng không nói gì, chỉ ngồi đó, dáng người tao nhã ấy khiến cho mọi người trong Dao Trì không thể bỏ qua sự tồn tại của hắn.

Phía dưới Dao Trì có mấy vị tiên tử can đảm do dự lén nhìn, đáng tiếc trên mặt vị thượng thần này luôn giữ nét lạnh lùng, tựa như tất cả mọi thứ xung quanh đều là hư không, giống như hoàn toàn không cảm nhận được những ánh mắt nhiệt tình ấy, đám nữ tiên ấy do dự một lát, lại không dám bước đến giả vờ tặng đào.

Thái Thượng Lão Quân rất có vài phần tiên phong đạo cốt vuốt vuốt bộ râu bạc trắng dài đến tận đất của mình, đột nhiên quét mặt đến một bóng dáng màu hồng ngồi bên cạnh Tức Mặc Ly, tập trung nhìn vào, là một tiểu cô nương khoảng mười lăm mười sáu tuổi.

Tiểu cô nương mặc một bộ vân cẩm y màu phấn hồng, mềm mại tựa bên cạnh vị thường thần kia, tay đang vuốt râu của Thái Thượng Lão Quân dừng lại một chút, hey, thượng thần thật mạnh tay nha, ngay cả xiêm y của một thần sủng bên cạnh cũng dùng vật liệu may mặc tốt nhất trong lục giới tốt nhất, thật khiến cho chúng tiên bên cạnh rất hâm mộ mà. Lại nhìn gương mặt trắng mịn của tiểu cô nương, một đôi mắt to tựa hổ phách tỏa sáng, đang nhìn mình. Từ từ đã, đang nhìn mình?

Duyệt Nhi đã sớm phát hiện ông lão bên cạnh đang lén lút đánh giá chính mình từ lâu, nàng cũng không sợ, cũng nhìn qua Thái Thượng Lão Quân một lượt. Thấy Thái Thượng Lão Quân xấu hổ phát hiện mình đang nhìn ông ta, liền cười ngọt ngào với ông. Không ngờ ông ta lại sửng sờ tại chổ.

Duyệt Nhi cũng không quan tâm ông ta nữa, ánh mắt sớm đầu di dời đến mấy vị tiên tử bên dưới. Cửu Thiên Tiên Nữ, Thường Nga, Thái Bạch Tinh Quân … vân.. vân còn đẹp hơn ông già đó nhiều.

Tâm trạng của Thái Thượng Lão Quân rất là kích động, tiểu cô nương này thật đáng yêu, nhất là khi cười rộ lên, thoạt nhìn vừa đơn thuần lại vô hại, hơn nữa trên đầu tóc đen nhánh lại có cái lỗ tai hổ, thật sự làm cho Thái Thượng Lão Quân hận không thể duỗi tay dài ra sờ sờ mấy cái.

Tức Mặc Ly ở bên cạnh quay đầu yên lặng nhìn thoáng qua U Duyệt Nhi, lập tức phát hiện ánh mắt của Thái Thượng Lão Quân, chỉ thản nhiên đưa mắt liếc nhìn một cái, Thái Thượng Lão Quân run rẩy, lập tức đoan chính ngồi ngay ngắn, cũng không dám lén lút đưa ánh mắt liếc nhìn bọn họ.

Há chỉ có Thái Thượng Lão Quân, trong hội bàn đào này có vị tiên nào mà không âm thầm hoặc ngoài sáng hoặc trong tối đánh giá Duyệt Nhi, dù sao, người đi theo bên cạnh Lạc Thủy thượng thần, muốn cho người ta không chú ý cũng khó.

Đột nhiên nghe thấy tiếng thông báo.

Đạp Vũ thượng thần đến!

Vị Đạp Vũ thượng thần này đến trễ, trên người thu hút một đống lớn ánh nhìn chăm chú của chúng tiên, quần áo màu xanh tao nhã bước đến đài cao. Chỉ cảm thấy cả Dao Trì như có gió xuân phất qua, dịu dàng lướt nhẹ vỗ về thể xác và tinh thần, lại dường như có tiên nhạc tuyệt diệu, theo bóng dáng của vị thần ấy mà khơi gợi lên tiếng lòng của mỗi người. Đợi đến lúc chúng tiên hoàn hồn thì hắn đã bay đến đài cao mà Duyệt Nhi đang ngồi.

Thần giới huyền bí, nhưng từ mấy vạn năm trước, sau trận chiến Hạo Thiên Thần Đế, không biết vì sao, cứ cách một khoảng thời gian ngắn thì có vài vị thần đến năm giới, hình như là đang tìm kiếm cái gì đó, lại đều không công mà về.

Mà từ tám trăm năm trước, sau khi Lạc Thủy thượng thần cùng Đạp Vũ thượng thần đi vào Tiên giới, thì không thấy mấy người khác ra khỏi Thần giới nữa. Chúng tiên cảm thấy hai vị thượng thần hình như có địa vị không nhỏ ở Thần, mà Tức Mặc Ly khi ra khỏi Thần giới thì ở trên dãy núi Lạc Thủy, được gọi là Lạc Thủy thượng thần, về phần Đạp Vũ thượng thần, hình như hắn ngay từ đầu đã có tên này.

Mọi người đều biết, Lạc Thủy thượng thần lạnh lùng vô tình, nhưng mà, vị Đạp Vũ thượng thần này cũng nổi danh tao nhã, tựa như một vị thư sinh tao nhã như vậy dễ dàng làm cho lòng người nảy sinh ý muốn gần gũi, đương nhiên, phải là thư sinh tao nhã tuyệt thế, bằng không thật có lỗi với dung nhan tuyệt mỹ cũa Đạp Vũ thượng thần.

Địa vị của hai vị thượng thần ở trong lòng chúng tiên nhất là các vị nữ tiên thì không thể nghi ngờ. Nhưng Đạp Vũ thượng thần đối đãi với vị tiên nào cũng đều dịu dàng tao nhã, hơn nữa phong thái tràn đầy ấm áp, so với khí lạnh trên người Lạc Thủy thượng thần luôn khiến cho người ta dừng lại cách xa ba trượng, đương nhiên nhận được nhiều tâm tư thiếu nữ tư xuân hơn một ít.

Lạc Thủy tuyết lạnh đi, Đạp Vũ gió mát đến, đó là lời bình luận dành cho hai vị thượng thần này .

Chỉ thấy Đạp Vũ thượng thần mang phong thái cử chỉ nhẹ nhàng của một vị công tử đứng ở trên đài cao, nhìn về phía Lạc Thủy thượng thần, gương mặt tràn đầy gió xuân, dịu dàng cười nói: “Tiểu cô nương thật đáng yêu, Tức Mặc Ly, huynh nhặt được nàng ở chỗ nào vậy.”

7. Chương 7: Ngoan Ngoãn Đứng Ở Đây

Chỉ thấy vị dáng vẻ công tử của Đạp Vũ thượng thần này đứng ở trên đài cao, nhìn về phía Lạc Thủy thượng thần, vẻ mặt tràn đầy gió xuân, nói: “Tiểu cô nương thật đáng yêu, Tức Mặc Ly, huynh nhặt được nàng ở chỗ nào vậy.”

Chúng tiên: . . . . . .

Lập tức đều quang minh chính đại đưa ánh mắt chính thức quay đầu nhìn về phía Tức Mặc Ly và Duyệt Nhi phía sau hắn.

Dưới chín lần chín tám mươi một ánh mắt của chúng tiên, Duyệt Nhi cầm lấy quả đào lớn nhất trên bàn, bình tĩnh ‘cập’ cắn một miếng, hai cái tai nhỏ đều dựng thẳng lên.

Nét mặt lạnh lùng của Tức Mặc Ly vẫn không dao động, hắn tao nhã nâng ly rượu hoa đào trên bàn ngọc lên, nhấp một ngụm, bàn tay tựa ngọc nhẹ nhàng đặt ly rượu xuống bàn, ánh mắt thoáng mông lung trong nháy mắt, giống như đang tự hỏi cái gì đó.

Các vị tiên dưới đài nhìn hắn tao nhã như vậy, đã có chút hoảng hốt, không tự chủ được chờ đợi câu trả lời của vị thượng thần này.

Tức Mặc Ly liếc mắt nhìn nụ cười càng dịu dàng của Đạp Vũ thượng thần, giọng nói tựa dòng suối trong chảy qua đá ngọc nhẹ nhàng cất lên: “Đã quên.”

Lại một âm thanh 'Cộp' vang lên, chỉ thấy một lần cắn của Duyệt Nhi đã mất hết nửa quả đào, nét mặt vẫn là không có gì thay đổi. Tức Mặc Ly nghi hoặc nhìn nàng một cái, chỉ thấy hai má nàng vì cố nhét quả đào mà phồng lên, nhất thời cũng không rõ nguyên cớ.

Gương mặt Đạp Vũ thượng càng hớn hở cười: "Thì ra là như vậy." Dứt lời không biết từ đây lấy ra một cây quạt ngọc, khẽ nâng lên hạ xuống quạt quạt. Dừng một chút, nói khẽ với Tức Mặc Ly: "Vật kia, vừa mới xuất hiện ở Bái Hỏa Sơn. Đã có rất nhiều người tài ba dị sĩ thuộc Quỷ tộc, Yêu tộc, cùng Ma tộc, thậm chí Nhân gian cũng chạy tới đó cướp đoạt ."

Tức Mặc Ly gần như lập tức đứng lên, nói với Vương Mẫu cùng Ngọc Đế đang ngồi: "Có việc cáo từ trước." Vương Mẫu và Ngọc Đế vội gật đầu, trong lòng rất thỏa mãn với lời từ biệt của Tức Mặc Ly.

Lạc Thủy thượng thần và Đạp Vũ thượng thần cùng nhau vội vàng đi về hướng Bái Hỏa Sơn, đương nhiên, còn có một cái đuôi nhỏ U Duyệt Nhi. Nàng cũng không biết vì sao, chỉ cảm thấy phải đi theo Tức Mặc Ly, bất kể hắn đi nơi nào.

Sau khi chúng tiên cung tiễn bọn họ rời đi, một phần tiên cũng cáo từ vội vàng bay về hướng Bái Hỏa Sơn, dù sao bên kia hình như đang xảy ra chuyện gì đó, hai vị thượng thần đều đi, bọn họ đi tìm hiểu một chút cũng tốt. Tiên giới vừa mới khôi phục một chút sức sống, cũng không thể luôn ca múa mừng cảnh thái bình như vậy mà không để ý tới việc ngoài giới.

Đại đa số còn lại đều tiếp tục yến hội bàn đào, một vài tiên tử tâm tư xao động nghĩ tới hai vị thượng thần, cảm thấy rất mỹ mãn vì yến hội bàn đào lần này trọn vẹn hơn lần trước, dù sao phong thái của hai vị thượng thần không phải tùy tiện có thể nhìn thấy được.

Sợ Duyệt Nhi không thoải mái, Tức Mặc Ly không đạp không mà bay, thay vì vậy đã gọi đến mây lành bảy sắc, bảo Duyệt Nhi đứng trên đó, còn mình đứng trước nàng cách khoảng nửa bước chân làm lá chắn ngăn giúp nàng cản gió lớn do tốc độ bay nhanh. Chính hắn cũng không có phát hiện mình làm như vậy có cái gì không ổn. Chỉ cảm thấy con hổ nhỏ này là do mình nhặt được, đương nhiên phải tự mình chăm sóc cẩn thận mới đúng.

Đạp Vũ bay bên cạnh bọn họ vẫn tao nhã như trước, nhưng trong đôi mắt dịu dàng kia lướt qua một ánh mắt suy ngẫm sâu xa.

Bọn họ đi với tốc độ cực nhanh, lúc đến mấy vạn dặm bên ngoài Bái Hỏa Sơn, đã là ba bốn canh giờ sau. Chỉ thấy chỗ sâu nhất ở Bái Hỏa Sơn kia đã có mấy đạo người ngựa đang trong thế giằng co bất động. Khi bọn họ nhìn thấy Tức Mặc Ly và Đạp Vũ đến thì có chút kinh ngạc.

Một yêu nữ xinh đẹp mặc bộ xiêm y đỏ thẫm uốn éo cái eo nhỏ, che miệng cười nói: "Ô, hôm nay ngọn gió nào thổi qua Bái Hỏa thế này, sao lại dẫn hai vị Tôn Thượng thần đến đây thế, ha, xem các ngươi có ai tranh được với hai vị thượng thần."

Bên kia một tên Ma tộc cường tráng mắt mở to như chuông đồng trừng nữ yêu kia: "Bà nội gấu mẹ Hoa Mẫu Đơn à, nếu hôm nay không có ngươi ở đây làm phiền thì ông nội ta sớm đã cầm bảo vật về rồi, cần chi đứng chỗ này chịu gió núi chứ."

Quỷ tộc bên kia không phục, Quỷ Ảnh toàn thân được áo choàng và mũ màu đen bọc kín cười giễu cợt, âm trầm mở miệng: "Đại Dũng, Hoa Mẫu Đơn, các ngươi có cần ở đây kêu la không, rõ ràng bảo vật này là do Quỷ tộc chúng ta phát hiện trước, các ngươi không biết liêm sỉ lại đây tranh đoạt, muốn ức hiếp Quỷ tộc chúng ta sao!"

Hoa Mẫu Đan vuốt vuốt mái tóc: "Bảo vật này do Quỷ tộc các ngươi phát hiện ra thì cũng chưa chắc là của các ngươi, nếu các ngươi có năng lực như vậy, sao vẫn chưa ra tay lấy bảo vật đi mà còn đợi bọn ta đến chứ?"

Quỷ Ảnh bị bắt bẻ đến á khẩu không trả lời được, đầu uốn éo, nghiêng về một bên.

Tối hôm qua trong bọn họ có một quỷ sai lúc đi qua nơi này không cẩn thận chạm phải cửa kết giới, đi vào phát hiện bên trong có một sơn động phát ra ánh sáng chói mắt. Thế nhân đều biết Quỷ tộc sợ ánh sáng nhất, tên quỷ sai kia tuy biết bên trong tất có vật khó lường, cũng không kiên quyết lấy, vội vàng lao ra kết giới, báo cáo cho hắn biết.

Hắn mang cho quỷ binh, đang muốn thần không biết quỷ không hay lấy báu vật về lĩnh thưởng, không ngờ lúc chạy đến nơi này lại không tìm được cửa kết giới nên đứng ở chỗ này xông vào kết giới, không ngờ lại vị Hoa Yêu phát hiện, sau đó là Ma tộc, sau đó là một đám dị sĩ tài ba nhân gian đều chạy đến. Bất đắc dĩ đến bây giờ cũng phá không được kết giới, mọi người lại không ai chịu buông tha, chỉ có thể giằng co ở nơi này, mãi đến khi hai vị thượng thần đến.

Tức Mặc Ly vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, ánh mắt cũng không từng di động. Từ từ hạ đám mây xuống, sau khi dắt Duyệt Nhi bước xuống đám mây thì trực tiếp đi đến nơi mọi người đang vây quanh.

Các đạo nhân mã đều biết hai vị thương thần đến là muốn lấy bảo vật, dù sao mình cũng không phá được kết giới, cho nên không chút ngăn cản, để cho Tức Mặc Ly và Duyệt Nhin vào trong, dù sao sau khi kết giới bị phá thì còn nhiều cơ hội mà.

Đạp Vũ đưa mắt nhìn Tức Mặc Ly, tao nhã cười nói: "Huynh làm đi." Tức Mặc Ly gật đầu, hiểu ý của hắn. Nếu luận về pháp lực, khi Đạp Vũ phát hiện Bái Hỏa Sơn khác thường trực tiếp chạy tới nơi này cướp bảo vật cũng được, cho dù mấy đạo nhân mã muốn liều mạng đánh thì hắn vẫn thoải mái ứng phó.

Tất cả mọi người cứ nghĩ là bảo vật thông thường, chỉ là bọn họ biết, đây là bảo vật mà bọn họ tìm kiếm cũng không dễ dàng có trong tay. Cho nên Đạp Vũ mới đi báo cho Tức Mặc Ly cùng nhau đến, một người vào trong lấy bảo vật, một người chống lại mấy đạo nhân mã.

Tức Mặc Ly đứng ở trước kết giới, vung tay lên, kết giới 'ầm' một tiếng thì tiêu tán.

Mọi người ở đây: . . . . . Kết giới mà bọn họ phá mấy canh giờ thật sự không chịu nổi một kích như vậy sao. . . . . !

Chỉ thấy trong sơn động cách đó không xa có một luồng ánh sáng chói mắt bắn ra, dường như muốn làm tổn thương đôi mắt người ta. Duyệt Nhi nắm tay Tức Mặc Ly, có chút khẩn trương nheo mắt nhìn luồng hào quang kia, hỏi: "Đó là gì?"

Tức Mặc Ly dắt nàng chậm rãi tiến về phía trước, giọng nói như dòng suối chảy trên đá ngọc thản nhiên bay vào tai Duyệt Nhi: "Mảnh vỡ của Thiên Cơ Linh Lung."

Kết giới vừa vỡ, các đạo nhân mã lập tức tràn vào muốn thừa dịp loạn lấy bảo vật, cũng không biết khi nào thì đã bắt đầu đánh nhau, đủ loại pháp thuật pháp khí lóe sáng cực nhanh đan xen trong đám người đang đánh nhau, trong nháy mắt, loạn thành một cụm.

Đạp Vũ thản nhiên bước sau Tức Mặc Ly vài bước, mặc cho bọn họ đánh lẫn nhau, hi vọng mọi việc thuận lợi, chuyện hắn phải làm là ngăn cản những con cá lọt lưới phá hư việc mà thôi.

Đi tới cửa động, Tức Mặc Ly đưa ánh mắt nhìn sang Duyệt Nhi đang ở bên cạnh rồi tiếp tục nắm tay nàng đi vào trong. Trong đôi mắt Duyệt Nhi chỉ còn là một mảng ánh sáng trắng không thể nhìn thấy mảnh vỡ Thiên Cơ Lung Linh ở nơi nào. Chỉ ngừng lại theo Tức Mặc Ly .

Tức Mặc Ly dừng một chút, tùy tay bố trí một kết giới cho Duyệt Nhi phòng ngừa bị bị ánh sáng thương tổn, vỗ vỗ đầu của nàng: "Ở trong này ngoan ngoãn đứng yên đừng nhúc nhích."

Lúc này Duyệt Nhi đã nhắm mắt lại, ngoan ngoãn ừ một tiếng.

Đạp Vũ chỉ tựa người vào trước cửa động, nếu không nhìn vào dung mạo và dáng vẻ tao nhã vô song kia, người khác sẽ tưởng nhầm hắn là một thư sinh ôn nhã. Lúc này Đạp Vũ thư sinh nhìn vào trong động, tiếp tục quay đầu nhã nhặn làm ra thế 'một người canh cổng vạn người không thể qua'.

Tức Mặc Ly ngưng tụ linh lực ở trong lòng bàn tay, bàn tay tựa ngọc hướng về phía mảnh vỡ Thiên Cơ Linh Lung. Mảnh vỡ Thiên Cơ Linh Lung càng phát ra ánh sáng chói mắt, bắt đầu run rẩy.

Mảnh vỡ Thiên Cơ Linh Lung chính là mảnh vỡ của thần khí, rơi xuống Bái Hỏa Sơn, tự mình hình thành kết giới hoàn mỹ, nếu không có tên quỷ sai chó ngáp phải ruồi kia, trong năm giới căn bản không có người tìm được. Lúc lấy nó mà pháp lực không đủ sẽ bị năng lực bảo vệ của nó tiêu hủy.

Lúc này hào quang trong lòng bàn tay của Tức Mặc Ly càng ngày càng sáng, mảnh vỡ Thiên Cơ Linh Lung chấn động kịch liệt, cả Bái Hỏa Sơn đều chấn động. Các nhóm yêu ma quỷ quái bên ngoài đều bị hiện tượng

lạ thường này làm cho hoảng sợ.

Lập tức thống lĩnh mỗi nhóm tính toán tỉ mỉ một lượt, Hoa Mẫu Đơn nhìn mọi người, là người đầu tiên mở miệng nói: "Hiện giờ nhìn hiện tượng dị thường này ta nghĩ đến thứ này là bảo vật vô thượng, nếu vị thượng thần bên trong lấy được thì chúng ta vĩnh viễn cũng đừng mong đoạt được từ trong tay hắn, không bằng chúng ta liên thủ lại, lấy bảo vật rồi quyết định sau, như thế nào?"

Mấy người thống lĩnh các nhóm cũng đang có ý này, lại không muốn mất thể diện nói ra, lúc này trong lòng tính toán kế, mình trước hết giả ý hợp tác, chờ vào bên trong, nhiều người đục nước béo cò, kẻ cướp được bảo vật có lẽ là mình. Vì thế đều làm bộ miễn cưỡng đồng ý. Chỉ trong một khắc, đám người vừa mới hỗn chiến đã vì ích lợi mà liên hợp lại, nhằm về phía sơn động.

Lúc này Đạp Vũ tựa vào cửa sơn động, trong tay không biết từ đâu đã lấy ra một cây quạt ngọc nhẹ lay động, nhanh nhẹn cười: "Muốn vào? Trước hết phải qua cửa của bản thần đã!"

Ở đây có vài vị nữ tử đã bị nụ cười nhẹ nhàng được chiếu rọi bởi ánh sáng từ trong sơn động phát ra của Đạp Vũ làm cho mê mẫn tâm thần, thầm than quả nhiên là thượng thần, tao nhã như thế chắc chắn khó tìm được trong lục giới. Lúc này cây quạt ngọc của Đạp Vũ 'ba' một tiếng đã thu lại, xuất thủ tấn công ngay trước mặt Ảnh Quỷ.

Cả Bái Hỏa Sơn đều chấn động, huống chi trong sơn động, Duyệt Nhi đứng ở trong kết giới cũng không dám động đậy, thấy ngọn núi này chấn động dữ dội, lại không dám mở mắt ra, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, không biết Tức Mặc Ly như thế nào .

Lúc này, một con rắn thật lớn xuất hiện ở Bái Hỏa Sơn, lập tức bóng dáng rắn vừa biến mất, hóa thành hình người lướt vào trong sơn động.

Đạp Vũ còn bận đối phó với cả đám nhân mã, pháp lực của hắn, vừa ra tay là có thể giết chết bọn họ. Thế nhưng thần không thể ra tay tạo sát nghiệt.

Lúc này các đạo nhân mã đã gia tăng thêm, cũng chừng hơn một ngàn người, đứng canh tuy rằng không tốn nhiều sức lực, nhưng lại phiền phức vô cùng phiền phức, lúc này Đạp Vũ vẫn đang đứng ở cửa động, quạt trong tay càng không ngừng xoay chuyển, vung múa, đánh.

Đột nhiên trong lúc đó, luồng ánh sáng trắng dường như muốn đem hết toàn bộ bộc phát, chỉ nghe' ầm' một tiếng. Trong nháy mắt, Đạp Vũ xoay người bước vào trong sơn động, đồng thời một bóng dáng màu vàng cũng xông vào.

Duyệt Nhi cũng nghe thấy tiếng 'ầm' này, cuống quít mở mắt ra, còn chưa nhìn thấy bóng dáng của Tức Mặc Ly, một đạo ánh sáng màu vàng quang đã phá kết giới đánh về phía mình

Đạo ánh sáng màu vàng kia tấn công với khí thế như dời núi lấp biển, đảo mắt liền bay đến trước mặt, Duyệt Nhi sửng sốt, trong đầu trống rỗng.

8. Chương 8: Một Đoạn Thầy Trò Cấm Luyến

Trong phút chốc ấy, linh lực ngưng tụ trong tay Tức Mặc Ly dường như đã lập tức rời khỏi mảnh vỡ Thiên Cơ Linh Lung kia, chuyển hướng sang phía Duyệt Nhi , 'ầm' một tiếng, ánh sáng trắng và vàng va chạm vào nhau, mà mảnh vỡ Thiên Cơ Linh Lung đã không còn sự áp chế của Tức Mặc Ly, nó bộc phát hết sức lực phản kháng, chỉ trong nháy mắt đã đánh về phía Tức Mặc Ly, luồng ánh sáng trắng tựa hồ xuyên thấu cả sơn động, chiếu thẳng lên đám mây trên cao.

Trong lòng Duyệt Nhi hoảng hốt, cả sơn động đang sụp đổ, Duyệt Nhi hoài nghi giờ phút này cho dù là không bị năng lượng mảnh vỡ Thiên Cơ Linh Lung phá hủy mà chết, cũng sẽ bị những hòn đá do sơn động sụp đổ đè chết.

Kết giới mà Tức Mặc Ly bày ra xung quanh nàng đã bị ánh sáng màu vàng kia phá nát, trong lòng Duyệt Nhi biết chút năng lực ít ỏi của mình hoàn toàn không đủ thể phòng vệ. Đầu óc xoay chuyển suy nghĩ mấy lần, kỳ thật chẳng qua chỉ là chuyện trong nháy mắt mà thôi. Ngay sau đó, Duyệt Nhi rơi vào một vòng tay ấm áp, mang theo hương mực nhàn nhạt, bảo vệ nàng trong lòng ngực.

Sơn động sụp đổ, Bái Hỏa Sơn sụp đổ, sau khi mảnh vỡ Thiên Cơ Linh Lung bộc phát nguồn năng lượng kháng cự cuối cùng, dần dần yên tĩnh lại.

Cho dù mọi người bên ngoài dùng toàn lực tạo kết giới hơn nữa còn dùng pháp khí bảo vệ bản thân vẫn có gần một nửa bị trọng thương, ngã xuống đất không dậy nổi.

Những kẻ thống lĩnh hoảng hốt, những người bọn họ dẫn đến đoạt bảo vật không phải kẻ tầm thường, đều là những người nằm trong binh tướng các giới, không ngờ hiện giờ lại có nhiều người ngay cả đứng dậy cũng đứng không nổi. Mấy người bọn họ dùng toàn lực ngăn cản nhưng cũng cảm thấy lực bất tòng tâm, rốt cuộc bảo vật này là cái gì! Năng lượng bảo vệ mình cũng khiến cho người ta sợ hãi. Nếu để bọn họ đều đi vào trong đó lấy nó, chẳng phải toàn quân bị diệt ở đây hết sao?

Tất cả đều yên tĩnh trở lại, ánh mắt mọi người đều dồn về phía bốn người.

Hai vị mỹ nam phong hoa tuyệt đại, trong đó nam tử áo xanh đang ôm ấp một tiểu cô nương đáng yêu ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, nam tử áo trắng ngã ngồi trên mặt đất, tư thế như vậy, nếu là người khác, nhất định sẽ rất thảm hại bị cười chê một trận, nhưng nam tử áo trắng kia chẳng có chút nhếch nhác nào, giống như hắn vốn nên ngồi tao nhã tại chỗ kia, được người ta cúng bái. Nơi cách bọn họ xa một chút có một con rắn rất lớn, tựa hồ cũng đang bị trọng thương.

Hoa Mẫu Đơn tập trung nhìn vào, kinh ngạc kêu một tiếng: "Vương! . . . . . Sao dám phiền người tự đến đây chứ!".

Bàn tay Đạp Vũ buông Duyệt Nhi ra, lập tức ngưng tụ linh lực muốn đánh một chiêu cuối cùng vào người Xà vương.

Xà vương thầm nghĩ trong lòng không xong rồi, hắn nghe được tin tức liền lập tức phi thân chạy tới. Đúng lúc mảnh vỡ Thiên Cơ Linh Lung bùng nổ, trong lòng mừng thầm chuyến đi này không uổng công.

Lúc vội vàng bay vào bên trong động, nhìn thấy kết giới thì cười lạnh một tiếng, hừ, đoạt bảo cũng không quên tạo ra kết giới, xem bản Xà vương phá kết giới của ngươi, đoạt bảo vật của ngươi, lấy mạng của ngươi! Lúc đang suy xét thì đã ngưng tụ yêu lực toàn thân đánh về phía kết giới. Mắt thấy kết giới bị phá liền lọt vào trong, trong khoảnh khắc đó một luồng ánh sáng trắng vọt đến, linh lực cường đại lập tức phá tan mọi công kích của hắn, đánh ngược lại hắn.

Lòng Xà vương kinh hãi, trong phút chốc mảnh vỡ phát ra toàn bộ năng lượng, cuối cùng cũng đã thấy rõ chủ nhân của luồng ánh sáng ấy chính là một nam tử áo trắng tựa như thần tiên đứng cách đó không xa đã đoạt được bảo vật. Hắn cũng không suy nghĩ nhiều, vội vàng vận hết yêu lực toàn thân bảo vệ mình.

Mà hiện tại bị Hoa Mẫu Đơn gọi, hai vị kia lập tức chú ý tới sự hiện hữu của hắn. Luồng ánh sáng trắng trong động khiến cho hắn bị trọng thương, trong lòng biết mình hoàn toàn không phải đối thủ của họ, huống chi hiện tại có hai người, hắn làm sao dám lại, thừa dịp Đạp Vũ còn một tay ôm Duyệt Nhi thì lập tức ngưng tụ toàn lực, nhất quyết chạy trốn . . . . . .

Trong lòng Đạp Vũ lo lắng cho Duyệt Nhi và Tức Mặc Ly, cũng không đuổi theo, một Yêu vương hèn mọn, không đáng lo ngại, sau này lại lấy cái mạng nhỏ của hắn.

Đến lúc này Tức Mặc Ly cũng chưa từng liếc mắt nhìn Xà vương, chỉ thản nhiên nhìn Duyệt Nhi đang được Đạp Vũ ôm vào trong lòng, nhíu nhíu mày, vung tay lên, Duyệt Nhi liền bay tới trước mặt hắn. Tức Mặc Ly tỉ mỉ chỉnh sửa lại mái tóc đen có chút rối của Duyệt Nhi quan sát nàng một chút, không có phát hiện vết thương nào, lại còn có chút lo lắng, hỏi: "Trên người có chỗ nào không thoải mái không?"

Duyệt Nhi vội vàng lắc đầu, hai mắt mở thật to nhìn gương mặt tái nhợt của Tức Mặc Ly, lúc nguy hiểm vừa rồi, Tức Mặc Ly thay nàng ngăn cản chiêu tấn công của Yêu vương. Nếu đang lúc bình thường thì không đáng kể chút nào, cho dù Tức Mặc Ly phế đi Yêu vương, cũng không có cái gì đáng kinh ngạc.

Nhưng trong khi hắn đang lấy mảnh vỡ Thiên Cơ Linh Lung, vốn nên toàn tâm ngưng tụ năng lượng để ứng phó, vậy mà trong thời điểm cuối cùng lại rút bỏ linh lực để cứu mình. Cho dù Duyệt Nhi không có kinh nghiệm thực chiến, cũng biết sau khi phân tâm thì phải chịu phản phệ của mảnh vỡ Thiên Cơ Linh Lung, còn sức đâu mà chống chịu với nguồn năng lượng bộc phát cuối cùng của mảnh vỡ Thiên Cơ Linh Lung, có thể tưởng tượng tình huống bây giờ của Tức Mặc Ly như thế nào.

Lòng Duyệt Nhi vừa hoảng sợ vừa lo lắng, gấp đến độ sắp khóc lên, giọng nói mềm mại mang theo tiếng khóc nức nở: "Người sao rồi, còn chịu đựng được không? Đều tại ta. . . . . ."

Tức Mặc Ly vỗ vỗ đầu Duyệt Nhi, nhàn nhạt nói: "Không sao."

Duyệt Nhi càng nóng vội, nước mắt tí tách rơi xuống. Tức Mặc Ly bất đắc dĩ bàn tay tựa ngọc nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt to bằng hạt đậu của nàng: "Đừng khóc."

Đạp Vũ đi tới, nhíu mày nhìnTức Mặc Ly: "Khi đó nếu ta vọt vào trong kịp thì có thể bảo vệ nàng, huynh cũng không bị phân tâm. Chúng ta không giống với năm giới, bị phản phệ nghiêm trong bao nhiêu huynh cũng biết rõ ràng. Còn gắng gượng chống đỡ năng lượng chống đối cực lớn của mảnh vỡ Thiên Cơ Linh Lung, thần thân cũng không phải làm bằng sắt!"

Tức Mặc Ly không nói gì, nét mặt vẫn thản nhiên lành lạnh.

Duyệt Nhi mới nhớ tới vừa rồi sau khi Tức Mặc Ly thay nàng đón nhận công kích của Xà vương là Đạp Vũ thượng thần che chở cho nàng. Liền chuyển hướng nhìn Đạp Vũ, hành đại lễ: "Cám ơn Đạp Vũ thượng thần bảo vệ."

Giờ khắc này Đạp Vũ mỉm cười nhìn đôi mắt to còn hàm chứa giọt lệ của nàng, chiếc mũi xinh xắn còn hồng hồng, liền nói một câu mắc ói đến cực điểm mà Duyệt Nhi đọc được trong vô số quyển thoại bản: "Nàng muốn cảm ta như thế nào? Lấy thân báo đáp?"

Duyệt Nhi hắc tuyến đầu đầy, nhìn bộ dạng thư sinh của Đạp Vũ thượng thần này, hay là những quyển thoại bản nơi thế gian ấy đều do hắn viết ra?

Duyệt Nhi lúng túng, cũng đã quên khóc, không biết trả lời như thế nào. Đành phải cười ngây ngô hai tiếng với Đạp Vũ ngây, cũng không mở miệng.

Đạp Vũ cũng không tiếp tục trêu đùa nàng, quay đầu nhìn khuôn mặt bình thản của Tức Mặc Ly nói: "Bây giờ huynh phải trầm tu, còn vài trăm năm nữa là đến kiếp nghìn năm, thương thế kia không lớn cũng không nhỏ, đừng để vì nó mà phá hủy chuyện của mình, cẩn thận một chút cho là được."

Tức Mặc Ly gật đầu, nhưng lần trầm tu này, ít nhất cũng vài chục năm, trước kia hắn ngủ vài chục năm, mấy trăm năm cũng không có cảm giác gì, nhưng lần này, sao trong lòng có chút khó chịu.

Tức Mặc Ly lo lắng đưa mắt nhìn Duyệt Nhi của mình, chỉ thấy hai lỗ tai của nàng cụp xuống, ỉu xìu. Mình trầm tu vài năm, nàng phải làm sao bây giờ? Nếu giữ nàng bên cạnh nhìn mình trầm tu, nàng nhất định vô cùng nhàm chán.

Không bằng nhân cơ hội này cho nàng đi ra ngoài để học hỏi được nhiều thứ, kết giao thêm nhiều tiên hữu, thuận tiện tìm người giao nàng tu luyện. Nhưng nàng vừa biến thành người không bao lâu, còn chưa thành tiên, bị người khác khi dễ thì làm sao bây giờ?

Tức Mặc Ly không rõ hiện giờ sao mình lại rối rắm như vậy, chỉ theo bản năng bài xích loại cảm giác này. Liền dừng lại suy nghĩ, nói với Đạp Vũ: "Ta trầm tu vài năm, ngươi dẫn theo Duyệt Nhi."

Đạp Vũ phe phẩy quạt ngọc, bộ dáng thư sinh dịu dàng yếu đuối, cười nói: "Vô cùng cam nguyện."

Duyệt Nhi kinh hoảng, Tức Mặc Ly không cần nàng đi theo nữa? Cuống quít nói: "Ta không cần, ta muốn đi theo người, đi theo người có thịt ăn." Tức Mặc Ly lại vỗ vỗ đầu của nàng: "Ngoan, nghe lời." Yên lặng rồi lại yên lặng, chung quy có chút cảm giác không ổn, nhưng lại không nghĩ ra cái gì nữa, chỉ có thể nói với Đạp Vũ thượng thần: "Đừng cho người khác ức hiếp nàng."

Đạp Vũ thượng thần kinh ngạc, khẽ nhíu đôi mày đẹp, cứ nhìn chằm chằm Lạc Thủy thượng thần tựa như ngọn núi băng kia: "Trước đây ta cảm thấy huynh lạnh lùng quả quyết nhất, hiện giờ sao lại dong dài thế

này, nếu huynh lo lắng…"

Hắn dừng một chút rồi vui vẻ giống như đám yêu ma quỷ quái đang ăn ngon xem kịch vui lại giống như chúng tiên hớn hở đến hội bàn đào ăn uống.

Quạt ngọc lay động hai cái, nụ cười phong lưu lại mang chút nghiêm trang bảo: "Ta sẽ nhận nàng làm đồ đệ có được không? Ài, ta đây, một sư phụ vừa mạnh mẽ lại đẹp không chê vào đâu được, đến lúc đó tiểu nha đầu ở cùng ta sớm sớm chiều chiều chung một mái nhà, chắc chắn sẽ nảy sinh tìm cảm ám muội với ta, như vậy sẽ tạo nên một đoạn sư đồ cấm luyến chấn động lục giới, vang dội cổ kim, làm cho thiên địa quỷ thần phải xúc động nha!"

Duyệt Nhi: đầu chảy xuống mấy vạch đen. . . . . Trong lòng lẩm nhẩmTức Mặc Ly người mau đổi ý mau đổi ý mau đổi ý. . . . . .

Đám đông quan sát: . . . . . Vị này thượng thần thật không đáng tin tưởng, mới đầu còn tưởng rằng hắn là thư sinh nho nhã yếu ớt, không ngờ thì ra là thư sinh phong lưu.

Lạc Thủy thượng thần trước sau vẫn không có biểu hiện gì, dường như có nhíu mày suy nghĩ một lúc, giọng nói tựa suối trong chảy qua đá ngọc bay vào trong tai mọi người: "Nếu như muốn một đoạn sư đồ cấm luyến, nàng còn chưa bái ta làm thầy."

Duyệt Nhi: đầu chảy xuống mấy đường hắc tuyến. . . . . Bây giờ không phải là lúc nói giỡn đó chứ? Lần này Tức Mặc Ly luôn bình tĩnh không phải bị thương thần trí không tỉnh táo đó chứ.

Nhưng hai lổ tai nhỏ đã dựng đứng lên, mỗi lần kích động căng thẳng đều như vậy, Duyệt Nhi không biết làm sao. . . . . .

Mọi người: hắc tuyến đầy đất. . . . . .

Khóe miệng Đạp Vũ co rút, bàn tay phe phẩy quạt ngọc, lời này có ý gì, không phải hắn còn "thể hiện rõ ràng" hơn cả mình nữa sao?

Tức Mặc Ly vẫy vẫy tay với Duyệt Nhi, từ trong đỉnh lấy ra mấy bộ quần áo được gắp phẳng phiu đặt vào trong tay nàng, nói: "Đều là vân cẩm y, mỗi bộ một màu, lớn nhỏ có thể tùy ngươi biến hóa, không biết ngươi thích hình dáng gì, liền làm mấy bộ, ngươi mang theo có thể thay đổi."

Đám người quan sát nghe thấy lời nói của Tức Mặc Ly, tận lực xem nhẹ ảo tưởng của mình đối vối những bộ vân cẩm y hiếm hoi, kinh ngạc thầm nghĩ, chẳng lẽ đây là do Tức Mặc Ly làm ra sao, tuy rằng ngoại trừ quần áo mà người thường dùng kim chỉ may thành, quần áo của người trong năm giới đều tạo thành từ suy nghĩ, pháp thuật. Nhưng mà, thượng thần Tức Mặc Ly làm quần áo cho một tiểu cô nương chưa thành tiên như vậy? Chuyện này thật quá kinh hãi rồi.

Duyệt Nhi nhìn quần áo trên tay, đã không biết nói lời vui mừng nào cho tốt, làm sao nghĩ nhiều như vậy.

Tức Mặc Ly khoát tay áo, nói: "Nếu có muốn cái gì hoặc có chuyện gì không thể giải quyết thì tìm Đạp Vũ thượng thần." Nói xong chỉ đưa mắt nhìn Duyệt Nhi, nháy mắt biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Đạp Vũ cười khổ không dứt, điều này sao giống ủy thác lúc hấp hối nơi thế gian thế. Cũng không nghĩ nhiều, gọi đến đám mây lành ngũ sắc, mang theo Duyệt Nhi, phe phẩy quạt ngọc cũng biến mất khỏi Bái Hỏa Sơn.

Các vị quan sát phục hồi lại tinh thần, chỉ nhìn thấy bóng dáng thư sinh ôn nhã của Đạp Vũ đã biến mất ở phía chân trời. Các vị tiên theo Thái Thượng Lão Quân xem diễn xong mà còn luyến tiếc nhìn về phía chân trời. Mấy kẻ đứng đầy nhóm người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng biết giờ phút này không thích hợp đánh nhau, hừ một tiếng, liền mang theo đám thương binh nhà mình rút lui.

9. Chương 9: Ngươi Và Đạp Vũ Thượng Thần Có Quan Hệ Gì

Duyệt Nhi theo Đạp Vũ thượng thần vào tòa tiên sơn nào đó, tòa cung điện nào đó của hắn ở Cửu Trùng Thiên, vừa giương mắt nhìn, chỉ thấy trên cửa cung điện có một bức hoành phi bằng vàng tỏa ra kim quang dưới ánh mặt trời, phía trên có viết ba chữ rồng bay phượng múa: "Hàn Lâm Thư Viện", vừa nhìn đã biết bút tích của ai.

Duyệt Nhi không nói gì chỉ liếc nhìn Đạp Vũ thư sinh bên cạnh, thư sinh này đoán được Duyệt Nhi đang suy nghĩ gì, cười ha hả, 'phập' một tiếng lại phe phẩy quạt ngọc, nói: "Tòa cung điện này đều không phải là ý của vi sư, ừ, chỉ có mấy chữ hoàn mỹ nhất do đích thân vi sư viết, như thế nào, có lòng ái mộ vi sư không."

Đợi đi vào trong cung điện, Duyệt Nhi dùng linh thức lướt qua mấy tòa viện, chủ viện gọi là Kinh Hồng Điện, những thứ khác phân biệt là Kinh Vân Cư, Kinh Phong Cư, Kinh Vũ Cư, Kinh Lôi Cư, còn có một viện gọi là Kinh Thủy Cư! Duyệt Nhi đã không còn sức để quan tâm vị Đạp Vũ thượng thần tùy ý không có ý tưởng sáng tạo này. Trong lòng lại khẳng định đám thư sinh lụi bại nơi thế gian nhất định đều bị hắn khai sáng mà thành ra như thế.

Đạp Vũ thư sinh dương dương tự đắc phe phẩy cây quạt của mình, nụ cười phong lưu nhìn về một cây hoa đào, nói: "Thích tòa viện nào thì tự mình chọn. Đương nhiên, nếu nàng bằng lòng, cũng có thể đến Kinh Hồng Điện cùng vi sư ở dưới một mái nhà, bồi dưỡng cảm tình, sau đó nàng đoán ta đoán, nàng nàng ta ta, trước hoa dưới trăng. . . . . ."

Duyệt Nhi nhanh chót cắt ngang lời của hắn: "Đạp Vũ thượng thần, ta ở Kinh Thủy Cư được rồi."

Mày kiếm Đạp Vũ thư sinh vừa nhíu: "Sao còn gọi vi sư là Đạp Vũ thượng thần? Nên gọi là sư phụ. . . . . ."

Đôi mắt màu hổ phách của Duyệt Nhi nhìn hắn, không hề chớp mắt, không nói lời nào.

Đạp Vũ thư sinh rất ai oán nói: "Lúc nàng mới nói với Tức Mặc Ly là không muốn đi theo vi sư, trong lòng vi sư vốn đã có chút đau đớn, mà Tức Mặc Ly đem nàng ủy thác cho vi sư chăm sóc, coi như là đồng ý cho vi sư làm sư phụ của nàng. Nếu như nàng không muốn cùng vi sư viết nên một đoạn sư đồ cấm luyến cảm động thiên địa vang dội lục giới thì vi sư cũng không miễn cưỡng. Dù sao tình cảm cũng cần bồi dưỡng. Nhưng hôm nay, thế nhưng ngay cả một tiếng sư phụ nàng cũng không chịu gọi, bảo sao mà trái tim vi sư chịu nổi chứ, vi sư phải làm như sao xứng đáng với Tức Mặc Ly khi còn sống, à, không, là lời vừa nhờ vả. . . . . Tiểu Duyệt Nhi. . . . . ."

Vì sao Tức Mặc Ly lại đồng ý cho hắn làm sư phụ mình chứ, đầu Duyệt Nhi đầy hắc tuyến nhìn ánh mắt ai oán của Đạp Vũ thư sinh, cuối cùng bất đắc dĩ, giọng nói mềm mại bay ra: "Đạp Vũ sư phụ. . . . . ."

Đạp Vũ thượng thần rất là hưởng thụ, vươn ngón tay thon dài chơi đùa hai lỗ tai nhỏ của Duyệt Nhi, nhiệt tình lên tiếng: "Ài, tiểu ái đồ. Nàng gọi Đạp Vũ sư phụ thật dễ nghe, gọi lại vài lần nữa đi."

"Đạp Vũ sư phụ."

"Ừ, gọi lại."

"Đạp Vũ sư phụ."

"Ừ, gọi lại."

"Đạp Vũ sư phụ."

"Ừ, gọi lại."

"Đạp Vũ sư phụ, ta nói cho Tức Mặc Ly biết ngươi ức hiếp ta."

"Ừ. . . . . Từ từ. . . . . Được rồi, nàng đến Kinh Thủy Cư nghỉ ngơi trước đi, đừng quá mệt nhọc."

Duyệt Nhi cũng không quay đầu lại tiêu sái đi đến Kinh Thủy Cư, lúc tìm được một căn phòng để nghỉ ngơi thì nằm dài trên chăn mây mềm mại. Từ trong túi Càn Khôn lấy ra mấy bộ vân cẩm y do Tức Mặc Ly cho nàng, tỉ mỉ vuốt ve, suy nghĩ lại những chuyện đã xảy ra hôm nay.

Không biết Tức Mặc Ly hiện tại như thế nào, vết thương của hắn có nặng lắm không, có phải trầm tu lâu không, bằng không sao lại đưa mình đến chỗ của Đạp Vũ sư phụ. Từ lúc Tức Mặc Ly nhặt được nàng, hơn ba trăm năm đều ở bên cạnh hắn, lần này chia li phải bao lâu mới có thể nhìn thấy hắn? Trong lúc vừa rồi lòng dạ rối bời, buồn bực mới bị Đạp Vũ sư phụ giày vò hai lỗ tai nhỏ.

Đột nhiên thấy một luồng ánh sáng màu trắng xẹt qua trước mặt, Duyệt Nhi nhận ra đây là tiên pháp cách không gửi vật, liền đưa tay ra đón lấy. Khi luồng ánh sáng trắng chạm vào tay Duyệt Nhi, liền biến mất không còn dấu vết chỉ để lại một con gà nướng nóng ấm mùi hương ngào ngạt, con gà nướng đột nhiên ngẩng đầu mở miệng nói chuyện: ta không sao, ở đây tu hành cho tốt, kết giao thêm với nhiều người khác.

Cũng là giọng nói dễ nghe lạnh lẽo trong như suối của Tức Mặc Ly , Duyệt Nhi nhìn thấy con gà nướng sau khi truyền lời xong thì cúi đầu xuống, cười đến hai mắt cong cong, hai cái lỗ tai nhỏ cũng cong cong. Biết đây là con gà nướng cuối cùng mà trước khi Tức Mặc Ly trầm tu làm cho nàng, lại luyến tiếc không nỡ ăn, vạn phần quý trọng đem nó cất vào trong túi Càn Khôn, nắm thật chặt miệng túi, cảm thấy rất mỹ mãn nằm trên chăn mây ngủ.

Ngày hôm sau, vừa mới rời giường, chợt nghe Đạp Vũ sư phụ ở Kinh Hồng Điện gọi nàng qua.

Duyệt Nhi còn chưa rõ có chuyện gì, rửa mặt chải đầu một phen đã tới Kinh Hồng Điện. Chỉ thấy Đạp Vũ thư sinh ngồi ở trước án thư, nhìn nàng tiến đến thì chỉ cười nhạt, hơi có chút khí chất thư sinh.

Duyệt Nhi theo quy củ gọi một tiếng: "Chào buổi sáng, Đạp Vũ sư phụ."

Đạp Vũ thư sinh nhận được lời chào thì cảm thấy thỏa mãn, từ ái đánh giá Duyệt Nhi rồi nói: "Tiểu ái đồ, chào buổi sáng." Nếu như hắn có râu thì Duyệt Nhi sẽ cảm thấy hắn nhất định sẽ vuốt vuốt chòm râu bạc trắng mang đầy phong thái tiên phong đạo cốt như Thái Thượng Lão Quân, nhưng mà, tuy rằng Đạp Vũ sư phụ không đẹp bằng Tức Mặc Ly, được rồi, Duyệt Nhi thừa nhận Đạp Vũ sư phụ đẹp hơn mấy vị tiên gì đó gấp mấy lần.

Tuy rằng trong lòng Duyệt Nhi có chút mê mẫn nhưng giọng mói mềm mại không chút thay đổi hỏi: "Đạp Vũ sư phụ gọi đồ nhi đến, là có chuyện gì?"

Đạp Vũ thư sinh cười phong lưu: "Sư phụ nhớ nàng a."

Duyệt Nhi đầu đầy hắc tuyến. . . . . Bình tĩnh mở to mắt nhìn hắn, không nói lời nào.

"Được rồi, nếu vi sư đã nhận nàng làm đồ đệ thì phải dạy nàng tu luyện. Mấy cuốn sách này là trước kia khi vi sư tu tập đã từng đọc, nàng đem về dựa vào đó mà tu luyện, nếu có gì không hiểu, có thể hỏi vi sư." Đạp Vũ đưa mấy quyển sách cho Duyệt Nhi, Duyệt Nhi tiếp nhận, nói tạ ơn, đang chuẩn bị lui ra.

Đạp Vũ lại mở miệng, cười dịu dàng nói: "Xung quanh Hàn Lâm Thư Viện này có rất nhiều tiên tử ở lại, Lúc bình thường nếu cảm thấy nhàm chán, có thể tìm vi sư, hoặc là đi ra ngoài thăm viếng bọn họ, cứ luôn ở trong viện thì không tốt. Còn nữa, ngoại trừ trường hợp ngoại lệ thì sau này vi sư đi đâu đều dẫn nàng theo. Cùng vi sư bồi dưỡng bồi dưỡng cảm tình, ừ. . . . . Được rồi, là học hỏi một chút kinh nghiệm."

Duyệt Nhi ngoan ngoãn gật gật đầu, mang sách đi về Kinh Thủy Cư. Âm thầm quyết định phải quyết chí tự cường, lần này nếu không phải mình quá yếu, ngay cả năng lực tự bảo vệ cũng không có thì Tức Mặc Ly có tu vi thượng thần như vậy sao mà bị thương phải trầm tu chứ.

Như thế đã trôi qua mấy tháng, Duyệt Nhi chỉ đi theo Đạp Vũ sư phụ ra ngoài một lần. Dù sao tiên giới cũng toàn là người tu tiên, không có nhiều nguyên tắc xã giao phức tạp, mấy tháng, đối với tiên nhân mà nói, chẳng qua là chuyện trong nháy mắt.

Vốn cũng không có gì, nhưng Đạp Vũ thượng thần mang theo Duyệt Nhi đi ra ngoài một chuyến, chúng tiên đều chú ý tới rồi, ngày đó khi chuyện ở Bái Hỏa Sơn truyền ra đến. Mọi người rất có hứng thú, nghị luận không dứt về với tình cảm thầy trò của Duyệt Nhi và Đạp Vũ thượng thần.

Trong Tiên giới Đạp Vũ thượng thần từ trước đến nay luôn nổi danh tao nhã, hơn nữa tài mạo phong nhã không thua gì Tức Mặc Ly nên không biết được bao nhiêu nữ tiên ái mộ. Mặc dù có rất nhiều nữ tiên đều ngoài sáng trong tối mến mộ hắn, nhưng là Đạp Vũ thượng thần một người dịu dàng như thế lại đối với các nàng lại luôn lễ độ như một, không có gì đặc biệt, cũng không có gì khác biệt.

Chúng nữ tiên lòng đầy ái mộ nhiều giống như đám mây trắng mềm mại trên trời cao, nhưng cũng biết thần cùng tiên khác biệt, cũng biết cuộc chiến loạn Thần Đế mấy vạn năm trước, nên không dám có những hành động cầu yêu quá nhiệt tình, phần lớn ở chỉ âm thầm quý trọng trong lòng mà thôi.

Nhưng mà, cũng có mấy nữ tiên lớn mật cuồng si không thay đổi, chưa bao giờ dừng bước chân theo đuổi. Trong đó nổi danh là cháu ngoại của Vương Mẫu nương nương. Công chúa của Cửu Vĩ hồ tộc: Nhu Nhu công chúa.

Nhu Nhu công chúa nghe nói Đạp Vũ thượng thần mang theo một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi nên trong lòng dâng tràn cảm giác nguy cơ. Trước kia chưa từng thấy có ai thân thiết với Đạp Vũ thượng thần như vậy, nàng cũng chẳng cảm thấy làm sao. Hiện giờ nghe được chuyện này, sao có thể từ bỏ ý đồ, lập tức từ Hồ Khâu chạy tới, sau khi tận mắt chứng kiến Đạp Vũ thượng đối xử với tiểu cô nương kia rất khác biệt, không lâu liền tìm đến Hàn Lâm Thư Viện, nói muốn gặp Duyệt Nhi.

Tiên đồng thông truyền mời Duyệt Nhi đến, Nhu Nhu công chúa đi thẳng vào vấn đề một cách giận dữ: "Ngươi là ai?"

Duyệt Nhi hoàn toàn không rõ tình huống: "Ta gọi là U Duyệt Nhi."

Nhu Nhu công chúa cắn răng: "Ta là hỏi ngươi là gì của Đạp Vũ thượng thần? !"

Duyệt Nhi chợt hiểu ra: "À, ta là đồ đệ của hắn."

Nhu Nhu công chúa càng tức giận, nhìn thấy Duyệt Nhi hoàn toàn mang dáng vẻ đơn thuần không hiểu biết gì, nghe giọng nói mềm mại của nàng, lại nhớ đến ngày thường Đạp Vũ thượng thần đối xử với nàng tràn ngập tình ý mà nàng làm như không thấy, đối với một công chúa kiêu ngạo thì làm sao chịu được, lòng dạ ghen ghét nảy sinh, giọng căm hận nói: "Cái gì điểu Duyệt Nhi, đừng tưởng rằng dựa vào bộ dạng vô hại này mà muốn mê hoặc Đạp Vũ thượng thần, si ngốc ở bên cạnh chàng. À, đúng rồi, ngươi ngay cả tiên thân cũng không tu thành, không phải muốn lợi dụng Đạp Vũ thượng thần để được tiên thân đó chứ. Ha, tiểu dã thú ven đường không có bản lĩnh, cũng chỉ có thể dựa vào nam nhân."

Duyệt Nhi còn chưa tới kịp có phản ứng gì, chỉ thấy Nhu Nhu công chúa 'ba' một tiếng liền bị một nguồn sức mạnh đánh ngã xuống đất, bên miệng tràn ra một dây tơ máu, Nhu Nhu công chúa ngây ngẩn cả người, ánh mắt lóe lên sự bối rối, càng chứa nhiều đau khổ sở.

Chỉ nghe giọng nói dịu dàng của Đạp Vũ thượng thần từ Kinh Hồng Điện truyền đến, mang theo một tia hàn ý: "Nếu còn có lần sau, vĩnh viễn cũng đừng xuất hiện trong vòng năm mươi trượng trước mặt bọn ta."

Sóng âm hoàn toàn thay đổi, nói với Duyệt Nhi: "Còn đứng đó làm gì, trở về đi."

Duyệt Nhi ngơ ngác nhìn Nhu Nhu công chúa đang ngã trước cửa Hàn Lâm Thư Viện, chỉ có thể mờ mịt 'ừ' một tiếng, xoay người quay về Kinh Thủy Cư.

Nhu Nhu công chúa chật vật lau tơ máu trên khóe miệng, còn mở miệng: "Thượng thần, ta. . . . . Ta chẳng qua là. . . . . ."

Nói còn chưa nói xong, trong nháy mắt đã bị đuổi về cung điện của Vương Mẫu nương nương.

10. Chương 10: Trừ Phi Tiểu Ái Đồ Hôn Ta Một Cái

Lại qua mấy tháng, mặc dù Duyệt Nhi hàng ngày đều chăm chỉ tu hành, nhưng chung quy vẫn cảm thấy một chút tiến bộ cũng không có, trong lòng vừa buồn vừa không biết làm thế nào.

"Ài…"

Không biết đã thở dài lần thứ mấy rồi, Duyệt Nhi bò lên chiếc bàn bạch ngọc, hai lỗ tai be bé không chút tiếng động cụp xuống, trời ạ, cũng đâu cần phải buồn chán vô vị đến vậy.

Bỗng dưng rất muốn ăn thịt.

Ăn thịt?

Thịt?

Tức Mặc Ly…

Hai lỗ tai nhỏ của Duyệt Nhi lại càng không có chút sức lực, hơn cả năm rồi vẫn chưa gặp lại hắn, thương thế của hắn đã tốt lên chưa? Thật rất rất muốn gặp hắn, rất muốn ăn thịt hắn nấu cho…

"Tiểu ái đồ, đang nghĩ gì vậy?" Một giọng nói dịu dàng vang lên.

Duyệt Nhi không chút sức lực ngẩng đầu nhìn về phía trước, bàn tay thon dài của Đạp Vũ Thượng Thần gạt đi mớ hoa đào tươi đẹp trước mắt, lộ ra gương mặt phong hoa tuyệt đại, mái tóc đen bóng thả xuống được giữ lại bằng ngọc quan tinh xảo, một vài sợi không nghe lời hãy còn bay bay theo gió, lướt qua dung mạo tuấn tú vô song, đôi mắt so với nhật nguyệt còn sáng hơn đang nhìn sang, quân tử tao nhã, ôn nhuận như ngọc.

"Đạp Vũ sư phụ." Duyệt Nhi uể oải cất tiếng gọi. Giọng nói của nàng vốn đã mềm mại dịu dàng, khiến toàn thân người nghe giống như bị một chiếc lông vũ nhẹ nhàng lướt qua, có cảm giác tê dại cùng hưởng thụ không nói được thành lời. Lại thêm ngữ điệu yếu ớt hiện thời, giống như nũng nịu lấy lòng, hết sức động lòng người.

Đạp Vũ thư sinh nhẹ nhàng bước đến, ngồi bên cạnh Duyệt Nhi, Duyệt Nhi lập tức cảm giác được một mùi mực thơm tinh khiết phả vào mặt. Duyệt Nhi nỗ lực hít hít mùi hương chung quanh, phát hiện đúng là trên người Đạp Vũ sư phụ, đôi tai nhỏ rũ xuống thấp đến độ không thể rũ hơn được nữa.

Đạp Vũ thư sinh thấy dáng vẻ nàng như vậy, gương mặt nhỏ nhắn bầu bĩnh trắng nõn, đôi mắt to tròn, hàng mi dài giống như cánh quạt, đích thực là quá mức đáng yêu. Liền đưa tay ra kéo đôi tai nhỏ màu tím của nàng, xoa xoa xoa xoa…

Duyệt Nhi trừng mắt đầy bất mãn, không chút khí thế chẳng thốt nên được lời nào, hết cách đành phải ngẩng đầu, thu tai lại.

Đạp Vũ thượng thần ha hả cười: "Vi sư ở Kinh Hồng Điện còn nghe được tiếng thở dài của nàng, có chuyện gì sao?"

Duyệt Nhi lắc lắc đầu: "Không có gì, buồn chán."

Đạp Vũ thượng thần phẩy tay một cái, một cây quạt ngọc liền xuất hiện trên tay: "Có muốn vi sư đi dạo cùng con?"

Duyệt Nhi càng kiên quyết lắc đầu, nàng sợ rồi. Mấy lần trước bị vị thượng thần này dụ dỗ, mỗi lần đều theo y đi dạo. Kết quả lần nào cũng tìm đến mấy chỗ hoa đào bay đầy trời, tơ liễu bay bay trong gió, tài tử giai nhân anh anh tôi tôi tình cảm mặn nồng dây dưa quyến luyến, khiến hiện tại hận không thể đem mấy cây đào trên Cửu Trùng Thiên bứng lên hết, đừng tưởng vì cho ta đào ăn mà đối với ngươi có hảo cảm!

Đạp Vũ Thượng Thần ủy khuất nhìn nàng, đôi mắt cực đẹp sóng nước long lanh phiêu bồng, nhìn Duyệt Nhi: "Nàng như vậy là ghét bỏ vi sư? Cái gì cũng không chịu nói với vi sư, cũng không đi dạo với vi sư……"

Duyệt Nhi trông thấy đôi mắt của hắn, cảm giác ngán đến tận cổ: "Đạp Vũ sư phụ, con muốn chết rồi."

Đạp Vũ ngờ vực nhìn nàng. "Ánh mắt, dịu dàng, chết người." Duyệt Nhi dời mắt, kiên quyết không để ý đến vị Đạp Vũ thư sinh điềm đạm đáng yêu.

Chân mày Đạp Vũ cũng không giấu được ý cười, nói: "Vi sư đối với nàng dịu dàng, liệu có phải đối với vi sư nảy sinh tâm tư thiếu nữ rồi a."

Duyệt Nhi không chút lịch sự mắt trợn trắng, Đạp Vũ thư sinh thật sự không thời khắc nào buông tha việc theo đuổi tình yêu sư đồ cấm luyến khiến lục giới một trận nháo nhào từ cổ chí kim, thiên địa quỷ thần gào khóc a! Duyệt Nhi trực tiếp phớt lờ câu này, đổi đề tài: "Sư phụ có biết Tức Mặc Ly thế nào rồi không?"

Đạp Vũ thư sinh nở nụ cười phong lưu, nói: "Trừ phi tiểu ái đồ hôn ta một cái, ta liền nói nàng biết."

Duyệt Nhi trực tiếp quay người, để lại bóng dáng tức giận của Đạp Vũ thư sinh.

Đạp Vũ Thượng Thần phe phẩy quạt, bất đắc dĩ nói: "Vẫn còn trong giai đoạn trầm tu, phản phệ lần này thật sự quá lớn, chí ít cũng phải trầm tu trên mấy chục năm."

"A"

"Dạo này tu luyện sao rồi, mấy cuốn sách đó xem có chỗ nào không hiểu không?" Vị sư phụ nào đó ra vẻ rất ư chuyên nghiệp.

"A, sách ạ, có một chỗ không hiểu."

"Uhm?"

"Trong thoại bản có một vị công tử và một tiểu thư thanh mai trúc mã, sớm chiều gặp gỡ, nhưng không ở cùng nhau, vì sao lại yêu một nữ tử bình thường hiếm khi gặp mặt một lần, tiểu thư gia thế dung mạo phẩm chất so với thiếu nữ tầm thường kia mọi mặt đều tốt hơn a."

"À, tình cảm cũng không phải nhờ gia thế dung mạo phẩm chất mà có."

"Nhưng công tử và tiểu thư ở cạnh nhau cũng mười mấy năm rồi. Tiểu thư ở bên cạnh lâu như vậy, lẽ nào hắn không có chút cảm tình nào?"

"À. Cảm tình mười mấy năm của hắn và tiểu thư không phải là tình yêu."

"Vậy như thế nào mới là tình yêu?"

"À, có lẽ, cái này….Đợi chút, mấy điều nàng hỏi là viết trong sách nào vậy?"

"Thoại bản của nhân gian, tên hình như là >."

"À, chúng ta không phải đang bàn luận chuyện tu luyện sao."

"A…Đạp Vũ sư phụ, lẽ nào người cũng không biết trả lời ta thế nào? Người đổi đề tài."

"À, trả lời cái gì?"

"Như thế nào mới gọi là tình yêu ấy?"

"À, cái này ấy à…"

Cánh hoa đào lả tả rơi rụng, giống như cười hai thầy trò nói chuyện không chút ăn nhập, nhưng lại ghen tị nhìn cảnh tượng trước mắt.

Kể từ sau hôm đó bàn luận về lịch sử lục giới với Đạp Vũ thư sinh nhưng đều không có người giải đáp thắc mắc, Đạp Vũ sư phụ đã mấy ngày không dám xuất hiện trước mặt mình, Duyệt Nhi càng buồn chán, cuối cùng quyết định phải ra ngoài đi dạo.

Nàng không nói với Đạp Vũ sư phụ, âm thầm chạy đi, nhưng lại không biết phải đi đâu mới được, nhưng mây trắng dưới chân lại giống như có ý thức, chầm chậm bay về hướng dãy núi Lạc Thủy. Vì sao lại là chầm chậm mà bay? Vì nàng hổ nhỏ Duyệt Nhi đáng yêu của chúng ta linh lực vẫn còn chưa đủ… …

Mặc dù nàng cảm thấy như lửa đã sém tới lông mày, mây trắng vẫn cứ thong thả thư thái mà bay. Đến lúc nhìn thấy dãy núi tuyết trắng xa xa, Duyệt Nhi cũng đã đứng suốt một ngày trời trên mây, hai chân đều mềm rũn cả rồi.

Khi ấy bất chấp mệt mỏi, trực tiếp bay đến Lạc Thủy phủ đệ, có thể vì Tức Mặc Ly tĩnh tu, cả phủ đệ Lạc Thủy đều trống trải vắng tanh, tiên đồng đều không biết đã chạy đâu rồi. Duyệt Nhi cũng không nghĩ nhiều, chạy đến lầu các Tức Mặc Ly thường nghỉ tạm lúc trầm tu.

Vội vàng đẩy cửa, Duyệt Nhi thất vọng phát hiện bên trong không một bóng người. Chỉ có mùi hương hoa sen thanh khiết nhàn nhạt thoang thoảng trong không trung, giống như khi Tức Mặc Ly ở đây…Nàng chạy đến chiếc ghế trầm hương nơi Tức Mặc Ly thường xử lý công vụ, chậm rãi ngồi xuống. Dùng linh thức cẩn thận dò xét khắp dãy núi Lạc Thủy, vẫn không hề có bóng dáng Tức Mặc Ly, có chăng cũng chỉ là hơi thở quen thuộc.

Duyệt Nhi cũng không biết thế nào, loại cảm giác mất mát này, cùng với một loại tâm tình chua xót không ngừng cuộn lên trong lòng. Không biết đã bao nhiêu ngày tháng, Tức Mặc Ly ngồi nơi đây, tĩnh lặng xem sách vở giấy tờ chẳng rõ đến từ nơi nào, mới đầu Duyệt Nhi rất kinh ngạc hắn vậy mà lại có việc cần làm, sau đó dần dần quen thuộc. Khi ấy nàng vẫn chưa tu luyện thành người, hãy còn là dáng vẻ của một con hổ nhỏ màu tím, nằm bò trên tay Tức Mặc Ly.

Trên người Tức Mặc Ly đều luôn mát mẻ, có chút cảm giác lành lạnh. Có một lần người thấy nét mặt nàng run run không tự nhiên liền dùng linh lực tập trung vào lòng bàn tay, lập tức khiến toàn thân nàng đều trở nên ấm áp, sau lần đó, mỗi khi nàng nằm bò trên tay hắn, đều rất ấm áp, cũng không hề lạnh lẽo chút nào.

Khi ấy hai chân nàng ôm lấy cánh tay Tức Mặc Ly, cúi đầu ngắm nhìn tay hắn.

Tay của hắn thật sự rất đẹp, giống như được chạm khắc từ băng tuyết trắng xóa óng ánh lấp lánh nhất trên dãy núi Lạc Thủy, thon dài trắng trẻo, là tác phẩm nghệ thuật đẹp nhất trên thế gian, nhìn tay xong, nàng ngẩng đầu nhìn hắn. Mày thon dài, đôi mắt đen như mực, khi xem sách trên bàn, hàng mi bên dưới rũ xuống thành một bóng mờ, khiến người ta rất muốn nhìn cho rõ ràng, thế nhưng khi nhìn đôi mắt ấy, lại không khỏi trầm luân vào đấy. Hắn lớn lên thật sự… rất đẹp mắt, đẹp đến độ khiến biết bao người không dám nhìn thẳng vào dung mạo hắn, chính từ phong thái tao nhã tuyệt đại của hắn hoàn toàn có thể biết được người này chân thật đến nhường nào.

Nàng nhìn thế nào cũng đều không đủ, lúc thì cúi đầu quan sát bàn tay, lúc lại ngẩng đầu ngắm nhìn gương mặt. Có khi bị hắn phát hiện, liền dùng ngón tay khe khẽ vỗ lên cái đầu nhỏ của nàng, nàng cũng ngoan ngoãn để hắn vỗ.

Thời gian ba trăm năm vùn vụt trôi qua, chậm sao? Ba trăm năm đủ để nàng biết bao lần ngẩng đầu cúi đầu, nhanh sao? Ba trăm năm chẳng qua chỉ trong chớp mắt, tuyết trên dãy núi Lạc Thủy vẫn như cũ trắng xóa khiến tâm hồn người bình lặng.

Mà nàng đã không biết, khi cúi đầu ngước đầu chăm chú quan sát như thế, Tức Mặc Ly đến cùng đã chiếm giữ bao nhiêu phần linh hồn nàng.

Duyệt Nhi ngồi trên ghế trầm hương, đầu tựa vào lưng ghế, ngủ say trong biển ký ức xưa vô tận….

Trong mơ Tức Mặc Ly và nàng sóng vai ngồi trên Vân Tưởng thạch, đập vào mắt là dãy núi Lạc Thủy trải dài vô tận, tuyết trắng bay bay, thác nước tĩnh lặng trên đỉnh núi vẫn giữ nguyên khí thế ước chừng như có thể phá vỡ hết mọi thứ như xưa, mà hồ nước bên cạnh, vẫn như cũ xanh biếc dịu dàng…

Cách biệt đã một năm, Tức Mặc Ly, người có bình an không?

Ta, rất nhớ người… …

11. Chương 11: Nữ Nhân Của Bổn Quân

Đợi đến khi Duyệt Nhi từ trong mộng tỉnh dậy, đã là buổi chiều của ngày thứ hai.

Duyệt Nhi rời khỏi ghế trầm hương, đảo mắt nhìn quanh, ánh chiều tà bên ngoài chiếu vào trong phòng, lộ ra vẻ hòa hợp lại duy mỹ, hai mắt Duyệt Nhi cong lại, khe khẽ cười chạy ra khỏi lầu các.

Mây trắng chở Duyệt Nhi thong thả chạm rãi rời khỏi Lạc Thủy sơn mạch, Duyệt Nhi đi dạo khắp nơi không có mục đích.

Phong cảnh trên Cửu Trùng Thiên rất đẹp, nhưng phần lớn lại mang khí thế nghiêm trang cứng nhắc, cứ một sơn một thủy, ngay đến một hòn đá cũng đều như thể được dụng tâm bày trí, mặc dù tạo được mỹ cảm nhưng lại không có chút sáng tạo nào.Chẳng dễ gì mới rời khỏi Cửu Trùng Thiên, Duyệt Nhi đi đi dừng dừng, ngắm nhìn cảnh đẹp, dạo chơi bên ngoài một phen, một mình tự đắc tự vui.

Có lẽ ở bên cạnh Tức Mặc Ly ngây ngốc khá lâu, Tức Mặc Ly trầm mặc kiệm lời, có đôi khi Duyệt Nhi mấy ngày trời cũng không nói với hắn câu nào, chỉ việc người nào người nấy làm, ở bên cạnh hắn, cảm giác mọi thứ đều tĩnh lặng là điều đương nhiên.

Hiện tại cũng không có người cùng mình nói chuyện, nhưng cảm giác cô độc ấy, kỳ thực chưa từng nhận thấy khi ở bên Tức Mặc Ly.

Nghĩ là nghĩ vậy, Duyệt Nhi vẫn không hề từ bỏ suy nghĩ ra ngoài chạy loạn của mình.

Hôm ấy, nàng bay đến một sơn cốc, bên ngoài một mảnh sương vụ giăng giăng. Vào trong mới phát hiện, sơn cốc này thế nhưng lại giống với dãy núi Lạc Thủy– không có điểm dừng, nhưng lại không giống với dãy núi Lạc Thủy quanh năm tuyết phủ, một mảng trắng xóa. Nơi đây một mảnh xanh biếc um tùm, bách điểu đua tiếng trăm hoa khoe sắc. Liếc mắt nhìn,cây cối cao lớn, sườn núi xanh um, thực giống như mỹ cảnh nhân gian.

Duyệt Nhi âm thầm chép miệng, bản thân chưa từng thấy qua trên sách nơi nào của Tiên giới giống như vậy a! Từ trên đám mây nhảy xuống, liền tìm một chạc cây cao to nhất, mãn nguyện nằm trên đó, chuẩn bị đánh một giấc.

Duyệt Nhi bị một hòn đó trúng vào đầu tỉnh lại, mở mắt nhìn nàng liền sợ ngây người. Trời ạ! Khắp cả núi rừng đều là hồ ly! Duyệt Nhi đờ người nhìn cảnh tượng trước mắt, hoàn toàn không rõ đây là tình huống gì. Hồ ly nhiều thế này, không phải là đến nghênh đón nàng chứ? Ui, mình khi nào lại có giao tình với hồ ly?

Mấy con Cửu Vỹ Hồ dẫn đầu có vẻ không chấp nhận để nàng suy nghĩ nhiều, Đại trưởng lão Cửu tộc cười lạnh nói: "Tử Hổ?"

Duyệt Nhi cảm thấy ông ấy hẳn là đang nói chuyện với mình, liền gật gật đầu, hoàn toàn không biết nguy hiểm cận kề.

Đại trưởng lão liếc nhìn Nhị trưởng lão: "Nhị trưởng lão, việc tốt ngươi làm, sao bây giờ lại có con cá lọt lưới?"

Nhị trưởng lão sắc mặt lạnh lùng: "Ý Đại trưởng lão là thế nào? Khi đó chúng ta nhận mệnh đi diệt trừ tộc Tử Hổ, ngươi còn cam đoan với Đại Vương nhất định sẽ không hổ thẹn với nhiệm vụ được phó thác, nhưng trong trận chiến đó đệ tử thuộc chi tộc các ngươi đều thừa nước đục thả câu, bảo toàn thực lực, đệ tử chi tộc chúng ta tử thương vô số, hừ? Đừng tưởng ta không biết!"

Đại trưởng lão liền nổi giận: "Khi đó toàn bộ Hồ tộc ta đều xuất chinh diệt trừ tộc Tử Hổ, đệ tử chi tộc ta đương nhiên đều ra trận, Đại Vương có thể thấy rõ, hiện thời ngươi đem tội danh này gán lên đầu ta, có mục đích gì? Chẳng qua muốn loại trừ ta, độc chiếm chi tộc của ta mà thôi."

Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão cãi nhau đến tối mặt tối mày, Đại trưởng lão năm đó không dốc toàn lực tham chiến, diệt trừ tộc Tử Hổ, mà chính nhờ trong trận chiến ấy bảo toàn thực lực, mấy trăm năm sau mới có thể luôn luôn là chi tộc lớn mạnh nhất trong Hồ tộc, hiện giờ bị Nhị trưởng lão nói ra, sao có thể chịu được.

Nhị trưởng lão năm đó dẫn đệ tử phụ trách tiêu diệt toàn bộ Tử Hổ còn rải rác khắp nơi, một mống cũng không chừa, thế nhưng nay lại phát hiện hãy còn một con cá lọt lưới, trong lòng hoảng sợ, liền muốn đem chuyện Đại trưởng lão năm đó không dốc lực tham chiến ra làm lí do, xin Đại Vương giảm bớt hình phạt.

Mấy trưởng lão bên cạnh bất đắc dĩ nhìn hai người bọn họ, ai nấy đều tư lự một phen, nói: "Hai người hiện giờ ở đây ầm ĩ cũng chẳng giải quyết được gì, chi bằng giết con hổ nhỏ này, diệt cỏ tận gốc, Đại vương sao có thể biết chuyện hai người năm đó?"

Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão được lời này thức tỉnh, đồng thanh hừ một tiếng, liền dời ánh mắt lên người Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi đờ đẫn nhìn bọn họ: "Mấy người nói, tộc Tử Hổ chúng ta là do các người diệt trừ?"

Đại trưởng lão cười chế giễu một tiếng: "Vẫn còn chưa diệt toàn bộ, chẳng qua đợi giải quyết ngươi nữa là xong."

Trong lòng Duyệt Nhi dấy lên căm hận ngút trời: "Các ngươi dựa vào cái gì mà diệt tộc chúng ta?" Đáng chết, năm đó nàng còn nhỏ, hoàn toàn không biết xung quanh xảy ra chuyện gì, khi tỉnh lại đã ở bên cạnh Tức Mặc Ly, những chuyện trước đó thế nhưng toàn bộ đều không có chút ấn tượng.

Nhị trưởng lão nói: "Một núi không thể có hai hổ, Tử Hổ các ngươi muốn trở thành vua của vạn thú, Hồ vương của chúng ta sao có thể tha cho các ngươi, càng huống chi nghe nói tộc Tử Hổ các ngươi còn sắp xuất hiện một…"

Đại trưởng lão lạnh lùng ngắt lời ông ta: "Lão nhị, chú ý lời nói, bí mật một khi bị lộ ra, chi tộc của ngươi toàn bộ đều không gánh nổi tội danh."

Nhị trưởng lão tự biết đuối lý, không thể nổi giận, chỉ có thể chuyển đề tài: "Còn lằng nhằng cái gì với con hổ miệng còn hôi sữa này? Hiện giờ liền ra tay đi!"

Đại trưởng lão xuất thủ trước tiên, một luồng tiên pháp lập tức đánh về phía Duyệt Nhi, Duyệt Nhi ngay cả tiên thể còn chưa tu thành, tu vi cũng chỉ mới đạt mức sơ kỳ Đại Thừa của người thường mà thôi. Lý nào lại có thể chống đỡ được mấy lão Hồ tiên này, bất quá chỉ sau vài chiêu, liền từ trên cây nặng nề rơi xuống, phịch một tiếng ngã ngồi trên đất, kinh mạch bị tổn thương, phun một ngụm máu.

Nhị trưởng lão bước lên, đưa tay ra, lòng bàn tay đã dần ngưng tụ một luồng linh lực chuẩn bị đánh về phía đầu Duyệt Nhi, lấy mạng nàng.

Hai mắt Duyệt Nhi mở to tức giận nhìn đám hồ ly rất mực đáng ghét, bọn họ muốn giết nàng chẳng khác gì giết một phàm nhân, căn bản không cần phải phí sức lực.

Nghĩ thấy bản thân tu luyện hơn ba trăm năm, ở trong Thư Viện Hàn Lâm ngày ngày cố gắng luyện tập như thế, trong mắt người bên cạnh vẫn không chịu nổi một kích, như vậy bảo nàng sao không giận không buồn. Lẽ nào hôm nay thật sự sẽ kết thúc như vậy ở Hồ Khâu này?

Chỉ trách lòng hiếu kỳ của bản thân quá nhiều, sớm biết đã không bước vào Hồ Khâu vạn ác này một bước, hiện thời sắp sửa đi đời nhà ma rồi. Cũng không ai biết mình chết ở đây…

Đầu óc nàng chuyển động một phen, chán nản phát hiện bây giờ thật sự không có đường chạy trốn. Nàng nhìn linh lực ngưng tụ càng lúc càng mạnh trong lòng bàn tay Nhị trưởng lão, không biết một chưởng đó của ông ta, liệu có phải sẽ hồn phi phách tán? Nếu như không hồn phi phách tán, nhập vào luân hồi, nàng vẫn có thể làm một con hổ nhỏ, ngày ngày nằm bò trong lòng bàn tay Tức Mặc Ly, ngắm nhìn hắn không?

Đến lúc này, trong lòng Duyệt Nhi ngược lại rất an tĩnh, nhắm mắt, chờ một chưởng chí mạng ấy của Nhị trưởng lão.

"Nhị trưởng lão, chậm đã…" Một thanh âm kiều mỵ truyền tới, Nhị trưởng lão vội vàng dừng tay, hướng phía người tới: "Nhu Nhu công chúa… …"

Duyệt Nhi mở mắt, chỉ thấy một nữ tử cực kỳ xinh đẹp đang chạy đến, giống với nữ tử trước đây tìm nàng nói chuyện nhưng lại bị Đạp Vũ sư phụ đuổi đi, thì ra nàng gọi là Nhu Nhu công chúa, a, nàng ta chẳng hề dịu dàng chút nào mà.

Dù là như vậy, Duyệt Nhi cũng biết nàng ta không phải đến cứu mình. Hận ý cùng ánh mắt của nàng ta hôm đó khi cùng nàng nói chuyện, hiện tại nàng cũng không dám nhớ đến.

Nhu Nhu công chúa lúc này đã bước tới trước mặt nàng, nở nụ cười xinh đẹp, nói: "Không biết con hổ tía này liệu có thể giao cho bổn công chúa giải quyết?"

Các vị trưởng lão đều lưỡng lự, người trước mắt chính là con gái Hồ vương yêu thương nhất, bọn họ không dám đắc tội với nàng, cũng không dám kháng lệnh, nhưng giết một con hổ nhỏ thế này chỉ trong nháy mắt, vì sao công chúa phải đích thân xử lý, cảm thấy hết sức không thỏa đáng.

Nhu Nhu công chúa dường như hiểu rõ sự do dự của họ, nói: "Yên tâm, chuyện này ta tuyệt đối sẽ không nói với phụ vương. Ta và con tử hổ này có ân oán, ta hận không thể đem ả chém thiên đao vạn oải, sao có thể dễ dàng để ả chạy thoát?"

Nói rồi còn căm hận liếc nhìn Duyệt Nhi, mấy vị trưởng lão ai nấy đều thấy hận ý không chút giả dối trong mắt nàng, huống chi nàng cũng cam đoan sẽ không nói với Hồ vương, chi bằng thuận tay đẩy thuyền cho nàng một ân tình, đem con hổ nhỏ này giao cho nàng xử lý, cũng coi như bán mặt mũi cho Nhu Nhu công chúa, cho nàng ân tình.

Các vị trưởng lão đều cười hành lễ, nói: "Vậy làm phiền công chúa rồi, chúng thần xin lui trước."

Nói xong ai nấy đều gọi đệ tử của mình, rút đi. Hồ ly đầy cả núi trong chớp mắt hoàn toàn mất dạng, chỉ còn lại Nhu Nhu công chúa và Duyệt Nhi một hồ một hổ ở nơi này đối mắt với nhau.

Nhu Nhu công chúa nhìn bộ dạng nhếch nhác của Duyệt Nhi, trong lòng sảng khoái vô cùng: "Thế nào, ngươi cũng có ngày hôm nay?"

Duyệt Nhi chỉ nhìn nàng, không nói lời nào.

Trong lòng Nhu Nhu công chúa âm thầm suy xét một phen, con hổ nhỏ này thoạt nhìn tâm tư đơn giản, không hề nói quanh nói co dài dòng, chuyện bản thân tiếp đó muốn nàng ta làm, so với việc dọa dẫm uy hiếp nàng ta, chi bằng dụ dỗ để nàng ta ngoan ngoãn nhận lời, như vậy sẽ không mất nhiều công sức đến thế.

Nghĩ vậy liền cười nói với Duyệt Nhi: "Duyệt Nhi, vừa may tỷ tỷ cứu ngươi, nếu như ngươi đồng ý với tỷ tỷ một điều kiện, tỷ tỷ sẽ thả ngươi đi, thế nào?"

Duyệt Nhi nghi hoặc nhìn nàng: "Cô muốn ta làm gì?"

Trong lòng Nhu Nhu công chúa càng nắm chắc thêm vài phần: "Dù sao thân thể hiện tại của ngươi ngay cả tiên thể cũng chưa tu thành, thân thể vô dụng như vậy ngươi không cần cũng được, thân thể tỷ tỷ lại là cấp bậc Cửu Thiên Huyền Tiên, lại thêm thân phận công chúa Hồ tộc, đến đâu cũng được người nâng niu bảo vệ. Ngươi xem, hai chúng ta hoán đổi thân thể, thế nào?"

Hoán đổi thân thể cần phải di dời hồn phách, di hồn đổi phách trước giờ luôn là bí thuật của Hồ tộc, Tiên giới sớm đã ra lệnh nghiêm cấm. Loại thuật pháp này khi bắt đầu tiến hành vốn phải đau đớn vạn phần, nếu như trong hai người thực hiện hoán đổi có một người không tình nguyện, không những đau khổ tăng lên gấp trăm, sống không bằng chết, mà còn có khả năng thất bại, khiến cả hai hồn phi phách tán.

Vì vậy Nhu Nhu công chúa dự định dụ dỗ con hổ nhỏ thoạt nhìn trông có vẻ rất dễ dụ này đổi cơ thể với nàng. Nàng yêu sâu đậm Đạp Vũ Thượng Thần, mà thân thể của Nguyệt Nhi không nghi ngờ gì, có thể khiến tâm nguyện của nàng được đền bù.

Duyệt Nhi càng nhìn nàng đầy nghi hoặc: "Nếu như thân thể ta vô dụng như vậy, vì sao cô lại bỏ đi thân thể hữu dụng của mình, đổi với ta?"

Nhu Nhu công chúa nhướng mày một cái, thẳng thắn nói: "Ta yêu Đạp Vũ Thượng Thần, có được thân thể ngươi, ta cũng có thể thời thời khắc khắc ở bên cạnh chàng, ngươi không phải là tiểu ái đồ của chàng sao?"

Duyệt Nhi vô lực đau khổ thở dài một tiếng, đây đều là chuyện gì vậy trời, phải chăng Tiên giới ai nấy đều hiểu lầm hay sao?

Nhu Nhu công chúa thấy nàng không nói lời nào, cho rằng nàng đã động tâm, bồi thêm: "Sao? Đổi hay không? Sau khi hoán đổi, ta cam đoan giữ bí mật, tuyệt không nhắc đến chuyện này, cũng sẽ không để người khác phát hiện. Như vậy ngươi không cần phải chết, lại có thể sống yên ổn sung sướng bên trong cơ thể mỹ mạo cao quý của ta."

Đôi mắt to màu hổ phách của Duyệt Nhi kết một tầng băng lạnh lẽo, cười lạnh một tiếng: "Không có khả năng." Đừng nói ai lại mất trí điên rồ như vậy, đi hoán đổi cơ thể với người khác, nếu như đổi rồi, chẳng phải là phụ bạc bán rẻ cơ thể của chính mình ư, sao còn muốn hồn phách có thể dùng được. Càng huống chi, cho dù hoán đổi thành công, nàng cũng sẽ không phải là nàng trước đây, Tức Mặc Ly sẽ nhìn nàng như thế nào? Đạp Vũ sư phụ sẽ nhìn nàng như thế nào? Thật là tức cười.

Nhu Nhu công chúa nhìn nàng cười lạnh, lửa giận phừng phừng bốc lên: "Lẽ nào ngươi không sợ chết?"

Duyệt Nhin nhìn cũng không nhìn nàng, càng chẳng nói lời nào.

Nhu Nhu công chúa cực kỳ tức giận, con hổ tía thoạt nhìn có vẻ dễ dụ này, thế nhưng cứng mềm đều không chịu, nếu không phải mình ham muốn cơ thể của ả ta, sớm đã có thể dùng hàng trăm cách thức khiến ả ta chết không tiếng động, hồn phi phách tán không nhập luân hồi! Không đổi? Hừ, không phải do ả. Hôm này cho dù phải mạo hiểm, cả hai có nguy cơ hồn phi phách tán, nàng cũng phải bắt buộc hoán đổi. Dáng vẻ đó có thể vĩnh viễn ở bên cạnh Đạp Vũ Thượng Thần rồi… …

Ha ha, Nhu Nhu công chúa phát ra tiếng cười mà như không, trừng mắt với Duyệt Nhi: "Ngươi không đồng ý, ta cũng phải bắt ngươi đổi. Ta xem ngươi làm được gì." Nói rồi vung tay lên hạ một kết giới xung quanh, hoàn toàn phong kín hai người bọn họ.

Nhu Nhu công chúa niệm một pháp quyết, ngón trỏ liền điểm lên mi tâm Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi muốn giãy giụa, phát hiện hiện thời ngay cả động đậy cũng không được. Nàng phẫn nộ trừng mắt nhìn Nhu Nhu công chúa, chỉ thấy Nhu Nhu công chúa chậm rãi ngồi xuống đối diện nàng.

Người này điên rồi sao? Việc nguy hiểm như vậy cũng dám làm! Duyệt Nhi hiện tại muốn mở miệng ngăn cản nàng ta, nhưng lại bị cấm ngữ.

Nhu Nhu công chúa đưa tay bóp mặt Duyệt Nhi, không thể không thừa nhận, dáng vẻ xinh xắn đáng yêu của Duyệt Nhi thật khiến người khác thương yêu, đôi mắt to tròn, bên trong như ngập tràn hơi nước, cánh mũi xinh xắn, đôi môi anh đào, mặc dù không quá mức xinh đẹp như mình, nhưng lại có một cảm giác ngây thơ đáng yêu.

Ha ha, Nhu Nhu công chúa thu lại ánh mắt đánh giá, rất nhanh thôi, thân xác này sẽ thuộc về ta.

Duyệt Nhi giãy giụa không được, chỉ có thể theo đó đối mặt với Nhu Nhu công chúa, ánh mắt nhìn thẳng vào Nhu Nhu công chúa, thân thể lập tức đau đớn vạn phần, kinh mạch như thể bị nổ tung. Nàng vội vàng muốn nhắm mắt lại, không nhìn Nhu Nhu công chúa, không ngờ ngay cả mắt cũng bị khống chế, chỉ có thể nhìn Nhu Nhu công chúa, đến chớp mắt cũng không thể.

Cơ thể Duyệt Nhi vô cùng đau đớn, ngay cả linh hồn cũng đều giống như bị lửa của trời đất nướng đến bỏng rát, hồn phách nàng không ngừng giãy giụa, càng giãy càng đau đớn. Nhu Nhu công chúa cũng không hơn gì, nàng ta không những phải chịu đau khổ giống như vậy, mà còn phải tập trung chuyên tâm sử dụng pháp thuật, tiêu hao rất nhiều tiên lực, không thể có chút phân tâm nào, bằng không hậu quả thế nào nàng ta nghĩ cũng không dám nghĩ.

"Oành" một tiếng, kết giới vỡ ra, một trận cuồng phong thổi tới. Tức thì một thân ảnh đỏ như lửa trong nháy mắt lóe lên tiến đến, trông thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt càng lạnh lẽo, một tia sáng đỏ bắn về phía mi tâm Nhu Nhu công chúa, Nhu Nhu công chúa "phụt" một tiếng phun một ngụm máu, thuật hoán hồn hoàn toàn bị cắt ngang.

Trong lòng Duyệt Nhi mừng rỡ, vội vàng muốn nhìn cho rõ vị nào đã cứu nàng một mạng, sau này kết cỏ ngậm vành1, làm trâu làm ngựa báo đáp người ấy. Còn chưa kịp nhìn rõ người đến là ai thì đã bị ôm vào trong một lồng ngực ấm áp thơm hương, ánh mắt chỉ nhìn thấy được tay áo đỏ rực động lòng người.

Duyệt Nhi còn chưa ngẩng đầu, đỉnh đầu đã truyền tới một giọng nói mị hoặc: "Hồ ly thối, nữ nhân của Bổn quân, ngươi cũng dám động."

[1] Đền ơn trả nghĩa cho người từng cứu giúp mình. Do tích Ngụy Khoả không mang chôn sống ái thiếp của cha mà gả cho người khác. Sau Ngụy Khoả bị giặc bao vây, nhờ có hồn của cha người ái thiếp kia kết cỏ vào chân ngựa của giặc mà Ngụy Khoả thoát được.

12. Chương 12: Chúng Ta Quen Biết Nhau Sao?

Đôi lỗ tai nhỏ của Duyệt Nhi run rẩy, của bổn quân? Nữ nhân? Duyệt Nhi tìm tòi trong trí nhớ một lượt những vị tiên mà nàng đã từng gặp, không có nam tiên nào mặt quần áo màu đỏ. Trong lòng Duyệt âm

thầm đưa ra kết luận.

Nam tử này tự xưng là bổn quân, quả nhiên là nhận nhầm người rồi.

Nhu Nhu công chúa lau vết máu trên khóe miệng, trong lòng rất căm hận, rõ ràng sắp thành công, sao lại đột nhiên xuất hiện một nam tử không rõ lai lịch, còn dám can đảm đả thương nàng! Mắt lạnh liếc nhìn: "Ngươi là ai? Dám đả thương bản công chúa?"

Nói vừa xong, nàng lập tức mở to hai mắt. Nam tử trước mặt, thật đẹp . . . . . .

Mái tóc màu đỏ tung bay chỉ đơn giản dùng một mảnh khăn lụa màu đỏ buộc lại, làm nên cho gương mặt trắng nõn càng tỏa sáng, ngũ quan tinh xảo mềm mại xinh đẹp, cũng không cũng không làm mất đi khí khái hào sảng của nam tử. Sau khi Nhu Nhu công chúa kinh hãi ái mộ thì cảm thấy ganh tỵ, nàng chưa bao giờ thấy một nam tử mặt xiêm y màu đỏ mà có phong thái tiêu nhiên đến thế.

Hồ tộc khi biến thành hình người vốn có diện mạo rất yêu mị, vẻ ngoài được trời ưu ái, yêu mị sẵn có, đặc biệt dung mạo của Cửu Vĩ hồ càng đẹp nhất trong Hồ tộc.

Hiện giờ nhìn thấy nam tử này, Nhu Nhu công chúa cảm thấy cái mà Cửu Vĩ hồ tộc các nàng tự xưng là mĩ mạo tự nhiên phong thái trêu người kia quả thật ảm đạm tối tăm khi đứng trước mặt hắn. Nếu bàn về mỹ mạo, vị nam tử này đã đẹp đến mức tận cùng, nếu bàn về phong tư, cử chỉ của vị nam tử này vô dùng dư dã, mị hoặc vô cùng, giống như dùng lông chim phất nhẹ qua đáy mắt.

Nam tử áo đỏ mỉm cười phong tình vô hạn: "Hồ ly xấu xí, nhìn bổn quân nhìn đến ngây người rồi à, không phải là đang ghen tỵ bản quân đẹp hơn ngươi chứ?"

Nhu Nhu công chúa phục hồi lại tinh thần, bị hắn nói trúng tâm sự, lạnh lùng châm chọc nói: "Ngươi là một nam tử mà có dáng vẻ đẹp như vậy, nam lại có tướng mạo nữ, bất nam bất nữ, ngươi tự đắc cái gì chứ?"

Nam tử áo đỏ lại mỉm cười: "Ngươi làm cho nữ nhân của bổn quân bị thương, bổn quân sẽ lấy đi thứ mà ngươi quý trọng nhất, xem ra rất công bằng rồi chứ?" Hắn chẳng hề để ý chuyện Nhu Nhu công chúa nói hắn bất nam bất nữ, ngược lại còn tính nợ cũ của Duyệt Nhi với Nhu Nhu công chúa.

Nhu Nhu công chúa cuống quít lui về phía sau, tay nhanh chóng tạo một cái quyết, chuẩn bị hoàn toàn lựcchống lại. Chợt thấy một luồng ánh sáng đó 'bùm' một tiếng đánh tan tất cả phòng ngự của nàng, chỉ cảm thấy má trái đau rát, giây lát sau, má phải lại là đau rát. Nàng điên cuồng che mặt, lại trì trệ đôi chút, cũng biết vị nam tử áo đỏ kia đã làm gì.

"Ngươi, ngươi, ngươi dám! Các ngươi chờ đó, ta nhất định sẽ bắt các ngươi phải trả một cái giá đắc!" Nhu Nhu công chúa là một người thông minh, biết nhìn tình huống hiện tại. Trong lòng cũng rõ mình không phải là đối thủ của nam tử áo đỏ, hiện tại lại ở trong lãnh địa của nhà mình, nhớ tới vết thương trên mặt, liền không chút do dự dựa vào địa hình quen thuộc mà chạy trốn, nhưng hạt giống tên là thù hận nảy mầm trong lòng đã vươn lớn nhiều hơn, chỉ chờ một ngày, hoàn toàn bùng nổ.

Nam tử áo đó 'hừ' một tiếng, cũng không đuổi theo, rõ ràng hoàn toàn không để Nhu Nhu công chúa vào mắt. Chỉ cúi đầu nhìn cô bé nằm trong lòng mình, nhìn thấy hai lỗ tai kia cũng dựng thẳng lên, vừa nhìn liền nghĩ đến một việc– đưa tay ra vuốt ve đôi tai ấy.

Duyệt Nhi lắc đầu giãy dụa, nói: "Ân nhân cứu mạng, ngươi buông ta ra trước đi."

Nam tử áo đó 'ừ' một tiếng, buông Duyệt Nhi đang ôm trong lòng ra.

Duyệt Nhi ngẩng đầu nói: "Ta muốn. . . . . ." Lời nói còn chưa dứt đã bị sắc đẹp trước mắt đoạt đi suy nghĩ, đẹp quá. . . . . .

Không giống với vẻ đẹp phong nhã tuyệt thế của Tức Mặc Ly và Đạp Vũ thượng thần, nam tử áo đó này thật là đẹp, đẹp đến mức một ánh mắt xoay chuyển cũng khiến cho lòng người không thể tĩnh lặng. . . . . .

Nam tử áo đỏ cười khẽ, trong nháy mắt vô số hoa nở: "Nhìn đủ chưa?"

Duyệt Nhi ngơ ngác trả lời: "Chưa. . . . . ."

"Ha hả, chưa đủ thì tiếp tục nhìn, cho nàng nhìn đủ. . . . . ."

"Từ từ đã, ta vừa mới nói cái gì ?" Duyệt Nhi đột nhiên phục hồi lại tinh thần.

Nam tử áo đỏ lại cười ha hả, không trả lời.

Duyệt Nhi nghi hoặc nhìn hắn: "Xem ra ngươi rất vui vẻ?"

Bàn tay xinh đẹp của nam tử áo đỏ vuốt tóc của nàng: "Ừ, rất vui vẻ." Lại cười to: "Nhìn thấy nàng, ta rất vui vẻ."

Duyệt Nhi buồn bực nhìn gương mặt tuyệt mỹ kia, biết rõ mình đẹp, còn cười cười . Thật muốn nhổ sạch hàm răng trắng bóng trong miệng hắn, được rồi, hàm răng cũng đẹp như vậy, ông trời thật không công bằng. Duyệt Nhi trợn to hai mắt, hỏi: "Vì sao nhìn thấy ta thì ngươi rất vui vẻ?"

Duyệt Nhi cảm thấy khó hiểu nhìn hắn, rốt cục quyết định nói cho hắn biết sự thật mà nàng đã sớm phát hiện ra: "Mỹ nhân, ta nghĩ, ngươi nhận nhầm người rồi."

Nam tử áo đỏ cười một tiếng: "Nàng không phải Duyệt Nhi sao?"

Duyệt Nhi càng thêm khó hiểu, hắn làm sao biết tên của mình.

Nam tử áo đỏ cắn chặt hàm răng lại: "Quả nhiên nàng không nhận ra ta."

Duyệt Nhi nghi hoặc nhìn hắn: "Chúng ta quen biết nhau sao?"

Nam tử áo đỏ thở một hơi: "Sở Từ."

Duyệt Nhi chậm chạp điều phối trí nhớ không quá mạnh mẽ của nàng, rốt cục cũng tìm ra manh mối: "A, ngươi là con chim nhỏ màu đỏ kia?"

Sở Từ vỗ vỗ đầu Duyệt Nhi: "Cái gì mà con chim nhỏ màu đỏ! Bổn đại gia là hỏa phượng! Hỏa phượng!" Thở dài nói: "Ài, cũng khó trách nàng không nhận ra, chưa từng thấy hỏa phượng chứ gì? Huống chi lúc ấy bổn đại gia bị ám toán trọng thương, thu nhỏ nguyên hình. . . . . ."

Mặt Duyệt Nhi đầy hắc tuyến khi nhìn thấy con hỏa phượng đẹp đến kinh người này lại nói ra những lời lỗ mãng, ài, quả nhiên là không người nào toàn vẹn, mà kỳ quái chính là nàng lại không cảm thấy hai phương diện này đối lập nhau, giống như theo nàng cảm nhận thì bộ dạng xinh đẹp như vậy, nói chuyện như vậy cũng bình thường. Nàng chợt tỉnh ngộ: "Ờ ờ, Sở Từ là hỏa phượng. . . . . ."

Lời nói còn chưa dứt, thân người đã đau nhứt, cả người yếu đuối lung lay sắp ngã, Sở Từ cuống quít đỡ lấy, linh thức đảo qua, giận dữ: "Nữ nhân xấu xa kia lại dám đả thương nàng thành thế này, ta phải đi lấy mạng của ả ta!"

Mấy vị trưởng lão Hồ tộc há lại dễ đối phó? Ngay từ đầu chiêu thức đánh Duyệt Nhi từ trên cây rơi xuống cũng là chính là chiêu số cực kỳ ngoan độc, chiêu thu người mất, đoạn tuyệt kinh mạch. Mà Nhu Nhu công chúa mở miệng muốn người, bọn họ nể mặt nên để mọi chuyện cho Nhu Nhu công chúa xử lý, nhưng lúc đi đã hạ một tiên pháp âm độc, phải qua một thời gian ngắn mới phát tác, làm cho huyết mạch của người ta bị bành trướng đến độ vỡ nát mà chết.

Có biện pháp âm độc như vậy, ngay cả khi Nhu Nhu công chúa không giết nàng, nàng cũng sẽ đến đúng thời gian mà chết. Nếu không có Sở Từ, chờ sau khi Nhu Nhu công chúa đổi thể thành công thì thân thể của Duyệt Nhi lập tức chết, mấy vị trưởng lão này nếu biết bọn họ mưu sát công chúa của mình, không biết có giận đến độ hộc máu không?

Sở Từ ôm Duyệt Nhi, nhanh chóng phong bế huyết mạch kinh lạc của Duyệt Nhi, giọng nói mị hoặc mang theo lo lắng, đẹp hàng lông mày đẹp cũng nhíu lại: "Ta lập tức mang nàng quay về Ma Vực, thật xin lỗi, ta không biết thuật trị liệu. . . . . ."

Duyệt Nhi chịu không được phun ra máu: "Mang ta quay về Cửu Trùng Thiên, Hàn Lâm Thư Viện, túi Càn Khôn của ta để ở nơi đó. . . . . ."

Hồ khâu là một lãnh thổ của Tiên giới, hiện tại nàng tuyệt đối không chống đỡ nổi, chỉ sợ đến lúc tới được Ma Vực thì đã chết bất đắc kỳ tử, Cửu Trùng Thiên cách Hồ Khâu gần hơn một chút, dù sao đều là ở Tiên giới.

Sở Từ nghe nàng nói đến túi Càn Khôn, cũng nhớ đến tiên dược thần kỳ trong túi nàng, trước hết dùng thuốc cầm giữ vết thương của nàng trước sao đó lại mang nàng quay về Ma Vực, cũng không phải không thể, lúc này không nói hai lời, ôm lấy Duyệt Nhi liền bay về phía Cửu Trùng Thiên.

Bay đến không trung cơn tức trong lòng càng thêm sâu đậm, quay đầu lại tay hung hăng vung lên, biển lửa liền lan tràn khắp cả Hồ Khâu. Lòng Sở Từ vừa giận vừa vội, lần đầu tiên trong đời hận tốc độ của mình không đủ nhanh. Lập tức lại hóa thành nguyên hình, cõng Duyệt Nhi ở trên lưng cấp tốc bay đi.

Kinh mạch trong người Duyệt Nhi đang gào thét, giống như sắp bóc tách ra, từng sợi từng sợi như bị rút ra, cả người đau đến run rẩy, một số nơi trên da thịt bắt đầu rớm máu. Nàng chỉ có thể ôm thật chặc cổ hỏa phượng, cả người đau đớn run rẩy, vẫn không thể nào nhịn được mà chảy xuống giọt lệ to bằng hạt đậu, cảm giác mình thật sự đau đến sắp chết .

Hỏa phượng là thần thú hiếm thấy, một đôi cánh đẹp mà tráng kiện, vài cái vỗ cánh đã đi mấy ngàn dặm, phía sau là ba cái đuôi màu vàng rất dài, mềm mại tung bay trên không trung, toàn thân đều là lửa đỏ, chỉ có ba chiếc đuôi kia màu vàng tựa như gấm mây, phóng khoáng lại đường hoàng.

Từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống cổ của Sở Từ, thiêu đốt lòng hắn, cháy sạch đốt sạch cả tâm thần đang rối bời của hắn.

Lần đầu tiên lúc thấy nàng hóa thành hình người, hắn di chuyển cánh không cẩn thận đã nhìn thấy thân hình trắng nõn tinh tế của nàng dưới ánh ánh sáng mờ tối, đối mặt với đôi mắt to trong trẻo màu hổ phách của nàng, hắn cũng cảm thấy toàn thân giống bị lửa thiêu, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được cái cảm giác vừa nóng vừa thẹn thùng. Mà hiện tại những giọt nước mắt của nàng rơi xuống cổ hắn, hắn cảm thấy như sắp bị nước mắt của nàng làm cho bỏng rát, hận không thể chịu đau đớn thay nàng, cả trái tim đều bị nước mắt làm nóng vỡ.

Cảm giác này là sao thế?

13. Chương 13: Chỉ Là Đang Tìm Tiểu Ái Đồ Của Ta Mà Thôi

Mấy ngày nay thư đồng Hàm Lâm Thư Viện đều mặt ủ mày chau, trong lòng không yên như sắp chết đến nơi, Đạp Vũ thượng thần tìm kiếm tiểu ái đồ của hắn khắp nơi, sau khi dùng linh thức quét qua tìm kiếm vài lần mà không tìm được liền bắt đầu hoài nghi linh thức của mình có vấn đề nên bắt đầu tự mình đi tìm, chỉ còn thiếu chưa lật tung cả Hàn Lâm Thư Viện, quật ba thước mà thôi, còn mỗi một ngóc ngách thậm chí ngay cả đáy hồ hắn cũng chưa buông tha.

Cả Hàn Lâm Thư Viện đều bị lục tung, Đạp Vũ thượng thần càng sốt ruột, dùng thần thức lục soát cả Cửu Trùng Thiên. Có trời mới biết dùng linh thức đi lùng sục nhà người khác sẽ khiến cho người ta tức giận bao nhiêu, thật giống như chính bản thân mình bị lục soát khắp người, chưa nói ở Cửu Trùng Thiên, cho dù ở lục giới, hành vi này là hành vi bị cấm đoán mà mọi người đều âm thầm hiểu trong lòng, hơn nữa tu vi dùng linh thức quét qua nơi ở của người khác cũng rất kinh khủng, mà người có tu vi kinh khủng như thế lại khinh thường làm mấy chuyện như vậy, cho nên, dường như chưa từng có người vi phạm cấm chế này.

Hiện giờ trên Cửu Trùng Thiên lại có người dám táo tợn làm như vậy, khi mấy vị tiên có địa vi không thấp trên Cửu Trùng Thiên phát giác kết giới mà mình khổ tâm thiết lập chỉ là thứ vô dụng, từng ngóc ngách trong nhà bị người ta tuần soát qua một lượt thì phẫn nộ không thôi, hơn nữa những lúc như vậy là thường đang làm chuyện mà không thể để cho người khác nhìn thấy nên lại càng vô cùng phẫn nộ, vì thế liên danh bẩm báo Ngọc Đế.

Đạp Vũ thượng thần hoàn toàn không biết bản thân mình, một quý khách đang ở trên Tiên giới, dùng linh thức quét cả Cửu Trùng Thiên thì có bao nhiêu tội không thể tha thứ được.

Ngọc Đế cho gọi hắn đến câu hỏi: "Ngài có biết hành vi như vậy của ngài đã chọc giận tới rất nhiều tiên nhân?"

Đạp Vũ thượng thần tác phong nhanh nhẹn, đối mặt với tất cả mọi người trong Lăng Tiêu điện mà vẫn mỉm cười anh tuấn nói: "Ta chỉ đang tìm tiểu ái đồ của ta mà thôi."

Các vị tiên càng thêm tích tụ căm phẫn, chỉ vì vậy mà lục soát hết cả Cửu Trùng Thiên, còn nói đến đúng lý hợp tình như vậy? Vị Đạp Vũ thư sinh này cũng quá muốn bị đánh mà.

Hắn cười tao nhã, làm điệu bộ của một công tử khiêm tốn, thư sinh nho nhã yếu ớt: "Ta chỉ quét mắt một vòng mà thôi, không có phát hiện ra bóng dáng của tiểu ái đồ nhà ta đâu cả, cũng không có phát hiện những chuyện gì đặc biệt của các vị tiên hữu, vì sao các vị lại tức giận sôi sục đến tìm ta?"

Chúng tiên có nổi khổ mà khó nói thành lời, lúc này nếu lại lớn tiếng chất vấn hắn, không phải sẽ làm ra vẻ trong nhà mình có bao nhiêu chuyện riêng tư không muốn cho người khác thấy sao, đợi lát nữa mà vị Đạp Vũ thượng thần này phấn chấn nói ra toàn bộ thì mặt mũi sống mấy vạn năm, mấy chục vạn năm của mình còn biết để đâu đây. . . . . .

Dù sao nhìn hắn nhìn cũng đã nhìn rồi, hắn tự giác nói mình không có phát hiện chuyện gì đặc biệt, chẳng lẽ còn muốn cho hắn ở trước mặt mọi người làm cho mình khó xử? Huống chi hắn được xem như là một quý khách trên Tiên giới, lúc này ai cũng không muốn xuất đầu đắc tội với hắn.

Chúng tiên nơm nớp lo sợ âm thầm tính toán, giờ phút này ai cũng không muốn nói chuyện.

Ngọc Đế gượng gạo ho một tiếng, cũng không biết lúc mình và Hằng Nga tiên tử nói lời yêu thương hắn có thấy không, nếu hắn thấy mà nói ra thì khí tiết cuối đời của ông chẳng thể nào giữ nổi, vì thế lập tức ân cần nói: "Không biết tiểu ái đồ của thượng thần tìm được chưa?"

Chúng tiên thấy Ngọc Đế nói như vậy, gãi đúng chỗ ngứa, vội vàng nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, không biết tiểu ái đồ của thượng thần đã tìm được chưa, có cần trợ giúp không?"

Đạp Vũ thượng thần vung tay lên, trong tay xuất hiện một cây quạt ngọc, động tác phe phẩy quạt vô cùng phong nhã: "Nếu các vị quá rỗi rãi thì tiện tay giúp đỡ tìm người đi, Đạp Vũ vô cùng cảm kích. Nhưng mà cho đến bây giờ vẫn không biết tiểu ái đồ ở nơi nào, ta cáo từ trước để đi tìm nàng."

Ngọc Đế cùng chúng tiên gật gật đầu, vội vàng quay về nhà mình gia cố thêm mấy tầng kết giới ở mỗi một ngóc nhách lầu các ao hồ nơi cất giấu bảo vật, sợ một ngày nào đó nhà ai đấy không tìm thấy vật gì cũng dùng linh thức lục soát nhà mình.

Khi Đạp Vũ thượng thần từ Lăng Tiêu điện trở về, gương mặt bình thường hòa nhã đã nhanh chóng trở thành tòa núi kết mấy tầng băng lạnh di động như Lạc Thủy thượng thần kia, giọng nói cũng không còn chút ấm áp nào căn dặn tiên đồng: "Nhìn thấy bóng dáng của Duyệt Nhi thì lập tức truyền báo."

Tiên đồng nơm nớp lo sợ, chỉ e ngại lửa giận của Đạp Vũ thượng thần bùng cháy trên người mình, chuyện này vốn ở ổi vì mình không tuân thủ chức trách, ngay cả lúc Duyệt Nhi đi cũng không hề biết.

Ngày hôm đó, tiên đồng vẫn nơm nớp lo sợ đứng ở trước cửa Hà Lâm Thư Viện ngóng trông vị tiểu ái đồ của thượng thần trở về. Đột nhiên hoa mắt, một con chim to màu đỏ nhanh chóng bay về phía Kinh Thủy Cư, tốc độ nhanh đến mức hắn hoài nghi là chỉ nhìn thấy một cái bóng mà thôi, tiên đồng ngẩng người hồi lâu, mới chợt nhận ra đó là một con hỏa phượng, mà người được hỏa phượng mang trên lưng không phải tiểu ái đồ của Đạp Vũ thượng thần sao?

Tiên đồng vội vàng tạo một pháp quyết lập tức truyền tin cho Đạp Vũ thượng thần, chỉ khoảng một hai giây sau lại thấy một bóng dáng màu xanh bay về phía Kinh Thủy Cư của Hàn Lâm Thư Viện.

Tiên đồng nhẹ nhàng thở ra, biết đó là Đạp Vũ thượng thần nên lập tức toàn thân vã mồ hôi lạnh, thầm nghĩ hôm nay thế nhưng lại thấy hai bóng dáng bay về nhanh như vậy.

Lúc này, Kinh Thủy Cư. Lúc Sở Từ mang theo Duyệt Nhi đáp xuống Kinh Thủy Cư thì lập tức hóa thành hình người, ôm nàng chạy lầu các có khí tức của nàng.

Da thịt trắng noãn của Duyệt Nhi đã chảy một lượng máu lớn, thấm nhuộm quần áo cẩm vân màu trắng thành từng mảng từng mảng đỏ tươi, giống như hồng mai tươi đẹp nở rộ trên trang giấy Tuyên Thành. Ngay cả hai cái hai má cũng bắt đầu rướm máu.

Duyệt Nhi đau đến mức không thể nói, thân người nho nhỏ không ngừng run rẩy, chỉ có những giọt nước mắt to bằng hạt đậu tinh khiết như nước suối tí tách rơi xuống.

Sở Từ không dám nhìn dáng vẻ của Duyệt Nhi lúc này, sợ rằng sau khi nhìn mình sẽ không chịu nổi, hai cánh tay ôm lấy Duyệt Nhi cũng đang run run, tựa như người đang chịu đựng nỗi đau là hắn vậy.

Một cước đá văng cửa lầu các, Sở Từ lập tức chạy vội đến bên giường, nhẹ nhàng đặt Duyệt Nhi lên chăn mây, liền tìm kiếm túi Càn Khôn ở từng ngõ ngách trên giường. Đổ tất cả tiên đan trong những bình thuốc ra vội vàng đút vào trong miệng Duyệt Nhi.

Lúc này Duyệt Nhi đã đau đến mức thần trí không tỉnh táo, ngay cả nuốt cũng khó khăn, cái miệng nho nhỏ cứ như vậy ngậm một đống đan dược, chỉ lắc đầu, nước mắt ràn rụa trên gương mặt đang xuất huyết, nhìn Sở Từ đang trong hoàn cảnh tâm thần đều tan nát.

Sở Từ do dự một lúc, trong thực tế cũng chỉ nhanh như một cái chớp mắt, xách ấm trà không biết đã lạnh lẽo mấy ngày rót vào trong miệng, đi đến trước mặt Duyệt Nhi, đối diện với cái miệng nhỏ nhắn kia, nhẹ nhàng đút nước vào, lại dùng đầu lưỡi hòa tan đan dược trong miệng nàng vào nước rồi đẩy xuống cổ họng.

Đợi đến lúc đan dược đều được Duyệt Nhi nuốt hết, hắn thu hồi đầu lưỡi, khi không cẩn thận chạm vào đầu lưỡi mềm mại ấm áp trong miệng Duyệt Nhi thì cả người hắn đều cứng lại rồi, cảm giác đầu lưỡi tương giao, môi chạm môi, thì ra lại tuyệt mỹ như thế, có thể làm cho cả người đều vô lực. . . . . .

"Ầm" một tiếng vang thật lớn, Sở Từ hoàn toàn không đề phòng đã bị một sức mạnh to lớn đánh bay sang bên cạnh. Đạp Vũ thượng thần tuấn mỹ vẻ mặt giận dữ tựa Cửu Thiên Thần Đế, há chỉ muốn đánh bay hắn, rõ ràng là hận không thể giết chết hắn.

Sở Từ hoàn toàn không để ý tới sắc mặt của Đạp Vũ thượng thần, đứng lên vội chạy đến bên giường của Duyệt Nhi, đang muốn ôm lấy nàng mang nàng về Ma Vực trị liệu.

Đạp Vũ thượng thần chắn trước mặt hắn giọng nói điềm đạm mang theo lửa giận cuồn cuộn ngập cả bầu trời: "Ngươi muốn làm gì?"

Trên gương mặt đẹp đến tà mị của Sở Từ hiện lên sự lạnh lẽo, cười nhạt: "Bổn đại gia mang nàng quay về Ma Vực chữa thương!"

Đạp Vũ ngẩn ra, lập tức quay đầu nhìn về phía Duyệt Nhi đang nằm trên giường, nhất thời kinh ngạc đau đớn nói không nên lời.

Tiểu ái đồ của hắn, sao biến thành dáng vẻ như vậy ?

Thân người nho nhỏ đầy máu, áo vân cẩm màu trắng thấm bẩn bởi một hỗn hợp bùn và máu, hình ảnh nhếch nhác đến độ chấn động lòng người, gương mặt trắng noãn đáng yêu tràn đầy nước mắt và máu loãng, cái miệng nhỏ nhắn khẽ hé ra, đã đau đến mức kêu không nổi, đầu không ngừng lắc, hai lỗ tai nhỏ vô lực cụp xuống máu tóc đen dài, cả dáng người nho nhỏ nhẹ nhàng run rẩy. Cho dù ai nhìn thấy cũng biết hiện tại nàng đang đau đớn như thế nào

Nét tao nhã trên gương mặt của Đạp Vũ thượng thần trong nháy mắt vỡ tan thành mảnh vụn, thật vất vả mới tìm về ngữ khí nói chuyện: "Ai? Ai làm nàng bị thương thành như thế? !"

Sở Từ đẩy hắn ra, đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy Duyệt Nhi, lúc này Đạp Vũ thượng thần mới kịp phản ứng, vung tay lên, một lần nữa nhẹ nhàng đặt Duyệt Nhi xuống giường.

Đạp Vũ thượng thần tận lực duy trì bình tĩnh của mình: "Ở Thần giới ta là Tư Y."

Cánh tay ôm lấy Duyệt Nhi của Sở Từ từ từ thu về, nhìn thấy một bàn tay của Đạp Vũ đang ngưng tụ thần lực đặt lên trán của Duyệt Nhi, tay kia thì không ngừng lấy đan dược từ trong đỉnh ra nên thoáng yên tâm.

Duyệt Nhi vừa mới ăn xong đan dược trong túi Càn Khôn, lúc này đã hồi phục được một chút tri giác và sức lực, cảm giác đau làm cho nước mắt của nàng nhanh chóng rơi nhiều hơn, giống như đứa trẻ khóc thành tiếng: "Hu hu, đau. . . . . Đau. . . . . Đau quá. . . . . ." Vẫn là giọng nói mềm mại, nhưng khi Sở Từ và Đạp Vũ nghe thấy thì trái tim thắt chặt, co rút lại.

Bàn tay của Đạp Vũ thượng thần đặt ở trên trán nàng càng ngưng tụ nhiều thần lực: "Tiểu ái đồ, ngoan, có Đạp Vũ sư phụ ở đây, rất nhanh sẽ không còn đau đớn nữa."

Duyệt Nhi nức nở vài tiếng, hoàn toàn đau đến ngất đi.

Những ngón tay thon dài của Sở Từ nắm chặt lại, chỉ hận chính mình không có thể chia sẻ nỗi đau đớn cùng nàng. Có lẽ mấy lão già ở Ma Vực có biện pháp chăng? Ý niệm trong đầu chợt lóe, Sở Từ quay người thoáng nhìn lại Duyệt Nhi đã ngất trên giường, rồi bay về hướng Ma Vực.

Đôi mày đẹp của Đạp Vũ nhăn lại, hai bàn tay thon dài đặt trên hai bàn tay của Duyệt Nhi, chậm rãi khai thông kinh mạch của nàng, thần thức tiến vào thăm dò, nhìn thấy một phần kinh mạch của Duyệt Nhi đã đứt đoạn, bàn tay khẽ run. Tiểu ái đồ của hắn, mấy ngày không ở trong tầm mắt của hắn lại trở thành bộ dáng này. . . . . .

Sau đó, hắn đột nhiên cảm thấy may mắn vì bản thân mình có học y thuật, có thể chữa trị hoàn toàn vết thương của nàng, nhưng cho dù có y thuật giỏi thì hắn cũng không có cách nào giúp nàng giảm bớt đau khổ trong quá trình điều trị.

Từ từ khai thông hoàn mạch lạc của nàng, Đạp Vũ từ trong đỉnh lấy ra nhiều bình thuốc lớn nhỏ khác nhau, bắt đầu theo trình tự dung hòa với nhau thành một bình thuốc nước nhỏ, sau khi đút cho Duyệt Nhi uống xong thì nhìn nàng đến ngẩn người.

Ngón tay thon thả chậm rãi lướt qua hai má của Duyệt Nhi, tay lay động, hiện ra một mảnh khăn gấm màu trắng, lại thi pháp quyết, khăn gấm tỏa ra chút hơi nóng ấm áp. Đạp Vũ cầm tấm khăn gấm kia tỉ mỉ lau sạch nước mắt và máu trên mặt Duyệt Nhi, khi nhìn thấy phần da thịt nơi khăn lau qua khôi phục lại màu sắc trắng nõn thì không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Ngón tay chạm vào chóp mũi xinh xắn của nàng, rồi lại véo nhẹ hai má phấn hồng. Cảm giác tiếp xúc trơn láng đàn hồi khiến hắn yêu thích không buông tay. Ngón cái thon dài trắng nõn dịch chuyển xuống, xoa lên phiến môi hơi mỏng kia. Cảm giác mềm mại khiến hắn ngây ngẩn, ngón cái vuốt qua một lượt. Trong đầu chợt nhớ đến hình ảnh khi mới bước vào cửa đã thấy kẻ kia đang dán môi vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng

Trên gương mặt tuấn tú của Đạp Vũ mang theo một chút mơ hồ: tiểu ái đồ, phải chăng nàng sẽ vĩnh viễn đều như vậy, có nơi dựa nên không hề sợ hãi chứ?

Đột nhiên thu hồi tay, Đạp Vũ đã khôi phục dáng vẻ thư sinh tao nhã phong hoa tuyệt đại. Đánh giá hiệu ứng phát huy của thuốc, liền nhanh chóng ngưng tụ thần lực toàn thân giúp Duyệt Nhi chữa thương.

14. Chương 14: Hỏa Phượng Hoàng Rất Mạnh Mẽ

Tiên đồng của Hàn Lâm Thư Viện lại bắt đầu nơm nớp lo sợ đứng ở trước cửa, thấp thỏm ngây ngẩn nhìn thiên binh thiên tướng đang bao vây quanh cả Hàn Lâm Thư Viện. Vốn tưởng rằng sau khi tiểu ái đồ của Đạp Vũ thượng thần trở về sẽ có những ngày bình yên nào ngờ khi tiểu cô nương Duyệt Nhi trở về thì vẫn luôn bất tỉnh, Đạp Vũ thượng thần đã ở Kinh Thủy Cư vài ngày chưa từng ra khỏi cửa.

Vốn điều này cũng không có gì, ai cũng không dám có ý kiến. Vấn đề là ngày thứ hai sau khi tiểu cô nương Duyệt Nhi trở về, có một con hỏa phượng mang theo một đám người đi vào Hàn Lâm Thư Viện, một dám người đông nghìn nghịt chạy đến Cửu Trùng Thiên, mỗi khi bay qua một toàn tiên sơn thì tạo thành một bóng râm lớn khiến cho các tiên nhân đều chạy đến xem.

Có mấy vị tiên chưa biết qua chuyện đời, không biết hỏa phượng, liền lôi kéo vài vị có tuổi một chút nhiệt tình thảo luận một phen. Mới chỉ qua thời gian một nén nhang, cả Cửu Trùng Thiên đều biết chuyện này.

Căn cứ vào tâm lý có chuyện náo nhiệt không xem cho rõ không được, đám thần tiên bình thường rãnh rỗi nay như đàn ong vỡ tổ từ muôn ngã bay về Hàn Lâm Thư Viện chiếm đoạt cả ngọn tiên sơn, thật sự là vạn tiên đều đổ xô đến, tiên sơn tiên hải, rực rỡ hùng tráng.

Ngọc Đế và vài đại tiên đức cao vọng trọng hiển nhiên cũng nghe nói, ở trên Lăng Tiêu điện khẩn trương thương lượng một lượt, thuận tiên lấy cớ "Đại sự tiên giới như vậy tất nhiên phải đích thân đến xem xét một lần" nghiêm túc trang trọng và lo lắng căng thẳng cũng bay về hướng tiên sơn Hàn Lâm Thư Viện.

Đám người Ngọc Đế còn chưa đến tiên sơn, từ xa xa đã thấy cả tòa cung điện Hàn Lâm Thư Viện đều bừng bừng ma khí, thật đáng khiếp sợ. Vội vàng bay xuống, sau khi tỏa ra dáng vẻ đoan chính để chúng tiên triều bái xong thì vừa tiếc hận lại vừa vội vã hỏi: "Không phải nói có hỏa phượng sao? Sao ở đây lại toàn ma khí thế này?"

Chúng tiên yên lặng, sao lại cảm thấy trong giọng nói của Ngọc Đế trong mang theo thất vọng vì không được nhìn thấy hỏa phượng thế nhỉ?

Có vị tiên bước ra khỏi hàng, nói: "Hồi bẩm bệ hạ, đúng là có hỏa phượng, đám người vừa mới đến kia đều là người của Ma tộc."

Lại có một vị tiên tuổi còn trẻ bước ra khỏi hàng nói: "Hồi bẩm bệ hạ, con hỏa phượng kia thật thật sự là hỏa phượng trong truyền thuyết, lông chim màu lửa đỏ, đôi cánh khỏe mạnh tuyệt đẹp, còn có ba nhánh lông đuôi trơn mượt tựa vân cẩm, phiêu bồng tỏa ra ánh sáng màu vàng, nhìn thấy rất uy phong . . . . . ."

Lại có một vị tiên khác bước ra khỏi hàng: "Hồi bẩm bệ hạ, hắn hình dung chưa được chuẩn xác lắm, phải là như vầy . . . . . ."

. . . . . .

Lúc này, trong Kinh Thủy Cư đông nghịt người, các vị trưởng lão tu vi cao thâm trong ma tộc đền nơm nớp lo sợ đứng trong viện, chờ đợi Ma Quân căn dặn.

Sở Từ bay nhanh đến phòng của Duyệt Nhi, Duyệt Nhi vẫn hôn mê nằm trên giường như trước, Đạp Vũ thượng thần ngồi ở bên cạnh nàng, nhắm mắt tu luyện, khi cảm nhận được hắn bước vào thì lập tức mở mắt ra, ánh mắt hòa nhã xen lẫn nét sắc bén, giống như muốn xuyên thủng vô số lỗ trên người Sở Từ .

Sở Từ bình thản ung dung mà tỉ mỉ đánh giá Duyệt Nhi đang nằm trên giường, gương mặt nhỏ nhắn đã không còn chảy máu và nước mắt như hôm qua, gương mặt đó ửng ồng nhàn nhạt. Vân cẩm y trên người cũng đã được thuật Tịnh Vật rửa sạch, ngoại trừ người gầy hơn một ít ra thì những thứ khác vẫn giống như lần đầu tiên khi hắn trông thấy nàng.

Sở Từ nhẹ nhàng thở ra, nghĩ đến hiện tại hẳn Duyệt Nhi đang cần an tĩnh tịnh dưỡng, định phất tay cho gọi vài ma y đến.

Đạp Vũ thượng thần vừa mới dùng linh thức lướt qua một lần đã hiểu mọi chuyện đang xảy ra bên ngoài, tay khẽ động, một cây quạt ngọc lại xuất hiện trên tay: "Nếu ngươi muốn Duyệt Nhi mạnh khỏe, không cần bảo mấy tên kia đến xem, chỉ cần đến địa phủ của Quỷ tộc lấy Lạc Phác Thảo mà Mạnh Bà dùng để nấu canh đem đến đây là được."

Sở Từ nhìn Duyệt Nhi đang hôn mê trên giường, có chút kinh ngạc với y thuật của Đạp Vũ, cũng hiểu được chắc hẳn không cần mấy lão già kia đến thăm khám. Nếu cần Lạc Phách Thảo, vậy tự mình đến lấy cũng được.

Thế nhưng Sở Từ lại qua đầu nhìn Duyệt Nhi một lần nữa, sau khi xác định bệnh tình của nàng không đáng ngại mới xoay người đi ra ngoài.

Mấy trưởng lão đứng ở cửa vừa trông thấy liền tiến lên hành lễ nói: "Ma Quân, có chuyện gì cần chúng thần cống hiến sức lực?"

Lúc này Sở Từ nghĩ đến Đạp Vũ kia có thể mọi lúc đều ở bên cạnh Duyệt Nhi, mà chính mình lại phải cam tâm tình nguyện nghe hắn sai bảo đi lấy Lác Phác Thảo gì đó cho Duyệt Nhi, trong lòng ấm ức chết được. Vung tay lên liền đánh bay mấy vị trưởng lão ra khỏi Hàn Lâm Thư Viện, nổi giận đùng đùng như thiêu như đốt mà bay về hướng địa phủ.

Chúng tiên bên ngoài đang tiến hành tranh cãi kịch liệt về đề tài "Ta mới là người miêu tả màu sắc dáng vẻ phong thái, tốc độ, độ lớn nhỏ của hỏa phượng chính xác nhất". Đột nhiên mấy người của Ma tộc bị đánh

bay ra, chúng tiên vội lui về phía sau một bước. Đảo mắt nhìn lại trong Hàn Lâm Viện có một nam tử một thân áo đó đang bay ra, tâm trí không khỏi đều hướng về phía ấy.

Nữ tiên A: "Oa, nhìn bóng dáng đã xinh đẹp như vậy, mê hoặc lòng người, không biết dung mạo sẽ như thế nào nữa. . . . .."

Nữ tiên B: "Đúng vậy đúng vậy, ta cứ nghĩ ngoài phong thái dung mạo của Lạc Thủy thượng thần và Đạp Vũ thượng thần vậy, những thứ khác cũng sẽ không vừa mắt, không ngờ Ma tộc thế như còn cất giấu một mỹ nhân nha, tuy rằng hoàn toàn không giống với phong tư của hai vị thượng thần, nhưng lại vẫn tuyệt mỹ kinh động thiên địa như vậy. . . . ."

Nam tiên A: "Hừ, nhìn bóng dáng như vậy liền biết là nam nhân có dáng vẻ nữ nhân, còn xinh đẹp thướt tha hơn cả nữ nhân, có cái gì kinh ngạc lắm đâu."

. . . . . .

Một giây đồng hồ sau, nam tiên này được bạn bè khiêng về dưỡng thương.

Mấy vị trưởng lão sau khi bị lão đại đánh bay ra thì chậm chạp đứng lên, nghe thấy bọn họ đang thảo luận về dung mạo của Sở Từ. Cười lạnh một tiếng: "Quân Thượng nhà ta đẹp đến cực kỳ bi thảm, các ngươi có năng lực thế nào? Nhìn lão đại các ngươi đi, vừa nhìn đã thấy là một lão già tuổi tác vừa lớn lại còn xấu xí, ài, các ngươi có muốn hâm mộ chúng ta cũng không được!"

Dứt lời thì cùng đám ma nhân lần lượt rời khỏi Kinh Thủy Cư nhanh chóng bay trở về Ma Vực của bọn họ

Ngọc Đế vẫn còn đang tích tụ một ngụm máu trong lòng ngực: "Ngươi. Ngươi. Ngươi. . . . . ."

Chúng tiên vốn muốn đuổi theo đám người Ma tộc, nhưng thấy Ngọc Đế tức giận đến tựa như có thể nguy hiểm tánh mạng nên đều ở lại chăm sóc, an ủi Ngọc Đế.

Một nam tiên nghĩ giờ phút này đây là lúc mình nên lên tiếng để lấy được sự chú ý của Ngọc Đế, liền tiến lên một bước, đỡ Ngọc Đế, làm ra bộ dáng săn sóc thân thiết nói: "Bệ hạ tội gì tức giận chứ, đã biết người của Ma tộc ăn nói chẳng lựa lời, lại tích cực thích ăn ngay nói thật, dựa vào tình hình thực tế của sự việc mà nêu lên vấn đề. . . . . ."

Chúng tiên: chảy xuống mấy vạch hắc tuyến. . . . . .(-.-!!!)

Câu còn chưa nói xong thì đã bị Ngọc Đế vung tay một cái, phút chốc nháy mắt hắn biến mất ở trong tầng tầng mây trắng. Nghe nói gần một vạn năm sau đó, vị tiên này cũng chưa từng được lại gần Ngọc Đế trong vòng ba mươi trượng. Hắn tựa như đã dùng máu của mình để chỉ rõ cho chúng tiên một đạo lý: lúc nên ăn ngay nói thật thì ngàn vạn lần không nên ăn ngay nói thật, đối với người nào đó, vĩnh viễn đừng dựa vào tình hình thực tế của sự việc mà nói ra sự thật.

Lúc này tay Ngọc Đế đều run lên: "Ngươi. Ngươi. Các ngươi. . . . . Còn không mau đuổi theo!"

Chúng tiên chợt hiểu ra, thì ra lúc nãy Ngọc Đế muốn biểu đạt ý như thế! Hiện tại người Ma tộc đã đi xa ngàn dặm, làm sao đuổi theo đây? Lại không dám chạm đến nỗi đau của Ngọc Đế, vội vàng như lũ chim nhỏ tản ra bốn phương tám hướng đuổi theo Ma tộc.

Bắt đầu từ ngày đó, Ngọc Đế phái năm nghìn thiên binh thiên tướng, vây chặt quanh Hàn Lâm Thư Viện, ngay cả một cánh hoa đào cũng không cách nào bay vào trong được, nói là người của Ma tộc tiến vào Cửu Trùng Thiên nhưng vào chỗ không người, làm cho thể diện tiên gia còn gì nữa? Nếu như Ma tộc có ý xấu thì tính mạng an nguy của tiên gia còn đâu? Trọng binh canh gác Hàn Lâm Thư Viện, nếu như có người Ma tộc xâm lấn, tức khắc tru diệt, chấn chỉnh lại thiên uy!

Than ôi, chúng tiên nghe được chuyện này, đều nói thầm: ngày đó Ngọc Đế không thấy được hỏa phượng trong truyền thuyết lại bị người của Ma tộc nói trúng chỗ đau, còn để cho người của Ma tộc ở trong địa bàn của mình cai quản mà thản nhiên chạy mất, thẹn quá thành giận đây mà!

Ngọc đế nghe được mấy lời nghị luận đó, ngụm máu tích tụ trong lòng cũng đã nôn ra, thoải mái, cũng tiếp tục đau đớn.

Tiên đồng trong Hàn Lâm Thư Viện sau khi nơm nớp lo sợ phát ngốc nhìn đám thiên binh thiên tướng bao vây quanh Hàn Lâm Thư Viện một lúc lâu thì trong lòng thở dài một tiếng: từ khi Đạp Vũ thượng thần thu nhận Duyệt Nhi cô nương này làm tiểu ái đồ thì bản thân đã tiến vào thời buổi rối ren rồi!

Còn chưa than thở xong, chỉ thấy một cái bóng màu đỏ bay về hướng Kinh Thủy Cư, tiên đồng phấn chấn nhìn thiên binh thiên tướng chung, bọn họ đứng đây như thân tùng, sừng sững bất động, nét mặt cũng không có biến hóa, chuyên tâm dốc sức đứng nghiêm tựa như người chết, tiên đồng nhướng mắt, trong lòng thở dài một tiếng.

Sở Từ vọt đến trước giường của Duyệt Nhi, chỉ thấy Đạp Vũ thượng thần ngồi ở chỗ kia, lau mặt cho Duyệt Nhi. Trong lòng Sở Từ gấp gáp, vội vàng tiến tới, vung tay lên, một giỏ Lác Phách Thảo rơi vào trước mặc Đạp Vũ .

"Bổn đại gia đã trở lại, ngươi mau mang chỗ Lác Phách Thảo này chế thuốc đi!"

Đạp Vũ thượng thần thanh nhã lau xong mặt Duyệt Nhi, quay đầu lại cười nhã nhặn: "Nhanh như vậy đã trở lại à? Ta còn tưởng rằng phải mười ngày nửa tháng. . . . . không phải Mạnh Bà rất hung mãnh thiện chiến sao? Sao ngươi trở về nhanh như vậy? Không phải là dùng mỹ nam kế đó chứ?"

Sở Từ trừng mắt nhìn Đạp Vũ thượng thần mang theo nét mị hoặc sẵn có: "Ý. Của. Ngươi. Là. Sao?"

Đạp Vũ lắc lắc quạt ngọc trên tay, vẫn cười tao nhã như trước nói: "Đương nhiên là nghĩa đen rồi, chẳng lẽ ngươi nghe không hiểu tiếng người, muốn nghe tiếng chim à? Thật xin lỗi, bản thần không biết nói."

Sở Từ chán nản: "Ngươi, tên mặt người dạ thú!"

Đạp Vũ thượng thần im lặng, cười dịu dàng nói: "Còn tốt hơn ngươi, chỉ là một con cầm thú."

Sở Từ uất nghẹn, không định tiếp tục tranh cãi văn vẽ chữ nghĩa với cái tên có vẻ ngoài thư sinh yếu ớt này, nhìn thoáng qua Duyệt Nhi còn đang hôn mê, có chút lo lắng nói: "Sao còn chưa tỉnh lại, đã qua vài ngày rồi. Đám cỏ mà ta mang đến thật sự là ngươi chỉ thuận miệng đặt chuyện để đuổi ta đi thôi à? Thật sự không dùng được sao?"

Đạp Vũ thượng thần liếc mắt khinh thường nhìn hắn: "Ngươi cũng không nhìn xem Duyệt Nhi bị thương gì! Có lẽ phải tu dưỡng năm mươi năm mới tỉnh lại!"

Sở Từ ngây ngẩn cả người: "Năm mươi năm? !"

Đạp Vũ thượng thần bình tĩnh gật đầu.

Sở Từ giận dữ: "Ngươi còn nói người là Tư Y ở Thần giới? Ngươi là Tư Độc thì có!"

Đạp Vũ thượng thần nhướng mày, cây quạt liền bay đi, Sở Từ làm sao chịu khuất phục, không ngừng dùng pháp thuật ngăn cản. Trong phòng hai luồng ánh sáng một xanh một đỏ không ngừng thay đổi, trong nháy mắt, cả lầu các ngoại trừ góc giường ngủ của Duyệt Nhi ra thì khắp nơi xung quanh đều răn rắc tan nát.

Đạp Vũ thượng thần triệu hồi cây quạt, tao nhã cười: "Ôi trời, xem hiện giờ căn phòng này muốn ở cũng không ở được nữa rồi, tiểu ái đồ từ hôm nay trở đi sẽ đưa đến Kinh Hồng Điện của ta ở vậy. Ôi, cùng ở một dưới một mái nhà, cuộc sống sư đồ mà bao nhiêu kẻ khác hướng đến nha!"

Sở Từ lập tức dừng tay, một đôi mắt cực xinh đẹp sắp phun ra lửa: "Ngươi dám?"

Đạp Vũ cười đến càng dịu dàng: "Ta có cái gì không dám?"

Nói xong tạo một pháp quyết đánh về phía bụng của Sở Từ, Sở Từ không hề phòng bị, lúc phục hồi lại tinh thần thì đã bị đánh ra cửa của Hàn Lâm Thư Viện, lúc này năm nghìn thiên binh thiên tướng kia cuối cùng cũng giống như người sống, nhanh chóng vây quanh Sở Từ.

Sở Từ cắn răng: "Đạp Vũ lang băm, chờ đó cho bổn đại gia!"

Vung tay lên đánh mấy chục thiên binh thiên tướng bên cạnh phải nằm bò ra, bóng dáng màu đó 'bùm' một tiếng biến mất ở chân trời.

Tiên đồng đứng ở của nhiệt tình xem màn diễn hay xong thì bình tĩnh thư thả đi vào trong Hàn Lâm Thư Viện, 'đùng' một tiếng đóng cửa điện lại.

15. Chương 15: Đồ Đệ Ngây Thơ Đáng Yêu, Sư Phụ Bao Dung Sủng Ái

Kinh Thủy Cư.

Duyệt Nhi buồn chán nằm bò trên bàn ngọc thạch, hai tai ủ rũ cụp xuống cụp xuống. Mái tóc đen nhánh chỉ đơn giản dùng một sợi lông vũ đỏ rực như lửa gọn gàng cột lên, vừa nhẹ nhàng vừa đáng yêu.

Đạp Vũ bất đắc dĩ nhìn tiểu ái đồ uể oải trước mắt.

"Tiểu ái đồ…"

"Hừm."

"Có chuyện không vui thì nói với sư phụ."

Đôi tai nhỏ xinh của Duyệt Nhi lập tức dựng thẳng lên: "Con muốn ra ngoài chơi."

Cánh tay phe phẩy quạt của Đạp Vũ dừng lại: "Vết sẹo lành rồi liền quên đau."

Duyệt Nhi không nói, hai lỗ tai be bé cụp xuống, đôi mắt to tròn màu hổ phách trông mong nhìn Đạp Vũ Thượng Thần, hơi nước ngập tràn… ….

Đạp Vũ nở nụ cười dịu dàng: "Vì nghĩ đến an nguy của con, bất luận thế nào sư phụ cũng không đồng ý."

Duyệt Nhi không nói, đôi mắt to tròn màu hổ phách trông mong nhìn Đạp Vũ Thượng Thần, hơi nước mịt mờ… …

Đạp Vũ: "… …"

Một lúc sau, vị thượng thần nào đó: "Tiểu ái đồ, dáng vẻ con thế này sẽ làm hỏng đôi mắt đáng yêu của mình đấy."

Sau nửa nén hương, vị thượng thần nào đó cắn răng: "Nghe nói Tam công chúa của Tây Hải Long Vương và Thái tử của Đông Hải Long Vương hôm nay thành thân, vốn dĩ vi sư không muốn đi, ngặt nỗi thịnh tình khó chối từ, chi bằng tiểu ái đồ đi cùng với vi sư một chuyến?"

Đôi tai của Duyệt Nhi liền hưng phấn dựng thẳng, đôi mày cong cong, uyển chuyển mềm mại cất giọng: "Con chính là biết Đạp Vũ sư phụ tốt nhất."

Đạp Vũ: "… …" Muốn rút lời.

Vì vậy, Đạp Vũ dẫn theo tiểu ái đồ, thẳng hướng Đông Hải Long Cung mà đi.

Duyệt Nhi chưa bao giờ trông thấy biển, mặc dù nàng không nhớ những chuyện trước khi được Tức Mặc Ly tìm thấy, nhưng cũng biết hành vi của một con hổ nhỏ, sẽ cực ít có khả năng chạy loạn đến biển lớn.

Ở giao lộ thông đến Long Cung sớm có một đoàn rùa biển đợi ở đấy nghênh đón tiếp khách, thể hiện lòng tôn trọng cũng như trọng thị, đương nhiên, cũng có người trực tiếp đi thẳng đến Long Cung, nhưng Duyệt Nhi sẽ không có khả năng tiêu sái đến thế.

Lúc này nàng cao hứng dựng dậy đôi tai nhỏ, kéo tay áo Đạp Vũ: "Đạp Vũ sư phụ, có rùa biển kìa, rùa biển! Chúng ta nhất định phải đến đó, nhất định phải đến đó."

Đạp Vũ bất đắc dĩ phớt lờ ánh mắt của chúng tiên trên người mặc hoa phục rực rỡ bên cạnh "Ở đâu ra đứa trẻ chưa nhìn thấy thế giới bên ngoài, trông thấy rùa biển cũng giống như gặp được hai vị Thượng thần trên Cửu Trùng Thiên" đang phóng tới, thi triển Cách Thủy Pháp1, kéo Duyệt Nhi nhảy lên rùa biển.

1 thuật ngăn nước

Duyệt Nhi vừa leo lên lưng rùa biển liền cao hứng nhún hai cái, rùa biển vững vàng như thái sơn, ổn định tiến về phía trước, Duyệt Nhi thầm nói rùa biển này thật kiên cường, có lẽ do nàng nhún còn nhẹ, lại nhảy lên nhún hai cái thật mạnh.

Rùa biển bất đắc dĩ trợn tròn đôi mắt trắng dã trong nước: Xin thưa, cô nhóc con – cô nhún là mai của ta, chỉ dựa vào chút trọng lượng đó mà muốn ta lảo đảo sao?

Duyệt Nhi chăm chú quan sát rùa biển, hỏi Đạp Vũ: "Đạp Vũ sư phụ, sao con nhún mà nó không lung lay chút nào?"

Đạp Vũ thư sinh phe phẩy quạt ngọc, nghe vậy nở nụ cười ôn nhã phong lưu: "Con lại nhún hai cái chắc chắn sẽ rung lắc."

Duyệt Nhi nghe mà nửa tin nửa ngờ, lại bắt đầu nhảy lên, đồng thời Đạp Vũ thư sinh cũng âm thầm dùng đầu ngón tay tập trung linh lực đánh lên đầu rùa biển, đợi đến khi Duyệt Nhi vừa nhún xuống, rùa biển cũng vừa vặn lảo đảo một cái. Duyệt Nhi vui vẻ phát hiện quả thật đã rung lắc rồi, hoàn toàn không biết là hắn, vẫn cho rằng do bản thân dùng lực nhún.

Không ngừng nhún nhún nhún, con rùa biển đáng thương cũng không ngừng bị Đạp Vũ thư sinh "dịu dàng" dùng linh lực đánh đến độ ngã trái nghiêng phải, khóc không ra nước mắt.

Duyệt Nhi nhún một hồi thì dừng lại, ngẩn ngơ nhìn rùa biển từ từ tiến vào vùng biển sâu, trông thấy đáy biển mịt mờ không điểm cuối, tĩnh mịch âm u, giống như một cái động đen ngòm to lớn muốn đem người ta nuốt trọn vào đấy, mơ hồ như có một sự vật đáng sợ nhất, thần bí nhất trên thế giới này đang ở trong bóng tối rình rập mình.

Trong lòng Duyệt Nhi vô cùng sợ hãi, đợi đến khi Đạp Vũ nhận thấy vẻ bất thường của nàng, Duyệt Nhi đã nhảy lên lưng hắn, vùi đầu vào hõm cổ hắn, yếu ớt mềm mại cất giọng: "Đạp Vũ sư phụ cõng con, tối, sợ."

Đạp Vũ thư sinh bất đắc dĩ đỡ lấy nàng, ung dung nhàn nhã đứng trên lưng rùa biển, khóe mắt gian mày thế nhưng lại là ý cười dịu dàng ôn hòa khiến người kinh ngạc.

Duyệt Nhi khi này gương mặt đang vùi nơi hõm cổ Đạp Vũ, hơi thở nóng hổi lúc hô hấp từng chút từng chút phả sau gáy, lúc này nàng mở miệng nói: "Đạp Vũ sư phụ, mùi mực trên mình người là từ đâu vậy?"

Lúc nói hãy còn cố gắng hít hít hương thơm, hơi thở nóng rực sau gáy càng nồng đậm, Đạp Vũ hết cách, đành phải mở miệng: "Không được nói chuyện. Bằng không ném con xuống biển." Còn nữa, không được hít thở… …

Duyệt Nhi ngoan ngoãn ngậm miệng. Mãi đến khi mí mắt khép chặt cảm nhận được sự thay đổi của ánh sáng bên ngoài, đột ngột mở mắt, chỉ nhìn thấy Đông Hải Long Cung cách đó không xa, mà xung quanh nơi này là một mảng ánh sáng rực rỡ chiếu ra từ một viên Dạ Minh Châu lớn cỡ một căn phòng.

Duyệt Nhi trợn mắt há mồm, nhảy khỏi lưng Đạp Vũ, vô cùng thành thật thở dài một tiếng: "Đông Hải Long Vương, thật có tiền a!"

Đạp Vũ cảm giác được trên lưng chợt nhẹ, có chút buồn bã tựa như mất mát nói: "Tiểu ái đồ thích không? Sư phụ đi lấy cho con."

Duyệt Nhi vội vàng lắc lắc đầu: "Không cần, lớn quá đi, bên trong đỉnh của con còn không mở được, túi càn khôn khẳng định cũng không có chỗ. Cho dù miễn cưỡng cho vào, mang về, con sẽ bị lóa mắt mất."

Đạp Vũ mỉm cười gật đầu, từ hướng con rùa biển sau lưng truyền tới thanh âm tràn ngập ý cười của một nữ tiên: "Cảm tình của hai sư đồ thật tốt, tiểu đồ đệ ngây thơ đáng yêu, sư phụ bao dung sủng ái, lục giới khó tìm mà!"

Hai người đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy một nam tiên văn nhã cùng một nữ tiên dịu dàng đang đứng trên lưng rùa biển, tay trong tay, hẳn là một đôi tiên lữ tình cảm rất tốt, đang hướng ánh mắt hâm mộ nhìn họ.

Đôi mắt Duyệt Nhi cong cong, cười nói: "Vị tỷ tỷ xinh đẹp này nói rất đúng, sư phụ ta đối với người khác rất tốt."

Đạp Vũ chỉ mỉm cười.

Mà đôi tiên lữ này đều đã ngây người, đây là, vị sư phụ này thật đẹp mắt quá đi! Mặc dù chỉ vừa thoáng nhìn từ phía sau cũng đã chú ý thấy dáng vẻ phong hoa tuyệt đại trong từng lời nói cử chỉ của người này, biết được nhất định bất phàm, hiện giờ quay lại, lúc trông thấy dung mạo người đó, đều chấn kinh vô cùng.

Mày thon dài tuấn tú, đôi mắt chan chứa ý cười ấm áp dịu dàng, phảng phất như thể giờ phút này đang chăm chú nhìn người đối diện, chiếc mũi thanh tú, đôi môi mỏng hồng nhuận, cùng với gương mặt hoàn mỹ khiến người than thở, đôi tiên lữ này chỉ có thể nhớ tới một câu của phàm gian: "Mạch thượng nhan như ngọc, công tử thế vô song." (1) Đây sao lại là "thế vô song", rõ ràng là lục giới đều không có người thứ hai rồi!

(1) Nguyên tác là: "Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song".Nghe nói là do một tác giả nữ viết bài thơ này, tên chưa rõ.

"Mạch thượng nhân như ngọc": 'trên đồng người dung nhan như ngọc' chỉ nữ tử dung nhan xinh đẹp khuynh thành, "Công tử thế vô song" ý chỉ công tử văn nhã tuyệt thế vô song. Hai câu đặt cùng nhau ý nói lên đây là đôi trai tài gái sắc do trời tác hợp.

Nghe nói tám trăm năm trước có hai vị thượng thần phong hoa tuyệt đại, khí chất vô song đến Tiên giới, không biết hai vị thượng thần trong truyền thuyết so với vị sư phụ đang đứng trước mắt này trông thế nào?

Hai người họ tiên giai tương đối thấp, không thể sống trên Cửu Trùng Thiên, vì vậy chưa từng gặp Lạc Thủy Thượng Thần và Đạp Vũ Thượng Thần, chỉ nghe nói đến tiếng tăm của hai vị thượng thần này, đương nhiên đứng trước mắt, họ cũng không nhận ra được.

Vị nam tử trong đôi tiên lữ tỉnh táo lại trước, dáng vẻ nho nho nhã nhã, ngượng ngùng cười nói: "Tiểu tiên thế nhưng lại nhìn đến ngẩn người, thất lễ rồi." Nói rồi kéo tay thê tử đứng cạnh, nữ tiên sực tỉnh, phát hiện bản thân thất lễ, xấu hổ cúi đầu.

Lúc ấy chỉ cảm thấy rùa biển đã dừng lại. Duyệt Nhi và Đạp Vũ vội vàng xoay người, chỉ nhìn thấy viên Dạ Minh Châu được xưng là siêu bự kia đã ở ngay trước mắt.

Đạp Vũ nắm tay Duyệt Nhi bước lên bậc thang bằng ngọc thạch trước Long Cung. Rùa biển lặng lẽ quan sát hai người, cảm giác trên đầu đã nhanh chóng mọc lên mấy chục cái bánh bao, nó cẩn thận ghi nhớ hai người họ, thầm nói lần sau nhất định không được thấy người đẹp mắt thì liền tới nghênh đón, nên kiếm đường vòng mà đi.

Duyệt Nhi thế nhưng hãy còn ngoảnh lại, phát hiện rùa biển đăm đăm lặng lẽ nhìn mình, liền kéo tay Đạp Vũ nói: "Đạp Vũ sư phụ, người xem, rùa biển này quyến luyến chúng ta, ngay cả ánh mắt cũng đều bịn rịn vấn vương."

Rùa biển vội vàng giấu đầu vào trong nước, liều mạng rơi lệ: Cô gái nhỏ này ánh mắt sao vậy? Sao lại thấy mình bịn rịn quyến luyến? Rõ ràng là vô cùng ai oán mới phải?

Đạp Vũ cũng quay đầu, trầm mặc thấu hiểu liếc nhìn rùa biển, ra ý khen ngợi. Liền kéo Duyệt Nhi bước lên bậc thang bằng ngọc.

Cửa Long Cung rộng mở, bên trong nguy nga rực rỡ, đỏ rực một màu. Trước cổng có hai vị tiên đang đứng đón khách. Mấy vị tiên nhân này đều là do gia chủ của yến tiệc long trọng đặc biệt mời tới, có kiến thức sâu rộng, là những lão tiên có năng lực ghi nhớ cực tốt, nhất là khả năng nhận biết người. Trông thấy người đến liền có thể trực tiếp cất cao giọng thông báo một tiếng.

Nhưng khi hai người Duyệt Nhi và Đạp Vũ bước vào bên trong, họ vẫn chưa nói gì, sau khi ngây ngốc nhìn Đạp Vũ một hồi, cung kính hỏi: "Tiểu tiên ngu dốt, chưa từng biết nhị vị..."

Đạp Vũ phe phẩy quạt ngọc, cười nói: "Hàn Lâm Thư Viện Đạp Vũ dẫn đồ đệ đến chúc mừng Đông Hải Thái tử thành thân."

Hai vị lão tiên sửng sốt, vội vàng cao giọng thông báo: "Đạp Vũ Thượng Thần đến!"

Đôi tiên lữ đi sau lưng Duyệt Nhi cũng sững người, người mà mình mới vừa gặp thế nhưng lại là Đạp Vũ Thượng Thần mà bản thân chỉ nghe nói nhưng lại chưa từng may mắn gặp gỡ? Thảo nào, dung mạo khuynh thế nhường ấy, rực rỡ chói lóa nhường ấy.

16. Chương 16: Để Hắn Làm Tùy Tùng Của Con...

Đông Hải Long Cung tràn ngập không khí vui mừng, liếc mắt nhìn, ngàn vạn cung điện lớn nhỏ của Long Cung hiện giờ đều được trang trí bằng lụa gấm đỏ rực, vừa rực rỡ tráng lệ lại ngập tràn vẻ hoan hỉ.

Duyệt Nhi theo Đạp Vũ bước vào trong chủ điện Long Cung, Đông Hải Long Vương vội vàng đến nghênh đón, trên gương mặt hiền từ đều là nét vui mừng: "Đạp Vũ Thượng Thần dẫn đồ đệ đến, Tiểu Vương không nghênh đón từ xa, hiện giờ xin theo Tiểu vương nhập tọa."

Đạp Vũ thư sinh phe phẩy quạt ngọc, dáng vẻ thập phần tri thức: "Làm phiền rồi." Dứt lời thì từ trong đỉnh lấy ra một chiếc hộp gỗ nhỏ đưa cho Đông Hải Long Vương. Đông Hải Long Vương nhận lấy, linh thức quét qua một lượt, sắc mặt biến đổi, cảm kích nói: "Tiểu Vương cảm tạ hậu lễ của Thượng Thần." Nói rồi dẫn Duyệt Nhi và Đạp Vũ vào nhập tọa, hành lễ rồi vội vàng cáo lui.

Duyệt Nhi hiếu kỳ nhìn theo bóng dáng vội vàng rời đi của Đông Hải Long Vương, hỏi: "Đạp Vũ sư phụ, người tặng ông ấy cái gì vậy? Ông ấy sao lại kỳ lạ như thế?"

Đạp Vũ khẽ chựng lại: "Cô nương khuê các, không được hỏi nhiều như thế."

Duyệt Nhi càng tò mò, ra sức lắc Đạp Vũ, đôi mắt to lại phiếm hơi nước: "Đạp Vũ sư phụ..."

Đạp Vũ hết cách: "Thuốc tráng dương bổ thận."

Duyệt Nhi: ... ...

Thái Thượng Lão Quân đang ngồi ở vị trí bên dưới Duyệt Nhi, hiện thời thần bí yên lặng trò chuyện cùng Na Tra ngồi bên cạnh. Hai tai Duyệt Nhi dỏng lên, vừa ăn hạt hướng dương Đạp Vũ dùng pháp thuật bóc vỏ cho, vừa tập trung lắng nghe Thái Thượng Lão Quân nói chuyện.

... ...

Na Tra kinh ngạc: "Thật có chuyện này?"

Thái Thượng Lão Quân vuốt vuốt bộ râu trắng buông dài, gật đầu: "Ngàn vạn lần xác thực, Đông Hải Thái tử và thị vệ tùy thân của hắn sinh tình đã lâu, Long Vương chỉ có mỗi vị Long Tử này, há dễ dàng để hắn đoạn tụ? Như vậy Đông Hải Long Cung xem ra thật sự phải tuyệt hậu rồi."

Na Tran cực kỳ nghi ngờ: "Nếu như Thái tử và thị vệ của hắn mến nhau, vì sao hôm nay lại đồng ý thành thân với Tam công chúa của Tây Hải?"

Chòm râu của Thái Thượng Lão Quân run run: "Long Vương và Thái tử tranh đấu nhiều năm như vậy, biết muốn khiến Thái tử yêu thích nữ nhân là chuyện không có khả năng. Liền bị ép đến bước cuối cùng, bắt giữ thị vệ đó, giam trong địa lao, ngày ngày dùng hình, rồi nói với Thái tử, nếu không lưu lại hậu duệ cho Đông Hải liền giết thị vệ đó, khiến hắn hồn phi phách tán, vĩnh viễn không thể luân hồi."

Na Tra hiểu ra mọi chuyện: "Thảo nào Long Cung bút tích thành hôn lần này đặc biệt lớn, nghĩ thấy cuối cùng cũng khiến nhi tử quay về đường ngay, cao hứng như thế âu cũng là lẽ thường."

Thái Thượng Lão Quân gật gật đầu, lại đè thấp giọng nói: "Ta đoán, cho dù Thái tử Long Cung này cưới vợ đi nữa, cũng không có biện pháp lưu lại hậu nhân cho Long Cung đâu. Ta nghe nói Thái tử đã không thể cùng nữ tử động phòng rồi... ..."

Nét mặt Na Tra khẽ biến, trên gương mặt có chút ngượng ngùng, thở dài: "Như vậy, chẳng phải ủy khuất cho Tam công chúa Tây Hải sao..."

Thái Thượng Lão Quân hớp một ngụm rượu, nói: "Tây Hải Long Vương cái kẻ xem quyền vị tu vi như mạng ấy, một Tam công chúa không chút quan trọng, hắn hi sinh thế nào cũng không hề đau lòng. Aizzz, chuyện bí mật này, ta biết ngươi biết là đủ, không thể nói với người ngoài."

Duyệt Nhi bừng tỉnh đại ngộ quay đầu, nuốt hạt hướng dương vào bụng: "Đạp Vũ sư phụ, cuối cùng con đã biết lễ vật người tặng Đông Hải Long Cung trọng yếu thế nào rồi... ..."

Đạp Vũ ngồi bên cạnh, lấy tu vi và thính lực của hắn, đương nhiên nghe rõ mồn một câu chuyện "bí mật" của Thái Thượng Lão Quân và Na Tra, chỉ cười sờ sờ tai Duyệt Nhi, không nói lời nào.

Đợi đến khi Tây Hải Tam công chúa được Đông Hải Thái tử dìu đỡ đến chủ điện tiếp khách, Duyệt Nhi đã ôm cái bụng căng tròn thiêm thiếp ngủ, Đạp Vũ ở bên cạnh một chung lại một chung uống rượu, có tiên nhân đến thăm hỏi, liền cười đáp hai tiếng, dáng vẻ khoan thai, phong tư siêu phàm.

Bỗng dưng, cửa điện truyền đến thanh âm huyên náo, đôi tai Duyệt Nhi dựng lên, hướng về phía cửa điện. Chỉ nhìn thấy một bóng dáng cao lớn kiên cường trong bộ hắc y phi nhanh vào bên trong. Chúng tiên sửng sốt, nhìn hắn một đường bước đến trước mặt Tam công chúa đang kính rượu, lạnh lùng hỏi: "Tam công chúa, nàng có nguyện đi cùng ta."

Duyệt Nhi tỉnh táo hoàn toàn, ở hôn lễ xảy ra những chuyện đại loại như cướp dâu thế này thật quá mức phấn khích, càng huống chi vị hắc y nam tử này khí thế như vậy, khí phách như vậy, cảm giác được có kịch hay xem rồi.

Tam công chúa ngước đôi mắt như nước mùa thu, lệ rơi lã chã, trấn định nhìn hắn, gật đầu nói: "Hôm nay cuối cùng chàng đã nghĩ thông rồi? Ha ha, ta nguyện đi cùng chàng, bất luận nơi nào."

Đông Hải Thái tử tiến lên trước một bước, đột ngột giữ lấy tay hắc y nam tử, nghiến răng nói: "Kha Mộ Thanh…Ngươi…Thật to gan!" Hắn sao lại dám nhân cơ hội xông vào đại điện, rõ ràng thiếu chút nữa thôi thì có thể thành công mà lại!

Kha Mộ Thanh cười lạnh một tiếng: "Đông Hải Thái tử, hôm nay là ngày đại hỉ của ngươi, nghĩ thấy nhất định ngươi đã quên mười năm qua ta ở địa lao Đông Hải chịu đau khổ thế nào rồi! Trước đây ngươi bảo ta nhẫn nhịn chịu đựng, cơ hội đến nhất định sẽ cứu ta ra, cùng ngươi mai danh ẩn tích phiêu bạt thiên nhai. Chỉ hận ta khi ấy ngây thơ tin ngươi, ở nơi tối tăm ngày cũng như đêm đó thời thời khắc khắc gánh chịu cực hình, ngày đêm trông mong ngươi đến cứu ta, mà hiện giờ thế nào? Ta hàng ngày cửu tử nhất sinh đào hầm ngầm cuối cùng đã đứng tại Đông Hải Long Cung này, đợi ta nào phải phiêu bạt thiên nhai gì chứ, mà là đại lễ thành hôn của Đông Hải Thái tử ngươi!"

Nét mặt Đông Hải Thái tử hiện lên vẻ không thể nào tin được, ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa đau đớn: "Ngươi ở địa lao chịu cực hình? Nhưng Phụ vương nói ngươi yên ổn đợi ta, chỉ cần, chỉ cần ta lưu lại hậu duệ cho Đông Hải Long Cung, liền thả chúng ta đi… …"

Kha Mộ Thanh cười lạnh, vừa bi thương vừa tuyệt vọng: "Hiện giờ nói mấy lời này thì có ích gì? Ngươi phụ ta trước, sao xứng với ba ngàn năm sớm chiều kề cận, sao xứng với mười năm ta chịu đau khổ nơi địa lao, sao xứng với sự tín nhiệm vô vàn ta dành cho ngươi, nếu đã không giữ lời, người hà tất gì phải hứa hẹn! Ngươi muốn cưới thê tử mỹ mạo như hoa, cùng hưởng tháng ngày yên ả sao? Ta liền khiến phụ tử ngươi trở mặt, thê tử phản bội! Ngươi muốn thành chủ của Đông Hải Long Cung, nhất thống Đông Hải sao, ta liền khiến ngươi thân bại danh liệt, tiếng xấu ngàn năm!"

Bàn tay nắm lấy hắn của Đông Hải Thái tử hoàn toàn thả ra, vị Thái tử cực kỳ tuấn tú ấy đã mất đi ý cười ung dung trước đây, hai hàng lệ từng giọt từng giọt từ trong đôi mắt ngập tràn bi thương rơi xuống: "A Mộ…Ta, là ta không đúng, là ta phụ ngươi… …"

Duyệt Nhi và chúng tiên toàn bộ đều ngây người, vốn dĩ cho ràng phải là màn cướp tân nương tử, không nghĩ thấy sự tình lại biến thành thế này.

Tam công chúa ngơ ngác nhìn tình cảnh trước mắt, đôi mắt trong như làn thu thủy giờ phút này hết thảy đều là vẻ chấn kinh: "Các người….Vì sao không nói với ta?" Tam công chúa dịu dàng tôn quý ấy, lúc này chỉ nghĩ đến việc hỏi rõ vị phu quân vừa mới bái đường đang lảo đảo đứng trước mặt nàng cùng nam tử nàng yêu thương – người đã đồng ý đưa nàng đi – thử hỏi bọn họ, đây là chuyện gì? Ai là là kết cục của ai?

Kha Mộ Thanh thương hại nhìn nàng: "Chuyện đã đến nước này, nàng có đi cùng ta không. Nàng đi cùng ta, lấy danh nghĩa là thê tử của Đông Hải Thái tử bỏ đi cùng ta, ha ha, phụ tử trở mặt, thê tử phản bội, Đông Hải Thái tử, không biết ngươi có tiếp nhận đại lễ ngày hôm nay? Có vui mừng không?"

Đông Hải Thái tử lắc lắc đầu, thanh âm buồn bã nói: "Có thể khiến ta khổ sở, chỉ có ngươi mà thôi. Về phần những người không liên quan, ai để ý suy nghĩ bọn họ thế nào chứ?"

Kha Mộ Thanh trong lòng chợt đau đớn, cười lạnh nói: "Hiện giờ nói gì đi nữa cũng đã quá muộn rồi, Tam công chúa, đi với ta!" Dẫn theo Tam công chúa đứng bên cạnh, chuẩn bị rời đi.

Ai ngờ vị Tam công chúa dịu dàng như nước ấy lại giãy ra khỏi tay hắn, hoảng hốt lui về sau mấy bước, trên mặt hết thảy là vẻ tuyệt vọng: "Kha Mộ Thanh! Từ đầu chí cuối ngươi đều gạt ta? Ngươi, các ngươi, đều lợi dụng ta?"

Kha Mộ Thanh nhìn nữ tử trước mặt, trong lòng áy náy nhưng lại chưa từng có cảm giác hối hận… …

Tam công chúa ngẩng đầu, cất tiếng cười lớn, tiếng cười như thể muốn xuyên qua toàn bộ cung điện, xuyên qua Đông Hải, xuyên qua cả đất trời, bi thương cô tịch đến độ khiến người nghe thấy trong lòng cũng khe khẽ khổ sở thay cho nàng. Dần dần, tiên khí kim sắc trên người nàng từ từ chuyển thành màu xám, sắc xám âm u… …

Bên cạnh có một tiên nhân phục hồi tinh thần lại, kinh hoảng kêu lên: "Không hay rồi, Tam công chúa muốn đọa ma rồi!"

Người của Tây Hải Long Cung vội vàng tiến đến, Tây Hải Long Vương bừng bừng nổi giận: "Đứa con gái kém cỏi, ngươi muốn làm gì? Dừng lại cho phụ vương!"

Khí tức bên cạnh Tam công chúa vẫn từ từ chuyển đen, nàng nở nụ cười nhìn phụ vương nàng, vị phụ vương chưa từng yêu thương quan tâm nàng, vị phụ vương trước giờ chỉ biết quyền lợi và lợi ích, vị phụ vương trước nay chỉ quan tâm tu vi cùng tâm kế, vị phụ vương đem chung thân đại sự của nàng làm lợi ích trao đổi, nàng cười càng dịu dàng, kiên quyết nói: "Đa tạ ơn dưỡng dục mấy vạn năm qua của phụ vương, từ hôm nay trở đi, Tây Hải Long Cung sẽ không có Tam công chúa nữa! Phụ vương, xin hãy bảo trọng!"

Vô số cuồng phong không biết từ khi nào thổi vào trong điện, quét sạch cung điện vốn dĩ rực rỡ muôn màu, khiến người ta cảm nhận được vẻ tiêu điều thê lương. Khí tức trên người Tam công chúa cuối cùng ngừng lại ở màu đen thẳm như mực, hoàn toàn, đọa ma rồi.

Chúng tiên kinh hoảng. Lúc này, Đông Hải Long Vương khi nãy vội vàng rời đi tiến vào trong điện, sau lưng là toàn bộ thủy binh thủy tướng của Đông Hải. Thấy dáng vẻ của Tam công chúa, phất tay: "Lập tức diệt trừ Ma nhân." Chúng tướng lĩnh sau lưng hết sức căng thẳng.

Tây Hải Long Vương dẫn theo người của Tây Hải Long Cung xông lên phía trước, thét lớn một tiếng: "Đông Hải Long Vương, ngươi dám tổn thương con gái của ta? Từ nay về sau giao tình của chúng ta kể từ giờ chấm dứt!"

Tam công chúa nhìn phụ vương nàng, nở nụ cười thành tâm. Sau đó quay đầu thâm thúy mà kiên quyết nhìn Kha Mộ Thanh: "Kha Mộ Thanh, ngươi luôn miệng nói người khác phụ ngươi, mà ngươi, há chẳng phải không phụ ta… …"

Dứt lời xoay người, hồng y đẹp đẽ rực rỡ, nhanh nhẹn ra khỏi Long Cung, tựa như phượng hoàng niết bàn, hướng phía Ma vực mà đi.

Tây Hải Long Vương cắn môi, dẫn người của Tây Hải đuổi theo.

Đông Hải Long Vương cực kỳ tức giận, so với dáng vẻ hiền từ mà Duyệt Nhi vừa gặp thì hoàn toàn khác hẳn, thần sắc tàn nhẫn cùng đờ đẫn, nghiến răng nói: "Kha Mộ Thanh, vừa rồi đến địa lao định kết liễu ngươi nhưng tìm không thấy, không ngờ ngươi lại ở đây. Nghiệt tử, ngươi vì che chở cho một kẻ như thế, dám trái ý phụ vương, ta liền ở trước mặt ngươi tự tay giết chết hắn, để ngươi nhìn xem, phản kháng phụ vương có hậu quả gì."

Dứt lời ngưng tụ trọng lực toàn thân, hóa thành một luồng ánh sáng cực lớn, hướng về phía Kha Mộ Thanh, sức mạnh của Đông Hải Long Vương không nhỏ chút nào. Cả cung điện đều chấn động, nước biển không ngừng gầm gừ gào thét.

Duyệt Nhi ngây người nhìn tình cảnh trước mắt, chỉ có thể dùng tay giữ chặt lấy tay Đạp Vũ, Đạp Vũ trấn an vỗ vỗ nàng, không nói lời nào.

Chỉ nghe "Oành" một tiếng, luồng ánh sáng chí mạng đó bay thẳng về phía Kha Mộ Thanh. Kha Mộ Thanh còn chưa kịp phản ứng, Đông Hải Thái tử đã đứng chắn trước mặt hắn, xuất ra tiên lực toàn thân, đương

lúc người khác cho rằng hắn muốn dứt khoát đối kháng lại phụ vương, thế nhưng hắn chỉ dùng tiên lực đánh lên người Kha Mộ Thanh: "Ngươi mau đi đi!" Kha Mộ Thanh vừa muốn ngăn lại, đã bị Đông Hải Thái tử dùng toàn lực đánh một chưởng, bay ra ngoài Long Cung.

Lập tức một kích này của Đông Hải Long Vương liền đánh lên người Đông Hải Thái tử, Đông Hải Thái tử bị trúng đòn, bay lên va vào cây cột trên điện, trong miệng không ngừng trào máu tươi, hôn mê bất tỉnh.

Đông Hải Long Vương vừa kinh hoảng vừa đau lòng, ôm lấy nhi tử, phất tay bảo tướng lĩnh thuộc hạ đi truy sát Kha Mộ Thanh. Khàn giọng hướng chúng quan khách nói: "Hôm nay vốn dĩ là đại hỉ, không ngờ lại trở thành như vậy, Tiểu vương không còn mặt mũi nào đối diện với chúng vị tiên hữu, xin hãy sớm quay về, hôm khác nhất định đến cửa bồi tội."

Các vị tiên hữu giờ phút này đều thương cảm cùng chấn kinh, chỉ gật gật đầu.

Đạp Vũ mở miệng nói: "Đan dược vừa mới tặng ngươi, có lẽ có thể giữ được một mạng của lệnh tử."

Đông Hải Long Vương như thể nháy mắt bị rút đi tiên lực, cảm kích nói lời đa tạ, liền hành lễ, ôm lấy Đông Hải Thái tử hướng phía nội điện trị liệu.

Chúng tiên trên đại điện ngỡ ngàng nhìn nhau, buồn bã thở dài một tiếng, tự động tản đi.

Đạp Vũ dắt tay Duyệt Nhi, chuẩn bị bay về Hàn Lâm thư viện trên Cửu Trùng Thiên.

Duyệt Nhi kéo tay áo hắn: "Đạp Vũ sư phụ, chúng ta đi cứu người tên Kha Mộ Thanh kia được không… …"

Đạp Vũ nhìn nàng: "Uhm? Vì sao muốn cứu?"

Duyệt Nhi nghĩ nghĩ: "Cứu hắn để hắn làm tùy tùng cho con, có được không?" Đôi mắt to tròn long lanh sáng rỡ nhìn Đạp Vũ.

Đạp Vũ nở nụ cười dịu dàng: "Được."

Đôi mắt Duyệt Nhi khẽ cong, mỉm cười. Thực ra, cũng không nhất định làm tùy tùng, chỉ là không biết vì sao, chung quy chỉ cảm thấy nên cứu hắn.

Đạp Vũ dắt Duyệt Nhi, hướng phía Kha Mộ Thanh bị đánh ra khỏi Long Cung đuổi theo.

17. Chương 17: Nếu Như Ta Ra Đi Trước Con

Khi Kha Mộ Thanh tỉnh lại, chỉ nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, một đôi mắt thật to màu hổ phách sáng lấp lánh đang nhìn hắn, thấy hắn tỉnh lại, hai mắt cong cong, vui vẻ nói: "Ngươi tỉnh rồi."

Kha Mộ Thanh nhắm mắt lại, ngược lại hắn hy vọng chính mình đã chết, như thế mọi chuyện sẽ kết thúc.

Thấy hắn không nói lời nào, Duyệt Nhi nghi hoặc nhìn hắn: "Không phải là bị Đạp Vũ sư phụ đã chữa hắn thành câm rồi chứ?"

Đạp Vũ ngồi bên cạnh nhướn mày: "Tiểu ái đồ, con dám nói ta như vậy, ta lập tức làm cho hắn chết luôn."

Duyệt Nhi vội ngậm miệng. Nhìn Kha Mộ Thanh trong chốc lát. Chỉ có thể thở dài: "Ta biết hiện giờ ngươi ngươi cảm thấy không còn tha thiết quyến luyến cuộc sống nữa. Đông Hải thái tử vẫn còn sống, ngươi muốn làm sao đây?"

Kha Mộ Thanh mở mắt ra, trên khuôn mặt thanh tú đã có chút biểu cảm: "Hắn chết hay sống không có liên quan gì đến ta."

Duyệt Nhi chặc lưỡi: "Miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo."

Kha Mộ Thanh không để ý tới lời nói của nàng, chỉ nhìn vị tiểu cô nương khoảng mười lăm mười sáu tuổi trước mặt: "Vì sao cô lại cứu ta?" Hắn nhớ rõ ngày đó sau khi bị Đông Hải thái tử đánh bật ra, có rất nhiều thiên binh thiên tướng đuổi giết hắn, hắn chạy đến một chỗ vách núi thì không chút do dự nhảy xuống.

Duyệt Nhi cười cười, lỗ tai cong cong: "Nhìn ngươi thuận mắt. Hơn nữa, ngươi là một nam tử, nhảy xuống vực mà chết, không phải rất mất mặt sao? Huống chi nếu nhảy xuống vực không hủy được tiên thân của ngươi, vậy nhất định sau này ngươi càng đau khổ. Cho nên mới ngươi cứu, về sau ngươi đi theo ta đi."

Kha Mộ Thanh: ". . . . . Ta đã là một phế nhân, chỉ có thể hại người hại mình. Không dám trèo cao."

Duyệt Nhi tự hào nói: "Có Đạp Vũ sư phụ ở đây, cho dù người chết cũng có thể cứu sống, huống chi là phế nhân? Chuyện này ngươi không cần lo lắng. Nghe nói ngươi từng là người hầu của Đông Hải thái tử, pháp lực tiên thuật đều được mọi người trong tứ hải khen ngợi, đối với ta có tác dụng khá lớn, ta sẽ không ghét bỏ ngươi!"

Kha Mộ Thanh: . . . . . Ý hắn nói người có trái tim đã chết chính là một phế nhân, không rõ ràng sao? Tiểu cô nương này hoàn toàn không hiểu nghĩa nội hàm trong đó.

Duyệt nghĩa khí vỗ vỗ vai hắn: "Ngươi tỉnh lại xem như không có việc gì rồi, không quấy rầy ngươi nghỉ ngơi, hôm nào ta sẽ trở lại thăm ngươi."

Kha Mộ Thanh gật gật đầu, cũng không biết là đang ngủ hay là nhắm mắt ngây người, Duyệt Nhi liền lôi kéo Đạp Vũ bỏ đi.

Qua vài ngày, Duyệt Nhi lại đến, nhìn Kha Mộ Thanh vẫn nằm trên giường ngẩn người, bất đắc dĩ nói: "Đứng lên, từ hôm nay trở đi ngươi sẽ phục tùng mệnh lệnh của ta ."

Kha Mộ Thanh không để ý tới nàng, không đứng dậy thì sao chứ, dù sao bây giờ hắn sống hay chết cũng không có gì khác biệt, nếu nàng giết hắn, vậy rất tốt.

Duyệt Nhi nhìn dáng vẻ kia của hắn, cũng biết hắn đang suy nghĩ gì, nhân tiện nói: "Đông Hải thái tử đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh, nguy hiểm trong sớm tối, Tam công chúa rơi vào ma đạo, đi về hướng Ma Vực, ta không biết là ngươi có thể an tâm thoải mái như thế, như vậy ta đành phải hổ thẹn dùm ngươi thôi."

Kha Mộ Thanh không trả lời.

Duyệt Nhi vô cùng tức giận: "Nếu ngươi không mở miệng, ta liền bảo Đạp Vũ sư phụ đến Đông Hải lén lút chấm dứt sinh mệnh của Đông Hải thái tử kia!"

Kha Mộ Thanh: "Ngươi. . . . . ."

Duyệt Nhi suy nghĩ một lúc: "Đạp Vũ sư phụ nói, kẻ mạnh chỉ có thể khuất phục kẻ mạnh hơn mình, có phải bởi vì ta không đủ lợi hại cho nên ngươi không muốn làm tùy tùng mệnh lệnh của ta hay không?"

Kha Mộ Thanh lắc đầu.

Duyệt Nhi từ trong túi Càn Khôn lấy ra một túi hạt hoa hướng dương thật to, dùng phát thuật tầm thường mà Đạp Vũ dạy bóc vỏ một túi cầm trên, rồi lấy túi khác chưa bóc vỏ đưa cho Kha Mộ Thanh: "Chúng so tài ai ăn nhanh hơn, ta thắng ngươi sẽ làm tùy tùng cho ta, như thế nào?"

Kha Mộ Thanh: . . . . . .

Vài ngày sau, Duyệt Nhi lại đưa ra mấy đề nghị tỷ thí như ai ăn đào nhanh hơn, ai ăn hạt hoa hướng dương nhanh hơn v…v…để Kha Mộ Thanh so tài với nàng, Kha Mộ Thanh bị nàng ép đến mức không còn cách nào, chỉ có thể nhận mệnh làm người hầu của nàng. Nhưng lại có một yêu cầu, đó là sau này đeo mặt nạ xuất hiện, không thể nói cho người khác biết thân phận của hắn.

Duyệt Nhi cũng không nghĩ nhiều, đồng ý ngay.

Từ sau lần từ Hồ Khâu trọng thương trở về thì mỗi ngày Đạp Vũ đều tự mình đốc thúc nàng tu luyện, Duyệt Nhi cũng không lười biếng, chỉ mong nhanh chóng tu thành tiên, ngoài ra có vì một lý do khác, chính là hy vọng lúc Tức Mặc Ly ngặp lại nàng thì nàng đã có tiên thân.

Nàng chưa bao giờ cảm thấy mình có ưu điểm gì, một con hổ tím nhỏ ngay cả tiên thân cũng chưa tu luyện thành, không có dung mạo khuynh thành, không có học thức mưu lược, càng không có tu vi cao thâm, có thể được đi theo bên cạnh Mặc Ly và Đạp Vũ sư phụ thì đã có may mắn ngất trời mà rất nhiều tiên nhân đều ao ước.

Hơn ba trăm năm trước được Tức Mặc Ly nhặt trở về đã là chuyện may mắn nhất đời nàng. Nếu không có Tức Mặc Ly, nàng sớm đã bị Hồ tộc đuổi cùng giết tận. Hiện giờ có thể bình yên tu tiên dưới sự bảo vệ của Đạp Vũ sư phụ, trải qua cuộc sống người khác cầu còn không được, nàng thật sự cảm thấy mỹ mãn đồng thời cũng hy vọng mình có thể càng trở nên mạnh mẽ, luôn sống dưới sự che chở của người khác thì có ý nghĩa gì?

Kỳ thật trong lục giới, có nơi nào không nói đến chuyện thực lực chứ? Bất kể địa vị tôn quý, gia tộc hiển hách bao nhiêu thì kẻ mạnh có thực lực hơn ngươi muốn giết chết ngươi thì thật đơn giản biết bao. Đó cũng là nguyên nhân vì sao người trên Tiên giới lại đối đãi khách khí với Lạc Thủy thượng thần và Đạp Vũ thượng thần như vậy, trước mặt người có thực lực mạnh, những kẻ khác đều nhỏ bé không đáng nhắc tới.

Mà sau này của sau này? Nàng dựa vào cái gì để bảo vệ mình? Ở Hồ Khâu chẳng được mấy chiêu nàng đã bị người ta chế ngự, ngay cả một chút sức phản kháng cũng không có, nếu không phải có Sở Từ có lẽ trong lục giới đã không còn con hổ tím nhỏ nữa.

Nàng lại dựa vào cái gì mà muốn đứng bên cạnh Tức Mặc Ly đây?

Duyệt Nhi nằm lên chăn mây, nghĩ ngợi lung tung, từ từ tiến vào giấc mộng đẹp, nhưng từ giấc mộng lần trước ở đã núi Lạc Thuỷ cho đến bây giờ, nàng chưa từng mơ thấy Tức Mặc Ly nữa.

Tức Mặc Ly, phải chăng ngay cả trong giấc mộng người cũng muốn trốn tránh ta?

Mỗi ngày Duyệt Nhi đều chuyên tâm tu luyện, cố gắng đến mức khiến cho Đạp Vũ hoài nghi tiểu ái đồ này có phải là do kẻ khác biến ra không. Nhưng thấy nàng mỉm cười cong cong đôi mắt to, khi vui vẻ thì dựng thẳng đôi tai nhỏ đáng yêu lên thì tự cười mình suy nghĩ quá nhiều.

Ngoại trừ những lúc Duyệt Nhi trầm tu ra thì lúc Đạp Vũ đi ra ngoài sẽ dắt Duyệt Nhi theo bên cạnh, mà Duyệt Nhi lại bắt buộc Kha Mộ Thanh đi theo bên cạnh nàng. Cho nên sau này nơi Đạp Vũ thượng thần xuất hiện ngoại trừ tiểu ái đồ của hắn ra, còn có một Kha Mộ Thanh thần bí một thân áo màu đen khoác tấm áo choàng đen huyền.

Lúc không đi ra ngoài, Đạp Vũ liền mang theo tiểu ái đồ đi dạo trong Hàn Lâm Thư Viện, khiến cho con kiến trong Hàn Lâm Thư Viện này đều biết Duyệt Nhi, vừa nhìn thấy Duyệt Nhi liền tự động nhường đường. Duyệt Nhi thích hỏi Đạp Vũ một số vấn đề kỳ quái, cũng thích đọc mấy quyển thoại bản nhân gian với Đạp Vũ.

Năm mươi năm từ từ trôi qua, ngoại trừ thương nhớ ngày càng sâu nặng ra thì tất cả đều giống như ngày Duyệt Nhi vừa mới vào Cửu Trùng Thiên .

Hôm nay, Duyệt Nhi lại đang cùng Đạp Vũ thượng thần thảo luận về thoại bản: "Đạp Vũ sư phụ, người xem đều là mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt, ngươi ngươi ta ta, hoa khôi thanh lâu và thất chí công tử, cuối cùng đều có cuộc sống hạnh phúc vui vẻ. Chẳng có ý sáng tạo gì hết."

Đạp Vũ gật gật đầu, đặt hạt đưa đã được bóc vỏ bằng tiên thuật vào lòng bàn tay nho nhỏ của Duyệt Nhi, dịu dàng cười: "Vậy tiểu ái đồ có ý sáng tạo nào không nói cho sư phụ nghe với?"

Duyệt Nhi nhận lấy hạt dưa, buông tiếng thở dài: "Thoại bản này chính là bản độc nhất quý hiếm mà Kha Mộ Thanh đến thế gian tìm cho ta, tên là Thượng Da ."

Nàng ném mấy hạt dưa vào trong miệng, dừng một chút, hai lỗ tai nhỏ cong cong, tiếp tục nói: "Trong đó kể ở thế gian có một tên trộm mộ rất lợi hại, có một lần phát hiện mộ của một tướng quân một trăm năm trước, trên bia mộ viết tên của tướng quân và một nữ tử, tên trộm mộ cảm thấy mộ hợp táng này chắc sẽ có nhiều thứ có giá trị nên khai quan chuẩn bị trộm mộ, không ngờ tới chỉ có một bộ hài cốt nam tử, tên trộm mộ trở về tra xét lại sử sách viết về vị tướng quân một trăm năm trước. Thì ra vị tướng quân này sống chỉ tới năm hai mươi bảy tuổi, cuộc đời chỉ bại trận một lần. Sau lần bại trận đó, quốc quân phái người cầu hòa, giao nộp vô số châu báu, sau đó còn cho một vị công chúa đi hòa thân, tướng quân bởi vì lần chiến bại này mà bệnh mãi không khỏi, chưa đến nửa năm thì chết . . . . . ."

Nói tới đây Duyệt Nhi dừng một chút, có chút khổ sở.

Đạp Vũ phe phẩy cây quạt ngọc, gương mặt ôn nhuận như ngọc tràn đầy ý cười nhu hòa, chỉ cảm thấy phong thái của hắn càng tao nhã, hắn sờ sờ đầu của Duyệt Nhi: "Hử? Sau đó thì sao?"

Giọng mềm mại của Duyệt Nhi trầm xuống: "Lúc tên trộm mộ kia xem sách sử, ngẫu nhiên phát hiện nhủ danh của vị công chúa được đưa đi hòa thân chính là tên của cô gái trên bi mộ của tướng quân. Sau tên trôm mộ nói chuyện này cho người khác nghe, dần dần truyền lưu ra ngoài, thư sinh đa tình nghe xong thầm than cho chuyện tình bi thương tan vỡ, viết ca khúc tên là "Thượng Da"(1), ừ, ta nhớ rõ vài câu mà thôi, nào là 'Giá y nàng như ngọn lửa thiêu đốt đến tận chân trời, từ ấy tà dương cũng phủ xuống lòng ta như chu sa', nào là 'Giang sơn đã sớm định lời vĩnh biệt giữa chúng ta, vì thế nàng ghi tên mình vào sách sử, đổi lại ta khắc tên nàng trước mộ phần của ta', ừ, sau đó đã có người viết thành thoại bản, Kha Mộ Thanh tìm được một quyển duy nhất đã thất truyền từ lâu."

Thượng Da: Là bài thơ thời Hán:

Thượng da

Thượng da,

Ngã dục dữ quân tương tri,

Trường mệnh vô tuyệt suy.

Sơn vô lăng,

Giang thuỷ vị kiệt,

Đông lôi chấn chấn,

Hạ vũ tuyết,

Thiên địa hợp,

Nãi cảm dữ quân tuyệt.

Hỡi trời (Dựa theo bản dịch truyện Lên Cung Trăng Tìm Tình Yêu)

Hỡi trời,

Ta nguyện tương ngộ cùng chàng,

Mãi mãi chẳng lìa xa.

Núi chưa mòn,

Sông chưa cạn kiệt,

Sấm sét rầm trời,

Mưa tuyết giữa hạ,

Thiên địa hợp nhất,

Mới dám cùng chàng nói lời biệt ly.

Còn Ca Khúc Thượng Da do Tiểu Khúc Nhi trình bày, xin vào đây xem: s:// .youtube.com/watch?v=MwlNiW5VgMQ

Cây quạt ngọc mà Đạp Vũ thường phe phẩy khẽ dừng một lát, đột nhiên hỏi: "Nếu ta và con là cặp tình nhân nơi phàm trần, nếu ra đi trước con, con có thể đi theo ta không?"

Duyệt Nhi ngẩn ra: "Chúng ta cũng không phải là người thường, huống hồ, người làm sao chết trước ta được, người lợi hại như vậy."

Ai cũng không ngờ, lúc ấy gió mát phất qua, hoa đào trên Cửu Trùng Thiên cũng đến mùa nở hoa, Đạp Vũ đưa tay nhặt lấy cánh hoa đào rơi trên đầu Duyệt Nhi, nghe Duyệt Nhi kể xong câu chuyện thoại bản nơi thế gian, Đạp Vũ hỏi một vấn đề, câu nói trở thành lời tiên tri.

Lúc này Đạp Vũ đang định nói lại thì đột nhiên Duyệt Nhi bị kéo sang một bên, chỉ thấy một con bóng dáng màu đỏ vô cùng xinh đẹp đang nắm lấy bàn tay nhỏ của Duyệt Nhi, giọng nói mê hoặc chúng sinh tràn ngập uất ức: "Duyệt Nhi, cuối cùng nàng đã tỉnh rồi. Năm mươi năm trôi qua thật chậm! Bổn đại gia nhớ nàng muốn chết!"

Duyệt Nhi chấm hỏi đầu đầu: "Cuối cùng đã tỉnh lại? Năm mươi năm? Cái gì thế?"

18. Chương 18: Đồng Ý Ở Bên Cạnh Ta

Con phượng hoàng nào bị người ta trêu đùa mà hoàn toàn chưa nhận ra: "Lần trước nàng bị Hồ tộc đả thương, không phải dưỡng thương ngủ say năm mươi năm sao?"

Duyệt Nhi lại càng không hiểu: "Không có, chỉ qua hai tháng thì ta đã xuống giường được rồi mà."

Cuối cùng con hỏa phượng nào đó đã hiểu ra, cắn răng hung hăng trừng Đạp Vũ thượng thần đang mang dáng vẻ tựa như thư sinh tao nhã: "Tên lang băm chết tiệt, ngươi lại gạt ta! Được, hôm nay ta với ngươi thù cũ hận mới cùng tính một lượt đi!"

Vừa đứt lời thì lấy ra pháp khí, một cây sáo làm từ ngọc mà cũng không phải ngọc, duyên dáng đặt bên môi thổi một khúc nhạc.

Nháy mắt sau khi tiếng sáo vang lên thì từng tia ánh sáng màu đỏ sắc bén tựa như dao bay về phía Đạp Vũ, Đạp Vũ cười tao nhã, 'rẹt' một tiếng xòe cây quạt ngọc ra, ngăn cản nhanh chóng không chút hoang mang, tựa như dạo chơi quanh sân vắng, không hề có chút bối rối nào. Duyệt Nhi cảm thấy tiếng sáo kia phảng phất tựa như ma chú đang kích thích chính mình, cả người cũng cảm thấy rối loạn, chỉ có Đạp Vũ còn giống như bình thường không có chuyện gì. Khóe mắt Sở Từ nhìn thấy nét mặt khó chịu của Duyệt Nhi, liền phất tay bày ra một kết giới cách âm xung quanh Duyệt Nhi.

Tiếng sáo càng ngày càng cao vút, tiên đồng trong Hàn Lâm Thư Viện chịu không nổi tiếng ma nhạc tra tấn như vậy đã hôn mê từ lâu. Đạp Vũ giữ phong độ chỉ có lay động cây quạt ngăn cản ánh sáng đỏ sắc bén kia, tay trái thỉnh thoảng bắn ra ánh sáng màu xanh về phía Sở Từ. Hai người càng đánh càng hăng, đáng thương cây đào vất vả ra hoa, thế mà đám hoa ấy đều chịu không nổi pháp lực nên rơi rụng cả, chưa đầy một lát thì đã trụi cả cây.

Duyệt Nhi cầm trong tay hạt hướng dương vừa ăn vừa thưởng thức, dáng vẻ hai người đánh nhau thật đẹp, a, nếu như có mang theo tấm vải thì có thể dùng tiên pháp vẽ lại cảnh tượng là ngay trước mắt, nhất định phải đưa đến một phòng vải vóc, không ngừng sao chép hình ảnh đánh nhau của hai người.

Một người áo xanh phiêu phiêu, một áo đỏ bay bay, một người công tử tao nhã, một người mỹ nhân xinh đẹp, một người phong nhã tài hoa, một người mê hoặc thiên thành, điểm giống nhau duy nhất của hai người chính dung mạo khuynh thế, một khi đã nhìn thấy qua thì cả đời khó mà quên được.

Duyệt Nhi nhìn đến ngây người, hai lỗ tai nhỏ kích động dựng thẳng lên, một đôi đồng tử trong sáng màu hổ phách dao động tới lui theo dõi hai người đang đánh nhau.

Đạp Vũ đột nhiên đừng lại, quay đầu nhìn về phía nam, đôi mày hơi nhăn lại. Sở Từ thấy thế cũng ngừng tay, hừ, đánh lén cũng không phải phong cách của bổn đại gia.

Chỉ dừng một lát, Đạp Vũ lập tức giải trừ kết giới, dắt tay Duyệt Nhi, nhanh chóng bay về phía nam, hai mắt Sở Từ như bốc hỏa nhìn tay hai người kia đang nắm lấy nhau, lòng như thiêu như đốt mà chạy theo.

Lộ trình lần này có chút xa, tốc độ của Đạp Vũ đã tính là cực nhanh, nhưng cũng phải bay hơn một ngày mà vẫn chưa hề có ý dừng lại. Duyệt Nhi rất mệt, nằm úp sấp trên lưng Đạp Vũ nàng vẫn còn chưa bay được ngàn dặm, lúc này ngửi mùi hương mực dễ ngửi trên người Đạp Vũ đứt khoát ngủ một giấc.

Sở Từ ở phía sau thấy thế thì nghiến răng nghiến lợi, nhìn Duyệt Nhi ngủ, cũng không lên tiếng, chỉ bày kết giới xung quanh nàng, làm cho nàng ngủ an giấc một chút.

Đạp Vũ bay đến cực nam thì dừng ở trên một dãy núi, dãy núi này kéo dài mấy ngàn dặm đều là những rừng cây nguyên sơ cao lớn, nhánh cây đan xen um tùm, lá cây dày đặc đến độ che khuất đi toàn bộ ánh sáng.

Lúc Đạp Vũ đang mở thần thức quan sát cả dãy núi thì Duyệt Nhi đã thức giấc, xoay người liền từ trên lưng Đạp Vũ xuống dưới. Sở Từ a9ứng bên cạnh đưa tay rút cong lông chim màu đỏ đang cài xiêu vẹo trên mái tóc đen của nàng xuống, rồi giúp nàng cố định ngay ngắn lại, hai mắt Duyệt Nhi cong cong, cái lỗ tai nhỏ cũng cong cong, ngượng ngùng cười ngây ngô vài tiếng.

Đạp Vũ thu hồi linh thức, liền nắm tay Duyệt Nhi bay về phía một cánh rừng thoạt nhìn không bắt mắt lắm.

Lúc này Duyệt Nhi cũng cảm giác được sự thận trọng của Đạp Vũ, vội vàng hỏi: "Đạp Vũ sư phụ, lần này tìm cái gì? Rất quan trọng sao?"

Đạp Vũ gật đầu, đôi hàng lông mày thon dài nhướn lên: "Mảnh vỡ Thiên Cơ Linh Lung."

Duyệt Nhi kinh ngạc 'a' một tiếng, nhớ rõ lần trước chính là lúc đang lấy mảnh vỡ Thiên Cơ Linh Lung, Tức Mặc Ly vì bảo vệ mình nên bị thương, mảnh vỡ Thiên Cơ Linh Lung này, hình như rất quan trọng với bọn họ. Nàng lờ mờ cảm nhận được rằng Đạp Vũ và Tức Mặc Ly rời khỏi Thần giới có thể là vì tìm kiếm nó.

Đang lúc cân nhắc, ba người đã xuyên qua khoảng cây cối cao to, Duyệt Nhi giương mắt nhìn lên, chỉ thấy xa xa ở một nơi tối đen do bóng cây che khuất lờ mờ phát ra có ánh sáng màu trắng, lần trước ở Bái Hỏa Sơn, cũng loại ánh sáng này, hình như là ánh sáng thật.

Ba người chậm rãi tới gần. Đạp Vũ dùng linh thức cảm nhận một chút: "Có yêu khí!"

Duyệt Nhi 'xì' cười cười rộ lên: "Đạp Vũ sư phụ, câu nói này của người giống như đạo sĩ bắt yên ở thế gian, chỉ thấy đạo sĩ kia sửng sốt, rút ra âm dương kiếm, nói với mọi người: ' có yêu khí '! Mọi người kinh hãi. . . . . ."

Đạp Vũ bất đắc dĩ: "Duyệt Nhi, thật là có yêu khí, hơn nữa, cũng là người quen cũ, a, lại tự dâng mình đến cửa."

Vừa mới dứt lời, đám sương mù màu vàng liền nhanh chóng đánh về phía bọn họ, Đạp Vũ múa quạt ra chắn, Sở Từ vội vàng vươn tay che mũi miệng của Duyệt Nhi: "Đây là độc của Xà yêu."

Quạt ngọc của Đạp Vũ và khói độc màu vàng xoay quấn lấy nhau, khói độc màu vàng kia mỗi lần tiếp xúc với quạt ngọc đều bị quạt ngọc hấp thu, chỉ trong chốc lát sau, khói độc đều bị hút vào trong quạt ngọc.

Lúc này tay Sở Từ đang che mũi miệng của Duyệt Nhi lại quên buông ra. Cánh môi mềm mại kia dán vào lòng bàn tay của Sở Từ, Sở Từ chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay như tê như dại, thời khắc đó trong đầu hắn chỉ hiện lên một hình ảnh, hắn kề sát môi nàng, sau khi đút nàng uống thuốc xong không cẩn chạm vào đầu lưỡi linh hoạt mềm mại của nàng, đã qua năm mươi năm nhưng loại cảm giác thoải mái tê dại này vẫn còn in dấu ở nơi sâu nhất trong linh hồn hắn, giống như chỉ mới xảy ra một khắc trước.

Duyệt Nhi bị bịt kín mũi đến độ không thở nổi, mắt thấy ánh mắt tà mị của Sở Từ càng ngày càng sâu thẳm, càng ngày càng sâu thẳm, theo bản năng có chút sợ hãi, giật mình nhớ tới hai tay của mình còn có

thể động đậy, liền vươn hai bàn tay nhỏ bé đưa đến bên tai phải của Sở Từ, vỗ hai bàn tay vào nhau tạo thành một tiến 'bộp', Sở Từ đột nhiên phục hồi lại tinh thần, thấy hai má Duyệt Nhi ngạt thở mà ửng đỏ lên thì cảm thấy có chút áy náy.

Duyệt Nhi nhìn hắn: "A, Sở Từ, mặt của ngươi sao lại đỏ như vậy? Còn đỏ hơn cả y phục của ngươi?"

Mặt Sở Từ càng nóng đỏ hơn: "Có sao? Có thể trong rừng không thông gió, nóng quá . . . . . ."

Lúc này Đạp Vũ mới vừa thu quạt ngọc lại, sau khi nghe xong đoạn đối thoại của bọn họ thì đưa ánh mắt xem thường liếc nhìn hắn, người tu tiên tu ma mà sợ nóng? Lời như thế cũng chỉ có thể lừa lừa tiểu ái đồ đơn thuần của hắn mà thôi.

Ba người đi đến nơi có luồng ánh sáng trắng, Duyệt Nhi lập tức kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn cũng mở lớn hơn.

Chỉ thấy luồng ánh sáng kia đúng là phát ra từ cái hốc dưới một cây đại thụ, từ đấy nhìn qua, cái hốc cây ấy còn lớn hơn cả phòng ngủ của Duyệt Nhi, ừ, lớn bằng viên dạ minh châu trước cửa Đông Hải long cung. Hốc cây lớn như vậy, rốt cuộc thân cây này đã bao nhiêu tuổi rồi há!

Duyệt Nhi nhìn từ thân cây loang lỗ nhìn thẳng lên cao hơn, thân cây cao lớn nhì không đến điểm tận cùng, nhánh cây to khỏe tựa những thân của những cây khoảng trăm năm tuổi, một khoảng tối tăm rậm rạp, Duyệt Nhi không dám nhìn nữa, thu hồi tầm mắt lại nhìn về phía trong hốc cây, cảm giác hình như ở bên trong có một bóng dáng màu vàng quen thuộc.

Ánh mắt Đạp Vũ khẽ động, còn chưa nói chuyện. Sở Từ đã cười lạnh một tiếng: "Yêu vương, từ sau khi lần trước ở dãy núi Lạc Thủy ngươi ám toán ta xong thì năm mươi năm nay, lẫn trốn cũng thật vất vả nhỉ?"

Bóng Yêu vương bên trong thoáng dừng lại, trong lòng thầm nghĩ không ổn, hôm nay sao lại gặp phải vị Ma Quân này chứ? Nhưng Thiên Cơ Linh Lung ngay trước mắt, lần trước ở Bái Hỏa Sơn không lấy được, lần này lấy về được, có phải Lục Y sẽ mỉm cười với mình chăng? Trong lòng hắn đang do dự, Sở Từ lại một tiếng cười lạnh: "Như thế nào, bây giờ còn không dám bước ra nữa à? Hay còn chờ bổn đại gia đi vào lấy cái mệnh ti tiện của ngươi!"

Yêu vương cắn chặt răng, trước hết giải quyết Sở Từ rồi lấy mảnh vỡ Thiên Cơ Linh Lung cũng không vội. Tuy rằng năm đó ở dãy núi Lạc Thủy quả thật mình đã ám toán hắn, nhưng mà mình là vua của Yêu giới, đánh nhau với quân thượng của Ma giới, chẳng lẽ còn không có một chút phần thắng? Vừa suy nghĩ xong thì không để ý đến mảnh vỡ của Thiên Cơ Linh Lung nữa mà đi ra bên ngoài hốc cây.

Khi vừa đi ra nhìn thấy rõ người ở ngoài cửa, hắn thật sự sợ hãi. Nam tử áo xanh này, tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi này, không phải là kẻ thù lần trước ở Bái Hỏa Sơn sao? Hiện giờ như thế nào lại cùng thằng nhãi Sở Từ đến nơi này? Thật sự là đôi bên hận thù thêm sâu khó mà nhường nhịn. Lần này mình chẳng có phần thắng nào, chỉ sợ là ngay cả cơ hội để bỏ trốn cũng không có.

Tuy rằng trong lòng Yêu vương rất kinh hãi như cũng không thay đổi sắc mặt, âm thầm tạo pháp quyết, chuẩn bị đánh lén Duyệt Nhi, chỉ cần chế phục được tiểu cô nương này,dựa vào mức độ quan tâm của hai người kia dành cho cô gái ấy, không phải là hắn muốn làm gì thì làm sao?

Đáng tiếc, cho dù Yêu vương có tính toán tỉ mỉ, nhưng trước khi hắn đi ra Đạp Vũ đã nhận ra ý đồ của hắn, lập tức bày một kết giới rắn chắc bao quanh Duyệt Nhi. Lúc ấy kết giới mà Tức Mặc Ly bố trí chỉ vì muốn giúp Duyệt Nhi ngăn cản ánh sáng chói mắt và năng lượng đột phá chóng lại của mảnh vỡ Thiên Cơ Lung Linh, không ngờ Yêu vương dùng toàn lực công kích nên mới bị phá giải. Hiện tại kết giới do Đạp Vũ bày bố không phải tùy tiện mà bị phá vỡ.

Không cần nghi ngờ, khi yêu pháp của Yêu vương đánh về phía Duyệt Nhi thì bị bắn ngược trở về, cả thân thể chật vật đụng vào thân cây. Cho nên nói Đạp Vũ thượng thần vô sỉ chính là như vậy, hắn không thể ra tay giết, liền dùng cách mượn lực đánh lực gậy ông đập lưng ông vô cùng ngoan độc.

Sở Từ không vui liếc xéo Đạp Vũ: "Hắn là kẻ thù của bổn đại gia, để bổn đại gia xử lí."

Duyệt Nhi đã muốn xông lên, tu vi của nàng cùng lắm chỉ khoảng tầm đại thừa sơ cấp của người tu chân, còn chưa tới trung kỳ, đương nhiên sẽ không ngốc muốn đấu pháp với vị lão yêu vương này. Nàng trực tiến

đến đá Yêu vương mấy cái: "Cho ngươi dám đánh lén ta nè, cho ngươi đánh lén ta nè, cho ngươi đánh lén ta nè."

Yêu vương ngưng tụ yêu lực, lại muốn ra tay đối phó với Duyệt Nhi, nghĩ đến vừa rồi mình mới bị tổn thương do bắn ngược trở lại, liền dừng tay,'soạt' một tiếng hiện ra nguyên hình, một con mãng xà to thân cao ba trượng, quả nhiên không ngoài dự liệu đã dọa Duyệt Nhi chạy núp sau lưng Đạp Vũ.

Sở Từ tiến lên một bước: "Xấu chết được, cũng dám biến hóa trước mặt bổn đại gia. Hôm nay ta sẽ gắng gượng đánh ngươi một phen." Nói xong trong tay hiên ra một cây sáo không phải ngọc mà cũng chẳng phải cây, đặt bên môi và bắt đầu thổi.

Dù sao Yêu vương kia cũng là vua của Yêu giới, thực lực đương nhiên không kém, nên đấu một trận với Sở Từ.

Một lát sau, trên thân xà của Yêu vương xuất hiện ra những vết thương lớn nhỏ khác nhau, thiết nghĩ cũng sắp rơi vào đường cùng, hắn ngưng tụ yêu lực toàn thân cùng với tất cả độc khí trên người, chuẩn bị cùng chết với ba người này.

Đôi mắt tà mị của Sở Từ lóe lên cơn tức giận, tay tạo pháp quyết, từng đóm thiên hỏa bao vây quanh yêu vương, chờ đến lúc tất cả dường như đã bị thiêu trụi lại gọi nước đến dội sạch Yêu vương từ đầu đến đuôi, sau một lượt giày vò, yêu vương còn một hơi thở cuối cùng: "Ngươi, ngươi, ngươi là con của hắn? Bán. . . . . Thần. . . . . ." Sở Từ chẳng hề để ý đến lời nói của hắn, tay duỗi ra, lấy đi nguyên đan của hắn.

Yêu vương hóa về hình người, lần này chết đi cũng không thể sống lại. (Duyệt Nhi cùng Đạp Vũ đi vào hốc cây, nhìn thấy mảnh vỡ Thiên Cơ Linh Lung phát sáng kia thì nhất thời trầm mặc.

Đạp Vũ tiến lên, đang muốn đưa tay lấy xuống.

Chỉ nghe âm thanh lá cây sàn sạt dữ dội. Duyệt Nhi quay đầu lại, nhìn về phía những thân cây bên ngoài.

Tức Mặc Ly một thân áo trắn phiên nhiên đạp không mà đến, vẫn lạnh lùng xa cách tựa như năm mươi năm trước.

Duyệt Nhi kinh ngạc nhìn y.

Tức Mặc Ly cũng lẳng lặng nhìn Duyệt Nhi, đôi đồng tử đen như mực ấm áp khiến người ta lạc vào trong ấy

Duyệt Nhi chỉ cảm thấy lúc này trong lòng nàng là một mảnh yên lặng, ngay cả âm thanh một chiếc lá nhỏ trong rừng rơi nhẹ xuống đất cũng nghe rất rành mạch, nàng nghe thấy mình mở miệng nói chuyện, giọng nói mềm nhẹ có chút run rẩy.

"Tức Mặc Ly, từ biệt hơn năm mươi năm, người vẫn khỏe chứ. . . . . ."

Tức Mặc Ly vẫn lẳng lặng nhìn nàng, lại nhìn bàn tay nàng còn đang được tay Đạp Vũ nắm chặt, khoảng giữa đôi mày đẹp toát lên sự mất mát: "Duyệt Nhi, qua đây."

Duyệt Nhi ngây ngốc, bất giác giẫy khỏi tay Đạp Vũ, chậm rãi đi đến bên cạnh Tức Mặc Ly.

Tức Mặc Ly đưa tay ra kéo nàng lại gần, tinh tế đánh giá nàng, giọng nói êm tai lạnh lùng tựa như suối trong chảy qua đá ngọc bay vào trong tai nàng.

"Nàng vốn đã đồng ý sẽ mãi ở bên cạnh ta."

19. Chương 19: Điều Ta Muốn Làm Nhất Trong Ba Trăm Năm

"Nàng vốn đã đồng ý sẽ mãi ở bên cạnh ta."

Duyệt Nhi nghe thấy lời này, gương mặt trắng nõn một mảnh phiếm hồng, hai lỗ tai be bé như thể cực kỳ cao hứng, phấn khởi dựng lên.

1Nguyên văn là "đả kê huyết-đánh tiết gà", mình dịch thoáng ra cho dễ hiểu.

Ý cười trong ánh mắt Tức Mặc Ly càng nồng đậm, tựa như tầng tầng băng sương trong khoảnh khắc đều tan chảy thành làn nước ấm áp, lưu chuyển bên trong đôi mắt đen thăm thẳm của y.

Sở Từ chỉ lẳng lặng đứng nhìn. Y vốn cho rằng Đạp Vũ đã là kẻ phong hoa tuyệt đại, long chương phượng tư2 nhất mà mình từng gặp, không ngờ hãy còn một Tức Mặc Ly. Đạp Vũ thuộc dạng phong nhã dịu dàng, mà Tức Mặc Ly trước mắt lại mang đến một cảm giác lành lạnh, nhưng dù vậy, vẫn có người cam tâm tình nguyện hòa mình vào loại khí tức băng lạnh ấy, tựa như thiêu thân lao vào biển lửa.

2khí độ văn nhã của rồng, dung nhan mỹ mạo của phượng, ý chỉ phong thái xuất chúng

Sở Từ thấy ánh mắt Duyệt Nhi chăm chú nhìn Tức Mặc Ly, say mê quyến luyến nhưng cũng ngấm ngầm mãnh liệt. Y đột nhiên nảy sinh một cảm giác bất lực, vừa hoảng hốt vừa khổ sở, y đã suy nghĩ lâu như vậy, rốt cuộc trong lòng y Duyệt Nhi có vị trí như thế nào, còn bản thân rốt cuộc vì sao lại có nhiều lúc cố chấp lơ là đến thế, trong đầu luôn hiện lên từng cái nhăn mày, từng nụ cười của nàng, cảm giác vừa ấm áp vừa đẹp đẽ.

Hết thảy những điều này, hiện giờ bỗng dưng đều có lời giải đáp. Y hi vọng Duyệt Nhi cũng sẽ ở bên cạnh mình như một điều đương nhiên như thế, dùng ánh mắt xinh đẹp đến độ khiến người ngây ngẩn mà nhìn y, bất luận y ở đâu, bất luận cách biệt bao nhiêu năm. Giống như bất kể là khi nào ở đâu, đều sẽ hài hòa tự nhiên như vậy.

Y không biết vì sao cảm giác này lại mạnh mẽ đến thế, y và Duyệt Nhi bất quá chỉ gặp nhau đôi lần ít ỏi mà thôi. Trong lòng thầm cười mấy tiếng, có lẽ, trên thế gian này vốn đã có rất nhiều chuyện mà bản thân không cách nào hiểu được rõ ràng. Mà có ai có thể chân chính muốn hiểu rõ chính mình chứ?

Tức Mặc Ly dắt bàn tay nhỏ nhắn của Duyệt Nhi bước vào cửa động, Đạp Vũ phe phẩy quạt ngọc, dịu dàng cười nói: "Tiểu ái đồ, có Tức Mặc Ly liền không cần sư phụ nữa rồi?"

Trong lòng Duyệt Nhi đang hết sức vui mừng, đột nhiên nghe thấy lời này của Đạp Vũ, vội vàng nói: "Sao lại thế, Đạp Vũ sư phụ vĩnh viễn là sư phụ tốt của Duyệt Nhi. Ha ha."

Đạp Vũ sửng sốt, cười khổ một tiếng, đành phải hướng phía Tức Mặc Ly nói: "Lúc trước ở Bái Hỏa Sơn ngươi thu được một mảnh ngọc linh lung, có lẽ mảnh kia cũng cảm nhận được khí tức của nó mà không gây trở ngại nữa, theo đó lực chống đối của mảnh ngọc linh lung sẽ không mạnh mẽ như vậy nữa mà quy thuận ngươi…"

Tức Mặc Ly gật gật đầu, phất tay từ trong hư đỉnh lấy ra mảnh ngọc linh lung thu được trên Bái Hỏa Sơn lần trước, nhẹ nhàng đặt bên cạnh mảnh ngọc được khảm trên thân cây kia, sau đó đưa tay thu lấy mảnh ngọc khảm trên thân cây ấy, bất quá chỉ xuất hiện một luồng ánh sáng màu trắng cùng chấn động, kế đó lập tức quay trở về trên tay Tức Mặc Ly.

Ba người kia sững sờ đứng nhìn, không nghĩ tới lại thu được dễ dàng đến thế. Cái này, cũng thật sự khó mà tưởng tượng được.

Đạp Vũ chỉ sửng sốt một lúc, cười nói với Tức Mặc Ly: "Chúc mừng, năm mươi năm qua, lại đạt được cảnh giới mới."

Tức Mặc Ly chỉ gật gật đầu, thanh âm vẫn lành lạnh: "Ngươi cũng tiến vào cảnh giới không nhỏ."

Lúc đang nói thì một mùi hương hoa hồng nồng đậm thoảng tới, bốn người đưa mắt nhìn, chỉ thấy một lục y nữ tử dáng vẻ xinh đẹp xuất hiện phía trước thân người của Yêu Vương nay đã không còn hơi thở, giống như không hề nghĩ tới tình huống này. Sửng sốt một chút, tức thì lay lay Yêu Vương: "Vương, chàng tỉnh lại đi…" Giọng nói chứa đựng đau thương, trầm thấp u ám, giống như không thể nào tiếp nhận kết quả này. Nhưng đợi đến khi nàng lay lay một lúc lâu, Yêu Vương vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào.

Nàng mờ mịt nhìn về phía bốn người, bỗng dưng ánh mắt chợt biến: "Sở Từ…"

Sở Từ chỉ lạnh lùng nhìn nàng, vẫn khinh thường không thèm lên tiếng.

"Ngươi, là ngươi giết?"

Sở Từ gật gật đầu.

"Ngươi vì sao lại giết chàng? Ngươi muốn báo thù thì cứ giết ta đi, vì sao lại giết chàng!" Âm điệu của lục y nữ tử cao vút, như thể chất vấn Sở Từ.

Vẻ lạnh lùng trong mắt Sở Từ càng gay gắt: "Ta vì sao giết hắn? Hắn ở Lạc Thủy sơn mạch ám toán ta, ta hiện giờ giết hắn có gì không đúng? Muốn ta giết ngươi? Ha ha, nếu không phải mẫu thân ta bắt ta thề vĩnh viễn không được thương tổn ngươi, ngươi cho rằng ngươi còn có thể như vậy mà nói chuyện với ta? Lục Y, không phải năm đó ngươi đối với Hạo Thiên Thần Đế cha ta ngưỡng mộ thâm sâu như trời như biển, sao hiện giờ lại sa đọa đến độ vì một tên Yêu Vương mà đau lòng đến thế?"

Lục Y bị y nói vậy, trên mặt lóe lên vẻ áy náy cùng thống khổ, phức tạp nhìn y: "Sở Từ, chuyện năm đó đích thực là ta đã sai, hiện giờ ta cũng đã rơi vào ma đạo, vạn năm qua, ta thời thời khắc khắc không lúc nào không hối hận vì sai lầm của bản thân, chỉ đợi chết dưới tay hai mẹ con ngươi cũng xem như là bồi tội. Ta sống đây, nhưng lẽ nào không phải là một dạng tra tấn sao? Cái mạng của ta đây, ngươi muốn, Lam Cẩm muốn, bất kể lúc nào cũng có thể đến lấy!"

Nói xong lời này, nàng giống như mất đi toàn bộ sức lực, nhìn Yêu Vương, nước mắt đã ràn rụa chảy xuống: "Chàng sao lại ngốc như vậy, vì đổi lấy một nụ cười của ta, thế nhưng lại mạo hiểm như thế để lấy một mảnh ngọc. Chàng biết, ta muốn nó cũng chỉ vì thu thập linh hồn của Hạo Thiên mà thôi… …" Sau đó, nàng đã chẳng thể nói thêm được lời nào nữa.

Y bất chấp tất cả ở bên cạnh nàng mấy vạn năm, có chuyện nào lại không phải vì nàng mà làm? Năm đó nàng bỏ tiên nhập yêu, không nơi để đi, là y cho nàng một nơi trú chân ấm áp nhất, nàng thích gì, y liền lấy thứ đó về. Mặc dù biết quá khứ kinh khủng ấy của nàng, vẫn nguyện ý xem nàng như nữ tử tốt nhất trên thế giới này, nâng niu trên tay, đặt ở trong tim.

Vì một nụ cười của nàng, y thế nhưng lại đi tìm mảnh ngọc Thiên cơ linh lung, hiện giờ, y đã vô thanh vô tức nằm ở nơi này, cũng không thể nào lại nói chuyện với nàng, dụ nàng mở lòng.

Thế nhưng, vạn năm qua sớm chiều kề cận, nàng chưa từng nở một nụ cười với y, bất luận y vì nàng làm chuyện gì đi chăng nữa, ở trong lòng nàng, vĩnh viễn chỉ là bù đắp cho yêu thương cùng hối hận mấy vạn năm trước. Mà y, nam tử duy nhất yêu chiều sủng ái nàng trên đời này, hiện giờ lại an tĩnh đến thế nằm ở trước mặt mình, ra đi mãi mãi…

Duyệt Nhi thấy Lục Y khóc đến đau thương thống thiết, cảm giác bi thương khắc cốt ghi tâm như vậy, nàng đứng bên cạnh đều có thể cảm nhận được, nàng tiến lên trước một bước, muốn nói gì đó, nhưng lại hoàn toàn không biết mở miệng thế nào.

Lục Y đã nhanh chóng lau sạch nước mắt, ôm lấy thân thể Yêu Vương, vì y mà thu xếp, để gương mặt y đối diện với mình, nhếch khóe môi, nàng nói với nam tử trong ngực: "Trước đây chưa hề nở nụ cười với chàng, hiện giờ ta cười rồi, chàng có còn đồng ý mở mắt ra nhìn ta không?"

Yêu Vương trong ngực vẫn hoàn toàn không có động tĩnh.

Nàng liền ôm lấy thân thể đã lạnh ngắt đó, cười không ngừng, trên gương mặt xinh đẹp hết thảy đều là vẻ đau đớn, như thể nụ cười ấy chứa đựng tất cả bi thương cùng hối hận, cứ như vậy từng bước từng bước chạy ra khỏi cánh rừng.

Duyệt Nhi nhìn theo bóng dáng nàng, nhất thời không biết cảm giác thế nào. Nàng chưa từng trải nhiều, từ khi được Tức Mặc Ly nhặt về đến giờ, bất quá chỉ là khoảng thời gian ba trăm năm mà thôi. Tựa như nàng trước giờ không hề phải chịu qua bất kỳ suy sụp nào, chỉ một lòng một ý bảo vệ Tức Mặc Ly, cảm thấy cứ vĩnh viễn mãi mãi như thế, liền sẽ không yêu cầu xa xỉ gì hơn. Nhưng Tức Mặc Ly liệu có suy nghĩ giống nàng không?

Tay bị Tức Mặc Ly nắn nắn, Duyệt Nhi hồi phục tinh thần, nhìn Tức Mặc Ly.

Tức Mặc Ly vẫn chỉ nắn nắn bàn tay nhỏ nhắn của nàng: "Đừng nghĩ nhiều, sẽ mệt."

Duyệt Nhi gật gật đầu. Nhìn Sở Từ ở bên cạnh, nhớ tới lời nói vừa rồi của Lục Y, quan hệ giữa mẫu thân đó của Sở Từ và Lục Y hình như rất không bình thường nha.

Đôi mắt ma mị của Sở Từ liếc qua, hỏi: "Duyệt Nhi, sao? Lẽ nào bị vẻ đẹp của bổn đại gia mê hoặc rồi?"

Duyệt Nhi đầu đầy hắc tuyến, kiên quyết không thèm mở miệng. Tức Mặc Ly nhìn Sở Từ, mày nhăn lại, bên cạnh Duyệt Nhi sao lại xuất hiện nam tử xinh đẹp như vậy? Trước đây cũng chưa từng gặp qua. Không biết vì sao, một kẻ trước giờ ít khi để ý đến chuyện ngoài giới như y, thế nhưng lại nhịn không được cất giọng hỏi: "Ngươi là?"

Sở Từ nở nụ cười thấu hiểu, thanh âm ma mị không thời khắc nào không trêu chọc tiếng lòng của người khác: "Duyệt Nhi là ân nhân cứu mạng của ta."

Duyệt Nhi đầu đầy hắc tuyến: "Rõ ràng là ngươi cứu ta một mạng."

Gương mặt cực kỳ xinh đẹp của Sở Từ nhất thời suy sụp, yếu ớt hỏi: "Duyệt Nhi, lẽ nào nàng hoàn toàn không nhớ năm đó ở dãy núi Lạc Thủy đã xảy ra chuyện gì? Không nhớ chú chim nhỏ màu đỏ như ánh tà dương gặp phải nguy hiểm ở dãy núi Lạc Thủy năm đó? Ta thế nhưng ngay cả lúc nàng oe oe chào đời, ở trước mặt ta hóa thành hình người đều nhớ rành mạch rõ ràng, một chút cũng không quên a."

Duyệt Nhi:…. …

Sở Từ nở nụ cười xấu xa, bước đến trước mặt Duyệt Nhi, đem nguyên đan của Yêu Vương giao ra trước mặt nàng: "Nguyên đan của yêu vốn rất có lợi cho việc tu luyện, nguyên đan của Yêu Vương lại càng có tác dụng không ít, nàng giữ lấy."

Duyệt Nhi nhìn y: "Ngươi tự dùng đi."

Sở Từ kiêu ngạo xinh đẹp ngẩng đầu: "Hừ, bổn đại gia mới không thèm cái thứ đồ nhà quê đó."

Duyệt Nhi hết cách, đành phải nhận lấy nguyên đan, cẩn thận cho vào trong túi càn khôn, còn siết chặt miệng túi, sợ nó rơi ra.

Tức Mặc Ly thấy nàng cất xong, cũng không ngừng lại lâu, dắt Duyệt Nhi bay về phía dãy núi Lạc Thủy.

Đạp Vũ đứng tại chỗ một lúc, vừa bất lực lại vừa mỉm cười chua xót, rồi cũng đi về hướng Hàn Lâm Thư viện.

Sở Từ nhìn thấy thân ảnh bọn họ mất hút giữa không trung, lần đầu tiên bỗng dưng nhận thấy bản thân dường như có chút cô đơn tịch mịch a.

Quay trở về dãy núi Lạc Thủy sau năm mươi năm, tiên đồng của Lạc Thư phủ đệ giống như biết được họ sẽ quay về, sớm đã đứng đợi trước điện, trông thấy Lạc Thủy Thượng Thần dắt tay Duyệt Nhi trở về thì hết sức kích động. Hành lễ chúc mừng xong liền nói: "Đồ dùng trong thiện phòng đều đã được thay mới một lượt, các loại thức ăn Duyệt Nhi cô nương thích cũng có, Thượng Thần và Duyệt Nhi cô nương có thể lập tức đi xem thử."

A, hương vị xa cách suốt năm mươi năm a, hôm nay cuối cùng lại một lần nữa phiêu tán khắp dãy núi Lạc Thủy, tiên đồng bị chính sự chuyên nghiệp của mình cảm động đến mơ màng.

Duyệt Nhi cười gật gật đầu, hai lỗ tai be bé mềm mại cong cong, mặc dù biết được hiện giờ đã không cần ăn uống, nhưng vấn đề không phải là ăn bao nhiêu cũng sẽ không no hoặc là sẽ không đói, mà là bản thân có thỏa mãn hay không mà thôi. Có điều lúc này suy nghĩ muốn được ăn một bữa ngon thế nhưng vẫn là thói quen dù thế nào cũng không sửa được của Duyệt Nhi, huống chi là do Tức Mặc Ly nấu, càng không phải bình thường rồi.

Tức Mặc Ly nhìn Duyệt Nhi nở nụ cười đáng yêu, khóe môi khẽ nhếch, nụ cười giống như mặt trời mới lên trong nháy mắt khiến Duyệt Nhi điên đảo thất hồn lạc phách.

Mỹ sắc hại người a!

Tức Mặc Ly mặc dù bình thường lạnh lùng, cười lên thì đẹp không ai bằng. Duyệt Nhi hoàn toàn bị đánh bại.

Mãi đến khi Tức Mặc Ly kéo nàng đến thiện phòng, Duyệt Nhi mới hồi phục tinh thần.

Kế đó, chính là khi Tức Mặc Ly phong hoa tuyệt đại của chúng ta thi triển trù nghệ thì Duyệt Nhi sớm đã bắc một chiếc ghế ngồi ở bên cạnh, chống gương mặt nhỏ nhắn nhìn không chớp mắt.

Tức Mặc Ly thật sự quá đẹp, từng động tác cử chỉ đều đẹp đến thế, từng sợi tóc đều ưa nhìn đến thế. Duyệt Nhi đã hoàn toàn đắm chìm mê mẩn trong mỹ sắc của Tức Mặc Ly, không thể kiềm chế.

Xét thấy cô hổ nhỏ nào đấy là động vật ăn thịt, vì vậy Tức Mặc Ly chế biến phần lớn đều là thịt.

Tỷ như món gà nướng mật. Tức Mặc Ly chỉ cần đem con gà đã được sơ chế sạch sẽ để lơ lửng trên tay, bàn tay ngưng tụ linh lực, hóa ra một ngọn thiên địa linh hỏa nướng đồ vật trong không trung, một bàn tay khác thì cho vào những gia vị đã được bài trí ngăn nắp có quy luật trên bàn, cuối cùng thì rưới mật hoa từ bên trên, khi đến trước mặt Duyệt Nhi chính là món gà nướng mật hương thơm ngào ngạt.

Duyệt Nhi không ngừng cảm thán, thần chính là rất tốt a, bất luận là khi nào hay ở đâu, nghĩ muốn cái gì, chỉ cần thần lực đủ cao liền có thể từ trong không trung biến ra, Duyệt Nhi đã từng hỏi Tức Mặc Ly vì sao không trực tiếp biến ra gà nướng mật, như vậy y sẽ không cần phải chế biến rồi.

Tức Mặc Ly chỉ thản nhiên nói: "Thần chỉ có thể sáng tạo những vật có căn cơ gốc rễ tồn tại trên thế gian, như kim mộc thủy hỏa thổ, gió chớp nước mây v..v.., đây đều là những thứ nguyên thủy chưa từng trải qua thay đổi, trong khi những thứ khác như gà nướng mật mà nàng nói, đều không phải là căn nguyên của thế gian, đấy đều là vật đã trải qua sự chế biến của nhân gian mà thành, vì vậy không thể biến ra được."

Duyệt Nhi thu hồi suy nghĩ, vội vàng cầm lấy con gà nướng bắt đầu vội vã ăn.

A, hương vị xa cách hơn năm mươi năm a, Duyệt Nhi cơ hồ cảm động đến rơi nước mắt.

Ăn được một nửa thì phát hiện Tức Mặc Ly đang lặng lẽ nhìn mình, liền bẻ một cái chân gà đưa qua: "Người ăn đi."

Tức Mặc Ly lắc lắc đầu, vươn tay ra cầm lấy chân gà, ngồi xổm xuống, đưa đến bên môi Duyệt Nhi: "Ăn."

Duyệt Nhi nghe lời mở cái miệng nhỏ nhắn, cắn một cái.

Tức Mặc Ly hài lòng gật gật đầu: "Rất ngoan."

… …

Cứ thế từng miếng từng miếng, bất tri bất giác Duyệt Nhi đã xử lý sạch sẽ nguyên con gà nướng, uống hết cốc mật hoa đun nóng trong tay Tức Mặc Ly, thỏa mãn liếm liếm đôi môi hồng nhuận, trong khoảnh khắc có cảm giác đời này thật viên mãn.

Bỗng dưng phát hiện đôi đồng tử đen nhánh như mực của Tức Mặc Ly vẫn chằm chằm nhìn mình không chớp mắt, ách, bộ trên mặt mình có gì sao? Duyệt Nhi ngờ vực đưa tay lên định sờ thử mặt mình, liền bị tay của Tức Mặc Ly ấn xuống.

Sau đó, Duyệt Nhi hoàn toàn mất đi suy nghĩ.

Đôi môi mềm mại của Tức Mặc Ly hãy còn một chút lành lạnh, nhưng lại dịu dàng như thể đối với vật mà bản thân mình yêu thích nhất, chỉ khe khẽ chạm vào. Gương mặt Duyệt Nhi "bung" một tiếng đỏ lựng, đôi mắt tro tròn sáng ngời màu hổ phách lúc này một mảnh hơi nước mờ mịt, kế đó thì u mê trong đôi đồng tử thâm u đen hút của Tức Mặc Ly.

Sau khi hai đôi môi khẽ chạm rời ra, Tức Mặc Ly cũng không hề rời đi, chỉ kề sát bên gương mặt trắng nõn của Duyệt Nhi, hơi thở ấm nóng thổi qua gương mặt đã đỏ ửng đến độ không thể đỏ hơn của Duyệt Nhi, mỗi từ y nói, cánh môi mềm mại ấy đều lướt qua gương mặt nhỏ nhắn của nàng, vẫn là thanh âm tựa như suối trong chảy qua ngọc thạch, Tức Mặc Ly nói: "Đây là việc ta muốn làm nhất trong ba trăm năm qua."

Hai lỗ tai đáng yêu của Duyệt Nhi hưng phấn dựng lên, nhịp tim dồn dập hoàn toàn không thể nào khống chế, máu huyết toàn thân đều xông lên đầu, nàng thở dài một tiếng trong lòng: Ngày hôm nay, quả nhiên rất viên mãn.

Tiếp đó, không chút khí thế ngất đi trong ngực Tức Mặc Ly.

Tức Mặc Ly ôm chặt người trong lòng, vân vê đôi tai nhỏ hãy còn dựng thẳng, ánh mắt gian mày thế nhưng đều là một mảnh dịu dàng ấm áp chưa từng thấy.

20. Chương 20: Huyễn Oanh Lưu Ly Trượng

Khi Kha Mộ Thanh trăm đắng nghìn cay đến dãy núi Lạc Thủy tìm Duyệt Nhi thì khi đó, cô hổ nhỏ ấy đang mãn nguyện ngồi trước Cúc Thủy Toái Nguyệt Đình, ngắm nhìn phong cảnh mình yêu thích nhất.

Kha Mộ Thanh tiến lên trước, hành lễ: "Chủ nhân." Đây là Duyệt Nhi sống chết yêu cầu, nói càng có thể thể hiện vị trí khí phách không gì sánh được của mình.

Duyệt Nhi hai mắt khẽ cong: "Tiểu Mộ." Trong lòng Kha Mộ Thanh tức thì rơi lệ, nhớ đến lúc Duyệt Nhi gọi y Tiểu Mộ, y sống chết không nghe, kế đó thì người nào đấy mặt dày mày dạn sau một hồi cứng mềm đều không có kết quả, tức giận bừng bừng: "Ngươi là lão gia hay ta là lão gia, lại nói, gọi Tiểu Mộ thì càng có thể thể hiện sự từ ái cùng thân cận mà chủ nhân ta đây đối với thuộc hạ." Từ đó về sau, y bước lên con đường nô dịch đầy máu và nước mắt, không còn đường về cho cô hổ nhỏ trước mắt này.

Kha Mộ Thanh bất đắc dĩ từ trong túi càn khôn lấy ra đủ loại thoại bản gom được ở nhân gian, cuối cùng, do dự một hồi, rốt cuộc mới lấy ra hai hình người nho nhỏ.

Duyệt Nhi hiếu kỳ cầm lên xem, thấy hai hình người bằng đường đó là một bé trai và một bé gái ngây thơ xinh xắn, hoạt bát đáng yêu thì cực kỳ cao hứng: "Tiểu Mộ, đây là gì vậy?"

Kha Mộ Thanh cười nói: "Đây là đồ chơi bằng đường của nhân gian, dùng đường nặn thành có thể ăn được." Đôi mắt Duyệt Nhi long lanh sáng rỡ nhìn y, không ngờ y vậy mà lại mua đồ chơi cho mình: "Ngươi sao biết ta sẽ thích." Kha Mộ Thanh nhìn đôi tai nhỏ nhắn đang dựng thẳng, rất muốn lấy tay sờ sờ, lại cảm thấy quá phận, thầm nói, không phải là biết nàng thích cái này, mà là biết những thứ đồ ăn ngon hay chơi vui nàng đều sẽ thích… ….

Duyệt Nhi thấy y không trả lời, cảm thấy nhất định là vì ngượng ngùng, trong đầu suy nghĩ mấy lượt, tức thì trong đôi mắt to tròn ấy tràn ngập áy náy cùng cảm động: "Tiểu Mộ, trước đây ta cứu ngươi cũng chỉ vì ngươi là tu vi đại la kim tiên, ta muốn có một tùy tùng luôn luôn đi theo ta, làm việc cho ta. Thế nhưng hiện giờ ngươi đối với ta tốt đến thế, ta… … Sau này ta sẽ không bạc đãi ngươi!"

Khóe miệng Kha Mộ Thanh giật giật, phải chăng nàng suy nghĩ nhiều quá rồi. Mình chỉ là tiện thể mua hai món đồ chơi bằng đường mà thôi, đều là những thứ mà trẻ con nhân gian yêu thích…

Duyệt Nhi không để ý nhiều như vậy, đưa tay đem hai hình người bằng đường giữ chặt, cẩn thận cho vào trong túi càn khôn, cuối cùng ngẩng đầu nói: "Ta rất thích, cảm ơn ngươi. Liệu có thể hỏi ngươi một vấn đề không ?"

Kha Mộ Thanh nhìn dáng vẻ tràn trề hi vọng của nàng, thật sự không đành lòng từ chối, gật gật đầu.

Ánh sáng phát ra từ đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi nhanh chóng xuyên thủng người Kha Mộ Thanh: "Đó là… khi ngươi và Đông Hải Thái tử ở cùng nhau, các ngươi ai nói ai nghe ha."

Kha Mộ Thanh:… …

"Ngươi nói với ta, ta đảm bảo tuyệt đối sẽ không nói với người khác." Duyệt Nhi đưa tay phải lên trời tuyên thệ.

Kha Mộ Thanh: … …

Ai, điều bi ai nhất trong lục giới chính là đi theo một tiểu chủ tử bảo bối quá mức tò mò.

Lúc này, thanh âm của Tức Mặc Ly từ trong Cúc Thủy Toái Nguyệt Đình vọng tới: "Duyệt Nhi, đến Lưu Phong Các."

Duyệt Nhi "vâng" một tiếng, đến Lưu Phong Các thì chỉ thấy Tức Mặc Ly đang ngồi trên ghế trầm hương, nàng chạy đến trước án thư liền dừng chân lại, hiện giờ không dám vẫn giống như trước đây cứ như vậy muốn chạy liền chạy đến trên tay Tức Mặc Ly bám riết không buông. Tức Mặc Ly thấy nàng cẩn thận đứng trước án thư, vung tay một cái, Duyệt Nhi đã ngồi trong lòng y.

"Năm mươi năm qua, tu luyện thế nào rồi?"

Nói đến chuyện này, Duyệt Nhi cũng bất chấp bản thân có vấn đề ở chỗ nào, vội vàng đáng thương cất giọng: "Không biết vì sao, ta rốt cuộc cảm thấy mình dường như là dạng trời sinh ra không phải để tu luyện, từ khi được người nhặt về đến nay cũng đã hơn ba trăm năm, linh lực trước đây người truyền cho ta, cộng thêm sau này ta ở Hàn Lâm thư viện được Đạp Vũ sư phụ hướng dẫn tu luyện, tiến bộ của ta có thể coi là ở mức chậm chạp hiếm hoi khó gặp trên Tiên giới, phải chăng ta thế nhưng lại là một phế vật?"

Tức Mặc Ly nhíu nhíu mày, tay vẫn cầm một xấp giấy dày, đôi mắt sâu thẳm nhìn Duyệt Nhi: "Không được nói bản thân như vậy."

Đôi tai nhỏ của Duyệt Nhi ỉu xìu cụp xuống: "Nhưng ta đích thực là như vậy mà." Tức Mặc Ly ngẫm nghĩ một lúc: "Đan nguyên của Yêu Vương đã dùng rồi?"

Duyệt Nhi lắc lắc đầu,từ trong túi càn khôn lấy ra đan nguyên: "Không biết dùng thế nào."

Tức Mặc Ly cầm lấy, đặt trên trán nàng, lòng bàn tay khẽ lóe lên một luồng sáng, nguyên đan liền dung hòa vào cơ thể Duyệt Nhi. Duyệt Nhi lúc này mới biết lời Sở Từ nói "Đối với tu vi hữu dụng" chỉ là thuận miệng nói một chút.

Nàng cảm thấy kinh mạch cả người đều tràn đây linh lực thâm hậu ấy, lập tức nhắm mắt đem nguồn linh lực này cùng với linh lực trên cơ thể dung hòa làm một. Lúc mở mắt ra, gân cốt toàn thân như được gột rửa qua một lượt, từng tấc da thịt toát lên hơi thở như vừa được tái sinh.

Nàng kinh ngạc nhìn Tức Mặc Ly, Tức Mặc Ly đưa tay nhéo nhéo mũi nàng: "Nguyên đan của Yêu Vương đối với người tu tiên là vô thượng chí bảo, cộng thêm linh lực trăm năm ta độ cho nàng, nàng hiện giờ đã tương đương với người tu chân ở giai đoạn đại thừa tối cao, lại tu luyện thêm một thời gian thì có thể độ kiếp."

Duyệt Nhi lúc này cơ thể nhẹ nhàng, biết đây là thời kỳ trước khi độ kiếp phi thăng, trong lòng hết sức vui mừng, nhưng cũng không khỏi lo lắng: "Sau khi ta thành tiên, vẫn có thể ở cùng người không?"

Tức Mặc Ly ôm nàng, trong lòng tràn đầy bình yên: "Nàng vĩnh viễn ở bên cạnh ta."

Duyệt Nhi càng vui vẻ, thật muốn lập tức phi thăng thành tiên. Nàng chỉ cảm thấy thành tiên rồi thì dường như sẽ càng đến gần Tức Mặc Ly thêm một bước. Cũng sẽ không cần bị người ta nói là loại dã thú ven đường này nọ. Tất nhiên, Duyệt Nhi đối với lời nói của Nhu Nhu công chúa không phải không hề để ý, chẳng qua là lẳng lặng ghi nhớ trong lòng mà thôi.

Tức Mặc Ly đưa tới một cây trâm được bao bọc trong một tầng ánh sáng tử sắc, Duyệt Nhi ngờ vực nhận lấy, chỉ thấy một đầu trâm chính là hình một đầu hổ nhỏ, con hổ theo như cách nhìn của người khác thì luôn luôn là loài động vật dũng mãnh hung tàn, nhưng đầu hổ trên cây trâm này vừa hiền hòa lại vừa đáng yêu. Đôi tai nhỏ của Duyệt Nhi khẽ cong: "Con hổ nhỏ này là dáng vẻ của ta?"

Tức Mặc Ly gật gật đầu, cũng không thấy có bất cứ động tác nào, cây trâm liền bỗng dưng hóa thành một quang trượng cao hơn Duyệt Nhi một cái đầu. Cả cây trượng đều bao phủ một quầng sáng màu tím, lấp lánh phát sáng, chăm chú nhìn kỹ mới phát hiện mặt trên thi thoảng phát ra một luồng ánh sáng trắng giống như lôi điện, đầu hổ trên cây trượng cũng biến lớn, vẫn dáng vẻ ôn lương đáng yêu như cũ nhưng cũng ngầm chứa đựng một loại khí thế bức người, cả cây trượng nằm trong bàn tay, mơ hồ như thể có một dạng năng lượng chấn động, bàn tay nhỏ nhắn của Duyệt Nhi hơi run rẩy, dù là bảo vật được cất giấu kỹ nhất trên thế gian này thì ở trước mặt nó cũng sẽ phải ảm đạm thất sắc.

Duyệt Nhi ngơ ngác nhìn cây trượng trên tay một lúc lâu cũng không cách nào tỉnh táo lại, Tức Mặc Ly nhíu nhíu mày, không một tiếng động đem cây trượng hóa về hình dạng cây trâm, gài lên mái tóc đen nhánh của nàng. Xoay mặt Duyệt Nhi lại: "Không được nhìn nó lâu như vậy." Nàng muốn nhìn những vật khác cũng không sao, chỉ là không được nhìn lâu đến thế.

Duyệt Nhi ngoan ngoãn gật đầu, đôi mắt to tròn toàn bộ đều phản chiếu dung mạo phong hoa tuyệt đại của Tức Mặc Ly, sững sờ nói: "Thật đẹp."

Bàn tay như ngọc tạc của Tức Mặc Ly nắn nắn đôi tai nhỏ của nàng: "Nó đẹp hay ta đẹp." Nếu như để người bên cạnh nghe được, khẳng định sẽ bị lời này dọa sợ không ít, Lạc Thủy Thượng Thần trước giờ vẫn

lãnh đạm vô tình, phiêu nhiên bĩnh tĩnh trên Tiên giới vậy mà hiện giờ lại thốt lên lời nói ấu trĩ như vậy, thật sự là không thể nào tưởng tượng nổi.

Duyệt Nhi cơ hồ không cần suy nghĩ, liền trả lời chắc nịch: "Đương nhiên là người đẹp nhất."

Tức Mặc Ly gật gật đầu, ra vẻ rất mực hài lòng với đáp án này: "Huyễn Oanh Lưu Ly trượng này từ giờ sẽ làm pháp khí cho nàng, không cần đến thì dùng như đồ trang sức."

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi cong cong: "Huyễn Oanh Lưu Ly Trượng? Cái tên thật hay. Nó từ đâu mà có?" Một người chưa trải qua sự đời như nàng cũng biết đây không phải là tiên khí của Tiên gia.

Tức Mặc Ly nghiêm túc nắn nắn lỗ tai nàng, thản nhiên nói: "Sau khi ta trầm tu tỉnh lại, từ Thần giới mang về."

Nếu như chúng thần trên Thần giới biết được y chỉ dùng một câu nhẹ nhàng bâng quơ để nói về Huyễn Oanh Lưu Ly trượng, khẳng định sẽ tức đến hộc máu. Rành rành là thần khí quang trượng tối cao vô thượng duy nhất của Thần giới, có bao nhiêu uy nghiêm, có bao nhiêu tôn quý hoa lệ, là thần khí mà trong lòng họ chỉ thích hợp để cúng bái cùng ngưỡng vọng, hiện giờ chẳng những bị Tức Mặc Ly hóa thành cây trượng một đầu là dáng vẻ một con hổ, mà còn bị thu nhỏ, làm trâm cài kẹp trên tóc Duyệt Nhi, để nàng khi cần có thể lấy ra dùng! Cái này, liệu có thể nào phí của trời hơn nữa được không?

Duyệt Nhi "a" một tiếng, an tĩnh ngồi trong lòng Tức Mặc Ly, hít vào thở ra đều là mùi hương sen mát lạnh đến nhu hòa, tựa như con người Tức Mặc Ly, trầm lắng dịu dàng đến độ khiến nàng mê mẩn trầm luân, không thể kiềm chế.

Nàng giống như con mèo nhỏ co người lại trong ngực Tức Mặc Ly, lại nhìn ngắm dung mạo như tranh vẽ của y, ngủ thiếp đi.

21. Chương 21: Mỗi Người Một Bao Hạt Hướng Dương

Thấy Duyệt Nhi đã ngon giấc, Tức Mặc Ly ngước mắt nhìn lên nói với khoảng không trước mặt: "Xuất hiện đi."

Ba vị thần sứ đột nhiên xuất hiện ở phía trước cách bàn khoảng một trượng, cúi đầu cung kính thi lễ: "Phát hiện chủ tử sắp độ thần kiếp thành Thần Quân, thuộc hạ đặc biệt đến để hộ trận cho chủ tử." Nói xong ba thần sứ ngẩng đầu lên, vừa nhìn về phía Tức Mặc Ly thì bất ngờ phát hiện có một tiểu cô nương da trắng như tuyết đang ngủ say trong lòng Tức Mặc Ly, trên gương mặt bình thường luôn trầm tĩnh tràn đầy khiếp sợ, hai mắt mở to, kinh ngạc nhìn Tức Mặc Ly và tiểu cô nương trong lòng y.

Tức Mặc Ly tự tay bày một kết giới cho Duyệt Nhi, ngẩng đầu nhìn bọn họ, ý tứ rất rõ ràng: không cho phép các ngươi nhìn.

Khóe miệng ba người đều co rút, có phải đây là kẻ khác giả trang chủ tử nhà mình chăng? Nhưng phần khí chất tao nhã này ai trong lục giới có thể giả mạo được chứ.

Cửu Kiếm là nữ tử duy nhất trong ba người, cũng là người đầu tiên nhịn không được, hỏi: "Chủ tử, tiểu cô nương này là?" Dáng vẻ Cửu Kiếm rất thanh tú, nhưng hình thể có vài phần cường tráng của nam tử, thoạt nhìn là một người khá cẩu thả.

Phất Dung và Ngưng Không cũng rất tuấn tú, nét mặt rạng ngời nhìn Tức Mặc Ly, hiển nhiên cả hai cũng rất mong chờ đáp án.

"Sau này các ngươi gọi nàng Duyệt Nhi cô nương." Tức Mặc Ly thản nhiên mở miệng.

Trong thoáng chốc ba người đều thấy rối rắm, thông tin ngắn gọn như vậy sao có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bọn họ được chứ? Bọn họ đứng im, muốn hỏi nhưng ai cũng không dám mở miệng, quá tò mò với chuyện riêng tư của chủ tử thì hình như không đúng lắm?

Tức Mặc Ly thấy họ cũng không có gì muốn bẩm báo,nói: "Không có việc gì thì lui ra đi, trong Lạc Thủy phủ đệ ngoại trừ Lưu Phong và Hồi Tuyết, những nơi khác các ngươi đều có thể tự tiện đi lại." Lưu Phong và Hồi Tuyết là nơi ở của Duyệt Nhi và y, ừ, có lẽ sau này Duyệt Nhi cũng không cần trở về Hồi Tuyết nữa?

Ba người nghi hoặc, vậy bọn họ ở đâu đây? Phất Dung là người đầu tiên nói: "Không phải chủ nhân sẽ độ thần kiếp tức khắc sao? Vốn lúc người trầm tu tỉnh dậy cũng là thời cơ độ thần kiếp, hiện giờ trì hoãn để đến Tiên giới, nếu còn chần chừ, chỉ sợ càng nguy hiểm."

Tức Mặc Ly lẳng lặng nhìn Duyệt Nhi nằm trong lòng mình, lắc lắc đầu: "Chờ một chút."

Ba người chỉ có thể tự lui ra.

Cửu Kiếm múa kiếm trong tay: "Chủ tử trì hoãn một ngày như vậy tương đương với nghịch thiên một ngày, đến lúc đó thần kiếp sẽ nặng thêm vài phần, vì sao người còn bảo từ từ?"

Ngưng Không tính tình trầm ổn nhất, nghe vậy nói: "Cho đến bây giờ Thần giới cũng chỉ có hai vị Thần Quân mà thôi, có thể thấy thần kiếp từ Thiên thần lên Thần Quân này uy lực rất kinh khủng, nếu làm không tốt thì sẽ hồn phi phách tán, quả thật chủ tử chúng ta rất mạnh nhất định sẽ không xảy ra chuyện như vậy, nhưng chắc sau khi chịu thần kiếp xong phải trầm tu từ mấy chục đến trăm năm."

Trên mặt Cửu Kiếm thể hiện rõ ý 'câu trả lời của ngươi cùng với chuyện vì sao chủ tử trì hoãn thần kiếp có liên quan gì cơ chứ', nhìn y "Nếu như vậy chủ tử càng không thể trì hoãn thần kiếp nha."

Phất Dung bất đắc dĩ liếc nàng một cái: "Ta vừa mới nhìn Duyệt Nhi cô nương kia, đã có tu vi tương đương với Đại Thừa tối cao của người tu chân, trong khoảng thời gian tới sẽ độ kiếp phi thăng, chắc là chủ tử muốn đợi nàng phi thăng rồi mới độ thần kiếp."

Cửu Kiếm chợt hiểu ra: "Chủ tử sợ sau khi độ thần kiếp phải trầm tu, lo lắng Duyệt Nhi cô nương độ kiếp phi thăng."

Phất Dung và Ngưng Không liếc nhìn nhau: "Cửu Kiếm, tâm tư của cô còn lơ đễnh hơn nam tử chúng ta mấy phần đó."

Cửu Kiếm sao có thể để ý đến bọn họ, âm thầm tưởng tượng một phen, kết hợp với chút kiến thức về phong hoa tuyết nguyệt mà nàng biết, thở dài một tiếng nói: "Nhớ năm đó Tử Dao Thần Quân tự cho là người đẹp vô song trong lục giới, sau khi hạ dược chủ tử còn cởi hết quần áo chạy đến trước giường chủ tử, chẳng phải đã bị chủ tử dùng pháp thuật ném ra, ngay cả một cọng tóc cũng chưa chạm đến sao! Ta vẫn nghĩ chủ tử vô tình vô dục giống như Phật tổ ở phật đạo tây phương kia, cô độc cả đời . Haizzz, hiện giờ nhìn thấy Duyệt Nhi cô nương mới biết, chủ tử lại có thể là một kẻ si tình!"

Phất Dung cũng có chút khó hiểu: "Thần và người trong ngũ giới nếu như kết hợp sẽ bị trời phạt. Chẳng lẽ chủ tử không biết chuyện của Hạo Thiên Thần Đế năm đó sao?"

Ngưng Không nói: " Khí tức của Duyệt Nhi cô nương không giống với người trong ngũ giới, ngược lại có khí tức cùng căn nguyên với chúng ta. Chuyện này ta cũng không biết vì sao, dù sao chủ tử nghĩ như thế nào thì chắc chắn có đạo lý của người."

Cửu Kiếm và Phất Dung đều gật gật đầu, ba người cùng ở trên dãy núi Lạc Thủy.

Ngày hôm sau, khi Duyệt Nhi mơ màng tỉnh dậy trong lòng Mặc Ly thì đã qua buổi trưa.

Tức Mặc Ly nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngái ngủ của nàng, phất tay từ trong đỉnh lấy ra một bộ đồ dùng rửa mặt làm từ Huyền Ngọc, rửa mặt cho Duyệt Nhi xong liền dắt tay nàng đến Cúc Thủy Toái Nguyệt Đình .

Duyệt Nhi hoàn toàn rơi vào trạng thái ngây ngốc, suy nghĩ người trước mặt liệu có phải Tức Mặc Ly hay không? Nếu không thì do ai biến thành? Nghĩ một lúc nàng đưa tay sờ mặt Tức Mặc Ly, a, không phải giả.

Tức Mặc Ly kéo bàn tay nhỏ bé của nàng xuống, giọng nói trong trẻo lạnh lùng mang theo chút dịu dàng: "Sao vậy?"

Duyệt Nhi chưa hết buồn ngủ: "Ta còn tưởng rằng người là giả mạo chứ."

Tức Mặc Ly đã ngồi ở trong Cúc Thủy Toái Nguyệt Đình, nghe Duyệt Nhi nói vậy thì đưa tay xoa xoa lỗ tai nhỏ của Duyệt Nhi: "Sao có thể?"

Lúc này Phất Dung, Cửu Kiếm và Ngưng Không cùng xuất hiện ở Cúc Thủy Toái Nguyệt Đình, thấy Tức Mặc Ly liền đồng loạt được hành lễ. Về phần Kha Mộ Thanh mệnh khổ thì đã bị Duyệt Nhi phái đi tòa thiên sơn nào đó để vơ vét thức ăn ngon.

Đôi mắt to màu hổ phách của Duyệt Nhi vụt sáng nhìn ba người trước mắt, không rõ nguyên do.

Tức Mặc Ly nói: "Sau này Kha Mộ Thanh không ở bên cạnh, nàng có chuyện gì thì cứ căn dặn họ,bọn họ sẽ bảo vệ nàng."

Phất Dung cười nói: "Thần gọi là Phất Dung." Hai mắt Duyệt Nhi cong cong: "Phù dung? Một nam tử mà cũng có tên này, thật đẹp." Phất Dung bị chạm đến nỗi đau vội nói: "Duyệt Nhi cô nương, tên của thuộc hạ là Phất trong phất diện, Dung trong dung tuyết[1]."

[1] Phất diện: phớt qua mặt. Dung tuyết: tuyết tan

Cửu Kiếm cũng tiến lên một bước: "Thuộc hạ Cửu Kiếm, ra mắt Duyệt Nhi cô nương."

Hai mắt Duyệt Nhi mở to, vẫn cười đến cong cong, chờ Ngưng Không giới thiệu xong liền đưa bàn tay nhỏ vào trong túi càn khôn, lục lọi.

Ba người nhìn nhau, không biết Duyệt Nhi đang làm gì.

Duyệt Nhi lục lọi một lúc, vẻ mặt hơi ủ rũ nhìn bọn họ, lấy ra một túi hạt hoa hướng dương, kế đó lại lấy ra một túi hạt hướng dương khác chia cho ba người, ba vị thần sứ ngơ ngác đưa tay nhận lấy

Ba vị thần sứ . . . . . .

Duyệt Nhi nhìn nét mặt của họ, có phải là bọn họ chê lễ vật của mình quá ít? Liền vội vàng mở miệng nói: "Đồ ăn ngon trong túi đều bị ta ăn hết rồi, a, Tiểu Mộ đã đi thu thập, nhưng mà y còn chưa trở lại. Chờ sau này sẽ bồi thường cho mọi người có được không?"

Cửu Kiếm thật sự nhịn không được: "Duyệt Nhi cô nương, chúng tôi chỉ muốn biết vì sao người lại tặng đồ cho chúng tôi."

Duyệt Nhi dùng ánh mắt mang ý 'cô không hiểu sao' nhìn nàng: "Đây là lễ vật gặp mặt. Đạp Vũ sư phụ nói, muốn người ta có nhiều tình cảm với mình thì phải bày tỏ ý tốt trước. A, ta đây tặng quà bày tỏ ý tốt với mọi người. Lúc trước Tiểu Mộ chết sống không chịu làm thủ hạ của ta, sau đó ta cho y một túi hạt hoa hướng dương, bây giờ y đối với ta rất tốt."

Kha Mộ Thanh số khổ đang ở một tòa tiên sơn nơi xa xôi nào đó thu thập đồ ăn vặt cho Duyệt Nhi: y thật sự vì túi hạt hướng dương mới làm thủ hạ của nàng sao? Y đáng giá hơn túi hạt hướng dương chứ. Chảy nước mắt. . . . . Y đã bắt đầu hoài nghi giá trị của mình.

Ba vị thần sứ nhìn nét mặt 'ta thông minh lắm chứ, mau khen ngợi ta đi' kia của Duyệt Nhi, bàn tay đã không còn lo lắng nắm chặt nữa. Trời ạ, tiểu cô nương này rất đáng yêu, thật muốn vuốt ve hai lỗ tai nhỏ của nàng. . . . .

Nhưng khi thấy gương mặt không chút thay đổi của Tức Mặc Ly ở phía sau nàng, ba người đều thập phần tự giác di dời ý nghĩ muốn nắn lỗ tai nhỏ của nàng sang việc bóc vỏ hạt hướng dương.

Cửu Kiếm: "Duyệt Nhi cô nương, hạt hướng dương của người thơm quá a, Thần giới cũng không có loại hương vị này."

Phất Dung và Ngưng Không: . . . . . Làm ơn đi, vuốt mông ngựa thì cũng đừng có lộ liễu quá như vậy có được không? ! Lúc bọn họ ở Thần giới có khi nào gặm hạt dưa cơ chứ, thật sự là làm mất hết thể diện dày dặn của thần sứ !

Duyệt Nhi hoàn toàn không phát hiện ra có vấn đề gì, nghe thấy lời này của Cửu Kiếm, nàng rất vui vẻ, hai mắt cong cong, hai lỗ tai nhỏ màu tím cũng cong lại: "Ta cũng thấy thế. Sau này bảo Tiểu Mộ kiếm nhiều một chút, ta chia cho tỷ."

Xa xa cuối chân trời, Kha Mộ Thanh đang hái tiên quả không cẩn thận ngã xuống đất. . . . . .

Ánh mắt Tức Mặc Ly nhìn ba vị thần sứ càng ngày càng lạnh: "Nói lời dư thừa, đứng ở xa xa là được rồi." Ý là các ngươi có thể cút đi rồi, không nên ở chỗ này hấp dẫn tầm mắt của Duyệt Nhi nhà ta, bằng không tự gánh lấy hậu quả.

Ba vị thần sứ cứng đờ người, nắm chặt túi hạt hướng dương trong tay, cùng lên tiếng bảo: "Cám ơn lễ vật của Duyệt Nhi cô nương, thuộc hạ cáo lui", nói rồi nhanh chóng biến mất trong phạm vi mười trượng xung quanh hai người.

Duyệt Nhi quay đầu nhìnTức Mặc Ly: "Có phải ta nghèo quá không?" Duyệt Nhi buồn bực phát hiện trên người mình không có vật gì cả, lần sau làm thế nào thể hiện ý tốt với người ta, thật sự đáng sầu lo mà.

Tức Mặc Ly chỉ nhìn nàng: "Nàng muốn gì ta đều có thể cho nàng."

Hai mắt Duyệt Nhi lập tức sáng như sao nhìn y: "Thì ra người có tiền như vậy. Người có tiền hơn Đông Hải Long Vương không?"

Tức Mặc Ly nghi hoặc nhìn Duyệt Nhi: " Đông Hải Long Vương?"

Mắt Duyệt Nhi tiếp tục lấp lánh: "Nhà ông ta có viên dạ minh châu mà túi càn khôn túi của ta cũng đựng không nổi, rất có tiền!"

Chiều hôm ấy, trong dãy núi Lạc Thủy có thêm một viên dạ minh châu siêu siêu bự. Tiên đồng phải che mắt nhìn qua một lần, rõ ràng nó lớn tương đương hai gian Hồi Tuyết Các! Lúc này mới biết, thì ra Lạc Thủy thượng thần rất có tiền nha!

22. Chương 22: Tử Dao Thần Quân

A, ngày tháng tu tiên kỳ thật vô cùng thoải mải. Giống như Duyệt Nhi vậy, không gấp rút cầu tiến, chỉ đơn giản mỗi ngày tu luyện lại tu luyện, ăn thịt rồi ăn thịt, ngắm nhìn phong cảnh, xem tiểu thoại bản, à, chủ yếu là nhìn Tức Mặc Ly đến ngẩn người.

Hôm đó, Duyệt Nhi nằm trong lòng Tức Mặc Ly, đọc cuốn thoại bản hay đang cầm trên tay, thường xuyên phát ra tiếng cười vui vẻ, đọc đến chỗ xúc động, hai lỗ tai nhỏ lại muốn dựng thẳng lên, than thở : "Thư sinh này thật quá đáng! Đáng đánh." Mỗi khi xem xong một quyển lại ngơ ngác hồi tưởng lại, sau đó khôi phục tinh thần.

Tức Mặc Ly nhìn bộ dáng ngẩn ngơ của nàng, cũng buông lá thư trong tay, chăm chăm nhìn nàng không dời mắt. Chỉ thấy đôi tai nhỏ của nàng hãy còn phấn chấn dựng thẳng như trước, đôi mắt to một mảnh mê man, hiển nhiên không biết đã đi vào cõi tiên nào rồi, chiếc mũi cao thẳng tinh xảo, khuôn mặt trắng noãn đáng yêu hơi ửng đỏ, cái miệng nhỏ nhắn với đôi môi mím thật chặt, môi không điểm son mà hồng, mày không vẽ mà đen, nét mặt vừa vô tội vừa mờ mịt mang đến cảm giác ngây thơ và đơn thuần khiến người ta nhìn mãi không chán.

Tức Mặc Ly đưa tay xoa xoa lỗ tai của nàng, tựa như gấm vóc thượng hạng, vừa trơn mượt lại vừa mềm mịn, khiến người ta yêu thích không muốn buông tay. Tức Mặc Ly tiếp tục vuốt ve. Tiếc rằng cô bé y ôm trong lòng hoàn toàn không để ý tới sự hiện hữu của y. Đôi đồng tử đen như mực của Tức Mặc càng sâu thẳm, nâng mặt Duyệt Nhi đối diện với mình rồi cúi người hôn xuống.

Trên môi truyền đến cảm giác tiếp xúc mềm mại, Duyệt Nhi lập tức từ chốn thần tiên phục hồi tinh thần. Nàng mở to hai mắt, nhìn thấy gương mặt Tức Mặc Ly ở ngay trước mắt, y đang nhìn nàng. Hàng lông mi dày đậm tựa như chiếc quạt lông màu đen đang ở ngay trước mắt, đôi đồng tử vốn đen như mực giờ phút này lại sâu thẳm mê ly, sáng lấp lánh tựa như những vì sao trên trời. Ngay lúc Duyệt Nhi tưởng rằng mình sắp ngất đến nơi thì Tức Mặc Ly đã nhẹ nhàng rời đi.

Y sung sướng khi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu trong đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi, tất cả đều là khuôn mặt của y, cảm giác chưa từng thỏa mãn như thế từ từ xâm nhập vào tim, đã bao giờ, y có một niềm vui vừa đơn giản mà lại vừa ngọt ngào đến thế? Khóe môi của Tức Mặc Ly khẽ cong lên, nở một nụ cười rung động lòng người.

Duyệt Nhi thường không rõ vì sao Tức Mặc Ly đột nhiên mỉm cười, nhưng được nhìn thấy nụ cười còn sáng hơn cả ánh trăng kia của Tức Mặc Ly thì nàng lại cảm thấy cả người thoải mái, thể xác và tinh thần sung sướng, cũng ngây ngốc cười theo.

Bên ngoài Lưu Phong Các, Phất Dung nhìn thấy một nữ tử cao quý đang tiến đến thì hành lễ nói: "Tử Dao Thần Quân, xin người đứng chờ ở đây để thủ hạ đi thông báo cho chủ tử biết."

Nữ tử xinh đẹp kia nở nụ cười phong tình vô hạn: "Quan hệ giữa ta và chủ tử nhà ngươi làm gì phải thông báo trước chứ? Muốn gặp thì gặp thôi."

Nói còn chưa dứt lời thì người đã ở biến mất trước mặt Phất Dung. Phất Dung bất đắc dĩ lắc đầu, luôn luôn có người tự cho là đúng, cứ khăng khăng không chịu tỉnh ngộ.

Bóng dáng Tử Dao vừa lóe sáng liền xuất hiện trong Lưu Phong Các, tươi cười rạng rỡ nói: "Tức Mặc Ly, thiếp đến hộ trận giúp chàng độ Thần kiếp." Lời còn chưa dứt, trên gương mặt xinh đẹp kia liền xuất hiện những biểu tình phức tạp, hâm mộ, ghen tị, khinh thường cùng bất mãn.

Tử Dao trở tay không kịp, chỉ tình cờ liếc mắt một cái liền hiểu ra thứ mình luôn theo đuổi giờ phút này đã thuộc về kẻ khác. Mà kẻ khác kia ngay cả tiên thân cũng chưa tu thành hiện đang thản nhiên nằm trong lòng Tức Mặc Ly, hai má hãy còn ửng hồng.

Trong lòng Tử Dao vừa phẫn nộ vừa tràn đầy hận ý, nhưng trên gương mặt xinh đẹp lại bày ra vẻ tươi cười, miễn cưỡng cũng có thể gọi là gần gũi: "Xin hỏi vị tiểu cô nương này là?"

Duyệt Nhi nghi hoặc nói: "Ta còn rất nhỏ sao? Ta cũng hơn bốn trăm tuổi rồi."

Tử Dao chỉ có thể cười thân thiết hơn, nói: "Hơn bốn trăm tuổi, ở Tiên giới còn tính là tiểu cô nương, huống chi là ở Thần giới?"

Duyệt Nhi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, giống như quên mất câu hỏi của Tử Dao.

Tử Dao nghiến răng, quay đầu liền hỏi Tức Mặc Ly: "Tức Mặc Ly, tiểu cô nương này là ai?" Trên gương mặt xinh đẹp thể hiện rất rõ ràng ý "chàng phải trả lời thành thật cho ta biết' khiến người khác vừa nhìn đã không ưa.

Tức Mặc Ly vẫn chăm chú nhìn Duyệt Nhi trong lòng mình, một chút ánh nhìn nơi khóe mắt cũng chưa từng phân tán choTử Dao: "Cô có thể gọi nàng là Duyệt Nhi cô nương."

Tử Dao nghe xong càng tức giận, trông thấy hai người ôm nhau, vừa ghen tị vừa không cam lòng nhưng lại không muốn mất phong độ trước mặt Mặc Ly nên càng cố tươi cười nói: "Tức Mặc Ly, chàng đã quên Hạo Thiên Thần Đế chết như thế nào rồi sao?"

Sắc mặt Tức Mặc Ly lạnh hẳn, cuối cùng cũng ngẩng đầu lạnh nhạt nhìn Tử Dao: "Nơi này cũng không cần cô." Ý là cô có thể thu hồi nụ cười gượng kia rồi cút đi.

Nét mặt Tử Dao cứng đờ: "Tức Mặc Ly, chàng cứ định tiếp tục trì hoãn Thần kiếp được một ngày rồi tính một ngày sao? Thiếp thật muốn nhìn xem bản lĩnh chàng bao lớn mà dám nghịch lại ý trời. Năm đó thiếp độ thần kiếp trở thành Thần Quân phải có bảy vị trưởng lão trong gia tộc hộ trận, lại dùng rất nhiều bí dược tương trợ, như vậy mà còn tổn hại ba vị trưởng lão, thiếp phải trầm tu gần ngàn năm. Bây giờ chàng trì hoãn một ngày, uy lực thần kiếp sẽ tăng lên một phần, ha ha, chẳng lẽ là vì tiểu cô nương trong lòng này mà trì hoãn không chịu độ kiếp sao?"

Tức Mặc Ly không để ý nàng ta, Duyệt Nhi nghe xong lời này, lòng khẽ động, giọng nói mềm mại bay vào trong tai Tử Dao: "Cô nói gì? Người phải độ Thần kiếp? Còn trì hoãn?"

Tức Mặc Ly vuốt ve lỗ tai nhỏ của nàng, cũng không muốn để Duyệt Nhi và Tử Dao tiếp tục nói chuyện với nhau nữa nên ôm Duyệt Nhi biến mất khỏi Lưu Phong Các.

Tử Dao đứng một mình trong lầu các trống không, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Ngày thứ hai, Duyệt Nhi nói muốn đi dạo một mình trên dãy núi Lạc Thủy, lúc ấy Tức Mặc Lyđang xem lá thư từ Thần giới truyền đến, cũng không hỏi nhiều, để mặc Duyệt Nhi nhảy khỏi lòng mình. Dù sao ở dãy núi Lạc Thủy, chỉ cần dùng thần thức là có thể tìm được nàng.

Duyệt Nhi đi ra, nhìn thấy cách đó không xa Cửu Kiếm đang một mình múa kiếm trên tuyết liền chạy tới. Cửu Kiếm thu kiếm hành lễ, nàng rất kinh ngạc khi thấy chỉ một mình Duyệt Nhi ở trước mặt mình, chủ tử đâu?

Duyệt Nhi lấy một bao hạt hướng dương ra khỏi túi càn khôn, sau đó bóc một nắm đưa cho Cửu Kiếm, suy nghĩ một chút, lại bóc thêm một nắm khác. Khóe miệng Cửu Kiếm co rút, đây là gì thế này? Không phải nàng ấy thật sự cho rằng mình rất thích hạt hướng dương đấy chứ!

Duyệt Nhi do dự một chút, nói: "Ta cho tỷ hai nhúm hạt hướng dương, tỷ có thể nói cho ta biết nữ tử ngày hôm qua đến tìm Tức Mặc Ly hiện đang ở đâu không?"

Cửu Kiếm lập tức bị giọng nói nhu mềm này và hành vi hối lộ rõ ràng kia đánh bại, cười nói: "Nàng ta tên Tử Dao, là một vị Thần Quân của Thần giới chúng tôi. Nàng ta muốn đến hộ trận độ kiếp cho chủ tử, hừ, đây cũng quá khinh thường chủ tử và ba người chúng tôi rồi. A, thuộc hạ lạc đề mất rồi, chắc giờ nàng ta vẫn còn trên dãy núi Lạc Thủy, ngày hôm qua thuộc hạ thấy nàng ta đi về hướng Cúc Thủy Toái Nguyệt Đình."

Duyệt Nhi gật gật đầu, mới vừa đi được một bước lại quay đầu nhìn Cửu Kiếm: "Có phải Tử Dao thích Tức Mặc Ly hay không?" Cửu Kiếm vuốt ve thanh kiếm, gật đầu nói: "Chắc chắn là thế rồi, cả Thần giới ai cũng biết."

Duyệt Nhi đi vào trong Cúc Thủy Toái Nguyệt Đình, chỉ thấy Tử Dao kia đang ngồi ở trên tảng đá ngọc thạch trắng trong đình, giương mắt nhìn nàng đến, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên nụ cười, "A, nàng ta quả thực đã tìm đến'.

Duyệt Nhi tỉ mỉ đánh giá Tử Dao, ngày thường Tử Dao rất xinh đẹp, những ai đã gặp qua trong lòng đều không tự chủ hiện lên một từ: diễm quan quần thảo[1]. Trên thực tế, nàng không đẹp bằng Sở Từ, nhưng nàng sở hữu nét đẹp chỉ thuộc về nữ tử mà Sở Từ không thể có, Sở Từ đẹp đến trêu chọc lòng người, nhưng vẻ đẹp ấy lại trong suốt thanh thuần, mà Tử Dao lại đẹp đến muôn vạn phong tình, là nam nhân đều không chịu nổi sự hấp dẫn đó.

[1] Diễm quan quần thảo: chỉ nét đẹp vô cùng lộng lẫy hơn muôn vạn người của một cô gái.

Tử Dao thấy Duyệt Nhi tinh tế đánh giá mình như vậy, đương nhiên biết bản thân mỹ mạo thế nào, liền mở miệng cười nói: "Duyệt Nhi cô nương, tìm Tử Dao là có việc gì sao?"

Duyệt Nhi thản nhiên nhìn nàng ta, đôi mày thanh tú nhăn lại: "Ta nghĩ cô còn biết rõ hơn ta mới đúng chứ."

Tử Dao nói: "Vậy cô muốn thế nào?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi trở nên mờ mịt: "Ta không biết."

Trong lòng Tử Dao càng thêm khinh thường, một tiểu cô nương ngốc nghếch như thế lại chẳng có năng lực gì, thậm chí ngay cả tiên thân cũng chưa tu thành, sao có thể đấu với nàng cơ chứ? Tuy rằng khí tức trên người nàng ta rất kỳ quái, có cùng căn nguyên với nàng, cũng có điểm giống căn nguyên của Thần giới.

Nhưng, ánh mắt Tử Dao chợt lóe sáng, lẽ nào không thể diệt trừ nàng ta ngay từ sớm? Nam tử mà nàng đau khổ theo đuổi mấy vạn năm sao lại dễ dàng buông tay? Nhưng hiện giờ Tức Mặc Ly cố trì hoãn không độ Thần kiếp, muốn đợi con tiểu tử hổ này cho đến năm nào tháng nào chứ?

Nghĩ vậy, Tử Dao lại cười thân thiết: "Tức Mặc Ly trì hoãn không độ Thần kiếp, chẳng qua là vi muốn an tâm nhìn thấy cô phi thăng, nếu bây giờ cô lịch kiếp phi thăng, Tức Mặc Ly sẽ nhanh chóng độ Thần kiếp, hiện giờ chàng đã vì cô mà trì hoãn hơn một ngày rồi, cứ tiếp tục nghịch lại ý trời như thế, chỉ sợ Thần kiếp rất nguy hiểm."

Đôi mắt màu hổ phách sáng ngời của Duyệt Nhi tràn ngập muộn phiền: "Ta cũng muốn sớm ngày độ kiếp phi thăng, nhưng hiện giờ ta chỉ tương đương với giai đoạn đại thừa của người tu chân, muốn độ kiếp phi thăng thì vẫn chưa đủ, cần thêm nhiều linh lực mới đến lúc chịu kiếp."

Tử Dao nói: "Chuyện này ta sẽ giúp cô."

Duyệt Nhi ngẩn ra, nghi hoặc nhìn nàng: "Vì sao cô muốn giúp ta."

Sắc mặt Tử Dao tối sầm lại: "Ta chỉ không muốn Tức Mặc Ly bị thương thôi."

Duyệt Nhi nhìn thấy nét mặt ảm đạm của nàng ta, chung quy cảm giác có điều không đúng, nhưng không nghĩ ra là gì. Bởi vì bản thân mình vô dụng, chậm chạp phi thăng không được, Tức Mặc Ly vì mình nghịch lại ý trời, sau này độ kiếp có bao nhiêu nguy hiểm, nàng vẫn không biết chuyện này mãi đến khi Tử Dao xuất hiện. Nàng hưởng thụ sự yêu thương bảo vệ của Tức Mặc Ly nhưng chưa lại từng nghĩ đến sự yêu thương cưng chiều y dành cho mình cũng phải trả giá lớn đến thế.

Tử Dao thấy nàng như vậy, biết con cá đã mắc câu: "Cô muốn khi nào thì bắt đầu?"

Duyệt Nhi mê man nhìn nàng ta, sau đó nói: "Ngay lúc này đi." Càng sớm càng tốt, không thể để cho Tức Mặc Ly chờ đợi như vậy!

Tử Dao vừa lòng cười, xòe bàn tay ra, ngưng tụ một luồng linh lực lớn mạnh, nháy mắt đã tiến vào trong cơ thể Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi chỉ cảm thấy nguồn năng lượng kia đang gào thét tuôn chảy khắp người, chỉ khoảng hai ba hơi thở, nguồn linh lực mãnh liệt cuồn cuộn kia không ngừng tiến sâu vào kinh mạch, hạ xuống, tiến sâu vào.

Nơi chân trời xa tiếng sấm ầm ầm kéo đến, mang theo khí thế sấm vang chớp giật, nháy mắt đã bao phủ cả dãy núi Lạc Thủy.

Tức Mặc Ly phát giác ra hiện tượng lạ, trang giấy trên tay liền hóa thành tro, thoáng chốc đã dịch chuyển đến Cúc Thủy Toái Nguyệt Đình, khi trông thấy cảnh tượng trước mắt, trong con ngươi đen thẳm như mực dường như cuồn cuộn mây đen vô biên vô hạn, hơi thở vốn lạnh lẽo nay càng thêm lạnh cắt xương dùi tim. Phất Dung, Cửu Kiếm và Ngưng Không đuổi theo đến, đều bị dáng vẻ đáng sợ củaTức Mặc Ly dọa đến ngây người.

Mà ở Hàn Lâm Thư Viện trên Cửu Trùng Thiên, cánh tay đang phe phẩy quạt của Đạp Vũ cũng đã cứng đờ, nháy mắt phi thân bay về hướng dãy núi Lạc Thủy.

23. Chương 23: Cùng Nhau Thụ Kiếp

Tiếng sấm ầm vang không ngừng truyền tới, mang theo khí thế kinh thiên động địa, kình lôi thiểm điện, điên cuồng giao nhau, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ dãy núi Lạc Thủy. Duyệt Nhi toàn thân cuồn cuộn linh lực, hoàn toàn không có biện pháp khống chế.

Nàng biết, thiên kiếp sắp đến rồi.

Thế nhưng liếc mắt một cái, Tức Mặc Ly đã xuất hiện trước mặt nàng, dọa nàng sợ đến nhảy dựng. Đôi mắt nàng khẽ cong, cười nói: "Tức Mặc Ly, hiện giờ ta sắp phải độ kiếp phi thăng rồi, ngươi nhanh đi độ thần kiếp đi."

Cánh môi mỏng của Tức Mặc Ly nhếch lên, trái tim vốn dĩ bình lặng giờ phút này thế nhưng rối thành một nùi, trong lòng vừa giận vừa hận. Cô ngốc này! Nếu như nàng có thể dễ dàng phi thăng thành công như vậy thì y sớm đã độ linh lực cho nàng rồi, cần gì phải đợi Tử Dao Thần Quân đến vẽ thêm chuyện.

Tức Mặc Ly ngưng tụ pháp lực trong tay, lập tức đánh bay Tử Dao: "Cút."

Ba vị thần sứ trông thấy khí lạnh ấy trên người Tức Mặc Ly, vốn đã bị dọa sợ đến ngây người, giờ phút này thấy y động thủ với Tử Dao Thần Quân thì càng sợ hãi hơn nữa. Bọn họ cơ hồ trước nay chưa từng thấy Tức Mặc Ly nổi giận bao giờ, cho dù là Tử Dao có gây ra chuyện y không thích đến mấy, y cũng chỉ là lẳng lặng biến mất trước mặt Tử Dao, trước giờ vốn chưa từng đem Tử Dao hay bất kỳ việc gì xung quanh để ở trong lòng. Hiện giờ y đột nhiên tức giận, mặc dù vẫn là vẻ ôn hòa thường nhật không có gì khác biệt, nhưng phần hàn khí bức người đến không thở nổi ấy lại cực kỳ đáng sợ.

Ba vị Thần sứ do dự nhìn hướng Tử Dao bị đánh bay, trong lòng sảng khoái vô cùng, nhưng liếc mắt thấy Duyệt Nhi cùng dáng vẻ hiện giờ của Tức Mặc Ly, cuối cùng cũng không dám hớn hở vui mừng.

Trong lòng mọi người nghĩ nhiều là vậy, kỳ thực tổng cộng bất quá cũng chỉ vài khắc ngắn ngủi.

Duyệt Nhi vừa nói xong câu ấy, thiên lôi đã hung hăng bổ xuống. Toàn bộ Cúc Thủy Toái Nguyệt Đình trong nháy mắt hóa thành tro bụi. Duyệt Nhi vừa nhận một đạo thiên lôi này thì cất giọng "A" lên một tiếng.

Tức Mặc Ly vừa định đến bên nàng chợt dừng lại.

Độ kiếp phi thăng, nếu có người ở bên cạnh giúp đỡ, dù chỉ là hộ trận cũng sẽ khiến thiên kiếp của người thụ kiếp càng nặng, có lúc liền trực tiếp phi thăng thất bại. Ba trăm năm trước có một vị nam tu chân độ kiếp phi thăng, một tiên nữ Tiên giới thầm yêu người đó liền âm thầm giúp y độ kiếp, chẳng qua cũng chỉ là âm thầm phủ lên một kết giới, thuận tiện giúp y chống đỡ uy lực của Thiên kiếp. Người tu chân đó cuối cùng vẫn chống không lại thiên kiếp nặng nề, không những không thể phi thăng thành công, mà còn hôi phi yên diệt, chẳng nhập luân hồi.

Giờ phút này ba vị Thần sứ vụng về đứng bên cạnh, không biết như thế nào mới tốt, trông thấy Duyệt Nhi chịu một đạo lại một đạo Thiên lôi, từng đạo đều mang theo lực lượng của vạn quân, cơ hồ muốn đánh linh hồn người ta rời khỏi thân thể. Cửu Kiếm hết sức sốt ruột, nghi hoặc hỏi: "Ta chưa từng nghe nói độ kiếp phi thăng cần phải chịu kiếp dữ dội đến thế này, cũng sắp đuổi kịp với độ kiếp thành thần trong truyền thuyết rồi!"

Phất Dung gấp gáp nói: "Sao lại như vậy, người sở hữu thần thể đã mấy vạn năm không hề xuất hiện bên ngoài Ngũ giới! Mà cho dù có xuất hiện, cũng..." Y ngẩng đầu nhìn Tức Mặc Ly đang thiết tha chăm chú nhìn Duyệt Nhi, thở dài một tiếng: "Cũng là cửu tử nhất sinh."

Cửu Kiếm cùng Ngưng Không đều trầm mặc quan sát, chuyện đã đến nước này, bọn họ mơ hồ cảm nhận được điều gì đấy, nhưng lại không rõ ràng, chỉ trầm mặt quan sát Duyệt Nhi đang thụ kiếp. Lúc này gương mặt nhỏ nhắn của nàng đều đầy lệ, nước mắt không ngừng rơi xuống, chỉ là khóe môi vẫn mím chặt, cũng không hề đau đớn thốt lên tiếng nào nữa. Hai lỗ tai be bé màu tím vô lực rũ xuống, Duyệt Nhi cơ hồ ngồi ngay trên đất đau khổ chịu Thiên kiếp.

Nét bi thương trong mắt Tức Mặc Ly càng lúc càng sâu, quay đầu nói với ba người Phất Dung: "Cửu Kiếm trông coi Duyệt Nhi, Phất Dung và Ngưng Không thay ta hộ trận độ thần kiếp."

Ba người kinh hãi: "Chủ tử, sao thời khắc này lại độ thần kiếp? Duyệt Nhi cô nương nàng..."

Tức Mặc Ly quả quyết nói: "Hiện giờ bắt đầu." Nói rồi phất tay áo liền ngồi xuống bên cạnh cách Duyệt Nhi một trượng, ngưng tụ linh lực cùng thần khí toàn thân, nháy mắt khắp người đều phát ra kim quang chói mắt, lượn vòng thành một luồng ánh sáng cực lớn, trong khoảnh khắc liền xông ra khỏi dãy núi Lạc Thủy, chẳng qua chỉ trong chớp mắt, thần kiếp cuồn cuộn ngập trời từ phía xa liền truyền tới, so với thiên kiếp Duyệt Nhi vừa chịu thì càng đáng sợ hơn nhiều, như thể toàn bộ đất trời trong tíc tắc đều hướng về dãy núi Lạc Thủy mà đến.

Phất Dung và Ngưng Không không dám chần chừ nữa, cũng vội vàng ngồi xuống, tập hợp pháp lực toàn thân hộ trận cho Tức Mặc Ly.

Thần độ Thần kiếp so với người tu chân độ Thiên kiếp không giống nhau, uy lực càng dữ dội hơn gấp mấy vạn lần, nhưng lại có thể có người hộ trận, bảo hộ thân thể cùng ý chí của người độ thần kiếp, chỉ cần sơ sảy một chút liền hôi phi yên diệt. Mà Tức Mặc Ly từ giai đoạn Thiên thần độ kiếp sang giai đoạn Thần Quân lại càng nguy hiểm vô cùng. Mức độ đáng sợ ấy, người Thần giới nói tới đều không khỏi biến sắc, Thần giới hiện tại chỉ có vẻn vẹn hai vị Thần Quân, Tử Dao chính là một trong số đó. Bởi vậy có thể thấy, có thể độ được kiếp này, ở Thần giới là cực kỳ hiếm hoi.

Cửu Kiếm thấy Phất Dung và Ngưng Không đã vì chủ tử mà hộ trận, bản thân cũng nhận mệnh trông nom Duyệt Nhi cô nương, nhất thời không biết lúc này nên làm gì. Duyệt Nhi ở bênh cạnh đã chịu không nổi từng đạo từng đạo Thiên lôi, rơi vào hôn mê.

Chợt một thân ảnh màu xanh lóe lên, Đạp Vũ sắc mặt ngưng trọng xuất hiện bên cạnh Cửu Kiếm, trông thấy tình trạng của Duyệt Nhi và Tức Mặc Ly, đôi mày xinh đẹp bắt đầu nhíu lại.

Cửu Kiếm vội vàng hành lễ: "Thuộc hạ bái kiến Đạp Vũ Thượng Thần."

Đạp Vũ chỉ chăm chăm để ý đến Duyệt Nhi, tiểu ái đồ của y thế nhưng hiện giờ lại phải chịu đau khổ như vậy! Y nở nụ cười phong nhã: "Tức Mặc Ly thật sự không sợ trời không sợ đất, vì san sẻ kiếp của Duyệt Nhi, hiện giờ dám độ Thần Kiếp nhằm giảm Thiên uy? Ai, nếu như ta không làm gì đó, há chẳng phải không xứng với tiếng gọi Đạp Vũ sư phụ của nàng sao!" Nói rồi liền phe phẩy quạt ngọc, ở khoảng không trước mặt viết gì đấy, bất quá chỉ trong giây lát, bốn vị thiên sứ liền đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Đạp Vũ cũng ngồi ngay ngắn đối diện Tức Mặc Ly một trượng, cười nói: "Vì ta hộ trận, độ Thần kiếp." Bốn vị thiên sứ không chút do dự, cùng ngồi xung quanh Đạp Vũ, thần sắc ngưng trọng, bắt đầu hộ trận.

Cửu Kiếm thấy tình cảnh như vậy thì vô cùng kinh ngạc, theo như nàng thấy, tu vi của Đạp Vũ Thiên thần chẳng qua cũng chỉ ở mức đỉnh điểm của Thiên thần, còn cách một bước cuối cùng mới có thể độ kiếp Thần Quân. Hiện giờ dáng vẻ y như vậy là muốn trong thời gian ngắn nhanh chóng nâng cấp tu vi bản thân, dẫn dụ Thần kiếp sao?

Ai, chủ tử nghịch thiên mà trì hoãn thần kiếp, còn Đạp Vũ thiên thần ngược lại thì cưỡng chế đưa tới Thần kiếp, cả hai vị Thiên thần, đều là vì Duyệt Nhi cô nương.

Cửu Kiếm thở dài, đưa mắt nhìn Duyệt Nhi lúc này đã bất tỉnh ở phía xa, trong mắt tràn ngập yêu thương, thời gian này mặc dù Duyệt Nhi cô nương và bản thân tiếp xúc không nhiều, nhưng ba người bọn họ đều rất thích nàng, vừa ngây thơ vừa thuần lương, nhất là mỗi khi Duyệt Nhi dùng đôi mắt long lanh to tròn màu hổ phách nhìn bọn họ, lần nào họ cũng đều muốn bỏ giáp quy hàng.

Hai vị thiên thần cùng độ Thần kiếp, cộng thêm Thiên kiếp của Duyệt Nhi khiến toàn bộ bầu trời của dãy núi Lạc Thủy đều bị lớp lớp mây đen giăng kín, như thể quy tụ hết thảy uy lực chớp vũ của cả Thiên địa, thanh âm đinh tai nhức óc như dời non lấp bể, phút chốc bao trùm lên toàn bộ dãy núi Lạc Thủy

Cả Thiên giới đều bị kinh lôi chấn động, giờ phút này ai nấy đều hướng ánh mắt nhìn về phía dãy núi Lạc Thủy ,bởi Ngọc đế đã có lệnh, bọn họ không ai dám chạy đến đó vây xem. Chỉ biết Lạc Thủy Thượng thần và Đạp Vũ Thượng thần hiện giờ phải độ Thần kiếp, về phần là kiếp ở giai đoạn nào, bọn họ đương nhiên hoàn toàn không nắm rõ, cũng không dám đi hỏi.

24. Chương 24: Nàng Sống, Ta Mới Sống

Cả ba người đều chịu khảo nghiệm có uy lực như của cả thiên địa. Tức Mặc Ly và Đạp Vũ nghĩ thấy cũng không đến nỗi, bởi lúc này họ độ Thần kiếp, Thiên kiếp Duyệt Nhi phải chịu cũng bớt đi gần năm phần. Sức mạnh của Thiên đạo mặc dù to lớn vô hạn, nhưng Tức Mặc Ly và Đạp Vũ chịu chính là Thần kiếp, cơ hồ phần lớn đều đánh lên người họ, uy lực của Thiên đạo giáng xuống Duyệt Nhi cũng vì vậy mà giảm đi.

Tuy nhiên đợi sau khi chín chín tám mốt đạo Thiên lôi qua đi nhưng Thiên lôi trên người Duyệt Nhi vẫn không hề giảm uy thế thì Cửu Kiếm bắt đầu hoảng hốt: độ kiếp thành Tiên không phải chỉ chín chín tám mốt đạo Thiên lôi thôi sao? Sao còn chưa ngừng lại? Lẽ nào, thật sự trở thành Thần kiếp? Nhưng người có tư cách thành Thần đã mấy vạn năm rồi chưa từng xuất hiện trong ngũ giới ngoại trừ Thần giới, Duyệt Nhi, cũng sẽ không có khả năng.

Giờ phút này trong lòng Cửu Kiếm vô cùng tức giận, thầm mắng Tử Dao đồ nữ nhân ác độc, thấy nàng ta rõ ràng biết được tình trạng của Duyệt Nhi, vẫn kéo Duyệt Nhi không hề hay biết gì đi độ kiếp, chỉ tội Duyệt Nhi cứ tưởng chỉ là độ kiếp phi thăng thành Tiên, không ngờ tới nàng lại phải thụ kiếp thành Thần. Thần kiếp mặc dù không quá mức khó khăn đối với bọn Tức Mặc Ly, nhưng cũng đủ để một cô hổ nhỏ ngay đến Tiên thể còn chưa tu thành như Duyệt Nhi phải khốn khổ chật vật.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Tức Mặc Ly lại trì hoãn Thần kiếp đợi Duyệt Nhi nhưng vẫn không độ linh lực cho nàng, với thể trạng hiện giờ của Duyệt Nhi, căn bản chịu không nổi.

Cửu Kiếm sốt ruột đến độ như kiến bò chảo nóng, mắt thấy cẩm bào quý giá trên người Duyệt Nhi thế nhưng đã bị Thiên lôi đánh thủng, da thịt trắng nõn cũng xuất hiện vài vết rách, trong lòng giờ phút này thật sự hận bản thân không thể đi hộ trận, gọi Ngưng Không đến có lẽ hãy còn biện pháp.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, bốn ngày… ….

Chúng tiên nhân trên Tiên giới sau khi cảm giác được uy lực càng ngày càng đáng sợ như muốn phá nát Tiên giới thì ai nấy đều trốn ở địa bàn của mình không dám ra ngoài. Ngọc đế mặt mày ủ rũ, cứ như vậy, Tiên giới có lẽ cũng gần như bị Thần kiếp của hai vị Thượng thần này phá hủy rồi! Đồng thời trong lòng cũng hoảng sợ, bọn họ ngày thường xưng Tức Mặc Ly và Đạp Vũ là Thượng Thần, nhưng lại không biết tu vi của hai người bọn họ. Hiện giờ trông thấy Thần kiếp uy lực như muốn hủy thiên diệt địa này, cũng không phải Thần kiếp mà Thượng Thần có thể chịu.

Đợi đến ngày thứ bốn mươi, Cửu Kiếm thần sắc tiều tụy như thể chính nàng phải chịu đại kiếp, hướng mắt nhìn Duyệt Nhi hoàn toàn không chút động tĩnh nằm ở nơi đó, nếu không phải thần thức của nàng dò tìm phát hiện Duyệt Nhi hãy còn hơi thở, hẳn là nàng đã nghi ngờ Duyệt Nhi phải chăng không chịu nổi Thần kiếp nên ra đi rồi. Ngoại trừ ngày thứ hai tỉnh lại một lần, đến bây giờ, nàng đều chưa từng mở mắt. Còn hai vị Thượng Thần chịu Thần kiếp ngồi hai bên cách đấy không xa, sắc mặt trắng bệch như giấy, sáu người kia sắc mặt lại càng nhợt nhạt.

Ngày thứ bốn mươi chín là ngày cuối cùng Duyệt Nhi chịu Thần kiếp, cũng chính là ngày mà uy lực của Thiên kiếp mạnh mẽ nhất. Trước đó nếu không phải Tức Mặc Ly và Đạp Vũ dẫn dụ Thần kiếp, vì nàng san sẻ gần năm phần Thiên uy, giờ phút này e rằng Duyệt Nhi đã hôi phi yên diệt. Mà ngày cuối cùng này, Cửu Kiếm đã hoàn toàn không nắm chắc được gì, Duyệt Nhi liệu có chống đỡ nổi hay không. Nàng lại không thể thay Duyệt Nhi làm gì, trông thấy y phục vân sam đẹp đẽ trên mình Duyệt Nhi đã rách tả tơi, người cũng toàn là vết thương, trên mặt không một chút máu, ngoại trừ đau lòng cùng lo lắng thì cái gì cũng không làm được.

Tiếng sấm vang dội cơ hồ muốn phá nát cả Tiên giới. Không chỉ mặt đất phủ đầy tuyết trên dãy núi Lạc Thủy bị bổ xuống từng đạo từng đạo Thiên lôi tạo thành những vết nứt như khe cốc mà khắp nơi khắp chốn của Tiên giới, cơ bản cũng đều bị ảnh hưởng, ngay cả cột trụ trong Vân Tiêu Điện ở phía Tây Bắc nơi Tiên giới cũng chấn động mà nứt ra.

Duyệt Nhi vẫn như cũ vô thanh vô tức nằm ở nơi đó, nhận lãnh từng đạo từng đạo Thiên lôi uy lực kinh hồn. Thiên đạo vô tình, chưa từng vì người thụ kiếp là ai mà giảm đi uy lực của nó. Đến bây giờ, Thiên lôi giáng xuống người Duyệt Nhi đã đủ để phá nát mấy tòa thành trì chốn nhân gian.

Lúc này, Duyệt Nhi mơ hồ có chút động tĩnh, nàng chầm chậm ngồi dậy, nhưng lại bị một đạo Thiên lôi giáng xuống. Cứ như vậy mấy lần, nàng đau đến ngất đi mà không được, chỉ có thể kiên cường nhận lãnh Thiên lôi khí thế hủy thiên diệt địa. "A" một tiếng, cảm giác ngũ tạng của mình đều bị xé nát, Duyệt Nhi phun một ngụm máu, nếu biết độ kiếp thành tiên lại khó khăn thế này, bản thân chết cũng không muốn thành tiên! Duyệt Nhi giờ phút này vẫn không biết bản thân độ đã không phải là Tiên kiếp nữa, hiện giờ trong đầu chỉ đơn thuần là tính khí trẻ con, thầm oán thành tiên sao vất vả đến vậy.

Một giây tiếp theo, nàng đã bị đánh đến thần trí mơ hồ, thậm chí không nhớ nổi mình là ai, chỉ biết bản thân đau lắm đau lắm đau lắm. Hoàn toàn không muốn sống.

Tức Mặc Ly như cảm giác được điều ấy, đột ngột mở đôi mắt vẫn nhắm chặt, đôi đồng tử đen như mực hướng về phía Duyệt Nhi, đau lòng vô cùng.

Bỗng dưng, Ngưng Không mở mắt, lớn tiếng hô: "Chủ tử, không được!" Tức Mặc Ly vẫn không hề đáp lại, linh lực trên người thế nhưng lại truyền qua cho Duyệt Nhi, mãi đến khi Thần kiếp khiến y ngất đi.

Ngưng Không cùng Phất Dung kinh hãi, vận chuyển khí lực toàn thân vì y hộ trận, Cửu Kiếm ở bên cạnh trông thấy Tức Mặc Ly vì truyền linh lực cho Duyệt Nhi mà ngất đi, trong lòng hoảng hốt: Thế này có gì tốt chứ, ngất rồi, làm thế nào mà chịu Thần kiếp!

Nàng cân nhắc chỉ trong tích tắc, kế đó bất chấp phân phó của Tức Mặc Ly, ngồi xuống bên cạnh Phất Dung, cũng ngưng tụ linh lực vì Tức Mặc Ly hộ trận. Nàng không thể giúp gì cho Duyệt Nhi, nhưng lại có thể vì Tức Mặc Ly hộ trận, nếu như Tức Mặc Ly không tỉnh lại thì chỉ có một kết cuộc: hôi phi yên diệt.

Ngày hôm ấy dài như thể mấy vạn năm đã trôi qua, rốt cuộc cũng đến thời khắc cuối. Thất Thải lôi điện giữa không trung chớp nháy không ngừng, chuẩn bị giáng xuống một kích cuối cùng vào Duyệt Nhi. Duyệt Nhi đáng thương đã thất khiếu chảy máu, trên người không chút sinh khí, một thân linh lực Tức Mặc Ly

độ cho nhưng lại không biết dùng thế nào, linh lực toàn thân vẫn như cũ ở bên trong kinh mạch dâng lên, hạ xuống, dâng lên, hạ xuống… …

Khi đạo Thiên lôi thất sắc cuối cùng ấy lấy tốc độ nhanh nhất cùng với uy lực khủng khiếp nhất giáng xuống Duyệt Nhi, nàng chỉ cảm thấy hồn phách như muốn rời khỏi thân thể, trên mình không có chỗ nào lành lặn, đầu óc một mảnh hỗn loạn, mơ hồ như thể bị đạo Thiên lôi này đánh đến ký ức mông lung, không chút tỉnh táo.

Duyệt Nhi đau đớn vô cùng, "A" một tiếng, đột ngột đứng dậy, linh lực Tức Mặc Ly vừa truyền cho nàng giúp nàng có khí lực mà đứng dậy sau khi chịu Thiên kiếp vừa rồi. Nàng loạng choạng bay lên, khi thì chạy trên đất, khi thì giống như bay vút lên trời cao, trước mắt một mảnh tối tăm, thế giới không một tia sáng.

Đợi đến khi đầu óc nàng khôi phục được đôi chút thanh tỉnh, chỉ nhớ phải tìm Tức Mặc Ly, nhưng lại không biết làm cách nào, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có thể loạng choạng chạy đi, quờ quạng bay lên, cũng không biết bị bao nhiêu vật cứng đâm phải, cuối cùng linh lực cạn kiệt, mất đi tri giác.

Mấy ngày sau, Tức Mặc Ly đang chịu Thần kiếp tỉnh lại. Lập tức ánh mắt nhìn về phía Duyệt Nhi đã nằm, nhưng ngoại trừ mặt đất đầy vết nứt thì bóng người nhỏ nhắn ấy đã không còn ở đó! Cửu Kiếm nhận thấy khí tức càng lúc càng lạnh trên người Tức Mặc Ly, đột ngột mở mắt nhìn nơi Duyệt Nhi thụ kiếp, nhất thời trong lòng đại hoảng.

"Đi, tìm nàng." Tức Mặc Ly lạnh lùng cất giọng.

Cửu Kiếm do dự: "Chủ tử, Người vốn dĩ nghịch thiên thụ kiếp, mấy ngày trước còn truyền linh lực cho Duyệt Nhi cô nương, hãy còn mười lăm ngày Thần kiếp, Người chống đỡ như thế nào!"

Tức Mặc Ly nhắm mắt lại: "Ngươi chỉ cần bảo đảm nàng còn sống, ta mới có thể sống được."

Ba người nghe thấy lời này thì cả kinh, Cửu Kiếm lập tức bật dậy đi tìm Duyệt Nhi. Phất Dung và Ngưng Không vẫn như cũ hộ trận cho Tức Mặc Ly, trong lòng càng lúc càng trầm mặc, Thần kiếp này đến cùng có độ được hay không?

25. Chương 25: Tử Hổ Thất Mệnh

Lúc này, ở Thanh Sơn nơi Ma Vực.

Một nam tử thuộc ma tộc khoảng ba mươi tuổi đang ngồi ở trước giường, nét mặt vừa kích động lại vừa không thể tin, chăm chăm nhìn cô gái nhỏ đang nằm trên giường.

Y phục trên người cô nương ấy dường như từng bị cắt đốt qua, lờ mờ có thể nhìn ra được chính là vân cẩm y khó tìm trong lục giới, giờ phút này nàng yên tĩnh nằm trên giường, khắp người đều là những vết thương khắc sâu, trên mặt cũng có vết máu chưa từng lau khô hết, giờ phút này dáng vẻ của nàng như thế lại là thứ quý báu tốt đẹp nhất trên thế gian trong mắt nam tử kia.

Y do dự một chút, vươn tay vuốt ve hai lỗ tai nhỏ cong cong của Duyệt Nhi, nhưng lập tức lại rụt trở về, loại cảm giác tiếp xúc quen thuộc mà hoài niệm, khiến cho giọt lệ nóng của y thiếu chút nữa đã chảy xuống, đã vài trăm năm rồi. . . . . .

Y kinh ngạc nhìn Duyệt Nhi, giọng nói cũng run rẩy: "Vương, con gái của người vẫn còn sống. . . . . Ông trời không muốn tuyệt tận tộc Tử hổ của chúng ta!"

Lại mấy ngày nữa, Duyệt Nhi từ từ tỉnh lại, chậm rãi ngồi dậy, đầu và cả người đều đầy vết thương, đau đến mức nàng phải kêu lên: "Đau, đau. . . . . ."

Chỉ trong chốc lát, cửa gỗ bị người ta đẩy ra, một giọng nam khẩn trương hỏi nàng: "Người tỉnh rồi, đau ở đâu?"

Duyệt Nhi vừa định ngẩng đầu nhìn người bước tới, nhưng lại phát giác trước mắt tối đen một mảnh: "Ơ, bây giờ là canh mấy? Sao trời đen kịt thế này?"

Thất Mệnh nghe xong thì ngẩn người, lập tức nhìn về phía cặp mắt to màu hổ phách của nàng, đôi mắt ấy vẫn sáng ngời trong suốt, nhưng không có tiêu cự!

Trong lòng Thất Mệnh tràn đầy đau xót, không ngờ con bé lại chịu khổ nhiều như vậy. Năm đó lúc Hồ tộc diệt tộc Tử hổ, tộc Tử hổ hầu như bị tiêu diệt toàn bộ, lúc ấy y đang thực hiện nhiệm vụ Vương giao phó ở một tòa tiên sơn nhỏ xa xôi, không ngờ còn chưa hoàn thành nhiệm vụ thì nhận được tin tộc Tử hộ đã bị Hồ tộc tiêu diệt, ngay lúc ấy y nhập ma, lén lút ẩn thân nơi Ma Vực, chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm những Tử hổ còn sống, nhưng đã rất nhiều năm lại không có chút tin tức nào.

Khi vừa mới nhìn thấy nàng, y đặc biệt kích động, hãy còn có một con Tử hổ khác tồn tại trong lục giới? Y cám ơn trời đất, cảm tạ thiên đạo không để cho Tử hổ tộc bị diệt vong. Lại thấy bả vai của Duyệt Nhi có dấu hiệu của Tử Hổ Vương tộc, liền biết ngay nàng là con gái duy nhất của Vương. Mà hiện giờ, nhìn thấy đôi mắt to không có tiêu cự của Duyệt Nhi, trong lòng y vừa khổ sở vừa áy náy, nếu như mình tìm được nàng sớm hơn một chút thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Y nào biết rằng, cho dù y tìm được nàng trước thì tình huống chưa chắc đã tốt hơn.

Thất Mệnh miễn cưỡng nở nụ cười nói: "Có thể là do người bị thương quá nặng mới không nhìn thấy, qua một thời gian ngắn nữa sẽ tốt thôi."

Ychỉ tùy tiện bịa ra một lý do lừa gạt nàng để nàng không cảm thấy buồn bã, không ngờ nàng lại gật đầu, tỏ vẻ tin tưởng lời nói của y, đôi mắt thật to cong cong, nụ cười rạng rỡ, hai lỗ tai be bé cũng rũ xuống.

Trong lòng Thất Mệnh cảm thấy không biết làm sao với đồng loại dễ bị lừa như thế, nhưng cũng rất vui mừng vì nàng có thể tin tưởng lời nói của mình một cách vô điều kiện, nên mở miệng thân thiết hỏi: "Người tên là gì?" Y chỉ biết mấy trăm năm gần đây Vương có một nữ nhi, nữ nhi này có chút đặc biệt, nhưng y cũng chưa từng gặp nàng, càng không biết tên của nàng.

Duyệt Nhi cười cười, mở miệng vẫn là giọng nói mềm nhẹ: "Tên ta là Duyệt Nhi, U Duyệt Nhi."

Thất Mệnh gật đầu: "Tên ta là Thất Mệnh, sau này người có thể gọi ta là Thất Mệnh thúc thúc."

Duyệt Nhi nở nụ cười ngọt ngào, đôi mắt to không nhìn thấy gì long lanh ngập nước: "Thất Mệnh thúc thúc." Người này cho nàng cảm giác rất thân thiết, theo bản năng nàng muốn tin tưởng y, tuy rằng nghe giọng nói rất trẻ, nhưng y bảo nàng gọi mình là Thất Mệnh thúc thúc vậy thì cứ gọi như thế đi.

Thất Mệnh cảm thấy trong lòng ngọt ngào, lại chất chứa đau xót, nói: "Người sao lại bị thương như vậy, ai làm người bị thương thế?" Lẽ nào là lũ Hồ tộc tán tận lương tâm? Nghĩ vậy Thất Mệnh hận đến độ nghiến chặt răng.

Duyệt Nhi nghi hoặc đáp: "Vốn con muốn phi thăng nên lịch kiếp, không ngờ thiên kiếp thành tiên lại lợi hại như vậy, nếu không có Tức Mặc Ly và Đạp Vũ sư phụ thì chắc chắn con đã hồn phi phách tán rồi." Nàng biết Tức Mặc Ly và Đạp Vũ sư phụ đã vì nàng mà dẫn dụ thần kiếp.

Thất Mệnh kinh ngạc, lúc mình độ kiếp phi thăng chẳng qua chỉ bị chín chín tám mươi mốt đạo thiên lôi thì đã phi thăng, sao lại biến thành dáng vẻ này cơ chứ. Y đột nhiên nghĩ đến một chuyện, tâm tư kinh sợ, hỏi: "Duyệt Nhi chịu mấy ngày thiên kiếp?"

Duyệt Nhi lấy tay day day lỗ tay của mình, dùng linh thức cảm ứng một lúc, nói: "Hình như là bốn mươi chín ngày."

Lòng Thất Mệnh kinh hãi, lập tức vô cùng vui mừng, nói như vậy lời đồn Duyệt Nhi có được thần thể là thật rồi? Năm đó trong tộc đồn đãi, con gái của Vương sẽ là người đầu tiên trong mấy vạn năm có tư cách thành thần dù không phải là người thuộc Thần giới, nhưng vẫn chưa được chứng thực, chỉ biết rằng Vương rất yêu thương bảo vệ nữ nhi này. Thiên kiếp bốn mươi chín ngày, không phải là thiên kiếp phi thăng thành tiên, thật sự đây là Thần kiếp! Nhưng mà, nhìn dáng vẻ Duyệt Nhi như vậy, cũng không giống như đã độ kiếp thành công.

Duyệt Nhi ở trong một không gian tối tăm, không nghe thấy Thất Mệnh nói chuyện, không biết y đang suy nghĩ gì, liền hỏi: "Nơi này là chỗ nào?"

Thất Mệnh lấy lại tinh thần, tạm thời vứt bỏ những suy nghĩ khác, lúc này nên chữa thương cho Duyệt Nhi rồi nói sau, vì vậy liền đáp: "Nơi này là Thanh Sơn ở Ma Vực."

Duyệt Nhi càng nghi hoặc : "Núi xanh tên là gì?" Hỏi rõ ràng một chút để sau này nghĩ cách truyền tin cho Tức Mặc Ly.

Thất Mệnh cười nói: "Thanh Sơn chính là Thanh Sơn." Duyệt Nhi chợt hiểu ra, lập tức đầu đầy hắc tuyến(-.-!!!), người Ma tộc thật không có tình thú, núi xanh thì gọi là Thanh Sơn, vậy theo cách gọi của bọn họ thì dãy núi Lạc Thủy không phải sẽ được gọi là Tuyết Sơn sao?

Lúc này Thất Mệnh đột nhiên nhớ tới vết thương trên người Duyệt Nhi, vội áy náy nói: "Duyệt Nhi, mới vừa rồi ta nhất thời kích động, đã quên vết thương của người, bây giờ ta sẽ nhanh chóng tìm dược thảo trị liệu cho người."

Duyệt Nhi lắc đầu, Tức Mặc Ly cho nàng rất nhiều thuốc, hơn nữa công hiệu rất là thần kỳ, phỏng chừng chính là dược liệu nơi Tiên giới cũng khó cầu. Tay nàng sờ bên hông, nhưng không tìm được túi càn khôn như mọi khi.

Ý, sao lại mất rồi, lúc trước vẫn còn buộc chặt mà, sao giờ lại không thấy đâu? Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Thất Mệnh thúc thúc, tuy rằng đôi mắt không nhìn thấy, nhưng vẫn có thể cảm giác được Thất Mệnh đang đứng ở hướng nào: "Thất Mệnh thúc thúc, có từng thấy qua túi càn khôn của con không? Trong đó có rất nhiều thuốc."

Dạo này Thất Mệnh vì chuyện kiếm dược thảo mà cảm thấy bối rối, phải biết rằng cái gì y cũng biết nhưng không hiểu về y thuật, đến bây giờ, y cũng không biết dược thảo cầm máu là gì, huống chi là trị liệu miệng vết thương, mấy ngày nay không phải y không đi tìm, mà là chỉ có thể mang về một ít cỏ dại, trong lòng buồn bực rối rắm đến cực điểm.

Hiện giờ nghe thấy Duyệt Nhi vừa nói như thế, tảng đá lớn trong lòng cũng buông xuống, cười nói: "Ngày đó ở ngọn núi đối diện, Khổng Tước nhìn thấy hai lỗ tai của người, nghĩ rằng đó là đồng loại của ta, cho nên lén đưa người từ bên ngoài Ma Vực về cho ta, có lẽ túi càn khôn của người đang ở nơi ấy."

Duyệt Nhi nghi hoặc : "Con và thúc là đồng loại? Con nghe giọng nói của thúc không phải là nữ tử!"

Khóe miệng Thất Mệnh co rút, cô hổ nhỏ này cũng ngốc quá đi, nhân tiện nói: "Ta cũng là người thuộc tộc Tử hổ, hiện giờ tộc Tử hổ chỉ còn lại hai người, người nói xem người và Thất Mệnh thúc thúc có phải là đồng loại hay không?"

Duyệt Nhi gật đầu, cực kỳ vui mừng: "Thì ra trong lục giới con còn có đồng loại!"

Thất Mệnh thấy nàng vui vẻ, trên mặt không tự chủ cũng nở nụ cười chân thành: "Người ngàn vạn lần không nên ra khỏi căn phòng này, ta đi bảo Khổng Tước lấy túi càn khôn lại đây."

Duyệt Nhi gật đầu, trước mắt đều là màu đen, nàng bị thương nghiêm trọng nên muốn động đậy cũng không thể động đậy nổi.

Thất Mệnh đi ra khỏi phòng, lại tạo thêm một kết giới bên ngoài, đi về nơi ở của Khổng Tước.

26. Chương 26: Ta Muốn Trở Thành Người Giàu Nhất Lục Giới

Khi Thất Mệnh mang túi càn khôn của Duyệt Nhi đến, phía sau có một nữ tử trang phục rực rỡ cũng bước theo cùng.

Thất Mệnh đứng trước giường Duyệt Nhi, tự tay đặt túi càn khôn vào trong bàn tay nhỏ nhắn của nàng rồi nhìn về phía Khổng Tước.

Khổng Tước đuổi lý tiến lên phía trước nói: "Duyệt Nhi cô nương, tôi là Khổng Tước. Ngày đó tôi thấy túi càn khôn của cô rất đẹp, nên tự ý mượn vài ngày để ngắm, thật có lỗi nha . . ."

Kỳ thật nàng nhìn thấy Duyệt Nhi một thân quần áo bất phàm, liền nghĩ trong túi của Duyệt Nhi hẳn là có không ít thứ tốt, cho nên, ờ thì, mới thuận tay lấy đi, không ngờ, không ngờ cái túi chết tiệt này chả biết

bị ai hạ pháp thuật mạnh như vậy, nàng làm thế nào cũng mở không được, cho nên chưa lấy được đồ đã bị Thất Mệnh tìm tới cửa. . . . . .

Nét mặt Thất Mệnh hoài nghi nhìn nàng, hiển nhiên rất khinh thường lý do kém hiểu biết này.

Duyệt Nhi không nhìn thấy nàng, chỉ hướng phía nàng gật đầu, hai lỗ tai nhỏ cong cong, theo như Duyệt Nhi biết, Tức Mặc Ly đã từng hạ pháp thuật lên cái túi, ngoại trừ nàng ra thì người bình thường không thể mở được.

Nàng đưa tay vào trong túi càn khôn lấy ra toàn bộ bình thuốc lớn bé, bởi vì không nhìn thấy gì nên chỉ có thể ăn mỗi bình hai viên thuốc. Ăn xong đem bình thuốc cất vào trong túi. Im lặng một lát, liền cho Thất Mệnh và Khổng Tước mỗi người một nhúm hạt hoa hướng dương, cười nói: "Quà gặp mặt." Mới vừa nói xong lại ngượng ngùng xoa xoa hai lỗ tai nhỏ của mình: "Về sau chờ ta có rất nhiều rất nhiều tiền sẽ tặng cho hai người thứ tốt nha."

Thất Mệnh và Khổng Tước yên lặng nhìn nhúm hạt hoa hướng dương nhỏ trong tay mình, trong lòng vừa cảm động lại vừa buồn cười, cười nói: "Vậy cảm ơn Duyệt Nhi /Duyệt Nhi cô nương."

Duyệt Nhi gật đầu, thuốc phát huy tác dụng rất nhanh, lúc này nàng chỉ có thể nằm trên giường nghỉ tạm, nàng mơ mơ hồ hồ sử dụng pháp thuật, truyền tin tức về vị trí của mình cho Tức Mặc Ly rồi nhanh chóng rơi vào giấc ngủ.

A, bên gáy ngưa ngứa ấm áp. Duyệt Nhi rụt cổ lại, bàn tay nhỏ nhắn phe phẩy lung tung quanh cổ, nghĩ muốn phẩy rớt cái gì đó làm cho cổ nàng ngưa ngứa. Đây là cái gì vậy nhỉ? Mềm nhẵn như gấm vóc, lại co giãn, sờ sờ sờ.

Cái gì đó bên cổ nàng giống như đang cười cười, lập tức bóp mũi Duyệt Nhi, Duyệt Nhi bị chọc tức đành phải đầu hàng, mở đôi mắt to ra, giật mình phát hiện trước mắt một màu đen kịt, ài, Duyệt Nhi yên lặng thở dài, nàng đã quên nàng không nhìn thấy gì nữa. Bàn tay bóp mũi nàng lại đi chuyển lên hai đôi tai nhỏ của nàng, xoa nắn vuốt ve.

Cái mũi nhỏ của Duyệt Nhi được giải phóng, vội tham lam hít thở nguồn không khí mới mẻ. A, hương sen thanh mát? Rất quen thuộc. Duyệt Nhi ngủ say không biết đã qua mấy ngày, giọng nói nhu mềm lập tức phát ra từ đôi môi xinh xắn của nàng: "Tức Mặc Ly."

Tức Mặc Ly vẫn tiếp tục vuốt ve hai lỗ tai nhỏ của nàng, trong đôi đồng tử đen như mực tràn đầy vẻ dịu dàng đau lòng nhìn Duyệt Nhi, cho dù Duyệt Nhi đã không nhìn thấy, nhưng vẫn có thể cảm giác được ánh mắt tha thiết đủ khiến nàng phải trầm luân, hai lỗ tai nhỏ chấn động hưng phấn dựng lên, nàng đỏ mặt: "Người đến lúc nào vậy?"

Tay Tức Mặc Ly rời khỏi đôi tai nhỏ, nhẹ nhàng xoa xoa đôi mày thanh tú của nàng, lại nhìn cặp mắt vẫn lấp lánh sóng nước nhưng đã không còn tiêu cự, lúc trước khi nhặt được nàng, nàng còn chưa tu thành hình người, mỗi lần muốn buông nàng ra, nàng sẽ ngẩng đầu lên dùng đôi mắt to màu hổ phách, ngân ngấn lệ yên lặng nhìn y.

Y chưa bao giờ là người mềm lòng, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt kia, vậy mà y không buông nàng xuống, lại để mặc nàng chơi xấu trong lòng bàn tay mình. Khi đó, không phải không thể an bày cho nàng ở nơi khác hoặc đưa cho những người khác chăm sóc, thế nhưng bản thân lại rất quen thuộc với xúc cảm mềm mại trên tay ấy, cũng thích loại cảm giác được người khác hoàn toàn ỷ lại vào mình.

Nàng ở trên tay y im lặng ngây ngẩn, cũng không nói chuyện, chỉ nhìn y. Hơn ba trăm năm, không dài, cũng không ngắn, vừa đủ để có cái gì đó tiến thật sâu vào trong lòng.

Duyệt Nhi thấy Tức Mặc Ly không trả lời nàng, chỉ vuốt ve hàng lông mày của nàng liền có chút lo lắng: "Ta mù, về sau người còn để cho ta theo người không?" Nàng luôn sợ hãi, sợ Tức Mặc Ly vì nàng có chỗ nào đó không tốt mà đuổi nàng đi, trong ấn tượng của nàng cho tới bây giờ vẫn luôn ỷ lại vào Tức Mặc Ly.

Đôi chân mày đẹp của Tức Mặc Ly hơi nhíu lại: "Ta nói rồi, nàng vĩnh viễn ở bên cạnh ta." Cũng chỉ có thể ở bên cạnh ta. Y đưa tay nhẹ nhàng ôm Duyệt Nhi: "Nàng chỉ tạm thời không nhìn thấy thôi, trong khoảng thời gian này, dùng hai mắt của ta thay nàng nhìn thế gian này."

Duyệt Nhi ngoan ngoãn gật đầu, hỏi một câu không đầu không đuôi: "Tiểu Mộ đâu?"

Ánh mắt của Tức Mặc Ly trở nên lạnh lùng: "Nàng hỏi hắn làm gì?"

Duyệt Nhi đương nhiên không nhìn thấy biểu hiện của Tức Mặc Ly: "Ta muốn ăn cái gì đó." Từ ngày chịu kiếp ấy đến bây giờ không biết đã qua mấy chục ngày, nàng đã lâu không được ăn vặt.

Tức Mặc Ly suy nghĩ một lúc, ôm Duyệt Nhi lên, nháy mắt đã bay đến một dòng suối nước nóng ở nơi sâu nhất trong Thanh Sơn, sau khi phong bế thị giác của mình thì cởi quần áo cho Duyệt Nhi rồi đặt nàng xuống nước rửa mặt chải tóc một lượt, tuy rằng Tức Mặc Ly là thần, nhưng cũng rất ít khi dùng tịnh thuật(1)„ bình thường đều tắm rửa, thói quen này cũng lây sang Duyệt Nhi.

(1)Tịnh thuật: dùng pháp thuật để lau chùi, tắm, tẩy

Lúc Duyệt Nhi vẫn là một con hổ nhỏ, trên cơ bản đều là Tức Mặc Ly tắm cho nàng, cho nên cũng không nghĩ lúc này có gì không đúng, ngoan ngoãn đứng ở trong suối nước nóng hưởng thụ hơn nửa canh giờ, nàng được Tức Mặc Ly kéo lên, mặc vào y phục vân cẩm, lại bay trở về căn nhà gỗ mà Thất Mệnh an bày cho Duyệt Nhi. Lúc này mới mở miệng gọi Kha Mộ Thanh luôn canh giữ ở ngoài cửa bước vào.

Kha Mộ Thanh vào phòng hành lễ với chủ tử đã hơn mười ngày không gặp, sau khi nhìn thấy đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi nhìn về phía mình, liền biết đôi mắt Duyệt Nhi vì sao lại như thế. Trong lòng đau xót, cố gắng mỉm cười nói: "Chủ tử, lúc này ta mang theo rất nhiều thứ tốt trở về."

Duyệt Nhi cười ngọt ngào, rất vừa lòng với biểu hiện của Kha Mộ Thanh, bàn tay nhỏ bé duỗi ra: "Tiểu Mộ chưa bao giờ phụ kỳ vọng của ta."

Kha Mộ Thanh lấy ra túi càn khôn của mình, đem hết đồ chơi tốt và thức ăn ngon mà y thu thập hơn mười ngày ra, để trôi nổi ở khoảng không trên lòng bày tay nhỏ của Duyệt Nhi. Khi y chạm đến một chồng thoại bản và sách họa hay mà mình hao tâm tổn trí tìm kiếm thì do dự rồi đặt lại vào trong túi càn khôn.

Bàn tay nhỏ bé của Duyệt Nhi sờ soạng vài lần thức ăn ngon đồ chơi hay rồi ngẩng đầu nghi hoặc nói: "Tại sao không có tiểu thoại bản?" Nàng nhớ rõ mỗi lần Tiểu Mộ được phái đi thu thập thứ tốt thì khi y trở về sẽ mang thật nhiều tiểu thoại bản cho nàng xem.

Kha Mộ Thanh bất đắc dĩ cười nói: "Chủ tử, tiểu thoại bản Tiên giới rất quý, lần này ra ngoài không mang về được."

Duyệt Nhi đã không còn ý cười, giống như đang suy nghĩ gì.

Hồi lâu nàng ngẩng đầu hỏi Kha Mộ Thanh: "Không phải là ta quá nghèo đó chứ?" Tức Mặc Ly ngừng việc ngắm nghía hai lỗ tai của nàng, trước kia nàng từng hỏi y vấn đề này, sao hiện giờ lại hỏi Kha Mộ Thanh? "Duyệt Nhi muốn cái gì? Ta cho nàng."

Duyệt Nhi lắc đầu, còn chưa đợi Kha Mộ Thanh trả lời, liền kiên quyết nói: "Ta quyết định rồi, ta muốn trở thành người giàu nhất lục giới." Trên đầu Kha Mộ Thanh thoáng chốc đã chảy xuống hai giọt mồ hôi, tỏ vẻ chủ tử rất khờ khạo nha.

Duyệt Nhi làm sao lo nhiều chuyện như vậy, lại căn dặn Kha Mộ Thanh: "Về sau, ngươi làm Đại tổng quản tiền khố cho ta." Ngữ khí rất chi kiên định, khiến người ta có cảm giác như hiện giờ nàng chính là người giàu nhất lục giới vậy.

Kha Mộ Thanh cười nói: "Thuộc hạ tuân mệnh." Thấy Duyệt Nhi lười nhác nằm trong lòng Tức Mặc Ly, dáng vẻ giống như đang suy nghĩ một vấn đề gì đó rất khó khăn, Kha Mộ Thanh bất đắc dĩ lắc đầu, chuẩn bị lặng lẽ lui ra.

Đôi mắt đen như mực của Tức Mặc Ly liếc nhìn y một cái, truyền âm: "Lấy thoại bản đến."

Kha Mộ Thanh vội ngẩng đầu, cũng truyền âm: "Chủ tử đã không nhìn thấy."

Tức Mặc Ly nhìn Duyệt Nhi trong lòng mình, vẫn truyền âm: "Ta đọc cho nàng nghe."

Kha Mộ Thanh kinh ngạc nhìn y, không nói gì nữa, chỉ vung tay lên liền đem toàn bộ tiểu thoại bản trong túi càn khôn và trong đỉnh đưa đến bên cạnh Tức Mặc Ly, nháy mắt đã bị Tức Mặc Ly thu vào trong đỉnh.

Mà lúc này Duyệt Nhi chỉ đang toàn tâm toàn ý suy nghĩ kế hoạch lớn làm sao để trở thành người giàu nhất lục giới, kích động đến hai lỗ tai cũng dựng thẳng lên.

27. Chương 27: Sẽ Luôn Đối Với Nàng Như Vậy, Được Không?

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi, đạp trên thất thải bạch vân, chậm rãi bay đi. Theo sát phía sau là Phất Dung, Cửu Kiếm, Ngưng Không, Kha Mộ Thanh, Thất Mệnh, còn có Khổng Tước nối gót đi theo Thất Mệnh.

Duyệt Nhi giờ phút này đã ngủ say, ngủ say cũng là một dạng tu luyện. Lần này lịch kiếp thất bại khiến nàng hiện giờ mang một thân thể hỗn loạn, không phải thần cũng chẳng phải tiên, không phải yêu cũng không phải ma, không phải người cũng chẳng phải quỷ, nhưng linh thức cùng ngộ tính lại ngoài ý muốn đều đột nhiên tăng vọt, tu luyện cũng bắt đầu tựa như được Thần trợ giúp, rất giống với một câu nói của những người luyện võ chốn phàm gian: "được đả thông ngũ kinh lục mạch", rõ ràng với người tu luyện thì cũng không nói ngũ kinh lục mạch là như thế nào, nhưng linh thức và ngộ tính cũng giống như ngũ kinh lục mạch, đều hết sức quan trọng.

Tức Mặc Ly cúi đầu tỉ mỉ quan sát gương mặt nhỏ nhắn đang say ngủ của Duyệt Nhi, dung mạo như họa hết thảy đều là vẻ dịu dàng, khẽ nâng tay lên, dùng ống tay áo rộng che chắn phía trước người nàng, vì nàng chặn lại gió lạnh đang thổi tới. Mấy người phía sau đều nhìn đến sửng sốt, chỉ có Cửu Kiếm và Khổng Tước là đôi mắt tràn đầy hâm mộ.

Gương mặt Khổng Tước biến đổi đủ mọi sắc thái, nghiêng đầu thoáng nhìn Thất Mệnh bay ở bên cạnh, bất đắc dĩ thở dài.

Ước chừng nửa ngày, xa xa đã nhìn thấy Bồng Lai tiên cảnh ẩn phía sau lớp lớp mây trắng phiêu diêu, rất có vài phần cảm giác của thế ngoại tiên cảnh nơi Tiên giới. Thất Mệnh khẽ tiến lên phía trước, nói: "Lạc Thủy Thượng Thần, đây chính là nơi mà theo như tin tức cuối cùng năm đó Vương trước lúc lâm chung nhắn lại cho ta nói đã để lại vật rất trọng yếu, ta nghĩ hẳn là lưu lại vật kế thừa quan trọng nhất của tộc Tử Hổ."

Tức Mặc Ly gật gật đầu, nhìn Duyệt Nhi đang ở trong ngực rồi liền đạp không bước xuống, bạch y như tuyết, tóc đen bay bay, tựa như một bức tranh thủy mặc tuyệt mỹ nhất chốn thế gian, mấy người phía sau nhìn thấy, ai nấy đều mơ hồ không biết hiện giờ là khi nào.

Đợi đến khi tới trước sơn môn của Bồng Lai tiên sơn, cửa lớn của Bồng Lai tiên sơn ầm ầm mở ra, từng cánh từng cánh cổng lớn bằng ngọc thạch mở rộng, khai thông con đường đi qua tầng tầng lớp lớp rào cản đến nơi sâu nhất của tiên sơn. Chỉ nghe thấy một thanh âm trong trẻo du dương vang vọng khắp tiên sơn: "Sơn vương núi Bồng Lai Hoa Tuyên Tịch hoan nghênh Lạc Thủy Thượng Thần đến thưởng ngoạn." Nương theo nơi tiếng nói mất hút ở lưng chừng núi, một nam tử tuấn dật từ giữa trùng trùng cổng sơn mạch ấy chậm rãi bước đến, phong thái tiêu sái, dáng vẻ khoan thai.

Tức Mặc Ly chỉ gật gật đầu, Duyệt Nhi đã bị thanh âm trong trẻo ấy từ trong trầm tu đánh thức, lúc này đang mở to đôi mắt mờ mịt muốn quan sát chung quanh, tiếc rằng trước mắt vẫn như cũ một mảnh tối tăm, cái miệng xinh xắn ủ rũ lầm rầm, lại tiếp tục vùi đầu vào lồng ngực Tức Mặc Ly, không nói gì nữa.

Tức Mặc Ly trông thấy dáng vẻ đáng yêu của nàng, khóe miệng khẽ cong lên, chiếu rọi một mảnh mây mù, theo bản năng đưa tay vân vê lỗ tai be bé trên đầu Duyệt Nhi.

Hoa Tuyên Tịch đã chậm rãi bước đến trước mặt họ, nhìn thấy dáng vẻ của Nguyệt Nhi liền biết được mắt nàng không nhìn thấy, khẽ cười nói: "Bồng Lai tiên sơn có không ít dược thảo quý giá, cô nương nếu muốn nhìn thấy ánh sáng lần nữa, Bồng Lai tiên sơn chúng tôi liền tận hiến một chút sức lực nhỏ nhoi."

Duyệt Nhi nghe thấy, ngẩng đầu về phía y nở nụ cười ngọt ngào: "Đợi lát nữa phải đem cho ta thử nhé." Đôi mắt to tròn giống như hổ phách long lanh nhất, sáng ngời đến độ Hoa Tuyên Tịch thầm nghi ngờ liệu có phải bản thân nhìn nhầm rồi không, kỳ thực cô nương này có thể nhìn thấy? Vẫn là thanh âm trong trẻo: "Các vị nếu đã đến đây, Bồng Lai tiên sơn đương nhiên phải tận tình gia chủ, muốn gì chỉ cần nói với ta."

Tức Mặc Ly thấy Duyệt Nhi cười đến là ngọt ngào với Hoa Tuyên Tịch, trong lòng một mảnh lạnh lẽo. Vội vàng đưa tay nhẹ nhàng nắn nắn gương mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi, đợi đến khi Duyệt Nhi quay lại đối

mặt với y, liền hài lòng thỏa ý thả tay, thản nhiên nói với Hoa Tuyên Tịch: "Đi trước nghỉ ngơi." Tức Mặc Ly là khách của Bồng Lai Tiên Sơn, mặc dù lời nói ra như vậy, thế nhưng lại không ai có chút cảm giác khó chịu nào, tựa như những gì y nói đều khiến người ta thoải mái đi làm.

Hoa Tuyên Tịch có chút hưng phấn nhìn từng cử động nhỏ của hai người, gật đầu liền dẫn một đoàn người đến một tiểu tiên sơn phong cảnh rất đẹp rồi bố trí cho họ ở đấy. Tiểu tiên sơn này xung quanh bốn mặt đều giáp nước, quanh năm mây mù lượn lờ, có thể xem là nơi đẹp nhất của Bồng Lai Tiên Sơn. Thần thức Tức Mặc Ly quét qua một lượt, khe khẽ gật gật đầu.

Hoa Tuyên Tịch vừa định cáo lui, Duyệt Nhi đã từ trong ngực Tức Mặc Ly ngóc đầu dậy, đôi mắt không nhìn thấy giờ phút này tha thiết "nhìn" y: "Đợi lát nữa mấy món ngon nhất của tiên sơn đều đem đến nhé."

Hoa Tuyên Tịch bật cười, thấy biểu tình nàng nghiêm trọng như vậy, còn tưởng Duyệt Nhi nói điều gì cơ đấy. Vội vàng gật gật đầu; "Điều đó là đương nhiên, cô nương an tâm."

Duyệt Nhi hai mắt khẽ cong: "Ngươi thật sự là một người tốt."

Mọi người: Gió chiều nào theo chiều đó trong truyền thuyết của phàm gian chính là đây?

Hoa Tuyên Tịch luyến tiếc cáo từ, lập tức phân phó tất cả trù sư trong núi phải trổ hết tài nghệ kỹ năng của bản thân, kế đó liền đến dược phòng lấy vài viên đan dược tốt, sai người đem đến tiên sơn nơi Tức Mặc Ly ngụ lại.

Duyệt Nhi dường như vô cùng hăng hái một hơi nuốt xuống đan dược, Tức Mặc Ly liền đút một cốc mật hoa cho nàng, đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi đều cong thành hình trăng lưỡi liềm, uống xong còn khen ngợi Kha Mộ Thanh một phen, khiến y đối với phương diện thu gom các loại quà vặt càng không ngừng cố gắng.

Thất Mệnh tâm sự nặng nề, thấy Duyệt Nhi dáng vẻ vô ưu vô lo như vậy, nghĩ nghĩ, liền bước lên trước nói: "Duyệt Nhi, đừng thấy Sơn vương của Bồng Lai Tiên Sơn khách khí và hiền hòa như vậy, chúng ta muốn y dễ dàng giao ra vật của Vương có phần không có khả năng."

Gương mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi hướng về phía Thất Mệnh: "Có thể vật đó cũng không nằm trong tay y?"

Thất Mệnh nghẹn lời, nhưng cũng không loại trừ khả năng này, đành bất đắc dĩ nói: "Duyệt Nhi cô nương, tộc Tử Hổ chúng ta đại thù chưa báo… …"

Duyệt Nhi tựa như hiểu rõ ý của y, cười nói: "Thất Mệnh thúc thúc, nếu vì đại thù chưa báo mà cuộc sống hàng ngày đều chìm trong huyết hải thâm thù, như vậy sẽ vô vị lắm. Chẳng lẽ con mấy trăm năm qua đều trải qua như vậy? Thù với Hồ tộc đương nhiên phải báo. Năm đó bọn họ ở Hồ Khâu suýt chút nữa thì đưa con vào chỗ chết, con không hề quên."

Tức Mặc Ly nghe thấy lời này, đôi mắt một mảnh âm u, ý lạnh càng tăng, khẽ nắm chặt tay Duyệt Nhi.

Thất Mệnh có chút kinh ngạc, không ngờ Duyệt Nhi lại nói ra lời như vậy, đành phải im lặng.

Duyệt Nhi lại mỉm cười đáng yêu: "Cứ như vậy đi tìm bọn họ báo thù sẽ là đồng quy vu tận, chẳng phải sao? Chúng ta muốn báo thù thì phải báo thù sao cho oanh oanh liệt liệt, như vậy mới vui."

Thất Mệnh cắn răng: "Mấy trăm năm qua, ta đã thu phục được tộc Bạch Hổ, họ với Hồ tộc trước giờ vẫn luôn ở thế đối lập, chúng ta có được lực lượng tham chiến!"

Duyệt Nhi hết sức hưng phấn: "Tộc Bạch Hổ có đông không?"

Thất Mệnh sửng sốt, nói: "Ước chừng một vạn(mười nghìn)"

Hai lỗ tai của Duyệt Nhi đều dựng thẳng: "Như vậy rất tốt, rất tốt."

Thất Mệnh thấy bộ dạng Duyệt Nhi như vậy, không biết vì sao trong lòng có một dự cảm hết sức không tốt. Những năm tháng về sau, y đều nghiệm chứng dự cảm vô cùng chính xác của bản thân.

Chỉ thấy Duyệt Nhi gương mặt rạng rỡ như hoa, thanh âm mềm mại uyển chuyển tuyên bố vận mệnh vô cùng bi thảm của y và tộc Bạch hổ sau này: "Một vạn đó nha. Sau này để họ đi bán thịt đi!"

Thất Mệnh suýt nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình: "Bán thịt?!"

Duyệt Nhi gật đầu nói: "Chúng ta ở Tiên giới mở một tửu lâu gọi là "Tô nhục nhục" (thịt xốp giòn), kêu gọi chúng tiểu bạch hổ đáng yêu giống chúng ta, cùng nhau phấn đấu vì một ngày mai huy hoàng và thắng lợi đi!"

Thất Mệnh đã không còn chút khí lực nào: "Thắng lợi huy hoàng?" Sao y chỉ thấy một tiền đồ u ám với hình ảnh một trang hán tử tay cầm dao mổ bán thịt heo.

Tức Mặc Ly thấp giọng nói bên tai Duyệt Nhi: "Duyệt Nhi, ngày mai lại bàn chuyện này, được không?" Thanh âm ôn nhu đến độ Duyệt Nhi không nhận ra phương hướng, nàng ngoan ngoãn gật đầu, cái miệng xinh xắn ngậm chặt. Biểu tình chết sống ra vẻ Tức Mặc Ly bảo ta không nói ta liền không nói.

Tức Mặc Ly trông thấy, bàn tay tựa như ngọc tạc nhẹ nhàng quẹt lên chiếc mũi nhỏ đáng yêu của nàng. Ngẩng đầu lạnh lùng, hoàn toàn không chút biểu cảm nhìn đám người còn lại, không một tia ấm áp như khi nhìn Duyệt Nhi.

Bọn họ đổ mồ hôi lạnh, có cần phải phân biệt đối xử như vậy không? Bọn họ biến đi là được rồi chứ gì…

Vì vậy mọi người đều ngoan ngoãn rút lui trong ánh mắt lạnh lùng của Tức Mặc Ly. Thất Mệnh đã bị Tức Mặc Ly nhìn đến toàn thân đóng băng, trong lòng cũng vạn dặm tuyết thổi, suy nghĩ liệu đêm nay có nên thu xếp hành trang lẳng lặng bỏ trốn hay không?

Đợi khi mọi người ai nấy đều tản đi, Tức Mặc Ly cúi đầu nhìn Duyệt nhi ngoan ngoãn nằm trong ngực, yêu thương sờ sờ lỗ tai be bé của nàng: "Hồ tộc lần trước đả thương nàng?"

Duyệt Nhi gật gật đầu, lại vội vàng nói: "Thù của ta ta sẽ báo. Người không được nhúng tay vào đâu đấy."

Tức Mặc Ly gật gật đầu, y sao lại không cảm giác được Duyệt Nhi hiện giờ đang nỗ lực để bản thân trở nên mạnh mẽ hơn chứ? Nàng muốn gì, y đều chiều theo nàng.

Thấy Duyệt Nhi buồn ngủ ngáp dài, y cẩn thận từ trong đỉnh lấy ra một chiếc thùng gỗ nhỏ tinh xảo, nháy mắt hóa thành một thùng gỗ có thể chứa được hai người, khẽ tập trung thần lực, một dòng nước cỡ miệng chén trà róc rách từ trên tay Tức Mặc Ly chảy vào thùng gỗ, khi qua tay Tức Mặc Ly, nước liền trở nên ấm áp.

Bất quá chỉ trong khoảnh khắc, Tức Mặc Ly liền phong bế thị giác, giúp Duyệt Nhi cởi bỏ vân sam, ôm nàng để vào trong thùng gỗ để nàng ngâm mình. Thuận tay thả thêm cánh hoa, liền nghiêng đầu quay lưng về phía Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi hưởng thụ nằm trong thùng gỗ, mãn nguyện thở dài: "Cảm giác có người chăm sóc mình thật tốt!"

Tức Mặc Ly mơ hồ cười cười, chỉ nghe thấy giọng nói rất dễ nghe quanh quẩn bên tai Duyệt Nhi: "Ta cứ như vậy đối với nàng, được không?"

Duyệt Nhi mạnh mẽ gật gật đầu, giữa hơi nước mịt mờ dần dần chìm vào giấc ngủ.

Tức Mặc Ly lau người cho nàng, ôm nàng đến trước giường, buông màn trướng xuống. Không chút tiếng động chăm chú quan sát Duyệt Nhi đang say ngủ trong lồng ngực, không biết vì sao, trên gương mặt trắng nõn tựa ngọc thế nhưng lại nóng rực, ngay cả dung mạo như họa trong bóng đêm cũng bắt đầu trở nên mơ màng, như thể tinh tú giữa trời đêm, chớp chớp tắt tắt.

Duyệt Nhi, Duyệt Nhi của ta, nàng còn phải để ta nhìn nàng như vậy, chờ đợi nàng thêm bao nhiêu năm nữa?

Tức Mặc Ly thầm thở dài, khe khẽ thả lỏng bàn tay đang nắm chặt, cúi người trằn trọc lưu luyến trên đôi môi hồng nhuận của Duyệt Nhi một lúc, để đầu Duyệt Nhi tựa trước ngực mình, chìm vào giấc ngủ.

28. Chương 28: Tử Tẫn Ấn Xuất Hiện

Hoa Tuyên Tịch thật sự nhịn không được, Lạc Thủy Thượng Thần cùng một nhóm người đến Bồng Lai tiên sơn thật sự rất giống chỉ đơn thuần là để du ngoạn. Cả ngày ngồi trên tòa tiên sơn ngắm cảnh, cùng với Duyệt Nhi cô nương mặt trời mọc thì thức dậy, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi, hoàn toàn là bộ dạng như thể tiên sơn này đích thực cảnh đẹp mê người, thích hợp để tịnh dưỡng. Tiếc cho Hoa Tuyên Tịch cứ tự mình trái suy phải đoán nhưng vẫn đoán không ra mục đích của họ. Theo lý mà nói, một đoàn người bọn họ đến khá đột ngột, không hề báo trước, nhưng Hoa Tuyên Tịch vẫn tuyệt đối không tin rằng họ chỉ đơn thuần là đi du ngoạn.

Trải qua mấy ngày, y hoàn toàn không có sức lực để mà suy đoán nữa. Vì vậy, hôm nay y đến tiểu tiên sơn Lạc Thủy Thượng Thần đang ngụ lại.

Hãy còn ở giữa không trung đã nhìn thấy Tức Mặc Ly đang ôm Duyệt Nhi, chậm rãi tản bộ trong núi. Hoa Tuyên Tịch có chút không hiểu, Lạc Thủy Thượng Thần này đối với tiểu cô nương trong lòng hết mực yêu thương, chăm lo từng li từng tí. Tiểu cô nương ấy từ đâu mà đến? Y cẩn thận dùng linh thức dò xem Tức Mặc Ly và Duyệt Nhi đang nói gì. Mặc dù hành động này kỳ thực có chút trái với gia giáo nghiêm ngặt của y, nhưng mà, y đích thực tò mò lắm rồi!

Trên gương mặt Duyệt Nhi đều là ý cười nhàn nhạt, ngay cả đôi mắt to tròn cũng lộ vẻ vui mừng phát ra từ tận đáy lòng, thanh âm tựa suối trong chảy qua ngọc thạch của Tức Mặc Ly ấm áp bao phủ sau lưng nàng.

"Phía trước năm mươi bước có một hiên đình, ghế làm từ gỗ đàn hương, ngồi trên ghế có thể nhìn thấy thác nước từ trên cao đổ xuống cách đấy không xa, xung quanh hiên đình đều là các loại hoa cỏ không biết tên, lúc này đang đua nhau khoe sắc…"

Tức Mặc Ly cẩn thận miêu tả cảnh sắc xung quanh cho Duyệt Nhi, thỉnh thoảng đôi mắt đen như mực chăm chú quan sát từng biểu cảm nhỏ nhất trên mặt Duyệt Nhi.

Trên gương mặt của Hoa Tuyên Tịch hãy còn đằng vân ở giữa không trung đều lộ vẻ kinh ngạc cùng phức tạp, mặc dù y đã sống đến từng tuổi này nhưng cũng chưa từng thấy nam tử yêu chiều nữ tử nào đến như vậy, tựa như thể chỉ cần nàng mở miệng, y sẽ liền đem cả thế giới đặt trước mặt nàng, chỉ để nàng nở một nụ cười xinh đẹp. Mà nữ tử này lại hoàn toàn không có cảm giác vì được yêu thương chiều chuộng hơn người khác mà lộ ra vẻ mất tự nhiên, tựa hồ như thể từ khi bắt đầu, chính là phải như vậy, sau này, cũng sẽ như vậy.

Hoa Tuyên Tịch thầm thở dài, vừa chuẩn bị quay đi thì từ bên hông bỗng dưng truyền tới một giọng nói lạnh lùng nhưng cũng không kém phần uy nghiêm: "Bồng Lai sơn chủ, vì sao lại nấn ná ở đây?"

Hoa Tuyên Tịch xoay người, thấy thần sắc Thất Mệnh thản nhiên, nghĩ thấy hẳn là đều đã trông thấy nhất cử nhất động vừa rồi của mình nên cũng không chút giấu giếm: "Muốn cùng Lạc Thủy Thượng Thần bàn bạc chút chuyện, tiếc rằng thấy Lạc Thủy Thượng Thần và Duyệt Nhi cô nương đang ngắm cảnh, không tiện quấy rầy, vì vậy chuẩn bị cáo từ."

Thất Mệnh chỉ khẽ cười: "Nghĩ thấy hẳn là muốn biết mục đích chúng ta đến đây rồi."

Hoa Tuyên Tịch hơi ngượng ngùng, liền nói: "Thất Mệnh huynh nếu đã biết rõ, chi bằng nói ra, cũng chấm dứt suy nghĩ lung tung của ta."

Sắc mặt Thất Mệnh có chút ngưng trọng: "Năm đó Vương của chúng ta ở vùng này bị Hồ tộc sát hại, trước lúc lâm chung còn dặn dò ta, có một vật rất quan trọng lưu lại chỗ nào đó ở Bồng Lai Tiên Sơn, một ngày nào đấy báo thù diệt tộc phải dựa vào nó. Tại đây dám hỏi Hoa sơn chủ có biết gì về vật mà Vương đã lưu lại?" Ý tứ chính là bọn ta đến thu hồi đồ vật của bọn ta, ngươi giữ thì giao ra đây.

Hoa Tuyên Tịch lý nào nghe không hiểu ý của Thất Mệnh, chỉ là ngay cả y cũng rất mơ hồ, mấy trăm năm qua, Tử Hổ Vương cũng không hề xuất hiện ở Bồng Lai Tiên Sơn, lập tức nói: "Thất Mệnh huynh nói nặng rồi, nếu lời huynh nói là thật, Bồng Lai Tiên Sơn chúng tôi đương nhiên sẽ tận lực tìm kiếm vật của mọi người. Chỉ là, mấy trăm năm qua, chúng tôi đích thực cũng không hề nghe nói gì về vật quan trọng mà Tử Hổ Vương lưu lại, không biết Thất Mệnh huynh liệu có thể mô tả chi tiết một chút?"

Thất Mệnh không thể đáp lời, thấy Hoa Tuyên Tịch không giống như đang nói dối, nhưng cũng khó đảm bảo y không phải kẻ tiểu nhân ra vẻ đạo mạo nghiêm trang? Trong lòng suy nghĩ như vậy, liền cất lời: "Chuyện này chúng ta hãy còn đang âm thầm tra xét, có tin tức sẽ bàn bạc ngay với Sơn chủ."

Hoa Tuyên Tịch gật gật đầu, nói: "Vậy ta cũng không tiện ở đây quấy rầy, xin cáo từ trước, nếu có chỗ nào không chu đáo, cứ nói với ta là được." Thất Mệnh gật đầu, nhìn theo bóng dáng nho nhã khoan thai của Hoa Tuyên Tịch dần biến mất trước mắt. Nhất thời trong lòng rối loạn vô cùng, muôn vàn suy nghĩ.

Lúc này, bất chợt nghe thấy thanh âm Duyệt Nhi thông qua linh lực truyền đến, vẫn là giọng nói mềm mại yếu ớt, thế nhưng hiện giờ lại mang theo chút gấp gáp cùng hốt hoảng: "Thất Mệnh thúc thúc… …"

Xoay đám mây, Thất Mênh vội vã hướng nơi thanh âm truyền tới mà bay. Duyệt Nhi chính là huyết mạch duy nhất của Vương, là người kế thừa duy nhất của tộc Tử Hổ, bản thân đương nhiên phải vạn phần yêu thương, cũng không dám có nửa phần lơi lỏng khinh suất.

Khi Thất Mệnh đến nơi, Tức Mặc Ly vẫn đang ôm Duyệt Nhi như cũ, chỉ là dung mạo như họa ấy đã mang cả vẻ lo lắng cùng đau lòng, thấy y đến, ánh mắt thản nhiên quét qua, liền như cũ chăm chú nhìn người trong lòng.

Chỉ thấy ấn đường trên trán Duyệt Nhi ẩn ẩn nổi lên một ấn ký màu tím, ấn ký này lúc ẩn lúc hiện, thoạt nhìn chỉ có cảm giác giống như một nhụy hoa màu tím, nhưng nhìn kỹ lại thì chính là một đống lửa tử sắc đang bùng cháy dữ dội, Duyệt Nhi dường như rất khó chịu, hoàn toàn không khống chế được biến hóa nơi ấn đường, như thể có vật gì đó muốn nổi lên, thân thể cũng mơ hồ không thể kềm chế.

"Tức Mặc Ly, đau… …" Đôi tai nhỏ của Duyệt Nhi vô lực rũ xuống, đôi mắt to tròn không trông thấy gì, chỉ có thể bất lực nhỏ giọng kêu than với Tức Mặc Ly.

Tức Mặc Ly lập tức xoa xoa lỗ tai nhỏ của nàng, nếu như hiện giờ liền phong ấn, giải trừ ấn ký nơi ấn đường của nàng, nhất định sẽ hủy đi tu vi cùng linh căn mà Duyệt Nhi đang có, như vậy sẽ không khác gì người phàm bình thường. Y có thể cho nàng sự bảo bọc tốt nhất cũng như những thứ nàng muốn, nhưng y biết đó không phải là điều nàng cần, như vậy sẽ chỉ hủy hoại nàng mà thôi. Giờ phút này thấy Duyệt Nhi bị giày vò, lần đầu tiên trái tim như thể bị khuyết đi một mảnh.

Thất Mệnh thấy tình trạng Duyệt Nhi như vậy thì kinh hãi vô cùng. Ấn ký này chính là Tử Tẫn ký trong truyền thuyết của tộc Tử Hổ, y cũng không biết Tử Tẫn ký đại biểu cho cái gì, chỉ là trong lịch sử, truyền thuyết của Tộc Tử Hổ từng xuất hiện qua. Khi ấy cũng không chăm chỉ nghiên cứu. Trong lòng mơ hồ cảm giác được chuyện này phi thường đến mức nào.

Tức Mặc Ly đột nhiên tựa như nhìn y: "Ngươi cũng là tộc Tử Hổ, biện pháp." Giọng nói lạnh lùng giống như mang theo vô số vụn băng lạnh lẽo đánh về phía Thất Mệnh.

Thất Mệnh vội vã hồi phục tinh thần, trong lòng rối loạn vô cùng, cũng biết vừa rồi Duyệt Nhi dùng linh lực truyền âm đến cho y là vì hi vọng y có biện pháp, đành hổ thẹn nói: "Chuyện này, chỉ là truyền thuyết trong tộc chúng ta, chi tiết cụ thể ta cũng không biết. Vì vậy hiện giờ, chỉ có thể trước khiến Duyệt Nhi hôn mê, rồi dùng linh lực áp chế… …"

Đôi đồng tử đen như mực của Tức Mặc Ly lần nữa dán trên người Duyệt Nhi, thấy ấn ký nơi ấn đường nàng hãy còn lúc ẩn lúc hiện, biểu tình đau đớn trên mặt không hề giảm đi, trong lòng càng thêm thống khổ, cúi đầu xuống khe khẽ trằn trọc trên đôi môi non mềm của Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi không thấy được dáng vẻ của Tức Mặc Ly, trên môi là sự tiếp xúc khẽ khàng mà tê dại nhưng lại khiến nàng càng trở nên mẫn cảm. Mắt chợt nhắm lại, một lần nữa hoa hoa lệ lệ bất tỉnh trong ngực Tức Mặc Ly.

Tức Mặc Ly liếc cũng không thèm liếc Thất Mệnh đang đứng sững sờ bên cạnh, ôm lấy Duyệt Nhi trực tiếp bay về nhà gỗ nơi họ ngụ lại.

Đợi đến khi Thất Mệnh khôi phục lại thanh tỉnh, ánh mắt sáng quắc chăm chăm nhìn thác nước trước mặt. Với thân phận là thuộc hạ được Tử Hổ Vương tín nhiệm nhất, mấy trăm năm qua dựa vào sức lực bản thân thoát khỏi sự truy sát của Hồ tộc, thu phục tộc Bạch Hổ, sự cẩn trọng khi hành sự cùng sự thâm sâu mưu lược của Thất Mệnh cũng không phải người bình thường có thể so sánh.

Ấn ký của Duyệt Nhi đã xuất hiện khi ở gần nơi này, nhất định là do vật mà Tử Hổ Vương lưu lại đã khơi gợi ra. Y cũng không vội đi tra xét ngọn ngành, trong lòng rốt cuộc vẫn ít nhiều lo lắng cho Duyệt Nhi, cũng vội vàng đi về hướng căn nhà gỗ nơi Duyệt Nhi ở.

Ha ha, nữ nhi của Vương thật sự không đơn giản a!

29. Chương 29: Bắt Giặc Bắt Vua

Bồng Lai tiên sơn vẫn vương vấn mây mù như trước nay, giống như duỗi tay ra thì có thể cầm được đám mây trắng trong tay để ngắm nghía.

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi ngồi trên chiếc ghế đàn hương trong đình, ngón tay vuốt ve từng lọn tóc buông xuống của nàng, nhẹ nhàng quấn lại, chỉ trong nháy mắt lọn tóc kia lại rơi xuống, ngón tay thon dài của Tức Mặc Ly chơi đùa mải miết.

Đứng ở cách đó không xa, Thất Mệnh im lặng nhìn cảnh tượng trước mắt, không thể không thừa nhận, khi hai người bọn họ ở cùng một nơi với nhau thì tựa như trên thế gian chẳng có chuyện gì quan trọng, chỉ cần lẳng lặng nhìn thấy họ, lòng sẽ từ từ bình tĩnh trở lại.

Duyệt Nhi ngoan ngoãn ngồi trong lòng Tức Mặc Ly, hơn ba trăm năm trước, nàng vẫn luôn sáng sáng chiều chiều bên cạnh Tức Mặc Ly, có điều không phải ngồi trong lòng mà là ngủ trên tay y thôi. Cảm giác yên tĩnh ấm áp như vậy khiến nàng nhịn không được lim dim mắt, có chút không muốn rời khỏi lòng y.

Tâm tư đấu tranh trong chốc lát, cuối cùng Duyệt Nhi vẫn bại trận, đứng dậy rời khỏi vòng ôm của Tức Mặc Ly, mặt hướng về thác nước nhỏ bên kia nhìn không chớp mắt.

Tức Mặc Ly cũng nhanh nhẹn đứng dậy, đưa tay bế nàng lên: "Ta đến đó đi."

Duyệt Nhi bất mãn quay đầu lại, đôi mắt to lúc này không thấy gì vẫn trừng lớn nhìn về hướng Tức Mặc Ly, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mím: "Ta muốn tự mình đến đó." Tại sao mọi chuyện y đều phải làm, rõ ràng quyết định bản thân phải trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhìn dáng vẻ nàng đáng yêu như thế, Tức Mặc Ly gật đầu, đứng phía trước nàng, không có động tác gì, vẫn chăm chú nhìn từng cử động của nàng.

Duyệt Nhi quay người lại. Vươn hai tay ngưng tụ linh lực, trên tay hiện lên hai luồng ánh sáng nho nhỏ to khoảng chừng cái bát, lỗ tai be bé ngưng tụ thính thực lắng nghe tiếng thác nước, chỉ trong chốc lát, ánh sáng trong tay bay thẳng đến dãy thác nước. Một tiếng nổ 'ầm' trong nháy mắt truyền khắp cả Bồng Lai tiên sơn, cả vách núi sừng sững thoáng chốc bị đánh tan thành những mảnh nhỏ rơi rải rác từ thác nước đến bên hồ. Lúc này thác nước đã không còn vách núi chống chịu, mất đi khí thế ầm ào, chậm rãi luồn qua đá vụn chảy xuống.

Lúc Duyệt Nhi ra tay thì Tức Mặc Ly đã phất tay tạo một kết giới phía trước Duyệt Nhi, ngăn ngừa bọt nước hoặc đá vụn bắn vào người nàng. Hai bàn tay nhỏ bé của Duyệt Nhi ngơ ngác nâng lên trước mắt mình, tuy rằng không trông thấy, nhưng bất cứ ai cũng có thể nhìn ra vẻ kinh ngạc của nàng.

Nàng chỉ biết sau khi lần đó độ Thần kiếp thất bại, dường như linh thức của mình đã thông suốt rõ ràng hơn, ngộ tính cũng tăng cao. Nhưng trong thời gian ngắn như thế không thể nào lợi hại như vậy chứ! Một chưởng nhẹ nhàng này, nàng cảm giác được sự chấn động của Bồng Lai tiên sơn.

Duyệt Nhi quay đầu, không thể tin được mà nói với Tức Mặc Ly ngay trước mặt: "Thì ra ta lợi hại như vậy nha!"

Tức Mặc Ly nhẹ nhàng cười: "Nàng vẫn luôn lợi hại như vậy." Giọng nói như suối trong kia lại mang theo sự dịu dàng, tinh thần và thể xác của Duyệt Nhi đều thoải mái, hai mắt thật to lập tức cong thành hình trăng khuyết.

Từ rất xa truyền đến một giọng nói du dương mang theo chút bất mãn: "Lạc Thủy thượng thần và Duyệt Nhi cô nương, lần này hai người đã hủy đi vách núi của Bồng Lai tiên sơn, còn muốn làm gì nữa?" Vừa dứt lời, Hoa Tuyên Tịch đã đáp xuống trước đình, gương mặt anh tuấn trở nên nặng nề nghiêm trọng.

Duyệt Nhi quay khuôn mặt nhỏ nhắn về phía Hoa Tuyên Tịch, tỏ vẻ đang nói chuyện với y: "À, cái đó, ta tới lấy một thứ mà thôi."

Khuôn mặt thanh tú nghiêm trọng của Hoa Tuyên Tịch thiếu chút nữa vỡ vụn: "Duyệt Nhi cô nương muốn lấy cái gì?"

Duyệt Nhi khoát tay: "Thất Mệnh thúc thúc nói sau dòng thác này có thứ mà chúng ta luôn tìm kiếm, ta cũng không biết là cái gì."

Hoa Tuyên Tịch cắn răng nhìn nét mặt 'ta không biết nhưng ta thật sự tới lấy đồ' của nàng, miễn cưỡng nói: "Thứ trên Bồng Lai tiên sơn của ta đương nhiên luôn thuộc về Bồng Lai tiên sơn, Duyệt Nhi cô nương làm như thế có chút không ổn?"

Sơn chủ đời trước đã từng nói, tòa tiên sơn này cất giấu một vật chí bảo của lục giới, y làm Bồng Lai sơn chủ tới nay, vì sợ không khỏi dẫn đến tranh giành của ngoại giới nên cũng không điều tra khắp nơi, cũng không biết ở nơi nào. Hiện giờ xem ra vật kia nhất định ở trong này .

Duyệt Nhi cũng không có cảm thấy có gì không ổn, ngọt ngào cười, nói: "Nếu cảm thấy không ổn, vậy chúng ta cứ thi xem ai lấy trước thì vật đó thuộc về người ấy, thế nào?"

Trên khuôn mặt anh tuấn của Hoa Tuyên Tịch hiện lên một nụ cười lạnh, Lạc Thủy thượng thần ở bên cạnh nàng, ai dám thi với nàng chứ? Y lạnh lùng nói: "Như thế xem ra Duyệt Nhi cô nương và Lạc Thủy thượng thần là muốn ỷ thế đè người ?"

Duyệt Nhi không nói gì, giống như không rõ đề tài như thế nào lại chuyển thành vấn đề này, Tức Mặc Ly càng không nói rồi, đôi đồng tử sâu thẳm đen láy như mực chỉ chăm chú nhìn Duyệt Nhi.

Hoa Tuyên Tịch cũng không giận, giọng nói vẫn du dương: "Lạc Thủy thượng thần, nếu hai người ức hiếp người như thế, toàn bộ Bồng Lai Tiên sơn cho dù có liều mạng cũng phải phân tranh cao thấp với hai người. Bồng Lai tiên sơn ta gần bốn trăm năm không xuất thế, nhưng cũng sẽ không tùy tiện để người khác lấy đi thứ thuộc về chúng ta!"

Y vung tay lên, một luồng linh lực bắn về phía không trung, phát ra âm thanh báo hiệu. Lập tức đệ tử của Bồng Lai tiên sơn từ các nơi dũng mãnh tiến đến, áp sát về phía đình. Từ khi Lạc Thủy thượng thần bước vào Bồng Lai tiên sơn, Hoa Tuyên Tịch đã chuẩn bị vẹn toàn tất cả, dù sao, ai cũng không thể yên tâm để cho người có mục đích không rõ ràng bước vào trong nhà mình.

Thất Mệnh dùng linh thức nhận định tình huống xa xa xung quanh đình, cười nói: "Nếu Bồng Lai sơn chủ cho rằng vật nhà mình không thể giao cho người ngoài, vậy chi bằng hãy cùng tộc Tử hổ chúng ta hợp tác, như thế nào? Dù sao các ngươi cũng không thiệt thòi gì."

Hoa Tuyên Tịch cười ha ha: "Bồng Lai tiên sơn ta che giấu tài năng nhiều năm như vậy cũng không phải vì muốn trở thành quân cờ hay vật hi sinh trong cuộc chiến tranh đấu chủng tộc của các người, hơn nữa, điều kiện Hồ vương đưa ra hơn hẳn bộ tộc Tử hổ hai bàn tay trắng các người rất nhiều, hợp tác với các người sao lại không thiệt thòi chứ? Huống chi. . . . . ." Y mỉm cười nhìn chúng đệ tử đã tiến đến bên đình: "Các người cũng không có tiền cược đủ để bàn điều kiện với ta."

Tức Mặc Ly thản nhiên liếc mắt nhìn phần lớn đệ tử chung quanh, lại đưa ánh mắt trở về trên người Duyệt Nhi, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, giống như tất cả mọi chuyện xảy ra xung quanh đều không liên quan đến mình, trong lòng trong mắt trong tay, chỉ dung nạp một người mà thôi.

Hoa Tuyên Tịch đã dự liệu trước mọi việc, nhìn qua dường như y đã nắm toàn cục trong tay, nói: "Lạc Thủy thượng thần, Duyệt Nhi cô nương, Thất Mệnh huynh, mời trở về đi."

Chung quanh gần ngàn đệ tử tinh anh của gia tộc rất có khí thế, tất cả đều bày ra dáng vẻ chuẩn bị chiến đấu bất kỳ lúc nào.

Duyệt Nhi đột nhiên mở miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn nhìn về hướng Hoa Tuyên Tịch: "Ngươi muốn đuổi chúng ta đi sao?" Giọng nói mềm nhẹ kết hợp với nội dung lời nói, lại nhìn đôi mắt to không trông thấy gì chợt lóe sáng của nàng, trong lòng mọi người cảm thấy làm ác thật chẳng dễ chịu, cảm thấy như mình đã đuổi một đứa trẻ không nhà rơi vào cảnh đầu đường xó chợ.

Hoa Tuyên Tịch khép mắt, không nói gì.

Duyệt Nhi thấy y không trả lời, giọng nói mang theo chút uất ức: "Lúc trước ngươi nói tiên dược trên núi có thể giúp ta thấy lại ánh sáng, còn nói có việc gì cần cứ việc nói với ngươi, nhưng hôm nay, chẳng qua ta chỉ chuẩn bị lấy lại thứ của tộc Tử hổ ta thì ngươi liền trở mặt. Có thể thấy được, lời ngươi nói chẳng thể tin được! Hừ!"

Hoa Tuyên Tịch vội nói: "Ta. . . . . ." Dù thế nào trên tiên giới y vẫn là người có chút phong thái đứng đắn, đã nói là sẽ giữ lời, ổn trọng cẩn thận, hiện giờ lại bị tiểu cô nương này nói đến không đáng một đồng, nhưng mỗi câu nàng nói đều là sự thật, trong lòng Hoa Tuyên Tịch nảy sinh cảm giác vô lực, không thể nghĩ ra cách tranh cãi gì nữa, đôi co với một tiểu cô nương không phải càng tỏ ra cho mọi người thấy mình quá hẹp hòi sao?

Duyệt Nhi thấy y nói "Ta" rồi không nói thêm gì, cười gian trá nói: "Ha ha, ngươi bảo ta đi, ta cứ không đi."

Chúng đệ tử: có thể như vậy sao?

Đôi mắt to không nhìn thấy của Duyệt Nhi chớp chớp, sáng trong đến mức người ta không dám nhìn thẳng: "Thất Mệnh thúc thúc, ha ha, bây giờ có thể thu phục y rồi đó!"

Thất Mệnh cười nói: "Đương nhiên có thể." Nói xong liền cao giọng, âm thanh dùng linh lực phát ra trong nháy mắt truyền khắp Bồng Lai tiên sơn: "Mọi người xuất hiện đi."

Chỉ thấy lờ mờ bóng dáng của Phất Dung, Cửu Kiếm, Ngưng Không, Kha Mộ Thanh, Khổng Tước từ đằng xa cưỡi mây bay đến, trên tay dẫn theo vài người.

Hoa Tuyên Tịch trong lòng kinh hãi, lờ mờ cảm giác được chuyện lớn không ổn, khuôn mặt anh tuấn đã không còn nét bình tĩnh vừa rồi.

Những người kia rất nhanh đã từ đụn mây hạ xuống dàn thành hàng trước mặt Hoa Tuyên Tịch, đúng là năm vị trưởng lão của Bồng Lai tiên sơn! Trong Bồng Lai tiên sơn ngoại trừ sơn chủ ra còn có năm đại trưởng lão chưởng quản mọi chuyện lớn nhỏ, các tinh anh đệ tử bên cạnh đa số đều là người của họ, giờ phút này nhìn thấy năm vị trưởng lão, trong lòng tất cả mọi người đều có chút rối loạn.

Giọng nói nhu mềm của Duyệt Nhi truyền đến, mang theo vài phần dí dỏm: "Sơn chủ đại nhân này, bắt giặc bắt vua trước, ngươi có hiểu hay không vậy?"

Lời nói dí dỏm đáng yêu của nàng, giọng nói kiều mỵ uyển chuyển nói không thành lời, mọi người nghe thấy không khỏi yếu mềm vài phần, nhưng vào giây phút này, chính tại nơi đây, người người trong Bồng Lai sơn cũng không có tâm tình mà yếu lòng.

Mọi người không nói gì mà âm thầm chống đỡ, ánh mắt lẳng lặng nhìn Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi giãy khỏi tay Tức Mặc Ly, nhảy một cái cả người liền bám trên lưng Tức Mặc Ly, hai tay vòng quanh cổ y.

"Chúng ta đi, đi ra sau thác nước xem có cái gì, ha ha." Tức Mặc Ly gật đầu, để mặc nàng duy trì tư thế cõng khiến người ngoài cảm thấy hiếu kỳ xem lẫn chút mờ ám, đạp không bay đến chỗ vách núi bị đánh nát.

Đi được một nửa, Duyệt Nhi quay đầu lại nói một câu: "Thất Mệnh thúc thúc, chiêu này dùng thật tốt. Còn lại tới giao cho thúc đó. Hỏi bọn họ có phục hay không?"

Mọi người trên Bồng Lai tiên sơn: . . . . . .

Cảm giác cả một đám đông bị một tiểu cô nương đùa giỡn là chuyện gì cơ chứ?

30. Chương 30: Sát Na Phương Hoa

Vách núi đã bị Duyệt Nhi đánh nát. Tức Mặc Ly cõng Duyệt Nhi đạp trên không trung vòng ra phía sau vách núi, bàn tay Tức Mặc Ly giữ lấy Duyệt Nhi để nàng không bị ngã: "Phía sau vách núi là hồ nước."

Duyệt Nhi mỉm cười nói: "Đi xuống đi, hẳn là ở nơi đó." Tức Mặc Ly gật đầu, ở xung quanh hai người bày ra một không gian ngăn cách nước, đạp không bước vào trong hồ.

Cầm Duyệt Nhi đặt trên vai Mặc Ly, bởi vì mất đi thị giác cho nên những giác quan khác trở nên nhạy bén hơn. Mùi hương sen nhàn nhạt thơm mát trên người Tức Mặc Ly bay vào mũi nàng, ngửi đến cả thể xác lẫn tinh thần của nàng đều thoải mái.

"Tức Mặc Ly, người rất thơm."

Tức Mặc Ly thấp giọng cười: "Nàng cũng thơm."

Duyệt Nhi mở to mắt, nàng sao lại thơm được, mỗi ngày đều muốn ăn thịt, không có mùi thịt nướng thì đã may rồi, "Lừa người!"

Tức Mặc Ly mỉm cười nhìn biểu hiện đáng yêu của nàng, sương lạnh tràn đầy trong đáy mắt trong thoáng chốc giống như đã bị gió xuân thổi tan, khuôn mặt đẹp như tranh ấy chói sáng đến mức khiến cho người ta không thể mở mắt, y cúi thấp đầu, đôi môi trơn ấm đặt bên má Duyệt Nhi, nhẹ giọng nói: "Chỗ nào của nàng cũng thơm hết."

Hơi thở ấm áp khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi ửng hồng, hoàn toàn lý giải không được lời nói của Tức Mặc Ly có bao nhiêu mờ ám, chỉ hơi nghiêng mặt đi. Hai lỗ tai nhỏ khẩn trương kích động đến độ dựng thẳng lên, trong lòng kêu rên một tiếng: vì sao lại bị sắc đẹp hấp dẫn đến mức chịu không nổi thế chứ!

Dưới đáy hồ lại có một tảng đá lớn hình thù kỳ quái, giữa tảng đá có một chỗ lõm, trên bề mặt đặt một cái hộp nhỏ không bắt mắt. Tức Mặc Ly cảm nhận một hơi thở quen thuộc, đôi mày dài đến tận tóc mai khẽ nhăn lại.

Duyệt Nhi không nhìn thấy, chỉ có thể ôm lấy Tức Mặc Ly, giờ phút này cũng không biết tình huống chung quanh như thế nào: "Nhìn thấy cái gì sao? Có phải là dạ minh châu giống viên dạ minh châu lớn trong bảo vật của Đông Hải Long Vương không?."

Tức Mặc Ly bật cười, đưa tay véo nhẹ chiếc mũi nhỏ của nàng: "Chỉ có một hộp gỗ nhỏ." Duyệt Nhi thất vọng 'à' một tiếng, hai lỗ tai be bé vô lực cụp xuống, hừ, cha cũng không để lại cho nàng vật có chút gía trị gì hết.

Tức Mặc Ly cũng không giải thích, đưa bàn tay lấy chiếc hộp gỗ nhỏ, chỉ dùng chút linh lực, nắp hộp nhỏ đã kêu răng rắc mở ra. Xem ra người trước đây lén đặt nó ở chỗ này cũng chính là phụ thân của Duyệt Nhi, ông ta cảm thấy phòng hộ bên ngoài đã đủ hoàn mỹ, chỗ này rất bí ẩn, có thể tìm tới nơi này nhất định cũng không đơn giản, cho nên cũng không có tiêu phí bao nhiêu thời gian đặt trên chiếc hộp này.

Một tia ánh sáng trắng chói mắt bắn ra từ cái hộp nhỏ, đôi đồng tử đen như mực của Tức Mặc khẽ dao động, thần thức đem mảnh vỡ Thiên Cơ Linh Lung lúc trước thu được từ trong đỉnh lấy ra, bay tới bên cạnh cái hộp gỗ, Tức Mặc Ly nắm chiếc hộp gỗ đang phát ra luồng ánh sáng trắng, áp chế chiếc hộp đang không ngừng rung động cho đến khi nó không còn dao động nữa. Lập tức, mảnh vỡ Thiên Cơ Linh Lung trong hộp bay ra, cộng với hai mảnh vỡ trước, vừa đúng ba mảnh.

Duyệt Nhi cẩn thận lắng nghe tất cả những chuyện xảy ra, lúc này mới cảm thấy hơi nghi ngờ nói: "Sao phụ thân lại có mảnh vỡ của Thiên Cơ Linh Lung?"

Tức Mặc Ly không trả lời, chỉ hơi dùng sức, trong nháy mắt hộp gỗ nhỏ hóa thành tro để lại một vòng trang sức tinh tế: "Thứ phụ thân nàng muốn để lại cho nàng là cái này."

Duyệt Nhi không nhìn thấy, hai tay lại đang ôm lấy cổ của Tức Mặc Ly, giờ phút này nghe Tức Mặc Ly nói thế thì không khỏi tò mò, xoay xoay hai ba cái nói: "Cái gì vậy?"

Tức Mặc Ly dùng một bàn tay nâng nàng lên, thấy trên khuôn mặt trắng mịn của nàng biểu hiện hết tất cả sự tò mò, giọng nói khẽ dịu dàng: "Là đồ trang sức. Ngọc sáng màu tím, giống với ấn ký trên đầu nàng ngày ấy. Ừ, rất đẹp." Tức Mặc Ly vốn ít lời, miêu tả như vậy đã là tốt lắm rồi.

Duyệt Nhi hấp tấp lắc lắc cái đầu nhỏ: "Vậy mang cho ta đi, ha ha."

Tức Mặc Ly vung tay lên, trang sức kia đã được đeo trên trán của Duyệt Nhi, minh ngọc màu tím tỏa ra ánh sáng tràn đầy màu sắc, làm nền cho khuôn mặt trắng nõn của Duyệt Nhi càng ngọc tuyết đáng yêu.

Duyệt Nhi 'a' một tiếng, trong đầu thoáng chốc liền xuất hiện mấy chữ, vui mừng nói: "Tại sao có thể như vậy? Thật thần kỳ, vòng đeo này tên là Sát Na Phương Hoa. . . . . ." Nàng có chút kinh ngạc, từ sau khi Tức Mặc Ly phất tay giúp nàng đeo thứ đó vào, trong đầu xuất hiện rất nhiều thứ. Chỉ cần nàng nghĩ đến, thông tin này sẽ hiện lên trong ý thức của nàng, giống như nó vốn ở đó vậy.

Tức Mặc Ly dùng hai tay nâng nàng trở về, thấy hai lỗ tai nhỏ của nàng kích động dựng thẳng lên, liền giải thích: "Đây vật truyền đời của tộc Tử hổ nàng, phụ thân nàng để lại cho nàng, tất nhiên là vật quý báu." Nhưng mà, thứ này không thể so sánh với Huyễn Oanh Lưu Ly trượng mà y cho Duyệt Nhi, vốn không cùng một cấp bậc, Tức Mặc Ly cũng không nói cho Duyệt Nhi biết.

Duyệt Nhi gật đầu, hai tay ôm chặt cổ Tức Mặc Ly, cằm như có như không khẽ tựa vào vai Mặc Ly, chỉ cảm thấy giờ phút đang nhẹ nhàng bước đi trong nước, mùi hương sen thoang thoảng trên người Tức Mặc Ly, trong vòng ôm dịu dàng, đúng là một nơi hưởng thụ ấm áp nhất trong trời đất, chưa đầy một lát liền cảm thấy buồn ngủ.

Đôi mắt đen như mực của Tức Mặc Ly khẽ dịch chuyển, nhìn thấy hai lỗ tai nhỏ của Duyệt Nhi cong cong cụp xuống bên trên mái tóc đen nhánh vô cùng đáng yêu, dáng người mềm mại nhỏ nhắn chôn trong lòng y, cảm giác thỏa mãn tựa như giờ phút này y đang ôm cả trời đất vào trong lòng vậy, khiến cho đôi mắt đẹp như họa của Tức Mặc Ly trở nên dịu dàng hơn, khiến người ta sa vào vạn kiếp bất phục.

Sau khi Thất Mệnh dẫn năm vị trưởng lão đã bị bắt tới, cố gắng dùng mọi cách để cưỡng bức dụ dỗ Hoa Tuyên Tịch, sắc mặt Hoa Tuyên Tịch biến thành màu đen, đồng ý yêu cầu liên minh với tộc Tử hổ. Giờ phút này trong lòng y uất ức chết được, nghĩ Bồng Lai tiên sơn giấu tài năng mấy trăm năm thế nhưng lại xuất thế với phương thức như vậy. Điều y càng không nghĩ đến chính là sau này, sau này y hoàn hoàn toàn toàn thần phục một cô hổ nhỏ thoạt nhìn rất đơn thuần lại vô hại, mà còn ân cần giúp việc cho nàng.

Sắc mặt mọi người đều khác nhau, không khí nặng nề khó lường đều đang chờ đợi hai người từ sau vách núi đi ra.

Không lâu sau, chỉ thấy Tức Mặc Ly quần áo trắng tinh, phong hoa tuyệt đại, tựa ánh trăng sáng, đạp không mà đến, như thể từng bước chân đều nở hoa sen, trong trẻo nhưng lạnh lùng mà xa xôi, trong lòng đang ôm Duyệt Nhi ngọc tuyết đáng yêu đang ngủ say.

Tất cả mọi người đều ngây ra, khí chất phong nhã tài hoa này, cảm giác ấm áp này khiến mọi người không thốt nên được lời nào, khung cảnh trước mắt giống như một cảnh sắc tuyệt đẹp bước ra từ trong tranh, bọn họ không tự chủ mà ngừng thở, sợ kinh động đến hai người kia.

Tức Mặc Ly lướt mắt nhìn qua mọi người, lại giống như không có gì dung nhập vào trong mắt, ôm người trong lòng bước về phía căn nhà gỗ.

Chỉ có Thất Mệnh nhanh mắt nhìn thấy tử ngọc trên trán của Duyệt Nhi, nhận ra rằng Duyệt Nhi đã lấy được Sát Na Phương Hoa, vật truyền đời của tộc Tử hổ, trong lòng vừa vui sướng lại yên lòng.

31. Chương 31: Một Mồi Lửa Đốt Trụi Bồng Lai Tiên Sơn Các Ngươi

Lúc hoàng hôn, các đại trưởng lão của Bồng Lai Tiên Sơn đều nhận được tin của Hoa Tuyên Tịch, bảo bọn họ đến đại điện sơn chủ bàn bạc đại sự. Các đại trưởng lão vội vàng bỏ qua bữa tối trên tay, gấp gáp bay đến đại điện của sơn chủ. Phải biết rằng Bồng Lai Tiên Sơn lánh đời nhiều năm như vậy, đã lâu rồi cũng chưa từng xuất hiện chuyện "đại sự" gì.

Vừa mới vào đại điện đã thấy Lạc Thủy Thượng Thần ôm Duyệt Nhi ngồi trên vị trí chủ trì mà Hoa Tuyên Tịch vẫn thường ngồi thì nhất thời có chút kinh ngạc, không hẹn mà cùng hướng mắt nhìn Hoa Tuyên Tịch đang ngồi bên cạnh cách đó không xa. Đôi mày đen nhánh của Hoa Tuyên Tịch không chút tiếng động nhíu lại, y cũng chẳng phải là mới tới cách đó không lâu đấy sao? Nhận được ánh mắt tha thiết cùng nặng nề từ các trưởng lão, Hoa Tuyên Tịch đành phải bất đắc dĩ tiến lên một bước, hết sức ôn hòa nói: "Lạc Thủy Thượng Thần, Duyệt Nhi cô nương, lần này gấp rút gọi chúng tôi đến là vì việc gì?" Khụ một tiếng lại nói:

"Chủ vị Bồng Lai Tiên Sơn chúng tôi trước giờ chỉ có Sơn chủ Bồng Lai ngồi…" Ý chính là mấy người như vậy không phải là quá phận sao?

Duyệt Nhi ngồi trong lòng Tức Mặc Ly, đôi mắt màu hổ phách to tròn long lanh nhưng lại không nhìn thấy gì chớp chớp, cho thấy đang lắng nghe y nói, chỉ là không trả lời được mà thôi.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng đang từng miếng từng miếng cắn chân gà Tức Mặc Ly đưa đến môi đút cho, miệng nhỏ nghẹn lại nuốt từ từ, cho thấy hoàn toàn không có thời gian trả lời câu hỏi.

Chẳng dễ gì mới nuốt xuống được, nàng ngẩng đầu hướng Tức Mặc Ly, thanh âm mềm mại nũng nịu mang theo trách móc: "Lớn quá…"

Mọi người: Trách Lạc Thủy Thượng Thần cái gì, y chỉ là đút đến bên miệng nàng mà thôi, nàng cắn miếng to như vậy mà còn trách người khác… …

Tức Mặc Ly chỉ khe khẽ gật gật đầu, thanh âm như suối trong chảy qua ngọc thạch nhẹ nhàng đáp lại: "Lần sau sẽ làm miếng nhỏ đút cho nàng."

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi lập tức cong thành hình lưỡi liềm, hai lỗ tai be bé màu tím cũng cong cong, hết sức vui vẻ: "Được."

Mọi người đều kinh ngạc, sống đến từng tuổi này rồi cũng chưa từng thấy qua phương thức sống chung sủng nịch cưng chiều cỡ này. Tiên nhân trường thọ, năm tháng dằng dặc, thời gian lâu dài, những chuyện này nọ của thế gian cũng nhìn đến nhàm chán, đặc biệt là đối với ba chuyện cảm tình. Hiện giờ Lạc Thủy Thượng Thần- nam tử đến từ Thần giới, người trải qua không ít tháng năm thời gian, bây giờ lại có thể để tâm lưu ý đến một nữ tử như vậy? Trong lòng mọi người vừa kinh ngạc vừa hâm mộ, nhưng càng nhiều hơn chính là phức tạp, một người là thần, một người thì không tiên không ma, không yêu không quỷ, cũng không phải một tiểu cô nương phàm nhân, liên tưởng đến loạn của Hạo Thiên Thần đế, giờ phút này cũng không biết là chuyện này có thể náo loạn đến thế nào đây.

Trong lúc suy ngẫm, Duyệt Nhi đã ăn xong chân gà, Tức Mặc Ly từ bên trong đỉnh lấy ra một chiếc khăn tay, lau sạch gương mặt nhỏ nhắn của nàng và tay mình, lại lấy nước mật hoa ấm áp, sau khi đút cho Duyệt Nhi uống xong, Duyệt Nhi mới thở dài một tiếng tràn đầy thỏa mãn, nói: "Vừa rồi có ai nói gì?"

Bồng Lai Tiên Sơn ai nấy đều không thốt nên lời, Cửu Kiếm đứng ở bên cạnh nhịn không được, nói: "Duyệt Nhi cô nương, vừa rồi Sơn chủ hỏi cô gọi họ đến có chuyện gì? Cũng nói cô ngồi trên ghế chủ vị có chút không thỏa đáng."

Duyệt Nhi "A" một tiếng, nghi hoặc nói: "Vì sao ta ngồi ở ghế chủ vị không thỏa đáng?"

Biểu tình này, như thể thực sự không hiểu vì sao lại không được. Một vị trưởng lão của Bồng Lai Tiên Sơn bước ra khỏi hàng nói: "Chủ vị của Bồng Lai Tiên Sơn chúng ta đương nhiên là Sơn chủ Bồng Lai chúng ta ngồi rồi, Duyệt Nhi cô nương hiện giờ ngồi trên vị trí Bồng Lai Tiên Sơn Sơn chủ, chẳng phải là làm nhục Sơn chủ của chúng ta."

Duyệt Nhi hiểu ra, nghĩ nghĩ nói: " Lớn hơn Sơn chủ các người thì có ngồi được không?"

Vị trưởng lão đó suy tư một hồi, đành phải trả lời: "Lớn hơn Sơn chủ đương nhiên ngồi được, chỉ là các vị là khách, đương nhiên không tính."

Duyệt Nhi "A" một tiếng, quay đầu nói với Hoa Tuyên Tịch ngồi bên cạnh: "Ngươi gọi ta là chủ tử, ta đây đích thực có thể ngồi rồi a." Trên gương mặt nhỏ nhắn hoàn toàn là vẻ đương nhiên.

Kha Mộ Thanh đứng bên cạnh, khóe miệng co rút, chủ tử lại giở trò cưỡng đoạt dân nữ rồi, à, không, cưỡng đoạt thuộc hạ mới đúng.

Sắc mặt Hoa Tuyên Tịch hết xanh lại đen: "Duyệt Nhi cô nương, cô muốn phá bỏ hiệp định đồng minh của chúng ta sao? Hết lần này đến lần khác khiêu chiến địa vị và tôn nghiêm của Bồng Lai Tiên Sơn chúng ta. Lẽ nào thật sự cho rằng chúng ta dễ bị ức hiếp đến thế?" Hiện giờ năm vị trưởng lão đều không bị kèm cặp, có năng lực giao chiến, Hoa Tuyên Tịch cũng dự định bất chấp tất cả.

Y vừa dứt lời, Cửu Kiếm, Phất Dung, Ngưng Không, Kha Mộ Thanh, Thất Mệnh, Khổng Tước đứng bên cạnh đều bắt đầu trở nên nghiêm nghị, dáng vẻ tùy thời đều có thể xông lên đánh nhau.

Duyệt Nhi bất mãn nói: "Ngươi đây là khinh ta không đủ mạnh? Nhưng mà, các ngươi hiện giờ sáu người cũng không đánh lại chúng ta." Hoa Tuyên Tịch có chút do dự nhìn chung quanh, ba vị thần sứ, Thất Mệnh và Kha Mộ Thanh đều có tu vi cực cao, lại thêm Khổng Tước, quan trọng nhất là Lạc Thủy Thượng Thần ngồi bên cạnh nàng kia, y suy sụp thở dài, không nói gì nữa.

Duyệt Nhi không nhìn thấy biểu tình của y, lại không nghe thấy y nói gì, liền nói: "Nếu như ngươi không gọi ta Chủ tử, bọn ta hiện tại liền dùng một mồi lửa đốt trụi Bồng Lai Tiên Sơn các ngươi!"

Hoa Tuyên Tịch cực kỳ tức giận: "Cô!" Sao lại có tiểu cô nương vô lại chim gáy chiếm tổ chim thước, chiếm núi làm vua như vậy, thật là… …

Duyệt Nhi quay đầu, đôi mắt to tròn lấp lóe, mặc dù không nhìn thấy nhưng vẫn dập dềnh sóng nước như xưa: "Tức Mặc Ly, người nói có được không?" Đôi đồng tử đen như mực của Tức Mặc Ly chăm chú nhìn nàng, trong đôi mắt tựa như ánh trăng sáng ngời đều là nét dịu dàng, gật đầu nói: "Được, nàng muốn làm gì đều được."

Đám người Bồng Lai Tiên Sơn nghe thấy câu này, suýt chút nữa phun một búng máu, liệu có thể không cần ỷ thế hiếp người được không a! Liệu có thể không cần bao che khuyết điểm đến tột cùng như vậy được không a!

Duyệt Nhi quay đầu, hướng phía Hoa Tuyên Tịch nở nụ cười ngọt ngào,nói: "Gọi chủ tử đi." Hoa Tuyên Tịch một tiếng cũng không rên, chỉ đứng đó, gọi một tiểu cô nương là chủ tử? Nói đùa!

Đột nhiên, một áp lực cực lớn ập tới, trong nháy mắt khiến y bị áp chế đến độ không thở nổi, linh thức của bản thân cũng bị khống chế, trong lòng Hoa Tuyên Tịch hoảng hốt, ngẩng đầu chỉ bắt gặp ánh mắt Tức Mặc Ly vẫn chỉ dừng lại trên người Duyệt Nhi, như cảm giác được y nhìn sang, bảo: "Nói."

Chỉ một từ ngắn gọn lạnh lẽo, nhưng lại khiến Hoa Tuyên Tịch không thể không cúi đầu, tâm không cam tình không nguyện gọi: "Chủ tử". Có lẽ, cũng không hẳn kém cỏi gì, vốn dĩ Bồng Lai Tiên Sơn đang chuẩn bị xuất thế, vị chủ tử này có lẽ có chút năng lực, cộng thêm mưu lược và thủ đoạn của Thất Mệnh, còn có Lạc Thủy Thượng Thần rõ ràng chuyện gì cũng đồng ý với chủ tử, đến lúc đó cũng coi là có chút nương nhờ rồi.

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi hoàn toàn là hình lưỡi liềm: "Ừ, Tiểu Hoa thật ngoan!"

Các trưởng lão Bồng Lai Tiên Sơn: …. không hẹn mà cùng hướng mắt về Hoa Tuyên Tịch, gương mặt ấy đã đen đến độ không thể nào đen hơn được nữa.

Duyệt Nhi lười biếng duỗi duỗi thắt lưng trong lòng Tức Mặc Ly: "À, gọi các ngươi đến chủ yếu là vì ta muốn mở một tửu lầu, chiêu bài chính là thức ăn, mọi thứ đều là thịt."

Mọi người: …. …Đã không có khí lực để nói.

Thất Mệnh bước lên giãy giụa lần cuối: "Duyệt Nhi cô nương, mở tửu lầu trên Tiên giới có lẽ có chút không thích hợp? Về phương diện tửu lầu, ở Tiên giới Doanh Châu Tiên Sơn đã gần như độc chiếm rồi… …" Kỳ thực y muốn nói là liệu có thể không bán thịt được không?

Gương mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi quay sang y: "Chúng ta đây cướp việc bán buôn của bọn họ. Huống chi, ta nghe Tiểu Mộ nói Bồng Lai Tiên Sơn trước giờ chính là Tiên dược thế gia, điều chế ra gia vị ngon miệng có lẽ không khó. Đến lúc đó khẳng định làm ra thức ăn ngon hơn bọn họ." Duyệt Nhi tràn đầy tự tin. Bồng Lai Tiên Sơn ai nấy ban đầu nghe Thất Mệnh nói đến Doanh Châu Tiên Sơn đã có chút dao động, hiện giờ nghe Duyệt Nhi nói như vậy thì đã đồng ý với cách làm của Duyệt Nhi, dù sao Doanh Châu Tiên Sơn vốn dĩ chính là kẻ thù của Bồng Lai, Bồng Lai giấu tài đã mấy trăm năm nay, cũng đã đến lúc ra tay rồi.

Thất Mệnh đã không còn cách nào, hướng mắt ra chung quanh nhìn biểu tình của Phất Dung Cửu Kiếm Ngưng Không Kha Mộ Thanh, biết bọn họ sẽ không phản kháng, chỉ có thể khuất phục.

Duyệt Nhi ngẫm nghĩ nói: "Thất Mệnh thúc thúc, người lợi hại như vậy, chuyện này giao cho người hoàn toàn xử lý đương nhiên sẽ không thể nào tốt hơn. Tên gọi của tửu lầu sẽ là "Tô nhục nhục tửu lầu" a. Người nói xem có êm tai không?"

Thất Mệnh: "Êm tai… …"

Mọi người: … …Khí tiết ở đâu… ..

Duyệt Nhi tràn đầy mãn nguyện lắc lư cái đầu nhỏ, đối với giao phó này hoàn toàn hài lòng, trong đầu tức thì hiện lên hình ảnh bản thân ngồi trên núi vàng ăn thịt nướng Tức Mặc Ly làm, nàng ngất ngây sắp chết rồi.

Từ đầu chí cuối, ánh mắt Tức Mực Ly chỉ đặt trên người Duyệt Nhi, cũng không mở miệng nói gì, nhưng ai nấy trên điện đều không hề bỏ qua sự tồn tại của y. Như thể y bất luận ở đâu, làm gì, đều sẽ không cho phép người khác khinh nhờn cùng xem nhẹ.

Đôi mắt như lưu ly của Tức Mặc Ly nhìn biểu tình ngây ngất mãn nguyện dễ thương của Duyệt Nhi, khóe miệng khẽ cong lên ý cười phong hoa tuyệt đại, khẽ quẹt chiếc mũi nhỏ đáng yêu của nàng, ôm nàng đứng dậy, nhanh chóng biến mất trên đại điện, để lại một đống sự tình cần mọi người thương lượng.

Hoa Tuyên Tịch ai oán thở dài một tiếng: Quan nhất phẩm đè chết người a!

32. Chương 32: Lại Đi Đông Hải

Trước đây có một ngọn núi, gọi là Bồng Lai tiên sơn, trong Bồng Lai tiên sơn hãy còn một ngọn núi, gọi là Phù Hoa Sơn, trong núi tại nơi thâm sâu nhất có một căn phòng được dựng lên rất tinh xảo, gọi là Phù Hoa Lầu, cách Phù Hoa Lầu không xa có một đình nghỉ chân, gọi là Phù Hoa Đình, trong Phù Hoa Đình có vài chiếc ghế gỗ đàn hương, à, vẫn được gọi là ghế đàn hương… ….

Tức Mặc Ly lúc này đang ôm Duyệt Nhi ngồi trên ghế gỗ, bộ bạch y đơn giản mà tinh tế, thong thả ngồi xuống, tựa như vân vụ nơi chân trời vừa xa xăm vừa lạnh lẽo. Tiếc rằng, biểu tình của cục bột nhỏ trên đám mây ấy giờ phút này lại vô cùng không hài lòng.

Gương mặt nhỏ nhắn trắng hồng của Duyệt Nhi hầm hừ đỏ ửng cả lên, hai lỗ tai be bé màu tím cũng phẫn nộ dựng thẳng, đôi mắt to tròn không nhìn được mọi vật cũng tràn ngập nộ khí, hơi nước mịt mờ nồng đậm, hiển nhiên là đã giận lên tới đầu, đám người Kha Mộ Thanh trông thấy lại có cảm giác đáng yêu vô cùng, hận không thể đem nàng ôm vào lòng mà ngắt một cái. Tuy nhiên, thử nhìn băng tuyết vạn năm không đổi xung quanh Tức Mặc Ly, kỳ thực mọi người cũng chỉ dám nghĩ mà thôi.

Hoa Tuyên Tịch luống cuống đứng bên cạnh, không biết Duyệt Nhi nghe chuyện này xong vì sao lại kích động đến vậy, trông thấy dáng vẻ ủy khuất lại phẫn nộ của Duyệt Nhi, trong lòng vừa thương vừa yêu, ai ui, sao lại là vừa thương vừa yêu, đây rõ ràng chính là một con sói đuôi dài khoác trên mình bộ da dê! Hoa Tuyên Tịch trong lòng rối loạn, muốn an ủi vài câu nhưng lại không biết nói gì, chỉ có thể hướng ánh mắt cầu cứu về phía Lạc Thủy Thượng Thần. Tiếc rằng đôi mắt đen như mực của vị Thượng Thần nào đó chỉ chăm chăm dán trên người Duyệt Nhi, hoàn toàn không trông thấy ánh mắt cầu cứu của y.

Cửu Kiếm vẫn luôn là một cô nương tính cách khá tùy tiện, lúc này trông thấy dáng vẻ vô cùng đáng yêu như vậy của nàng, quả thực nhịn không được, bật cười ôn hòa nói: "Duyệt Nhi cô nương, sao lại tức giận làm gì, không đếm xỉa đến y là được rồi… …"

Duyệt Nhi bất ngờ xoay gương mặt nhỏ nhắn vẫn nhìn chằm chằm Hoa Tuyên Tịch sang hướng Cửu Kiếm, càng ủy khuất lên án: "Cửu Kiếm, ngay cả tỷ cũng cười ta… …"

Cửu Kiếm lập tức thu lại ý cười. Bàn tay tựa như ngọc tạc của Tức Mặc Ly đã nhẹ nhàng xoay mặt Duyệt Nhi lại: "Duyệt Nhi, sao vậy?"

Duyệt Nhi đối mặt với Tức Mặc Ly, lại nghe thấy thanh âm như suối mát chảy qua ngọc thạch của y, bỗng dưng bình tâm trở lại, đôi mắt to vẫn còn hơi nước long lanh đối diện với Tức Mặc Ly, sóng nước dập dềnh: "Tên Tiểu Hoa đặt khó nghe quá… …" Thân người Hoa Tuyên Tịch đứng cách đó không xa run lên, cố gắng thu hẹp cảm giác tồn tại của bản thân.

Tức Mặc Ly dịu dàng xoa nắn lỗ tai nhỏ nhắn dựng thẳng của nàng: "Vậy Duyệt Nhi nói phải gọi thế nào?" Lỗ tai Duyệt Nhi được dịu dàng xoa nắn như vậy, chỉ có cảm giác vô cùng hưởng thụ, hận không thể đem cả hai tai mình để dưới tay Tức Mặc Ly cho y xoa, giờ phút này nghe thấy câu hỏi của Tức Mặc Ly, sớm đã không biết rõ Đông Tây Nam Bắc, đôi mắt mê man đối diện Tức Mặc Ly: "Hả?"

Mọi người: ….Quả thực là Mỹ nam kế công hiệu… …

Khóe môi Tức Mặc Ly ánh lên ý cười, nói: "Duyệt Nhi muốn gọi là gì? Liền gọi như vậy." Duyệt Nhi hoàn toàn đắm chìm khi lỗ tai được yêu thương xoa nắn, chỉ "Ừ" một tiếng.

Hoa Tuyên Tịch thấy vậy liền vội vàng nói: "Chủ tử, Phù Hoa Sơn, Phù Hoa Lầu, Phù Hoa Đình có gì không hay chứ? Tên này cũng đã được Thất Mệnh thúc thúc của người đồng ý, nghĩ thấy ông ấy cũng cảm giác được sang hèn cùng hưởng, đặc biệt có thâm ý, là tên gọi rất thích hợp với ngọn tiên sơn đẹp nhất Bồng Lai Tiên Sơn đấy chứ…"

Duyệt Nhi "Hừ" một tiếng, không đếm xỉa đến y, nàng vốn dĩ muốn gọi là Lạc Thủy Sơn, thế nhưng Hoa Tuyên Tịch đã cùng đám trưởng lão bàn bạc thống nhất đặt tên là Phù Hoa Sơn, sau này bọn họ đến Bồng Lai Tiên Sơn đều sẽ cư ngụ tại nơi này. Nhớ tới dãy núi Lạc Thủy sau đợt nàng cùng với Tức Mặc Ly, Đạp Vũ sư phụ lịch kiếp, không biết đã bị tàn phá thành dạng gì rồi, Đạp Vũ sư phụ cũng từ sau Thần kiếp ấy quay trở về Thần giới trầm tu. Sống ở dãy núi Lạc Thủy ba trăm năm, đối với từng nhành cây ngọn cỏ nơi đó, ngay cả một bông hoa tuyết, nàng cũng đều có cảm tình đặc biệt, sớm đã xem nơi ấy như nhà của mình, hiện giờ liền muốn gọi núi này là Lạc Thủy Sơn để hoài niệm.

Gương mặt như họa của Tức Mặc Ly chỉ chăm chú quan sát Duyệt Nhi, như thể biết rõ nàng muốn gì: "Lạc Thủy Sơn cũng được."

Duyệt Nhi vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ: "Thật sao?" Tức Mặc Ly gật gật đầu, bàn tay dịu dàng vân vê lỗ tai Duyệt Nhi, Duyệt Nhi nghe được lời này, lại càng áp sát lỗ tai vào bàn tay ấm áp ấy, toàn thân dịu hẳn xuống, lửa giận không biết đã chạy đi đâu.

Trên gương mặt tuấn dật của Hoa Tuyên Tịch đều là vẻ bất đắc dĩ, lòng chủ tử mò kim đáy bể mà. Mấy người Kha Mộ Thanh đứng bên cạnh đều bình thản nhìn Duyệt Nhi làm ổ trong ngực Tức Mặc Ly, dáng vẻ ngoan ngoãn, rõ ràng đã quá quen rồi.

Tức Mặc Ly thấy đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi cong cong, biết tâm tình nàng đã tốt lên, không biết vì sao lòng cũng trở nên thoải mái: "Duyệt Nhi, chúng ta đi một chuyến đến Đông Hải Long Cung, được không?"

Duyệt Nhi mơ hồ gật gật đầu, một lúc sau nghi hoặc nói: "Đi Đông Hải Long Cung làm gì? Đông Hải Thái tử lại thành hôn sao?" Lời vừa thốt ra, bàn tay nhỏ nhắn của Duyệt Nhi lập tức che miệng, không dám nói thêm từ nào nữa, quên mất Tiểu Mộ đang ở đây, nếu như Đông Hải Thái tử lại muốn thành thân, Tiểu Mộ chẳng phải sẽ đau lòng đến chết. Kha Mộ Thanh buồn cười nhìn từng cử động nhỏ của Duyệt Nhi, trong lòng có đôi chút ấm áp.

Tức Mặc Ly thay nàng chỉnh sửa lại đầu tóc cho ngay ngắn, nói: "Thiên cơ vô cùng huyền diệu." Duyệt Nhi yên lòng, gương mặt xinh xắn quay sang Kha Mộ Thanh, cất giọng vẫn là thanh âm mềm mại nũng nịu: "Tiểu Mộ, ngươi cũng đi cùng ta… …"

Kha Mộ Thanh cười nói: "Chủ tử, ta vẫn nên đi thu thập các loại thức ăn ngon cho người, huống chi Bồng Lai Tiên Sơn là tiên dược thế gia, ta dự định ở đây phát huy tác dụng… …"

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi ầng ậng nước: "Ngươi hiện giờ đang mang mặt nạ, bọn họ tuyệt đối không nhận ra ngươi. Ngươi nhất định phải đi với ta."

Kha Mộ Thanh bị nàng đánh bại đành phải khuất phục, dù sao y hiện giờ đeo mặt nạ, hôm ấy đám người Đông Hải Long cung đều cho rằng mình đã nhảy xuống dốc hủy đi tiên thân, đã chết rồi, ai, chuyện cũ trước đây, tạm thời đều bỏ qua đi.

Duyệt Nhi thấy Kha Mộ Thanh đồng ý, suy nghĩ một lúc rồi nói với Hoa Tuyên Tịch: "Tiểu Hoa, chúng ta đi Đông Hải Long Cung một chuyến, ngươi nói với Thất Mệnh thúc thúc, bảo thúc ấy quản lý tốt từng gian Tô Nhục Nhục tửu lầu. Về phần Hồ tộc, từ từ nói sau."

Hoa Tuyên Tịch đáp: "Được, chủ tử yên tâm đi đi."

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi đứng dậy, tay áo khẽ phất, ôm Duyệt Nhi đạp lên một đám mây lưu ly rực rỡ sắc màu, hướng Đông Hải mà đi.

Phất Dung Cửu Kiếm Ngưng Không liền vội vàng theo sau, Kha Mộ Thanh sau một lúc ngơ ngác cũng liền bám theo.

Hoa Tuyên Tịch nhìn theo đám người đang mất hút nơi chân trời, lại quan sát Phù Hoa Đình một vòng, bỗng dưng cảm thấy Bồng Lai Tiên Sơn dường như có chút vắng lặng a! Ha ha, bao nhiêu năm tiên thân vạn kế, cũng đã đến lúc phải ra ngoài xông xáo rồi.

33. Chương 33: Ai Nghe Ai

Cái mũi nhỏ ngửi được hương vị gió biển, Duyệt Nhi có chút buồn bã, lần trước cùng Đạp Vũ sư phụ đến uống rượu mừng đã là chuyện hơn năm mươi năm trước, mà hiện giờ thế nhưng lại không biết Đạp Vũ sư phụ có khỏe hay không?

Tức Mặc Ly ôm nàng, dùng Tị Thủy Thuật chậm rãi bước về hướng long cung. Duyệt Nhi muốn mở to mắt nhìn xem con rùa biển lần trước chở nàng và Đạp Vũ sư phụ đến long cung có còn ở đó hay không, nhưng trước mắt vẫn là một mảnh tối đen như trước, không khỏi có chút mờ mịt.

Tức Mặc Ly cúi đầu nhìn vẻ mặt mất mát của nàng, một cảm giác vừa chua xót vừa chan chát nảy sinh trong lòng: "Duyệt Nhi, đang suy nghĩ gì?" Suy nghĩ cái gì khiến cho nàng có vẻ mất mát như thế?

Duyệt Nhi lắc đầu, một lát sau mới nói: "Không biết Đạp Vũ sư phụ như thế nào rồi, lần trước đến Đông Hải long cung là lúc thái tử thành thân, khi đó có con rùa biển chở chúng ta đến long cung chơi rất vui. . . . . ."

Đôi đồng tử vốn đen như mực của Tức Mặc Ly càng trở nên lạnh lẽo: "Nàng nhớ Đạp Vũ?"

Duyệt Nhi không cảm thấy được có cái gì không ổn, gật đầu: "Bây giờ người ở Thần giới à, vẫn còn trầm tu sao?"

Bàn tay Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi khẽ siết chặt hơn: "Y vẫn còn trầm tu, nàng rất lo lắng cho y?"

Cô hồ nhỏ đầu óc trì trệ vẫn không phát giác ra sự khác thường của Tức Mặc Ly, ngoan ngoãn gật đầu: "Đạp Vũ sư phụ đối xử với ta rất tốt, nhưng ta lại luôn không nghe lời người. . . . . ."

Khí lạnh trên người Tức Mặc Ly càng ngày càng đậm, mấy người Kha Mộ Thanh phía sau thầm nghĩ không tốt, vội vàng nháy mắt với Duyệt Nhi, tiếc rằng cô hồ tím nhỏ ấy không nhìn thấy, bọn họ chỉ có thể tự cầu nhiều phúc thay nàng. Vốn tưởng rằng phải đón nhận cơn giận ngút trời của Tức Mặc Ly, bọn họ như thế nào cũng không nghĩ rằng Tức Mặc Ly nhìn thấy Duyệt Nhi ở trong lòng mình kể Đạp Vũ sư phụ tốt thế nào, lửa giận lại bùng cháy đối với Đạp Vũ đang trầm tu nơi Thần giới xa xôi.

Duyệt Nhi nói một tràng, cuối cùng cũng phát giác Tức Mặc Ly có gì đó là lạ, vội vàng quay đầu: "Sao vậy?"

"Khi chịu Thần kiếp ta cũng bị nội thương. . . . . ." Ngữ điệu uất ức kết hợp với giọng nói lành lạnh của Tức Mặc Ly khiến những người phía sau vô cùng kinh hãi, đây không phải là giả vờ lừa người khác đó chứ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi lập tức hiện lên nét lo lắng, hai mắt to chuyển về hướng y: "Còn đau không?" Mấy người phía sau đổ mồ hôi, làm ơn đi, nội thương. . . . . .

Tức Mặc Ly hài lòng nhìn vẻ mặt lo lắng của Duyệt Nhi, chỉ cảm thấy bây giờ nàng đáng yêu đến cực điểm, hận không thể hòa nhập nàng vào thân thể mình, nhưng lại luyến tiếc. Loại cảm giác này giống như một cọng lông chim nhẹ nhàng phớt qua tim của y, vừa ngứa lại vừa mềm mại, muốn ngừng mà không được. Bên môi gợi lên một độ cung hoàn mỹ, khí lạnh trong đáy mắt tản đi: "Không đau."

Duyệt Nhi gật đầu, ý cười tràn đầy, yên lòng.

Khi nói chuyện thì đã đến của Đông Hải long cung, hai binh tôm thủ vệ chấn động nhìn khí chất và dáng vẻ tao nhã của Tức Mặc Ly, kiên trì nói: "Xin hỏi người nào đến thăm?"

Ngưng Không bước lên phía trước một bước nói: "Lạc Thủy thượng thần đến, mời thông báo dùm." Y báo danh hiệu của chủ tử ở Tiên giới.

Hai binh tôm hoảng sợ, nhanh chóng biến mất ở trước mặt bọn họ đi tìm Long Vương.

Duyệt Nhi kéo kéo tay áo của Tức Mặc Ly: "Viên dạ minh châu lớn còn đặt ở trong phòng này không ?"

Trong mắt Tức Mặc Ly tràn ngập ý cười: "Không còn, muốn?" Hình như đã từng nghe Duyệt Nhi đề cập vài lần, lần trước y sai người mang đến dãy núi Lạc Thủy một viên dạ minh châu còn lớn gấp đôi viên dạ minh châu ở Đông Hải long cung này, hình như Duyệt Nhi cũng không có để ý như thế.

Duyệt Nhi lắc đầu, nàng cũng không biết vì sao lại bận lòng về viên dạ minh châu đó như vậy.

Đông Hải Long Vương nhanh chóng bay ra đón, hành lễ rồi nói: "Lạc Thủy thượng thần đến, không từ xa đón tiếp." Tức Mặc Ly chỉ thản nhiên gật đầu, không nói chuyện.

Đầu Đông Hải Long Vương vừa nhấc lên, liền thấy Duyệt Nhi nằm trong lòng Tức Mặc Ly thì cực kỳ kinh ngạc. Nhưng nhìn như thế nào cũng thấy có chút quen mắt: "Vị... vị tiểu cô nương này. . . . . ."

Duyệt Nhi không nhìn thấy Long Vương, chỉ quay khuôn mặt nhỏ nhắn hướng về phía ông ta, nghi hoặc nói: "Sao vậy?"

Đầu óc Đông Hải Long Vương chợt lóe sáng, nhớ ra nói: "Tiểu cô nương chính là tiểu ái đồ mà lần trước Đạp Vũ thượng thần dẫn đến? !"

Trong nháy mắt không khí xung lành lạnh tựa như khi tuyết tan. Mấy ánh mắt bi ai phía sau nhìn chằm chằm Đông Hải Long Vương, tiểu ái đồ? Thật sự là chuyện không nên nói lại nói ra hết.

Tay Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi càng siết chặt, cả người giống như hóa thành tuyết, gương mặt lạnh lẽo kia lại tựa như không có chuyện gì xảy ra.

Đông Hải Long Vương nhất thời không rõ không khí sao lại trở nên khủng khiếp như vậy, đành dẫn bọn họ đi vào chính điện.

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi, cũng không ngồi vào nghế, chỉ đứng thản nhiên nói: "Mảnh vỡ Thiên Cơ Linh Lung trong viên dạ minh châu kia đâu rồi?"

Đông Hải Long Vương kinh ngạc, vật kia bí mật như vậy, lúc trước ông ta cũng không biết, Lạc Thủy thượng thần như thế nào xa ở ngoài ngàn vạn dặm mà cũng biết được, lúc này nếu lừa gạt, chỉ sợ sẽ mang phiền phức đến cho mình, mà cho dù ba vị long vương khác nghĩ như thế nào, đêm đó minh châu vốn là của Đông Hải Long Vương nhà ông, còn có thể bị ba người bọn họ phân chia hay sao. Đông Hải Long Vương nghĩ đến đây, thẳng thắn nói: "Lần đó trong lễ thành thân của tiểu nhi, một tiên đế không xuất thế và ba vị long vương khác nói trong viên dạ minh châu kia cất giấu vật trọng yếu của lục giới, hiện giờ nghĩ đến hẳn là mảnh vỡ Thiên Cơ Lung Linh mà thượng thần nói đến rồi. Ba vị long vương kia đều không muốn thấy lão độc chiếm thứ tốt nên liên thủ yêu cầu lão giao viên dạ minh châu đó, cất giấu tại một chỗ, nói rằng tìm hiểu rõ ràng bên trong là cái gì rồi mới tính toán sau."

Ánh mắt Tức Mặc Ly chưa từng rời khỏi Duyệt Nhi trong lòng mình, giống như đang nhìn phong cảnh đẹp nhất ngọt ngào nhất thế gian, ngắm nhìn thế nào cũng không chán, giọng nói tựa suối trong chảy qua đá ngọc cũng nghe không ra cảm xúc trong đó.

"Vậy viên dạ minh châu đó ở đâu?"

Đông Hải Long Vương bất đắc dĩ nói: "Chắc là ở vực sâu nhất nơi tiếp giáp giữa tứ hải, hơn nữa đã được gia cố thêm phong ấn vững chắc nhất, cần phải có tín vật của tứ hải long vương mới có thể mở ra."

Tức Mặc Ly gật đầu: "Dẫn đường đi." Đông Hải Long Vương có chút nghi hoặc, là trực tiếp đi đến nơi dạ minh châu hay là đi tìm ba vị long vương khác lấy tín vật? Không hiểu rõ thì càng phải hỏi ra.

Cửu Kiếm là người đầu tiên nhịn không được: "Đương nhiên chủ tử nhà chúng ta muốn làm phiền long vương ông dẫn đường đến chỗ phong ấn viên dạ minh châu mà thôi, chúng ta phá là được, cần gì đi tìm đồ vật này nọ của ba vị long vương kia."

Phất Dung nhíu nhíu mày, kéo Cửu Kiếm xuống, áy náy nói: "Long vương khoan dung, Cửu Kiếm có chút nóng nảy."

Đông hải long vương vốn cũng không không phải người so đo như thế, đương nhiên không để ở trong lòng. Nhưng trong lòng vẫn có chút không yên, nếu ông ta không thể độc chiếm được vật kia, hiện giờ Lạc Thủy thượng thần đến muốn vật đó, đương nhiên mình không thể tranh giành được, không bằng thuận nước đẩy thuyền. Nhưng nếu ba vị long vương kia bởi vì chuyện này mà liên kết lại đối phó ông ta, vậy sau này sẽ không có những ngày tháng bình yên. Không bằng bây giờ truyền tin nói Lạc Thủy thượng thần tới lấy dạ minh châu, bọn họ muốn làm thế nào thì đương nhiên không có liên quan gì đến mình.

Nhưng bây giờ ông đang ở ngay dưới mí mắt Lạc Thủy thượng, làm sao có cơ hội truyền tin đây, bàn tính nhỏ trong lòng Đông Hải Long Vương đang gõ đến nát ra mà vẫn không có cách nào. Đang lúc do dự, chỉ nghe một giọng nói mềm mại bảo: "Long vương gia gia, lần trước đến uống rượu mừng, thái tử bị thương rất nặng, đan dược kia của Đạp Vũ sư phụ không biết là có hữu dụng không, có thể cho phép ta đi thăm một lần không."

Một tiếng Long vương gia gia khiến cho tâm can già nua của ông ta trở nên mềm yếu, huống chi hiện tại nàng yêu cầu đi thăm thái tử, vậy Tức Mặc Ly nhất định cũng cùng nàng như hình với bóng, vừa hay mình có thể lợi dụng lúc này mà truyền tin, không thể tốt hơn! Khi ấy Đông Hải Long Vương nhìn Duyệt Nhi bằng ánh mắt vui mừng cảm kích, ngay cả Duyệt Nhi cũng cảm nhận được, liền uất ức nói: "Long vương gia gia, có đồng ý hay không vậy?"

Đông Hải Long Vương vội nói: "Thật không hổ là tiểu ái đồ của Đạp Vũ thượng thần, lương thiện đáng yêu, vừa nặng tình nặng nghĩa, Long vương gia gia làm sao có thể không cho người đi thăm đây?"

Hai mắt Duyệt Nhi cong cong, cười thành một vầng trăng khuyết nhỏ. Phía sau mọi người nghe ông ta lại nói 'tiểu ái đồ', đã không còn sức suy nghĩ gì nữa, chỉ chờ Đông Hải Long Vương dẫn bọn họ tới cung điện của thái tử, thái tử và ông ta có hiềm khích với nhau nên ông ta không bước vào, chỉ ở bên ngoài chờ.

Vừa hay hợp với ý của Duyệt Nhi, liền giật nhẹ ống tay áo Tức Mặc Ly, Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi bước vào trong điện, đi về hướng tẩm điện thái tử đang tu dưỡng.

Tới cửa đại điện, Phất Dung Cửu Kiếm và Ngưng Không dừng bước ở ngoài canh cửa, Kha Mộ Thanh cũng lẳng lặng dừng lại.

Đáng tiếc Duyệt Nhi sớm có chuẩn bị: "Tiểu Mộ, ngươi đi theo." Kha Mộ Thanh đành phải bước theo, ngay cả bước chân cũng có chút mông lung.

Chỉ thấy Đông Hải thái tử im lặng nằm trên đệm tơ vàng, gương mặt tuấn tú ẩn chứa vẻ suy yếu. Nhìn thấy bọn họ đến đây, kinh ngạc chợt lóe mà qua, lập tức đưa tầm mắt dời đến Kha Mộ Thanh, ánh mắt ấy triền miên lại chua xót khiến cho gương mặt Kha Mộ Thanh sau chiếc mặt nạ cũng cảm thấy đau xót.

Duyệt Nhi cười cười với Đông Hải thái tử nói: "Hôm nay ta dẫn theo người quan trọng nhất của ngài đến đây, ngài phải trả lời ta một câu hỏi."

Đông Hải thái tử nhìn dáng vẻ tinh linh khả ái, một người gần như chưa từng quen biết lại giúp y như vậy, sự cảm kích trong lòng y lsao lại ít được, mang theo ý cười nói: "Được, cô nương cứ hỏi."

Duyệt Nhi nằm trong lòng Mặc Ly cười trộm nói: "Khi ngài và Kha Mộ Thanh ở cùng một chỗ, ai nghe lời ai?"

Hai mắt Đông Hải thái tử hai mắt mở to, không ngờ nàng lại hỏi vấn đề như thế, nhất thời vừa xấu hổ vừa bất đắc dĩ, không biết trả lời như thế nào.

Gương mặt đang mang mặt nạ của Kha Mộ Thanh âm thầm co rút, Duyệt Nhi không hỏi được đáp án từ y, lại chạy đến đây tận dụng hết hai mặt ân đức và uy thế hỏi Đông Hải thái tử, cô hổ nhỏ ngang bướng này.

Đôi mắt to không nhìn thấy của Duyệt Nhi vụt sáng nhìn về phía y, hai lỗ tai hổ màu tím cũng dựng thẳng lên, trong tiếng nói mềm mại mang theo cầu xin: "Ngươi nói cho ta biết đi, ta thật sự rất muốn biết."

Đông Hải thái tử chưa từng thấy qua dáng vẻ đáng yêu như thế, mềm lòng, nói: "Phần lớn thời gian, đều là y nghe ta." Phần thời gian quan trọng còn lại, là ta nghe y.

Câu sau kia thái tử đương nhiên không dám nói cho Duyệt Nhi vô tri biết, Duyệt Nhi nghe xong câu trả lời này, nở nụ cười càng giống kẻ trộm, hai con mắt thoáng vụt sáng, khuôn mặt nhỏ hướng về Kha Mộ Thanh đang đeo mặt nạ đứng phía sau.

Nụ cười ấy khiến cho thái tử và Kha Mộ Thanh đều phải sợ hãi trong lòng, Duyệt Nhi mới vui vẻ nói: "Như thế, cho hai người ôn chuyện cũ đó. Ha ha, Tức Mặc Ly, chúng ta đi xa một chút."

34. Chương 34: Yêu Đương Vụng Trộm Trong Truyền Thuyết

Tức Mặc Ly gật đầu, ôm Duyệt Nhi chậm rãi rời đi.

Đông Hải thái tử nhìn bóng dáng Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi rời đi, thầm thở dài một tiếng, khí chất tao nhã như vậy, nam tử dung mạo cử chỉ như vậy, tiểu cô nương trong lòng phấn điêu ngọc mài đáng yêu hồn nhiên, hai người ở cùng nhau thấy thế nào cũng ấm áp hài hòa. Mà y và Kha Mộ Thanh, dây dưa ân oán như thế, làm sao có thể buông tay, làm sao có thể chấm dứt.

"Mộ Thanh. . . . . Mộ Thanh. . . . . ." Cái tên vẫn luôn quấn chặt trong môi lưỡi, lúc gọi ra vừa thâm tình vừa dịu dàng.

Nét mặt sau lớp mặt nạ của Kha Mộ Thanh rất phức tạp: "Làm sao biết là ta?" Y rõ ràng đã muốn thay đổi trang phục, đeo mặt nạ, ngay cả hơi thở cũng che giấu rồi.

Đông Hải thái tử bất đắc dĩ cười: "Trên đời này, không ai hiểu rõ ngươi hơn ta. . . . . ."

Kha Mộ Thanh đưa tay tháo mặt nạ xuống, ngồi bên giường Đông Hải thái tử: "Vết thương đã khỏi hẳn chưa?" Đông Hải thái tử nằm ở trên giường, nói: "Mộ Thanh, cứ gọi ta như trước đi."

Kha Mộ Thanh gật đầu: "Dung Thời."

Hai người yên lặng đối diện nhau, trong lòng muôn vàn vấn đề không biết giải quyết thế nào, tất cả vướng mắc, lại không biết làm sao nói ra miệng.

Mà bên này, Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi chậm rãi đi dạo trong cung điện của thái tử, đi đến dưới một tàng cây san hô thì dừng lại, nghi ngờ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi đối diện với mình, nói: "Duyệt Nhi, trong năm mươi năm ta trầm tu kia, nàng sống rất vui vẻ?"

Mày mắt Duyệt Nhi cong cong: "Vui vẻ lắm." Bàn tay Tức Mặc Ly ôm nàng càng siết chặt, hơi thở cũng có chút nặng nề, giữa hàng chân mày là một khoảng mất mát và không cam tâm.

Duyệt Nhi lắc lắc cái đầu nhỏ, suy nghĩ một lúc thành thật nói: "Nhưng mà, chung quy vẫn cảm giác thiếu cái gì đó, mỗi ngày đều nhớ đến người."

Nỗi mất mát trong ánh mắt của Tức Mặc Ly thoáng chốc như bị gió thổi tan, đôi mắt tựa như trăng tròn sao sáng chăm chú nhìn vào Duyệt Nhi, cứ như vậy nhìn nàng đến mức như thể mang nàng tiến vào trong linh hồn mình.

Ôm chặt người trong lòng, y nhỏ giọng: "Bé ngoan, có trời mới biết, ta có bao nhiêu không cam lòng. . . . . ." Trước kia đối với y năm mươi năm chỉ là một thoáng vụt qua trong chớp mắt, đột nhiên giờ lại trở thành khoảng thời gian nặng nề dằng dặc, năm mươi năm y không có ở bên cạnh, Duyệt Nhi đã sống như thế nào? Nàng trải qua những gì? Ai ở bên cạnh nàng? Bọn họ đã đi đến những nơi nào? Lúc ấy đã nói gì, đã làm gì? Có phải trong năm mươi năm này Duyệt Nhi đã lãng quên sự tồn tại của y? Dành lòng vướng bận lo lắng dành cho người khác? Tất cả tất cả đều làm cho sự ghen tị và không cam lòng trong lòng y càng lúc càng lớn, càng ngày càng nhiều. Y chưa từng nghĩ mình sẽ có một ngày vì một người mà lo được lo mất.

Trước mắt là khuôn mặt nhỏ nhắn phần hồng mềm mại của Duyệt Nhi, một đôi mắt to mờ mịt không nhìn thấy, nhưng vẫn là đôi mắt duy nhất trên thế gian có thể tiến vào trong lòng y, nếu không phải dáng vẻ ngọc tuyết đáng yêu ấy thì cũng không thể nào khiến cho y ghi tạc trong lòng. Dáng vẻ như vậy, rất giống với dáng vẻ vô số lần hiện lên trong đầu y hơn ba trăm năm, thậm chí còn đáng yêu hơn, linh khí bức người hơn.

Ánh sáng lưu chuyển nơi đáy biển chiếu rõ cây san hô ở bên cạnh, chập chờn tỏa ra ánh sáng rực rỡ lộng lẫy đẹp mắt. Tức Mặc Ly cúi đầu, ngậm lấy đôi môi anh đào mềm mại của nàng.

Từ nhẹ nhàng liếm mút trở nên trằn trọc khẽ cắn, giống như muốn lấp đầy khoảng trống năm mươi năm trong quá khứ, có lẽ, càng lâu hơn. Muốn đem nàng ăn vào trong bụng, muốn đem nàng dung nhập vào xương máu, tất cả tất cả không chừa gì hết.

Đôi mắt đen như mực của Tức Mặc càng mê loạn, tay từ từ siết chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi còn ửng hồng hơn cả quả bàn đào chín, tim đập như nổi trống, thở gấp. . . . . .

Lúc nàng tưởng rằng mình không thể thở nổi nữa thì giọng nói của Cửu Kiếm từ tàng cây san hô thật lớn bên kia truyền đến : "Chủ tử, Duyệt Nhi cô nương, hai người ở chỗ này làm gì?"

Phất Dung và Ngưng Không ngăn cản không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn Cửu Kiếm hỏi một câu thiếu não như vậy, lúc đó hận không thể đập một phát cho Cửu Kiếm hôn mê rồi chôn sâu ở đáy biển, trọn đời không thấy ánh nắng!

Một lát sau, Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi từ sau bụi cây san hô đi đến, quần áo trắng tao nhã vô song, không trông rõ nét mặt, Duyệt Nhi đang được ôm trong lòng đôi mắt to ngập hơi nước, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn giờ phút này đang ửng hồng đáng yêu đến cực điểm, hoàn toàn không biết ngày mấy tháng mấy.

Cửu Kiếm chợt hiểu ra, nhìn sắc mặt hai người trước mắt: "Ơ, hay là, đây là yêu đương vụng trộm trong truyền thuyết?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi đã đỏ đến mức xuất huyết, Phất Dung và Ngưng Không nhất thời càng hối hận vừa rồi vì sau không đánh hôn mê nàng ta, rõ ràng là nữ, vì sao thần kinh lại chẳng tinh tế gì? Phất Dung muốn xoay chuyển cục diện, vắt hết óc nói: "Chủ tử bỏ qua cho, ý của Cửu Kiếm là. . . . . hẹn hò. . . . . ."

Ngưng Không nghe xong đã không còn sức chống trán, hai người này là gì thế, thật giống heo. Quả nhiên, Tức Mặc Ly chỉ thản nhiên liếc nhìn bọn họ: "Bây giờ ba người các ngươi trở về Thần giới đi."

Vẻ mặt Cửu Kiếm khổ sở: "Chủ tử, chúng tôi muốn đi theo người ở Tiên giới mà. . . . . ." Nàng nói sai cái gì rồi sao? Đi theo bên cạnh chủ tử, lại có thể nhìn thấy Duyệt Nhi cô nương, vậy thú vị hơn so với ở Thần giới rồi.

Duyệt Nhi phục hồi tinh thần lại, nghe thấy lời nói của Tức Mặc Ly, vội vàng đem khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn về phía Tức Mặc Ly: "Vì sao bọn họ phải về Thần giới?"

Ngón tay như ngọc điêu khắc của Tức Mặc Ly nhẹ nhàng vuốt qua cái miệng nhỏ nhắn của nàng: "Nàng không muốn bọn họ quay về?"

Duyệt Nhi gật gật đầu, nói: "Bọn họ đi theo chúng ta, chúng ta rất oai phong nha." Có ba người rất lợi hại đi theo mình làm thủ hạ thực rất oai phong, không tốt sao? Vì sao phải đuổi bọn họ trở về?

Khi nói chuyện hai cánh môi không ngừng cọ xát vào ngón tay của Tức Mặc Ly đặt ở trên mặt nàng, Tức Mặc Ly chắc chắn bị tiểu cô nương lấy lòng, cười nhẹ: "Bé ngoan của ta. . . . . ." Giọng nói mát lạnh chứa đầy cưng chiều, cũng không nhìn đám người Cửu Kiếm, ôm Duyệt Nhi chậm rãi bước vào, lúc bước đi tay áo mở rộng, quả thật tao nhã khuynh thế.

Ba người Cửu Kiếm, Phất Dung cùng Ngưng Không hoàn toàn ngây ngẩn cả người, bọn họ chẳng những nhìn thấy chủ tử nở nụ cười, hơn nữa, y còn nói cái gì nhỉ? Bé ngoan? Lời như vậy thật sự là do chủ tử nhà mình nói ra sao? Ba người chỉ cảm thấy hoảng hốt đến muốn chết, thầm nghĩ là gặp quỷ rồi, vội vàng đuổi theo bước chân của Tức Mặc Ly, chỉ cần Duyệt Nhi cô nương không cho bọn họ đi, chủ tử nhất định sẽ không đuổi bọn họ.

Trong tẩm điện Thái tử. Cuối cùng Kha Mộ Thanh cũng nhìn Dung Thời, trên mặt có một nụ cười ấm áp: "Dung Thời, ta phải đi rồi."

Dung Thời gật đầu, thấy ý cười trên mặt Kha Mộ Thanh, cũng cảm thấy thoải mái: "Mộ Thanh, ta đợi ngươi." Ngày khác, ta sẽ cho ngươi tất cả những gì ta có thể dành tặng ngươi.

Kha Mộ Thanh mang mặt nạ, một thân hắc y không quay đầu lại, chậm rãi rời khỏi tẩm điện.

Duyệt Nhi đang được Tức Mặc Ly ôm đi vào cửa lớn cung điện thái tử, lúc này nghe thấy tiếng bước chân của Kha Mộ Thanh từ tẩm điện bước ra, hai tay ôm lấy cổTức Mặc Ly, đầu nhỏ tựa vào vai Mặc Ly hai mắt cong cong: "Tiểu Mộ, nhanh như vậy, có phải nắm tay nhìn nhau lệ rơi ngàn hàng không?"

Kha Mộ Thanh bình tĩnh nhìn nàng, gọi một tiếng 'chủ tử', chết cũng không chịu mở miệng để tránh nàng khai thác được bí mật.

Đông Hải Long Vương đứng ở cửa đại điện đã lén truyền tin cho ba vị long vương khác, lúc này thấy mọi người đi ra, chào đón nói: "Bổn vương cám ơn Duyệt Nhi cô nương quan tâm tiểu nhi. Bây giờ có phải Lạc Thủy thượng thần theo ta đến chỗ cất giấu dạ minh châu?"

Tức Mặc Ly gật đầu, Đông Hải Long Vương liền đi trước một bước dẫn đường. Chờ đến lúc thâm nhập sâu vào đáy biển, nơi biển sâu có rất nhiều âm thanh tự nhiên, Duyệt Nhi có chút sợ hãi, trong đầu hiện lên hình ảnh biểu sâu tối đen, lập tức chôn cái đầu nhỏ vào ngực Tức Mặc Ly, không nói gì thêm.

Tay Tức Mặc Ly ngưng tụ linh lực, cả người Duyệt Nhi lập tức ấm áp dào dạt, thoải mái lầm bầm hai tiếng, nhất quyết ngủ luôn trong lồng ngực ấm áp thơm hương của Mặc Ly. Tức Mặc Ly giơ tay lên, tay áo rộng vô thức phủ lên người nàng, rõ ràng với thực lực của y, không cần dùng cách phòng bị này, nhưng y vẫn làm một cách tự nhiên, hoàn toàn không có cảm giác có gì không ổn.

Đông Hải Long Vương yên lặng nhìn, thầm than một tiếng, nâng trong tay sợ nát, ngậm trong miệng sợ tan, thật sự là cưng chiều đến cực điểm mà. Cũng không biết năm tháng sau này hai người kia lại dẫn đến cục diện như thế nào. Lắc đầu, Long Vương vứt bỏ suy nghĩ, thầm mắng mình, con nhà mình không quan tâm, sao còn suy nghĩ đến chuyện của người khác.

35. Chương 35: Ta Muốn Ăn Thịt!

Ba vị Long Vương sớm đã nhận được tin tức của Đông Hải Long Vương, như lửa tới mông vội vàng tiến đến hải vực sâu nhất, chỗ tứ hải giao nhau.

Nơi nước biển khắp tứ hải hội tụ hình thành nên một xoáy nước cực lớn, nước biển không ngừng dồn về, mãnh liệt va chạm tạo thành uy lực to lớn, tựa hồ có thể hủy thiên diệt địa, giống như thanh âm rống giận của một con nộ long từ nơi biển sâu âm u truyền đến, trong phạm vi hải vực vài trăm dặm không hề có sinh linh nào, nếu như tu vi thấp một chút, bên ngoài trăm dặm bị sức mạnh như vậy tàn phá, có thể hôi phi yên diệt.

Ba vị Long Vương tu vi đương nhiên cao hơn tiên nhân, vì vậy mới có thể yên ổn đứng ở nơi này, nhưng thanh âm đinh tai nhức óc ấy vẫn khiến họ có chút không thoải mái, liền tạo nên một kết giới vây bên ngoài, ai nấy đều cau mày, trong đầu vẫn văng vẳng những âm thanh lùng bà lùng bùng ấy.

Bỗng dưng, ba vị Long Vương đều có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Đông. Chỉ thấy nơi hải vực được chiếu sáng bởi Dạ Minh Châu, một nam tử vận bạch y, tựa như thượng cổ thần đế tôn quý nhất, chậm rãi tiến đến từ nơi tối tăm, tư thái thong dong như tản bộ trong sân vắng, phảng phất như thể những nơi người đó đi qua đều có thể tao nhã nở rộ ra từng đóa bạch liên trắng muốt, thanh khiết mà xa xăm, mái tóc đen như mực nương theo động tác cúi đầu của y đổ xuống trên người một tiểu cô nương đang say ngủ trong ngực, dung nguyệt phong hoa, khí chất vô song. Những nơi y bước tới, nước biển đều trở nên tĩnh lặng, ngoan ngoãn mở ra một con đường, ở bên cạnh y lăn tăn những bọt nước nhu hòa, dưới ánh sáng của Dạ Minh Châu hoa lệ tựa như ảo ảnh.

Ba vị Long Vương đều nhìn đến ngây ngẩn, nhất là trong đó có Nam Hải Long Vương là một Long nữ, trên mặt một mảnh si mê.

Đông Hải Long Vương thấy thế, "khụ" một tiếng, đoan cẩn nghiêm túc nói: "Vị này chính là Lạc Thủy Thượng Thần."

Ba vị Long Vương bị thanh âm này làm giật mình, lấy lại tinh thần mới phát hiện Đông Hải Long Vương ở gần ngay trước mắt, có chút xấu hổ, đưa mắt nhìn, liền thấy ngoài y ra còn có bốn người nữa cũng xuất hiện tại nơi này, thế nhưng kỳ quái chính là vừa rồi tất cả đều chỉ thấy mỗi Lạc Thủy Thượng Thần.

Tây Hải Long Vương bước tới trước Tức Mặc Ly, hành lễ nói: "Lạc Thủy Thượng Thần, Tiểu Vương hạnh ngộ." Bắc Hải Long Vương cùng Nam Hải Long Vương cũng vội vàng hành lễ.

Ba người ngẩng đầu, trông thấy rõ ràng nửa gương mặt nhìn nghiêng của tiểu cô nương đang ngủ trong ngực Lạc Thủy Thượng Thần, gương mặt trắng nõn nhỏ nhắn xinh xắn, trên mái tóc đen thế nhưng hãy còn hai lỗ tai be bé vẫn còn chưa biến hóa, trên trán lộ ra một mảnh tử ngọc tinh xảo, hàng mi thật dài tựa như bức rèm yên tĩnh hạ một bóng râm bên dưới mắt, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, đang ngủ say sưa.

Chả trách nước biển đều tĩnh lặng không có bất kỳ âm thanh nào, thì ra là vì tiểu cô nương này, ba vị Long Vương đều âm thầm kinh ngạc. Nam Hải Long Vương lại vạn phần hâm mộ nhìn Duyệt Nhi, nếu có thể trở thành tiểu cô nương này, thật sự là chết cũng không hối tiếc.

Có lẽ bởi ánh mắt bà quá mãnh liệt, Tức Mặc Ly thản nhiên giương mắt liếc bà một cái, trái tim Nam Hải Long Vương vừa kích động vừa kinh sợ, bị người có dung nhan như vậy nhìn, đời này phải quên thế nào đây? Chỉ là đôi đồng tử như ngọc đen tuyền ấy chỉ có nửa điểm cảm xúc. Nam Hải Long Vương thu hồi ánh mắt, không dám nhìn nữa.

Cửu Kiếm thấy Tức Mặc Ly không nói gì, liền tiến lên trước: "Ba vị Long Vương, vì sao lại ở nơi này?" Bốn vị Long Vương có chút xấu hổ, ai nấy đều ôm nỗi lòng riêng.

Bắc Hải Long Vương đáp: "Vật bên trong Dạ Minh Châu này cũng là bảo vật của Tứ hải chúng thần, Lạc Thủy Thượng Thần hôm nay muốn lấy đi quả thật có chút khiên cưỡng, ỷ mạnh cướp đoạt." Lạc Thủy Thượng Thần đến từ Thần giới, là vị khách tôn quý nơi Tiên Giới, nhưng thứ tốt như vậy chung quy cũng không thể để người khác được tiện nghi mà lấy đi, Đông Hải Long Vương trong lòng thầm oán, bảo vật của Tứ hải bọn ta đó? Cũng không nghĩ thử xem Dạ Minh Châu này vốn dĩ là của ai, là ai ỷ mạnh chiếm đoạt?

Cửu Kiếm cười lạnh bảo: "Bảo vật này vốn là vật của Thần giới, chủ tử nhà ta vốn đến thu hồi lại vật thuộc về mình, vì sao lại nói là ỷ mạnh cưỡng đoạt?"

Tây Hải Long Vương tiến lên nở nụ cười hòa khí nói: "Lạc Thủy Thượng Thần muốn lấy cũng không phải là không thể, có điều bảo vật này đã nằm trong tay chúng thần, chi bằng đem một vật tương đương trao đổi, không thì phong ấn này…"

Cái này, ngay cả Ngưng Không cũng bắt đầu cau mày: "Chủ tử nhà chúng ta muốn lấy cái gì còn cần phải đem vật ra trao đổi sao? Phong ấn này…"

Mày khẽ nhướng, Cửu Kiếm và Phất Dung hiểu ý, ba người liền dịch chuyển đến trước Dạ Minh Châu, tập trung linh lực đánh lên trên phong ấn. Bất quá một lúc, phong ấn đã bắt đầu khẽ dao động, một lát sau thì hoàn toàn bị sức lực của ba người phá hủy, tứ hải Long Vương đều không thể nào tiếp tục trấn tĩnh được nữa. Bọn họ mặc dù biết Thần giới vốn dĩ rất mạnh nhưng không ngờ lại mạnh đến thế, chỉ ba thuộc hạ của Lạc Thủy Thượng Thần thôi đã mạnh đến như vậy, có thể dễ dàng phá hủy phong ấn mà bọn họ xem ra cơ hồ không thể phá hủy được, Lạc Thủy Thượng Thần ấy sẽ như thế nào đây? Nếu như bọn họ sau khi biết được địa vị của Tức Mặc Ly ở Thần giới, đối với việc thuộc hạ bên cạnh thôi đã mạnh đến vậy có lẽ sẽ không kinh ngạc đến thế.

Phong ấn bị hủy, chỉ lưu lại một viên Dạ Minh Châu cực lớn đang phát ra ánh sáng, ánh mắt Tức Mặc Ly rời khỏi người đang ôm trong ngực, bàn tay vẫn che phía trước người Duyệt Nhi nhằm bảo vệ cho nàng tao nhã vung lên, Dạ Minh Châu trong khoảnh khắc liền hóa thành bột phấn tan biến vào trong nước biển, chỉ để lại một mảnh ngọc Thiên cơ linh lung phát ra luồng bạch sắc còn rực rỡ hơn cả Dạ Minh Châu. Ba mảnh ngọc tương tự được Tức Mặc Ly từ nội đỉnh triệu ra bay đến bên trên mảnh ngọc ấy, trong khoảnh khắc ngón tay Tức Mặc Ly khẽ búng, mảnh ngọc đó liền bị khí tức của ba mảnh ngọc kia đồng hóa, ngoan ngoãn cùng lúc bị hút vào bên trong đỉnh.

Đám người thấy động tác của Tức Mặc Ly từ đầu đến cuối hết sức tao nhã, thật sự là cảnh đẹp ý vui, muốn rời mắt cũng không được. Tứ hải Long Vương cũng không ai lại tiến lên trước ngăn cản, nếu như bọn họ đoàn kết một chút, có lẽ vẫn còn có thể có sức ngăn trở, thế nhưng bọn họ lại bằng mặt không bằng lòng, ai nấy đều nuôi mưu đồ riêng, giờ phút này ai cũng không nguyện làm chim đầu đàn đặng đắc tội với Lạc Thủy Thượng Thần.

Nước biển nơi tứ hải giao nhau lần đầu tiên tĩnh lặng đến vậy, ngay cả một xoáy nước nhỏ cũng không dám cuộn quẫy trước mặt Lạc Thủy Thượng Thần. Tứ Hải Long Vương nhất thời trầm mặc, đích thực là không biết nên nói cái gì mới tốt đây.

Đông Hải Long Vương mặt mày hiền hòa, bước lên trước một bước cười nói: "Nếu như Lạc Thủy Thượng Thần đã thu hồi được vật trong nhà, vậy viên Dạ Minh Châu nho nhỏ của Đông Hải thần đây cũng coi như đã vinh hạnh tận hiến chút sức lực nhỏ nhoi cho Lạc Thủy Thượng Thần. Chúc mừng Lạc Thủy Thượng Thần." Tam hải Long Vương nghe vậy, trong lòng hung hăng khinh bỉ một phen, cái gì mà Dạ Minh Châu nho nhỏ, cái gì mà chút sức lực nhỏ nhoi. Đây không phải là nửa kín nửa hở nói Lạc Thủy Thượng Thần thiếu lão một phần ân tình gì sao, đồ cáo già.

Đối với việc này Lạc Thủy Thượng Thần mắt cũng không hề nhướng. Duyệt Nhi trong ngực y "a" lên một tiếng, gương mặt rúc trong ngực y, hai lỗ tai màu tím be bé khẽ động đậy, hàng mi như bức rèm run run, sau đó thì từ từ mở đôi mắt to tròn sáng ngời như hổ phách, mơ mơ màng màng một lúc, quay về phía Tức Mặc Ly nói: "Ta lại ngủ rồi sao?". Dạo gần đây nàng thường xuyên dễ dàng ngủ quên, mặc dù sau khi tỉnh dậy cảm giác được linh lực và tu vi đều không như trước, nhưng cứ như vậy sẽ bỏ lỡ rất nhiều việc hay ho…

Bàn tay như ngọc tạc của Tức Mặc Ly cầm chiếc khăn gấm ấm áp tỷ mỷ lau mặt cho nàng, sờ sờ cái mũi xinh xắn của nàng, nói: "Muốn ngủ bao lâu thì ngủ bấy lâu."

Đám người Kha Mộ Thanh nhìn riết đã quen, chỉ có tròng mắt của tứ hải Long Vương thiếu điều rớt xuống, tuy nói rằng từ cử chỉ ôm tiểu cô nương trong ngực của Tức Mặc Ly có thể biết được y yêu chiều tiểu cô nương trong ngực bao nhiêu, nhưng mà, lau mặt cho nàng? Với tư cách là một nam tử, phục vụ cho một nữ nhi thì thật khiến người khác phải kinh ngạc quá rồi, càng huống chi đây là Lạc Thủy Thượng Thần đó nha! Nếu như bọn họ biết việc rửa mặt của Duyệt Nhi đều do một tay Tức Mặc Ly chăm lo, chỉ sợ là tròng mắt thật sự sẽ rơi xuống.

Duyệt Nhi ngủ say đến độ đầu óc có chút mơ màng: "Chúng ta tìm được Dạ Minh Châu hay chưa?"

Lại là Dạ Minh Châu chết tiệt đó! Trong mắt Tức Mặc Ly vụt qua một tia lạnh lẽo: "Khi thu hồi mảnh ngọc linh lung, nó bị hủy rồi." Với năng lực của Tức Mặc Ly, đương nhiên không cần phải hủy đi viên Dạ Minh Châu vẫn có thể lấy được mảnh ngọc, nhưng Duyệt Nhi cứ hết lần này đến lần khác nhắc đến viên Dạ Minh Châu đó, có lẽ còn có nửa điểm ký ức liên quan đến Đạp Vũ, y liền hủy đi chút hoài niệm nhỏ nhoi này. Thêm nữa, y nói Dạ Minh Châu bị hủy, cũng không hề nói là do y làm, Duyệt Nhi nhất định sẽ không phát hiện.

Đám người Kha Mộ Thanh bất đắc dĩ nghe Tức Mặc Ly thản nhiên đáp như vậy, một lần nữa cảm thấy vô lực.

Đôi tai be bé của Duyệt Nhi chán nản ủ rũ cụp xuống, trên mặt là vẻ thất vọng mà người có mắt nhìn đều thấy được. Tức Mặc Ly thấy dáng vẻ của nàng như vậy, trong lòng không nỡ, liền từ nội đỉnh lấy ra một cốc mật hoa, đưa đến miệng nàng nói: "Uống đồ ngọt đi."

Tứ hải Long Vương suýt nữa thì ngất xỉu, cảm giác thấy cái trò dụ dỗ trẻ con này rốt cuộc là chuyện gì đây? Duyệt Nhi thập phần không cảm kích, cái đầu nhỏ tránh đi, thanh âm mềm mại ngọt ngào liền từ trong ngực Tức Mặc Ly thoát ra: "Không muốn cái này, ta muốn ăn thịt!"

Mọi người ai nấy đều tan chảy, thanh âm này… Thực có chút mất hồn mà.

Nam Hải Long Vương thầm tính toán trong đầu, lập tức nảy sinh một chủ ý, tiến lên trước một bước cười nói: "Tiểu cô nương, Nam Hải chúng ta là nơi nổi danh về mỹ thực trong tứ hải, nếu như cô nương muốn ăn thịt, vậy theo ta đi Nam Hải Long cung làm khách, được không?". Nếu như có thể có được sự yêu thích của vị tiểu cô nương này, vậy vấn đề kia của Nam Hải, có lẽ Lạc Thủy Thượng Thần sẽ trợ giúp một tay.

Duyệt Nhi nghe thấy, hai lỗ tai be bé lập tức hưng phấn dựng thẳng: "Thật sao?" Gương mặt nhỏ nhắn hướng về phía Nam Hải Long Vương, đôi mắt to tròn quay về phía ấy.

Tứ hải Long Vương cuối cùng đã nhìn rõ dáng vẻ của Duyệt Nhi, ngọc tuyết khả ái, thanh thuần động lòng, tự có một cảm giác thư thái bức người, đáng tiếc, lại là một người mù! Nam Hải Long Vương mặc dù trong lòng lấy làm tiếc, nhưng trên mặt vẫn không hề biến sắc cười nói: "Đương nhiên là thật. Ngay cả thịt cua cũng có hơn trăm cách chế biến, càng huống chi những món khác."

Kha Mộ Thanh bất đắc dĩ tiến lên trước nói: "Chủ tử, bên trong túi càn khôn của người hãy còn các loại mỹ thực tiên quả thuộc hạ thu thập được, chi bằng chúng ta trước quay về Bồng Lai Tiên Sơn, xem thử phía Thất Mệnh thúc thúc của người thế nào rồi?"

Chiếc miệng xinh xắn của Duyệt Nhi khẽ nhếch, không thuận theo: "Ta không muốn!". Gương mặt nhỏ nhắn quay sang Tức Mặc Ly, đôi mắt to tròn đã ầng ậng hai giọt lệ, yếu ớt nhìn y.

Trong lòng Tức Mặc Ly vốn hơi không muốn đi, nhưng hoàn toàn bị dáng vẻ lúc này của Duyệt Nhi làm cho tiêu tán, gật gật đầu nói: "Được."

Đôi mắt Duyệt Nhi cong lên, cười thành hình trăng lưỡi liềm.

Mọi người đối với sự sủng ái của Tức Mặc Ly cũng đã thành quen, Nam Hải Long Vương bình tĩnh cười nói: "Lạc Thủy Thượng Thần các vị quý khách, hoan nghênh đến Nam Hải Long Cung làm khách." Nói rồi dẫn đường đi trước.

Tức Mặc Ly chỉ để mắt đến Duyệt Nhi nằm trong ngực, quay người bước theo hướng Nam Hải Long Vương mà đi. Đám người Kha Mộ Thanh Cửu Kiếm hết cách đành phải chắp tay chào: "Tam vị Long Vương, xin bái biệt tại đây. " Rồi bước theo Tức Mặc Ly.

36. Chương 36: Ai Dám Có Ý Kiến?

Dọc đường đi, Nam Hải Long Vương thường cùng Duyệt Nhi chuyện trò vài ba câu, đến sau khi Duyệt Nhi ngủ thì không lên tiếng nữa. Tốc độ không nhanh không chậm, một ngày liền tới Nam Hải Long Cung.

Nam Hải Long cung sớm đã được tin của Long Vương, cả đám người hầu xếp hàng đứng trước cung điện, đợi đoàn người Tức Mặc Ly đến gần, đương chuẩn bị hành lễ hoan nghênh thì Tức Mặc Ly khẽ nhíu hàng mày đẹp, nhìn Duyệt Nhi đang ngủ say trong ngực, nói: "Bảo họ không được ầm ĩ."

Nam Hải Long Vương sững người ngẩn ngơ, vừa mới rồi rõ ràng là Lạc Thủy Thượng Thần nói chuyện với mình, áp chế cảm xúc dâng trào của bản thân, đưa tay lên, cả đám người liền cứng đờ tại chỗ, huyên náo xôn xao trong gió.

Nam Hải Long Vương dẫn họ đến cung điện hoa lệ to lớn nhất, cười nói: "Lạc Thủy Thượng Thần, mấy ngày này phải ủy khuất người ngụ lại cung điện tồi tàn của Tiểu vương rồi. Mọi người cứ nghỉ ngơi trước, đến tối sẽ chiêu đãi các vị."

Tức Mặc Ly gật gật đầu, ôm Duyệt Nhi hướng về nơi tẩm điện rộng nhất mà đi, đám người Kha Mộ Thanh cũng biết hiện giờ không cần bọn họ theo hầu bên cạnh, ai nấy đều tự tản ra tìm một Thiên điện.

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi đi đến tẩm điện, tẩm điện xa hoa vô cùng, cứ cách hai mươi bước lại có một viên Dạ Minh Châu to bằng miệng cốc, đảo mắt khắp tẩm điện, thế nhưng bày trí hơn trăm viên minh châu, ngay đến bức tường trên điện cũng được tạo thành từ loại vỏ sò có thể phát sáng tại nơi biển cả sâu nhất. Trung tâm tẩm điện có một hồ nhỏ, trên mặt sóng biếc dập dờn, vài chú cá phát sáng đang bơi qua bơi lại nô đùa, trên hồ là một chiếc giường lớn đúc bằng ngọc thạch, chiếc rèm làm từ Dạ Quang Bối (vỏ sò có thể phát sáng trong đêm) màu phấn, phía sau rèm là màn che bằng lụa mỏng màu hồng phấn buông rũ xuống dưới. Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi, bàn tay thon dài vén tấm màn che, phất tay đem đệm giường bằng gấm quý giá hoa lệ trải trên đó đều thay hết, từ nội đỉnh lấy ra một bộ chăn đệm bằng gấm càng mềm mại thơm mát hơn, trải xong, dùng linh lực khiến đệm ấm lên rồi mới nhẹ nhàng đặt Duyệt Nhi xuống.

Tức Mặc Ly cẩn thận ngắm nhìn dáng người nho nhỏ trên giường. Ban đầu khi nhặt nàng về, nàng chẳng qua mới chỉ là một tiểu tử hổ- một thần thú được trăm tuổi, khi ấy hình dáng cũng nhỏ như vậy, vừa vặn

nằm trên bàn tay của y, móng vuốt nhỏ mềm thịt ôm lấy bàn tay y rồi liền không buông ra nữa. Hiện giờ đã bốn trăm tuổi, hóa thành hình người, vẫn khéo léo hoạt bát, ngủ trong ngực , loại cảm giác đó khiến tâm tình y thỏa mãn, so với tiểu tử hổ cũng không khác gì.

Lúc này Duyệt Nhi ôm lấy tay Tức Mặc Ly ngủ mê man, vẫn chà chà hàm răng trắng nhỏ, phát ra âm thanh khe khẽ. Trong mắt Tức Mặc Ly là một mảnh yêu chiều, thấp giọng cười ha ha một tiếng.

Đảo mắt nhìn quanh, không thể không nói tẩm điện của Nam Hải Long vương được bài trí khá đẹp. Cung điện này vừa hoa lệ vừa tinh xảo, là màu phấn hồng mà Duyệt Nhi thích nhất, nếu như nàng có thể nhìn thấy, giờ phút này chắc chắn sẽ cực kỳ cao hứng, đôi mắt to tròn nhất định sẽ cong thành hình lưỡi liềm. Ánh mắt Tức Mặc Ly tối lại, ngón tay thon dài lướt qua nơi mí mắt Duyệt Nhi. Y dùng không biết bao nhiêu phương pháp, thậm chí những thứ nàng ăn cũng cho vào không ít dược thảo nhưng lại không có chút tác dụng. Phái Ngưng Không âm thầm tìm kiếm cách chữa trị cũng không thu được kết quả gì. Lẽ nào thần kiếp làm mù đôi mắt, thật sự không thể chữa lành?

Nếu thật sự không được, đợi Đạp Vũ trầm tu tỉnh lại, bảo y cùng thử một lần. Nhớ đến Đạp Vũ, trong lòng Tức Mặc Ly liền lạnh lẽo, ngơ ngẩn ngắm nhìn Duyệt Nhi đến phát ngốc.

Đến tối, Nam Hải Long Vương mở tiệc lớn khoản đãi đoàn người Lạc Thủy Thượng Thần, các gia tộc Nam Hải, tướng lĩnh, quan binh đều tề tựu tại chính điện Nam Hải Long Vương.

Khi ấy, bên trong điện tiếng cười đùa ồn ào huyên náo, dù gì thì loại đại yến hội như thế này cũng là dịp để các gia tộc, các thế lực lôi kéo nhân tài hoặc trao đổi tin tức. Nam Hải Long vương ngồi ngay ngắn trên long ỷ, dáng vẻ của một phu nhân xinh đẹp ước chừng ba bốn mươi tuổi, nhưng kỳ thực thì bà cũng đã hơn vạn tuổi. Lúc này bà khẽ nhíu mày, giống như có việc phiền muộn khó giải quyết.

Nam Hải Nhị vương tử Long Chỉ Thủy chạy đến trước mặt bà, cười nói: "Mẫu vương, có chuyện gì phiền não?" Đại vương tử hiện giờ đang trấn thủ ở nguồn nước Nam Hải, vì vậy lúc này trong Long cung chỉ có Nhị vương tử ở đây. Nam Hải Long vương đưa mắt nhìn đứa con tuấn tú của mình, cử chỉ chừng mực, nho nhã hữu lễ, đáng tiếc tâm kế lại quá nông cạn, thiện lương vô hại, thở dài một tiếng: "Vẫn là vì chuyện nguồn nước Nam Hải… … Xem ra, vấn này không giải quyết, Nam Hải chúng ta nguy rồi!"

Long Chỉ Thủy vừa nghe thấy thì mày cũng nhíu lại, nguồn nước Nam Hải mấy trăm năm gần đây cứ như mắc bệnh, là suối nguồn của sinh mệnh nhưng ngày qua ngày lại càng ít đi, mấy trăm năm nay lại càng không ngừng sụt giảm. Biển có nước mới có sự sống, không có nước thì sẽ không phải là biển. Mỗi một biển đều có nguồn nước của riêng mình, mà hiện giờ, nguồn nước Nam Hải xuất hiện tình trạng như vậy, toàn bộ Nam Hải đều bận rộn suốt mấy trăm năm nhưng vẫn không tìm được cách giải quyết. Cho đến bây giờ đã trở thành tâm bệnh của hết thảy người dân Nam Hải.

Lạc Thủy Thượng Thần này đương nhiên có thể dễ dàng giải quyết, nhưng cũng không biết liệu y có đồng ý trợ giúp Nam Hải một tay không. Nam Hải Long vương khôi phục tinh thần nói với nữ hầu bên cạnh: "Đã sai người đi mời Lạc Thủy Thượng Thần chưa, vì sao giờ này còn chưa đến?"

Vừa dứt lời, mọi người trên điện đều nhao nhao quay đầu, trong nháy mắt toàn bộ đại điện đều không một tiếng động.

Chỉ thấy Lạc Thủy Thượng Thần người vận bạch y chậm rãi bước đến cửa điện, trong ngực ôm một tiểu cô nương khiến khí tức lạnh lẽo trên người Lạc Thủy Thượng Thần cũng phần nào trở nên nhu hòa. Mọi người vào lúc ban ngày chỉ đưa mắt nhìn từ xa đã cảm thấy kinh ngạc, hiện giờ nhìn gần, mày như họa, mắt như sao, phong hoa tuyệt đại, khí chất vô song, dung mạo và phong thái tuyệt thế thế này, ai nấy sớm đã nhìn đến ngẩn ngơ, chỉ cảm thấy nếu như được y liếc mắt một cái, đời này sống cũng coi như không uổng phí!

Duyệt Nhi nằm vùi trong ngực Tức Mặc Ly, lúc này đương nhiên không nhìn thấy dáng vẻ ngẩn ngơ ngắm Tức Mặc Ly của mọi người trong điện, chỉ nghi hoặc nói: "Tức Mặc Ly, sao lại không có tiếng động?"

Thanh âm mềm mại ngọt ngào khiến ai nấy đều tan chảy, không khỏi đánh giá tiểu cô nương đang được Tức Mặc Ly ôm trong ngực, quả thật là một tinh linh đáng yêu, mặt như hoa đào, đôi mắt to tròn màu hổ phách long lanh sáng rực, nhẹ nhàng thoát tục, đặt bên cạnh dung mạo cũng như phong thái của Lạc Thủy Thượng Thần mà vẫn không khiến người khác cảm thấy có điều gì bất ổn. Mọi người lại quan sát kỹ hơn, trong lòng thở dài tiếc nuối, đáng tiếc thế nhưng lại là một tiểu cô nương bị mù.

Nam Hải Long vương đã bước tới trước nghênh đón, thân thiết cười nói: "Đương nhiên là có âm thanh rồi, hoan nghênh Duyệt Nhi cô nương và Lạc Thủy Thượng Thần đã đến. Yến tiệc đêm nay, Duyệt Nhi cô nương có thể nói là có lộc ăn rồi." Mọi người hồi phục tinh thần, vội vàng hành lễ rồi trở lại cười đùa như ban nãy. Đùa sao! Không thể vì chấn động mà làm mất thể diện của Nam Hải.

Nam Hải Long vương dẫn Tức Mặc Ly đến trước chiếc bàn tiệc lớn nhất phía trên, Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi bình thản ngồi xuống.

Chiếc mũi nhỏ nhắn của Duyệt Nhi hít hít, ngất ngây nói: "Mùi thật thơm." Mặc dù nàng không nhìn thấy chiếc bàn lớn trước mặt đặt gần hai trăm món ăn, nhưng thử ngửi cũng cảm giác được hương thơm hấp dẫn.

Nhị vương tử Long Chỉ Thủy đứng bên cạnh Nam Hải Long Vương cười nói: "Hơn hai trăm món ăn này đều có thể xem là những món ngon nhất của Nam Hải Long cung, nếu như cô nương thích, không ngại để ta giới thiệu qua một lượt."

Duyệt Nhi vừa nghe thấy có hơn hai trăm món, hai lỗ tai hổ đã hưng phấn dựng thẳng lên, đôi mắt to tròn long lanh, gật đầu thích thú nói: "Được, ngươi đọc tên một món, ta liền ăn một món." Nghĩ nghĩ rồi lại nói: "Tiểu Mộ Cửu Kiếm bọn họ cũng chưa ăn, chi bằng cùng ăn đi."

Nam Hải Long vương cười nói: "Họ đương nhiên cũng là khách quý của Nam Hải, hiện đang ngồi ở bàn bên dưới, Duyệt Nhi cô nương an tâm."

Duyệt Nhi gật gật đầu, nuốt nước bọt, cái đầu nhỏ nhắn quay sang nói với Long Chỉ Thủy: "Khai tiệc, hiện giờ khai tiệc."

Long Chỉ Thủy thấy dáng vẻ gấp gáp đáng yêu của nàng như vậy, nở nụ cười ngồi xuống vị trí cách hai người Tức Mặc Ly không xa, nói: "Hương tiên nộn cua1. Nam Hải có một loại cua đặc biệt thơm hương, kết hợp với hơn trăm loại gia vị, vào miệng thơm ngọt vô cùng."

1Nôm na là loại cua có mùi thơm được rán lên

Theo lời giới thiệu của Long Chỉ Thủy, bàn tiệc liền xoay từ từ, chiếc đĩa ngọc đựng món hương tiên nộn cua chậm rãi di chuyển đến trước mặt Tức Mặc Ly. Trên tay Duyệt Nhi cầm đôi đũa ngọc tưởng tượng ra món ăn, ở trong ngực Tức Mặc Ly đã kích động vô cùng, đáng tiếc mắt không nhìn thấy, chỉ có thể mơ màng ở trong ngực Tức Mặc Ly ngọ nguậy lắc lư cái đầu nhỏ khiến Tức Mặc Ly chú ý. Long Chỉ Thủy vừa định bảo nữ hầu đứng bên cạnh cách đấy không xa đến đút Duyệt Nhi, ngay lập tức đã thấy Tức Mặc Ly không một tiếng động cầm lấy đôi đũa ngọc, ngón tay so với đũa ngọc còn đẹp hơn vài phần, tao nhã gắp một miếng thịt cua, đưa đến bên môi Duyệt Nhi, Duyệt Nhi mở cái miệng nhỏ nhắn, lập tức nuốt vào.

Dáng vẻ hai người thế này, cực kỳ tự nhiên, như thể từ trước đến giờ vẫn luôn là như vậy. Mọi người ở trên điện âm thầm đánh giá hai người, một miếng rau hay một ngụm rượu đều bị tắc nơi cổ họng, nuốt vào nhổ ra cũng không được, chuyện này, không khỏi quá mức khiến người khác phải kinh ngạc ấy chứ! Lạc Thủy Thượng Thần trong truyền thuyết thế nhưng lại đút cho một tiểu cô nương tiên thể còn chưa có ăn cái này cái nọ! Nghĩ vậy, ai nấy lại càng chăm chú quan sát đánh giá Duyệt Nhi, ban nãy bởi khí tức rất mực thanh thuần của nàng, thêm nữa lại ở bên cạnh Tức Mặc Ly, không ai phát hiện điểm gì bất thường, hiện giờ người có tu vi cao rất nhanh liền nhìn ra, khí tức trên người tiểu cô nương này thế nhưng lại không hề giống với khí tức trong ngũ giới, có đôi nét tương tự khí tức của Thần giới, nhưng cũng không phải.

Ở trong mắt tiên nhân, người dở dở ương ương thế này đương nhiên thường bị coi thường khinh khi, chỉ là vì có Tức Mặc Ly, bọn họ cũng không dám biểu hiện ra ngoài. Duy chỉ có một tiên nữ dung mạo xinh đẹp ngồi bên dưới, nghĩ thấy là đứa trẻ được gia tộc cưng chiều, trông thấy Lạc Thủy Thượng Thần yêu chiều Duyệt Nhi như vậy, trong lòng ganh ghét bất mãn, liền nhỏ giọng nói với tiên nữ bên cạnh: "Thoạt đầu nhìn thấy là một kẻ mù, chuyện này cũng không có gì, dung mạo cũng được đi. Hiện giờ quan sát kỹ hơn thế nhưng lại là một bé gái không thần không tiên, không yêu không ma, không người không quỷ, xem ra cũng chỉ là phế nhân, sao xứng với sự yêu chiều như vậy của Lạc Thủy Thượng Thần."

Vừa dứt lời, trên người Tức Mặc Ly trong nháy mắt liền tỏa ra một luồng khí lạnh, tiên nữ ấy bị đánh bay đến bức tường trên điện, hộc máu hôn mê bất tỉnh. Mọi người cả kinh, không dám bàn luận nữa, nhao nhao thay đổi đề tài.

Tiểu cô nương này là người yêu thương nhất của Lạc Thủy Thượng Thần, ai dám có ý kiến?

37. Chương 37: Ta Thật Sự Không Thú Vị Sao?

Duyệt Nhi ăn xong một miếng, cái miệng nhỏ nhắn mở to tỏ vẻ còn muốn ăn, Tức Mặc Ly ôm nàng, gắp một miếng nhỏ, lại đút cho nàng.

Duyệt Nhi nuốt xuống, khuôn mặt nhỏ xinh chuyển hướng về phía Long Chỉ Thủy, nghi hoặc nói: "Hải tộc ăn thịt cua thịt cá, đây không phải là ăn đồng loại à?" Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn tỏ vẻ không tán đồng.

Long Chỉ Thủy chỉ cảm thấy tiểu cô nương này rất đáng yêu, cười nói: "Thứ chúng ta ăn tất nhiên không phải đồng loại, đồng loại của chúng ta có linh hồn và ý thức, chúng ta tất nhiên sẽ không ăn. Mà thức ăn này, đương nhiên là những sinh vật khác được nuôi dưỡng, không có ý thức và linh hồn."

Duyệt Nhi à một tiếng, gật đầu, lại nói: "Lát nữa ngươi đọc tên, ta không cần nghe cách làm thức ăn. Như vậy ăn sẽ nhanh hơn một chút." Nàng chẳng hề có hứng thú chút nào với cách làm những món này, chỉ thấy ăn ngon là thỏa mãn.

Long Chỉ Thủy bật cười, gật đầu, giới thiệu từng món, mỗi món khi vừa đọc tên thì chiếc bàn tròn liền tự động đem đĩa đựng món ăn đó chuyển qua trước mặt Tức Mặc Ly, Tức Mặc Ly đút từng miếng cho Duyệt Nhi, bất tri bất giác, thế nhưng đã nếm thử hơn hai trăm món ăn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nét thỏa mãn, thở dài nói: "Hai người đều không hề ăn gì." Tức Mặc Ly buông đũa ngọc, dùng khăn gấm ấm áp tỉ mỉ lau mặt cho Duyệt Nhi, lại lấy nước trà cho Duyệt Nhi súc miệng, ánh mắt hết sức cưng chiều.

Long Chỉ Thủy bình tĩnh nhìn động tác của Tức Mặc Ly, giờ phút này nghe thấy lời nói của Duyệt Nhi, cười nói: "Long cung là nhà của ta, đương nhiên ta muốn ăn gì cũng được. Tiểu cô nương không cần lo lắng."

Duyệt Nhi nhíu mày, giọng nói mềm nhẹ tràn đầy bất mãn: "Sao lại luôn gọi ta là tiểu cô nương, ta đã hơn bốn trăm tuổi rồi!" Nàng rất tự hào về niên kỷ của mình.

Long Chỉ Thủy bật cười nói: "Vậy cô nương tên là gì?" Duyệt Nhi: "U Duyệt Nhi. Còn ngươi?" Long Chỉ Thủy thấy nàng trả lời rất nhanh, trong lòng có vài phần thích tiểu cô nương này: "Duyệt Nhi muội muội, ta gọi là Long Chỉ Thủy."

Con ngươi đen như mực của Tức Mặc Ly chợt lóe lên sắc lạnh,nâng đôi mắt mang theo ý tứ hàm súc không rõ liếc nhìn Long Chỉ Thủy.

Giờ phút này trong lòng Nam Hải Long Vương vừa rồi rắm vừa không biết làm sao. Nói đứa con trai này không hiểu chuyện thì nó lại biết cách lôi kéo làm quen. Ở thế gian, tiếng kêu ca ca muội muội không có ý nghĩa gì, chỉ tỏ vẻ thân thiết, nhưng ở tiên giới, ca ca muội muội không thể tùy tiện gọi như vậy, gọi ra miệng sẽ giống như ca ca muội muội thật sự. Long Chỉ Thủy dùng đến chiêu thức ấy, Nam Hải Long Vương đương nhiên vui mừng, trước khoan nói đến nguồn nước Nam Hải, cho dù chỉ nhận Duyệt Nhi đáng yêu như vậy làm nghĩa nữ cũng coi như rất viên mãn. Nhưng mà, nó không xem xem đối tượng mà nó gọi muội muội là ai! Xem xem biểu hiện lạnh lẽo của Lạc Thủy Thượng Thần, Nam Hải Long Vương âm thầm vã mồ hôi.

Duyệt Nhi cũng mặc kệ nhiều chuyện như vậy, lúc trước nàng đọc rất nhiều thoại bản, người thế gian gọi muội muội tỏ vẻ thân thiết, đương nhiên cũng phải gọi lại một tiếng ca ca mới đúng. Vì thế ngọt ngào cười nói: "Chỉ Thủy ca ca."

Long Chỉ Thủy được giọng nói mềm mại này gọi đến cả người đều sảng khoái, thấy Duyệt Nhi mở miệng cười, cũng nhịn không được cười rất vui vẻ. Nam Hải Long Vương nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ quả nhiên không hổ là con của mình, chiêu thức ấy cũng thật cao! Bà nào biết đâu rằng khi Long Chỉ Thủy gọi Duyệt Nhi một tiếng muội muội này thì trong lòng y không hề ôm ấp ý muốn lợi dụng gì, trong lòng y thật sự xem Duyệt Nhi như muội muội ruột của mình mà đối đãi.

Tức Mặc Ly thấy Duyệt Nhi hoàn toàn bị Long Chỉ Thủy hấp dẫn lực chú ý, trong lòng có chút phiền muộn, cảm giác như vật mình thích bị người khác cướp đi, một bàn tay nhẹ nhàng kéo kéo lỗ tai hổ màu tím, Duyệt

Nhi quả nhiên thoải mái mềm nhũn trong lòng y, y có thể hưởng thụ nét mặt đáng yêu không bàn cãi gì của nàng.

Tức Mặc Ly vừa lòng ôm Duyệt Nhi đứng dậy, gật đầu về phía Nam Hải Long Vương liền trở về tẩm điện, đám người Kha Mộ Thanh, Cửu Kiếm cũng đều tự mình tản đi.

Nam Hải Long Vương vừa lòng vỗ vỗ bả vai đứa con nhà mình: "Con trai, lần này làm rất khá!" Long Chỉ Thủy nghi hoặc liếc nhìn bà, cũng không hỏi gì, đắm chìm trong niềm sung sướng mình đã có muội muội.

Mấy ngày kế tiếp, Long Chỉ Thủy thường xuyên ra vào đại điện nơi Lạc Thủy Thượng Thần ngủ lại, mỗi lần đều mang theo một đống đồ chơi vui cùng thức ăn ngon đi vào, Duyệt Nhi và y chơi đùa vô cùng hợp ý, thường thường cùng y đi ngắm phong cảnh Nam Hải, quả thật vui vẻ đến bay lên trời.

Ở đây có một người không vui, đó là Lạc Thủy Thượng Thần.

Lúc Duyệt Nhi không cùng Long Chỉ Thủy đi dạo thì ngắm nghía những đồ chơi mà Long Chỉ Thủy đưa tới , trái nói một câu "Chỉ Thủy ca ca nói", phải nói một câu "Chỉ Thủy ca ca cho ta thứ này chơi rất vui" . Nghe nhiều đến mức y hận không thể đánh cho Long Chỉ Thủy hồn bay phách tán .

Ngày hôm đó, Long Chỉ Thủy lại đến dẫn Duyệt Nhi ra ngoài chơi, Duyệt Nhi nhảy xuống rời khỏi lồng ngực của Tức Mặc Ly, không nhìn thấy gương mặt lạnh tanh của Tức Mặc Ly, nói: "Ta muốn tự mình đi! Cửu Kiếm giúp đỡ ta là được rồi. Người ở trong này nghỉ ngơi đi." Dứt lời, dưới sự dìu đỡ của Cửu Kiếm cùng Chỉ Thủy đi ra ngoài, cũng không quay đầu nhìn lại, Kha Mộ Thanh thấy thế, âm thầm đưa ánh mắt đồng tình nhìn Tức Mặc Ly rồi cũng vội vàng đi theo.

Thấy ánh mắt kia của Kha Mộ Thanh, con ngươi vốn đen như mực của Tức Mặc Ly càng trở nên sâu thẳm, bỗng chốc nổi lên cuồng phong bão táp.

Y đưa mắt nhìn Phất Dung và Ngưng Không vẫn còn ở lại, thản nhiên, không biết đang suy nghĩ gì, đột nhiên nói: "Có phải ta rất vô vị?"

Phất Dung và Ngưng Không hoảng sợ, Ngưng Không nơm nớp lo sợ đắn đo một lúc, cung kính nói: "Chủ tử sao lại vô vị chứ. Chủ tử dung mạo vô song, tao nhã tuyệt thế, tuy rằng hơi kiệm lời lại lạnh nhạt đôi chút . . . ."

Tức Mặc Ly có chút ngờ vực: "Duyệt Nhi thích Long Chỉ Thủy?" Khóe miệng Ngưng Không giật giật: "Cả ngày Duyệt Nhi cô nương đều ở bên cạnh chủ tử, đương nhiên thích chủ tử nhiều hơn. Nhị vương tử long cung kia chỉ là ca ca của Duyệt Nhi cô nương, đương nhiên không thể so sánh với chủ tử được."

Tức Mặc Ly gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, lúc này mới hoàn toàn ý thức được chính mình đã hỏi cái gì, lạnh lùng quét mắt nhìn Phất Dung và Ngưng Không, đi qua đi lại trên điện hai lần, cuối cùng vẫn nhịn không được đi theo khí tức của Duyệt Nhi.

Phất Dung và Ngưng Không liếc nhìn nhau, Phất Dung là người đầu tiên lên tiếng: "Chủ tử vừa rồi không phải là giả chứ." Ngưng Không trầm ngâm một lát, thở dài nói: "Vừa là thật cũng vừa là giả."

Bên kia, Duyệt Nhi và Long Chỉ Thủy đã đến biển sâu với mục đích lấy một thứ: Phụ Đồ Châu. Phụ Đồ Châu sinh trưởng ở nơi sâu nhất, một năm chỉ có mấy chục viên, to bằng hạt gạo, từ khi nguồn nước của Nam Hải xuất hiện vấn đề, Phụ Đồ Châu vốn khó sinh trưởng cũng càng ngày càng ít, khi Chỉ Thủy dẫn theo Duyệt Nhi tới nơi này, lấy chẳng qua chỉ mới có hai ba mươi viên.

Duyệt Nhi cẩn thận đem Phụ Đồ Châu cất vào chỗ sâu nhất trong túi Càn Khôn, kéo thật chặt miệng túi. Chỉ Thủy ở bên cạnh thở dài, nếu nguồn nước Nam Hải còn tốt thì lúc này Duyệt Nhi muội muội có thể lấy được sẽ không chỉ hai ba mươi viên này.

Duyệt Nhi nghe thấy Chỉ Thủy giống như lúc nào cũng vui vẻ không có phiền não nay lại thở dài, vội hỏi: "Chỉ Thủy ca ca sao vậy?"

Chỉ Thủy cũng không giấu giếm, đem chuyện nguồn nước của Nam Hải nói ra. Duyệt Nhi nghe xong, đang chuẩn bị nghiêm túc suy nghĩ biện pháp thì Sát Na Phương Hoa trên trán đột nhiên nóng lên, một thứ tựa như tâm quyết truyền vào trong đầu. Duyệt Nhi kinh ngạc lắc lắc cái đầu nhỏ, bản thân bất ngờ hiểu ra vấn đề là gì? Sát Na Phương Hoa này cũng quá lợi hại nha.

Tâm quyết kia đã vững vàng ở trong ý thức của nàng, Duyệt Nhi lập tức muốn Chỉ Thủy dẫn nàng đi đến nguồn nước Nam Hải. Chỉ Thủy đối với vị muội muội này yêu thương hết mực, cũng không biết làm sao, liền dẫn Duyệt Nhi đến đó.

Đợi lúc đến nguồn nước Nam Hải, đại vương tử Hành Vân nghe được động tĩnh vội vàng đến nghênh đón: "Chỉ Thủy, mau trở về đi, đừng gây thêm phiền phức nữa."

Cái mũi nhỏ của Duyệt Nhi ngửi ngửi khí tức ở bên này, nhân tiện nói: "Sẽ không gây thêm phiền phức đâu, ta có biện pháp." Giọng nói ngọt ngào, hơn nữa dáng vẻ ngọc tuyết đáng yêu, Hành Vân chỉ xem nàng là một tiểu cô nương ham chơi: "Tiểu cô nương, nguồn nước Nam Hải là nền tảng của Nam Hải, không được qua loa. Muốn chơi đùa thì hãy bảo Nhị đệ đưa cô nương đi nơi khác chơi đi!"

Đôi mắt to của Duyệt Nhi chợt lóe ánh sáng, có chút uất ức: "Ta thật sự có biện pháp mà." Hành Vân buồn cười nhìn nàng, thấy đôi mắt to trong suốt của nàng lại mịt mờ, giọng nói mang theo thương tiếc: "Cũng không phải ta không tin cô nương, nhưng sự tình quan trọng, cô nương nói có biện pháp nào chứ."

Duyệt Nhi nóng nảy: "Ta thật sự có biện pháp, khối tử ngọc trên trán nói cho ta biết." Hành Vân thấy dáng vẻ nàng sốt ruột giải thích thì đã có vài phần tin tưởng, nhìn hai lỗ tai nhỏ màu tím đáng yêu trên mái tóc đen của nàng và viên tử ngọc trên trán, trong lòng có chút kinh ngạc: "Cô nương là Tử Hổ Vương?" Mấy trăm năm trước, tộc Tử Hổ không phải đã bị diệt tộc rồi sao? Hiện giờ tiểu cô nương này là Tử hổ, trên trán còn đính Sát Na Phương Hoa – vật được truyền đời của tộc Tử hổ theo truyền thuyết, càng khiến cho y nghi ngờ.

Duyệt Nhi mở to mắt nhìn về phía y: "Ngươi có để cho ta thử hay không." Hành Vân thấy nàng trừng mắt nhưng lại không hề mang theo chút uy hiếp như thế càng cảm thấy đáng yêu, trong lòng buồn cười liền đồng ý, dù sao nếu đến lúc không ổn, y toàn lực ngăn cản, cũng không lo lắng tiểu cô nương không nhìn ra tu vi này làm chuyện xấu, nếu nàng thật sự giải quyết vấn đề này, vậy đương nhiên không thể tốt hơn.

Cửu Kiếm tiến lên phía trước nói: "Duyệt Nhi cô nương. . . . . ." Duyệt Nhi nở nụ cười nhẹ nhàng , nói: "Cửu Kiếm đừng sợ, ta đã nói, đương nhiên làm được." Chỉ Thủy nghiêm túc nhìn Duyệt Nhi, cũng không nói chuyện.

Duyệt Nhi xoay xoay đầu, xác định mình đã nhớ rõ dòng tâm quyết kia, bàn tay nhỏ bé rút Huyễn Oanh Lưu Ly trượng đang cài trên mái tóc đen xuống, đặt ở trong tay, hóa thành một quang trượng cao hơn nàng một cái đầu, đỉnh trượng là đầu một con hổ tím nhỏ đáng yêu. Cả thân trượng tỏa ra ánh sáng màu tím, thỉnh thoảng có tia chớp trắng thoáng xuất hiện, khẽ rung trong tay Duyệt Nhi.

Hành Vân, Chỉ Thủy và Cửu Kiếm đều thất kinh, thanh trượng này không phải là vật của ngũ giới, cực phẩm tiên khí ở trước mặt nó giống như sắt vụn, đây nghiễm nhiên là một cực phẩm thần binh!

Trong lòng Cửu Kiếm chấn động hơn, nàng đến từ Thần giới, đương nhiên biết cây trượng này là thượng cổ thần binh của Thần giới, lại là cây trượng duy nhất, biết bao người trong Thần giới tranh đoạt đến vỡ đầu cũng không được, nhắc tới nó cũng chỉ có thể cầu vái mà thôi, không ngờ chủ tử nhà mình lại tặng cho Duyệt Nhi cô nương làm vũ khí, a, còn làm ra hình dáng dễ thương như vậy. . . . . Cửu Kiếm đau lòng cực kỳ, khóe miệng cũng co rút.

Cuối cùng Hành Vân vẫn nhịn không được, hỏi: "Tiểu cô nương, cây trượng này là ai cho cô?"

38. Chương 38: Khó Khăn Giải Biển Cạn

Duyệt Nhi sợ y làm gián đoạn câu tâm quyết bản thân vẫn lẳng lặng ghi nhớ, nói: "Tức Mặc Ly cho ta, gọi là Huyễn Oanh Lưu Ly trượng." Khóe miệng Cửu Kiếm lại giật giật, nhất định Duyệt Nhi cô nương không biết lai lịch của cây trượng này, ngữ khí như vậy khiến nàng nhịn không được mà co rút.

Trong phút chốc Hành Vân không nói gì, hỏi: "Xin hỏi Tức Mặc Ly là ai?" Chỉ Thủy vội trả lời: "Dường như là tục danh của Lạc Thủy thượng thần." Hành Vân lập tức ngậm miệng.

Chỉ thấy Duyệt Nhi cầm trượng, lỗ tai nhỏ run lên, chuyển hướng về phía nguồn nước của Nam Hải. Kỳ thật nguồn nước Nam Hải nhìn chỉ giống như một dòng suối, chẳng qua từ trong đó chảy ra nguồn nước bất

tận mà thôi. Mặc dù Duyệt Nhi không nhìn thấy, nhưng tu vi tiến bộ nhanh chóng giúp lỗ tai và linh thức nàng đặc biệt nhanh nhạy, nàng chậm rãi đi tới phía trước nguồn nước Nam Hải. Tâm quyết mà tử ngọc vừa mới truyền cho lại xuất hiện. Nàng nâng Huyễn Oanh Lưu Ly trượng lên lơ lửng giữa khoảng không trước mặt, trong lòng niệm khẩu quyết. Linh lực trên tay bắn về phía Huyễn Oanh Lưu Ly trượng.

Chỉ thấy Huyễn Oanh Lưu Ly trượng chậm rãi chuyển động thành vòng tròn trong không trung rồi dừng lại. Một lát sau, nước biển xung quanh bắt đầu ùng ục, chỉ thấy một dòng nước nhỏ dần dần chuyển động xung quanh Huyễn Oanh Lưu Ly trượng, dòng nước nhỏ kia càng lúc càng lớn, lưu chuyển nhanh dần hình thành lốc xoáy, lốc xoáy càng lúc càng to, từ từ lấy chỗ Duyệt Nhi đứng trở thành trung tâm của lốc xoáy.

Ba người Hành Vân, Chỉ Thủy và Cửu Kiếm kinh ngạc đến mức không cách nào kinh ngạc hơn, tiểu cô nương này rốt cuộc có bí mật kinh thiên gì! Nàng thế nhưng lại có thể từ khoảng không tạo ra nước, đây là thuật pháp gì? Ở tiên giới lần đầu mới biết. Tiên thuật thi triển dù lợi hại cũng cần phải có vật mượn. Gọi nước không phải là việc khó, chỉ cần niệm quyết trong tích tắc, tu vi cao thâm gọi nước bất quá chỉ một buổi, mà tiểu cô nương này rõ ràng không phải gọi nước, dải nước kia không giống với ánh sáng của nước biển, rõ ràng giống như đúc dòng nước chảy ra từ nguồn nước Nam Hải. Hành Vân và Chỉ Thủy đã kinh ngạc đến không cách nào suy nghĩ, Tiên giới chưa từng có nhân vật như thế, nhưng khí tức của tiểu cô nương này cũng không phải thần, sao lại thế này?

Sự kinh ngạc của Cửu Kiếm không giống như bọn họ. Lần trước sau khi chính mắt thấy Duyệt Nhi chịu Thần kiếp, nàng liền biết Duyệt Nhi không giống người khác. Thế nhưng, rõ ràng Thần kiếp này chưa thành công, vậy Duyệt Nhi cũng không thể là thần. Vì sao lại có năng lực tạo ra vật? Ngay cả những người trên Thần giới có tu vi thượng cấp giống như nàng, muốn tùy ý tạo ra dòng nước chí bảo trong lục giới cũng tốn không ít sức lực. Mà nhìn Duyệt Nhi cô nương đang liên tục sử dụng linh lực, lại không thấy có gì không ổn.

Đương lúc trong lòng ba người đang vướng mắc ngàn vạn suy tư thì Duyệt Nhi ngưng tụ dòng nước xoáy xung quanh thành một cột nước hai người ôm không xuể, nước biển chung quanh được chiếu sáng bởi hào quang của cột nước. Hai tay Duyệt Nhi bắt lấy cây trượng trên không, hai lỗ tai nhỏ cẩn thận lắng nghe, chậm rãi ngưng tụ linh lực toàn thân tụ lại trên Huyễn Oanh Lưu Ly trượng, thân trượng càng ngày càng sáng, càng ngày càng sáng.

Ba người cẩn thận quan sát, đột nhiên phát giác Duyệt Nhi đang từ từ có chút biến đổi, khí tức xung quanh càng lúc càng hỗn loạn, giống như bị cái gì đó quấy nhiễu, năng lượng muốn đưa ra lại đưa không được. Tử ngọc trên trán Duyệt Nhi vẫn như trước không có gì thay đổi, nhưng phần da thịt trắng noãn phía dưới tử ngọc lại từ từ hiện lên ấn ký màu tím tựa như nhụy hoa, không nhìn kỹ sẽ không thấy rõ. Ấn ký màu tím lúc ẩn lúc hiện, chính là ấn ký màu tím xuất hiện ngày đó ở Bồng Lai tiên sơn, sau lại bị Tức Mặc Ly dùng linh lực áp chế. Hôm nay Duyệt Nhi dùng năng lượng của chính mình, phong ấn này liền lúc ẩn lúc hiện, muốn phá tan, thế nhưng năng lực không đủ.

Duyệt Nhi kêu lên một tiếng,cảm giác đau đớn bắt đầu tàn phá khắp người, ý thức nói cho nàng biết hiện giờ nàng không thể dừng lại, phải hoàn thành chuyện này. Luồng linh lực cuối cùng tụ trên Huyễn Oanh Lưu Ly trượng, bàn tay nhỏ của Duyệt Nhi dùng sức vung lên, cột nước phóng về phía nguồn nước Nam Hải. Cột nước và dòng nước nhỏ đang từ từ chảy của nguồn nước va chạm vào nhau tạo thành những bọt sóng, lập tức liền chảy vào nơi sâu nhất của nguồn nước Nam Hải. Lực cản cột nước càng ngày càng mạnh, Duyệt Nhi tiếp tục sử dụng linh lực, ấn ký trên trán lại lóe sáng càng nhanh, đầu cũng càng lúc càng đau.

Cửu Kiếm sốt ruột, vội vàng truyền tin về vị trí của bọn họ cho Tức Mặc Ly, cũng không dám xông lên giúp Duyệt Nhi, sức lực của mình không đủ, nếu vô ý, Duyệt Nhi chẳng những kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ, còn có thể bị phản phệ. Nàng giậm chân, giờ phút này hận không thể bắt chủ tử đến đây ngay lập tức.

Cột nước càng lúc càng chậm, nhưng vẫn từ từ tiến lên phía trước, giống như muốn phá tan chỗ tắc nghẽn trong nguồn nước Nam Hải. Duyệt Nhi vừa sốt ruột vừa đau đớn, còn thiếu một chút nữa, còn thiếu một chút nữa, mình nhất định sẽ không vô dụng như vậy! Dùng hết linh lực toàn thân, Duyệt Nhi đem Huyễn Oanh Lưu Ly trượng nương theo cột nước mạnh mẽ xuyên qua nguồn nước Nam Hải. Chỉ nghe 'ầm' một tiếng, trong căn nguyên của Nam Hải giống như có cái gì bị chấn động mà vỡ nát, lập tức vô số mảnh ngọc vỡ bị nước bắn vọt ra, nguồn nước Nam Hải đột nhiên như sống dậy, vừa rồi còn thấy dòng nước nhỏ rỉ rả,

hiện giờ đã thành dòng nước to lớn mạnh mẽ giống như cột nước mà Duyệt Nhi ngưng tụ thành, ào ào chảy ra.

Khí tức trên người Duyệt Nhi không bình lặng lại như mọi thứ xung quanh, ấn ký trên trán càng ngày càng sáng, càng ngày càng sáng, lúc Duyệt Nhi cũng sắp đau đến phát khóc thì một luồng sáng bắn về phía ấn ký, ấn ký từ từ tối sầm đi. Chỉ thấy một bóng áo trắng đột nhiên xuất hiện bên cạnh Duyệt Nhi, lòng bàn tay ngưng tụ linh lực đặt lên trán Duyệt Nhi, bàn tay kia thì nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, nét mặt nhìn không ra biểu cảm gì, nhưng ánh mắt nhìn Duyệt Nhi tràn đầy yêu thương đủ khiến cho bất luận kẻ nào cũng phải trầm mê.

Huyễn Oanh Lưu Ly trượng từ nguồn nước của Nam Hải bay về, Tức Mặc Ly vung tay lên, liền biến thành dáng vẻ cây trâm bay tới nằm trong lòng bàn tay y, không dừng lại một khắc y liền bay về hướng long cung, tay áo tung bay để lại bóng dáng vô cùng tao nhã.

Hành Vân ngẩn người nhìn bóng lưng ấy, chợt nhớ đến cảm giác kinh hãi vừa rồi, tâm thần chấn động, thế gian này lại có nam tử như vậy? Lạc Thủy thượng thần trong truyền thuyết?

Y giật mình phục hồi tinh thần, kinh ngạc vui mừng nhìn nguồn nước Nam Hải ngay trước mắt đã khôi phục lại trạng thái ban đầu, xem ra, sở dĩ nguồn nước Nam Hải càng ngày càng nhỏ là do bên trong có một vật như ngọc thạch càng lúc càng lớn chặn lại nguồn nước. Mà ngoại trừ dòng chảy mới tiến vào thì cũng không có thứ gì có thể vào bên trong nguồn nước Nam Hải để hủy nó, tiểu cô nương này thực khó lường.

Hành Vân lôi kéo đệ đệ mình, sung sướng nói: "Nhị đệ, họa lớn của Nam Hải chúng ta xem như đã được giải quyết rồi!"

Chỉ Thủy giống như vừa mới lấy lại tinh thần, ngơ ngẩn nhìn đại ca nhà mình, đột nhiên giãy khỏi tay Hành Vân, cấp tốc chạy về hướng long cung. Y làm sao còn quan tâm gì đến nguồn nước của Nam Hải, nghĩ đến dáng vẻ vừa rồi của muội muội bảo bối liền muốn hận chết chính mình, nếu Duyệt Nhi muội muội có chuyện gì, cả đời y cũng không thể tha thứ cho bản thân!

Chỉ Thủy vừa định đi vào cung điện của Duyệt Nhi liền bị Phất Dung ngăn cản, nói: "Chủ tử căn dặn, Duyệt Nhi cô nương đang tu dưỡng, bất luận ai cũng không được phép đi vào." Chỉ Thủy hổ thẹn trong lòng, cảm thấy chính mình vô tình hại Duyệt Nhi, tự trách không thôi, cũng không rời đi, chỉ ngơ ngác đứng ở cửa cung điện.

Hành Vân bên kia đương nhiên cũng trở về đến nói cho Nam Hải Long Vương biết chuyện này. Nam Hải Long Vương vội vàng tới cũng bị cự tuyệt ở ngoài cửa. Nam Hải Long Vương vốn mang tâm tư muốn lấy lòng Duyệt Nhi để Lạc Thủy thượng thần trợ giúp giải quyết vấn đề nguồn nước Nam Hải, từ đầu đến cuối không ngờ tới Duyệt Nhi lại có năng lực như vậy. Chỉ vài ngày ngắn ngủi như thế, bà cũng rất thích tiểu cô nương này, mình không có con gái, nhận con gái nuôi cũng không phải không thể. Hiện giờ biết chuyện hôm nay như vậy, trong lòng tuy có khiếp sợ, nhưng càng nhiều áy náy, chỉ có thể hy vọng Duyệt Nhi không sao.

Ngày thứ ba, Lạc Thủy thượng thần bất đắc dĩ ôm Duyệt Nhi đang ầm ĩ muốn ra ngoài chơi bước đến cửa điện, nhìn thấy Chỉ Thủy đứng ở cạnh cửa, vẫn không lộ vẻ gì như trước.

Chỉ Thủy thấy Duyệt Nhi, vội vàng tiến lên tỉ mỉ quan sát, phát hiện ấn ký trên trán nàng đã hoàn toàn được áp chế, khuôn mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi vẫn rực sáng tràn đầy sức sống, nhẹ nhàng thở ra, xin lỗi nói: "Duyệt Nhi muội muội, lần này là huynh không đúng với muội. Không nên nói cho muội biết. . . . ."

Duyệt Nhi phẩy phẩy bàn tay nhỏ bé: "Chỉ Thủy ca ca, đây vốn là chuyện muội muốn làm, có liên quan gì đến huynh. Huống chi, hình như muội đã giúp mọi người giải quyết được vấn đề lớn, ha ha, như vậy cũng rất tốt nha." Lúc này đây, không biết vì sao nàng lại đột nhiên có phương pháp và năng lực tạo vật, giống như năng lực nào đó bị giam cầm đã được phóng thích.

Chỉ Thủy nghe nàng nói như vậy, trong lòng càng thấy có lỗi, nói: "Duyệt Nhi muội muội muốn làm gì? Ca ca đi tìm đồ chơi cho muội?" Duyệt Nhi đã giải quyết tình trạng biển cạn cho Nam Hải, nên hậu tạ.

Duyệt Nhi nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, hai mắt to càng thêm phát sáng long lanh: "Muội muốn ăn thịt!" Chỉ Thủy ngẩn ra, vốn tưởng rằng nếu như Duyệt Nhi muốn bảo vật gì đó trong long cung, mình cũng sẽ

không chút do dự đem tặng nàng, hiện giờ nàng lại chỉ nói muốn ăn thịt, trong lòng vừa buồn cười lại vừa yêu thương, cười nói: "Được, Duyệt Nhi muội muội chờ chút."

Dứt lời liền tựa như cơn gió biến mất ở cửa điện.

Ngón tay thon dài của Tức Mặc Ly xoa xoa lỗ tai nhỏ của Duyệt Nhi, ôm nàng đi ngắm phong cảnh.

39. Chương 39: Người Và Bọn Họ Không Giống Nhau

Đêm đến, Nam Hải Long Vương đương nhiên lại mở yến tiệc thết đãi tại Long Cung lần nữa, chúc mừng nguồn nước Nam Hải khôi phục như cũ.

Trong góc phòng, một vị tiên nữ dung nhan cực kỳ diễm lệ nói: "Không ngờ tiểu cô nương này còn có chút tài lẻ, thế nhưng lập tức giải quyết được vấn đề nguồn nước Nam Hải." Hướng mắt nhìn chiếc bàn lớn nhất bên trên, chỉ thấy Tức Mặc Ly người vận bạch bào ôm một cô nương gương mặt trắng nõn, đang tao nhã đút thức ăn vào miệng nàng, giữa hai người là một sự ăn ý mà hài hòa, khiến người bên cạnh ghen tỵ. Mặc dù cách khá xa nhìn không rõ dung mạo, nhưng nữ tiên này vẫn bị phong thái ấy xốn xang như kim châm vào mắt, khẽ chớp mắt: "Đáng thương cho muội muội ấy của ta mà… …"

Nữ tiên thanh tú bên cạnh vội vàng nói: "Hôm ấy nếu không phải muội muội cô nói ra lời vô lễ, Lạc Thủy Thượng Thần cũng sẽ không đối với nàng ta như vậy. Tiên tử cũng đừng nhiều lời nữa, tránh lại động chạm đến Lạc Thủy Thượng Thần." Nữ tiên xinh đẹp run lên, ngậm miệng lại, trầm mặc ủ rũ uống rượu.

Duyệt Nhi mặt mày hớn hở ăn thịt được đưa tới, nhàn rỗi vẫn không quên cười nói với Chỉ Thủy ngồi bên cạnh cách đấy không xa: "Chỉ Thủy ca ca, thì ra nhà các huynh nhiều thịt như vậy, thật sự là có tiền giống như nhà Đông Hải Long Vương?"

Đôi mắt Chỉ Thủy sáng trong nhìn Duyệt Nhi, giọng điệu cũng hết mực chân thành: "Duyệt Nhi muội muội muốn gì cứ nói với Chỉ Thủy ca ca, dù mất đi Nam Hải Long cung, Chỉ Thủy ca ca cũng sẽ đưa đến cho muội."

Hành Vân nghe thấy lời này thì âm thầm líu lưỡi nói không nên lời, Nhị đệ này cũng thật sự yêu thương Duyệt Nhi cô nương như muội muội ruột thịt rồi.

Trong mắt Tức Mặc Ly chợt quét qua hàn ý nhưng bất quá chỉ trong khoảnh khắc, kế đó liền ngẩng đầu nói với Nam Hải Long Vương đang cười đến không khép miệng ở bên cạnh: "Ngày mai cáo từ." Y không chịu được tên Chỉ Thủy này cứ lượn lờ lúc ẩn lúc hiện trước mặt Duyệt Nhi, mặc dù Chỉ Thủy đối với Duyệt Nhi thật sự chỉ có tình huynh muội, nhưng y không thích trong lòng Duyệt Nhi còn có bóng dáng một nam tử khác.

Gương mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi quay sang Tức Mặc Ly: "Nhanh như vậy đã phải về Bồng Lai Tiên Sơn rồi sao?" Khí lạnh trên người Tức Mặc Ly càng dày đặc, nàng không nỡ rời khỏi đây? Không nỡ rời ai? Trong lòng mặc dù nghĩ vậy, nhưng trên mặt Tức Mặc Ly vẫn không lộ ra biểu cảm gì, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vân vê lỗ tai nhỏ màu tím của Duyệt Nhi, chỉ chăm chăm nhìn Duyệt Nhi, giọng nói như suối ấm chảy qua ngọc thạch, dịu dàng đến dọa người: "Trở về, được không?"

Lỗ tai Duyệt Nhi thoải mái run run, mềm mại cụp xuống, nói: "Được, dù gì ở đây ăn cũng ăn no rồi, chơi cũng chơi không ít rồi."

Chỉ Thủy và Nam Hải Long Vương trong lòng ai thán thở dài: Đứa trẻ nhỏ đáng yêu này rốt cuộc là có biết hay không, nàng trúng nam nhân kế rồi a… …

Hành Vân nghe thấy Duyệt Nhi nói vậy cũng không dám níu giữ, liền lệnh cho nữ hầu dâng rượu, cười nói: "Như vậy Hành Vân ta liền kính Duyệt Nhi cô nương một chung, cảm tạ Duyệt Nhi cô nương đã vì Nam Hải giải quyết vấn đề cấp bách." Dứt lời liền rót đầy rượu hoa quả đặc biệt do Nam Hải ủ vào chén ngọc rồi đưa đến tay Duyệt Nhi, Tức Mặc Ly vừa định đỡ lấy, tiếc rằng Duyệt Nhi đã vội vàng nhận rồi đưa lên môi, cái miệng nhỏ xinh phồng lên, ực một tiếng liền vội vã nuốt xuống.

Mọi người bật cười, ngay cả Ngưng Không bình thường luôn nghiêm nghị đứng cách đó không xa cũng nhịn không được, Duyệt Nhi cô nương này thật sự là quá mức đáng yêu rồi.

Duyệt Nhi vừa uống xong rượu hoa quả, le lưỡi, ngạc nhiên nói: "Đây là gì vậy? Sao ta trước giờ chưa uống qua bao giờ? Thật ngon… …" Nói rồi bàn tay nhỏ nhắn đưa ra, chén ngọc để ở phía trước, ý bảo còn muốn nữa.

Tức Mặc Ly ngăn lại: "Duyệt Nhi… …" Tiếc rằng cô hổ nhỏ của chúng ta lần này không những không trúng nam nhân kế, mà còn vô ý bày ra mỹ nhân kế. Gương mặt nhỏ nhắn vừa quay qua, đôi mắt to tròn đã long lanh hai giọt lệ, Tức Mặc Ly chỉ có thể âm thầm thỏa hiệp.

Chỉ Thủy biết loại rượu hoa quả này không mạnh, uống nhiều cũng không sao, liền tự mình cầm bình rượu châm đầy chén cho Duyệt Nhi. Không ngờ Duyệt Nhi trước giờ chưa từng nếm qua thứ trong chén nên chịu không nổi loại rượu hoa quả mà bọn Chỉ Thủy cho rằng rất loãng. Chỉ mới mười chung, trên gương mặt trắng nõn bắt đầu đỏ lên, đầu lưỡi nhỏ xinh ngay đến nói cũng không lưu loát, đôi mắt to tròn đã một mảnh hơi nước mơ màng, hoàn toàn không còn phân biệt được Đông Tây Nam Bắc.

Chỉ ôm lấy Tức Mặc Ly ngắc nga ngắc ngứ nói về một cuốn thoại bản ngắn, nói được vài câu lại muốn uống một chung, mọi người trông thấy bất đắc dĩ lại cười vui vẻ.

"Thư sinh đó nói: 'Tiểu thư hôm nay đối với ta như vậy, ngày khác… …' Ức, ta còn muốn rượu, rượu" Duyệt Nhi nói hai câu, bàn tay nhỏ bé lại cầm lấy chén ngọc đưa đến trước mặt Chỉ Thủy bảo y rót rượu. Tức Mặc Ly vung tay một cái liền cầm lấy bình rượu hoa điêu trên tay Chỉ Thủy, giữ ở trên tay, bất động. Duyệt Nhi cầm chén ngọc đợi một lúc lâu, nghĩ rằng đã được rót đầy, đưa đến bên môi, tiếc rằng cái gì cũng không có để uống.

Gương mặt đỏ hồng quay sang Chỉ Thủy, hai lỗ tai màu tím của cô hổ nhỏ hoàn toàn cụp xuống, đôi mắt to tròn long lanh hai giọt lệ, khóe miệng khẽ nhếch, thanh âm ngọt ngào nũng nịu có chút ủy khuất nói không ra lời: "Chỉ Thủy ca ca, không cho ta rượu, không chơi với huynh… …"

Dáng vẻ thế này, đừng nói mấy người Chỉ Thủy Hành Vân đang ở đối diện nàng mà ngay cả đám Kha Mộ Thanh đang đứng cách đó không xa cũng hận không thể châm đầy chén rượu ngọc cho nàng. Tiếc rằng, lặng lẽ đưa mắt nhìn Lạc Thủy Thượng Thần đang ôm Duyệt Nhi, mọi người đều chỉ nghĩ mà thôi, không dám lên tiếng.

Trong mắt Tức Mặc Ly chợt lóe hàn ý, xoay gương mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi sang đối diện với mình. Mỗi lần thấy gương mặt xinh xắn của Duyệt Nhi quay sang người khác, cái miệng nhỏ xinh nói chuyện với người khác, y đều có một suy nghĩ là đưa nàng về dãy núi Lạc Thủy, để nàng chỉ có thể co tròn trong ngực y, chỉ có thể ngắm nhìn y, chỉ có thể phấn khích trò chuyện với y. Nhưng, đây rõ ràng là điều không thể.

Duyệt Nhi đã mơ mơ màng màng, lúc này gương mặt nhỏ nhắn đối diện với Tức Mặc Ly, yêu kiều nói: "Cho ta uống, không uống sẽ không chơi với người." Dung nhan như hoa đào, mắt như nước mùa thu, dáng vẻ đáng yêu mềm mại rất mực thuần khiết. Đám tiên nhân bên dưới đài ánh mắt len lén theo dõi không ít, giờ phút này thấy Duyệt Nhi như vậy, có vài nam tiên đứng gần đó cũng nhịn không được tâm hồn xốn xang, đứa trẻ động lòng người đến vậy, cần phải được nâng niu yêu thương trong ngực.

Bất quá trong khoảnh khắc, Tức Mặc Ly liền hồi phục tinh thần, chỉ thản nhiên nhướng mắt nhưng cũng không nhìn ai, mọi người đều bị đóng băng lạnh lẽo đến độ tự giác thu hồi ánh mắt, không dám nhìn nữa. Tức Mặc Ly ở bên cạnh hai người thi triển kết giới, ôm lấy Duyệt Nhi rời đi.

Bước vào tẩm điện tinh xảo mỹ lệ, Duyệt Nhi tựa như đã ngủ say, khóe miệng hãy còn không ngừng lẩm nhẩm gì đó, ngoan ngoãn nằm trong ngực Tức Mặc Ly.

Tức Mặc Ly ôm nàng đến bên ôn tuyền sau giường, trước dùng nước trà cẩn thận súc miệng cho nàng. Phong bế thị giác, dùng pháp thuật thay ra y phục của Duyệt Nhi, đem nàng để vào trong ôn tuyền rồi liền xoay lưng về phía nàng. Bên trong ôn tuyền hẳn nhiên đã có hoa dược thanh thuần. Ước chừng sau nửa nén hương, Tức Mặc Ly quay đầu ôm nàng dậy, mặc áo ngủ vào cho nàng, lại khôi phục thị giác, nhẹ nhàng đặt nàng xuống đệm gấm mềm mại thơm hương.

Hạ màn trướng, chuẩn bị đi đến ôn tuyền. Tiếc rằng ống tay áo đột ngột bị một bàn tay nhỏ bé níu lại, Tức Mặc Ly quay đầu, chỉ thấy đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi không biết từ khi nào đã mở ra, dáng vẻ hãy còn mê man say túy lúy.

Tức Mặc Ly yêu thương nhéo nhéo mũi nàng: "Sao vậy?"

Duyệt Nhi lắc lắc đầu mới nói: "Ta có thứ đưa cho người a." Tức Mặc Ly nhìn nàng, trong mắt là vẻ yêu chiều không gì sánh được: "Thứ gì?" Duyệt Nhi bò dậy, Tức Mặc Ly vội vàng dìu nàng tựa vào trong ngực mình. Bàn tay nhỏ nhắn của Duyệt Nhi sờ sờ bên hông, nhưng thế nào cũng không tìm được túi càn khôn, Tức Mặc Ly hiểu ý, phất tay liền đem chiếc túi đưa đến cho Duyệt Nhi.

Tay Duyệt Nhi kéo kéo miệng túi, cẩn thận tỉ mỉ đưa vào trong, một lúc sau mới giữ một vật gì đó trong tay, hai lỗ tai cũng đã dựng thẳng, gương mặt xinh xắn cười ngây ngô với Tức Mặc Ly: "Đoán xem là gì?" Tức Mặc Ly véo véo mũi nàng: "Một hạt hoa hướng dương?"

Khóe miệng Duyệt Nhi bất mãn nhếch nhếch: "Người và họ không giống nhau, sao có thể tặng hạt hoa hướng dương?" Tức Mặc Ly là hết sức hết sức quan trọng, không giống những người khác nhất, đương nhiên không thể tặng hạt hoa hướng dương.

Tức Mặc Ly nghe thấy thế thì gian mày đều là ý cười: "Vậy là cái gì?" Duyệt Nhi ngoan ngoãn mở lòng bàn tay, trong đó là hai mươi viên Phụ Đồ Châu, dưới ánh sáng mờ nhạt xuyên qua màn trướng ánh lên ánh sáng lung linh. Duyệt Nhi tự hào nói: "Hôm trước ta cùng Chỉ Thủy ca ca đi lấy, cho người một kinh hỉ, có thích hay không?" Thì ra nàng bỏ mặc mình là vì để tặng cho mình một ngạc nhiên lớn, nhìn thấy hai mươi mấy vỏ sò lưu ly trên tay Duyệt Nhi, Tức Mặc Ly chỉ cảm thấy đây là thời khắc vui vẻ nhất suốt mấy vạn năm qua: "Thích."

Đôi mắt Duyệt Nhi hoàn toàn trở thành hình trăng lưỡi liềm, lỗ tai nhỏ cũng cong cong: "Cửu Kiếm còn nói người là nam tử, sao có thể thích mấy thứ đồ vật của mấy cô nương khuê các này, ta mới không tin tỷ ấy."

Nói rồi liền bứt một sợi tóc đen nhánh của mình, mơ mơ màng màng ngưng tụ linh lực trên đầu ngón tay, đem hai mươi mấy viên Phụ Đồ Châu xâu vào trong sợi tóc đen, kết thành mấy vòng đẹp đẽ, đặt trong tay Tức Mặc Ly, hãy còn chưa nói gì thì đã ngủ rồi.

Tức Mặc Ly cầm chuỗi Phụ Đồ Châu lấp lóe ánh sáng, thấy Duyệt Nhi trong ngực tựa vào mình ngủ say sưa, đôi mắt dưới ánh sáng Dạ Minh Châu xuyên qua màn trướng còn sáng hơn mấy phần so với tinh tú giữa trời đêm.

Trái tim bình lặng suốt mấy vạn năm vào thời khắc ấy đã hoàn toàn mất đi vẻ thản nhiên thường ngày, y hoàn toàn không biết làm thế nào để khống chế cảm giác ấy, chỉ thuận theo bản năng và suy nghĩ của bản thân mà cúi thấp đầu, mút mát cánh môi mềm mại của Duyệt Nhi, nhẹ nhàng tách hàm răng trắng bóng. Trong miệng nàng hãy còn mùi trà và mùi rượu hoa quả nhàn nhạt. Tức Mặc Ly vừa rồi cũng uống hai chung rượu hoa quả đó, nhưng cảm thấy không bằng một phần vạn với tư vị lúc này, quấn quít đầu lưỡi nàng, hết mực ôn nhu dịu dàng. Mãi đến khi cảm giác được hô hấp Duyệt Nhi có chút khó khăn, Tức Mặc Ly mới chậm rãi rời khỏi môi nàng.

Đến cùng vẫn không nhịn được mà lần theo da thịt trắng nõn mịn màng của nàng, một đường hướng xuống, y phục bằng gấm trơn bóng tinh xảo như mây chậm rãi mở ra, từ từ đến trước ngực mềm mại trắng nõn, dịu dàng trần trọc, hơi thở Tức Mặc Ly càng lúc càng loạn, từ từ giữ chặt người trong ngực, đôi đồng tử như lưu ly giờ phút này khiến người say mê đắm đuối. Y miễn cưỡng dừng lại, đưa tay chỉnh lại y phục tuột xuống trên người nàng, bàn tay thon dài lướt qua nơi mềm mại nõn nà, ngừng một chút mới kéo lại y phục ngay ngắn, nhẹ nhàng đặt nàng lên trên chiếc chăn mềm, nằm nghiêng nửa đè lên người nàng, chăm chú nhìn thiếu nữ dưới thân.

Một lúc lâu sau, thanh âm trầm thấp vang lên trong tẩm điện hoa lệ mờ mờ: "Bé ngoan của ta… …"

40. Chương 40: Lưỡng Tình Tương Duyệt.

Ngày thứ hai. Trên Nam Hải, hai mắt Duyệt Nhi cong lên, cuộn tròn trong ngực Tức Mặc Ly, đôi tai cũng cong cong, nói: "Chỉ Thủy ca ca, không cần tiễn."

Trong lòng Chỉ Thủy không nỡ, gượng cười: "Duyệt Nhi muội muội, Nam Hải Long cung lúc nào cũng đợi muội đến."

Duyệt Nhi gật gật đầu, thanh âm ngọt ngào nũng nịu tràn đầy mãn nguyện: "Dù gì muội cũng mang theo rất nhiều đồ ăn, Chỉ Thủy ca ca, ở đây bái biệt."

Vừa dứt lời, Tức Mặc Ly đã ôm lấy Duyệt Nhi xoay người đằng vân rời đi, lưu luyến bịn rịn? Loại tình huống này cũng không cần đâu.

Chỉ Thủy hướng mắt nhìn Tức Mặc Ly, cuối cùng vẫn ngừng bước chân, chỉ ngây ngẩn nhìn bóng dáng một đoàn người dần biến mất. Duyệt Nhi ở trong ngực Tức Mặc Ly lần mò quay đầu, đáng tiếc mắt không nhìn thấy, liền gác đầu lên vai Tức Mặc Ly, gương mặt nhỏ nhắn đều là vẻ buồn bã ủ rũ.

Kha Mộ Thanh bay phía sau Tức Mặc Ly, lúc này thấy Duyệt Nhi không có nét vui vẻ thường nhật, trong lòng có chút nhịn không được, cười nói: "Chủ tử, Nam Hải Long cung tặng rất nhiều đồ ăn, ta đều cất trong đỉnh và túi càn khôn, sao vẫn còn lưu luyến Nam Hải?" Trên thực tế, túi càn khôn và bên trong đỉnh đều nhét đầy đồ, Nam hải Nhị vương tử này gần như đem toàn bộ long cung đến, nào đồ ăn nào đồ chơi, đều bị y mang tới.

Đầu Duyệt Nhi đang gác trên vai Tức Mặc Ly gật gật, rồi lại lắc lắc: "Không phải ta luyến tiếc đồ ăn." Có thể là luyến tiếc Chỉ Thủy ca ca của Nam Hải, Nam Hải Long vương cùng mọi thứ của Nam Hải. Trong kí ức của nàng trước giờ đều là bên cạnh Tức Mặc Ly, lúc Tức Mặc Ly trầm tu, cũng là bên cạnh Đạp Vũ, chưa từng có thể thân thiết gần gũi với nhiều người trong một thời gian dài như hiện giờ. Huống chi những người này lại rất tốt với nàng, nàng lưu luyến cũng là điều đương nhiên.

Tức Mặc Ly nghiêng đầu, thấy lỗ tai trên mái tóc đen mượt của Duyệt Nhi ủ rũ cụp xuống liền biết tâm tình nàng lúc này, lần tới sẽ không cho nàng đi nữa, còn chưa tới một tháng đã bịn rịn như vậy, lưu luyến không quên, ý lạnh giữa gian mày Tức Mặc Ly càng đậm.

Cửu Kiếm lúc này cũng ở sau lưng Tức Mặc Ly, đối diện với Duyệt Nhi, trong lúc vô tình thấy trên cổ Duyệt Nhi có một vết đỏ hồng: "Duyệt Nhi cô nương, trên cổ người sao lại có vết đỏ!" Rõ ràng nàng đều theo bên cạnh nàng ấy mà, khi nào lại bị thương chứ?

Duyệt Nhi không hiểu, duỗi cổ, bàn tay nhỏ nhắn sờ sờ, bản thân lại không nhìn thấy, liền hỏi Cửu Kiếm: "Sao lại thế? Ta không có cảm giác đau do bị thương mà." Kha Mộ Thanh Phất Dung Ngưng Không đương nhiên không dám nhìn kỹ, chỉ có Cửu Kiếm tiến sát một chút, tay vén y phục của Duyệt Nhi, càng ngạc nhiên hơn: "Duyệt Nhi cô nương, rất nhiều vết, lẽ nào là trúng độc!"

Tức Mặc Ly từ trước đã tách Duyệt Nhi ra khỏi tay Cửu Kiếm, thản nhiên liếc nàng ta một cái, trong mắt ánh lên đều là hàn ý lạnh lẽo, Cửu Kiếm từ khi nào lại trở nên ngốc như vậy?

Ba người Kha Mộ Thanh lúc này tưởng tượng, đương nhiên liền đoán ra chuyện gì, sắc mặt đều có chút không tự nhiên. Phất Dung khó khăn nói: "Cửu Kiếm, quay lại đi, cô cách chủ thượng gần quá rồi." Cửu Kiếm quay đầu lại trợn mắt với y: "Chủ thượng là chủ thượng, Duyệt Nhi cô nương không phải là chúng ta bảo vệ sao? Hiện giờ bị mấy vết đỏ này cũng không biết là trúng độc gì nữa." Nói là nói vậy, chứ thấy khí lạnh trên người Tức Mặc Ly cũng phải lùi về sau.

Nét mặt Duyệt Nhi hãy còn chưa hiểu rõ, suy nghĩ buồn bã ban nãy sớm đã chuyển sang vấn đề này, chỉ hỏi Cửu Kiếm: "Ta trúng độc? Sao lại có thể? Ai muốn hạ độc ta?" Tức Mặc Ly ôm nàng chặt thêm một chút, nhẹ giọng nói: "Có ta ở đây, đương nhiên sẽ không bị trúng độc."

Duyệt Nhi gật gật đầu, lỗ tai nhỏ dựng thẳng, đôi mắt to đảo tròn, lén lút nghe Cửu Kiếm và Phất Dung đang nhỏ giọng nói chuyện.

Phất Dung: "Cái này… không phải là trúng độc. Ài, Cửu Kiếm, đừng nói với ta cô không hiểu chút gì về tình cảm nam nữ nha."

Cửu Kiếm: "Tình cảm nam nữ? Ngoại trừ vụng trộm lén lút còn có cái gì khác sao?" Phất Dung hận rèn sắt không thành thép: "Chính là… …Ài, nếu như đôi bên lưỡng tình tương duyệt, đương nhiên sẽ… … Cái đó, cầm lòng không được, muốn ăn sạch đối phương." Cửu Kiếm kinh ngạc há hốc miệng, mà so với nàng còn kinh ngạc hơn nữa chính là người đang ở trong ngực Tức Mặc Ly.

Tức Mặc Ly chỉ cảm giác được thân thể Duyệt Nhi trong ngực mình cứng đờ, ôm ngang người nàng, hàng mi dài phủ một bóng râm bên dưới mắt: "Sao vậy?"

Duyệt Nhi ngơ ngác, đôi mắt to tròn cẩn thận từng chút một đối diện với Tức Mặc Ly, đương nhiên không nhìn thấy được dáng vẻ của Tức Mặc Ly, thanh âm ngọt ngào có chút run rẩy: "Chúng ta liệu có phải là lưỡng tình tương duyệt?"

Tức Mặc Ly im lặng, hơi hạ thấp giọng, mang theo chút mị hoặc: "Nàng có thích ta không?" Đôi mắt đen như mực chăm chú nhìn Duyệt Nhi, lo sợ nàng sẽ lắc đầu.

Duyệt Nhi nghĩ cũng không cần nghĩ, liền mạnh mẽ gật đầu: "Thích người, cực kỳ thích người." Nàng thích nhất chính là y.

Đôi mắt Tức Mặc Ly ngập tràn ánh sáng, vô cùng dịu dàng, thấp giọng cười ha ha: "Vậy chúng ta chính là lưỡng tình tương duyệt rồi." Thích, cực kỳ thích, lời này thốt ra từ miệng Duyệt Nhi thế nhưng lại là thanh âm đẹp đẽ nhất thế gian này.

Duyệt Nhi giờ phút này tâm tình hết sức nặng nề, khá là trầm trọng, làm sao đây, lưỡng tình tương duyệt liền sẽ kìm lòng không được mà ăn sạch? Lẽ nào Tức Mặc Ly nuôi nàng từng ấy năm chính là vì muốn ăn sạch nàng? Nàng bỗng dưng có chút khó xử, nàng không hề biết Tức mặc Ly thích ăn thịt, thêm nữa, là thịt của mình sao? Nói thế nào thì bản thân cũng là một tiểu tử hổ.

Tức Mặc Ly hạ mắt nhìn, thấy trên mặt Duyệt Nhi là vẻ trầm trọng cùng đau thương, tựa hồ như có điều gì đang trăn trở, ngờ vực hỏi : "Duyệt Nhi, nghĩ gì vậy?" Tâm tình y rất tốt.

Hai tay Duyệt Nhi kéo kéo lỗ tai hổ của mình, hàm răng nhỏ cắn chặt môi, cuối cùng vẫn hỏi: "Thịt hổ rất ngon sao?"

Tức Mặc Ly có chút mờ mịt, với dung mạo phi phàm của y, lộ ra biểu tình ngỡ ngàng này thật sự là vừa tuyệt mỹ lại vừa mâu thuẫn, đáng tiếc Duyệt Nhi không nhìn thấy, trái tim nàng đang run rẩy, ngàn vạn đừng nói ngon nha! Tức Mặc Ly cúi đầu thấy bộ dạng ngọ nguậy của Duyệt Nhi, càng thêm mờ mịt, nói ra một đáp án khiến Duyệt Nhi càng kinh hoảng: "Chưa ăn bao giờ." Ngoại trừ phàm nhân một ngày ba bữa, người trong ngũ giới nếu như không thích ăn, thì cũng sẽ không có cảm giác đói.

Lỗ tai Duyệt Nhi dựng đứng, làm sao bây giờ! Chưa ăn bao giờ, vậy là nuôi lớn mới ăn? Nàng chính là kẻ đầu tiên bị ăn?

Tức Mặc Ly cười vui vẻ nhìn người trong ngực, loại biểu cảm đáng yêu này vừa dễ thương vừa sinh động, cái đầu nhỏ này không biết lại đang nghĩ gì.

Cửu Kiếm sau khi được Phất Dung thức tỉnh thì đại khái đã hiểu được đôi chút, hiện giờ len lén nhìn Tức Mặc Ly. Không ngờ chủ thượng cao quý xa vời đến thế vậy mà cũng sẽ làm ra chuyện không bằng cầm thú như vậy, ai, không, là chuyện khó mà tưởng tượng? Nhưng Duyệt Nhi cô nương như thế, cũng không giống với dáng vẻ đã bị ăn sạch sành sanh nha.

Cửu Kiếm trăm chuyện không thể lý giải, cuối cùng quyết định sau này sẽ lén tìm mấy cuốn điển tịch về nghiên cứu một phen, sau đó thử dạy Duyệt Nhi cô nương, nếu như dạy tốt, chính là có thể khiến chủ thượng hài lòng. Hai mắt Cửu Kiếm phát sáng, chủ ý đem Duyệt Nhi bồi dưỡng thành một cao thủ về phương diện nào đó đang sôi sục manh nha trong đầu… … Phất Dung liếc mắt thấy bộ dạng Cửu Kiếm hăng tiết như vậy, lại đưa mắt sang nhìn Duyệt Nhi đang được Tức Mặc Ly ôm trong ngực, âm thầm có một loại cảm giác đại sự không ổn.

Đôi tay nhỏ bé của Duyệt Nhi nắm chặt lại, nghĩ muốn chạy trốn khỏi vòng ôm của Tức Mặc Ly, nhưng mà bản thân không nhìn thấy gì, nếu như bị Tức Mặc Ly phát hiện, đấy chẳng phải là đánh rắn động cỏ? Đạp Vũ sư phụ có để lại mê dược, nếu như âm thầm thuốc mê Tức Mặc Ly rồi chạy trốn thì nàng lại không nỡ. Duyệt Nhi cơ hồ cắn chặt hàm răng của mình, không chạy chính là sẽ bị ăn sạch đó! Muốn chạy thì lại không nỡ mà, đến cùng là phải làm sao a. Nếu như dẫn theo Tức Mặc Ly chạy, vậy sẽ không còn lưu luyến rồi. Nhưng đưa y cùng đi, vẫn là sẽ bị ăn sạch a! Bản thân cũng đã mấy trăm tuổi rồi, thật sự có thể ăn rồi.

Trong đầu cô hổ nhỏ nào đó trăm mối suy tư, mà vị thượng thần bình tĩnh nào đó thì lại ung dung vui vẻ, một đường không nói lời nào quay trở về Bồng Lai.

41. Chương 41: Ta Luôn Có Thể Làm Thay Nàng

Ngày nọ, Tức Mặc Ly đang cầm quyển sách trên tay, ánh mắt bay tới bóng người trong trang phục phấn hồng vốn luôn ngoan ngoãn ở bên cạnh y nói muốn giúp y mài mực, nàng dịch chuyển từng bước nhẹ nhàng về phía cửa, nhanh chóng trốn ra ngoài, lỗ tai nhỏ run run, cứ thế ba lượt, sau khi xác định không có người đuổi theo mới tựa hồ thở phào một cái, theo trí nhớ khẩn trươngđi về hướng Phù Hoa đình. Tức Mặc Ly có chút ngờ vực, từ khi Duyệt Nhi từ Nam Hải trở về thì có chút khác lạ, giống như, hơi sợ y? Suy nghĩ này khiến y không vui, liền dùng thần thức bao phủ cả tòa Phù Hoa Sơn.

Thất Mệnh lòng như lửa đốt từ Chủ Sơn chạy đến Phù Hoa đình, chỉ thấy Duyệt Nhi một thân vân cẩm y màu phấn hồng đang ngồi trên ghế đàn hương ăn trái cây, thở phào nói: "Duyệt Nhi, sao vậy?" Vốn muốn gọi Duyệt Nhi công chúa hoặc là vương, thế nhưng Duyệt Nhi không đồng ý.

Hai lỗ tai nhỏ của Duyệt Nhi ỉu xìu: "Thất Mệnh thúc thúc, thịt của chúng ta ăn được không?"

Thất Mệnh: ". . . . . Sao lại hỏi như thế."

Duyệt Nhi cắn trái cây: "Nếu có người muốn ăn thúc? Thúc sẽ làm sao bây giờ?"

Thất Mệnh vừa nghe, lập tức liên tưởng đến vài tên chết tiệt biến thái trong Hồ tộc, trong lòng lại phẫn hận: "Ai dám? Ta lột da y, diệt tộc y!"

Duyệt Nhi hoảng sợ, phải lột da của Tức Mặc Ly, mình trăm triệu lần luyến tiếc, còn muốn diệt tộc của Tức Mặc Ly? Điều này sao có thể! Thất Mệnh thúc thúc hơi quá hung tàn. Nghĩ vậy, Duyệt Nhi im lặng, không nỡ lột da, lại không nỡ diệt tộc, vì thế liền thay đổi cách hỏi: "Vậy làm thế nào để không bị ăn?"

Thất Mệnh từ trong đau thương căm giận bước ra, nói: "Trở nên mạnh mẽ hơn, trong trời đất này chỉ dùng thực lực để nói chuyện. Chỉ cần con mạnh mẽ hơn thì có thể có được điều mình muốn."

Duyệt Nhi gật đầu: "Vậy Thất Mệnh thúc thúc đánh thắng được Tức Mặc Ly không?"

Khóe miệng Thất Mệnh giật giật, ảm đạm hẳn: "Duyệt Nhi nói gì vậy, khi đó Thất Mệnh thúc thúc từ tiên nhập ma, hiện giờ cũng chỉ là tu vi thiên ma, đánh nhau với một chân thần còn chưa thắng được, huống chi là thượng thần, mà theo thúc thấy, chỉ sợ Lạc Thủy thượng thần không đơn giản ngừng ở tu vi thượng thần như vậy."

Mặc dù Duyệt Nhi không hiểu hết những gì Thất Mệnh nói về thiên ma, chân thần, thượng thần, nhưng hiểu được Tức Mặc Ly rất lợi hại, không thể đánh thắng. Nàng thở dài, càng trở nên phiền muộn .

Thất Mệnh thấy nàng như vậy, nghĩ đến vấn đề mà nàng lo lắng, dù sao hiện tại Duyệt Nhi căn bản không phải là người trong lục giới, theo lý thuyết chưa qua Thần kiếp đương nhiên sẽ hồn phi phách tán, nhưng không biết lúc ấy là ai đã bảo vệ tính mạng của nàng nên nàng chỉ bị thương và bị mù, trong lòng có chút thương tiếc, thuận miệng nói: "Duyệt Nhi, có lẽ con không hiểu biết hết về bộ tộc Tử hổ chúng ta. Mặc dù tộc chúng ta đơn bạc, nhưng lại có nhiều người tài năng, thiên phú cực cao, có thể xem như là nhất đẳng chủng tộc trong đông đảo thú tộc, chưa bao giờ tranh cường háo thắng, nhưng từ trước đến nay chưa từng để tuột hậu, trong tiềm thức, chúng ta làm hết mọi chuyện đến tuyệt đỉnh. Thiên phú, khí chất như thế đương nhiên cũng sẽ dẫn đến tai ương diệt tộc."

Thất Mệnh dừng một chút, thấy vẻ mặt Duyệt Nhi rất nghiêm túc nghe y nói chuyện, trong lòng vui mừng: "Huống chi, Duyệt Nhi, con là trường hợp đặc biệt. Con trải qua thần kiếp thất bại mà không chết, trong lịch sử mấy vạn năm chưa từng có ai, mặc kệ là ai sửa lại mệnh cách của con. Tử Vẫn ấn trên người con, nhất định con là người bất phàm nhất trong tộc Tử hổ chúng ta. Thúc không biết Tử Vẫn ấn có ý nghĩa gì, nhưng từ khi thúc gặp con đến nay, tốc độ tu luyện của con nhanh đến mức khó có thể tưởng tượng. E rằng con đã có thể đánh bại tiên nhân có tu vi khoảng đại la thượng tiên trên Tiên giới." Thất Mệnh càng nói càng vui mừng, quả thật, Duyệt Nhi là hy vọng của tộc Tử hổ.

Duyệt Nhi gật đầu. Tuy rằng nàng không nói nhưng cũng biết trong mắt nhiều người nàng là một người rất đặc biệt, nhưng nếu không phải Tức Mặc Ly quá mạnh thì nàng đã sớm tan thành mây khói. Kỳ thật người trên Tiên giới cũng giống như nhân gian, đã là quái vật thì không có chốn dung thân.

Không khỏi nhớ đến Tử Dao Thần Quân xinh đẹp hùng mạnh, Duyệt Nhi có chút ảm đạm. Nếu lần đó mình có thể độ kiếp phi thăng, vậy khoảng cách giữa mình và Tức Mặc Ly có lẽ càng gần hơn một chút, nhưng hôm nay mình chẳng ra cái gì cả, khoảng cách càng ngày càng xa. Chưa nói Tức Mặc Ly muốn ăn nàng, nếu ăn không được, có một ngày Tức Mặc Ly đi rồi thì mình nên làm sao đây?

Duyệt Nhi thở dài, có chút u buồn: "Như vậy con phải tu luyện thật tốt mới được. . . . . ."

Thất Mệnh đồng ý gật đầu, thấy nàng buồn bã không giống ngày xưa luôn miệng tươi cười, vội vàng lấy túi càn khôn ra, đem hết những thức ăn ngon đồ chơi vui mà mình thu thập được trong lúc là ngoài xử lý công việc đặt trên tay Duyệt Nhi: "Đừng nghĩ nhiều, từ từ tu luyện. . . . . ."

Duyệt Nhi có chút ngây ngẩn, lần này thấy thức ăn ngon đồ chơi vui cũng chỉ yên lặng đặt nó vào túi càn khôn, tựa hồ nàng đang có một quyết định trọng đại.

Tức Mặc Ly ở trong thư phòng nhưng thần thức luôn ở cạnh Duyệt Nhi, giờ phút này cảm giác tâm trạng của nàng sa sút, than nhẹ một tiếng, phi thân đến Phù Hoa đình, ôm lấy nàng bay trở về. Để nàng ngồi đối mặt với mình, nghiêm túc nói: "Duyệt Nhi tiểu cô nương, mấy ngày nay làm sao vậy?"

Duyệt Nhi nghe Tức Mặc Ly hỏi nghiêm túc như vậy, có chút khẩn trương: "Không. . . . . Không có gì. . . . . ."

Tức Mặc Ly đưa tay xoa xoa lỗ tai nàng: "Hử?"

Duyệt Nhi cúi gầm mặt, một đôi mắt to ngân ngấn lệ, bất chấp nói: "Ngày đó từ Nam Hải trở về, Phất Dung nói với Cửu Kiếm, lưỡng tình tương duyệt thì sẽ muốn ăn. Có phải người chuẩn bị ăn luôn ta không?"

Ngay cả Tức Mặc Ly vốn là một nhân vật luôn bình tĩnh, nghe xong lời này cũng không biết làm sao: "Bởi vì chuyện này mà nàng sợ ta?"

Duyệt Nhi ngoan ngoãn gật đầu, lại vội hỏi: "Ta ăn không ngon đâu". Tức Mặc Ly nhịn cười, con ngươi lấp lánh tựa lưu ly chỉ nhìn Duyệt Nhi: "Nàng, ăn rất ngon."

Duyệt Nhi kinh hãi, sắc mặt cũng thay đổi. Rốt cuộc Tức Mặc Ly nhịn không được, thấp giọng cười nói: "Sao lại nỡ ăn nàng chứ?" Duyệt Nhi nghe Tức Mặc Ly nói vậy, lại nhớ đến thường ngày Tức Mặc Ly rất cưng chiều mình thì có chút yên lòng hơn, nhưng một lát lại hơi không an tâm: "Thật sao?" Tức Mặc Ly cúi đầu, mái tóc đen mượt tựa gấm rũ xuống, cọ cọ khiến khuôn mặt nhỏ của Duyệt Nhi ngưa ngứa: "Thật."

Lòng Duyệt Nhi bình tĩnh lại, ngọt ngào cười với Tức Mặc Ly: "Mặc Ly. . . . . ." Giọng nói mềm nhẹ lướt qua trái tim của Tức Mặc Ly, chỉ cảm thấy vừa mềm mại vừa ngưa ngứa, yêu thương đến cực điểm, Tức Mặc Ly mỉm cười, giống như hoa sen lặng lẽ nở rộ trên mặt hồ, bình yên lại thỏa mãn: "Ừ, Duyệt Nhi, ngoan ngoan."

Nếu có người bên ngoài lúc này, nhất định khóe miệng cũng giật giật. Tức Mặc rõ ràng là họ kép, mà cô hổ tím nhỏ nhắn này cứ tách ra gọi, người bị gọi ấy vậy mà còn vui vẻ thế kia, thật sự không thể tưởng tượng. . . . . .

Nhưng mà Tức Mặc Ly lại không phải người bình thường, ngay cả tên có bị đảo ngược thì chỉ cần Duyệt Nhi vui vẻ là tốt rồi.

Duyệt Nhi kinh hồn bạt vía mấy ngày, giờ phút này cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, đầu tựa vào lồng ngực Mặc Ly cọ cọ, giọng nói nhỏ dần: "Mặc Ly. . . . . Ta buồn ngủ, woa. . . . . ."

Tức Mặc Ly ôm nàng, điều chỉnh một tư thế thoải mái, vẫn không nhúc nhích nhìn Duyệt Nhi tiến vào giấc ngủ, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve lỗ tai nhỏ của nàng, sau đó di chuyển đến Sát Na Phương Hoa trên trán của Duyệt Nhi, làm một pháp quyết, Sát Na Phương Hoa phát ra một luồng ánh sáng tím nhu hòa rồi yên ổn lại.

Vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, Tức Mặc Ly bày kết giới xung quanh Phù Hoa lầu, bế Duyệt Nhi đặt lên giường, đôi đồng tử sáng tựa ngọc lưu ly bình tĩnh nhìn nàng, thật lâu sau, cũng nằm xuống.

Duyệt Nhi, nàng muốn gì ta đều sẽ làm cho nàng. Không phải bởi vì không tin nàng, chỉ là ta luôn muốn nàng mãi mãi ở trong lòng ta như thế này.

42. Chương 42: Thư Khiêu Chiến Một Cách Lộ Liễu

Túy Tiên Thành, Tô Nhục Nhục tửu lâu.

Giữa trưa là lúc tửu lâu bận rộn nhất, lúc này trong Tô Nhục Nhục tửu lâu tựa hồ không còn chỗ ngồi, tiểu nhị bận rộn như con thoi chạy qua chạy lại giữa những vị khách quần áo chỉnh tề, rõ ràng khách rất đông, có chút rối ren. Ở cái bàn nhỏ trong góc có một nam tử áo trắng đang ngồi, tướng mạo chẳng có gì xuất chúng, nhưng các tiên nhân chỉ cần nhìn lướt qua y cũng nhịn không được dừng ánh mắt trên người y. Chỉ vì toàn thân nam tử kia tỏa ra khí chất nhẹ nhàng tao nhã vô song, vừa xa cách lại vừa tôn quý, chỉ liếc sơ qua cũng biết nam tử này đang dùng pháp thuật che giấu tướng mạo thật của mình.

Ngồi trong lòng nam tử kia là một tiểu cô nương, trên mái tóc đen hãy còn hai lỗ tai màu tím chưa biến hóa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn, trên trán đeo một khối tử ngọc óng ánh, một đôi mắt thật to, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt, rất là đáng yêu.

Một luồng khí lạnh tràn ngập toàn thân, các tiên nhân vốn đang nhìn về phía bọn họ có chút kinh hãi, lập tức dời tầm mắt, thầm than mình thật thất lễ, lại nhìn hai người kia đến si mê như thế, chẳng trách người ta bất mãn.

"Duyệt Nhi. . . . . ." Giọng nói tựa như suối trong chảy qua đá ngọc, Duyệt Nhi nghe thấy thì hai lỗ tai run run, cái miệng nhỏ nhắn tiếp tục mím lại, hừ một tiếng quay đầu đi.

Tức Mặc Ly chẳng biết làm sao, đành nói: "Mới ba mươi năm mà thôi, huống hồ hiện giờ tu vi của nàng tăng rất nhiều. . . . . ."

Duyệt Nhi lập tức xoay đầu lại, giọng nói nhu mềm có chút lên án: "Mới ba mươi năm? Ta vốn chỉ nghĩ mình sẽ ngủ một giấc mà thôi, nhưng vừa thức dậy thì đã qua ba mươi năm. . . . . Trong thời gian ba mươi năm này, ta đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện hay. . . . ."

Đáy mắt Tức Mặc Ly tràn đầy ý cười: "Nhưng chuyện hay mà nàng bỏ qua hiện giờ có thể bù đắp về mà."

Duyệt Nhi lại quay đầu đi, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra biểu cảm 'ta miễn cưỡng tha thứ cho người': "Về sau không cho phép người tự ý đột ngột khiến ta trầm tu ba mươi năm nữa . . . . ."

Tiểu nhị quán đặt món Tố Tố Tiên Kê (gà tiên trắng mập) lên bàn: "Hai vị thượng tiên, mời từ từ dùng." Dứt lời lại vội vàng đi xuống .

Tức Mặc Ly từ trong đỉnh lấy ta đôi đũa chuyên dùng dành cho Duyệt Nhi, bàn tay tựa như ngọc nhẹ nâng lên, dùng chút linh lực, trên bàn chỉ còn vài khối thịt nhỏ trơn mềm. Không nhanh không chậm gắp lên đút vào miệng Duyệt Nhi, chuyện này khiến người khác cảm thấy đây là chuyện vui vẻ, thanh thản nhất thế gian.

Mấy vị nữ tiên lén nhìn cảnh ấy, trong lòng hâm mộ ghen tị, cũng đem đôi đũa nhét vào tay nam tiên bên cạnh, nhìn về hướng Tức Mặc Ly, ý muốn thật rõ ràng, chàng nhìn xem người ta kìa? Đám nam tiên tiến thoái lưỡng nan, thật sự không thể đánh mất mặt mũi khi hầu hạ nữ tử dùng cơm, huống hồ, mình làm hành động như vậy chưa chắc đã được tao nhã tự nhiên như Tức Mặc Ly? Trong lòng đều có chút thầm oán Tức Mặc Ly, chẳng lẽ y đi đến chỗ nào thì nam tiên chỗ ấy đều phải trở thành thê nô hết sao.

Duyệt Nhi cũng vô cùng hưởng thụ nếm thử món thịt mà đã ba mươi năm chưa được ăn, vất vả uống hết một bát lớn trà mật hoa do Tức Mặc Ly đưa đến bên môi để súc miệng, rồi vội vã quay đầu khen ngợi Thất Mệnh đang đứng cách đó không xa mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tim : "Quả thực không hổ là Thất Mệnh thúc thúc, có tài ngang trời dọc đất, ngay cả bán thịt cũng lợi hại như vậy."

Khóe miệng Thất Mệnh co rút, xin đừng nói chuyện làm ăn nghiêm chỉnh của y như thế chứ, không phải bán thịt, cười cười: "Đó là Duyệt Nhi có cách dạy hay." Từ khi gặp Duyệt Nhi cô nương, nguyên tắc của Thất Mệnh không biết đã đi đâu hết rồi.

Duyệt Nhi cười tủm tỉm: "Là do thúc quá bận rộn, con rất lo lắng. Cho nên hiện tại dẫn con đi Khách Hương Lầu đi, chuyện kế tiếp giao cho con!" Bây giờ nàng rất hưng phấn, rất nhanh có thể thử một chút kết quả ba mươi năm trầm tu như thế nào?

Thất Mệnh lau mồ hôi: "Duyệt Nhi, chuyện nhỏ này để thúc làm là được rồi, tuy rằng hiện nay cũng chỉ có thúc và con là hai Tử hổ, nhưng mặc kệ như thế nào, conlà Vương của Tử hổ chúng ta.Thất Mệnh thúc thúc vô dụng cũng không thể để con mạo hiểm như vậy." Huống hồ, trong mấy chục năm nay, Hồ tộc đã lần được tung tích Duyệt Nhi. Duyệt Nhi không biết mà thôi, thật ra số sát thủ vây quanh nàng không hề ít, nhưng Tức Mặc Ly đã thoải mái giải quyết tất cả. Trong ba mươi năm nàng và Tức Mặc Ly trầm tu, số lượng sát thủ mà Bồng Lai tiên sơn xử lý khiến y sợ tới mức chảy mồ hôi lạnh. Hiện giờ tất nhiên không thể để Duyệt Nhi xuất hiện dưới mắt người đời.

Duyệt Nhi làm sao nghe y khuyên, bàn tay nhỏ đã nắm lấy ống phải tay áo của Tức Mặc Ly, Tức Mặc Ly quả nhiên đứng dậy, yên lặng liếc nhìn Thất Mệnh, chậm rãi ra khỏi Tô Nhục Nhục tửu lầu. Thất Mệnh run rẩy, sao lại bày ra bộ mặt đó chứ? Không phải là ta đang ngăn cản bảo bối của ngài đi mạo hiểm đó sao?

Khách Hương Lầu vắng vẻ hơn Tô Nhục Nhục tửu lâu, Tức Mặc Ly mới vừa ngồi xuống, Duyệt Nhi liền khoát tay gọi tiểu nhị: "Gọi chưởng quầy của các ngươi lại đây." Tiểu nhị là một nam tiên còn quá trẻ tuổi, giờ phút này thấy khí chất của Tức Mặc Ly, cũng không biết rõ ý của Duyệt Nhi nên cuống quýt mời chưởng quầy ra.

Thất Mệnh có chút mê muội: "Duyệt Nhi tìm chưởng quầy để làm gì?"

Duyệt Nhi cười tủm tỉm: "Cưỡng bức, lợi dụ, thu phục, nếu không theo, con liền.. ha ha. . . . . ."

Không lâu sau có một nam tử áo lam nhanh nhẹn đi tới, dĩ nhiên là tu vi đại la thượng tiên. Thất Mệnh có chút kinh ngạc, tu vi đại la thượng tiên sao lại chịu khuất phục chỉ làm một chưởng quầy ở Khách Hương Lầu?

Chưởng quầy hành lễ rồi nói: "Tại hạ Ôn Trữ Lương, là chưởng quầy nơi này, xin hỏi hai vị tìm ta có chuyện gì?" Còn là một người tao nhã lễ độ.

Duyệt Nhi cười nói: "Đến đây đương nhiên muốn hỏi ngươi có muốn nương tựa Bồng Lai tiên sơn hay không." Ôn Trữ Lương biến sắc: "Lời này của cô nương là có ý gì?"

Duyệt Nhi có chút ngờ vực: "Lời ta nói còn chưa rõ ràng sao? Bảo ngươi làm môn hạ của Bồng Lai tiên sơn đó."

Ôn Trữ Lương trố mắt nhìn nàng, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ xinh của Duyệt Nhi rất nghiêm túc, không giống như đang đùa giỡn y, trong lòng có chút bất đắc dĩ: "Khách Hương Lâu ta đương nhiên là sản nghiệp của Doanh Châu, không thể chỉ vì một câu nói của cô nương mà nương tựa Bồng Lai tiên sơn, nếu như cô nương chỉ muốn đến đây để trêu đùa, ta khuyên cô nương vẫn không nên khiêu chiến với uy quyền của Doanh Châu chúng ta." Nhìn Tức Mặc Ly đang ôm Duyệt Nhi, Ôn Trữ Lương cảm thấy vẫn nên thu hồi lại câu 'không biết lượng sức, lấy trứng chọi đá' kia.

Duyệt Nhi làm như không sao cả chỉ gật đầu, tỏ vẻ y nói đúng: "Như vậy xem ra, hình như ta phải hạ chiến thư rồi?" Ở thế gian khi người ta muốn tuyên chiến với kẻ khác luôn thích viết phong thư gửi cho đối phương, Duyệt Nhi ngẫm nghĩ một lúc, mở lòng bàn tay, từ trong đỉnh lấy giấy và bút mực ra. À, khi nàng tỉnh dậy thì phát giác mình đã có thể mở nội đỉnh của bản thân nên hưng phấn quá độ, nhất quyết nhét hết mọi thứ vào đây.

Ôn Trữ Lương nhíu mày lại, hoàn toàn không có cách nào lý giải được hành vi lúc này của Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi mở tờ giấy, đặt trên bàn, bàn tay nhỏ bé nhét bút vào trong tay Tức Mặc Ly, nhăn mày suy tư. Trong tiểu thoại bản nói như thế nào nhỉ? Ba ngày sau, tại đình nào đó, không gặp không về? Cái này hình như không đúng lắm. Canh ba giờ tý, lấy mạng chó của ngươi? Cái này cũng không đúng.

Duyệt Nhi lắc lắc đầu, có rồi! Bàn tay nhỏ bé nâng tay Tức Mặc Ly, chậm rãi viết xuống ba chữ thật to "Thư Khiêu Chiến" trên trang giấy Tuyên Thành trắng tinh. Sau đó đề lạc khoản: chủ nhân của Hoa Tuyên Tịch Bồng Lai tiên sơn. Chờ chữ viết khô thì cẩn thận gấp lại, mỉm cười đưa cho Ôn Trữ Lương đang giữ vẻ mặt 'không có ý kiến': "Nhất định phải tự mình giao tới tay sơn chủ của Doanh Châu, nói cách khác, ha ha. . . . . ." Bàn tay nhỏ của Duyệt Nhi đặt lên trên cổ, thực hiện một động tác cắt cổ rất đáng yêu.

Ôn Trữ Lương nhận tờ giấy kia, không tiếng động lui xuống. Đang lúc y đứng trong hậu viện Khách Hương Lâu suy xét xem cuối cùng có nên đưa tờ giấy này cho sư phụ y không thì từ tiền viện truyền đến những tiếng ồn ào hỗn tạp, y lập tức thăm dò. Vừa nhìn đã gây cho y một cú sốc. Khách Hương Lâu đã bị biển lửa vây quanh, vài tiên nhân bay lên không trung có lòng thi pháp cứu hỏa, thế nhưng càng cứu lửa càng cháy lớn. Mọi người chỉ có thể bỏ cuộc, đây có lẽ là Thiên Địa Hư Hỏa trong truyền thuyết, đã cháy thì không bao giờ tắt.

Ôn Trữ Lương nhanh chóng bay lên không, xuyên qua lớp sương khói dày đặc nhìn thấy nam tử khí chất vô song, y một thân áo trắng đứng giữa không trung, tựa như đóa bạch liên lạnh nhạt trôi trên mặt nước, trong lòng ôm một tiểu cô nương y phục phấn hồng, không phải là tiểu cô nương mới vừa rồi sao. Ôn Trữ Lương nhướn mày. Quả nhiên, tiểu cô nương kia cảm giác được sự hiện hữu của y, quay đầu cười ngọt ngào với y: "Doanh Châu phá hủy thứ nhỏ nhất của Bồng Lai tiên sơn, hôm nay ta đốt trụi tửu lâu lớn nhất của Doanh Châu. Không phục thì bảo ông ta đến đây đánh với ta."

Ôn Trữ Lương thiếu chút nữa từ trên không trung ngã xuống, tiểu cô nương này có dáng vẻ thật hồn nhiên đáng yêu, giọng nói nhu mềm như mật đường, nhưng lời nói ra rõ ràng lại không phải như vậy. Nàng rành rành đang tỏ vẻ "ta cứ đến khiêu khích đấy, ai bảo các ngươi trêu chọc chúng ta trước"?

Ôn Trữ Lương nhìn bóng dáng biến mất trong tầm mắt, lại nhìn các tiên nhân trong Túy Tiên Thành nồng nhiệt vây quanh xem Khách Hương Lâu hóa thành hư vô, chần chờ một lát, nhanh chóng bay đến Doanh Châu.

Chạng vạng hôm đó, tiên đồng trên núi nhìn thấy sơn chủ của bọn họ cầm một tờ giấy đi qua đi lại trong chủ điện, trong lòng hết sức kinh ngạc, theo bình thường thì vị sơn chủ này có chuyện gì cũng trực tiếp cầm Kim Trám phủ (rìu Kim Trám) đi giết kẻ địch không chừa một mảnh, chưa từng có lúc khó xử như thế này? Tờ giấy này không phải là bức thư tình mà Thược Dược tiên tử ở Túy Tiên Thành gửi đến đấy chứ. Ôn Do đưa mắt thoáng nhìn vẻ mặt tò mò của tiên đồng, nổi giận, giọng nói tựa sấm ầm ầm vang vang vọng cả đại điện: "Thất thần làm gì? Còn không mau đi gọi mấy đứa đồ đệ của ta lại đây? !"

Tiên đồng nhanh chóng lao ra cửa điện, tìm kiếm vài vị đồ đệ của sơn chủ kia.

Ôn Trữ Lương lòng không yên nhìn sư phụ mình, chần chờ một chút, nói: "Sư phụ, tiểu cô nương kia có lai lịch như thế nào?" Sao sư phụ lại có bộ dạng giống như rất kiêng nể nàng ta? Đương nhiên, y không dám nói ra nửa câu sau.

Ôn Do trừng mắt hổ, nhìn vị đồ đệ khôn khéo nhất, thở dài nói: "Không phải ngươi nói trên mái tóc đen của tiểu cô nương kia có hai cái tai hổ màu tím sao? Trên trán còn đeo một khối tử ngọc? Nam tử ôm nàng ta phong hoa tuyệt đại, khí chất vô song. Hai người như vậy, trong Tiên giới còn có thể tìm được mấy người? Tiểu cô nương kia là Tiểu Tử Hổ, nam tử kia, không phải Lạc Thủy thượng thần thì là Đạp Vũ thượng thần." Im lặng một lát, lại nói "Nhưng mà nghe nói mấy chục năm trước Đạp Vũ thượng thần trải qua Thần kiếp đã bị thương nên trở về Thần giới trầm tu, vậy vị đó chính là Lạc Thủy thượng thần ."

Ôn Trữ Lương vẫn có chút nghi hoặc: "Chuyện này có liên quan gì đến Lạc Thủy thượng thần? Người hạ chiến thư chính là tiểu cô nương kia mà."

Gương mặt râu quai nón của Ôn Do cũng bị đứa đồ đệ đầu óc không thông tuệ này làm mất đi khí thế, giọng nói dường như chấn động cả đại điện: "Một nam nhân bình thường sẽ để cho nữ nhân của mình bị người khác khi dễ sao?"

Bởi vì có quan hệ với tiểu cô nương nên Lạc Thủy thượng thần đứng về phía Bồng Lai tiên sơn. Tuy không trông mong có quan hệ bạn bè gì với Lạc Thủy thượng thần nhưng chung quy vẫn không thể trở mặt. Ngẫm lại mấy trăm năm trước trên Tiên giới đã có lời đồn Lạc Thủy thượng thần sủng ái một con hổ nhỏ màu tím, hiện giờ hóa thành hình người lại càng yêu thương hơn. 'Bà nó', Ôn Do thầm mắng một tiếng, nếu không có Lạc Thủy thượng thần, lão tử còn có thể bởi vì một tiểu nha đầu mà cảm thấy phiền muộn sao, bị người ta đốt mất sản nghiệp lớn nhất mà chỉ đành đánh gãy răng nanh rồi nuốt vào trong bụng, nghẹn khuất quá đi!

Không lâu sau đó, Ôn Do sâu sắc hiểu rõ, cho dù Lạc Thủy thượng thần không ra tay, tiểu cô nương này cũng có thể tra tấn người khác đến chết đi được.

Lúc ông ta thông báo cho các đồ đệ không được trêu chọc đến vị tiểu cô nương này, trong lòng nghĩ có lẽ nàng chỉ muốn vui đùa một chút thôi, đốt một gian hàng rồi thì sẽ hết giận. Không ngờ, liên tục mấy ngày, tất cả sản nghiệp của Doanh Châu ở Túy Tiên Thành đều bị người ta đốt sạch. Mà tam đệ tử của ông ta, cũng đã trêu chọc đến vị tiểu cô nương vừa hồn nhiên vừa đáng yêu kia.

43. Chương 43: Ta Đối Với Cô Nương Nhất Kiến Chung Tình

Thất Mệnh xót xa nhìn lại thêm một hiệu thuốc nữa của Doanh Châu bị đốt, dưới sự giáo hóa lâu dài của Duyệt Nhi, trong tiềm thức của y đã nhận thức một cách sâu sắc bản thân chính là một người làm ăn chuyên nghề bán thịt, hiểu rõ việc buôn bán cũng chẳng phải dễ dàng gì, mấy ngày nay thấy Duyệt Nhi đốt hết mấy sản nghiệp quy mô lớn ấy, mặc dù không phải của mình nhưng cũng hết sức đau lòng.

Đưa mắt nhìn Duyệt Nhi rúc trong ngực Tức Mặc Ly, ban nãy nàng chỉ phất tay một cái, hiện giờ cũng không hề có hành động nào khác, cái đầu nhỏ nhắn tựa vào ngực Tức Mặc Ly, cuộn thành một cục nho nhỏ, nếu như không biết hiệu thuốc trước mắt chính là bị nàng đốt, vừa liếc mắt sẽ chỉ cảm thấy nàng vừa ngoan vừa đáng yêu. Ai dà, Thất Mệnh ai oán thở dài một tiếng, dù bản thân biết chuyện này là do nàng làm, vậy mà hãy còn tưởng rằng nàng vừa ngoan lại vừa đáng yêu à? Đúng là nô tính đáng chết mà!

Duyệt Nhi đương nhiên không biết suy nghĩ rối rắm hiện giờ của Thất Mệnh, trong lòng nàng buồn bực muốn chết. Doanh Châu không phải là thật sự có tiền đến vậy chứ, mình đã đốt hết mấy sản nghiệp ấy rồi, lại còn để lại mấy lá thư khiêu chiến thiệt bự. Sao còn chưa tới đánh trả nàng? Có cần phải cướp bóc một phen? Duyệt Nhi duỗi bàn tay nhỏ bé, dùng lực kéo hai lỗ tai xuống, gương mặt nhỏ nhắn hết thảy đều là vẻ buồn bực.

Tức Mặc Ly chưa từng rời mắt khỏi người trong ngực, đương nhiên biết nàng đang nghĩ gì, đưa tay kéo bàn tay nhỏ bé đang giựt giựt lỗ tai của nàng, dịu dàng nói: "Muốn làm gì? Ta làm cùng nàng." Thanh âm như suối trong chảy qua ngọc thạch trong nháy mắt xua đi phiền muộn của Duyệt Nhi, Duyệt Nhi lắc lắc đầu, trong lòng nghĩ trước hãy đợi thêm một vài ngày nữa, nếu như lại không có người tới đánh nhau với mình, vậy thì mình đi đánh Doanh Châu vậy.

Suy nghĩ vừa quyết, phía trước hiệu thuốc liền có một thân ảnh nồng nặc mùi thuốc lao tới, xông thẳng về hướng Duyệt Nhi, Tức Mặc Ly chỉ nhẹ nhàng lách người sang một bên, người đó liền lao vào trong ngực Thất Mệnh, Thất Mệnh quyết đoán đạp cho một cước, người ấy liền chật vật quỳ trên đất, "ui" một tiếng, tức thì liền bật dậy như cá chép: "Tiểu cô nương, cô ở trước mặt mọi người đốt sản nghiệp Doanh Châu nhà chúng ta, rốt cuộc là muốn cái gì, chúng ta với cô không thù không oán!" Đừng tưởng rằng có Lạc Thủy Thượng Thần ở đây thì ta không dám trừng trị cô, đừng tưởng rằng sư phụ đã từng căn dặn thì ta cũng không dám trừng trị cô!

Nửa câu sau nghẹn ứ nơi cổ họng, Ôn Chi Hàn ngây ngẩn nhìn Duyệt Nhi cuộn trong ngực Tức Mặc Ly. Chỉ thấy hai hàng mày nàng cong cong, đôi mắt to tròn sáng trong như hổ phách đang nhìn y, chiếc mũi ngọc ngà thanh tú, chiếc cằm trắng trẻo, đôi môi xinh xắn, gò má nhỏ nhắn trong suốt như ngọc, trên mái tóc đen bóng hãy còn hai lỗ tai hổ be bé màu tím, giờ phút này cong cong rũ xuống. Ôn Chi Hàn cảm thấy tâm tình của bản thân dâng trào cuồn cuộn còn hơn nước nơi tứ hải, trên gương mặt lấm lem tro bụi một màu đỏ ửng, nóng bừng bừng, y có chút khẩn trương cúi đầu đánh giá bản thân. Bởi vì vừa rồi xông thẳng ra ngoài khiến cho y phục dơ bẩn, Ôn Chi Hàn ai oán bị đả kích lần nữa, y đưa tay lau lau tro bụi trên mặt, trong lòng vừa căng thẳng vừa hối hận, bản thân sao lại có bộ dạng như vậy chứ?

Y theo bản năng lại lần nữa đưa mắt nhìn Duyệt Nhi, thân hình nho nhỏ trắng hồng đang làm ổ trong ngực nam tử, nhu thuận đáng yêu nói không nên lời, khiến người ta có thể yêu thương tận đáy lóng. Cứ như thế mà nhìn Duyệt Nhi đến độ sắp phát ngốc thì một luồng khí lạnh lẽo truyền tới, Ôn Chi Hàn liền nhìn về hướng nơi phát ra luồng khí ấy, phát hiện ra người đang ôm Duyệt Nhi chính là Tức Mặc Ly. Chỉ thấy ánh mắt sáng rực tựa lưu ly của y vẫn chỉ chăm chú nhìn người trong ngực, khiến người khác cảm giác được rằng người trong lòng ấy chính là bảo vật trân quý nhất của y, bạch y ở nơi hỗn loạn đầy tro bụi như vậy mà không nhiễm chút bụi, mơ hồ chung quanh thân thể y có một luồng khí tức nhàn nhạt đẩy lui hết thảy bụi trần ấy. Ngoại trừ ánh mắt sáng rõ, còn thì dung mạo y mơ hồ, nhưng khí chất cùng phong thái trên người ấy khiến người khác biết được rõ ràng y dùng pháp thuật che giấu dung mạo của bản thân.

Người bình thường trông thấy hai người đều sẽ chú ý đến Tức Mặc Ly trước tiên, vì sự tồn tại như vậy vốn dĩ không dễ gì bị coi nhẹ, mà Ôn Chi Hàn lại thấy Duyệt Nhi nằm trong ngực y trước. Chỉ có thể nói đây rõ ràng là một vấn đề nghiêm trọng, hết sức nghiêm trọng.

Đương lúc Ôn Chi Hàn trăm bề cảm xúc , suy nghĩ rối rắm nhìn họ thì Duyệt Nhi mở miệng trả lời vấn đề vừa rồi của Ôn Chi Hàn: "Các ngươi cướp tiền của ta, rõ ràng là có thù có oán." Theo như suy nghĩ của Duyệt Nhi, cướp việc làm ăn buôn bán của Bồng Lai Tiên Sơn chính là cướp tiền của nàng.

Thanh âm mềm mại ngọt ngào khiến Ôn Chi Hàn tan chảy, hoàn toàn không thể đem tiểu cô nương ngọc tuyết đáng yêu tâm tư bộc trực trước mắt nhập lại làm một với người đã hỏa thiêu mấy sản nghiệp lớn của Doanh Châu nhà họ, y nhếch nhếch môi, nhưng không đành lòng tiếp tục nói ra bất kỳ điểm mấu chốt nào nữa, cũng không phản bác điều gì.

Tức Mặc Ly chỉ thản nhiên liếc y một cái, ôm Duyệt Nhi xoay người rời khỏi nơi hỏa hoạn lộn xộn này.

Bên ngoài Túy Tiên Thành không xa có một hồ nước rất đẹp, giữa hồ có một đình nghỉ chân, chung quanh hồ đều là tiên thụ hoa rơi rực rỡ sắc màu, ngay cả lúc hoàng hôn Tất Nhật Tiên Quân cũng nhịn không được mà ghé ngang qua đây, ngừng lại thưởng ngoạn một chút. Nơi này chính là điểm hẹn hò được chúng tiên lữ Túy Tiên Thành lựa chọn, nhưng hoàng hôn ngày hôm nay, nơi đây lại đặc biệt có chút lạnh lẽo.

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi ngồi trên đình nghỉ chân giữa hồ, đút nàng ăn xong thịt, lại uống trà mật hoa súc miệng, rồi nhìn Duyệt Nhi ngây ngẩn.

"Ta đã lâu chưa thấy chiều tà rồi." Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi ngây ngốc quay về phía mặt hồ, thế giới là một mảnh tối tăm, cũng đã rất lâu rồi.

Đôi mắt Tức Mặc Ly u ám, ngón tay thon dài vuốt ve mái tóc Duyệt Nhi, màu bạch ngọc cùng đen tuyền giao thoa tạo nên một vẻ đẹp diễm lệ động lòng người: "Mặt trời chiều gần như rơi xuống, ánh sáng cam hồng trải khắp mặt hồ, mặt hồ sóng gợn lăn tăn, tựa như, à, tựa như những miếng vàng nhỏ vụn có thể khiêu vũ." Duyệt Nhi không nhìn thấy, y liền nhìn thay nàng.

Duyệt Nhi "phì" một tiếng bật cười, trên gương mặt nhỏ nhắn đều là ý cười tươi tắn: "Mặc Ly, giọng của người thật sự rất hay, thường ngày nên nói chuyện nhiều. Nếu như ở phàm gian làm thuyết sinh, nhất định có rất nhiều cô nương sẽ vì nghe người thuyết sách mà móc hầu bao, đến lúc đó, ta thay người thu tiền, có được không?"

Tức Mặc Ly cũng cười, nhéo nhéo lỗ tai nàng, nghiêm túc nói: "Được." Bé ngoan, cho dù đến phàm gian đi nữa, ta sao có thể để cuộc sống của nàng tẻ nhạt đến như vậy.

Vừa dứt lời, một thân ảnh màu đen cách đấy không xa "ùm" một tiếng từ trên tiên thụ to cao ngã xuống, thoáng chốc bọt nước tung tóe. Lỗ tai Duyệt Nhi run run, gương mặt nhỏ nhắn hướng về phía phát ra tiếng động.

Ôn Chi Hàn chưa bao giờ cảm thấy bản thân nhếch nhác đến vậy, vốn dĩ âm thầm trèo lên cây len lén nhìn tiểu cô nương ấy, tiếc rằng tiểu cô nương nhà người lại cười rạng rỡ đáng yêu đến thế, cư nhiên nhìn đến ngẩn người, buông tay liền từ trên tiên thụ rơi xuống. Chính bản thân y còn khinh bỉ mình, e rằng bản thân là thần tiên đầu tiên từ trước đến giờ ngắm người khác mà rơi xuống hồ, thật sự là mất hết mặt mũi tiên nhân!

Ảo não ngẩng đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi hãy còn tràn ngập ý cười nhẹ nhàng đang đối diện với mình, lập tức hận không thể trốn luôn dưới nước.

Duyệt Nhi vui vẻ cười hỏi: "Ai đấy?"

Trong lòng Ôn Chi Hàn bi thương, mới vừa gặp đã quên rồi sao? Rốt cuộc là cảm giác tồn tại của y không nhiều chăng! Đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, Ôn Chi Hàn bất ngờ ngước mắt nhìn đôi mắt Duyệt Nhi, trong lòng kinh ngạc, đôi mắt đẹp đẽ nhường ấy, kết quả thật sự là không nhìn thấy, hoàn toàn không ngờ nàng vậy mà lại là một người mù. Trong lòng Ôn Chi Hàn ngoại trừ tiếc hận còn có yêu thương, thêm nữa là mừng như điên, hình tượng bản thân nhếch nhác như vậy nhưng tiểu cô nương hoàn toàn không trông thấy rồi?

Lập tức từ trong nước ngoi lên, chắp tay nói: "Tiểu tiên Ôn Chi Hàn, cô nương sáng nay đã gặp qua rồi."

Duyệt Nhi gật gật đầu, cái đầu nhỏ lười phải suy nghĩ đã gặp lúc nào. Tức Mặc Ly âm thầm thu lại bàn tay vừa định dùng linh lực của mình, ôm lấy Duyệt Nhi, chậm rãi đạp lên mặt hồ rời đi. Y mặc dù trầm lặng kiệm lời nhưng trước giờ chưa từng chủ động đả thương người khác.

Ba ngày sau, đôi mày xinh đẹp của Tức Mặc Ly gần như chau lại, tay nhẹ nhàng phất một cái, bóng người màu đen nhanh chóng từ trên cây rơi xuống, thản nhiên liếc nhìn Ôn Chi Hàn ngồi trên mặt đất, Tức Mặc Ly cũng có chút ngạc nhiên, người này xem ra cũng có tu vi gần với Tiên quân. Hai ngày nay đi theo họ, bị y đánh ngã vô số lần nhưng vẫn chịu đựng được.

Tức Mặc Ly nhìn Duyệt Nhi đang ở trong ngực, đôi mắt to tròn lấp lóe hưng phấn, bất đắc dĩ nói: "Vì sao đi theo chúng ta?"

Ôn Chi Hàn giật mình, ngơ ngác nhìn Duyệt Nhi và Tức Mặc Ly, vì cho rằng sau khi Tức Mặc Ly đánh y ngã thì sẽ giống như thường ngày không nói lời nào trực tiếp rời đi,không ngờ hôm nay lại hỏi câu này.

Ánh mắt của y dừng lại trên gương mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể ấp úng đáp: "Không…Không biết… …" Dứt lời thì suýt chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình, đây rốt cuộc là cái gì với cái gì ?

Tức Mặc Ly nhìn Ôn Chi Hàn một lúc, không nói lời nào, ôm Duyệt Nhi quay người.

Ôn Chi Hàn mắt thấy Tức Mặc Ly quay đi, trên gương mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi đều là vẻ thất vọng bởi không xem thấy náo nhiệt. Đột ngột đứng bật dậy, nhanh chóng bay đến chặn trước mặt họ, phảng phất như lại biến về vị công tử tiền đồ sáng lạn nhất của Doanh Châu Tiên Sơn trước đây, y bình tĩnh nhìn gương mặt có chút nghi hoặc của Duyệt Nhi, chỉ thấy đôi tai màu tím của nàng đều đã hưng phấn dựng thẳng lên, không chút tiếng động hối thúc y nói nhanh lên nói nhanh lên.

Ôn Chi Hàn ngập ngừng, dứt khoát cao giọng nói: "Bởi vì ta đối với cô nương nhất kiến chung tình!"

44. Chương 44: Muốn Đi Doanh Châu

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi, vẫn như cũ không nói gì, chỉ là khí tức bên cạnh đã nhanh chóng trở nên lạnh lẽo.

Duyệt Nhi lắc lắc đầu : "Nhất kiến chung tình?"

Ôn Chi Hàn kiềm chế suy nghĩ muốn xoa lỗ tai nhỏ của nàng, giờ phút này phảng phất như thể đã tìm lại được phong thái và dũng khí của đại đệ tử Doanh Châu, gật đầu kiên định nói: "Ta đối với cô nương vừa gặp đã thương." Vì vậy mấy ngày nay mới có thể dù bị Tức Mặc Ly đánh ngã trên đất vô số lần mà vẫn bám theo nàng.

Duyệt Nhi ngẫm nghĩ, kế đó hưng phấn nói: "Khí chất ta thoát tục, thanh dật như tiên, thanh nhã siêu quần, tựa đóa tuyết liên băng thanh ngọc khiết trên núi băng? Vì lẽ gì ngươi lại đối với ta nhất kiến chung tình?"

Ôn Chi Hàn lắc lắc đầu, có chút không biết làm sao: "Cô nương có nét đáng yêu đặc biệt của cô nương, ta cũng không nói rõ được đấy là gì."

Duyệt Nhi có chút thất vọng "A" một tiếng " Nhưng thoại bản của phàm gian đều viết như vậy mà, quyển " Bỏ lại quá khứ trước đây" gì gì ấy chính là viết như thế mà."

Tức Mặc Ly vừa định ôm Duyệt Nhi biến mất trước mặt nam tử kỳ lạ này, tiếc rằng nam tử đó đã nói một câu khiến Tức Mặc Ly sau này hối hận vô số lần vì ngày hôm ấy đã không nhanh chóng biến mất.

Chỉ thấy Ôn Chi Hàn sửng sốt một hồi, kinh ngạc nói: "Cô nương cũng đã xem qua "Bỏ lại quá khứ trước đây" rồi à?"

Sau đó thì thế nào?

"Đúng rồi đúng rồi, ngươi cũng đọc qua?" Duyệt Nhi cao hứng như thể tìm được tiếng nói của tri kỷ.

"Đó là điều đương nhiên, đây là quyển thoại bản kinh điển nhất định phải mua mà, nội dung phong phú, tình tiết đan xen phức tạp, cảm tình sâu sắc, khiến người xem muốn cũng không thể không đọc tiếp… …" Giọng nói của Ôn Chi Hàn.

"Ừ ừ, ta còn đọc qua một quyển cũng tương tự cuốn này, Tiểu Mộ thu thập được một bản độc quyền."

"Ồ, cô nương liệu có thể nói thử cho ta biết tình tiết thế nào không?"

"Uhm, nói về một tiểu cung nữ trong cung… …"

Không có sau đó, chính là như vậy. Khi Thất Mệnh ở bên ngoài xử lý xong công việc quay về Túy Tiên Thành liền nhìn thấy Duyệt Nhi cơ hồ cùng Ôn Chi Hàn chụm đầu lại một chỗ, đôi mắt hai người phát sáng, biểu tình cao hứng. Nói đến đoạn vui vẻ còn cùng nhau cười ha hả…. …

Sao mà y mới rời đi có mấy ngày đã nhiều thêm một người thế này? Bầu không khí có chút đáng sợ, Thất Mệnh kinh hãi nhìn gương mặt băng lạnh, đôi khi nhẹ nhàng xoay đầu Duyệt Nhi lại của Tức Mặc Ly, rất rõ ràng, hai người đương nói chuyện đây hoàn toàn không cảm giác được điều bất thường gì. Thất Mệnh muốn nhắc nhở Duyệt Nhi công chúa đáng yêu, nhưng liếc thấy khí tức lạnh lẽo quanh người Tức Mặc Ly, đành phải thấp tha thấp thỏm lùi ra cách đấy không xa, lẳng lặng đưa mắt nhìn, không nói gì.

Tức Mặc Ly cuối cùng nhịn không được: "Duyệt Nhi… …"

Duyệt Nhi ngọ nguậy trong ngực y, ra ý đáp lời, cái đầu nho nhỏ vẫn đối diện với Ôn Chi Hàn: "Không phải như vậy, tướng quân đó nhất định là ái mộ công chúa… …"

Ôn Chi Hàn bất đắc dĩ nói: "Vậy sự tình tiếp theo đó sẽ thế nào?"

"Ta mặc kệ, dù sao thì tướng quân chính là ái mộ công chúa, ngươi nói xem có phải không? Không phải liền không chơi với ngươi!"

Ôn Chi Hàn: "… … Đúng ha, ta cũng cảm giác như vậy… …"

Thất Mệnh đồng cảm liếc nhìn Ôn Chi Hàn, lại thêm một kẻ đáng thương dần dần mất đi khí tiết… …

Một lúc sau, hai người đó càng nói càng hưng phấn… …

Tức Mặc Ly đưa tay nhéo nhéo lỗ tai nhỏ của Duyệt Nhi, thanh âm tựa suối trong chảy qua ngọc thạch mang theo đôi chút ủy khuất: "Duyệt Nhi… …"

Tròng mắt Thất Mệnh rất nhanh liền rơi xuống đất, ngữ khí uất ức này… ..Được rồi, y thừa nhận lúc nghe thấy thì cảm thấy hả hê vui sướng khi người gặp họa. Nhưng rõ ràng Thất Mệnh rất nhanh đã gặp báo ứng.

Đương lúc Duyệt Nhi quay đầu chuẩn bị thật sự nghe xem Tức Mặc Ly nói gì thì một nữ tử phục sức sặc sỡ xông tới, đứng trước mặt Thất Mệnh, thanh âm đáng thương nói không nên lời: "Thất Mệnh, ngươi muốn trốn ta đến bao giờ? Thích hay không thích ta, cho ta kết quả đi!"

Duyệt Nhi đang quay đầu qua phía Tức Mặc Ly được nửa chừng thì liền đột ngột đổi hướng sang Thất Mệnh, biểu tình dạt dào hứng thú nghe kịch hay, Ôn Chi Hàn thấy Duyệt Nhi như vậy cũng không kiềm được mà nhìn Thất Mệnh, ngay cả Tức Mặc Ly trước giờ ngoại trừ Duyệt Nhi thì không nhận thấy bất kỳ sự tồn tại của những thứ khác cũng nhàn nhạt nâng mắt nhìn Thất Mệnh.

Người tới chính là Khổng Tước của Ma Giới, người hôm ấy đã tìm thấy Duyệt Nhi trao cho Thất Mệnh, trên mình là y phục sặc sỡ rực rỡ, khiến người đã từng gặp qua khó mà quên được.

Thất Mệnh nhận lấy ánh mắt nặng nề từ bốn phía, trầm mặc, nói: "Không thích."

Khổng Tước cực kỳ tức giận: "Ngươi không thích cũng phải thích!" Trên gương mặt nàng hãy còn lấm tấm mồ hôi, có lẽ là do chạy quá gấp, cầm lấy chén trà trên mặt bàn vốn dĩ đám Duyệt Nhi còn chưa uống nốc cạn, thở hổn hển nói: "Ngươi tìm được tiểu công chúa Tử Hổ của các ngươi rồi, việc báo thù sẽ lại có hi vọng rồi phải không? Mấy trăm năm qua, bất kể là ở đâu, trong lòng ngươi cũng chỉ có báo thù báo thù báo thù! Ngươi ngoại trừ báo thù thì vô số những năm tháng sau này đều không có chuyện gì khác để làm? Ngươi mù rồi, không thấy được người bên cạnh ngươi? Ngươi đi đâu, ta liền theo đó, ngươi không thể liếc nhìn ta một cái?"

Khổng Tước nói đến đoạn đau lòng đã có chút kích động, bỗng quay đầu sang hướng Duyệt Nhi: "Duyệt Nhi cô nương, Thất Mệnh ngày ngày đều nghĩ đến đại nghiệp báo thù, vì chuyện này mà bất kỳ điều gì cũng cam tâm tình nguyện. Mà cô hiện giờ còn ngồi vui vẻ nhàn nhã nơi đây, sao xứng với nỗi khổ tâm mà Thất Mệnh đã dốc bao tâm huyết! Cô là huyết mạch duy nhất của Tử Hổ Vương tộc, chẳng phải nên đảm nhiệm trọng trách to lớn hơn sao?"

Thất Mệnh nghe lời nàng nói lúc đầu thì trong lòng đã có chút lo lắng, hiện giờ nghe thấy Khổng Tước tựa như đang chỉ trích Duyệt Nhi, trong lòng càng gấp, bất đắc dĩ nói: "Cô chưa chứng kiến người mình yêu thương chết ngay trước mắt. Hôm đó ta thông qua Không Hiện Thạch (đá hiển thị không gian) nhìn thấy hình ảnh nàng bị tộc Cửu Vĩ truy sát chết thảm. Vương của ta, huynh đệ của ta, phụ mẫu của ta, người con gái ta yêu thương, cùng một lúc đều rời bỏ ta mà đi. Ta có tộc hận gia thù chưa báo, nhưng Duyệt Nhi cũng chính là Vương của tộc Tử Hổ ta, cho dù nàng thế nào, cho dù nàng không báo được thù diệt tộc, đi theo nàng, bảo vệ nàng, cũng chính là sứ mệnh trọng trách của hộ pháp còn lại trong tộc Tử Hổ. Lẽ nào đến phiên người ngoài như cô chất vấn?"

Thất Mệnh quay đầu, không chịu được khi phải nhìn biểu cảm của Khổng Tước lần nữa, áp chế lo lắng trong lòng: "Cô không phải là muốn một đáp án sao, hiện giờ ta đã nói hết cho cô rồi đó. Cô đi đi!" Đi đi, đừng khiến ta khó xử nữa.

"Chỉ sợ cả hai đều không đi được!" Thanh âm truyền vào từ trên đỉnh nghỉ cao nhất của Tô Nhục Nhục tửu lâu, Thất Mệnh ngẩng đầu, chỉ thấy ba lão tiên nhân tiên phong đạo cốt xuất hiện trên không trung trước đỉnh nghỉ, toàn bộ đều là tu vi bậc Tiên Quân. Đôi mày tuấn tú của Thất Mệnh bắt đầu nhíu lại. Lẽ nào vừa rồi y và Khổng Tước tâm tình kích động hơi quá, đã để lộ ma khí?

Tiên Quân ở chính giữa nói: "Lần trước Hỏa Phượng kia dẫn theo người trong Ma Tộc lên Cửu Trùng Thiên cũng được đi, đấy là sơ sót của Tiên giới chúng ta, hiện giờ Ngọc Đế đã hạ lệnh canh phòng cẩn mật. Thật không ngờ ở nơi phồn hoa náo nhiệt này cũng có người Ma tộc các ngươi dám ở đây nói chuyện yêu đương. Hôm nay, để các ngươi đến Địa phủ làm một đôi uyên ương phong lưu!"

Nói rồi thân hình ba vị Tiên Quân khẽ động, đầu ngón tay bắt quyết đang định xuất ra tiên pháp.

"Các ngươi ai dám?!" Thanh âm mềm mại ngọt ngào, khiến người nghe toàn thân đều nhịn không được mà tan chảy, giờ phút này thế nhưng lại mang theo uy thế không dễ gì phản kháng.

Ba vị Tiên Quân nhướng mắt nhìn kỹ, chỉ thấy một tiểu cô nương trắng hồng với đôi mắt to tròn đang đối diện với họ, trên gương mặt nhỏ nhắn đều là nộ khí, rõ ràng không có khí tức của người trong lục giới nhưng lại khiến người khác chẳng dám coi thường. Mà khiến ba vị Tiên Quân do dự không dám động chính là nam tử đang ôm tiểu cô nương. Y ngồi nơi đấy, như thể chưa từng nhướng mắt lên nhìn họ nhưng khí chất cùng tư thái đó, Tiên giới khó tìm, tựa như Thần đế không dễ gì phạm đến, nhưng lại không nhìn ra được tu vi. Tiên giới từ khi nào đã xuất hiện một nhân vật như vậy?

Ba vị Tiên Quân tiến thoái lưỡng nan, nhưng người Ma giới tự tiện xông vào Tiên giới, đích thực cũng nên loại trừ, được rồi, mặc kệ y là người từ đâu đến, trước giết hai kẻ thuộc Ma giới này rồi nói.

Duyệt Nhi đưa tay định tháo Huyễn Oanh lưu ly trượng, Ôn Chi Hàn đã cười vui vẻ nhẹ giọng nói: "Duyệt Nhi đừng bận tâm, để ta."

Ôn Chi Hàn đứng thẳng dậy, hoàn toàn không chút dáng vẻ chật vật nhếch nhác ngày nào,cử chỉ hữu lễ, hết thảy đều là phong phạm của công tử đại gia tộc, hành lễ nói: "Tại hạ chính là đệ tử của Doanh Châu Tiên chủ Ôn Chi Hàn, ba vị Tiên Quân cũng đến tham gia thọ yến mừng sinh thần thứ mười lăm vạn của gia sư phải không, mặc dù có chút bất tiện không thể nói nguyên nhân với ba vị Tiên Quân, nhưng hai vị Ma giới này cũng đến tham dự thọ yến mừng sinh thần của gia sư. Họ không có ý gì khác, thỉnh ba vị Tiên Quân giơ cao đánh khẽ, xem như cho gia sư và Doanh Châu chút mặt mũi, được không?

Ba vị Tiên Quân vốn dĩ có chút kiêng kị Tức Mặc Ly và Duyệt Nhi, hiện giờ thấy Ôn Chi Hàn nói vậy, vừa vặn có được lý do đường đường chính chính, thế là khách sáo vài câu rồi liền rời đi.

Ôn Chi Hàn ngoảnh đầu thấy trên mặt Duyệt Nhi nở nụ cười tán thưởng đang tủm tỉm nhìn mình, trong lòng tự nhiên trỗi lên hào cảm mạnh mẽ của đại trượng phu, đang chờ nghe Duyệt Nhi nói vài câu khích

lệ, không ngờ Duyệt Nhi lại cười tủm tỉm nói: "Mười lăm vạn tuổi, thì ra Doanh Châu Tiên chủ lại già đến vậy."

Khóe miệng Ôn Chi Hàn giựt giựt, nói thế nào thì người ấy cũng là sư phụ của y, hơn nữa còn là … …Nghe người khác nói ông ấy như vậy, tiếp thu cũng không được, mà không tiếp thu cũng không xong, đành phải lảng sang chuyện khác: "Nay cũng đã nói họ đều là khách của gia sư, có hứng thú theo ta đi Doanh Châu một chuyến?" Nói rồi y đưa mắt chăm chăm nhìn Tức Mặc Ly, mấy ngày nay gặp gỡ cùng với dặn dò trước đó của sư phụ, y hiện tại đương nhiên biết nam tử này là ai. Chẳng qua chỉ cần Duyệt Nhi muốn đi, Lạc Thủy Thượng Thần nhất định sẽ không ngăn cản.

Duyệt Nhi trong khoảng thời gian này gần như đã đốt sạch sản nghiệp của Doanh Châu trong Túy Tiên Thành, không ngờ Doanh Châu Sơn chủ còn chưa đến ứng chiến, vốn đã có ý định đánh đến Doanh Châu, hiện giờ thấy Ôn Chi Hàn nói vậy, tham gia yến hội thì quá tốt rồi, huống hồ Doanh Châu dường như có rất nhiều tiền a, cười trộm nói: "Thật sao? Ngươi xác định là hoan nghênh chúng ta?"

Ôn Chi Hàn chỉ cảm thấy từng biểu cảm của nàng đều hết sức đáng yêu, cũng bất chấp ánh mắt lạnh tựa tuyết tan của Tức Mặc Ly, cười nói: "Duyệt Nhi, Doanh Châu lúc nào cũng hoan nghênh nàng đến."

Duyệt Nhi ngây người, bỗng dưng nhớ đến lời nói của Chỉ Thủy lúc rời Nam Hải Long Cung: "Duyệt Nhi muội muội, Nam Hải Long Cung bất kỳ lúc nào cũng đợi muội tới." Có chút hoài niệm, cười nói: "Chi Hàn, ngươi thật giống Chỉ Thủy ca ca… …"

Ôn Chi Hàn thấy biểu tình nàng hoài niệm như vậy, vừa định hỏi Chỉ Thủy là ai thì đầu Duyệt Nhi đã bị Tức Mặc Ly nhẹ nhàng quay về phía y. Ánh mắt Tức Mặc Ly một mảnh u ám: "Duyệt Nhi, ta cũng đã đọc qua "Bỏ lại quá khứ trước đây"… …" Vì vậy nàng đừng cười nói với Ôn Chi Hàn.

Duyệt Nhi nghi hoặc: "Hả?"

"Vì vậy chúng ta không đi Doanh Châu được không?" Ngón tay thon dài véo véo lỗ tai nhỏ của Duyệt Nhi, thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng trước sau không đổi giờ phút này lại ôn nhu dịu dàng đến độ có thể chảy thành nước.

Ôn Chi Hàn thấy Duyệt Nhi dịu xuống giống như đã bị trúng mỹ nhân kế, cái khó ló cái khôn nói: "Duyệt Nhi,Doanh Châu có rất nhiều đồ ăn ngon… …"

Cô hổ nhỏ nào đó đang chìm đắm trong mỹ nhân kế vừa nghe nói có đồ ăn ngon, lỗ tai liền dựng lên, đôi mắt to tròn ầng ậng nước, yếu ớt nhìn Tức Mặc Ly: "Ta muốn đi… …"

Tức Mặc Ly cắn răng, đôi mắt tựa lưu ly u ám lướt qua người Ôn Chi Hàn, Ôn Chi Hàn thấy thế thì không nhịn được run lên, chớp mắt đã hướng sang nhìn Duyệt Nhi, vẫn là vẻ dịu dàng khiến người mê đắm như cũ: "Được, vậy thì đi."

Duyệt Nhi quay đầu lại, nghe thấy tiếng bước chân của Khổng Tước, cười nói: "Khổng Tước tỷ tỷ, sau này tỷ ở bên cạnh ta đi, được không?"

Khổng Tước buồn bã dừng lại bước chân vừa định rời đi, phức tạp nhìn Thất Mệnh đang dời ánh mắt sang chỗ khác, lại nhìn vẻ mặt tràn đầy thành khẩn của Duyệt Nhi, đôi mắt có chút ươn ướt, vị tiểu cô nương ngọc tuyết đáng yêu, khả ái đơn thuần thiện lương ấy đang muốn dùng cách thức này để giúp nàng, thành toàn cho nàng. Thôi đi, chung quy vẫn là bỏ không được, vậy thì tiếp tục cố gắng vậy, dù gì cũng đã ngần ấy mấy trăm năm, mấy nghìn năm, mấy vạn năm. Khổng Tước gượng cười, thấp giọng nói: "Đa tạ Duyệt Nhi cô nương."

Duyệt Nhi lúc lắc đầu, đôi mắt to tròn cười đến híp lại: "Thất Mệnh thúc thúc, không thể đối xử với Khổng Tước tỷ tỷ hung dữ như vậy, nếu không người liền thay Tiểu Mộ đi sưu tầm đồ ăn ngon đồ chơi vui cho con."

Khóe môi Thất Mệnh giựt giựt, trong lòng thở dài.

45. Chương 45: Mỗi Một Sợi Tóc Của Người Đều Rất Đẹp

Túy Tiên Thành chính là thành trì lớn tiếp giáp giữa Tứ hải và Doanh Châu, vốn cách Doanh Châu không xa.

Với tốc độ hiện nay, đằng vân giá vũ nửa ngày cũng có thể tới. Tức Mặc Ly dẫn Duyệt Nhi du ngoạn nhiều nơi thú vị xung quanh gần Túy Tiên Thành, dưới sự không ngừng hối thúc của Duyệt Nhi mới theo Ôn Chi Hàn bay đến Doanh Châu.

Ước chừng đã đến được sơn mạch trải dài của Doanh Châu, Duyệt Nhi từ trong ngực Tức Mặc Ly mở mắt, Tức Mặc Ly cầm khăn gấm ấm áp mềm mại cẩn thận lau sạch mặt cho nàng, lại từ trong đỉnh lấy ra hành trang bên trong đầy những chiếc cốc bằng ngọc lớn đựng mật hoa đưa đến bên môi Duyệt Nhi. Khóe miệng Duyệt Nhi chậm rãi nuốt mật hoa, đôi mắt to bắt đầu đảo tròn. Nếu không phải biết nàng thật sự không nhìn thấy gì, e rằng chẳng ai tin nàng thế nhưng lại bị mù.

Ôn Chi Hàn lặng lẽ quan sát hai người, mặc dù cũng không phải là lần đầu tiên trông thấy, nhưng vẫn bị sự sủng nịch của Tức Mặc Ly đả kích. Y chưa bao giờ thấy nam tử nào chăm sóc cho một cô nương như thế, như vậy sẽ tạo nên cảm giác đánh mất đi uy nghiêm và thân phận, nhưng khi Tức Mặc Ly làm thì lại cảnh đẹp ý vui, chỉ khiến người khác cảm thấy tao nhã tự nhiên,như thể vốn dĩ nên là như vậy, không chút mảy may tổn hại đến phong thái kinh thế cùng khí chất dung nguyệt trên người.Khi Ôn Chi Hàn lại liếc mắt nhìn Duyệt Nhi đang vùi trong ngực Tức Mặc Ly thì ý chí lại lần nữa cuồn cuộn bốc lên, Lạc Thủy Thượng Thần có thể, y khẳng định cũng có thể làm được như vậy.

Xen lẫn giữa hơi thở của Duyệt Nhi đều là mùi hoa sen nhàn nhạt trên người Tức Mặc Ly, tinh thần sảng khoái, mở miệng hỏi: "Còn bao lâu nữa mới đến?"

Ôn Chi Hàn nhận lấy ánh nhìn băng lạnh của Tức Mặc Ly, thu hồi ánh mắt đang dừng trên người Duyệt Nhi, ngước mắt nhìn: "Nhanh thôi, ước chừng nửa canh giờ."

Duyệt Nhi gật gật đầu: "Doanh Châu có lớn như Bồng Lai?" Ôn Chi Hàn ngượng ngùng: "Chưa từng đi tới…" Thỉnh xin Duyệt Nhi cô nương nàng hiểu rõ tình huống giùm a, Doanh Châu và Bồng Lai từ trước đây rất lâu đã là kẻ thù truyền kiếp cả đời không qua lại với nhau có được không?

Trên mặt Duyệt Nhi rõ ràng là biểu cảm đồng tình rõ rệt, nói: "Bồng Lai Tiên Sơn chúng ta có thể nói là chơi rất vui, Tiểu Hoa cũng tốt, Tiên chủ các ngươi cũng thế chứ?"

Ôn Chi Hàn càng thêm không biết làm sao, Tiểu Hoa mà nàng nói không phải là Bồng Lai Sơn chủ Hoa Tuyên Tịch đấy chứ? Khóe miệng giật giật: "Gia sư dáng vóc nghiêm nghị, tướng mạo đường đường, hùng thao vĩ lược… …Được rồi, ta không biết có chơi vui vẻ hay không."

Duyệt Nhi càng thêm đồng tình nhìn y, Tức Mặc Ly duỗi tay vân vê tai nhỏ của nàng, quả nhiên thấy nàng ngoan ngoãn rúc trong ngực mình, không nói gì nữa.

Đến Doanh Châu, Ôn Chi Hàn xung phong muốn dẫn đường, trực tiếp dẫn mấy người Tức Mặc Ly đến chủ điện, còn chưa tới chủ điện thì linh thức của Ôn Do đang ở trong điện đã cảm nhận được, thanh âm ầm vang từ bên trong điện truyền ra: "Nghiệt đồ, chỉ biết ngươi có thể gây chuyện, hiện giờ còn muốn rước…"

Đến khi mắt y nhìn rõ người bước qua cửa điện, lập tức không một tiếng động, mắt hổ uy nghiêm mở thật lớn.

Ôn Chi Hàn bất đắc dĩ nhìn sư phụ mình, "khụ" một tiếng, nói: "Sư phụ, hai vị này chính là Duyệt Nhi cô nương và Lạc Thủy Thượng Thần."

Ôn Do trừng mắt liếc một cái, y có mắt nhìn! Thu hồi ánh mắt chắp tay cười bảo: "Tiểu tiên Doanh Châu Tiên chủ Ôn Do, may mắn hoan nghênh nhị vị đến làm khách." Thanh âm đinh tai vang vọng khắp đại điện.

Vừa nói đã thấy Duyệt Nhi đang rúc trong ngực Tức Mặc Ly động đậy, đôi tay nhỏ bé đưa lên tóc, che hai lỗ tai hổ màu tím, đôi mắt to tròn ầng ậng nước, giọng nói mềm mại nũng nịu tràn đầy bất mãn: "Khiếp quá." Bàn tay Tức Mặc Ly đang vuốt ve mái tóc Duyệt Nhi, nghe thế liền liếc mắt nhàn nhạt nhìn Ôn Do. Áp lực không chút tiếng động cùng với khí tức lạnh lẽo nháy mắt bao bọc khắp người Ôn Do.

Ôn Do ngượng ngùng nhìn Duyệt Nhi đang bịt hai tai, là một tiểu cô nương trắng hồng, trên trán đính một mảnh tử ngọc lấp lánh, gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo tựa ngọc tạc, cũng không nhịn được nảy sinh vài phần thương yêu, nào còn nhớ vị tiểu gia hỏa này đã thiêu rụi mười mấy sản nghiệp lớn nhất ở Túy Tiên Thành, kéo kéo khóe môi, kỳ thực y không chút kinh nghiệm dụ dỗ tiểu cô nương, cũng không biết nói gì mới được, liền nhìn Ôn Chi Hàn cầu cứu, không ngờ Ôn Chi Hàn cũng dùng vẻ mặt chỉ trích nhìn y, như thể y thật sự đã làm gì đó sai trái.

Duyệt Nhi nào thấy dáng vẻ không biết làm sao hiện giờ của Ôn Do, khóe miệng vểnh lên, nói: "Giọng nói không hay như Tiểu Hoa, cũng không dịu dàng như Tiểu Hoa."

Gương mặt nhỏ nhắn quay sang Ôn Chi Hàn, mang theo chút bất mãn: "Ngươi còn nói ông ta dáng vóc uy nghiêm, tướng mạo đường đường, cổ họng lớn như vậy, khẳng định là giống như mấy tráng đinh ăn cả thố cơm như trong thoại bản… … Còn nói là ôn nhu. Cũng giống y như Nhu Nhu công chúa, hứ." Nàng ở Bồng Lai Tiên sơn trầm tu ba mươi năm thì tỉnh dậy, biết mấy chục năm nay Doanh Châu trên vài phương diện nào đó chèn ép Bồng Lai, hiện giờ gặp Doanh Châu Tiên chủ, cương quyết biểu lộ sự bất mãn.

Ôn Do bị nói như vậy thì gương mặt tuấn tú đều đỏ bừng, y sao lại giống với tráng đinh? Cổ họng lớn không phải là càng uy nghiêm sao, y dù gì ở Tiên giới cũng có tiếng là một tiên nhân đầy nam tính, hiện giờ bị một tiểu cô nương chê bai không đáng một đồng thế này, thế nhưng lại không hề phản bác, nói cho cùng so đo tính toán với một tiểu cô nương quả thật có chút hẹp hòi. Huống chi, một nam tiên đã sống mười mấy vạn năm như ông sao có thể đối với lời nói của một tiểu cô nương ngọc tuyết đáng yêu mà tức giận, vừa nhìn thấy đôi mắt nàng không có tiêu điểm, lại nghe nàng suy đoán tướng mạo của mình liền biết đôi mắt to tròn của nàng thế nhưng lại bị mù. Lập tức trong lòng càng thêm thương xót, cũng không biết nói gì mới phải.

Ôn Chi Hàn thấy Duyệt Nhi nói xong thì dáng vẻ kích động, y đành phá vỡ tình hình bế tắc: "Sư phụ, Lạc Thủy Thượng Thần và Duyệt Nhi cô nương chắc hẳn đều đã hơi mệt, chi bằng để tiểu đồ dẫn họ đi nghỉ?"

Trong đầu Ôn Do đang suy tư, mở miệng, hạ quyết tâm đè thấp giọng, dùng ngữ khí dịu dàng nhất trong suốt mười mấy vạn năm, nói: "Lạc Thủy Thượng Thần, Duyệt Nhi cô nương, dọc đường vất vả, trước xin hãy theo tiểu đồ đi nghỉ ngơi."

Duyệt Nhi thấy giọng nói y hạ thấp một chút, rất chi là hài lòng, gật đầu cười tít mắt, hai người Ôn Chi Hàn và Ôn Do thấy gương mặt tươi cười của Duyệt Nhi đều cảm thấy trong lòng cũng hết sức thoải mái. Ôn Chi Hàn đi trước dẫn đường, Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi chậm rãi bước theo, Thất Mệnh Khổng Tước đương nhiên cũng nối gót theo sau. Ôn Do thấy Thất Mệnh Khổng Tước, há hốc miệng nhưng vẫn không thốt được lời nào. Thôi đi, dù gì cũng là người mà hai người họ dẫn theo, chung quy không thể đuổi đi được.

Vừa đi đến bên dưới tiên thụ cách chủ điện không xa, Ôn Chi Hàn dừng lại định bảo mọi người đằng vân đến Thiên sơn, tiếc rằng vừa thẳng người thì gần bên dưới tàng cây liền xuất hiện một thiếu phụ dung nhan mỹ mạo chạy đến, đôi mắt kiều mỵ quét qua đám người Duyệt Nhi, chăm chú nhìn Ôn Chi Hàn, trong mắt đều là yêu thương, cười nói: "Chi Hàn, về tới khi nào thế?"

Ôn Chi Hàn thở dài một tiếng, ánh mắt cực kỳ phức tạp nói: "Mẫu thân, trước mặt người ngoài đừng gọi con như vậy, sư phụ không thích." Thiếu phụ được gọi là mẫu thân ấy không nói gì nữa, ngẩn người đứng đó, trên mặt đều là vẻ đau thương, như thể đang đắm chìm trong suy tư của bản thân rồi rời đi.

Ôn Chi Hàn quay đầu, gượng cười nói: "Lạc Thủy Thượng Thần, xin theo ta đến Thiên sơn."

Ánh mắt Tức Mặc Ly chỉ đặt trên người Duyệt Nhi, nhưng Duyệt Nhi lại ngửi thấy một mùi hương không giống bình thường: "Người vừa ở đây là ai vậy?"

Ôn Chi Hàn trầm mặc, nói: "Sơn chủ phu nhân… …" Nếu là người khác khẳng định sẽ kinh ngạc: "Ngươi là con của Sơn chủ?"

Nhưng Duyệt Nhi không phải người bình thường, cái mũi nhỏ xinh của nàng chun chun: "Cảm thấy mùi hương trên người nàng có chút quen thuộc đối với ta."

Ôn Chi Hàn: … …

Duyệt Nhi cảm thấy buồn chán liền duỗi bàn tay nhỏ nhắn sờ sờ gương mặt Tức Mặc Ly.

"Mặc Ly…Người thật sự rất đẹp…"

Tức Mặc Ly cực kỳ yêu thích cảm giác mọi lực chú ý của Duyệt Nhi đều đặt trên người mình, ngón tay thon dài khảy lên chiếc mũi thanh tú: "Nơi nào đẹp?" Y đối với dung mạo bản thân cũng không có chấp niệm gì đặc biệt, chẳng qua nếu như Duyệt Nhi thích, nơi đó liền phải đẹp hơn một chút.

Duyệt Nhi kéo kéo mái tóc đen bóng tựa như gấm vóc đang thả xuống: "Mỗi một sợi tóc của người đều rất đẹp. Đẹp , đẹp nhất. Vẻ đẹp mà thoại bản của nhân gian đều không hình dung được. Tiếc là…. … Ta hiện giờ không nhìn thấy… …"

Tức Mặc Ly ôm chặt người trong lòng, hôn lên đôi môi anh đào nhỏ nhắn: "Ta ở đây, đều như nhau." Lúc nàng không nhìn thấy, ta sẽ nhìn thay nàng, nàng nhìn thấy được, ta và nàng cùng ngắm nhìn.

Ánh mắt Ôn Chi Hàn u ám buồn bã, Thất Mệnh toàn thân nổi da gà, dùng ánh mắt như thấy quỷ nhìn Tức Mặc Ly, còn trên mặt Khổng Tước đều là vẻ ngưỡng mộ, ánh mắt nhìn Tức Mặc Ly gần như phát ra ánh sáng lấp lánh.

46. Chương 46: Sát Ý Của Tức Mặc Ly

Tức Mặc Ly đọc lá thư trên tay, hàng mi thanh tú đều nhăn lại, mấy người trên Thần giới kia thực sự là ngày càng làm càn.

Mấy vạn năm trước Hạo Thiên Thần Đế ở Phục Thân Tháp chịu trăm năm thiên kiếp, tan thành mây khói, ngọc Linh Lung cũng vỡ nát rơi vào lục giới, phong ấn Thần giới bị giải trừ, trói buộc đương nhiên cũng không còn. Vốn dĩ những đại gia tộc trong thần giới vẫn giữ kín chuyện này không truyền ra ngoài, không nghĩ tới mấy thập niên qua lại bị rất nhiều vị thần có dã tâm biết được, ai nấy đều muốn thừa dịp này để quấy rối ngũ giới một phen. Nói cho cùng, người có thực lực đều có khát vọng chinh phục.

Tức Mặc Ly lại đọc xuống dưới, có một hàng chữ nhỏ rồng bay phượng múa, khác với nét chữ cẩn thận của Ngưng Không:

Chủ thượng, không lâu sau sẽ đưa người một lễ vật đặc biệt. Lạc khoản1 —— Cửu Kiếm.

1: Phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ, thư từ

Lông mày Tức Mặc Ly giật giật, ba người này từ nhỏ nhìn y lớn lên, trước đây vẫn luôn kính cẩn, từ lúc gặp Duyệt Nhi, sao ngày càng…

Một đôi tay ôn nhu từ phía sau che lại hai mắt của y, bên tai truyền đến thanh âm quái dị: "Cuối cùng cũng để ta bắt được ngươi, ngoan ngoãn giơ tay chịu trói đi".

Làn môi mỏng của Tức Mặc Ly khẽ nhếch, sau đó cong lên thành nụ cười nhẹ phong hoa tuyệt đại: "Tùy nàng xử lý". Bóng lưng nhỏ bé phía sau rõ ràng thất vọng, cũng quên ngụy trang giọng nói, đáp: "Lại là tùy ta xử trí, người phải làm ra vẻ rất sợ, giống như trong thoại bản vậy đó." Thanh âm ngọt ngào nũng nịu vừa nghe đã biết là ai.

Tức Mặc Ly không biết làm thế nào, giọng nói như suối trong chảy qua ngọc thạch miễn cưỡng run rẩy: "Nữ hiệp tha mạng, tiểu nhân sau này cũng không dám…nữa."

Duyệt Nhi nghe thấy thì rất hài lòng, đôi tay nhỏ bé để xuống ôm lấy cổ Tức Mặc Ly, liền không muốn di chuyển nữa. Tức Mặc Ly cầm khăn ấm, quay lại cẩn thận lau mặt cho Duyệt Nhi: " Sao thức dậy nhanh như vậy?"

Duyệt Nhi cũng không chạy đến ngồi trong lòng Tức Mặc Ly, chỉ dựa vào lưng Tức Mặc Ly, có chút hưng phấn nói: "Trong mơ ta nghe được Phương Hoa nói chuyện."

Tức Mặc Ly cầm chén ngọc đưa tới bên miệng nàng, thuận miệng hỏi: "Nói gì?" Đôi môi nhỏ nhắn của Duyệt Nhi nhấp mật hoa, trên cánh môi phấn hồng còn đọng lại chút nước: "Nó nói…"

Tức Mặc Ly nhìn miệng Duyệt Nhi hết mở lại khép, chỉ cảm thấy vừa mê người vừa đáng yêu, cứ thế trở nên thất thần, đôi đồng tử tựa sao sáng cũng có chút mê đắm. Ngón tay thon dài chậm rãi rơi xuống môi Duyệt Nhi, nhẹ nhàng ve vuốt.

Môi Duyệt Nhi bị ngón tay y khẽ cọ sát, cảm giác không thốt nên lời, đành nói: "Mặc Ly, người rốt cuộc có nghe ta nói hay không?"

Ngón tay thon dài vẫn dừng nơi phiến môi mềm mại, lúc này cảm nhận được sự ma sát khi cánh môi hết mở lại khép, đôi mắt Tức Mặc Ly càng thêm mê đắm: "Ừ?"

Duyệt Nhi tức giận, chu cái miệng nhỏ liền cắn lấy ngón tay y đang đặt bên môi, hai chiếc răng hổ không chút buông lỏng, nhưng cũng không nỡ dùng lực quá lớn.

Trong lòng Tức Mặc Ly ấm áp, nói: "Đừng cắn, ta đang nghe." Duyệt Nhi không để ý tới, dứt khoát không nhả. Ngón tay Tức Mặc Ly khẽ kéo nhưng lại sợ làm bị thương Duyệt Nhi, đành phải dừng lại bất động. Đến khi Tức Mặc Ly định thần lại, ngón tay thon dài bị ngậm lấy phảng phất như thể có tri giác, đã nhẹ nhàng trêu đùa lưỡi Duyệt Nhi, dịu dàng vương vấn.

Duyệt Nhi chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, "Ưm" lên một tiếng, hàm răng nhỏ liền buông ra, thả ngón tay của Tức Mặc Ly, thanh âm mềm mại khẽ lên án: "Người hạ độc." Nhất định là y hạ độc, nếu không vì sao cảm giác của nàng lại kỳ quái như thế?

Tức Mặc Ly đè xuống cảm giác trong lòng, nhéo nhéo lỗ tai nhỏ bé của nàng: "Không có."

Duyệt Nhi làm sao chịu tin y, hai tay ôm lấy cổ y, toàn bộ trọng lượng cơ thể đều đặt trên lưng Tức Mặc Ly: "Người hạ độc, phạt người cõng ta đi một vòng Doanh Châu."

Cơ thể mềm mại mảnh mai lúc này dính sát trên lưng y, còn có cảm giác tiếp xúc với nơi nào đó rõ ràng đặc biệt mềm mại, Tức Mặc Ly thật vất vả đè xuống cảm giác khó hiểu nào đó lại đang lan ra toàn thân, người luôn luôn lạnh nhạt như y cũng có chút hoang mang, vừa mở miệng, thanh âm thế nhưng lại có chút khàn khàn: "Duyệt Nhi, leo xuống."

Duyệt Nhi lại càng bất mãn: " Không. Trừ phi người cõng ta đi quanh Doanh Châu một vòng."

Cảm giác trong lòng Tức Mặc Ly theo lời nàng nói mà càng ngày càng mãnh liệt, chỉ có thể nói: "Vậy ta ôm nàng đi một vòng, được không?"

Cái đầu nhỏ của Duyệt Nhi lắc lư, nghĩ thấy cũng không có gì khác nhau, gật gật đầu, từ trên lưng Tức Mặc Ly dời đi, vừa dịch đến trong ngực y thì buồn bực nói: "Cõng và ôm có cái gì khác nhau sao? Sao mấy người đều muốn ta leo xuống?"

Tức Mặc Ly đang có chút buồn bực vô cớ, lúc này nghe Duyệt Nhi nói xong, lập tức phục hồi tinh thần: "Mấy người? Còn có ai?"

Duyệt Nhi đang ngồi trong lòng Tức Mặc Ly, bàn tay nhỏ bé cầm túi càn khôn chơi đùa, tìm đồ ăn ngon, trước đó còn nói Ôn Chi Hàn giống Chỉ Thủy ca ca, hôm nay nhìn thấy một chút cũng không giống, Chỉ Thủy ca ca sớm đã đem đồ ăn ngon cho nàng rồi , Ôn Chi Hàn thật nhỏ mọn! Nghe được câu hỏi của Tức Mặc Ly, thuận miệng liền đáp: " Đạp Vũ sư phụ ấy, mỗi lần ta muốn người cõng , người đều bảo ta không thể nói chuyện, không thể lộn xộn. Chỉ cần ta khẽ động đậy người liền bày ra dáng vẻ sẽ đem ta ném xuống đất. Thế nhưng mỗi lần xảy ra việc ngoài ý muốn, người cũng đều cõng ta. Ai, kỳ thực Đạp Vũ sư phụ là sư phụ tốt nhất trên thế gian a."

Duyệt Nhi tìm được trái tiên quả cuối cùng, trong lòng lại thầm tính, Tiểu Mộ lần này đi lâu như vậy chắc cũng sắp trở lại. "Rốp"một tiếng cắn tiên quả, bỗng cảm giác được khí tức của Tức Mặc Ly ở phía sau có chút thay đổi, lạnh lẽo khiến nàng nhịn không được run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo đôi chút sợ hãi quay sang Tức Mặc Ly, thân thể nho nhỏ co rụt lại.

Tức Mặc Ly thấy mình đã dọa nàng, vội vàng thu hồi sát ý, có điều thanh âm vẫn còn chút lạnh: " Sau này không được để cho người khác cõng nàng, biết không?"

Duyệt Nhi không ngừng gật đầu, nàng tuy rằng không biết vì sao lại như vậy, nhưng khí tức vừa rồi, cho dù nàng không tiếp xúc với bên ngoài cũng hiểu, nó giống với khí tức của mấy trưởng lão tộc cửu vĩ hồ, nàng

vốn là thần thú, loại nguy hiểm này nàng vẫn biết, chính là sát khí.

Duyệt Nhi nghĩ vậy,cơ thể nhỏ nhắn lại rụt một cái, muốn từ trong lòng Tức Mặc Ly nhảy xuống. Lãnh ý trong mắt Tức Mặc Ly càng ngày càng đậm, rất không thích hành động nhảy khỏi lòng mình của nàng.Hai tay hơi dùng sức, cả người Duyệt Nhi đều nằm gọn trong ngực y, trong lòng lo lắng, cúi đầu hung hăng cắn bờ môi mềm mại, đang muốn hảo hảo tàn sát một phen.

Từ bên ngoài truyền đến giọng nói của Khổng Tước: "Duyệt Nhi cô nương, Ôn Chi Hàn công tử ở chủ điện chờ cô."

Hai tai Duyệt Nhi run lên, chẳng biết khí lực từ đâu tới, đẩy Tức Mặc Ly ra. Từ trong ngực y nhảy xuống, cúi đầu, thanh âm mềm mại ngọt ngào khiến người nghe thương yêu: "Ta muốn ra ngoài chơi."

Dứt lời liền dùng linh thức, vội vã đi ra ngoài tẩm điện, cơ thể nho nhỏ thiếu chút nữa bị cửa điện ngọc thạch làm ngã, Tức Mặc Ly bay đến định dìu lấy nhưng Khổng Tước đứng ngoài cửa đã nhanh tay lẹ mắt đỡ lên, có chút kinh ngạc là nàng lại một mình đi ra. Tò mò nhìn phía trong điện, chỉ thấy Tức Mặc Ly một thân bạch y phóng khoáng đang ngồi ở trước bàn khắc hoa, phong hoa tuyệt đại, phảng phất như trong bức tranh đẹp nhất giữa trời đất này, nhưng lại khiến người thầm than dung mạo cùng phong thái tao nhã như vậy, sách vở khó mà miêu tả. Vẫn hơi thở thanh mát ấy, vẫn đôi mắt như ngọc lưu ly lại nhưng chỉ dõi theo thân ảnh nhỏ bé của Duyệt Nhi, tựa nước hồ ôn nhu dịu dàng.

Khổng Tước thở dài một hơi, người như vậy thực sự là… Lại nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi đều là nét e ngại cùng mê đắm, còn có bờ môi sưng đỏ, trong lòng thở dài, rõ ràng là ôm ấp tình cảm, nhưng xem ra hiện giờ hai người đều không hiểu? Khổng Tước lắc đầu, đỡ Duyệt Nhi đi về hướng chủ điện.

Ôn Chi Hàn đang ở chủ điện đi tới đi lui, nếu không phải sư phụ đột nhiên có việc, y cũng sẽ không để đến hiện tại mới đi gặp Duyệt Nhi. Chẳng qua mới một ngày mà thôi, nhưng trong lòng y lại thấy giống như đã qua lâu lắm vậy. Nghe được ngoài điện truyền đến tiếng bước chân, quay đầu trông thấy Khổng Tước đang đỡ Duyệt Nhi thì có chút kinh ngạc khi phát hiện Duyệt Nhi không phải từ trong ngực Tức Mặc Ly bước tới.

Lại thấy đôi môi có chút sưng đỏ của Duyệt Nhi và một mảnh hơi nước trong mắt, thoáng hiểu được, trong lòng thế nhưng đau xót, gượng cười nói: "Duyệt Nhi, ngày hôm qua có một số việc nên không thể tới thăm nàng, hôm nay liền đem đồ ăn ngon tới cho nàng."

Duyệt Nhi vẫn như trước tỉnh tỉnh mê mê chìm đắm trong suy nghĩ tại sao Tức Mặc Ly có thể đối với nàng nảy sinh sát ý. Trong đầu nàng đươngnhiên không biết sát ý củaTức Mặc Ly tuyệt đối không thể nào là đối với mình, mà là đối với Đạp Vũ. Lúc này nghe được Ôn Chi Hàn nói như vậy, gật đầu, lại lúc lắc cái đầu nhỏ, được Khổng Tước đỡ đến ngồi vào ghế ngọc, kế đó lại được Khổng Tước đút đến bên miệng món thịt nàng yêu nhất mà Ôn Chi Hàn đem tới, bàn tay nhỏ bé đùa nghịch mấy đồ vật nhỏ xinh, nhưng làm thế nào cũng không có cảm giác thư thái như thường ngày, cơ thể nhỏ nhắn bồn chồn ngồi trên ghế ngọc cũng không thoải mái dễ chịu như ở trong ngực Tức Mặc Ly.

Ôn Chi Hàn thấy vậy, cười nói: "Duyệt Nhi hôm nay thoạt nhìn không vui, không bằng cùng ta ra bên ngoài dạo một chút, hít thở tiên khí của Doanh Châu?" Hai người bọn họ cùng ở một chỗ, dù gì cũng khó khăn lắm mới có dịp Tức Mặc Ly mới không ở cạnh Duyệt Nhi. Nghĩ đến Duyệt Nhi không nhìn thấy, liền đem việc ngắm phong cảnh Doanh Châu đổi thành hít thở tiên khí Doanh Châu.

Duyệt Nhi trong lòng đang phiền muộn, nghe Ôn Chi Hàn nói như vậy, liên tục gật đầu "Được."

Khổng Tước vội vã đỡ Duyệt Nhi dậy, Ôn Chi Hàn vội nói: "Khổng Tước cô nương, ta dẫn Duyệt Nhi đi dạo một chút. Cô cứ đi làm việc đi." Khổng Tước thấy Duyệt Nhi không nói gì, trong lòng biết trái ý Ôn Chi Hàn thì không hay, vừa định buông tay ra lại nghĩ tới Tức Mặc Ly, liền giữ lại.

Duyệt Nhi cười híp mắt nói: "Khổng Tước tỷ tỷ, đi tìm Thất Mệnh thúc thúc đi, ta cũng hai ngày không gặp thúc ấy rồi." Câu này đã nói đúng suy nghĩ trong lòng khổng Tước, từ hôm trước tới Thiên sơn, Thất Mệnh liền bảo mình đi theo Duyệt Nhi, nhưng chính y lại không biết đã chạy đi đâu. Không phải là lại chạy trốn rồi chứ? Nghĩ đến đây, nhìn Ôn Chi Hàn và Duyệt Nhi, ngẫm lại cũng không có gì không ổn, liền buông tay ra nói: "Duyệt Nhi cô nương cẩn thận chút."

Ôn Chi Hàn bật cười: " Còn sợ ta ăn nàng sao? Ta tuyệt đối sẽ không để Duyệt Nhi mất một sợi tóc." Khổng Tước sững người, vội vàng bay đi tìm Thất Mệnh.

47. Chương 47: Mơ Mơ Hồ Hồ

Trải qua mấy canh giờ, buồn phiền trong lòng Duyệt Nhi sớm không biết đã bị gió cuốn đến nơi nào. Hít sâu một hơi, kinh ngạc nói: "Nơi này thơm quá?" Những nơi đi qua trước đây cũng không có mùi hương này.

Ôn Chi Hàn ngắm nhìn gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy hứng thú của nàng, cười nói: "Bên dưới là Trích Nguyệt Sơn, là tòa tiên sơn đẹp nhất của Doanh Châu chúng ta, Duyệt Nhi có muốn xuống dưới nghỉ ngơi?" Vì mẫu thân mình, Ôn Chi Hàn vốn dĩ không muốn dẫn Duyệt Nhi tới đó, bất quá do Nguyệt Nhi thích, đương nhiên muốn đáp xuống đi dạo một phen.

Duyệt Nhi gật gật đầu, siết chặt tay áo Ôn Chi Hàn, theo y hạ xuống.

Đáp xuống bên trên một cây cầu gỗ nhỏ, bàn tay nhỏ nhắn của Duyệt Nhi nhẹ nhàng lướt qua lan can cầu, cảm nhận được hoa văn bên dưới tinh xảo vô cùng: "Bên trên khắc gì vậy?"

Ôn Chi Hàn nói: "Là một loại hoa cỏ khá đẹp mắt." Duyệt Nhi gật đầu, thở dài: "Doanh Châu các người quả thật là nhiều tiền nha, bị ta đốt hết mười mấy sản nghiệp mà mắt cũng không hề chớp, hiện giờ chỉ một cây cầu nhỏ ở đại một tiên sơn nào đó cũng tinh xảo đến vậy."

Khóe môi Ôn Chi Hàn co rút, kính thưa Duyệt Nhi cô nương, chúng ta không phải là không hề chớp mắt, mà vốn dĩ là vì đã hết cách đối với cô. Lại nói, yến tiệc sinh thần lần này cũng là một việc trọng đại, sư phụ y vốn chẳng có tinh lực đâu mà trêu chọc vị tiểu tổ tông này. Y bất đắc dĩ cười nói: "Có chút ít gia sản thôi." Doanh Châu gần như lũng đoạn việc buôn bán ở Tiên giới không biết đã bao nhiêu năm, mấy chục năm gần đây mới bị Bồng Lai nổi lên chiếm chút thị phần mà thôi.

Đang nói thì có hai người từ bên dưới một cây cổ thụ to phía bên kia cây cầu gỗ bước đến. Ôn Chi Hàn hướng mắt nhìn, trông thấy Ôn Do dẫn Thược Dược tiên tử bước qua hướng này, bàn tay bên dưới tay áo nháy mắt siết chặt lại thành đấm.

Duyệt Nhi cảm giác được sự thay đổi của y, nhưng lại không trông thấy gì, lỗ tai be bé run run lắng nghe tiếng bước chân, nghi hoặc nói: "Có ai đến sao?"

Ôn Do và Thược Dược tiên tử đương nhiên cũng phát hiện ra hai người bọn họ, Ôn Do ý vị thâm trường nhìn bàn tay nhỏ nhắn đang đặt bên trên tay áo Ôn Chi Hàn, nói: "Duyệt Nhi cô nương, hai ngày nay ở Doanh Châu dạo chơi có thoải mái không?" Thanh âm cố gắng hạ thấp hết mức, thấy bàn tay Duyệt Nhi cũng không đưa lên bịt tai thì yên tâm hơn nhiều.

Duyệt Nhi qua quít gật gật đầu: "Cũng được. Nơi này chơi khá là vui."

Thược Dược tiên tử trông thấy dáng vẻ đáng yêu của nàng, cười nói: "Duyệt Nhi cô nương nói rất đúng, đây chính là nơi đẹp nhất của Doanh Châu."

Ôn Do nhìn Thược Dược, đáy mắt một mảnh thâm tình, cười bảo: "Thích thì sau này ngày nào cũng đến xem."

Sắc mặt Ôn Chi Hàn u ám, chỉ cất giọng nói: "Đồ nhi trước dẫn Duyệt Nhi đến nơi khác đi dạo." Nói rồi liền kéo Duyệt Nhi nhanh chóng rời khỏi cây cầu gỗ.

Mãi đến khi không biết đã đi được bao lâu, Ôn Chi Hàn mới giật mình tỉnh táo lại. Nhìn sang Duyệt Nhi đang níu lấy tay áo cách y ước chừng nửa bước chân, trong lòng hết sức áy náy: "Thật xin lỗi." Duyệt Nhi lắc lắc đầu, vẫn cười híp mắt: "Không có gì." Dù sao trong lòng y hình như không vui, bản thân không quấy rầy y là được.

Ôn Chi Hàn đắm đuối nhìn Duyệt Nhi, nàng rõ ràng được Tức Mực Ly sủng đến tận trời nhưng tính tình lại không hề kiêu ngạo chút nào. Vẫn dáng vẻ đơn thuần tự nhiên ấy, vừa rồi bị mình vô ý kéo đi lâu như

vậy nhưng cũng không hề tức giận. Cô nương ngọc tuyết đáng yêu như thế, ai lại không muốn ôm vào lòng, yêu thương cả đời?

Lắc lắc đầu, Ôn Chi Hàn xua đi ý nghĩ vừa rồi, đảo mắt nhìn quanh liền dẫn Duyệt Nhi tiến vào một khu vườn trồng toàn hoa đào, tìm đến bên bàn đu dây trong ký ức, để Duyệt Nhi ngồi lên trên, còn mình thì đứng bên cạnh, nhẹ nhàng đẩy.

Duyệt Nhi quả nhiên rất thích, đôi mắt to tròn cong thành hình lưỡi liềm, lỗ tai nhỏ cụp cụp, cười nói: "Cái này vui quá. Ta trước nay chưa từng ngồi bao giờ." Bàn tay nhỏ nhắn sờ sờ bàn đu bên dưới, kinh ngạc nói: "Làm từ tuyết tằm, không phải là tự tay bện chứ."

"Đúng vậy, là tự tay bện." Một thanh âm dịu dàng ôn nhu từ phía trước truyền tới, Ôn Chi Hàn ngẩng đầu trông thấy người ấy, biểu tình hết sức phức tạp: "Sơn chủ phu nhân."

Khanh Lan người mặc y phục màu xám, chậm rãi ngồi xuống chiếc bàn đá bên cạnh dây đu, ánh mắt chứa đựng muôn vàn hoài niệm nhìn bàn đu ấy, chỉ thấy Duyệt Nhi nhỏ nhắn trắng trẻo đang ngồi bên trên, Ôn Chi Hàn đứng cạnh nàng, cẩn thận khẽ đẩy bàn đu. Đang tiết hoa đào, từng cánh từng cánh hoa mỏng rơi rơi trên mình hai người, mơ hồ như thể đã quay trở về với vô số ngày của mười mấy vạn năm về trước, nam tử tuấn lãng ấy đứng ở vị trí của Ôn Chi Hàn, còn mình thì ngồi ở chỗ Duyệt Nhi, đôi bên nhìn nhau, dù không nói lời nào nhưng ý đượm thâm tình.

Cúi đầu nhìn bản thân không biết từ khi nào đã bắt đầu mặc áo xám, bà nở nụ cười buồn bã, đã qua bao lâu rồi, không phải biết rõ kết quả rồi sao? Quay đầu trông thấy gương mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi đang đối diện với mình, cẩn thận quan sát một hồi, trong lòng tiếc nuối thở dài một tiếng, đáng tiếc lại là một người mù. Thấy nàng ngọc tuyết đáng yêu, tinh thuần dễ vỡ tựa như một búp bê bằng gốm, trong lòng càng yêu thương vô vàn, cười nói: "Tiểu cô nương có gì muốn hỏi?"

Duyệt Nhi lắc lắc đầu, ngẩn người, cuối cùng vẫn nhịn không được: "Bà là sơn chủ phu nhân, nhưng vì sao Sơn chủ lại cùng với một tiên tử khác ở đây đi dạo?" Trong thoại bản của nhân gian chẳng phải vẫn viết như vậy sao? Phu quân và phu nhân, vốn dĩ nên ở cùng nhau.

Khanh Lan ngạc nhiên, thấy trên mặt Duyệt Nhi cũng không có biểu hiện đáng ngờ nào, hiểu được nàng cũng không có ý tứ gì khác, cười khổ nói: "Thế gian này có muôn ngàn sự tình, duy chỉ có việc này thế nhưng lại khiến lòng người chua xót không biết làm sao." Duyệt Nhi thấy giọng nói bà ngập tràn đau xót, mím chặt khóe môi, không hỏi thêm gì nữa, phu quân của mình đi dạo cùng người khác, để bà lẻ loi một mình nơi này, bà khẳng định là đau khổ vô cùng.

Khanh Lan thở dài nói: "Trích Nguyệt Sơn này vốn do người ấy vì ta mà dựng nên. Từng nhành cây ngọn cỏ, ngay cả một viên đá nhỏ đều do người ấy năm đó tự mình bày trí. Mà hiện giờ, núi này, người ấy, đều sớm đã không còn thuộc về ta nữa rồi."

Duyệt Nhi nghe bà nói bi thương như vậy, trong lòng tựa như bị ai bóp chặt: "Vì sao?" Vì sao không thuộc về bà nữa? Ôn Chi Hàn cũng đau xót nhìn bà: "Mẫu thân… …"

Khanh Lan vẫn cười khổ: "Chính là như vậy, ai lại nói rõ được là vì sao chứ?" Duyệt Nhi trầm mặc, trong đầu không hiểu vì sao thế nhưng lại nhớ tới Tức Mặc Ly.

Khanh Lan không định tiếp tục chủ đề này, thấy đôi tai nhỏ màu tím cụp xuống trên mái tóc đen mượt của nàng cùng mảnh tử ngọc lấp lánh trên trán, hỏi: "Tiểu cô nương là Tử Hổ Vương?"

Duyệt Nhi hờ hững gật gật đầu nói: "Gọi ta Duyệt Nhi được rồi." Khanh Lan nhìn nàng: "Lạc Thủy Thượng Thần đối với cô nương tốt không?" Duyệt Nhi kiên định đáp: "Tốt." Khanh Lan lại tiếp tục hỏi: "Tốt như thế nào?"

Duyệt Nhi cũng không nghĩ gì, bởi vì rất ít tiếp xúc với những nữ tử tạo cảm giác tựa như mẫu thân như vậy, giờ phút này cũng thấy đôi chút thân thuộc, dần dà bắt đầu trò chuyện với Khanh Lan.

Chuyện trò như vậy, Duyệt Nhi bỗng phát hiện Tức Mặc Ly mấy trăm năm qua đối với nàng quả thật là sủng lên tận trời, mấy ngày mấy đêm cũng nói không hết.

Ôn Chi Hàn đứng bên cạnh càng nghe càng buồn bã, lúc này ánh tà dương đã buông xuống, thấy Duyệt Nhi có vẻ mệt, gượng cười nói: "Duyệt Nhi, sắc trời cũng hơi muộn rồi, hôm nay trước quay về nghỉ ngơi thôi."

Duyệt Nhi đang nói về điểm tốt của Tức Mặc Ly, vì vậy cũng dần dà nhớ y, hiện giờ nghe Ôn Chi Hàn nói vậy thì trong lòng cũng muốn quay về. Nhảy xuống bàn đu, bàn tay nhỏ nhắn níu lấy tay áo Ôn Chi Hàn. Khanh Lan trông thấy vẻ mặt khó giấu được nét ủ rũ của con trai, hiểu rõ được tình sâu ý đậm trong ấy, nhất thời không biết nên vui hay buồn. Lại cẩn thận quan sát Duyệt Nhi, nói: "Ta cũng có một chất nữ1, chỉ là nàng không được may mắn như cô nương."

1: con gái của anh/em trai

Duyệt Nhi khó hiểu nhìn bà, Khanh Lan lắc lắc đầu, nói: "Không có gì, rảnh rỗi đến đây trò chuyện với ta nhé." Duyệt Nhi gật gật đầu, lại kéo tay áo Ôn Chi Hàn, Ôn Chi Hàn hiểu ý, gọi mây đến để Duyệt Nhi đáp lên. Quay đầu nhìn Khanh Lan ngồi bên cạnh bàn đá dưới ánh chiều tà đang dần buông, mắt chợt nóng lên, nói: "Mẫu thân, thả lỏng tâm tư, chăm sóc tốt cho chính mình." Khanh Lan gật đầu, ánh mắt từ ái tiễn Duyệt Nhi và Ôn Chi Hàn rời đi.

Đến khi về tới Thiên Sơn thì trời đã bắt đầu sẩm tối, Thất Mệnh cùng Khổng Tước đang canh giữ ở trước núi, thấy nàng quay về thì thở phào nhẹ nhõm, lại đảo mắt trông thấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng níu lấy tay áo Ôn Chi Hàn thì lông mày bắt đầu nhíu lại. Lạc Thủy Thượng Thần trông thấy rồi, cũng không biết sẽ thế nào đây.

Ôn Chi Hàn hạ mây xuống liền muốn đưa Duyệt Nhi về tẩm điện của nàng. Sắc mặt Thất Mệnh và Khổng Tước đều không mấy tốt, nhưng cũng không tiện ngăn lại, liền nối gót theo sau.

Từ xa xa chỉ thấy cửa điện vẫn mở như lúc ban sáng, trên chiếc bàn được chạm khắc hoa văn bên trong điện, nam tử người vận bạch y đang ngồi, dưới ánh hoàng hôn mờ nhạt đang phủ xuống, không trông rõ được diện mạo, tựa như Cửu Thiên Thần Đế an tĩnh ngồi nơi đấy, thoạt nhìn cũng khiến cả đời này khó mà quên được.

Đến cửa điện, Ôn Chi Hàn lưu luyến cáo từ.

Duyệt Nhi ngơ ngẩn đứng ở cửa điện một lúc, cẩn thận lê bước qua lan can bằng ngọc thạch, từng bước từng bước tiến về phía Tức Mặc Ly. Tức Mặc Ly từ khi Duyệt Nhi vừa đến Thiên Sơn thì linh thức đã dán chặt trên người nàng, hiện giờ đôi đồng tử lưu ly vẫn không rời khỏi bóng người nhỏ nhắn ấy, tịch mịch đến độ khiến người khác thoạt nhìn liền như thể rơi vào vực sâu vạn trượng, vạn kiếp bất phục.

Duyệt Nhi cách Tức Mặc Ly càng gần, bước chân càng lúc càng chậm, cuối cùng thì gần như không hề di chuyển. Tức Mặc Ly bất đắc dĩ nhìn tiểu cô nương rụt rè trước mắt, trong lòng vô lực thở dài một tiếng, nói: "Duyệt Nhi, qua đây."

Đôi tai bé nhỏ của Duyệt Nhi phấn chấn dựng lên, do dự một chút liền nhanh chóng lao vào trong ngực Tức Mặc Ly, hết sức quen thuộc nhảy vào lòng, tìm một tư thế thoải mái rồi làm ổ trong đó.

Ngón tay thon dài của Tức Mặc ly nhéo nhéo lỗ tai nhỏ đang dựng thẳng lên của nàng, ngửi thấy hương hoa trên người nàng, lạnh lẽo trong đáy mắt dần dần tỏa bớt, sợ rằng sẽ dọa Duyệt Nhi lần nữa, đành nói: "Đi đâu chơi vậy? Có vui không?" Duyệt Nhi gật gật đầu, giờ phút này thoải mái ngồi trong lòng Tức Mặc Ly, ngửi thấy mùi hoa sen quen thuộc, tinh thần vui vẻ phấn chấn, đôi mắt to tròn cũng híp lại: "Tham quan một vài nơi của Doanh Châu, vui lắm."

Mắt Tức Mặc Ly nhướng lên, trông thấy Thất Mệnh và Khổng Tước vẫn đứng nơi cửa điện, cho thấy cả hai đã trông rõ được tình hình, phất tay một cái, cửa điện liền đóng lại, kế đó, một kết giới bao quanh tẩm điện nháy mắt đem Khổng Tước và Thất Mệnh đang lo lắng cho Duyệt Nhi bị bắn ra xa.

Thất Mệnh chật vật đỡ Khổng Tước dậy, lại vội vàng buông tay. Tâm tư của Khổng Tước hãy còn dừng lại nơi hai người bên trong điện, lại nhìn kết giới kiên cố, thở dài nói: "Lạc Thủy Thượng Thần vậy mà đã ngồi ở trong điện cả ngày, ban sáng lúc Duyệt Nhi cô nương rời đi người liền ngồi nơi đấy, hiện giờ quay về vẫn ngồi ở đó."

Thất Mệnh khó hiểu nói: "Vậy thì sao?" Khổng Tước trừng y một cái, phủi phủi y phục sặc sỡ trên người, thở dài: "Chính vì đang nghĩ không hiểu có chuyện gì ấy, hiện giờ xem ra cả ngày cũng vẫn không hiểu.

Người và Duyệt Nhi cô nương, một người thì mơ hồ vô tri, một người lại thanh thuần như tờ giấy. Chuyện tình cảm vậy mà nửa phần cũng không hiểu, không biết sau này sẽ thế nào đây?"Thấy Thất Mệnh không nói gì, lại lắc lắc đầu: "Bỏ đi, nói với người như ngươi cũng bằng không."

48. Chương 48: Ta Cưới Nàng Làm Vợ, Được Không?

Mấy ngày kế tiếp, Ôn Chi Hàn cũng không xuất hiện ở Thiên Sơn nữa, chỉ phái đám Tiên đồng gửi đến đủ loại đủ dạng đồ ăn ngon cùng những món đồ chơi thú vị của Doanh Châu. Duyệt Nhi quả thực trải qua mấy ngày hết ăn no rồi lại ngủ, ngủ thỏa thuê thì ở trong ngực Tức Mặc Ly thoải mái vui vẻ. Đầu nghĩ muốn tìm Ôn Do đánh nhau, bắt ông ấy quy thuận mình. Tiếc rằng nàng cũng nhận thấy được Doanh Châu dạo gần đây dường như rất bận rộn, lại nhớ đến thiếu phụ mình ngẫu nhiên gặp lần trước, cảm thấy việc đại loại như đánh nhau với phu quân nhà người ta cũng không hay cho lắm. Đành quyết định trước mắt cứ để ông ấy trải qua sinh thần đã, sau lại từ từ tìm Ôn Do thương lượng.

Hôm nay, Duyệt Nhi đang ngồi bên trong chủ điện nhàm chán nghịch một vòng khóa ngọc chín chín tám mốt cái. Dáng người mềm mại trắng nõn thật sự rất chăm chú. Thất Mệnh trông thấy nàng hết sức chuyên tâm tháo khóa, làm ổ trong ngực Tức Mặc Ly, thoạt nhìn vừa nhu thuận lại vừa đáng yêu, khiến người hận không thể đến nựng nịu một phen. Tha thứ cho tư tưởng xấu xa này của Thất mệnh a… …Duyệt Nhi thật sự là quá đáng yêu… …

Qua một canh giờ, sự kiên nhẫn của Duyệt Nhi đã bị bào mòn không còn chút gì, mắt lại nhìn không thấy, tháo thế nào cũng tháo không được, cực kỳ tức giận, dúi vào trong tay Tức Mặc Ly, đôi tay nhỏ bé bực bội dùng sức kéo lỗ tai mình, bất mãn ở trong ngực Tức Mặc Ly giậm chân, rõ ràng là hết sức bực mình.

Tức Mặc Ly thấy dáng vẻ nàng như vậy, trong lòng vừa yêu vừa thương lại vừa buồn cười, bất đắc dĩ nói: "Ta giúp nàng mở." Ngón tay thon dài nhanh chóng chuyển động, chẳng qua mới trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã đưa chiếc khóa đã được mở đặt vào tay Duyệt Nhi, Duyệt Nhi thấy mình loay hoay tháo suốt một canh giờ vậy mà lại bị mở dễ dàng như vậy, trong lòng càng thất vọng, chiếc khóa ngọc nắm trong tay ném đi cũng không được mà không ném cũng không xong. Đôi mắt to tròn lại bắt đầu ầng ậng hai giọt lệ.

Tức Mặc Ly trong lòng không nỡ, nói: "Duyệt Nhi, chín chín tám mốt khóa vòng này chơi không vui, hôm khác ta tìm một cái liên hoàn khóa cho nàng được không?" Hai lỗ tai của Duyệt Nhi ngoe nguẩy, cái miệng nhỏ nhắn vểnh lên, không nói gì.

Bên ngoài điện truyền đến tiếng bước chân của hai người đang đi đến, chỉ thấy Ôn Do và Ôn Chi Hàn nhanh chóng tiến vào,nháy mắt đã đến trước mặt hai người. Ôn Do cười nói: "Lạc Thủy Thượng Thần và Duyệt Nhi cô nương lần này đến Doanh Châu làm khách, vì biết Lạc Thủy Thượng Thần không thích mấy lễ nghi rườm rà, cũng thích thanh tịnh nên chưa từng quấy rầy, hôm nay đến đây chào hỏi."

Cái miệng nhỏ nhắn của Duyệt Nhi bành ra: "Có chuyện gì sao?" Ôn Do thấy trên tay nàng đang cầm cái khóa ngọc nhỏ, lại thấy biểu hiện buồn bực của nàng, lập tức hiểu rõ, cười nói: "Đương nhiên là có."

Thong thả ngồi xuống vị trí bên cạnh phía dưới điện, thần sắc nghiêm túc nói: "Duyệt Nhi cô nương, dạo trước cô nương ở Túy Tiên Thành hỏa thiêu mười mấy sản nghiệp của Doanh Châu, khụ, tiểu cô nương ham vui cũng là chuyện thường tình, nếu như cô nương đùa nghịch vui vẻ, để cô nương thiêu rụi cũng không sao… .." Khóe miệng Ôn Chi Hàn, Thất Mệnh và Khổng Tước đều co rút, tiểu cô nương ham vui? Thiêu rụi cũng không sao? Mười mấy sản nghiệp ở Túy Tiên Thành đó dù gì ở Tiên giới cũng được cho là có tiếng tăm, ngoại trừ Ôn Chi Hàn đau lòng, Thất Mệnh và Khổng Tước đều âm thầm thở dài: Doanh Châu quả thực là tài đại khí thô, tài đại khí thô1 mà!

1 người có tiền của nên nói chuyện cũng thật kiêu căng

Đáng tiếc nàng hổ nhỏ nào đó lại không hề cảm kích: "Ta cũng không phải tiểu cô nương…"

Suy nghĩ vừa vẽ sẵn trong đầu của Ôn Do cứ thế mà bị giết từ trong trứng nước, bất đắc dĩ cười nói: "Được được, không phải tiểu cô nương. Hôm nay đến đây là muốn thương lượng với cô nương, chuyện này cứ vậy quên đi, sau này về mặt làm ăn buôn bán Doanh Châu cũng sẽ không chèn ép Bồng Lai nữa, dù gì Bồng Lai cũng là của cô nương đúng không? Cô nương thấy thế nào?"

Duyệt Nhi lắc lư cái đầu, không phát hiện vấn đề gì, quay sang hỏi Thất Mệnh: "Thất Mệnh thúc thúc, thúc thấy thế nào?" Trong lòng Thất Mệnh nghĩ Ôn Do đúng là cáo già xảo quyệt, nói trên mặt làm ăn buôn bán sẽ không chèn áp Bồng Lai, Bồng Lai và Doanh Châu là kẻ thù bao đời nay, phương diện tranh đấu chẳng phải cũng nhiều hay sao? Nhưng Duyệt Nhi đi chuyến này cũng thật sự là vì chuyện làm ăn, Ôn Do nhượng bộ một cách nhún nhường như vậy cũng đã là việc khó rồi, có lẽ vẫn là để ý đến mặt mũi của Lạc Thủy Thượng Thần, những việc khác sau này từ từ tính. Liền bước lên nói: "Duyệt Nhi, chỉ cần Doanh Châu nói lời giữ lời, đương nhiên không có vấn đề gì."

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi đảo tròn, quay lại nói: "Ông có muốn hợp tác với ta?"

Vẻ tươi cười trên mặt Ôn Do cứng đờ, nhìn nhìn Tức Mặc Ly vẫn bất động thanh sắc, lại nhìn gương mặt đơn thuần khả ái của Duyệt Nhi, biểu tình trông mong chờ đợi thật khiến người khác khó mà mở miệng chối từ, liền nói: "Chuyện này, cho phép Doanh Châu chúng tôi bàn bạc lại."

Duyệt Nhi gật gật đầu, ra vẻ đồng ý. Ôn Do thấy đã dàn xếp ổn thỏa với vị tiểu tổ tông này thì yên tâm, lại nói: "Liên quan đến những chuyện dạo gần đây của Thần giới, muốn thương lượng với Lạc Thủy Thượng Thần."

Ôn Chi Hàn vội vàng nhân cơ hội: "Duyệt Nhi, hai người họ bàn bạc công việc, chi bằng lại đi trò chuyện với bà?" Duyệt Nhi đương nhiên biết "bà" là ai, gật gật đầu, từ trong lòng Tức Mặc Ly nhảy xuống.

Tức Mặc Ly đưa tay lại chuẩn bị ôm lấy nàng: "Ta đi cùng nàng."

Duyệt Nhi lắc lắc đầu: "Người bàn bạc công việc đi, trước đây ta với y cũng đã từng đi rồi." Khổng Tước sớm biết điều bước lên trước dìu nàng, đùa sao, lại giống như lần trước để Duyệt Nhi một mình đi chung với Ôn Chi Hàn, khoan nói tới Lạc Thủy Thượng Thần muốn lạnh chết nàng, ngay đến Thất Mệnh cũng suýt trừng chết nàng rồi. Ôn Chi Hàn thấy thế, lại nhìn nhìn y phục mình, đành phải thôi vậy.

Khanh Lan vẫn ngồi bên cạnh bàn đá, dạo gần đây bà dường như rất thích ngồi ở nơi này, chung quy cảm thấy đến đây đi dạo tâm tình liền trở nên bình yên hơn rất nhiều. Nghe thấy tiếng bước chân liền quay đầu nhìn, chỉ thấy Ôn Chi Hàn cùng Duyệt Nhi đang chầm chậm bước tới.

Trông thấy nhi tử nhà mình, lại thấy Duyệt Nhi, Khanh Lan bất giác thở dài một tiếng. Khổng Tước đỡ Duyệt Nhi ngồi lên bàn đu liền tự giác lui ra xa. Khanh Lan bắt gặp trên mặt Duyệt Nhi toàn là ý cười vui vẻ, trong lòng cũng trở nên nhẹ nhõm, cười nói: "Duyệt Nhi cô nương, hôm nay rất vui?"

Duyệt Nhi gật gật đầu: "Bà thì sao?" Khanh Lan cười đáp: "Vẫn vậy thôi."

Hai người câu được câu không chuyện trò qua lại, Ôn Chi Hàn đứng bên cạnh đẩy dây đu cho Duyệt Nhi, nhìn ngắm gương mặt nhỏ nhắn ngọc tuyết đáng yêu của nàng, nhất thời có chút si dại.

Duyệt Nhi chậm rãi kể về những chuyện vụn vặt thường ngày khi sống cùng Tức Mặc Ly, bỗng dưng phát hiện có chút không bình thường: "Bà dường như rất thích nghe ta nói về Tức Mặc Ly?"

Khanh Lan sửng sốt rồi cười nói: "Đúng vậy. Có điều Duyệt Nhi không cần lo lắng, ta đối với Lạc Thủy Thượng Thần tuyệt đối không hề tơ tưởng gì. Chỉ là nghe cô nương kể, nhớ lại chút chuyện xưa mà thôi."

Duyệt Nhi nghi hoặc: "Chuyện xưa?"

Khanh Lan cười khổ, chìm vào ký ức: "Không nghĩ tới nháy mắt vậy mà đã hơn mười vạn năm rồi… … Ông ấy đối với ta mặc dù không giống cách Lạc Thủy Thượng Thần yêu thương cô nương, nhưng người ngoài cũng không thể nào tưởng tượng được. Núi này gọi là Trích Nguyệt Sơn, lúc ấy muốn sao muốn trăng, đều có thể dâng đến trước mặt ta… …"

Khanh Lan kể xong một đoạn, cơ hồ như vẫn đắm chìm trong những tháng năm tươi đẹp xa xưa, cũng không nói lời nào nữa. Bàn tay Ôn Chi Hàn ngừng đẩy dây đu, bước đến trước mặt Duyệt Nhi, chăm chú nhìn nàng, chỉ cảm thấy trong lòng chan chứa tình yêu, mở miệng liền nói ra suy nghĩ trong lòng: "Duyệt Nhi, ta cưới nàng làm vợ, được không?"

Duyệt Nhi lúc lắc đầu: "Cưới ta làm vợ?"

Ôn Chi Hàn gật gật đầu: "Cưới nàng làm vợ, cả đời này chỉ đối xử tốt với một mình nàng, không cho phép kẻ khác khi dễ nàng, để nàng được ăn ngon, ngủ yên, sống một cuộc sống sung túc, cả đời bình an." Chết tiệt, sao lại có cảm giác như đang dụ dỗ tiểu cô nương vậy?

Đáng tiếc là tiểu cô nương nào đó không bị mắc lừa, Duyệt Nhi lắc lắc đầu, nàng nhớ tới Tức Mặc Ly: "Ta hiện giờ cũng được ăn ngon ngủ yên, lại còn có người chăm sóc chở che."

Ôn Chi Hàn nghe thấy lời Duyệt Nhi nói thì nháy mắt tỉnh táo lại, tự giễu bản thân không biết lượng sức, mấy ngày nay bản thân né tránh không gặp, chẳng phải là đã quyết định rồi sao? Hiện giờ đến cùng vẫn hỏi ra lời. Ôn Chi Hàn lại chăm chú quan sát Duyệt Nhi, không phát hiện thấy vẻ mặt nàng có gì khác với trước đây, che lấp sự thất vọng nặng nề của mình, nói: "Duyệt Nhi, nàng cứ xem như ta nói đùa đi."

Duyệt Nhi càng nghi hoặc hơn: "Không phải ngươi nói đùa sao?" Ôn Chi Hàn nghẹn lời, trong lòng đủ loại tư vị, ủ rũ vô cùng.

Sẩm tối hôm ấy, Duyệt Nhi buồn bã không vui quay trở về Thiên Sơn, Tức Mặc Ly xoa nắn hai lỗ tai nhỏ của nàng hồi lâu mà vẫn không thấy nàng bày ra gương mặt vui vẻ. Nhất thời không biết làm sao, liền dựa theo trí nhớ của bản thân về những chuyện đã đọc qua, bắt đầu kể thoại bản cho Duyệt Nhi, kể rất nhiều, cuối cùng mới khiến nàng nở nụ cười. Tức Mặc Ly trông thấy đôi mắt to tròn cong cong vui vẻ của Duyệt Nhi, bi ai phát hiện bản thân hôm nay nói nhiều hơn rất nhiều so với mấy vạn năm qua… …

Thôi vậy, cứ như vậy đi.

49. Chương 49: Biến Cố Bồng Lai. Duyệt Nhi Tức Giận.

Duyệt Nhi tuy không quen nhiều người lắm nhưng tha hương cũng gặp bạn cũ.

Khi nàng đang ngồi trong lòng Tức Mặc Ly ăn thịt nướng trong tiệc sinh thần của Ôn Do thì bỗng một tiếng kêu mang theo vui mừng tột độ truyền đến: "Duyệt Nhi muội muội…"

Lỗ tai nhỏ bé của Duyệt Nhi dựng thẳng lên, thanh âm mềm mại tràn ngập vui vẻ: "Chỉ Thủy ca ca! Sao huynh cũng ở đây?"

Trên khuôn mặt thanh tú của Chỉ Thủy đều là nét hân hoan, trên dưới trái phải đem Duyệt Nhi quan sát một lần,xác định bình yên an ổn cũng như không bị thiếu gì, mới yên tâm nói: "Mấy ngày trước ở Nam Hải nghe nói có người phóng hỏa đốt hơn mười sản nghiệp của Doanh Châu, là một tiểu cô nương luôn nằm vùi trong lòng của một nam tử hào hoa phong nhã, còn có hai lỗ tai màu tím, ta liền biết đó chính là muội. Cho nên thỉnh cầu mẫu vương thay thế ca ca tới đây…"

Duyệt Nhi vung đôi tay nhỏ bé: "Huynh đến ngồi bên cạnh ta…".Đáng thương cho hai vị tiên quân tiên phong đạo cốt bên cạnh, chòm râu bạc run run, đứng dậy thay đổi vị trí, làm bộ như ban đầu nơi đó vốn không có ai ngồi.

Chỉ Thủy hài lòng ngồi xuống cạnh Duyệt Nhi, hai người vừa nói vừa cười, Ôn Chi Hàn thấy thế, mắt đều đỏ hết cả lên, cũng không cam lòng chạy tới giúp vui, vừa tụ họp lại, tự nhiên phát hiện ra ba người vậy mà lại có rất nhiều đề tài chung, nói thế nào cũng hết sức náo nhiệt.

Thế nên hơn một ngàn người có chức tước cùng chúng tiên có tu vi bên dưới đài liền trông thấy một cảnh tượng kỳ lạ.

Ngồi ở tiên đài cao nhất, Lạc Thủy Thượng Thần một thân bạch y tao nhã, trong lòng ôm một tiểu cô nương trắng trẻo, tiểu cô nương ngồi bên cạnh Nhị vương tử Nam Hải và đồ đệ của Doanh Châu sơn chủ, ba người đang cao hứng bừng bừng, nói chuyện gì mà suýt chút nữa thì hoa chân múa tay, thật sự là cảnh tượng ấm áp hài hòa khi gặp được người quen nơi đất khách.

Được rồi, ngoại trừ biểu tình có chút lành lạnh của Lạc Thủy Thượng Thần, y thường thường phải nhẹ nhàng đem cái đầu nhỏ của tiểu cô nương trong lòng mà trước đó gần như đã sáp lại một chỗ với hai người kia kéo trở về,cứ vài lần như vậy, tiểu cô nương liền mạnh mẽ lắc đầu phản kháng. Mọi người trông thấy thì đều yên lặng vì tiểu cô nương không biết tốt xấu kia mà cắn răng, không ngờ rằng Lạc Thủy thượng thần chính vì không biết phải làm thế nào, một tay ôm lấy toàn bộ vòng eo mảnh khảnh của tiểu cô nương, tiểu

cô nương muốn tránh lại phát hiện không thể động đậy, đầu nhỏ quyết định bất động, hai lỗ tai be bé tiu nghỉu cụp xuống, dáng vẻ nhu thuận khiến chúng tiên hận không thể đi tới ôm lấy vuốt ve hai cái.

Dưới đài không biết bao nhiêu tiên nữ hoài xuân ghen ghét đố kị, nếu là được một vị công tử như vậy vây quanh nàng ta cũng được đi, đằng này lại đến ba vị. Tùy tiện đem một vị phái đến cũng có thể làm cho các nàng hô hấp không thuận mà chết, được chưa? Nghĩ rồi lại đặc biệt ngắm nhìn Lạc Thủy Thượng Thần, vị này, thật không cần gì khác, chỉ cần y liếc mắt một cái thì cả cuộc đời này cũng không có gì tiếc nối… Lại thuận đà nhìn Duyệt Nhi ở trong ngực y đang trong phúc lại chẳng biết hưởng, khăn tay nhỏ bé của các tiên nữ đều sắp bị xoắn đứt.

Tiệc sinh thần kéo dài ba ngày, vào buổi tối ngày đầu tiên, Duyệt Nhi vẫn còn cùng Chỉ Thủy và Ôn Chi Hàn hăng say nói chuyện, nếu không phải Tức Mặc Ly thỉnh thoảng đút mật hoa, sợ rằng cổ họng cũng đã khàn. Buổi tối ngày thứ hai, Duyệt Nhi thực sự không gắng gượng được nữa, nói chuyện nói chuyện rồi gật gật đầu, cuối cùng cứ thế ở trong lòng Tức Mặc Ly ngủ mất. Chỉ Thủy và Ôn Chi Hàn đều thở phào nhẹ nhõm, tiểu tử ngoan cố kia rốt cuộc cũng ngủ.

Hai người nhìn Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi biến mất trong bóng đêm, ngẩn người hồi lâu, không tự chủ liếc nhau, Ôn Chi Hàn sững người, lắc đầu cười nói: "Cùng là người lưu lạc thiên nhai…" Chỉ Thủy lắc đầu: "Tình huynh muội mà thôi." Một tay lại lặng lẽ cầm cửu liên hoàn mà trong lúc Duyệt Nhi nói chuyện đã nhét vào tay cẩn thận thu hồi, ngửa đầu nhấp một hớp rượu mạnh, trong mắt lại mang chút mịt mờ.

Ôn Chi Hàn phóng mắt nhìn lại, yến tiệc linh đình, ngàn tiên tề tụ, thật là một cảnh tượng khắp chốn mừng vui, có điều có thể kéo dài đến khi nào. Chỗ ngồi bên người đã không có Duyệt Nhi đang cười đùa, đột nhiên cảm thấy có chút tịch mịch.

Gặp gỡ nhưng lại vô duyên vô phận….

Tức Mặc Ly nhẹ nhàng rửa mặt tắm rửa hết một lượt cho Duyệt Nhi, ôm lấy nàng định đặt lên giường.

Giọng nói của Khổng Tước ở bên ngoài vội vàng vang lên, mang theo vài phần nức nở: "Duyệt Nhi cô nương, Lạc Thủy thượng thần, không xong rồi, Thất Mệnh đã xảy ra chuyện!"

Tức Mặc Ly vừa định lập kết giới đem Duyệt Nhi bố trí ổn thoả xong lại đi ra xử lý, tiếc rằng tiểu cô nương trong ngực nghe thấy Thất Mệnh xảy ra chuyện, hai lỗ tai nhỏ lập tức dựng thẳng lên, cơn buồn ngủ cũng mất sạch. Bàn tay nhỏ bé vội vàng kéo tay áo Tức Mặc Ly: "Mau đưa ta đi!" Tức Mặc Ly không còn cách nào, ôm lấy nàng trong nháy mắt đến trước mặt Khổng Tước: "Dẫn đường."

Khổng Tước không ngừng gật đầu, nhanh chóng bay đi, vừa khẩn trương nói: "Thần vừa biết được nơi Thất Mệnh truyền tin tới, hơi thở của y rất yếu ớt, thần…thần…" Nói đến đây thì rõ ràng không thể nói thêm gì nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi cũng tràn ngập lo lắng, Thất Mệnh thúc thúc đối xử với nàng thế nào, nàng đương nhiên biết, lúc này nghe thấy thúc ấy gặp chuyện không may, sao còn có thể bình tĩnh, thấy Khổng Tước càng sốt ruột hơn, nàng đành an ủi, nói: "Khổng Tước tỷ tỷ, đừng khẩn trương, Thất Mệnh thúc thúc dù gì cũng là tu vi thiên ma, muốn thương tổn thúc ấy không phải chuyện dễ." Tức Mặc Ly trấn an vỗ vỗ đầu nàng: "Đừng nóng vội."

Nghe thấy giọng nói của Tức Mặc Ly, lo lắng của Khổng Tước cũng dần dần được áp chế, trông thấy dáng vẻ Duyệt Nhi như vậy thì có chút cảm động, không nói gì nữa. Đúng rồi, cùng lắm thì còn có Lạc Thủy Thượng Thần.

Mặc dù Khổng Tước đã dùng tốc độ nhanh nhất, nhưng từ Doanh Châu đến Danh Hưu Thành nơi Thất Mệnh truyền tới tin tức gặp chuyện không may cũng đã qua bốn canh giờ, Mão Nhật Tinh Quân sớm đã thi hành nhiệm vụ (ý chỉ trời đã sáng).

Khổng Tước căn cứ theo vị trí trước đó Thất Mệnh truyền tin mà tìm đến, là một cánh rừng bí ẩn bên ngoài Danh Hưu Thành.

Càng đến gần Duyệt Nhi càng bất an, mùi máu tanh nồng đậm xộc vào mũi, khứu giác nàng vốn nhạy bén, đương nhiên nhận ra mùi máu tanh nồng như thế không thể chỉ tỏa ra từ một người, trong lòng mơ hồ cảm thấy dường như có thảm kịch khủng khiếp nào đó đã xảy ra, đang từng bước một tiến về phía nàng.

Trên mặt Khổng Tước đều là nước mắt, chật vật lật qua từng người, bước chân gần như không vững.

Duyệt Nhi từ trong lòng Tức Mặc Ly nhảy xuống, hốt hoảng tìm kiếm những xác chết trước mắt, một người, hai người, ba người… Không một ngoại lệ, bên hông tất cả bọn họ đều tìm thấy Bồng Lai Yêu Bài, những người này đều là đệ tử Bồng Lai !

Tức Mặc Ly bước tới muốn ôm lấy nàng nhưng lại thấy hai mắt Duyệt Nhi đong đầy nước mắt, như hạt đậu từng giọt từng giọt lăn xuống, đôi tay nhỏ bé gạt hai tay Tức Mặc Ly ra, thẫn thờ vuốt những xác chết đã lạnh lẽo. Không nói được là đã sờ qua bao nhiêu thi thể, Tức Mặc Ly đau lòng đến cực điểm, thần thức lần lượt đảo qua các thi hài, cuối cùng chậm rãi đi về phía trung tâm, xốc lên hai thi thể, linh lực trên tay đem Thất Mệnh nâng lên, đi tới trước mặt Duyệt Nhi: "Vẫn còn hơi thở…"

Duyệt Nhi ngẩn người, đôi tay liền sờ tới, gấp gáp nói: "Tay của Thất Mệnh thúc thúc đâu? Sao chỉ còn một cánh tay?"Khổng Tước cũng từ xa xa lao nhanh đến, vừa thấy Thất Mệnh thì giọng nói cũng khàn đi: "Hơi thở sao lại yếu như vậy?" Vừa định đỡ lấy, Tức Mặc Ly đã ngăn lại, bàn tay đặt trên cơ thể Thất Mệnh, sức mạnh của đất trời liền chậm rãi từ tay y chảy sang Thất Mệnh, rất nhanh đã bao phủ toàn thân Thất Mệnh.

Duyệt Nhi sờ thấy một vật mà tay kia của Thất Mệnh đang giữ chặt, lấy ra dùng linh thức cảm ứng một chút, không ngờ lại là Không Hiện Thạch! Vội vàng dùng linh lực khởi động, hạt châu liền từ từ dịch chuyển, dưới ánh bình minh chói lọi trông có vẻ đặc biệt thê lương, chỉ nghe thấy từ hạt châu truyền tới giọng nói của một nam tử: "Tiểu công chúa nhà ngươi không phải rất kiêu ngạo sao? Hỏa thiêu hơn mười sản nghiệp của Doanh Châu chúng ta, dám khiêu khích thể diện của chúng ta, hôm nay ta liền giết hai trăm người của Bồng Lai các ngươi xem nàng ta có thể làm gì! Thế nào, không phục?… Ta đây thuận tiện phế bỏ một tay của ngươi, sao hả?" Âm thanh sau đó càng khiến Duyệt Nhi suy sụp, nàng nắm chặt lấy Không Hiện Thạch, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là nước mắt, hàm răng cắn chặt đến suýt bật máu: "Là lỗi của ta…"

Thất Mệnh thúc thúc vẫn luôn ở cạnh nàng…

Thất Mệnh thúc thúc nói: Chúng ta là người một tộc, tộc Tử Hổ hôm nay chỉ còn hai người là ta và con mà thôi.

Thất Mệnh thúc thúc nói: Ta có tộc hận gia thù chưa báo, nhưng Duyệt Nhi cũng chính là Vương của tộc Tử Hổ ta, cho dù nàng thế nào, cho dù nàng không báo được thù diệt tộc, đi theo nàng, bảo vệ nàng, cũng chính là sứ mệnh trọng trách của hộ pháp còn lại trong tộc Tử Hổ. Lẽ nào đến phiên người ngoài như cô chất vấn?

Thất Mệnh thúc thúc lưng mang cừu hận sống suốt mấy trăm năm, gặp được nàng liền đem tất cả hi vọng của bản thân gởi gắm trên người nàng, cơ hồ chịu bao vất vả cực nhọc đi theo nàng, cưng chiều nàng như con gái. Nhưng bởi vì nàng đã quên đi ký ức diệt tộc nên cũng cảm thấy không vội, cứ từ từ, cho dù tộc Cửu Vĩ Hồ trước đây ở Thanh Khâu từng đả thương nàng nhưng nàng vẫn chưa từng nghĩ tới việc phải lập tức trả thù. Chỉ thầm nghĩ đợi sau khi bản thân mạnh lên sẽ từ từ quay về tính sổ bọn họ. Nhưng nàng lại không ngờ sẽ xảy ra sự tình ngày hôm nay, là nàng rúc trong ngực Tức Mặc Ly quá lâu, lâu đến nỗi nàng cho rằng ở với Tức Mặc Ly, cuộc sống liền cứ như thế mà trôi qua, nhưng hôm nay nàng hiểu ra thì Thất Mệnh thúc thúc đã không còn hơi thở, nàng nên làm thế nào bây giờ? Thất Mệnh thúc thúc đã không đợi được nữa rồi…

Còn có gần hai trăm đệ tử vô tội của Bồng Lai tiên sơn, họ vì sao lại chết? Đây hết thảy đều là bởi vì bản thân lỗ mãng, không biết trời cao đất rộng đi khiêu chiến, họ vì nàng mà phải trả giá bằng chính sinh mệnh của mình, vĩnh viễn nhắm mắt nơi núi rừng này.

Trong lòng Duyệt Nhi càng đau đớn, nước mắt dù thế nào cũng không lau sạch được, hai lỗ tai nhỏ phẫn nộ dựng thẳng, cắn chặt răng liền đứng dậy, nhanh chóng bay về hướng Doanh Châu.

Đợi ta đến lấy mạng khốn của các ngươi!

50. Chương 50: Vũ Trụ Nhỏ Của Duyệt Nhi Bùng Nổ

Tức Mặc Ly xác định Thất Mệnh đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, nói với Khổng Tước: "Dùng linh lực bảo hộ y, theo ta." Dứt lời liền mạnh mẽ ôm lấy Duyệt Nhi, nhanh chóng bay về hướng Doanh Châu. Khổng Tước liều mạng gật đầu, rõ ràng có thể dùng linh lực nâng Thất Mệnh lên nhưng lại trực tiếp ôm lấy y, hai bàn tay liên tục truyền linh lực.

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi đi thẳng tới thọ yến trên đại điện, đứng trên đài cao cũng không thấy Ôn Do liền ôm Duyệt Nhi vòng quanh tiên sơn, dùng thần thức cẩn thận dò xét. Duyệt Nhi mím chặt môi, Tử Tẫn ấn trên trán lại từ từ hiện lên. Tức Mặc Ly liền vội vàng đưa tay truyền linh lực, áp chế nó lại.

Chúng tiên trên đại điện thấy Lạc Thủy Thượng Thần vội vã ôm Duyệt Nhi xuất hiện rồi lại vội vàng rời đi, thoáng nhìn trên xiêm y phấn hồng của Duyệt Nhi đều là vết máu, lại thấy Khổng Tước và Thất Mệnh phía sau thì trong lòng đều hết sức kinh ngạc, dáng vẻ như vậy, đại sự không ổn rồi. Nhưng hiện nay cũng không có cách nào đi theo nhìn xem, chỉ có Ôn Chi Hàn và Chỉ Thủy kinh hãi, cũng vội vàng đuổi theo.

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi dừng lại ở Trích Nguyệt Sơn, đáp xuống bên dưới. Cái mũi nhỏ của Duyệt Nhi ngửi thấy mùi hương ở đây không giống những nơi khác, liền biết nơi này là nơi nào. Bàn tay nhỏ bé siết chặt tay áo Tức Mặc Ly, hàm răng trắng cắn đôi môi mỏng đến suýt bật máu.

Tức Mặc Ly đưa tay nhẹ nhàng vuốt làn môi nàng, thanh âm như suối trong chảy qua ngọc thạch đều là thương tiếc: "Đừng cắn."

Nói rồi liền ôm lấy nàng đáp xuống bên dưới, Ôn Do và Thược Dược tiên tử đang ngồi ở băng đá nói chuyện, thấy Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi bước đến, lại cẩn thận nhìn qua dáng vẻ Duyệt Nhi, trong lòng có chút kinh ngạc.

"Duyệt Nhi cô nương, sao bộ dạng lại như vậy?"

Duyệt Nhi từ trong lòng Tức Mặc Ly nhảy xuống, nghe thấy giọng nói của y, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt thay đổi, đôi mắt to sáng ngời trong suốt như hổ phách tràn ngập lửa giận và hận ý, cơ hồ muốn đem Ôn Do đâm thành một tổ ong vò vẽ.

Thanh âm mềm mại ngọt nào lần đầu tiên mang theo hận ý lạnh lẽo: "Bớt ở chỗ này giả mù sa mưa đi, ngày đó vừa mới nói không dám, hôm qua ngươi lại làm cái gì? Gần hai trăm mạng người Bồng Lai tiên sơn chúng ta cứ như vậy bị các ngươi tàn sát, ngươi là đồ ngụy quân tử!"

Ôn Do bị lời nàng nói khiến cho sắc mặt biến đổi: "Duyệt Nhi cô nương, tại sao lại nói đến hai trăm mạng người? Doanh Châu chúng ta vốn không hề gây ra chuyện này!"

Khi đó Ôn Chi Hàn và Chỉ Thủy cũng đã tới, nghe thấy Ôn Do nói vậy, Ôn Chi Hàn cũng gấp gáp: "Duyệt Nhi, không được nói bậy, Doanh Châu chúng ta sau khi thương lượng với nàng tuyệt đối sẽ không làm những chuyện như vậy."

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi hừng hực lửa giận: "Tốt lắm, các ngươi đừng nghĩ đến hủy thi diệt tích. Không ngại hỏi thủ hạ của ngươi đi!" Ôn Chi Hàn vội vàng truyền người thuộc Quản Hình Sát đến, lại được báo cáo rằng: "Thật sự có việc này, đêm qua chúng thần nhận được khẩu dụ của sơn chủ, bảo giết Thất Mệnh cùng toàn bộ đệ tử của Bồng Lai trong Danh Hưu Thành."

Tin tức này chấn động đến độ Ôn Do và Ôn Chi Hàn đều sững sờ không nói được lời nào, Thược Dược tiên tử bởi vì kinh hãi mà vẻ mặt cũng lo lắng.

Tức Mặc Ly bước lên định trấn an nàng nhưng Duyệt Nhi lại tránh đi, phẫn nộ nói: "Doanh Châu sơn chủ, xem ngươi còn nguỵ biện hay không! Trừ ngươi ra còn có ai có thể hạ lệnh tàn sát nhiều đệ tử như vậy. Hôm nay ta sẽ thay Thất Mệnh thúc thúc và những đệ tử vô tội này đòi lại công đạo!"

Chỉ Thủy và Tức Mặc Ly theo bản năng bước tới trước một bước, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi đã quay lại: "Mấy người tránh ra, thù của ta, để ta báo!"

Dứt lời bàn tay nhỏ bé liền lấy cây trâm hình tiểu hổ trên tóc xuống, đặt ở trước mặt, trong nháy mắt cây trâm đã hóa thành một cây trượng lưu ly cao hơn nàng một cái đầu, quanh thân trượng là luồng ánh sáng

màu tím, lấp lóe bạch quang. Ai nấy đều mở to mắt, chăm chăm nhìn tuyệt thế thần binh thượng cổ này, Duyệt Nhi từ đâu mà có ? Nàng đây là muốn động thủ thật?

Bàn tay nhỏ bé của Duyệt Nhi nắm lấy thân trượng vung lên: "Doanh Châu sơn chủ, ra tay đi." Nói rồi thân thể nhỏ nhắn đã bay lên lao về phía trước, tốc độ nhanh như điện chớp, nháy mắt liền đến trước mặt Ôn Do. Ôn Do vội vã đẩy Thược Dược tiên tử đang ở bên cạnh ra, cấp tốc triệu binh khí Kim Trám Phủ vung lên, "Ầm" một tiếng cùng trượng của Duyệt Nhi va chạm vào nhau. Uy chấn lớn như vậy khiến tiên thụ và bàn đá xung quanh đều không chịu nổi uy lực của hai luồng sức mạnh, nháy mắt vỡ thành mảnh vụn bắn ra bốn phía.

Khổng Tước vội vàng tạo một kết giới bao quanh mình và Thất Mệnh, đứng sau lưng Tức Mặc Ly cách đó không xa, một tay Tức Mặc Ly vẫn đang chậm rãi truyền lực của thiên địa sang Thất Mệnh nên nàng không dám đi quá xa.

Chỉ Thủy bất chấp những mảnh vỡ đang bay tới, sốt ruột vô cùng, mắt Duyệt Nhi không nhìn thấy, thêm vào đó thể chất nàng lại không thần không tiên, không yêu không ma, không người không quỷ, căn bản không nhìn ra tu vi là gì, hôm nay lại cùng với Ôn Do thân có tu vi tiên đế đánh nhau, nghĩ thấy chính là không muốn sống nữa, lại nhớ tới Duyệt Nhi nói để chính mình giải quyết, trong lòng càng gấp hơn, nhưng lại không dám tiến lên. Ôn Chi Hàn và Chỉ Thủy suy nghĩ gần như giống nhau, trên mặt đều là vẻ lo lắng. Lúc này cả hai bất giác nhìn sang Tức Mặc Ly.

Chỉ thấy đôi đồng tử tựa lưu ly của Tức Mặc Ly vẫn bám sát không rời Duyệt Nhi, như thể vốn dĩ không hề rảnh rỗi mà quan tâm đến những việc khác. Một vài mảnh vỡ khi bay đến xung quanh y đều hóa thành tro bụi, một bàn tay siết lại thật chặt, chỉ đợi Duyệt Nhi vừa gặp nguy hiểm liền phóng đến.

Chỉ Thủy và Ôn Chi Hàn đều âm thầm thở dài, kế đó lập tức khẩn trương quan sát hai người đang giao đấu.

Cơ thể nhỏ nhắn của Duyệt Nhi không hề chậm chạp một chút nào, tuy rằng mắt nàng không nhìn thấy, nhưng linh thức và các giác quan khác quả thực rất linh mẫn, bình tĩnh tự nhiên vung trượng cùng Ôn Do giao đấu, sát ý trong mắt cùng vẻ phẫn nộ trên khuôn mặt khiến thân ảnh của nàng có phần tiều tụy. Mọi người chưa từng trông thấy Duyệt Nhi như vậy nên nhất thời đều ngơ ngác. Tình hình này, nhìn xem, Duyệt Nhi dường như không hề giống một búp bê nhỏ bé yếu ớt như thể vừa đụng sẽ vỡ, bình thường vẫn nằm vùi trong lòng Tức Mặc Ly.

Sau chừng nửa nén hương, ngoại trừ Tức Mặc Ly thì nét kinh ngạc trên mặt những người khác càng ngày càng hiện rõ. Từ đầu khi Duyệt Nhi có thể cùng Ôn Do chống lại mấy chiêu, bọn họ nghĩ đấy là vì Ôn Do cố tình nhường nàng nên không đành lòng nặng tay. Hiện giờ xem ra hoàn toàn không như họ nghĩ.

Trong lòng Ôn Do lại càng ngạc nhiên, lúc vừa bắt đầu đúng là y không đành lòng ra tay quá nặng khi phải đánh nhau với một tiểu cô nương thoạt nhìn khả ái mảnh mai như hoa này, thế nhưng qua vài chiêu liền phát hiện bản thân đã hoàn toàn sai lầm. Y chỉ có thể dùng toàn lực mà giao chiến với Duyệt Nhi, tiểu cô nương này thoạt nhìn hoàn toàn vô hại, vậy mà lại có tu vi cao thâm nhường ấy, pháp lực cao nhường ấy, sức mạnh lớn nhường ấy, linh lực giống như dùng hoài cũng không cạn kiệt!

Nhưng Duyệt Nhi không có tâm tư suy nghĩ nhiều đến thế, nàng tập trung tinh lực, dùng linh thức cảm giác tất cả sự vật bên ngoài, lỗ tai lắng nghe những âm thanh dù là rất nhỏ, thân ảnh mảnh mai xinh đẹp như hư như ảo giữa không trung, mái tóc dài đen nhánh theo xiêm y phấn hồng buông xuống, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hết sức lạnh lẽo, chiêu thức đơn giản quyết đoán, hoàn toàn không có một chút khoe khoang giả vờ hoa lệ, vung lên đâm tới đều là một kích trí mạng, cho dù ai cũng có thể cảm giác được nàng có bao nhiêu sát tâm.

Hoa Tuyên Tịch nhận được tin tức của Thất Mệnh thì một đường gió bụi vội vàng chạy tới Doanh Châu, vừa đến đã thấy cảnh tượng như vậy, từ trong nỗi thống khổ bi thương khi tổn thất gần hai trăm đệ tử phục hồi lại tinh thần, nuốt nuốt nước miếng, ngập ngừng đến bên cạnh Khổng Tước, hỏi: "Người kia, đang cùng Doanh Châu sơn chủ đánh nhau là chủ tử của ta?" Khổng Tước cũng tương tự như vậy khó nén ngạc nhiên, hết lắc lắc đầu lại gật gật đầu, cuối cùng chỉ nói: "Ừ…Chắc là vậy…"

Trái tim nhỏ bé của Hoa Tuyên Tịch run rẩy, phản ứng nhanh nhẹn, thân thủ mạnh mẽ, chiêu thức quả

quyết, sát ý mãnh liệt, tiểu chủ tử nhu thuận vô hại nhà y như thế nào lại đột nhiên hóa thân thành nữ chiến thần? Nghĩ là nghĩ vậy, chứ nhìn thân ảnh của Duyệt Nhi ở giữa không trung tung bay thì trong lòng lại dâng trào một loại cảm giác xúc động mãnh liệt, không nghĩ tới, vị chủ tử trông có vẻ luôn đối với Bồng Lai không có tình cảm gì lại đang vì Bồng Lai mà chiến đấu a.

Không thể không nói phản ứng của đám người Hoa Tuyên Tịch như vậy là rất bình thường, bởi vì Doanh Châu sơn chủ đã là tu vi tiên đế, ở tiên giới đối thủ chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mà Duyệt Nhi dù thế nào cũng nhìn không ra có bất kỳ tu vi cao thâm nào, vậy mà lại có thể cùng Doanh Châu sơn chủ giao đấu như thế, thật khiến người khác phải kinh ngạc. Tuy rằng có một chút là nhờ vào vũ khí, dù Kim Trám Phủ của Ôn Do đã là cực phẩm tiên khí, nhưng ở trước mặt thượng cổ thần binh trong tay Duyệt Nhi thì chẳng qua cũng chỉ là một khối sắt vụn mà thôi. Thế nhưng vũ khí là vũ khí, có thể cùng Ôn Do đánh lâu đến vậy, tu vi của Duyệt Nhi chí ít cùng phải từ cấp bậc tiên quân trở lên.

Tiếng nổ ầm ầm dữ dội từ Trích Nguyệt Sơn truyền đi rất xa, Duyệt Nhi thấy đánh lâu như thế mà vẫn chưa kết thúc thì đã có chút sốt ruột, Huyễn Oanh Lưu Ly trượng trong tay quay càng lúc càng nhanh, cơ thể cũng di chuyển càng ngày càng linh hoạt, ánh sáng màu tím vun vút bay múa trong không trung. Nếu không phải vì quá lo lắng, mọi người bên dưới chỉ sợ sẽ vì bóng dáng mĩ lệ xinh đẹp ấy mà trong lòng âm thầm cũng tranh đấu đến si dại mất rồi.

Tay trái Duyệt Nhi bắt ấn tạo quyết, thiên địa linh hỏa liền "ba" một tiếng từ trong bàn tay bay thẳng về phía Ôn Do, tinh lực của Ôn Do đều tập trung đối phó với trượng của Duyệt Nhi, không ngờ tới Duyệt Nhi còn có bản lĩnh tạo thiên địa linh hỏa từ trong không khí, cơ thể lập tức né tránh, thân pháp rối loạn. Duyệt Nhi cười trộm, bay người liền xông tới..

Mọi người đang ở phía dưới quan sát ai nấy đều đổ mồ hôi lạnh, đây không phải là phóng ám khí đánh lén trong truyền thuyết sao…Chiêu thức hèn hạ như vậy vì sao bọn họ lại cảm thấy rất khả ái? Thế gian này thực sự bởi vì Duyệt Nhi mà loạn rồi hay sao?

Ôn Do vừa hơi bối rối thì sau đó cũng bắt đầu loạn hết cả lên, tiếp đến lại càng mệt mỏi không biết làm sao, vốn đã có chút gắng gượng, hiện tại lại càng thêm chật vật. Duyệt Nhi nghĩ thời cơ đã đến, giơ cao thân trượng, bắt đầu ngưng tụ linh lực toàn thân, chuẩn bị giáng cho y một kích cuối cùng. Trong lòng Ôn Chi Hàn vô cùng hoảng hốt, chuẩn bị bay lên chống đỡ, dù sao người mà bản thân vẫn luôn gọi là sư phụ này chẳng phải chính là phụ thân của y sao?

Bàn tay Duyệt Nhi giơ cao trượng thế nhưng lại có chút do dự, dù sao đây là lần đầu tiên nàng đánh nhau với người khác, cũng là lần đầu tiên muốn giết người. Nhớ tới thái độ Ôn Do đối với mình trước đây, không thể nói là không tốt, thậm chí có thể nói đã hết sức nhân nhượng. Hiện giờ khi thật sự đã đến thời khắc quyết định rồi, thế nhưng nàng lại không hạ thủ được, chung quy vẫn có cảm giác không nên giết y.

Chỉ dừng lại trong khoảnh khắc, nhưng có người vẫn luôn chờ đợi cơ hội này!

51. Chương 51: Trọn Đời Trọn Kiếp Một Đôi

Trong lòng bàn tay Thược Dược tiên tử nắm ngân châm, thấy Duyệt nhi do dự trong chốc lát, tay liền hướng về phía Duyệt Nhi, chuẩn bị trong tình huống chỉ mành treo chuông thì bắn ra. Đáng tiếc động tác của nàng có nhanh thế nào cũng không thể thoát khỏi ánh mắt của Tức Mặc Ly, đối với tất cả các hành động có thể gây ảnh hưởng tới Duyệt Nhi, y đều chú ý. Chỉ trong khoảnh khắc, một luồng khí lạnh liền lan khắp thân thể, Thược Dược Tiên Tử hoàn toàn không kịp phản ứng, bị linh lực từ ngón tay Tức Mặc Ly đánh ngã xuống đất, nôn ra một ngụm máu. Thược Dược TiênTử nhìn Tức Mặc Ly, sợ hãi trong mắt không thể nào che giấu: Nàng như thế nào lại quên vị thần này ! Vốn tưởng rằng không có ai chú ý, không nghĩ tới…

Nàng vội vàng dùng linh thức kiểm tra thân thể của mình, chỉ thấy linh lực toàn thân chạy tán loạn rồi dần biến mất. Linh lực là căn nguyên của pháp thuật, đã không còn linh lực, tiên lực cũng thi triển không được, đồng nghĩa với việc nàng từ nay về sau là một phế nhân, sẽ nhanh chóng già nua rồi chết đi chỉ là chuyện một hai năm nữa. Tức Mặc Ly muốn phá bỏ căn nguyên của nàng là chuyện rất dễ dàng! Trong lòng nàng hối hận vô cùng, bản thân tại sao hồ đồ đến thế, lại chọc vào người quan trọng của Lạc Thủy Thượng Thần!

Mà những chuyện này xảy ra cùng lắm chỉ trong nửa khắc, Duyệt Nhi cũng chỉ do dự trong chớp mắt, vừa nghĩ tới cánh rừng ngập mùi máu tươi, nghĩ tới thuộc hạ của mình từng người từng người một chết đi, còn có cánh tay của Thất Mệnh thì hai mắt nàng lại quyết đoán mở to, trượng trong tay hạ xuống, chỉ một chút nữa liền đánh trúng Ôn Do.

Ôn Chi Hàn bị Thược Dược Tiên Tử thu hút sự chú ý, lúc phục hồi tinh thần muốn tiến lên thì đã muộn.

Đột nhiên một thân ảnh màu xám tro lấy tốc độ mắt thường không nhìn thấy được che ở trước mặt Ôn Do, đỡ lấy một kích trí mạng này. Khi Duyệt Nhi sử dụng linh thức cảm giác được người đến là ai thì đã muộn, chỉ có thể thu lại một ít lực đạo.

Khanh Lan từ trên không trung rơi thẳng xuống đất. Ôn Chi Hàn theo bản năng đỡ lấy thân thể suy yếu kia.

Duyệt Nhi đờ người, thu hồi trượng trong tay, cũng không rảnh để ý tới Ôn Do, chỉ hoảng hốt nói: "Tại sao lại là bà?"

Khanh Lan dựa vào ngực Ôn Chi Hàn nở nụ cười yếu ớt, nói: "Duyệt Nhi tiểu cô nương, lại gặp mặt rồi, nhưng sợ rằng đây cũng là lần cuối cùng được gặp nhau." Nếu không phải ở một khắc cuối cùng Duyệt Nhi thu lại lực đạo thì có lẽ bà sớm đã không còn hơi thở.

Đến lúc Ôn Do phản ứng lại thì Khanh Lan đã ngã vào lòng Ôn Chi Hàn, ở phía bên kia, linh lực của Thược Dược Tiên Tử cũng đang nhanh chóng biến mất. Một bên là thê tử của mình, một bên là nữ nhân mà mình yêu thương, trong đầu y lúc này có chút hỗn loạn. Trông thấy Khanh Lan nằm trong ngực Ôn Chi Hàn nhưng bước chân lại theo bản năng hướng về phía Thược Dược Tiên tử ở bên kia.

Khanh Lan thấy dáng vẻ y như vậy, chút hi vọng còn sót lại trong mắt cũng bị dập tắt. Cười khổ một tiếng: "Vốn nên như thế…"

Trên mặt Ôn Chi Hàn đều là nước mắt, bàn tay bên dưới vội vã truyền linh lực sang: "Mẫu thân…" Khanh Lan lắc đầu, gắng sức mở mắt nhìn về phía Thược Dược Tiên tử, đưa tay chỉ chỉ. Ôn Chi Hàn cắn răng, miễn cưỡng ôm Khanh Lan đến trước mặt Thược Dược Tiên Tử. Khanh Lan đặt tay lên tay Thược Dược Tiên Tử, nháy mắt đem tất cả tu vi chuyển sang. Thược Dược Tiên Tử và Ôn Do tròn mắt kinh ngạc, không thốt lên được lời nào, liền muốn ngăn cản. Khanh Lan cười nói: "Ta hiện tại đã sắp chết, sinh mạng rẻ mạt này còn có thể vì A Do đỡ một đao, một thân tu vi này cũng có thể giúp nàng kéo dài tính mạng. Coi như cuộc đời này không uổng phí."

Trong lòng Ôn Do vừa đau đớn vừa hối hận, run giọng nói: "Khanh Lan…"

Khanh Lan vẫn mỉm cười, như thể vui vẻ của cả cuộc đời đều muốn bộc lộ trong giây phút này: "Hơn mười vạn năm trước, thiếp bị thương đã được chàng nhặt về ở Trích Nguyệt Sơn này. Thiếp khi đó ngay cả tiên thân cũng chưa tu thành, chỉ là một cửu vĩ hồ nho nhỏ, được chàng ôm vào trong ngực, cảm giác bình an không gì sánh được. Sau đó lại được chàng sủng ái yêu thương, muốn gì được đó, Trích Nguyệt Sơn này, mỗi một nơi đều do chàng tự tay xây nên. Chàng không biết, mỗi đêm thiếp đều đến đây, nghĩ xem lúc chàng trồng gốc cây này thì nghĩ gì? Lúc chàng khắc khối gỗ kia thì nghĩ gì? Chúng ta đã ở nơi nào nói những gì? Mười vạn năm qua, chẳng khi nào thiếp quên. Lúc đó cũng không hề biết những điều nhỏ bé ngọt ngào đó sau này sẽ không còn nữa, cả đời này chỉ có thể dựa vào hồi ức…"

Ôn Do đã bước đến bên cạnh, run run nắm lấy tay bà: "Khanh Lan, nàng hận ta đi…"

Khanh Lan lắc đầu, trên mặt nở nụ cười xinh đẹp: "Chưa bao giờ, thiếp chỉ hận mình vì sao trước đây chưa từng hỏi chàng, cuối cùng là yêu thiếp hay chỉ coi thiếp là một tiểu hồ ly mà sủng ái. Sau đó lúc thiếp hiểu được thì…,đáng tiếc là đã quá muộn…Nàng ấy cũng đợi chàng mười vạn năm, mười vạn năm qua, chỉ là thiếp không nhận ra mà thôi. Đến hôm nay, cuối cùng cũng chỉ còn hai người trọn đời một kiếp một đôi mà thôi…"

Duyệt Nhi tựa vào lòng Tức Mặc Ly, nghe được câu chuyện tình bi thiết khiến người ta không đành lòng nghe này, đôi mắt to tròn đong đầy nước mắt, trong lòng khổ sở nhưng lại không biết làm cách nào để giải tỏa, chỉ có thể ngơ ngác đứng đó không nhúc nhích.

Khanh Lan quay sang Duyệt Nhi, chăm chú nhìn nàng, thu hồi nụ cười: "Vì sao ta lại thích nghe chuyện của cô nương và Lạc Thủy Thượng Thần? Bởi vì…ha, vì chúng ta rất giống nhau." Hai mắt Duyệt Nhi mở to, trong đầu đều văng vẳng câu nói cuối cùng của Khanh Lan.

"Duyệt Nhi tiểu cô nương, ta muốn nói để cô nương biết, đừng giẫm lên vết xe đổ của ta năm đó. Trước đây ta là tiểu vĩ hồ Ôn Do nhặt được, cứ tưởng như vậy, không nghĩ tới một lần sai liền sai tới mười vạn năm. Nàng nên thông suốt cuối cùng sẽ như thế nào." Khanh Lan cầm lấy tay Ôn Chi Hàn vẫn đang truyền linh lực qua, yếu ớt cười, nói: "Không cần lãng phí thời gian, Chi Hàn, điều duy nhất khiến mẫu thân kiêu ngạo trong mười vạn năm qua, đó chính là đã sinh được đứa con như con…Đáng tiếc mẫu thân chưa làm hết trách nhiệm của một người mẹ…" Ôn Chi Hàn trên mặt đều là nước mắt: "Mẫu thân…"

Khanh Lan lại quay đầu nhìn sang khuôn mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi, thấy nàng đẫm lệ bi thương, trên gương mặt khả ái đều là tình cảm phức tạp, trong lòng thương xót nhưng vẫn quyết tâm nói: "Duyệt Nhi tiểu cô nương, có thể đồng ý với ta một việc không?"

Duyệt Nhi ngơ ngác gật đầu.

Khanh Lan cười nói: "Ta tin cô nương đã biết hết mọi chuyện. Châm ngòi quan hệ giữa cô và Doanh Châu xem như là việc cuối cùng ta làm cho tộc cửu vĩ hồ, chỉ là không nghĩ tới cô nương thế nhưng lại trực tiếp đánh tới Doanh Châu… Cô nương đừng nên trách Doanh Châu…Ta chỉ hi vọng cô nương đồng ý, ngày nào đó giữ lại tính mạng của cửu vĩ hồ. Xem như ta cầu xin cô nương?"

Duyệt Nhi không hề do dự, trịnh trọng gật đầu: "Được." Khanh Lan yên lòng: "Thực sự là một cô nương tốt…"

Dứt lời quay đầu liếc nhìn Ôn Do và Thược Dược Tiên Tử lần nữa, lại đưa mắt nhìn quanh Trích Nguyệt Sơn sau khi trải qua trận đánh đã trở thành một mảnh hỗn độn: "Đáng tiếc, ta không thể thấy được Trích Nguyệt Sơn trong kí ức lần nào nữa …"

Hơi thở của bà tuy ngày càng yếu nhưng ánh mắt lại kiên định, trong lòng Ôn Do và Ôn Chi Hàn có dự cảm không tốt, vừa đưa tay muốn kéo bà, lại bị bà nhẹ nhàng hất ra.

Giọng nói của bà mang theo sự kiên quyết khó diễn tả bằng lời: "Thiên đạo tại thượng, tôi Khanh Lan của Cửu Vĩ Hồ tộc, hôm nay ở đây tự hủy tiên hồn, hồn phi phách tán, vĩnh viễn không vào lục đạo luân hồi…"

Dứt lời ngón tay liền điểm nhẹ giữa lông mày, không chút lưu luyến, thân thể hóa thành tro bụi chậm rãi bay đi…

Ôn Chi Hàn đã khóc không thành tiếng, Thược Dược Tiên Tử tính mạng không còn nguy hiểm cũng rơi vào hôn mê.

Ôn Do không màng đến xung quanh, một dòng lệ nóng cứ thế lăn dài. Tiểu hồ ly vẫn luôn âm thầm dõi theo ông trong một góc khuất, cùng ông trải qua mười vạn năm, lần này đã thật sự ra đi.

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi vẫn đang ngơ ngác, trên mặt không có cảm xúc gì, trực tiếp hướng Thiên Sơn bay đi, một thân bạch y sáng chói.

Khổng Tước ôm Thất Mệnh nối gót theo sau, Hoa Tuyên Tịch nhìn thoáng qua hiện trường gần như bị hủy, bĩu bĩu môi rồi cũng rời đi.

52. Chương 52: Nàng Vốn Là Một Cô Hổ Nhỏ

Bên ngoài Trích Nguyệt Sơn đều là các vị tiên nhân nghe thấy tiếng vang nên kéo đến xem náo nhiệt. Mấy người đệ tử của Ôn Do ở bên ngoài vừa bày kết giới vừa duy trì trật tự, chỉ sợ những tiên nhân tu vi cao thâm này không nhịn được mà vọt vào xem náo nhiệt.

Lúc này thấy tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi đi ra, phía sau là Khổng Tước Thất Mệnh, còn có cả Hoa Tuyên Tịch, ai nấy dùng toàn bộ tinh lực, vọng tưởng muốn từ trên người họ tìm hiểu đôi chút tin tức, đương nhiên kết quả đều không được như ý.

Trận đấu tại Trích Nguyệt Sơn kinh thiên động địa như vậy, ở tiên giới cũng đã lâu không thấy, có vài vị tiên chạy tới trước, chỉ nhìn thấy các luồng sáng cùng tiếng động ầm ầm đan xen lẫn nhau liền biết trận tranh đấu này phải từ cấp bậc tiên quân trở lên, thế nhưng tinh thần muốn xem náo nhiệt cũng đã bị sắc mặt không hề thay đổi của Lạc Thủy Thượng Thần dập tắt, tất cả đều tiếc nuối đứng tại chỗ, sau thời gian nửa nén hương vẫn không có thêm người nào từ bên trong đi ra thì liền quay trở về yến hội uống rượu. Xem náo nhiệt đương nhiên quan trọng nha, nhưng uống chút rượu tâm sự cũng không tồi chút nào.

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi, bình thường sau khi tắm rửa rửa mặt xong cho nàng thì nàng đã ngủ thật say, ngày hôm nay thế nhưng lại có chút ngoài ý muốn, nàng vẫn đang ngẩn người, thần trí hãy còn chưa trở về.

Tức Mặc Ly ngồi ở bên giường, lấy tay nhéo nhéo lỗ tai nhỏ của nàng, không thấy có phản ứng, đành nói: "Duyệt Nhi, trước cứ ngủ đi đã."

Duyệt Nhi vẫn ngẩn người, chỉ trả lời y: "Ngày hôm nay xảy ra thật nhiều chuyện…" Trước đây nàng luôn mong mỗi ngày đều thật náo nhiệt, mỗi ngày đều xảy ra những chuyện mới mẻ, mà hôm nay lại xảy ra quá nhiều chuyện khiến nàng có chút mệt mỏi.

Tức Mặc Ly sờ sờ đầu nàng: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, ngủ một giấc thì tốt rồi…"

Duyệt Nhi gật đầu, vùi đầu vào trong chăn gấm, đôi mắt so với tinh tú còn sáng hơn của Tức Mặc Ly ôn nhu yên lặng nhìn nàng, đoán không ra đang nghĩ gì.

Một lúc lâu sau, y thở dài một tiếng gần như không thể nghe thấy, từ lúc gặp tiểu tử hổ này, cảm xúc mấy vạn năm trước nay chưa từng có dần dần lộ ra, suy tư mấy ngày nay, y mơ hồ có vài dự cảm không tốt.

Đến lúc y cho rằng Duyệt Nhi đã ngủ, chuẩn bị xoay người đi tắm rửa thì chiếc chăn gấm khẽ động đậy, một cái đầu nhỏ ngập ngừng ló ra, đôi mắt to tròn màu hổ phách cứ thế đối diện với y, thật đáng yêu đến mức không nói nên lời, giọng nói mềm mại mang theo chút chờ mong: "Mặc Ly, người coi ta là một con hổ nhỏ sao?"

Tức Mặc Ly hơi sửng sốt, kéo chiếc chăn gấm nhẹ nhàng đặt dưới cằm nàng: "Nàng vốn là một cô hổ nhỏ…"

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi có chút thất vọng, nhưng rất nhanh liền biến mất, "À" một tiếng rồi nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

Tức Mặc Ly không hiểu lắm, ý thức được phản ứng của Duyệt Nhi hơi kì lạ: "Bé ngoan, không cần suy nghĩ nhiều…" Duyệt Nhi không hề trả lời, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, hơi thở đều đều, nàng đã ngủ rồi.

Thất Mệnh mở mắt, đập vào mắt chính là khuôn mặt thanh tú của Khổng Tước, y phục sặc sỡ đủ màu kích thích thị giác đến độ Thất Mệnh phải nheo nheo mắt.

Khổng Tước vừa thấy Thất Mệnh tỉnh lại thì hai mắt lập tức tỏa sáng, vừa mừng rỡ vừa hưng phấn, im lặng nửa ngày mới nức nở nói: "Ta còn tưởng rằng phải đuổi theo chàng tới Hoàng Tuyền cơ đấy…"

Thất Mệnh mấp máy môi nhưng vẫn không nói gì, cánh tay còn lại vỗ vỗ lên vai Khổng Tước.

Một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đột nhiên áp sát, Duyệt Nhi không nhìn thấy gì, chỉ có thể sờ sờ mép giường, chậm rãi ngồi xuống, trong đôi mắt to tròn đều là vẻ lo lắng, nhưng nhiều hơn chính là áy náy: "Thất Mệnh thúc thúc…Thực xin lỗi…"

Thất Mệnh cười nói: "Việc này sao có thể trách Duyệt Nhi, đều tại thúc lúc ấy quá nóng vội, lại bị ám toán một phen, nhưng mà, người muốn giết chúng ta cũng không chỉ đơn giản là sát thủ Doanh Châu …" Gần hai trăm đệ tử Bồng Lai, tu vi đều trên Đại La thượng tiên, đâu phải chỉ đơn giản mười mấy người là có thể giết được, huống hồ Thất Mệnh dù sao cũng không có khả năng bị người ta hành hạ tới mức không còn sức đánh trả.

Duyệt Nhi gật đầu: "Toàn bộ con sẽ không bỏ qua." Lại dùng linh thức dò xét, trong lòng có chút chua xót: "Thất Mệnh thúc thúc, tay thúc…" Cơ thể không đầy đủ, cho dù có thần thông quảng đại đi nữa cũng là không toàn vẹn. Khi ấy chạy tới thì đã quá trễ, nếu không khẳng định còn có thể cứu chữa… Hơn nữa những người đó thế nhưng lại tàn nhẫn đem tay của Thất Mệnh chặt làm mấy khúc!

Thất Mệnh lắc đầu: "Vốn dĩ thúc còn cho rằng thúc sẽ như thế mà chết đi, không nghĩ tới…" Dứt lời liền quay sang hướng Tức Mặc Ly, ngập tràn cảm kích: "Đa tạ ơn tái sinh của Lạc Thủy Thượng Thần, sau này dùng mạng báo đáp, tuyệt không do dự." Tình huống lúc đó Thất Mệnh rất rõ, chỉ sợ nếu không phải Tức Mặc Ly thì mạng này sớm đã không còn.

Tức Mặc Ly chăm chú nhìn Duyệt Nhi, nghe những lời này thì chỉ lạnh nhạt nói: "Ngươi không nên chết."

Thất Mệnh không hiểu vì sao mình lại không nên chết, là vì vị này không muốn nhìn thấy Duyệt Nhi thương tâm à, thấy Duyệt Nhi vẫn còn tự trách chính mình, trong lòng ấm áp nói: "Thật sự không có việc gì, chỉ là sau này có thể không còn lợi hại như trước nữa, Duyệt Nhi sẽ ghét bỏ Thất Mệnh thúc thúc sao?"

Duyệt Nhi vội vàng lắc đầu: "Sao có thể?" Dứt lời trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã hiện lên vẻ tự hào, nắm tay lại nói: "Sau này ai dám bắt nạt Thất Mệnh thúc thúc, con liền đánh cho kẻ đó hồn phi phách tán."

Cảm giác có một sứ mệnh thiêng liêng mãnh liệt trong nháy mắt phủ lên người cô hổ nhỏ, nàng khả ái cười: "Thất Mệnh thúc thúc, thúc không biết đâu, ngày hôm qua con rất lợi hại, Doanh Châu sơn chủ bị con đánh cho tơi bời hoa lá. Pa pa pa, rất uy vũ…" Nói xong liền quay đầu sang hướng Hoa Tuyên Tịch cách đó không xa: "Tiểu Hoa, ngươi thấy ta nói có đúng không?"

Hoa Tuyên Tịch đại khái có thể hiểu được cảm giác lúng túng ngượng ngùng của những kẻ lưng hùm vai gấu, vai u thịt bắp, thật giống hệt với cảm giác khi bị cô hổ nhỏ kêu là Tiểu Hoa! Khóe miệng y giật giật, nói : "Chủ tử thân pháp mạnh mẽ, phản ứng linh hoạt , hiểu biết siêu phàm, sát chiêu không có gì để bắt bẻ, quả thật có thể lấy một địch trăm, quét sạch thiên quân vạn mã…"

Thấy hai mắt Duyệt Nhi đều cong cong thành hình lưỡi liềm, Thất Mệnh bất đắc dĩ thở dài, y không thấy được Duyệt Nhi quyết đấu, còn cho là Hoa Tuyên Tịch khoa trương, nhưng nghĩ thấy Duyệt Nhi đánh với Ôn Do có tu vi cùng linh lực của tiên đế, lại thêm thủ hạ vô số nhưng lại lông tóc vô thương, Duyệt Nhi nhất định đã vô cùng lợi hại… ít nhất…cũng là tu vi tiên quân trở lên, lập tức trở nên vui mừng, ánh mắt giống như đang nhìn nữ nhi có tiền đồ của chính mình: "Duyệt Nhi vốn chính là niềm kiêu ngạo của tộc Tử hổ."

Hoa Tuyên Tịch và Khổng Tước nhìn thấy ánh mắt từ ái như vậy thì đều kinh ngạc run rẩy.

Duyệt Nhi đã bị Tức Mặc Ly ôm vào trong ngực, nghe thấy Thất Mệnh nói những lời này thì gương mặt hơi đỏ lên, giật giật lỗ tai, có chút ngượng ngùng, lúc mình khoa trương tại sao lại không có loại cảm giác này nhỉ…

Tức Mặc Ly khẽ cong môi, cũng lộ ra chút ý cười, cô hổ nhỏ mình nhặt được đương nhiên là giỏi nhất, y hoàn toàn không biết cảm giác tự hào này từ đâu mà tới…

Hoa Tuyên Tịch, Khổng Tước cùng Thất Mệnh trông thấy nụ cười như vậy thì đều ngây người, mãi đến lúc Tức Mặc Ly lạnh nhạt ngước mắt nhìn mới hồi phục lại tinh thần.Trong lòng ba ngươi nhất thời đấm ngực giậm chân, cô nhóc Duyệt Nhi này, diễm phúc không tệ nha!

Thất Mệnh suy nghĩ một chút, lại nói: "Duyệt Nhi, thúc từng thấy trong sách của tộc Tử hổ nhắc tới việc Doanh Châu có một thánh tuyền, hình như đối với Phương Hoa có tác dụng đặc biệt gì đó. Hai ngày vừa qua thúc luôn tìm kiếm nhưng lại không tìm được. Chi bằng người nói với Sơn chủ Doanh Châu xem sao?

Duyệt Nhi đột nhiên nhớ ra, nói: "Đúng rồi, mấy ngày trước con mơ thấy Phương Hoa nói với con rất nhiều chuyện, còn nói nơi này có thánh tuyền gì gì đó…Con thế nhưng lại quên mất."

Thất Mệnh càng xác định, cười nói: "Vậy Duyệt Nhi sớm đi xem sao."

Duyệt Nhi gật đầu: "Thất Mệnh thúc thúc trước hết cứ dưỡng thương, hắc hắc, Khổng Tước tỷ tỷ, tỷ phải chiếu cố thúc thúc thật tốt nha…"

Nhìn biểu tình gian xảo của Duyệt Nhi, khóe môi Thất Mệnh giật một cái, bi ai cảm thấy nửa đời sau của mình đã bị cô hổ nhỏ bán cho cô nàng Khổng Tước lòe loẹt kia rồi.

53. Chương 53: "lạc Thủy" Thượng Thần

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi đến bên Thánh Tuyền, nói là Thánh Tuyền, thật ra quy mô giống như một thác nước nhỏ, Duyệt Nhi chỉ nghe được tiếng nước chảy từ trên cao xuống, nhưng lại không nhìn thấy màu sắc của nước, chính là màu tím.

Tức Mặc Ly phong bế tri giác, lặng lẽ cởi y phục Duyệt Nhi rồi nhẹ nhàng ôm nàng ngâm mình vào trong nước. Sát Na Phương Hoa trên trán Duyệt Nhi vừa đến gần nước trong Thánh Tuyền thì giữa Sát Na liền có một luồng tử quang lưu chuyển, tựa hồ như có sinh mệnh, khắp mảnh ngọc giống như nước của dòng Thánh Tuyền, cẩn thận quan sát, thế nhưng đang từ từ chuyển động. Kỳ thực Sát Na Phương Hoa trước đây cũng chỉ là một mảnh ngọc tượng trưng cho việc truyền thừa Vương của tộc Tử Hổ mà thôi, giống như con ấn cổ xưa trong tay Ôn Chi Hàn.

Nhưng Duyệt Nhi khác với người thường, thân thể nàng vốn có tư cách thành thần, Sát Na Phương Hoa gặp được nàng liền có thể thông qua hơi thở để tương thông với nàng, mà trong nước Thánh Tuyền lại ẩn chứa năng lượng Sát Na Phương Hoa cần, chỉ có thông qua thể chất của người giống như Duyệt Nhi mới có thể hấp thụ, vì vậy Sát Na Phương Hoa cùng nước Thánh Tuyền mặc dù đều được ghi chép trong lục giới, nhưng tộc Tử Hổ mấy ngàn năm chưa từng xuất hiện người có tư cách thành thần, cộng với việc trải qua thần kiếp thất bại. Vì vậy, đương nhiên cũng không ai phát hiện điểm đặc biệt gì của Sát Na Phương Hoa.

Duyệt Nhi ngâm mình trong làn nước ấm hết sức thư thái, đang định chìm vào giấc ngủ thì xung quanh bỗng dưng truyền đến một giọng nói: "Chủ nhân."

Duyệt Nhi bị dọa sợ đến nhảy dựng, Kha Mộ Thanh và Hoa Tuyên Tịch đều không ở đây nha, còn có ai gọi nàng là chủ nhân?

Sát Na Phương Hoa tựa như đang cười: "Chủ nhân, ta là Sát Na Phương Hoa." Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi dường như nhướng lên trên, sau mới phát hiện bản thân không nhìn thấy được mảnh tử ngọc trên trán, đành phải thất vọng ngừng lại: "Ngươi sao lại có thể nói chuyện?"

Sát Na Phương Hoa cơ hồ suy nghĩ một hồi: "Có năng lượng thì liền có thể nói chuyện."

Duyệt Nhi không nói gì nữa, lông mày dường như nhíu lại. Sát Na Phương Hoa đợi một lúc lâu, đành nói tiếp: "Chủ nhân còn muốn hỏi gì nữa không?" Nó thần kỳ như vậy, sao vị tiểu chủ nhân này một chút cũng không hiếu kỳ a, nó cực kỳ thất vọng!

Duyệt Nhi nghĩ nghĩ, quyết định nói sự thật với nói: "Cái kia, không phải ta nói ngươi, giọng nói của ngươi rất chói tai… …" Giống như tiếng lưỡi đao mài trên đá, nàng nghe mà hết sức khó chịu.

Sát Na Phương Hoa:… …

Một lúc sau, một giọng nói êm tai không phân biệt được là nam hay nữ truyền tới: "Chủ nhân thế này có dễ nghe không?" Duyệt Nhi kinh ngạc, vật này vậy mà còn có năng lực biến đổi giọng nói? Lỗ tai nhỏ của nàng hưng phấn dựng thẳng: "Rất hay, ngươi có thể đổi giọng? Thần kỳ quá."

Sát Na Phương Hoa:… …Nàng một chút cũng không hề tò mò về công năng của nó là gì sao? Làm thế nào mà mình có thể nói chuyện thì nàng ấy đã hưng phấn đến như vậy rồi?

Bàn tay nhỏ nhắn của Duyệt Nhi sờ sờ Phương Hoa trên trán, cười nói: "Ngươi là nam hay nữ? Nam thì gọi là Tiểu Sát, Nữ thì gọi là Tiểu Hoa… …Thế nào?"

Sát Na Phương Hoa: "… … Linh vật không phân nam nữ… … Gọi là Tiểu Sát đi."

Duyệt Nhi lúc lắc đầu, lại nói: "Vậy ngươi là công hay mẫu?" Thần thú như các nàng cũng gọi là công(trống) hay mẫu(mái) , hùng(đực) hoặc thư(cái) đấy thôi.

Sát Na Phương Hoa:… …

Đợi sau khi Duyệt Nhi ép buộc Tiểu Sát đến độ nó vốn dĩ không cam tâm tình nguyện cũng phải mở miệng nói chuyện,kế đó ngủ mất thì cơn buồn ngủ nho nhỏ của nàng chỉ còn một chút, bay lên trên một tảng đá lớn dùng linh thức dò xét xung quanh, phát hiện giờ phút này Tức Mặc Ly đang quay lưng về phía mình thì liền nảy sinh ý nghĩ trêu chọc. Bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng ôm lấy đùi y. Tức Mặc Ly sau khi đem Duyệt

Nhi ngâm vào trong nước liền khai thông lại tri giác, quay lưng về phía Duyệt Nhi đang đứng, ý thức có chút buông lỏng, lúc này bị Duyệt Nhi kéo, Lạc Thủy Thượng Thần cường đại không gì là không thể của chúng ta "ùm" một tiếng bị kéo xuống nước Thánh Tuyền.

Dựa vào linh thức cùng thân thủ của Tức Mặc Ly, lúc Duyệt Nhi vừa mới lôi kéo mình thì vốn đã có thể bay lên tránh đi, nhưng khoảnh khắc ấy thế nhưng lại ngừng lại, sợ thương tổn Duyệt Nhi. Duyệt Nhi nghe "ùm" một tiếng, Tức Mặc Ly bị nàng kéo xuống nước, đôi mắt to tròn cong thành hình trăng lưỡi liềm: "Hắc hắc, "Lạc Thủy" Thượng Thần."

Tức Mặc Ly bất đắc dĩ quay đầu, khoảnh khắc nhìn thấy Duyệt Nhi chợt thất thần.

Nhưng chẳng qua cũng chỉ trong giây lát y liền ôm Duyệt Nhi bay lên trên tảng đá lớn, phất tay từ trong đỉnh lấy ra một chiếc chăn gấm làm váy dài nhanh chóng mặc vào cho Duyệt Nhi. Tốc độ nhanh đến độ khiến Duyệt Nhi líu lưỡi: "Mặc Ly, sao vậy?"

Đôi mày thanh mảnh của Tức Mặc Ly đọng vài giọt nước long lanh, dưới lớp sương mờ màu tím tản ra từ thác nước, ôn nhu đẹp đẽ như họa, trầm lặng một lúc mới nói: "Nếu chậm sẽ bị cảm lạnh… …"

Duyệt Nhi hết sức bất mãn cong cong môi: "Nước Thánh Tuyền này rõ ràng rất ấm, người gạt người ta… "Tức Mặc Ly dùng linh lực hong khô tóc cho Duyệt Nhi rồi lấy lông vũ đỏ rực nàng vẫn mang theo vén lên, lại cài lên tóc Huyền Oanh Lưu Ly trượng, kế đó liền ôm Duyệt Nhi đi ra ngoài, nghe thấy câu này của Duyệt Nhi, cúi đầu xuống, trông thấy gương mặt nhỏ nhắn vẫn đáng yêu như trước, thanh âm cũng trở nên dịu dàng: "Sao có thể chứ?"

Duyệt Nhi hừ một tiếng, gác đầu vào trong ngực Tức Mặc Ly, ngáp một cái, dạo gần đây nàng rất thích ngủ, cảm thấy mỗi lần ngủ dậy thì tu vi sẽ tiến thêm một bước. Khụ khụ, trước đây cảm thấy bản thân ở Tiên giới chỉ là thứ bỏ đi, chẳng qua hiện giờ xem ra, mình hình như đặc biệt may mắn?

Ôn Chi Hàn và Hoa Tuyên Tịch đợi ở phía trước tổ địa, hai người ai nấy chiếm cứ một bên, cũng chưa hề quay đầu sang phía kia, biểu thị thái độ khinh ghét lẫn nhau. Ngước mắt nhìn thấy Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi bước tới liền vội vàng chạy đến nghênh đón. Ôn Chi Hàn thấy dáng vẻ Duyệt Nhi gương mặt đỏ hồng thì sắc mặt liền có phần u ám. Đi theo sau Tức Mặc Ly, Hoa Tuyên Tịch âm thầm quan sát thần sắc Ôn Chi Hàn, trong lòng chậc chậc thở dài một tiếng, không ngờ thằng nhãi này còn là một kẻ si tình.

Về tới Thiên sơn, vừa bước vào chủ điện, Chỉ Thủy liền ra đón, xem ra đã đợi một khoảng thời gian: "Duyệt Nhi muội muội… …"

Lỗ tai Duyệt Nhi dựng thẳng, từ trong ngực Tức Mặc Ly ngẩng đầu lên, híp mắt cười nói: "Chỉ Thủy ca ca, sao vậy?"

Chỉ Thủy thấy dáng vẻ đáng yêu như vậy của Duyệt Nhi, trong lòng càng thêm yêu thích, chỉ nói: "Đến cáo biệt thôi. Ta có thứ cho muội này." Nói rồi từ trong túi càn khôn lấy ra đủ thứ đồ ăn ngon miệng cùng đồ chơi vui mắt, Hoa Tuyên Tịch và Ôn Chi Hàn đứng bên cạnh mà đầu đầy hắc tuyến, cho thấy đối với túi càn khôn của vị Nam Hải Nhị Vương tử này không hề có chút ấn tượng tốt nào.

Duyệt Nhi thản nhiên mở túi càn khôn, từng cái từng cái cho vào, hai người một đưa một nhận, cảm giác cực kỳ ăn ý… Duyệt Nhi thu tới cái cuối cùng thì có chút ngạc nhiên: "Chỉ Thủy ca ca, huynh không nên mỗi lần ra ngoài đều mang nhiều đồ ăn cùng đồ chơi như vậy a, lần này cho muội, còn sau nay huynh làm thế nào…."

Chỉ Thủy ha ha cười một tiếng, không nói gì. Ngay cả Hoa Tuyên Tịch cũng nhìn ra, vị Nam Hải Nhị vương tử này rõ ràng là cố ý mang đến cho nàng, chỉ có Duyệt Nhi đầu óc ngu ngu ngơ ngơ, có nam tiên nào mà khi ra ngoài lại mang theo một đống đồ ăn đồ chơi như vậy chứ?

Vất vả một hồi mới hoàn thành việc giao nhận vật phẩm, Duyệt Nhi siết chặt túi càn khôn, cẩn thận đeo lại bên hông mới nói: "Vừa rồi Chỉ Thủy ca ca nói đến từ biệt? Vì sao không ở lại chơi chút nữa?" Chỉ Thủy thấy nàng ủ rũ, có chút không nỡ: "Ta muốn đi Ô Điệp Châu lấy một thứ." Duyệt Nhi lại hỏi: "Ô Điệp Châu có xa không? Huynh còn có thể quay lại tìm ta đi chơi?"

Chỉ Thủy nói: "Ô Điệp Châu cách Doanh Châu mấy mươi vạn lý về phía đông, là một hòn đảo giáp ranh với lục giới, lần này chính là đại hội vật phẩm ngàn năm mới có một lần, ta đi đến đó thu hồi một vật." Nam

Hải Long Vương một ngàn năm trước đây đến đại hội vật phẩm bắt gặp bảo vật trên tay của một tán tiên, tiếc rằng vị tán tiên đó tính tình kỳ quái, muốn Nam Hải Long Vương đem long ấn của Nam Hải ra để y chơi một nghìn năm thì sẽ trả lại. Nam Hải Long Vương yêu thích bảo vật vô cùng, hoàn toàn không chút do dự liền dễ dàng giao Nam Hải long ấn ra trao đổi. May mà vị tán tiên đó cũng là một người có hành vi nghiêm cẩn, chưa từng dùng long ấn đi làm mấy việc thương thiên hại lý. Lần này vừa vặn kỳ hẹn một ngàn năm đã đến, Nam Hải Long Vương liền sai Chỉ Thủy đến tham dự tiệc sinh thần của Doanh Châu sơn chủ thì thuận đường đến Ô Điệp Châu thu hồi long ấn.

Duyệt Nhi nghi hoặc: "Đại hội vật phẩm?"

Tức Mặc Ly vừa định ôm nàng rời đi, nghe thấy lời này đành phải dừng lại. Suy nghĩ Chỉ Thủy xoay chuyển, trong lòng liền có chủ ý, cười nói: "Đó là người của ngũ giới đem bảo vật của mình đi đổi lấy tiền hoặc đổi lấy một bảo vật khác có giá trị tương đương, giống như sự kiện buôn bán của lục giới, rất náo nhiệt, rất vui."

Duyệt Nhi càng thêm hứng thú: "Rất nhiều bảo vật? Có đồ ăn ngon không?" Chỉ Thủy gật gật đầu, cười đến là thích thú: "Có chứ, Duyệt Nhi muội muội có muốn đi với ta? Trên đường có người bầu bạn cũng tốt." Câu này mới là trọng điểm.

Duyệt Nhi vội vàng gật đầu liên hồi: "Được đó được đó."

Mọi người: tiểu cô nương này mới dễ dụ làm sao, nếu như không phải có Lạc Thủy Thượng Thần thì không biết đã bị lừa đến tiểu tiên sơn nào đấy làm mồi cho lão hổ từ khi nào rồi… …

Ôn Chi Hàn nhìn Chỉ Thủy, trong lòng sớm đã khinh bỉ y vô số lần, tên Hắc Long này bề ngoài tâm tư trông thì có vẻ đơn giản, hừ, y nhìn Duyệt Nhi đang ngồi đấy, cố níu giữ lần cuối: "Duyệt Nhi, Doanh Châu chúng ta còn có nhiều nơi rất hay mà nàng chưa từng đi qua, chi bằng ở lại chơi thêm ít ngày?"

Duyệt Nhi lắc lắc đầu: "Ở lại đây sẽ nhớ tới rất nhiều chuyện." Chung quy sẽ nhớ đến Khanh Lan cùng Ôn Do.

Ôn Chi Hàn đành thất vọng, không nói gì nữa.

54. Chương 54: Nghịch Viêm Mua Mạng

Đợi sau khi Khổng Tước và Thất Mệnh xuất hiện, Hoa Tuyên Tịch mới cáo từ quay trở về Bồng Lai, Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi chuẩn bị bay đến Ô Điệp Châu, chỉ còn lại Ôn Chi Hàn đứng giữa chừng không, nhìn không ra được biểu cảm gì, thân ảnh cao ráo dưới khung cảnh núi non trùng điệp của Doanh Châu khiến bóng dáng y rõ ràng trông có chút cô tịch. Duyệt Nhi ở trong ngực Tức Mặc Ly động đậy, cuối cùng vẫn nhảy xuống, chạy lại vài bước, kéo kéo tay áo Ôn Chi Hàn để y đến gần một chút.Trên gương mặt nhỏ nhắn đầy vẻ trịnh trọng: "Chi Hàn, ta hỏi ngươi một vấn đề."

Ôn Chi Hàn chỉ chăm chú nhìn nàng: "Được." Duyệt Nhi ngập ngừng trong chốc lát, nhẹ giọng nói: "Ngươi đối với ta nhất kiến chung tình? Nhưng sao lại có cảm giác đó?"

Ôn Chi Hàn ngẩn người, không ngờ nàng lại hỏi vấn đề này, ngẫm nghĩ, tình ý trong mắt càng nồng đậm, nói: "Duyệt Nhi, có thể trên thế gian này rất ít người tin rằng có loại cảm tình đến một cách mau chóng, cũng rất ít người tin có loại cảm tình không cách nào hiểu được, ai cũng đều không thể vô duyên vô cớ đối xử tốt với một người. Nhất kiến chung tình, nếu như nàng chưa từng trải qua thì việc này ai lại có thể giải thích rõ ràng được chứ? Ánh mắt đầu tiên trông thấy nàng, liền cảm giác được đó chính là nàng mà thôi."

Duyệt Nhi gật gật đầu, lại hỏi: "Vậy ngươi có xem ta là một con hổ nhỏ không?" Ôn Chi Hàn nhìn dáng vẻ đáng yêu của nàng, cuối cùng nhịn không được, vân vê lỗ tai be bé: "Thích nàng chính là thích nàng, sao còn để ý nàng là gì?"

Duyệt Nhi không hỏi thêm nữa, bàn tay nhỏ bé vẫy vẫy rồi liền xoay người, Tức Mặc Ly hiểu ý, sớm đã bay tới ôm lấy nàng, hướng Ô Điệp Châu mà đi.

Dọc đường đi, Duyệt Nhi ủ rũ không vui, ngay cả Chỉ Thủy chọc nàng nói chuyện cũng không hài lòng. Đêm ấy nàng hỏi Tức Mặc Ly liệu có xem nàng như một con hổ nhỏ hay không, Tức Mặc Ly nói nàng vốn

dĩ chính là một cô hổ nhỏ, nhưng Ôn Chi Hàn bảo y ngay từ đầu đã không hề bận tâm nàng là gì. Vậy Ôn Chi Hàn và Tức Mặc Ly giống nhau sao?

Tức Mặc Ly thấy nàng ngơ ngẩn, vẫn là không nhịn được nói: "Duyệt Nhi, sao vậy?" Bé cưng của y không nói tiếng nào.

Duyệt Nhi nghiêm túc suy nghĩ: "Nếu có một ngày ta đi lạc, người sẽ đi tìm ta chứ?" Ngón tay thon dài của Tức Mặc Ly vân vê lỗ tai nhỏ của nàng: "Sao có thể đi lạc." Trầm ngâm một lúc lại nói: "Nếu như đi lạc, cứ ngoan ngoan ở ngay đấy, ăn ngon ngủ ngon, không có tiền cũng không sao, ta cuối cùng vẫn có thể tìm được nàng."

Duyệt Nhi có chút uể oải, dường như mỗi lần nàng hỏi Tức Mặc Ly một vấn đề mấu chốt, y đều sẽ không đưa ra đáp án mà nàng mong muốn, nhưng chính nàng cũng không biết bản thân muốn một đáp án như thế nào.

Giống như Khanh Lan và Ôn Do sao?

Suy nghĩ của Duyệt Nhi rối nùi, đáp án rõ ràng dường như ở ngay trước mắt, nhưng lại như thể vẫn luôn bị che phủ bởi một lớp sương mù, khiến người khác không thể nhìn rõ chân tướng. Càng nghĩ càng không thoải mái, cuối cùng đôi mắt to tròn đã long lanh hai giọt lệ, suýt nữa thì rơi xuống. Tức Mặc Ly đau lòng vô cùng, nhưng lại không biết nàng bị gì, đành phải ôm chặt hơn chút nữa. Sau đó ngẫm nghĩ, vẫn là gọi Chỉ Thủy bay đến gần chút, tiếc rằng Chỉ Thủy có chọc ghẹo thế nào nàng cũng không hề nói chuyện.

Thất Mệnh và Khổng Tước đưa mắt nhìn nhau, trong lòng Khổng Tước tương đối hiểu rõ, nghĩ thấy chuyện của Khanh Lan đã khiến trong lòng nàng hết sức mơ hồ. Duyệt Nhi rõ ràng thích Lạc Thủy Thượng Thần nhưng lại không hiểu được loại cảm giác này, vẫn luôn được Lạc Thủy Thượng Thần yêu chiều, nàng sợ rằng sự thương yêu này cuối cùng sẽ đi đến điểm tận cùng, sợ Tức Mặc Ly sẽ giống như Ôn Do, chỉ xem nàng như một sủng vật. Mà Lạc Thủy Thượng Thần trước giờ vẫn không hề nghĩ tới vấn đề ấy, yêu thương Duyệt Nhi cơ hồ đã trở thành thói quen. Vì vậy, hai người này chính là cứ như thế….

Khổng Tước hận không thể kéo Duyệt Nhi đến một góc sáng sủa nào đấy, giảng giải toàn bộ kiến thức về tình cảm cho nàng một lượt, té ra vị tiểu tử hổ này bình thường khi xem thoại bản đầu óc đều để đâu đâu sao?

Đương lúc Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi buồn chán mặt ủ màu chau thì Cửu Kiếm, Ngưng Không và Phất Dung từ Thần giới đi tới. Từ lần trước khi Tức Mặc Ly và Duyệt Nhi trầm tu, họ đã quay lại Thần giới, tới nay khi xuất hiện bước đến trước Tức Mặc Ly và Duyệt Nhi đã là cách biệt ba mươi năm. Phất Dung và Ngưng Không đều không có gì, nhưng Cửu Kiếm thì lại không như vậy, giờ phút này nàng đang dùng ánh mắt sâu kín len lén rà soát hai người trước mặt, cũng phát hiện thấy bầu không khí có chút kỳ lạ, suy nghĩ xoay chuyển, không phát ra âm thanh nào.

Ô Điệp Châu là nơi mà lục giới không ai quản thúc, đương nhiên sẽ vừa náo nhiệt vừa nguy hiểm, nơi đây thời thời khắc khắc đều sẽ nảy sinh những vụ việc như cướp và bị cướp, giết cùng bị giết. Phàm là những tiên nhân đã bước chân vào nơi như Ô Điệp Châu, ngoại trừ gia thế hết sức đặc biệt, còn thì đều có tu vi cao thâm. Dù gì cũng không ai hi vọng bản thân chết một cách im hơi lặng tiếng ở Ô Điệp Châu này.

Ô Điệp Châu dạo gần đây càng trở nên hết sức náo nhiệt, ngoại trừ vì đại hội bảo vật ngàn năm một lần không lâu nữa sẽ được cử hành còn có một nguyên nhân rất bí mật cho sự náo nhiệt này, một ngày trước đó, có người dùng Nghịch Viêm mua một mạng người. Nghịch Viêm là gì? Nghĩ chắc hẳn trừ Thần giới thì người bình thường đều biết, Nghịch Viêm chính là vũ khí thuộc hàng tiếng tăm bậc nhất trong Ngũ giới – là một chiếc roi da. Chiếc roi này cùng với Hồng Liên Vãn Ca của Ma Quân Sở Từ của Ma giới, Kim Trám Phủ của Doanh Châu sơn chủ – đều là những vũ khí nổi danh. Vũ khí tốt như vậy, là thứ mà cả đời người đều theo đuổi, bất luận là Thần Tiên Ma Quỷ hay Yêu Nhân.

Vì vậy, tin tức mua mạng người vừa được truyền ra thì chúng anh tài lục giới đang tụ họp ở Ô Điệp Châu gần như sôi sục cả lên, ai nấy đều hăm hăm xoa tay xắn áo, như thể Nghịch Viêm đã là vật trong tay. Cẩn thận nghe ngóng mục tiêu của mình,thế nhưng lại không có được danh tính cụ thể, chỉ nói muốn giết một cô nương trên đầu có hai lỗ tai hổ nhỏ màu tím, đại khái nội trong hai ngày nữa sẽ đến Ô Điệp Châu. Vì vậy, khách điếm cùng tửu lâu ở gần cổng vào Ô Điệp Châu mấy ngày nay đều đông nghịt khách, ngay cả

một cây cổ thụ nhỏ trong khách điếm cũng ngồi chật người là người, ai nấy đều dài cổ hướng mắt về nơi khi tới Ô Điệp Châu nhất định sẽ bước qua đó – Ô Điệp Nhai.

Nghe nói là một tiểu cô nương, những bậc tài ba tâm cao khí ngạo ấy từ trước giờ cũng chưa từng tư lự vấn đề bản thân liệu có giết được hay không, dù gì trong lục giới, nữ tử tu vi cao thâm không phải là nhiều. Bọn họ chỉ lo lắng bị kẻ khác nhanh chân đến trước.

Chập tối ngày thứ hai, khi những sát thủ đang ôm cây đợi thỏ quanh Ô Điệp Nhai sắp rơi vào mộng đẹp thì trên Ô Điệp Nhai xuất hiện một đoàn người. Nam tử đi trước toàn thân bạch y, phủ lên dáng dấp tao nhã, dưới ánh tịch dương của buổi chiều tà, mơ hồ tựa như ảo ảnh, toàn thân y không nhiễm bụi trần, từ trên Ô Điệp Nhai đạp không bước xuống, giống như từ nơi Cửu Thiên đằng vân hạ bước, bộ bộ sinh liên, thần sắc xa xăm, phong hoa tuyệt đại, không một nam tử thế gian nào có thể so sánh. Đợi đến khi y từ từ bước đến gần một chút, mọi người trông thấy dung mạo mà không bút mực nào có thể miêu tả kia thì ánh mắt đều không hề chớp lấy một cái. Có vài thiếu nữ định lực kém một chút , trực tiếp từ trên cây ngã xuống, trên mũi còn chảy xuống hai hàng máu.

Tiếng "bịch bịch" rớt xuống đất so với ánh mắt chăm chú của mọi người dường như khiến nam tử càng khó chịu hơn, y thản nhiên ngước mắt nhìn, người nào người nấy chỉ cảm thấy một luồng hàn ý ập tới, lập tức nín thở, không dám gây tiếng động nữa. Lúc này ở khoảng cách gần như vậy mới đột nhiên phát hiện trong ngực nam tử ôm một tiểu cô nương đang say ngủ, tất thảy ánh mắt đều lóe sáng đánh giá, đáng tiếc chỉ nhìn thấy nửa khuôn mặt trắng nõn, trên mái tóc đen còn có hai lỗ tai nhỏ màu tím. Ánh mắt chúng nữ tử nhanh chóng nhìn chòng chọc tiểu cô nương như muốn đục lỗ trên đó, chúng nam tử thì không có quá nhiều phản ứng, người thì cúi đầu, người thì lặng lẽ tìm kiếm mặt nạ bên trong túi càn khôn hay bên trong đỉnh….

Nam tử chậm rãi đi vào trong Ô Điệp Châu, đoàn người phía sau y đương nhiên cũng nối gót đi theo. Mọi người đều đã quen nín thở ngây ngốc đứng ở đó, mãi đến khi bóng dáng nam tử biến mất nơi Ô Điệp Nhai.

… Một khoảng lặng kỳ lạ… …

Kế đó là một giọng nữ hoảng hốt kêu lên: "Tiểu cô nương mà nam tử ấy ôm trong ngực vừa rồi không phải là có hai lỗ tai nhỏ màu tím đó sao?"

… … Im lặng… …

Rồi một giọng nam thô lỗ vang vọng khắp Ô Điệp Nhai: "Con mẹ nó, lão tử vậy mà lại đi nhìn một nam tử đến độ quên luôn chính sự, mặt mũi ông đây thật vứt xuống tứ hải luôn cho rồi… …"Mọi người ai nấy đều trầm mặc, kế đó thì một trận sục sôi, nháy mắt những kẻ ám sát ở Ô Điệp Nhai đều hướng vào bên trong thành tìm tung tích của đoàn người vừa rời đi…

55. Chương 55: Ôm Cây Đợi "hổ"(1)

Sáng sớm, trong Thanh Phong Các lớn nhất Ô Điệp Châu.

Lúc Duyệt Nhi mới vừa được Tức Mặc Ly ôm ra khỏi phòng, ngồi vào bàn ngọc, đối diện với cảnh tượng bên ngoài, nàng vẫn ngây ngẩn không biết đang suy nghĩ gì, giống như chuyện gì cũng không khơi gợi được hứng thú trong lòng nàng.

Cửu Kiếm và Khổng Tước vừa dùng ánh mắt vừa kết hợp cả truyền âm để trao đổi với nhau. Hai người phụ nữ có tính cách tương tự lại vô cùng nhiệt tình phối hợp với nhau rất nhịp nhàng, cảm giác chỉ hận gặp nhau quá muộn màng này khiến cho ngay cả Thất Mệnh đang đứng cách bọn họ xa nhất cũng cảm nhận được một cách mãnh liệt. Cửu Kiếm kể rất chi tiết tỉ mỉ cho Khổng Tước biết về quan điểm cá nhân của nàng, nàng đã định nghĩa Duyệt Nhi là hình tượng của một tiểu cô nương cầu yêu mà không được, còn Tức Mặc Ly là tên đầu gỗ. Sau khi hai người thảo luận, rốt cục quyết định sẽ tiến hành giáo dục lâu dài cho Duyệt Nhi, Giờ phút này, hai nàng trao đổi ánh mắt với nhau kết thúc thương lượng, cùng gật đầu một cái, cứ thế mà làm!

Cửu Kiếm tiến lên một bước ,hành lễ nói: "Duyệt Nhi cô nương, nơi này náo nhiệt như vậy, không bằng thuộc hạ dẫn người đi dạo một vòng, nhân tiện có thể tâm sự chuyện con gái với nhau?" Duyệt Nhi vốn

không muốn di dạo, tiếc rằng một câu "tâm sự chuyện con gái với nhau" của Cửu Kiếm lại làm cho nàng dao động, lập tức gật đầu.

Tức Mặc Ly còn chưa lên tiếng, Phất Dung liền nhịn không được nói: "Cửu Kiếm, cô đang muốn quấy rối à, tin tức ngày hôm qua chúng nhận được còn chưa đủ nghiêm trọng sao? Cô còn dám dẫn Duyệt Nhi cô nương ra ngoài?" Cửu Kiếm và Khổng Tước bắt đầu hơi lo lắng. Hiện tại Ô Điệp Châu năm giới, a, hoặc nói là cao thủ lục giới đều đang đuổi giết Duyệt Nhi, các nàng cũng không dám mạo hiểm như vậy. Duyệt Nhi nhất thời không nghe thấy mọi người nói chuyện, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thất vọng, mình thật sự là sủng vật của y, đi chỗ nào cũng không được tự do!

Tức Mặc Ly thấy nét mặt Duyệt Nhi có chút oán hận, im lặng một lúc rồi nói: "Duyệt Nhi, nàng muốn đi?" Duyệt Nhi gật gật đầu, thiếu chút nữa còn mở to hai mắt. Đôi mắt của Tức Mặc Ly tối sầm lại, không nói gì, phất tay từ trong đỉnh lấy ra một chiếc lược gỗ nhỏ vô cùng tinh xảo, nhẹ nhàng chải tóc cho Duyệt Nhi, dưới biểu hiện trợn mắt há miệng như gặp quỷ của mọi người, y tao nhã tết cho Duyệt Nhi hai cái bánh bao trên đầu, vừa vặn che giấu hai lỗ tai nhỏ vào trong.

Vừa lòng đánh giá đầu bánh bao đáng yêu ngay trước mắt, mái tóc ấy tô điểm khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi càng trắng mịn đáng yêu, Tức Mặc Ly áp chế suy nghĩ muốn hôn nàng, quay đầu nói với Cửu Kiếm: "Không được có sơ xuất gì." Cửu Kiếm không ngừng gật đầu, lôi kéo Duyệt Nhi và Khổng Tước đi về hướng náo nhiệt nhất.

Ngưng Không nhìn tầm mắt của Tức Mặc Ly luôn dán vào bóng dáng Duyệt Nhi, nói: "Chủ thượng, ngài không đi theo sao?" Tức Mặc Ly lắc đầu: "Có lẽ bởi vì ta nên nàng mới rầu rĩ không vui như vậy." Ngưng Không yên lặng lui sang một bên, Phất Dung và Thất Mệnh suy nghĩ một lúc, cũng không theo sau.

Tức Mặc Ly ngồi trong chốc lát, lại đứng lên ra bên ngoài nhìn xem, rồi lại ngồi xuống, lại đứng lên, cứ như thế, lúc Ngưng Không thấy hai mắt đều hoa hết cả lên thì Tức Mặc Ly thản nhiên nói: "Không để cho nàng phát hiện ra ta là được rồi." Có lẽ là cảm thấy ngượng ngùng, y vừa nói xong liền biến mất ngay trước mặt Ngưng Không .

Mọi người: . . . . . Có phải Lạc Thủy thượng thần kiêu ngạo đáng thương như vậy vẫn sẽ lạc mất cô hổ nhỏ Duyệt Nhi, không lạc mất nha, Cửu Kiếm Khổng Tước lôi kéo Duyệt Nhi bước vào "Yếm Phường" nổi tiếng nhất Ô Điệp Châu ,thậm chí là nhất lục giới thì không trở ra nữa, Yếm Phường, tên như ý nghĩa, Tức Mặc Ly dứt khoát dừng bước, lẳng lặng giấu mình vào một bóng râm ở khoảng giữa hai lầu các.

Mà trong Yếm Phường, Cửu Kiếm Khổng Tước bảo người đo vóc dáng của Duyệt Nhi, thuận tiện ngồi trong gian nữ trà riêng trong Yếm Phường bắt đầu giáo dục vấn đề Tình Yêu.

Cửu Kiếm: "Duyệt Nhi, người thích chủ thượng sao?" Duyệt Nhi suy nghĩ một lúc, gật gật đầu: "Thích, rất thích." Cửu Kiếm vừa lòng gật đầu: "Vậy người có muốn luôn ở bên cạnh ngài ấy?" Duyệt Nhi thì thầm nói: "Ta không biết, bây giờ ta ở bên cạnh y, như vậy đã rất tốt rồi." Cửu Kiếm nói: "Người không sợ cuối cùng ngài ấy cũng giống như Doanh Châu sơn chủ, yêu một nữ tử khác?"

Duyệt Nhi bị nói trúng suy nghĩ mấy ngày nay của nàng, thành thật nói: "Sợ." Mấy ngày nay, đã vô số lần nàng nghĩ đến có một cô nương khác thay thế mình nằm trong lòng của Mặc Ly, chỉ nghĩ thôi đã khiến nàng thở không nổi.

Cửu Kiếm trông thấy dáng vẻ của Duyệt Nhi, càng nói lời thâm ý: "Cho nên nói, người yêu chủ thượng rồi."

Duyệt Nhi bị dọa đến ngẩn người, lẩm bẩm nói: "Yêu?" Là tình yêu trong thoại bản sao? Là cảm giác Ôn Chi Hàn đối với nàng?

Khổng Tước nhịn không được nữa nói: "Chính là tình cảm ta dành cho Thất Mệnh đó. Bất kể y có thích ta hay không, đối với ta như thế nào thì ta đều nguyện ý đi theo y, chờ y hồi tâm chuyển ý. Đó cũng là tình cảm Khanh Lan đối với Doanh Châu sơn chủ, cũng là tình cảm Doanh Châu sơn chủ đối với Thược Dược. . . . . ."

Nhắc tới đến Doanh Châu sơn chủ và Khanh Lan, Duyệt Nhi lại yên lặng, không biết đang suy nghĩ gì, đợi đến lúc Cửu Kiếm nhịn không được nữa thì Duyệt Nhi mới chậm rãi nói: "Vậy tình cảm Mặc Ly dành cho ta, giống Doanh Châu sơn chủ đối với Khanh Lan hay là đối với Thược Dược đây?"

Vấn đề này vừa được đưa ra đã làm khó cả Cửu Kiếm và Khổng Tước. Trong lòng Cửu Kiếm cũng có chút do dự, nàng cũng có thể xem như đã nhìn thấy từng ngày trưởng thành của chủ thượng nhưng chưa bao giờ thấy y có tình cảm với bất cứ ai, chỉ lạnh nhạt thoáng qua khiến cho người ta không rõ y có đang vui vẻ hay không. Y cưng chiều Duyệt Nhi, nhưng mà, ai biết đó là tình cảm gì? Có lẽ giống như tình cảm Doanh Châu sơn chủ đối với Khanh Lan, chỉ xem nàng ấy là thú cưng của mình? Khổng Tước cũng có suy nghĩ như thế, dù sao tâm tư của một người như Lạc Thủy Thượng Thần cũng không phải mấy người các nàng có thể suy đoán được.

Khổng Tước lặng lẽ nói: "Duyệt Nhi cô nương, vậy vì sao người không tự hỏi Lạc Thủy Thượng Thần?" Sắc mặt Duyệt Nhi cũng trở nên ảm đạm : "Lần trước ta cũng từng hỏi y, có phải xem ta là con hổ nhỏ hay không. Y nói, ta vốn là con hổ nhỏ."

Khóe miệng của Cửu Kiếm và Khổng Tước giật giật, đáp án này có rất nhiều nghĩa, quả thật cũng chỉ có người không mẫn cảm cẩn thận suy nghĩ như Lạc Thủy Thượng Thần mới có thể nghĩ ra.

Duyệt Nhi thở dài, Cửu Kiếm không đành lòng nói: "Vậy người khiến cho ngài ấy yêu người. Bằng không nếu ngài ấy xem trọng nữ tử hoặc nam tử khác, vậy người làm sao bây giờ." Duyệt Nhi ngẩng đầu, lại một lần không biết trọng điểm câu nói ở đâu: "Yêu nam tử? Giống Kha Mộ Thanh và Đông Hải Thái Tử sao?" Cửu Kiếm và Khổng Tước hưng phấn gật gật đầu. Từ lần trước đi Nam Hải trở về, Cửu Kiếm đã trắng trợn thu thập các loại bí tịch ướt át, lúc tính ra cũng đã hơn vạn quyển, nhất là loại nam nam v.v.. lại càng sưu tập vô hạn. Mà Khổng Tước là cô nương Ma tộc theo đuổi Thất Mệnh mấy trăm năm, khụ khụ, đương nhiên cũng không lạc hậu.

Vì thế, đề tài từ chuyện Duyệt Nhi hoàn toàn di dời sang đề tài nam nam làm trung tâm.

Chờ Yến Phường mang đồ lên cho Duyệt Nhi thì hoàng hôn đã buông, mặt trời đã lặn xuống núi tây. Hai lỗ tai nhỏ bé của Duyệt Nhi đều dựng thẳng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Cửu Kiếm và Khổng Tước tỏ vẻ tương đối hài lòng với nội dung buổi nói chuyện ngày hôm nay, ngoại trừ một vài đề tài râu ria.

Mới vừa bước ra khỏi cửa Yến Phường bí ẩn thì cặp mắt sắc bén của Cửu Kiếm và Khổng Tước liền nhìn thấy Tức Mặc Ly đang thản nhiên đứng dưới bóng râm, vẫn dáng vẻ rất chi là thu hút không thể xem thường. Thấy Duyệt Nhi đi ra, liền phi thân đến ôm lấy Duyệt Nhi, vuốt nhẹ sống mũi của nàng, hỏi: "Đói bụng chưa?" Duyệt Nhi gật gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng khôi phục nụ cười như trước, Tức Mặc Ly rất vừa lòng nhìn bộ dáng vui vẻ của nàng, trong lòng có phần khen ngợi Cửu Kiếm và Khổng Tước, ngay sau đó, suy nghĩ của y hoàn toàn rạn vỡ.

Chỉ thấy Duyệt Nhi cọ cọ đầu trong lòng y rồi mới chờ mong hỏi: "Mặc Ly, không phải người và Đạp Vũ sư phụ có một chân1 chứ?" Giờ có thể lý giải vì sao lần trước khi nàng nói Đạp Vũ sư phụ đối xử với nàng rất tốt thì Tức Mặc Ly nổi lên sát khí.

1 quan hệ bất chính (nguồn: zhidaobaidu)

Cảm giác được ánh mắt còn lạnh hơn sương giá của Tức Mặc Ly, Cửu Kiếm, Khổng Tước đành đỡ trán: . . . . . .

56. Chương 56: Ôm Cây Đợi Hổ (2)

Đại hội bảo vật ngàn năm tổ chức một lần diễn ra ở một chỗ tương đối rộng lớn, trung tâm là một gốc cây không biết mấy vạn năm tuổi làm Triển Vật Đài (đài trưng bày bảo vật), phạm vi chung quanh rộng khoảng mấy trượng. Cách đó không xa, Cửu Kiếm lấy ra một tấm vải cẩm vân tốt nhất lót lên một nhành cây cao to, Tức Mặc Ly liền ôm Duyệt Nhi phi thân ngồi lên, tư thái tiêu nhiên, tao nhã vô hạn. Nơi này đối diện với trung tâm Triển Vật Đài, có góc nhìn rất tốt. Đám người Cửu Kiếm, Thất Mệnh đứng trong khoảng không ở phía sau mười bước, cũng rất hứng thú nhìn về phía Triển Vật Đài.

Ô Điệp Châu vốn là nơi người trong ngũ giới trao đổi bảo vật, bảo vật nhiều không biết bao nhiêu mà nói. Mà đồ vật được trưng bày trong đại hội bảo vật đương nhiên là thứ vừa quý lại vừa hiếm khắp lục giới. A, ban nãy có người mới bán bình ngọc của Quan Thế Âm bị người ta trộm, bị linh lực từ bốn phương tám hướng phóng tới đánh te tua rơi xuống đài. Còn có một nam tử Ma tộc bán thứ mà nam tử cần dùng "Nhất

Dạ Thất Thứ Hoàn" (một đêm bảy lần), bị những kẻ tự xưng là nhân sĩ chính phái và lão đại đám Ma giới cảm thấy được số lượng bảy lần này quá ít, làm mất mặt Ma tộc nên bay đến đánh cho hoa rơi nước chảy, sau khi gã đó chật vật buồn bã xuống đài còn bị người ta cướp đi Nhất Dạ Thất Thứ Hoàn khiến cho người ta nhịn không được mà thở than cho kiếp sống bán bảo vật long đong của y.

Càng đến phút cuối, bảo vật lại càng quý hiếm, hấp dẫn đến mức Duyệt Nhi sắp ngủ trong lòng Mặc Ly cũng nhịn không được ngẩng đầu lên, cẩn thận lắng nghe, người dưới đài kêu giá càng lúc càng sôi nổi, lại không dám trực tiếp lên tranh giành, trừ phi y muốn bị cao thủ khắp ngũ giới đuổi cùng giết tận.

Vật cuối cùng được đấu giá chính là một viên đan dược — Mẫu Đơn Nhan. Mẫu Đơn Nhan chính là đan dược được luyện từ nhiều dược liệu cực kỳ khó tìm trong lục giới, hơn nữa, nếu người Tiên giới luyện tiên đan này sẽ phải tổn hại một nữ tử mỹ mạo có tu vi trên mức Đại La Thượng Tiên để ngưng tụ thành, nếu là ngũ giới đương nhiên cũng cần một nữ tử mỹ mạo có tu vi ở mỗi giới tương đương với Đại La Thượng Tiên. Luyện đan dược này vô cùng độc ác lại rất trân quý, ở trong mắt một vài người, nó còn hấp dẫn hơn cả vũ khí Nghịch Viêm, đã mấy vạn năm chưa từng có người luyện thành viên đan dược này.

Quả thật, nó là một viên thuốc thần kỳ, cho dù bà lão tám mươi tuổi ăn vào thì ngoại hình cũng có thể khôi phục lại dáng vẻ của thiếu nữ mười sáu tuổi, chỉ cần lúc người ăn nó nghĩ mình có dáng vẻ gì thì liền có thể biến thành dáng vẻ đó, không hề có tỳ vết nào.Những người sống không biết bao nhiêu năm nhất định sẽ có một vài chấp niệm với hình dáng của bản thân mà không muốn cho người khác biết.

Người trên Triển Vật Đài vừa mới giới thiệu xong thì cả Đại hội đều xôn xao. Đừng nói đám nữ tử, cho dù là đám nam tử cũng vô cùng kích động. Lòng ai mà không thích đẹp, bất luận nam nữ già trẻ, đương nhiên cũng có nam tử vì muốn mang lại niềm vui cho ai đó.

Hai lỗ tai của Duyệt Nhi hưng phấn dựng lên, giọng nói nhu mềm: "Quả thật thần kỳ như thế sao?" Trong đôi mắt của Tức Mặc Ly ánh lên nét dịu dàng: "Duyệt Nhi muốn?" Duyệt Nhi lắc lắc đầu, lại gật gật: "Không biết chơi vui không."

Người dưới đài kêu giá càng ngày càng cao, dần dần những người bình thường cũng không dám nói chuyện. Chỉ có tiếng kêu giá vang lên.

"Mười nghìn vạn lượng (một trăm triệu lượng)!" Một giọng nói nữ tử mềm mại đáng yêu có chút gấp gáp nói.

"Một trăm nghìn vạn lượng (một tỷ lượng)!" Dưới đài lại một mảnh ồ lên.

Duyệt Nhi cảm thấy kêu giá như vậy chơi rất vui, cũng muốn thử xem, nhân tiện nói: "Một trăm triệu vạn lượng (một nghìn tỷ lượng)!" Giọng nói nhu mềm truyền vào tai mọi người, ai nấy chỉ cảm thấy một trận tê dại, theo bản năng ngẩng đầu nhìn về nơi phát ra giọng nói. Lúc nhìn xa xa thấy đó là một tiểu cô nương thì đều cười nhạo.

"Tiểu cô nương, một trăm triệu vạn lượng hoàng kim? Cô tuổi còn nhỏ, cướp ở chỗ nào chứ?"

"Tiểu cô nương, đây cũng không phải là nơi để cô đùa giỡn, nhanh chóng về nhà bảo cha mẹ tìm một bé trai đính hôn đi." Lại một tràng cười vang.

Duyệt Nhi không phục, từ túi càn khôn lấy ra tiền vài ngày trước Thất Mệnh nhét vào nói là cho nàng tiền tiêu vặt, lục lọi hồi lâu, lấy ra một xấp lớn ngân phiếu, vô cùng đắc ý giơ giơ lên, cười nói: "Thế này đủ chưa?"

. . . . . .

Thất Mệnh bị đám người Cửu Kiếm dùng ánh mắt thúc giục, bất đắc dĩ bước lên đả kích tiểu công chúa nhà mình: "Duyệt Nhi, ở đây mới chỉ có một vạn lượng (mười nghìn lượng) mà thôi." Duyệt Nhi 'a' một tiếng, lại nói: "Trước khi đi không phải Chi Hàn đã đưa ngân phiếu rất nhiều sao?" Khóe miệng Thất Mệnh co rút: " Mười nghìn vạn lượng thì có, nhưng một trăm triệu vạn lượng, Duyệt Nhi à, bán cả Bồng Lai cũng không nhiều như vậy. . . . . ." Doanh Châu và Bồng Lai hầu như đã lũng đoạn buôn bán của cả Tiên giới, có thể nói về tiền bạc không hề thua kém Ngọc Đế. . . . . .

Duyệt Nhi: ". . . . . Không ngờ ta vẫn còn nghèo như vậy a. . . . . ." Thất Mệnh đỡ trán, chủ tử- hiện giờ người đã là người giàu có nhất ởTiên giới,không phải rất tốt sao? Chủ yếu là số tiền một trăm triệu vạn lượng này chúng ta chưa từng thấy qua. . . . . Vừa mới rồi lúc có người kêu giá mười nghìn vạn lượng thì dưới đài đã có một vị Vương gia nhân gian bị dọa đến độ nôn ra máu được người ta khiêng đi rồi đấy thôi?

Duyệt Nhi ngẩng đầu cười nói: "Vậy không mua, mọi người coi như ta nói đùa đi." Quần chúng xung quanh thấy nụ cười của nàng rất xinh đẹp, dáng vẻ ngọc tuyết khả ái, thật sự cũng không nhẫn tâm trách cứ nàng, liền quay đầu, chuẩn bị xem người kêu giá một trăm nghìn vạn lượng kia còn ở đó không, không ngờ người kia thừa dịp lộn xộn mà chuồn mất, ai nấy đều khinh thường, vậy Mẫu Đơn Nhan liền rơi vào tay nữ tử kêu giá mười nghìn vạn lượng. Nàng kia che khăn sa lụa màu đen, ánh mắt yêu mị, cử chỉ xinh đẹp, mọi người đều có thể cảm nàng ta rất quyết tâm. Chỉ thấy nàng ta nhảy trên đài cao, đang định lấy Mẫu Đơn Nhan.

Một giọng nói tựa suối trong chảy qua đá ngọc vang lên: "Duyệt Nhi, sao có thể hay nói đùa chứ?"

Mọi người kinh ngạc nhìn về phía tiểu cô nương mới vừa rồi, người nói chuyện là vị nam tử đang ôm nàng, khuôn mặt của y ẩn giấu dưới bóng râm cành lá không thể nhìn rõ, chỉ cảm thấy khí chất rung động lòng người.

Nam tử nói xong câu đó, trong mấy người đứng phía sau có một nữ tử thanh tú tiến lên, đúng là Cửu Kiếm.

Nàng bay lên Triển Vật Đài, cười nói: "Một trăm triệu vạn lượng bạc, thứ này là của Duyệt Nhi cô nương nhà ta." Nói xong nhanh chóng từ trong đỉnh lấy ra một túi càn khôn, ở trên đài mở túi càn khôn ra ngay trước mặt người bán, chỉ thấy bên trong đầy những chồng giấy bạc được xếp ngay ngắn, lúc ấy mọi người đều kinh ngạc nói không nên lời. Người bình thường muốn lấy mười nghìn vạn lượng bạc,cũng cần trải qua một quá trình phức tạp mới có thể gom đủ, cô nương này chỉ tùy tiện ném ra, trong túi càn khôn này chỉ sợ không dừng ở con số một trăm triệu vạn lượng! Nghĩ thế gã nhanh chóng thu túi càn khôn vào trong đỉnh, run rẩy phất tay từ trong đỉnh lấy ra viên Mẫu Đơn Nhan được bao bọc trong một kết giới trong suốt, cung kính đưa cho Cửu Kiếm.

Nữ tử che mặt kia vô cùng tức giận: "Ngươi. . . . . ." Lại không nói tiếp được, dù sao số tiền người ta đưa ra lại gấp vạn lần số tiền của mình.

Cửu Kiếm đem viên Mẫu Đơn Nhan trong suốt đưa tới tay Duyệt Nhi, bàn tay nhỏ bé của Duyệt Nhi nhận lấy, phá kết giới, dùng ngón tay vuốt ve. Mẫu Đơn Nhan này cũng rất thần kỳ, bất kể nhào nắn như thế nào đều khôi phục lại hình dáng ban đầu, chọc một cái thì đàn hồi trở về. Duyệt Nhi chơi rất vui vẻ, tay trái nắm chặt nó ném về phía tay phải, chạm phải tay phải thì bắn ngược lại, cứ trái phải như thế, liên tục liên tục. . . . . .

Mọi người: . . . . . vật này dùng để thay đổi dung mạo nha, có được nó không lập tức ăn vào thì cũng dùng kết giới cẩn thận bảo vệ nó? Sao lại chơi đùa giống tiểu cô nương này chứ? Cái này không phải là viên đất sét, mà là Mẫu Đơn Nhan đó, một trăm triệu vạn lượng hoàng kim đó! Thế gian này còn có người nào phung phí của trời như nàng không chứ? Đã có những người không chịu nổi kích thích trước mắt mà nôn ra máu không ngừng,được người khiêng đi.

Tức Mặc Ly thấy Duyệt Nhi chơi vui vẻ như thế, bờ môi gợi lên một nụ cười: "Duyệt Nhi, thích?" Duyệt Nhi vội gật đầu: "Chơi thật vui, thích." Hai mắt to đã cong cong thành hình bán nguyệt, nhanh chóng áp lại gần gương mặt như ngọc của Tức Mặc Ly, hôn lên đấy 'chụt' một tiếng rõ to. Tức Mặc Ly và đám người Cửu Kiếm đều hóa đá . . . . . Duyệt Nhi (cô nương) thật thích làm theo ý mình?

Mặt Tức Mặc Ly có chút nóng, may mà là ẩn trong bóng cây, không ai phát hiện ra sự khác thường của y, chỉ nghe y nhẹ nhàng vỗ về mái tóc đen của Duyệt Nhi nói: "Sau này thu mua hết Mẫu Đơn Nhan, giá gấp mười lần ngày hôm nay." Mọi người kinh ngạc đến ngừng thở, giọng nói của Tức Mặc Ly không lớn, nhưng đối với người có tu vi cao thâm mà nói, vẫn có thể nghe thấy rõ ràng. Lập tức quần chúng gần như choáng váng, một trăm triệu vạn lượng đã là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy, sau này gấp mười lần giá ngày hôm này mà còn thu mua hết? Tin tức này làm người nghe kinh sợ, Cửu Kiếm tiến lên phía trước nói: "Vâng, chủ thượng. Nhưng vì sao thu mua Mẫu Đơn Nhan nhiều như vậy? Có chút phiền toái." Sau này có người tìm nàng, quả thật có chút phiền hà.

Tức Mặc Ly vuốt ve hai lỗ tai hổ be bé cong cong của Duyệt Nhi, tâm tình cũng rất vui vẻ, lần đầu tiên có lòng tốt giải thích thêm: "Duyệt Nhi thích, cho nàng ném chơi."

Ném ! Chơi! Lại có hơn mười người năng lực tiếp thu quá kém bị người ta khiêng đi. Hầu như mọi người đều hướng ánh mắt hâm mộ nhìn chằm chằm như muốn khoét lỗ trên người Duyệt Nhi đang không ngừng đùa nghịch không hề lên tiếng,cũng có vài nữ tử, trừng mắt đến đau mắt hột.

Giờ phút này trên đài cao, trong ánh mắt của nữ tử che mặt đang bốc lửa bừng bừng, lúc này đã tức giận đến cực điểm: "Tiểu tiện nhân, sao bây giờ lại bấu víu vào kẻ khác rồi? Đạp Vũ thượng thần không ở đây, ngươi liền không chịu được cô đơn như vậy sao? Hay là hồng y mỹ nam kia cũng không còn yêu thương ngươi nữa? Một khoảng thời gian lại đổi một người, còn không trùng lặp nữa chứ."

Hơi thở của Tức Mặc Ly đã lạnh hẳn đi, Duyệt Nhi nghe thấy giọng nói ấy, thu hồi lực chú ý từ Mẫu Đơn Nhan trở về, bàn tay nhỏ áp lên người Tức Mặc đang định ra sát chiêu: "Nhu Nhu công chúa?" Giọng nói này, ngữ điệu nói chuyện này, khí tức này, đúng là Nhu Nhu công chúa.

Nhu Nhu công chúa cười: "Còn nhớ rõ ta?" Ánh mắt và giọng nói rất yêu mị, khiến cho bọn nam tử dưới đài cũng không khỏi tâm thần nhộn nhạo, khó tránh tưởng tượng dung nhan sau lớp mạng che. Nhu Nhu công chúa càng vừa lòng, nàng thích cảm giác được mọi người chú ý.

Duyệt Nhi thành thật gật đầu, nói: "Bị Sở Từ hủy dung, còn bị đốt hang ổ, bây giờ ngươi vẫn khỏe chứ?" Câu nói ấy khiến cho đám người Cửu Kiếm ở phía sau đều cười rộ lên, Duyệt Nhi cô nương thật sự rất đáng yêu. Nhu Nhu công chúa đáng thương nghẹn họng, tiến thoái lưỡng nan, tức đến độ khăn che mặt cũng muốn bốc khói.

Duyệt Nhi không nghe nàng ta nói gì, càng cười vui vẻ, từ trong lòng Tức Mặc Ly đứng dậy, dùng linh thức dò xét chỗ đứng của Nhu Nhu công chúa, liền đạp không đi tới. Lập tức bước đến trước mặt Nhu Nhu công chúa, cười ngây thơ: " Không phải ngươi muốn tới lấy Mẫu Đơn Nhan sao?" Nhu Nhu công chúa bị chọc đúng chỗ đau, quay đầu đi, không trả lời.

Đối với Cửu Vĩ hồ tộc luôn xem diện mạo bên ngoài như sinh mệnh của mình mà nói, bị hủy dung cũng gần như là đả kích hủy diệt tính mạng, nhất là Nhu Nhu công chúa vốn là một nữ tử cao ngạo, kiêu căng bốc đồng lại càng nghiêm trọng, mấy chục năm nay hàng đêm nàng ta đều không ngủ được, tìm kiếm lùng sục khắp ngũ giới, thật vất vả mới nghe nói trong Đại hội bảo vật lần này có Mẫu Đơn Nhan xuất hiện, nàng liền cầu xin Vương mẫu nương nương cô cô và phụ vương gom góp đủ tiền để đến đây, cứ nghĩ rằng mọi chuyện sẽ theo ý muốn, rốt cục có thể khôi phục mỹ mạo của bản thân, không ngờ cuối cùng vẫn bị Duyệt Nhi đoạt mất, làm sao có thể nuốt trôi cục tức này.

Bàn tay nhỏ bé của Duyệt Nhi duỗi ra, Mẫu Đơn Nhan màu trắng trong suốt liền xuất hiện trước mặt Nhu Nhu công chúa ,sáng chói khiến cho đôi mắt Nhu Nhu công chúa cảm thấy đau đớn: "Ngươi muốn sao?" Nhu Nhu công chúa muốn dời ánh mắt đi, đáng tiếc thế nào cũng không có cách di dời tầm mắt, đây là vật nàng tha thiết ước mơ, ngay tại trước mặt nàng, như thế nào có thể nói lời cự tuyệt. Nàng ngơ ngác nhìn Mẫu Đơn Nhan, giống như nói mê: "Muốn." Nói xong thủ pháp cực nhanh hướng về Mẫu Đơn Nhan trên tay Duyệt Nhi, chỉ còn thiếu một tấc nữa đã chạm đến Mẫu Đơn Nhan, tiếc rằng Duyệt Nhi đã sớm cảm giác được động tác của nàng ta, bàn tay nhỏ bé thu lại rất nhanh, thân mình vừa chuyển, quay đầu lại mỉm cười xinh đẹp: "Vậy, không, cho, ngươi. Tức chết ngươi!"

Nhu Nhu công chúa thấy không cướp được, lại nghe thấy những lời này, tức giận đến muốn hộc máu, trong lòng hận không thể ngũ mã phanh thây Duyệt Nhi, bàn tay nhanh chóng chuyển động như ẩn như hiện, vô số luồng ánh sáng đánh về hướng Duyệt Nhi, thu chiêu lấy mệnh, Duyệt Nhi không dự đoán được phản ứng của nàng ta lại hung mãnh như thế liền lui lại mấy bước, Nhu Nhu nhận ra sự khác thường, châm chọc nói: "Thì ra đã biến thành một con mù. Cũng đúng, rời khỏi Đạp Vũ thượng thần, ngươi ngày càng suy bại."

Hôm nay Duyệt Nhi bị nàng ta châm chọc như thế, cũng chẳng nghĩ nhiều, nhưng vẫn nghe thấy ý sỉ nhục trong lời nói, đôi mắt to ánh lên ý sắc lạnh, ổn định thân người, tay cũng bắt đầu liên tục phát động công kích, bắt đầu phòng ngự, hai người cứ vậy đánh nhau trên Triển Vật Đài. Tay áo bay tán loạn, hai luồng khí tức khác nhau cùng va chạm tại một chỗ, trong thoáng chốc ánh sáng đan xen, gió to nổi lên bốn phía. Duyệt Nhi ra tay vừa nhanh vừa dứt khoát, nàng không lấy Huyền Oanh Lưu Ly trượng ra, tay không chém từng luồng sát khí chứa đầy linh lực về bốn phía, Nhu Nhu công chúa hoảng hốt trong lòng, lần trước lúc

gặp Duyệt Nhi, ngay cả tiên thân Duyệt Nhi cũng chưa tu thành, mà mình lúc ấy đã ở tu vi Cửu Thiên Huyền Tiên, hiện giờ đã mấy chục năm sau, nàng ta đã đạt cảnh giới cao nhất của tu vi Đại La Thượng Tiên, nhưng linh lực và pháp lực của Duyệt Nhi còn mạnh hơn nàng rất nhiều, phương thức chiến đấu vừa nhanh lại vừa dứt khoát, hoàn toàn không giống dáng vẻ dễ bị ức hiếp trước kia.

Duyệt Nhi càng lúc càng nhanh, ngón tay không ngừng biến hóa, Nhu Nhu công chúa phải dùng toàn lực ứng phó, khăn che mặt cũng bị cuồng phong và linh lực của Duyệt Nhi thổi bay, mọi người dưới đài vừa nhìn thấy liền hít sâu một hơi, trên gương mặt trắng nõn của Nhu Nhu công chúa, bên trái bên phải đều có hai vết sẹo rộng bằng ngón tay, bởi vì gương mặt và ngũ quan của nàng đều rất xinh đẹp, mang theo hai vết sẹo dài lại khiến cho người ta có cảm giác vết sẹo ấy càng nổi bật. Lúc này Nhu Nhu công chúa vô cùng giận dữ, châm biếm: "Không thể tưởng được trong mấy chục năm ngắn ngủi, ngươi cũng có chút dáng vẻ tu tiên, chẳng lẽ nhận được mấy ngàn năm linh lực của nam nhân nào, hay là? Cùng nhiều nam tử song tu mà được? !" Mày liễu của Duyệt Nhi nhướn lên, đang chuẩn bị ra tay, Tức Mặc Ly đã sớm phi thân đến, chỉ nhẹ nhàng vung tay lên, bạch quang chợt lóe, Nhu Nhu công chúa liền bị đánh rơi xuống đài.

Nhu Nhu công chúa nôn ra một ngụm máu, trong lòng biết không ổn, nhanh chóng truyền tin về địa điểm của nàng cho các trưởng lão biết. Đột nhiên phát giác chung quanh lặng ngắt như tờ, lập tức ngẩng đầu, vừa nhìn liền ngây người.

57. Chương 57: Ôm Cây Đợi Hổ (3)

Vừa mới rồi Tức Mặc Ly tiêu nhiên ngồi ở trên cây, tuy rằng mọi người bị dáng vẻ tao nhã của y làm cho khuất phục, nhưng cũng cảm thấy nam tử sủng ái một cô nương như vậy nhất định là kẻ bỡn cợt với đời, hoặc trên mặt có chỗ nào đó không đầy đủ, tỷ như dung mạo, bằng không nhất định không cần lấy lòng một vị cô nương như vậy. Không ngờ hiện giờ thấy y phi thân lên đài, chỉ nhẹ nhàng vung tay lên liền ôm lấy tiểu cô nương kia, dung nhan hoàn toàn hiện rõ trước tầm mắt mọi người, dung mạo ấy còn chói sáng hơn cả ánh mặt trời rực rỡ trên trời xanh, rất nhiều người đều thở không nổi, theo bản năng nheo mắt lại.

Trong lòng Nhu Nhu công chúa vừa tức vừa đố kỵ: "Tiểu tiện nhân ngươi thật đáng ngưỡng mộ, ngoại trừ dựa vào nam nhân, ngươi còn có năng lực nào khác chứ?" Đám nữ tử dưới đài vốn là có chút ghen tị, hiện giờ thấy Nhu Nhu công chúa luôn miệng nói Duyệt Nhi như vậy, lại vừa nhìn thấy Tức Mặc Ly ra tay đánh Nhu Nhu công chúa, cũng nghĩ Duyệt Nhi chẳng qua chỉ dựa vào nam nhân mới được như thế, bắt đầu xù xì bàn tán.

Đột nhiên có người lớn tiếng nói: "Trên mái tóc đen của tiểu cô nương này không phải là cái tai hổ màu tím sao?" Vừa rồi khi Duyệt Nhi đang đánh nhau, vô ý bị Nhu Nhu công chúa dùng linh lực đánh lên mái tóc, giờ phút này hai lỗ tai be bé đã lộ ra. Hôm nay Cửu Kiếm giúp nàng chải tóc thành hai cái bánh bao như mấy ngày trước Tức Mặc Ly chải tóc cho nàng, nói là không để cho người khác chú ý. Duyệt Nhi cũng không nghĩ nhiều, hiện giờ nghe tất cả mọi người dưới đài bắt đầu ồ lên, cũng có chút kỳ quái, hai lỗ tai của nàng rất kỳ lạ sao? Sao mọi người đều có dáng vẻ kinh ngạc như thế?

Dưới đài mọi người đều hăm he, hôm nay không lấy được Mẫu Đơn Nhan, giết tiểu cô nương kia lấy Nghịch Viêm cũng không tệ, huống hồ, giết nàng còn có thể lấy được Mẫu Đơn Nhan, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao. Một vài người tu vi cao thâm bay về hướng trung tâm đài. Nam tử áo trắng kia không biết nguồn gốc ở đâu, nhiều người công kích như vậy cũng chẳng hề lo lắng. Từ không trung có một đội nhân mã vội vàng tiến đến, bọn họ đều đi về hướng Nhu Nhu công chúa. Đám người Cửu Kiếm ở bên cạnh thấy thấy thế khẽ nhăn mày, trong đó lại có người của Thần tộc! Hơn nữa còn là tu vi cao nhất của Thượng Thần.

Theo Nhu Nhu công chúa đến Ô Điệp Châu có vài vị trưởng lão và mấy vị thần sứ tu vi thượng thần của thần tộc. Bọn họ ở giữa không trung nâng Nhu Nhu công chúa lên, trong đó có một vị trưởng lão nghiêm khắc quát: "Nhu Nhu công chúa có phần quá manh động rồi, cũng không nhìn xem là ai, y há có thể là người để cho cô trêu chọc?" Dù sao Nhu Nhu công chúa cũng là công chúa của Cửu Vĩ vương tộc, cũng có tu dưỡng một số ngôn hành cử chỉ nên có, nhưng bởi vì lần trước nàng ta bị hủy dung, Đạp Vũ thượng thần lại trở về Thần giới, trong lòng có chút cố chấp thành điên cuồng, hôm nay nói chuyện không lựa lời, rõ ràng là có tâm ma rồi.

Mà đám trưởng lão lần trước đem người giao cho Nhu Nhu công chúa, không ngờ nàng ta vì tư lợi bản thân, để Duyệt Nhi tránh được một kiếp, bây giờ xem ra nhổ cỏ chưa nhổ tận gốc, hậu hoạn vô cùng. Hôm nay lại gặp phải hậu hoạn lớn như thế ở đây, mấy vị trưởng lão đều có chút muốn khiển trách Nhu Nhu công chúa, thầm nghĩ Nhu Nhu công chúa này tùy hứng quá mức, chỉ sợ sẽ mang đến đại nạn cho Cửu Vĩ Hồ.

Nhu Nhu công chúa nhìn thấy có vài vị thượng thần bên cạnh mình nên cười lạnh nói: "Thế nào. Bây giờ không dám tiến lên rồi sao? Cũng đừng quên căn dặn của nữ nhân kia." Mấy vị thượng thần này rất bất mãn đối với nàng ta, chỉ hừ lạnh một tiếng. Nhưng quả thật lại không dám làm trái mệnh lệnh của bề trên, liếc nhìn nhau, trong lòng nghĩ đợi lát nữa thừa dịp rối loạn sẽ ra tay.

Chẳng qua trong chốc lát, hơn mười vị tu vi cao thâm các giới hoặc là Thiên Ma, hoặc Yêu Tướng, hoặc Tiên Quân đều bay lên Triển Vật đài.

Cái mũi nhỏ của Duyệt Nhi ngửi ngửi, cảm thấy dân số đã đông lên nhiều, cười nói: "Các người muốn lấy thịt đè người à?" Giọng nói nhu mềm của nàng vừa cất tiếng hỏi, gương mặt dày của các vị tự xưng là tu vi cao thâm đều đỏ bừng, trước mắt đúng là bọn họ giống như đang muốn tập hợp lại đánh nhau với nàng và nam tử kia. Nhưng vì Nghịch Viêm, trong lòng bọn họ âm thầm tìm một lý do để có thể cảm thấy yên tâm thoải mái, cũng không có ý định dừng lại.

Vài vị thượng thần cũng tiến lên trên đài, lấy ra vũ khí, thầm nghĩ cho dù vị kia có tu vi cao hơn nhưng cùng một lúc đối phó với bốn người bọn họ cũng phải hao tốn công sức, huống chi Thần Quân này còn có điểm yếu, chính là vị tiểu cô nương mà bề trên đã ra lệnh giết, ha ha, thần nếu có điểm yếu, vậy sẽ không chịu nổi một kích .

Tức Mặc Ly chỉ thản nhiên quét mắt nhìn mọi người trên đài, không hề lộ ra cảm xúc gì, thấy Duyệt Nhi có chút lo lắng, xoa nắn hai lỗ tai be bé của nàng: "Sợ sao?" Duyệt Nhi lắc đầu: "Đánh nhau chơi rất vui." Tức Mặc Ly im lặng một lát rồi nói: "Lần này nàng đừng chơi, để cho ta." Duyệt Nhi có vẻ hơi thất vọng, 'ừ' một tiếng.

Đứng bên kia, trái tim của Thất Mệnh và Khổng Tước đều đã treo lơ lửng ngay cuống họng, bọn họ chưa từng thấy qua trận đấu như vậy! Một người trong số đó cũng có thể dễ dàng bóp chết bọn họ. Tuy rằng Thất Mệnh không muốn thừa nhận chuyện này là thật, nhưng lúc này cao thủ trong lục giới đều tề tựu về đây đang chuẩn bị giết Duyệt Nhi khiến y lo lắng không yên. Đảo mắt thấy sắc mặt của Lạc Thủy thượng thần vẫn thản nhiên, lại nhìn mấy vị thượng thần bên kia, nhất thời cảm thấy vô lực.

Cửu Kiếm Phất Dung Ngưng Không không hề chớp mắt, giống như đang xem trò vui gì đó. Cửu Kiếm cười nói: "Phất Dung Ngưng Không, hôm nay chủ thượng sẽ lấy ra vũ khí, lâu rồi ta chưa nhìn thấy Cửu Diệu." Biểu cảm nhàn nhã giống như lúc nào cũng chuẩn bị sẵn hạt dưa vừa cắn vừa xem. Phất Dung, Ngưng Không không trả lời, dáng vẻ hết sức nghiêm túc xem trò vui.

Dưới đài trái lại hết sức căng thẳng, cũng không biết ai hô một tiếng, trận quần đánh của đám lão đại tu vi cao thâm trong lục giới sắp bắt đầu rồi. Duyệt Nhi nghe thấy động tĩnh, có chút sợ hãi. Tức Mặc Ly ôm nàng, thân mình chuyển động cực nhanh, một bàn tay bắn ra pháp thuật, biến hóa không ngừng xuyên qua xuyên lại giữa đám người như con thoi, liên tục có người ngã xuống, mấy vị thượng thần liếc nhìn nhau, rút kiếm tiến lên. Trong đó có một vị ra chiêu dồn ép muốn đánh vào điểm trí mạng của Duyệt Nhi, Tức Mặc Ly có chút không kiên nhẫn, nhiều người như vậy đánh hết thật sự có hơi phiền toái, tốc chiến tốc thắngg đi, vung tay lên lấy ra một thanh đao.

Đúng vậy, vũ khí Tức Mặc Ly dùng là đao, thân đao dài bằng nửa thân người, rộng bằng hai bàn tay, mũi đao thu nhỏ vểnh lên trên, tựa như một vầng trăng non mỏng mảnh, cả thân đao đều bao phủ trong một tầng ánh sáng màu vàng, hay có thể nói, khi nó xuất hiện đã thay đổi không khí xung quanh trở thành màu vàng vấn vương bao lấy thân nó. Cái chuôi mang ánh vàng rực rỡ, đúng là vũ khí thần binh đủ để làm chói mù đám mắt chó– Cửu Diệu.

Tức Mặc Ly vừa mới nâng đao lên, mấy vị thượng thần kia nhìn thấy Tức Mặc Ly lấy vũ khí ra thì sớm đã rối loạn tâm thần, cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ, đưa mắt trao đổi, cuối cùng nhất quyết cùng nhau bay mất. Mọi người trên đài đều nhìn nhau, thấy mấy vị thượng thần lại ra đi như vậy, cuộc ẩu đả vừa rồi chẳng có kết quả tốt đẹp nào, còn tổn hại nhiều người như thế, trong lòng cũng biết không địch lại, từng người từng người yếu ớt nói một tiếng: sau này còn gặp lại, lợi dụng tốc độ nhìn không kịp liền

biến mất khỏi đài. Nói đùa, bọn họ chỉ muốn Nghịch Viêm mà thôi, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ sẽ dùng mạng ra đánh đổi? Chờ tiểu cô nương đi một mình sẽ từ từ tiêu diệt cũng không muộn.

Đám nữ tử dưới đài đều nhìn đến ngây người, lúc này hận không thể lăn đến ngay trước mặt Tức Mặc Ly để y liếc nhìn mình một cái, nam tử như vậy lại đối xử rất dịu dàng với tiểu cô nương ở trong lòng, đối với kẻ địch lãnh khốc vô tình, mạnh mẽ vô cùng, phong hoa tuyệt đại, khí chất xuất chúng, dung mạo kinh thế, chỉ cần y xem trọng liếc nhìn một lần cũng đã quá đủ rồi.

Cửu Kiếm bĩu môi nói: "Lại là một trận chiến chẳng có kịch tính gì. . . . . Không thú vị." Khổng Tước trợn mắt há hốc miệng nói: "Sao khi Lạc Thủy thượng thần lấy vũ khí ra thì bọn họ liền chạy mất vậy?"

Cửu Kiếm liếc nàng một cái: "Cửu Diệu cũng không phải là binh khí tầm thường, lấy ra lắc lắc cũng có thể dọa kẻ khác, mặc dù không thể nhìn ra tu vi của chủ thượng, nhưng có thể nhìn thấy chỗ lợi hại của Cửu Diệu, người có thể có được Cửu Diệu, chủ thượng lại có phong tư như thế, bọn họ bị dọa chạy cũng rất bình thường. . . . . ." Hai mắt Khổng Tước lập tức lấp lánh như sao: "Thì ra Lạc Thủy thượng thần lợi hại như vậy !"

58. Chương 58: Ôm Cây Đợi Hổ(4)

Thanh Phong Các.

Lưu Chính đem mọi chuyện xảy ra trong Đại hội bảo vật báo cáo một cách đầy đủ ngọn nguồn cho nam tử đứng bên cửa sổ.

Nam tử nghe xong, quay đầu, nhìn không ra biểu cảm gì: "Hả? Hai lỗ tai nhỏ? Mẫu Đơn Nhan?"

Lưu Chính cung kính nói: "Ma Thượng, tiếp theo nên làm thế nào?" Từ đầu đến cuối y không đoán được Ma Thượng đến đây làm gì, theo lẽ thường đến Đại hội góp vui cũng không phải là việc người sẽ làm.

Trong Ma giới ngoại trừ Sở Từ ra còn có một Ma Quân khác, mà nam tử này đúng là vị Ma Quân ấy– Cốc Quân Tinh.

Cốc Quân Tinh nói: "Chờ ta dặn dò". Sau khi đợi Lưu Chính lui ra, Cốc Quân Tinh phất tay từ trong đỉnh lấy ra một bức tranh đã được cuốn lại.

Bức tranh từ từ mở ra trong không trung, là hình ảnh một nam tử áo đỏ ngồi ở bên giường, dịu dàng hôn môi người nằm trên ấy, tài nghệ cao siêu khiến người xem giống như được nhìn thấy tận mắt, mỗi nét bút mỗi đường họa đều cho thấy người trong tranh rất dịu dàng. Người nằm trên giường là một tiểu cô nương, gương mặt bị nam tử nghiêng người che mất, chỉ thấy trên mái tóc đen huyền bóng mượt có chút rối tựa như nhung gấm trải dài, cùng với hai lỗ tai màu tím nho nhỏ.

Cốc Quân Tinh cười lạnh một tiếng: "Sở Từ, ta bắt được nàng sẽ từ từ tra tấn, xem ngươi có giao Ma Ảnh Châu ra không."

Duyệt Nhi hoàn toàn không biết làm sao. Nếu không phải linh lực của nàng rất chuẩn xác, hơn nữa cảm giác cũng rất linh mẫn thì đã sớm té ngã vô số lần rồi. Thật vất vả cho Cửu Kiếm và Khổng Tước dẫn mình đi nghe hí kịch. Không ngờ đến giữa đường thì Cửu Kiếm và Khổng Tước đồng thời đều không thấy đâu, chỉ bảo nàng cứ ngoan ngoãn đứng ở chỗ này, nàng đã đợi cả ngày mà các nàng còn chưa xuất hiện, không phải là xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào chứ? Duyệt Nhi nghĩ dựa vào linh thức của chính mình mà tìm về Thanh Phong Các hẳn không khó nên một mình ra khỏi lầu hí kịch, kết quả! Trái tim hổ nho nhỏ của nàng hoàn toàn kinh hoảng, thì ra Ô Điệp Châu này rất lớn nha! Vừa ra khỏi cửa nàng liền cảm giác được quả thật có muôn trùng lầu các. Nàng đi đâu tìm Tức Mặc Ly ở Thanh Phong Các đây?

Giờ phút này nàng mới biết rõ bị mù là một chuyện khóc không ra nước mắt như thế nào, tùy ý lần mò đi về nơi ít người, linh thức tìm được một hồ nước ngay phía trước. Duyệt Nhi nhớ tới Tức Mặc Ly từng nói nếu bị lạc thì ngoan ngoãn đứng tại chỗ chờ y, nhưng Duyệt Nhi cảm thấy đứng ở đình trên hồ nước chờ Tức Mặc Ly đến tìm nàng có vẻ thỏa đáng hơn, mục tiêu rõ ràng hơn.

Thật vất vả lần mò đến đình.

Ý? Đây là cái gì? Sao giữa đình lại có cây cột? Lần đầu mới biết đó nha, nàng chỉ biết chung quanh đình có lẽ sẽ có cột, nhưng không biết ở chính giữa còn có cột.

Sờ, sờ, sờ, cây cột còn nóng nữa chứ! Cảm giác này khiến Duyệt Nhi vội thu tay lại, vô cùng khiếp sợ. Cẩn thận ngửi ngửi, rốt cục phát giác đây căn bản không phải là cột gì hết, đây là một người. . . . . .

Duyệt Nhi xấu hổ ngây ngô cười hai cái, xoa xoa lỗ tai nhỏ, cười nói: "Ngại quá, ta nghĩ ngươi là cây cột."

Lúc Cốc Quân Tinh theo nàng tới gần hồ nước cũng đã phi thân vào trong đình, đứng đấy từ từ xem nàng lần mò đi đến. Nói vậy nhưng đứng từ xa không thấy gì, đến khi khoảng cách gần hơn mới phát giác tiểu cô nương này lại là một người mù, Sở Từ tiểu tử kia lại thích một kẻ mù ư.

Vẫn nhìn nàng đang mò mẫm bước đến đình, hiển nhiên y giấu kín hơi thở, nàng không phát hiện y là người, cứ một mực mò mẫm, ngay cả là y thuộc loại người có tính cách không hợp lẽ đời, cũng có chút không nhịn được mà mỉm cười, cô nương này có chút ngốc nghếch. Giờ phút này nghe thấy nàng xin lỗi, Cốc Quân Tinh lui ra phía sau một bước, nói: "Tiểu cô nương, không ngờ cách ôm cây đợi 'hổ' lại hay như thế?"

Duyệt Nhi có chút chút mờ mịt: "Ôm cây đợi 'hổ'?" Cốc Quân Tinh cảm thấy nói không nên lời với thái độ hoàn toàn không đề phòng kẻ khác của nàng, cũng không nhiều lời, trực tiếp dùng hành động giải thích ý của lời nói này. Đúng vậy, Duyệt Nhi bị một dây Ma thừng trói lấy, làm cách nào cũng không thoát ra được, chỉ đành phải phẫn nộ xoay khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn về hướng Cốc Quân Tinh: "Ngươi và Nhu Nhu công chúa đều là người xấu!" Cốc Quân Tinh thật ra rất thẳng thắn thành khẩn: "Tuy rằng ta và nàng ta không phải cùng một hội nhưng ta đúng là người xấu."

Cốc Quân Tinh bay trên không với tốc độ cực nhanh, Duyệt Nhi đáng thương bị kéo đi vô cùng thê thảm, lại phản kháng không được. Cho tới bây giờ Cốc Quân Tinh luôn là một người nhẫn tâm bạc tình, thấy đôi mắt to ngân ngấn lệ của Duyệt Nhi cũng sửng sốt một chút, cuối cùng thả chậm bước chân, trong lòng lại thầm hận chính mình từ khi nào lại học thói thương hương tiếc ngọc nên nói vài lời châm chọc: "Dáng vẻ nhỏ nhắn như thế thật rất hợp lòng người. Khó trách tại sao Sở Từ lại mong nhớ cô nương ngày đêm, nhớ mãi không quên. Chẳng lẽ lời thiên hạ đồn đãi đều là sự thật? Cô nương chỉ có thể dựa vào nam nhân mới sinh tồn được? Theo ta thấy, thật ra nàng càng giống hồ ly tinh hơn cả Nhu Nhu công chúa kia."

Duyệt Nhi vô cùng tức giận, nàng đọc nhiều thoại bản như vậy cũng không phải công cốc, đương nhiên hiểu được ý trong câu nói này của Cốc Quân Tinh. Căn bản là nói nàng không có năng lực, chỉ có thể dựa vào nam nhân, còn có thể câu dẫn nam nhân! Hay là do bọn họ đồn đãi? Nghĩ vậy, trong lòng Duyệt Nhi càng phẫn nộ nhiều hơn: "Ta không có, ta cũng có thể đánh thắng ngươi!"

Cốc Quân Tinh lớn tiếng cười 'ha ha': "Nàng đánh thắng được ta, sao vừa rồi lại ngoan ngoãn bó tay chịu trói?" Duyệt Nhi không phục: "Vừa rồi nếu không phải ngươi giở trò tâm kế, ta sao lại khinh địch để bị ngươi bắt như vậy? Có bản lĩnh thì bây giờ ngươi thả ta ra, chúng ta đánh một trận cho thoải mái, ngươi dám không?" Cốc Quân Tinh không cười : "Tiểu a đầu kia, nàng nghĩ rằng ta không biết gì hết sao, một khi thả nàng ra nàng sẽ truyền tin cho đám nam nhân của nàng, không phải sao?" Duyệt Nhi bị nói trúng tâm tư, mà ma thừng đáng ghét này lại buộc rất chặt, không cách nào truyền tín hiệu ra ngoài được, tất cả linh lực, pháp lực phóng ra ngoài đều bị hấp thu như đá chìm đáy biển, nàng muốn truyền tin cho Tức Mặc Ly và đám người Cửu Kiếm, nào có khó nghe như y nói chứ.

"Hừ, là ngươi không dám thả ta." Duyệt Nhi cũng biết dùng cách khích tướng.

Cốc Quân Tinh rất thẳng thắn: "Ta không dám thả nàng. Thật vất vả mới bắt được. Hơn nữa, ở trước mặt Lạc Thủy thượng thần, ta cũng không có tự tin có thể một mình đánh thắng. Nghe nói ở Thần giới y chính là Chiến thần? Chậc chậc, nam nhân của nàng thực khó lường."

Duyệt Nhi vừa nghe thấy từ 'nam nhân của nàng' thì khuôn mặt nhỏ nhắn đã ửng hồng, trong mắt người ngoài, Tức Mặc Ly lại là nam nhân của mình sao? Vậy mình là cái gì của Tức Mặc Ly? Là sủng vật? Hay là một nữ nhân? Đây chính là vấn đề mà từ lần trước ở Doanh Châu đến nay nàng luôn suy nghĩ, lòng sớm đã vụn nát, lúc này có một chút vui sướng pha lẫn hoảng hốt, liền lập tức hỏi: "Vậy ta là cái gì của y? Sủng vật hay là nữ nhân?"

59. Chương 59: Tức Mặc Ly Và Sở Từ Giao Chiến(1)

Cốc Tinh Quân có chút kinh ngạc, không ngờ Duyệt Nhi sẽ hỏi y vấn đề này, theo lý mà nói y đương nhiên sẽ không nhiều chuyện đến độ việc gì cũng quản, vì vậy câu trả lời của y cũng hết sức thẳng thắn: "Việc này can hệ gì đến ta?" Duyệt Nhi ngẫm nghĩ, thấy lời y nói cũng đúng, liền im lặng không lên tiếng bị y dắt chạy đi.

Cốc Quân Tinh dẫn theo Duyệt Nhi nhanh chóng bay đến Ô Điệp Nhai, liếc mắt thấy cách Ô Điệp Nhai chưa tới một dặm thì càng bay càng nhanh, Duyệt Nhi hết sức chật vật để theo kịp tốc độ của y. Đến bên sườn dốc thì trông thấy hai người Thất Mệnh và Khổng Tước đang đứng canh giữ phía trước, thấy Cốc Quân Tinh lôi Duyệt Nhi tới thì liền nổi giận đùng đùng xông lên giao chiến.

Thất Mệnh là tu vi Thiên Ma, tu vi của Khổng Tước không cao hơn Thất Mệnh, hai người liên thủ đương nhiên vẫn không phải là đối thủ với kẻ có tu vi Ma quân như Cốc Quân Tinh. Phải biết rằng, mỗi lần đến giai đoạn cuối cùng thì càng khó đột phá, tương ứng với cách biệt giữa mỗi giai đoạn sẽ càng lúc càng lớn. Thất Mệnh đã mất một cánh tay, còn Khổng Tước lại vốn là một cô nương tương đối tùy tiện, sử dụng kiếm thường xuyên va chạm với kiếm của Thất Mệnh khiến Thất Mệnh tức giận vô cùng. Cốc Quân Tinh sử dụng chính là Dực Luân hình cung, người của Ma tộc đánh nhau đương nhiên không nói đạo nghĩa, tàn độc cỡ nào cứ thế mà tấn công.

Trong lúc ba người giao đấu, Duyệt Nhi đáng thương bị Cốc Quân Tinh trói trên lưng cũng cứ thế dịch tới dịch lui, khổ không thể tả, Thất Mệnh và Khổng Tước lo sợ sẽ đả thương nàng nên càng thúc thủ vô sách, dần dần rơi vào thế hạ phong, nhưng vẫn không có nửa phần ý định rút lui, hoàn toàn là liều mạng mà đánh. Cốc Quân Tinh vốn đã không mấy kiên nhẫn, chợt thấy trên sườn núi lại có một nữ tử đang xông đến, liếc mắt nhìn, thế nhưng là người của Thần giới.

Người đến chính là Cửu Kiếm được Khổng Tước truyền âm gọi tới. Cửu Kiếm vội vàng xông đến, nhưng trên người đã bị thương vài chỗ, sắc mặt hết sức nghiêm trọng, trông thấy Thất Mệnh và Khổng Tước thì đều thầm kêu không hay. Cốc Quân Tinh ngay khi nhìn thấy ba người chặn ở Ô Điệp Nhai, trong lúc rối rắm cũng không tỷ mỷ quan sát Cửu Kiếm, bỏ qua con đường ra khỏi vách núi, trước khi chạy đi thế nhưng hãy còn sử dụng thủ đoạn bỉ ổi mà phàm nhân thường dùng… Bột ớt, kế đó liền kéo Duyệt Nhi nhanh chóng bay vào bên trong Ô Điệp Châu.

Không thể không nói Cốc Quân Tinh là người hết sức vô sỉ nhưng làm việc cũng rất hiệu quả, đám Cửu Kiếm thấy y kéo Duyệt Nhi bỏ chạy thì ngược lại trong lòng càng gấp, vội vàng lao tới, kết quả là… cả người đều dính phải bột ớt. Hoàn toàn không hề phòng bị, ngay lập tức mắt mũi, phàm là da thịt ở những chỗ lộ ra bên ngoài đều bị dính bột ớt cay xè, đau đến độ ba người vừa phẫn nộ lại vừa khẩn trương, Cốc Quân Tinh lại chạy rất nhanh, nháy mắt đã kéo Duyệt Nhi đi mất dạng.

Khổng Tước dừng bước, trông thấy bộ dạng của Cửu Kiếm, tiến lên trước đỡ nàng: "Cửu Kiếm, Thượng Thần bọn họ… …" Mắt Cửu Kiếm cay đến độ nước mắt chảy ròng ròng, khẩn trương nói: "Ta đuổi theo thì đã muộn rồi, chỉ có một Thần sứ ở lại phía sau chặn hậu, gặp ta thì liền giao đấu, ta hoàn toàn đuổi không kịp chủ thượng để giúp người. Sau đó lại nhận được tin của cô mới vội vội vàng vàng chạy đến. Duyệt Nhi cô nương…"

Cửu Kiếm lại càng quýnh lên. Chủ thượng hiện giờ nguy hiểm trùng trùng, Duyệt Nhi cô nương cũng bị kẻ có tu vi Ma quân bắt đi, sớm biết như vậy đã không dẫn Duyệt Nhi ra ngoài, chủ thượng và Duyệt Nhi hiện giờ chỉ sợ đều đang gặp nguy hiểm. Kẻ bắt Duyệt Nhi cũng không biết có mục đích gì, nhất thời cả ba người đều có chút hoảng loạn, Thất Mệnh oán hận nói: "Đều tại ta vô dụng, nếu như lần này… Ta đây làm thế nào đối diện với Tử Hổ Vương!"

Khổng Tước cau mày, bị cay nên đau vô cùng, đứng tại chỗ giậm giậm hai cái mới nói: "Chuyện này liệu có nên nói với Thượng Thần?" Nhất thời cả ba người ai nấy đều trầm mặc.

Một lúc lâu sau Cửu Kiếm mới nói: "Vốn dĩ chúng ta dẫn Duyệt Nhi ra ngoài, mấy người Thần tộc đó hẳn là không chú ý tới mới phải, đám người giữa đường dụ chúng ta rời đi khí tức kỳ lạ, không phải người Thần tộc, đây khẳng định là có người từ đầu đã lên kế hoạch bắt cóc Duyệt Nhi cô nương. Hiện giờ phía chủ

thượng nguy hiểm vô cùng, cũng không biết thế nào rồi, nếu như để người biết chuyện này, e là tâm thần hỗn loạn, chúng ta vẫn nên giấu đi, trước tìm Duyệt Nhi cô nương đã."

Thất Mệnh và Khổng Tước thấy thương thế vừa rồi của Cửu Kiếm, biết được lần này tình cảnh của Tức Mặc Ly cũng không lạc quan gì, mặc dù trong lòng lo lắng cho Duyệt Nhi nhưng cũng không biết làm sao, đành phải gật gật đầu đồng ý với ý kiến của Cửu Kiếm.

Trong một sân vườn hết sức bình thường ở Ô Điệp Châu.

Cốc Quân Tinh mặt không chút biểu tình nhìn Duyệt Nhi lôi gà nướng, mật hoa, tiên quả, các loại điểm tâm, mứt hoa quả vv.. từ trong túi càn khôn ra, cẩn thận bày lên trên mặt bàn đá trải khăn gấm, lại mặt mày lạnh tanh nhìn nàng chậm rãi thong thả xử lý từng miếng từng miếng.

Giữa chừng Duyệt Nhi cảm nhận được ánh mắt của Cốc Quân Tinh vẫn luôn luôn dán trên người mình, cũng không có chút hiếu kỳ nào, đôi mắt to đảo tròn một vòng, cười nói: "Ngươi cũng muốn ăn?" Dừng một chút lại đắc ý nói: "Không cho!"

Khóe miệng Cốc Quân Tinh giật giật, không rõ cảm giác dương dương tự đắc của nàng từ đâu mà có, thấy nàng vẫn say sưa ăn uống thì liền nảy sinh suy nghĩ đả kích: "Mấy thứ này mỗi thứ đều trông có vẻ hết sức tầm thường, nhưng tất cả lại đều là loại trân quý khó tìm ở lục giới. Sự sủng ái của Lạc Thủy Thượng Thần kia cũng không ít. Nàng bị ta bắt cóc đến đây cũng đã gần cả tháng rồi mà vẫn không thấy y đến tìm, lẽ nào thật sự chỉ là một sủng vật nhỏ? Cũng lười bận tâm đi tìm, nếu y còn giúp nàng tắm rửa, đút nàng ăn cơm, giam giữ nàng, chậc chậc, chính là càng giống hơn."

Cốc Quân Tinh thấy Duyệt Nhi trong nháy mắt biểu tình ủ rũ, đôi mắt to tròn đều là nét bi thương, ngay cả hai lỗ tai nho nhỏ cũng cụp xuống, miệng mím thành một đường thì trong lòng thế nhưng lại cực kỳ sảng khoái, không ngờ chỉ một lời như vậy đã đả kích nàng đến vậy. Nhưng y không biết, y đã nói trúng tâm sự trong lòng Duyệt Nhi, giúp nàng tắm rửa, đút nàng ăn, không thích nàng chạy ra ngoài, hiện giờ đã lâu như vậy rồi mà vẫn chưa đến tìm nàng. Rõ ràng bản thân là thú cưng bị thất lạc! Nhìn thấy trước mắt là những món mà mình bình thường vẫn thích nhất, Duyệt Nhi lần đầu tiên không hề có cảm giác thèm ăn, ngơ ngẩn nhớ đến Khanh Lan và Doanh Châu Tiên chủ.

Cốc Quân Tinh không biết bản thân vì sao lại nảy sinh suy nghĩ biến thái như vậy, chính là không muốn thấy nàng vui vẻ, nàng vừa thả lỏng một chút liền nói vài ba lời kích động nàng. Cả tháng nay hành vi như vậy đã trở thành một thú vui. Thấy sắc mặt Duyệt Nhi ảm đạm, trong lòng y càng thích thú, nói: "Cả tháng nay, hai thế lực lớn của Tiên giới là Bồng Lai và Doanh Châu gần như đã muốn lật tung Ô Điệp Châu, còn có người của Nam Hải và Đông Hải, chậc chậc, nàng không nhìn thấy được a, hai vị Tiên Chủ đó cùng với Nam Hải Nhị Vương tử hiện giờ còn đang tra xét khắp nơi của Ô Điệp Châu. Nàng đích thực đúng với lời đồn bên ngoài, Doanh Châu tiên chủ Ôn Chi Hàn, Bồng Lai Tiên chủ Hoa Tuyên Tịch, Nam Hải Nhị vương tử Long Chỉ Thủy, còn có Đạp Vũ Thượng Thần trong truyền thuyết, thêm tên phế vật Sở Từ, đương nhiên còn cả Lạc Thủy Thượng Thần, nhóc con, không ngờ bản lĩnh mê hoặc nam nhân của nàng không hề nhỏ."

Duyệt Nhi giận dữ: "Ta không có! Ôn Chi Hàn là bạn của ta, Hoa Tuyên Tịch là thủ hạ của ta, Chỉ Thủy là ca ca ta, Đạp Vũ là sư phụ ta, còn Sở Từ thì muốn báo ân cứu mạng của ta. Ngươi đừng có ngậm máu phun người!" Rõ ràng không có, nàng làm gì lại quá quắt như lời đồn bên ngoài, nàng chẳng qua chỉ là được Tức Mặc Ly sủng ái thôi liền thu hút nhiều thị phi đến vậy, nhưng mà, sự sủng ái đó hiện giờ xem ra cũng chỉ là quan tâm đối với thú cưng. Nhưng rất rõ ràng, chỉ có một mình Duyệt Nhi nghĩ như vậy mà thôi, toàn bộ Ô Điệp Châu và Tiên giới, không biết là ai cố tình xúi giục, hiện giờ đâu đâu cũng lan truyền tin đồn này, nhưng không thể không nói, mấy vị đó đích thực cũng có chút sủng ái yêu chiều Duyệt Nhi.

Cả tháng nay Cốc Quân Tinh bị vây khốn trong Ô Điệp Châu, ở Ô Điệp Nhai sớm đã có không ít người canh giữ, y đương nhiên không thể thoát ra, trong lòng từ trước đã phiền bực vô cùng, hiện giờ đấu khẩu với Duyệt Nhi, thật sự rất vui, liền cười nói: "Sao vậy? Lạc Thủy Thượng Thần kia đâu? Chột dạ rồi à?"

Lỗ tai nhỏ của Duyệt Nhi dựng dậy, đôi mắt to màu hổ phách ngập tràn lửa giận, giống như một cô hổ nhỏ đang chuẩn bị chiến đấu, cực kỳ đáng yêu, nhưng giọng nói vẫn mềm mại ngọt ngào như thế, một chút uy hiếp cũng không có: "Ta không có chột dạ, ta thích chàng!" Lần trước nói chuyện với Cửu Kiếm và Khổng Tước, nàng vẫn luôn để tâm suy nghĩ, hiện giờ đã xác định được. Nàng thích ngây ngốc ở bên cạnh Tức

Mặc Ly, thích y cưng chiều nàng, thích trò chuyện cùng y, dù gì thì chỉ cần có y bên cạnh, nàng liền cảm thấy rất vui vẻ cũng như rất an lòng.

Lúc này Cốc Quân Tinh lại có chút kinh ngạc, nhìn Duyệt Nhi một tiểu cô nương dường như chỉ biết ăn rồi ngủ, y bắt nàng cũng không thấy nàng có phản ứng dữ dội gì, rõ ràng là một kẻ vô tư vô lự, chuyện gì cũng không để tâm, nói rõ hơn thì chính là một chút lương tâm cũng không có, đám người bên ngoài suýt nữa thì tung trời lật đất, nàng vẫn còn ở đây ăn ngon ngủ say, nếu như không phải y thỉnh thoảng đả kích nàng một chút, y thật sẽ nghi ngờ tiểu cô nương này liệu có phải hoàn toàn không có tình cảm gì hay không. Hiện giờ nghe thấy Duyệt Nhi nói thích Tức Mặc Ly, lại nhớ đến lời nói ban nãy, liền biết được nàng khó chịu rõ ràng là vì chuyện Tức Mặc Ly xem nàng như thú cưng.

Duyệt Nhi nói xong lời này thì nhoài người nằm bò lên bàn, không nói gì nữa, cũng không biết đang nghĩ gì. Cốc Quân Tinh im lặng hết nửa ngày, không thấy nàng nói gì, nghĩ thấy tiểu cô nương này không phải là khóc rồi chứ, tiếc rằng khi y đến gần dùng linh thức thăm dò lại phát hiện Duyệt Nhi đang ngủ say sưa, thiếu điều sắp chảy nước miếng. Trong lòng Cốc Quân Tinh càng không biết làm sao, thật sự là một kẻ vô lương tâm, còn cho rằng nàng hiện giờ đang đau lòng, không ngờ tới lúc này mà còn có thể ngủ được.

Cốc Quân Tinh có chút phiền muộn, đã truyền tin tức cho Sở Từ, nhưng không biết thằng nhãi đó liệu có thể nhận được không, bản thân bị vây hãm trong Ô Điệp Châu đích thực là đã không còn cách nào. Xoay người bước đi, vừa đến cửa thì ngừng lại một chút, bất đắc dĩ quay người lại thi triển pháp thuật, đem Duyệt Nhi lơ lửng trong không trung đưa về trên chiếc giường bên trong viện. Làm xong thì trong lòng lại không khỏi âm thầm khinh bỉ bản thân, nào có kẻ bắt cóc người khác mà chính mình còn dâng tràn tâm tình yêu thương của phụ thân?

60. Chương 60: Tức Mặc Ly Và Sở Từ Giao Chiến(2)

Bên ngoài Ô Điệp Châu, vài nhóm người đã người đổ ngựa ngã. Khi Ôn Chi Hàn dẫn theo chúng đệ tử của Doanh Châu nhanh chóng tiến về Ô Điệp Châu thì cũng vừa vặn đụng phải Hoa Tuyên Tịch đang vội vã như lửa đốt tới mông dẫn đệ tử Bồng Lai đi tới, đôi bên kẻ thù gặp nhau, cực kỳ ngứa mắt, đang chuẩn bị hỗn chiến một phen, không ngờ hai vị sơn chủ lại ra nghiêm lệnh: Không tìm thấy người thì tuyệt đối không được sinh sự. Ai nấy chỉ đành ngoan ngoãn từ bỏ, ủ rũ đi tìm một tiểu cô nương nghe nói là có hai lỗ tai màu tím.

Cả một tháng nay, bọn họ đều không thu được bất kỳ tin tức gì của Duyệt Nhi, nếu như bình thường thì cần gì phải dùng đến biện pháp tìm người giống như bắt cá giữa biển lớn như vậy, trực tiếp lần theo khí tức thì liền có thể tìm thấy. Tiếc rằng Duyệt Nhi lần này bị Cốc Quân Tinh dùng Ma thừng bắt trói, khí tức trên người cùng cảm ứng đều không chút dấu vết, ngay cả pháp lực cũng không sử dụng được, những thứ trên người Duyệt Nhi mà người bên ngoài có thể căn cứ vào đó tìm thấy nàng như ấn chú, hơi thở hay pháp thuật đều bị Cốc Quân Tinh- tên bắt cóc đầu óc cẩn thận này loại trừ.

Sắc mặt ba người Cửu Kiếm, Thất Mệnh và Khổng Tước càng lúc càng nghiêm trọng, hoàn toàn không cảm ứng được một chút khí tức và tung tích của Duyệt Nhi.

Mày Cửu Kiếm bắt đầu nhíu lại: "Dù gì cũng không thể cứ giấu giếm như vậy mãi được, chủ thượng đã ở Tiên giới cùng đám người kia đối đầu, lần này nhà họ Sư đó thật sự là chịu ra vốn, cũng không biết tìm được sự trợ giúp ở nơi nào, thế nhưng dám phái người đến bên ngoài Thần giới giết chủ thượng. Hiện giờ đang là thời khắc nguy cấp, ai, thật là rối mà, thôi đi, Duyệt Nhi cô nương tìm không thấy, chung quy cũng không thể cứ mãi giấu người như vậy."

Trong lòng Khổng Tước có một suy nghĩ không may, run rẩy nói: "Hiện giờ một chút khí tức cũng không có, liệu có khi nào..." Đôi mày Thất Mệnh không hề giãn ra, nghe thấy lời này trong lòng càng nặng nề : "Thế gian có thể có nhiều cách thức che giấu đi khí tức của một người, đừng nói bậy..."Khổng Tước liền vội vàng im miệng, không dám đưa ra suy đoán không lành nào nữa. Cửu Kiếm thi triển chú pháp, khéo léo truyền tin đến cho Tức Mặc Ly.

Duyệt Nhi cô nương một tháng trước bị một vị Ma quân của Ma giới dẫn đi, trước mắt vẫn chưa xuất hiện.

Cửu Kiếm không dám dùng từ bắt cóc, lỡ may dùng từ không rõ sợ sẽ kích động chủ thượng của nàng.

Tức Mặc Ly ở Tiên giới xa xa khi vừa nhận được tin thì sát ý trên người trong nháy mắt liền bộc phát, sắc mặt càng lúc càng lạnh lẽo, hay cho Cửu Kiếm! Hơn một tháng trước? Nàng ta gan thật! Trước mắt còn chưa xuất hiện? Tức Mặc Ly chỉ thấy trong lòng nảy sinh một cảm giác hỗn loạn trước nay chưa hề có, hoàn toàn không thể khống chế được suy nghĩ muốn giết người của bản thân. Phất Dung và Ngưng Không cũng nhận được tin, hiện giờ đứng cách sau lưng Tức Mặc Ly không xa, cảm nhận được lãnh ý và sát ý mạnh mẽ, đều có chút kinh ngạc vô cùng.

Chẳng qua chỉ trong khoảnh khắc, Tức Mặc Ly liền hạ lệnh: "Phất Dung Ngưng Không trấn giữ ở đây tiếp ứng, không thể có bất kỳ sơ suất nào."

Phất Dung Ngưng Không phát hiện điều gì đấy, vừa định ngăn cản thì bóng dáng chủ thượng của họ sớm đã biến mất ngay trước mắt. Nếu như Sư gia muốn cùng Tức Mặc gia phân cao thấp, tranh nhau đến ngươi chết ta sống, mắt thấy đã đến giai đoạn mấu chốt, thế nhưng chủ thượng của họ lại vội vàng đi tìm Duyệt Nhi cô nương? Phất Dung Ngưng Không đưa mắt nhìn nhau, nhìn thấy trong mắt đối phương đều là vẻ bất đắc dĩ cùng nghiêm trọng.

Hôm nay, Duyệt Nhi đang ngẩn người ngồi trước bàn đá mà phát ngốc, Cốc Quân Tinh đứng bên cửa, cũng nhìn khung cảnh bên ngoài, không biết là đang nghĩ gì.

Bàn tay nhỏ nhắn của Duyệt Nhi cầm viên Mẫu Đơn Nhan, bỗng dưng nảy sinh một chủ ý: "Nè!"

"Tên ta là Cốc Quân Tinh"

Duyệt Nhi cười nói: "Cốc Quân Tinh, tên này khó đọc quá. Ta có viên Mẫu Đơn Nhan. Ta cho ngươi, ngươi thả ta ra, được không?" Vừa nói vừa quơ quơ viên Mẫu Đơn Nhan trong tay trước mặt Cốc Quân Tinh.

Cốc Quân Tinh cười mỉa một tiếng: "Hiện giờ nàng đã bị ta bắt, ta đây nếu cần viên Mẫu Đơn Nhan, chẳng phải quá đơn giản ư? Còn cần nàng ở đây ra điều kiện với ta?" So với Mẫu Đơn Nhan, thứ y càng muốn chính là Ma Ảnh Châu. Vật này là thứ mà y muốn có nhất, đại diện cho địa vị cùng quyền thế chí cao vô thượng, cũng tượng trưng cho kiêu hãnh và tự tôn của bản thân đã bị đánh mất mấy vạn năm.

Duyệt Nhi bị lời này chặn lời. Buồn bực từ trong túi càn khôn móc tiên quả ra, "rốp" một tiếng cắn một miếng to.

Lại tức giận phừng phừng nói với Cốc Quân Tinh: "Cuối cùng sẽ có người đến cứu ta."

Cốc Quân Tinh thầm nghĩ nhóc con này ăn nói thật quá ngay thẳng, mang theo ý tứ sâu xa hừ một tiếng, đưa mắt nhìn nơi nào đấy.

Chỉ thấy bên dưới ngã rẽ nơi mái hiên, bỗng dưng xuất hiện một nam tử.

Toàn thân người đó y phục đỏ rực, mái tóc màu đỏ tung bay chỉ được buộc lỏng lẻo bằng một sợi đai vàng, ngũ quan tinh xảo tuấn mỹ, đặc biệt là đôi mắt tà mị, đưa mắt nhìn khiến người thất hồn lạc phách. Dung mạo khuynh quốc khuynh thành điên đảo chúng sinh, nhưng cử chỉ và thần thái của y lại không hề khiến người cảm thấyy giống như nữ tử, chỉ đơn thuần cảm thấy y quá đẹp mà thôi. Có lẽ là bị vết thương nào đấy, sắc mặt có chút nhợt nhạt, cước bộ cũng hơi lảo đảo. Giờ phút người đó này vội vã xông vào phòng, sau khi nhìn thấy tiểu cô nương mà lòng luôn tâm tâm niệm niệm, trái tim treo lơ lửng cũng thả lỏng.

"Tiểu Duyệt Nhi, ta đến rồi!"

61. Chương 61: Tức Mặc Ly Và Sở Từ Giao Chiến(3)

Duyệt Nhi vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc thì hết sức vui mừng, liền vội vàng đứng dậy: "Sở Từ!" Theo bản năng chạy tới, quên mất bản thân mình không nhìn thấy, đụng phải chân bàn, cơ thể nhỏ nhắn suýt ngã xuống thì Sở Từ đã nhanh tay lẹ mắt đưa tay đỡ lấy, ôm vào trong ngực. Nháy mắt Sở Từ cảm nhận được một mùi hương ấm áp ngập tràn, nhuyễn ngọc ở trong lòng mình, thân người Duyệt Nhi nhỏ nhắn, đầu chỉ đến cao ngực y, lúc này bị ống tay áo y vây lấy, cả người đều bị y ôm vào trong lồng ngực, cơ thể vừa mềm vừa nhẹ, mềm mại không xương, nhất thời một cảm giác nào đấy bỗng tràn ra, y theo bản năng siết chặt hai cánh tay, ôm chặt Duyệt Nhi vào trong ngực.Ngăn cách bởi hai lớp y phục mỏng manh, nhưng

người mà bản thân sớm chiều thương nhớ đang ở trong lòng, Sở Từ chỉ cảm thấy tình cảm trào dâng khó mà đè nén, sắc mặt có chút trắng bệnh bắt đầu đỏ lên, cơ thể cũng càng lúc càng nóng.

Cái gọi là tình triều cuồn cuộn, chẳng qua cũng chính là như vậy thôi.

Cốc Quân Tinh lạnh lùng nhìn hai người, châm chọc nói: "Cảnh tượng cửu biệt trùng phùng thật cảm động, vừa gặp mặt đã ôm ấp yêu thương, nhìn xem dáng vẻ thâm tình khó kiềm chế này, chậc chậc, có cần cho các ngươi chút thời gian để vào trong điên long đảo phượng một phen?"

Vừa dứt lời thì một luồng sát ý cùng lãnh ý mạnh mẽ, u ám đất trời ập đến, Cốc Quân Tinh chuyển hướng nhìn.

Chỉ thấy Tức Mặc Ly đang đứng nơi cổng vào sân viện nhỏ, áo trắng tóc đen, mặt mày như họa, tựa như một vị Thần đế mà thế gian không được mạo phạm, giờ phút này trên mặt đều là ý lạnh, toàn thân tỏa ra lãnh ý khiến không khí xung quanh muốn kết thành băng, Cốc Quân Tinh trông thấy mà thân thể cùng trái tim không khỏi kinh hãi.

Một luồng bạch quang lập tức phóng về phía Sở Từ, Sở Từ sớm đã cảm giác được khí lạnh, ôm lấy Duyệt Nhi bay người tránh đi. Tức Mặc Ly thấy y ôm Duyệt Nhi càng chặt, sắc mặt càng trở nên giận dữ. Thanh âm so với tuyết trên dãy núi Lạc Thủy còn giá lạnh hơn: "Duyệt Nhi, qua đây." Khoan nói tới trên người Duyệt Nhi vẫn còn bị trói không cử động được, chỉ riêng sát ý vừa rồi của Tức Mặc Ly đã dọa nàng sợ đến nhảy dựng, nghĩ tới chuyện trước đây của Tức Mặc Ly, lại nhớ tới cả tháng nay cũng không đi tìm mình. Y đã muốn bỏ rơi, hà cớ gì còn đến tìm nàng?

Duyệt Nhi quay đầu đi, càng vùi sâu hơn vào ngực Sở Từ, đôi tay nhỏ bé vòng quanh cơ thể Sở Từ, rõ ràng biểu hiện thái độ chống đối. Cơ thể Sở Từ càng nóng, tiếc rằng hiện giờ không thể đẩy Duyệt Nhi ra, đành phải ôm nàng né trái né phải, tránh những đòn công kích chí mạng của Tức Mặc Ly.

Cốc Quân Tinh thấy loạn liền phất tay, cầm Ma thừng ở giữa không trung, kéo Duyệt Nhi định chạy trốn. Tiếc là Sở Từ không biết trên người Duyệt Nhi có dây trói của Cốc Quân Tinh, vẫn tiếp tục ôm lấy nàng tránh những đòn tấn công của Tức Mặc Ly, Duyệt Nhi bị kéo đi, cơ thể liền theo đó mà dịch chuyển, Sở Từ lý nào lại thả ra, cũng ôm lấy nàng giữ lại. Cơ thể Duyệt Nhi bị hai bên lôi kéo, đau đến độ không kêu lên nổi. Tức Mặc Ly thấy tình cảnh đó, cuối cùng chú ý đến Cốc Quân Tinh đang ở bên cạnh, bàn tay vẽ một đường liền chặt đứt dây trói của Cốc Quân Tinh. Lại vội vàng phi người lên, lúc này y đang tức giận vô cùng, lại là tu vi của Thần, chỉ vài ba chiêu ngắn ngủi Cốc Quân Tinh đã không đỡ nỗi, bị đánh ngã trên đất, mắt thấy Tức Mặc Ly lại bay người đến, sức mạnh của thần trong tay bắt đầu ngưng tụ lại, một chưởng này hạ xuống sợ rằng sẽ hôi phi yên diệt!

Trong lòng Cốc Quân Tinh kinh hãi, cái khó ló cái khôn liền từ bên trong hư đỉnh lôi ra một bức tranh, "ầm" một tiếng trải ra giữa không trung, đôi đồng tử đen như mực của Tức Mặc Ly vừa ngước lên liền trông thấy nam tử áo đỏ hôn Duyệt Nhi bên trong bức tranh chính là Sở Từ! Hắn! Thế nhưng! Dám! Tức Mặc Ly giận đến run người, Cốc Quân Tinh liền tranh thủ thời khắc này "ha" một tiếng từ dưới đất bật dậy, dựa vào tốc độ nhanh nhất của cả đời y mà chạy trốn. Quang cầu sức mạnh của thần ngưng tụ trên tay Tức Mặc Ly giờ khắc này hơi chuyển sang Sở Từ, sau khi nhìn thấy góc áo của Duyệt Nhi, cuối cùng vẫn sợ sẽ khiến nàng bị thương liền chuyển sang hướng khác, "Ầm" một tiếng ném đi. Sở Từ liền vội vàng dựng kết giới, che chắn cho mình và Duyệt Nhi.

"Oành" một tiếng, sân vườn nhỏ hẹp chừng vài chục lý1 ở Ô Điệp Châu nháy mắt hóa thành bình địa, may mắn là chỗ này nằm ở một nơi hết sức hẻo lánh, không được bao nhiêu người. Nếu như không có kết giới của Sở Từ, e là Sở Từ và Duyệt Nhi đã bị đánh bay.

1: 1 lý = 500m

Toàn bộ Ô Điệp Châu đều nghe thấy tiếng nổ lớn đó, ai nấy liền vội vàng hưng trí bừng bừng chạy đến xem náo nhiệt, chẳng qua chỉ một khắc, người từ bốn phương tám hướng đã ùn ùn kéo tới.

Tức Mặc Ly còn đang cùng Sở Từ giao chiến, Duyệt Nhi thì hạ quyết tâm không chịu qua. Tức Mặc Ly mặc dù sát khí trào dâng, mỗi một chiêu đều chí mạng nhưng vẫn có chút cố kỵ, hiện tại y vốn đã không thể khống chế bản thân, nếu như làm Duyệt Nhi bị thương, đến cuối cùng người đau lòng chẳng phải vẫn là

bản thân sao? Sở Từ ôm Duyệt Nhi, sắc mặt trước đó đã có chút xanh xao, hiện giờ lại liên tiếp dẫn linh lực sử dụng ma lực, càng trở nên mệt mỏi hơn, nhưng dù thế nào cũng không chịu buông Duyệt Nhi ra.

Trước đó do y ngoan cố hạ phàm nên đã lãnh hình phạt của Thiên đạo rất nặng, lại ngoài ý muốn đụng phải Cốc Quân Tinh tới tranh đoạt Ma Ảnh Châu, sau khi bị y đánh trọng thương thì quay về địa bàn của mình trầm tu, không ngờ một tháng trước nhận được tin của Cốc Quân Tinh, bảo Duyệt Nhi đang trong tay y, đem Ma Ảnh Châu đến trao đổi. Bất chấp vết thương cũ nghiêm trọng, một mình Sở Từ cấp tốc lao đến Ô Điệp Châu. Hiện giờ Duyệt Nhi đang ở trong lòng y, cho dù Tức Mặc Ly là tu vi Thần quân thì sao chứ? Cô nương y thích, ylẽ nào lại buông tay để nàng bị một nam tử khác đoạt lấy?

Trúng phải một đòn nặng nề của Tức Mặc Ly, vừa vặn lại là vết thương cũ, tinh thần Sở Từ chợt chấn động, khóe miệng cũng đã bắt đầu rỉ máu. Chúng trưởng lão Ma tộc ở cách đó không xa liều chết lao tới ngăn cản đòn tấn công của Tức Mặc Ly, lớn tiếng nói: "Ma quân, trước hãy chạy đi! Thương thế của người còn chưa lành, hiện giờ chút sức lực chiến đấu cũng không có, lẽ nào vì một tiểu cô nương mà tính mạng cũng không cần!"

Duyệt Nhi giật mình, vội vàng từ trong ngực Sở Từ ngẩng lên, một thứ ấm nóng liền dọc theo mặt nàng chảy xuống, mũi Duyệt Nhi ngửi ngửi, hoảng hốt vô cùng, đây rõ ràng là máu!

Sở Từ vì mình, thế nhưng chịu vết thương nặng đến như vậy? Nếu thế nàng tình nguyện bị Tức Mặc Ly giết chết cũng không muốn hại y, còn có đám thuộc hạ trung thành ấy của y. Duyệt Nhi thả đôi tay đang ôm Sở Từ, suy nghĩ một lúc rồi trở tay đánh ngất Sở Từ đang không chút phòng bị, lớn tiếng gấp gáp nói: "Các vị trưởng lão nhanh đưa Sở Từ đi!" Nói rồi cơ thể nhỏ nhắn khẽ di chuyển, dựa vào linh thức bay về hướng Tức Mặc Ly, muốn ngăn đòn tấn công của y nhằm tranh thủ chút thời gian để Ma tộc rời đi, các vị trưởng lão Ma tộc đều sửng sốt, thấy Duyệt Nhi như vậy, lại nhớ tới lời đồn Lạc Thủy Thượng Thần yêu nàng như mạng, chắc chắn sẽ không tổn hại Duyệt Nhi, chi bằng trước cứu Ma Quân của mình về rồi hẵng nói. Vì vậy vội vàng rút lui, sử dụng toàn lực dìu đỡ Sở Từ nhắm thẳng hướng Ô Điệp Nhai.

Tức Mặc Ly nghe thấy lời Duyệt Nhi nói, hiện giờ lại thấy nàng vì bảo vệ Sở Từ bất chấp tính mạng bay đến, trong lòng vừa nôn nóng vừa phẫn nộ, Duyệt Nhi của y, hôm nay vì tên Sở Từ kia liền muốn chống lại y? Y bay tới ôm lấy Duyệt Nhi, trong lòng đan xen dâng trào đủ loại cảm giác, lại ngưng tụ một quả cầu bạch quang, mạnh mẽ đánh ra, chỉ nghe thấy Ô Điệp Châu lại ầm một tiếng lớn, nháy mắt liền biến mất ngay trước tầm mắt mọi người.

Đám người đang lén lút quan sát ở xa xa từ trong cơn chấn động vì hành động tàn phá vừa rồi mà tỉnh lại. Bọn họ khi ấy rõ ràng thấy Sở Từ ôm Duyệt Nhi chống đỡ đòn tấn công của Tức Mặc Ly, sau đó Duyệt Nhi bay về phía Tức Mặc Ly mong tranh thủ chút thời gian để Sở Từ chạy đi. Lúc này đầu óc khởi động, tinh anh của ngũ giới nhao nhao thở dài một tiếng: "- Phẫn nộ vì hồng nhan a!"

62. Chương 62: Tức Mặc Ly Và Sở Từ Giao Chiến (4)

Chuyện này nhanh chóng lan truyền rộng rãi…

Phiên bản một: Duyệt Nhi và vị Ma quân của Ma giới, cũng chính là Sở Từ đang chuẩn bị bỏ trốn, không ngờ bị Lạc Thủy Thượng Thần bắt được, Sở Từ đại chiến hơn ba trăm hiệp với Lạc Thủy Thượng Thần, cuối cùng đấu không lại, Duyệt Nhi dũng cảm xông ra, tranh thủ chút thời gian để tình lang rời đi….

Phiên bản hai: Duyệt Nhi bị Ma quân Sở Từ bắt cóc, Lạc Thủy Thượng thần làm ngơ, có lẽ là vì tình cảm với Duyệt Nhi đã phai nhạt, người bị bắt cóc cùng với kẻ bắt cóc Sở Từ trải qua thời gian ở chung thì âm thầm nảy sinh tình cảm, đôi bên cuối cùng hẹn ước chung thân, sau này Lạc Thủy Thượng Thần hồi tâm chuyển ý tìm tới, đại chiến ba trăm hiệp với Sở Từ, cuối cùng Duyệt Nhi vì cứu Sở Từ, chỉ có thể hi sinh hạnh phúc của hai người, một lần nữa ngả vào vòng tay của Lạc Thủy Thượng Thần.

… …

Bất kể là phiên bản nào đi chăng nữa, kết quả cuối cùng đều nghiệm chứng một điều: Duyệt Nhi quả nhiên là hồ ly tinh, sống dựa vào nam nhân như trong lời đồn.

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi nhanh chóng bay đi, đám Ôn Chi Hàn, Hoa Tuyên Tịch cùng Long Chỉ Thủy vội vã chạy đến Ô Điệp Châu khi nghe được tin tức liền gấp rút lao tới, chỉ nhìn thấy bóng dáng bạch y của Tức Mặc Ly, sát ý cùng nộ ý mạnh mẽ ngút trời khiến bọn họ sửng sốt một chút, rồi lại vội vàng bám theo.

Đợi đến khi họ xông tới lầu trên cùng của Thanh Phong Các, chỉ thấy ba người Thất Mệnh, Khổng Tước cùng Cửu Kiếm đang yên lặng đứng giữa đại điện rộng lớn, thở mạnh cũng không dám, ai nấy đều chẳng dám nói lời nào. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cũng trở nên lặng lẽ, không hẹn mà cùng nhìn về hướng căn phòng ngủ duy nhất ở tầng lầu tinh xảo hoa lệ này.

Trong phòng. Tức Mặc Ly trực tiếp đem tiểu cô nương trong lòng ném vào bên trong hồ nước bằng bạch ngọc vẫn luôn dùng một loại pháp thuật đặc biệt để duy trì độ ấm trong phòng, y không hiểu y vì sao lại tức giận đến như vậy, chỉ cần nghĩ tới trên người Duyệt Nhi có mùi hương của kẻ khác thì lại hung hăng cọ rửa sạch sẽ. Cô hổ nhỏ này là y nhặt về, hơn bốn trăm năm qua, ngoại từ mấy chục năm y bắt buộc phải trầm tu, nàng vẫn luôn là của y, sẽ chỉ ở trong tay y mà say ngủ, vùi trong ngực y mà tươi cười, y nâng nàng trên tay, đặt nàng trong ngực, chỉ sợ không thể yêu thương nàng hơn nữa. Nhưng bắt đầu từ khi nào, nàng thế nhưng cũng học được bản lĩnh chống lại mệnh lệnh của y, không nghe lời y, ngoan ngoãn vùi trong lồng ngực của một nam nhân khác, thậm chí lại còn dám vì giúp tên nam nhân đó chạy trốn mà lấy mạng đổi mạng?

Hơn nữa, Tức Mặc Ly nghiêm túc nhìn đôi môi đỏ mọng tựa anh đào của Duyệt Nhi, trong đầu không hiểu vì sao lại hiện lên hình ảnh trong bức họa, Sở Từ người mặc y phục đỏ rực, Duyệt Nhi khoác xiêm y phấn hồng, đôi môi chạm nhau, tất cả đều toát lên vẻ thân thiết cùng ám muội. Nét bút tinh xảo, màu sắc rực rỡ, cùng với vẻ thâm tình quyến luyến ngập tràn trong bức họa, tất cả đều khiến y hiện giờ chỉ hận không thể đem tên Sở Từ kia ra mà chém nghìn đao vạn nhát.

Đôi đồng tử đen như mực của Tức Mặc Ly dần dần trở nên u tịch,một lúc sau, cuối cùng vẫn mở miệng nói: "Tên đó hôn nàng khi nào?"

Cả người Duyệt Nhi bị ném vào trong nước, lúc này đôi tay nhỏ bé bị Tức Mặc Ly ở phía trên hồ giữ lấy, một khắc vừa rồi, nàng lại cảm nhận được sát ý của Tức Mặc Ly. Ủy khuất trong lòng càng nhiều, muốn giết mình, vì sao còn không mau ra tay? Hiện giờ nghe thấy lời nói lạnh lùng của Tức Mặc Ly thì trong lòng sửng sốt, hoàn toàn không hiểu ý nghĩa là gì? Cái gì? Hôn cái gì? Không hiểu, lại thêm không muốn trả lời, cái đầu nhỏ lắc qua lắc lại, khóe miệng nhếch lên, không nói lời nào. Nàng cũng có tôn nghiêm chứ bộ.

Tức Mặc Ly nhìn dáng vẻ của nàng, trong lòng càng cực kỳ tức giận, còn muốn giấu y? Đôi mắt Tức Mặc Ly càng thêm sâu không thấy đáy, y nhìn cái người trước mắt khiến y nghiến răng nghiến lợi, trong cơn phẫn nộ, thế nhưng vẫn không hiểu vì sao bản thân lại ở đây giằng co với cô hổ nhỏ này. Vì nàng do y nhặt về? Vì y và nàng đã sống cùng nhau mấy trăm năm? Vì thích cảm giác nàng thừ người ở cạnh y? Vì cảm thấy nàng vốn dĩ nên thuộc về y?

Khi nào thì y lại trở nên như vậy? Muốn giữ lấy nàng, muốn nàng chỉ nhìn một mình y, muốn để nàng vùi trong ngực mình. Chẳng qua là một cô hổ nhỏ mà thôi, vì sao bản thân lại trầm luân đến bước này? Tức Mặc Ly áp chế cơn phẫn nộ cùng đố kỵ đang cuộn trào, có chút hoảng hốt chống lại thứ cảm tình khiến y bất giác đánh mất bản thân này.

Y ngẩng đầu, liếc Duyệt Nhi một cái rồi đi ra cửa, phi người liền hướng Tiên giới mà đi, chỉ để lại bóng áo bay bay cùng với hơi thở lạnh lẽo. Còn có một câu lạnh lùng: "Không được để nàng ra khỏi phòng ngủ một bước."

Mọi người sững sốt một lúc mới vội vàng chạy vào trong phòng, tìm thấy Duyệt Nhi trong chiếc hồ bạch ngọc. Chiếc váy màu phấn hồng bằng gấm khoác trên người nàng lúc này ướt đẫm dính sát vào cơ thể mảnh mai cân đối, đường cong hoàn mỹ khiến người thất hồn lạc phách, chỗ nên cong vào thì giống như một vách đá sừng sững, chỗ nên bằng phẳng thì tựa như một bình nguyên dịu dàng, khi hô hấp tỏa ra loại mị hoặc khiến người hít thở không thông.

Thất Mệnh và Hoa Tuyên Tịch hai người sớm đã ngượng ngùng dời tầm mắt, xác định Duyệt Nhi không có vấn đề gì liền vội vàng lui ra. Chỉ có Ôn Chi Hàn cùng Long Chỉ Thủy thì gần như nhìn đến thẫn thờ không rời mắt. Cửu Kiếm vội vã ôm Duyệt Nhi, để nàng ngồi trên giường trải lớp lớp chăn gấm mềm mại,

thi triển pháp thuật hong khô nước trên người nàng, lại đưa tay chỉnh lại mái tóc đen mượt của nàng, cuối cùng nhịn không được nói: "Chủ thượng đối với Duyệt Nhi cô nương luôn luôn hết sức dịu dàng chăm chút, sao lần này lại quá đáng ném Duyệt Nhi cô nương ở đây, còn không cho nàng ra khỏi cửa!"

Khổng Tước ở bên cạnh gật đầu bày tỏ tán thành: "Có điều, ta cảm thấy Lạc Thủy thượng thần mới vừa rồi sát ý phẫn nộ như vậy, còn cho rằng mệnh nhỏ Duyệt Nhi cô nương sẽ không còn..." Không khí vừa rồi đáng sợ đến độ nàng ngay đến động cũng không dám động.

Cửu Kiếm ngắt lời nàng: "Sao có thể được, chủ thượng nhà chúng ta đối với Duyệt Nhi thế nào, mọi người đều nhìn thấy, yêu thương Duyệt Nhi cô nương đến vậy, sao có thể giết nàng chứ?"

Duyệt Nhi nãy giờ vẫn luôn mím môi không nói, nghe thấy câu này thì chợt động đậy, nói: "Chàng rất thích ta?" Thích nàng sao lại muốn giết nàng chứ? Thích nàng vì sao lại không đi tìm nàng?

Cửu Kiếm gật gật đầu khẳng định: "Điều này còn cần phải nói sao? Đương nhiên rồi a."

Duyệt Nhi không nói gì nữa, hai lỗ tai vô lực cụp xuống, đôi mắt to tròn không chút thần thái như trước đây, long lanh lệ, nhưng vẫn kìm lại không rơi xuống, vẻ mặt ngơ ngác, cũng không biết là đang nghĩ gì. Mấy người họ trông thấy, nhất thời không biết nói gì mới được. Long Chỉ Thủy vừa định tiến lên trước một bước nói chuyện với nàng thì Cửu Kiếm đã vội vàng ngăn lại, bất đắc dĩ nói với Long Chỉ Thủy và Ôn Chi Hàn: "Vừa rồi chủ thượng truyền lệnh, bất kỳ nam tử nào cũng không được vào trong. Bằng không ta phải dùng mạng mà bồi tội."

Long Chỉ Thủy và Ôn Chi Hàn sững người, chỉ có thể lưu luyến nhìn Duyệt Nhi, bất đắc dĩ lui ra.

Cửu Kiếm quay lại thấy Duyệt Nhi vẫn ngoan ngoãn ngồi bên giường, không hề hoạt bát nhanh nhẹn như trước đây, cười nói: "Duyệt Nhi cô nương đang nghĩ gì vậy?"

Duyệt Nhi lắc lắc đầu, im lặng một lúc mới nói: "Ta muốn ngủ." Khóe miệng Cửu Kiếm giật giật, đuổi người cũng đâu cần rõ ràng như vậy, đành nói: "Vậy ta và Khổng Tước thoái lui trước." Nói rồi cùng Khổng Tước lui ra, đứng trước cửa phòng canh giữ.

Duyệt Nhi phất tay lấy áo ngủ từ bên trong đỉnh, dùng tiên pháp nhanh chóng thay vào rồi liền nằm lên chăn đệm mềm mại, ngủ mất.

Mà Tức Mặc Ly vội vàng bay đi hiện giờ vẫn đang suy tư ngập tràn, trong lòng đã có chút hối hận vừa rồi rời đi nhanh quá, không biết nàng có bị lạnh không? Có ra khỏi hồ không? Có khóc không? Một thanh âm khác ngược lại vẫn luôn nói, chẳng qua là một cô hổ nhỏ mà thôi, bản thân sao lại rối rắm như vậy, đến rốt cuộc là vì cái gì?

Cứ như vậy đấu tranh qua lại khoảng nửa nén hương, Tức Mặc Ly cuối cùng thỏa hiệp với chính mình, cố định cơ thể đứng giữa không trung, tay nhẹ nhàng phất một cái, trước mắt liền hiện ra một quang kính giống như hồ nước, thông qua quang kính, chỉ thấy Duyệt Nhi đã thay áo ngủ, đang nằm trên giường, cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch lên, ngủ đến say sưa. Hàng mày hơi nhíu lại của Tức Mặc Ly từ từ giãn ra, khóe miệng khẽ cong, đúng là cô nhóc chuyện gì cũng không thèm nghĩ, y ở đây rối ren phiền não, còn nàng đã say sưa mộng đẹp.

Một tháng sau, Duyệt Nhi đang ngẩn người ngồi trên bệ cửa sổ, đối với một người không nhìn thấy gì mà nói, ngẩn người chính là việc quan trọng nhất, suốt một ngày ngoại trừ ngủ chính là ăn. Ô Điệp Châu lúc này đang vào mùa lạnh, bên ngoài tiểu tuyết đang thổi, đối với người có tu vi mà nói, cho dù là cái nóng gay gắt hay rét buốt căm căm đều không có ảnh hưởng gì, kỳ thực đã mất đi rất nhiều cảm giác của phàm nhân, đồng thời cũng mất đi rất nhiều tình cảm mà người phàm có.

Đôi tay nhỏ bé của Duyệt Nhi đưa ra ngoài, lặng lẽ đợi tuyết rơi xuống. Trên tay có chút cảm giác lành lạnh, khiến nàng nhớ đến dãy núi Lạc Thủy của hơn ba trăm năm kia, ngày ngày đều có tuyết trắng bay bay, khi ấy nàng nằm trên tay Tức Mặc Ly nhưng chưa từng cảm thấy hiu quạnh lạnh lẽo. Có lẽ là tâm tình đã thay đổi chăng. Duyệt Nhi ngẩn người suy nghĩ, Tức Mặc Ly thật sự chỉ xem nàng như thú cưng, giống như Doanh Châu sơn chủ đối với Khanh Lan.

Cửu Kiếm và Khổng Tước đứng cạnh cửa, trầm mặc nhìn Duyệt Nhi đang thừ người, liếc mắt nhìn nhau, vừa vặn trông thấy trong mắt đối phương đều là vẻ bất đắc dĩ cùng thương xót. Duyệt Nhi cô nương đáng

thương, thế nhưng thật sự vẫn ở trong phòng ngủ ngẩn người suốt một tháng trời, nửa bước không ra khỏi cửa. Mà Tức Mặc Ly cũng ngày ngày đều truyền âm tới hỏi thăm tình hình Duyệt Nhi. Cho dù là ai đi nữa cũng biết được, giữa cô hổ nhỏ và Thượng thần có khúc mắc…

Một thanh âm trong trẻo lạnh lùng từ phía sau truyền tới: "Không cần canh nữa." Cửu Kiếm và Khổng Tước vội vàng quay đầu lại, nghe thấy lời này của Tức Mặc Ly liền hành lễ cáo từ.

Tức Mặc Ly đứng bên cửa, đôi đồng tử đen như mực nhìn bóng dáng Duyệt Nhi bên bệ cửa, cuối cùng vẫn nhịn không được, bước tới bên nàng, kéo bàn tay nhỏ nhắn đang chìa ra của nàng lại, nhẹ nhàng phủi phủi hoa tuyết trên tay rồi ôm lấy nàng, dùng linh lực sưởi ấm cho nàng.

"Tuyết lạnh, đừng nghịch."

Mặc dù ngày ngày ở Tiên giới đều có thể nhìn thấy bóng dáng nàng, nhưng vẫn cảm thấy không yên lòng, lại phải hỏi Cửu Kiếm một lần, hôm nay nàng ăn có ngon không, ngủ có tốt không, có cười không, nói cái gì. Nhốt nàng ở Ô Điệp Châu? Người bị vây hãm sao lại giống như chính bản thân y vậy? Hiện giờ người ấy đã ở trước mắt, Tức Mặc Ly chỉ cảm thấy toàn bộ tinh thần đều an định, muốn cứ như vậy mà ôm nàng mãi.

Duyệt Nhi cọ cọ đầu trong ngực Tức Mặc Ly, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, không nói lời nào. Tức Mặc Ly bất đắc dĩ nhéo nhéo lỗ tai nàng: "Giận rồi?" Duyệt Nhi lắc lắc đầu, kiên quyết không nói gì.

Tức Mặc Ly vừa định nói gì đấy thì cơ thể bỗng dưng nhanh như chớp, trong nháy mắt ôm lấy Duyệt Nhi bay ra khỏi Thanh Phong Các, chỉ thấy trong khoảnh khắc, toàn bộ Thanh Phong Các đã sập xuống, đợi khi bụi mù tan hết, trước mặt liền xuất hiện một đám người, chiếc mũi nhỏ của Duyệt Nhi ngửi ngửi, là một mùi hương quen thuộc, bắt đầu cười nói: "Ta đang định đi tìm các ngươi, không ngờ các ngươi lại tìm đến cửa. Nhu Nhu công chúa, chẳng lẽ hận mối thù giữa chúng ta còn quá ít, hay là, cảm thấy bất cứ lúc nào cũng có thể bóp chết ta?"

Nhu Nhu công chúa vẫn đeo mạng như trước đây, đứng giữa đám người đi tới, cũng không hề tỏ vẻ bất ngờ: "Tiểu tiện nhân, thù ít thù nhiều đều không hề gì, hôm nay ta tới lấy mạng của ngươi." Đôi mắt xinh đẹp chuyển hướng sang Tức Mặc Ly, cười nói: "Không ngờ bọn ta lại tính sai, Lạc Thủy Thượng Thần hiện giờ không phải đang ở Tiên giới hay sao? Sao lại trở về bên cạnh tiểu tiện nhân này rồi? Có điều, hôm nay mấy vị thần sứ đều ở đây, Lạc Thủy Thượng Thần cũng phải cẩn thận rồi đó, đừng có vì tiểu tiện nhân này mà tính mạng cũng mất." Trong lòng Nhu Nhu công chúa, Đạp Vũ là người tốt nhất, vì nàng ta yêu chàng. Vì vậy bất kỳ nam nhân nào khác, phàm là người có quan hệ với Duyệt Nhi, nàng ta đều khịt mũi khinh thường.

Duyệt Nhi nghe ra được ý mỉa mai trong lời nói của Nhu Nhu công chúa thì càng trở nên tức giận: "Khanh Lan trước khi lâm chung còn muốn ta phải cam đoan sẽ không lấy mạng tộc Cửu Vĩ Hồ các ngươi, hiện giờ xem ra, giết bọn ngươi diệt khẩu cũng không thể giải được hận."

Nhu Nhu công chúa hừ một tiếng: "Đừng nhắc đến đồ vô dụng đó, có một nam nhân mà cũng giữ không được, chẳng dễ gì mới hi vọng mụ ta vì tộc Cửu Vỹ Hồ làm chút chuyện, đến bước cuối cùng còn bán đứng tộc Cửu Vĩ Hồ."

Duyệt Nhi lắc lắc đầu: "Khanh Lan thật sự không đáng."

"Đáng hay không đáng không phải do ngươi suy xét, dù gì hôm nay cũng tới lấy mạng đồ tiện nhân nhà ngươi."

Nhu Nhu công chúa càng cười đến là càn rỡ, mặc dù vẫn có chút cố kỵ Tức Mặc Ly: "Tiểu tiện nhân, lẽ nào tới giờ phút này ngươi còn muốn nương nhờ vào đàn ông tìm sự bảo hộ sao? Lời đồn quả không sai mà, ngươi ngoại trừ dựa vào đàn ông ra còn có bản lĩnh gì nữa?" Con hổ nhỏ này hiện giờ thể chất xem ra rõ ràng không phải người trong lục giới, nàng ta mặc dù nghi ngờ Duyệt Nhi phi thăng không thành vì sao lại không nhập ma mà lại trở thành dạng này, chẳng qua chuyện này không quan trọng, dù gì hiện giờ phần lớn như nàng ta đánh giá, Duyệt Nhi là người chẳng có chút tu vi nào, chỉ cần Tức Mặc Ly không động thủ, tu vi gần mức Đại La thượng tiên như nàng ta tùy ý liền có thể bóp chết ả. Lần trước ở đại hội bảo vật cũng là vì nàng tâm thần rối loạn, cuối cùng còn bị Lạc Thủy Thượng Thần đánh bay nên mới thảm hại như vậy. Nhớ tới đây, trong lòng Nhu Nhu công chúa liền ngập tràn hận ý, đợi giết ả ta, thuận tiện đoạt lấy

Mẫu Đơn Nhan, Đạp Vũ Thượng Thần không thích nàng cũng được, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không để nữ tử mà y thích sống sót.

Duyệt Nhi nhảy khỏi vòng ôm của Tức Mặc Ly, y tiến lên định chuẩn bị ôm lấy nàng nhưng đầu Duyệt Nhi tránh đi, ra ý phản kháng, đành nói: "Cẩn thận."

Nhu Nhu công chúa thấy nàng quả nhiên mắc câu, phi thân liền xông tới, thứ nàng ta sử dùng chính là một dải lụa được dệt từ những sợi tơ rất rất mảnh, vù một tiếng liền từ trong tay áo rộng thùng thình đánh thẳng về phía Duyệt Nhi, Duyệt Nhi ngưng thần lắng nghe, vốn không định lấy vũ khí, bàn tay nhỏ bé cầm Mẫu Đơn Nhan, nhẹ nhàng bắn về phía dải lụa đang đánh tới, dải lụa mềm mại như nước liền quấn chặt lấy viên Mẫu Đơn Nhan màu trắng trong suốt. Nhu Nhu công chúa khấp khởi, bản thân không cần đi lấy, tiểu tiện nhân đã dâng tới tận tay.

Đám người bát quái đứng xung quanh trông thấy cảnh này, Duyệt Nhi không có lấy một thanh vũ khí, lại nhìn không ra, thật sự là hoàn toàn nhìn không ra nàng có tu vi, đang lẳng lặng đứng nơi đó, vô tội và trong sáng, mặc dù Duyệt Nhi gặp phải tai tiếng chẳng hay ho gì là dựa dẫm vào nam nhân, nhưng Nhu Nhu công chúa làm như vậy, thế nhưng có chút thừa thắng, đánh người không vũ khí rồi, mất thấy Mẫu Đơn Nhan vô giá bị dải lụa của Nhu Nhu công chúa thu về, mọi người đều có chút tiếc hận, tiểu cô nương Duyệt Nhi này cứ như vậy mà tặng cho người.

Tuy nhiên, đến một khắc đó, bọn họ mới hiểu cái gì gọi là chiến đấu nhanh gọn mà mạnh mẽ dứt khoát!

63. Chương 63: Mập Mờ(1)

Nhu Nhu công chúa biến sắc, chỉ thấy từng dải lụa mây tầng tầng lớp lớp bao quanh Mẫu Đơn Nhan tựa như bị thứ gì đó kéo căng, càng lúc càng mạnh, càng lúc càng bộc lộ rõ sự phản kháng, Nhu Nhu công chúa sốt ruột, dùng tiên lực toàn thân khống chế dải lụa mây, tiếc rằng dường như dải lụa đã không thể nào bao bọc viên Mẫu Đơn Nhan nho nhỏ, tất cả đều không ngừng rung rung trong tay Nhu Nhu công chúa, ánh sáng màu trắng trong suốt bên trong từ từ xuyên thấu qua dải lụa mây, Nhu Nhu công chúa kinh hãi, cảm thấy không thể giữ được, đang muốn thu hồi dải lụa mây thì tiếc rằng đã muộn. Lúc Mẫu Đơn Nhan phát ra ánh sáng xuyên thủng dải lụa mây, luồng ánh sáng ấy tựa như vật chất thật mà bắn thủng vô số lỗ trên dải lụa.

Dải lụa mây bị xé rách tựa nhưng những mảnh vải bố chậm rãi từ không trung rơi xuống, Nhu Nhu công chúa không tự chủ được đành lui về phía sau một bước, nôn ra một ngụm máu, đối với người tu hành mà nói, bất kể là tiên hay ma hoặc là gì khác, vũ khí luôn nhất mạch tương thông với họ, cùng vui cùng khổ, nếu vũ khí bị hư hại thì họ cũng khó tránh khỏi, dải lụa mây bị hủy, Nhu Nhu công chúa đương nhiên cũng bị phản phệ tổn thương kinh mạch. Chẳng qua thì dù gì nàng cũng có tu vi Đại La thượng tiên, không giống với Tiên Quân Tiên Đế, vũ khí bị hủy tương đương chính mình cũng mất mạng, cũng không giống Tiên Nhân Địa Tiên, chịu không nổi phản kích này.

Không thể không nói trong hàng tiên khí, dải lụa mây này của Nhu Nhu công chúa quả nhiên không tệ, nhưng so với cực phẩm tiên khí Kim Trám Phủ của Ôn Do kia thì còn kém xa. Duyệt Nhi chỉ cần dùng một viên Mẫu Đơn Nhan, trong mắt người khác chỉ là một viên tiên đan có thể thay đổi dung mạo hình thể khiến người ta có thể sống lại một lần nữa với dung nhan ao ước thì đã hủy đi vũ khí của nàng, những người ở bên cạnh chứng kiến tận mắt vẫn có chút không thể tưởng tượng. Nhưng bọn họ không biết, Duyệt Nhi sớm đã nhỏ một giọt máu của mình vào trong Mẫu Đơn Nhan khiến nó có linh tính, hơn nữa tu vi của Duyệt Nhi cũng không thấp, chẳng qua những người đó nhìn không ra mà thôi.

Giờ phút này vài vị trưởng lão Cửu Vĩ Hồ sớm đã rối loạn bước chân, bọn họ không ngờ Nhu Nhu công chúa ở trước mặt Duyệt Nhi sao lại không thể chịu nổi một kích như thế. Rõ ràng mấy chục năm trước ở Hồ Khâu, Duyệt Nhi rơi vào tay bọn họ mà không hề có sức đánh trả, muốn nàng chết cũng dễ như bóp chết một con kiến, hiện giờ xem ra Nhu Nhu công không phải là đối thủ của tiểu cô nương này, nếu không nhanh chóng rút lui, chờ đến khi Lạc Thủy thượng thần ra tay thì bọn họ cũng đừng mong sống sót!

Trong đó một vị trưởng lão tiến lên phía trước nói: "Nhu Nhu công chúa, không bằng chúng ta rút lui trước, để cho mấy vị thiên thần kia giải quyết đi, dù sao dựa theo ước định của chúng ta, mấy vị thiên thần kia

tất nhiên không thể từ chối." Lúc này không đi thì còn đợi đến lúc nào? Ngay cả tiểu tử hổ kia cũng đánh không lại, nếu còn ở đây chỉ chịu chết mà thôi.

Nhu Nhu công chúa sao dự đoán được tình huống hôm nay, càng không ngờ Duyệt Nhi không hề lấy vũ khí ra mà đã áp chế được nàng, nàng ta luôn luôn kiêu ngạo, sao có thể chấp nhận được. Lúc này liền phản bác nói: "Không đi, chờ ta lấy mạng chó của tiểu tiện nhân này rồi tính!" Trưởng lão không kịp ngăn lại, Nhu Nhu công chúa đã lao về hướng Duyệt Nhi, lúc này linh lực ngưng tụ trong tay càng mãnh liệt hơn.

Duyệt Nhi vẫn rất bình tĩnh, kỳ thật nàng đang ngẩn người, Khanh Lan từng muốn nàng cam đoan không lấy mạng của Cửu Vĩ Hồ, nếu nàng đã đồng ý thì không thể làm trái, nhưng phải trừng phạt Cửu Vĩ Hồ tộc như thế nào đây, vấn đề này càng khiến nàng đau đầu. Giờ phút này khi hai lỗ tai nhỏ nghe thấy động tĩnh, vội vàng bắn Mẫu Đơn Nhan ra ngăn cản công kích của Nhu Nhu công chúa.

Ồ? Có rồi! Duyệt Nhi cười cười tựa như kẻ trộm lén lút lấy được đồ, lập tức chuyển đổi tình thế từ chống cự sang công kích, phương hướng hoạt động của hai bàn tay nhỏ của nàng biến hóa rất nhanh, Mẫu Đơn Nhan cũng nhắm thẳng về hướng Nhu Nhu công chúa, Nhu Nhu công chúa vừa định bắt lấy, không ngờ hạt châu lại linh hoạt chui tới chui lui. Nhu Nhu công chúa đương nhiên bắt giữ không được Mẫu Đơn Nhan vốn linh hoạt nên càng tức giận, đang chuẩn bị xông lên thì Duyệt Nhi lại xoay bàn tay nhỏ bé, Mẫu Đơn Nhan 'tách' một tiếng đánh về hướng mi tâm Nhu Nhu công chúa, chỉ thấy ánh sáng trắng rực rỡ trong tầm mắt, Nhu Nhu công chúa hoàn toàn kinh hoảng, ánh sáng duy trì không lâu thì tan biến.

Mọi người kinh hãi, nhìn dáng vẻ bây giờ của Nhu Nhu công chúa, đúng là — tu vi bị tan hết . . . . . .

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi tỏa ra khí lạnh: "Đây là trừng phạt lúc trước ở Hồ Khâu ngươi bắt ta phải đổi hồn với ngươi."

Còn chưa đợi Nhu Nhu công chúa kịp phản ứng, bàn tay nhỏ của Duyệt Nhi lại vung lên, Mẫu Đơn Nhan liền điểm mấy đại huyệt trên người Nhu Nhu công chúa, chỉ thấy linh lực tràn ra ngoài với tốc độ nhanh chóng mà ngay mắt thường cũng có thể nhìn thấy được, Nhu Nhu công chúa cứ như thế nhìn linh lực của mình từng chút từng chút tan biến hết. Có vài người thương cảm, nếu chỉ phế đi tu vi mà vẫn còn linh lực, tu luyện lại một lần nữa không phải là không được, nhưng mà, hiện tại linh lực tu vi đều bị phế bỏ, chỉ sợ sau này Nhu Nhu công chúa thật sự sẽ trở thành một phế nhân.

Giọng nói nhu mềm của Duyệt Nhi lại truyền đến: "Đây là vì gần hai trăm đệ tử Bồng Lai và một cánh tay của Thất Mệnh thúc thúc."

Lúc này Nhu Nhu công chúa không dám có hành động thiếu suy nghĩ, không ngờ Duyệt Nhi nói xong câu đó, liền đi tới trước mặt Nhu Nhu công chúa, bàn tay nàng đặt trên trán Nhu Nhu công chúa: "Ta đã đồng ý với Khanh Lan không lấy tánh mạnh của Cửu Vĩ Hồ tộc các ngươi, nhưng Tử Hổ tộc chúng ta có thù tất nhiên sẽ báo. . . . . ." Duyệt Nhi cười cười, nét mặt tươi cười đáng yêu ấy trong mắt Nhu Nhu công chúa lại giống như ác ma, tay Duyệt Nhi bắt đầu dùng sức: "Vậy cho ngươi vĩnh viễn làm một con Cửu Vĩ Hồ đi."Ánh sáng trắng lóe lên, Nhu Nhu công chúa biến mất, chỉ còn lại một con Cửu Vĩ Hồng Hồ cao tới đầu gối của Duyệt Nhi đang ngất trên mặt đất.

Các trưởng lão đều khiếp sợ lui về phía sau, tự liếc nhìn nhau, vội vàng xoay người bỏ chạy, vị công chúa này cũng bị bọn họ bỏ rơi. Chỉ thấy bóng người màu phấn hồng lướt qua, Duyệt Nhi đã chắn đường bọn họ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn ẩn hiện nét cười, đôi mắt thật to phản chiếu sự đơn thuần không dối trá, hồn nhiên vô tư, nếu không phải vừa rồi thấy rõ thủ đoạn của nàng đối với Nhu Nhu công chúa, chỉ sợ hiện giờ mọi người còn tưởng rằng nàng là một tiểu cô nương vô hại mà thôi. Nhưng giờ phút này trông thấy nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của nàng, tất cả mọi người chỉ có cảm giác da đầu run lên, tay chân lạnh lẽo.

Các trưởng lão cũng không phải dạng phế thải, thấy vậy liền dứt khoát liên thủ với nhau vây giết Duyệt Nhi, nhưng bọn họ nhìn về phía Tức Mặc Ly, lạnh lùng châm chọc hắc y nhân đứng bên cạnh: "Các vị thiên thần, chớ quên ước định."

Bốn vị thiên thần nghe thấy lời này, buộc lòng phải động thủ, tức thì liền cùng nhau bay về phía Tức Mặc Ly, bọn họ cũng không phục, bốn thiên thần còn đánh không lại một Thần Quân chỉ mới mấy vạn tuổi sao? Chẳng qua vận khí của y tốt mà thôi! Cuối cùng Tức Mặc Ly cũng đưa mắt nhìn thẳng o mấy vị thiên thần

đang bay về phía mình. Tay hơi duỗi ra, triệu thần binh Cửu Diệu. Cửu Diệu cảm nhận được ý chiến đấu của chủ nhân, cả thân đao kích động rung lên, vốn là hào quang màu cam chói mắt, dưới sự chiếu rọi của ánh sáng mặt trời, từng gợn sóng ánh sáng tựa như gợn nước quấn quanh thân đao, mọi người đứng vây quanh ở nơi xa xa nhìn đến nỗi ánh mắt lóe sáng si mê.

Đối với người tu luyện, một thanh vũ khí tốt có đôi khi còn quan trọng hơn cả tính mạng, ngày đó ở Triển Vật Đài nhìn thấy thanh thần binh này của Lạc Thủy thượng thần, chẳng qua lúc ấy còn chưa quan sát cẩn thận, chỉ cảm thấy chói mắt thì đã bị thu về. Hiện giờ thanh đao ấy mang theo sát khí của Tức Mặc Ly, trở thành dáng vẻ thần binh khát máu, quả thật càng khiến cho người ta si mê.

Bốn vị thiên thần liếc nhìn nhau, trong giờ phút quan trọng này cũng không có suy nghĩ quay đầu lại nên phân bốn vị trí xong liền vây quanh Tức Mặc Ly. Tuy rằng bề trên lệnh không được xung đột trực diện với Lạc Thủy thượng thần, chỉ cần giết hoặc bắt sống tiểu cô nương kia, nhưng, nếu muốn ra tay với tiểu cô nương kia không phải là phải giết Lạc Thủy thượng thần trước sao? Ban đầu bọn họ đã không phục, hiện giờ bốn đánh một cũng không tin còn bắt không được y.

Bọn họ nhanh chóng bố trận, bốn người đều ngưng tụ thần lực, từ từ tiến vào trung tâm trận, dần dần hình thành một màn hào quang màu đen vây Tức Mặc Ly vào giữa, chỉ thấy trong vòng hào quang linh lực lưu chuyển thành từng vòng, càng lúc càng nhanh, chỉ trong chốc lát đã như sóng lớn gào rít nơi biển cả cuồng nộ, càng không ngừng dồn dập đánh lên người Tức Mặc Ly.

64. Chương 64: Mập Mờ(2)

Tất cả mọi người có chút khiếp sợ, giờ phút này cho dù bọn họ là tinh anh của ngũ giới, chỉ cần đứng cách trận này trăm bước cũng sợ đã hồn phi phách tán, mà Lạc Thủy thượng thần đứng ở trung tâm trận, linh lực và thần lực của bốn vị thiên thần đương nhiên không kém, trong làn sương mù mông lung chỉ nhìn thấy y lẳng lặng cầm đao đứng đấy, ánh mắt tựa hồ đang nhìn về nơi nào đó.

Mọi người nhìn theo tầm mắt, chỉ thấy Duyệt Nhi không biết từ khi nào đã chế phục được đám trưởng lão kia, đang dùng Mẫu Đơn Nhan chơi đùa với bọn họ, rõ ràng nàng không nhìn thấy nhưng lại giống như đang luyện trò che mắt nhắm mục tiêu, chơi đùa đủ liền phế bỏ linh lực và tu vi, bắt bọn họ vĩnh viễn ở hình dạng hồ ly, mọi người không khỏi đều muốn nôn ra một ngụm máu, bây giờ là lúc nào rồi mà y còn băn khoăn nhìn mỹ nhân? !

Bốn vị thiên thần đương nhiên cũng cảm giác được sự nhàn nhã của Tức Mặc Ly, lập tức bị sự phẫn nộ do bị khinh thường làm cho ý chí chiến đấu của bọn họ lên rất cao, cả đám đều liều mạng vận dụng tu vi và thần lực toàn thân, nói cách khác, đem tánh mạng bản thân đều đặt vào trận chiến này, bọn họ cũng sống mấy chục vạn năm, hiện giờ có thể nghiêm túc đối phó với một người, đương nhiên trong lòng vô cùng coi trọng. Trong Thần giới có ba vị Thần Quân, bọn họ cũng chưa từng có may mắn giao đấu, vẫn rất thắc mắc về năng lực của Thần Quân trong truyền thuyết, hiện giờ đối phó với Tức Mặc Ly, bốn người đều đang có tu vi cao nhất của Thiên Thần đối phó với một Thần Quân, đương nhiên trong tiềm thức bọn họ không thể nào tin nổi bọn họ sẽ thua trận.

Bóng dáng của Tức Mặc Ly đã hoàn toàn bị bao phủ trong màn hào quang, mọi người nghe từ bên trong truyền ra một tiếng vang chấn động, tựa như từ nơi xa xôi truyền đến, tiếng vang 'ầm ầm' khiến cho ai nấy đều không thở nổi, linh lực cả người đều bị âm thanh đó dẫn dụ trở nên sục sôi mãnh liệt. Qua hồi lâu vẫn chưa thấy người trong màn hào quang có phản ứng gì, trong lòng mọi người đều có chút tiếc nuối, đặc biệt là đám nữ tiên, một Lạc Thủy thượng thần phong hoa tuyệt đại như vậy đành ra đi đơn giản như vậy sao? Haizz, đáng tiếc còn chưa thấy phong thái lúc đánh nhau của y.

Mà đám người Cửu Kiếm Thất Mệnh từ bên kia vội vàng chạy đến, thấy vậy đều có chút hoảng sợ, trận này! Lạc Thủy thượng thần (chủ thượng) còn chưa đi ra, không phải là đã hồn phi phách tán rồi chứ!

Duyệt Nhi thu hồi Mẫu Đơn Nhan, bàn chân nhỏ đá đá mấy vị trưởng lão đã bị đánh về nguyên hình, đột nhiên phát giác có gì đó không đúng, Mặc Ly đâu? ! Tại sao không nghe giọng nói của chàng? ! Nàng dùng linh thức dò xét, nhất thời kinh hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng: "Mặc Ly. . . . . ." Đây là tiếng gọi tên chàng lần đầu tiên trong suốt hơn một tháng qua của nàng, vốn đã quyết định không chú ý không

quan tâm đến chàng, không ngờ vào giờ phút này, oán khí trong lòng nàng cũng đã bị thay thế bởi nỗi sợ hãi. Trận pháp mạnh như vậy, chàng đâu?

Ánh mắt của nam tử vẫn bình yên đứng trong trận tràn ngập ý cười, nha đầu kia cuối cùng cũng chịu nói chuyện với y.

Cổ tay Tức Mặc Ly khẽ xoay, Cửu Diệu đã sắp nhịn không được, nhẹ nhàng được nhấc lên phía trên chỉ bằng một ngón tay, tay y tùy ý nâng Cửu Diệu lên, bóng dáng thon dài nhanh nhẹn bay lên trên, mọi người chỉ thấy màn hào quang màu đen đột nhiên bị phá vỡ từ phía trên, thứ đầu tiên xuất hiện chính là ánh sáng màu cam sáng chói xa xôi của Cửu Diệu, theo sau đó là quần áo trắng toát của Tức Mặc Ly, mái tóc đen bay bay, tựa như vị chúa tể trong thiên địa. Mọi người còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy tay y cầm Cửu Diệu đột nhiên dịch chuyển theo chiều vuông góc đi xuống, cả người cũng hướng xuống theo, mang theo sức mạnh đủ để hủy diệt thiên địa, đao mạnh mẽ cắm vào trung tâm trận pháp.

Phá đá!

Kinh trời!

Chỉ nghe một tiếng nổ "ầm" vang dội, tựa như cả thiên địa đều bị chấn động, bức màn hào quang màu đen do bốn vị thiên thần ngưng tụ thành rầm rầm tan rã, một vầng kim quang thật lớn từ Cửu Diệu ở nơi trung tâm trận bắn ra, trong phút chốc đã đánh rơi bốn vị thiên thần ngã xuống đất, ba người lập tức tắt thở, hồn phi phách tán, chỉ còn một người ánh mắt dại ra, nhìnTức Mặc Ly bằng ánh mắt không thể tin nổi, cuối cùng che giấu không được nỗi sợ hãi của mình: "Bát Hoang Phong Vũ! . . . . . Đúng là. . . . . Bát Hoang Phong Vũ. . . . . ." Dần dần chịu không nổi phản phệ và chiêu cuối cùng của Cửu Diệu, đầu nghiêng sang một bên, tắt thở, lập tức hóa thành tro bụi tiêu tán trong trời đất.

Tức Mặc Ly xoay người ôm lấy Duyệt Nhi còn đang lo lắng, cuối cùng vẫn nhịn không được hôn lên trán nàng: "Ta ở đây. . . . . ."

Khóe miệng của đám người Cửu Kiếm đứng bên cạnh đều bị giật méo, vì để cho Duyệt Nhi lo lắng một chút, nói chuyện với người nên người mới đứng yên ở trong trận sao? Thủ đoạn thật ngây thơ. . . . . nhìn gương mặt tràn đầy gió xuân rạng rỡ của Tức Mặc Ly, thế nào lại cảm thấy tư thái ấy có cái gì đó vô cùng vênh vang đắc ý? Thủ đoạn ngây thơ như vậy cũng đáng đắc ý tự hào sao? Đám người Cửu Kiếm đã chẳng còn sức lực để mà buồn nôn.

Duyệt Nhi thoải mái nằm trong lòng y, hết cách với chính mình, hừ, như vậy đã để ý đến y? Trong lòng không phục, liền giật nhẹ lỗ tai be bé nói: "Sau này không được phép giam giữ ta nữa."

Tức Mặc Ly chẳng biết làm sao, đành giữ lấy bàn tay nhỏ nhắn đang ngược đãi lỗ tai nhỏ của chính mình, bé ngoan của y vậy mà còn chưa biết vì sao nàng lại bị nhốt? Ở Ô Điệp Châu, không biết có bao nhiêu người bởi vì Nghịch Viêm và Mẫu Đơn Nhan mà muốn lấy mạng nhỏ của nàng, y không ở bên cạnh nàng, sao có thể yên tâm để cho nàng rong chơi khắp nơi, đưa tay yêu thương vuốt nhẹ sống mũi duyên dáng nho nhỏ của nàng, vẫn là giọng nói tựa suối trong: "Được, Duyệt Nhi muốn đi nơi nào thì đi nơi đó."

Duyệt Nhi gật gật đầu, tỏ vẻ rất vừa lòng.

Chẳng qua. . . . . hai lỗ tai nhỏ nhắn của Duyệt Nhi run run, mỉm cười vô cùng đáng yêu: "Có đại hồ ly tới."

Tức Mặc Ly ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy chân trời có một đám đông nghìn nghịt đang di chuyển về hướng này. Y cúi thấp đầu, nhìn Duyệt Nhi đang nằm trong lòng mình: "Chơi thích không?"

Duyệt Nhi quyết đoán gật đầu, giọng nói mềm mại chất chứa vui vẻ: "Đương nhiên chơi rất vui, chờ bọn họ tới sẽ đánh cho bọn họ hoàn toàn hiện nguyên hình, không biến về hình người được nữa. Ha ha."

Chỉ chớp mắt, Hồ Vương đã dẫn theo tất cả hồ ly của Hồ Khâu đến. Vừa nhìn thấy con gái mình và mấy đại trưởng lão của tộc đều đang lơ lửng giữa không trung, giận dữ công tâm, chẳng tốn sức đã tự nôn ra một ngụm máu. Mấy vị phía sau vội vàng tiến lên giúp đỡ.

Giờ phút này Hồ Vương đã vô cùng mệt mỏi, nhìn Duyệt Nhi đang nằm trong lòng Tức Mặc Ly, trong mắt đều là hận ý ngập trời: "Quả thật là Nạn Tinh của Hồ tộc. Mấy chục năm trước bởi vì ngươi mà Sở Từ

Ma Quân kia đã đốt Hồ Khâu của chúng ta, khiến chúng ta phải đi khắp nơi tìm chốn dừng chân, hiện giờ, Nhu Nhu và mấy đại trưởng lão còn bị hủy dưới tay ngươi, ta chỉ hận, chỉ hận lúc trước khi diệt tộc của các ngươi không diệt toàn bộ!"

Trong đôi mắt to của Duyệt Nhi lóe lên lửa giận: "Hồ ly thối, câm miệng!" Nói xong Mẫu Đơn Nhan nhanh chóng bay đến bắn trúng vào cổ của Hồ Vương, Hồ Vương há miệng thở dốc, nhưng cuối cùng không nói thành lời. Lúc y đến, trông thấy dáng vẻ của Nhu Nhu và mấy đại trưởng lão thì trong lòng biết đã không phải là đối thủ của tiểu quái vật Duyệt Nhi này, hiện giờ dẫn theo những người này đến, chẳng qua chỉ muốn một mạng liều một mạng, dùng toàn lực của cả tộc cũng phải giết chết Duyệt Nhi báo thù rửa hận. Hiện giờ xem ra tiểu cô nương này dường như có đầy đủ năng lực giết y, vừa rồi không làm như vậy, chỉ có thể có một nguyên nhân…Nàng không giết bọn họ, nhưng sẽ từ từ tra tấn bọn họ.

Hồ Vương nghĩ không sai, chỉ thấy Duyệt Nhi ném Mẫu Đơn Nhan ra, Mẫu Đơn Nhan nho nhỏ trong suốt bay lên rất cao, Duyệt Nhi chỉ vừa thay đổi ý nghĩ thì nó đã từ từ chuyển động, càng lúc càng lớn, cuối cùng đã trở thành quả cầu có đường kính bằng chiều cao của một người, bay lên đè xuống đám người hồ tộc. Bọn họ còn chưa kịp suy nghĩ rõ ràng, Duyệt Nhi đã yên lặng niệm tâm pháp, người của hồ tộc dưới ánh sáng tỏa chiếu của Mẫu Đơn Nhan dần dần mất đi ý thức, tất cả đều ngất trên mặt đất. Đương nhiên, còn có Hồ Vương đờ người đứng đó không thể nói chuyện, không phải Duyệt Nhi không cảm nhận được sự hiện hữu của y, nhưng tình tiết trong thoại bản, sau cùng phải nói vài lời cay độc mới được.

Duyệt Nhi suy nghĩ, trịnh trọng nói: "Không giết ngươi, cho ngươi nhìn kết cục cuối cùng của Cửu Vĩ Hồ tộc các ngươi!" Miệng Hồ Vương không thể nói, thấy Duyệt Nhi bình tĩnh thốt ra những lời đó, lúc này tức giận đến sắp hôn mê bất tỉnh, tiếc rằng cả người không biết từ lúc nào đã bị bắt cố định tại chỗ,chẳng thể động đậy. Giờ phút này y mới biết hối hận, mấy trăm năm trước không nên tin vào lời nói của các trưởng lão mà đi diệt Tử Hổ tộc. Nếu khi đó không đưa ra quyết định sai lầm như vậy thì bây giờ Cửu Vĩ Hồ cũng sẽ không rơi vào tay của con hổ nhỏ này, mặc cho nàng ta xâu xé. Nhưng hôm nay y hối hận thế nào cũng vô ích.

Duyệt Nhi quay đầu nhìn về phía Thất Mệnh, cười tủm tỉm: "Thất Mệnh thúc thúc, có vui không…"

Thất Mệnh nhìn thấy đám Cửu Vĩ Hồ phía dưới đã mất ba hồn sáu phách, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng tự hào lại ấm áp, cừu hận mấy trăm năm vẫn luôn dằn dưới đáy lòng, giờ phút này tất cả đều có thể tiêu tán, lại nhìn Duyệt Nhi đang tựa trong lòng Tức Mặc Ly, trông mong nhìn mình, chờ đợi mình trả lời, trong lòng ấm áp, đường đường là một nam nhi bảy thước, thế nhưng hốc mắt thậm chí còn hơi ươn ướt: "Rất vui, đây là thời khắc vui nhất của thúc trong mấy trăm năm qua. Cám ơn Duyệt Nhi. . . . . ." Đã không có ngôn từ nào có thể biểu đạt cảm xúc lúc này, không thể tưởng tượng được tiểu công chúa của Tử Hổ tộc bọn họ lại lợi hại như vậy, mạnh mẽ như vậy, mà trước kia khi nàng chưa trở nên mạnh mẽ, may mà, may mà gặp Lạc Thủy thượng thần.

Duyệt Nhi biết giờ phút này Thất Mệnh đang cuộn trào cảm xúc, càng tươi cười vui vẻ: "Con cũng rất vui." Thất Mệnh nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của nàng, cũng không nhịn được mà nở nụ cười, tiếng cười phát ra từ tận đáy lòng. Khổng Tước đứng xem bên cạnh cũng có chút ngây ngốc, tựa hồ, lần đầu tiên nhìn thấy Thất Mệnh thoải mái như vậy.

Ngay sau đó, lại nghe thấy Duyệt Nhi đáng yêu nói: "Đại cừu đã báo, từ nay về sau, thúc và Khổng Tước tỷ tỷ phải sống cho tốt đó!" Nụ cười trên mặt Thất Mệnh cứng lại, phiền muộn vừa mới tản đi trong giây lát giờ lại dấy lên, vừa rồi y mới hiểu rõ đây là cuộc sống được tạo nên bởi những chuyện vui quá hóa buồn. Thất Mệnh nhìn thấy Khổng Tước đứng bên cạnh vốn ra phải vui vẻ hơn cả y giờ lại đang si ngốc nhìn y, lúc này đây, y không thể nói ra miệng lời cự tuyệt.

Vẻ mặt Cửu Kiếm như đang xem kịch vui, nhìn qua nhìn lại đánh giá Thất Mệnh và Khổng Tước, bỡn cợt nói: "Ôi, người có tình sẽ thành quyến thuộc." Duyệt Nhi cười gật đầu, lại nói: "Cửu Kiếm, giữa Phất Dung và Ngưng Không, tỷ cũng chọn một người đi." Phất Dung và Ngưng Không đứng bên cạnh trong tư thế như đang treo một ngọn đèn lồng nhỏ viết mấy chữ 'chẳng có liên quan đến mình' nháy mắt liền hóa đá, lồng đèn vỡ nát, đồng thời lên tiếng nói: "Duyệt Nhi cô nương, ta làm sao có thể vừa ý nàng ấy? !"

Duyệt Nhi có chút uể oải, kéo kéo tay áo Tức Mặc Ly, giọng nói mềm mại mang theo một chút uất ức: "Ba người bọn họ ở bên nhau lâu như vậy, hiện giờ Phất Dung Ngưng Không còn nói Cửu Kiếm chướng mắt,

Mặc Ly, chàng nói xem, bọn họ có nên ở chung với nhau hay không?"

Ba người Cửu Kiếm Phất Dung Ngưng Không đổ mồ hôi ào ào, ba người bọn họ ở cạnh nhau, nhưng không phải là ở chung với nhau theo dạng đó có được chưa? ! Duyệt Nhi cô nương cái gì cũng đều không hiểu còn muốn nối loạn tơ hồng. Tiếc rằng bọn họ chỉ nghe thấy chủ thượng nhà bọn họ thản nhiên nói một câu: "Ừ, sau này bọn họ sẽ luôn ở cùng nhau."

Ba người: . . . . . .

Đánh nhau nhiều như vậy, cuối cùng Duyệt Nhi có chút mệt mỏi, lại nghĩ đến đám Cửu Vĩ Hồ còn nằm trên đất, khuôn mặt nhỏ nhắn chuyển hướng về phía Thất Mệnh nói: "Mấy thứ này mang về Tiên giới, giao cho đám tiểu Bạch Hổ giúp chúng ta mua thịt đi, nói mặc cho bọn họ xử trí, chỉ cần không lấy mạng là được. À, nhiều như vậy mang về cũng có chút phiền phức, bảo Tiểu Hoa dẫn theo đệ tử Bồng Lai đưa chúng về, đúng rồi, nghe nói Chi Hàn đã đến Ô Điệp Châu, gọi huynh ấy cùng hỗ trợ nha."

Thất Mệnh vui sướng gật đầu, xoay người rời đi thông báo cho hai vị kia.

Ai mà biết, sau này Tô Nhục Nhục tửu lâu mở rộng khắp lục giới trước cửa đều có Cửu Vĩ Hồ ngồi xổm tội nghiệp trước tửu lâu, thân mặc bộ đồ lót có viết chữ 'hoan nghênh quang lâm', mỗi khi có khách tiến vào liền phải chỉnh tề lay động đuôi hai ba cái. Đây là kỳ quan đặc biệt, cũng bởi vì đám hổ nhất thời hứng khởi nghĩ ra.

Duyệt Nhi dặn dò xong tất cả thì cọ cọ trong lòng Tức Mặc Ly, từ từ chìm vào giấc ngủ. Tức Mặc Ly nhìn gương mặt ngọt ngào say giấc của nàng, tự tay phong bế thính giác của nàng, mới lạnh nhạt nói với Phất Dung và Cửu Kiếm: "Sự tình điều tra thế nào rồi?"

Ngưng Không tiến lên phía trước nói: "Chủ thượng, lần này là Sư gia liên hợp với Cửu Vĩ Hồ tộc. Đám người mới vừa rồi chết dưới đao của người đúng là bốn người trong tám đại thiên thần của Sư gia, sau khi bọn họ biết tin tức chắc hẳn liều chết phản công. Lúc này dường như Sư gia đã tập trung toàn bộ nhân mã đến Ô Điệp Châu rồi, hình như bọn họ nhận được tin tức từ đâu đó nên muốn bắt Duyệt Nhi cô nương để khống chế người . . . . ."

Trong đôi mắt đen như mực của Tức Mặc Ly chợt lóe lên tức giận: "Lấy Nghịch Viêm ra để mua mạng của Duyệt Nhi là thế lực phương nào." Phất Dung tiếp lời: "Trước kia Nghịch Viêm từng xuất hiện ở Yêu giới, nhưng giờ không biết vì sao bị người ta đoạt đi."

Tức Mặc Ly gật đầu, lại nói: "Trước hết lần này không được hành động thiếu suy nghĩ, đợi Sư gia dồn toàn lực phản công rồi chúng ta sẽ nhổ tận gốc." Phất Dung Ngưng Không gật đầu nói đúng.

Tức Mặc Ly ôm chặt Duyệt Nhi, xoay người bay về hướng một ngọn núi nhỏ trong Ô Điệp Châu.

65. Chương 65: Mập Mờ(3)

Chờ đến khi Duyệt Nhi tỉnh lại thì cảm thấy trên eo mình có một cánh tay đang ôm chặt, nàng động đậy một chút mới phát giác cả người bị kéo vào trong lòng Tức Mặc Ly. Duyệt Nhi rất kinh ngạc, thường ngày khi mình ngủ thì Tức Mặc Ly còn chưa ngủ, lúc mình thức giấc thì Tức Mặc Ly đã sớm đã tỉnh dậy, hơn nữa, bản thân nàng tựa hồ rất ít khi thấy Tức Mặc Ly ngủ, hôm nay có chút khác biệt, Tức Mặc Ly hình như còn chưa tỉnh?

Duyệt Nhi thật cẩn thận đưa bàn tay nhỏ bé về phía mũi Tức Mặc Ly, a, còn sống. Lại nhẹ nhàng lần mò lên mắt của y, cảm giác được đôi mắt không ngờ là như thế này, cảm thấy vừa lòng, a, vẫn còn ngủ.

Sau khi phát giác hành động nhỏ này của mình không bị phát hiện, Duyệt Nhi tựa như đang làm chuyện xấu, thật cẩn thận vuốt ve mặt Tức Mặc Ly.

Sống mũi thật thẳng…

Cánh môi rất đẹp… Xúc cảm làn da rất tốt, co giãn rất tuyệt…

Vuốt ve nhào nặn nửa ngày, lại xoa nắn gương mặt mình, đột nhiên Duyệt Nhi hơi trầm xuống, dáng vẻ của Tức Mặc Ly đẹp như thế, khí chất lại tốt, thêm nữa lợi hại như vậy, sao có thể ở cùng nàng, ai nấy đều cho

rằng không xứng. Nhất định coi mình là thú cưng rồi. Nhưng mà, nếu y tùy tiện nhặt một con vật mà cũng đối xử tốt với nó như đối với nàng, nàng suy ngẫm một lát thì thấy trong lòng rất chua xót. Tựa như tiểu nha đầu của nam chính trong thoại bản, chung quy đã cảm nhận được người y yêu chính là thiên kim tiểu thư. Mà thiên kim tiểu thư, cũng là vai chính, cái đích cuối cùng mà ai cũng muốn hướng đến.

Duyệt Nhi nhất thời đắm chìm trong suy nghĩ, lại không nhìn thấy, cho nên hoàn toàn không chú ý tới đôi mắt khẽ mở ra củaTức Mặc Ly, đôi mắt ấy còn sáng hơn những ngôi sao trên bầu trời đêm, đang bình tĩnh nhìn nàng.

Duyệt Nhi lắc lắc đầu, có chút khổ sở thở dài. Bàn tay nhỏ bé dường như muốn trả thù nắm lấy lỗ tai Tức Mặc Ly, ai bảo chàng đẹp như vậy, ai bảo chàng lợi hại như vậy, ai bảo chàng đối xử với ta tốt như thế chứ! Dù sao Tức Mặc Ly đang ngủ say, nàng hoàn toàn không kiêng dè. Đưa đầu lại gần, vươn đầu lưỡi liếm liếm môi Tức Mặc Ly, liếm, liếm, liếm. A, rất trơn rất mềm. Duyệt Nhi hoàn toàn đắm chìm trong xúc cảm tuyệt vời này. Đầu lưỡi nho nhỏ như liếm như không, đến cuối cùng cũng học theo cách củaTức Mặc Ly, cái miệng nhỏ nhắn ngậm lấy môi trên của y, mút mút mút, đợi đến lúc cảm giác bản thân hình như hơi quá dùng lực, lại buông ra, đầu lưỡi tiếp tục liếm.

Bàn tay nhỏ nhắn xoa nắn cằm của Tức Mặc Ly, Duyệt Nhi rất vừa lòng Tức Mặc Ly bình thường cao quý xa cách giờ thì ngoan ngoãn không nhúc nhích, à, được rồi, nàng biết y đang ngủ mà thôi. Ý? Bàn tay nhỏ bé chạm đến thứ gì đó nổi trên cổ của y, đây là cái gì? Lực chú ý của Duyệt Nhi hoàn toàn bị dời đi, cái đầu nhỏ cũng dời xuống, tay đè lên khối nổi lên kia, ấn ấn ấn, vẫn nhô lên, Duyệt Nhi tức giận, vươn cái miệng nhỏ nhắn ngậm lấy nó, đầu lưỡi lướt vòng vòng quanh nó, mút mút mút, mút xẹp ngươi!

Trong vô tình, hai chân của Duyệt Nhi đã quấn lấy eo lưng Tức Mặc Ly, nàng vốn thường ngày nhỏ xinh, dáng người nhỏ nhắn tựa lên phía trên người Tức Mặc Ly, cảm giác thoải mái làm cho nàng đã quên mất thăm dò xemTức Mặc Ly có thức dậy hay chưa. Miệng vẫn cố gắng mút khối nổi lên trên cổ y, nhưng mút thế nào cũng không bằng phẳng được. Duyệt Nhi có chút tức giận, Tức Mặc Ly là nam thần hoàn mỹ như vậy, tại sao lại có thứ nhô lên phá hủy hình tượng thế chứ? Nhất định phải giải quyết nó!

Duyệt Nhi dùng hàm răng nhỏ cắn, sợ cắn đau Tức Mặc Ly, lại đưa lưỡi ra liếm một vòng. Vị thật ngon, Duyệt Nhi có chút vui đến quên cả trời đất.

Tức Mặc Ly nằm ngửa, nhìn thấy thân người bé nhỏ tựa cả vào người mình, dáng hình xinh xắn mềm mại không xương, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực đang dán sát vào y. Lồng ngực y không nhịn được mà đột nhiên bắt đầu phập phồng theo nhịp hô hấp và nhịp mút hút đang từ từ ma sát lòng y của nàng. Điều không thể xem nhẹ nhất chính là xúc cảm trên cổ khó mà ức chế, cảm giác mềm mại của đôi môi cùng chiếc lưỡi, khuôn mặt của Tức Mặc Ly, thậm chí cả cổ đều bởi vì sự mập mờ này mà đỏ ửng lên.

Lại nghĩ tới ngày đó Sở Từ ôm chặt Duyệt Nhi, cảm giác thỏa mãn lại mờ ám kia xuất hiện ở trước mắt. Tức Mặc Ly chỉ cảm thấy trong lòng như có con kiến gặm cắn dữ dội, lúc đó dáng vẻ của nàng có như vậy? Cũng tựa sát vào Sở Từ?

Giọng nói của tên Ma Quân kia còn quanh quẩn bên tai: "Cảnh tượng cửu biệt trùng phùng thật cảm động, vừa gặp mặt đã ôm ấp yêu thương, nhìn xem dáng vẻ thâm tình khó kìm chế này, chậc chậc, có cần cho các ngươi chút thời gian để vào trong điên long đảo phượng một phen?"

Điên long đảo phượng?

Tức Mặc Ly áp chế sát ý, miễn cưỡng buộc bản thân phải bình tĩnh trở lại, nhưng theo sự gặm nhấm của Duyệt Nhi, một cảm giác không biết tên lại xông lên trong thân thể y, vô lực kêu gào.

Duyệt Nhi đã thất bại rời khỏi cổ Tức Mặc Ly, ngơ ngác ngẩng đầu lên, cái miệng nhỏ nhắn cũng sáng bóng đỏ bừng, lẩm bẩm nói: "Sao không biến mất nhỉ?" Cảm giác trên môi mình có chút ẩm ướt nên vội vàng đưa đầu lưỡi liếm liếm.

Lúc này Tức Mặc Ly đang rũ mắt xuống, Duyệt Nhi nâng ngửa người lên, chiếc áo ngủ rộng rãi kia sau khi bị nàng lăn qua lăn lại như vậy thì cổ áo cũng bị mở ra. Tức Mặc Ly chỉ cảm thấy trong đầu 'ầm' một tiếng, chỉ còn lại bộ ngực căng tròn trắng mịn. Miễn cưỡng dời tầm mắt khỏi nơi đó, nâng mắt lên nhìn đã thấy Duyệt Nhi đang liếm cánh môi anh đào của mình.

Liên tiếp kích thích như vậy khiến Tức Mặc Ly luôn luôn bình tĩnh nay thiếu chút nữa nhịn không được hít một tiếng, thật vất vả mới nhịn xuống, đưa tay ra áp chế Duyệt Nhi đang kề sát bên người y, hít sâu nói: "Duyệt Nhi. . . . . ."

Khi cô hổ nhỏ nghe giọng nói ấy, lập tức biết Tức Mặc Ly đã thức dậy, không dám lại có hành động thiếu suy nghĩ, ngoan ngoãn thu tay về, ngẩng đầu lên ngoan ngoãn bảo: "Hả?"

Dáng vẻ nhu thuận như vậy lại làm cho thân thể của Tức Mặc Ly có cảm giác khác thường, rốt cục vẫn nhịn xuống, con ngươi vốn đen như mực giờ lại càng thâm trầm hơn, một bàn tay nhẹ nhàng giữ lấy hai lỗ tai nhỏ đáng yêu của Duyệt Nhi, xoa xoa rất đỗi dịu dàng.

Mão Nhật tinh quân vẫn luôn làm tròn chức phận, giờ phút này ánh nắng đã xuyên qua cửa sổ chiếu rọi vào phòng.

Trên giường lớn phủ chăn gấm mềm mại, Tức Mặc Ly nằm ở trên ấy, dung nhan khuynh thế, tao nhã vô song, còn rực rỡ hơn ánh nắng bên ngoài mấy phần, mái tóc đen như mực trải dài trên đệm gấm, đôi đồng tử tựa ngọc lưu ly đang bình tĩnh nhìn dáng người nhỏ nhắn bên trên mình, đôi mắt của nàng không nhìn thấy nhưng cảm giác lại rất nhạy bén, giờ phút này hơi nghiêng nửa thân người rời khỏi Tức Mặc Ly, trên mặt lại đỏ bừng mê ly, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, đang đắm chìm trong cảm giác rất thoải mái, mái tóc đen nhánh rũ xuống theo lớp áo ngủ, quấn lấy mái tóc đen của Tức Mặc Ly đang trải trên đệm gấm, không gian trên giường đầy ám muội.

Đôi mắt to tựa hổ phách của Duyệt Nhi đang mơ mơ màng màng, ngân ngấn lệ, dường như lực chú ý và cảm giác toàn thân đều dồn vào trước ngực, không rõ như thế nào lại có cảm giác kỳ quái như vậy, vì thế có chút uất ức, giọng nói vẫn mềm mại như trước: "Chàng lại hạ độc ta. . . . . ."

Tức Mặc Ly tăng thêm chút lực trong tay mình: "Không có…."

Đám người Cửu Kiếm Thất Mệnh sớm đã đợi ở bên ngoài, nhưng kỳ quái là hôm nay Duyệt Nhi lại rời giường muộn. Giờ phút này nghe thấy rõ ràng giọng nói kiều mỵ thấu xương từ bên trong truyền tới, đều có chút sửng sốt, lập tức, bọn họ nhanh chóng bị kết giới bắn ra ngoài.

Cửu Kiếm ngoan cường đứng lên, hưng phấn nói: "Nhất định là bên trong có chuyện tốt… . A, tiếng Duyệt Nhi cô nương gọi thật dễ nghe, vừa mềm mại vừa quyến rũ, ta là nữ nhân còn nhịn không được . . . . . ." Lại nhìn Phất Dung, Ngưng Không, Thất Mệnh và Kha Mộ Thanh vừa mới từ ngàn dặm xa xôi gấp rút trở về, nở nụ cười: "Mấy đại nam nhân các người sao lại đỏ mặt thế chứ? Đừng suy nghĩ nhiều quá! Đây chính là nữ nhân của chủ thượng."

Mấy nam nhân đều xấu hổ cúi đầu, cũng không phải bọn họ muốn làm nhục Duyệt Nhi, nhưng giọng nói như thế, chỉ nghe một tiếng đã có chút chịu không nổi.

Khổng Tước trừng mắt nhìn túi tiền của mình khi thấy dáng vẻ hưng phấn của Cửu Kiếm, tuy nàng là cô nương Ma tộc, nhưng trong lòng đã nhận định Thất Mệnh, giờ phút này nghe Cửu Kiếm nói chuyện như thế cũng mặt đỏ tai hồng, xấu hổ cúi đầu.

Tai Duyệt Nhi rất thính, huống hồ âm thanh của mấy người bọn họ bị đẩy lùi cũng không nhỏ, hai tay Tức Mặc Ly nắm chặt rồi thả ra, từ từ bình ổn cảm xúc mãnh liệt vừa rồi, giờ phút này đang chỉnh lại quần áo cho nàng, nàng chỉ hỏi: "Bên ngoài làm sao vậy?"

Tức Mặc Ly phất tay từ trong đỉnh lấy ra bộ quần áo màu hồng nhạt, phong bế thị giác mặc y phục cho Duyệt Nhi, lúc này nghe nàng hỏi như vậy, điểm nhẹ cái mũi nhỏ của nàng: "Bọn họ chưa quen thuộc địa hình nên té ngã."

Một nửa ý thức của Duyệt Nhi còn chìm đắm trong cảm giác vừa rồi, ngơ ngác gật đầu: "À."

Tức Mặc Ly đổi quần áo cho Duyệt Nhi xong lại ôm lấy nàng, mới chậm rãi rửa mặt cho mình và Duyệt Nhi.

Chờ đến khi kết giới bao quanh lầu các tản đi, khi giọng nói lành lạnh của Tức Mặc Ly từ trong lầu các tinh xảo truyền ra bảo bọn họ vào thì đã qua thời gian nửa nén hương.

Mọi người hơi có chút lúng túng bước vào, dưới tầm mắt lành lạnh của Tức Mặc Ly, đầu của bọn họ càng cúi thấp. Trong lòng đều yên lặng cầu xin: chủ thượng (Lạc Thủy thượng thần), chúng tôi không dám nữa, sẽ không có lần sau.

Lúc này Duyệt Nhi còn ngoan ngoãn nằm trong lòng Tức Mặc Ly, đôi tai hổ be bé màu tím cong cong, hai mắt thật to bao phủ sương mù, rõ ràng còn chưa từ màn mờ ám vừa rồi phục hồi lại tinh thần, cái miệng nhỏ nhắn hơi sưng đỏ, dáng vẻ ngẩn ngơ, vô cùng đáng yêu .

Đợi đến lúc nàng phát giác không khí có chút không thích hợp thì đã qua thêm nửa nén hương, mà đám người Cửu Kiếm đáng thương cũng bị giày vò trong tầm mắt lạnh lẽo của Tức Mặc Ly hết thời gian nửa nén hương.

Duyệt Nhi nghi hoặc nói: "Sao vậy?" Lời nói mềm mại này khi lọt vào trong tai mọi người không thể nghi ngờ gì đây chính là âm thanh cứu mạng, chỉ là khi nhớ đến giọng nói quyết rũ đến tận xương vừa rồi, mặt bọn họ lại không khỏi đỏ hồng.

Một khoảng yên tĩnh. . . . . .

Cuối cùng vẫn là Kha Mộ Thanh nhịn không được, có lẽ đã lâu không gặp Duyệt Nhi, hơi ngẩng đầu lên nhìn, trong ánh nhìn lạnh lẽo của Tức Mặc Ly thì y lặng lẽ thu hồi tầm mắt, tiến lên cười nói: "Chủ tử."

Duyệt Nhi trong lòng vui vẻ, thần trí và cảm xúc từ trong cảm giác buổi sáng phục hồi lại tinh thần, ánh mắt cũng lấp lánh như ánh sao: "Tiểu Mộ, ngươi đã về rồi?"

Kha Mộ Thanh tỏ vẻ thật bất ngờ, hình như cho tới bây giờ, đối với thuộc hạ, so với thức ăn ngon đồ chơi vui mà y vơ vét cho nàng thì Duyệt Nhi chưa từng vì y phong trần mệt mỏi bôn ba vì nàng mà biểu lộ sự nhiệt tình hơn.

Kha Mộ Thanh im lặng, cuối cùng không thể hỏi ra miệng, từ từ giao nộp tất cả ra, Duyệt Nhi vẫn giữ vẻ mặt sáng rỡ nhìn y, Tức Mặc Ly cảm nhận được ánh mắt của Duyệt Nhi, cũng liếc nhìn Kha Mộ Thanh, Kha Mộ Thanh nhất thời cảm giác thấy áp lực rất lớn, sao vậy nè? Y chưa làm gì mà.

Chỉ thấy bàn tay nhỏ bé của Duyệt Nhi lấy ra khỏi túi càn khôn một vật, đặt vào trong tay Kha Mộ Thanh: "Hạt hoa hướng dương." Kha Mộ Thanh hạ tầm mắt nhìn hạt hoa hướng dương được đúc từ hoàng kim đang nằm trên tay mình, ánh vàng rực rỡ vừa đáng yêu vừa xa xỉ. Y theo bản năng đưa mắt nhìn Thất Mệnh đang yên lặng không nói, trong lòng rất kính phục phong cách riêng của Thất Mệnh. Khóe miệng Thất Mệnh giật giật, nói: "Là ý của Duyệt Nhi." Chỉ có nàng mới có thể nghĩ ra cách đem vàng đúc thành hình dạng hạt hướng dương dễ thương như thế?

Duyệt Nhi chẳng để ý đến hai người bọn họ đang nói gì, suy nghĩ một lúc, lại từ trong túi lấy ra một nhúm đặt vào trong tay Kha Mộ Thanh, lại nghĩ nghĩ, cảm thấy quả thật Kha Mộ Thanh công lao vất vả, bàn tay nhỏ bé lại lấy một nhúm hạt hướng dương vàng rực rỡ trịnh trọng thả vào tay Kha Mộ Thanh, Cửu Kiếm nhìn thấy màn trước mắt rất quen thuộc, mí mắt giật giật, đột nhiên có một dự cảm không tốt.

Quả nhiên. Duyệt Nhi làm xong chuyện đó thì cười tủm tỉm nói: "Tiểu Mộ, ta có thể hỏi ngươi một chuyện hay không?" Kha Mộ Thanh thấy nàng cười vui vẻ, cũng buông bỏ trái tim đang treo lơ lửng, cười nói: "Chủ tử cứ việc hỏi."

Lỗ tai nhỏ của Duyệt Nhi run run, rất vừa lòng với ba chữ 'cứ việc hỏi', hướng khuôn mặt nhỏ nhắn về phía Kha Mộ Thanh, tuy rằng nhìn không thấy, nhưng tất cả mọi người có thể cảm giác thấy đôi mắt to kia đang tỏa ra lửa, giọng nói mềm mại đầy chờ mong: "Tiểu Mộ a, ngươi và Đông Hải thái tử ai ở trên, ai ở dưới vậy?" . . . . . .

Biểu hiện của mọi người đều rất phấn khích.

Mặt Kha Mộ Thanh cũng đen lại, trong lòng như có vạn con thần thú đang gào thét, y không rõ một tiểu chủ tử đơn thuần trước kia cái gì cũng đều không hiểu, chỉ biết hỏi y và Đông Hải thái tử ai nghe theo ai, hiện giờ vừa thấy mặt hắn lại hỏi ai ở trên ai ở dưới! Biến hóa quá nhanh khiến cho y gần như muốn rơi lệ đầy mặt, chủ tử, sự đơn thuần của người đi đâu mất rồi?

Phất Dung Ngưng Không Thất Mệnh không nói gì chỉ nhìn hai nữ tử kia, xem các nàng dạy Duyệt Nhi cô nương những thứ gì này?

Tức Mặc Ly thản nhiên đem tầm mắt lạnh lẽo lướt qua Cửu Kiếm và Khổng Tước đang lo lắng khẩn trương.

Cửu Kiếm và Khổng Tước bị Tức Mặc Ly nhìn đến lạnh cả người. Cuối cùng nhịn không được, Cửu Kiếm tiến lên phía trước nói: "Chủ thượng, chuyện này…"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi chuyển hướng nhìn sang Cửu Kiếm và Khổng Tước, nét mặt chất chứa ý không tán đồng: "Cửu Kiếm, Khổng Tước tỷ tỷ, ngày đó chúng ta ở Yến phường thảo luận cả ngày về vấn đề này, hiện tại sắp biết được đáp án, sao các tỷ không tò mò chứ?"

Cửu Kiếm và Khổng Tước cắn răng, liều mạng dùng ánh mắt ra hiệu cho Duyệt Nhi, đợi đến lúc nháy mắt đến phát đau

mới nhớ ra Duyệt Nhi không nhìn thấy, lập tức muốn chôn đầu xuống đất luôn. Đều là lỗi của các nàng, đều là lỗi của các nàng, cả hai đều nghĩ Duyệt Nhi cũng có hiểu biết về hàm nghĩa vị trí trên và dưới giống như các nàng, lại không nghĩ rằng thảo luận một ngày lại quên chú ý cô hổ nhỏ không hề hiểu vấn đề này.

Hiện tại, cô hổ nhỏ không biết vấn đề này trầm trọng bao nhiêu lại đề cập đến trước mặt mọi người, làm cho hai người các nàng không biết đối diện với mọi người như thế nào, làm sao các nàng đối diện với Kha Mộ Thanh?

Nhưng mà…Cửu Kiếm và Khổng Tước đồng thời quay đầu nhìn về phía khuôn mặt tuấn tú của Kha Mộ Thanh thì thấy mặt y đã đen đến không thể đen hơn, trong lòng nhất thời vui mừng, so với các nàng, người càng không thể đối mặt với mọi người chính là y. . . . .

Cho nên mới nói, thế gian đều là như vậy, khi bạn nhìn thấy tình cảnh của người khác còn tồi tệ hơn bạn thì bạn sẽ không cảm thấy tình cảnh của mình quá khó khăn nữa. Có thể lý giải thành văn viết là: xây dựng niềm vui của mình trên nỗi đau khổ của kẻ khác.

Trên lưng Kha Mộ Thanh gồng gánh niềm vui của rất nhiều người, giờ phút này tương đối nặng, nặng nề đến độ y thầm nghĩ đào một cái lỗ rồi chui xuống đó cho xong.

Duyệt Nhi buồn bực gãi gãi lỗ tai, cái miệng nhỏ nhắn bất mãn trề môi: "Tiểu Mộ, ngươi không trả lời ta?"

Không khí rất kỳ quái. . . . . .

Giằng co hết nửa nén hương, lúc Kha Mộ Thanh cũng sắp cảm thấy bản thân mình chống đỡ không được nữa thì Tức Mặc Ly vốn không có biểu hiện gì, ngón tay thon dài tựa bạch ngọc nhẹ nhàng vuốt ve hai lỗ tai be bé của nàng, thản nhiên nói sang chuyện khác: "Duyệt Nhi, muốn đi nghe hí khúc ở một Hí Lâu nổi tiếng trên ngọn núi gần đây không?"

Duyệt Nhi đáng thương đang thích ý đến hai mắt to cũng híp lại, hưởng thụ ấm áp trong lòng Tức Mặc Ly, vô số lần trúng mỹ nam kế, gật đầu ngoan ngoãn nói: "Muốn."

Cửu Kiếm và Khổng Tước nhẹ nhàng thở ra, đồng thời trong lòng âm thầm thở dài tiếc nuối: vừa rồi còn chưa đào được tin! Cơ hội lại một lần nữa chạy trốn khi đang ở ngay trước mắt. Chủ thượng (Lạc Thủy thượng thần) người có thể đừng dùng mỹ nam kế dụ dỗ tiểu cô nương Duyệt Nhi đơn thuần đáng yêu của chúng ta có được không? Vậy mà cô hổ nhỏ kia hết lần này đến lần khác còn không biết mình đã bị trúng kế . Hầy. . . . . .

Ánh mắt Kha Mộ Thanh tràn đầy cảm động đến chảy nước mắt nhìn Tức Mặc Ly, từ nay về sau, hình tượng Lạc Thủy thượng thần cao lớn tuyệt đẹp đã được xây dựng trong lòng Kha Mộ Thanh, không kẻ nào có thể vượt qua, mà ngay cả chủ tử đáng yêu nhà mình cũng không vượt qua nổi.

Kỳ thật, Tức Mặc Ly chỉ không muốn bé ngoan nhà mình bị kẻ khác lây nhiễm ý nghĩ đen tối mà thôi…

66. Chương 66: Tức Mặc Ly Là Vận May Của Ta(1)

Tức Mặc Ly rỗi rãi ôm Duyệt nhi đi nghe hí khúc ở một Tiên sơn cách đấy không xa, vừa nghe thì liền nghe hết nửa tháng.

Đối với việc nghe hí khúc, Duyệt Nhi cực kỳ cao hứng, mỗi lần nghe đến đoạn cao trào thì đều từ trong túi càn khôn lấy ra một hạt hoa hướng dương bằng vàng sáng lóa, thưởng.

Duyệt Nhi cũng không cảm thấy gì, dù sao tiền của nàng giống như tiêu hoài không hết.

Một lần ở trên đài có một ca cơ đóng vai một ca nữ chốn hồng trần vì bị hủy dung mà bị người yêu ruồng bỏ, tiếng hát thê lương đó khiến Duyệt Nhi cô nương nước mắt ròng ròng, nghe xong sống chết không chịu đi, tặng cho nàng một túi hạt hướng dương bằng vàng, bảo nàng hãy sống cho tốt.

Chưa hết, Duyệt Nhi còn muốn tặng nàng Mẫu Đan Nhan trên tay, để nàng trở nên xinh đẹp như xưa, nếu như không phải Thất Mệnh nói trong đó đã có máu của nàng, không thể nào phát huy tác dụng trên người người khác nữa, huống chi nàng ta chỉ là diễn tuồng mà thôi, cũng không phải thật sự bị hủy dung, thì vị ca cơ xem ra cuộc sống đủ đầy sung túc ấy sẽ liền vô duyên vô cớ có được viên Mẫu Đơn Nhan mà người người đều khao khát ước ao.

Khóe miệng mọi người đều nhanh chóng co giật, ngay cả đám người âm thầm theo dõi họ cũng nhịn không được đỡ trán thở dài… Cô hổ ngốc nghếch này ở đâu ra vậy, một chút hình tượng khí phách lúc trừng trị tộc Cửu Vỹ Hồ thê thảm đến thế sao cũng không có? Tiểu cô nương như vậy thế nhưng còn cần phải phái những tinh anh như họ đến theo dõi sao? Thật sự là kỳ quái mà.

Chẳng qua mới vài ngày, việc Duyệt Nhi ra tay rộng rãi đã truyền khắp Hồi Âm Các, vì vậy, sau này mỗi khi Duyệt Nhi bước vào Hồi Âm Các liền nhận được lễ tiếp đón của bậc tân khách quý trọng.

Mà nửa tháng này, bầu không khí càng lúc càng căng thẳng, ngay cả Cửu Kiếm tùy tiện cẩu thả khi đang ngủ giữa chừng cũng lồm cồm bò dậy, đi tuần khắp núi một vòng, những người khác cũng càng lúc càng khẩn trương, trải qua nửa tháng ở chung, Thất Mệnh Kha Mộ Thanh Khổng Tước cũng hiểu được tình hình lúc này, thế nhưng vẫn còn hai người nhởn nhơ nhàn hạ, chính là Lạc Thủy Thượng Thần và Duyệt Nhi cô nương. Mỗi lần thấy dáng vẻ bình tĩnh của hai người họ, mọi người đều hận không thể bổ hai cái đầu này ra xem bên trong chứa gì.

Hiện giờ là tình huống nào rồi? Làm không tốt sẽ là cùng nhau hôi phi yên diệt, hồn phi phách tán đó, sao mà hai người họ một chút ý thức cũng không có vậy!

Nhưng suy nghĩ bất kính này mọi người cũng chỉ dám thầm nghĩ trong đầu, trên thực tế, thấy dáng vẻ thư thái của hai người họ, tâm trạng căng thẳng của mọi người mới dần dần được thả lỏng. Đúng rồi, có Lạc Thủy Thượng Thần và Duyệt Nhi cô nương, họ ở đây lo lắng cái gì chứ? Nhưng mà… nhưng mà đối phương là Sư gia – đại gia tộc đứng hàng thứ ba của Thần giới đó!

Cửu Kiếm chỉ cảm thấy nội tâm ngày ngày cứ giằng co như vậy, thật muốn ngửa đầu lên trời thét lớn: Cho gió bão tới dữ dội hơn đi a!

Duyệt Nhi đối với chuyện này một chút cũng không hay biết, chỉ ngày ngày nghe hí khúc, mỗi ngày hai mắt đều cong cong, lỗ tai nhỏ cũng cong cong, ngủ no mắt, ăn ngon miệng, mỗi ngày đều vui vẻ miễn bàn.

Nhưng hôm nay, nàng linh mẫn đánh hơi được mùi vị của gió mưa trước cơn bão táp, tộc Tử Hổ vốn là thần thú đối với nguy hiểm đặc biệt mẫn cảm, vì vậy Duyệt Nhi mới có thể trong tình huống hai mắt không nhìn thấy gì dám cùng với Doanh Châu Sơn chủ Ôn Do và Nhu Nhu công chúa ung dung đối đầu giằng co, cảm giác này giúp nàng theo bản năng có được phản ứng bảo vệ bản thân tốt nhất.

Nhưng lần này, rõ ràng là không thể.

Trong đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi mang theo chút khẩn trương, gương mặt nhỏ nhắn đối diện với Tức Mặc Ly: “Có phải sắp có chuyện gì xảy ra không?”

Tức Mặc Ly yêu thương vân vê mái tóc đen nhánh buông dài của nàng, cằm gác lên đầu nàng, thanh âm mát lạnh tràn ngập dịu dàng: “Không có.” Chỉ cần ở bên cạnh y, nàng sẽ an toàn.

Điều này khiến cảm giác căng thẳng của Duyệt Nhi chỉ kéo dài đến xế chiều.

Khi ráng hồng phủ lên toàn bộ bầu trời Ô Điệp Châu, Duyệt Nhi và Tức Mặc Ly ngồi trên một lầu các nhỏ trong tiểu sơn dùng bữa.

A, chính xác mà nói, là Tức Mặc Ly đút Duyệt Nhi dùng bữa. Trước đó không lâu, Duyệt Nhi mới biết được ở Ô Điệp Châu thế nhưng cũng có chi nhánh của Tô Nhục Nhục tửu lâu, điều này khiến nàng vui mừng đến độ suýt nữa thì ôm lấy Thất Mệnh quay ba vòng, liên lục nói Thất Mệnh thúc thúc thật lợi hại.

Nói đến mức Thất Mệnh mặt đều đỏ hết cả lên mới bị Tức Mặc Ly với khuôn mặt lạnh băng dẫn dụ lực chú ý rời đi, có điều, mỗi ngày ăn một con gà tiên béo mập đã là điều đương nhiên. Thất Mệnh số khổ hàng ngày đều phải đi vòng một chuyến, mang về con gà tiên béo trắng tươi ngon nhất cho Duyệt Nhi. Y cũng là Tử hổ, vì sao đối với thịt lại không có cảm giác ham muốn mãnh liệt đến như vậy?

Duyệt Nhi thỏa mãn nuốt miếng cuối cùng, hớp ngụm trà súc miệng, chờ Tức Mặc Ly cẩn thận lau mặt cho nàng xong thì mới mãn nguyện rúc vào trong ngực Tức Mặc Ly.

Buổi chiều gió lạnh hiu hiu từ bốn phía thổi tới, Duyệt Nhi cả người thư thái, kỳ thật, hàng ngày đều trôi qua như vậy cũng không tệ a! Mặc kệ nàng có phải là thú cưng của Tức Mặc Ly hay thế nào đi nữa, ở cùng một chỗ với chàng là tốt rồi.

Cảm giác ôn nhu yêu chiều rất nhanh đã bị Cửu Kiếm vội vàng chạy tới cắt ngang: "Chủ thượng, hơn một trăm thần sứ có tu vi trên Thượng Thần đã cách nơi này ngoài năm trăm dặm, đang nhanh chóng bay đến đây."

Sắc mặt Cửu Kiếm cực kỳ nghiêm trọng, mấy vạn năm trước, gia tộc Tức Mặc bị ba đại gia tộc chèn ép đến mức thoi thóp, phụ thân cùng mẫu thân của Tức Mặc Ly, cũng chính là chủ thượng cùng chủ mẫu tiền nhiệm của Cửu Kiếm, dưới tình thế nghiêm trọng như vậy đã ra đi vĩnh viễn, để lại Tức Mặc Ly chưa tới một ngàn tuổi, từ đó dẫn theo bọn họ che giấu tài nghệ, âm thầm bảo toàn thực lực. Sau này Tức Mặc Ly bái Hạo Thiên Thần Đế làm sư phụ, được Hạo Thiên Thần Đế xưng là kỳ tài ngàn vạn năm thiên địa chưa từng xuất hiện, Tức Mặc Ly cũng bắt đầu tu luyện.

Thời gian trước đó, tin tức mảnh vỡ của Thiên Cơ linh lung rơi xuống lục giới không biết vì sao bị ba đại gia tộc tiết lộ, vì vậy Thần giới hỗn loạn, rất nhiều người đã rời khỏi Thần giới, đến ngũ giới khuấy đảo đục ngầu. Cũng có vài người biết Tức mặc Ly ở Tiên giới lịch kiếp đã đạt tới tu vi Thần Quân, thực lực tích lũy suốt mấy vạn năm qua khiến Thần giới kinh ngạc của y cũng dần dần lộ ra.

Thần giới xôn xao, Thần Quân mấy vạn tuổi, chưa từng nghe nói, huống chi còn là gia tộc Tức Mặc đứng trên bờ diệt vong. Sư gia năm đó chèn ép gia tộc Tức Mặc dữ dội nhất lại lần nữa lo sợ, vẫn luôn truy sát cùng đuổi giết nhưng cũng chưa từng thành công, bọn họ đối với lực lượng của Tức Mặc Ly càng lúc càng cố kỵ, cuối cùng đã dồn hết toàn lực của gia tộc, đến Ô Điệp Châu vây giết Tức Mặc Ly, đích thực là đập nồi dìm thuyền, đôi bên cùng thua rồi.

Mà thần sứ của Tức Mặc Ly phần lớn đều ở lại Thần giới, đối kháng với thế lực ở những phương diện khác. Phía Ô Điệp Châu chỉ có vẻn vẹn vài thần sứ có tu vi Thượng thần, thêm đám Cửu Kiếm cũng chưa tới mười người, phải đối đầu với hơn trăm thần sứ có tu vi trên Thượng thần của Sư gia, đây cũng là lý do vì sao mọi người dạo gần đây vẫn luôn nơm nớp lo lắng như vậy.

Cửu Kiếm truyền tin xong liền vội vàng rời đi, cùng những người khác bày bố trận địa dọc đường theo phân phó của Tức Mặc Ly.

Duyệt Nhi đáng yêu hếch hếch mũi: "Thần sứ tu vi trên Thượng Thần rất lợi hại sao?"

Tức Mặc Ly cúi đầu nhìn nàng: "Duyệt Nhi sợ không?"

Duyệt Nhi lắc lắc đầu: "Ta mới không thèm sợ. Chàng đánh thắng không?" Tức Mặc Ly bật cười, cô nhóc này không biết y có thắng được hay không cũng không sợ, thật sự là ngốc nghếch không biết trời cao đất dày, y trầm tư, nói: "Nàng hôn ta một cái, ta sẽ thắng."

Duyệt Nhi không hề suy nghĩ, gương mặt nhỏ nhắn áp sát lại gần, "chụt chụt" má trái một cái, má phải một cái nhanh chóng hôn lên: "Ta hôn chàng hai cái, chàng phải đánh cho bọn họ tả tơi tan tác, hơn nữa

bản thân chàng thì phải lông tóc vô thương, được không?"

Đôi đồng tử đen như mực của Tức Mặc Ly đều là ý cười: "Được. Vậy sau đó có thưởng không?"

Đôi mắt to của Duyệt Nhi đảo tròn, cười nói: "Thưởng ba cái, đủ chưa." Tức Mặc Ly nhìn gương mặt trắng nõn của nàng, không nói lời nào. Đôi tai nhỏ của Duyệt Nhi hưng phấn dựng thẳng, oai phong lẫm liệt nói: "Tối đa năm cái, không thể nhiều hơn!"

Tức Mặc Ly cuối cùng nhịn không được, ha ha bật cười một tiếng, ôm chặt lấy người trong lòng, thanh âm đều là yêu thương: "Bé ngoan của ta, sao nàng lại đáng yêu đến vậy…"

Lần này Duyệt Nhi thế nhưng lại không trả lời y, nàng cảnh giác run run lỗ tai hổ, lạnh giọng nói: "Có sát khí!"

Tức Mặc Ly ôm nàng đứng dậy, phi thân đứng trên đỉnh lầu các, bạch y phấp phới, trong gió nhẹ bay bay tạo thành độ cong tao nhã nhất. Đám người nhà Sư gia từ xa trông thấy đều có chút không xác định được, dốc toàn lực của gia tộc đến đây vây giết, thật sự đúng sao? Đợi đến khi tiến lại gần, nhìn rõ dung mạo của Tức Mặc Ly, ai nấy đều có chút thất thần.

Thần giới không có mấy người gặp qua Tức Mặc Ly, chỉ nghe nhắc đến tên y, hơn nữa ban đầu nghe đến tên y cũng là vì y được Hạo Thiên Thần Đế xưng là thiên tài nghìn vạn năm chưa từng có, sau này mới loáng thoáng biết được y là tiểu gia chủ còn sót lại của gia tộc Tức Mặc. Sau đó y chưa từng xuất hiện trước mặt mọi người, mãi đến thời gian trước đây, bỗng dưng lại nhận được tin tức về y, nói y mới mấy vạn tuổi đã độ Thần kiếp thành công, trở thành Thần Quân trẻ tuổi nhất Thần giới.

Chúng thần trước đây chưa từng gặp Tức Mặc Ly đều chỉ thấy Đạp Vũ thượng thần, à không, hiện giờ đã là Đạp Vũ Thần Quân, Đông Quan Thần Quân là những nam tử ở Thần giới được coi là đẹp nhất, anh tuấn nhất, hiện giờ trông thấy Tức Mặc Ly, suy nghĩ trước đây mới sụp đổ.

Tức Mặc Ly dung mạo như họa, mặt mày như vậy, thoáng nhìn đã cảm giác như muốn trầm luân vào đấy không muốn tỉnh lại, phối với dung mạo khuynh thế còn có một thân tư thái trác tuyệt, y chỉ lẳng lặng đứng nơi đó đã khiến người ta cảm giác trên người y như đang nở ra từng đóa từng đóa bạch liên thanh nhã thơm hương, phảng phất như thể y ở nơi nào, nơi đó liền cùng y bước vào trong tranh.

Trong các nữ thần sứ của Sư gia cuối cùng có một hai người nhịn không được, lén lút nói thầm: "Vị trí đệ nhất mỹ nam Thần giới của Đạp Vũ Thần Quân lung lay rồi…"

Một người khác cũng không nén được tiếp lời: "Mặc dù nói hai người này cách biệt không nhiều, nhưng Lạc Thủy Thượng Thần trong truyền thuyết, phong thái trong trẻo mà lạnh lùng, xa xôi như vậy, càng khiến lòng người ngứa ngáy…"

Mấy người nắm quyền trong Sư gia hận rèn sắt không thành thép quay đầu lại: "Đêm nay không phải y chết thì chính là chúng ta chết. Vì sao còn rỗi rãi bàn mấy chuyện dở hơi đó!…Aiz, đáng tiếc chúng ta và y lại là kẻ địch, mặc dù nói y lớn lên thật sự hơi đẹp một chút…"

Trong lòng mọi người thầm khinh bỉ một phen…

Nhưng mà, bầu không khí xung quanh một lần nữa không cho bọn họ được phép thả lỏng.

Tức Mặc Ly đưa mắt nhìn về phía xa, trông thấy thần sắc của Tức Mặc Ly, ai nấy đều thất thần, hận bản thân không thể trở thành nơi xa xa ấy.

Từ nơi cách đó không xa, đám Cửu Kiếm đã chạy trở về, đợi tới khi đến bên cạnh Tức Mặc Ly, ánh mắt đảo một vòng quanh hơn trăm vị thần sứ, nghiêm nghị nói với Tức Mặc Ly: "Chủ thượng, trận đã bày bố xong, một nhà gia chủ Sư gia đã bị vây bên trong trận."

Tức Mặc Ly gật gật đầu, cúi đầu nhìn Duyệt Nhi đang ngoan ngoãn đứng im, nhéo nhéo lỗ tai hổ nhỏ của nàng: "Duyệt Nhi, ngoan ngoãn đi theo Cửu Kiếm, không được liều lĩnh chạy loạn."

Thấy Duyệt Nhi nhu thuận gật đầu, Tức Mặc Ly lưu luyến không muốn buông, Cửu Kiếm vội đưa tay đỡ lấy, thấy Tức Mặc Ly không chịu thả tay, đổ mồ hôi nói: "Chủ thượng, Cửu Kiếm nhất định liều mình bảo hộ!" Tức Mặc Ly gật gật đầu, sửa lại tóc cho Duyệt Nhi lần nữa, mới thả tay.

Đám người đứng dưới lầu các đã hóa đá, vừa rồi bởi vì bị Tức Mặc Ly khiến bản thân chấn động, không phát hiện trong ngực y hóa ra còn có một tiểu cô nương, thấy trên đầu tiểu cô nương là hai lỗ tai màu tím be bé, trong lòng mọi người đều có chút rõ ràng, tiểu cô nương này đại thể chính là cô nương mà trước đây gia chủ hạ lệnh tốt nhất là phải bắt sống. Thấy dáng vẻ lưu luyến bịn rịn như vậy của Tức Mặc Ly thì đều có chút không thể tin nổi. Y trong lòng mọi người thoạt nhìn trông lạnh lẽo xa vời như vậy nhưng lại quyến luyến một tiểu cô nương đến thế, cộng với lời đồn trước đây, mọi người ban đầu không tin hiện giờ đã tin tưởng vài phần, đích thực là cưng chiều quá mức.

Cửu Kiếm đỡ Duyệt Nhi phi thân đến một nơi không xa, đám Thất Mệnh đương nhiên cũng đi theo, Ngưng Không Phất Dung khó xử, nhìn nhìn chủ thượng nhà mình rồi cũng bước theo Cửu Kiếm, chỉ sợ bảo vệ tốt Duyệt Nhi cô nương thì mới có thể khiến chủ thượng yên lòng.

Mấy người vừa đứng vững thì một kết giới kiên cố liền bao bọc họ ở giữa, ai nấy mờ mịt nhìn Duyệt Nhi, lại nhìn Tức Mặc Ly đang nhanh chóng phi người qua, một cảm giác vô lực nặng nề liền nổi kên, chủ thượng (Lạc Thủy Thượng Thần) có cần phải như vậy không a!

Tức Mặc Ly sau khi bố trí tốt cho Duyệt Nhi xong, xoay người, khí tức toàn thân liền trở nên lạnh lẽo hơn, như thể Duyệt Nhi không ở bên sẽ lại trở về vị Lạc Thủy Thượng Thần toàn thân đều là băng lạnh.

Y hạ tầm mắt, hàng mi cong dài phủ một bóng râm bên dưới mi mắt, u tịch mà mơ màng: "Cùng lên hết đi!"

67. Chương 67: Tức Mặc Ly Là Vận May Của Ta (2)

Hơn trăm vị thần sứ Sư gia vừa nghe thấy lời này thì đều kinh hãi. Trước đây ở Thanh Phong Các, Sư gia phái bốn vị thiên thần đứng đầu đến, bày một trận thế nghe nói là uy lực cực lớn, nhưng lại bị Tức Mặc Ly cầm Cửu Diệu cho một chiêu đi đời! Bọn họ vốn đã hoảng sợ, hiện giờ hơn trăm vị thần sứ này đều là tinh anh của Sư gia, một vị là Thiên thần bậc nhất, những người khác chí ít cũng là tu vi trên Thượng thần. Bọn họ trước giờ chưa từng gặp qua mệnh lệnh nào khí phách mà ngắn gọn như vậy, đúng, là mệnh lệnh.

Đám người Sư gia vẫn đứng đờ người ở dưới, không chút động tĩnh, chỉ vì mệnh lệnh của Sư gia gia chủ, trước khi họ tới thì không được manh động. Hiện giờ một câu "Cùng lên hết đi" của Tức Mặc Ly khiến bọn họ máu huyết sục sôi, ý chí chiến đấu càng mạnh mẽ, lại thêm cơn tức lần trước bị tổn thất bốn vị Thiên thần khiến bọn họ đều có hơi trở nên kích động.

Bọn họ mặc dù nóng nảy nhưng vẫn đợi gia chủ. Dù sao gia chủ Sư gia cùng với hai người con của y đều là tu vi Thiên thần bậc nhất, Sư gia bát đại Thiên Thần, gia đình họ đã chiếm ba, còn có bốn vị bị Tức Mặc Ly một chiêu lấy mạng, hiện giờ chỉ còn một vị dẫn theo hơn trăm người đến nơi này, vẫn là đợi đi, bọn họ không biết rằng, gia chủ nhà họ đã bị vây trong trận địa cách đó không xa, không thể thoát thân.

Tức Mặc Ly không đợi được đòn tấn công của bọn họ, vẫn là giọng nói tựa như suối trong chảy qua ngọc thạch: "Sợ rồi?"

Khiêu khích quá mức thế này thật khiến thần sứ Sư gia nhịn không được, hơn trăm thượng thần thế này cùng với một Thiên thần còn sợ một Thần quân mới vài vạn tuổi sao? Cho dù không thể giết y đi nữa thì đánh trọng thương y cũng hoàn toàn là điều có thể chứ! Bọn họ dựa vào ưu thế số đông tuyệt đối, cảm thấy dứt khoát không lý nào thua được, không biết là ai hét lên một tiếng, ai nấy đều nhịn không được nữa, triệu vũ khí đến. Khởi động thần lực tấn công Tức Mặc Ly.

Tức Mặc Ly phất tay, Cửu Diệu từ bên trong đỉnh nhanh chóng bay tới, thân đao dài bằng nửa người, mũi đao hơi vểnh lên, tựa như trăng non cong cong, kích động nằm trong tay Tức Mặc Ly, thân đao tỏa ra từng đợt từng đợt ánh sáng vàng rực.

Đám thần sứ Sư gia có chút ngẩn người, dù gì thượng cổ thần khí chỉ có hai mà thôi, một là Cửu Diệu, hai là Huyễn Oanh Lưu Ly Trượng, nhưng không biết đến cùng đã lưu lạc nơi nào. Bọn họ lần đầu tiên thấy Tức Mặc Ly một vị công tử mỹ mạo nho nhã như vậy lại dùng một thanh đao thập phần khí phách, giống như vũ khí của Đạp Vũ Thần Quân là ngọc phiến phong nhã, Đông Quan Thần Quân là thanh kiếm tao

nhã phong lưu. Nhưng Cửu Diệu và Tức Mặc Ly thế nhưng không có nửa điểm không hòa hợp, như thể Tức Mặc Ly chính là nam tử như vậy, trời sinh nên cầm Cửu Diệu.

Chỉ thấy Tức Mặc Ly chậm rãi từ trên đỉnh lầu các đạp không bước xuống, không chút ý định ngăn cản đòn tấn công của bọn họ, có điều kiếm khí cùng linh lực trong nháy mắt đều bị đánh bật trở lại. Đám người Sư gia vốn ôm ý định thăm dò thực lực của y, hiện giờ thấy chiêu thức bọn họ sử dụng đều nhẹ nhàng bị phản lại giống như những nhành hoa nhỏ thì nhất thời xấu hổ không thôi. Vì vậy ai nấy đều sử dụng hết tài nghệ bản thân, toàn lực bắt đầu tấn công. Nháy mắt ánh sáng của đủ loại vũ khí đan xen, chẳng qua là cùng một mục tiêu, chính là đánh về hướng Tức Mặc Ly.

Tức Mặc Ly một đao chém xuống, sạch sẽ nhanh gọn khiến người ta cảm thấy y thật sự như đang đốn cây. Một vài Thượng thần tu vi còn nông cạn chịu không nổi vài ba chiêu của y, bi thảm nhanh chóng bỏ mình.

Người nắm quyền của Sư gia hơi hoảng hốt, vội vàng truyền lệnh, bày trận bày trận bày trận! Mọi người khôi phục tinh thần, cố gắng áp chế cảm giác hoảng loạn trong lòng, bắt đầu bày trận một cách trật tự, sống chết đều chỉ cách nhau một sợi chỉ mỏng manh ở phía trước, bọn họ không được phép hoảng loạn lần nữa.

Mà Tức Mặc Ly thấy bọn họ bày trận thì cũng dừng lại, yên lặng đứng đó, giống như đang đợi họ bày trận xong vậy. Thân mình chợt chuyển, nhìn về phía Duyệt Nhi.

Thấy đôi mắt không nhìn thấy gì của Duyệt Nhi đang lo lắng mở to, lỗ tai nhỏ cũng dựng thẳng, dáng vẻ như vậy quả thực hết sức đáng yêu, thần sắc vì y mà lo lắng cũng quá dễ thương, chỉ cảm thấy trái tim mình dần ấm áp, ánh mắt bất giác trở nên nhu hòa, trước giờ là lau máu trên mũi đao, trước giờ vẫn là vô tình chém giết, nhưng trong giây phút này, dường như có chút dịu dàng.

Duyệt Nhi hình như cũng cảm giác được, gương mặt nhỏ nhắn khẽ động, quay về phía đối diện với y, nàng mặc dù không nhìn thấy gì, nhưng cũng có thể cảm giác được, Tức Mặc Ly nhất định đang ở nơi đó, tựa như vẫn đang nhìn mình.

Cái miệng nhỏ nhắn của Duyệt Nhi nhếch nhếch, câm lặng nói "Cố lên". Ánh mắt Tức Mặc Ly càng dịu dàng, hiện tại chỉ muốn bay đến đem nàng ôm vào trong ngực, vân vê lỗ tai hổ đáng yêu của nàng.

Mấy người phía bên này đã bày trận xong, Tức Mặc Ly tuy không hề có phản ứng gì, nhưng mái tóc đen nhánh của y đã vì uy lực của đối phương mà bay lên. Lầu các nhỏ dưới áp lực của trận địa cũng biến mất không chút tiếng động.

Đợi đến khi ai nấy đã tập trung toàn bộ linh lực vào thế trận, Tức Mặc Ly mới lưu luyến nhìn Duyệt Nhi một cái, xoay người, Cửu Diệu trong tay không ngừng rung lên, rõ ràng đã rất muốn tiến lên chém giết.

"Mấy vạn năm trước, gia tộc Tức Mặc bị các ngươi ép đến cùng đường bí lối, hôm nay, Sư gia các ngươi ở đây mà tận diệt đi." Y vừa dứt lời thì cầm lấy Cửu Diệu trong tay xông vào nơi tiếp giáp có năng lượng mạnh nhất của trận thế, trong lòng mọi người vui mừng, y có thể tiến vào trận đương nhiên là không còn gì tốt hơn, đến lúc đó, bọn họ tin tưởng cho dù Tức Mặc Ly có tu vi Thần Quân thì sao chứ, cũng sẽ phải chịu thương thế trí mạng mà thôi.

Ha ha, coi tam đại gia tộc Sư gia chúng ta là ngồi không à? Tưởng hơn trăm vị thần sứ tinh anh của Sư gia chúng ta không hề tồn tại sao?

Mấy thần sứ Sư gia dường như đã thấy được kết cục của Tức Mặc Ly, trong lòng có chút đắc ý. Cuộc chiến này, tới bây giờ nên kết thúc rồi!

Nhưng một khắc sau, tất cả bọn họ đều sững sờ. Chỉ thấy Tức Mặc Ly vung Cửu Diệu, trước nhẹ nhàng quét qua nơi mà thần lực cùng linh lực của hơn trăm người đang lưu chuyển, dường như nhíu mày suy xét một chút, kế đó liền khua đao, trực tiếp xuyên xuống. Chân trời hình như có kình lôi cùng mưa bão ào ào kéo tới, trên thân đao Cửu Diệu bắn ra ánh sáng màu da cam, nháy mắt liền khiến mấy chục Thượng thần ở gần đó ngã gục xuống đất, không còn hơi thở.

Một chiêu này, chính là chiêu thức ngày đó đã lấy mạng của bốn vị Thiên thần bậc nhất Sư gia – Bát Hoang Phong Vũ!

Ai nấy đều cực kỳ kinh hãi, người có chút hiểu biết sâu rộng liền kêu lên: "Bát Hoang Phong Vũ!" Chiêu thức đáng sợ này, sức mạnh to lớn này, ngoại trừ Hạo thiên thần đế đã hồn phi phách tán thì Thiên giới chỉ có Tức Mặc Ly sử dụng mà thôi! Chiêu thức vô địch như thể gặp thần giết thần này vừa xuất ra, tay chân mọi người liền có chút rối loạn.

Mấy người nắm quyền cố gắng áp chế sự hoảng loạn trong lòng, truyền âm ra lệnh: "Trận pháp còn chưa bị phá, thành bại chỉ một khắc này, mệnh táng Ô Điệp Châu hay là quay trở về Thần giới tiếp tục phong vân bễ nghễ, chỉ xem hôm nay mà thôi." Chúng thần đều biết đây là giờ phút sinh tử, không được phép có nửa điểm sơ sót, vì vậy dốc toàn lực duy trì trận pháp đang lung lay sắp đổ.

Tức Mặc Ly vung đao, giờ phút này không còn vẻ thong dong như trước, ngón tay như ngọc tạc cầm Cửu Diệu vung lên giữa không trung, linh lực cùng thần lực trên người đều chuyển qua, từ từ hấp thụ gì đấy, một luồng khí lưu màu trắng hòa vào thân đao, kế đó là màu vàng, màu lam… đến khi luồng khí lưu màu tím cuối cùng nhập vào thân đao thì luồng khí lưu bảy sắc toàn bộ hiện lên trên thân Cửu Diệu, nhanh chóng chuyển động, rực rỡ chói mắt, khiến phạm vi chung quanh trăm dặm đều được chiếu sáng lòa. Chúng thần sứ Sư gia còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, trong luồng sáng khiến người lóa mắt như vậy, Tức Mặc Ly phi thân bay đến, Cửu Diệu trong tay lên xuống biến ảo.

Ầm, ầm, ầm, ầm.

Phía chân trời truyền tới tiếng sấm dữ dội, nháy mắt đã ở trên đỉnh đầu. Cửu Diệu hưng phấn vươn thẳng lên, như thể đang hiệu triệu gì đấy. Tức Mặc Ly khua đao quét ngang một đường, luồng khí lưu bảy sắc trên đao cùng thiểm điện bảy màu trong không trung giao nhau, mạnh mẽ quyết liệt đánh về hướng đám người Sư gia, chớp mắt, mặt đất toác ra, cuồng phong nổi lên bốn phía.

Dùng đao dẫn thiên lôi, dùng linh lực trên đao dẫn địa khí, chiêu này gọi là Kinh Thiên Động Địa!

Phần lớn người của Sư gia còn chưa kịp kêu lên thì đã vô thanh vô tức lìa đời. Suy nghĩ cuối cùng trong đầu chính là: "Thế nhưng đã được chứng kiến Kinh Thiên Động Địa trong truyền thuyết!"

Gia chủ Sư gia vội vội vàng vàng lao tới, công tử cùng tiểu thư vừa vặn trông thấy cảnh này, nhất thời tâm thần hoàn toàn tê liệt. Nhớ tới lời của nữ tử tuyệt sắc giải cứu họ từ bên trong kết giới vừa rồi, bất chấp những thứ khác, phi thân liền bay đến hướng Duyệt Nhi đang ở trong kết giới. Ba người đều là tu vi Thiên thần bậc nhất, lúc này sử dụng toàn lực phá kết giới của Tức Mặc Ly chẳng qua chỉ là chuyện trong khoảnh khắc, tay gia chủ Sư gia vừa đưa tới phía trước Duyệt Nhi thì đã bị Cửu Kiếm kịp thời phản ứng lại tiếp lấy. Phất Dung Ngưng Không cũng đã cùng với hai người kia bắt đầu giao đấu.

Gia chủ Sư gia không ngờ thần sứ bảo vệ một tiểu cô nương thế nhưng cũng là tu vi Thiên thần, lúc này trong lòng chợt hoảng, đánh chưa được bao lâu, lại thêm nỗi đau diệt tộc, nghĩ thấy Sư gia đã không còn rồi, chi bằng, báo thù cũng tốt! Phất tay dùng linh lực đánh bật hai đứa con ra: "Báo thù!"

Nói rồi bắt đầu tập trung sức mạnh toàn thân, trong khi ngưng tụ sức lực thì ngón tay cũng từ từ nâng lên.

Mọi người kinh hãi, y đây là muốn tự nổ sao? Một thiên thần bậc nhất tự nổ, uy lực đủ để phá hủy toàn bộ Ô Điệp Châu!

Cửu Kiếm Phất Dung Ngưng Không ba người lập tức hoảng lên, liếc mắt nhìn nhau, vận dùng toàn lực tạo kết giới cho Duyệt Nhi.

Bất kể thế nào, dốc hết sức lực đến bỏ mình cũng phải bảo vệ Duyệt Nhi cô nương, đây là lòng trung thành đối với Tức Mặc Ly, cũng là sự yêu thương trân trọng Duyệt Nhi.

Ba người Thất Mệnh thấy dáng vẻ nghiêm trọng của Cửu Kiếm ba vị thần sứ thì đã hơi hoảng, lúc này cũng vận dụng toàn bộ sức mạnh tập trung bên trên kết giới, dù biết có thể không bảo vệ được Duyệt Nhi, chẳng qua, dốc hết sức mà thôi.

Duyệt Nhi cũng ngửi được mùi nguy hiểm, có điều nàng không trông thấy gì, trong đầu vốn dĩ không có chút khái niệm về tự nổ, cũng không hề biết rốt cuộc là nguy hiểm có tính hủy diệt đến cỡ nào.

Trong giây phút lôi quang hỏa thạch1 ấy, Tức Mặc Ly phóng đến, trong mấy vạn năm qua, y chưa từng cảm thấy tốc độ bản thân lại chậm đến thế. Thấy biểu tình Duyệt Nhi mờ mịt không hiểu gì đứng bên trong kết

giới, Tức Mặc Ly lần đầu tiên cảm giác được nỗi hoảng sợ dâng lên tự đáy lòng.

1ánh chớp; tia đá lửa. Vốn là lời nói của Phật để chỉ sự vật lướt qua trong chớp mắt, vụt lướt qua, hành động cấp tốc, bỗng nhiên phát động.

Lúc Tức Mặc gia bị tam đại gia tộc đuổi tận giết tuyệt, y không sợ.

Lúc phụ thân cùng mẫu thân qua đời, y không sợ.

Tháng ngày bị truy sát liên miên trước khi bái nhập môn hạ Hạo Thiên Thần Đế, y không sợ.

Những điều đó trong mắt người khác là cùng đường mạt lộ, sống không bằng chết, y chưa từng sợ.

Thế nhưng vào thời khắc này y lại sợ hãi. Sợ sẽ không được thấy nàng vùi trong ngực mình nở nụ cười ngọt ngào, sợ bản thân sẽ không được vân vê lỗ tai nhỏ bé của nàng, sợ không nghe được giọng nói mềm mại nũng nịu của nàng, sợ tháng ngày vô tận của cuộc đời sau này sẽ trôi qua trong tịch mịch lạnh lẽo, sợ cuộc đời này sẽ không còn ai có thể khiến y yêu chiều như thế, nâng niu trên tay, đặt ở trong tim như thế.

Bất quá chỉ trong nháy mắt, Tức Mặc Ly đã phi thân bay đến bên cạnh Duyệt Nhi, ôm cơ thể nhỏ nhắn của nàng vào lòng. Cửu Diệu trên tay ào ào phóng đi, hướng về phía gia chủ Sư gia cách đó một dặm. Tiếc rằng, đã không còn kịp nữa, đao nhanh, nhưng rốt cuộc vẫn không đến kịp vị trí gia chủ Sư gia suýt nữa chỉ trong tích tắc thì tự nổ thành công.

68. Chương 68: Tức Mặc Ly Là Vận May Của Ta (3)

Tử Dao ngồi trong một góc khuất mà nghiến răng, ả Duyệt Nhi này đến cùng đã dùng thủ đoạn gì khiến Tức Mặc Ly cam tâm tình nguyện vì ả mà bất chấp sinh tử của bản thân đến vậy! Vị trí của nàng ta hiện giờ chính là giấu mình trên một tàng cây, gia chủ Sư gia ở ngay bên dưới nàng.

Nàng ta hận đến nghiến răng, cuối cùng vẫn khua kiếm, "soạt" một tiếng, nháy mắt chém rơi đầu gia chủ Sư gia. Đánh lén một người đang toàn tâm tập trung chuẩn bị tự nổ, đương nhiên là không thể nào đơn giản hơn, càng huống chi Tử Dao cũng là tu vi Thần Quân.

Nàng ta sớm đã có thể chế ngự tình hình, chẳng qua là hi vọng gia chủ Sư gia tự phát nổ sẽ khiến con hổ nhỏ kia thi thể không còn mà thôi, nàng ta xa xôi vạn dặm đến đây, trợ giúp Sư gia, duy chỉ có một điều kiện là muốn bọn họ giết chết con hổ đó, không ngờ, đám người này lại vô dụng đến vậy, hoặc giả, nam tử mà bản thân theo đuổi hơn vạn năm qua thì ra mạnh mẽ hơn rất nhiều so với suy nghĩ của bản thân.

Cửu Diệu mất đi mục tiêu, đành phải bay vòng vòng xung quanh Tử Dao, không cam lòng bị Tức Mặc Ly triệu hồi về bên trong đỉnh.

Tử Dao ổn định lại suy nghĩ, nhảy xuống khỏi tàng cây, trên gương mặt xinh đẹp đều là ý cười: "Các vị, đã lâu không gặp!"

Duyệt Nhi vừa nghe thấy giọng nói này đã biết là Tử Dao, nhớ tới lần trước nàng ta tốt bụng giúp mình độ kiếp phi thăng, bản thân còn chưa cảm tạ nàng. Nhưng trong tiềm thức nàng không thích nữ nhân này, dù thế nào cũng không thốt ra được lời cảm ơn, đành vùi đầu vào lòng Tức Mặc Ly. Cô hổ nhỏ đáng thương vốn không hề biết rằng hôm đó Tử Dao không hề giúp nàng độ kiếp phi thăng, mà là muốn nàng xương cốt cũng không còn.

Hai vị tiểu chủ Sư gia hoàn toàn bị tình huống vừa rồi khiến bản thân sững sờ, lại tận mắt chứng kiến Tử Dao vung kiếm lấy mạng phụ thân mình, công tử Sư gia lập tức phẫn nộ điên cuồng: "Ngươi nữ nhân này! Đồ ác độc! Rõ ràng nói là..." Rõ ràng nói chỉ cần chúng ta giết tiểu cô nương kia, ngươi sẽ giúp chúng ta diệt trừ gia tộc Tức Mặc!

Bất quá y còn chưa nói hết câu đã bị Tử Dao bay người về trước, một kiếm lấy mạng! Người có tu vi Thiên thần trong cơn điên loạn ở dưới tay Thần quân hoàn toàn không chịu được một kích.

Tiểu thư nhà Sư gia đã sợ đến ngây người, cũng không dám nói gì nữa. Nàng bất lực ngồi bệt trên đất, hoàn toàn không có chút ngạo khí cùng tự cao của một vị Thiên thần cũng như vị trí cao trọng của tam đại

gia tộc chúng tinh phủng nguyệt của Thần giới. Toàn quân Sư gia không còn, phụ thân và ca ca đều bị nữ nhân độc ác kia lợi dụng rồi giết chết, còn nàng, nàng sẽ thế nào đây?

Nàng theo bản năng ngẩng đầu lên, trông thấy Tức Mặc Ly đang ôm Duyệt Nhi, ánh mắt bắt đầu trở nên si dại, nam tử này lại có thể yêu chiều một tiểu cô nương như thế, nàng tự nhận bản thân xuất sắc hơn nhiều, chi bằng, đi theo bên cạnh y? Chỉ cần đi theo y thì đã mãn nguyện rồi, cũng không cần phải chết. Nàng giờ phút này đã hết sức hoảng loạn, chỉ muốn tìm một chỗ dựa để bản thân có thể tiếp tục sống sót, hoàn toàn không nhớ Tức Mặc Ly chính là kẻ thù của gia tộc nàng, mới là người diệt người trong gia tộc nàng.

Nàng ở Thần giới vốn cũng được xem là một nữ tử cực kỳ mỹ mạo, lúc này trong đầu vừa nghĩ như vậy liền hành động. Ánh mắt cực kỳ đáng thương, khẩn cầu nhìn Tức Mặc Ly: "Lạc Thủy Thần Quân, cho ta theo bên cạnh chàng có được không? Làm một thuộc hạ nhỏ bé thôi cũng được rồi… Ta có thể vì chàng mà làm trâu làm ngựa…" Ánh mắt si mê, biểu tình đáng thương, thanh âm nghẹn ngào, e rằng chỉ cần là nam nhân thì đều sẽ không đành lòng mà cự tuyệt.

Tức Mặc Ly mắt cũng không thèm liếc nàng ta một cái, ôm lấy Duyệt Nhi chuẩn bị rời đi, Duyệt Nhi động đậy, cuối cùng vẫn không nói lời nào.

Trong lòng Tử Dao đã hết sức phẫn nộ, cười lạnh một tiếng: "Ngươi dám? Dám cướp thứ mà Tử Dao ta nhìn trúng?" Dứt lời thì kiếm đã nhanh chóng phóng ra, móc đi đôi mắt xinh đẹp đang nhìn Tức Mặc Ly của nữ tử ấy, tay vung kiếm hạ, lấy đầu nàng ta giống như khi giết phụ thân nàng.

Đám người Cửu Kiếm nhìn thấy cảnh tượng tàn nhẫn này thì đều dời mắt đi.

Duyệt Nhi nghe thấy tiếng kêu, lúc này dùng linh thức dò tìm, đương nhiên biết được chuyện gì đã xảy ra, trong đầu hiện lên hình ảnh tàn khốc ấy, bàn tay nhỏ bé không khỏi níu chặt Tức Mặc Ly, có chút sợ hãi, cái đầu nhỏ cũng rúc vào trong ngực y.

Ngón tay thon dài của Tức Mặc Ly xoa nắn lỗ tai hổ của nàng, đôi mắt thản nhiên lướt qua cảnh tượng dưới đất, cuối cùng liếc Tử Dao một cái: "Đừng làm quá."

Nói rồi không hề để ý đến Tử Dao, ôm lấy Duyệt Nhi phi thân mà đi, đám người Cửu Kiếm cũng bám theo. Đôi mắt Tử Dao gần như muốn bốc hỏa, đưa chân đạp lên thi hài bên dưới, phẫn nộ quát: "Đồ vô dụng."

Lại nhìn theo phương hướng bóng dáng Tức Mặc Ly biến mất, con hổ đó mệnh lớn thật, biết bao lần trong tối ngoài sáng ám sát cũng không thể nào giết được ả. Tử Dao càng nghĩ càng giận, vung kiếm chém một cây đại thụ cách đấy không xa, phi thân bay trở về Thần giới.

Tức Mặc Ly theo nguyện vọng của Duyệt Nhi, ôm nàng theo sau Thất Mệnh, hướng Tô Nhục nhục tửu lâu mà đi.

Cô hổ nhỏ nói: "Ta muốn đi xem xét sản nghiệp trong tay mình." Dáng vẻ chững chạc đường hoàng khiến mọi người ai nấy đều không nhịn được cười, Duyệt Nhi cô nương (chủ tử) đáng yêu quá, rõ ràng bản thân muốn ăn thịt, vậy mà vẫn viện một cái cớ rất chi là đường đường chính chính.

Duyệt Nhi hết sức hài lòng nghe tiểu nhị của tửu lâu giới thiệu, lại dùng linh thức dò xét tình hình xung quanh, trên gương mặt nhỏ nhắn toàn là ý cười.

Lúc này đã là xế chiều, Tô nhục nhục tửu lâu đang vào thời điểm khách khứa đông đúc nhất. Mọi người đương nhiên cũng không cách nào có thể phớt lờ đoàn người Duyệt Nhi đang ở trong một góc khuất. Vốn Thất Mệnh định dẫn nàng lên tầng cao nhất, nơi đó vừa an tĩnh vừa bày trí đẹp đẽ, quả thực là nơi tiêu phí tiền bạc bậc nhất của Tô nhục nhục tửu lâu, hơn nữa cũng chỉ có bọn họ mà thôi. Tiếc là Duyệt Nhi thích nơi náo nhiệt. Vì vậy Lạc Thủy Thượng Thần phong thái tuyệt đại dung nhan tuyệt thế của chúng ta liền bất đắc dĩ ngồi ở tầng một ồn ào náo nhiệt, tao nhã đút Duyệt Nhi ăn.

Người ở đây sớm đã nhìn Duyệt Nhi và Tức Mặc Ly đến lé mắt.

Khách nhân Giáp: Nghe nói, vị kia chính là Lạc Thủy Thượng Thần, không, nên gọi là Lạc Thủy Thần Quân rồi, nghe nói chiêu Bát Hoang Phong Vũ và Kinh Thiên Động Địa của vị này đủ để hủy diệt toàn bộ Ô Điệp Châu đó?

Khách nhân Ất: Người trong lòng vị ấy trên đầu có hai lỗ tai nhỏ, lẽ nào là Duyệt Nhi cô nương trong tin đồn, chậc chậc, nhìn kỹ vẫn thấy ngọc tuyết đáng yêu nha, thiện lương vô hại như vậy, sao nghe nói nàng ta tiêu diệt hết tộc Cửu Vỹ Hồ…

Khách nhân Đinh: Người này á, đừng có mà nhìn bề ngoài, nghe nói nàng ta dựa dẫm đàn ông mới lợi hại được như thế. Ngươi xem thể chất nàng ta không phải thuộc lục giới, ta đoán cũng phải tám chín phần mười, hoặc là ai đó đã âm thầm cho nàng ta hơn vạn năm linh lực, hoặc là, khụ khụ, ngươi biết rồi đó, song tu đó.

Khách nhân Bính: Nhìn dáng vẻ không biết sự đời của nàng ấy, thật cũng không giống hồ ly tinh a…

Khách nhân Đinh: Đã bảo là đừng có nhìn bề ngoài mà. Ngươi không thấy dáng vẻ xa cách như vậy của Lạc Thủy Thần Quân sao? Vậy mà đối với Duyệt Nhi cô nương đó lại chăm chút tỉ mỉ như vậy, muốn mưa muốn gió, muốn Mẫu Đơn Nhan cũng gom hết về cho nàng ta chơi, đây tất nhiên là phải có chút bản lĩnh rồi.

Khách nhân Giáp: Chẳng phải còn có một Ma Quân sao…

… …

Lỗ tai Duyệt Nhi đương nhiên đặc biệt thính, càng nghe càng khó chịu, ngay cả gà tiên béo mập cũng ăn không vô. Tức Mặc Ly sờ sờ tai nàng: "Duyệt Nhi, đừng nghe nói bậy." Duyệt Nhi phiền não nhéo nhéo lỗ tai, thanh âm mềm mại nũng nịu tràn đầy ủy khuất: "Vì sao phải nói ta như vậy?"

Cửu Kiếm thật sự là nhịn không được, nếu không phải chủ thượng căn dặn trong tửu lầu của Duyệt Nhi không được tùy tiện sinh sự thì nàng sớm đã đem đám người đó vứt ra khỏi cửa, lời nói càng lúc càng quá đáng mà, lúc này nghe Duyệt Nhi nói thế, cười bảo: "Duyệt Nhi cô nương, bọn họ ganh tỵ với cô đó."

Gương mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi đối diện với Tức Mặc Ly, đôi mắt tròn xoe ngỡ ngàng: "Ganh tỵ? Ta có gì mà ganh tỵ chứ? Vừa mù lại vừa vô dụng…"

Mọi người:… …

Cửu Kiếm cười đáp: "Có lẽ là ganh tỵ với vận may của cô nương chăng?"

Duyệt Nhi ngẩn ra một lúc, đôi mắt to tròn cong cong, lỗ tai cũng cụp cụp: "Đúng rồi, nhất định là vậy."

Bàn tay nhỏ nhắn đùa nghịch bàn tay thon dài của Tức Mặc Ly, hết lật lên lại lật xuống mới ngẩng đầu nói: "Mặc Ly chính là vận khí của ta, cả đời này cũng sẽ không có lần thứ hai."

Ai nấy đều sững sờ, không ngờ Duyệt nhi trước giờ đơn thuần tựa như việc gì cũng không nghĩ ngợi thế nhưng lại có thể nói ra lời này, không thể không nói, một câu đơn giản như vậy thôi, mọi người nghe mà trong lòng lại hơi chấn động. Cửu Kiếm Khổng Tước hai người càng xúc động, mắt đã long lanh.

Tức Mặc Ly cúi đầu, đôi đồng tử tựa lưu ly sáng rực, dung nhan như họa lúc này đã trở nên có chút si mê, khóe môi khẽ nhếch, cất giọng bằng thanh âm tựa như suối trong chảy qua ngọc thạch: "Ngoan…"

Mọi người:……

Có lẽ, đây mới là câu trả lời thích hợp nhất a….

Đến tối, Tức Mặc Ly say đắm nhìn Duyệt Nhi đang say ngủ trong ngực mình, nhéo nhéo gương mặt nhỏ nhắn của nàng, lại xoa nắn lỗ tai hổ đang cong cong cụp xuống, mặt Duyệt Nhi đỏ hồng, hô hấp nhịp nhàng đều đặn, nhìn thế nào cũng không thấy có gì khó chịu.

Y cau mày, tiếc là giọng nói ấy càng lúc càng vang, y nhìn Duyệt Nhi đang say ngủ, đứng dậy nhẹ nhàng kéo chăn đến bên dưới cằm nàng rồi mới xoay người ra ngoài.

Y vừa khuất dạng thì chân Duyệt Nhi đã đạp chăn, hàng mi thật dài động đậy, giống như đang giãy giụa đấu tranh với điều gì đó.

Nàng mơ thấy Khanh Lan.

Khanh Lan toàn thân áo xám, đang ngồi bên dưới tàng hoa đào rực rỡ, thần sắc bi thương nhìn nàng, trong đôi mắt xinh đẹp đều là lệ máu, bà cười điên cuồng, không ngừng nói lời khiến người bi thương. Một đời một kiếp một đôi, một đời một kiếp một đôi, vốn cho rằng sẽ là đôi ta, là đôi ta!

Thanh âm Khanh Lan càng lúc càng cuồng loạn, cuối cùng gần như gào lên: Ta không hận? Không, ta hận, mười vạn năm qua, ta ngày ngày đêm đêm đều căm hận! Hận y sao lại có thể không nghĩ đến tình cảm lúc đầu, hận y sao lại dễ dàng yêu người khác, hận y vì sao lại không sớm nói cho ta biết, hận y vì sao lại không nhẫn tâm bỏ ta đi, hận y vì sao còn muốn để cho ta hy vọng!

Lệ máu trên mặt Khanh Lan càng lúc càng nhiều, cuối cùng thì khóc lên thành tiếng, nghẹn ngào hết nửa ngày mới nói: Ta hận nhất là bản thân mình, trước giờ chưa từng hận y.

Bà đã gần như mất trí, như thể bình tĩnh lại, chỉ chăm chăm nhìn nàng, Duyệt Nhi tiểu cô nương, ngàn vạn lần không được… ngàn vạn lần không được… ngàn vạn lần không được… ngàn vạn lần không được….

Bàn tay nàng càng lúc càng gần, giọng nói cũng càng lúc càng lớn, cuối cùng thì trong đôi mắt xinh đẹp ấy chỉ toàn là máu.

Trong lòng Duyệt Nhi hoảng sợ, "A" lên một tiếng tỉnh dậy, khoảnh khắc ấy trong mắt hết thảy đều là sợ hãi.

Cửu Kiếm đang nghỉ ngơi trên tàng cây bên ngoài nghe thấy tiếng hét thảng thốt của Duyệt Nhi liền phi người đến trước mặt Duyệt Nhi, chỉ thấy nàng giống như hãy còn đắm chìm trong cơn ác mộng vừa rồi, mái tóc đen bóng hơi rối, ôm chiếc chăn gấm, thu mình thành một đống nơi góc giường.

Cửu Kiếm hơi đau lòng, nói: "Duyệt Nhi cô nương, gặp ác mộng sao?"

Duyệt Nhi gật gật đầu, đôi mắt to tròn long lanh hai giọt lệ, thanh âm yếu ớt đầy ủy khuất: "Mặc Ly đâu?" Chàng vì sao không ở bên cạnh mình? Trước đây mỗi khi nàng tỉnh giấc thì liền có thể nhìn thấy chàng, vì sao hiện giờ nửa đêm tỉnh dậy, chàng lại không ở cạnh bên? Duyệt Nhi đột nhiên có chút hoảng hốt, nàng ỷ lại vào Tức Mặc Ly quá nhiều rồi chăng? Nếu như có một ngày Tức Mặc Ly cũng giống như Ôn Do, như vậy nàng làm thế nào mới được đây?

Cửu Kiếm ngập ngừng một chút mới nói: "Chủ thượng có việc ra ngoài rồi." Duyệt Nhi nghĩ nghĩ, hiện giờ chỉ cần nhắm mắt lại thì liền hiện lên hình ảnh Khanh Lan chảy lệ máu, thật sự không ngủ được. Cơ thể nàng dịch chuyển đến mép giường, xốc chăn lên, kéo tay áo Cửu Kiếm, đôi mắt to tròn đầy vẻ khẩn cầu, nói với Cửu Kiếm: "Ta muốn đi tìm chàng, tỷ dẫn ta đi được không?"

Cửu Kiếm đương nhiên không từ chối Duyệt Nhi, lại nghĩ Tức Mặc Ly quả thực cũng sẽ không có việc gì đặc biệt quan trọng, đưa Duyệt Nhi cô nương đi tìm người cũng không sao.

Đợi đến khi Cửu Kiếm tìm thấy Tức Mặc Ly thì trong lòng nàng hối hận vô cùng, không dám quay đầu nhìn thần sắc Duyệt Nhi! Vì chủ thượng nhà nàng đang đứng bên hồ, nhìn về nơi xa xăm nào đó.

Lúc này đêm đã về khuya, ánh trăng bàng bạc trải khắp mặt hồ, sáng rực mê đắm lòng người. Cỏ bên hồ yên tĩnh ngủ say, gió nhẹ lướt qua mặt, thật rất giống với lời mà Đạp Vũ Thượng Thần thường nói với Duyệt Nhi, ngày tốt cảnh đẹp, tài tử giai nhân, sư phụ đồ nhi, liếc mắt đưa tình, tâm tình khó nén, vv..vv…

Mọi thứ trông đều có vẻ hài hòa như thế.

Duy chỉ một điều không hài hòa, chính là nữ tử đứng sau lưng y, cách hai người họ một khoảng xa.

Người đó cao ngạo tự phụ, mặt dày trơ tráo, lại hay vô cớ gây rối – Tử Dao Thần Quân.

69. Chương 69: Cô Hổ Nhỏ Bỏ Nhà Ra Đi (1)

Hiện giờ Cửu Kiếm không dám quay lại nhìn nét mặt Duyệt Nhi,cũng không dám xuất hiện trước mặt chủ thượng, đành phải len lén dẫn Duyệt Nhi trốn lên trên một cây cổ thụ to rậm rạp.

Duyệt Nhi cảm giác được dáng vẻ thần bí của Cửu Kiếm nên cũng bị ảnh hưởng, cẩn thận truyền âm cho Cửu Kiếm: "Cửu Kiếm, sao vậy? Sao không đi thẳng đến chỗ chàng?" Cửu Kiếm run rẩy quay đầu lại nhìn

khuôn mặt nhỏ nhắn không có biểu tình gì kì lạ của Duyệt Nhi, cũng run run truyền âm: "Duyệt Nhi cô nương, cô biết chủ thượng đang cùng ai nói chuyện sao?"

Duyệt Nhi rõ ràng nói: "Người kia là Tử Dao Thần Quân!" Lập tức bày ra vẻ mặt 'tỷ thấy chưa, ta cũng rất lợi hại đó' với Cửu Kiếm, Cửu Kiếm thiếu chút nữa từ trên cây ngã xuống, thì ra là tự mình nghĩ nhiều a!

Duyệt Nhi không để ý đến Cửu Kiếm nữa, cẩn thận ngồi trên tấm vải lót nàng đã trải ra, hai lỗ tai hổ nho nhỏ màu tím hưng phấn dựng thẳng lên, nét mặt hết sức nghiêm túc.

…

Tức Mặt Ly đứng trước hồ, bóng dáng màu lam phảng phất như thể bất kỳ lúc nào cũng đều có thể theo gió bay đi. Tử Dao Thần Quân đứng cách đó không xa, ánh mắt si mê nhìn y. Nam tử này, bản thân đã theo đuổi suốt mấy vạn năm, nhưng vẫn xa xôi như thế. Nếu là trước đây nàng ta sẽ không nghĩ gì nhiều, bởi vì y đối với ai cũng đều như nhau, chỉ thấy nhưng không thể cầu, nhưng hôm nay lại có một con hổ nhỏ, con hổ đó lại không như vậy, nàng ta đột nhiên cảm thấy rất hoảng hốt, cũng không cam lòng, dựa vào cái gì? Vì vậy nàng ta vốn định quay về Thần giới, nhưng lại trở về để hỏi cho rõ ràng.

Tử Dao miễn cưỡng cười cười, nói: "Nếu chàng đã biết như vậy, vì sao…"

Tức Mặc Ly không quay đầu lại: "Chúng ta là đồng môn."

Tử Dao lắc đầu, không tiếp tục hỏi vấn đề này. Cho tới bây giờ nàng ta luôn là một người có tâm kế, nhưng hôm nay chỉ muốn hỏi y một chút, con hổ nhỏ kia chiếm vị trí như thế nào trong lòng y.

"Chàng xem con hổ nhỏ kia là gì? Là thú cưng? Hay là nữ nhân của chàng?"

Duyệt Nhi ở trên cây khẩn trương đến cực điểm, đôi tay nhỏ bé nắm chặt nhành cây phía dưới, theo bản năng mong đợi đáp án. Tức Mặc Ly nhìn hồ nước xa xa, đôi đồng tử đen như mực lộ chút mơ hồ cùng không giải thích được, y muốn cưng chiều nàng, nghĩ nàng là của y, thế nhưng Tử Dao hỏi như vậy cũng khiến y chợt nhớ đến Khanh Lan và Ôn Do. Y không biết đây là loại tình cảm gì, y nghĩ, không cần thiết phải phân rõ. Nhưng y đối với bé ngoan của mình khẳng định không giống như Ôn Do đối với Khanh Lan.

Không nghe được câu trả lời của y, bàn tay Duyệt Nhi nắm nhành cây khô dần dần nới lỏng, trong lòng Cửu Kiếm cũng thầm nôn nóng, chủ thượng rõ ràng là vô cùng thích Duyệt Nhi cô nương, sao mà đối với vấn đề này lại vẫn không hiểu được đáp án vậy? Lòng nàng cũng vì y mà sốt ruột. Nàng lén nhìn vẻ mặt thất vọng của Duyệt Nhi một chút, chỉ thấy hai hàng lông mi thật dài rũ xuống, tựa như hai cây quạt nhỏ.

Tử Dao cười lạnh nói: "Thời điểm Sư gia gia chủ tự hủy, chàng muốn cùng ra đi với nàng ta?"

Tức Mặc Ly không nói nữa, y vốn kiệm lời, càng không nghĩ cần phải nói với người khác suy nghĩ thẳng thắn trong lòng mình.

Tử Dao càng tức, trong đôi mị nhãn đều là lửa giận: "Ả ta có tư cách gì để chết cùng chàng chứ?"

Tức Mặc Ly thu hồi ánh mắt không biết nhìn về nơi nào, lạnh nhạt nói: "Không liên quan tới ngươi."

Tử Dao tiến lên hai bước, cười nói: "Sư phụ từng nói, chàng là người vượt trội trong Thần giới chúng ta. Ả ta sao? Cùng lắm chỉ là một con hổ bị diệt tộc, trải qua thiên kiếp cũng thất bại, hiện tại chẳng ra gì cả. Nếu không gặp chàng cũng như Đạp Vũ thì ả ta có thể sống tới bây giờ sao? Người bên ngoài đều nói, tu vi và linh lực quỷ dị hiện tại của ả ta, tất cả đều là nhờ cùng với rất nhiều nam nhân song tu mà có được…"

Nàng còn chưa nói hết, Tức Mặc Ly đã xoay người: "Ngươi nghĩ ngươi là sư tỷ của ta thì ta không dám giết ngươi?"

Tử Dao trong lòng giận quá, lạnh nhạt nói: "E rằng chàng còn chưa cùng với ả ta song tu? Cho nên mới hứng thú với ả ta như vậy?"

Ý lạnh trong mắt Tức Mặc Ly nhanh chóng kết băng, tay vung lên, Tử Dao liền bị đánh bay tới thân cây trước mặt Duyệt Nhi, đụng mạnh vào thân cây, cả cây đều rung lên, có thể thấy được Tức Mặc Ly ra tay nặng như thế nào.

Thế nhưng, đây không phải trọng điểm.

Trọng điểm là cô hổ đang ôm chặt lấy thân cây kia đã hoa hoa lệ lệ bị chấn động mà rơi xuống , may mà cây này đủ cao to, Cửu Kiếm vung tay xuất ra linh lực kéo Duyệt Nhi lại. Có điều Duyệt Nhi đã được một luồng sức mạnh khác đón lấy.

Duyệt Nhi bay thẳng vào trong lòng Tức Mặc Ly, y đưa hai tay ra ôm nàng. Nàng cúi đầu, không dám nói lời nào. Nghe trộm người khác nói chuyện còn bị bắt được, hình như có chút mất mặt nha.

Tức Mặc Ly nhìn Duyệt Nhi trong ngực hai tai đỏ hồng, lúc này ngoan ngoãn cụp xuống. Khuôn mặt nhỏ nhắn cũng cúi gằm, nhất thời cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng, nhưng lại không nghĩ ra được, đành nói: "Sao lại tỉnh rồi?" Còn mặc áo ngủ ra ngoài nữa chứ. Tức Mặc Ly đưa mắt liếc về phía Cửu Kiếm, Cửu Kiếm run lên, thiếu chút nữa cũng từ trên cây ngã xuống. Chủ thượng… nàng quên mất, nhưng mà dọc đường đi cũng không gặp phải những người khác nha.

Bàn tay nhỏ bé của Duyệt Nhi kéo tay áo y, trái lại nói: "Gặp ác mộng."

Tức Mặc Ly run lên: "Sao lại gặp ác mộng?" Người tu hành bình thường mơ thấy ác mộng đều là do nghiệp chướng cũng như có khúc mắc khó giải, nếu không qua được sẽ vô cùng nguy hiểm.

Duyệt Nhi lại nghĩ đến Khanh Lan mặt đầy huyết lệ, vô thức lắc đầu: "Không có gì."

Tức Mặc Ly thấy nàng không muốn nói thì có chút lạc lõng, Duyệt Nhi có chuyện gì phải gạt y? Thấy Duyệt Nhi vùi đầu vào ngực mình, cuối cùng vẫn không nói gì, ôm nàng bay trở về phòng. Đem Duyệt Nhi nhẹ nhàng ôm tới trên giường, Tức Mặc Ly cũng nằm xuống, tay để ở lưng áo Duyệt Nhi, để nàng cố định nơi ngực mình, cẩn thận nhìn sắc mặt Duyệt Nhi. Y rốt cuộc hiểu được cảm giác kì quái lúc đó là có chuyện gì xảy ra, hình như Duyệt Nhi có chút thương tâm?

Y sờ sờ lỗ tai Duyệt Nhi, nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy?" Duyệt Nhi nghe y nói thế, rốt cuộc mở đôi mắt to tròn lúc này lệ đã vòng quanh, đôi môi nhỏ mím lại thành một đường, trong lòng căng thẳng, dáng vẻ đáng thương nhìn Tức Mặc Ly, nàng như do dự hồi lâu, cuối cùng mở miệng: "Mặc Ly, nếu khi Sư gia gia chủ tự nổ không phải Tử Dao Thần Quân xuất hiện giết y, vậy chàng sẽ chết cùng ta sao?"

Đôi đồng tử đen như mực của Tức Mặc Ly phản chiếu thân ảnh nhỏ bé của Duyệt Nhi: "Sẽ không." Khoảnh khắc Cửu Diệu phóng ra ấy, tất cả linh lực và thần lực trong cơ thể y đều đã vận hành, sức mạnh của y tự nhiên sẽ vì Duyệt Nhi mà ngăn chặn tất cả công kích, chỉ là y sẽ phải bị nội thương nặng mà thôi, cho nên mặc kệ Tử Dao xuất hiện hay không, bé ngoan của y vẫn sẽ không hề gì.

Duyệt Nhi gật đầu, tâm tư nặng trĩu trong lòng cô hổ nhỏ cuối cùng cũng buông xuống được đôi chút, chỉ cần không phải Tức Mặc Ly chết là được, lại im lặng, cuối cùng vẫn lấy hết dũng khí, giọng nói mềm mại tràn ngập khẩn trương: "Mặc Ly, rốt cuộc chàng coi ta là sủng vật của chàng, hay còn là … gì khác?"

Tức Mặc Ly không ngờ trong đêm nay lại bị hỏi câu này đến hai lần, nhất thời cũng có chút không giải thích được, chỉ là thấy Duyệt Nhi dáng vẻ khẩn trương thì trầm ngâm trong suy nghĩ. Mấy vạn năm nay, y vẫn luôn chỉ có một mình, cho tới bây giờ chưa từng trải qua cảm giác nóng ruột nóng gan thế này. Y cũng không biết hai cái này khác nhau thế nào, cuối cùng Duyệt Nhi là thú cưng hay là nữ nhân của y. Duyệt Nhi cho rằng y sẽ không đáp thì lại nghe được Tức Mặc Ly trả lời:

"Ta không biết thế nào nữa. Chỉ là muốn cưng chiều nàng, muốn nàng vĩnh viễn ngây ngô như vậy ở bên cạnh ta."

Duyệt Nhi đột nhiên ủ rũ, trong đôi mắt to đều là lên án: "Ta không cần sự giam lỏng của chàng." Nàng không cần y giam cầm, không cần bị tình cảm của y trói buộc, Khanh Lan cũng bị vây trong tình cảm của chính mình, một lần vây như vậy chính là mười vạn năm, thế nhưng đến cuối cùng, vẫn không có người nào giải cứu bà ấy.

Nàng mặc dù chỉ là một con hổ nhỏ, thế nhưng hơn bốn trăm năm nay xem thoại bản cũng không ít. Với một người như Tức Mặc Ly, kết quả cuối cùng sẽ là một người tốt như Tử Dao Thần Quân xuất hiện, sự yêu chiều sủng ái của Tức Mặc Ly sẽ không còn giành cho nàng nữa. Mọi sinh vật trên thế gian này đích thực đều có lòng tham, chung quy luôn muốn có được thứ tốt nhất, sau khi có được thứ tốt nhất, lại muốn

có được nó vĩnh viễn. Nếu bị thói quen này trói buộc, nàng phải chăng sẽ giống như Khanh Lan? Mười vạn năm không dài không ngắn, nhưng cũng đủ cho thế sự xoay vần.

Tức Mặc Ly sửng sốt một chút, không nghĩ tới Duyệt Nhi phản bác lại mình, bất đắc dĩ nói: "Ta sẽ không như vậy." Sao lại bỏ được.

Suy nghĩ mấy ngày, trong lòng cô hổ nhỏ Duyệt Nhi có chút mỏi mệt, thật ra từ lúc mơ thấy Khanh Lan, nàng đã thầm đưa ra quyết định. Đêm nay nghe lén Tức Mặc Ly cùng Tử Dao Thần Quân nói chuyện, trong lòng càng thêm kiên quyết.

Nàng đứng lên, hai chân bước qua, ngồi vào lòng Tức Mặc Ly, cúi đầu lần tìm môi của y hôn xuống, hôn nhẹ một cái, đôi môi mềm mại mang theo hương thơm say đắm lòng người, trong nháy mắt liền khiến Tức Mặc Ly mất đi tâm trí, thầm nghĩ muốn mãi chìm đắm trong cảm giác khiến người ta trầm luân này. Toàn bộ cơ thể mềm mại của Duyệt Nhi dán lấy y, loại toàn tâm toàn ý dựa dẫm thế này khiến y cảm thấy rất thỏa mãn nhưng sự biến hóa trong cơ thể lại khiến y hoảng hốt. Cảm thấy chỉ hôn nhẹ vẫn còn thiếu, chưa đủ, nhưng lại không nghĩ ra là muốn… như thế nào. Nuôi một thú cưng nho nhỏ để cưng chiều, hôn nhẹ đã là giới hạn thân cận lớn nhất rồi ấy nhỉ.

Cơ thể y khát vọng, trái tim lại rung động, là vì cái gì đây?

Duyệt Nhi cảm thấy hơi thở của Tức Mặc Ly càng lúc càng ổn định, hô hấp cũng dần bình ổn, đột nhiên có chút không muốn. Đạp Vũ sư phụ để lại cho nàng thứ thuốc ngủ có thể khiến mọi người trong vòng trăm dặm đều rơi vào hôn mê trong mười canh giờ, ở dân gian gọi là thuốc mê, đề phòng trường hợp sau này nàng đến đường cùng bị người xấu bắt đi có thể lấy ra dùng.

Ở trước mặt Tức Mặc Ly, dùng thuốc là không thể nào, vì thế cô hổ nhỏ của chúng ta quyết định dời đi sự chú ý của y, trong lúc hôn nhẹ lại lấy ra một viên từ trong đỉnh, dùng chút linh lực để kích thích, bất quá chỉ trong nháy mắt, liền khiến Lạc Thủy Thượng Thần đối với nàng không hề phòng bị rơi vào hôn mê.

Dù sao cũng phải đi rồi, hôn lâu một chút cũng không sao ha.

Vì vậy…

Đến lúc cô hổ nào đó từ trên người Tức Mặc Ly đứng lên, đã là nửa nén hương sau đó.

Bàn tay nhỏ bé lại nhẹ nhàng vuốt ve mặt Tức Mặc Ly lần nữa, lưu luyến không rời trượt xuống giường, đi tới trước bàn, từ trong đỉnh lấy ra giấy và bút mực. Suy nghĩ một chút, theo linh thức vẽ một bức tranh, viết xuống vài chữ.Lại quay đầu về hướng Tức Mặc Ly nằm ngủ, im lặng hồi lâu mới cẩn thận hướng bên ngoài rời đi.

70. Chương 70: Cô Hổ Nhỏ Bỏ Nhà Ra Đi(2)

Lúc này đã gần sáng, khắp bầu trời Ô Điệp Châu hiện tại đều nhuộm những tia sáng màu bạc, Duyệt Nhi không nhìn thấy, chỉ ôm một bụng buồn phiền, không hề có mục tiêu mà bay đi. Kỳ thực nàng cũng không biết rời khỏi Tức Mặc Ly rồi nàng có thể đi đâu, thêm nữa bản thân muốn làm gì? Lại không có người đánh nhau với nàng, hiện tại trong túi càn khôn và bên trong đỉnh vẫn còn rất rất nhiều tiền chưa dùng hết, Duyệt Nhi lần đầu tiên phiền muộn vì cuộc sống không có chút mục tiêu nào của mình. Lẽ nào nàng thật sự chỉ có thể dựa vào nam nhân mới có thể sống?

Rất rất lâu sau, Duyệt Nhi cũng không cưỡng cầu làm gì, cũng không hi vọng bản thân thay đổi trở nên mạnh mẽ hơn, lợi hại hơn, trong tiềm thức của nàng, có Tức Mặc Ly bên cạnh, chắc chắn bất kỳ chuyện gì nàng cũng không cần phải lo lắng, vô tư vô lự. Bản thân nàng vì sao lại rời khỏi chàng? Từ khi hiểu được cảm giác của mình đối với chàng thì liền lo sợ tình cảm mà Tức Mặc Ly đối với mình không phải là cảm giác đó, lo sợ chưa có được thì đã mất đi, nếu như vậy chẳng thà rời đi trước. Nàng không muốn giống như Khanh Lan.

Có câu "Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất", Duyệt Nhi tiểu cô nương quyết định trước cứ âm thầm ở lại Ô Điệp Châu vài ngày. Duyệt Nhi lén lén lút lút đáp xuống bên cạnh một khách điếm nhỏ, lại vụng vụng trộm trộm lần mò vào trong, may mắn là linh thức và thính giác của Duyệt Nhi cực kỳ nhạy bén

nên mới không gặp phải bất kỳ trở ngại nào, nhìn thoáng qua sẽ hoàn toàn không nhận ra đây là một cô nương bị mù.

Tiểu nhị của khách điếm là người phàm, thấy Duyệt Nhi dáng vẻ như vậy không giống tư chất của người trong lục giới, sau một lúc ngạc nhiên thì lực chú ý liền tập trung vào hai lỗ tai hổ màu tím trên mái tóc đen bóng của Duyệt Nhi, trong lòng lập tức càng chấn động hơn.

Tiểu cô nương trông trắng noãn đáng yêu này chẳng phải là nhân vật chính trong vụ Nghịch viêm mua mạng đã gây chấn động ầm ĩ toàn Ô Điệp Châu dạo này hay sao? Chẳng phải nàng ta là tiểu cô nương bảo bối, trân quý nhất của Lạc Thủy Thượng Thần, Sở Từ Ma quân, còn có Bồng Lai và Doanh Châu à? Sao lại trong tình thế hiện giờ còn dám ngang nhiên xuất hiện thế này? Mà bên cạnh một người bảo vệ cũng không có?

Trong lòng tiểu nhị trăm suy vạn tính, hiện giờ bóng đêm vẫn chưa hoàn toàn rút lui, khách điếm ngoại trừ Duyệt Nhi thì cũng không có người khách nào khác. Tiểu cô nương này bên cạnh không người đi cùng, nhưng hai hôm trước y nghe nói tiểu cô nương này dựa dẫm vào mấy người nam nhân kia mới có thể không gặp phải chuyện gì? Hôm nay một mình ở đây, Nghịch Viêm là gì, đối với một người phàm như y mà nói, chính là thứ khả ngộ bất khả cầu1, chỉ cần giết tiểu cô nương này, lấy tinh hồn của nàng ta thì liền có thể có được vũ khí cực trân quý của ngũ giới, tiểu nhị vui sướng ngẫm nghĩ, cảm thấy khó mà tin được.

1:có thể gặp nhưng không thể có được

Nhưng cho dù y có thể giết tiểu cô nương này đi chăng nữa, sau khi lấy được Nghịch Viêm, chỉ sợ cũng sẽ không cách nào trải qua những tháng ngày yên ổn. Chi bằng? Đem tin này bán cho người khác, như vậy bản thân cũng sẽ không bị đám đông vây lấy công kích. Tiểu nhị lại quan sát Duyệt Nhi nhỏ nhắn, trong lòng lập tức định ra chủ ý, hành lễ cười nói: "Cô nương đến sớm như vậy, là muốn trọ lại hay là dùng cơm?"

Duyệt Nhi nào biết tiểu nhị đã vạch ra kế hoạch với nàng, dưới sự che chở của Tức Mặc Ly, nàng vốn hoàn toàn không biết các cao thủ ở Ô Điệp Châu đều đối với nàng như hổ rình mồi. Nghe thấy lời tiểu nhị, chỉ cười ngọt ngào nói: "Ta muốn một gian phòng tốt nhất, à, các loại thịt trong quán các người toàn bộ đều mang lên cho ta."

Tiểu nhị xấu hổ, dẫn Duyệt Nhi đến gian phòng xa hoa trên tầng cao nhất. Linh thức Duyệt Nhi quét quanh, không rộng bằng một nửa trước đây, chăn đệm cũng không mềm mại thoải mái như nàng ngủ trước đây. Ài, trong lòng cô hổ nhỏ Duyệt Nhi suy nghĩ một hồi, nàng hiện giờ còn đang bỏ nhà chạy trốn trối chết a, quên đi, tạm chấp nhận đi. Bất quá chỉ một lúc sau, tiểu nhị liền niềm nở bày một bàn thức ăn.

Duyệt Nhi không chút hứng thú chậm chạp ăn hết, sau khi rửa mặt, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nằm trên giường.

Không biết Tức Mặc Ly hiện giờ đang làm gì? Liệu có phát hiện không thấy mình?

Mà Đạp Vũ hiển nhiên không hề gạt Duyệt Nhi, cho dù là nhân vật tầm cỡ như Tức Mặc Ly cũng phải sau bốn canh giờ mới tỉnh dậy.

Tức Mặc Ly mở hai mắt, không biết đã bao lâu rồi chưa từng được ngon giấc thoải mái như vậy, theo thói quen đưa mắt nhìn sang bên cạnh, trống không. Đôi mắt vốn dĩ đen như mực liền trở nên sâu thẳm u tĩnh, Duyệt Nhi đâu rồi?

Y ngồi dậy, mái tóc đen dài tùy ý buông xuống, đảo mắt khắp gian phòng rộng lớn cũng không thấy bóng người nhỏ nhắn ấy, khóe môi y khẽ nhếch, bé ngoan, lẽ nào sớm như vậy đã bị Cửu Kiếm dẫn đi chơi rồi à. Y rửa mặt chỉnh tề, đang định tìm Duyệt Nhi, bất ngờ phát hiện trên bàn có một tờ giấy trắng Tuyên Thành.

Ngón tay thon dài của Tức Mặc Ly nhẹ nhàng cầm lên, đọc thấy nội dung trên tờ giấy, khóe môi vốn khẽ nhếch bỗng mím thành một đường, chính là độ cong lạnh lùng nhất thường ngày, trong đôi đồng tử tựa lưu ly đều là hàn ý lạnh lẽo bức người.

Trên giấy rõ ràng vẽ một gian phòng, còn có một con hổ nhỏ đang đứng trước phòng, đuôi vểnh lên, nhìn vào gian phòng. Bên dưới có một hàng chữ lớn: Rời nhà ra đi, đừng tìm.

Bức tranh hết sức lộn xộn, có thể thấy được người để lại tờ giấy này cũng chưa từng xem qua.

Hàng mày kiếm cau lại, đôi đồng tử đen nhánh tựa ngọc thạch, dung mạo như bạch ngọc đủ khiến người nhìn phải xấu hổ cúi đầu, dáng vẻ vẫn luôn lạnh lùng như thế, chỉ khi đối với Duyệt Nhi mới để lộ cảm giác ấm áp như gió nhẹ lướt qua mặt, nhưng vào giây phút này, đều đã biến thành cái lạnh thấu xương.

Tức Mặc Ly chậm chạp ngồi xuống ghế trầm hương, nhìn tờ giấy trước mắt, dung mạo như họa đều là vẻ mịt mờ.

Duyệt Nhi đi rồi? Rời nhà ra đi? Đừng tìm nàng? Tức Mặc Ly dù thế nào cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày Duyệt Nhi lặng lẽ rời đi, trước đây nàng chưa từng có ý nghĩ như vậy. Liệu có phải y đã làm sai việc gì mới khiến nàng bỏ nhà ra đi? Nếu đã xem là nhà, vì sao lại không ở mà rời đi? Mắt nàng không nhìn thấy, lại đơn thuần, liệu có bị người ta dụ dỗ rời đi?

Suy nghĩ của Tức Mặc Ly rối loạn, muốn dùng tâm cảm ứng khí tức của nàng, tiếc rằng Duyệt Nhi sớm đã hoàn toàn phong bế khí tức, Tức Mặc Ly không hề cảm ứng được nơi nàng ở. Mà chữ "Đừng tìm" rõ ràng trên giấy khiến Tức Mặc Ly càng thấy gai mắt, cuối cùng y cũng từ bỏ việc tiếp tục lần dò khí tức Duyệt Nhi, cho dù đến tận bây giờ, y vẫn theo bản năng không hề muốn phản bác lời nàng, không muốn làm bất kỳ điều gì khiến nàng không vui.

Chỉ là không biết, vì sao nàng muốn rời đi?

Đã là ngày thứ ba, đám người Cửu Kiếm ai nấy đều thấy có chút kỳ lạ, hai người bên trong sao lại không ra ngoài? Nhưng cũng không nghe được động tĩnh gì, mọi người lại càng sốt ruột, từ sau hôm bọn họ không hiểu vì sao ngủ mê man một giấc, tỉnh dậy cũng chưa từng gặp Duyệt Nhi và Tức Mặc Ly? Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì rồi?

Cửu Kiếm không nhịn được nữa, từ trên cây đứng dậy, bay đến trước cánh cửa đã ba ngày chưa từng mở ra, ngập ngừng gõ cửa. Rất lâu sau, bên trong mới truyền ra giọng nói êm tai như suối trong chảy qua ngọc thạch: "Vào đi."

Dưới ánh mắt trông mong của mọi người, Cửu Kiếm đẩy cánh cửa nặng nề hoa lệ.

Tức Mặc Ly đang ngồi trước chiếc bàn đối diện cửa, trên dung nhan tuấn mỹ là đủ loại biểu cảm trước giờ chưa từng thấy, đôi đồng tử lãnh đạm giờ phút này đang nhìn chằm chằm tờ giấy trên bàn, giống như phát ngốc.

Cửu Kiếm không thấy Duyệt Nhi ngồi trong lòngTức Mặc Ly, khe khẽ thò đầu nhìn vào chiếc giường bạch ngọc bên trong, tiếc rằng tấm bình phong quá dày ấy đã kín kẽ chắn hết, Cửu Kiếm đành phải từ bỏ, ngập ngừng một chút mới nói: "Chủ thượng, Duyệt Nhi cô nương đâu?" Đã ba ngày rồi, lẽ nào Duyệt Nhi cô nương còn chưa thức dậy.

Nghe thấy hai từ Duyệt Nhi, ánh mắt Tức Mặc Ly cuối cùng chuyển sang phía Cửu Kiếm, thế nhưng ánh mắt như xuyên qua nàng nhìn về nơi nào đấy, tựa như suy nghĩ một chút, mới nói: "Duyệt Nhi rời nhà đi rồi."

Ngưng Không Phất Dung đang đứng trên cây cổ thụ bên ngoài cùng "rắc" một tiếng bẻ một nhánh cây, Kha Mộ Thanh, Thất Mệnh, Khổng Tước thì kinh hãi, hoàn toàn không thể tiếp thu sự thật này. Cửu Kiếm miễn cưỡng khôi phục đôi mắt đang trợn tròn trở lại vẻ thường ngày rồi mới cẩn cẩn thận thận lại hỏi thêm một câu: "Thật sao? Khi nào?"

Ánh mắt Tức Mặc Ly vẫn dừng ở nơi xa xăm nào đó: "Ba ngày trước."

Trong lòng Cửu Kiếm đã nhanh chóng gào lên, Duyệt Nhi cô nương đi rồi, sao chủ thượng còn bình tĩnh ngồi đây, hơn nữa đã ngồi liền ngồi suốt ba ngày, rốt cuộc là vì sao? Cảm thấy mọi chuyện có chút bất hợp lý, cẩn thận liếc nhìn biểu tình của Tức Mặc Ly, Cửu Kiếm đành phải lần nữa dè dặt nói: "Chủ thượng, có muốn chúng thần đi tìm hay không?"

Tức Mặc Ly nghe vậy thu hồi ánh mắt, lại dừng trên tờ giấy, rất lâu mới đáp: "Không được."

Trong bụng Cửu Kiếm đầy chuyện muốn hỏi, nhưng thực sự lại không cách nào mở miệng. Nhất thời hận bản thân sao lại hỏi có muốn đi tìm hay không, hiện giờ chủ thượng bảo đừng tìm, như vậy nàng và Ngưng

Không Phất Dung sao có thể không biết xấu hổ lám trái lệnh mà lén đi. Lý ra vừa nghe được tin này liền lập tức đi tìm người mới phải.

Cửu Kiếm cắn môi, lại liếc nhìn Tức Mặc Ly vẫn đang tiếp tục ngây người nhìn chằm chằm tờ giấy chẳng biết là viết cái gì trên bàn, không biết làm sao đành thở dài một tiếng, cung kính hành lễ lui ra.

Mới ra tới ngoài cửa thì mấy người kia đã xông tới, đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không biết làm thế nào mới được.

Thất Mệnh nhíu mày suy nghĩ một hồi mới nói: "Ta, Mộ Thanh, Khổng Tước đi tìm Duyệt Nhi, nếu như Lạc Thủy thượng thần không cho phép các người tìm, như vậy các người cũng không nên làm trái lệnh. Ta vừa dùng tâm lần tìm một lúc, toàn bộ Ô Điệp Châu không hề có khí tức của Duyệt Nhi, cũng không biết hiện giờ tình hình thế nào."

Cửu Kiếm Phất Dung Ngưng Không đưa mắt nhìn nhau, đành phải đồng ý: "Chỉ sợ Duyệt Nhi cô nương phong bế khí tức của mình, mấy người đi đi, tìm về nhanh một chút."

Thất Mệnh gật gật đầu, vội vàng cùng Khổng Tước cáo từ rời đi.

Ngưng Không nhìn theo bóng dáng mất hút của hai người, lại nhìn cửa phòng vẫn đóng chặt, thở dài: "Duyệt Nhi cô nương trước giờ vẫn là một tiểu cô nương, có hơi không hiểu chuyện."

71. Chương 71: Cô Hổ Nhỏ Bỏ Nhà Ra Đi(3)

Tiểu nhị nơi khách điếm Duyệt Nhi trọ lại cuối cùng đã đợi được người mua hàng đáng tin cậy, chính là Lục Bằng Hứa đang ngồi trong góc.

Người tên Lục Bằng Hứa hay Hứa gì đó cũng được, chính là một thống lĩnh xuất chúng của Hoa yêu thuộc Yêu giới, vì nguyên thân chính là một đóa mẫu đơn quý khí bức người, vì vậy khi hóa thành hình người cũng là một thân khí tức phú quý, có điều dung mạo thế nhưng lại uy phong lẫm liệt, thập phần giống hình tượng của một đại tướng.

Tiểu nhị âm thầm quan sát người này hai ngày, cuối cùng quyết định đem tin tức to lớn đó bán cho vị Lục Bằng Hứa một thân phú quý ấy, thứ nhất vì khẳng định người đó nhất định có thể giao ra một khoản tiền lớn, thứ hai là vì nhìn thấy Lục Bằng Hứa thập phần chính trực, đắn đo nhiều lần, tiểu nhị nhân lúc mang thức ăn lên nói: "Vị công tử này, có từng nghe nói đến Ô Điệp Châu dạo gần đây truyền ra tin tức chấn động về việc Nghịch Viêm mua mạng?"

Mắt hổ của Lục Bằng Hứa quét qua tiểu nhị, hiện tại tiểu nhị của Ô Điệp Châu đều nhiều chuyện như vậy? Mặc dù nghĩ thế, nhưng Nghịch Viêm vốn luôn ấp ủ trong lòng y, chỉ đáp: "Ta chính là vì Nghịch Viêm mà tới." Tiếc rằng vẫn sẽ như trước, đành "dã tràng xe cát" (2) mà về sao?

(2) nguyên văn "trúc lam đả thủy nhất trường không": trúc lam là chiếc giỏ làm bằng tre nên có rất nhiều lỗ, dùng giỏ tre để múc, nước sẽ theo lỗ chảy ra ngoài, uổng phí công sức.Ngụ ý tiêu tốn nhiều công sức, thời gian hoặc rất vất vả nhưng lại không được gì.

Tiểu nhị nghe được tin này, cố gắng đè nén kích động trong lòng, cười nói: "Công tử, tôi biết người công tử muốn giết đang ở đâu. Có điều tôi không có gan ở Ô Điệp Châu giành lấy vũ khí như Nghịch Viêm, chi bằng..."

Trong lòng Lục Bằng Hứa khấp khởi: "Lời này là thật?" Nghĩ nghĩ lại nói: "Ngươi muốn bao nhiêu?"

Tiểu nhị cuối cùng vẫn không giấu được ý cười, nói: "Vạn vạn lượng" (3). Đây là kết quả y đã suy nghĩ suốt nhiều ngày, dù gì bản thân cũng không giành được Nghịch Viêm, có vạn vạn lượng bạc này, bản thân thật sự không cần phải phục vụ người đến từ ngũ giới nữa, không cần làm một tiểu nhị mãi không có ngày nổi danh nữa.

(3) một trăm triệu lượng

Lục Bằng Hứa trầm mặc, theo lý mà nói vật cực phẩm như Nghịch Viêm không thể luận theo cân theo lượng mà bán được, vạn vạn lượng thế nhưng chỉ bằng giá cả bình thường của một viên Mẫu Đơn Nhan, nếu như

thực sự muốn, tỷ lượng đều có thể giao ra. Nhưng mà... y nhìn tiểu nhị, cười nói: "Vạn vạn lượng chẳng phải hơi đắt sao? Huống chi ngươi chỉ nói biết nơi người đó đang ở, ta mua tin này của ngươi, nhưng không lấy được mạng nàng ta, cuối cùng thành công dã tràng, chẳng phải lỗ vốn?" Tiểu nhị nếu đã vì tiền mà tới, tin này năm nghìn vạn lượng(4) đối với y mà nói cũng đủ dư dả rồi.

(4)năm mươi triệu lượng

Tiểu nhị chần chừ nói: "Tiểu cô nương đó hiện giờ chỉ có một mình, mặc dù tôi là người phàm, nhưng cũng có thể nhìn ra nàng ta không hề có chút tu vi nào, bên cạnh cũng không có nhân vật như Lạc Thủy thượng thần, Sở Từ Ma Quân, thậm chí ngay cả một người bảo vệ cũng không có."

Lục Bằng Hứa nhanh trí nghĩ: "Tiểu nhị nói vậy, lẽ nào tiểu cô nương này hiện giờ đang ở đây sao?!" Như vậy y không cần tốn tiền mua tin làm gì, trực tiếp đi tìm là được.

Tiểu nhị hoảng hốt, vội nói: "Công tử, hiện giờ tin này chỉ có mình tôi biết, nếu như ngài còn muốn suy đoán, vậy tôi liền tiết lộ ra ngoài, đến lúc đó Nghịch Viêm kia sợ cũng sẽ không phải là của ngài rồi."

Trong lòng Lục Bằng Hứa tức giận, đành nói: "Năm nghìn vạn lượng. Trước dẫn ta đi xem thế nào, đến lúc đó sẽ đưa cho ngươi."

Tiểu nhị thế nhưng cũng không phải kẻ ngốc: "Tôi làm sao biết được công tử có thực hiện lời hứa hay không?" Trong lòng Lục Bằng Hứa sớm đã nhịn không được, đành phải từ trong túi càn khôn lấy ra một xấp giấy bạc: "Giao trước một nửa. Gặp người rồi sẽ đưa cho ngươi phần còn lại." Tiểu nhị thấy Lục Bằng Hứa dáng vẻ phú quý trượng nghĩa, cũng không kỳ kèo thêm, khấp khởi nhận giấy bạc rồi dẫn Lục Bằng Hứa đến bên ngoài gian phòng Duyệt Nhi đang ở.

Trong lòng cũng có chút thương xót tiểu cô nương ấy, mỗi lần y ra ngoài mua về cho nàng mấy con gà quay ở Tô Nhục Nhục tửu lâu kia, nàng đều móc một hạt hoa hướng dương bằng vàng cho mình, quả nhiên có tiền như trong lời đồn, chỉ đáng tiếc, y nhìn Lục Bằng Hứa khó mà kìm nén tâm trạng cao hứng bừng bừng đang ở bên cạnh, chỉ sợ rằng tiểu cô nương ấy hôm nay mạng không giữ được rồi. Ài, mấy vị nhân tình trong truyền thuyết kia, vậy mà đến bây giờ cũng chưa từng thấy bóng dáng.

Tiểu nhị đáng thương, vừa mới đồng tình với Duyệt Nhi thì đã không chút tiếng động ngã xuống. Lục Bằng Hứa được xưng là "xuất chúng" trong Yêu giới, nhưng đó là về mặt tâm ngoan thủ lạt. Có lẽ nhiều người đều bị lừa bởi vẻ ngoài chính trực của y, nhưng trên thực tế, kẻ này đích thị là tên tiểu nhân bỉ ổi đại danh đỉnh đỉnh của Yêu giới. Vừa mới rồi y sớm đã có sát tâm với tiểu nhị, chỉ đợi tiểu nhị dẫn mình đến bên ngoài phòng tiểu cô nương ấy.

Nhìn tiểu nhị đã chết cũng chẳng thể nào chết thêm lần thứ hai đang nằm trước mắt, Lục Bằng Hứa đưa tay lấy túi càn khôn, chán ghét đạp lên người y: "Đồ ngu, không biết tiểu cô nương đó có phải là thật hay không mà cũng dám lấy tiền ông mày à?"

Nói rồi không thèm để ý đến thi thể, thực hiện yêu pháp, không chút tiếng động xuyên tường lướt qua, trực tiếp vào phòng Duyệt Nhi.

Kết giới nho nhỏ mà Duyệt Nhi tiện tay bày ra cũng không có tác dụng, hiện giờ nàng đang nằm trên giường, say sưa ngủ. Lục Bằng Hứa lại gần hơn một chút, xác định trên tóc nàng có hai lỗ tai màu tím, cẩn thận đánh giá nàng một lượt, thấy tiểu cô nương ngọc tuyết đáng yêu như vậy thì cũng không khỏi sửng sốt, tiểu cô nương này sao lại là có kẻ thù lớn mạnh đến thế, không tiếc dùng Nghịch Viêm mua mạng nàng ta?

Y cười lạnh hai tiếng, quản nhiều thế làm gì. Từ ngày mai, Nghịch Viêm sẽ về tay y, bản thân có được vũ khí như vậy, tung hoành Yêu giới, dù gì Xà yêu đã chết kia nằm đó cũng mấy chục năm rồi.

Y đưa tay ra, trực tiếp hướng đỉnh đầu Duyệt Nhi đánh xuống, định thu lấy tinh hồn, thế nhưng Sát Na Phương Hoa vào khoảnh khắc ấy lại phát ra ánh sáng mạnh mẽ, khiến Lục Bằng Hứa nhất thời không xuống tay được. Trong lòng y kinh ngạc một lúc, lập tức đưa tay định đoạt lấy Sát Na Phương Hoa, tiếc rằng y dùng hết pháp lực cũng không đoạt được.

Lục Bằng Hứa tâm ngoan thủ lạt, nhưng cũng là kẻ cẩn thận. Biết được cứ thế này nhất định cũng chẳng thu được gì, chi bằng trước đưa nàng ta về Yêu giới, dùng Thánh yêu chi hỏa thu lấy tinh hồn nàng ta. Vì vậy y cẩn thận triệu ma thừng, dùng pháp thuật cẩn thận trói chặt Duyệt Nhi, một đầu dây thì cầm trên

tay, ma thừng sau đó hóa thành hư ảo,gần như trong suốt. Y nâng Duyệt Nhi trong không trung, nháy mắt liền biến mất khỏi khách điếm.

Duyệt Nhi ngủ rất không an giấc, giống như có người đang dắt nàng không ngừng chạy trốn, miễn cưỡng vùng vẫy một cái liền tỉnh giấc, mở đôi mắt to tròn trong suốt tựa lưu ly.

Cục cựa, ơ? Sao lại không cử động được? Duyệt Nhi kinh ngặc, lại dùng chút pháp thuật, thế nhưng phát hiện việc đó như đá bỏ biển sâu, nàng nhớ tới ma thừng mà Cốc Quân Tinh trói mình trước kia, lập tức trong lòng liền bùng lên lửa giận, mở miệng nói: "Cốc Quân Tinh, ngươi lại trói ta?"

Lục Bằng Hứa nói: "Không phải Cốc Quân Tinh." Duyệt Nhi nghe thấy giọng nói này cũng trở nên hơi hoảng loạn, Cốc Quân Tinh bắt nàng, ngoại trừ thỉnh thoảng châm chọc nàng ra thì không hề làm gì thương tổn nàng, càng không muốn mạng của nàng. Nhưng mà sát ý trên người nam nhân này rõ ràng như vậy, bảo nàng phải làm thế nào mới được đây?

Duyệt Nhi thử động đậy, không có kết quả, đành tức giận nói: "Ngươi bắt ta làm gì?" Lục Bằng Hứa vẫn tiếp tục chạy không ngừng, chỉ nói: "Muốn mạng ngươi."

Trong lòng Duyệt Nhi tức giận: "Ta cũng không làm gì sai với ngươi, muốn mạng ta làm gì? Lẽ nào ngươi cũng thích ăn thịt hổ?"

Lục Bằng Hứa không ngờ nàng sẽ nói vậy, trên dưới đánh giá Duyệt Nhi một lượt, cười nói: "Mạng ngươi đổi lấy vũ khí cực phẩm Nghịch Viêm, ta trái lại cảm thấy rất đáng giá. Có điều nếu như ngươi đã đề xuất như thế, ta đây lấy mạng ngươi rồi lại đem ngươi nướng lên ăn cũng không tệ."

Duyệt Nhi nhanh chóng ngậm miệng, không nói câu nào nữa. Ở đại hội bảo vật lục giới, nàng đã biết Nghịch Viêm chính là vũ khí bậc nhất trong ngũ giới bên ngoài Thần giới, trước đây vốn trong tay người của Yêu giới, nhưng không biết vì sao sau đó lại lưu lạc ra bên ngoài, không biết rơi vào tay ai. Hiện giờ có người dùng Nghịch Viêm mua mạng nhỏ của nàng? Nàng khi nào thì lại đắc tội với kẻ thù có thế lực đến như vậy chứ?

Cái đầu nhỏ của Duyệt Nhi suy nghĩ muốn nứt ra mới đưa tới hai kết luận: Thứ nhất, người này rất nhanh sẽ lấy mạng nàng, trong lòng nàng trù tính thế nào cũng cảm thấy Nghịch Viêm đáng giá hơn mình, khí tức người này thuộc Yêu giới, nói không chừng Nghịch Viêm thuộc về Yêu giới trong truyền thuyết chính là ước vọng cả đời của kẻ này. Thứ hai, nàng có thể sẽ im hơi lặng tiếng mà chết đi, nàng hối hận rồi, vì sao lại muốn phong kín khí tức của mình mà rời đi, hiện giờ ngay cả Thất Mệnh thúc thúc cũng tìm không được mình. Nàng chỉ mới là cô hổ nhỏ được năm trăm tuổi thôi, thế nhưng sớm như vậy đã phải mất mạng trong ngày hôm nay rồi!

Trong lúc suy tư, Lục Bằng Hứa bằng tốc độ cực nhanh đã đến lối vào Yêu giới. Ô Điệp Châu vốn chính là nơi giáp ranh giữa lục giới, nơi đây giống như trạm trung chuyển, đi đến giới nào đó, so ra đều có thể nhanh chóng tới được lối vào.

Lục Bằng Hứa một chút cũng không chần chừ, không thèm nâng Duyệt Nhi giữa không trung nữa mà chỉ giữ ma thừng trong tay, trực tiếp kéo Duyệt Nhi tiến vào Yêu giới.

72. Chương 72: Cô Hổ Nhỏ Bỏ Nhà Ra Đi (4)

Thời gian chẳng qua mới nửa nén hương đã đến một tòa Yêu sơn, trên yêu sơn có rất nhiều thủ hạ của Lục Bằng Hứa đang chờ, thấy Lục Bằng Hứa dắt Duyệt Nhi thì nhanh chóng quay qua, nhất loạt hành lễ.

Lục Bằng Hứa hỏi luôn: "Có lấy được Thánh yêu chi hỏa?" Ai nấy vội vàng gật đầu, đem Thánh yêu chi hỏa lấy về từ Yêu giới bí cảnh tựa vào một gốc liễu, Lục Bằng Hứa một chút cũng không do dự, bắt lấy Duyệt Nhi liền đem nàng ném lên cây, trói gô lại.

Mọi người thấy tiểu cô nương nhỏ nhắn phấn điêu ngọc mài như vậy nhưng lại bị Lục Bằng Hứa dùng ma thừng trói suốt dọc đường, lại thấy y không chút xót thương thô lỗ như vậy, trực tiếp dùng Thánh yêu chi hỏa lấy tinh hồn của nàng, nhìn thấy trong đôi mắt to tròn tựa lưu ly của tiểu cô nương đã long lanh hai giọt lệ, nhất thời đều nảy sinh cảm giác tội lỗi. Bọn họ mặc dù là thủ hạ không có quyền lên tiếng, nhưng

cũng không biết vì sao Vương nhà mình lại đối xử với một tiểu cô nương như vậy. Cuối cùng có người nhịn không được nói: "Hoa vương điện hạ, tiểu cô nương này phạm phải tội gì? Thế nhưng phải dùng Thánh yêu chi hỏa?"

Lục Bằng Hứa nhìn Duyệt Nhi đang bị lửa thiêu phừng phừng, thần sắc đều là vẻ hứng khởi, cười nói: "Lấy tinh hồn nàng ta thì Nghịch Viêm liền về tay, ngày ta nhất thống Yêu giới cũng không còn xa nữa rồi!"

Mọi người nghe vậy nhất thời đều không phát ra âm thanh nào khác. Ai nấy đều biết chấp niệm của Hoa Vương điện hạ đối với Nghịch Viêm. Y khổ cực tìm kiếm hơn năm nghìn năm, hôm nay cuối cùng đã có được manh mối, mặc dù tiểu cô nương này có chút tội nghiệp, nhưng cũng tuyệt đối không thể tạo ra bất kỳ mâu thuẫn nào so với đại sự của Hoa vương.

Cận Thu Nguyên là một tinh linh dây leo tu tiên nhưng vì độ kiếp phi thăng thành tiên thất bại nên trở thành yêu, mặc dù hóa yêu đã mấy chục năm nhưng cũng biết chút chuyện tiên giới, cũng có chút ít nhân tâm. Tỷ mỷ quan sát Duyệt Nhi đang bị giày vò trong lửa đến độ khóe môi đã rỉ máu, bỗng dưng phát hiện trên tóc nàng thế nhưng có hai lỗ tai màu tím, dấu hiệu đặc thù thế này, khiến y kinh hoảng.

Y vội vàng tiến lên hành lễ: "Hoa vương điện hạ, tiểu cô nương này là thú cưng của Lạc Thủy thượng thần, nghe nói cực kỳ thương yêu, hôm nay chúng ta cứ thế lấy mạng nàng ta, ngày nào đó Lạc Thủy Thượng Thần nổi giận..." Như vậy Yêu giới có lẽ sẽ khó mà tránh được một trận đại chiến rồi a.

Lục Bằng Hứa buồn bực liếc mắt đánh giá y: "Hiện giờ ngươi đã là yêu, hơn nữa còn đi theo ta, vậy nên dẹp hết ba cái tư tưởng độ lượng bác ái khi muốn tu thành tiên kia đi. Theo như tin đồn thì tiểu cô nương này có khá nhiều nam nhân bảo vệ che chở, hiện giờ ta đưa nàng ta về Yêu giới, sao mà một người cũng không tới cứu. Ngươi nói cũng không sai, có điều vẫn chỉ là thú cưng của Lạc Thủy thượng thần mà thôi. Ta lấy mạng nàng ta rồi, còn lo lắng bọn họ dẫn người tới bứng gốc Yêu giới chúng ta hay sao?"

Duyệt Nhi nghe thấy lời này, trong lòng vừa mất mát vừa đau đớn, thì ra vị trí của mình đối với Tức Mặc Ly là như vậy? Khi Lục Bằng Hứa nói câu này, đương nhiên không nghĩ tới về sau thật sự có người đến bứng gốc y. Chẳng qua chỉ là một vài nam nhân mà bọn họ đang nói tới lúc này, nhưng tất cả đều một lòng xem kẻ thù của cô hổ nhỏ chính là kẻ thù của chính mình. Cho nên mới nói, ngàn vạn lần đừng đắc tội với cô hổ nhỏ giống như cái gì cũng không hiểu ấy, đặc biệt là khi nàng còn có mấy người chống lưng đều là những anh tài thiên bẩm.

Tinh hồn của Duyệt Nhi bị Thánh yêu chi hỏa giày vò đến độ không còn hơi sức, so với lúc bị Nhu Nhu công chúa cưỡng ép hoán đổi linh hồn còn đau đớn hơn vạn lần. Nàng trước giờ luôn luôn vùi trong lồng ngực Tức Mặc Ly, nâng trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, thế nhưng hôm nay lại bị đối xử như vậy, nếu không phải thân thể dường như có vật gì đang mãnh liệt hấp thu thứ gì đó, nàng hiện tại đã đau đến ngất đi, tinh hồn cũng sớm đã bị Lục Bằng Hứa thâu lấy.

Có được sức mạnh liều mạng với Tiên đế nhưng bị Ma thừng trói đến tay chân vô lực, trong lòng Duyệt Nhi sớm đã cực kỳ chán ghét cái thứ đồ này của Ma thần, có điều đau đớn hiện tại đã khiến những giọt nước mắt to như hạt đậu của nàng từng giọt từng giọt lăn dài.

Đôi môi nhỏ nhắn mím chặt, cảm giác bản thân trước giờ chỉ biết khóc khóc khóc, thật sự quá vô dụng! Hôm nay chết thì chết đi, dù gì cũng không ai lo lắng vấn vương nàng.

Lục Bằng Hứa chờ rất lâu, nhưng mãi không thấy dấu hiệu tinh hồn Duyệt Nhi xuất ra thì có chút kinh hãi. Lúc y định đoạt lấy tinh hồn của nàng đã bị Sát Na Phương Hoa ngăn cản, hiện giờ tiểu cô nương này bị Thánh yêu chi hỏa thiêu đốt, linh hồn cũng không hề bị gì, chỉ có không ngừng giãy giụa, khi suýt nữa thành công thì giống như lại có một luồng sức mạnh truyền vào linh hồn nàng ta. Đây, rốt cuộc là chuyện gì?

Cứ như thế thiêu đốt suốt một canh giờ(5), Duyệt Nhi đã không còn nửa phần sức lực, đầu rũ xuống, để mặc cho linh hồn mình vẫn đang không ngừng phản kháng.

(5): một canh giờ = 2 tiếng đồng hồ

Ánh mắt Lục Bằng Hứa nhìn nàng càng lúc càng điên cuồng, chỉ thấy nơi xương quai xanh của Duyệt Nhi mơ hồ có một luồng hơi nước ngưng tụ lại thành một vật gì đó, lúc này đang phát ra ánh sáng vàng rực rỡ,

y lớn tiếng cười nói: "Đắc lai toàn bất phí công phu" (6), ha, không ngờ nội đan của Yêu vương thế nhưng lại rơi vào tay ta. Hôm nay lấy được đan của Yêu vương, lại giành lấy Nghịch Viêm, Yêu tộc không cần ta thống lĩnh cũng sẽ thần phục dưới chân ta rồi. Ha ha…"

(6)Giành được mà lại không phí chút công sức nào

Y bước tới trước mặt Duyệt Nhi, pháp lực trên tay áp chế Thánh yêu chi hỏa nhỏ xuống một chút, một khi bị lửa này thiêu đốt, ba hồn sáu phách đều sẽ bị tổn hại, nếu như không phải đan của Yêu Vương và Thánh yêu chi hỏa tương hỗ lẫn nhau, chỉ sợ Duyệt Nhi sớm đã mạng chầu tây thiên. Y đương nhiên là kẻ luyến tiếc mạng sống mình. Thánh yêu chi hỏa bị áp chế, hồn phách không phải giãy giụa nữa, Duyệt Nhi lập tức cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Lục Bằng Hứa liền đưa tay đến nơi xương quai xanh của Duyệt Nhi định đoạt lấy nội đan Yêu vương, tiếc rằng còn chưa tới gần Duyệt Nhi thì đã bị một luồng sức mạnh kỳ quái phản kích. Y nhịn không được bắt đầu nhíu mày: "Ngươi tiểu cô nương kia vậy mà lại có chút bản lĩnh kỳ lạ, đã vậy? Ta đánh tan linh lực của ngươi, xem ngươi không còn linh lực làm cách nào phản kháng ta!"

Duyệt Nhi hơi hoảng hốt, đành nói: "Ngươi dám đánh tan linh lực ta, một ngày nào đó nếu như ta còn sống, nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Linh lực chính là căn nguyên để thi triển pháp thuật, nếu như không có thì bất luận là gì cũng đều không thể thực hiện được. Lục Bằng Hứa sao lại để tâm nhiều như vậy, nội đan Yêu vương và Nghịch Viêm chính là thứ mà y trong mơ cũng ao ước đang ở trước mắt, nghe thấy lời này của Duyệt Nhi thì chỉ cười lạnh không thèm để ý, trên tay phóng ra vài luồng yêu lực hướng những vị trí kinh mạch chính trên người Duyệt Nhi đánh tới, chỉ trong nháy mắt, linh lực Duyệt Nhi liền từ từ biến mất. Duyệt Nhi mơ mơ màng màng nghĩ, thì ra tiêu tán linh lực một chút cũng không hề đau đớn a, hồi đó chẳng phải là lợi cho đám người Cửu Vỹ Hồ đáng ghét kia rồi sao?

Lục Bằng Hứa mắt thấy linh lực nàng tiêu tán, đưa tay lần dò về phía Duyệt Nhi, quả nhiên phát hiện sức lực phản kháng đã yếu đi rất nhiều, đợi một chút nữa, trong tay liền ngưng tụ yêu lực, đưa tay về phía nội đan yêu vương đang lơ lửng trên xương quai xanh của Duyệt Nhi, từ từ đoạt lấy nội đan Yêu Vương.

Nội đan yêu vương vừa mới đầu giống như không chịu, cuối cùng chống đỡ không được yêu lực trong tay Lục Bằng Hứa, chỉ có thể bị y cướp lấy, Lục Bằng Hứa lúc này tâm tình rất tốt, mắt nhìn nội đan yêu vương từng chút từng chút dịch chuyển vào trong lòng bàn tay mình, cười nói: "Cũng không biết kẻ nào dung hợp cho ngươi, thế nhưng lại khó lấy như vậy."

Duyệt Nhi nghe mà trong lòng đau nhói, nhớ tới Tức Mặc Ly. Lúc đó nàng đang ngồi trong lồng ngực lúc nào cũng thoang thoảng mùi hoa sen thanh khiết, khi ấy nàng còn nhìn thấy ánh mắt Tức Mặc Ly vẫn chăm chú nhìn nàng, hàng mi cong hình quạt rũ một bóng râm bên dưới, trong ánh mắt đen thẳm đó lộ ra ánh sáng xa xăm, rọi thẳng vào đáy lòng nàng, hỏi nàng nội đan yêu vương dùng chưa? Sau đó liền đem nội đan yêu vương dung nhập vào cơ thể nàng.

Biểu hiện sủng ái yêu chiều như thế, lời nói dịu dàng ôn nhu như thế, có đôi khi nàng sẽ trầm mê, chàng đối với thú cưng của mình đều có thể như vậy sao?

73. Chương 73: Cô Hổ Nhỏ Và Sở Từ Bỏ Trốn(1)

Trong lúc đắn đo, một nửa nội đan Yêu Vương đã chuyển vào lòng bàn tay của Lục Bằng Hứa, Thánh Yêu chi hỏa tuy rằng đã được Lục Bằng Hứa áp chế nhỏ hơn một chút nhưng vẫn không ngừng giày vò hồn phách Duyệt Nhi, hơn nữa linh lực đã từ từ tiêu biến trên không trung, trên người bị Ma thừng trói, Duyệt Nhi đã không còn suy nghĩ đến nó, chỉ còn chờ chết. Dù sao cũng bởi vì bản thân bốc đồng phong bế toàn bộ khí tức, không cho mọi người tìm được, chẳng phải sao?

Lục Bằng Hứa nhìn Duyệt Nhi có vẻ bất mãn giống như con sơn dương chờ làm thịt, trong khoảnh khắc tay kia cũng duỗi về hướng đỉnh đầu Duyệt Nhi, Duyệt Nhi đã không còn linh lực, sự tương thông của nàng với Sát Na Phương Hoa yếu dần rồi từ từ biến mất. Giờ phút này cho dù cảm giác được có ngoại vật muốn lấy đi tinh hồn thì Duyệt Nhi cũng hoàn toàn không có sức phản kháng. Lục Bằng Hứa mừng thầm, từ trong đỉnh trong lấy ra một ngọn Tụ Hồn Đăng, chỉ còn thiếu bước cuối cùng là có thể lấy đi tinh hồn nàng.

Y tập trung tinh thần triệu Thánh yêu chi hỏa đến, chỉ cần châm lửa cho ngọn Tụ Hồn Đăng này, như vậy y cũng không cần tốn công tốn sức gì thêm nữa cũng có thể lấy được tinh hồn của Duyệt Nhi. Đáng tiếc, trong vô số ngày tháng sau này, y đều hối hận thời khắc đó y không chuyên tâm thực hiện một thứ mà lại ham muốn có cả hai, hối hận bản thân đã quá tham lam, nếu chỉ một lòng cần Nghịch Viêm, e là đã sớm lấy mạng Duyệt Nhi, nhưng y còn tham lam muốn có nội đan của Yêu Vương, lòng tham ấy đã khiến cho kẻ thù của y có cơ hội sống sót.

Khi Thánh Yêu chi hỏa từ từ bùng cháy thì Lục Bằng Hứa hoàn toàn không hề nghe thấy có tiếng động lạ, có người đang đuổi đến phía sau lưng y, sẽ nhanh thôi, sẽ nhanh thôi, sẽ nhanh thôi, trước ngọn Tụ Hồn Đăng, chỉ cần châm lửa! Cái mạng nhỏ của vị tiểu cô nương sẽ phải giao ra cho mình!

Trong nháy mắt ấy, khi Thánh yêu chi hỏa từ từ đến gần Tụ Hồn Đăng thì đột nhiên bị linh lực đánh rơi xuống đất, Lục Bằng Hứa lập tức đưa mắt lên nhìn, liền trông thấy một tay áo màu đỏ đang nhanh chóng di chuyển về phía mình, trong lòng y kinh hoảng, còn chưa phản ứng kịp thì thấy bên cạnh chợt lạnh, bàn tay đặt trên xương quai xanh của Duyệt Nhi 'xoèn xoẹt' bị chém đứt rời!

Tất cả mọi chuyện xảy ra chỉ trong tíc tắc, Duyệt Nhi cảm thấy nội đan của Yêu Vương lại một lần nữa trở về thân thể của nàng, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Mà Lục Bằng Hứa còn chưa kịp phản ứng thì đã bị chặt đứt một bàn tay, hắn nhất thời kinh hãi nhìn về phía nam tử áo đỏ. Thấy y có dung mạo xinh đẹp vô song, trong lòng cũng không khỏi sửng sốt.

Người tới đúng là Sở Từ Ma Quân mỹ mạo nổi tiếng khắp ngũ giới .

Sở Từ vốn đã bị thương rất nặng, hiện đơn thương độc mã chạy đến, sau khi đối phó với đám tùy tùng của Lục Bằng Hứa, chặt đứt tay của y thì giờ phút này trong lòng biết phải nhanh hơn nữa mới có thể cứu được Duyệt Nhi.

Bàn tay liên tục thực hiện nhiều động tác: hủy đi Ma thừng trên người Duyệt Nhi, khoác tay lên vai nàng, không hề ham chiến, nhanh chóng bay đến cửa ra Yêu giới.

Đám người ở phía sau đều đứng hết dậy, nói: "Sở Từ Ma Quân kia làm tổn thương chúng ta cũng không nặng, hiện giờ lại tốc chiến tốc thắng, chắc là trên người có trọng thương, Hoa Vương điện hạ, chúng ta có đuổi theo hay không?" Lục Bằng Hứa giận dữ nói: "Đuổi theo!"

Thế nhưng tốc độ của bọn họ có nhanh hơn nữa cũng không sánh nổi với tốc độ của Sở Từ. Ra khỏi Yêu giới, Sở Từ lập tức chạy tới Ma giới, Lục Bằng Hứa sao chịu buông tay, dẫn một đám tinh anh Yêu giới vội vàng đuổi theo đằng sau.

Đến lúc này Duyệt Nhi mới biết người dẫn nàng cấp tốc bay đi chính là Sở Từ, hai lỗ tai be bé lắng nghe âm thanh ở phía sau, trong lòng sốt ruột, tiếc rằng linh lực của nàng sớm đã bị Lục Bằng Hứa đánh tan, cho dù muốn nghênh chiến cũng không có năng lực, đành phải giữ chặt lấy ống tay áo Sở Từ, trong lòng âm thầm cầu nguyện đừng để cho tên kia đuổi kịp.

Sở Từ không dám lơi lỏng, nháy mắt đã dẫn theo Duyệt Nhi bước vào cổng Ma giới. Tiếc rằng lại gặp phải một tên ăn mày không biết tên gì đang uống rượu cản đường, say khướt nói: "Đường này là do ta mở, cây này là do ta trồng, nếu muốn đi qua đường này thì phải để lại tiền mượn đường!"

Duyệt Nhi và Sở Từ nghe xong lời này, cả hai đều muốn đá cho gã mấy cái, trên thực tế, Sở Từ cũng làm như vậy, mặc dù y bị trọng thương, nhưng sức lực đạp người cũng không hề giảm sút, tức giận nói: "Cút ra cho bổn đại gia!" Tên ăn mày say rượu cút sang một bên, ngước hai mắt nhìn về phía bọn họ, đôi mắt trên gương mặt say khướt kia tỉnh táo hẳn, nhìn thấy đôi tai be bé của Duyệt Nhi và Sở Từ, giọng say nhừa nhựa bảo: "Ôi, hai vị đang vội vàng muốn làm chuyện gì thế? Sao lại gấp gáp như vậy chứ?"

Lục Bằng Hứa đã dẫn theo thuộc hạ đuổi đến phía sau, càng ngày càng gần, Sở Từ sao còn chú ý được đến ánh mắt khôn khéo của tên ăn mày này, nói "Đương nhiên là bỏ trốn rồi." Lời vừa nói xong, người đã ôm Duyệt Nhi bước vào cổng Ma giới.

Lục Bằng Hứa nhìn cổng vào Ma giới ngay trước mặt, giận dữ, phất tay đánh sang bên cạnh để trút giận, tên say rượu kia vội vàng lăn vài vòng, lủi đi nhanh nhẹn như thế sao còn là một tên say rượu cơ chứ?

Lục Bằng Hứa cũng không đuổi theo nữa, chỉ nhìn tay phải bị chặt đứt của mình, lại nghĩ vừa rồi có thể lấy được nội đan của Yêu Vương và Nghịch Viêm dễ như trở bàn tay mà giờ lại biến mất ngay trước mắt, trong lòng vừa căm hận vừa phẫn nộ khiến y hận không thể xông ngay vào Ma giới băm vằm Sở Từ và Duyệt Nhi. Mặc dù lòng nghĩ như vậy, nhưng nhìn về phía đám thuộc hạ đều đang bị thương, đành nói: " Trước về Yêu giới xem thử tay ta còn có thể nối lại không."

Đám thuộc hạ nào dám cãi lời, vừa rồi bọn họ đều trơ mắt nhìn Hoa vương điện hạ định lấy tinh hồn và nội đan của Yêu vương, cũng không dự đoán được Sở Từ Ma Quân kia thế nhưng không chút tiếng động đã xuất hiện ở nơi đó, bọn họ nào có phòng bị, bị thương cũng không nặng. Lại thấy động tác của Sở Từ vừa dứt khoát lại vừa xinh đẹp, dẫn theo Duyệt Nhi trở về Ma giới. Trong lòng ngoại trừ nghẹn khuất ra còn có chút tán thưởng. Từ lâu đã nghe nói Sở Từ Ma Quân nổi danh là nam tử mỹ mạo nhất ngũ giới, hiện giờ xem ra thủ đoạn, tu vi và mưu kế cũng không kém! Lại nghĩ đến vị Lạc Thủy thượng thần của Thần giới kia, không biết có phải giống như thế, nếu có một ngày y vì con thú cưng mà báo thù, vậy Yêu giới sẽ ra sao? Gây thù kết oán với y dường như sẽ rất thảm.

Mọi người hoàn toàn xem nhẹ Duyệt Nhi, chỉ cảm thấy nàng là một vị tiểu cô nương, tất nhiên không thể gây ra sóng gió gì. Lại thấy Lục Bằng Hứa ngùn ngụt lửa giận, đều vội vàng theo y quay về Yêu giới nghĩ cách nối lại tay.

Đám người Thất Mệnh Khổng Tước và Kha Mộ Thanh cũng đã sứt đầu mẻ trán, một chút khí tức của Duyệt Nhi cũng không có, khiến người ta hoài nghi liệu có phải nàng đã rời khỏi Ô Điệp Châu hay không. Ba người thương lượng một phen, quyết định truyền tin cho Doanh Châu và Bồng Lai để bọn họ cùng hỗ trợ tìm kiếm Duyệt Nhi "bỏ nhà ra đi". Đáng thương cho đệ tử Doanh Châu và Bồng Lai mới vừa đem không ít Cửu Vĩ Hồ tộc về cho Bạch Hổ tộc, hiện giờ bọn họ lại nhận được tin tức tìm kiếm tiểu cô nương có đôi tai màu tím kia.

Cửu Kiếm lại gõ cửa phòng Tức Mặc Ly, thấy Tức Mặc Ly vẫn ngồi ngẩn người trước bàn như cũ, dung mạo như thế, lúc đang thẫn thờ vẫn tuyệt mỹ vô cùng, Cửu Kiếm cũng chẳng nghĩ nhiều, tiến lên hành lễ nói: "Chủ thượng đang nhớ Duyệt Nhi cô nương?"

Thật lâu sau, Tức Mặc Ly mới nói: "Bình thường ngươi có quan hệ rất tốt với Duyệt Nhi, ngươi nói cho ta biết, vì sao Duyệt Nhi lại muốn bỏ nhà ra đi?" Câu nói này vẫn rất thản nhiên như lúc thường ngày, nhưng khi Cửu Kiếm nghe vào trong lòng, lại cảm thấy giọng nói kia tràn đầy mông lung khó hiểu cùng mất mát.

Còn chưa đợi Cửu Kiếm trả lời, Tức Mặc Ly lại nói: "Có phải ta đối với nàng ấy không tốt?"

Cửu Kiếm ngẩn người, không ngờ chủ thượng nhà mình lại hỏi một vấn đề đáng yêu thế này, cười nói: "Chủ thượng đối xử với Duyệt Nhi cô nương rất tốt, những ai trông thấy đều thở dài than một tiếng 'quá cưng chiều'. Về phần vì sao Duyệt Nhi cô nương lại bỏ nhà ra đi, kỳ thật cũng bởi vì chủ thượng, có phải người giống như lời đồn của ngoại giới, Duyệt Nhi chính là thú cưng của người? Sau khi chơi chán rồi sẽ vứt bỏ, giống như Ôn Do đối với Khanh Lan?"

Tức Mặc Ly ngước mắt nhìn lên, nhưng lại thở dài: "Tuyệt đối không phải giống như Ôn Do đối với Khanh Lan, ta cưng chiều nàng bảo vệ nàng, chưa bao giờ cảm thấy phiền chán, chỉ là lòng ta muốn như vậy mà thôi. Thế gian này, ngoại trừ Duyệt Nhi ra, ta sao lại có thể vướng bận yêu thương nữ tử nào khác cơ chứ? Về phần ngươi nói thú cưng, Duyệt Nhi đích thật là một con hổ nhỏ, ta cũng không rõ vì sao ngươi và Tử Dao, thậm chí cả Duyệt Nhi đều thích hỏi ta, xem nàng có phải là sủng vật hay không?"

Cửu Kiếm sững sờ, về phương diện tình yêu vị chủ thượng này còn chậm chạp hơn cả thần phụ của người nhiều lắm, nghĩ đến lão chủ thượng cũng là một người rất si tình, tìm mọi cách làm cho lão chủ mẫu vui vẻ, lại nhìn Tức Mặc Ly, Cửu Kiếm cảm thấy nàng thật sự sắp không chịu nổi rồi.

Cửu Kiếm nói: "Chủ thượng, người có biết giữa nam nữ trên thế gian này có một thứ tình cảm gọi là tình yêu không? Duyệt Nhi cô nương chắc chắn là một con hổ nhỏ, nhưng tình cảm nàng dành cho người không phải tình cảm của thú cưng dành cho chủ nhân."

Nét nghi hoặc trên gương mặt của Tức Mặc Ly cũng càng lúc càng nhiều : "Tình cảm này có gì khác?"

Cửu Kiếm cắn răng, cười nói: "Chủ thượng, mấy ngày trước trong thư thần nói sẽ mang cho người một niềm vui bất ngờ, thấy người và Duyệt Nhi cô nương thân mật như vậy, còn cho rằng… Khụ khụ, hiện giờ

đều giao cho người." Nói xong nhanh nhẹn từ trong túi càn khôn lấy ra một chồng sách thật dày, dùng thuật cách không đặt lên bàn, Cửu Kiếm dùng linh thức dò xét mấy quyển còn lại trong túi càn khôn, đều là "Điển tịch" dành cho hai nam tử, định không giao ra, cúi đầu cười nói: "Chủ thượng, xem xong mấy thứ đó thì người có thể hiểu được… Thuộc hạ không quấy rầy, xin cáo lui!"

Sau khi cung kính hành lễ, Cửu Kiếm nhanh chóng chạy trốn tựa như lửa đốt tới mông. Cho dù tuổi của nàng so với Tức Mặc Ly mà nói đã tương đương với mẫu thân của y, ngay cả da mặt nàng cũng đã đủ dày, nhưng đem những quyển sách hương diễm như thế giao cho chủ thượng mặt lạnh kia, nàng vẫn thấy thẹn thùng, được chưa?

Thẹn thùng? Nhìn thấy Cửu Kiếm ngồi trên cành cây từ trong túi càn khôn lấy ra mấy quyển "Điển tịch" nam-nam lật xem, vẻ mặt như thấy được món ngon, khiến Phất Dung Ngưng Không thở dài, thẹn thùng chưa từng có trong cảm giác nhận định về nàng?

Phòng trong, Tức Mặc Ly nghi hoặc nhìn bộ sách dày cao chừng nửa người đặt trên bàn kia, bàn tay tựa ngọc tạc lấy một quyển trên cùng xuống, trên bìa rõ ràng viết: đầy vườn sắc xuân, vẽ một đôi nam nữ đang hôn nhau sau tấm rèm giường rất chi là mờ ám, hôn nhau? Tức Mặc Ly sửng sốt, đây chẳng phải là việc mình thường không nhịn được mà làm với Duyệt Nhi sao?

Tức Mặc Ly theo bản năng có cảm giác hơi nóng, muốn đặt xuống ngay, nhưng lại nhớ đến câu nói kia của Cửu Kiếm: "Chủ thượng, xem xong mấy thứ đó thì người có thể hiểu được", rốt cục vẫn thu tay về, mở thêm một trang, còn thật sự cẩn thận xem qua.

Bên trong là một đôi nam nữ thân thể trần truồng, quấn lấy nhau, thông qua ngôn ngữ biểu đạt trên gương mặt và tứ chi có thể thấy được có bao nhiêu sung sướng và khổ sở, tựa như người xem cũng có thể nghe được âm thanh phát ra từ bọn họ khi đó. Bên cạnh lại còn có văn tự giải thích, hình ảnh tinh tế, biểu cảm sinh động, giải thích đúng chỗ, làm cho người ta cảm thấy xem thế là đủ rồi, có thể thấy lúc trước sau khi Cửu Kiếm nhìn thấy trên cổ Duyệt Nhi xuất hiện những dấu vết màu hồng thì có bao nhiêu khắc khổ chuyên tâm nghiên cứu, có bao nhiêu lo lắng suy nghĩ lựa chọn thu thập những điển tịch có liên quan, hiện giờ càng thể hiện hết tâm huyết khi xem nó là lễ vật đưa cho Tức Mặc Ly xem, Cửu Kiếm chắc chắn là một vị thuộc hạ trung thành và tận tâm nhất.

Tức Mặc Ly lật từng trang từng trang, xem rất chậm, kỳ lạ là nữ tử hiện lên trong đầu y đều là dáng vẻ của Duyệt Nhi, mà nam tử cũng chính là y. Đôi mắt đen như mực của Tức Mặc dần dần có chút mơ màng, có lúc khép lại, suy nghĩ, rồi lại mở ra, nhưng vẫn là ánh mắt si mê ấy. Mỗi một trang, mỗi một tư thế, mỗi một câu chữ, y đều nghĩ đến Duyệt Như sẽ có nét mặt biểu cảm như thế nào, cái miệng nhỏ nhắn mê người kia sẽ phát ra âm thanh gì, còn mình sẽ làm như thế nào.Thì ra, trước kia cảm thấy hôn môi chưa đủ, nhưng cũng không biết chuyện nên tiến hành tiếp theo là chuyện gì?

Y dần dần thấu hiểu, vì sao khi nghe Duyệt Nhi và Đạp Vũ tiếp xúc thân mật, khi nhìn thấy Duyệt Nhi bị Sở Từ ôm vào trong ngực, khi nhìn thấy bức tranh Sở Từ hôn Duyệt Nhi, thậm chí ngay cả khi Duyệt Nhi đặt sự chú ý lên người hoặc vật khác thì tận đáy lòng y lại nảy sinh sự ganh tị.

Rõ ràng y đã xem Duyệt Nhi trở thành của y, giống như cặp nam nữ trong sách kia vậy, Duyệt Nhi vốn nên thuộc về y. . . . .

74. Chương 74: Cô Hổ Nhỏ Và Sở Từ Bỏ Trốn(2)

Dưới ngón tay thon dài trắng noãn của y, từng trang từng trang sách được lật qua, một quyển lại một quyển, Tức Mặc Ly vốn nhìn qua thì không quên được, nếu cho tới bây giờ y còn chưa hiểu rõ thì cũng uổng là một nam tử bình thường.

Đêm hôm đó, Cửu Kiếm Phất Dung Ngưng Không bị gọi vào. Dung nhan như ngọc của Tức Mặc Ly vẫn thản nhiên, nhẹ nhàng thu hồi tờ giấy nhỏ Duyệt Nhi để lại trên bàn, cất vào trong đỉnh.

Sau khi Cửu Kiếm thành thạo hành lễ xong thì lập tức không bình tĩnh nói: "Chủ thượng, đã… Khụ khụ, hiểu được gì rồi?" Nàng rất rất hiếu kỳ, chủ thượng luôn luôn xa cách, băng thanh ngọc khiết tựa đóa bạch

liên xa xôi sau khi xem xong xuân cung đồ sẽ có cảm tưởng gì, nếu biết được điều ấy thì sau này có thể chia sẻ với Khổng Tước.

Tức Mặc Ly nhướng mắt, yên lặng nhìn Cửu Kiếm: "Cửu Kiếm, sách này có từng cho Duyệt Nhi xem không?"

Cửu Kiếm rụt cổ, vội nói: "Chủ thượng, thuộc hạ làm sao dám đem điển tịch hương diễm như thế cho Duyệt Nhi cô nương xem, tuyệt đối không có! Thuộc hạ cam đoan!"

Tức Mặc Ly gật đầu, Duyệt Nhi cái gì cũng không hiểu, Cửu Kiếm nói không sai.

Y đột nhiên đứng dậy, nói: "Các ngươi có thể trở về Thần giới. Hiện giờ Sư gia đang đại loạn sụp đổ, các ngươi trở về tọa trấn, cùng với Túc Tịch xử lý tốt chuyện này."

Ngưng Không có chút nghi hoặc, theo lý chuyện ở Thần giới Túc Tịch hoàn toàn có thể xử lý, vì sao lúc này lại bảo bọn họ trở về? Nhưng mà mệnh lệnh của chủ thượng, bọn họ chỉ cần nghe theo là được, hoàn toàn không được phép nghi ngờ.

Nhưng thật ra Cửu Kiếm lại nhịn không được, hỏi: "Vậy còn chủ thượng?"

Tức Mặc Ly nhìn về phía cây đại thụ bên ngoài: "Ta đi tìm Duyệt Nhi."

Cửu Kiếm thầm nghĩ quả nhiên là thế, vô cùng hưng phấn nói: "Chủ thượng, Duyệt Nhi cô nương…"

Tức Mặc Ly thu hồi tầm mắt, nhìn Cửu Kiếm: "Thế nào?" Cửu Kiếm trong lòng có ám muội, ha ha ha, hôm nay nàng nhận được tin tức tuyệt đối là tin 'bom tấn', nàng ra vẻ nghiêm túc ho mấy tiếng nói: "Hôm nay lén ra ngoài hỏi thăm tin tức, tên túy khất cái (ăn mày say rượu) Vạn Sự Thông Túy ở Ô Điệp Châu nói, Sở Từ Ma Quân và tiểu cô nương trên đầu có hai cái tai hổ đi về hướng Ma giới, Sở Từ Ma Quân còn chính miệng nói: bỏ trốn! Hiện giờ cả Ô Điệp Châu đều biết tiểu cô nương kia là Duyệt Nhi cô nương . . . . . ."

Cửu Kiếm chỉ cảm thấy cả người càng ngày càng lạnh, giọng nói càng lúc càng nhỏ, tâm trạng vốn muốn xem trò hay hoàn toàn bị ánh mắt kết băng kia của Tức Mặc Ly làm cho lạnh ngắt. Nàng còn tưởng rằng Duyệt Nhi cô nương đi đâu, không ngờ là theo Sở Từ Ma Quân bỏ trốn, aizzz, Duyệt Nhi cô nương cái gì cũng không hiểu đã bị người ta lừa chạy mất, sau này nếu lâu ngày sinh tình với Sở Từ kia, vậy chẳng phải chủ thượng rất bi thương sao?

Thấy gương mặt Tức Mặc Ly không biểu lộ cảm xúc gì, Cửu Kiếm vội vàng an ủi: "Chủ thượng đừng sợ, Duyệt Nhi cô nương thích nhất là người, sao có thể cùng người khác bỏ trốn được chứ? Nhất định người bên ngoài đồn đãi sai." Hai người Phất Dung Ngưng Không ở bên cạnh vô lực đỡ trán, Cửu Kiếm này lúc nào cũng nói chuyện không nên nói hết!

Tức Mặc Ly thản nhiên nói: "Duyệt Nhi sẽ không." Dứt lời đã phi thân ra bên ngoài, chỉ thoáng để lại bóng tay áo bay bay.

Cửu Kiếm than thở một tiếng: "Vì sao lại bảo chúng ta về Thần giới chứ! Ở đây có thể thấy chủ thượng và Duyệt Nhi cô nương chơi rất vui mà, thật giống như nhìn thấy con trai và con dâu của mình. . . . . ."

Phất Dung bất đắc dĩ nói: "Cửu Kiếm, cô nói như vậy chính là làm nhục chủ thượng và Duyệt Nhi cô nương . . . . . ."

Cửu Kiếm vội vàng ngậm miệng, lời như thế quả thật chỉ thuận miệng nói thôi, nàng nào dám chứ?

Sở Từ dẫn Duyệt Nhi vào Ma giới, lại vội vàng bay hơn nửa canh giờ mới đến một sơn cốc bí mật, tìm một cây đại thụ, ôm Duyệt Nhi bay lên trên mấy chục trượng mới dừng lại.

Cây này rất lớn, trên ngọn những nhánh cây um tùm bung xòe ra, tựa như một rừng cây nhỏ nơi thế gian, những tán cây muôn trùng lá xanh tỏa bóng mát mấy chục trượng. Chậm rãi đi về hướng một gian phòng nhỏ trên một nhánh cây to, Sở Từ đưa tay tạo một ấn kết, cửa phòng từ từ mở ra, dắt Duyệt Nhi đi vào căn nhà gỗ nhỏ, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, ngã xuống chiếc giường mềm bên cạnh.

Trong khoảng thời gian này liên tiếp bị thương nặng, làm cho y suýt nữa chống đỡ không nổi.

Duyệt Nhi dùng linh thức tìm tòi, cũng phát giác tình huống của Sở Từ, trong lòng không khỏi càng gấp gáp: "Sở Từ, ta… ta xin lỗi…"

Sở Từ nhìn đôi mắt to tròn trong suốt màu hổ phách đang ngân ngấn lệ của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ vẻ rất lo lắng, lập tức trong lòng ấm áp, bờ môi gợn lên một nụ cười xinh đẹp: "Duyệt Nhi ngốc, xin lỗi cái gì chứ? Lúc trước ở dãy núi Lạc Thủy nàng đã cứu ta một mạng, ta còn không kịp báo đáp cho nàng nữa là."

Duyệt Nhi càng vội vàng: "Gì chứ, lúc trước ở dãy núi Lạc Thủy ta không hề cứu ngươi, chẳng qua chỉ đút cho ngươi ăn vài viên đan dược mà thôi, đến bây giờ ngươi mỗi lần đều nói ta cứu ngươi, nhưng rõ ràng là ngươi năm lần bảy lượt cứu ta. Ý, đúng rồi, sao ngươi biết ta gặp nguy hiểm?" Dường như bất kể ở nơi nào, Sở Từ đều có thể bay đến bên nàng lúc nàng nguy hiểm nhất.

Sở Từ thấy nàng bên cạnh, không khỏi nắm bàn tay nhỏ bé của nàng kéo nàng lại gần một chút, để nàng ngồi xuống giường, đưa tay xoa xoa hai lỗ tai nho nhỏ của nàng, nhìn chăm chú vào dáng vẻ ngọc tuyết khả ái, cuối cùng vẫn nhịn không được cười lớn: "Trên tóc nàng không phải là lông chim ta tặng nàng sao? Bởi vì nó tương liên với tóc của nàng, nếu thân thể và hồn phách của nàng có xảy ra biến hóa lớn gì ta đều có thể cảm ứng được.". Duyệt Nhi hơi hơi cúi đầu, 'à' một tiếng. Hình như mình đi đến chỗ nào cũng xảy ra chuyện tệ hại hết, rõ ràng nàng có làm gì đâu, nhưng lại tựa như nàng đã đắc tội với nhiều người? Nàng thở dài trong lòng, không biết bây giờ Tức Mặc Ly đang làm gì? Có nhớ đến tiểu sủng vật bỏ nhà trốn đi này không?

Dung nhan khuynh thành của Sở Từ cho dù đã rất mệt mỏi nhưng vẫn không tổn hại chút nào đến nét rực rỡ ấy, thấy Duyệt Nhi lại ngẩn người, không nói gì, chỉ xoa xoa lỗ tai nàng, nói: "Cuối cùng vẫn có một ngày ta sẽ giết hết bọn chúng, nếu không phải. . . . . Aiizzz. . . ." Sở Từ thở dài, không nói nữa, hạ phàm chịu trừng phạt của thiên đạo, tập kích của Cốc Quân Tinh, lại đánh một trận với Lạc Thủy thượng thần, y chưa bao giờ cảm thấy mình bị thương nặng như vậy, khi y cho rằng phải trầm tu mấy chục năm mới có thể tỉnh dậy thì cảm ứng giữa lông chim và y khiến y bất chấp tất cả, đơn thương độc mã xông vào Yêu giới, kết quả vẫn nhìn thấy Duyệt Nhi đã bị phế mất linh lực, lúc ấy y thật rất muốn lấy đi cái đầu của tên Lục Bằng Hứa kia!

Duyệt Nhi lắc đầu: "Linh lực bị phế thì như thế nào? Ta có thể tu luyện lại, người khác đều nói ta dựa vào nam nhân mới được như vậy. Hiện giờ cho dù rơi xuống tầng thấp nhất, ta cũng sẽ đứng lên một lần nữa. Về phần Yêu tộc, ta sẽ tự trả thù." Ngừng một chút, Duyệt Nhi cười nói: "Dù sao, chẳng phải lần nào cũng đều có người cứu ta trong lúc nguy nan sao."

Sở Từ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kiên định của nàng, cuối cùng vẫn gật đầu, cười cười nói: "Có lẽ ta phải ngủ một lát, nàng cứ ở đây, chớ có chạy lung tung đó."

Duyệt Nhi ngoan ngoãn gật đầu, đôi mắt tà mị của Sở Từ sâu sắc nhìn nàng một lúc rồi chậm rãi khép lại. Hô hấp dần dần đều đều.

Duyệt Nhi lại lẳng lặng ngây người trong chốc lát mới lần mò đến chiếc giường bên kia, nằm xuống. Quả thật nàng cũng có chút mệt mỏi.

Mà bên này, các trưởng lão Ma tộc đi theo Sở Từ đã gấp đến độ chạy vòng vòng, lần trước Sở Từ cướp người từ tay Lạc Thủy thượng thần, công chúa của tộc Tứ Hổ Duyệt Nhi kia dù sao cũng ra tay giúp đỡ, bọn họ không ngừng không nghỉ đưa Sở Từ đang hôn mê quay về Ma giới, vác y về Sơ Loan cung, vốn tưởng rằng trên người đầy thương cũ thương mới nhất định sẽ tự giác trầm tu vài chục năm, tiếc rằng hôm nay bọn họ mới phát giác Ma Quân nhà mình lại không ở trong Sơ Loan Cung!

Chuyện này chẳng tốt đẹp gì, mấy trăm năm gần đây Ma Quân thường xuyên cưỡng chế hạ phàm, bị thiên đạo trừng phạt cũng càng ngày càng nặng, lần trước lại bị Cốc Tinh Quân tập kích, còn chống chọi với Lạc Thủy thượng thần khá lâu. Chỉ sợ nếu y cứ ỷ mạnh như thế thì chẳng gắng gượng được mấy ngày sẽ tàn phế mà thôi. Các vị trưởng lão lo lắng đến bạc cả đầu, lại không thể truyền tin rộng rãi tìm kiếm để tránh bị Cốc Quân Tinh bên kia thừa dịp xen vào, đành phải tự mình dẫn theo vài người lo lắng đi tìm.

Mà ở căn nhà trên cây.

Sở Từ từ bên ngoài bay về, nhẹ nhàng vén tán cành lá rũ xuống, thầm niệm một tiếng, cửa căn nhà gỗ từ từ hé mở. Sở Từ hít sâu một hơi, đạp mạnh bước vào.

Xuyên qua dãy mành được làm từ cỏ dại bện thành, Duyệt Nhi đang nằng trên giường ngủ đến say sưa, Sở Từ bất đắc dĩ vén mành lên, cô hổ nhỏ nghịch ngợm chỉ biết ham ngủ.

Đợi khi đến gần, Sở Từ ngồi xổm xuống, lặng lẽ nhìn Duyệt Nhi. Vẫn là khuôn mặt đã biến hóa vài chục năm trước, trắng nõn đáng yêu, làm cho người ta kìm lòng không đậu muốn véo một cái. Đôi mắt to trong suốt đáng yêu giờ phút này đang nhẹ nhàng khép lại, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh giấc, chiếc mũi duyên dáng, đôi môi nhỏ nhắn kiều diễm, rõ ràng không phải dung nhan khuynh thế nhưng lại khiến người chẳng thể dời mắt.

Sở Từ tâm phiền ý loạn, nhớ tới trên chiếc giường trong tòa nhà nhỏ ở Hàn Lâm Thư Viện, y nghiêng người đưa nước trà từ miệng mình vào trong miệng nàng, không cẩn thận chạm phải chiếc lưỡi mềm mại kia.

Còn lúc ở trên dãy núi Lạc Thủy, nàng lần đầu hóa thành hình người, cánh của hắn mở ra áp nàng xuống, một thoáng kinh ngạc nhớ nhung cả đời.

Văn chương sử sách miêu tả cảm giác này như thế nào nhỉ? Ý chí tinh thần cũng không thể nào làm chủ được bản thân.

Một bức họa từ trong đỉnh bay ra, bàn tay trắng nõn của Sở Từ nhẹ nhàng mở, dưới ánh nắng rực rỡ, trên mặt đất là những chiếc lá rơi lẫn vào những cánh hoa tuyết trên dãy núi Lạc Thủy, tiểu cô nương trong họa thân hình nhỏ nhắn, còn thanh khiết hơn tuyết mấy phần, da thịt như tuyết trắng, phần phía dưới xương quai xanh tinh xảo khiến cho tâm thần người ta rối loạn, hai cánh tay nhỏ bé như ngọc của nàng chống trên mặt đất, trên mái tóc đen xuôi theo bờ vai trải xuống là một đôi tai hổ nhỏ màu tim tím, đôi mắt thật to vô tội hoảng sợ đến cực điểm đang từ trong bức họa nhìn ra ngoài, điểm đạm đáng yêu, làm cho người ta nhịn không được muốn ôm nàng vào lòng không thể rời xa.

Tiểu cô nương trong bức tranh, đúng là Duyệt Nhi trong lần đầu tiên hóa thành hình người.

Biết rõ là không thể, biết rõ là không có khả năng.

Trên thế gian này, liệu có ai biết rõ không thể, không có khả năng mà vẫn giữ niềm hi vọng không? Còn phải buông bỏ mấy vạn năm chấp niệm mới có thể hoàn toàn quên tình?

75. Chương 75: Cô Hổ Nhỏ Và Sở Từ Bỏ Trốn(3)

Sở Từ si ngốc nhìn bức tranh, lại đảo mắt nhìn về phía thiếu nữ đang ngủ say trên giường, trong nháy mắt, dung nhan tuyệt mỹ kia từ từ ửng hồng, ánh mắt cũng dần dần trở nên si mê, bất tri bất giác lại thì thầm gọi: "Duyệt Nhi. . . . . ."

Hai lỗ tai nhỏ của Duyệt Nhi run run, khoảng thời gian này vì trong lòng luôn mang nỗi lo lắng của kiếp sống "Bỏ nhà trốn đi" khiến khả năng tập trung tinh thần cảnh giác của nàng càng cao, bởi vì đôi mắt không nhìn thấy nên đặc biệt nhạy bén với tiếng động. Tiếng gọi nhẹ nhàng này của Sở Từ cũng khiến nàng thức giấc. Đôi hàng mi chớp chớp, cuối cùng hé mở, lộ ra đôi hai mắt thật to nhưng đáng tiếc lại mờ mịt không có tiêu điểm.

Dùng linh thức dò xét, phát giác Sở Từ đang ngồi xổm trước mặt mình, trong tay còn cầm vật gì đó, Duyệt Nhi có chút khó hiểu: "Sở Từ? Vật cầm trên tay là gì vậy?"

Sở Từ bị giọng nói của nàng kéo trở về, ừ một tiếng liền thu bức họa vào trong đỉnh.

Nếu Duyệt Nhi biết y trong những đêm không gặp được nàng, đều cầm hai bức họa "nhìn vật nhớ người" này, suy nghĩ đến chuyện không được nghĩ, Duyệt Nhi còn có thể thản nhiên đối diện với y hay không?

Nhớ tới bức tranh bị Cốc Tinh Quân lấy đi kia, Sở Từ khẽ cắn môi, lại nhìn về phía Duyệt Nhi đơn thuần, trong lòng cười khổ một tiếng, nàng sao có thể hiểu được chứ?

Duyệt Nhi thấy y hồi lâu không nói lời nào, đành phải hỏi lại: "Ngươi ngồi chồm hổm bên cạnh giường làm gì? Sao không trở về nghỉ ngơi đi?"

Thu hồi tâm tư, Sở Từ đưa tay kéo chăn hoa lên đắp cho nàng, cười nói: "Cô hổ nhỏ đã lớn như vậy rồi mà ngủ còn đá chăn."

Duyệt Nhi ngượng ngùng day day lỗ tai, không nói tiếp, nàng chưa bao giờ biết mình đá chăn. Kỳ thật với người tu hành, khi ngủ là thời điểm sức đối kháng và khí hộ thể yếu nhất, đắp chăn cũng vô cùng quan trọng cần thiết.

Sở Từ nghiêm túc nói: "Ở nhân gian có một người đàn ông, con trai của anh ta mỗi đêm đều đá chăn xuống giường, một ngày, anh ta vô cùng đắc ý chạy đến nói với nương tử: 'Con lại đá chăn rồi, may mà kịp thời đánh gãy chân nó, bằng không nhất định sẽ bị cảm lạnh'. . . . . ."

Không ngờ Duyệt Nhi nhát gan ôm chăn lui lại, trong mắt ngân ngấn lệ, giọng nói nhu mềm lên án: "Ngươi muốn đánh gãy chân của ta? Cho dù Mặc Ly muốn giam cầm ta cũng không làm như vậy…"

Khóe môi đang tươi cười của Sở Từ rũ xuống, im lặng nửa ngày mới nói: "Ta cũng sẽ không như thế." Duyệt Nhi suy nghĩ một lúc, Sở Từ năm lần bảy lượt cứu nàng, tất nhiên cũng sẽ không ăn nàng, cũng sẽ không đánh gãy chân của nàng, là nàng quá lo lắng. Nghĩ vậy nét mặt áy náy nhìn Sở Từ.

Sở Từ từ trong túi càn khôn lấy ra một chiếc lá sen đang gói vật gì đó, Duyệt Nhi ngửi ngửi rồi nhào đến, ngạc nhiên mừng rỡ nói: "Gà nướng!" Sở Từ thu tay lại, kéo nàng qua chiecs thùng gỗ chứa đầy nước ở gian phòng nhỏ bên ngoài, Duyệt Nhi rửa mặt xong rồi mới cùng nhau ngồi ở chiếc bàn gỗ, mở lá sen gói phần gà nướng ra, Duyệt Nhi vội vàng nhanh chóng ăn ngay, bàn tay nhỏ bé lại xé đùi gà, theo linh thức đưa về hướng Sở Từ: "Ngươi cũng ăn đi."

Ngón tay trắng nõn nhận cái đùi gà, khóe môi Sở Từ cong cong, ánh mắt khiến người say lòng ấy đong đầy ý cười nhìn Duyệt Nhi đang ra sức ăn đến là vui vẻ.

Duyệt Nhi rất nhanh giải quyết sạch sẽ con gà, linh thức tìm tòi, Sở Từ chưa hề động đến cái đùi gà trên tay mình, sắc mặt Duyệt Nhi có chút do dự, cái đầu nhỏ xoay qua xoay lại, cuối cùng thật cẩn thận nói: "…Sao ngươi lại không ăn? Ăn không ngon sao?"

Sở Từ nhìn những biểu hiện nhỏ nhặt kia của nàng, ý cười càng đậm: "Còn muốn ăn?" Duyệt Nhi cúi đầu, ngượng ngùng giật nhẹ cái lỗ tai nhỏ: "…Không… Không….muốn…" Sở Từ cười ra tiếng, trong phút chốc khiến cho ánh sáng xuyên qua lá cây chiếu rọi vào căn phòng ảm đạm đi mấy phần, lắc lắc đùi gà trước mặt Duyệt Nhi: "Thật sao?"

Lỗ tai hổ của Duyệt Nhi dựng thẳng lên, hiên ngang lẫm liệt nói: "Muốn!" Dứt lời đôi mắt nhìn không thấy chờ mong nhìn Sở Từ, muốn đáng thương bao nhiêu có đáng thương bấy nhiêu, Sở Từ có chút đau lòng, đặt đùi gà vào bàn tay nhỏ bé của nàng: "Đùa với nàng thôi, đương nhiên là cho nàng rồi."

Duyệt Nhi ăn như hổ đói, giải quyết hoàn toàn mới ngượng ngùng nói: "Tử hổ chúng ta là thần thú chuyên ăn thịt…" Nhưng hình như Thất Mệnh thúc thúc không thích ăn thịt? Vì sao lại khác xa như vậy?

Sở Từ nhịn không được đưa tay lau cái miệng dính đầy dầu mỡ của Duyệt Nhi: "Làm gì có con hổ nào, rõ ràng ta chỉ nhìn thấy một con mèo ngao nhỏ." Lúc trước ở dãy núi Lạc Thủy, y đậu trên cây đã gặp một cục lông nho nhỏ tim tím là nàng, ước chừng chỉ to bằng bàn tay, còn nhỏ hơn cả con mèo con mới sinh, nhưng lại rất tham ăn, cái đầu nhỏ ngẩng lên cứ nhìn hư linh quả trên cây, rồi cứ đi vòng quanh gốc cây rất nhiều vòng, ngóng trông trái cây từ trên cây rơi xuống.

Khi đó thật sự là đáng yêu đến cực điểm, Sở Từ theo bản năng nhìn Duyệt Nhi, hiện tại, cũng rất đáng yêu.

Duyệt Nhi khó hiểu hướng khuôn mặt nhỏ nhắn về phía y: "Sở Từ, ngươi cứ nhìn chằm chằm ta suốt." Tuy rằng nàng không nhìn thấy, nhưng hơi ấm từ ánh mắt của Sở Từ vẫn phảng phất trên mặt nàng. Sở Từ thu hồi tầm mắt, rũ hàng mi dày mượt xuống, thật lâu sau mới cười nói: "Vậy nàng còn không nhanh đỏ mặt đi?" Duyệt Nhi cúi đầu, quả nhiên đỏ mặt.

Sở Từ tùy ý nghiêng người nằm trên giường, cả người đều vô lực, nhìn Duyệt Nhi đang ngơ ngác ngoan ngoãn ngồi trên chiếc ghế nhỏ, cũng không biết đang suy nghĩ gì, sắc mặt vừa vui vẻ vừa có chút rối rắm.

Do dự một hồi lâu, giọng nói mềm mại của Duyệt Nhi truyền đến: "Sở Từ, ngươi có từng nhớ người nào chưa?" Sở Từ sửng sốt, lại nhìn vẻ mặt của Duyệt Nhi, cười nói: "Sao thế? Hay là, bây giờ nàng đang nhớ

đến ai?"

Duyệt Nhi lắc lắc đầu, Sở Từ là bằng hữu của nàng, cứu nàng vài lần, nói cho y biết cũng không sao, lại gật đầu nói: "Ta nhớ Mặc Ly."

Thật lâu sau thật lâu sau, Duyệt Nhi cũng không nghe thấy Sở Từ trả lời. Nàng dùng linh thức tìm tòi, Sở Từ đã rơi vào trầm tu. Duyệt Nhi có chút lo lắng, nhưng không biết làm thế nào cho đúng. Linh lực của mình đã bị phế, nhưng vẫn còn tu vi, thân thể đương nhiên sẽ không sao, chỉ là tất cả pháp thuật đều sử dụng không được mà thôi. Hiện giờ thấy bộ dạng như vậy của Sở Từ, mà bản thân mình cũng không có cách nào, chỉ có thể ngồi yên .

Sang ngày thứ ba, cuối cùng Duyệt Nhi nhịn không được nữa, ngồi bên cạnh giường, cẩn thận đưa tay thăm dò hơi thở của Sở Từ, thoáng nhẹ nhàng thở ra, may mà còn có hơi thở. Nhưng mà, hô hấp của Sở Từ sao lại lúc nhanh lúc chậm? Duyệt Nhi đặt bàn tay nhỏ lên mạch môn của Sở Từ, nhất thời kinh hãi, bị thương nặng như vậy ư, nếu không có vài người bảo hộ, chỉ sợ sẽ chết trong quá trình trầm tu.

Duyệt Nhi bất chấp tất cả, nhớ tới mấy vị trưởng lão thủ hạ trung thành tận tâm kia của Sở Từ, cảm thấy phải đi tìm bọn họ đến trợ giúp, bằng không Sở Từ nhất định sẽ mất mạng. Nắm lấy chiếc chăn hoa từ bên kia giường sang đắp thật cẩn thận cho Sở Từ, lại dùng linh thức quét qua xung quanh trong chốc lát, mới từ từ lần mò bước ra khỏi căn nhà gỗ nhỏ.

Thân cây này rất lớn, Duyệt Nhi khó khăn lắm mới từ phía trên lần xuống dưới, đi được khoảng trăm trượng thì đột nhiên bị một kết giới bắn trở về, nàng lại đưa tay sờ sờ, mới phát giác Sở Từ đã lập một kết giới xung quanh thân cây. Duyệt Nhi suy nghĩ một lúc, đưa tay rút cây trâm đầu hổ nhỏ trên mái tóc đen xuống, sau khi hóa thành Huyễn Oanh Lưu Ly trượng thì mở ra một lỗ nhỏ thông ra khỏi kết giới. Nàng lại biến nó trở về dạng cây trâm cài vào tóc, nghĩ một lúc, từ trong đỉnh lấy ra hai dây nơ, tết tóc lại thành hai búi, vừa vặn bao lấy hai lỗ tai nhỏ vào bên trong, mới từ từ theo linh thức đi ra ngoài.

Đây là một rừng cây tươi tốt, có con người, cũng có mãnh thú.

Lúc này, trong rừng cây có mấy người. Trong đó có một vị cô nương trẻ tuổi bị vây ở trung tâm, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp không chút biểu cảm, mà mấy vị nữ tử vây lấy nàng đều mang theo vẻ mặt hoặc là khinh thường hoặc là chán ghét.

Nữ tử áo xanh khinh miệt nhìn cô nương đứng giữa, cười lạnh nói: "Chẳng qua chỉ là tiên đọa ma, đọa ma rồi thì phải theo quy củ của Ma giới, đừng nói chủ tử của chúng ta muốn thành thân với ngươi, cho dù thuộc hạ của chủ tử muốn lấy ngươi, cũng không chấp nhận được hành động chống chọi của ngươi, lá gan của ngươi đúng là to mà, chẳng những trái lệnh không theo, còn đánh trọng thương chủ tử của chúng ta!"

Cô nương kia không nói chuyện, cũng không biết nàng đang suy nghĩ gì.

Mấy cô nương khác không nhịn được nữa, vội la lên: "Tỷ tỷ, kẻ này tự cho là thanh cao, hiện giờ còn làm ra chuyện thế này, nhất thiết không thể để ả hầu hạ chủ thượng, chúng ta sớm đã nhìn ả không thuận mắt rồi, cái gì Tam công chúa của Tây Hải chứ, chẳng qua chỉ là một đứa cha không thương mẹ không yêu, vì nam nhân mà đọa ma thôi. Bây giờ chúng ta giết con tiện nhân này, cũng xem như báo thù cho chủ tử!"

Nữ tử áo xanh suy nghĩ rồi nói: "Nhưng như vậy thì khó mà bàn giao với chủ tử, dù sao người cũng đã căn dặn phải bắt sống trở về cho người tự tay tra tấn." Trong đó có một người nghe xong nhịn không được nói: "Cứ nói là trong lúc ả chạy trốn bị đánh chết, người Ma tộc chúng ta giết một ả đọa ma là chuyện rất bình thường, cứ nói lúc chúng ta đến nơi thì ả đã chết rồi." Những người khác nghe xong đều cảm thấy có lý, nhìn Tây Hải Tam công chúa chỉ lẳng lặng đứng ở chính giữa mà không nói gì, khí tức tiên nhân như thế nào vẫn không mất hết, trong lòng không khỏi vừa đố kỵ vừa oán hận, lòng đã đồng ý với ý kiến ban nãy.

Mấy nữ tử cùng tiến lên phía trước đều đồng loạt lấy ra pháp bảo, cô gái áo xanh cười nói: "Tây Hải Tam công chúa, nếu ngoan ngoãn để chúng ta lấy mạng thì có lẽ sẽ được chết thoải mái một chút. Thế nào?"

Cuối cùng Tam công chúa cũng lên tiếng: "Ta sớm đã không còn là Tây Hải Tam công chúa, mặc dù ta một lòng muốn chết, nhưng chưa từng nghĩ sẽ ngoan ngoãn chết dưới tay các ngươi, dù thế nào, cũng phải kéo các ngươi, đám nữ nhân hầu hạ lão sắc lang kia chôn cùng ta !"

Nữ tử áo xanh giận dữ: "Các muội muội, ả dám nói chủ tử chúng ta là lão sắc lang! Còn muốn kéo chúng ta chôn cùng ả? Ha ha, suy nghĩ dễ nghe nhỉ. Người Ma tộc chúng ta cũng không phải kẻ giả nhân giả nghĩa. Vừa rồi chúng ta đã rắc thuốc xung quanh đây. Thế nào? Có phải cảm thấy cả người vô lực hay không? Không thể dùng được pháp lực?"

Tam công chúa biến sắc: "Đê tiện!"

Nữ tử áo xanh cười vui vẻ, nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp kia lại hiện lên biểu cảm dữ tợn đáng sợ: "Ngươi một lòng muốn chết, chúng ta sẽ cho ngươi chết không được tử tế! Bán ngươi đi làm Lô Đỉnh(1), cho ngươi nếm thử chút tư vị vui sướng nhất trong cuộc sống,thế nào?"

1 dụng cụ luyện đan của đạo gia. Một cách hiểu khác là người mà đạo gia dùng để song tu luyện tu âm dương hòa hợp, cương nhu dung hòa!!!

Lùi lại phía sau vài bước, sắc mặt của Tây Hải Tam công chúa biến đổi vài lần, nàng ra sức ngưng tụ linh lực để tự đánh về phía đỉnh đầu của mình, nữ tử áo xanh đã dự đoán trước được hành động của nàng, dùng pháp thuật ngăn chặn, cười lạnh nói: "Muốn tự nổ? Muốn kéo chúng ta cùng chết chung à? Ha ha, ngươi cũng có ngày hôm nay."

Tam công chúa muốn động đậy nhưng lại hoàn toàn không thể cử động được, nhìn đám nữ tử bao vây quanh mình, rốt cục lòng cảm thấy chán ghét, thôi, tự mình đọa ma, lại không ngờ phải sống ngây ngô dại dột như thế, vậy sống còn có ý nghĩa gì. Không bằng cứ vậy đi. Bất chợt nàng nhớ tới Kha Mộ Thanh đứng ở trước điện, kéo tay mình nói: Theo ta đi! Lúc ấy trăng trên trời còn sáng tỏ, hiện giờ thời gian vội vã trôi qua đã gần trăm năm. Cuộc đời chìm nổi, yêu hận chẳng qua chỉ là mây khói.

Nàng nhìn nữ tử áo xanh vươn tay về phía mình, bình tĩnh nhắm hai mắt lại.

Lúc này, lại truyền đến một một giọng nói nhu mềm: "Đao hạ lưu nhân!"

Mọi người nghe thấy giọng nói nhu mềm ấy thì đồng thời lập tức cảm thấy trên trán mình có từng giọt từng giọt mồ hôi chảy xuống, đao hạ lưu nhân?! Các nàng không có dùng đao mà?

Duyệt Nhi ở trong lùm cây bên cạnh nghe rất rõ ràng, biết người bị vây giết chính là vị Tây Hải Tam công chúa ngày đó cùng thành thân với Đông Hải thái tử. Nói thế nào cũng là người có không ít quan hệ với Tiểu Mộ, tuy biết rằng hiện nay mình chẳng có năng lực gì để ra vẻ anh hung, nhưng trong lúc nguy cấp, nàng đã quyết định mang theo sứ mệnh anh hùng hoa hoa lệ lệ nhảy ra.

Mọi người đưa mắt nhìn về phía giọng nói truyền đến, liền thấy Duyệt Nhi đang từ phía sau lùm đây đi tới, gương mặt ngọc tuyết đáng yêu tràn đầy chính nghĩa, trên trán có một khối Tử Ngọc ôn nhuận, mái tóc đen nhánh búi hai cái bánh bao nhỏ. Mặc dù tất cả mọi người ở đây đều là nữ nhân nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ Duyệt Nhi như vậy cũng nhịn không được mà cảm thấy nàng vô cùng đáng yêu. Nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng đối với người đứng trái chiến tuyến với mình, các nàng cũng sẽ không có hảo cảm gì mấy.

Nữ tử áo xanh nói: "Tiểu cô nương, trở về nằm trong chăn mà xem thoại bản đi! Câu tiếp theo của ngươi có phải là 'hoàng thượng có thánh chỉ' đúng không!"

Duyệt Nhi gật gật, lại lắc lắc đầu, nói: "Ta cũng muốn nói như vậy, nhưng ta không có thánh chỉ." Khi nói chuyện nàng đi từng bước đến bên cạnh Tam công chúa.

Trong đó có một người quan sát đánh giá Duyệt Nhi, nói: "Tiểu cô nương, quần áo trên người cô không phải là làm từ Vân Cẩm đó chứ? Khối Tử Ngọc trên trán xem ra cũng rất đáng giá."

Lúc này mọi người mới cẩn thận đánh giá Duyệt Nhi, khoan nói đến cây trâm đầu hổ nhìn tự nhiên giản dị kia, ngay cả cọng lông chim sắc lửa đỏ cài đơn giản trên mái tóc đen kia cũng đều khá đặc biệt.

Duyệt Nhi lén truyền âm cho Tam công chúa: "Đợi lát nữa cô nhớ dẫn ta chạy đó." Tam công chúa truyền âm: "Tiểu cô nương, cô nên chạy mau đi, sống chết của ta không quan trọng, đợi lát nữa ta cản bọn chúng lại cho cô."

Duyệt Nhi do dự trong chốc lát, mới trả lời: "...Nhưng, linh lực của ta mất hết... Mắt lại không nhìn thấy..."

Tam công chúa: … Tiểu cô nương này rốt cuộc là bị ai cưng chiều thành như vậy? Dáng vẻ như thế cũng dám làm anh hùng cứu mỹ nhân!

Vài vị nữ tử đối diện cười nói: "Như thế rất tốt, vốn định giết một đứa, không ngờ đến một đôi, tiểu cô nương, nếu ngươi giao ra mấy thứ trong túi càn khôn và nội đỉnh, bao gồm cả bộ Vân Cẩm này, chúng ta có thể suy nghĩ tha cho ngươi một con đường sống."

Duyệt Nhi không nói gì. Mọi người cười lạnh, nữ tử áo xanh lạnh nhạt nói: "Các ngươi sao lại nhiều lời thế, giết hết cả hai, chúng ta muốn thế nào mà không được chứ? Hay là đi theo chủ tử lâu rồi nên não các ngươi mốc hết rồi hả?"

76. Chương 76: Mặc Ly Sẽ Không Vui (1)

Mọi người có chút không cam lòng, nhưng lại không dám nói gì, đành phải cúi đầu. Các nàng chỉ là đám nữ tử mà chủ nhân mắt cũng không thèm nhìn tới, nhưng nữ tử áo xanh lại là người được chủ tử sủng ái, hiện giờ ở trước mặt các nàng còn cao hơn một bậc, bình thường có thứ gì tốt cũng chỉ mình nàng ta có được.

Duyệt Nhi ngẫm nghĩ, cười nói: "Túi càn khôn và nội đỉnh quả thực có không ít đồ tốt, nhưng chẳng qua đều là đồ ăn đồ chơi mà thôi. Ta có một thứ so ra còn tốt hơn, nếu như có thể thả ta và Tam công chúa, liền thuộc về các ngươi."

Tam công chúa vừa nghe vậy thì cũng có chút kinh ngạc, tiểu cô nương này có thể giao ra được thứ đồ tốt gì.

Bàn tay Duyệt Nhi xòe ra, một viên Mẫu Đơn Nhan tròn đều lơ lửng trong lòng bàn tay nàng, trong suốt óng ánh, Duyệt Nhi nở nụ cười đáng yêu: "Đây là Mẫu Đơn Nhan. Nếu như các ngươi thả ta và Tam công chúa, liền thuộc về các ngươi."

Ai nấy đều nhìn chằm chằm không chớp mắt! Mẫu Đơn Nhan! Chỉ cần là nữ nhi đều không cách nào cự tuyệt bảo vật hiếm có này, cũng không phải chỉ cần có tiền liền có thể có được, còn cần có người luyện ra. Ngay cả Vương mẫu nương nương – nữ nhân tự xưng là tôn quý nhất ngũ giới cũng không phải muốn là được, hiện giờ vậy mà lại nằm trong tay tiểu cô nương này, ánh mắt các nàng dán vào viên đan châu hình tròn đều đã muốn chuyển thành màu xanh rồi.

Nữ tử áo xanh trong lòng mặc dù ngạc nhiên, nhưng vẫn lạnh lùng nói: "Tiểu cô nương, đừng tưởng rằng ngươi đem một viên đan châu nhỏ trong suốt ra nói là Mẫu Đơn Nhan thì liền có thể gạt bọn ta, Mẫu Đơn Nhan đó ở đại hội bảo vật sớm đã bị Lạc Thủy Thượng Thần tặng cho tiểu cô nương tộc Tử Hồ rồi. Huống chi, nếu như nó là Mẫu Đơn Nhan thật, vậy bọn ta càng không thể thả ngươi đi, trực tiếp giết ngươi càng thuận tiện hơn."

Đám nữ tử vừa nghe vậy liền cảm thấy có lý, tức thì cùng nữ tử áo xanh xông lên, có người trên tay đã bắt pháp quyết, có người thì đã bắt đầu triệu vũ khí của mình đến.

Duyệt Nhi kéo ống tay áo Tam công chúa, một tay tháo hai búi tóc nhỏ của mình, mái tóc đen óng thả ra, để lộ hai lỗ tai hổ nhỏ đáng yêu màu tím với lớp lông tơ mềm mại, cười với nữ tử áo xanh: "Trông thấy lỗ tai của ta chưa? Tin hay không tùy ngươi. Giờ ta giao nó cho ngươi, đừng để nó bị mấy vị tỷ muội khác cướp mất!"

Nói rồi liền dựa vào linh thức phóng Mẫu Đơn Nhan về phía nữ tử áo xanh, nhẹ nhàng nói: "Chạy!" Tam công chúa sớm đã có chuẩn bị, vận linh lực dẫn theo Duyệt Nhi xoay người liền bay đi.

Đám nữ tử vừa rồi trông thấy hai lỗ tai màu tím trên đầu Duyệt Nhi thì trong lòng đã hoàn toàn tin tưởng, khắp trời đất này cũng không có được tiểu cô nương nào có đặc điểm rõ ràng như vậy, hiện giờ thấy Duyệt Nhi đem Mẫu Đơn Nhan ném cho nữ tử áo xanh, trong lòng lý nào lại phục, nếu như có được Mẫu Đơn Nhan, đừng nói là chủ tử vừa già vừa xấu nhà mình, cho dù là mỹ nam tử nổi tiếng Ngũ giới Sở Từ Ma quân đều có thể nắm trong tay. Mà thiếu nữ áo xanh dựa vào cái gì, ngang nhiên có được đãi ngộ tốt như vậy chứ.

Linh lực vừa rồi ngưng tụ trong tay chuẩn bị lấy mạng Duyệt Nhi và Tam công chúa đều hướng về phía nữ tử áo xanh mà đánh tới, mặc kệ nàng ta là ai, cướp được Mẫu Đơn Nhan rồi nói! Nữ tử áo xanh lẽ nào đồng ý, mang theo Mẫu Đơn Nhan vừa đánh vừa lui, ai nấy đều nhiệt huyết dâng trào, giết đỏ cả mắt, thấy Duyệt Nhi và Tam công chúa đã phi thân mà đi cũng chỉ phóng vài luồng linh lực cho có lệ rồi lại quay đầu tiếp tục tranh cướp.

Duyệt Nhi kéo tay áo Tam công chúa, đắc ý cười nói: "Ta biết bọn họ sẽ cướp mà!" Lại ra vẻ già dặn thở dài: "Nữ nhi a!"

Tam công chúa dở khóc dở cười nhìn Duyệt Nhi, lúc nàng ở Tiên giới cũng được xem là người có vóc dáng nhỏ nhắn trong số nữ tiên, mà tiểu cô nương trước mắt so ra còn hơn nàng vài phần, lại đáng yêu, thoạt nhìn có cảm giác giống như một búp bê nhỏ bằng sứ, nhất thời cảm thấy có chút quen thuộc: "Tiểu cô nương, ta dường như đã từng gặp cô ở đâu rồi?"

Duyệt Nhi quay đầu về phía nàng: "Khi ấy tại hôn lễ của cô và Đông Hải thái tử, ta cùng với Đạp Vũ sư phụ đến tham dự, đã từng gặp cô."

Tam công chúa gật đầu, thở dài: "Thì ra là tiểu ái đồ của Đạp Vũ thượng thần? Khi ấy cách khá xa nên cũng không nhìn rõ lắm." Ngẫm nghĩ lại nói: "Vì sao cô lại muốn cứu ta? Viên Mẫu Đơn Nhan đó không thể nào tùy tiện lãng phí như vậy được."

Duyệt Nhi có chút sửng sốt: "Mẫu Đơn Nhan có thể cứu được một mạng người, như vậy sao có thể nói là lãng phí. Thực ra, hắc hắc, trên Mẫu Đơn Nhan đó đã có máu của ta, nó nghe theo chủ, nếu như ta muốn thu hồi thì sẽ quay về ngay. Tam công chúa không cần bận tâm." Tam công chúa mỉm cười nói: "Đừng gọi ta Tam công chúa, sau này gọi Ninh Tê là được."

Duyệt Nhi gật gật đầu: "Ninh Tê tỷ tỷ, ta tên Duyệt Nhi."

Ninh Tê thấy nàng lanh lợi đáng yêu, lại cơ trí cứu mình một mạng, mặc dù nói bản thân đã hoàn toàn không bận tâm đến cái mạng hèn mọn này, nhưng được Duyệt Nhi tương trợ cứu giúp như vậy thật khiến nàng có chút cảm động cùng ấm áp. Dắt Duyệt Nhi bay đến một nơi hẻo lánh, thay nàng một lần nữa buộc lại mái tóc thành hai búi nhỏ, nàng có đặc trưng rõ rệt như vậy, vừa xuất hiện hẳn sẽ gặp nguy hiểm.

Hài lòng nhìn cây trâm cùng lông vũ đã được mình chỉnh sửa gọn gàng trên đầu Duyệt Nhi, trên mặt Ninh Tê có chút ý cười: "Duyệt Nhi cô nương, Lạc Thủy thượng thần thì sao? Sao cô nương lại một mình chạy đến Ma vực, hơn nữa, linh lực của cô sao lại tiêu tán hết…"

Vừa nghe thấy tên Tức Mặc Ly, đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi liền trở nên ảm đạm, một lúc lâu sau mới nói: "Ta…bỏ nhà ra đi. Bị người của Yêu giới đánh lén, không biết là ai đã dùng Nghịch Viêm muốn mua mạng của ta. Vì vậy bị hủy linh lực."

Ninh Tê thấy sắc mặt Duyệt Nhi buồn bã, trong lòng không đành, vội đổi đề tài: "Vậy, Duyệt Nhi cô nương hiện giờ muốn đi đâu?" Duyệt Nhi giật mình, vội vàng nhớ tới chính sự: "Ninh Tê tỷ tỷ, ta muốn đi tìm thuộc hạ của Sở Từ! Tỷ đại khái có biết bọn họ hiện đang ở nơi nào không?"

Ninh Tê hơi lấy làm lạ: "Tìm các trưởng lão đi theo Sở Từ Ma quân?" Duyệt Nhi sốt ruột gật đầu: "Rất gấp." Ninh Tê nghĩ nghĩ nói: "Hiện giờ Cốc Quân Tinh Ma quân cũng đang tìm kiếm tông tích của Sở Từ Ma quân ở khắp nơi, nghe đâu muốn đoạt Ma Ảnh Châu. Ta chỉ biết cung điện của Sở Từ Ma quân ở dãy núi Sơ Loan, chi bằng chúng ta trước đi đến gần đó, có lẽ có thể nghe ngóng được chút tin tức đáng tin cậy."

Duyệt Nhi gật gật đầu, chủ động nắm tay áo Ninh Tê, Ninh Tê mỉm cười, triệu kiếm của mình tới rồi liền cùng Duyệt Nhi đạp lên, hướng phía dãy núi Sơ Loan mà đi.

Một đường bay bay nghỉ nghỉ, khi đến được phạm vi dãy núi Sơ Loan đã là một ngày sau. Ninh Tê dắt Duyệt Nhi vào bên trong một thành trì tương đối phồn hoa.

Duyệt Nhi theo sát Ninh Tê, giống như một tiểu muội muội đang theo đại tỷ vào thành, bàn tay nắm tay áo nàng không chịu buông lỏng, trong lòng Ninh Tê càng thêm yêu thương, cô nhóc này cũng không biết được Lạc Thủy thượng thần yêu chiều cỡ nào, vốn đã không nhìn thấy, hiện giờ còn mất đi linh lực, thử nghĩ thật khiến người ta lo lắng.

Duyệt Nhi cúi thấp đầu, dọc đường mặc dù khẩn trương nhưng vẫn cảm thấy được có một vài ánh mắt, cuối cùng nhịn không được nói: "Ninh Tê tỷ tỷ, vì sao lại có nhiều người nhìn ta như vậy?" Rõ ràng hai tai của nàng đã được che giấu kỹ rồi mà, lý ra sẽ không có người muốn giết nàng a.

Đưa mắt nhìn mấy người ngự trên pháp bảo dừng lại giữa chừng không xung quanh, Ninh Tê lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Người Ma tộc rất bài xích người đọa ma, ta là đọa ma. Mà thể chất Duyệt Nhi cô nương lại không thuộc lục giới, thêm nữa y phục trên người cô…."

Duyệt Nhi líu lưỡi: "Y phục trên người ta rất kỳ lạ sao?" Đây là một trong những y phục mà khi Tức Mặc Ly trầm tu năm mươi năm đã đưa cho nàng, là kiểu dáng yếm tụ lưu tiên1, khi ấy mắt nàng còn nhìn thấy, thích nhất chính là bộ này.

1: một kiểu y phục xa hoa của cung đình thời thượng cổ.

Ninh Tê kéo tay nàng đi vào bên trong một tửu lầu, cuối cùng mới tránh khỏi ánh mắt của mấy người đang dừng giữa không trung, nghe thấy lời này của Duyệt Nhi, cười nói: "Duyệt Nhi cô nương, y phục cô nương mặc thế gian khó tìm." Nói rồi quay đầu nói với Lang ma tiểu nhị vẻ mặt hung thần ác sát nhưng lại đang bày ra biểu tình ôn nhu: "Hai gian phòng nhỏ." Lang ma nói: "Khách quan, đã hết phòng nhỏ rồi, chỉ còn hai gian phòng thượng hạng ở tầng trên cùng, có được hay không?"

Thân thể Ninh Tê cứng đờ, ngượng ngùng nhìn Duyệt Nhi, từ sau khi nàng đọa ma cũng chưa từng có quá hai lượng mà tiêu, hiện giờ hai gian phòng nhỏ còn có thể xoay sở được, nếu là phòng thượng hạng, số tiền tiêu hao sẽ gấp cả ngàn lần, nàng dẫn Duyệt Nhi xoay người chuẩn bị ra khỏi khách điếm, Duyệt Nhi có chút mơ hồ: "Ninh Tê tỷ tỷ, sao không ở phòng thượng hạng?" Ninh Tê hết sức xấu hổ: "Duyệt Nhi cô nương, tỷ tỷ… không có quá hai lượng."

Duyệt Nhi chợt hiểu, kéo tay áo Ninh Tê quay trở lại trước mặt Lang ma tiểu nhị, lấy túi càn khôn ở bên hông, bàn tay nhỏ nhắn lần tìm vào túi, lấy ra một nắm hạt hướng dương bằng vàng, Lang ma theo bản năng đưa tay nhận lấy một vốc hạt hướng dương bằng vàng sáng rực làm mù cái nhìn vô sỉ nhưng lại hăm hở đáng yêu của tiểu nhị, Duyệt Nhi cười nói: "Đủ không?"

Lang ma chớp chớp mắt,nói: "Đủ rồi, khách quan xin mời theo ta." Nói rồi dẫn Duyệt Nhi đến một cái đài trong góc, phía trên từ từ xuất hiện một đám mây đen, Ninh Tê dắt Duyệt Nhi bước lên, đám mây liền chậm rãi bay lên đưa ba người họ đến gian phòng thượng hạng ở lưng chừng không. Ninh Tê dẫn Duyệt Nhi vào một gian phòng trong đó, thay nàng cẩn thận kiểm tra xung quanh và chăn giường rồi mới để Duyệt Nhi ngồi xuống. Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi tràn ngập cảm kích: "Ninh Tê tỷ tỷ, tỷ thật chu đáo." Ninh Tê cười xoa xoa đầu nàng: "Sắc trời đã muộn, thật sự không thích hợp ra ngoài tìm kiếm, ngày mai chúng ta liền đi nghe ngóng tin tức." Duyệt Nhi ngoan ngoãn gật đầu, Ninh Tê mới an tâm về phòng.

Duyệt Nhi đi đến ôn trì (bồn nước ấm) phía sau giường rửa mặt, thay áo ngủ xong liền bò lên giường, không biết Sở Từ thế nào rồi, lúc ấy khi nàng đến thì đã cực kỳ nguy hiểm, không biết còn có thế chống đỡ được bao lâu. Nghĩ nghĩ lại nhớ tới Tức Mặc Ly, trong lòng vừa chua vừa chát, nhất thời rất muốn quay trở về trong ngực chàng, ngoan ngoãn vùi vào lòng chaàng, cái gì cũng không cần nghĩ tới, cái gì cũng không cần làm.

Ngày thứ hai lúc Ninh Tê bước vào thì Duyệt Nhi đã rửa mặt xong, đang ngồi ngây ngẩn trước bàn, nghe thấy động tĩnh liền vội vàng đứng dậy, nói: "Ninh Tê tỷ tỷ, chúng ta đi Sơ Loan cung đi!" Ninh Tê gật gật đầu, bước đến phía trước Duyệt Nhi, trong tay cầm một bộ xiêm y, cười nói: "Duyệt Nhi cô nương, hôm nay đừng mặc bộ vân cẩm này, nếu như chúng ta cứ như vậy đi Sơ Loan cung, chỉ sợ sẽ thu hút khá nhiều sự chú ý." Duyệt Nhi gật gật đầu, dựa theo linh thức nhận bộ xiêm y Ninh Tê đưa cho, trong lòng niệm một câu quyết liền thay y phục lên người. Linh lực mặc dù đã mất nhưng trên người vẫn còn tu vi đủ để phân cao thấp cùng Tiên đế, dù phần lớn vì không có linh lực nên không sử dụng được, nhưng loại chuyện đơn giản như mặc y phục thì vẫn còn có thể thực hiện.

Y phục Duyệt Nhi mặc trên người chính là trang phục bó sát người của tiểu bạch hổ, Ninh Tê nhìn Duyệt Nhi lộ ra ngoài cánh tay trắng nõn, lại nhìn đôi chân thon dài mịn màng, nhưng quan trọng không phải cái này, mà là trang phục bạch hổ vốn dĩ bó sát người, vì vậy… Ánh mắt Ninh Tê lướt qua bên trên phần eo nhỏ nhắn tinh tế của Duyệt Nhi, nhìn thấy phần ngực xinh đẹp được ôm sát trong bộ trang phục bạch hổ,

mặc dù nàng là nữ nhi nhưng cũng không nhịn được mà đỏ mặt, cái này, Duyệt Nhi cô nương thoạt nhìn nhỏ nhắn như vậy, vóc người sao lại đẹp đến thế….

Duyệt Nhi đứng tại chỗ nhảy nhảy hai cái, cảm thấy cực kỳ thoải mái, cười nói: "Ninh Tê tỷ tỷ, là tỷ làm sao?" Ninh Tê không nghĩ nhiều nữa, gật đầu liền kéo Duyệt Nhi bay ra khỏi khách điếm: "Đêm qua nhớ ra liền dựa theo suy nghĩ làm một bộ cho cô nương, Duyệt Nhi cô nương mặc trên người thật sự rất ưa nhìn." Trong lòng Duyệt Nhi vui sướng: "Ninh Tê tỷ tỷ, tỷ là người đầu tiên nói ta ưa nhìn."

Khóe miệng Ninh Tê giật giật, Duyệt Nhi cô nương ngọc tuyết đáng yêu như vậy, đương nhiên vô cùng ưa nhìn, vì sao nàng lại trở thành người đầu tiên khen nàng ấy? Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng vẫn nói: "Có lẽ nhiều người đều không nói ra miệng mà thôi." Duyệt Nhi gật gật đầu, không nói gì nữa, ngoan ngoãn theo Ninh Tê đằng vân về phía Sơ Loan cung.

77. Chương 77: Mặc Ly Sẽ Không Vui(2)

Ninh Tê rất hối hận, cực kỳ hối hận, nàng vì sao lại làm bộ trang phục bạch hổ khơi gợi cảm giác trắng nõn đáng yêu này cho Duyệt Nhi mặc chứ? Vốn dĩ cho rằng không mặc vân cẩm sẽ không thu hút sự chú ý của người khác, nhưng mà hiện giờ…

Trước mặt là một đám người, thủ lĩnh chính là kẻ phong lưu đỉnh đỉnh đại danh của Ma vực – Tô Hà, người này là hồ ly tu thành ma, phong lưu không giảm, hai ngày này chẳng dễ gì mới được phái đi thi hành nhiệm vụ, tránh thoát được sự kìm cặp cùng ánh mắt của hơn trăm thê thiếp dũng mãnh trong phủ, dẫn theo đám thuộc hạ ra ngoài. Không ngờ đằng vân từ dãy núi Sơ Loan đi tới, thế nhưng lại vừa vặn chạm mặt Duyệt Nhi và Ninh Tê.

Cho nên, hiện giờ là một màn hết sức quen thuộc trong tiểu thoại bản của nhân gian.

"Tiểu cô nương, ca ca mời nàng ăn kẹo!" Hồ ly tất cả đều giống nhau, cho dù y là Tiên hay Ma hay gì gì đi chăng nữa. Tô Hà cũng không phải ngoại lệ, dáng vẻ cũng được coi là phong lưu tuấn tú, có điều, khụ khụ, hơi bị háo sắc thái quá.

Hai mắt Tô Hà sáng rỡ nhìn chằm chằm Duyệt Nhi không chớp, y trước giờ chưa từng thấy tiểu cô nương nào đáng yêu thanh thuần như vậy, thấy nàng yên lặng đứng bên cạnh nữ tử đó, ngoan ngoãn dễ thương không thể diễn tả, phấn điêu ngọc mài, khí tức thanh tân sạch sẽ như vậy cũng không phải của người thuộc Ma vực vốn kiêu ngạo tàn độc, có thể so sánh với nữ nhi Ma tộc dũng cảm can trường, y cũng từng gặp qua một vài nữ tiên, nhưng không bì được với tiểu cô nương trước mắt này, đáng yêu như vậy khiến người ta rất muốn ôm vào lòng mà yêu thương một phen, đặc biệt là, ánh mắt Tô Hà từ trên gương mặt Duyệt Nhi dời xuống trước ngực, ực, tiểu cô nương nhỏ nhắn đáng yêu như vậy, vóc dáng thế nhưng lại đẹp thế.

Ninh Tê không để ý đến kẻ phong lưu này, kéo Duyệt Nhi vòng qua đám người, hướng Sơ Loan cung tiếp tục đi. Tô Hà lý nào lại chịu buông tha, đằng vân lả lơi chặn trước mặt. Ninh Tê cực kỳ tức giận: "Tô Hà Thiên ma, ta biết bản thân đánh không lại ngươi, nhưng tiểu cô nương này không phải là người ngươi muốn trêu ghẹo thì có thể trêu ghẹo. Đừng tưởng rằng giống như thường ngày, gặp được liền có thể kéo về trong phủ của ngươi."

Tô Hà cười nói: "Vậy ta sẽ không kéo nàng về phủ, ta ôm về." Ninh Tê nghe vậy thì trên gương mặt vẫn luôn lãnh đạm đã nhịn không được mà lộ ra chút phẫn nộ: "Ngươi có hơn trăm thê thếp, còn muốn nhúng chàm Duyệt Nhi cô nương?"

Tô Hà cười càng thêm vui vẻ: "Ta thích. Thì ra nàng tên Duyệt Nhi. Ha ha, Duyệt Nhi cô nương, theo ca ca về nhà chơi nha." Bộ dạng lả lơi, kỳ thực không phụ danh tiếng "mạnh tay hái hoa" của y.

Duyệt Nhi nghe thấy y gọi tên mình, vốn đã lo lắng cho thương thế Sở Từ, hiện giờ còn bị kẻ vô lại này chặn đường, trong lòng vừa tức giận vừa phẫn nộ, mở miệng liền nói: "Ta không rảnh về nhà ngươi chơi, ngươi đừng có chắn đường chúng ta nữa." Thanh âm mềm mại ngọt ngào lọt vào tai Tô Hà khiến y tan chảy, càng không muốn buông tha: "Theo ca ca về nhà, nhất định sẽ che chở cho nàng, bằng không với thể chất dở dở ương ương như vậy của nàng, ở bên ngoài, cẩn thận bị lang sói ăn sạch nha."

Trong lòng Duyệt Nhi càng khẩn trương, nếu không phải linh lực mất hết thì đã trực tiếp đánh một trận rồi, đâu phải ở đây mất thời gian. Nàng thầm triệu Mẫu Đơn Nhan, không nói lời nào nữa.

Không lâu sau, Mẫu Đơn Nhan đã bay về bằng tốc độ nhanh nhất, đương nhiên, theo sau còn có một đám nữ tử...

Duyệt Nhi vung tay, Mẫu Đơn Nhan liền hướng phía Tô Hà đánh tới, mặc dù linh lực Duyệt Nhi không còn, nhưng Mẫu Đơn Nhan cũng không yếu, nháy mắt liền "phập phập" đánh trúng Tô Hà vài cái, trong lòng Tô Hà cười khẩy, đúng là trò trẻ con, dựa vào viên châu này vậy mà cũng muốn đánh y bỏ chạy? Y vận pháp lực, hai ba cái liền đánh viên châu quay trở về. Tay Duyệt Nhi đưa ra đón lấy viên châu, không biết làm thế nào giậm giậm chân, mà đám nữ tử kia lúc này cũng đã đuổi tới.

Nàng thật muốn khóc, giá như Tức Mặc Ly ở đây thì tốt quá, mình sao có thể vô dụng như vậy chứ?

Chỉ thấy đám nữ tử hôm ấy muốn giết Ninh Tê đã đuổi tới, trông thấy Duyệt Nhi và Ninh Tê thì đều cực kỳ phẫn nộ: "Giỏi cho ngươi tiểu cô nương này, thế nhưng đùa giỡn bọn ta hai ngày nay,hôm nay liền giết chết ngươi!" Nói rồi liền xông tới, Tô Hà phất tay, thuộc hạ đi theo y hiểu ý liền đằng vân lên trước, hai ba chiêu liền thu phục.

Linh thức Duyệt Nhi nghe được động tĩnh, tâm tình thoáng thả lỏng, đành nói: "Nếu như ngươi đã giúp ta chặn họ, cũng coi như là một người tốt, ta có chuyện rất gấp cần phải đến Sơ Loan cung, xin ngươi đừng cản đường bọn ta nữa được không?" Tô Hà thấy trong mắt nàng long lanh lệ, dáng vẻ cực kỳ đáng thương, lại khẩn trương. Nghe thấy Sơ Loan cung, trong lòng biến chuyển, nhớ tới nguyên nhân đám trưởng lão triệu mình về, lẽ nào, có liên quan đến Sở Từ Ma quân?

Nghĩ vậy, cũng không cản đường Duyệt Nhi và Ninh Tê nữa, trong lòng Duyệt Nhi và Ninh Tê âm thầm mừng rỡ, vội vàng vòng qua, hướng phía Sơ Loan cung mà đi. Tô Hà cũng đằng vân theo sau họ.

Ma vực cơ hồ không ai biết Tô Hà chính là thuộc hạ của Sở Từ, tuy y phong lưu như vậy nhưng lại nhất nhất nghe lời Sở Từ, để Sở Từ sai phó, ngoại trừ vì Sở Từ bản lĩnh cao cường thì còn có một nguyên nhân khác, SỞ TỪ ĐẸP HƠN Y. Một chuyện y thường làm chính là khi kéo đám thê thiếp nhà mình đứng trước hoa dưới trăng sẽ thở dài một tiếng, giá mà ta có vẻ đẹp của Sở Từ Ma quân thì càng tốt a.

Đám trưởng lão có chuyện cũng không dễ gì tìm y. Lần này, sau khi tìm kiếm Sở Từ bị trọng thương không có kết quả, bất đắc dĩ mới đem tin này nói với Tô Hà. Y sớm đã phân phó thủ hạ âm thầm tìm kiếm, bản thân cũng tự dẫn người đi tìm, không ngờ trên đường lại đụng phải Duyệt Nhi mới gián đoạn một chút.

Y có thể vì Sở Từ âm thầm núp trong bóng tối, đương nhiên có chút bản lĩnh, cũng không phải dạng sắc lang thấy người đẹp thì ý thức liền bay biến nơi nào. Thấy Duyệt Nhi và Ninh Tê đi về hướng Sơ Loan cung, trong lòng nghi ngờ, liền chặn lại, hiện giờ thấy thần sắc và lời nói Duyệt Nhi khẩn trương, suy nghĩ biến chuyển, nhớ tới một khả năng.

Ninh Tê thấy y bám theo đằng sau, nhíu hàng mày thanh tú nói: "Tô Hà thiên ma, thỉnh không cần theo chúng tôi nữa." Tô Hà thấy trên mặt nàng là vẻ 'sắc lang cút ra xa một chút', trong lòng toát mồ hôi, hình tượng sắc lang của mình thật thành công đến thế sao? Y bay lại gần hơn, đè thấp giọng, nói ra suy đoán của mình: "Duyệt Nhi cô nương, việc cô nói liệu có phải liên quan đến Sở Từ Ma quân?"

Duyệt Nhi chựng lại, bất ngờ xoay người: "Ngươi biết Sở Từ? Ngươi là một trong số mấy trưởng lão đó?"

Tô Hà vừa rồi theo sát phía sau Duyệt Nhi, hiện giờ Duyệt Nhi đột ngột xoay người, suýt nữa thì đụng nhau, vội vàng dừng đụn mây, ở khoảng cách gần nhìn Duyệt Nhi, hai dòng máu đỏ tươi từ mũi chảy xuống. Ninh Tê thấy ánh mắt nóng rực của y dừng lại trước ngực Duyệt Nhi thì không chút vui vẻ kéo Duyệt Nhi ra sau lưng, trừng mắt lườm Tô Hà: "Hạ lưu!"

Tô Hà vội vàng dùng pháp thuật ngưng máu mũi, mặt cũng đỏ lựng lên, lại vội vã dời tầm nhìn mới lúng túng giải thích: "Thật có lỗi." Y thật sự không cố ý.

Thấy Ninh Tê kéo Duyệt Nhi muốn xoay mây rời đi, Tô Hà vội nói: "Tô Hà ta nghe lệnh của Sở Từ Ma quân, hiện giờ đang tìm kiếm Ma quân. Nghe nói Ma Quân mấy lần ra khỏi Ma giới đều có chút can hệ đến một tiểu cô nương, vì vậy mới đoán rằng Duyệt Nhi cô nương và Ma Quân có quen biết..." Y thấy Duyệt

Nhi đang kéo tay áo Ninh Tê chợt dừng lại, ngừng một chút nghiêm túc nói: "Ma Quân hiện giờ nhất định tính mạng đang nguy kịch, nếu Duyệt Nhi cô nương biết chuyện này, xin hãy nói cho ta."

Duyệt Nhi quay mặt về phía Tô Hà, nàng đương nhiên không thấy Tô Hà vừa rồi chảy máu mũi, cũng không biết vì sao Ninh Tê tỷ tỷ bỗng dưng mắng một tiếng hạ lưu, có điều lúc này nghe giọng nói Tô Hà, thế nhưng cảm giác rất chân thành. Có đôi khi, dựa vào cảm giác của một lão hổ, Duyệt Nhi có thể cảm nhận được người nào đáng tin hay không đáng tin, có điều chuyện này can hệ đến an nguy của Sở Từ, nếu Tô Hà là người bên phe Cốc Quân Tinh, vậy nàng cả đời này sẽ chẳng thể nào tha thứ cho bản thân.

Nàng ngẫm nghĩ nói: "Ngươi có gì chứng minh ngươi là mấy trưởng lão thuộc hạ của Sở Từ?" Tô Hà lắc lắc đầu: "Ta không phải trưởng lão gì cả, ta chỉ là ám vệ thân cận trực tiếp nghe lệnh của Sở Từ. Nếu Duyệt Nhi cô nương muốn chứng cứ gì đó, ta quả thực không đưa ra được."

Duyệt Nhi gật đầu: "Vậy bây giờ chúng ta đi đến Sơ Loan cung, nếu như ngươi có thể triệu tập trưởng lão Ma cung, ta liền dẫn ngươi đi cứu Sở Từ, Sở Từ y…. quả thật không tốt. Nếu như ngươi không thể, chúng ta cũng có thể lập tức để người trong Sơ Loan cung vây giết ngươi!"

Tô Hà nghe Duyệt Nhi nói vậy, trong lòng mặc dù lo lắng cho thương thế của Sở Từ nhưng cũng chỉ đành đồng ý với nàng, dù gì, cứ cho là hiện giờ y bắt ép Duyệt Nhi đi cứu Sở Từ thì cũng chẳng thể bằng sức lực của một mình y mà bảo vệ được Sở Từ, đành phải đáp ứng. Dọc đường đi, Tô Hà theo sau Duyệt Nhi cách một khoảng không xa, lắm lúc dùng chút ma lực gia tăng tốc độ đám mây của các nàng. Chăm chú nhìn thân ảnh duyên dáng của Duyệt Nhi, thỉnh thoảng có chút ngây ngẩn.

Sao không phải ai khác mà cứ phải là Ma quân. Đã thế, còn thêm thể chất thế kia, Ma quân đợi đã mấy vạn năm a. Trong lòng Tô Hà thở dài một tiếng.

Đợi khi đến Sơ Loan Cung, Tô Hà đương nhiên trong thời gian ngắn nhất triệu tập các vị trưởng lão ở Ma cung, tất cả trưởng lão đều vội vàng như lửa xém tới mông, thấy người đến thế nhưng lại là tiểu cô nương khi ấy ở Ô Điệp Châu đánh ngất Ma quân để y trốn thoát, trong lòng nhất thời đủ loại tư vị, cũng không suy nghĩ nhiều, theo Duyệt Nhi hướng phía cây cổ thụ xum xuê um tùm mà bay.

Gấp rút bay hết một ngày trời, Duyệt Nhi mới kéo kéo tay áo Ninh Tê, để nàng hạ mây xuống. Nàng dựa theo linh thức hướng về trước chạy vài bước. Mấy vị trưởng lão và Tô Hà đều không hiểu nàng đang làm gì, không biết làm sao chỉ đành kiên nhẫn đứng chờ.

Duyệt Nhi từ trên tóc lấy xuống cây trâm tiểu hổ, trong lòng bàn tay nàng liền hóa thành Huyễn Oanh lưu ly trượng. Nàng cầm trượng lên, ở khoảng không trước mặt vẽ một vòng tròn rồi mới từ từ chạy vào bên trong vòng tròn ấy.

Mọi người hoàn toàn chấn động bởi Huyễn Oanh lưu ly trượng, đó là vũ khí như thế nào a! Bọn họ chưa từng nghe thấy, khí thế và sức mạnh như vậy quấn quanh toàn bộ thân trượng, tử quang lấp lóe, hẳn là thần binh trong truyền thuyết? Đợi đến khi Duyệt Nhi nghi hoặc quay đầu nói: "Các người sao lại không đi?" họ mới hồi phục tinh thần, chăm chú nhìn kết giới mở ra ngay trước mắt, đổ mồ hôi, Ma Quân đây là đề phòng Cốc Quân Tinh hả, hay là đề phòng bọn họ a, kết giới này, chậc chậc.

Lại qua hơn mười ngày, mấy trưởng lão và Tô Hà vẫn đằng vân ở giữa không trung xung quanh cây cổ thụ um tùm, không ngừng xuất ma lực cuối cùng cũng đáp xuống, tất cả đều đứng trên chạc cây, toàn bộ ánh mắt đều dồn vào động tĩnh của căn phòng gỗ nhỏ cửa đang mở kia.

Sở Từ mở mắt, cơ hồ thứ đầu tiên đập vào mắt chính là Duyệt Nhi đang ngồi bên cạnh chiếc bàn gỗ nhỏ, đối diện với mình, lúc này ngủ gà gật như gà mổ thóc. Y đột ngột nhíu mày, Duyệt Nhi cô hổ nhỏ này sao lại ăn vận như thế? Thế này… Mê người thế này.

Y đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, mấy trưởng lão và Tô Hà lơ lửng giữa không trung, theo bản năng cúi thấp đầu, chỉ có Ninh Tê đứng bên cạnh cửa, biểu tình một chút cũng không có gì thay đổi. Y yên lòng, có lẽ chính nàng ta đã làm cho Duyệt Nhi. Mặc dù cô hổ nhỏ ăn vận như thế cũng khá đáng yêu hấp dẫn, chẳng qua không mặc vân cẩm kia cũng tốt, y thấy rất không thuận mắt, dựa vào cái gì mà đồ của nàng đều phải qua tay Lạc Thủy thượng thần?

Sở Từ từ trên giường đứng dậy, thân thể vẫn còn chút hư nhược, ma lực cũng không dồi dào như thường

ngày, mái tóc đen dài tùy tiện dùng một sợi dây buộc lên, dáng vẻ y vốn đã xinh đẹp, hiện giờ cộng thêm chút biếng nhác cùng tùy ý, thật khiến đám người ngoài cửa ngẩn ngơ. Y nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Duyệt Nhi, lẳng lặng quan sát Duyệt Nhi đang chống đầu gà gật, cũng ngây người.

Hiện giờ đang lúc màn đêm dần buông, ngôi nhà gỗ nhỏ không biết từ khi nào đã thắp một ngọn nến nhỏ, ánh trăng xuyên qua trùng trùng tầng lá, từ ngoài cửa rọi vào, giao thoa cùng với ánh lửa, chập chờn lay động tạo nên một cảm giác ấm áp lan tỏa khắp phòng.

Vạn năm rất lâu rất lâu sau đó, những người đứng bên ngoài giữa không trung vẫn nhớ mãi hình ảnh này.

Hồng y nam tử lặng lẽ nhìn tiểu cô nương phấn điêu ngọc mài đang chống đầu gà gật ở chiếc bàn bên cạnh, trên gương mặt tuyệt mỹ đều là vẻ ôn nhu thâm tình bản thân y chưa từng để lộ, cứ thể nhìn đến si mê.

Mà khi ấy, ánh lửa sáng rực, thời gian cũng không hề dừng lại. Bức tranh ấm áp như vậy, cuối cùng chỉ có thể thuận theo dòng chảy của thời gian mà đọng lại trong ký ức, khó tái hiện lần nữa.

78. Chương 78: Mặc Ly Sẽ Không Vui(3)

Duyệt Nhi mơ mơ màng màng mở mắt, đôi mắt to tròn một mảnh mơ hồ, nàng theo bản năng động đậy, không còn vòng ôm dịu dàng thoải mái của Tức Mặc Ly, nhất thời có chút không biết hiện giờ là khi nào, không cảm giác được bản thân hiện đang ở đâu.

Ngón tay Sở Từ vốn duỗi ra xoa lỗ tai nhỏ của nàng đến lưng chừng thì thu về, trông thấy thần sắc thất vọng của Duyệt Nhi, cũng trở nên buồn bã, trong lòng thở dài một tiếng, chỉ cười nói: "Duyệt Nhi?"

Duyệt Nhi đã tỉnh táo lại, nghe thấy giọng nói của Sở Từ, vội nở nụ cười: "Sở Từ, ngươi tỉnh rồi? Không có chuyện gì a!"

Thấy nàng vì mình tỉnh lại mà vui vẻ như vậy, trong lòng Sở Từ rất vui, có điều…: "Mắt nàng không nhìn thấy, linh lực lại tiêu tan hết. Sau này không cần phải chạy trốn khắp nơi, Ma vực so ra hơn Tiên giới…"

Duyệt Nhi bất đắc dĩ nói: "Được rồi, ngươi không phải đã tỉnh rồi sao? " Sao mà Sở Từ càng lúc càng dông dài, nhớ lúc ban đầu khi y là con chim nhỏ đâu có lắm mồm như thế…

Sở Từ thấy nàng phản đối, lại nói: "Khoan nói còn có người dùng Nghịch Viêm mua mạng nàng, bộ dạng nàng cứ như vậy chạy ra ngoài, cũng rất dễ bị người ta lừa gạt." Thấy Duyệt Nhi bày ra biểu cảm so với vừa rồi còn mờ mịt hơn, trong lòng Sở Từ vui vẻ: "Được, không nói chuyện này nữa, tiểu Duyệt Nhi, nàng lại cứu ta một mạng. Nàng xem, ta cứu nàng nhiều lần như vậy, nàng đều không lấy thân đền đáp, cái chuyện không có đạo nghĩa này chỉ có tiểu tử hổ như nàng mới làm được, chuyện này cứ thế bỏ qua đi. Mà nàng lại cứu ta hai lần, chi bằng, ta lấy thân đền đáp, thế nào?

Trong đầu Duyệt Nhi mờ mịt, nếu như Sở Từ lấy thân đền đáp, dường như nàng cũng không chịu lỗ gì, có điều cảm thấy chung quy vẫn có điểm nào đó là lạ. Nàng lắc lắc đầu: "Vì sao ngươi luôn nói ta cứu ngươi?" Nàng rõ ràng đâu có làm gì…

Sở Từ khẽ rũ hàng mi, thanh âm mê hoặc lòng người bỗng dưng thấp xuống: "Duyệt Nhi, nàng không hiểu. Nàng cứu ta mấy lần, ta đây liền thiếu nợ nàng rất nhiều mạng, vậy nên ta đương nhiên đối tốt với nàng, cũng chỉ có như thế thì mối liên hệ giữa hai ta mới càng trở nên sâu sắc hơn, không phải sao? Mỗi khi nhớ đến những chuyện này, trong lòng ta liền rất vui vẻ, có lẽ, như vậy mới càng có sức thuyết phục ha. Nếu như sau này một ngày nào đó xảy ra chuyện gì, cũng hi vọng nàng nhớ lời ta nói với nàng đêm nay, dưới ánh nến lúc này, ta – Sở Từ, đối với nàng, nguyện lấy thân tương trợ. Có lẽ đây mới chính là kết quả cuối cùng của chấp niệm suốt mấy vạn năm qua của ta…"

Duyệt Nhi hơi ngây người, nàng tưởng tượng không ra hỏa phượng kiêu ngạo, hùng hùng hổ hổ tự xưng bổn đại gia khi ấy lại nói ra lời này, rất lâu, mới chậm rãi nói: "Sở Từ, sao ta có cảm giác lời này của ngươi thế nhưng có chút bi thương…"

Sở Từ sững người, trên gương mặt cực kỳ xinh đẹp đều là ý cười ung dung, phảng phất như bông hoa đẹp đẽ nhất thế gian âm thầm nở trong đêm tối, nói: "Sao có thể được? Tiểu hoa miêu, nàng nghe nhầm rồi đấy!" Trầm lặng, vẫn đè thấp thanh âm: "Sở Từ ta có thể gần gũi nàng như vậy, đương nhiên sẽ bộc bạch

hết những suy nghĩ trong lòng, sao lại có thể bi thương? Duyệt Nhi, mấy vạn năm qua đối với ta mà nói, vui nhất là đêm nay."

Lúc này bóng đêm đã dày đặc, lá cây bên ngoài phòng dưới cơn gió đêm hiu hiu phát ra âm thanh xào xạc, giống như đang xướng lên một khúc ca vui vẻ.

Duyệt Nhi không biết thế nào nhưng trong lòng bỗng dưng có chút nặng nề, gương mặt nhỏ nhắn quay về phía y, hết thảy đều là vẻ khó hiểu: "Sở Từ, hôm nay ngươi không phải bị Đạp Vũ sư phụ nhập xác chứ? Sư phụ thường ngày thích nhất bàn luận về lãng tử sa ngã tình trường trong mấy tiểu thoại bản."

Sở Từ yên lặng, bất đắc dĩ thở dài, đưa tay vỗ vỗ đầu nàng: "Được rồi, vậy nàng sẽ nhớ đêm nay ta đã nói với nàng về tiểu thoại bản được không?" Duyệt Nhi gật gật đầu: "Nhớ, từng câu từng chữ đều nhớ." Sử Từ thấy dáng vẻ ngoan ngoãn của nàng, trong lòng càng thêm yêu thương, tiếc rằng không cách nào thể hiện, đành phải lại xoa xoa tai nàng: "Vừa rồi không phải buồn ngủ lắm sao? Bây giờ ta đã bình an tỉnh lại, nàng cứ an tâm ngủ đi."

Linh thức Duyệt Nhi lần dò thấy không phát hiện có gì bất thường, gật gật đầu. Sở Từ đứng dậy chuẩn bị dắt Duyệt Nhi lên chiếc giường mây mềm mại bên cạnh, chạm phải cánh tay tuyết trắng lộ ra bên ngoài trang phục tiểu hổ, tựa như phải bỏng thu tay về, lại nhìn Duyệt Nhi đứng dậy lộ ra dáng người thì gương mặt đều đỏ lựng muốn rỏ máu, liền vội vàng dời ánh mắt. Trái lại Duyệt Nhi đích thực có hơi mệt, vội vã kéo tay áo y, theo y đến bên giường, cả người đổ rạp xuống, chưa được bao lâu đã ngủ mất.

Sở Từ lặng lẽ nhìn gương mặt đang say ngủ của nàng, cô tử hổ này lúc ngủ càng lộ vẻ ngoan ngoãn đáng yêu. Y ngồi xổm trước giường, y phục đỏ rực theo động tác của y trải trên mặt đất hoa lệ.

Không biết qua bao lâu, ánh trăng bên ngoài đã giấu mình sau những đám mây. Sở Từ vẫn như cũ ngồi xổm trước giường ngắm Duyệt Nhi, dường như cứ như vậy không hề rời mắt. Rất lâu, gương mặt y tiến gần một chút, lại gần thêm một chút, lại gần thêm chút nữa. Khi môi y nhanh chóng áp lên đôi môi anh đào mà bản thân ngày đêm nhung nhớ, bàn tay nhỏ nhắn của Duyệt Nhi lại bất ngờ ôm lấy cổ y.

Thân thể mềm mại cùng hương thơm dịu mát đang ôm lấy y, Sở Từ nhất thời sững sờ, trong đầu nháy mắt loạn cào cào, đôi mắt đắm đuối nhìn Duyệt Nhi hiện giờ thủy quang lưu chuyển, nổi lên sóng nước ngập tràn. Duyệt Nhi vừa ôm lấy cổ y, Sở Từ nghiêng người xuống, Duyệt Nhi đã cọ cọ đầu vào ngực y, nỉ non một tiếng: "Mặc Ly…"

Cả người Sở Từ cứng đờ, ngọn lửa hừng hực trong lòng dường như bị một thác nước lạnh giá dập tắt trong nháy mắt, chỉ còn lại cái lạnh thấu xương cùng đau đớn, một thân y phục đỏ rực đều trở nên ảm đạm. Một lúc lâu sau, Duyệt Nhi cũng không động đậy nữa, y mới cẩn thận gỡ bàn tay nhỏ nhắn đang đặt trên cổ mình, lại tỷ mỷ đắp chiếc chăn hoa cho nàng rồi mới đứng dậy rời đi.

Ai nấy bên ngoài lúc này đều rất yên lặng, nhìn thấy gương mặt cực kỳ xinh đẹp của Ma thượng nhà mình, nhất thời thốt không ra được lời nào. Lúc Sở Từ nói chuyện với Duyệt Nhi cũng không đặc biệt bày kết giới, bọn họ đứng nơi đó, khi Sở Từ ngồi bên bàn nói chuyện với Duyệt Nhi bọn họ thấy rõ mồn một, dựa vào tu vi của họ, đương nhiên cũng nghe rất rõ ràng. Lúc này ngoại trừ tâm thần chấn động cùng kinh ngạc thì chỉ còn lại đau thương.

Tả hộ pháp chung quy vẫn nhịn không được, y lớn tuổi nhất, năm đó lại trải qua sự việc của Hạo Thiên Thần đế, cũng đã nhìn thấy Sở Từ trưởng thành, hiện giờ đều có chút đau lòng: "Ma thượng, người đừng nghĩ như vậy, người đã đợi mấy vạn năm rồi, không phải chỉ vì…Hiện giờ đã có thể như ý nguyện, sao, sao có thể nói bỏ là bỏ?"

Ánh mắt Sở Từ khẽ chuyển, thản nhiên liếc nhìn Tả hộ pháp: "Mới vừa rồi những gì ta nói với Duyệt Nhi nếu như ngươi đã nghe thấy, còn không hiểu ý tứ sao? Sau này đừng nhắc tới chuyện này nữa."

Tả hộ pháp không cam lòng: "Ma thượng! Chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương mà thôi, có đáng giá để người như vậy…" Gương mặt tuấn tú của Sở Từ quay sang, nhìn đến độ Tả hộ pháp trong lòng phát hoảng mới nói: "Ta cảm thấy đáng thì sẽ đáng."

Tả hộ pháp suy sụp lui xuống, mọi người thấy vậy mặc dù trong lòng không dễ chịu gì nhưng cuối cùng cũng không tiến lên nữa. Sở Từ Ma quân dáng vẻ tuấn mỹ, nhưng cũng không đại biểu cho việc y chỉ có vẻ bề

ngoài, mặc dù lúc đầu vì Hạo Thiên thần đế nên mới bảo bọc cho y, nhưng mấy vạn năm qua, thực lực, thủ đoạn, cùng phẩm chất của y đã trở thành lý do bọn họ liều chết theo y. Hiện giờ thấy Ma thượng mà bọn họ mến mộ quyết định như vậy, mơ hồ cảm thấy rất thương tâm mà thôi. Nháy mắt, đã hơn vạn năm rồi a!

Sở Từ trầm ngâm trong chốc lát, nói: "Gần đây có phát hiện thấy Thủy Nguyên Cốc?"

Hữu hộ pháp tâm trí chợt chuyển, hiểu rõ chuyện, bước lên nói: "Thủy Nguyên Cốc không giống Tây Tiêu Chi Cảnh ở phía tây Ma vực, mà lại là một vùng đất trôi nổi bất định, lúc ẩn lúc hiện, rất khó tìm cũng như khó đến nơi xuất hiện. Hiện giờ Ma tộc ước chừng đã hơn một nghìn năm nhưng chưa từng có ai phát hiện nó tồn tại."

Sở Từ gật đầu: "Thủy Nguyên Cốc chính là khởi nguyên linh lực giữa thiên địa, năm đó phụ.. khi xảy ra loạn Hạo Thiên thần đế, bởi vì Thiên cơ linh lung vỡ nát nênThủy Nguyên Cốc rơi xuống Ma giới. Ngày mai chúng ta liền đi tìm Thủy Nguyên Cốc đó."

Hữu hộ pháp thầm nghĩ "quả nhiên là thế", nhưng vẫn hành lễ đồng ý.

Sở Từ nhìn mọi người, trong đôi đồng tử sóng nước mênh mông có chút dịu dàng, mang theo ý cười: "Tả hộ pháp dẫn một nhóm đi xử lý phía tên Cốc Quân Tinh, hắn một lòng muốn cướp Ma Ảnh Châu, lần trước còn bắt Duyệt Nhi uy hiếp, lần này cũng không thể để hắn đắc thủ. Hữu hộ pháp ở lại cùng ta đi tìm Thủy Nguyên Cốc."

Tả hộ pháp buộc phải khuyên răn: "Ma thượng, cơ thể người cần phải nhanh chóng trầm tu, sao còn muốn ra ngoài tìm Thủy Nguyên Cốc?"

Sở Từ đáp: "Cùng nàng đi tìm, ta mới an tâm trầm tu."

Tả hộ pháp nhìn Sở Tư, cuối cùng vẫn hành lễ lĩnh mệnh, đằng vân nhân lúc trời tối bay ra ngoài kết giới.

"Tất cả tranh thủ nghỉ ngơi đi, vất vả rồi." Nói rồi xoa người quay lại gian nhà gỗ, lúc bước qua Ninh Tê đang yên lặng đứng bên cạnh phòng, nhẹ giọng nói: "Đa tạ." Không có sự giúp đỡ của nàng, nói không chừng Duyệt Nhi hiện tại cũng không biết ở nơi nào.

Ninh Tê lắc lắc đầu, Duyệt Nhi thật may mắn, gặp được nam nhân đối xử với nàng như vậy, chỉ sợ tình cảm này bản thân cả đời cũng khó mà tìm được

Ngày thứ hai, Duyệt Nhi chậm chạp ngồi dậy, rửa mặt xong liền ngồi bên chiếc bàn nhỏ ăn gà nướng nóng hôi hổi. Dáng vẻ thật thà như vậy khiến Sở Từ ở một bên cười khổ không thôi.

Bỗng dưng có chút không tưởng, rời khỏi căn nhà gỗ này, nghĩ tới sau này đều như vậy, mỗi ngày đều thấy Duyệt Nhi rời giường, thấy nàng say giấc, cuộc sống như thế có lẽ cũng tràn đầy mãn nguyện! Trong lòng Sở Từ thầm thở dài một tiếng, nói: "Duyệt Nhi, hôm nay chúng ta ra ngoài tìm kiếm Thủy Nguyên Cốc."

Duyệt Nhi miễn cưỡng chia bớt một phần tâm trí đang vùi trong đồ ăn, nghi hoặc nói: "Thủy Nguyên Cốc?" Sở Từ rót chén trà nóng cho nàng: "Ăn từ từ thôi. Thủy Nguyên Cốc là nguồn của linh lực thiên địa, tốc độ gia tăng linh lực ở nơi đó rất đáng kinh ngạc. Thể chất nàng vốn có chút bất đồng, nghĩ thấy ở đó càng dễ hấp thu linh lực. Nàng...nàng bị mất linh lực, nên nhanh chóng tu luyện mới được, nếu bất ngờ một ngày nào đó đúng lúc nàng không ở cạnh ta, nàng cũng sẽ không bị người khác bắt nạt."

Duyệt Nhi ngoan ngoãn gật đầu, đợi giải quyết xong con gà, lại uống trà súc miệng, mới nói: "Hôm nay đừng đi, được không?"

Sở Từ có chút không hiểu: "Vì sao?"

Duyệt Nhi cúi đầu kéo lỗ tai mình, rất lâu sau mới nói: "Hôm nay hơi mệt, chúng ta nghỉ ngơi, ngày mai mới xuất phát, thế nào?" Nói rồi ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn trong suốt như lưu ly yếu ớt trông mong nhìn Sở Từ, tất cả đều là vẻ khẩn cầu.

Lòng Sở Từ chợt mềm, đồng ý.

Duyệt Nhi giở trò bảo Sở Từ hiện giờ nghỉ ngơi, Sở Từ không cách nào từ chối nàng, đành phải tựa lên giường mây mềm mại. Mấy người bên ngoài nhìn thấy liền vội vàng tản ra xung quanh đại thụ, ai nấy đứng trên đám mây, bắt đầu lập trận, tình trạng cơ thể Sở Từ hiện giờ nếu như không sớm trầm tu, cứ như vậy

một ngày kéo dài một ngày, chung quy sẽ tích thành họa lớn. Hiện giờ y trầm tu liền cần phải hộ trận, miễn cho ma lực hư nhược cùng hồn phách vĩnh viễn bị giữ lại trong thế giới hư vô.

Sở Từ rất mệt, nhìn đôi mắt to tròn cong cong cùng lỗ tai cụp xuống của Duyệt Nhi, chỉ cảm thấy trong lòng yên ổn mãn nguyện vô cùng, chẳng mấy chốc đã rơi vào trầm tu.

Ngơ ngẩn ngồi một lúc, Duyệt Nhi chậm chạp từ nội đỉnh lấy ra dược thảo trị thương mình có, gói trong một chiếc túi xinh xắn thơm hương, đặt trong lòng bàn tay Sở Từ, lại dựa vào linh thức nhẹ nhàng sửa sang lại rồi mới lần mò ra khỏi gian nhà gỗ, Ninh Tê đương nhiên không cần hộ trận, hiện giờ thấy Duyệt Nhi bước ra liền vội vàng đến trước dìu nàng.

Duyệt Nhi đưa tay ra dấu 'suỵt', chỉ chỉ phía bên ngoài đại thụ, sắc mặt Ninh Tê hơi nghiêm trọng, liền vội vàng truyền âm hỏi: "Duyệt Nhi cô nương, như vậy có được không?"

Im lặng một lúc lâu, Duyệt Nhi mới nói: "Chung quy ta cảm thấy nếu như hiện tại còn không đi, sau này thứ ta thiếu Sở Từ cả đời cũng sẽ không trả được. Ta mặc dù không biết y vì sao lại đối với ta như vậy, nhưng sau này, ta sẽ cố gắng làm tất cả mọi việc để báo đáp lòng tốt của y. Có điều hiện giờ ta chỉ cảm thấy, nếu như cứ như vậy, Mặc Ly sẽ không vui."

Ninh Tê sửng sốt, mặc dù Duyệt Nhi cũng không biết tình cảm như vậy của Sở Từ là gì, nhưng nghĩ thông suốt dứt khoát như vậy, chỉ bởi vì Mặc Ly sẽ không vui.

Nàng đích thực không hiểu, chỉ biết không nên cô phụ tình cảm của người khác, cũng không được cô phụ tình yêu trong lòng mình.

Tâm lý mâu thuẫn như thế, nàng ngoại trừ trước lựa chọn rời đi cũng không có cách nào khác.

Ninh Tê bỗng dưng có chút hiếu kỳ, Mặc Ly mà Duyệt Nhi nhắc tới là ai?

79. Chương 79: Lục Bằng Hứa Đuổi Tới

Linh thức của Tô Hà đang đằng vân hộ trận giữa không trung cảm giác được Ninh Tê và Duyệt Nhi đang bước ra ngoài, mở mắt nhìn theo rồi lại tiếp tục nhắm mắt hộ trận.

Theo như bọn họ thấy, Sở Từ Ma quân đã rơi vào lưới tình, thế gian không một thiếu nữ nào có thể cự tuyệt, cũng sẽ không rời đi a, càng huống chi tiểu cô nương Duyệt Nhi trông có vẻ là một người cần phải có sự che chở. Thấy Ninh Tê bước theo, cho rằng chỉ tản bộ xung quanh, cũng không phải việc phiền phức gì.

Tô Hà đáng thương, chỉ biết Ma quân nhà mình ba lần bốn lượt ra khỏi Ma giới đều là vì tiểu cô nương này mà không hề biết mạng của tiểu cô nương ấy có không ít người muốn, rất chi là có giá trị.

Thất Mệnh mấy ngày nay trong lòng đã lo lắng đến muốn nứt toác ra. Nghe một gã khất cái say xỉn ở Ô Điệp Châu nói Duyệt Nhi và Sở Từ Ma quân "bỏ trốn" đến Ma vực rồi, y cùng Kha Mộ Thanh Khổng Tước vội vàng đi đến Ma giới, đối với Ma giới y khá quen thuộc, Khổng Tước cũng chưa từng dẫn Duyệt Nhi quay về kể từ sau khi bị thương nặng bởi lần chịu Thần kiếp mấy trăm năm trước, y từ khi đọa ma thì đều sống ở Ma giới, bọn họ một đường vừa hướng về phía dãy núi Sơ Loan mà đi,vừa âm thầm nghe ngóng tin tức nhưng cũng không phát hiện ra tông tích của Duyệt Nhi, chỉ nghe được một tin đồn đang loan truyền rộng rãi suốt hai ngày nay, chính là Tô Hà tên lãng tử lạt thủ tồi hoa mấy ngày trước gặp được một tiểu cô nương, sau đó lại đưa về trong phủ rồi.

Trong lòng ai nấy đều có chút dự cảm không lành, sao cứ có cảm giác tiểu cô nương ấy nghe ra rất giống Duyệt Nhi. Đã một tháng rồi, Duyệt Nhi rời nhà đi cũng không để lại cho họ bất kỳ tin tức nào,khí tức trên người cũng không tìm thấy, đôi mắt nàng lại không thấy gì, trước giờ đều nằm vùi trong ngực Lạc Thủy thượng thần, lần này cứ thế đơn độc ra ngoài một mình, cũng không biết liệu có phải là bị kẻ xấu dụ đi hay không nữa.

Mấy ngày trước Kha Mộ Thanh nảy ra một chủ ý hay, chính là ở những thành trì lớn sầm uất nhất của Ma vực mở một gian Tô Nhục Nhục tửu lâu. Đề nghị vừa được đưa ra, Thất Mệnh Khổng Tước lập tức trở nên bận rộn, Thất Mệnh triệu tập bạch hổ tộc đang phân tán ở Ma vực tìm người, chỉ trong vỏn vẹn mấy ngày

đã mở mười mấy gian Tô Nhục Nhục tửu lâu, một lòng đợi Duyệt Nhi ngửi thấy mùi thơm mà tới. Đáng tiếc là, đã mấy ngày trôi qua nhưng vẫn không có chút tin tức nào.

Cô hổ nhỏ ham ăn như Duyệt Nhi, một ngày không được ăn thịt thì cảm giác toàn thân không thoải mái, hiện giờ xem ra ngay cả Tô Nhục Nhục tửu lâu cũng không hấp dẫn được nàng sao? Thất Mệnh lo lắng đến độ tóc cũng bạc luôn, tiểu công chúa của y ơi, nhanh về đi cho.

Khổng Tước ngồi trên tầng cao nhất của Tô Nhục Nhục tửu lâu, quan sát những người đang ngự trên pháp bảo tới tới lui lui, cơ hồ trông mòn con mắt. Duyệt Nhi cô nương cũng thật không hiểu chuyện rồi, rời nhà đi cũng không thèm nói với những người thân cận như họ đây, đây không phải là muốn dằn vặt bọn họ sao?

Mà tại nơi phía bắc lạnh lẽo nhất của Ma vực.

Trong một thành trì nhỏ.

Tại một trà lâu.

Bích Ảnh ngồi ở chiếc bàn chính giữa, hết sức nho nhã uống trà, Điểm Thủy ngồi bên cạnh cũng có cảm giác thập phần thanh nhã. Sau lưng họ là một hàng Ma sứ đứng ngay ngắn, biểu tình kính cẩn mà nghiêm túc, ngay cả lông mi cũng không dám chớp loạn một cái, có thể thấy chủ nhân quản giáo rất nghiêm. Người có chút kiến thức đều biết hai vị này chính là nhị vị tiểu thư thuộc hai gia tộc lớn có thế lực của Ma giới.

Rõ ràng là Ma, nhưng lại bày ra dáng vẻ băng thanh ngọc khiến của Tiên nữ, quả thật khiến người ta có chút khó lòng tưởng tượng.

Lúc này Bích Ảnh tao nhã đặt chén trà xuống, cười nói: "Điểm Thủy tỷ tỷ, qua vài ngày nữa ta ước chừng sẽ gặp được Sở Từ Ma quân rồi." Mặc dù ra vẻ ưu nhã, nhưng trong ánh mắt đều lộ rõ vẻ si mê khó mà giấu được.

Điểm Thủy bất đắc dĩ liếc nàng một cái: "Bích Ảnh muội muội đừng tơ tưởng đến vị Sở Từ Ma quân đó, dù nói là mỹ nam tử đỉnh đỉnh đại danh của Ngũ giới, thủ đoạn tu vi phẩm tính cũng thuộc dạng thượng thừa, có điều đấy không phải là những người mà chúng ta có thể mơ tới, muốn gặp y, nói dễ hơn làm."

Bích Ảnh có chút không phục: "Nam tử cực phẩm như Sở Từ Ma quân, ta mơ tưởng chàng cũng không được sao? Đừng nói với ta tỷ không hề ái mộ chàng."

Lắc lắc đầu, trong đầu Điểm Thủy dần hiện lên hình ảnh nam tử khi ấy đạp không bước đến Ô Điệp Nhai, thẫn thờ một lúc mới nói: "Nam tử ta tưởng nhớ là Lạc Thủy thượng thần từng ở trên Cửu Trùng Thiên kia. Hôm ấy ta cũng đang ở Ô Điệp Nhai đợi tiểu cô nương mà người ta ra giá dùng Nghịch Viêm để mua mạng, trông thấy chàng từ phía trên Ô Điệp Nhai chậm rãi đạp không bước xuống, phong thái cùng dung mạo tao nhã như thế, tuyệt thế vô song. Hiện giờ ta hình dung không được, chẳng qua chỉ một câu, "nhất kiến ngộ chung sinh"1

1: gặp một lần nhớ cả đời, đại khái miêu tả việc đã yêu một người thì sẽ khó mà yêu người khác nữa.

Bích Ảnh khinh thường chép chép miệng: "Nói ta không biết tự lượng sức, sợ rằng tỷ còn không biết tự lượng sức mình hơn ta. Ta đã truyền tin tức phía này cho phụ thân rồi, không tới vài ngày nữa Sở Từ Ma quân sẽ đến đây, khi ấy đôi bên gặp mặt nhau, sau đó diễn ra một đoạn tình duyên cũng không hẳn là không thể. Mà vị Lạc Thủy thượng thần trong lòng tỷ kia, sợ rằng cả đời này của tỷ sẽ chẳng thể nào gặp lại nữa. Tỷ còn tơ tưởng gì chứ?"

Điểm Thủy lắc lắc đầu, quyết định không tiếp tục đề tài này nữa, Lạc Thủy thượng thần trong lòng nàng đã ở một vị trí linh thiêng không thể nào xâm phạm, đặt ở đáy lòng còn cảm thấy có chút hoảng sợ, huống chi là đem ra bàn tán, đành đổi chủ đề: "Chúng ta cũng chỉ có được chút tin tức mà thôi, Sở Từ Ma quân cũng không hẳn sẽ thật sự để tâm đến Thủy Nguyên Cốc này…"

Một cái đầu nhỏ bỗng dưng chen vào giữa hai người, giọng nói mềm mại ngọt ngào: "Hai người biết nơi Thủy Nguyên Cốc rơi xuống?"

Bích Ảnh và Điểm Thủy giật bắn người, theo phản xạ quay đầu nhìn, chỉ thấy cái đầu nhỏ ấy chính là một tiểu cô nương hết sức đáng yêu, phấn điêu ngọc mài, tựa như một búp bê bằng sứ dễ vỡ, đôi mắt to tròn

trong suốt không có bất kỳ tạp niệm gì, khí chất không nhiễm bụi trần kia khiến người đang bày ra dáng vẻ tiên nữ như các nàng trở nên có chút xấu hổ. Lúc này nàng ấy đang trông mong, chờ đáp án của các nàng.

Bích Ảnh bĩu bĩu môi: "Cho dù biết đi chăng nữa, ta sao có thể tùy tiện nói với một cô nương xa lạ như ngươi?" Nàng quét mắt nhìn tiểu cô nương này từ trên xuống dưới một lượt, thứ nàng khao khát có được, trên người tiểu cô nương này đều có, trong lòng càng không phục.

Tiểu cô nương ấy chính là Duyệt Nhi đang trên đường cùng Ninh Tê đi đến phía bắc lạnh giá tìm kiếm Thủy Nguyên Cốc trong truyền thuyết. Nàng mới đến không bao lâu, trà quán nhỏ ở phàm gian đều là nơi có nguồn tin tức thường xuyên nhiều nhất, đến nơi như vậy nghe ngóng tin tức thì không gì bằng. Trời cũng thương nàng, ở đây ngồi một buổi chiều liền nghe thấy Bích Ảnh và Điềm Thủy nhắc tới Thủy Nguyên Cốc, liền vội vàng chạy đến hỏi.

Không thể không nói Duyệt Nhi thật sự là một cô nương có chút đơn giản, trong suy nghĩ của nàng, chỉ cần người khác hỏi nàng việc gì, nàng sẽ trả lời, tương tự như vậy, nàng hỏi người khác cũng sẽ hồi đáp. Vì vậy câu nói này của Bích Ảnh thật sự khiến nàng lúng túng. Nàng sờ sờ hai búi tóc trên đỉnh đầu, lưỡng lự một lát, bàn tay nhỏ bé mở túi càn khôn đang đeo bên hông, lần dò móc ra một nắm hạt hướng dương bằng vàng lấp lánh, trải ra rồi cười nói: "Đạp Vũ sư phụ từng nói, muốn người khác đối tốt với mình thì nên cho người ta cái gì đó tốt tốt. Chúng ta thân thiết như vậy rồi, có thể nói với ta tin tức về Thủy Nguyên Cốc không?"

Bích Ảnh và Điềm Thủy có chút không biết làm sao, Đạp Vũ sư phụ này… không phải làm hại đệ tử đấy chứ, đồ đệ đơn thuần thế này… sao mà dạy dỗ thành ra như vậy? Đợi chút, Đạp Vũ sư phụ? Lẽ nào là Đạp Vũ thượng thần đến từ Thần giới cùng Lạc Thủy thượng thần mấy trăm năm trước? Hai người quan sát Duyệt Nhi lần nữa, quả thực không nhìn ra có điểm gì đặc biệt, lắc đầu bỏ qua suy nghĩ của mình. Đồ nhi của Đạp Vũ thượng thần dứt khoát sẽ không vô dụng như thế, chưa kể linh lực hoàn toàn mất hết, ngay cả tu vi các nàng cũng hoàn toàn không cảm nhận được.

Điềm Thủy cẩn thận quan sát nàng lần nữa, chung quy cảm thấy quen thuộc đôi chút, nhưng lại không nhớ ra đã gặp nàng ở đâu, đành bỏ qua, cười nói: "Chuyện Thủy Nguyên Cốc, hiện giờ chúng ta cũng chỉ biết được chút tin tức sơ sài mà thôi, Ma Thượng của chúng ta dạo này cũng đang tìm kiếm, vì vậy chúng ta tuyệt đối không thể tùy tiện đem chuyện này nói ra. Tiểu cô nương, xin thứ lỗi."

Duyệt Nhi thất vọng thở dài một tiếng, đem hạt hướng dương thu lại bỏ vào túi càn khôn, vừa định mở miệng nói tiếp, tiếc rằng, một giọng nói quen thuộc ngắt lời nàng: "Duyệt Nhi cô nương, biệt lai vô dạng ha?"

Duyệt Nhi kinh hãi, bắt lấy bàn tay Ninh Tê đang đứng bên cạnh, đôi mắt to tròn ngập tràn sát ý: "Lục Bằng Hứa, lại là ngươi?" Lục Bằng Hứa từ bên ngoài bay vào, nghe thấy lời này, liếc mắt nhìn tay phải đã không cách nào liền lại được, lửa giận trong lòng càng hừng hực nhưng trên mặt lại tươi cười, nói: "Nghịch Viêm và đan của Yêu vương, thứ nào cũng đều là vật khiến ta chuyển mình ở các giới, càng huống chi cả hai thứ này đều ở trên người ngươi, ta sao có thể tha cho ngươi?"

Y đến Ma giới ẩn núp đã lâu, Duyệt Nhi và Ninh Tê vừa từ kết giới bước ra, y liền biết được, tiếc nuối lần trước suýt nữa thành công khiến y không dám manh động, chỉ sợ lại bị Sở Từ chen vào phá đám, mới bám theo các nàng suốt chặng đường, hôm nay cuối cùng tìm được cơ hội.

Duyệt Nhi kéo tay áo Ninh Tê, trong lòng biết hiện giờ không phải là đối thủ của y, trong tay nắm Mẫu Đơn Nhan, chỉ đợi y lơi lỏng liền âm thầm đánh lén. Tiếc rằng Lục Bằng Hứa trước giờ là kẻ tâm ngoan thủ lạt, vừa dứt lời liền động thủ, từng luồng từng luồng linh lực đều phóng về phía Ninh Tê, nhất nhất không hề đánh Duyệt Nhi, Ninh Tê sao có thể là đối thủ của y vốn tu vi Yêu vương, chỉ vài ba chiêu đã có chút không chống đỡ nổi.

Linh thức Duyệt Nhi cảm giác được không ổn, Mẫu Đơn Nhan trong tay liền phóng thẳng ra, gấp gáp truyền âm với Ninh Tê: "Chúng ta chạy."

Ninh Tê hiểu ý, nhân lúc Lục Bằng Hứa phân tâm đối phó với Mẫu Đơn Nhan cũng vội vàng tung vài luồng pháp lực, kéo Duyệt Nhi hướng bên ngoài chạy đi.

Bích Ảnh và Điềm Thủy hiển nhiên cũng không phải người giữa đường gặp chuyện bất bình ra tay tương cứu, ngay từ sớm khi Lục Bằng Hứa xông vào thì đã phi thân đứng giữa khoảng không bên ngoài trà quán. Lúc này thấy Ninh Tê kéo Duyệt Nhi chạy ra, lại nhớ tới lời nói vừa rồi của nam tử kia, trong lòng Điềm Thủy kinh ngạc, nhớ ra, tiểu cô nương này rõ ràng chính là người bị Nghịch Viêm mua mạng, hôm ấy an tĩnh ngủ say trong ngực Lạc Thủy thượng thần. Nàng nhìn về phía Duyệt Nhi, nhất thời cảm thấy trong lòng rối loạn đan xen, cứu, hay là không cứu?

Mà Lục Bằng Hứa đã đuổi tới, một luồng bạch quang phóng ra đánh rơi đám mây mà Duyệt Nhi và Ninh Tê đang đứng, Ninh Tê không còn cách nào, liền vội vàng che chắn cho Duyệt Nhi, đứng trước mặt nàng. Lục Bằng Hứa lần này không do dự nữa, ngoan độc dứt khoát vô cùng, cũng phi thân lao tới. Trong lòng Duyệt Nhi biết Mẫu Đơn Nhan cũng không thể ngăn cản được y nửa phần, bàn tay nhỏ nhắn đưa ra, rút cây trâm hình tiểu hổ trên đầu, chỉ trong nháy mắt, Huyễn Oanh lưu ly trượng phát ra vô số tia chớp màu tím đã xuất hiện trong tay Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi không có pháp lực, đương nhiên cũng không có cách sử dụng nó biến ra pháp thuật gì, đành phải tập trung tinh thần, dựa theo ý niệm để Huyễn Oanh lưu ly trượng lấy vị trí nàng và Ninh Tê đang đứng làm trung tâm, bay vòng vòng xung quanh với tốc độ nhanh, trong nhất thời, Lục Bằng Hứa thế nhưng không có cách nào lại đến gần hơn, cho dù linh lực, yêu lực y đánh ra đều bị Huyễn Oanh lưu ly trượng phản ngược lại.

Trong lòng y chấn động vô cùng, chẳng thể nào bình tĩnh được. Cây trượng này rõ ràng là thượng cổ thần khí tuyệt thế! Tiểu cô nương này rốt cuộc lai lịch thế nào? Khoan nói có người dùng Nghịch Viêm vũ khí như vậy mua mạng, trên người có đan của Yêu vương cũng được đi, hiện giờ, trong tay nàng ta thế nhưng lại có thượng cổ thần khí?! Đây là việc y thế nào cũng không tưởng tượng được.

Nếu như theo như lời đồn của ngoại giới, tiểu cô nương này có quan hệ tốt với mấy vị nam tử, lúc trước linh lực và tu vi đó là có được từ họ, như vậy cũng có thể lý giải vài phần, nhưng hiện giờ là tình huống kiểu gì? Lẽ nào bọn họ sẽ đem thượng cổ thần khí trao cho một cô nương nhìn qua một chút tác dụng cũng không có này?

Lẽ nào y nghĩ sai rồi? Nàng ta không chỉ đơn thuần là thú cưng của Lạc Thủy thượng thần?

80. Chương 80: Không Ngoan Sẽ Đánh Mông (1)

Lần này, Lục Bằng hứa không hề sợ hãi, y đã âm thầm theo dõi Duyệt Nhi suốt mấy ngày nay, theo như y biết, Sở Từ Ma quân đã trầm tu, một bộ phận thuộc hạ của y đang ở trong kết giới hộ trận cho y, phần còn lại thì đi đối phó với Cốc Quân Tinh. Hiện giờ, ai còn để tâm mà lo nghĩ cho tiểu cô nương này chứ.

Huyễn Oanh lưu ly trượng lúc này hoàn toàn dựa vào ý niệm của Duyệt Nhi mới bay vòng quanh với tốc độ nhanh, nhanh đến chóng mặt, trong chốc lát tựa như đã hình thành một vòng hào quang màu tím lấp lánh. Lục Bằng Hứa không đến gần được, đòn công kích nào cũng bị đánh bật trở lại, y cũng không chút gấp gáp, thần binh đúng là thần binh, dù gì y cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc phải liều mạng.

Tại thành trì nhỏ xa xôi này của Ma vực, người duy nhất có khả năng khiến y có chút e ngại chính là nhị vị tiểu thư đang đứng giữa không trung kia, rất may bọn họ hiện giờ chỉ khoanh tay đứng nhìn, nếu như hai người có tu vi thiên ma này liên hợp đối phó với y, y sẽ khá vất vả, chỉ sợ lại bị con hổ nhỏ nhanh trí này chạy mất.

Kết quả không ngoài Lục Bằng Hứa dự liệu, Duyệt Nhi sau một thời gian dài dùng ý niệm càng ngày càng mệt, tinh lực cũng càng lúc càng tiêu tán, dù thế nào cũng không thể tập trung được nữa, Huyễn Oanh lưu ly trượng cũng chuyển động càng lúc càng chậm, cuối cùng chỉ từ từ vòng quanh Duyệt Nhi, vòng hào quang màu tím sáng lấp lánh theo đó cũng không thấy nữa. Lục Bằng Hứa cười lạnh một tiếng, phi thần xông lên trước hướng về phía Duyệt Nhi, yêu lực trong bàn tay trái sớm đã ngưng tụ ở mức cực đại, năm ngón tay biến thành trảo, chỉ đợi xông tới trước mặt Duyệt Nhi liền trực tiếp đoạt lấy đan của Yêu vương.

Ninh Tê nhanh tay lẹ mắt, tay vừa kéo thì đầu ngón chân đã khẽ điểm một cái, dùng tốc độ nhanh nhất của cả đời kéo Duyệt Nhi bay sang bên cạnh, Lục Bằng Hứa không ngờ Ninh Tê mới vừa rồi còn bị thương

hãy còn chiêu này, lập tức thay đổi phương hướng, dốc toàn lực lao tới, lần này, Ninh Tê dù thế nào cũng không thể ngăn cản được nữa rồi.

Bích Ảnh và Điểm Thủy đứng giữa không trung mà trong lòng giật thót, cứu, hay là không cứu? Nếu như trước đây, các nàng vốn sẽ không phải bận tâm như vậy, một kẻ xa lạ chết ngay trước mặt mình cũng chẳng phải chuyện gì to tát, người Ma tộc vốn dĩ trước giờ ác độc hơn hết thảy. Mà lần này, cảm giác thon thót luôn nổi lên trong đầu nói cho họ biết, tiểu cô nương này không thể chết.

Nhưng Lục Bằng Hứa đã là tu vi Yêu vương, nếu như ở Ma giới thì chính là tu vi Ma quân, hai người các nàng cho dù hợp lực đánh cũng chỉ có thể gia tăng chút trở ngại không lớn không nhỏ cho y mà thôi, cũng chẳng thể cứu được tiểu cô nương này thoát khỏi tay Lục Bằng Hứa. Hai người liếc mắt nhìn nhau, vào thời khắc này đã có quyết định.

Duyệt Nhi hoảng hốt cảm nhận được nguy hiểm, ý niệm vừa dứt, Huyễn Oanh lưu ly trượng đã ngừng chuyển động mà bay về trong tay Duyệt Nhi, khi ấy, Lục Bằng Hứa cũng đã đến ngay phía trước, bàn tay trái năm ngón biến thành trảo, đánh úp tới nơi xương quai xanh của nàng. Duyệt Nhi cảm thấy chỗ xương quai xanh đau nhói, kế đó lại là một tiếng động khẽ, chỉ nghe thấy Lục Bằng Hứa kêu lên một tiếng, bàn tay nơi xương quai xanh liền rụt lại, âm thanh giống như có vật gì đó rơi xuống đất.

Trong lòng Duyệt Nhi kinh ngạc, mới vừa rồi ai đã cứu nàng? Sở Từ không phải đang trầm tu sao? Mà nhị vị tiểu thư đứng giữa không trung vừa rồi, dù là cảm giác cực kỳ linh mẫn của một cô hổ nhỏ như nàng cũng không hề cảm nhận được hai nàng ấy có ý định ra tay tương cứu, Ninh Tê bên cạnh cũng đã bị trọng thương, càng không có lực ngăn cản. Nghĩ như vậy, trong đầu nàng phút chốc tràn ngập kinh hỉ, chỉ cảm thấy bầu trời của mình khắp nơi đều trở nên rực sáng.

Lục Bằng Hứa đang chuẩn bị thu lấy đan của Yêu vương nhưng nháy mắt lại bị một luồng bạch quang phóng tới đánh ngã xuống đất. Linh thức của y quét một vòng, xung quanh vốn dĩ không có ai động thủ, vậy luồng bạch quang vừa rồi từ đâu mà đến? Chỉ có thể rõ ràng một vấn đề, người đó vẫn còn cách đây rất xa. Trong lòng Lục Bằng Hứa hoảng hốt, cho dù là Sở Từ Ma quân đi nữa cũng không thể ở vị trí xa như vậy giáng cho y một đòn nặng nề như thế, hơn nữa y một chút cũng không cảm giác được có nguy hiểm hay không?

Nghĩ thế, toàn thân chỉ cảm thấy một luồng sát ý cực mạnh đang từng bước từng bước tiến lại gần mình, y hoảng hốt ngẩng đầu giương mắt nhìn về phía luồng sát ý ấy.

Nơi chân trời cách đấy không xa, một nam tử dường như đang bay đến với tốc độ cực nhanh, phong thái cực kỳ tao nhã thanh nhàn, y phục tuyết trắng bay phần phật, có thể thấy được y đang gấp rút tiến đến. Bất quá trong nháy mắt, đã gần đến mức có thể thấy được dung mạo khuynh thế đó.

Người đến áo trắng tóc đen, dung nhan như ngọc, mày như tranh vẽ, không phải Lạc Thủy thượng thần thì còn ai vào đây?

Ánh mắt Điểm Thủy ánh lên vẻ si mê, vốn tưởng đã không thể nào gặp lại, không ngờ ở thành trì nhỏ bé lạnh giá này của Ma vực cũng có thể gặp lại, nhất thời vừa kích động vừa vui mừng, khiến nàng hận không thể nghênh đón chàng như trước đây. Bích Ảnh cũng hoàn toàn kinh hãi, khóe môi khẽ căng lên, nhất thời quên mất phải nói gì.

Ninh Tê cũng ngây người, duy chỉ có Lục Bằng Hứa là nam tử, rất nhanh đã từ trong kinh hãi cùng chấn động mà tỉnh táo lại, hiện giờ suy nghĩ xoay chuyển liền biết được vị này là ai. Theo như lời đồn lan truyền ở Ô Điệp Châu, Lạc Thủy thượng thần phong hoa tuyệt đại, tuyệt thế vô song, lại yêu thương thú cưng như mạng, Lục Bằng Hứa dù chấn kinh thế nào cũng nhớ tới luồng bạch quang phóng đến từ ngoài ba dặm vừa rồi, ngoại trừ người của Thần giới thì còn ai làm được chứ?

Liếc thấy Lạc Thủy thượng thần tới gần, sát ý mạnh mẽ như vậy, trong đầu Lục Bằng Hứa não nề thở dài một tiếng, đời này vì bản thân mà trong lòng cầu xin được chết cũng không có tiếc hận gì. Tiếc hận chính là điều y van cầu cũng không được thành toàn.

Không như Lục Bằng Hứa dự liệu, sát ý mạnh mẽ ấy theo khoảng cách mà Lạc Thủy thượng thần bay đến gần Duyệt Nhi cũng dần dần bị đè xuống, thời khắc y cho rằng bị hồn phi phách tán cũng không đến.

Lạc Thủy thượng thần đáp xuống, thế nhưng lại không liếc y lấy một cái, trực tiếp vung tay kéo Duyệt Nhi vào trong ngực, cẩn thận bắt đầu quan sát, khi thấy chỗ xương quai xanh có vết thương còn rướm máu do năm ngón tay lưu lại, sát ý dữ dội lại trong nháy mắt lại bị đè nén đến độ Lục Bằng Hứa nhắm tịt mắt lại.

Y đợi một lúc lâu vẫn không thấy đau đớn chết chóc gì. Đành phải mở mắt, chỉ thấy Lạc Thủy thượng thần nhẹ nhàng cầm lấy Huyễn Oanh lưu ly trượng đã hóa thành cây trâm hình đầu hổ trong lòng bàn tay Duyệt Nhi gài trở lại lên mái tóc đen nhánh của nàng.

Lục Bằng Hứa bị giày vò muốn chết, cảm giác cái chết cứ treo lơ lửng thế này so với cái chết còn đáng sợ hơn, rõ ràng sát ý của Lạc Thủy thượng thần này đã muốn chém y nghìn đao vạn nhát, khiến y bị hôi phi yên diệt, vì sao hiện giờ còn chưa động thủ? Sống chết của bản thân hoàn toàn do kẻ khác nắm giữ này, rõ ràng chỉ muốn được chết ngay tức khắc, nhưng giờ phút này y vẫn còn phải giãy giụa giữa sinh và tử, thật sự là con mẹ nó thống khổ mà.

Lục Bằng Hứa chỉ thấy mình hoàn toàn bị phớt lờ. Lại không chịu được cảm giác giày vò này, ngón trỏ bắt đầu ngưng tụ yêu lực định hướng nơi mi tâm đánh xuống, dù gì cũng sẽ phải chết, so với bị giày vò như vậy, chi bằng tự xử, chết cũng chẳng muốn bị bọn họ gây khó dễ!

Không ngờ ngón tay đánh xuống mi tâm trực tiếp bị một luồng bạch quang chặn lại, Lục Bằng Hứa còn không kịp cảm thấy đau đớn, chỉ nghe thấy giọng nói của Tức Mặc Ly rét lạnh đến cực điểm, không mang chút cảm tình nào: "Ngươi, chưa được phép chết."

81. Chương 81: Không Ngoan Sẽ Đánh Mông (2)

Lục Bằng Hứa kinh hoảng ngẩng đầu, Lạc Thủy thượng thần muốn thả y?! Ngay sau đó, y đã biết Tức Mặc Ly muốn làm gì.

Một tay Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi, tay kia xòe ra, dần dần hóa thành một cánh tay ở giữa không trung, tay vừa vung lên liền trực tiếp bay tới trước Lục Bằng Hứa, tự động nối vào cánh tay phải đã bị đứt đoạn của y. Từ nơi tiếp giáp lập tức truyền tới một cơn đau đớn như kim châm xát muối, nhưng lại không đứt rời ra. Lục Bằng Hứa lại cử động tay trái lần nữa muốn tự kết liễu, tiếc rằng giữa bàn tay Tức Mặc Ly đã nhanh chóng phóng tới một luồng bạch quang nhắm thẳng mi tâm của y.

"Trước khi có sự cho phép của Duyệt Nhi, vô số ngày tháng sau này ngươi sẽ chẳng thể chết được." Lục Bằng Hứa chịu đựng đau đớn nơi tay phải, y đã biết, sao có thể tha cho y?!

Mọi người đều hồi phục tinh thần, Ninh Tê thấy Tức Mặc Ly buông tha cho gã như vậy, nhịn không được cung kính nói: "Lạc Thủy thượng thần, kẻ này sợ là sẽ còn quay lại, trên người Duyệt Nhi cô nương có đan của Yêu vương, lại can hệ trọng đại đến việc đoạt được Nghịch Viêm, không thể dễ dàng bỏ qua."

Bàn tay tựa ngọc tạc của Tức Mặc Ly thu về, nhẹ nhàng ôm lấy Duyệt Nhi, Duyệt Nhi tự động điều chỉnh tư thế thoải mái nhất, cọ sát trong ngực Tức Mặc Ly.

"Hắn sẽ sống không bằng chết, huống chi, có ta ở đây." Một câu đơn giản như vậy, có lẽ người khác hoàn toàn không hiểu. Ninh Tê nhìn Lục Bằng Hứa đang chịu đựng đau đớn trên mặt đất, lại quan sát Duyệt Nhi thư thư thái thái trong ngực Tức Mặc Ly, bỗng dưng hiểu rõ. Có Lạc Thủy thượng thần ở đây, Duyệt Nhi cô nương còn e sợ gì nữa?

Tức Mặc Ly nhìn Duyệt Nhi ngoan ngoãn vùi trong ngực mình, đôi đồng tử đen như mực ánh lên nét dịu dàng say lòng người, chỉ thản nhiên nói: "Duyệt Nhi, nàng ghi nhớ kẻ này, hôm nay ta không giết hắn, sau này nàng tự xử lý, biết chưa?" Duyệt Nhi nhu thuận gật đầu, vốn nàng cũng có ý đó.

Chàng biết nàng vì sao lại muốn bỏ nhà ra đi, không muốn lại làm thú cưng ở bên cạnh chàng, rắc rối gì cũng do chàng giải quyết. Câu nói ấy của Tử Dao Thần Quân: "Cô ta có tư cách gì để chàng và cô ta sống chết cùng nhau?" khiến nàng triệt để thanh tỉnh. Chàng vì nàng mà che gió chắn mưa, che chở nàng trong lồng ngực chàng, chỉ sợ nàng bị đau bị thương, thế nhưng, nàng lại chưa từng vì chàng mà làm bất cứ chuyện gì, quan trọng là, nàng chưa từng có năng lực làm việc gì cho chàng.

Sao có thể không trốn đi? May mắn là, hiện giờ chàng đã hiểu được suy nghĩ của nàng. Duyệt Nhi chỉ thấy trong lòng cảm động vô cùng, thấp giọng gọi một tiếng: "Mặc Ly…"

Tức Mặc Ly cũng không nói gì, mắt cũng không thèm liếc, ôm lấy Duyệt Nhi phi thân liền rời đi. Duyệt Nhi vùi đầu vào trong lồng ngực Tức Mặc Ly, cười nói: "Ninh Tê tỷ tỷ, đi thôi." Ninh Tê sửng sốt, cũng phi thân theo sát hướng Tức Mặc Ly mà đi.

Điềm Thủy lơ lửng giữa không trung ngơ ngẩn bám theo người phía trước một đoạn, tiếng 'Lạc Thủy thượng thần' trong miệng thế nhưng từ đầu đến cuối không cách gì thốt ra được. Cô gái trong lòng chàng mới là bảo bối của chàng. Nàng chán nản dừng lại, người xa xăm nhường ấy, cần gì phải thế?

Nàng chuyển ánh mắt sang phía Bích Ảnh vẫn luôn không nói lời nào, nhưng thấy nàng ta đang ngây ngốc nhìn sang một hướng khác. Điềm Thủy theo đó đưa mắt nhìn sang. Bên dưới một cây đại thụ cách đấy không xa, không biết từ khi nào đã xuất hiện một đám người. Họ chỉ lẳng lặng đứng đó, ngay cả động đậy cũng không có.

Nam tử dẫn đầu toàn thân y phục đỏ rực, ngẩn ngơ tựa vào bên dưới gốc cây, vẫn mãi ngẩng đầu dõi heo hướng Lạc Thủy thượng thần biến mất. Thân thể y tựa như có chút hư ảo, cũng không có bất kỳ động tác gì, chỉ lẳng lặng nghểnh cổ nhìn, mọi việc chung quanh dường như cũng không hề tồn tại, hoặc là, ngay cả trái tim y cũng đã không ở nơi này, cứ muốn nhìn mãi như thế.

Điềm Thủy ở phía này cách đó rất xa, nhưng vẫn cảm giác được sự quạnh quẽ cùng bi thương sâu sắc ấy, có thể khiến người lạnh lẽo tận đáy lòng.

Haizz, lại như vậy, tội gì phải thế?

Phía bên kia Bích Ảnh đã khôi phục tinh thần, vội vàng bay tới, đáp xuống, tiến lên trước hành lễ nói: "Tham kiến Sở Từ Ma quân." Nàng ngẩng cái đầu trước đó chỉ khẽ cúi xuống trước y, say đắm nhìn y. Người này chính là nam tử mà nàng ái mộ.

Sở Từ dường như bị giọng nói này gọi về, thu hồi tầm mắt đã chẳng thể nào trông thấy Duyệt Nhi nữa, đôi mắt mị hoặc không chút cảm tình nói: "Vừa rồi các ngươi rõ ràng ở đây, vì sao lại không ra tay tương cứu?"

Bích Ảnh kinh hoảng, vội nói: "Sở Từ Ma quân, chúng tôi vì sao phải cứu? Vừa rồi hai người chúng tôi đều không phải đối thủ của kẻ có tu vi Yêu vương kia, mù quáng chặn đường chỉ sợ sẽ mất mạng. Huống chi, Lạc Thủy thượng thần chẳng phải đến rồi đó sao?" Tiểu cô nương xa lạ kia, nàng vì sao phải cứu chứ? Huống hồ vừa rồi thấy thần sắc Sở Từ thẫn thờ nhìn bọn họ rời đi, trong lòng nàng chỉ hận tiểu cô nương kia sao không bị Lục Bằng Hứa đánh chết cho rồi.

Nghe thấy lời này, trưởng lão đứng sau lưng Sở Từ vội vàng nháy mắt ra hiệu cho Bích Ảnh, cô nhóc ấy a, không giống đâu!

Sở Từ hờ hững nói: "Hai người các ngươi có chết một trăm lần cũng không thể để Duyệt Nhi bị thương, càng có giá hơn." Nói rồi không nhìn ai cả, chỉ rũ mắt nhìn chiếc túi hương nhỏ vẫn luôn giữ chặt trong tay.

Y rõ ràng chỉ nghe lời Duyệt Nhi ngủ một giấc ngon, tỉnh lại sẽ dẫn nàng cùng nhau đi tìm Thủy Nguyên Cốc. Khi cố gắng tỉnh giấc, Duyệt Nhi thế nhưng đã chẳng thấy đâu, chỉ để lại trong tay một chiếc túi hương, bên trong chứa đầy các loại đan dược. Khi ấy tin tức về Thủy Nguyên Cốc liên tiếp truyền tới, y liền vội vàng dẫn theo thuộc hạ lao đến đây, dọc đường cảm ứng được lông vũ càng lúc càng rõ. Đợi đến khi y tới nơi cũng chính là lúc luồng bạch quang của Lạc Thủy thượng thần phóng tới, chặn lại bàn tay muốn đoạt lấy đan của Yêu vương cho Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi, cuối cùng cũng đã đi rồi.

Bích Ảnh nghe thấy lời này của Sở Từ thì trong lòng có chút khó chịu, lại thấy Sở Từ nhìn cái túi hương trong tay mà ngẩn người, thử nghĩ liền biết là đồ của ai, trong lòng đau nhói, nhưng không dám nói gì nữa.

Tô Hà đứng sau lưng Sở Từ cũng chứng kiến toàn bộ quá trình, hiện giờ thấy dáng vẻ Sở Từ như vậy, rõ ràng là tình sâu nghĩa nặng, ài, may mắn bản thân không đắm chìm quá sâu, may mắn bản thân không kịp đưa nàng ấy về phủ.

Người được nam tử như Lạc Thủy thượng thần yêu thương, lại có thể bị ai cảm động chứ?

Thở dài một tiếng, Tô Hà thu hồi tâm tình nói: "Ma Thượng, phen này đã dây dưa quá lâu rồi. Duyệt Nhi cô nương cũng được Lạc Thủy thượng thần tìm thấy, người cũng nên an tâm mà trầm tu thôi, thân thể dù gì cũng chẳng thể gắng gượng."

Sở Từ bỏ chiếc túi hương về lại trong ngực rồi mới gật đầu, cũng không liếc nhìn Bích Ảnh, hướng phía Sơ Loan cung mà đi, các vị trưởng lão liền vội vàng nối gót. Chỉ còn lại Bích Ảnh không cam lòng đứng đó.

Điềm Thủy chạy đến bên cạnh Bích Ảnh, thở dài một tiếng nói: "Bích Ảnh muội muội, chúng ta cũng đi thôi. Xem ra Sở Từ Ma quân là vì tiểu cô nương ấy mới tìm Thủy Nguyên Cốc kia, hiện giờ tiểu cô nương đó đã được Lạc Thủy thượng thần tìm thấy, y cũng sẽ không để tâm đến tin tức phía này nữa rồi." Bích Ảnh thế nhưng lại không thấu suốt được như Điềm Thủy, chỉ cắn cắn môi rồi mới xoay người quay trở lại trà lâu.

Tô Nhục Nhục tửu lâu, khi Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi quay về, Thất Mệnh, Kha Mộ Thanh và Khổng Tước đều hết sức vui mừng, tiểu gia hỏa này cuối cùng cũng đã bị lôi về rồi. Tức Mặc Ly thế nhưng hoàn toàn phớt lờ ánh mắt nóng bỏng bọn họ đang nhìn Duyệt Nhi, ôm lấy Duyệt Nhi bước vào phòng ngủ.

Đám người Thất Mệnh nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, trong lòng giật thót, chỉ đành phải đứng đợi ở đại sảnh rộng lớn trống không.

Kha Mộ Thanh vừa xoay người liền thấy Ninh Tê đứng cách đó không xa đang lẳng lặng nhìn y. Tâm tư y hoảng loạn, cúi đầu không nói lời nào. Ninh Tê thấy dáng vẻ y như vậy, đương nhiên cũng không chạy tới, cũng chỉ đứng nhìn.

82. Chương 82: Không Ngoan Sẽ Đánh Mông (3)

Trong phòng ngủ.

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi ngồi trên giường, từ nội đỉnh lấy dược thảo ra, nhẹ nhàng xoa lên vết thương nơi xương quai xanh cho Duyệt Nhi! Trông thấy vài vết thương chảy máu rõ ràng như vậy, sát ý Tức Mặc Ly đè xuống lại nổi lên. Duyệt Nhi đương nhiên cảm nhận được, đành dịch dịch vào trong ngực y, thấp giọng gọi: "Mặc Ly…"

Đôi môi mỏng của Tức Mặc Ly nhếch lên, không đáp lại nàng. Chỉ có bàn tay vẫn dịu dàng đắp các loại dược thảo lên người nàng. Ánh mắt dần hướng xuống dưới, gương mặt bạch ngọc bắt đầu đỏ lựng lên. Ai để Duyệt Nhi mặc bộ y phục như thế này vậy?

Duyệt Nhi thấy Tức Mặc Ly từ khi ở trước mặt Lục Bằng Hứa nói với nàng một câu còn thì đến giờ chẳng đáp lại nàng, tự biết đuối lý, đôi môi mím lại, chỉ nói: "Ta muốn ăn thịt."

Bàn tay Tức Mặc Ly thoa thuốc cho nàng thu về, cũng không nói lời nào, ôm lấy Duyệt Nhi bước ra ngoài.

Thất Mệnh thấy Duyệt Nhi lông tóc vô hương thì âm thầm thở phào một hơi.

Duyệt Nhi ở trong ngực Tức Mặc Ly cúi thấp đầu, trầm mặc một lúc lâu mới nói: "Thất Mệnh thúc thúc, Tiểu Mộ, Khổng Tước tỷ tỷ, xin lỗi…" Bản thân nàng tự ý bỏ nhà ra đi, nhưng quên mất đám người Thất Mệnh sẽ sốt ruột tìm kiếm nàng như thế nào.

Mọi người thấy dáng vẻ nàng ngoan ngoãn như vậy, quả thực không nỡ trách mắng nàng, Thất Mệnh cười bảo: "Duyệt Nhi trở về là tốt rồi, sau này đừng có rời nhà đi như vậy nữa, còn phong bế khí tức của bản thân khiến chúng ta tìm kiếm thật vất vả. Phía Doanh Châu và Bồng Lai, ta vừa mới truyền âm để bọn họ ngừng việc tìm kiếm rồi."

Duyệt Nhi nghe thấy Doanh Châu và Bồng Lai đều đi tìm nàng thì trong lòng càng áy náy, đầu càng cúi thấp, cơ hồ sắp chôn trước ngực luôn rồi. Bàn tay như ngọc tạc của Tức Mặc Ly nâng đầu nàng, hờ hững nói: "Đem hai con tố tố tiên kê lên."

Khổng Tước nghe thấy liền vội vàng đích thân chạy xuống tự mình mang lên.

Vẫn là cách thức từ trước tới giờ, nàng ngoan ngoãn ngồi trong lòng Tức Mặc Ly, ăn thịt từng miếng từng miếng. Thỉnh thoảng khe khẽ giật giật tay áo Tức Mặc Ly, nhưng y cũng không quan tâm như thường ngày.

Trái tim cô hổ nhỏ Duyệt Nhi thắt lại, làm sao đây, Mặc Ly giận rồi, nàng biết sai rồi… Trong lòng cô hổ nhỏ nước mắt tuôn tràn.

Đợi khi Duyệt Nhi ăn xong hai con tố tố tiên kê thì màn đêm cũng đã buông xuống, sau khi uống trà súc miệng, Duyệt Nhi nhớ tới Ninh Tê, nói với Kha Mộ Thanh: "Tiểu Mộ, ngươi và Ninh Tê tỷ tỷ tâm sự đi."

Kha Mộ Thanh nghe thế đành phải đồng ý, dù gì chạy trốn mãi cũng không phải là cách, huống chi, thứ y thiếu Ninh Tê quả thực quá nhiều.

Tức Mặc Ly thấy Duyệt Nhi xử lý xong mọi chuyện vụn vặt của nàng, có chút yêu thương ôm nàng trở về phòng ngủ.

Đám người Thất Mệnh ai nấy đều tự động tản đi.

Duyệt Nhi lại nhỏ giọng gọi một tiếng: "Mặc Ly…"

Tức Mặc Ly vẫn không để ý tới nàng, ôm Duyệt Nhi ngồi bên chiếc giường bằng ngà voi, cẩn thận quan sát vết thương nơi xương quai xanh đang lành lại với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được thì mới hài lòng. Lại tỷ mỷ đánh giá Duyệt Nhi, chỉ cảm thấy nàng hơi gầy đôi chút.

Nhớ tới khi y không ở cạnh nàng, nàng bị người ta tiêu tán linh lực, đôi mắt không nhìn thấy gì, bộ dạng như vậy, quãng thời gian này chịu không biết bao nhiêu khổ cực, Tức Mặc Ly cảm thấy cơn giận trong lòng càng tăng thêm.

Duyệt Nhi ngọ nguậy trong ngực y, chỉ có thể đáng thương mong mỏi nói: "Mặc Ly, ta sai rồi…"

Tức Mặc Ly:…

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi đều là vẻ tội nghiệp, thanh âm mềm mại ngọt ngào đầy cầu khẩn: "Ta sai rồi, sau này ta sẽ không ra ngoài nữa…" Tức Mặc Ly thấy biểu tình nàng đáng thương như thế, cực kỳ đáng yêu, đành phải thỏa hiệp: "Biết sai rồi sao? Sai chỗ nào?"

Duyệt Nhi tiếp tục tội nghiệp nói: "Ta không nên bỏ nhà đi, không nên phong bế khí tức của mình, không nên để chàng lo lắng, không nên chạy loạn khắp nơi…"

Hài lòng gật gật đầu, Tức Mặc Ly bỗng phát hiện chỉ dăm ba câu của Duyệt Nhi thì mình đã dễ dàng thỏa hiệp, y nhếch đôi môi mỏng: "Sai rồi, vậy thì phải phạt."

Duyệt Nhi vừa nghe hai chữ "phải phạt" thì thân thể nho nhỏ liền run lên, có chút sợ hãi, nhưng vì để Tức Mặc Ly tha lỗi cho mình, không dám lên tiếng, cố gắng ngoan ngoãn.

Tức Mặc Ly thấy nàng thật sự biết lỗi như vậy, để nàng nằm bò trên chân mình, đưa tay đét lên mông nàng: "Không nghe lời thì phải bị đánh vào mông, có biết chưa?"

Trong lòng Duyệt Nhi cảm thấy vô cùng ủy khuất, ngọ nguậy thân mình không phục, giọng nóimềm mại ngọt ngào đều là vẻ bất mãn: "Không được đánh mông ta." Nàng có phải là trẻ con nữa đâu, vì sao lại đánh mông nàng, rất mất mặt nha.

Tức Mặc Ly thế nhưng lại không nghĩ đến việc tha cho nàng, bàn tay tựa ngọc tạc vẫn nhẹ nhàng đét vào mông nàng. Nói là đánh thì có hơi quá, Tức Mặc Ly chỉ sợ nàng bị thương, lý nào lại thật sự xuống tay đánh nàng, chỉ là đét mông tượng trưng, để cô hổ nhỏ bốc đồng này học được bài học.

Duyệt Nhi thấy không lôi kéo được chút đồng tình nào của Tức Mặc Ly, trong lòng ủy khuất, nàng bỏ nhà đi cũng chẳng sung sướng gì, chẳng phải sao? Nàng bị người ta hủy linh lực, bị bắt nạt, lại còn chẳng ai cho ăn thịt, gặp Tức Mặc Ly, chàng còn tức giận với mình, hiện giờ còn đánh mông nàng, nghĩ vậy liền cảm thấy oan ức hơn nữa. Bất mãn ngọ nguậy cơ thể, muốn từ trên chân Tức Mặc Ly nhảy xuống.

Đáng tiếc nàng giãy giụa như vậy lại khiến gương mặt tựa bạch ngọc của Tức Mặc Ly dần phủ lên sắc đỏ, cảm giác đàn hồi mềm mại trên tay đã khiến y có chút hốt hoảng, hiện giờ thân thể nhỏ nhắn của Duyệt Nhi không ngừng ngọ nguậy trên chân y, nơi mềm mại trước ngực nàng đang cọ sát vào y, y cố gắng định thần, rút bàn tay đang đét mông Duyệt Nhi lại, kéo vòng eo nhỏ nhắn chưa đầy một vòng ôm của nàng ôm vào trong ngực, để gương mặt nàng đối diện với mình.

Nhưng thấy đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi ầng ậng nước, lã chã muốn khóc, dáng vẻ ngoan ngoãn hết sức hết sức đáng thương. Tức Mặc Ly sửng sốt, vội dùng tay xoa xoa gương mặt nàng: "Bé ngoan, đừng khóc, không đánh mông nàng nữa."

Duyệt Nhi bình tĩnh lại, thanh âm mềm mại ngọt ngào đầy chỉ trích: "Chàng là người xấu."

"Ừ, ta là người xấu." Giọng nói như suối trong chảy qua ngọc thạch đều là vẻ bất đắc dĩ cùng sủng ái, Tức Mặc Ly lau lau gương mặt bất giác chảy xuống một giọt lệ to như hạt đậu của nàng, thấy lòng mình đau đớn vô cùng, y sao có thể thực sự trừng phạt nàng? Tiểu gia hỏa này sợ đau như vậy, còn bướng bỉnh như thế, nhưng nào có gan lỳ.

Vốn nên như vậy, cô bé ngoan ngoãn ở trong lòng y, nhưng trái tim lại muốn bay ra ngoài.

Y khẽ hạ thấp đôi đồng tử, lại nhìn thấy phần da thịt tuyết trắng trước ngực Duyệt Nhi. Trong lòng càng thêm phiền muộn, đưa tay từ trong nội đỉnh lập tức chuẩn bị một bộ áo ngủ mềm mại cho nàng, ôm Duyệt Nhi bước về phía ngọc trì sau bức bình phong, cẩn thận cởi bộ y phục chướng mắt ấy cho cô hổ nhỏ.

Y không phong bế tri giác nữa, trước đây khi tắm rửa cho Duyệt Nhi đều đóng kín tri giác, để nàng ngâm trong nước hồ thanh khiết có tác dụng dưỡng da một canh giờ rồi mới dùng pháp thuật mặc y phục vào cho nàng. Bởi vì y biết được nam nữ có cách biệt. Mà kể từ lần trước hiểu rõ được tình cảm của mình dành cho Duyệt Nhi, y cũng không thèm bận tâm đến cái gì gọi là cách biệt giữa nam và nữ nữa.

Dù gì, Duyệt Nhi là của y, cũng chỉ có thể là của y mà thôi.

Mặc dù y luôn luôn vân đạm phong khinh (hững hờ với tất cả), vô dục vô cầu, nhưng nhìn thấy cô nương mà mình yêu thương không một mảnh vải đứng ở trước mặt, cứ như vậy đập vào mắt khiến y cũng có chút hốt hoảng.

Da thịt trắng nõn mềm mại như tuyết, vô cùng mịn màng. Dáng người uyển chuyển, nơi cần nhấp nhô thì tựa như dốc đá ngọc thạch, nơi cần bằng phẳng thì lại như bình nguyên dịu dàng, thắt lưng mảnh khảnh, khi hô hấp, cử động cực kỳ mê tâm đoạt phách.

Mặt Tức Mặc Ly đã đỏ ửng đến độ suýt nữa trích ra máu, đôi đồng tử đen như mực mịt mờ những ánh lửa, y không hề biết dáng người Duyệt Nhi lại đẹp như vậy. Duyệt Nhi lại không trông thấy gì, là một cô hổ nhỏ mà thần kinh hết sức thô lậu, trước giờ chưa từng nhận thức được nam nữ có cách biệt. Đương nhiên không biết Tức Mặc ly đang nghĩ gì, chỉ cảm ghấy ánh mắt rơi trên thân thể mình có chút nóng bỏng.

Nàng không tự nhiên động đậy, bàn tay nhỏ nhắn đem Tức Mặc Ly từ trên bờ hồ kéo xuống, thanh âm nũng nịu ngọt ngào đều là ý đương nhiên: ""Cùng tắm đi."

Trong lòng Tức Mặc Ly hận không thể đem cô hổ nhỏ này vào lòng mà giáo huấn một phen có bài có bản, dáng vẻ như vậy, nếu không phải y thì chắc đã bị người ta nuốt vào bụng rồi, ăn sạch sẽ mà cũng không biết. Vừa nghĩ đến khả năng đó, trong lòng Tức Mặc Ly càng lạnh lẽo, chỉ trầm mặc bắt đầu kỳ cọ tắm rửa cho Duyệt Nhi.

Dưới làn hơi nước ấm áp, Duyệt Nhi thả lỏng tinh thần, không nói gì nữa, thấy Tức Mặc Ly cũng bước xuống nước, đưa tay liền nhảy lên ôm lấy cổ y, động đậy, hai chân thon nhỏ vòng lấy hông Tức Mặc Ly, khẽ khàng nói: "Từ từ tắm…" rồi cũng không có câu kế.

Thân người Tức Mặc Ly cứng ngắc như không thuộc về y, cảm giác thân thể khiến y có chút mất mát thất bại. Bàn tay như ngọc tạc kéo hai chân Duyệt Nhi xuống, muốn để nàng tự đứng trở lại ngọc hồ, tiếc rằng Duyệt Nhi không có điểm tựa, lập tức rơi tõm xuống nước. Tức Mặc Ly đành ôm nàng, nghiến răng, tiểu gia hỏa này liệu có phải cố ý giày vò y không?

Bất đắc dĩ cúi đầu xuống, nhưng chỉ thấy đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi đã nhắm lại, đôi môi nhỏ nhắn khẽ nhếch, hô hấp đều đặn, ngủ rồi.

Trong lòng Tức Mặc Ly thở dài một tiếng, tiểu gia hỏa này thật sự cái gì cũng không hiểu. Ôm chặt cô nàng trong ngực, một lúc lâu mới bình ổn được sự rung động trong lòng.

Lau người Duyệt Nhi cho sạch sẽ xong, liếc nhìn bộ y phục hổ nhỏ bên cạnh, Tức Mặc Ly ngần ngừ trong chốc lát mới phất tay để nó biến mất trong nháy mắt. Y rất mâu thuẫn, nghĩ thấy Duyệt Nhi xinh đẹp vùi

trong lòng mình, thế nhưng lại sợ người khác nhìn thấy, suy nghĩ ấu trĩ như vậy khiến y cảm giác không thể tưởng tượng.

83. Chương 83: Không Ngoan Sẽ Đánh Mông (4)

Chưởng quỹ của Hồi Âm Các rất hoảng sợ, rất chi là hoảng sợ.

Hôm nay không biết ngọn gió đông nào thổi tới, y thế nhưng lại gặp Duyệt Nhi cô nương và Lạc Thủy thần quân mà khoảng thời gian trước đây ở Ô Điệp Châu vẫn luôn tới Hồi Âm các suốt nửa tháng trời nghe hí khúc.

Nhưng đây là Ma vực nha! Huống hồ còn là vùng đất xa xôi, cớ gì hôm nay lại nghênh đón hai nhân vật trong truyền thuyết này?

Y đưa mắt lén liếc trộm họ vô số lần. Chỉ thấy Duyệt Nhi cô nương ngoan ngoãn vùi mình trong ngực Lạc Thủy thần quân, hai lỗ tai hổ màu tím cong cong, đôi mắt to tròn cũng híp lại, đáng yêu nhu thuận không cách nào tả xiết. Mỗi khi hát xong, liền từ trong túi càn khôn lấy ra một nắm hạt hướng dương bằng vàng lấp lánh, thưởng! Thật sự là ra tay hào phóng như trong lời đồn.

Ủa? Sao lại lạnh vậy ta? Chưởng quỹ hoảng hốt, chạm phải ánh mắt không chút cảm tình nào của Tức Mặc Ly liền vội vàng cúi đầu. Trong lòng bắt đầu tụng niệm, ngàn vạn lần đừng nhớ y, y thật sự chỉ nhìn thôi, không hề có tơ tưởng gì khác hết á? Theo như lời đồn thì Lạc Thủy thượng thần yêu chiều thú cưng như mạng, hôm nay vừa gặp, quả thật không sai, chỉ bất cẩn nhìn hơi nhiều chút cũng không được.

Duyệt Nhi thế nhưng lại không hề phát hiện thấy có gì bất thường, lúc này đang là lúc thay tuồng, nàng quay đầu đối diện với Tức Mặc Ly, khẩn trương nói: "Thủy Nguyên Cốc thực sự xuất hiện ở gần đây sao?"

Tức Mặc Ly vân vê lỗ tai nhỏ đáng yêu của nàng, vẫn dáng vẻ lạnh lùng ấy, duy chỉ có sự sủng ái dịu dàng trong mắt khiến người khác cảm nhận được tầm quan trọng của nàng đối với y là không giống, y gật đầu nói: "Nàng không cần lo lắng, ta sẽ dẫn nàng đi."

Duyệt Nhi ngoan ngoãn gật đầu, lại quay đầu tiếp tục nghe hí khúc.

Tức Mặc Ly nhìn nàng, cũng không nghe kịch, chỉ cảm thấy cứ như vậy để nàng vùi trong lòng y thì liền cảm thấy bình yên, dù nhìn thế nào cũng thấy không đủ.

Đợi đến khi hí khúc sắp diễn đến đoạn cao trào nhất, Tức Mặc Ly lại ôm Duyệt Nhi chuẩn bị bay đi. Duyệt Nhi hiện giờ đang xem đến say mê, sao có thể nghĩ đến thứ khác, chỉ kéo kéo tay áo Tức Mặc Ly nói: "Sắp đến đoạn gay cấn rồi, đợi chút."

Tức Mặc Ly thấy vậy, lại nhanh nhẹn dừng bước, chỉ trầm mặc đứng ôm Duyệt Nhi.

Rất lâu sau….

Duyệt Nhi thấy có gì đó không đúng, từ trong hí khúc khôi phục tinh thần, nói: "Vừa rồi có chuyện gì vậy?"

Tức Mặc Ly thấy tinh thần nàng đã không còn chìm trong vở diễn, ôm nàng vào lòng rồi liền bay nhanh ra ngoài: "Thủy Nguyên Cốc xuất hiện rồi."

Trong lòng Duyệt Nhi hoảng hốt, sốt ruột kéo kéo tay áo y: "Sao vừa rồi không đưa ta đi? Hiện giờ còn đến kịp không?"

Tức Mặc Ly:….

Ngay cả Thất Mệnh theo sau lưng họ cũng thấy oan ức, tiểu công chúa à, vừa rồi là người bảo Lạc Thủy thượng thần đợi chút nha! Không thể nào mặt dày vô lại quá mức như vậy chứ?

Đợi đến một sơn cốc bí mật, chỉ thấy một cửa động đen ngòm lơ lửng giữa không trung đang bất động khép lại với tốc độ cực nhanh, vừa khép vừa di chuyển, nháy mắt liền chẳng biết sẽ biến mất ở nơi nào.

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi ngừng lại, xoa xoa đầu Duyệt Nhi, để gương mặt nhỏ nhắn đầy mong chờ của nàng đối diện với mình, bất đắc dĩ nói: "Muộn rồi, ngày mai lại đưa nàng đi." Duyệt Nhi thất vọng "à" một tiếng, tùy ý Tức Mặc Ly ôm nàng bay về Tô Nhục Nhục tửu lâu.

Đám người Khổng Tước thấy Duyệt Nhi thất vọng quay về, biết đã bỏ lỡ Thủy Nguyên Cốc, Khổng Tước ngẫm nghĩ, đành an ủi nàng: "Duyệt Nhi cô nương đừng thất vọng, Thủy Nguyên Cốc này nhất định là ở gần đây, ngày mai Lạc Thủy thượng thần lại đưa cô đi tìm, huống chi, tìm được rồi thì chúng ta sẽ phải xa cách một thời gian dài như thế, giờ tập hợp với chúng tôi có gì không tốt chứ?" Nàng cùng với rất nhiều người vẫn theo thói quen gọi Tức Mặc Ly là Lạc Thủy thượng thần, dù Tức Mặc Ly đã là tu vi Thần quân.

Duyệt Nhi khó hiểu nói: "Xa cách một thời gian rất dài? Rất lâu sao?" Không phải đi vào hấp thu đủ linh lực rồi liền ra sao? Hẳn không phải là rất lâu chứ.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nàng gấp gáp muốn tìm được Thủy Nguyên Cốc, nhưng lại hoàn toàn không biết gì về tình hình của Thủy Nguyên Cốc, đây đích thực là một cô tử hổ mơ mơ màng màng.

Thất Mệnh đành phải bất đắc dĩ tiến lên trước nói: "Duyệt Nhi, vào Thủy Nguyên Cốc không phải chỉ vào hấp thu linh lực rồi liền có thể ra ngoài. Mặc dù nói nơi đây linh lực đích thực dồi dao hơn so với ngoài giới, nhưng vì là cội nguồn của linh lực, cho nên ở nơi sâu nhất của Thủy Nguyên Cốc, cần phải qua lớp lớp cửa mới có thể đến được cội nguồn của linh lực."

Duyệt Nhi càng mịt mờ: "Vậy con chạy nhanh hơn một chút thì có thể đến nhanh hơn rồi ha…"

Khóe miệng Thất Mệnh co rút: "Thủy Nguyên Cốc cũng không giống như cửa động tối đen mà con nhìn thấy, nhỏ như vậy, thế nhưng bên trong lại tương đương với một chiếc túi càn khôn. Chỉ đi thôi cũng phải đi mấy chục năm, càng huống chi bên trong nguy hiểm cũng không ít. Người bình thường của Ma tộc chúng ta nếu tiến vào, tỷ như may mắn không chết cũng phải tốn hơn hai trăm năm mới ra được."

"May mắn không chết?" Cô nàng hiếu kỳ nào đó tiếp tục hỏi.

"Ý là người đi vào trong đó, cơ hồ không có mấy người có thể sống sót… Sở Từ Ma quân của Ma giới chúng ta nghe nói đã từng vào đấy, chỉ độ chín mươi năm thì đã ra ngoài rồi."

Duyệt Nhi gật gật đầu: "Sở Từ hình như rất lợi hại."

Thất Mệnh bất lực đỡ trán, Sở Từ Ma quân mấy vạn tuổi đã có tu vi Ma quân, à, hẳn không chỉ là tu vi Ma quân, đấy đã là lịch sử thuộc dạng truyền kỳ bậc nhất của Ma giới, cũng giống như Tức Mặc Ly ở Thần giới vậy. Lẽ nào không hết sức lợi hại sao? Cốc Quân Tinh mười mấy vạn tuổi cũng chỉ mới ở mức tu vi Ma quân, có lẽ cũng không phải là đối thủ của Sở Từ, đây đã là truyền thuyết rồi.

Nghe câu này của Duyệt Nhi, Tức Mặc Ly không vui, ánh mắt lạnh lùng bay về phía Thất Mệnh, Thất Mệnh vội vàng im miệng, sao lại nói ra cái tên cấm kỵ này chứ hả?

Tức Mặc Ly vê vê lỗ tai nhỏ của Duyệt Nhi, dịu dàng nói: "Duyệt Nhi, còn muốn đi không?" Y không hề hi vọng Duyệt Nhi đi đến Thủy Nguyên Cốc đó, mặc dù Thủy Nguyên Cốc cũng không đến mức đáng sợ như Thất Mệnh nói, nó chỉ nhằm vào người không thuộc Thần giới thì mới gặp phải nhiều cửa ải cũng như nguy hiểm như vậy mà thôi. Duyệt Nhi dù gì cũng là người có thân thể của thần, mặc dù chưa thể thành thần, nhưng hẳn là cũng sẽ được đãi ngộ đặc biệt.

Thủy Nguyên Cốc vốn là cội nguồn của thiên địa linh lực, vẫn luôn ở Thần giới, một vài gia tộc lớn cũng sẽ cho người kế thừa của mình vào đấy để lịch luyện tu hành, thường thì cũng rất chi là nhàn nhã. Mấy vạn năm trước khi Hạo Thiên Thần đế ở Phục Thần Tháp gánh chịu trăm năm thiên kiếp mà hôi phi yên diệt, thiên cơ linh lung vỡ nát, ràng buộc của Thần giới với Thiên đạo giảm xuống, ngay cả Thủy Nguyên Cốc trước giờ vẫn ở Thần giới cũng rơi xuống Ma giới. Nhưng người không thuộc Thần giới nếu như muốn tiến vào nhằm kiếm chút lợi lộc cũng cực kỳ khó khăn.

Sở Từ chỉ dùng chín mươi năm liền có thể ra ngoài. Thủy Nguyên Cốc rõ ràng là nước, mà Sở Từ này lại là người nào, khiến Thủy Nguyên Cốc cũng không dám trói buộc y?

Duyệt Nhi nghiêm túc gật gật đầu: "Đi. Một mình ta vào. Ta muốn trở nên mạnh mẽ." Tộc Tử Hổ trước giờ không phải là tộc thần thú nhỏ bé yếu đuối, Duyệt Nhi trông có yểu điệu nhát gan, nhưng lại chưa từng

bỏ đi suy nghĩ trở nên lớn mạnh.

Nàng muốn đứng bên cạnh Tức Mặc Ly, chứ không phải là Tức Mặc Ly luôn ở phía trước bảo vệ che chở cho nàng. Chàng vì nàng làm rất nhiều thứ, nàng chỉ có cách trở nên mạnh mẽ mới có thể báo đáp chàng. Nếu như không trở nên mạnh mẽ kiên cường, giả tỷ có một ngày Tức Mặc Ly rời đi, nàng chẳng phải sẽ lại mặc cho người khác bắt nạt xâm phạm sao? Lần này Tức Mặc Ly mặc dù đã tìm mình, nhưng lại không nhận ra so với trước đây có gì đó không giống, mà thôi đi, cho dù làm thú cưng cũng phải làm một con thú cưng mạnh mẽ.

Cô hổ nhỏ ngốc nghếch vẫn không biết Tức Mặc Ly đã thông suốt vấn đề tình cảm, hãy còn đắm chìm trong nỗi đau thương bản thân chỉ là thú cưng.

Ban đêm.

Vừa nghĩ tới ngày mai phải đi tìm Thủy Nguyên Cốc ấy, còn phải nán lại một khoảng thời gian rất dài rất dài, vào giờ này bình thường Duyệt Nhi đã say ngủ lại không cách nào ngủ được.

Nàng ở trong lòng Tức Mặc Ly, quay quay sang trái, lại quay quay sang phải, cuối cùng vẫn nhịn không được, mở miệng: "Mặc Ly, nếu như lần này ta đi mất hai trăm năm, chàng sẽ nhớ ta chứ?"

Tức Mặc Ly duỗi tay ôm nàng lại gần hơn chút, cúi đầu nhìn cô hổ nhỏ trong ngực, đôi đồng tử sáng lấp lánh tựa lưu ly đều là vẻ yêu chiều: "Nhớ." Trầm mặc rồi lại nói: "Không nỡ."

Duyệt Nhi ngạc nhiên, vừa rồi, Tức Mặc Ly nói gì?! Không nỡ? Trong lòng nàng mơ hồ có chút cảm giác, nhưng vẫn không xác định, chỉ sợ hỏi rồi lại thấy đau lòng.

Nếu là hai trăm năm, trong khoảng thời gian hai trăm năm, nàng chỉ ở trong Thủy Nguyên Cốc cũng không tiếp xúc với bên ngoài, còn Tức Mặc Ly thì sao? Liệu có ở bên ngoài mà nhặt được một thứ gì đó giống như nàng, nhặt về một con hổ nhỏ khác? Một con thỏ? Tiểu hồ ly? Sau đó đợi đến khi nàng ra ngoài thì mọi thứ đã là cảnh còn người mất. Chỉ thử nghĩ như vậy mà nàng đã cảm thấy khổ sở vô cùng, làm sao bây giờ, bản thân thích Tức Mặc Ly đến thế, có phải chăng đang giẫm lên vết xe đổ của Khanh Lan.

"Mặc Ly, chàng sẽ đợi ta chứ?" Chàng sẽ đợi nàng chăng? Chàng sẽ rời đi sao?

Tức Mặc Ly nhìn thần sắc ảm đạm của Duyệt Nhi, rất mực đau lòng: "Sao có thể không đợi?"

"Vậy chàng nói, nếu như ta ra ngoài rồi còn có thể cùng chàng ở cùng nhau như vầy không? Chàng sẽ lại ở cạnh ta, cùng nhau đi thật xa chứ?" Nàng cuối cùng vẫn hỏi ra suy nghĩ trong lòng, thần sắc một mảnh mịt mù cùng ưu thương, như thể hai trăm năm sau, hết thảy những gì của ngày hôm nay chẳng qua chỉ là giấc mộng Nam Kha như những gì người phàm nói.

Bàn tay tựa ngọc tạc của Tức Mặc Ly nhẹ nhàng vân vê lỗ tai hổ của nàng: "Duyệt Nhi, đừng nghĩ lung tung." Duyệt Nhi ngẩng mặt đối diện với chàng, đôi mắt to tròn long lanh hai giọt lệ, trái tim Tức Mặc Ly trông thấy mà dao động.

"Thế gian này ngoại trừ nàng, còn ai có thể khiến ta nhớ thương da diết, nâng niu trên tay, đặt ở trong tim?"

Trông thấy gương mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi dần dần trở nên kinh ngạc nhưng đều là vẻ vui mừng không thể che giấu, Tức Mặc Ly khẽ nở nụ cười, cô hổ nhỏ của y thật sự là cực kỳ đáng yêu. Trầm mặc một lúc lâu, Tức Mặc Ly kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, đặt trong lòng bàn tay, thanh âm tựa suối trong chảy qua ngọc thạch giống như khúc nhạc êm tai nhất thế gian làm say lòng người: "Duyệt Nhi, trước đây ta không hiểu."

Duyệt Nhi nghi hoặc nhìn chàng, Tức Mặc Ly cũng có việc không hiểu sao?

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi, giống như ôm cả đất trời, thanh âm cũng hơi thấp xuống.

"Bé ngoan của ta, nàng lo lắng điều gì? Ta không thể hứa với nàng thiên thu vạn đại, ta sẽ không đợi nàng lâu đến thế, vì ta sẽ tự mình đưa nàng ra. Đời này có nàng, mấy nghìn năm, mấy vạn năm, mấy mươi vạn năm, mấy trăm vạn năm, cho dù xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, ta đều sẽ sánh bước cùng nàng. Nàng muốn long trời lở đất, chúng ta sẽ cùng nhau khuấy động càn khôn, đùa bỡn thiên đạo, nàng muốn tế thủy trường

lưu1,chúng ta sẽ cùng nhau sáng ngắm mặt trời lên chiều xem tịch dương xuống. Cùng nàng đi khắp đất trời, muôn sông nghìn núi. Nàng muốn gì, ta cũng sẽ cho nàng."

1: nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài.Ý chỉ trong tình yêu, không nhất thiết phải vội vàng, chỉ cần ổn định từng bước, có một số việc cần chậm rãi tiến hành. Giống như dòng nước vậy, nước ao hồ vốn không nhiều, chảy từ từ thì thời gian sẽ càng lâu. Tình yêu nếu lúc ban đầu đã dồn dập, hoặc tiến quá nhan thì có thể sẽ khiến tình yêu sớm trở nên phai nhạt.

Duyệt Nhi sững sờ, hoàn toàn không có bất cứ phản ứng gì, chỉ ngây ngây ngốc ngốc nhìn Tức Mặc Ly, rất lâu sau, hung hăng véo tai mình một cái, đau quá, vậy đây là thật rồi?!

Rất lâu rất lâu, nàng nhắm mắt lại, Tức Mặc Ly than nhẹ một tiếng, đưa tay nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, để nàng ngủ yên bình một chút.

Nhưng Duyệt Nhi lúc này lại mở mắt, phát hiện mọi thứ đều là thật, vậy chỉ có một khả năng, nàng nghiêm túc nói: "Mặc Ly, chàng có phải là thật không?" Tức Mặc Ly cười khổ: "Đương nhiên là thật rồi."

Duyệt Nhi lại nói: "Chàng vậy mà có thể nói một đoạn thoại dài nhiều chữ như vậy?" Nàng chưa từng thấy Tức Mặc Ly nói dài đến thế…

Tức Mặc Ly:…

Y tưởng nàng bởi vì những gì y nói mà sững sờ ngẩn người.

Duyệt Nhi tiến sát đầu lại, dựa theo linh thức đến bên môi Tức Mặc Ly, đôi môi nhỏ nhắn tiến lại gần, nhẹ nhàng hôn lên, còn vươn lưỡi liếm liếm: "Mặc Ly, cảm ơn chàng."

Gặp đượcTức Mặc Ly, sao nàng có thể may mắn đến vậy? Mà lời này của Tức Mặc Ly, ngốc nghếch như nàng cũng nghe ra được có ý tứ gì.

Có được tình cảm này của Tức Mặc Ly, nàng lại có tài đức gì chứ?

Tức Mặc Ly nhìn đôi môi hồng xinh đẹp căng mọng, thuận theo suy nghĩ trong lòng đè giữ đầu nàng, khó lòng kiềm chế ngậm lấy cánh môi nàng, tiếp đó dịu dàng quấn lấy đầu lưỡi, trằn trọc mút mát, ôn nhu hòa quyện một chỗ. Duyệt Nhi không biết từ khi nào cả người mình đã dán lên người chàng.

Một tay Tức Mặc Ly ôm nàng, chỉ cảm thấy không đủ, dù thế nào cũng không đủ. Gương mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi dần dần nhiễm một màu đỏ hây hây làm say lòng người, đôi mắt to tròn không trông thấy gì đã mịt mờ hơi nước, rõ ràng đã không biết giờ này là giờ nào.

Rất lâu, nàng giãy một cái, đôi đồng tử đen nhánh của Tức Mặc ly đều là vẻ khó hiểu, rời đôi môi nàng: "Sao vậy?"

Gương mặt Duyệt Nhi càng đỏ hơn, chôn đầu nơi cổ Tức Mặc Ly, một lúc lâu sau, thanh âm mềm mại ngọt ngào mới khẽ khàng truyền đến.

"Ta không thở được."

Tức Mặc thầm cười, cô hổ nhỏ này, lấp môi nhưng quên phải dùng mũi để thở sao?

Y đè nén ý cười trong lòng, giữa hàng mày đen nhánh đều là vẻ yêu chiều, bàn tay tựa ngọc tạc nhẹ nhàng vỗ lưng nàng: "Ngủ ngon."

Duyệt Nhi ngoan ngoãn "uhm" một tiếng, vẫn dán lên người y, băn khoăn từ trước đến nay trong lòng đã được tháo gỡ, nàng thả lỏng tâm tình, chưa bao lâu thì đã ngủ say.

Chỉ còn lại Tức Mặc Ly không biết làm sao nhìn Duyệt Nhi bám trên người mình, cô nhỏ này, cơ thể dán chặt lấy y, hô hấp nhấp nhô lên xuống thật trêu người.

Thở dài một tiếng, Tức Mặc Ly đè nén tình triều đang cuồn cuộn dâng trào.

Bé ngoan của ta, tương lai của chúng ta vẫn còn dài a….

84. Chương 84: Yêu Đừng Chia Ly

Đến khi tìm được cửa vào Thủy Nguyên Cốc, cô hổ nhỏ hôm qua tràn đầy tự tin nói sẽ vào đó một mình bắt đầu quyến luyến.

Mắt thấy cửa động tối mù mù của Thủy Nguyên Cốc ấy càng lúc càng nhỏ, cũng càng ngày càng xa mà Duyệt Nhi vẫn còn vùi mình trong ngực Tức Mặc Ly, thế nào cũng không đành lòng. Hai lỗ tai be bé ủ rũ cụp xuống, đôi mắt to tròn long lanh hai giọt lệ: "Mặc Ly, ta không nỡ xa chàng."

Tức Mặc Ly cũng không có ý buông tay: "Ta độ linh lực cho nàng."

Thất Mệnh:…

Thế nhưng lần này mỹ nam kế đã không phát huy tác dụng.

Duyệt Nhi ôm cổ Tức Mặc Ly, nhanh chóng hôn bên trái một cái, bên phải một cái, lại mau lẹ nhảy khỏi vòng ôm của y, dựa theo linh thức đi về phía cửa động của Thủy Nguyên Cốc, đến trước cái động tối om, Duyệt Nhi dừng lại, quay đầu xoay gương mặt nhỏ nhắn về phía Tức Mặc Ly rồi lại quyết đoán xoay người, lần này thật sự kiên định chạy vào trong Thủy Nguyên Cốc.

Mặc dù nàng không nhìn thấy, nhưng dáng vẻ khi Duyệt Nhi đứng ở cửa động quyến luyến quay đầu vẫn khiến Tức Mặc Ly kích động đến độ muốn tiến đến ôm lấy nàng. Mắt thấy bóng dáng nhỏ xinh trắng nõn ấy biến mất nơi cửa động tối om, cửa động tức thì liền khép lại, bầu trời trong nháy mắt tĩnh lặng đến độ không có bất kỳ điểm bất thường nào, tựa hồ như mọi chuyện đều chỉ là ảo giác.

Trong lòng Thất Mệnh hết sức hoài nghi, có vẻ như Thủy Nguyên Cốc mà người người muốn tìm, nói nghe ra thì dễ, nhưng nhiều người tìm suốt mấy vạn năm mà ngay cả bóng dáng cũng không thấy, nhưng Lạc Thủy Thượng thần dường như lúc nào cũng biết được nơi nó xuất hiện, muốn tìm nó lúc nào cũng sẽ tìm được. Theo lý mà nói, với tác phong trước giờ của y, sao lại chịu để Duyệt Nhi đi vào nơi nghe nói là cửu tử nhất sinh như vậy chứ?

Rất nhiều nghi vấn nhưng Thất Mệnh chỉ có thể xác định một điều, Lạc Thủy thượng thần cũng không phải đơn giản như bề ngoài cho thấy, tiểu công chúa nhà mình hình như cũng có rất nhiều bí mật.

Mà nghĩ nhiều thế làm gì chứ? Thất Mệnh lắc lắc đầu, hiện giờ thù diệt tộc Tử hổ đã được báo, việc y cần làm bây giờ chỉ là chăm chỉ kiếm thật nhiều tiền để cô hổ nhỏ ấy tiêu thỏa thích. Y cuối cùng cũng hiểu được đôi chút vì sao Doanh Châu lại dễ dàng quy phục Duyệt Nhi, trừ bỏ nguyên nhân Ôn Chi Hàn có cảm tình đối với Duyệt Nhi, càng đáng nói hơn là Duyệt Nhi nhất định có thể dẫn dắt họ tiến xa hơn, mà nàng cũng chẳng phải là kẻ lộng quyền, truy cứu sự việc cũng giản đơn.

Người hợp tác tốt như vậy, Doanh Châu sao có thể để Bồng Lai độc chiếm chứ?

Tức Mặc Ly vẫn đứng bất động bên vách đá cuồng phong dữ dội, nhìn vào khoảng không rất lâu. Vừa phất tay thì đã trông thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Duyệt Nhi nháy mắt xuất hiện nơi không gian phía trước, khi ấy nàng đang chậm rãi chạy trên thảo nguyên bao la ngút tầm mắt, chung quanh thỉnh thoảng xuất hiện mấy con quái vật mặt mày xấu xí dữ tợn, may mắn là nàng không nhìn thấy, chỉ nghe được hơi thở liền lánh xa.

Thất Mệnh: …Chả trách Lạc Thủy Thượng thần lại để nàng đi…

Bỗng dưng, từ trong ảo ảnh truyền đến một giọng nói già nua cổ lậu, thô dày mạnh mẽ đến độ như thể giọng nói ấy phát ra từ lòng đất: "Tiểu tử, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Đôi mày dài của Tức Mặc Ly khẽ nhíu, không nói lời nào.

Giọng nói cổ kính ấy lại có chút thất vọng: "Tôn thượng, đùa chút thôi mà, đã lâu không gặp như vậy… Ngài không thể nhiệt tình chút được sao? Hồi ấy ta đã chiếu cố Ngài hơn ngàn năm…"

Lần này Tức Mặc Ly mới nói: "Lạc Thủy Thần quân."

Giọng nói ấy đã mềm xuống: "Lạc Thủy Thần quân, Ngài gửi gắm tiểu cô nương này vào đây là thật sự muốn rèn luyện hay là…" Vẫn là trải qua trui rèn thì mới có được linh lực nhỉ?

Ánh mắt Tức Mặc Ly không hề rời khỏi bóng dáng nhỏ nhắn trong ảo ảnh, nghe thấy lời này, thanh âm như suối trong chảy qua ngọc thạch không chút cảm xúc: "Ngươi nói xem?"

Tiếng nói ngưng bặt, giống như không ngờ câu trả lời lại như vậy, y biết tôn thượng đối với tiểu cô nương này có gì đó đặc biệt, nhưng lại không biết đặc biệt đến mức độ nào, vì vậy câu "Ngươi nói xem" này của Tức Mặc Ly khiến ông lão nhiều tuổi này lúng túng, trầm mặc hết nửa ngày mới nói: "Tra tấn dữ dội, hay dịu dàng yêu thương?"

Tức Mặc Ly nhíu nhíu hàng mày dài: "Vu Sơn, mấy vạn năm nay ở Ma thành có thoải mái không? Hay là cảm thấy nhiệm vụ bảo vệ Thủy Nguyên Cốc này quá nhàn nhã? "

Giọng nói ấy chính là của người bảo vệ Thủy Nguyên Cốc, cũng chính là Vu Sơn- người nắm quyền lực cao nhất Thủy Nguyên Cốc, nghe thấy lời này của Tức Mặc Ly, mặc dù không nhìn thấy nhưng cũng cảm giác được ông ấy đang run rẩy trong Thủy Nguyên Cốc: "Lạc Thủy Thần quân, Ngài đừng đùa chứ, tôi sẽ cẩn thận yêu thương, nhất định yêu thương hết lòng…"

Hàng mi dài rợp của Tức Mặc Ly khẽ chớp, trong lòng Vu Sơn kêu rên, đành nói: "Là sự yêu thương đối với cháu gái ruột thịt, quyết không để nàng ấy rơi một sợi tóc, nhỏ một giọt máu, Tôn thượng, à không, Lạc Thủy Thần quân, Ngài hài lòng rồi chứ?"

Tức Mặc Ly gật gật đầu, Vu Sơn thấy y đã không còn dặn dò gì, đang chuẩn bị cẩn cẩn thận thận biến mất thì lại nghe thấy giọng nói của Tức Mặc Ly: "Để nàng vui chơi thoải thích nhưng vẫn có được sự rèn luyện thích hợp, ngươi nên hiểu việc cần làm là gì. Nếu như nàng ra ngoài nhưng lại chịu mảy may tổn thương nào, bản thân ngươi sẽ hôi phi yên diệt."

Vu Sơn run rẩy, cẩn thận nhìn tiểu cô nương đang thong thả lăn người trên thảo nguyên, lại nhìn dung mạo như họa của Tức Mặc Ly, nhất thời nước mắt tuổi già lã chã, đành nói: "Lạc Thủy Thần quân nếu như không an tâm, mỗi ngày Ngài cứ tự nhiên mở kết giới này để tận mắt giám sát."

Tức Mặc Ly nhìn Duyệt Nhi đang vui vẻ lăn trên nền cỏ xanh xanh, đôi đồng tử đen như mực càng lúc càng tĩnh lặng, trong lòng không rõ là tư vị gì, Duyệt Nhi dường như một chút cũng không nhớ y nhỉ. Nhưng thấy nàng chơi đùa vui vẻ như vậy, trong lòng càng thư thái.

Lúc này, một con quái vật to lớn khổng lồ xuất hiện bên cạnh Duyệt Nhi, chính là Thượng cổ thần thú Thao Thiết 1, Duyệt Nhi nghe thấy chấn động ầm ầm trên mặt đất, ngưng việc lăn lộn, trong đôi mắt to tròn đều là nét kinh hãi, nàng không nhìn thấy đối thủ đang tiến về phía mình, làm sao đây làm sao đây? Duyệt Nhi nhanh chóng lo lắng gần chết, cơ thể nhỏ nhắn đành từng bước từng bước lùi về sau.

1: ác thú phàm ăn trong truyền thuyết. Trên chung đỉnh thời cổ đại thường khắc hình đầu ác thú này để trang trí. Theo như thì phía cực nam của thần châu có một loài ác thú, bốn mắt, da đen, cổ dài, bốn chân, tính tình hung hãn, cực kỳ phàm ăn. Trong "Thần dị kinh – Tây Nam hoang kinh" thì lại ghi rằng phía Tây Nam có một con vật mình nhiều lông, đầu heo,cực kỳ tham ăn, tích nhiều tài của nhưng không dùng, thường cướp lương thực, ỷ mạnh hiếp yếu, tên gọi Thao Thiết. Theo lại ghi: "Thao Thiết, tên một loài thú, thân trâu, mặt người, mắt bên dưới nách, ăn thịt người."

Nơi thảo nguyên bao la ngút tầm mắt, quái vật Thao Thiết to cỡ một căn phòng bình thường của phàm gian đang chậm rãi áp sát lại gần thân thể nhỏ nhắn, mũi nó ngửi trái ngửi phải, gầm gừ mở cái miệng to đầy máu, đang định đem mỹ vị mấy trăm năm chưa từng thấy nuốt vào trong bụng.

Tức Mặc Ly hốt hoảng, bàn tay ngưng tụ thần lực, chuẩn bị đánh vào ảo cảnh. Vu Sơn sợ hãi toát mồ hôi lạnh kêu lên một tiếng, nhanh chóng bay lên truyền lệnh cho Thao Thiết, gấp gáp nói: "Lạc Thủy Thần quân, Ngài động thủ như vậy, Thủy Nguyên Cốc sẽ bị phá hủy đấy, mặc dù Ngài không quan tâm đến suối nguồn của linh lực thiên địa này, nhưng vẫn phải để lại đường sống cho ta chứ? Đám lão già Thiên đạo đó cũng không phải dễ đối phó."

Tức Mặc Ly mắt thấy Thao Thiết nghe lệnh của Vu Sơn ngoan ngoãn đứng yên không dám manh động, quang cầu trong tay chớp mắt liền biến mất: "Sau này ta sẽ không mở kết giới quan sát nàng nữa, ngươi nhớ lời nói ngày hôm nay."

Dứt lời thì đạp không rời đi, bóng áo trắng đã hướng về phía Thần giới.

Ảo cảnh cũng từ từ biến mất giữa không trung, Thất Mệnh đưa mắt nhìn bóng dáng Tức Mặc Ly mất hút nơi chân trời, lại quan sát khoảng không không có chút biến hóa nào thì cũng xoay người đi về hướng Tô Nhục Nhục tửu lâu, trong lòng thầm than, chả trách Lạc Thủy thượng thần an tâm để Duyệt Nhi một mình vào trong.

Không đảm bảo Duyệt Nhi một sợi tóc cũng không bị thương tổn, ngài ấy lý nào lại dễ dàng chịu cho bảo bối trong tay mình đi chịu khổ?

Mà bên trong Thủy Nguyên Cốc, Duyệt Nhi lúc này đã từ trong ngây dại hồi phục lại tinh thần. Sợ quá đi, vừa rồi nàng cảm giác được nguy hiểm sắp bị ăn thịt tới nơi rồi.Duyệt Nhi đáng thương, hiện giờ mới nhớ đến Huyễn Oanh lưu ly trượng mà Tức Mặc Ly cho nàng, bàn tay nhỏ bé tháo cây trâm hình lão hổ nhỏ từ trên tóc xuống, nháy mắt hóa thành Huyễn Oanh lưu ly trượng còn cao hơn nàng một cái đầu, tử quang lấp lánh, điện lôi chớp lóe.

Không biết đã bao nhiêu năm rồi Thao Thiết chưa gặp được thần khí như vậy, thượng cổ thần khí và thượng cổ thần thú hiện giờ cực kỳ khó tìm, Thao Thiết đương nhiên nhận thức được lợi hại của Huyễn Oanh lưu ly trượng, lập tức quay đầu chạy trốn, mặc kệ tiểu cô nương này không lợi hại đến thế, nhưng đây là lệnh của Vu Sơn đại nhân, nó dù gì cũng sẽ không vì một tiểu cô nương mà cắt đứt đường sống của mình, đầu óc chậm chạp của Thao Thiết đưa ra một kết luận: huống hồ, tiểu cô nương này còn không đủ nhét kẽ răng.

Duyệt Nhi nghe thấy tiếng bước chân Thao Thiết ầm ầm chạy đi xa, trong lòng hết sức vui mừng, đồ Mặc Ly cho quả nhiên cực kỳ lợi hại nha, Huyễn Oanh lưu ly trượng này chẳng những trông đáng yêu, Duyệt Nhi sờ sờ thân trượng trơn láng sáng lấp lánh, quả thực, làm gậy chống cũng được lắm.

Nghĩ thế, Duyệt Nhi lập tức chống cây trượng trong tay, bày điệu bộ chống gậy đi trước.

Chòm râu trắng của Vu Sơn đang ngồi trên một ngọn núi yên tĩnh quan sát cử động của Duyệt Nhi chợt run lên, thiếu nữa thì thổ huyết.

Vu Sơn vô lực nhìn Huyễn Oanh lưu ly trượng khắc hình đầu hổ dễ thương thuần lương trên đỉnh trượng trong tay Duyệt Nhi, tôn thượng thế nhưng lại biến thượng cổ thần khí như Huyễn Oanh lưu ly trượng thành thế này…Dáng vẻ đáng yêu?!

Lại nhìn Duyệt Nhi đang chống cây trượng trên đồng cỏ thích thú nhảy nhót, Vu Sơn một lần nữa điều chỉnh huyết áp, tiểu cô nương này vậy mà lại đem ra làm gậy chống! Nếu như bị Thần giới và mấy ông già Thiên đạo kia biết được, chỉ sợ sớm sẽ quậy tung lên.

Duyệt Nhi hoàn toàn không biết nhất cử nhất động của mình đều lọt vào mắt người khác, lại ở trên thảm cỏ nghịch ngợm một lúc, đợi đến khi cảm thấy đồng cỏ xung quanh đều đã bị đêm tối bao trùm cũng như trở nên ẩm ướt thì mới nghĩ đến việc liệu có phải là nên buồn ngủ rồi không.

Nàng yên lặng biến Huyễn Oanh lưu ly trượng về lại hình dạng cây trâm hình con hổ nhỏ, cài lên mái tóc đen huyền, nằm xuống thảm cỏ.

Lúc này, Tức Mặc Ly đang làm gì?

Có nhớ nàng chăng?

Linh lực của Thủy Nguyên Cốc này đích thực dồi dào hơn vạn lần so với bên ngoài, nàng chỉ ở nơi này đùa nghịch một ngày mà đã cảm thấy linh lực dần dần được hấp thu vào trong cơ thể với tốc độ cực nhanh, khiến nàng có chút ngạc nhiên.

Chung quanh chỉ có bầu không khí trống trải đặc thù của thảo nguyên cùng với tiếng kêu ầm ĩ của vài động vật nhỏ, xen lẫn với tiếng gió lùa qua bụi cỏ.

Không biết vì sao, Duyệt Nhi bỗng dưng nảy sinh cảm giác cô độc vô cùng.

Trước đây ở dãy núi Lạc Thủy, khi Tức Mặc Ly trầm tu, nàng liền chạy ra ngoài đuổi bướm, đến vùng đất tuyết lạnh phá băng bắt cá, còn đến bên Vân Tưởng Thạch ném mấy cục đá nhỏ xuống sườn núi bên dưới, chưa từng có cảm giác cô đơn, chơi mệt thì liền quay về trên tay Tức Mặc Ly, nằm lên đấy ngủ ngon lành, hoặc là nhìn y đến ngẩn người, mãi đến khi y mở đôi mắt đen thăm thẳm, lặng lẽ nhìn nàng.

Những tháng ngày khi ấy, vô cùng mãn nguyệnvà bình yên.

Nhưng thảo nguyên bên dưới màn đêm này một bóng người cũng không thấy, ngay cả một động vật nhỏ biết nói chuyện cũng không có.

Duyệt Nhi chỉ cảm thấy trong lòng có chút chua xót, là vì Tức Mặc Ly không ở cạnh bên.

"Những năm tháng có nàng, mấy ngàn năm, mấy vạn năm, mấy mươi vạn năm, mấy trăm vạn năm, bất kể xảy ra chuyện gì, ta đều sẽ ở cùng nàng."

Bất chợt nhớ đến lời nói đêm trước của Tức Mặc Ly, đúng rồi, Mặc Ly ở cùng nàng, quả thực nàng một chút cũng không cô đơn nha.

Trong đầu nàng vẽ lên hình ảnh của Tức Mặc Ly, từ từ tiến vào giấc mộng, đôi môi xinh xắn khe khẽ nhếch lên, hết thảy đều là ý cười mãn nguyện.

Hôm sau, Duyệt Nhi càng thích thú đùa nghịch,chỉ hận không thể lăn lộn hết thảo nguyên. Nàng vẫn luôn nhằm thẳng một hướng mà chạy, nhưng dù thế nào cũng không đến được điểm tận cùng, quan trọng nhất là, trong này thế nhưng lại không có suối nước nóng?!

Duyệt Nhi dưới sự yêu chiều của Tức Mặc Ly đã được dưỡng thành thói quen tắm rửa hằng ngày giống như người phàm, đêm qua vì đùa nghịch mệt quá nên không phát hiện. Sáng nay tỉnh dậy liền cảm giác có chút không quen.

Nàng muốn ngâm mình trong suối nước nóng, nàng muốn uống trà mật hoa, nàng còn muốn thoải mái ngủ trên giường lớn!

Nàng chạy trên thảo nguyên suốt một ngày trời, cuối cùng phát hiện một hồ nước nhỏ. Gấp gáp nhảy ùm xuống, cảm giác rét lạnh toàn thân khiến nàng rùng mình, nước này sao lại lạnh như vậy?

Vu Sơn ở trên núi nhíu nhíu mày, khép lại ảo cảnh Duyệt Nhi tắm rửa, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, yêu cầu nhỏ nhặt thật nhiều mà.

Có điều trong vòng hai năm đó, Duyệt Nhi mỗi ngày vào lúc chạng vạng đều có thể tìm được một dòng suối có khí nóng bốc lên, giống như dòng suối đang đợi nàng xuất hiện vậy, mặc dù nàng cũng thấy có chút kỳ lạ, nhưng nơi đây vốn không có người, vì vậy cũng chẳng bận tâm nghi vấn làm gì.

Đã một tháng trôi qua, Duyệt Nhi nhanh chóng bị thảo nguyên này bức điên rồi. Dù thế nào cũng không đến được điểm cuối? Chẳng lẽ điều Thất Mệnh thúc thúc nói là sự thật? Muốn đi đến cội nguồn linh lực nơi sâu nhất của Thủy Nguyên Cốc phải mất mấy mươi năm?

Nàng không muốn! Đợi mấy chục năm sau khi nàng ra ngoài, trái tim cô hổ nhỏ nàng đây sẽ hết sức tang thương ấy chứ nhỉ? Mặc dù Mặc Ly nói đợi nàng hai trăm năm không sao cả, nhưng nàng hiện giờ đã rất rất nhớ Tức Mặc Ly, nàng không muốn mất mấy chục năm.

Mấy ngày nay linh lực của Duyệt Nhi dường như tăng trưởng với tốc độ nhanh chóng, đã có thể đủ để sử dụng đôi chút pháp thuật đơn giản, theo lý mà nói cũng có thể bay rồi, nhưng mà!

Bên trong Thủy Nguyên Cốc kỳ kỳ quái quái này, vậy mà lại không bay được!!!!!!!!!!

Lúc này Duyệt Nhi đang ngồi trên đồng cỏ, hết sức u ám dự báo tương lai ảm đạm của nàng, đôi tay nhỏ nhắn dùng lực kéo kéo lỗ tai, cực kỳ ảo não.

Cầm viên Mẫu Đơn Nhan trong suốt óng ánh trong tay, Duyệt Nhi đành phải bất đắc dĩ nói chuyện với nó: "Khi nào ta mới có thể ra ngoài đây?"

Kỳ lạ là Mẫu Đơn Nhan thế nhưng hình như có chút động đậy, giống như lắc đầu. Duyệt Nhi mừng rỡ, lẽ nào nó nghe hiểu lời nàng?

Lỗ tai Duyệt Nhi hưng phấn dựng thẳng, yên lặng lắng nghe xung quanh không có âm thanh nào khác, an tâm thăm dò: "Tiểu Nhan, ngươi nói ta và Tử Dao Thần quân bên nào đẹp hơn?"

Mẫu Đơn Nhan trong lòng bàn tay Duyệt Nhi rung rung, Duyệt Nhi thất vọng cụp tai: "Vì sao ngươi lại không thể nói?!"

Lúc này, Sát Na Phương Hoa với âm điệu trầm thấp trên trán Duyệt Nhi thế nhưng lại lên tiếng: "Chủ nhân, người hỏi viên châu ngu dốt này làm gì? Chi bằng hỏi ta!"

Duyệt Nhi nhanh chóng mừng rỡ đến độ nói không ra lời: "Tiểu Sát, ngươi có thể nói? Vì sao không nói sớm?"

Tiểu Sát khó chịu xoay dịch một tẹo, nó mới không thể để viên đan châu ngu dốt đáng chết kia cướp hết sự chú ý của chủ nhân, dù định bụng kiên quyết không nói lời nào, vẫn đành đáp: "Đang trầm tu."

Duyệt Nhi:… Một khối ngọc như nó cũng phải trầm tu sao? Chẳng qua…

"Vậy ngươi nói ta và Tử Dao Thần quân ai đẹp hơn?"

Tiểu Sát trầm ngâm một hồi lâu, giọng nói có chút bất đắc dĩ: "Mỗi người một vẻ, mỗi người một vẻ…"

"Thế Mặc Ly vì sao lại thích một cô hổ nhỏ như ta chứ?" Duyệt Nhi thấp giọng nói.

Tiểu Sát nếu như có thể liếc bằng nửa con mắt, khẳng định sẽ muốn khinh bỉ vô số lần, đành đáp: "Chủ nhân, người không muốn nhanh ra ngoài đi gặp Tôn…người ấy à?"

"Muốn! Ngươi có cách?"

Nàng chỉ muốn gia tăng linh lực một cách mau chóng nhất, ra ngoài rồi vùi mình trong lòng Tức Mặc Ly.

85. Chương 85: Bách Ngự Thống Lĩnh

Tiểu Sát nghe thấy giọng nói thành khẩn của Duyệt Nhi, im lặng một lúc mới đáp: "Chủ nhân, mặc dù người ở trong Thủy Nguyên Cốc không thể bay, nhưng thú thì có thể, nếu người muốn nhanh chóng ra khỏi thảo nguyên này, sao không đi săn thú?"

"Ta cũng là thú mà, ta là con hổ nhỏ." Duyệt Nhi vui vẻ, lúc nàng biến thành nguyên hình có thể bay hay không? Tuy rằng, nàng cũng đã quên làm cách nào để biến về nguyên hình.

Tiểu Sát: ". . . . . Chủ nhân, người hóa về nguyên hình cũng không thể bay nhanh được, phải tìm phi thú. (thú biết bay) . . . ."

Duyệt Nhi đang nhào nặn Mẫu Đơn Nhan bắn qua bắn lại, nghe thấy mấy lời của Tiểu Sát thì hiểu đôi chút: "Ý ngươi là phải săn một con Long Đằng (rồng bay)?" Mấy ngày nay nàng dùng linh thức cảm giác thấy sâu trong thảo nguyên, thỉnh thoảng sẽ có mấy con Long Đằng xuất hiện.

Tiểu Sát gật gật đầu: "Long Đằng là linh thú hung mãnh nhất trên thảo nguyên, một khi giương cánh thì có thể bay vài trăm dặm, nếu chủ nhân có thể săn được thì thời gian ra khỏi thảo nguyên này chỉ vẻn vẹn vài tháng."

Cô hổ nhỏ nào đó cụp tai, mất mấy tháng mới bay ra khỏi thảo nguyên này? Tiểu Sát dường như có thể đoán được Duyệt Nhi đang nghĩ gì, nói: "Nếu dựa theo tốc độ hiện tại của chủ nhân và không có bất kỳ ngăn trở nào từ bên ngoài, muốn ra khỏi thảo nguyên này ít nhất phải mười mấy năm."

Duyệt Nhi bất ngờ bật dậy: "Ta sẽ đi tìm Long Đằng ngay bây giờ."

Phía trước có một con Long Đằng nhưng không phải Long Đằng bình thường, Duyệt Nhi mẫn cảm hít hít mũi, Tiểu Sát đồng thời nói: "Long Đằng Vương." Duyệt Nhi hoảng sợ, ghê gớm vậy?

Duyệt Nhi từ từ đến gần nó, kinh động một con Long Đằng đang hạ cánh nghỉ ngơi chẳng khác nào đi tìm chỗ chết, nhưng ngoại trừ thời gian đó ra thì không có cơ hội nào khác có thể khống chế một con Long Đằng đang bay lượn cực nhanh trong không trung.

Long Đằng đại khái có bộ dáng giống như nguyên hình của tứ hải long vương, chỉ khác là trên lưng nó có một đôi cánh màu đen vô cùng lớn khiến nó bay nhanh hơn các loài rồng khác, nhanh như điện chớp, làm vua của không trung, Long Đằng rõ ràng mạnh hơn loài rồng biển về tốc độ và sức mạnh. Lúc nó hạ cánh nghỉ ngơi, đó là thời điểm bình tĩnh nhất, cũng có thể nói, là thời điểm cáu kỉnh nhất, bởi vì, lúc đấy chỉ cần có người kinh động đến nó sẽ phải gánh chịu lửa giận ngập trời của nó.

Kỳ thật Duyệt Nhi có chút khẩn trương, nàng cách Long Đằng khoảng mười bước đã có thể nghe được tiếng thở của Long Đằng thổi qua bụi cỏ, có thể thấy Long Đằng rất hung dữ mạnh mẽ. Khẩn trương thì khẩn trương, Duyệt Nhi vẫn vô cùng hưng phấn, nếu có được một tọa kỵ oanh chấn như thế thì không phải sau này nàng sẽ rất thoải mái sao?

Long Đằng nhìn thấy một tiểu cô nương mặc bộ áo màu phấn hồng đứng không yên ở cách đó không xa, khuôn mặt nhỏ nhắn đan xen nhiều biểu cảm phức tạp, một từ tổng kết chính là 'rối rắm'. Long Đằng 'hừ' một tiếng qua cái mũi rồng to lớn, nếu không có sự căn dặn của Vu Sơn đại nhân thì nó đã sớm dùng một cánh quạt bay nàng về phía cửa vào Thủy Nguyên Cốc.

Duyệt Nhi do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn bước từng bước nhỏ về phía trước, vừa đi vừa tự động viên mình: "Sợ cái gì, cũng có người tay không bắt sói trắng1, ta không thể dùng Huyễn Oanh Lưu Ly trượng bắt Long Đằng sao?"

Tiểu Sát, Mẫu Đơn Nhan: . . . . . Chủ nhân, tay không bắt sói trắng không phải là một biện pháp, được chưa?

1Tay không bắt sói trắng (không thủ sáo bạch lang): Sói trắng có số lượng ít nên đương nhiên quý hiếm, hàm ý 'thu hoạch' rất nhiều. Hiển nhiên, thu hoạch lớn như vậy về lợi ích thì nguy hiểm cũng không ít, trong tình huống tay không vũ khí mà bắt được sói trắng, nếu không phải người gan dạ giỏi giang thì ước chừng sẽ bị sói trắng ăn thịt. Vì vậy, về mặt ngữ nghĩa thì từ này cũng được xem là một từ tốt. Trong kinh doanh, ý nghĩa đại khái là một người dùng vốn liếng rất ít (hoặc giả ám chỉ không chút vốn liếng) nhưng lại thu được rất nhiều lợi ích. Tương tự như 'mượn gà đẻ trứng; mượn gà của người khác, sau khi gà đẻ thì giữ lại trứng cho mình, kế đó trứng nở thành gà con, đến khi gà lớn lại đẻ trứng, sẽ càng thu được nhiều gà hơn. Ngụ ý là: dùng tài sản của người khác tạo ra tài sản của mình, mà bản thân thế nhưng không chút đầu tư.Ngày nay từ này bị xem là một từ mang nghĩa xấu, ám chỉ thủ đoạn lừa đảo của những kẻ không có vốn liếng gì trong tay nhưng lại đi khắp nơi lừa gạt.

Chờ tới gần Long Đằng, bàn tay nhỏ bé của Duyệt Nhi run rẩy thử sờ sờ Long Đằng đang nằm úp sấp, kiểm tra, sờ sờ, sờ sờ sờ. . . . . Một lát sau, Duyệt Nhi rút bàn tay nhỏ bé có chút đau của mình về, bình tĩnh nói: "Da rất thô ráp."

Lửa hận phừng phừng của Long Đằng bắt đầu nhen nhóm.

Duyệt Nhi hoàn toàn không phát giác được: "Phản ứng cũng rất chậm chạp, ta sờ soạng nó lâu như vậy mà cũng chẳng có phản ứng gì."

Người bình thường vào Thủy Nguyên Cốc, chỉ cần đến gần Long Đằng, không ai không bị Long Đằng giày vò đến xương cốt không còn, nó chưa từng bị vũ nhục như vậy, lúc này nhìn trời thét dài một tiếng, chỉ một thoáng bốn phía thảo nguyên cuồn cuộn nổi gió, âm thanh trầm mạnh kia như muốn xuyên thấu tầng mây trên trời xanh.

Duyệt Nhi chỉ thiếu điều bị gió to kia thổi bay mất, chờ sau một hồi nàng mới hồi phục tinh thần, dựa theo linh thức tìm được cái đuôi của Long Đằng, bất chấp mọi thứ liền trực tiếp ôm lấy cái đuôi, không chịu buông tay.

Long Đằng sao đoán được Duyệt Nhi lại có thủ đoạn vô lại như vậy, cái đuôi tôn quý bị người ta ôm lấy, nhất thời giận dữ, sao còn nhớ rõ lời căn dặn của Vu Sơn đại nhân là không thể tổn thương tiểu cô nương đó, tôn nghiêm của vua bầu trời há có thể bị một tiểu cô nương giẫm đạp. Nó dùng sức vung đuôi, tiếc rằng Duyệt Nhi ôm rất chặt, làm cách nào cũng không thoát được.

Long Đằng nổi giận, cái đuôi thật to không còn vung trên không trung nữa mà trực tiếp đập xuống mặt cỏ, vung đi không xong thì đập chết nàng vậy, nó hung bạo dị thường, từ trước đến giờ chưa từng thương hoa tiếc ngọc giống như đám tiểu hầu ở bên kia núi. Duyệt Nhi bị một cú vung xuống mặt đất, nếu không phải mấy ngày nay hấp thu không ít linh lực đủ để cho nàng vận pháp lực bảo vệ cơ thể của mình thì nàng sớm đã bẹp dí cùng đám bùn trên mặt cỏ.

Long Đằng Vương này dám đối đãi thô bạo với nàng như vậy! Duyệt Nhi cũng nổi giận, bàn tay bé nhỏ đang ôm đuôi Long Đằng cầm Mẫu Nhan Đơn, tâm thức vừa niệm, Mẫu Đơn Nhan liền bay đến bên lỗ tai

mẫn cảm của Long Đằng, trái cù cù phải cù cù. Long Đằng chỉ cảm thấy ngưa ngứa đến cực điểm, trong lòng hận không thể ném tiểu cô nương kia rớt xuống nát như bùn.

Nếu mới vừa rồi nó còn tồn tại chút lý trí trong đầu thì hiện tại có thể nói nó đã hoàn toàn bùng nổ cơn tức giận của dã thú, thầm muốn dùng đuôi đập nát con mồi đã chọc giận mình rồi nuốt vào trong bụng. Cái đuôi thật to của nó bằng tốc độ nhanh nhất hất Duyệt Nhi xuống đất, nhưng lại thông minh không ngừng xoay tròn cái đuôi, làm cho Duyệt Nhi bị đánh khắp người. Duyệt Nhi đáng thương tuy có pháp thuật hộ thân nhưng vẫn bị trận đánh điên cuồng kia làm ngũ tạng lục phủ bị chấn động đến thay đổi vị trí.

Duyệt Nhi miễn cưỡng rút một tay về, lấy cây trâm đầu hổ xuống, cũng không biến thành Huyễn Oanh Lưu Ly trượng mà trực tiếp dựa theo linh thức đâm mạnh, mang theo bảy phần tu vi của nàng, cây trâm nhỏ đâm đúng vào gai xương ngay chính giữa đuôi, Long Đằng gào lên một tiếng rồi dừng lại, vung đuôi về phía trước mặt, hoàn toàn nhìn thấy rõ ràng Duyệt Nhi đang cố sức nhổ cây trâm ra, đôi mắt to như cái trống tựa hồ muốn phun ra lửa. Miệng há to, vươn đầu lưỡi cuốn lấy Duyệt Nhi đang ở trên đuôi nuốt vào bụng cho xong hết mọi chuyện.

Khoảng gian mày của Duyệt Nhi chau lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu cũng vì kịch liệt đấu tranh nãy giờ mà đỏ bừng, trong lòng mừng thầm, chờ thời khắc này, thời khắc gần nó nhất.

Đầu lưỡi cuốn Duyệt Nhi đưa về phía miệng, tay Duyệt Nhi đang rút cây trâm vẫn không buông, mượn lực kéo của đầu lưỡi Long Đằng cuối cùng cây trâm cũng được rút ra, lúc sắp đến trước hàm răng nanh cực lớn của Long Đằng, trong nháy mắt cây trâm biến thành Huyễn Oanh Lưu Ly trượng, cổ tay Duyệt Nhi bắt đầu dùng lực, mượn linh lực cắm Huyễn Oanh Lưu Ly trượng vào cổ họng Long Đằng.

Long Đằng vô cùng đau đớn, chỉ một thoáng liền tỉnh táo, cái miệng vốn đang há ra cuối cùng ngậm lại, không dám có hành động thiếu suy nghĩ nữa, chỉ cần Huyễn Oanh Lưu Ly trượng đâm vào cổ họng sâu thêm khoảng một bàn tay thì nó sẽ mất mạng, nó có chút kinh sợ nhìn Duyệt Nhi, không ngờ tiểu cô nương này lại tính toán chuẩn xác đến thế.

Lúc đầu giữ lấy cái đuôi của nó không buông, sau đó dùng cây trâm nhỏ đâm vào đuôi để chọc giận nó, để nó đưa nàng ra phía trước mặt, trong lúc nó khinh suất thì dùng Huyễn Oanh Lưu Ly trượng cắm vào cổ họng nó, vừa rồi không trực tiếp giết nó ngay mà chừa lại khoảng cách chừng một bàn tay để cho nó lựa chọn.

Chết, hay là thần phục?

Đối với rất nhiều sinh linh mà nói thì sẽ lựa chọn thần phục, nhưng Long Đằng thì không, nó vốn là vua của bầu trời, khuất phục kẻ khác khiến nó cảm thấy địa vị, khí phách lẫn uy vũ đã bị uy hiếp, hơn nữa, Long Đằng đưa đôi mắt lồi to mang theo nỗi sợ hãi nhìn Duyệt Nhi, tiểu cô nương này muốn nó, đường đường là Long Đằng Vương lại bị một bé gái thoạt nhìn trói gà không chặt thuần phục, nó còn có mặt mũi nào mà bay lượn trên thảo nguyên này?

Long Đằng đứng yên bất động, Duyệt Nhi cũng đã bình yên đứng phía trên miệng nó, trong lòng thở dài, miệng con Long Đằng này quá dài.

Đợi hồi lâu, còn chưa thấy Long Đằng bày tỏ ý gì, Duyệt Nhi không chịu nổi, đôi tay nhỏ bé cầm lấy Huyễn Oanh Lưu Ly trượng giật giật, đương nhiên nàng sẽ không để cho Long Đằng Vương chết, bằng không những cố gắng nãy giờ của nàng không phải sẽ lãng phí sao?

Nàng dùng tay còn lại chống nạnh, hơi có chút đắc ý: "Long Đằng Vương, ngươi phục hay không phục?"

Long Đằng Vương vẫn không nhúc nhích, nó đang chần chừ lưỡng lự giữa cái chết và tôn nghiêm. Duyệt Nhi cũng không có kiên nhẫn, trực tiếp triệu hồi Mẫu Đơn Nhan đang cù cù lỗ tai nó, bàn tay lấp lánh ánh sáng, đáng yêu cười nói: "Nếu chịu khuất phục thì cho ngươi hạt châu này để chơi cùng, không phục, hạt châu này sẽ làm nổ tung hai mắt của ngươi."

Lúc này Long Đằng Vương mới nhìn thấy rõ ràng Mẫu Đơn Nhan, thứ ban nãy lăn qua lăn lại trong lỗ tai mình.

Trong suốt ónh ánh, chung quanh còn quanh quẩn làn sương mờ màu trắng, dưới ánh nắng mặt trời tỏa ra vầng sáng khiến lòng người say mê. Long Đằng Vương động đậy một chút, lại động đậy một chút.

Ánh mắt của nó chưa từng rời khỏi Mẫu Đơn Nhan, hồi lâu, đầu rồng ủ rũ hạ thấp xuống.

Duyệt Nhi đứng trên miệng rồng, đương nhiên cảm nhận được Long Đằng đã gật đầu, lập tức buông tay, cho Mẫu Đơn Nhan bay vòng vòng xung quanh Long Đằng, Long Đằng bộ dạng hung thần ác sát giờ phút này đôi mắt lại đang nhìn chằm chằm vào Mẫu Đơn Nhan, thần thái chuyên chú, giống như đang nhìn tình nhân yêu thương của mình. Ngay cả khi Duyệt Nhi nhổ cây trượng cắm trong cổ họng nó ra, Long Đằng Vương cũng không có phản ứng gì.

Trong đôi mắt to của Duyệt Nhi chứa đầy ý cười, dùng linh thức thăm dò, thấy Long Đằng không có động tĩnh gì thì vui vẻ đến độ hai lỗ tai nhỏ cũng cong cong, quả nhiên không ngoài dự liệu của nàng, phàm là rồng thì đều không thể nào kháng cự nổi hạt châu.

Giống như long vương gia, nơi nơi đều là dạ minh châu, có thể thấy bọn họ có một chấp niệm không thể kiềm chế được trước những hạt châu lấp lánh ánh sáng, mà ngay cả Chỉ Thủy ca ca là con trai của Long Vương, có một lần lại bị nàng phát hiện được trên tay huynh ấy có đeo một vòng hạt châu nhỏ.

Long Đằng là vua của bầu trời, cuối cùng còn không phải bị mất uy vũ và khí phách của mình dưới bàn tay thủ đoạn của cô hổ nhỏ và Mẫu Đơn Nhan sao?

Trong Thủy Nguyên điện, Vu Sơn cả người toát mồ hôi lạnh nhìn ảo ảnh của Duyệt Nhi và Long Đằng Vương đang phản chiếu trong điện, y chẳng qua chỉ mới vừa từ ngọn núi kia trở về thì đã thấy cảnh tượng kinh khủng như vậy, khi Long Đằng Vương vô cùng phẫn nộ há miệng muốn nuốt Duyệt Nhi, mệnh lệnh đã không thể truyền đến Long Đằng Vương, trong nháy mắt đó, y tựa hồ có thể tưởng tượng được biểu cảm của Tôn Thượng khi biết được tin tức này, khoảnh khắc ấy, y đã chuẩn bị sẽ tự hủy, hồn phi phách tán.

Vân Vũ đang ngồi ở chính giữa điện, thấy Vu Sơn khẩn trương như vậy thì có chút kinh ngạc, lại đưa mắt thấy trong ảo ảnh là Duyệt Nhi áo màu phấn hồng đã nằm trên lưng Long Đằng Vương đùa giỡn với Mẫu Đơn Nhan, mà Long Đằng Vương ra sức chở nàng, nhanh như điện chớp bay sâu vào trong thảo nguyên. Trong mấy vạn năm qua, ngoại trừ con trai của Hạo Thiên Thần Đế thì cho tới bây giờ vẫn chưa từng có người nào khống chế được Long Đằng Vương.

Trong lòng Vân Vũ rất hiếu kỳ, nói: "Rốt cuộc tiểu cô nương này có lai lịch như thế nào? Lại khiến chàng có vẻ khẩn trương như thế, còn thuần phục được vua của bầu trời?"

Vu Sơn nghe thấy câu hỏi này thì phục hồi tinh thần nói: "Vừa rồi nàng không thấy sao? Thứ cầm trong tay tiểu cô nương đó là Huyễn Oanh Lưu Ly trượng."

Vân Vũ kinh hãi: "Cái gì? Huyễn Oanh Lưu Ly trượng? ! Tiểu cô nương này? Tôn Thượng Người. . . . ." Bà cũng mới bước vào điện để nghênh đón Vu Sơn, cũng không nhìn thấy cây trượng kia.

Vu Sơn bước đến chỗ ngồi ngồi xuống, bất đắc dĩ nói: "Đây là thượng cổ thần binh, trong trời đất này chỉ có hai cây, Cửu Diệu và Huyễn Oanh Lưu Ly trượng, Cửu Diệu đương nhiên là của Tôn Thượng, còn Huyễn Oanh Lưu Ly trượng đã bị Tôn Thượng tặng cho tiểu cô nương này."

"Tiểu cô nương này có chỗ nào đặc biệt mà Tôn Thượng lại hậu đãi như thế, thiếp thấy nàng ấy có thể chất kém cỏi chẳng ra gì nhất trong lục giới." Giọng của Vân Vũ vẫn không thể nào che giấu được sự khiếp sợ.

"Nàng ấy vốn là người có tư cách thành thần, đáng tiếc lại không thể thành thần, hơn ngàn vạn năm qua cho tới bây giờ chưa từng có người nào thất bại thần kiếp mà vẫn có thể sống sót, nàng ấy là một dị số, có lẽ lúc trải qua thần kiếp được Tôn Thượng và Đạp Vũ Thần Quân sửa mệnh cách. Hơn nữa, ta thấy dưới khối tử ngọc trên trán nàng ấy hình như ẩn chứa linh lực nào đó đã bị áp chế." Vu Sơn cũng không biết rõ ràng lai lịch của Duyệt Nhi.

Vân Vũ cũng hiểu: "Dù sao chúng ta đã ở Thủy Nguyên Cốc này quá lâu, cũng không biết bên ngoài đã là thời thế nào rồi."

Vu Sơn người đã già nhưng vẫn đầy sinh khí, giọng nói hùng hậu mang phong cách cổ xưa: "Vân Vũ, chẳng lẽ nàng chán ghét cuộc sống ở Thủy Nguyên Cốc?" Vân Vũ lắc đầu, gương mặt tú lệ phảng phất nét dịu dàng: "Có thể ở gần chàng, còn cầu gì hơn? Thế gian không phải có câu: "Nguyện làm uyên ương không thành tiên", bên ngoài thay đổi thế nào thì chúng ta vẫn trông coi Thủy Nguyên Cốc này, chung quy cũng chẳng kém nơi đâu."

Vu Sơn gật đầu, nắm tay Vân Vũ, nhìn thấy trong ảo ảnh Duyệt Nhi đã ngủ say trên lưng Long Đằng Vương, thở dài nói: "Tôn Thượng đã trở về Thần giới trầm tu, không thể ngờ người cũng có lúc sợ hãi, sợ chính mình quá nhung nhớ sẽ chạy đến mang tiểu cô nương này đi."

Vân Vũ có chút không tin: "Chắc không nghiêm trọng như vậy, bên ngoài cũng có vài lời đồn lọt đến nơi chúng ta, cùng lắm chỉ là Tôn Thượng cưng chiều nàng ấy thế nào thôi, nhưng thiếp cảm thấy sự thật chưa chắc đã khoa trương như thế." Hiện giờ Tôn Thượng lấy thân phận Lạc Thủy Thần Quân đi lại trong lục giới, mang theo một con hổ tím nhỏ này, lời đồn cũng không ít.

Vu Sơn lắc đầu: "Người như Tôn Thượng trái tim rất lạnh lùng không nhiễm bụi trần, lạnh nhạt vô cầu, bất cứ chuyện gì trên thế gian cũng chưa từng đặt trong tim người, cho dù đứng trước cảnh trời đất sụp đổ người cũng không hề biến sắc. Hiện giờ người lại đối đãi với tiểu cô nương này như thế, nhất quyết không phải là suy nghĩ nông nỗi trong thoáng chốc. Ta và nàng cứ chờ những ngày tháng sau này, xem bọn họ xoay chuyển trời đất thế nào, ngoạn chuyển càn khôn!"

Vân Vũ nghiêm túc gật gật đầu, bà vẫn có chút thấu hiểu tính tình của Tôn Thượng.

Ngày hôm sau, khi Duyệt Nhi thức dậy trên lưng của Long Đằng Vương, chỉ cảm thấy ngày tháng không cần đi bộ quả thật rất tốt.

Không khí có chút không thích hợp.

Duyệt Nhi dùng linh thức thăm dò, cũng không khỏi hơi kinh ngạc.

Chung quanh có một số lượng lớn long đằng, phi ưng, đại bàng bay theo. . . . . Đám phi thú đều vây quanh bên cạnh Long Đằng Vương, giờ phút này kêu to, giống như đang thảo luận về nàng.

Đàn phi thú dày đặc này che cả một khoảng trời, chặn ánh mặt trời, khiến cho Duyệt Nhi đang nằm trên lưng Long Đằng cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Duyệt Nhi khoát tay, giọng nói nhu mềm thử nghiệm một chút: "Tất cả dừng lại!" Long Đằng Vương ngoan ngoãn dừng lại, đám phi thú trên không trung cũng đồng loạt ngừng bay.

Duyệt Nhi đắc ý hơn, cười nói: "Đi đi."

Long Đằng Vương xòe đôi cánh có thể phủ bóng mát cho cả một ngọn núi phía dưới, vọt lên tận trời, tốc độ tựa như gió lốc, đảo mắt đã đi mấy ngàn dặm. Ở phía sau đám phi thú vẫn còn bay theo.

Cảnh tượng vô cùng hùng tráng, thật sự khó có thể hình dung.

Duyệt Nhi nắm Mẫu Đơn Nhan trong tay, hai lỗ tai nhỏ cong cong, đôi mắt to ngập nước cũng híp lại: "Bách ngự thống lĩnh thì ra lại uy phong như vậy!"

Mẫu Đơn Nhan trong tay nàng cũng run rẩy, trong lòng rất uất ức, chủ nhân người đừng cứ hy sinh nhan sắc của ta như vậy có được không?

Duyệt Nhi cảm thụ được tốc độ cực nhanh của gió, thở dài: "Quả thật là vua của bầu trời, Long Đằng Vương này không phải là phi thú lợi hại nhất thế gian đó chứ!"

Tiểu Sát sớm đã khó chịu vì Mẫu Đơn Nhan luôn giành được sự chú ý của chủ nhân, giờ phút này vội tranh nói: "Đâu phải, nếu nói đến phi thú tôn quý lợi hại nhất thế gian thì phải nói đến Hỏa Phượng, Long Đằng Vương này chỉ đáng đứng dưới chân Hỏa Phượng, nếu gặp cũng chỉ có biết vâng lời." Nói xong đắc ý đến cực điểm, thông thái hiểu biết rộng như thế, quả thật Tiểu Sát ta vừa có tài năng lại biết hàm dưỡng, hạt châu ngu ngốc kia làm sao có thể so sánh được chứ? Hạt châu ngu dốt này ngay cả nói cũng chẳng biết nói gì!

Duyệt Nhi lắc lắc đầu: "Hỏa phượng? Sở Từ là Hỏa Phượng, dáng vẻ của hắn rất đẹp, thật sự nhìn không ra khí phách uy vũ chỗ nào chứ . . . . . ."

Nhưng mà, hiện giờ Sở Từ thế nào rồi nhỉ?

86. Chương 86: Vua Của Vạn Thú

Chưa được mấy ngày, tạo hình của Long Đằng Vương liền thay đổi.

Duyệt Nhi ở bên dưới móng vuốt siêu bự không gì có thể so sánh của nó bện cỏ thành một chiếc giỏ lớn, sau đó liền nằm lên đấy, hết sức thoải mái, so với cái lưng thô ráp dày cứng của Long Đằng Vương thì đáng hưởng thụ hơn nhiều.

Đưa tay cầm trái cây đặt bên trong giỏ, Duyệt Nhi hít sâu một hơi, thật thơm thật ngọt, "A" một tiếng mở to miệng cắn một miếng, không ngờ lại chua đến độ cả hàm đều ê ẩm, nhíu hàng mày thanh tú, Duyệt Nhi lẩm bẩm: "Chua quá, khác xa so với bàn đào của Vương Mẫu nương nương."

Nói rồi vung tay, trái cây bị ghét bỏ vẽ một đường cong duyên dáng, trực tiếp rơi từ giữa không trung xuống đất.

Vu Sơn thấy trái cây bị ném trong ảo cảnh, hận không thể lao nhanh đến đó mà bắt lấy.

Ngưng Nguyên Quả đó, là Ngưng Nguyên Quả mà Thủy Nguyên Cốc năm nghìn năm mới kết được một trái đó!!!!!!

Duyệt Nhi có một đám thủ hạ là phi thú, nếu chỉ đơn thuần là mấy con thú nhỏ tầm thường nơi phàm gian thì cũng tạm đi, nhưng đây đều là thiên địa thần thú, Duyệt Nhi lệnh cho chúng làm gì, chúng liền làm nấy, một chút cũng không bày ra vẻ tôn nghiêm ngang ngược vì là linh thú.

Mấy ngày nay, đám thú này đã tìm những thứ quý hiếm nhất của Thủy Nguyên Cốc về đặt trong cái giỏ cỏ mà Duyệt Nhi ngủ, trái tim Vu Sơn cũng máu chảy thành sông rồi, biết vậy khi ấy không nên để tiểu cô nương này vào trong, đắc tội không được, còn phải hảo hảo cung phụng, cung phụng thôi cũng được đi, nhưng tiểu cô nương này còn là một kẻ kén ăn nữa.

Vu Sơn tỷ mỷ tìm kiếm một lượt toàn bộ Thủy Nguyên Cốc, may quá, rất may là Cố Nguyên Quả năm vạn năm giấu trong vạn lý tùng lâm kia vẫn bí mật lủng lẳng trên một cây nhỏ chẳng chút bắt mắt. Y cẩn cẩn thận thận bày một kết giới, chuyển đến xung quanh Cố Nguyên Quả đó, dù gì thì tiểu cô nương này cũng không quý trọng bảo bối, y quý trọng là được rồi.

Duyệt Nhi nào biết nàng đã lãng phí đồ tốt của Thủy Nguyên Cốc. Ngày ngày đều nằm vùi trong chiếc giỏ, cái gì cũng không nhìn thấy, nỗi nhớ Tức Mặc Ly trong lòng ngày càng nhiều, chỉ muốn nhanh chóng bay khỏi thảo nguyên dường như không có điểm cuối này.

Lúc này sáu tháng đã trôi qua,khi Duyệt Nhi cảm thấy linh lực toàn thân dồi dào đến độ vừa vung tay đã có thể thi triển pháp thuật, cũng dần dần ngửi hương hoa khác với mùi hương ngai ngái của cỏ xanh nơi thảo nguyên, nàng cao hứng ngồi bật dậy trong chiếc giỏ nhỏ, đôi mắt to tròn long lanh đầy hứng khởi, ngay cả tai cũng dựng thẳng.

Cuối cùng, thanh âm mềm mại ngọt ngào lần đàu tiên như thể trút được gánh nặng: "Cuối cùng đã tới rồi, Long Đằng Vương này quả thật rất nhanh!"

Tiểu Sát cảm nhận được tâm tình nàng cực kỳ chấn động, trầm lặng một lúc lâu mới nhịn không được nói: "…Chủ nhân, đây chỉ là qua khỏi thảo nguyên của Thủy Nguyên Cốc mà thôi…Vẫn còn dãy núi Thủy Nguyên, sa mạc, biển lớn…"

Duyệt Nhi thiếu chút nữa thì rơi khỏi chiếc giỏ: "Cái gì?!" Nàng hết sức thất vọng, lệ lại vòng quanh mắt,nhưng thế nào cũng không rơi xuống, hiện tại mới sáu tháng nhưng nàng đã thấy như sáu trăm năm vậy…

Cực kỳ buồn bã, Duyệt Nhi bực dọc kéo kéo hai lỗ tai hổ trên tóc mình, tiện tay nắm một quả trái cây ném xuống phát tiết, trước kia nàng luôn vứt những quả khó ăn, lần này thế nhưng lại khác.

Bất quá chỉ một lúc thì bên dưới truyền tới tiếng chí chóe, giống như tiếng khỉ kêu. Tiếng kêu đó càng lúc càng lớn, cũng càng lúc càng nhiều, cuối cùng, khắp trời đâu đâu cũng đều có thể nghe thấy tiếng kêu chứa đầy phẫn nộ đó.

Trong lòng Duyệt Nhi có chút tò mò, liền vội vàng lệnh cho Long Đằng Vương đáp xuống.

Hư Linh Hầu vương biểu cảm hết sức tức giận, lâu rồi nó chưa hề ló đầu ra khỏi hang. Hôm nay vừa mới thò đầu ra ngoài liền bị một quả trái cây từ trên không trung rớt trúng đầu, trực tiếp khiến nó ngã xuống đất, với tư cách là Hư Linh Hầu nhenh nhẹn mẫn tiệp, còn là Hầu vương, vậy mà nó lại bị một quả trái cây nhỏ bé đập ngã, nhếch nhác nằm bò nơi rễ cây! Đây đích thực là khoảnh khắc đáng sỉ nhục nhất trong suốt cuộc đời mấy vạn năm làm khỉ của Hư Linh Hầu vương.

Tất nhiên, cũng tức giận như vậy còn có mấy vạn thuộc hạ của nó đang ở Thủy Nguyên Cốc, tại dãy núi này duy chỉ có Hư Linh hầu chúng nó sinh trưởng, khi ấy một hầu tử (khỉ) bên cạnh Hư Linh Hầu vương két két kêu lên, những con xung quanh cũng trở nên khẩn trương, âm thanh đó nháy mắt lan khắp dãy núi Thủy Nguyên, hầu tử của toàn bộ dãy núi đều bắt đầu kêu , cái gọi là "Nhất hô vạn ứng", chẳng qua cũng chỉ thế này thôi.

Nhưng mà, đã lâu rồi chúng nó cũng không hề náo nhiệt đến như vậy.

Hư Linh Hầu vương trưởng thành rất đẹp, mặc dù so với hầu tử không khác mấy, nhưng đây là vẻ đẹp của hầu tử, bộ lông óng ánh sắc vàng phát sáng lấp lánh, cho thấy địa vị khác biệt của nó. Giờ phút này thấy Long Đằng Vương từ không trung đáp xuống, ngay cả mấy trượng xung quanh cũng bị tia sáng trên thân thể đang hạ xuống của nó chiếu sáng, cho dù là Hư Linh Hầu vương cũng cảm thấy nó rất chi là khí phách, nhưng thế thì sao.

Nó dù gì cũng là vương nơi đất bằng của dãy núi Thủy Nguyên này, lý nào lại sợ nó – vương của không trung chứ?

Đợi khi Long Đằng Vương nhẹ nhàng dùng móng vuốt treo chiếc giỏ lên chạc cây lớn, sau đó khi một cái đầu nhỏ nhắn từ trong giỏ cỏ ló ra, Hư Linh Hầu vương mới hiểu được đối thủ của mình không phải Long Đằng Vương.

Duyệt Nhi hoàn toàn chẳng thấy gì, linh tức lần dò, đáng yêu cười nói: "Một đám khỉ nha, ồn ào không thua gì một đám vịt cả."

Hư Linh Hầu vương thấy dáng vẻ ngọc tuyết đáng yêu của nàng như vậy, lại nói nó như thế, gương mặt khỉ lập tức còn đỏ hơn đít khỉ.

Nó cũng có tôn nghiêm nha, thấy tiểu cô nương xinh đẹp cũng sẽ có lòng tơ tưởng, được chưa?

Nói tới dãy núi Thủy Nguyên, đã rất nhiều rất rất nhiều năm rồi chưa từng có cô nương nào vào trong này, những nàng có năng lực vào Thủy Nguyên Cốc thì sớm đã bị ăn đến xương cốt cũng không còn ở thảo nguyên Thủy Nguyên. Hiện giờ gặp Duyệt Nhi, Hư Linh Hầu vương chỉ cảm thấy trước mắt bừng sáng, im lặng một hồi lâu mới mở miệng, nó vậy mà lại có thể nói tiếng người: "Cô…Cô…nương, vì sao ném ta?"

Duyệt Nhi nghe tiếng nó nói, lập tức cảm thấy cực kỳ hứng thú, gương mặt nhỏ nhắn quay sang nói với Long Đằng Vương đang ở giữa không trung ngơ ngẩn nhìn Mẫu Đơn Nhan không chút nhúc nhích: "Long Đằng, ngươi xem người ta kìa, tiểu hầu tử cũng có thể nói tiếng người, ngươi lại không thể."

Long Đằng đã bị nàng chèn ép đến độ chẳng thèm phát cáu nữa, nghe nói thế cũng chỉ thơm thảo quạt quạt cánh, đôi mắt to bằng cái trống nhỏ vẫn nhìn Mẫu Đơn Nhan không chớp.

Hư Linh hầu vương thấy Duyệt Nhi không để ý tới nó, đành thu hết dũng khí nói: "Cô nương, vì sao lại ném ta?"

Duyệt Nhi chống cằm, nói: "Không cẩn thận."

Hư Linh hầu vương vẫn không có phản ứng gì khác, nhưng thuộc hạ của nó đã phừng phừng nổi giận, lập tức leo lên cây đại thụ chỗ Duyệt Nhi, hình thành thế bao vây bốn mặt, nhe răng múa vuốt, giống như muốn đem Duyệt Nhi đang ngồi trong giỏ kéo xuống ngay lập tức. Dám khi dễ vương của chúng nó hả? Hôm nay cho bọn ngươi táng thân nơi dãy núi Thủy Nguyên này!

Duyệt Nhi nghe thấy tiếng động khác lạ xung quanh, có chút bất mãn: "Đám khỉ các ngươi ỷ đông hiếp ít!"

Con nào con nấy tức thì im lặng dừng lại, không chút động đậy…

Hư Linh hầu vương không khỏi lại len lén nhìn trộm Duyệt Nhi mấy cái, chỉ nói: "….Cô nương, nếu không thì, một mình ta ức hiếp nàng?" Vậy thì đủ công bằng rồi ha.

Duyệt Nhi lắc lư cái đầu, cảm thấy chủ ý này mặc dù không tệ, có điều: "Chi bằng chúng ta hợp tác đi, vừa rồi ta thật sự không cố ý ném trúng ngươi."

Hư Linh hầu vương ngẩn ra, lại nói: "Muốn hợp tác điều gì? Một tiểu cô nương như nàng lấy gì bàn điều kiện với Hư Linh hầu chúng ta?" Mặc dù nó nói cứng là thế, nhưng một chút cũng không có dáng vẻ trên cao nhìn xuống.

Duyệt Nhi trực tiếp từ trong chiếc giỏ nhảy xuống, đứng trước mặt Hư Linh hầu vương.

Bàn tay nhỏ bé xòe ra, bắt đầu ngưng tụ thần lực, trầm tĩnh nhớ lại tâm quyết tạo nước lúc ở suối nguồn Nam Hải. Mấy tháng ở trong Thủy Nguyên Cốc, linh lực của Duyệt Nhi so với trước khi bị tiêu tán càng thâm hậu hơn nhiều, hiện giờ vận dụng cho loại pháp thuật đơn giản này, bất quá chỉ khoảng nửa khắc thì trong lòng bàn tay liền ngưng tụ thành một mặt trăng nhỏ từ dòng nước của đất trời, Duyệt Nhi lại thi pháp để nó ngưng kết lại.

Bàn tay nhỏ nhắn vừa đưa ra, mặt trăng nước liền xuất hiện trước mặt Hư Linh hầu vương.

Dưới ánh nắng mặt trời chói lọi, mặt trăng ngưng thành từ nước ấy phát ra ánh sáng lấp lánh, quả thực rất đẹp.

Hư Linh hầu vương run run đưa tay ra nhận lấy, lúng túng nói: "Nàng….Sao nàng biết ta thích cái này?"

Duyệt Nhi cười hắc hắc, vỗ tay nói: "Hầu tử thích nhất tìm trăng trong nước, hiện giờ đem mặt trăng nước này đặt vào tay ngươi, ngươi thấy sao?"

Hư Linh hầu vương lắc lắc đầu: "Nàng phải chăng đã từng gặp Sở Từ?"

Duyệt Nhi kinh ngạc, không ngờ hầu vương này thế nhưng lại biết Sở Từ, vội nói: "Biết."

Hư Linh hầu vương cẩn thận đánh giá nàng, bất ngờ thấy trên tóc nàng chẳng phải cài sợi lông vũ màu đỏ đấy sao? Khắp đất trời này, ngoại trừ Sở Từ thì còn ai có thể có lông vũ đó? Nó chỉ là một con khỉ, là tộc linh hầu tối cao, nhưng tư duy tính tình so với người bên cạnh cũng không khác: "Rất nhiều năm về trước, ta ở trong núi này gặp được nàng. Nàng cũng có năng lực chế tạo thiên địa linh hỏa từ không trung, có điều chẳng thể hóa thành mặt trăng nước tặng ta mà thôi. Năng lực hai người các nàng tương tự nhau, nên ta đoán hai người liệu có phải đã từng gặp nhau."

Duyệt Nhi gật gật đầu: "Sở Từ là bằng hữu tốt của ta." Cô hổ nhỏ Duyệt Nhi hoàn toàn không biết Sở Từ khi được Hư Linh hầu vương nhắc đến gọi là "nàng"1

1Chú thích một tẹo: (có lẽ bà con ai biết học qua tiếng Trung đều biết) từ (anh, hắn) và (cô, nàng) phát âm giống nhau. Hư Linh hầu vương gọi Sở Từ là , nhưng do phát âm tương tự nên Duyệt Nhi không biết giới tính của Sở Từ nhà ta đã bị thay đổi.

Hư Linh hầu vương ngây ngẩn cầm mặt trăng nước: "Sở Từ nàng thật sự rất đẹp, là người đẹp nhất mà ta từng gặp…"

Tiểu Sát khinh thường nói: "Con hầu tử này lẽ nào nhìn trúng Sở Từ Ma quân rồi?" Duyệt Nhi mơ mơ hồ hồ nắm ý, lập tức hưng trí bừng bừng: "Hầu tử, ngươi yêu thầm Sở Từ?"

Hư Linh hầu vương không ngờ Duyệt Nhi lại thẳng thắn đến thế, lúng ta lúng túng mới nói: "Hư Linh hầu vương chúng ta cả đời cũng chẳng có hi vọng biến thành người. Mặc dù có thể nói, nhưng mà…Ai lại có thể thích một con khỉ chứ?"

Duyệt Nhi không đồng ý lắc lắc đầu: "Ngươi đừng nói thế, nếu như hắn thích ngươi, tất nhiên sẽ không bận tâm ngươi là gì. Mặc Ly cũng không để bụng ta chỉ là một con hổ."

Hư Linh hầu vương nhìn dáng vẻ thuần lương ngây thơ của Duyệt Nhi, thật sự không ngờ nàng lại nói như vậy, xin thưa tiểu cô nương, cô hiện tại là hình người, không phải sao?

Duyệt Nhi sao hiểu được băn khoăn trong lòng nó, chỉ nói: "Ngươi liệu có muốn ra ngoài gặp Sở Từ? Nếu như ngươi muốn thì theo ta."

Hư Linh hầu vương vội vàng cuống quít gật đầu, vốn đã cực kỳ yêu thích mảnh trăng nước trong tay, giờ theo nàng còn có thể ra ngoài gặp Sở Từ, cho dù là gặp thoáng qua thôi cũng tốt hơn là cứ ở tại dãy núi Thủy Nguyên kéo dài vô tận này mà tưởng niệm.

Vu Sơn nhìn ảo cảnh trước mắt, không muốn cũng phải thừa nhận vận khí của tiểu cô nương này không phải tốt bình thường, trước thu phục Long Đằng vương, hiện giờ còn lôi kéo được Hư Linh hầu vương, dường như nàng ấy mỗi lần đều có thể gặp hung hóa lành. Quả thực là người không tầm thường.

Nháy mắt trái tim lão vỡ vụn, vì Hư Linh hầu vương đã chạy lên trên cái cây nhỏ mà y gia tăng kết giới đó, mới hai ba cái liền hái mất Cố Nguyên Quả duy nhất của lão.

Duyệt Nhi nhận Cố Nguyên Quả, "a" một tiếng cắn một miếng, gật đầu nói: "Cũng được."

Hư Linh hầu vương đứng bên cạnh Duyệt Nhi, hiện giờ muốn ra khỏi dãy núi này, tuyệt nhiên cũng không có trở ngại gì.

Duyệt Nhi chậm rãi bước đi, dọc đường không ngừng có dã thú nhường đường, cảm giác đó đích thực rất lạ, khó mà miêu tả.

Sát Na có chút không hiểu: "Chủ nhân, người muốn nhanh ra khỏi Thủy Nguyên Cốc, không phải đi ngược lại mục đích ban đầu người vào Thủy Nguyên Cốc sao?" Chẳng phải chủ nhân vào để tôi luyện à?

Duyệt Nhi ăn xong quả, phủi phủi tay mới nói: "Nếu như Mặc Ly đã để ta vào Thủy Nguyên Cốc này, đương nhiên không hi vọng ta bị thương. Hiện giờ mắt ta không nhìn thấy, vạn vật trong Thủy Nguyên Cốc này cũng kỳ kỳ quái quái, nếu như chậm rãi bước từng bước một gian khổ đi đến suối nguồn linh lực thiên địa ở nơi sâu nhất của Thủy Nguyên Cốc ấy, giả tỷ ta không chết cũng sẽ phí mất mấy chục năm rồi."

Tiểu Sát nửa hiểu nửa không, thì ra chủ nhân muốn tiết kiệm thời gian? Vì vậy mới liên tục dùng một phương pháp, bắt giặc bắt tướng?

Duyệt Nhi nằm trên chiếc giỏ bên dưới móng vuốt của Long Đằng vương, đưa tay quơ quơ trước mắt mình, cái gì cũng không thấy.

Một lúc lâu, giọng nói mềm mại ngọt ngào mới truyền tới bên trong ý thức Tiểu Sát:"Ta nhớ Mặc Ly, vì vậy không trải qua nổi sự giày vò lúc thanh tỉnh của những ngày đêm này, chi bằng, bằng tốc độ nhanh nhất đến suối nguồn của linh lực, ép bản thân trầm tu, như vậy cũng có thể trở nên mạnh mẽ. Ta muốn đứng bên cạnh Mặc Ly, không cho phép bản thân yếu đuối nữa."

Vì sợ nhớ nhung, cho nên không mở kết giới nhìn cô bé yêu thương trong lòng, cưỡng chế bản thân trầm tu.

Vì sợ nhớ nhung, cho nên suốt quãng đường chỉ muốn dùng biện pháp nhanh nhất để đi đến điểm cuối, chọn lựa trầm tu.

Tức Mặc Ly vì thành toàn tâm nguyện của Duyệt Nhi, cam nguyện buông tay để nàng ra ngoài tôi luyện, mà Duyệt Nhi, để đứng bên cạnh Tức Mặc Ly, cam nguyện thoát khỏi vòng ôm ấm áp dịu dàng của y.

Vu Sơn tắt ảo cảnh, lắc lắc đầu, thở dài một tiếng, tiểu cô nương này và Tôn thượng đều giống nhau. Cái gọi là ái tình chẳng qua chính là như vậy.

87. Chương 87: Quy Vương Quá Hải

Duyệt Nhi phát hiện một vấn đề hết sức nghiêm trọng.

Lần trước khi nàng và Hư Linh hầu vương đi trong tùng lâm dày đặc rậm rạp, bất cẩn đạp phải thứ gì đó mềm mềm dài dài, vì mắt không nhìn thấy, cho nên các giác quan khác của nàng càng trở nên linh mẫn. Sau khi biết mình đã đạp phải cái gì, Duyệt Nhi dứt khoát...sợ đến khóc rống lên, khiến trái tim của những kẻ đang ở hiện trường: một viên châu, một mảnh tử ngọc, một con khỉ, còn có một con rồng đều bị tiếng

khóc làm tan vỡ, cũng khóc đến độ hủy hoại trái tim của Vu Sơn đại nhân vẫn luôn ở trước Thủy Nguyên Điện chăm chú quan sát.

Vu Sơn và Vân Vũ không biết làm sao, cô nhóc này vốn là cần được cúng bái, nhưng Tôn thượng lại nói cần tạo cho nàng một sự rèn luyện thích hợp, ai ya, đạp phải một con trùng cũng có gì đâu chứ? Hai người đưa mắt nhìn nhau, toát mồ hôi lạnh.

Vẫn là Long Đằng Vương khá thông minh, thấy Duyệt Nhi khóc đến như vậy, móng vuốt liền lấy chiếc giỏ nhỏ treo trên cây để Duyệt Nhi trèo qua, Duyệt Nhi nước mắt mịt mờ bắt đầu bò lên. Trừ lúc tắm rửa, còn thì nàng không hề từ trên chiếc giỏ bước xuống nữa.

Hư Linh hầu vương hiện giờ đang đứng trên lưng Long Đằng Vương, giữ chặt sợi râu rồng bởi vì tốc độ bay quá nhanh của Long Đằng Vương mà phất ra sau, nó lần đầu tiên ở giữa không trung đó nha, cực kỳ căng thẳng.

Linh thức Duyệt Nhi thăm dò thấy dáng vẻ hiện tại của nó, suýt nữa thì bật cười thành tiếng: "Tiểu hầu, đừng lo lắng."

Hư linh hầu vương âm thầm trợn mắt khinh thường, đừng căng thẳng, vậy cô đến thử mà xem? Đây cũng không phải trên cành cây.

Duyệt Nhi đưa trái cây qua cho nó: "Ăn đi, không sợ." Mặt Hư linh hầu vương tức thì đỏ lựng giống như mông nó, sắp trích ra máu. Chịu thôi, nó đang ở thời kỳ tư xuân mà, nó cẩn thận đánh giá dáng vẻ Duyệt Nhi một lượt, trong lòng bình phẩm một phen.

Mặc dù Duyệt Nhi không được mỹ mạo như Sở Từ, nhưng phấn điêu ngọc mài, ngũ quan tinh xảo, tựa như một búp bê bằng sứ, đôi mắt to tròn long lanh nước, quả thực rất đáng yêu, thoạt nhìn vừa thiện lương vừa ngoan ngoãn.

Con khỉ nhỏ đưa tay nhận trái cây, cắn một miếng, thật đúng nha, ngoại trừ Sở Từ, Duyệt Nhi làm vương hậu của Hư linh hầu vương nó là không sai chút nào, đáng tiếc, nó là một con khỉ.

Duyệt Nhi nào biết hầu tử này đang nghĩ nhiều như vậy, chỉ tựa cằm vào bên trên chiếc giỏ, thừ người.

Cũng có thể dùng loại phát ngốc này như một hình thức trầm tu, Duyệt Nhi từ khi bị lôi điện của Thần kiếp đánh suốt bảy bảy bốn mươi chín ngày thì ngộ tính tăng nhanh, linh mạch toàn thông, ngay cả nàng cũng có chút kỳ lạ khi bản thân sao tiến xa được đến thế. Ngay lúc ngủ cũng có thể trở thành trầm tu, lần trước chẳng qua trong tình huống không biết gì mà trầm tu suốt ba mươi năm, sau đó thế nhưng lại có năng lực đấu một trận với Doanh Châu Ôn Do. Nói thật thì trái tim hổ bé nhỏ của Duyệt Nhi cũng bị dọa sợ giật thót.

Khi Duyệt Nhi nghe thấy tiếng sóng biển cuộn trào ào ào cùng với vị mặn phía xa xa thì đã là tám tháng sau đó, Thủy Nguyên tùng lâm so với thảo nguyên càng bao la rộng lớn hơn. May mà Long Đằng Vương sức mạnh vô địch, nhẫn nhục chịu khó, ăn thì ít làm thì nhiều, bằng không dựa vào bước chân nhỏ xíu của Duyệt Nhi, nói không chừng thật sự sẽ giống như Tức Mặc Ly nói với nàng, hai trăm năm, đợi sẽ không đợi.

Duyệt Nhi bình tĩnh ngồi trên chiếc giỏ nhỏ, bình tĩnh đợi Long Đằng Vương như thường ngày sải rộng cánh bay hơn trăm dặm.

Đợi đợi rất lâu, Duyệt Nhi phát hiện có gì đó không đúng: "Tiểu Long? Sao không di chuyển?"

Long Đằng Vương lắc lắc đầu, đáng tiếc nó không nói được.

Tiểu Sát cuối cùng có thể vào thời điểm then chốt xuất hiện, suối nguồn linh lực thiên địa không có nắp đậy, trước đây nó nói cái gì mà cần ủ mấy năm, hiện giờ muốn nói bao nhiêu thì nói bấy nhiêu, không sợ năng lượng không đủ: "Phi thú không sang được Thủy Nguyên thâm hải."

Thâm hải: biển sâu

Sét giữa trời quang.

Duyệt Nhi bị chấn động đến đờ người, một lúc lâu sau mới nói: "....Cấm chế ai bày ra, thật đáng ghét."

Vu Sơn và Vân Vũ vừa mới mở ra ảo cảnh, lập tức nghe được câu này của Duyệt Nhi, tức thì trên đầu chảy mồ hôi lạnh…Đây là quy củ của Thủy Nguyên Cốc, không phải do họ đặt ra đâu.

Đám phi thú bay theo trên không trung con nào con nấy đều giống như động tình, kêu lên ầm ĩ.

Mặc dù nghe không hiểu chúng nó nói gì, nhưng từ tiếng kêu khát khao của chúng nó vẫn có thể đoán được chúng nó muốn hướng tới bên kia đại dương.

Hư Linh hầu vương nắm sợi râu rồng trên lưng Long Đằng Vương rung rung, hiện giờ nhìn thấy thời cơ đã tới, vội nói: "Duyệt Nhi cô nương, chi bằng chúng ta đi xuống, để đám linh thú trong nước chở chúng ta qua biển, được không?" Mặc dù nó cũng sợ biển, nhưng mà…chung quy so với ở trên không trung vẫn đỡ hơn.

Duyệt Nhi mặc dù đối với biển sâu có chút sợ hãi, nhưng cũng không thể không đồng ý với đề xuất này, lệnh cho Long Đằng vương hạ xuống.

Long Đằng vương chỉ đáp xuống cách bãi biển không xa liền dừng lại.

Duyệt Nhi vẫn ngồi trên chiếc giỏ nhỏ, tiện tay chọn đại một quả trái cây đưa lên miệng cắn.

Đến khi cảm thấy đám hải thú vây xem đã không thiếu mới đứng dậy cười nói: "Kêu lão đại nơi này của các ngươi tới gặp ta."

Hải thú hết sức khinh thường, một trai nữ diêm dúa nói: "Đã lâu chưa từng có người tiến vào đây, thế nhưng lại là một đứa trẻ, mặc dù so với hồng y nam tử mấy vạn năm trước so ra kém một chút nhưng vẫn dễ nhìn. Không ngờ khẩu khí lại lớn như vậy, đến đây đến đây, để trai tỷ tỷ ngươi từ từ ăn ngươi, cũng tránh cho ngươi đến câu dẫn Quy vương tuấn tú vô song nhà chúng ta."

Duyệt Nhi có chút nghi hoặc: "Quy vương? Trong biển không phải Rồng là lớn nhất sao?" Thất vọng thiệt nha, nàng vốn còn định dùng Mẫu Đơn Nhan đặng dễ dàng chế ngự.

Trai nữ giễu cợt một tiếng: "Quy vương chính là người vĩ đại nhất ở đây của chúng ta, đến phiên một tiểu cô nương như ngươi chất vấn sao?"

Ý cười trên mặt Duyệt Nhi thu lại, có chút mệt mỏi, nhớ tới lời thoại trong thoại bản liền nói: "Nhà ngươi đường đường là Quy vương lại co đầu rụt cổ không dám đến gặp ta, chẳng lẽ sợ ta nên trốn mất rồi sao?" Nàng mới không thèm nói ba lời vô nghĩa với trai nữ này.

Lời này vừa dứt, không chỉ trai nữ, ngay cả đám hải thú vây xem trên bờ biển cũng lửa giận phừng phừng.

Đang lúc chuẩn bị xông lên, Duyệt Nhi có chút mất kiên nhẫn bặm bặm môi, tốt lắm, thủ hạ của Hư linh hầu vương cũng như vậy, chủ chưa động mà đã lao tới trước. Bàn tay nhỏ nhắn cầm Mẫu Đơn Nhan, chuẩn bị nghênh chiến.

Không ngờ lúc này một giọng nói sắc bén thanh mảnh lại truyền đến: "Tiểu cô nương, tìm ta có việc gì?"

Quy vương đúng là quy vương, tu vi không thấp, sớm đã nghe nói có một tiểu cô nương từ Thủy Nguyên thảo nguyên một đường bình yên vô sự qua được Thủy Nguyên tùng lâm, đang đi đến lãnh địa của mình. Từ hai ngày trước y đã từ dưới biển sâu bơi đến, tiểu cô nương như vậy nhất định không đơn giản.

Nhưng vừa gặp Duyệt Nhi, y vẫn sững sờ một lát, tiểu cô nương này ngay cả giọng nói cũng mềm mại ngọt ngào đến thế, nhìn qua cho thấy chưa từng trải thế sự, cũng không giống mấy người trước kia thủ đoạn ngoan độc, tiểu cô nương nhỏ bé yếu ớt như vậy, sao lại đến đây? Nghĩ thế cũng không khỏi có chút khinh thường.

Duyệt Nhi nghe câu này xong thì thấy đám hải thú chung quanh nhao nhao hành lễ bái kiến, liền biết giọng nói sắc bén thanh mảnh này chính là tiếng của Quy vương, lập tức trong lòng âm thầm vui mừng, nói: "Cảm phiền ngươi chở chúng ta qua biển, được không?"

Quy vương nhất thời nghẹn lời, lời nói ngoan độc chuẩn bị sẵn bị ngữ khí thương lượng này đánh rớt vào trong bụng, một lúc sau mới nói: "Tiểu cô nương, ta cũng không phải dễ nói chuyện như Long Đằng Vương hay Hư Linh hầu vương. Trước không đề cập tới cô một đường may mắn đến đây như thế nào, nghĩ muốn qua Thủy Nguyên thâm hải, ta khuyên cô vẫn là trở về đi, tu luyện thêm mấy ngàn năm nữa!"

Duyệt Nhi không phục: "Ta mới không phải gặp may, ngươi nếu như không phục, có thể giao chiến với ta một trận."

Nàng từ trước đến giờ cũng không phải gặp may như mấy người kia nói, nàng cũng có nỗ lực, nhưng vì sao những người khác đều không nhìn thấy?

Chuyện này cũng không thể trách người ta, chỉ là nỗ lực của Duyệt Nhi trong mắt người khác đều không tính là nỗ lực mà thôi. Chẳng bao lâu trước đây, ngay cả Sở Từ xinh đẹp tuyệt diễm vào trong này cũng đã chịu không ít khổ sở, hao tốn hết chín mươi chín năm mới ra ngoài được, cũng bởi vì thân phận khác biệt ấy của y được truyền ra, mọi người ít nhiều có chút kiêng kỵ, mới bớt đi không ít gian khổ. Nếu là người khác, ở cửa vào Thủy nguyên thảo nguyên đã bị ăn đến xương cốt không còn rồi.

Cho nên nói, nỗ lực này của Duyệt Nhi trong mắt bọn họ không tính là gì cả, chỉ là bản thân nàng không biết đấy thôi.

Quy vương tất nhiên cũng là kẻ thông minh, ở nơi hải vực này xưng bá đã lâu, tuyệt đối sẽ không dễ dàng khúm núm với một tiểu cô nương, còn không ngại khổ cực chở nàng ta qua biển? Y khinh thường nhìn Long Đằng Vương mặc dù ngoan ngoãn đứng cạnh Duyệt Nhi nhưng khắp người tràn đầy phòng bị, nói: "Ta đường đường là Quy vương mười mấy vạn tuổi, bắt nạt một tiểu cô nương mới mấy trăm tuổi, nói ra chẳng phải là đánh mất mặt mũi của Thủy Nguyên thâm hải sao?"

Thực ra chẳng qua là Vu Sơn đại nhân đã phân phó y không được trêu chọc tiểu cô nương này mà thôi, nếu không y sớm đã lao đến, trong lòng y đối với thực lực của tiểu cô nương này cũng hết sức hiếu kỳ.

Ý định của Quy vương chẳng qua là chọc giận Duyệt Nhi, để nàng ra tay trước, như vậy cho dù tiểu cô nương này có gặp bất trắc, Vu Sơn đại nhân cũng không thể trách phạt.

Vốn cho rằng Duyệt Nhi sẽ lập tức rút vũ khí cùng y đại chiến ba trăm hiệp, tiếc rằng hai lỗ tai Duyệt Nhi cong cong, cười đến là sáng lạn: "Ngươi không chở ta qua?"

Vừa dứt lời, tay trái nàng đã xòe ra trước mặt, bất quá một lúc, một đốm lửa trắng trong suốt nho nhỏ lập tức nhảy múa trong lòng bàn tay nàng. Gương mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi đỏ bừng, nói: "Không chở ta qua biển, Thủy Nguyên thâm hải của các ngươi một tháng sau sẽ trở nên khô cạn rồi…"

Quy vương kinh hãi: "Cô là người phương nào! Thế nhưng lại có thể tạo lửa từ hư không!" Y đột ngột nhớ tới từ khi Thủy Nguyên Cốc rơi xuống Ma giới, có thể tìm được Thủy Nguyên Cốc đồng thời ra ngoài chỉ có duy nhất một người, chính là kẻ gọi là hỏa phượng Sở Từ kia. Sở Từ có thân phận đó, mà tiểu cô nương này, từ trong hư không tạo ra lửa, là người phương nào?!

Duyệt Nhi có chút khó hiểu vì sao y lại phản ứng dữ dội đến thế, tay trái cũng bắt đầu xòe ra, ngưng tụ linh lực mặc niệm tâm quyết, bất quá chỉ một lúc sau, trên tay trái liền ngưng tụ một cột nước sáng lóng lánh: "Có gì mà ngạc nhiên đến vậy chứ? Ta còn có thể tạo nước. A, Chỉ Thủy ca ca nói, đây gọi là thiên địa hoạt thủy. Giống như nguồn nước của đại dương. Nếu như ngươi đồng ý chở ta đi, ta liền cho ngươi mười dặm hoạt thủy, ngươi thấy sao?"

Hoạt thủy: nước chảy (không bị tù đọng)

Quy vương đã kinh ngạc đến mức không nói nên lời, tạo nước chế lửa, người có chút tu vi đều có năng lực này, có điều đều cần có vật thể làm gốc. Quyết không giống tiểu cô nương này tiện tay liền tạo ra, không những vậy còn là thiên địa linh hỏa và thiên địa hoạt thủy!

Mặc dù Thủy Nguyên thâm hải cuồn cuộn mênh mông không bến bờ, nhưng bị thiên địa linh hỏa này thiêu đốt suốt một tháng, nhất định cũng sẽ cạn khô. Y nuốt nuốt nước bọt, lại nhìn thiên địa hoạt thủy trong bàn tay trái của Duyệt Nhi, nhất thời có cảm giác không chân thực, vội vàng thấp giọng nói: "Thủy Nguyên Cốc hiện giờ không phải vẫn đang trôi nổi ở Ma giới sao? Lẽ nào đã trở lại Thần giới rồi? Tiểu cô nương sao lại…"

Thuộc hạ bên cạnh vội vàng nói: "Vương, đích thực vẫn ở tại Ma vực, tiểu cô nương này…có đôi phần kỳ quái, mấy ngày trước ở phía Thủy Nguyên thảo nguyên có tin đồn, nói trên tay tiểu cô nương này giữ…" Y cũng không dám nói ra từ đó.

Quy vương đang nghe đến đoạn then chốt, không nhịn được, quát: "Giữ cái gì?"

Thủ hạ bị tiếng quát này dọa sợ giật thót, đáp: "Thượng cổ thần khí…Huyễn Oanh lưu ly trượng!" Nói rồi cũng không dám nhìn sắc mặt Quy vương, tiếp tục nói: "Vu Sơn đại nhân không phải đã căn dặn không thể tổn thương tiểu cô nương này…Nàng có thể không chút trở ngại đến được bờ biển, khẳng định là có chút lai lịch, nàng còn có thể tạo thiên địa hoạt thủy, nếu như chúng ta chở nàng qua biển, cũng sẽ thu được đôi chút lợi lộc? Thủy Nguyên thâm hải từ khi không còn ở Thần giới…nguồn nước cũng…"

Quy vương phiền não phất phất tay bảo y lui xuống, trong lòng đã có quyết định.

Người có Thượng cổ thần khí, khẳng định có thân phận, mặc dù y hiện giờ đánh bại nàng, tương lai nếu như đắc tội với ai, nhất định chết không có chỗ chôn thây. Ngay cả Vu Sơn đại nhân cũng đã dặn dò không được tổn hại nàng, nàng lại có thể tạo ra hoạt thủy. Ai nấy đều biết nên chọn lựa thế nào.

Nhằm giữ thể diện, y quyết định vẫn là tìm một cái cớ: "Vu Sơn đại nhân từng phân phó, không được khó dễ cô nương, hiện tại cô đã đồng ý dùng hoạt thủy để trao đổi, vậy ta chở cô một lần cũng có sao đâu?"

Duyệt Nhi hoàn toàn không biết Vu Sơn đại nhân là ai, nghe thấy Quy vương lề mà lề mề do dự không quyết này đồng ý chở nàng qua biển, trong lòng mừng rỡ, cười nói: "Được."

Dứt lời liền vội vàng chạy trở lại bên trên chiếc giỏ nhỏ, Long Đằng Vương cực kỳ nhạy bén, vừa mới nhìn Mẫu Đơn Nhan, hiện tại tâm mãn ý túc, lập tức dùng móng vuốt nâng chiếc giỏ nhỏ đặt lên lưng Quy vương.

Quy vương nhẫn nhịn vì trách nhiệm, cũng không biết bao nhiêu vạn năm qua không hề bị ai cưỡi trên lưng, chỉ đành trầm mặc không lên tiếng.

Linh thức Duyệt Nhi thăm dò, lại hỏi: "Ngươi vì sao không biến lớn?"

Giọng nói Quy vương mang theo buồn bực: "Lớn cỡ này, một tiểu cô nương cưỡi ta cũng đủ dư rồi."

"Sao đủ?" Còn có chúng nó mà!" Bàn tay nhỏ bé của Duyệt Nhi chỉ về phía đám phi thú đang lao nhao bất an phía bên kia, trên gương mặt nhỏ nhắn đều là nét hiển nhiên: "Nếu như chỉ có một mình ta, ta tiện tay bắt một trai nữ cũng có thể chở ta qua biển rồi, há còn gọi ngươi đến?"

Quy vương:….Không thể nhịn được nữa.

Vẫn cứ phải tiếp tục nhịn.

Y chậm rãi dùng linh lực, một lúc sau, chỉ nghe 'ào' một tiếng, nước biển chung quanh toàn bộ bị dồn về một phía, hóa thành sóng biển cuộn trào va đập vào mai rùa.

Chỉ thấy Quy vương nhỏ bé mới vừa rồi đã trở nên hết sức to lớn, mai rùa lớn đến độ bao phủ khắp hải vực mấy trăm dặm. Dù đã dõi mắt nhìn về phía xa cũng không thấy được điểm cuối. Nếu ở phàm gian, hẳn sẽ có người cho rằng Quy vương này chính là một khoảng hải vực.

Linh thức Duyệt Nhi dò xét, mãn nguyện gật gật đầu, bàn tay nhỏ bé phất lên, đám điểu thú trên không trung lập tức đồng loạt vụt tới bên bờ biển, an ổn đứng trên mai rùa.

Duyệt Nhi ném Mẫu Đơn nhan trong tay, đứng giữa đám thú, cười tươi như hoa.

Cảnh tượng oanh động nhất từ trước tới nay trong lịch sử Thủy Nguyên Cốc đã xuất hiện…

Quy vương ngạo mạn nhất Thủy Nguyên thâm hải thồ trên trăm con phi thú, dùng tốc độ cực kỳ nhanh hướng phía sa mạc Thủy Nguyên mà đi.

Vu Sơn quan sát Duyệt Nhi đã ngủ say trong chiếc giỏ nhỏ, trên mặt là nét tán thưởng không hề che giấu, cười nói: "Thanh khiết đơn giản nhất thế gian mới có thể như vậy."

Vân Vũ cũng không khỏi gật đầu: "Đe dọa dụ dỗ, không chút lươn lẹo khoa trương, nghĩ thấy thế giới của nàng ấy cũng cực kỳ giản đơn mới có thể khiến mọi thứ xung quanh trở nên đơn giản như vậy. Nhưng mà phải nói, may mà tiểu cô nương này vì đạp trúng một con trùng, bằng không dẫn theo đám phi thú kia, ngoài ra còn dắt theo hơn vạn linh thú ở Thủy Nguyên tùng lâm, đoán chừng là Quy vương cũng phải chìm xuống."

Vu Sơn gật đầu: "Con trùng này cũng coi như là sự rèn luyện "thích hợp" đi, Tôn thượng nếu như biết được, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào. Có điều Tôn thượng đã cưỡng chế bản thân trầm tu rồi, Cửu Kiếm đại nhân cũng đã truyền tin đến hỏi thăm tình hình của tiểu cô nương... Cuối cùng vẫn là không an tâm mà!"

"Ài, Tôn thượng quả thật coi nàng như bảo bối..." Vân Vũ thở dài một tiếng, tiểu cô nương này, sao lại may mắn đến thế.

88. Chương 88: Tiểu Ái Đồ, Vi Sư Đến Rồi (1)

Duyệt Nhi quay lại bên trên chiếc giỏ, cảm nhận lần cuối cái nóng điên người của sa mạc Thủy Nguyên, nếu không phải có trên trăm con phi điểu ở trên không trung che cho nàng, còn không ngừng quạt hai cánh thì trong suốt bảy tháng vừa qua, Duyệt Nhi nghĩ bản thân nhất định sẽ bị phơi nắng mà nóng đến chết ở sa mạc Thủy Nguyên. Nếu là bên ngoài Thủy Nguyên Cốc, người có tu vi pháp thuật sẽ không sợ nóng bức hay giá lạnh, nhưng trong sa mạc Thủy Nguyên này, Duyệt Nhi đã vận dụng linh lực tu vi toàn thân mà vẫn không chịu nổi hơi nóng kỳ lạ ấy.

Giống như nước đại dương chẳng thể kháng cự nổi thiên địa linh hỏa, thế gian cũng không có sự vật nào không gì chống lại nổi, thiên địa công bình, chính là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Hư Linh hầu vương đã bị bảy tháng này giày vò đến độ bộ lông óng ánh sắc vàng trên người cũng bị thiêu rụi, buồn khổ nói: "Ta còn trông mong lão rùa già đó khi chở chúng ta qua biển sẽ đi chậm một chút, như vậy cũng có thể nán lại nơi biển cả mát mẻ lâu lâu."

Tiểu Sát vốn cho rằng dựa vào năng lực tinh thông kim cổ, trên thông thiên văn dưới tường địa lý cùng việc có thể nói chuyện của nó thì đã thành công trong việc đánh bại viên châu ngu ngốc kia, ai dè nửa đường lại nhảy ra một Hư Linh hầu vương, con khỉ này vậy mà không những có thể nói chuyện còn hiểu được một vài điều, những tháng ngày vượt qua biển sâu và sa mạc Thủy Nguyên này, lực chú ý của chủ nhân đã hoàn toàn bị nó cướp mất rồi.

Thấy Hư Linh hầu vương lại mở miệng nói chuyện với chủ nhân, nó vội vàng cướp lời: "Chúng ta đã ở trên biển rộng Thủy Nguyên ước chừng hơn năm tháng, lẽ nào còn muốn ở đó phát ngốc đến hết đời luôn à?" Con khỉ lòe lẹt đáng chết này, chẳng phải là muốn ra ngoài gặp Sở Từ à?

Hư Linh hầu vương cũng chỉ là một hầu tử trung thực chất phác, bằng không cũng sẽ chẳng bị Duyệt Nhi dễ dàng mua chuộc, thấy Tiểu Sát phản bác nó như vậy, nhất thời lúng túng, không bác lại được. Kỳ thực nha, không ra ngoài gặp Sở Từ cũng không sao, có Duyệt Nhi tiểu cô nương cũng được rồi.

Duyệt nhi không có tâm trạng đi quản hai đứa chúng nó ầm ĩ, nàng ngưng thần cảm nhận một phen, nhưng không mảy may cảm giác được linh lực ở đây và những nơi khác của Thủy Nguyên Cốc có gì khác nhau.

Tiểu Sát không phải đã nói qua khỏi thảo nguyên Thủy Nguyên, tùng lâm, biển rộng, sa mạc thì sẽ đến suối nguồn của linh lực thiên địa sao? Sao mà nàng một chút cũng không cảm nhận được?

Lúc này, xa xa truyền đến một giọng nói trầm mạnh cổ xưa: "Duyệt Nhi cô nương, hoan nghênh đến Thủy Nguyên điện."

Duyệt Nhi thoáng chốc kích động đến độ mắt long lanh lệ, đã rất rất lâu rồi không có người bình thường nào nói chuyện với nàng, hai năm đó nha, Tiểu Sát và Hư Linh hầu vương tuyệt đối không bao hàm trong định nghĩa " con người" của Duyệt Nhi. Chỉ là, nàng bỗng dưng nhớ tới một khả năng, trong lòng khẩn trương, hai giọt lệ ầng ậng trong mắt nhanh chóng rơi xuống, giọng nói mềm mại ngọt ngào mang theo ủy khuất thất vọng: "Xin hỏi, liệu có phải ta lạc đường, ta muốn tìm suối nguồn linh lực, sao mà lại đến bên trong Thủy Nguyên điện?"

Liệu có khi nào nàng lại lần nữa đi một vòng a! Nghĩ tới khả năng này, hai lỗ tai nhỏ của Dyệt Nhi ủ rũ cụp xuống đến mức chẳng thể rũ xuống hơn được nữa.

Vân Vũ xuyên qua ảo cảnh thấy Duyệt Nhi chực khóc, vội nói: "Duyệt Nhi cô nương, đừng vội. Cô nương không đi nhầm, suối nguồn linh lực bị phong ấn ở một nơi, cần phải thông qua Thủy Nguyên điện của chúng ta để đến đó."

Trái tim cô hổ nhỏ của Duyệt Nhi thả lỏng, nghĩ nghĩ nói: "Vậy hiện giờ đưa ta đến đó được không?"

Vu Sơn bất đắc dĩ nói: "Duyệt Nhi cô nương, trước tiên xin hãy đến thượng điện."

Duyệt Nhi rung rung chiếc giỏ nhỏ, Long Đằng vương hiểu ý, vỗ cánh liền đưa Duyệt Nhi hướng Thủy Nguyên điện sừng sững ở vị trí cao nhất phía xa mà bay.

Đến Thủy Nguyên điện, Duyệt Nhi có chút lo âu: "Long Đằng, liệu ngươi có thể, khụ khụ, có thể giống như Quy vương thu nhỏ cơ thể." Thân hình cao lớn như Long Đằng vương đi vào bên trong điện không tốt lắm a.

Móng vuốt Long Đằng vương móc chiếc giỏ nhỏ, nhẹ nhàng đặt lên trên một mái hiên trong điện, sau đó đập cánh dừng giữa không trung, lấy hành động thực tế trả lời vấn đề của Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi bất đắc dĩ đứng dậy, nhún người nhảy lên đứng trên nền đất. Hai người Vu Sơn và Vân Vũ ở phía trước nhìn thấy mà sợ thót tim, nếu như trong ảo cảnh hai người họ còn có thể lạnh nhạt một chút thì hiện giờ tiểu cô nương đã ở ngay trước mắt, thấy dáng vẻ nàng mong manh dễ vỡ như búp bê bằng sứ, thật sự sợ nàng nhảy lên rồi té ngã, mạng của hai người họ chẳng đền nổi đâu a.

Thấy nàng đã đứng vững, nhìn gần mới phát hiện nàng thế nhưng so với trong ảo cảnh còn nhỏ nhắn hơn vài phần, Vu Sơn cười nói: "Duyệt Nhi cô nương, có muốn vào trong chủ điện nghỉ ngơi một lúc?"

Duyệt Nhi lắc lắc đầu.

Vu Sơn thấy nàng rầu rĩ, đành nói: "Thực ra chỉ cần qua bốn khu vực này thì có thể đến Thủy Nguyên Cốc, Duyệt Nhi cô nương, hiện linh lực cô nương đã rất dồi dào, nếu như không muốn vào bên trong suối nguồn linh lực, bây giờ rời khỏi đây cũng không phải là không thể."

Đôi mắt to tròn trong veo tựa lưu ly của Duyệt Nhi sáng ngời, vui vẻ nói: "Hiện giờ liền có thể ra ngoài?" Nàng rất nhớ rất nhớ Tức Mặc Ly.

Vu Sơn gật đầu: "Đúng. Không biết Duyệt Nhi cô nương lựa chọn thế nào?"

Thấy biểu cảm vui mừng của Duyệt Nhi, Vu Sơn và Vân Vũ thở phào một hơi, nếu vị tiểu tổ tông này bây giờ có thể ra ngoài, bọn họ sẽ nhẹ nhõm lắm. Chẳng ngờ Duyệt Nhi lại lắc lắc đầu: "Ta muốn đi tới suối nguồn linh lực trầm tu."

Hai người họ có chút ngạc nhiên, đưa mắt nhìn nhau, Vu Sơn đành nói: "Vậy Duyệt Nhi cô nương hãy theo ta."

Duyệt Nhi kéo kéo chiếc váy yếm tụ lưu tiên màu phấn hồng của mình, do dự một lúc lâu mới thấp giọng nói: "Đợi chút, ta, liệu ta có thể tắm rửa trước không?"

Vu Sơn, Vân Vũ: ….

Đợi khi Duyệt Nhi cuối cùng đã đến được suối nguồn linh lực, trái tim cô hổ nhỏ Duyệt Nhi hết sức kinh ngạc.

Cái gọi là suối nguồn linh lực thiên địa thế nhưng lại là nơi linh lực dày đặc ngưng kết thành dạng sương mù, bàn tay nhỏ bé của Duyệt Nhi đưa ra thì có thể bắt lấy. Thật không thể ngờ mà, luồng linh lực bình thường các nàng đánh ra chính là sử dụng pháp thuật biến nó thành đòn tấn công có hình có dạng. Trong trạng thái tự nhiên, linh lực giống như không khí, căn bản không thể ngưng tụ thành dạng sương. Nếu như khi linh lực phân tán có thể giống như một làn sương mỏng tản ra thì đó đã là tu vi hết sức thâm hậu rồi.

Mà suối nguồn linh lực, không khí đều đong đầy linh lực, cơ thể ở trong đó chỉ cảm nhận quanh thân đều được mây mù bao bọc, quả thực là thoải mái dễ chịu vô cùng.

Linh thức của Duyệt Nhi cẩn thận dò xét, phát hiện cảnh trí nơi đây so với bên ngoài không sai biệt lắm, có núi có nước, bởi vì linh lực giống như mây mù lơ lửng, vì vậy rất giống với Cửu Trùng Thiên Tiên giới. Bàn tay nhỏ nhắn của Duyệt Nhi từ trong nội đỉnh triệu đến chiếc giường gỗ bằng đàn hương vạn năm đã được thu nhỏ, đồng thời cũng dừng lại theo Vu Sơn.

Vu Sơn và Vân Vũ ngạc nhiên nhìn chiếc giường nhỏ trên tay Duyệt Nhi, nhất thời không biết có cảm tưởng gì.

Duyệt Nhi chạy lên trước ước chừng hai bước, đến bên dưới một cây cổ thụ thì ngừng lại, để chiếc giường nhỏ lơ lửng giữa không trung, tâm niệm vừa chuyển thì một chiếc giường lớn đã xuất hiện ngay trước mắt hai người.

Trên giường lớp lớp màn trướng, đầu giường rõ ràng là hình một đầu hổ nhỏ đáng yêu, sống động như thật, xung quanh mép giường không chỗ nào không chạm trổ tinh xảo, bên ngoài màn trướng treo một lớp màn bằng vỏ sò được xâu chuỗi lấp lánh, gió nhẹ thổi qua liền vang lên âm thanh êm tai dễ nghe. Trình độ đáng yêu duy mỹ đến thế khiến hai người Vu Sơn và Vân Vũ đều không nhịn được mà há hốc mồm.

Duyệt Nhi trái sờ sờ, phải sờ sờ, hai lỗ tai nhỏ cong cong, rõ ràng là cực kỳ thích thú, hưng phấn vén lớp lớp màn trướng màu phấn hồng, lao đến chiếc chăn gấm mềm mại thơm hương. Thanh âm dịu dàng ngọt ngào tràn ngập vui vẻ và cảm kích: "Mặc Ly thật tốt…" Trước khi chia tay, Mặc Ly đã giao cái này cho nàng, khi ấy nàng không nhìn rõ, chỉ cẩn thận cất vào trong nội đỉnh, không ngờ lấy ra lại tinh xảo dễ chịu đến vậy.

Vu Sơn và Vân Vũ đều toát mồ hôi, nếu bọn họ nhớ không lầm, tục danh bên ngoài của Tôn thượng họ là Tức Mặc, tên ngắn gọn là Ly, sao hiện giờ tên lại thành Mặc Ly rồi…Lại nhìn chiếc giường lớn tinh xảo không chỗ nào là không dụng tâm, hai người họ đồng thời nảy sinh tâm lý ngưỡng mộ cùng ghen tỵ.

Duyệt Nhi phốc lên trên rồi cũng không hề bò ra, Vu Sơn và Vân Vũ biết nàng phải trầm tu, cẩn thận dò xét hoàn cảnh xung quanh một lượt, không phát hiện có gì bất ổn, xoay người chuẩn bị rời đi.

Duyệt Nhi từ trong màn trướng ló đầu ra, trên mặt đầy nét mong chờ: "Liệu có thể làm phiền hai người…"

Vân Vũ thấy dáng vẻ đáng yêu của nàng, hận chẳng thể bước lên sờ sờ hai lỗ tai nhỏ ấy, nhưng lại không dám mạo phạm, đành nói: "Duyệt Nhi cô nương có yêu cầu gì cứ nói."

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi vụt sáng nhấp nháy, rõ ràng biết nàng không nhìn thấy, nhưng Vân Vũ vẫn cảm thấy như nàng đang nhìn mình, rất lâu sau nàng mới nói: "Đợi ta trầm tu tỉnh lại, hai người liệu có thể di dời Thủy Nguyên Cốc đến gần Tô Nhục Nhục tửu lâu…"

Vu Sơn, Vân Vũ: …

Vân Vũ là người khôi phục tinh thần trước, cười nói: "Đương nhiên là được, cô nương yên tâm."

Duyệt Nhi mãn nguyện rụt đầu về, khẽ khàng thốt ra hai chữ: "Đa tạ."

Vu Sơn thấy nàng đã ổn thỏa trầm tu, thở phào một hơi, vội vàng truyền tin tức cho Cửu Kiếm.

Cửu Kiếm đang đợi ở Ma vực, nhận được tin của Vu Sơn, cùng đám Thất Mệnh đưa mắt nhìn nhau, có chút ngoài ý muốn đối với quyết định như vậy của Duyệt Nhi, nhớ tới lời nhắn cuối cùng của Duyệt Nhi, Cửu Kiếm nhịn không được bật cười: "Chúng ta gấp cái gì? Cứ ở Tô Nhục Nhục tửu lâu đợi là được rồi."

Hai mươi năm sau….

Tầng lầu cao nhất của Tô Nhục Nhục tửu lâu cuối cùng đã nghênh đón vị tiểu chủ nhân của nó.

Duyệt Nhi ăn no uống say, hai lỗ tai nhỏ cong cong, tán thưởng nói: "Thất Mệnh thúc thúc, tố tố tiên kê càng lúc càng ngon." Thất Mệnh, Khổng Tước, Cửu Kiếm, Kha Mộ Thanh, Ninh Tê xếp thành hàng đứng phía trước nàng, hiện giờ chỉ nghe nàng khen ngợi tố tố tiên kê, ai nấy đều cảm thấy có chút không thích hợp, Duyệt Nhi cô nương dường như một chút cũng không đau lòng nha.

Duyệt Nhi không nghe thấy tiếng động, cái miệng nhỏ nhắn chu lên: "Sao ta vào Thủy Nguyên Cốc hai mươi mấy năm, mọi người giống như không biết ta vậy."

Ai nấy liền vội lắc đầu, lắc hết nửa ngày mới ngộ ra Duyệt Nhi không nhìn thấy, đành nói: "Sao có thể?"

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi cong cong, cười nói: "Vậy thật tốt." Dứt lời đã đứng dậy, bàn tay nhỏ nhắn vứt viên Mẫu Đơn Nhan, chạy đến bên cửa sổ: "Đi, đi Yêu giới tìm phiền phức."

Cửu Kiếm cuối cùng vẫn nhịn không được, bước lên trước nói: "Duyệt Nhi cô nương sao thế, không hỏi chủ thượng…"

Duyệt Nhi quay lại, gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy ý cười: "Mặc Ly không đến tìm ta, nhất định là có việc cực kỳ quan trọng. Ta không thể vì bản thân muốn gặp chàng liền rối loạn kế hoạch của chàng." Nàng trước giờ không cho rằng Tức Mặc Ly nên thời thời khắc khắc ở bên cạnh mình, giống như tiểu thoại bản của phàm gian có nói, thân là nam tử cao to chín thước, có lẽ có rất nhiều trách nhiệm và ước vọng, tóm lại không thể cả ngày cứ trầm luân trong ấm áp dịu dàng.

Mặc Ly của nàng là nam tử mạnh mẽ nhất thiên địa này, chung quy sẽ có việc chàng nên làm, mặc dù hiện giờ nàng rất nhớ chàng, muốn vùi trong lồng ngực thoang thoảng mùi hương, không rời khỏi nữa.

Cửu Kiếm nghe vậy đành lùi lại, trong lòng đối với Duyệt Nhi càng thân thiết hơn vài phần, thì ra cũng không phải là một tiểu cô nương chỉ biết làm nũng, mà còn muốn bảo vệ chở che. Nếu là cô nương bình thường, được Tức Mặc Ly yêu chiều đến thế, chỉ sợ sẽ hết sức kiêu ngạo, tính tình quá quắt, may mà Duyệt Nhi cô nương cuối cùng không phải dạng này.

Từ sau khi chủ thượng nhặt được Duyệt Nhi, trong lòng Cửu Kiếm không phải không lo lắng, chủ thượng quá sủng ái Duyệt Nhi cô nương, loại sủng ái đơn phương như vậy khiến nàng có chút lo âu. May mà điều nàng không yên tâm cũng không hề phát sinh, Duyệt Nhi vẫn luôn đơn giản thuần lương như vậy.

Duyệt Nhi không nghe thấy tiếng Cửu Kiếm, phiền muộn nói: "Mặc Ly từng bảo ta nhớ kỹ Lục Bằng Hứa, để ta sau này tự tay báo thù, hiện giờ ta cảm thấy năng lực bản thân đã đủ đánh bại hắn, dù gì hiện giờ Mặc Ly đang bận rộn, vậy ta trước đi giải quyết chuyện này, đợi Mặc Ly tới, ta liền nói với chàng."

Dứt lời, cất tiếng gọi trong hư không: "Tiểu hầu! BảoTiểu Long tới đi."

Hư Linh hầu vương vội vàng hiện thân, bàn tay với lớp lông dài màu vàng kim ở giữa hư không vẽ một vòng, trên không trung bất ngờ xuất hiện một cái động đen kịt, Long Đằng vương vội vã từ bên trong bay ra, càng lúc càng lớn, đến nơi cửa động thì đã bằng kích cỡ lúc đầu, vỗ vỗ cánh liền lơ lửng giữa không trung. Duyệt Nhi khi trầm tu tỉnh lại mới phát hiện Long Đằng Vương là phi thú cỡ lớn như vậy, ai ya, không tiện mang theo bên người, vì vậy mới dự định để nó ở lại Thủy Nguyên Cốc, không ngờ Hư Linh hầu vương có pháp thuật này, có thể mở một không gian bên ngoài, để Long Đằng Vương ở lại.

Long Đằng Vương vừa xuất hiện, Tô Nhục Nhục tửu lâu nháy mắt bị cái bóng của nó bao phủ, vì đây là nơi cực kỳ phồn hoa của Ma Vực, bởi vậy một phi thú dũng mãnh như Long Đằng vương vừa xuất hiện, cơ hồ là trong tích tắc liền dẫn đến chấn động xôn xao.

Nhiều người thuộc Ma tộc ngự trên pháp bảo hoặc đằng vân giữa không trung, mắt không hề chớp.

Long Đằng là thượng cổ thần thú mà tên chỉ xuất hiện trên các loại điển tịch, trong điển tịch cũng chỉ ghi nó khí phách thế nào, uy vũ ra sao, lại thêm hình dáng hung hãn cùng với tốc độ nhanh nhẹn. Bình thường sự vật có hai chữ thượng cổ, rõ ràng không thể nào xuất hiện tại ngũ giới, cho dù là Thần giới cũng cực kỳ hiếm gặp.

Mà hiện tại thế nhưng lại xuất hiện ở Ma vực, nhìn hình dáng, khoan nói đến đặc trưng của Long Đằng Vương thì cũng đủ để một vài người chưa từng trải đời lặng lẽ lấy Họa Ức thạch ra, len lén ghi lại hình ảnh này.

Ở Ma vực , ngoại trừ Sở Từ Ma quân trong truyền thuyết, hỏa phượng mà vạn thú phải thần phục thì còn ai có thể thu phục được loài phi thú gần như là truyền thuyết này?

Người của Ma vực vây xem càng lúc càng đông, theo lý mà nói, Sở Từ Ma quân chính là mỹ nam tử đệ nhất của ngũ giới, được gặp mặt một lần nhất định cũng chẳng dễ gì, cuối cùng, đám người vây xem gần như ai nấy đều dùng linh thức dò xét bên trong Tô nhục nhục tửu lâu, nhưng toàn bộ đều bị một sức mạnh khác chặn lại. Người nào người nấy đành phải dài cổ mà đợi.

Đám người Thất Mệnh, gồm cả Cửu Kiếm đều có chút thần người.

Một lúc lâu, Thất Mệnh mới gấp gáp nói: "Duyệt Nhi, Lục Bằng Hứa kia hiện giờ đã nhất thống Yêu giới, là Vương của Yêu giới rồi. Yêu giới mấy mươi vạn yêu binh, so với Tiên giới cũng không phải là ít, vạn vạn đừng kích động."

Chân mày khả ái của Duyệt Nhi nhíu nhíu, lại cười nói: "Hắn muốn lấy nhiều thắng ít? Chuyện này có đáng gì? Con trước sẽ đi Tiên giới." Dứt lời ngẩng đầu nhìn Long Đằng vương ngoan ngoãn, khen ngợi nói: "Không tồi, lần tới để Tiểu Nhan vào hư động chơi với ngươi." Long Đằng Vương cực kỳ phấn khích, viên châu đó? Bắt đầu mạnh mẽ đập hai cánh tựa như biểu lộ sự phấn khởi, nhất thời cuồng phong nổi lên tứ phía, đuôi rồng của nó quét quét, bộ dạng nũng nịu, những người Ma tộc xung quanh trông thấy, kỳ thực có chút không chịu được.

Cái này, cảm giác một con rồng nhỏ làm nũng là việc như thế nào a?

Mọi người còn chưa tiêu hóa xong tình cảnh quái dị này thì đã thấy một luồng sáng lóe lên, tiểu cô nương y phục vân cẩm màu phấn hồng đã đứng trên lưng Long Đằng vương.

Ai nấy chỉ thấy khó mà tin tưởng, điều khiển Long Đằng Vương hung mãnh này thế nhưng lại không phải Sở Từ Ma quân mà là tiểu cô nương thoạt nhìn khả ái đơn thuần? Nhất thời ai nấy đều cho rằng mình nhìn nhầm rồi, còn chưa kịp nhìn cho rõ dáng vẻ tiểu cô nương ấy thì đã thấy bàn tay nhỏ nhắn của tiểu cô nương chỉ về một hướng, Long Đằng Vương liền vọt lên, vỗ cánh mà bay, nháy mắt đã khuất khỏi tầm nhìn của mọi người.

Có người khôi phục tinh thần nói: "Vừa rồi chính là tiểu cô nương mà Nghịch Viêm mua mạng a!" Tất cả tỉnh táo lại, vừa định đuổi theo nhưng lại chỉ có thể nhìn Long Đằng vương biến thành một chấm nhỏ mất hút giữa không trung, sau đó, có mấy người ra khỏi Tô nhục nhục tửu lâu, mắt cũng chưa từng liếc họ một cái, cũng vội vàng hướng phía Long Đằng Vương mất bóng mà đi.

89. Chương 89: Tiểu Ái Đồ, Vi Sư Đến Rồi (2)

Doanh Châu.

Chủ điện.

Ôn Chi Hàn dù thế nào cũng không ngờ tới Duyệt Nhi bỗng dưng lại đến Doanh Châu, thắm thiết nhìn Duyệt Nhi, thấy nàng trước sau như một chuyên tâm ăn uống thì đành nén kích động trong lòng.

Duyệt Nhi uống trà súc miệng xong liền từ trong túi càn khôn lấy ra một món đồ chơi, bàn tay nhỏ nhắn vừa đùa nghịch vừa nói: "Chi Hàn, Doanh Châu chúng ta bao nhiêu đệ tử? Thực lực ra sao?"

Thần trí Ôn Chi Hàn nháy mắt ngập tràn mãn nguyện bởi giọng nói mềm mại ngọt ngào cùng biểu cảm ngoan ngoãn của Duyệt Nhi, cười nói: "Doanh Châu nội môn đệ tử ba ngàn, đều là tu vi Đại La Kim Tiên, đệ tử ngoại môn hơn vạn, tu vi tất cả đều trên Đại la Thượng tiên, hộ vệ ba vạn, tu vi đa phần đều trên mức Cửu Thiên Huyền Tiên."

Duyệt Nhi đang nhìn món đồ chơi, ngẩng đầu lên, cười ngọt ngào với Ôn Chi Hàn: "Triệu tập họ lại, cùng ta đi đến Yêu giới thưởng ngoạn, được không?"

Ôn Chi Hàn không chút do dự gật đầu: "Yêu cầu của Duyệt Nhi, có gì mà không được?" Y cho rằng nàng sẽ không bước vào Doanh Châu nữa, cho dù giúp nàng không thu được ích lợi về mặt buôn bán cũng như các phương diện khác, y vẫn sẽ không chút băn khoăn mà đồng ý với nàng.

Y cũng không biết vì sao, có lẽ chỉ đơn giản vì hiện tại y vẫn cho được thứ nàng cần.

Dứt lời đã gọi Tiên đồng ngoài cửa vào, truyền lệnh xuống.

Hai mắt Duyệt Nhi híp lại, đáng yêu không thể tả, Ôn Chi Hàn chỉ cảm thấy cứ như vậy nhìn nàng thì đã cực kỳ mãn nguyện: "Duyệt Nhi, chi bằng ở lại Doanh Châu một thời gian, chuyện bên đó của Yêu giới, đừng vội."

Duyệt Nhi lắc lắc đầu: "Ở đây sẽ nhớ đến Khanh Lan và phụ thân ngươi." Trầm mặc lại nói: "Phụ thân ngươi, ở cùng với Thược Dược tiên tử?" Ôn Chi Hàn không có biểu hiện gì, chỉ lắc đầu nói: "Ông đã rất lâu rồi chưa từng xuất hiện ở Tiên giới, Thược Dược tiên tử cũng không biết ở nơi nào, hẳn là theo ông mà thôi."

"Phụ thân ngươi không đúng, đời này đã phụ hai người." Duyệt Nhi rất nghiêm túc nói ra sự thật này. Cho không được mà buông bỏ cũng không xong, không đành lòng tổn thương nhưng cuối cùng vẫn là thương tổn.

Ôn Chi Hàn buồn bã, nhất thời khó mà đè nén: "Hôm đó ta nói cưới nàng, nàng còn nhớ chăng? Nếu là Duyệt Nhi, ta nhất định không phụ bạc nàng." Y nhất định sẽ không phụ nàng, tiếc rằng bản thân một chút cơ hội cũng không có, cô nương mà bản thân đời này nhất kiến chung tình, chung quy chỉ có thể ước mà không được.

Thế nhưng Duyệt Nhi không hiểu y đang nói gì, trên mặt đều là nhớ nhung: "Mặc Ly không phụ ta thì đời này đã mãn nguyện rồi."

Cửu Kiếm đứng bên cạnh nhìn gương mặt ảm đạm của Ôn Chi Hàn, cười thầm trong lòng, Duyệt Nhi cô nương mặc dù không hiểu rõ, nhưng đối với chủ thượng thì lại cực kỳ thông suốt, lời nói không chút do dự như vậy, không nghi ngờ gì chính là lời cự tuyệt tốt nhất.

Ôn Chi Hàn còn chưa kịp đáp lời thì bên ngoài đã truyền tới một giọng nói trong trẻo nhàn nhã: "Doanh Châu sơn chủ gần đây khỏe chứ? Dung Thời tùy tiện đến đây, làm phiền rồi."

Thanh âm vừa dứt, hai thân ảnh tuấn tú đã xuất hiện nơi cửa điện, Kha Mộ Thanh và Ninh Tê toàn thân cứng đờ, đều cúi thấp đầu, không rõ là biểu cảm gì.

Duyệt Nhi nghe thấy giọng nói quen thuộc này, nghi hoặc nói: "Đông Hải Thái tử?"

Dung Thời thấy nàng ngoan ngoãn ngồi đó, trên tay còn cầm một món đồ chơi nho nhỏ, không phải là tiểu cô nương khi ấy ở Đông Hải long cung hỏi y và Kha Mộ Thanh ai nghe ai sao? Y đảo mắt nhìn, nhưng không phát hiện Lạc Thủy Thượng thần vẫn ôm nàng không buông, nhất thời có chút ngạc nhiên: "Đúng là Duyệt Nhi cô nương, đã lâu không gặp, cô nương vẫn khỏe chứ."1

1Nguyên văn: "Biệt lai vô dạng": Hi vọng ai đó vẫn khỏe từ khi chia tay

Duyệt Nhi phấn khởi quay mặt về phía Kha Mộ Thanh và Ninh Tê: "À, không việc gì." Biểu cảm giảo hoạt nhìn mọi người một hồi không nói lời nào, Kha Mộ Thanh và Ninh Tê càng cúi thấp đầu, Dung Thời cũng trầm mặc không nói.

Chỉ Thủy đứng bên cạnh Dung Thời, trên trên dưới dưới nhìn Duyệt Nhi, hiện giờ sớm đã gấp đến độ liền cất tiếng: "Duyệt Nhi muội muội!"

Y nghe nói Duyệt Nhi ở Ma Vực cưỡi Long Đằng Vương về Doanh Châu thì liền vội vã rời Nam Hải, dọc đường gặp Đông Hải Thái tử Dung Thời cũng tương tự như vậy nghe được tin tức, mặc dù mục đích của hai người bọn họ không giống nhau, nhưng nơi cần tới lại như nhau, liền kết bạn đến đây.

Lúc trước Duyệt Nhi bị Cốc Quân Tinh Ma quân bắt cóc, y cũng vội vàng xông đến Ô Điệp Châu đi tìm, cuối cùng chỉ gặp một lần, Lạc Thủy Thượng thần lại trông giữ rất gắt liền quay về. Sau đó lại nghe tin Duyệt Nhi bỏ nhà ra đi, khi ấy đệ tử Bồng lai và Doanh Châu ra ngoài tìm người. Bản thân cũng phái người đi tìm, nhưng dù thế nào cũng không tìm được. Hiện giờ thấy Duyệt Nhi trải qua hai lần trắc trở khó khăn nhưng vẫn dịu dàng đáng yêu như trước, liền lập tức an lòng.

Hai tai Duyệt Nhi hưng phấn dựng thẳng: "Chỉ Thủy ca ca."

Một lần ly biệt, vậy mà đã hơn hai mươi năm a!

Chỉ Thủy tay chân bối rối, rõ ràng cũng có chút khẩn trương, rất lâu sau mới lúng túng nói: "Không việc gì là tốt rồi, không việc gì là tốt rồi." Nói rồi bản thân cũng phiền muộn vì hành vi của chính mình ở trước mặt nàng càng lúc càng trì độn, không phải tự nhủ tự đáy lòng chỉ xem nàng như muội muội sao? Để cứu vớt hình tượng của mình, Chỉ Thủy đành nói: "Duyệt Nhi muội muội, sao vừa xuất hiện đã tới Doanh Châu rồi, Mẫu vương rất nhớ muội, chi bằng đến Nam Hải, Chỉ Thủy ca ca dẫn muội đi ăn đồ ngon?"

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi sáng lấp lánh: "Nam Hải..." Trong nháy mắt hương vị mỹ thực ấy liền khiến Duyệt Nhi cẩn thận nuốt nuốt nước bọt, một lúc lâu sau mới kiên quyết nói: "Không được! Muội đến Doanh Châu là để mượn binh." Nói rồi lại vội vàng tiếp lời: "Sau này có cơ hội nhất định đi!"

Chỉ Thủy đã bị ánh mắt khinh bỉ của Ôn Chi Hàn nhìn đến độ chẳng cảm thấy gì, nghi hoặc nói: "Mượn binh? Duyệt Nhi muốn làm gì?" Y cũng không biết chuyện Duyệt Nhi bị bắt đến Yêu giới, phế đi linh lực.

Duyệt Nhi kéo kéo lỗ tai, bất đắc dĩ nói: "Muội muốn bắt nạt Yêu vương, nhưng nghe nói hắn có rất nhiều binh, liền đến mượn binh, phía Bồng Lai cũng đã truyền tin rồi. Thêm người của Doanh Châu, người của chúng ta hai ngày nữa tề tựu rồi liền đi Yêu giới."

Chỉ Thủy vội nói: "Duyệt Nhi muội muội đừng lỗ mãng, đại quân Yêu giới kia mười mấy vạn, Doanh Châu và Bồng Lai không tới mấy vạn người, cho dù đều là tinh anh Tiên giới nhưng vẫn không có khả năng thắng."

"Vậy à? Vì sao ai nấy đều nói vậy?" Lỗ tai Duyệt Nhi cụp xuống, bộ dạng thất vọng, mọi người nhìn mà đau lòng không thôi.

Chỉ Thủy cân nhắc một lúc, nói: "Ta truyền tin cho Mẫu vương, để bà điều binh Nam Hải đến đây." Doanh Châu Bồng Lai mặc dù nhà giàu có tiền, nhưng chung quy không phải Vương tộc chính thống Tiên giới, binh tướng dù tinh anh nhưng dù gì vẫn sẽ bị quy định Tiên giới hạn chế số lượng. Nam Hải Long vương là nhất mạch Vương tộc, số lượng binh nắm giữ không có hạn chế gì, chẳng qua là phải trung thành với Ngọc hoàng đại đế.

Có điều, chỉ thuyên chuyển một chút nên không ngại.

Dung Thời còn đứng cách Kha Mộ Thanh một khoảng, nghe Chỉ Thủy nói vậy thì thâm trầm liếc nhìn Duyệt Nhi một cái cũng cười nói: "Đông Hải nguyện dốc bảy phần binh lực trợ giúp." Việc này, ngay cả Kha Mộ Thanh bên dưới lớp mặt nạ cũng có chút kinh ngạc, một lúc lâu sau, y chấn kinh ngẩng đầu nhìn Dung Thời, ánh mắt chạm nhau, dây dưa vướng mắc, trong nhất thời, Kha Mộ Thanh đã hiểu tấm lòng của Dung Thời.

Duyệt Nhi đối với y có ơn tái sinh, tuy rằng y chưa bao giờ nhắc đến, nhưng Dung Thời biết, cũng khắc ghi trong lòng.

Gương mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi tràn đầy cảm kích, xoay mặt, cuối cùng vẫn chỉ lên tiếng dịu dàng ngọt ngào: "Đa tạ mọi người." Chỉ Thủy thấy nàng lại long lanh lệ, khóc cười không xong, vội nói: "Người một nhà, đừng khách khí." Duyệt Nhi mặt mày hớn hở, mạnh mẽ gật gật đầu: "Ừm!"

Sự việc cũng không thuận lợi như tưởng tượng.

Hai ngày sau, Ngọc hoàng đại đế phái Thái Thượng Lão Quân tới mời Duyệt Nhi đến Cửu Trùng Thiên một bận.

Thái Thượng Lão Quân thấp tha thấp thỏm dẫn Duyệt Nhi đến trước Lăng Tiêu điện.

Duyệt Nhi nét mặt không rõ nguyên do, còn thiếu một hai ngày nữa nàng sẽ dẫn người tới Yêu giới rồi, sao Ngọc Đế bỗng dưng lại triệu nàng đến, bọn họ cũng không thân thiết gì mà.

Ngọc Đế uy nghiêm nhìn Duyệt Nhi, chỉ cảm thấy tiểu cô nương này dường như cao chừng ấy, mấy mươi năm trước là dáng vẻ đó, mấy mươi năm sau vẫn dáng vẻ đó, ngoan ngoãn nhu thuận đến độ ông hoài nghi liệu thật sự bảy phần binh lực của Thiên giới mấy ngày nay đều là vì nàng mà điều động.

Binh lực Tiên giới dồi dào, tứ hải chiếm bảy phần, binh tôm tướng cua thuộc Đông Hải và Nam Hải trong tứ hải lại chiếm phần nhiều nhất. Mấy ngày gần đây, Nam Hải không những điều động toàn bộ binh lực mà còn mượn một nửa binh lực Bắc Hải và Tây Hải, phía Đông Hải cũng điều động bảy phần binh lực. Thêm vào đó còn có mấy vạn tinh anh của "nhà giàu" Tiên giới là Doanh Châu và Bồng Lai, trong nháy mắt bảy phần binh lực của Tiên giới đã âm thầm biến động.

Ngọc Đế kinh hoảng, vội vàng thăm dò một phen nên hôm nay mới có hành động triệu Duyệt Nhi đến Lăng Tiêu điện. Đối diện là tiểu bảo bối của Lạc Thủy Thần Quân, tiểu ái đồ của Đạp Vũ Thần Quân, Ngọc Đế chỉ cảm thấy nội tâm mình đang điên cuồng rít gào, nếu như không phải hai vị Thần Quân này hiện giờ đều không ở Tiên giới, ông ta dám gọi tiểu cô nương này đến à? Trấn định tâm thần, Ngọc Đế dùng giọng điệu thân thiết dịu dàng nhất của cả đời mình, nói: "Duyệt Nhi cô nương, nghe nói mấy ngày nay cô nương đang triệu tập binh lực của Tiên giới?"

Bàn tay Duyệt Nhi nghịch nghịch viên Mẫu Đơn Nhan trong tay, nghi hoặc nói: "Đúng thế, sao vậy?"

Ngọc Đế bình định cảm xúc, tiếp tục nói: "Tiên có Tiên quy, cô nương triệu tập đại bộ phận binh lực như vậy, không những giống như phạm thượng, mà còn phớt lờ Tiên luật, mạo phạm điều lệ của Tiên giới."

Gương mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi cuối cùng cũng ngẩng lên, thật thà nói: "Ta muốn đi đánh Yêu giới, ý ông là ta vô cớ xuất binh sao?"

Ngọc Đế nhìn biểu tình chân thật của nàng, gật đầu nói: "Đúng vậy."

"À." Mẫu Đơn Nhan trong tay Duyệt Nhi lại nghịch lên nghịch xuống, Vương Mẫu nương nương ở bên cạnh Ngọc Đế nhìn mà tâm can ngứa ngáy, Duyệt Nhi nghiêm túc suy nghĩ một lúc, gương mặt giãn ra, cười nói: "Vậy ông phong ta làm Tiên giới Uy Vũ Đại tướng quân, phụng mệnh thảo phạt Yêu giới, vậy không phải được rồi sao?" Chuyện đơn giản như vậy cũng phải triệu nàng từ Doanh Châu tới.

Chúng tiên nhân ở Lăng Tiêu điện suýt nữa thì đều thổ huyết, Lý Tịnh trước giờ cao ngạo tự đại bước ra, bất mãn nói: "Tiểu cô nương, Tiên giới Đại tướng quân há như cô muốn làm là làm? Đừng tưởng là đông người bảo vệ cô thì liền có thể vô pháp vô thiên. Tiên giới chúng ta lẽ nào lại sợ một tiểu cô nương không thần không tiên, không yêu không ma, không người không quỷ như cô sao?"

Cửu Kiếm và Ôn Chi Hàn lần này đi theo Duyệt Nhi, nghe thấy lời nói lăng nhục Duyệt Nhi như vậy, Ôn Chi Hàn phẫn nộ nói: "Duyệt Nhi mạo phạm Tiên luật của các người khi nào. Binh lực của mấy nhà chúng ta đương nhiên là có thể tùy ý điều động đi "thao luyện" một phen, chẳng lẽ còn cần Ngọc Đế bệ hạ đồng ý?" Doanh Châu và Bồng Lai là phú quan Tiên giới, thực lực hùng hậu, Ngọc Hoàng Đại đế lại muốn thế nào?

Lý Tịnh thấy tiểu sơn chủ Doanh Châu tuổi còn trẻ mà đã ở trước mặt chúng tiên bày tỏ thái độ, bác bỏ lời mình, y vốn là người hết sức nhỏ mọn, hiện giờ sao có thể phục, liếc nhìn Duyệt Nhi đang ngoan ngoãn đứng trong điện, cười lạnh nói: "Điều bảy phần binh lực của Tiên giới chúng ta, còn muốn phong làm Uy Vũ Đại tướng quân? Nực cười, đây là muốn lật đổ Tiên giới, chẳng phải sao? Còn muốn ra ngoài cho mất thể diện?" Nói tới đây thì càng tức giận, nhớ đến tin đồn trước kia, giọng càng lớn hơn: "Đừng cho là có mấy nam nhân chống lưng thì có thể làm xằng làm bậy, bất quá là kẻ "nhân tận khả phu"1 …"

1 ai cũng có thể làm chồng

Lời này thì không chỉ chúng tiên mà ngay cả Ngọc Đế cũng kinh hoảng, vừa định ngăn Lý Tịnh tiếp tục nói thì y đã bị một chiêu của Cửu Kiếm đánh văng lên cây cột trụ trên Lăng Tiêu điện, hộc một búng máu.

Chúng tiên ai nấy đều nín thở, không dám phát ra tiếng động nào nữa. Cửu Kiếm nhìn đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi đều là phẫn nộ, lệ quang lấp lánh, lập tức càng tức giận, chỉ hận không thể đánh cho Lý Tịnh hồi phi yên diệt: "Hôm nay niệm tình ngươi là đại tướng của Tiên giới, không lấy mạng ngươi, Duyệt Nhi cô nương của chúng ta, há có thể để cho ngươi sỉ nhục?"

Dứt lời đã quay laại đối diện với Ngọc Hoàng Đại đế, trên mặt đều là vẻ lạnh lùng băng giá: "Ngọc Hoàng Đại đế, nếu đám tiên nhân tự cho là đúng các người cho rằng Duyệt Nhi muốn lật đổ Tiên giới bát nháo này, thay thế địa vị của ông, vậy đại khái cũng không cần nghĩ nữa. Duyệt Nhi cô nương nếu như muốn Tiên giới, không cần phải phiền phức điều động binh lực như vậy, bất quá chỉ một câu, chủ thượng nhà chúng ta sẽ tự tay đặt Tiên giới các người vào tay nàng. Nếu như các người sỉ nhục Duyệt Nhi cô nương như vậy, hôm nào đó đừng trách người Thần giới chúng ta không khách khí, lần nữa tái diễn loạn Hạo Thiên Thần Đế, các người thấy sao?"

Cửu Kiếm là tu vi Thiên Thần cao nhất, cho dù là ở Thần giới cũng có thể hô mưa gọi gió, há lại sợ mấy người Tiên giới. Phen này tức giận mà nói vậy, một chút cũng không khách sáo.

Lời này khiến sắc mặt Ngọc Đế xanh mét, ông vốn gọi Duyệt Nhi đến hỏi chuyện, chỉ muốn từ nàng có một lời đảm bảo mà thôi, ông đã hết sức cẩn thận không dám đụng chạm tiểu cô nương này, tiếc rằng Lý Tịnh kia lại nói ra những lời ấy, đừng nói Cửu Kiếm và Ôn Chi Hàn, ngay cả ông cũng cảm thấy quá quắt.

Chúng tiên đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không biết làm thế nào mới được, đành phải yên lặng nhìn Duyệt Nhi nhỏ bé đứng giữa điện.

Duyệt Nhi dù biết Lý Tịnh mắng nàng, nhưng vẫn có vài điều không hiểu, nước mắt ầng ậng, giọng nói mềm mại ngọt ngào tràn đầy ủy khuất: "Cửu Kiếm, "nhân tận khả phu" là ý gì?" Trong tiểu thoại bản không có câu này.

Cửu Kiếm hoảng hốt, mở miệng nhưng không biết trả lời như thế nào. Gương mặt Duyệt Nhi lại quay sang Ôn Chi Hàn: "Chi Hàn, "nhân tận khả phu"là ý gì?"

Ôn Chi Hàn cúi đầu, thấy dáng vẻ nàng như vậy, quả thực không đành, miễn cưỡng cười nói: "Là nói, ai ai cũng có thể làm thầy, ở phàm gian dạy người đọc sách biết chữ, chính là phu tử."

Duyệt Nhi ủ rũ gục đầu, một lúc lâu sau mới 'à' một tiếng: "Chung quy ta cảm thấy hình như không phải vậy."...

Cửu Kiếm liền vội nói: "Đương nhiên là như lời Doanh Châu sơn chủ rồi, Duyệt Nhi cô nương đừng nghĩ linh tinh, cô nương không phải muốn đi đánh Yêu giới sao? Hiện giờ đại quân đã đến cửa vào Yêu giới đợi cô nương rồi. Chúng ta không để ý tới bọn họ, hiện giờ liền đi."

"Nhưng mà..." Duyệt Nhi ngẩng mặt lên, quay về phía Ngọc Đế: "Ông ấy cũng chưa phong ta làm Uy Vũ Đại tướng quân, ta bỗng dưng cảm thấy làm Tướng quân rất oai."

Chúng tiên: ... Đây không phải trọng điểm, được không?

Lúc này ánh mắt Ngọc Hoàng Đại Đế nhìn Duyệt Nhi đều là cảm kích, cuối cùng cũng có bậc thang có thể leo xuống rồi, vội nói: "Lý Tịnh nói năng lỗ mãng, Duyệt Nhi cô nương đừng trách, sau này sẽ xử phạt. Duyệt Nhi cô nương muốn đi thảo phạt Yêu giới, vậy phong cô nương là Uy Vũ Đại tướng quân làm thống lĩnh, vì Tiên giới giành lấy vinh quang." Miễn là tiểu cô nương này không để bụng, hai vị Thần Quân đương nhiên sẽ không thật sự đốt trụi Tiên giới này của ông.

Duyệt Nhi gật gật đầu, xoay người cất tiếng hô: "Tiểu hầu!" Hư Linh Hầu vương liền hiện ra từ hư không, ở trong không trung vẽ một vòng, chẳng bao lâu sau, Long Đằng vương thân hình khổng lồ đã xuất hiện bên ngoài Lăng Tiêu điện, khiến chúng tiên nhìn mãi.

Duyệt Nhi bay người đứng trên lưng Long Đằng vương, kéo tiểu hầu đến bên cạnh, cười nói: "Cửu Kiếm, Chi Hàn đến đây, chúng ta đi nhanh một chút."

Cửu Kiếm và Ôn Chi Hàn đưa mắt nhìn nhau, mà thôi, Duyệt Nhi cô nương không truy cứu, vừa rồi cũng coi như đã cho Lý Tịnh một bài học, nên cũng nhanh chóng bay lên đứng trên lưng Long Đằng vương, nhờ phúc của Duyệt Nhi cô nương, họ may mắn được Long Đằng Vương chở một đoạn đường.

Bàn tay nhỏ nhắn của Duyệt Nhi chỉ về một phía, Long Đằng Vương liền vọt lên trời mà đi, nháy mắt đã mất hút khỏi tầm mắt của chúng tiên.

Chúng tiên ai nấy lau mồ hôi, đưa mắt nhìn Lý Tịnh nơi cột trụ đang cố gắng đứng dậy, vẻ mặt đều có chút không đồng ý, may mà Duyệt Nhi cô nương không hiểu đó là ý gì, lời nói khó nghe như vậy đối với cô nương nào cũng đều là sự sỉ nhục vô cùng. Trong ngũ giới, cũng chỉ có mấy nữ tử làm lô đỉnh mới có thể bị gọi là kẻ ai cũng có thể lấy làm chồng mà thôi.

Nếu nói bị Ngọc Hoàng triệu đến khiến sự việc không thuận lợi, thì những việc kế tiếp thế nhưng lại suôn sẻ đến đáng sợ.

Khi Duyệt Nhi dẫn gần ba mươi mấy vạn binh tướng Tiên giới tiến vào Yêu giới, vốn cho rằng sẽ gặp phải sự phản công mãnh liệt, không ngờ trên cây đại thụ của Yêu giới cờ trắng lại phấp phới tung bay, giống như sớm đã dự đoán được tình huống này.

Duyệt Nhi với tư cách là Uy Vũ Đại tướng quân của Tiên giới, rất chi khí phách cưỡi Long Đằng vương, nhanh chóng hướng nơi thâm sâu của Ma giới mà đi, sau lưng: Chỉ Thủy, Dung Thời, Kha Mộ Thanh, Thất Mệnh, Cửu Kiếm, Ninh Tê, Ôn Chi Hàn, Khổng Tước đứng thành một hàng. Trong khoảnh khắc, cảm giác sứ mệnh anh hùng đạp biến sơn hà, chinh chiến sa thành hoa hoa lệ lệ bao trùm lên người cô hổ nhỏ Duyệt Nhi.

Nàng đứng trên Long Đằng, quay đầu cười nói: "Các huynh đệ, hôm nay hãy để lưỡi đao của chúng ta được tắm máu thỏa thuê!"

Mọi người sau lưng ai nấy đều bất đắc dĩ đổ giọt mồ hôi lạnh to đùng: …Lời thoại trong tiểu thoại bản của phàm gian không được dùng bừa, được không hả?!

Trải qua một ngày, Yêu giới cũng không có điều gì bất thường, khiến Duyệt Nhi cho rằng Yêu giới liệu có phải lúc nào đó đã bị tiêu diệt rồi không.

Đến một đỉnh núi cao, Duyệt Nhi cho Long Đằng vương dừng lại trên cây đại thụ cao nhất nơi đỉnh núi, dùng linh lực và pháp thuật hô một câu: "Lục Bằng Hứa đồ vô lại! Hôm nay ta đến bứng sào huyệt ngươi đây! Lăn ra đây ứng chiến đi!"

Lục Bằng Hứa đồ vô lại! Hôm nay ta đến bứng sào huyệt ngươi đây! Lăn ra đây ứng chiến đi!

….

Giọng nói êm ái ngọt ngào nháy mắt liền lan xa rất xa, một lần lại một lần vang vọng khắp Yêu giới.

Binh lính Tiên giới: … Chưa từng nghe lời lẽ thô lỗ như vậy, à, không, lời tuyên chiến đáng yêu như vậy.

Đợi hết hai ngày, Duyệt Nhi cuối cùng nghe thấy vô số tiếng tay áo bay phần phật từ trên trời truyền tới, trong lòng mừng rỡ, nói: "Tới rồi, đại chiến tới rồi!"

Nàng khẩn trương ném Mẫu Đơn Nhan trong tay, đợi đối phương tới gần công kích.

Đáng tiếc là, âm thanh dần dần dừng lại ở phía đối diện cách đấy không xa.

Chúng binh sĩ Tiên giới mắt chữ A miệng chữ O nhìn mười mấy vạn đại quân tương tự ở phía đối diện, điều không giống, chính là cờ xí của bọn họ đều là cờ trắng.

Lục Bằng Hứa từ giữa không trung đạp mây đi tới, y trông có vẻ gầy yếu, chỉ hai mươi năm ngắn ngủi đã khiến gương mặt từng mang vẻ quý khí bức người của y bị giày vò đến độ gầy xọp, lúc này ánh mắt y bình thản, thần sắc cũng hết sức bình tĩnh, yên yên lặng lặng đi đến phía trước Duyệt Nhi, ngay cả pháp khi cũng chưa từng thi triển, chỉ nói: "Mấy vạn đại binh của Yêu giới, đầu hàng, mạng của Lục Bằng Hứa ta, cô cứ lấy tùy thích."

Duyệt Nhi ủ rũ giậm chân một cái, tức giận nói: "Sao ngươi có thể đầu hàng như vậy?! Chúng ta còn chưa giao chiến mà!" Chết tiệt, như vậy nàng sẽ chẳng thể nào uy vũ rồi.

Lục Bằng Hứa thẳng thắn nói: "Sinh mạng mấy mươi vạn năm của ta đều vì nhất thống Yêu giới mà nỗ lực, hiện giờ trong hai mươi năm này ta đã tận lực rồi, như vậy cũng không có gì hối tiếc, nhưng Yêu giới không thể vì ta mà sinh linh đồ thán, tiểu cô nương, năm đó ta quả thực hổ thẹn với cô, hình phạt của Lạc Thủy Thần quân suốt hai mươi năm này khiến ta sống không bằng chết, hiện giờ ta chỉ xin được chết, hi vọng cô rộng lòng giúp đỡ."

Duyệt Nhi mặc dù có muốn đánh trận thế nào đi nữa, nhưng nghe thấy lời này của y cũng đánh không được, chúng binh tướng Tiên giới đương nhiên cũng không muốn tổn hao, nàng trước giờ không nghĩ vì hận thù của một mình nàng mà khiến mọi người hi sinh, chẳng qua là nghe tới mười mấy vạn đại quân của Yêu giới nên cũng liền đi mượn mười mấy vạn đại quân tới, đến khi đó có thể yêu cầu Lục Bằng Hứa một đấu một với nàng.

Điều nàng không ngờ là, Lục Bằng Hứa thế nhưng sớm đã chuẩn bị đầu hàng, mặc dù y đáng ghét, nhưng nghe thấy lời này của y, sự chán ghét đối với y trong lòng Duyệt Nhi phần nào đã chuyển thành khâm phục.

Lục Bằng Hứa mặc dù hèn hạ, nhưng cả đời vì niềm tin mà sống, không còn niềm tin mà chết, dù vô sỉ nhưng cũng coi là kẻ nam nhi kiên cường mạnh mẽ.

Duyệt Nhi thở dài một tiếng, còn có thể thế nào chứ? Bất đắc dĩ nói: "Nếu như ngươi đã sống không bằng chết hơn hai mươi năm, vậy cũng rất đáng thương. Hiện giờ cho ngươi đi!"

Lục Bằng Hứa lại nhìn binh tướng Yêu giới phía sau y, ánh mắt lóe lên tia sáng, cao giọng nói: "Các ngươi đầu hàng thành toàn cho mong ước được chết của ta, Lục Bằng Hứa ta, kiếp sau sẽ không quên."

Mười mấy vạn đại quân Yêu giới phía sau xúc động, cuối cùng nói: "Kiếp sau vẫn theo Yêu vương điện hạ." Nếu không đầu hàng sẽ chỉ có thể khiến hai giới thương vong vô số, huống chi, Lục Bằng Hứa cũng không được giải thoát.

Tức Mặc Ly sao có thể bỏ qua cho kẻ làm tổn thương Duyệt Nhi? Hôm ấy ghép cánh tay lại đã khiến Lục Bằng Hứa suốt hai mươi năm qua mỗi giờ mỗi khắc đều cảm thấy giày vò như bị đục khoét sâu tận trong xương cốt linh hồn.

Duyệt Nhi không nói gì nữa, Mẫu Đơn Nhan trên bàn tay nhỏ nhắn chậm rãi vung lên, nhẹ nhàng điểm vài vị trí trên người Lục Bằng Hứa, không bao lâu, Lục Bằng Hứa cuối cùng đã nhắm mắt giải thoát, hồn phách bay đi, chỉ để lại một đóa Mẫu Đơn héo rũ.

Sống làm mẫu đơn, quý khí bức người.

Duyệt Nhi mếu máo, điều khiển Long Đằng vương xoay người rời đi, mấy người phía sau hiểu ý nàng, cũng hạ lệnh xuống, để chúng tiên binh hãy còn sững sờ đứng tại chỗ cũng xoay mây, theo phương hướng của Duyệt Nhi mà đi.

Nhưng mà, bỗng dưng thấy Long Đằng vương ngừng lại. Ai nấy tập trung tinh thần chăm chú nhìn.

Nam tử một thân thanh y đạp trên đám mây bảy màu đang đứng chặn phía trước Long Đằng vương, tư thái thanh thoát, đám người cách xa nơi đó chỉ cảm thấy tựa như gió xuân dịu dàng lướt qua mặt, Yêu giới khắp nơi lạnh lẽo giống như vào tiết trời mùa xuân ấm áp, khiến người say mê vô cùng. Những người đứng gần đó thì cơ bản đều ngây người, dung mạo tuấn tú tao nhã như vậy, khí chất ôn nhuận như ngọc như vậy, y chỉ nhẹ nhàng phe phẩy phiến quạt, ngọc thụ lâm phong, diện tựa quan ngọc, cũng chưa từng cười, nhưng lại như thể chứa đựng ý cười ôn hòa.

Duyệt Nhi đang không hiểu Long Đằng vương sao lại dừng, bàn tay nhỏ nhắn cầm Mẫu Đơn Nhan hươ hươ: "Tiểu Long, sao lại không nhúc nhích?"

Mỹ nam tử vận thanh y thoải mái chỉ nở nụ cười, nhìn bé con nhỏ nhắn y phục màu phấn hồng trên lưng Long Đằng vương, giọng nói cũng ấm áp: "Tiểu ái đồ, vi sư đến rồi."

Duyệt Nhi kinh ngạc, đôi mắt vốn to tròn càng mở lớn, chiếc miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, lỗ tai nhỏ cũng hưng phấn dựng thẳng, lập tức nhận ra: "Đạp Vũ sư phụ, sao người lại tới?"

Đạp Vũ bước khỏi đám mây, khẽ phẩy ngọc phiến trên tay, vạt áo như gió, đạp không đi đến bên cạnh Duyệt Nhi, đưa tay liền xoa nắn lỗ tai nhỏ của nàng, cảm thấy yêu thương vô cùng.

"Thiên sơn vạn thủy, tất nhiên là vì con mà tới rồi."

Gương mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi đỏ ửng đến độ có thể trích ra máu, liền vội vã lúc lắc đầu để nhích tai ra, bất mãn nói: "Lại bắt nạt người."

Đạp Vũ đưa tay nhéo nhéo gương mặt Duyệt Nhi, cảm giác nơi tay vẫn mịn màng mềm mại như mấy mươi năm trước, tâm tình rất tốt: "Tiểu ái đồ, có điên cuồng nhung nhớ sư phụ như cách ba thu không?"

Duyệt Nhi: …

Ôn Chi Hàn, Chỉ Thủy, Cửu Kiếm: …Bó tay…

Những người còn lại: Sư đồ cấm đoán kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu vang dội cổ kim trong truyền thuyết?!

90. Chương 90: Tiểu Ái Đồ, Song Tu Cùng Sư Phụ Được Không?(1)

Lúc Duyệt Nhi mang theo hơn mười vạn tiên binh không hề bị tổn hại ra khỏi Yêu giới, Ngọc Hoàng đại đế đã dẫn theo một đám người ra tiếp đón.

Nhàm chán đứng trước ngự giá nghe chúng tiên ca công tụng đức, nét mặt Duyệt Nhi hết sức buồn bực.

Chờ một vị lão tiên mới vừa nói xong, Duyệt Nhi vất vả lắm mới chen vào được: "Yêu giới cũng không quy thuận Tiên giới, vì sao lại ca ngợi ta như vậy?" Tiên giới có phải đã hiểu lầm gì đó hay không?

Duyệt Nhi là người không thuộc về lục giới, cho nên Yêu giới mới đầu hàng, nếu Duyệt Nhi đưa họ quy thuận Tiên giới, Yêu tộc sao có thể theo? Hơn nữa, nàng vốn cũng tính giữ lại để mình chơi, Yêu giới có nhiều binh tướng như vậy, sau này nếu có chuyện gì có thể sẽ hữu dụng, hiện tại nàng đã giao cho Thất Mệnh, Hoa Tuyên Tịch và Ôn Chi Hàn quản lý. Ngọc đế hành động như vậy là có ý gì?

Sắc mặt Ngọc Hoàng đại đế biến đổi, theo lý Duyệt Nhi dẫn binh lính Tiên giới đi, lại mang danh hào Uy Vũ Đại tướng quân, nếu thắng được không phải tất cả đều thuộc về Tiên giới thì là gì? Chẳng lẽ nàng muốn giữ lại cho mình? Nghĩ thế, nét mặt của Ngọc đế chuyển sang nghiêm túc bảo: "Uy Vũ Đại tướng quân lập công lớn cho Tiên giới chúng ta, nhất định phải luận công ban thưởng. Sau này Trẫm sẽ phái người đi trấn giữ Yêu giới."

Duyệt Nhi sớm đã không còn kiên nhẫn, giờ phút này cau mày nói: "Yêu giới là của ta, chính là của ta." Chính là của nàng, sao lại nói nhiều lời vô nghĩa như thế chứ.

Ngọc Đế vừa định nói tiếp, bất chợt lúc này nam tử ở phía sau Duyệt Nhi bước ra, tuấn mỹ vô song, mặt như quan ngọc, ý cười hoà nhã vui vẻ, tựa như gió xuân thổi qua mặt, phe phẩy quạt ngọc vô cùng lịch thiệp tao nhã, ngay cả giọng nói cũng ôn tồn lễ độ nói không nên lời, người vừa mới bước ra thì không khí xung quanh dường như cũng yên tĩnh đi mấy phần, y cười nói: "Ngọc Đế đừng sầu lo. Ngài đã phong cho tiểu ái đồ của ta là Uy Vũ đại tướng quân của Tiên giới, Yêu giới là của nàng, nhất định cũng không có vấn đề gì. Hay là Ngọc Đế còn muốn mang binh đánh một trận nữa?"

Ý là Duyệt Nhi sẽ không làm gì Tiên giới của các ngươi, hiện giờ có thể yên tâm dẫn binh lính của các ngươi cút xéo đi.

Lúc này trong lòng Ngọc Đế đang rối bời, vốn Duyệt Nhi một mình tự ý điều binh vẫn có chỗ không đúng, hiện giờ còn muốn thu Yêu giới cho bản thân mình thì càng không ổn hơn. Nhưng khi ông nhìn về phía Đạp Vũ thì thật sự vô lực, vị Thần Quân này nổi danh là cưng chiều tiểu ái đồ như bảo vật. Lần này ngài ấy để ý nói chuyện với ông cũng xem như đã cho ông một công đạo, quả thật ông cũng thấy ngại không muốn dây dưa kéo dài chuyện này nữa.

Sau khi cân nhắc thật lâu, Ngọc Đế đành nói: "Có lẽ mười mấy ngày nay Uy Vũ Đại tướng quân đã vất vả, vậy thì nghỉ ngơi trước đi, chuyện còn lại qua mấy ngày sau rảnh rỗi thì thương lượng tiếp, tạm thời Yêu giới do Uy Vũ Đại tướng quân quản lý." Chúng tiên thấy Ngọc Đế đã nói như thế, đành phải lùi sang một bên.

Duyệt Nhi ngồi trên lưng Long Đằng vô cùng buồn ngủ, chớp chớp mắt mấy cái, nghe thấy câu nói này của Ngọc Đế cũng chẳng buồn hành lễ với ông ta đã điều khiển Long Đằng bay về hướng Bồng Lai tiên sơn cách đó không xa.

Khi tới Bồng Lai, Hoa Tuyên Tịch dẫn theo các trưởng lão ra nghênh đón vị tiểu tổ tông này. Tiếc rằng hình như tâm trạng của tiểu tổ tông không tốt lắm, đôi mắt to tròn vô tình, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng có vẻ không vui, mọi người nhất thời không rõ vì sao, thấy nàng đi thẳng đến Phù Hoa Sơn, cũng chẳng hề làm phiền quấy nhiễu bọn họ.

Đạp Vũ theo sau Duyệt Nhi, gương mặt vẫn luôn nở nụ cười, cũng chẳng có biểu hiện rõ ràng gì.

Màn đêm buông xuống.

Trong Phù Hoa lầu, Duyệt Nhi đang ngoan ngoãn ngồi trước bàn chờ Cửu Kiếm cùng Khổng Tước dọn thức ăn xong mới chậm rãi bắt đầu ăn.

Lúc ăn nàng mới phát hiện ra một vấn đề, vội quay sang bên cạnh hỏi: "Đạp Vũ sư phụ đi đâu vậy?" Sao đột nhiên không thấy ?

Cửu Kiếm và Khổng Tước lắc đầu, làm sao các nàng biết được hành tung của Đạp Vũ Thần Quân.

Giờ phút này ở một nơi u ám trên Phù Hoa Sơn.

Đạp Vũ dựa vào một gốc cây lớn, ngón tay vẽ lên những bức tranh trong khoảng không.

Không trung truyền đến một cuộc đối thoại, bởi vì màn đêm đã buông xuống nên cũng không thấy rõ ảo ảnh trong không trung, chỉ nghe giọng nói từ trong đó truyền ra.

Một giọng già nua uy nghiêm nói: "Đạp Vũ, hiện giờ đang ở Tiên giới à." Ngữ điệu đầy khẳng định, Đạp Vũ gật đầu, giọng nói chứa đựng sự nghiêm túc hiếm thấy: "Phải"

Xuyên qua ảo ảnh, loáng thoáng có thể nhìn thấy một ông lão đang ngồi trên ghế, bởi vì quá mờ nên cũng không thấy rõ hình dáng bối cảnh xung quanh, chỉ cảm thấy trong đó lộ ra một chút uy phong tự tại.

Hình như ở bên kia ông ta cười hai tiếng mới nói: "Mấy chục năm trước ngài vì tiểu cô nương kia mà trái lệnh, hiện giờ vừa trầm tu xong, vượt qua khiển trách đã nhanh chóng chạy đến Tiên giới, vội vã hoàn thành nhiệm vụ kia hay là vội vã đi gặp nàng ta?"

Trong lòng Đạp Vũ kinh hãi, nhưng nét mặt nghiêm túc vẫn treo nụ cười hòa nhã, còn có chút lễ phép cung kính, nói: "Đương nhiên là vì hoàn thành nhiệm vụ, Đạp Vũ sao lại là người vướng bận nhi nữ tình trường? Chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương thôi mà."

Ông lão không nói gì, dường như đang suy xét lời nói của Đạp Vũ, nửa ngày mới lên tiếng: "Ta mặc kệ ngài như thế nào, tiểu cô nương này vốn không nên tồn tại. Lần trước Thần kiếp được ngài và Tôn. . . . . đã sửa mệnh cách của nàng ta, chuyện này tạm thời không bàn đến. Tóm lại, không thể để cho nàng ta chen vào thế giới của ngài ấy. Bây giờ ngài mau chóng giải quyết tiểu cô nương này đi. Nhưng mà. . . . . ."

Ông ta ngừng một chút, lại nói: "Nếu ngài thật sự thích tiểu cô nương này, dùng phương thức khác cũng không phải không thể có được nàng ta. Dù sao chỉ cần nàng ta biến mất khỏi thế giới của ngài ấy là được."

Đạp Vũ một thân thanh y, vẫn đang phe phẩy chiếc quạt, chỉ tiếc không nhìn rõ sắc mặt, nói: "Đương nhiên." Ông lão thấy Đạp Vũ không nói thêm gì thì cũng không nói nữa, vung tay lên, ảo ảnh liền biến mất.

Đạp Vũ nhìn về phía lầu các ở trung tâm Phù Hoa Sơn, lờ mờ có thể nhìn thấy ánh sáng của mấy ngọn đèn, tựa như có một tiểu cô nương ngoan ngoãn đang ngồi trên ghế, cười ngọt ngào với mình, giọng nói nhu mềm tràn đầy ỷ lại: "Đạp Vũ sư phụ. . . . . ."

Cực kỳ yêu thích? Dùng phương thức khác? Phương thức nào? Chiếm làm của riêng sao?

Đạp Vũ khẽ cúi đầu, mái tóc ngày thường luôn buộc ngọc quan chỉnh tề nay lại có vài sợi rũ xuống trước mắt, dung nhan tuấn mỹ lại mang thêm vài phần ưu thương.

Còn nhớ ngày nào năm nào, còn nắm bàn tay nhỏ bé của nàng trong tay, cảm giác tiếp xúc mềm mại trơn mượt, lúm đồng tiền như hoa nói: "Sư phụ của ta đối xử với người khác rất tốt."

Ha ha, Đạp Vũ cúi đầu cười hai tiếng.

Duyệt Nhi mới vừa uống xong trà súc miệng thì Đạp Vũ đã đứng trên thất thải tinh vân dừng lại trước đình, nghe thấy âm thanh y đang tiến đến ngồi xuống bên cạnh, nàng quay mặt cười nói: "Đạp Vũ sư phụ, lúc nãy người đi đâu vậy? Con cũng ăn xong rồi."

Đạp Vũ nhìn dáng vẻ no nê thoải mái của nàng, vươn tay vuốt ve lỗ tai nàng: "Tiểu ái đồ không đợi sư phụ?"

Duyệt Nhi ngượng ngùng le lưỡi: "Mọi người ai cũng chẳng thèm ăn giống con, Mặc Ly hình như cũng không ăn gì."

"Tiểu ái đồ, thế gian có câu 'trăng treo trên ngọn liễu, người hẹn ước chiều hôm', giờ phút này chính là lúc thích hợp nói chuyện trước hoa dưới trăng mắt đưa mày lại, nàng nàng ta ta, chàng tới thiếp tới, ừ, được rồi… Thích hợp bồi dưỡng tình cảm thầy… đừng dùng nét mặt vô tội nhìn vi sư."

"Cho nên. . . . . ." giọng nói ngọt ngào của nàng cất lên, nàng không tìm ra được trọng điểm trong câu vừa rồi.

"Cho nên, tiểu ái đồ cùng ta đi đến Phù Hoa Đình ngắm trăng có được không?" Biết ngay là cô hổ nhỏ này rất chậm hiểu.

Bởi vì trong lòng Duyệt Nhi rất nhớ Mặc Ly mà có chút phiền muộn, nghe Đạp Vũ nói thế thì ngoan ngoãn gật đầu: "Được."

Đạp Vũ dắt tay nàng, đang định đạp không đi đến Phù Hoa Đình thì Cửu Kiếm và Khổng Tước vội vàng theo kịp, gần đây mấy người Thất Mệnh đều đang bận rộn chuyện Yêu giới, chỉ còn Cửu Kiếm và Khổng Tước đi theo Duyệt Nhi, lúc này thấy Đạp Vũ nắm tay Duyệt Nhi đi, đương nhiên không thể ngăn cản, chỉ có thể đi theo.

Đạp Vũ lại quay đầu, cây quạt không biết đã khép lại từ lúc nào, cười nói: "Hai thầy trò chúng ta muốn nói chuyện riêng, hai người các ngươi cũng không cần đi theo, cẩn thận như vậy làm gì? Còn không yên lòng về ta sao?"

Cửu Kiếm và Khổng Tước liếc nhìn nhau, cuối cùng cũng không hẹn mà đồng nhời nhìn về phía Duyệt Nhi, Duyệt Nhi thấy Đạp Vũ nói như vậy, cũng gật đầu nói: "Cửu Kiếm, Khổng Tước tỷ tỷ, hiện giờ linh lực của ta đã dư sức có thể tự bảo vệ, không cần theo sát ta nữa, đây là núi Bồng Lai, còn có Đạp Vũ sư phụ, làm sao có thể xảy ra chuyện gì? Các tỷ đều đi nghỉ đi."

Cửu Kiếm và Khổng Tước nghe thế thì chỉ có thể bất đắc dĩ lui xuống. Cô hổ nhỏ đơn thuần này, không phải các nàng sợ chuyện gì, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút không ổn, có điều không thể nói rõ đó là gì. Bình thường Đạp Vũ rất gần gũi với Duyệt Nhi, nhưng mà mọi người đều biết, Đạp Vũ thần quân yêu đồ đệ như mạng, gần gũi như vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên, huống chi bình thường ánh mắt Đạp Vũ nhìn Duyệt Nhi cũng không có gì khác thường.

Cửu Kiếm và Khổng Tước lắc đầu, cuối cùng đều quyết định không suy nghĩ lung tung nữa, hai người yên tâm đi về hướng tòa lầu đối diện đã chuẩn bị chỗ cho các nàng. Cửu Kiếm nhất thời hứng khởi, quyết định từ trong túi càn khôn lấy ra mấy điển tịch bìa nam nam, lôi kéo Khổng Tước cùng nhau nghiên cứu.

Đạp Vũ nắm tay Duyệt Nhi, thoải mái bước từng bước đến Phù Hoa đình.

91. Chương 91: Tiểu Ái Đồ, Song Tu Cùng Sư Phụ Được Không?(2)

Phù Hoa Sơn này là nơi đẹp nhất ở Bồng Lai, từ sau lần trước Duyệt Nhi đến chiếm núi làm vua, Hoa Tuyên Tịch đã phong tỏa Phù Hoa Sơn, cung kính mời tiểu chủ tử tôn quý vào ở. Lúc này Đạp Vũ và Duyệt Nhi đang cùng đi trên con đường mòn dài hun hút, ánh trăng sáng tỏ, trên trời muôn ngàn vì sao lấp lánh, xung quanh chìm lắng trong âm thanh xào xạc của những phiến lá bị gió thổi rơi nhè nhẹ, văng vẳng đâu đó là tiếng của đám côn trùng nhỏ đang ca hát.

Duyệt Nhi thơ thẩn để Đạp Vũ dẫn đi, cũng không biết đang suy nghĩ gì. Đạp Vũ nhìn Duyệt Nhi, cũng không bước nhanh, dùng tốc độ chậm nhất cuộc đời mình, nhìn Duyệt Nhi đang nắm tay bước đi bên cạnh, một thân xiêm y màu hồng nhạt, dáng người nho nhắn, chỉ cao đến ngực y mà thôi, phấn điêu ngọc mài, vừa đáng yêu lại tinh khiết hiền lành, thật giống như một búp bê bằng sứ.

"Duyệt Nhi, đang suy nghĩ gì vậy?" Dáng vẻ ngẩn ngơ khiến cho người ta vô cùng yêu thương.

Duyệt Nhi phục hồi lại tinh thần, đôi mắt to híp lại: "Nhớ đến Mặc Ly."

"Ừ, nhớ cái gì về huynh ấy?" Bàn tay y càng nắm chặt tay Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi lắc đầu, càng tươi cười vui vẻ hơn: "Không nói cho Đạp Vũ sư phụ biết." Dáng vẻ xem xem sư phụ sẽ làm khó dễ con thế nào.

Giọng của Đạp Vũ trầm xuống: "Tiểu ái đồ, vi sư mới đi mấy chục năm, chút việc nhỏ đó mà con cũng không chịu nói cho ta nghe, vi sư rất buồn đó. . . . . ."

Trong một lúc, Duyệt Nhi cũng chẳng biết phải làm cách nào cho tốt, lo lắng nửa ngày mới nhớ ra, lảng sang chuyện khác: "Sư phụ lần trước bị thương có nặng không, đã hoàn toàn khôi phục chưa?"

"Đương nhiên không có chuyện gì rồi." Tất nhiên là không có gì, chỉ bị đám thiên đạo kia tố cáo trừng phạt tập thể thôi, Đạp Vũ xòe quạt ra, dáng vẻ vô cùng phong lưu mỉm cười nói: "Thì ra tiểu ái đồ lại quan tâm vi sư như vậy?"

Duyệt Nhi im lặng hồi lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn xoay về phía Đạp Vũ, trong đôi mắt to tràn đầy cảm động: "Đạp Vũ sư phụ, cám ơn người." Đạp Vũ sư phụ vì một tiểu đồ đệ như nàng đã phải hao tốn tâm trí rất nhiều.

Đạp Vũ nhân cơ hội đưa tay xoa xoa gương mặt trắng mịn của nàng: "Tạ ơn như thế nào đây? Tiểu ái đồ lấy thân báo đáp, cùng ta tạo nên một thiên tình sử sư đồ cấm luyến oanh oanh liệt liệt rung động tâm can, chấn động thiên địa quỷ thần vang dội cổ kim triền miên sầu khổ?"

Mặt Duyệt Nhi chảy xuống mấy đường hắc tuyến(-.-!!): "Đạp Vũ sư phụ, người lại. . . . ."

Khi nói chuyện đã đi đến Phù Hoa Đình ngay cuối đoạn đường, Đạp Vũ và Duyệt Nhi ngồi xuống.

Thấy Duyệt Nhi đã không còn ngơ ngác rơi vào trầm tư như trước, nét mặt tràn đầy ý cười, lòng Đạp Vũ cũng vui hơn rất nhiều, cười nói: "Ánh trăng đêm nay thật tròn. . . . . Hằng Nga tiên tử cũng xem như phúc hậu."

Duyệt Nhi giật nhẹ tay áo của Đạp Vũ: "Đạp Vũ sư phụ, người biết rõ con không nhìn thấy…." Còn bảo nàng ngắm trăng.

Đạp Vũ không nói nữa, từ trong đỉnh lấy ra một cặp ly rượu lung linh tinh xảo, một bình rượu hoa đào ngàn năm.

Duyệt Nhi lập tức nhận ra mùi hương hấp dẫn của rượu hoa đào, cái mũi nhỏ ngửi ngửi, kinh hỉ nói: "Là rượu!" Nàng nhận ra loại rượu này, không phải nước hoa quả hay nước mật hoa mà nàng thường uống.

Đạp Vũ nhìn đôi mắt tham lam của nàng ánh lên ánh sáng màu lục, cười nói: "Sao vậy? Cô hổ nhỏ thích uống rượu à?" Duyệt Nhi không chút do dự gật gật đầu: "Thích, lần trước ở long cung của Nam Hải từng uống một loại rượu trái cây, sau này Mặc Ly không chịu cho con uống nữa, mùi vị rất ngon."

Duyệt Nhi nâng ly rượu lên, nhăn đôi mày lại, hai lỗ tai cũng cong cong, đột nhiên nhớ đến điều gì đó, vui vẻ cười nói: "Đạp Vũ sư phụ, gió trăng rượu nồng, nâng chúc trời xanh, tối nay chúng ta không say không về! Nào, cạn ly!" Trong thoại bản thế gian viết cảnh ý hào sảng là như thế.

Gương mặt tuấn mỹ của Đạp Vũ tràn đầy ý cười, trong ánh mắt là một mảnh trầm tĩnh sâu thẳm, thấp giọng nói: "Thật không ngờ tiểu đồ đệ của ta cũng tao nhã như thế, cạn ly."

Hai ly rượu nhẹ nhàng chạm nhau, Duyệt Nhi nhanh chóng đưa ly rượu đến bên môi, lập tức rót vào trong miệng, nuốt xuống, trong trong tích tắc cảm nhận được một cảm giác rất tuyệt diệu, cười ha ha: "Chơi thật vui, uống rất ngon."

Đạp Vũ ngửa đầu uống cạn, nghe Duyệt Nhi nói thế thì cũng cười rộ lên, lập tức lại rót hai ly đầy.

Chẳng qua chỉ mới vài mấy ly, khuôn mặt trắng mịn của Duyệt Nhi đã đỏ ửng, đôi mắt to lấp lánh ánh nước, bởi vì không nhìn thấy xung quanh nên trước mắt là một khoảng tối đen, chỉ ngửi thấy mùi mực trên người Đạp Vũ, nhưng nàng vẫn tham tham không ngừng uống rượu.

Năm đó ở Nam Hải long cung, loại rượu trái cây mà Duyệt Nhi uống ở trong mắt Chỉ Thủy cũng không tính là rượu, nàng chỉ uống mấy chục ly thì thần trí đã không còn tỉnh táo. Rượu hoa đào mặc dù không phải là rượu mạnh, nhưng vẫn mạnh hơn rượu trái cây. Đến khi uống được hai mươi ly, đầu óc của Duyệt Nhi đã choáng váng, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hồng, đôi mắt to tròn mịt mờ sương mù, hơi nước long lanh, ngơ ngác nâng ly rượu, nhưng lại quên mất làm sao để uống.

Đạp Vũ vừa uống rượu vừa nhìn Duyệt Nhi. Giờ phút này Duyệt Nhi nâng ly rượu lên nhưng lại quên mất động tác tiếp theo phải làm gì, nên cứ giữ mãi tư thế đó. Đạp Vũ nghiêng người về phía trước, chỉ khẽ cúi đầu, đã uống hết ly rượu trong tay Duyệt Nhi.

"Tiểu ái đồ? Say rồi sao? . . . . . ."

Giọng nói của Đạp Vũ sư phụ rất êm tai, Duyệt Nhi mơ mơ màng màng cầm ly rượu trong tay, khuôn mặt nhỏ nhắn quay về phía Đạp Vũ, nói: "Không say. . . . . Còn muốn uống. . . . . ." Đầu lưỡi cũng không lưu loát, dường như cứ muốn líu lại.

Đạp Vũ nghiêng người uống rượu xong thì cũng không rời đi, càng nhích lại gần Duyệt Nhi hơn: "Tiểu ái đồ, còn muốn uống?" Duyệt Nhi gật gật đầu, còn muốn uống, uống nhiều hơn.

"Sư phụ đút cho con được không?" Giọng nói trầm thấp vô cùng mê hoặc, tựa như khúc nhạc cực kỳ hay, mang theo tiếng nước chảy nơi núi cao trôi thẳng vào lòng người, chỉ còn lại cảm giác thoải mái ấm áp , Duyệt Nhi mơ mơ màng màng, sao mà giọng nói của Đạp Vũ sư phụ lại trầm thấp như thế? Nàng đã say đến mức không thể nhúc nhích, đành gật đầu: "Ư. . . . . được. . . . . ."

Mới vừa nói xong, chỉ cảm thấy thân người rất nhẹ, lập tức rơi vào một một vòng ôm đong đầy mùi mực. Nàng không quen nên loay hoay lung tung, sao mà ghế tựa đàn hương này lại mềm như thế. Tiếc rằng không biết vì sao lại bị người ta cố định lại, nàng không thể động, chỉ đành ngoan ngoãn cúi đầu, say đến nói gì cũng chẳng rõ ràng, cầm ly rượu, vẫn còn ngơ ngác nói: "Uống, còn muốn uống."

Tựa hồ có người nói bên tai, vừa ấm lại vừa ngưa ngứa: "Đừng nóng vội, sư phụ đút cho con."

Duyệt Nhi không nói, sợ Đạp Vũ không cho nàng uống, chỉ ngoan ngoãn ngồi đó. Một lát sau, chiếc cằm tinh xảo nhẹ nhàng bị một đôi tay hơi lạnh nâng lên, tức thì một xúc cảm mềm mại dán vào môi nàng, Duyệt Nhi theo bản năng vừa định rời đi, đột nhiên cảm thấy một dòng chất lỏng tinh khiết thơm mùi rượu chảy vào miệng, nàng say mê nuốt lấy, tiếc rằng chỉ có chút xíu, Duyệt Nhi bất mãn, đang chuẩn bị phản kháng thì đã có cái gì đó mềm mại xông vào miệng quấn lấy đầu lưỡi của nàng.

Ý? Đây là cái gì? Duyệt Nhi không biết từ khi nào đã buông ly rượu ra, toàn thân đều tựa vào "ghế đàn hương" mềm mại, chơi như vậy rất vui, trong ấn tượng của nàng dường như đã có ai đó từng làm chuyện như vậy với nàng. Duyệt Nhi nghĩ không ra, chỉ đành thất bại lắc lắc đầu, khi xúc cảm mềm mại kia rời đi, nàng lúng ta lúng túng nói: "Còn muốn rượu, muốn uống rượu. . . . . ."

Ghế đàn hương rung lắc, Duyệt Nhi kinh hãi nói: "Đạp Vũ sư phụ, ghế con ngồi đang động đậy!"

Đạp Vũ ôm lấy eo của Duyệt Nhi cố định nàng trong lòng, điểm nhẹ lên chiếc mũi duyên dáng của nàng: "Hiện giờ nàng đang ngồi trong lòng ta… đồ đệ ngốc…"

Duyệt Nhi cười ngây ngô: "Ra là vậy… Sư phụ cho con uống. . . . . Còn. . . . . Còn làm ghế dựa cho con, thật tốt… ."

Đạp Vũ nhìn Duyệt Nhi say rượu, xinh đẹp đến mức động lòng người ngay trước mắt, thật sự không rõ Tức Mặc Ly làm như thế nào có thể sống cùng nàng mà chưa hề xảy ra chuyện gì, hiện giờ Duyệt Nhi sao mà cái gì cũng chẳng hiểu hết vậy.

"Sư phụ tốt như vậy, tiểu ái đồ có thích sư phụ không?"

Duyệt Nhi đưa tay ôm lấy cổ Đạp Vũ, chân khẽ tách ra ngồi trên đùi y, tư thế này nếu người bên ngoài nhìn vào rõ ràng hết sức thân thiết đầy ám muội, thế nhưng đối với cô hổ nhỏ này chỉ là bình thường, cũng không biết thế nào là nam nữ khác biệt, huống chi bây giờ là lúc đang say rượu.

Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, đôi mắt to tròn phủ sương mù mơ màng híp lại, cười duyên nói: "Thích, thích sư phụ… Cho uống rượu… cho ngồi một chút. . . . . ." Thích sư phụ, thích Cửu Kiếm, thích Khổng Tước, đều thích. . . . . .

Đạp Vũ nhìn khuôn mặt gần ngay trước mắt, dáng người mềm mại không xương, đường cong lung linh lả lướt, suy nghĩ vốn đã có chút hỗn loạn, thích sư phụ?

Y lại uống một ngụm rượu, dán vào đôi môi phấn hồng trơn mịn của nàng, đưa rượu vào trong miệng nàng, môi lưỡi quấn quýt, dù thế nào cũng không muốn rời đi, bàn tay ôm eo nàng càng siết chặt hơn, hận không thể làm cho nàng không bao giờ rời đi nữa.

Năm đó ở Hàn Lâm Thư Viện, y đẩy cửa tiến vào phòng ngủ của nàng, Sở Từ cũng đang làm như vậy, phủ trên người nàng. Nếu không phải… Nếu không phải phát hiện sinh mệnh của nàng đang bị đe dọa, mà Sở Từ làm như vậy là vì cứu nàng thì một khắc đó y thật sự muốn đánh cho Sở Từ hồn bay phách tán. Chỉ cảm thấy tiểu ái đồ của mình, há có thể để cho kẻ khác chạm vào.

A, tiểu ái đồ của hắn.

Mãi đến lúc Duyệt Nhi không thể thở nổi nữa, Đạp Vũ mới rời khỏi môi nàng, cúi đầu bên cổ nàng hít sâu, thử bình ổn lại sự khao khát trong thể xác và tinh thần: "Duyệt Nhi, kỳ thật sư phụ và đồ đệ còn có một phương pháp tu luyện khác, tiến bộ cực nhanh."

Duyệt Nhi mơ mơ màng màng, sắp rơi vào giấc ngủ: "Hửm?"

Đạp Vũ nghe này giọng nói nhu mềm của nàng, nhịn không được khẽ cắn nhẹ vào bên cổ trắng noãn của nàng, cảm giác rất tốt: "Sư phụ cùng đồ đệ có thể song tu."

"Song tu?" Duyệt Nhi hơi xoay người, hơi thở ấm áp bên cổ khiến nàng cảm giác có chút ngưa ngứa.

Đạp Vũ ôm chặt thân hình nhỏ nhắn đang dán sát vào người mình, dốc hết yêu thương cả đời, hay nói đúng hơn là tình yêu say đắm, thấp giọng nói "Tiểu ái đồ, cùng sư phụ song tu, có được không?"

Hồi lâu không nghe nàng trả lời, Đạp Vũ hơi ngẩng đầu, nhưng chỉ thấy nàng say đến mơ mơ hồ hồ, hoàn toàn không nghe thấy lời y nói. Dáng vẻ ngoan ngoãn như vậy khiến người ta hận không thể ôm vào trong lòng yêu thương mãnh liệt một phen.

Đạp Vũ nhịn không được nữa, cúi đầu hôn xuống.

Bóng đêm thật đẹp, hương mực rất nồng, đúng là lúc tình nồng lưu luyến.

Duyệt Nhi ngửa đầu, đôi tay nhỏ bé ôm lấy cổ Đạp Vũ, mơ mơ màng màng nhanh chóng rơi vào giấc mộng. Trước ngực có cảm giác tê dại khiến nàng vừa thoải mái nhưng cũng có chút hoảng hốt, có cái gì đang cắn mút nàng? Nàng giãy giụa, nhưng làm thế nào cũng không thể thoát khỏi giam cầm bên hông mình.

Nếu ngài thật sự thích tiểu cô nương này, dùng phương thức khác cũng không phải không thể có được nàng ta. Dù sao chỉ cần nàng ta biến mất khỏi thế giới của ngài ấy là được

Ha ha, chiếm làm của riêng mình sao?

Chiếm làm của riêng mình.

Tiểu ái đồ, nàng có bằng lòng thuộc về ta không?

Tiểu ái đồ, có bằng lòng vĩnh viễn ở bên cạnh sư phụ không?

92. Chương 92: Cơn Giận Ngút Trời Của Mặc Ly(1)

Đầu óc Duyệt Nhi choáng váng mơ hồ, lại bị giữ chặt không động đậy được, cảm xúc trước ngực cùng nơi thắt lưng khiến nàng vừa thoải mái vừa bất an, chỉ cảm giác được không nên như vậy, nhưng nàng lại mơ mơ màng màng đến độ không nhớ ra điều gì. Chỉ thấy cả người đắm chìm trong mùi mực ấm áp, hoàn toàn không biết hiện giờ đang xảy ra chuyện gì.

Nếu đôi mắt to tròn phủ đầy sương mờ của nàng có thể nhìn thấy, chỉ cần cúi đầu liền có thể bắt gặp nam tử đang cúi người hôn đôi môi mình, trên gương mặt tuấn tú trắng nõn cũng đã đỏ bừng, đôi đồng tử ấm áp dịu dàng như xuân thủy thường ngày hiện giờ tràn đầy mông lung cùng khát vọng, không phải là Mặc Ly mà nàng vẫn thường tâm tâm niệm niệm nhớ nhung, mà là Đạp Vũ sư phụ nàng vẫn hằng ngưỡng mộ cùng ỷ lại.

Chiếc váy lưu tiên hoa mỹ tinh xảo từ trên bả vai tụt xuống, chất vải vân gấm tơ lụa mềm mại trân quý nhất thế gian nhưng dù thế nào đi nữa cũng không bằng một phần vạn da thịt trơn bóng mềm mại của cô bé đang ôm trong ngực. Làn da trắng mịn nõn nà giờ phút này bởi vì hơi rượu, nhuộm một màu hồng hồng bàng bạc, không chút cử động dưới ánh nhìn của Đạp Vũ.

Y phục có chỗ đã mở ra, da thịt Duyệt Nhi trắng nõn trơn bóng đã khó bề giữ lại, huống chi còn thêm đôi tay bên hông đang trợ giúp, y phục ấy tựa như một thác nước bằng lụa mềm mại từ nơi bả vai trợt xuống. Hô hấp Đạp Vũ càng lúc càng dồn dập, làn da dưới môi mềm mại cơ hồ khiến y đánh mất toàn bộ lý trí, cuối cùng đích thực kiềm chế không nổi, nhẹ cắn một cái.

Duyệt Nhi hơi ẩn ẩn đau cùng thoải mái, nức nở một tiếng, ngây thơ đáng yêu nói không nên lời.

Xung quanh rừng cây bỗng dưng truyền tới tiếng ma sát khe khẽ, trong đôi mắt mê đắm của Đạp Vũ đã tỉnh táo lại vài phần, nâng cơ thể ngả về phía sau của Duyệt Nhi ngay ngắn tựa vào phía trước ngực mình, nhanh chóng phóng một luồng thanh quang (ánh sáng xanh)về phía rừng cây nơi tiếng động phát ra.

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu rên, rừng cây liền xuất hiện một bóng người. Người này y phục tả tơi, trên mặt là vẻ say túy lúy, bị thanh quang của Đạp Vũ đánh tới, trong bóng đêm chỉ thấy máu theo y phục không lành lặn đó chảy xuống. Kẻ này chính là Túy khất cái -tên ăn mày say khướt trước đây ở Ô Điệp Châu từng đụng phải Sở Từ va Duyệt Nhi 'bỏ trốn', tin tức "thiên chân vạn xác" (chính xác vô vàn) cũng là từ y mà ra.

Trong ngũ giới ngoại trừ Thần giới, chính là mật thám cùng vạn sự thông đỉnh đỉnh đại danh.

"Bồng Lai tiên sơn ngươi cũng có thể xông vào?" Giọng nói bỗng nhiên vang lên trong đầu, Túy khất cái hoảng hốt nhảy dựng, lại liếc nhìn về phía nam tử đang ngồi trong đình, liền biết y truyền âm đến cho mình.

Y sao lại xúi quẩy đến thế, lại gặp phải 'vận tốt' như vậy a!

Vốn nghe nói công chúa của tộc Tử Hổ nổi đình nổi đám lúc trước – Duyệt Nhi – mất tích hơn hai mươi năm lại dẫn theo mấy mươi vạn Tiên binh đến Yêu giới, tin tức ầm ĩ cỡ này, sao có thể thiếu y? Y vội vội vàng vàng từ Ô Điệp Châu đuổi tới, định bụng đến Yêu giới chứng kiến cảnh tượng hoành tráng đó, không ngờ y tới cửa vào Yêu giới liền chỉ có thể thấy bóng dáng Duyệt Nhi bỏ lại Ngọc đế cùng chúng tiên binh, cưỡi lên Long Đằng Vương đi về phía Bồng Lai tiên sơn. Không thăm dò được tin tức, y sao có thể thỏa lòng, liền theo chân đến đây.

Không ngờ y tùy tiện tìm một rừng cây ẩn thân, nhưng mà… nhưng mà khiến y vào lúc đêm tối thế này bắt gặp cảnh tượng hương diễm như thế.

Bộ y phục vân gấm đó đã cởi đến nơi thắt lưng thon gọn, che phủ đôi chân nhỏ nhắn của tiểu cô nương đang ngồi trên chân của Đạp Vũ thần quân trong truyền thuyết, ngửa đầu mặc cho Đạp Vũ thần quân thích gì thì được nấy, mơ hồ có thể thấy đôi tai hổ nhỏ trên mái tóc, không phải đối tượng y đang muốn bát quái – Duyệt Nhi cô nương sao?

Từ khi Đạp Vũ thần quân ôm Duyệt Nhi vào trong ngực, sứ mệnh nghề nghiệp của Túy khất cái này đã khiến y theo bản năng từ trong túi càn khôn lấy ra họa ký thạch, bắt đầu ghi lại toàn bộ những gì xảy ra ở đây.

Y vốn đã rất cẩn thận, ngay cả hơi thở cùng hô hấp cũng đã phong bế, xuyên qua rừng cây nhìn thấy dáng điệu Duyệt Nhi trút bỏ y phục đến thắt lưng, may mà mái tóc đen dài đã che phủ, may mà nàng đối diện với Đạp Vũ Thần quân, quay lưng về phía y. Túy khất cái vốn nổi danh không gần nữ sắc, nhưng không nghĩ tới hai người nơi đình càng lúc càng triền miên, mãi đến khi Duyệt Nhi ngọt ngào nức nở một tiếng, mặc dù y là kẻ tâm trí nửa điểm cũng không để ý đến chuyện gió trăng nhưng cũng không khỏi hít một hơi, bất cẩn đánh động lá cây bên cạnh, mới bị Đạp Vũ Thần quân phát hiện.

Trước một khắc bị luồng sáng xanh của Đạp Vũ thần quân đánh tới, y đã nhanh chóng thu họa ký thạch trong tay vào lại nội đỉnh, ai ya, đây cũng là bệnh nghề nghiệp.

Y không thể vì sự nghiệp bát quái quang vinh vĩ đại của bản thân mà cống hiến cả sinh mạng của chính mình chứ nhỉ?

Trăm bận suy tính của Túy khất cái đều lướt qua một lượt, bất quá cũng chưa đến một khắc, trên mặt y vẫn là dáng bộ say túy lúy, Đạp Vũ thần quân truyền âm đến, nhất định là không hi vọng Duyệt Nhi cô nương nghe được, y cũng khẩn trương truyền âm đáp lại: "Hôm nay uống say, không ngờ lại xông vào Bồng Lai tiên sơn ..Ức…" Trước mặt nhân vật như Đạp Vũ Thần quân này, chỉ có thể tận lực diễn trò.

"Đã nhìn thấy gì?" Vẫn là thanh âm như gió xuân lướt qua mặt, nhưng lại khiến Túy khất cái căng thẳng, dù gì, ranh giới sống chết rất mỏng manh.

Túy khất cái đờ người tại chỗ, nói không thấy thì thật quá đỗi giả dối, còn nói thấy thì chết chắc, y tung hoành giới bát quái nhiều năm như thế, vậy mà cũng có thời khắc rối rắm ngượng ngùng như vậy!

Đạp Vũ ôm Duyệt Nhi vào lòng, để đầu nàng vùi trong ngực mình, bàn tay đỡ lưng Duyệt Nhi, tay áo rộng hoàn toàn che khuất tấm lưng trần của nàng, cánh môi duyên dáng hiện giờ so với thường ngày càng hồng nhuận hơn trước, lúc này ngẩng đầu nhìn Túy khất cái, trong lòng Túy khất cái kinh hãi, mạng mình xong rồi!

Không ngờ, Đạp Vũ chỉ liếc y một cái liền đứng dậy, đạp không hướng phía Phù Hoa Lầu nơi thâm sơn mà đi.

Túy khất cái sững sờ tại chỗ! Ý gì đây trời?! Đạp Vũ Thần quân không thèm để ý? Đôi mắt thanh tỉnh trên gương mặt say túy lúy của Túy khất cái chợt lóe qua thâm ý.

Ha ha, có trò hay xem rồi.

Duyệt Nhi cô nương này không phải chính là nữ nhi mà Lạc Thủy Thần quân nâng niu trong lòng bàn tay sao? Sao lại ngang nhiên cùng sư phụ của mình Đạp Vũ Thần quân bất minh không rõ ràng như vậy? Mà Đạp Vũ Thần quân hoàn toàn không có ý giết y, không phải là…Nghĩ tới đây, trong lòng Túy khất cái đã hết sức hưng phấn, vội vàng lấy họa ký thạch ban nãy từ trong túi càn khôn cẩn thận bỏ vào nội đỉnh, vừa xoay người liền chạy về hướng Ô Điệp Châu.

Đạp Vũ ôm Duyệt Nhi quay về phòng ngủ ở tầng hai của Phù Hoa Lầu, trong phòng được ánh trăng bên ngoài chiếu vào, khiến gian phòng mang đầy vẻ ám muội không rõ ràng.

Đạp Vũ ngồi bên giường, nhất thời không nỡ thả tiểu cô nương ấm áp bé bỏng trong lòng, vẻ hoàn toàn ỷ lại như thế, ai nỡ buông tay?

Chả trách Tức Mặc Ly cả ngày ôm Duyệt Nhi không rời tay, cảm giác tốt đến thế, thật khiến người ta mãn nguyện.

Trong đêm tối, sâu trong đôi đồng tử thường ngày tựa xuân thủy của Đạp Vũ đều là vẻ mê đắm cùng khát khao, trên gương mặt tuấn tú trắng nõn cũng đã phiếm đỏ, dáng vẻ có vài phần say say.

Không biết ôm bao lâu, y cắn răng, nhẹ nhàng dặt Duyệt Nhi trong lòng lên chăn gấm mềm mại.

Y rút bàn tay đặt trên lưng nàng, theo bản năng định kéo chăn, nhưng ánh mắt lại hoàn toàn dán nơi y phục vân gấm đang mở rộng, ấn ký bản thân vừa rồi cúi đầu bừa bãi rõ ràng vẫn lưu lại trên da thịt non mịn tinh tế ấy, chấn động thị giác như vậy khiến đôi mắt thâm trầm của y khẽ co lại. Nhưng lại chậm rãi cúi xuống, vừa rồi ở trong đình thị giác không hề bị tác động mạnh mẽ đến như vậy.

Y kinh ngạc ngắm nhìn thân thể nhỏ nhắn dưới người, trong đôi mắt sâu thẳm bùng lên từng chút từng chút ánh lửa: "Tiểu ái đồ của ta, đã lớn rồi nhỉ…"

Duyệt Nhi say đến độ thần trí mơ màng, vừa rồi ở trong đình, toàn thân bị cảm giác kỳ quái ấy giày vò đến độ ngủ không được, hiện tại vừa chuẩn bị tiến vào giấc mộng, không ngờ lại nghe thấy câu này, lập tức nhíu nhíu mi, bàn tay nhỏ nhắn quơ quơ. Đừng có quấy rầy nàng, nàng muốn ngủ.

Đạp Vũ đưa tay nắm lấy tay nàng, giữ ở một bên, cúi người liền đè xuống, nhẹ nhàng hôn nàng.

Duyệt Nhi vừa định lầm bầm phản đối một câu, nhưng lại cắn phải đầu lưỡi Đạp Vũ, lập tức thần trí Đạp Vũ chấn động, một tia lý trí vẻn vẹn tựa như sợi dây đàn cuối cùng này đã bị cái cắn nhẹ của Duyệt Nhi làm đứt phựt. Cử chỉ cũng không dịu dàng thận trọng như trước, chỉ có điên cuồng hết sức cướp lấy nơi cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Đôi tay cũng không cam chịu, chậm rãi di động dọc theo da thịt hết sức mịn màng, cảm nhận được sự phập phồng lên xuống khiến người điên cuồng ở bên dưới thân.

Duyệt Nhi hoàn toàn không biết hiện giờ là lúc nào, bất giác lắc lắc đầu, bàn tay nhỏ bé muốn gạt đi đôi tay nóng rực đang không ngừng di chuyển trên người, nhưng hai tay đều bị đôi tay thon dài giữ chặt một bên, không nhúc nhích được.

Gương mặt nhỏ xinh của nàng đều là màu đỏ ửng sau khi say rượu, giờ phút này lại càng nhanh chóng trở nên rõ ràng, cảm giác đích thực kỳ lạ quá, nhất thời, mặt nàng đã muốn trích ra máu.

Cảm nhận được Duyệt Nhi khó chịu, Đạp Vũ rời môi nàng, nhưng lại dọc theo da thịt trắng mịn một đường đi xuống.

93. Chương 93: Cơn Giận Ngút Trời Của Mặc Ly(2)

Duyệt Nhi giãy giụa không được, cảm giác lại hết sức kỳ lạ, đành phải mơ mơ màng màng bắt đầu nức nở: "Mặc Ly…, Mặc Ly…Người ta buồn ngủ quá, đừng hôn…" Nàng rất muốn ngủ, nhưng cảm giác như vậy trên thân thể là sao? Mềm mại mà tê dại.

Một câu "Mặc Ly" khiến Đạp Vũ sững lại, khẽ cắn môi nàng, giọng nói khàn đặc: "Gọi Đạp Vũ sư phụ…"

Duyệt Nhi hơi đau, vẫn không thay đổi: "Mặc Ly…Người ta muốn ngủ…"

Đạp Vũ lộ ra một tia tức giận, nhịn không được lại cắn một cái: "Gọi sư phụ…" Rõ ràng đang ở trong lòng y, ở dưới thân y, nhưng vĩnh viễn nhớ đến Tức Mặc Ly. Nam tử lạnh lùng ấy có gì tốt chứ? Ngay nói chuyện cũng không quá một câu.

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi vì đau mà mở ra, đôi mắt vốn mờ mịt long lanh hai giọt lệ, vô cùng ủy khuất: "Sư phụ…"

Thanh âm dịu dàng ngọt ngào ấy, trước sau như một đều là ỷ lại, giờ phút này thế nhưng lại chứa đựng bất lực cùng ủy khuất, Đạp Vũ nghe thấy lại càng ý loạn tình mê, mất đi thần trí, môi với răng bừa bãi tàn sát, bàn tay cũng không hề rời đi.

Đến cuối cùng, một tiếng "Sư phụ" này của Duyệt Nhi mang theo cầu xin cùng sợ hãi, người này là ai? Vì sao muốn đối với nàng như vậy? Nàng thật sự khó chịu…Cơ thể giống như bị thiêu đốt, đầu óc nàng hỗn loạn, hoàn toàn không có chút ý thức nào.

Giọng nói này, gương mặt này, Đạp Vũ chỉ cảm thấy cứ muốn như thế mà trầm luân, không chút mảy may rời đi.

Duyệt Nhi đã nửa tỉnh nửa mê, chỉ lắc đầu, trong miệng đã quen gọi sư phụ, khi sắp ngủ mê, trước ngực lại đau nhói, nàng bất lực lại đáng thương nức nở: "Sư phụ…" Một tiếng sư phụ, muốn ngăn lại cử động của người phía trên, đừng như vậy, cơ thể nàng rất kỳ lạ, khó chịu lắm.

Tiếng khóc rõ ràng như vậy khiến Đạp Vũ ở phía trên sững người, lập tức ngẩng đầu, nhưng thấy thân thể trắng nõn bên dưới đã đỏ bừng, nhất là nơi tuyết phong mềm mại cao vút, lốm đốm điểm đỏ, ánh mắt di dời sang bên cạnh, đôi tay nhỏ nhắn của Duyệt Nhi bị tay mình trong lúc vô ý bị giữ chặt đến độ đau đớn đỏ lên, lại ngước mắt nhìn Duyệt Nhi bất lực lắc đầu, đôi mắt to tròn cơ hồ đã tiến vào giấc mộng, nhưng hai dòng lệ vẫn lưu lại nơi khóe mắt, cánh môi khẽ mím, sưng đỏ cả lên.

Đôi tai trên mái tóc đen cũng phấn chấn dựng thẳng, rõ ràng là cảm nhận được khoái cảm giày vò người ấy, nhưng không biết làm thế nào phát tiết.

Lúc này bên ngoài cũng đã dần dần lộ ra ánh dương bàng bạc, ánh sáng yên lặng chiếu rọi gian phòng, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, Đạp Vũ đã tỉnh táo lại.

Y đã làm gì?

Y, thế nhưng, thế nhưng lại giở trò với tiểu ái đồ bảo bối nhất của mình…Giở trò?!

Ánh mắt xẹt qua dấu vết loang lổ, Đạp Vũ chỉ thấy áy náy đau đớn vô cùng, sao lại thế này? Y đến cùng đã trúng phải ma chướng gì, giày vò nàng như vậy?

Nghĩ thấy kiềm lòng không được muốn gần gũi nàng, nhưng không chiếm lấy nàng, chỉ cứ như vậy giày vò nàng.

Từ lúc nào y đối với nàng đã có tình cảm sâu đậm đến thế? Sâu đến độ bản thân y cũng không cảm giác được.

Còn nhớ hôm trước khi màn đêm buông xuống, y cười nói, Đạp Vũ há là kẻ nhi nữ tình trường, chẳng qua là một tiểu cô nương mà thôi.

Chẳng qua là một tiểu cô nương mà thôi….

Khi nói lời này, y phải chăng đã xem nhẹ cảm xúc sâu kín nhất trong trái tim mình?

Y sao lại trở thành như vậy? Còn nhớ năm đó y chạy lên đài cao, nhìn nàng nhỏ nhắn trong bộ y phục màu phấn hồng ngồi trong lòng Tức Mặc Ly, cầm bàn đào ăn, y sớm biết rõ tiểu tử hổ này là mục tiêu mà y phải diệt trừ, không phải chưa từng thấy qua dáng vẻ nàng lúc chưa biến hình, cả ngày nằm trên tay Tức Mặc Ly, bốn chân nhỏ ôm chặt tay y, đáng yêu không thể tả.

Nhưng lần đầu nhìn thấy nàng hóa về nguyên hình, y vẫn nhịn không được bật cười: "Bé gái đáng yêu như thế, Tức Mặc Ly, huynh nhặt nàng từ đâu về vậy?"

Không biết liệu có phải là lời này đã bắt đầu mọi thứ, y cứ thế chậm rãi trở nên như vậy.

Nàng là do Tức Mặc Ly nhặt về, nàng thuộc về Tức Mặc Ly, cho dù thần trí không tỉnh táo, nàng cũng tâm niệm tên của Tức Mặc Ly.

Mà y trước giờ lại không hề phát hiện bản thân không cam lòng.

Ha ha, chiếm lấy cho mình? Y muốn chiếm nàng cho bản thân, nhưng lại biến thành hiện giờ dụ dỗ và giày vò nàng, biết rõ nàng không hiểu, vẫn muốn đào ra dục vọng trong cơ thể nàng, từ từ dằn vặt nàng. Để nàng gọi sư phụ, chỉ có thể gọi sư phụ.

Đôi mắt to của nàng híp lại, gương mặt nhỏ nhắn đều là vẻ tự hào cùng đắc ý: "Sư phụ của con đối với người khác rất tốt." Lúc ấy y thầm cười nàng ngây thơ, y thật sự chỉ đối tốt với nàng mà thôi.

Nhưng hiện giờ, nếu nàng tỉnh lại, sẽ đối mặt với vị sư phụ đêm qua đã giày vò nàng như thế nào đây?

Ngón tay thon dài của Đạp Vũ nhẹ nhàng vuốt ve lỗ tai nhỏ của nàng, y tỉnh táo không hề say, nhưng cam nguyện trầm luân. Thật đúng với câu nói ấy của thế gian, "rượu không say người người tự say" mà.

Lỗ tai Duyệt Nhi dưới sự vuốt ve nhẹ nhàng của y dần dần rũ xuống, hơi thở vốn có chút gấp gáp cũng dần dần bình ổn.

Đạp Vũ từ trong nội đỉnh lấy ra Ngưng Phu Cao, từ nơi cổ non mịn bắt đầu nhẹ nhàng thoa lên. Duyệt Nhi lại bắt đầu cảm nhận được xúc cảm tê dại, hô hấp vốn gần như bình lặng lại dần trở nên gấp gáp, chỉ có thể nghẹn ngào nói: "Sư phụ…" Không muốn đối với nàng như vậy, thật sự rất khó chịu, nàng chỉ cảm thấy không nên như thế.

Ánh mắt Đạp Vũ sâu thẳm, lời khẩn cầu này thế nhưng lại khiến người khó mà chấp thuận. Y đè nén dục vọng vốn vẫn chưa bình lặng trở lại nhưng hiện giờ bị khơi dậy lần nữa, hít một hơi thật sâu mới đưa tay xoa xoa tai nàng, dịu dàng nói: "Duyệt Nhi ngoan, sẽ không thế nữa, ngủ ngoan đi…" Duyệt Nhi từ từ yên tĩnh trở lại, bàn tay Đạp Vũ vẫn tiếp tục vân vê tai nàng, mãi đến khi hô hấp Duyệt Nhi dần dần đều đặn.

Đạp Vũ thở dài một tiếng, bắt đầu phong bế xúc giác, chỉ nhẹ nhàng thoa thuốc lên những dấu đỏ trên người nàng. Nhưng rung động về thị giác vẫn khiến y mấy lần suýt nữa thì kiềm chế không được, ngừng tay bình ổn hơi thở một lúc, cứ như vậy mấy bận mới thoa thuốc xong cho nàng. Duỗi tay cẩn thận kéo y phục vân gấm sớm đã tụt xuống đến thắt lưng của nàng lên, che lại cơ thể mê người, lại nhẹ nhàng đắp chăn lên tận cằm nàng.

Đạp Vũ đứng dậy, quay đầu nhìn Duyệt Nhi đang say ngủ, thở dài một tiếng, đạp không liền hướng bên ngoài rời đi.

Thế gian này, luôn luôn có một sự trùng hợp như vậy khiến người kinh hãi.

Đạp Vũ vừa rời khỏi không bao lâu.

Lúc sáng sớm bóng đêm còn chưa lui hẳn, Phù Hoa Sơn trong mấy ngày ngắn ngủi đã nghênh đón hai vị thần quân.

Tức Mặc Ly một thân bạch y, dung mạo như họa trong ánh sáng mờ tối lúc rạng sáng chói lóa vô cùng, tư thái tao nhã bay về hướng Phù Hoa Lầu. Dáng vẻ thong thả như chậm bước tản bộ trong sân nhà, nhưng tay áo phấp phới trong không trung cho thấy tốc độ y rất nhanh. Chẳng qua chỉ trong nháy mắt, y đã đến trước Phù Hoa Lầu.

Thời điểm Duyệt Nhi ra khỏi Thủy Nguyên Cốc, y cũng đã từ trong trầm tu tỉnh lại. Vốn định trực tiếp đến Ma giới tìm Duyệt Nhi nhưng khi ấy lại nhận được tin tức điều tra của Túc Tịch. Một trong hai thánh

địa lớn của Ma giới – Tây Tiêu chi cảnh có thứ có thể chữa khỏi mắt cho Duyệt Nhi, có điều phương pháp đó chỉ có Đạp Vũ mới có thể sử dụng.

Tức Mặc Ly khẽ nhíu mày, nhưng Đạp Vũ ở ty y Thần giới cũng là sự thật, trong lòng y dù không tình nguyện nhưng đành phải đi tìm Đạp Vũ. Không ngờ mất mấy ngày bay đến vùng đất cực nam nơi Đạp Vũ cư ngụ lại biết được Đạp Vũ sau khi tỉnh lại từ lần trầm tu do thần kiếp lúc trước thì đã rời khỏi Thần giới.

Y thực nhớ Duyệt Nhi, sau khi phân phó Túc Tịch, Phất Dung và Ngưng Không tìm Đạp Vũ liền rời Thần giới tìm Duyệt Nhi.

Hiện tại đã mất mấy ngày, mãi đến sáng sớm mới đến Phù Hoa Sơn.

Không biết vì sao, trong lòng y ngoại trừ thương nhớ, hiện giờ còn có chút dự cảm không tốt.

Duyệt Nhi liệu có phải đã xảy ra chuyện ?

Tức Mặc Ly thấy nhìn gian phòng không đặt Dạ Minh Châu, bất đắc dĩ lắc đầu, tiểu gia hỏa này không còn sợ tối nữa rồi? Trong lúc suy nghĩ, người đã tiến vào bên trong phòng.

Nhẹ nhàng bước đến trước giường, Tức Mặc Ly khẽ ngồi xuống, cẩn thận nhìn Duyệt Nhi đang an tĩnh ngủ say trước mắt, nhất thời cười bản thân nhớ nhung quá mức, suy nghĩ vẩn vơ.

Khắp gian phòng ngoại trừ hương thơm trên người Duyệt Nhi còn ngập tràn mùi rượu ngọt ngào, cùng với mùi mực thoang thoảng.

Đồng tử Tức Mặc Ly chợt trầm xuống, ánh mắt dừng lại nơi cánh môi Duyệt Nhi, đôi môi sưng đỏ còn có dấu vết bị mút mát, trên gương mặt trắng nõn hiện giờ của Duyệt Nhi còn nét đỏ ửng chưa tan hết, nhưng không phải là màu đỏ khi say rượu.

Tức Mặc Ly đưa tay nhẹ nhàng sờ, bỗng nhiên nhớ tới mười mấy quyển "Xuân sắc mãn viên" mà Cửu Kiếm đưa cho, trong sách miêu tả nữ tử khi động tình mới đỏ ửng.

Trong nháy mắt, Tức Mặc Ly chỉ cảm thấy trái tim mình tựa như bị côn trùng gặm nhấm, y nhẹ nhàng vén chiếc chăn gấm đang đắp đến cằm Duyệt Nhi, tiểu tử hổ này trước giờ ngủ say đều đá chăn, hiện giờ thế nhưng lại chỉnh tề như vậy, trong tình cảnh này thật không khiến Tức Mặc Ly vui vẻ.

Chăn gấm mềm mại từ nơi cổ vừa bị vén ra, trên cổ rõ ràng là vết đỏ khiến người gai mắt, cơ hồ trực tiếp đâm thẳng vào trái tim Tức Mặc Ly.

Bàn tay tựa ngọc tạc của Tức mặc Ly dừng lại, ngón tay thon dài nắm chặt chăn gấm trong tay, từ từ kéo sang một bên.

94. Chương 94: Cơn Giận Ngút Trời Của Mặc Ly(3)

Cả cơ thể nhỏ nhắn của Duyệt Nhi hiện giờ dưới ánh mắt của y vẫn xinh đẹp linh lung như thế, chỗ thấp chỗ cao, ánh mắt Tức Mặc Ly từ nơi cổ điểm điểm vết đỏ di chuyển xuống, chỉ thấy càng lúc càng nhiều, vết đỏ càng lúc càng đậm, đến trước ngực được y phục che lại, đã là một mảng đỏ thẫm.

Lúc này Mão Nhật Tinh Quân cũng đã uể oải chấp hành chức vụ, kéo vầng thái dương chậm rãi từ phía đông mọc lên. Tia bóng tối sau cùng biến mất trong ánh nắng mai.

Tức Mặc Ly mở chăn gấm, chậm rãi cởi bỏ y phục vân cẩm trên người Duyệt Nhi, đến khi y phục rớt xuống đến thắt lưng, nhìn thấy một mảng ấn ký rõ ràng nơi đó, hô hấp Tức Mặc Ly đều ngưng trệ.

Tức Mặc Ly hít sâu một hơi, miễn cưỡng đè xuống sát ý đang rít gào trong lòng, trong đôi mắt đen như mực đều là rét lạnh thấu xương.

Là ai?

Bé ngoan của y, kẻ nào dám!

Ngón tay thon dài lướt qua ấn ký màu tím sậm, thế nhưng vẫn có thể thấy được dấu vết gặm cắn, trong lòng khẩn trương, bàn tay không cẩn thận hơi dùng lực, Duyệt Nhi bị đau nhưng vẫn ngủ, theo bản năng

cất tiếng, giọng nói mềm mại ngọt ngào hãy còn đôi chút nghẹn ngào, đều là vẻ bất lực cùng khó chịu: "Sư phụ…" Đầu vẫn lắc không ngừng, tiếp đó lại nói: "Đừng…" Cảm giác kỳ quái đó lại xuất hiện rồi, nàng muốn ngủ, nàng thật sự không muốn như vậy lần nữa.

Sư phụ.

Đừng.

Sát ý Tức Mặc Ly vốn đã kiềm nén nháy mắt lại bùng lên, giống như núi tuyết lở ra, không khí bên trong phòng ngủ thoáng chốc đều bắt đầu trở nên lạnh lẽo.

Duyệt Nhi mặc dù vẫn muốn ngủ, nhưng thần thú tộc Tử Hổ nhạy cảm với nguy hiểm khiến nàng chớp mắt đã cảnh giác mà tỉnh lại, đầu óc cũng dần dần tỉnh táo.

Ai? Sát ý sao lại mạnh như vậy?

Duyệt Nhi miễn cưỡng từ trong giấc ngủ tỉnh giấc, chỉ cảm thấy trong phòng đột nhiên rất lạnh, nàng bất giác run rẩy mới phát hiện y phục không biết từ khi nào đã tụt đến tận eo. Chiếc miệng nhỏ nhắn mím lại, sao có thể như vậy? Bàn tay liền kéo y phục lên, nhưng lại chạm phải một bàn tay so với không khí trong phòng còn buốt giá hơn.

Duyệt Nhi nháy mắt tỉnh táo, chiếc mũi nhỏ nhắn hít hít, mừng rỡ gọi: "Mặc Ly…." Chỉ có Mặc Ly mới có hương hoa sen thanh mát nhàn nhạt này.

Ngón tay thon dài tựa ngọc tạc của tức Mặc Ly siết chặt, nhìn Duyệt Nhi sau khi gọi Mặc Ly lại quên sửa sang lại xiêm y, chỉ xoay mặt đối diện với y, nét mừng rỡ hân hoan không cách nào giấu được, một chút cũng không giả dối.

Nàng thế nhưng lại không chút phòng bị trước mặt người khác như vậy? Sát ý trên người Tức Mặc Ly bất luận thế nào cũng không nỡ làm gì đối với Duyệt Nhi, chỉ đưa tay nhẹ nhàng kéo y phục ngay ngắn cho nàng, giọng nói thế nhưng lại lạnh lùng: "Vì sao?"

Vì sao muốn cùng với… cùng với Đạp Vũ? Nàng mặc dù cái gì cũng không biết, nhưng… nhưng cũng không nên tùy tùy tiện tiện gần gũi với người khác, không phải sao? Y ở trong lòng nàng một chút địa vị cũng không có?

Tình cảm nàng đối với y, không phải độc nhất vô nhị sao?

Trong lòng Tức Mặc Ly lạnh lẽo, phẫn nộ cùng ghen tuông cơ hồ ngập tràn chiếm cứ tâm trí của y, chỉ không rõ Duyệt Nhi sao có thể trong lúc y không ở bên lại thân thiết triền miên với Đạp Vũ như vậy. Y sao biết được Duyệt Nhi khi uống rượu thì đã mơ mơ màng màng, càng không biết nàng làm sai điều gì, tâm trí nàng khi ấy cũng không biết ai đã đối với nàng như vậy, chỉ có cảm giác khó chịu khác thường chiếm lĩnh nàng.

Duyệt Nhi chỉ cảm thấy lạnh, ngây ngốc ngồi trên giường, không ngờ hơn hai mươi năm không gặp, Mặc Ly lại trở nên lạnh lùng như thế. Còn có sát ý mãnh liệt đến vậy là sao đây?

Trong lòng nàng chua xót, không phải nói hơn hai trăm năm đều sẽ không thay đổi ư? Không phải nói sẽ luôn luôn như thế ư? Nhưng hiện thời mới chỉ hơn hai mươi thôi, vì sao Mặc Ly lại trở nên như vậy? Y hỏi nàng vì sao? Cái gì vì sao? Nàng mới nên hỏi y vì sao mới đúng chứ?

Đôi tai hổ ủ rũ cụp xuống, đôi mắt to tròn tựa lưu ly long lanh lệ, đáng thương vô cùng, khó khăn nói: "Mặc Ly, chàng gạt ta!"

Tức Mặc Ly thấy dáng vẻ của nàng, trong lòng sững lại, lập tức áp chế suy nghĩ nhất thời muốn ôm nàng vào lòng an ủi, vẫn lạnh lùng nói: "Ta không hề gạt nàng, hôm nay nàng giải thích với ta thế nào đây?"

Năm mươi năm đó, ai biết thật sự có khiến nàng và Đạp Vũ…

Tức Mặc Ly nghĩ cũng không dám nghĩ, dung nhan như họa đều là cảm xúc không cách nào phát tiết.

Nàng sao lại dám, nàng sao có thể như vậy? Y yêu nàng sủng nàng còn không đủ sao? Còn muốn như vậy?

Duyệt Nhi đã bị sát ý cùng vẻ lạnh lùng của Tức Mặc Ly dọa sợ, chỉ lúng túng mở miệng nói: "Giải thích cái gì? Ta đã làm gì?" Tức Mặc Ly hôm nay thật sự rất lạ.

Tức Mặc Ly nhìn dáng vẻ ngây ngốc của nàng, trong lòng cảm thấy vô lực, trong lúc vô tình lại nhìn nơi cổ loang lổ vết đỏ, nghĩ tới mấy ấn ký bừa bãi ấy trên người nàng thì lại nhịn không được, chỉ cảm thấy mấy vạn năm qua, từ trước tới giờ chưa hề có giây phút nào y phẫn nộ đến thế, muốn giết người đến thế, và... thất vọng đến thế: "Làm gì? Khoan nói Long Chỉ Thủy, Ôn Chi Hàn, chỉ nói tên Sở Từ kia, Đạp Vũ này, rốt cuộc là có bao nhiêu? Tin đồn bên ngoài nói nàng giỏi mê hoặc lòng người, nam tử bên cạnh hết một người lại một người. Ta trước đây cũng chỉ cho rằng nàng cái gì cũng không hiểu, là những kẻ đó đến trêu chọc nàng. Hiện giờ ta mới biết, bé ngoan của ta, ta đối với nàng như vậy, chỉ sợ không thể thương yêu nàng nhiều hơn, nhưng nàng lại đặt ta ở đâu? Coi như nàng không hiểu đi, nhưng cũng không nên cùng với nam tử khác thân thiết như vậy. Khi nàng cùng nam nhân khác gần gũi thân mật, có từng nhớ đến ta?!"

Nói đến lời cuối, trong mắt Tức Mặc Ly đều là thất vọng cùng lạnh lẽo, ghen tuông cùng không cam lòng nơi sâu nhất trong nội tâm vẫn không ngừng thét gào, y cơ hồ muốn phát điên, bé ngoan của y bị người ta đụng chạm như vậy. Nếu như.... nếu như nàng thật sự bị người khác chiếm đoạt, y sẽ phải thế nào đây?

Duyệt Nhi đã bị lời này của Tức Mặc Ly dọa sợ, đôi mắt to tròn đều là kinh hãi cũng đau lòng, hai giọt lệ long lanh rơi xuống, lắc đầu, nhưng không biết nên nói gì.

Nàng làm gì sai sao? Mặc Ly nói nàng như vậy.

Cửu Kiếm và Khổng Tước sáng sớm tới hầu, hiện đứng trên không trung bên ngoài Phù Hoa Lầu đều sợ đến ngây người, hoàn toàn không tưởng tượng được bên trong đã xảy ra chuyện gì. Thường ngày trong phòng ngủ của Duyệt Nhi, Tức Mặc Ly đều theo thói quen đặt kết giới, hôm nay không biết vì sao lại quên. Vì vậy lời này của y, Cửu Kiếm cùng Khổng Tước đều đã nghe thấy. Hai người chỉ cảm thấy chấn động kinh hãi không thôi.

Thất vọng cùng phẫn nộ chứa đựng trong giọng nói, hai người họ cũng nghe ra.

Đầu óc Cửu Kiếm nhanh chóng xoay chuyển, trong lòng kinh hãi, nghiệm ra chút manh mối, cùng với Khổng Tước cũng giống như vậy như thể nhớ ra việc gì đó đưa mắt nhìn nhau, nháy mắt chỉ cảm thấy như bị một thùng nước lạnh dội từ đầu đến chân, rét buốt vô cùng.

Tức Mặc Ly thấy Duyệt Nhi ngẩn người rơi lệ, theo bản năng đưa tay lau đi nước mắt nóng hổi cho nàng, Duyệt Nhi khi cảm nhận được đụng chạm của y thì xoay đầu sang hướng khác, nức nở nói: "Ta không có, chàng gạt ta." Y sao lại trở nên như vậy?

Tức Mặc Ly chỉ cảm thấy sợi dây tình cảm trong lòng như đứt đoạn: "Đạp Vũ chạm vào nàng như vậy nàng cũng không hề phản kháng, ta giúp nàng lau nước mắt nàng lại không đồng ý. Nếu thật sự nhân tẫn khả phu, vì sao ta lại không thể?"

Đôi mắt của Duyệt Nhi bất ngờ mở to, nhân tẫn khả phu?

Lần trước ở Lăng Tiêu điện, Lý Tịnh đã từng nói câu này, khi đó nàng hỏi Ôn Chi Hàn và Cửu Kiếm, giải thích của hai người đều kỳ kỳ quái quái, sau đó nàng len lén hỏi Khổng Tước, đương nhiên biết đây là ý gì.

Người khác nói cứ nói, nhưng mà, vì sao Tức Mặc Ly cũng nói nàng như thế?

Trong lòng nàng từng hồi từng hồi co thắt, chỉ thấy đau khổ ngập tràn, quả nhiên đều là gạt người, cái gì mà hai trăm năm, đều là gạt người.

Tức Mặc Ly giờ phút này lại nghiêng người tới trước, ngón tay thon dài hung hăng chà xát vết tích nơi cổ nàng, nghĩ muốn đem những dấu vết này tẩy sạch đi, tẩy sạch hết đi! Đau đến độ Duyệt Nhi chịu không được, đành phải vội vàng lùi vào góc giường.

Nàng hoàn toàn không nhìn thấy nét mặt Tức Mặc Ly hiện giờ ra sao, nàng cái gì cũng không thấy, chỉ co người lại nơi góc giường, cuối cùng nhịn không được oan ức, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mím, quả thực là kiềm không được chua sót nơi cổ họng, hu hu khóc rống lên, nước mắt rất nhanh liền rơi xuống.

Khi Cửu Kiếm và Khổng Tước nghe thấy câu "nhân tẫn khả phu" kia của Tức Mặc Ly thì sớm đã bất chấp tất cả, xông vào phòng.

Hai người xuyên qua bình phong, liếc mắt liền thấy Duyệt Nhi đang co người nơi góc giường nức nở khóc, thanh âm ủy khuất đau khổ, nghe mà mắt Cửu Kiếm và Khổng Tước cũng nóng lên, trái tim thắt lại, họ đã từng thấy Duyệt Nhi như thế này đâu, nhất là kẻ khởi xướng còn là Tức Mặc Ly trước giờ xem nàng như bảo bối.

Cửu Kiếm sớm nhịn không được, nàng vốn là hộ pháp đời trước của Tức Mặc gia, nhìn thấy Tức Mặc Ly trưởng thành, nhưng cũng chưa từng thất lễ với y, gấp gáp nói: "Chủ thượng, người vì sao lại đối xử với Duyệt Nhi cô nương như vậy, nàng đã làm gì sai sao?"

Tiếng rống giận của Cửu Kiếm khiến Tức Mặc Ly đã ở trạng thái thất thần ngây người lấy lại thần trí.

Vừa nâng mắt nhìn đã thấy Duyệt Nhi co ro nơi góc giường, hức hức thút thít, đều là đau khổ cùng khuất tức, trái tim Tức Mặc Ly đau đớn, bỗng dưng bình tâm trở lại.

Y làm gì thế này? Bị đố kỵ cùng lửa giận thiêu đốt đến hồ đồ rồi?

Y đưa tay ra, Duyệt Nhi nơi góc giường liền lao thẳng vào lòng y, cơ thể nhỏ bé cuộn lại, bởi vì thút thít khóc cùng khổ sở, nức nở đến mức run run, đáng thương vô cùng. Nhớ tới lời bản thân đã nói, ngay cả Tức Mặc Ly cũng có chút không dám tin.

Y đưa tay nhẹ nhàng vỗ tấm lưng gầy yếu của Duyệt Nhi, trong lòng vừa thương vừa đau, đành thấp giọng nói: "Xin lỗi, bé ngoan, đừng khóc." Y trước giờ luôn không biết an ủi người khác như thế nào, thấy Duyệt Nhi vì lời nói của mình mà càng tủi thân khóc, nhất thời không biết làm sao mới được. Đành ngưng tụ thần lực trên tay, nhẹ nhàng truyền trên người Duyệt Nhi, để cơ thể đang buộc chặt của nàng thả lỏng.

Sau nửa nén nhang, Duyệt Nhi cuối cùng khóc mệt thì ngừng khóc, chỉ nức nở. Tức Mặc Ly từ trong nội đỉnh lấy ra khăn gấm, làm ấm lên rồi cẩn thận lau mặt cho nàng. Chung quy là y sai, nàng không hiểu, y cũng chưa từng nói với nàng, sao có thể trách cô hổ nhỏ trước giờ vẫn ngốc nghếch ở bên cạnh mình chứ?

Hai người đều không nói gì, trái lại Cửu Kiếm và Khổng Tước đứng bên nhìn thì lại khẩn trương.

Lúc này trời đã sáng rõ.

Đạp Vũ trên tay cầm tố tố tiên kê của Tô Nhục Nhục tửu lâu, dọc đường dùng linh lực duy trì độ nóng, nhanh chóng bay đến Phù Hoa Lầu. Tiểu ái đồ của y nhìn thấy tố tố tiên kê khẳng định sẽ mặt mày hớn hở, ngọt ngào gọi một tiếng, Đạp Vũ sư phụ thật tốt.

Y trực tiếp bước vào bên trong từ nơi cửa phòng rộng mở, bước tới bình phong, cười nói: "Tiểu ái đồ… Đã thức dậy chưa?"

Lời vừa nói ra, ý cười dịu dàng trên mặt liền thu về, trông thấy Duyệt Nhi đang ở trong ngực Tức Mặc Ly khóc đến mắt sưng cả lên, không nói lời nào.

Duyệt Nhi nghe thấy giọng nói dịu dàng này, trong lòng có chút khác lạ, nhưng cũng không nghĩ ra đấy là gì, đành nói: "Sư phụ…" Thanh âm mềm mại ngọt ngào mang theo giọng mũi vì khóc đã lâu, có chút khàn khàn, Đạp Vũ nghe thấy thì nhíu mày.

Tức Mặc Ly lạnh nhạt nâng mắt nhìn, trong mắt đều là lạnh lẽo, bàn tay tựa ngọc tạc siết chặt.

Yên lặng một lúc, y đưa tay nhẹ nhàng lướt qua trán Duyệt Nhi, chẳng bao lâu, Duyệt Nhi liền ngủ say, Tức Mặc Ly nhẹ nhàng đặt nàng lên chăn gấm rồi mới đứng dậy, liếc Đạp Vũ một cái, cái gì cũng không nói liền bước ra ngoài.

Đạp Vũ sửng sốt một hồi, lập tức cách không đưa tố tố tiên kê vào tay Cửu Kiếm, vẫn là ý cười như gió ấm lướt qua mặt: "Giữ nóng, khi Duyệt Nhi tỉnh lại sẽ ăn." Dứt lời liền xoay người bước theo hướng Tức Mặc Ly.

Ra khỏi Phù Hoa Lầu, Tức Mặc Ly và Đạp Vũ cơ hồ đồng thời gia tăng một tầng kết giới tại Phù Hoa Lầu.

Lửa giận trong lòng Tức Mặc Ly càng bốc lên, phất tay, một luồng bạch quang liền phóng về phía Đạp Vũ, Đạp Vũ cũng vung tay chặn lại.

Hai người không ai nói gì, chỉ không ngừng thay đổi tư thế cùng chiêu thức. Bởi vì trận đấu giữa hai người họ, cây cỏ trên Phù Hoa Sơn gần như chỉ trong vòng nửa nén hương đã hóa thành mảnh vụn tung bay.

Tức Mặc Ly phất tay, Cửu Diệu từ trong nội đỉnh nhanh chóng bay tới, mang theo khí thế dữ dội, kim sắc lấp lánh, nắm ở trong tay.

Đạp Vũ cười lạnh: "Tạm thời không nói giết ta thì huynh liệu còn có thể phá bỏ quy chế mà quay về thánh giới hay không, chỉ nói huynh hôm nay phong ấn chưa giải, làm thế nào giết ta!" Dứt lời ngọc phiến thường phe phẩy trong tay bay lên không trung, thanh quang lóe lên, hóa thành một cây quạt lớn cao cỡ một người, từng nan từng nan nơi cán quạt đều lấp lánh ánh sáng xanh.

Ánh mắt Tức Mặc Ly càng lạnh lẽo: "Về hay không về Thánh giới, cũng không phải ngươi có thể làm chủ!" Nâng Cửu Diệu, bay người lên trước, chiêu chiêu đều là sát chiêu chí mạng.

Đạp Vũ sao cam chịu yếu thế, ngọc phiến liên tục múa lên xoay chuyển, không khí xung quanh như thể hóa thành lưỡi đao sắc bén ầm ầm lưu chuyển bay về phía Tức Mặc Ly, cũng là chiêu chiêu không chút dung tình.

Nhất thời, đất trời đổi sắc, hai vị Thần quân quyết chiến ở Phù Hoa Sơn, toàn bộ Bồng Lai đều rung chuyển, cuồng phong nổi lên tứ phía, sấm sét giao thoa, thanh thế cơ hồ truyền khắp tiên giới.

Hoa Tuyên Tịch sớm đã nghe tin chạy tới, sau lưng là các trưởng lão tu vi cao thâm của Bồng Lai Tiên Sơn, đứng cách đó xa xa. Những đệ tử còn lại thì sớm đã bị sức mạnh đánh bay hoặc trực tiếp hôn mê bất tỉnh, số còn lại còn chút năng lực thì đã trối chết chạy ra xa.

Hoa Tuyên Tịch vất vả chống đỡ kết giới của mình, thấy nhị vị thần quân kịch chiến giữa không trung, bạch y cùng thanh y đan xen, tư thái cùng khí độ tuyệt thế như vậy thật dễ khiến người tâm thần trầm mê, nếu có nữ tử nào ở nơi này, khẳng định dù sẽ bị sức mạnh của trận đấu nơi đây khiến cho bản thân hôi phi yên diệt nhưng cũng sẽ cam tâm tình nguyện.

Đáng tiếc, Hoa Tuyên Tịch tất nhiên không phải mấy nữ tử đó, giờ phút này trong lòng y rối thành một nùi, ánh mắt nhìn về phía ấy, Bồng Lai Tiên sơn sụp đổ, bị phá hủy chẳng qua chỉ trong một nén nhang, sẽ không còn nơi nào toàn vẹn, ngoại trừ…

Hoa Tuyên Tịch đưa mắt nhìn về Phù Hoa Lầu phía trên Phù Hoa Sơn, cách xa tầm mắt, chỉ thấy Phù Hoa Lầu yên tĩnh sừng sững đứng trên Phù Hoa Sơn đã bị phá hủy hoàn toàn, ngạo nghễ quay về phía mọi người cho thấy sự đặc biệt của nó.

Bồng Lai Tiên sơn trải dài mấy nghìn dặm, ngay cả nơi ngoại biên xa xôi nhất cũng bị ảnh hưởng, thế mà Phù Hoa Lầu cơ hồ ở ngay trung tâm trận chiến lại bình yên vô sự, toàn vẹn không chút tổn thất, Hoa Tuyên Tịch nhìn mà không thốt nên lời.

Mấy vị trưởng lão đương nhiên cũng nhìn thấy, đại trưởng lão nhịn không được nói: "Có lẽ là họa do tiểu tổ tông ấy gây ra, hai vị thần quân này đánh nhau ở đây, xem ra cơ nghiệp mấy mươi vạn năm của Bồng Lai Tiên sơn sẽ bị phá hủy chỉ trong chốc lát, nàng ta sao còn không ra ngăn lại."

Lời này nói trúng suy nghĩ của mọi người, tứ trưởng lão lên tiếng: "Dù nói vị tiểu tổ tông này đích thực vì Bồng Sơn Tiên sơn mang lại rất nhiều điều tốt, nhưng hiện giờ Bồng Lai Tiên sơn này gần như sắp bị phá hủy, nhưng cũng là nàng ta không đúng."

Hoa Tuyên Tịch không kiên nhẫn nói: "Câm miệng."

Chủ tử đối với Bồng Lai Tiên sơn thế nào, y đương nhiên hiểu rõ, tính tình của nàng, y cũng rất rõ. Hiện giờ hai vị thần quân giao chiến ở Bồng Lai Tiên sơn như vậy, một người là Lạc Thủy Thần quân mà chủ tử ỷ lại nhất, một người là Đạp Vũ Thần quân- sư phụ của chủ tử, theo lý mà nói nàng không thể không ngăn cản. Tình huống này chỉ có một khả năng, chính là chủ tử bị ai đó làm ngất đi.

Nghĩ tới đó, Hoa Tuyên Tịch cũng thấy khẩn trương, nếu chủ tử đến tối mới tỉnh, vậy Bồng Lai tiên sơn sớm đã biến thành sa mạc Bồng Lai rồi.

Chính lúc đó, chỉ nghe thấy tiếng sấm trên trời càng lúc càng lớn, lôi điện thất sắc không ngừng bổ xuống, Tức Mặc Ly cầm Cửu Diệu phi thân lao tới, chính là "bát hoang phong vũ" gặp thần giết thần.

Ánh sáng kim sắc xung quanh thân đao Cửu Diệu phát ra, kết giới của Hoa Tuyên Tịch cách xa nơi đó va phải chút ít sức mạnh ấy thì đã gần trụ không nổi, miễn cưỡng hãy còn đỡ được một kích, trưởng lão sau lưng cũng có vài người đã phun máu. Hoa Tuyên Tịch vội vàng tập họp các trưởng lão lại một chỗ, hợp lực tạo nên kết giới, vừa cẩn cẩn thận thận truyền âm cho Duyệt Nhi, hi vọng nàng có thể nhận được.

Mà ngọc phiến trong tay Đạp Vu vẫn linh hoạt biến chuyển, ngoan cường chống đỡ.

Mặc dù y đấu không lại, nhưng cũng không thể thua, không thể thua, dù thế nào cũng không thể thua.

95. Chương 95: Nàng Vĩnh Viễn Chỉ Có Thể Là Của Ta(1)

Lúc này, Duyệt Nhi ở trong Phù Hoa Lầu ngủ cũng chẳng an ổn, chỉ cảm giác dường như có người đang gọi nàng. Giọng nói đó chứa đựng gấp gáp cùng lo lắng vô cùng, cứ từng tiếng từng tiếng gọi nàng, mãi vẫn không dừng lại.

Mà Tức Mặc Ly và Đạp Vũ ở bên ngoài cũng đã càng đánh càng nhanh, chỉ thấy Tức Mặc Ly cầm Cửu Diệu, cổ tay rung lên, phía chân trời kình lôi liền ầm ầm xuất hiện, đầu ngọn chớp trên mũi đao ồ ạt bay về phía Đạp Vũ. Dọc đường, đất cát vốn đã hóa thành cát bụi đều bị chấn động mãnh liệt mà tung lên mịt mù, duy chỉ có ngay giữa con đường để lại một vết lửa cháy sâu hoắm.

Đạp Vũ đạp không vội vàng thối lui vài bước, đưa tay triệu hồi ngọc phiến đang múa trên không trung, ngọc phiến vừa đến tay, vốn là cán quạt và mặt quạt đột nhiên phân tán biến ảo thành vô số kim châm vô cùng nhỏ, đồng loạt tựa như mũi đao trên tay của Tức Mặc Ly mà phóng đi, trong khoảnh khắc kim quang cùng thanh quang liền va chạm vào nhau giữa không trung, "oành" một tiếng.

Ai nấy chỉ cảm thấy trong lòng nhảy dựng, khoảnh khắc đó, gió ngừng thổi, chớp ngừng lóe, cả thế giới đều trở nên tĩnh lặng, bọn họ còn chưa kịp phản ứng thì khắc kế tiếp đã bị hào quang rực rỡ diễm lệ vô cùng đánh úp tới, không tự chủ được lùi ra xa mấy trượng. Nếu không phải những người này đều là tu vi tối cao của Bồng Lai tiên sơn, lại cùng nhau lập kết giới thì giờ phút này đã thương tích đầy mình rồi.

Ngay cả kết giới ở Phù Hoa Lầu cũng rung chuyển, miễn cưỡng duy trì không bị phá vỡ, nhưng âm thanh ầm ầm từ trận đấu kia vẫn không ngừng truyền đến bên tai Duyệt Nhi đang say ngủ, nàng vốn đã ngủ hết sức khó khăn, một tiếng nổ vang vừa truyền tới, đôi mắt to tròn của nàng liền mở, tỉnh giấc dậy, ngây người một lúc, không hiểu sao rõ ràng vừa rồi mình còn vùi trong lồng ngực Tức Mặc Ly, Đạp Vũ sư phụ cũng vừa mới cầm theo tố tố tiên kế bước vào phòng, mà bản thân sao lại bỗng dưng ngủ mất?

Duyệt Nhi chậm chạp ngồi dậy, dựa vào linh thức dùng Huyễn Oanh Lưu ly trượng và lông vũ đỏ rực quấn tóc lên, bắt đầu đứng dậy.

Cửu Kiếm và Khổng Tước đang ở bên ngoài quan sát trận đấu nghe thấy tiếng động liền vội vàng vào phòng, thấy Duyệt Nhi nhỏ bé ngồi nơi đó, nét mặt mông lung, không biết đang suy nghĩ gì, nhất thời trong lòng có chút xót xa.

Cửu Kiếm kéo Duyệt Nhi đến bên chiếc bàn trước bình phong, mang tố tố tiên kê vẫn được giữ nóng mà Đạp Vũ căn dặn để dành cho Duyệt Nhi đến, đặt trước bàn ngọc, tiếc rằng Duyệt Nhi vẫn ngây người, đối với tố tố tiên kê cũng chẳng có chút hứng thú nào, thần sắc đều là vẻ đau thương.

Nàng nhớ tới lời nói của Tức Mặc Ly, nói nàng mê hoặc nhân tâm, nói nàng nhân tẫn khả phu, hung dữ với nàng.

Duyệt Nhi càng nghĩ càng đau lòng, đôi mắt lại long lanh hai giọt lệ, chỉ chực chờ không chịu rơi xuống.

Cửu Kiếm và Khổng Tước thấy nàng như vậy, cũng không biết phải làm thế nào mới được.

Vào giây phút ấy, một giọng nói yếu ớt truyền tới "chủ tử, chủ tử, nhanh tỉnh dậy." Duyệt Nhi kinh ngạc, vội vàng đưa tay lần sờ Sát Na Phương Hoa trên trán, Tiểu Sát không phải nói nó đang trầm tu sao?

Đợi đã! Giọng nói này không phải của Tiểu Sát! Duyệt Nhi tập trung tinh thần một lúc mới nhớ ra đấy chính là giọng của Hoa Tuyên Tịch. Thâm tâm nàng lo lắng, cũng vội vàng tập trung tinh thần, truyền âm nói: "Tiểu Hoa, ta đã tỉnh rồi? Xảy ra chuyện gì?"

Hoa Tuyên Tịch vốn đã không còn hi vọng, nhìn Phù Hoa Sơn tiêu điều hỗn độn trước mắt, bỗng dưng nghe được hồi đáp của Duyệt Nhi, trong lòng tức thì vui vẻ, liền nói: "Chủ tử, nhị vị Thần quân đánh nhau, Bồng Lai tiên sơn sắp bị phá hủy hoàn toàn rồi." Mặc dù Bồng Lai có tiền, nhưng nhìn thấy nơi bản thân mình an cư sinh sống trở thành như vậy, chỉ sợ ai cũng cũng sẽ không thể bình tĩnh được a.

Đôi mắt Duyệt Nhi trừng lớn: "Mặc Ly và Đạp Vũ sư phụ đánh nhau?" Khí tức phía ấy của Hoa Tuyên Tịch có chút yếu ớt, nghĩ tới hẳn là đã bị thương. Duyệt Nhi liền vội vàng đứng dậy, dựa vào linh tức bay ra ngoài.

Cửu Kiếm và Khổng Tước thầm kêu hỏng bét, cũng nối gót bay đi.

Duyệt Nhi không biết Phù Hoa Lầu có kết giới, sốt ruột lao ra, mạnh mẽ va vào bên trên kết giới, bị bật ngược trở lại, suýt nữa thì ngã xuống đất, may mà được Cửu Kiếm và Khổng Tước đỡ lấy.

Nàng không trông thấy tình hình bên ngoài, chỉ biết Mặc Ly và Đạp Vũ sư phụ đánh nhau. Trong lòng lo lắng, lập tức bàn tay liền ngưng tụ linh lực, đẩy Cửu Kiếm và Khổng Tước ra, cơ thể nhỏ bé liền xông về phía bên trên kết giới. Đáng tiếc nàng dùng hết pháp lực mà bản thân vẫn không phá được kết giới của Đạp Vũ và Mặc Ly.

Duyệt Nhi ảo não vô cùng, hai lỗ tai be bé màu tím dựng lên, lập tức dùng cơ thể va vào phía trên kết giới.

…

Chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, kết giới một chút suy suyển cũng không có, nhưng bởi vì trận đánh bên ngoài càng lúc càng kịch liệt mà ngẫu nhiên kết giới sẽ bị lôi điện làm cho rung chuyển một chút, truyền tới tiếng nổ ầm vang.

Duyệt Nhi ngừng lại, kéo kéo lỗ tai, mở miệng liền gọi: "Sư phụ…" Mặc Ly hôm nay thật đáng sợ, nàng không dám gọi y.

Bàn tay Tức Mặc Ly cầm Cửu Diệu khẽ run, trong đôi mắt đen nhánh có chút âm u, Duyệt Nhi, gọi Đạp Vũ…

Đạp Vũ nghe được âm thâm khe khẽ ấy, vừa quay đầu liền thấy Duyệt Nhi đang lơ lửng giữa không trung bên ngoài Phù Hoa Lầu, đôi tay chống lên kết giới, thần sắc đều là vẻ lo âu sốt ruột, nhất thời trong lòng ngập tràn yêu thương, còn chưa kịp trả lời thì đã phải đón đỡ một chiêu càng bừng bừng sát khí của Tức Mặc Ly.

Duyệt Nhi không nghe thấy tiếng trả lời, bỗng dưng nhớ đến Huyễn Oanh lưu ly trượng cài trên tóc, liền đưa tay gỡ xuống, chỉ thấy tử quang lấp lánh, lôi quang chớp lóe, ngấm ngầm chứa đựng khí thế của cả thiên địa. Duyệt Nhi phóng nó đến giữa không trung, hai tay nhanh chóng bắt quyết, Huyễn Oanh lưu ly trượng liền lao về phía bên ngoài kết giới mà xông ra.

Một tiếng động không hề nhỏ vang lên, kết giới ầm ầm sụp đổ.

Duyệt Nhi đưa tay triệu hồi Huyễn Oanh lưu ly trượng, xuyên trở lại lên mái tóc, đứng giữa không trung, nhất thời không biết nên đi đâu.

Trầm mặc một lúc mới vội vàng theo hướng mùi mực đưa tới mà đi.

Còn chưa đến trước mặt Đạp Vũ đã bị dư lực trận giao chiến giữa Đạp Vũ và Tức Mặc Ly đánh úp tới.

Trong lòng Tức Mặc Ly hoảng hốt, cũng bất chấp đang giao đấu, Cửu Diệu đang tập trung sức mạnh nháy mắt bị thu lại bên trong nội đỉnh, phi thân về phía Duyệt Nhi, ôm lấy nàng.

Y cau mày, Duyệt Nhi chung quy không nhìn thấy…

Chuyện đó không thể lại tái diễn.

Đạp Vũ cũng chạy lên trước, thấy Duyệt Nhi đã bị Tức Mặc Ly ôm vào trong ngực, ánh mắt khẽ tối đi, cười nói: "Tiểu ái đồ, nhớ sư phụ cũng không cần gấp gáp như vậy nha."

Bàn tay Tức Mặc Ly khẽ chuyển, vừa muốn bắt đầu giao đấu lần nữa nhưng đã bị Duyệt Nhi níu lấy tay áo, nàng nhẹ giọng nói: "Nếu lại đánh nhau, núi Bồng Lai thật sự sẽ bị phá hủy." Vừa rồi linh thức của nàng

đã thử dò xét, Phù Hoa sơn vì là trung tâm của trận giao chiến nên đã không còn lấy một sinh linh, cây cỏ đều hóa thành cát bụi, cũng biết toàn bộ núi Bồng Lai ắt hẳn sẽ chẳng còn nơi nào được nguyên vẹn.

Tức Mặc Ly thu tay về, đôi đồng tử đen như mực nhìn Duyệt Nhi, đến khi trông thấy trên chiếc cổ thanh tú của nàng vẫn còn những ấn ký chưa tan hết, điểm điểm loang lổ trên làn da tuyết trắng mịn màng thì tức thì sát ý lại nổi lên trong đầu.

Duyệt Nhi hơi sợ hãi, chỉ kéo tay áo y: "Chàng muốn giết ta thì giết đi, đừng đem núi Bồng Lai ra trút giận."

Hơi thở Tức Mặc Ly liền đông cứng, cuối cùng vẫn đè nén sát ý ngập trời của mình, trong lòng thở dài một tiếng, nói: "Tây Tiêu chi cảnh – thánh địa của Yêu giới có thứ có thể trị khỏi mắt của nàng." Cô hổ ngốc này sẽ không cho rằng y muốn giết nàng đấy chứ.

Trong lòng Duyệt Nhi mừng rỡ nói: "Thật sao?" Nàng vì đôi mắt mù lòa của mình mà buồn bã không biết bao nhiêu lần rồi.

Đạp Vũ vẫn giữ nguyên ý cười, nói: "Tất nhiên là thật, tiểu ái đồ, ta cũng chính là vì chuyện này mà tới."

Duyệt Nhi vội vàng truyền âm cho Hoa Tuyên Tịch: " Bên ngoài có lẽ cũng không nghiêm trọng đến mức độ này, xây dựng lại núi Bồng Lai cũng không phải là chuyện không thể, nếu như không đủ tiền, cứ tìm Thất Mệnh và Tiểu Mộ mà lấy." Im lặng một lúc lại nói: "Thật xin lỗi, Tiểu Hoa."

Hoa Tuyên Tịch thấy trận giao chiến đã chấm dứt, thở phào một hơi, lúc đang điều tức bỗng dưng nghe thấy lời này của Duyệt Nhi, trong lòng yêu thương, nói: "Hư hại cỡ này đối với Bồng Lai chúng ta mà nói cũng không phải là gì lớn lao, chỉ sợ hai vị thần quân giao chiến làm bị thương chúng đệ tử còn ở bên trong chưa kịp chạy đi, suy cho cùng, đây mới là nguồn mạch chính yếu của Bồng Lai tiên sơn. Tình hình hiện tại cũng không tính là nặng nề, chủ tử hãy yên tâm." Có điều Doanh Châu đáng chết kia khẳng định lại muốn ở trước mặt Bồng Lai mà diễu võ giương oai rồi.

Duyệt Nhi an lòng, cúi thấp đầu, bàn tay nhỏ bé từ trong túi càn khôn lấy ra cửu liên hoàn bằng vàng, bắt đầu hí hoáy.

Tức Mặc Ly cất giọng trầm ấm: "Duyệt Nhi…"

Duyệt Nhi một chút cũng không động đậy, mím môi chẳng nói lời nào.

Tức Mặc Ly hết cách, ôm nàng thẳng hướng Ô Điệp Châu mà đi. Đạp Vũ đuổi theo, Tức Mặc Ly quay đầu, vẫn kiềm chế không động thủ, ánh mắt thế nhưng lại giao đấu một hồi.

Hai lỗ tai Duyệt Nhi dựng thẳng, xoay xoay người, ngọ nguậy nhảy khỏi lồng ngực Tức Mặc Ly, dựa vào linh thức đứng trên thất thải tường vân Đạp Vũ đang cưỡi, không nói gì.

Tức Mặc Ly buông hai tay, đôi đồng tử đen nhánh chỉ chăm chú nhìn Duyệt Nhi đang rầu rĩ, ngập tràn vẻ vẻ bất đắc dĩ cùng đau lòng.

Cửu Kiếm và Khổng Tước hai người đi theo phía sau, trông thấy tình cảnh hiện tại đều không khỏi bật cười. Duyệt Nhi cô nương giận dỗi cũng đáng yêu quá ấy chứ, còn có, còn có chủ thượng /Lạc Thủy thượng thần, biểu tình ủy khuất đau lòng… chuyện gì đang xảy ra đây, người trước giờ dáng vẻ lạnh lùng cao quý xa xăm, vốn đã có dung nhan khiến người người kinh hãi, hiện giờ nét mặt lại thế này, nếu là nữ tử nào khác, trái tim sớm đã nảy sinh thương tiếc cùng áy náy, lao đến ôm ấp một phen rồi.

Đáng tiếc, tiểu cô nương duy nhất có thể có tư cách ôm người lại là một cô hổ ngốc nghếch không nhìn thấy gì, còn đang giận lẫy.

Đạp Vũ thấy Duyệt Nhi cùng đứng chung một đám mây với mình, ý cười sâu tận đáy mắt, lại thấy dáng vẻ rầu rĩ không vui của nàng, trong lòng chỉ cảm thấy yêu thương vô vàn, nhìn Tức Mặc Ly vẫn luôn ở phía sau quan sát Duyệt Nhi, trong lòng hết sức đắc ý cùng thỏa mãn. Cố tình truyền âm nói: "Tiểu ái đồ, sao lại không vui như vậy? Nói sư phụ nghe thử xem?"

Duyệt Nhi chung quy cảm thấy khi ở cùng Đạp Vũ có chút kỳ lạ, nhưng lại nói không ra được đấy là gì, chỉ thấy giọng nói sư phụ giống như bản thân khi nào đó vẫn luôn gọi cất tiếng gọi cầu xin. Nàng lắc lắc

đầu, kỳ thực nhớ không ra , trong lòng âm thầm khinh bỉ bản thân, sư phụ sao có thể ức hiếp nàng, còn để nàng van xin chứ? Cũng vội vàng truyền âm: "Đạp Vũ sư phụ, Mặc Ly chàng… Chàng nói con nhân tẫn khả phu."

Đạp Vũ siết chặt bàn tay tựa ngọc phiến, trên gương mặt tuấn mỹ vẫn là ý cười khiến người cảm thấy như được tắm trong gió xuân: "Tiểu ái đồ, sau này con chỉ cần đi theo sư phụ, người khác sẽ chẳng thể nào nói con như vậy nữa."

Cô hổ nhỏ đầu óc đơn giản vội vàng nói: "Thật sao?" Thần kỳ như vậy? Vì sao đi theo sư phụ sẽ không có gì?

Đạp Vũ gật đầu, nghiêm túc nói: "Chỉ cần con luôn ở cạnh sư phụ, không tiếp xúc với những nam tử khác. Ai ya, hơn nữa cùng sư phụ nắm nắm tay, hôn hôn môi, ngủ cùng nhau là được."

96. Chương 96: Nàng Vĩnh Viễn Chỉ Có Thể Là Của Ta(2)

Duyệt Nhi bỗng nhiên hiểu ra, vội nói: "Nhưng con thích ở cạnh Mặc Ly hơn. Như vậy liệu có được không?" Nàng cảm thấy ở bên cạnh Mặc Ly sẽ hết sức an tâm, cảm giác mãn nguyện vui vẻ như vậy nàng trước giờ chưa từng có.

"Chỉ có ở cùng một chỗ với sư phụ người khác mới không nói gì. Cùng với những nam tử khác thì sẽ bị nói." Đạp Vũ lừa gạt cô hổ nhỏ trước giờ vẫn rất thật thà.

Duyệt Nhi đang định trả lời thì Tức Mặc Ly vốn ở phía sau sớm đã nhịn không được, bước lên trước ôm lấy nàng, không thèm liếc Đạp Vũ lấy một cái đã gia tăng tốc độ bay về phía trước.

Mới vừa rồi Duyệt Nhi và Đạp Vũ mặc dù không hề phát ra âm thanh nào, nhưng người sáng suốt đều có thể từ dáng vẻ của họ mà nhìn ra được đang truyền âm nói chuyện. Nói cho cùng cô hổ nhỏ Duyệt Nhi vẫn chẳng thể nào che giấu. Tức Mặc Ly cật lực không để ý cảm giác hỗn loạn trong lòng, Duyệt Nhi lại không thích y động thủ với Đạp Vũ, đành phải nhịn.

Nhưng mà, cô hổ nhỏ này sao có thể phớt lờ y?

Ngay lập tức, Duyệt Nhi không giãy giụa nữa, chỉ ngoan ngoãn vùi trong ngực y, nhưng cái miệng nhỏ xinh vẫn mím chặt, gục đầu xuống, để hai lỗ tai cùng ót mình đối diện với Tức Mặc Ly.

Từ Bồng Lai đến Ô Điệp Châu, vẻn vẹn chỉ một ngày đường.

Thời điểm đáp xuống Ô Điệp Nhai, Duyệt Nhi đã ở trong ngực Tức Mặc ngủ đến say sưa, cánh tay Tức Mặc Ly khẽ nâng, ống tay áo rộng che hơn nửa ánh sáng cho Duyệt Nhi. Đạp Vũ không nhanh không chậm đằng vân ở cạnh bên,sau đó một chút là hai cô nàng bát quái Cửu Kiếm và Khổng Tước vẫn luôn ở trạng thái mở to hai mắt xem náo nhiệt.

Cửu Kiếm truyền âm: kể ra thì, kỳ thực ta cảm thấy Duyệt Nhi và Đạp Vũ Thần quân cũng rất xứng đôi ấy chứ. Duyệt Nhi tiểu cô nương như thế, nhất là Đạp Vũ Thần quân vẫn luôn giữ dáng vẻ tiểu thư sinh như vậy, lại hiểu mấy trò dùng mánh khóe với lại dụ dỗ. Chủ thượng nhà ta, ài, thật không biết tranh giành gì cả, khó khăn lắm mới nói một câu, lại chỉ mấy từ mấy từ mà thôi. Trước khi chưa gặp Duyệt Nhi cô nương, có khi ta thậm chí còn hoài nghi chủ thượng không thể nói…

Khổng Tước truyền âm: Lạc Thủy Thượng thần dù gì cũng là chủ thượng nhà cô… Quả thực ta cảm thấy Lạc Thủy Thượng thần và Duyệt Nhi khá xứng đôi. Đừng thấy dáng vẻ Duyệt Nhi hoạt bát hiếu động như vậy, thực ra trong cốt tủy nàng ấy cũng giống như Lạc Thủy Thượng thần, rất ít để tâm đến sự vật bên ngoài. Chỉ là chúng ta vốn là những người gần gũi với nàng nên không phát hiện mà thôi. Lạc Thủy Thượng thần cũng là người như vậy, cho nên cần tìm một tiểu cô nương như Duyệt Nhi, hảo hảo cưng chiều, bằng không liền mất đi không ít cảm tình.

Cửu Kiếm truyền âm: Hôm nay thấy trên gáy Duyệt Nhi có rất nhiều dâu tây, nhưng không biết là do chủ thượng hay là Đạp Vũ Thần quân…

Khổng Tước khinh thường, truyền âm: Đương nhiên là Đạp Vũ Thần quân rồi, bằng không Lạc Thủy Thượng thần sao lại đối với Duyệt Nhi cô nương như vậy…

Cửu Kiếm tựa hồ có chút không tin, đợi đến khi tiến vào Ô Điệp Châu, thì không thể nào không tin nữa.

Toàn bộ Ô Điệp Châu đều đang thảo luận về tình yêu sư đồ không theo luân thường đạo lý giữa Đạp Vũ Thần quân và công chúa tộc Tử Hổ – Duyệt Nhi.

Hiện giờ đang là chính ngọ (giữa trưa), Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi quay trở về Tô nhục nhục tửu lâu để nàng ngủ. Cửu Kiếm và Khổng Tước vừa định xuống lầu nghe ngóng tin tức, không ngờ chỉ trong chốc lát Tức Mặc Ly liền xuất hiện, sau khi lập kết giới thì chỉ bỏ lại một câu: "Không cho bất kỳ ai tiến vào phòng." rồi liền xuống lầu rời đi.

Cửu Kiếm và Khổng Tước thất vọng vô cùng, vừa rồi khi các nàng đạp không đã nghe được không ít lời đồn đãi có liên quan đến Đạp Vũ Thần quân và Duyệt Nhi, tu vi các nàng như vậy đều nghe được lời bàn ra tán vào, càng huống chi là Tức Mặc Ly! Đáng tiếc, các nàng vốn muốn đi thăm dò tin tức nhưng bị Tức Mặc Ly phân phó, đành phải lo lắng nán lại.

Khi trời sụp tối, Tức Mặc Ly một thân bạch y, đầu khẽ cúi, mơ hồ có thể thấy được đôi đồng tử tựa hắc bảo thạch bên dưới hàng mi dài đang ẩn chứa lạnh giá, y phất tay giải trừ kết giới, đẩy cửa phòng bước vào trong.

Duyệt Nhi ở trên giường đang ngủ đến say sưa, mấy ngày nay, trước đi mượn binh, sau đến Yêu giới, đi không ngừng nghỉ, lại thêm đêm đó bị Đạp Vũ giày vò suốt một đêm, tỉnh lại thế nhưng lại đối diện với cơn thịnh nộ của Tức Mặc Ly, trái tim hổ bé bỏng của nàng đã nhanh chóng mệt đến chết rồi, cho nên đương nhiên một khi đã ngủ thì đến chiều tối vẫn chưa tỉnh dậy.

Tức Mặc Ly ngồi ở cạnh giường, lặng lẽ nhìn nàng, đôi đồng tử lấp lánh dập dềnh sóng nước giây phút này thế nhưng tràn ngập vẻ u ám lạnh lẽo. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua gương mặt đỏ bừng của Duyệt Nhi, nhớ đến đồn đãi ban nãy nghe thấy bên dưới lầu của mấy người kia, trong lòng tràn đầy hoang mang.

Họ nói bé ngoan của y và Đạp Vũ là sư đồ loạn luân.

Từ ngữ loại nào cũng có, miêu tả cỡ nào cũng có.

Bé cưng của y lại như thế sao? Tức Mặc Ly trước nay không hề quan tâm xem người khác nói gì, ngoại trừ Duyệt Nhi, người khác trong mắt y trước giờ đều là có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Thế nhưng, y lại không thể dằn lòng để rồi bước xuống dưới nghe bọn họ nói năng xằng bậy, nghe bọn họ ăn nói lung tung, nghe bọn họ tung rải tin vịt.

Trong lòng y một chút cũng không tin lời người khác nói, bé cưng bảo bối nhất của y, lại có thể cùng Đạp Vũ…

Nhưng vì sao trong tâm trí y đều là cơ thể tuyết trắng phủ đầy vết đỏ ấy? Vì sao trong đầu y đều là nàng mê mê mang mang nói câu: Sư phụ, đừng.

Còn có lần trước ở tiểu viện tại Ô Điệp Châu, tên Sở Từ kia ôm bé cưng của y, y lại trông thấy bức họa đó.

Tức Mặc Ly thu lại bàn tay của mình do không nhịn được đang dọc theo gáy của Duyệt Nhi trượt xuống, thở dài, trong mắt đều là phiền muộn không thể buông bỏ, một lúc sau, truyền âm gọi Cửu Kiếm vào.

Tất Nhật Tinh Quân đã kéo vầng thái dương hoàn toàn ngả về Tây, hòn đảo ngũ giới hỗn cư Ô Điệp Châu cũng dần dần lên đèn.

Tại một góc tối, Túy khất cái buộc chặt y bào, nghĩ thấy cả ngày hôm nay mắt thấy tai nghe, tự nhiên đối với đạo đức nghề nghiệp siêu việt của bản thân nảy sinh một cảm giác tự hào vô cùng, ngõ ngách tin tức của Ô Điệp Châu này nha, truyền cũng thật là nhanh!

Y thỏa mãn nâng vò rượu lên hớp một ngụm, ở giữa không trung hóa ra một chiếc giường, nằm lên đấy chuẩn bị mộng Chu Công.

Trước mắt một người đột nhiên xuất hiện lặng yên không chút tiếng động, trong lòng Túy khất cái kinh hoảng, sợ đến nhảy dựng. Y có thể hành tẩu mà không gặp chút trở ngại nào khắp ngũ giới ngoại trừ thần

giới, tu vi đương nhiên cũng không phải thấp, hiện giờ người này vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt mình, quả thực là dọa chết y. Y thu lại kinh ngạc trong lòng, giữ dáng vẻ say túy lúy như trước tới giờ, lè nhè nói: "Ai đó, tối muộn còn đến dọa người… Khất cái có thể tùy tiện dọa vậy sao?"

Cửu Kiếm không nói gì nhìn kẻ say túy lúy trước mắt, từ bên trong túi càn khôn lấy ra một xấp ngân phiếu: "Họa ký thạch Bồng Lai tiên sơn ba ngày trước, lấy ra đây."

Túy khất cái dù gì cũng là kẻ đã thấy qua không ít việc đời, sao lại bị giọng điệu ra lệnh này dọa được: "…Họa ký thạch? Bồng Lai tiên sơn.?…Việc gì?" Pha trò giả ngu, kỹ năng thiết yếu khi hành tẩu giang hồ lục giới.

Cửu Kiếm nhíu mi, một khắc sau, một thanh kiếm liền từ bên trong nội đỉnh bay ra, trực tiếp chỉ vào mi tâm Túy khất cái: "Muốn tiền, hay là muốn mạng?" Giọng nói chợt lạnh đi.

Tay Túy khất cái khẽ động, bắt đầu kích khởi tu vi toàn thân, Cửu Kiếm cảm thấy được ý đồ của y, cười nói: "Ngươi đánh không lại ta, muốn tiền hay muốn mạng, tự chọn đi."

Túy khất cái thấy nàng tràn đầy tự tin, âm thầm thăm dò khí tức Cửu Kiếm, nhất thời đại hoảng, thế nhưng lại là người của Thần giới?

Y thức thời đưa tay cầm ngân phiếu trên tay Cửu Kiếm, an ổn cất vào đàng hoàng, lại từ bên trong nội đỉnh lấy ra một viên đá nhỏ, đặt lên tay Cửu Kiếm.

Cửu Kiếm nắm Họa ký thạch, ngưng thần dò xét thời gian và địa điểm, không hề sai. Nhưng không cẩn thận nhìn một chút hình ảnh vẫn khiến tâm tình nàng kinh hãi, nơm nớp lo sợ bay về hướng Tô nhục nhục tửu lâu.

Bên trong phòng ngủ đặt vài viên dạ minh châu.

Giữa không trung nổi lên ảo cảnh.

Chỉ nhìn thấy một tiểu cô nương, nửa người trần trụi sụp người ngồi trên chân nam tử, ngẩng đầu, mặc cho nam tử trước mặt muốn gì được nấy, làm gì thì làm.

Ngẫu nhiên còn có đối thoại trầm thấp, nhưng chỉ còn lại những câu kia.

"Sư phụ tốt như vậy, tiểu ái đồ có thể thích sư phụ?"

"Thích…thích sư phụ…"

Nhìn thấy hình ảnh khiến người hận không thể xé nát kia, nghe thấy câu câu đối thoại mập mờ ấy, đôi đồng tử so ra còn sáng hơn tinh tú giữa trời đêm, dưới ánh sáng chiếu rọi của Dạ minh châu đều là đố kị cùng phẫn nộ, càng nhiều hơn, chính là hoang mang.

Bé cưng của y, sao có thể thích người khác?

Đợi đến khi tiểu cô nương trong khung cảnh rên lên một tiếng, hình ảnh trong họa ký thạch liền trở nên tối mịt, hiển nhiên là người ghi đã vội vàng kết thúc việc ghi lại.

Bàn tay tựa ngọc tạc của Tức Mặc Ly nhẹ nhàng phất lên, họa ký thạch kia liền hóa thành tro bụi nơi đầu ngón tay, một chút dấu vết cũng không còn.

Duyệt Nhi nửa đêm mơ mơ màng màng tỉnh dậy, chỉ cảm thấy đang ngâm mình trong làn nước ấm của ôn tuyền, trong lúc mơ hồ có người nắm tay nàng, dùng một chiếc khăn gấm mềm cẩn thận lau người cho nàng.

"Mặc Ly?"

Rất lâu không có tiếng động, Duyệt Nhi lại mệt mỏi muốn ngủ.

Bên tai truyền đến giọng nói như suối trong chảy qua ngọc thạch: "Bé ngoan, nàng vĩnh viễn chỉ có thể là của ta." Lau sạch ấn ký của kẻ khác, nàng vẫn là bé ngoan của y, cũng chỉ có thể là bé ngoan của y, cho dù nàng thích ai, thì người ấy đều chỉ có thể là y, từ lúc bắt đầu cho đến mãi mãi.

Gì vậy nhỉ, Duyệt Nhi mơ mơ màng màng, dứt khoát lại tiếp tục ngủ.

97. Chương 97: Duyệt Nhi, Đừng Thay Đổi Đừng Lãng Quên

Dạo gần đây, chúng nữ tử Yêu giới một khi ở bên ngoài thì bất kỳ lúc nào cũng đều có thể sôi sục nhiệt huyết mà giao đấu hoặc ở trạng thái ngẩn ngẩn ngơ ngơ, trái lại chúng nam tử Yêu giới thì sĩ khí xuống thấp, muốn chết mà không được, có vài người biết mình biết ta, ra khỏi cửa đều đeo mặt nạ.

Dẫn tới hàng loạt thay đổi này, chính là vì hai ngày trước nhị vị Thần quân đã quá bộ đến Yêu giới.

Khi nhị vị Thần quân này xuất hiện tại Yêu giới, Lạc Thủy Thần quân đương nhiên sẽ đạp không mà đến, còn Đạp Vũ Thần quân thì đáp trên thất thải tường vân hết sức tao nhã, dọc đường phe phẩy ngọc phiến.

Hai người họ phong nhã vô song, một người lạnh lùng như tuyết đông buốt giá, một người lại ôn hòa như gió xuân ấm áp, dung mạo tuấn mỹ, thật không từ ngữ nào có thể hình dung. Sớm đã có dăm ba cô nương định lực quá kém, hai hàng máu mũi ròng ròng, từ trên không trung ngã xuống.

Mấy ngày nay, họ luôn trọ ở Tô nhục nhục tửu lâu, thế cho nên Tô nhục nhục tửu lâu trước giờ luôn thơm lựng mùi tố tố tiên kê hiện giờ nồng mùi son phấn, không vào trong còn tưởng đã đặt chân tới những chỗ đại loại như thanh lâu Hợp hoan cốc, nhất thời ngay cả không gian xung quanh tửu lâu cũng có chúng nữ tử quây thành mấy vòng, tự mang theo bàn ghế, ở giữa không trung chăm chăm nhìn Tô nhục nhục tửu lâu.

Nhị vị đại Thần quân đồng thời xuất hiện, đây là tình huống khiến thị giác người khác chấn động cỡ nào nha?

Cho nên, ai nấy đều tận lực phớt lờ tiểu cô nương trắng hồng ở giữa hai người bọn họ.

Mặc dù đôi mắt Lạc Thủy Thần quân gần như dán trên người nàng ấy, nàng vẫn không biết tốt xấu để hai lỗ tai nhỏ cùng cái ót của mình "tiếp đãi" Lạc Thủy Thần quân, mặc dù Đạp Vũ Thần quân đối với nàng dịu dàng nói cười, nàng vẫn rầu rĩ không vui, mím chặt môi tiếc chữ như vàng.

Cỡ này thì các nàng còn nhịn được, điều các nàng không thể nhịn chính là nàng ta dựa vào cái gì từ đầu chí cuối đều vùi trong ngực Lạc Thủy Thần quân, ngay cả ăn thịt cũng là Lạc Thủy thần quân đút cho từng miếng từng miếng chứ hả hả hả!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Quan trọng là, cho dù hình ảnh như vậy, vì sao các nàng lại có cảm giác đáng ghét rằng nó rất đẹp và hài hòa chứ?

Đám người vây xem ai nấy đều rít gào, vậy mà ba người bị vây xem thì lại rất đỗi bình tĩnh.

Tức Mặc Ly dùng một chiếc khăn cẩn thận lau mặt cho Duyệt Nhi rồi mới xoa xoa tai nàng, nói: "Nàng đừng đi." Tây Tiêu chi cảnh một mình y đi là được rồi, bé ngoan ở lại đây.

Duyệt Nhi vẫn xoay ót đối diện với y, không nói gì.

Tức Mặc Ly thở dài, đành thỏa hiệp: "Được rồi, nàng cũng đi cùng."

Hai lỗ tai Duyệt Nhi tức thì cong cong, đôi mắt to tròn đều là ý cười, xoay đầu lại, "chụt" một tiếng hôn lên gương mặt không chút tỳ vết tựa như ngọc khiết của Tức Mặc Ly, hôn xong gương mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng.

Nàng vậy mà quên mất nàng hãy còn đang giận!

Duyệt Nhi ảo não vô cùng, buồn bực kéo kéo lỗ tai, cơ hồ muốn đem đầu chôn xuống trước ngực.

Tức Mặc Ly cũng nhanh chóng khẽ cúi đầu, che giấu sự ngượng ngùng trên mặt mình, nhưng tâm tình cực tốt lại khiến y nhịn không được khẽ cười, tiếng cười ha ha êm tai truyền vào tai Duyệt Nhi, Duyệt Nhi càng xấu hổ, cả người co rút thành một cục vùi trong ngực Tức Mặc Ly, chỉ có thể dùng bàn tay nhỏ bé thỉnh thoảng kéo lỗ tai hổ của mình, trong lòng buồn bực vô cùng, bộ đáng cười đến thế ư?

Bàn tay tựa ngọc tạc của Tức Mặc Ly cầm lấy bàn tay nhỏ bé đang giày vò lỗ tai mình của Duyệt Nhi, nhẹ giọng nói: "Đừng kéo, sẽ đau."

Duyệt Nhi đối với Tức Mặc Ly hoàn toàn không có chút lực chống đỡ, đành để mặc Tức Mặc Ly kéo bàn tay nhỏ bé của mình, mím môi không biết lại đang nghĩ điều gì.

Đạp Vũ thấy hai người họ thân mật tự nhiên, bàn tay cầm quạt khẽ siết chặt.

Nếu như buổi sáng hôm đó Tức Mặc Ly phát hiện trên người Duyệt Nhi có vết hôn y để lại, lúc này trong lòng nhất định sẽ không dễ chịu gì, nhưng y đối với Duyệt Nhi thế nhưng lại không có chút gì khác biệt.

Lúc ở Ô Điệp Châu, y cũng biết Tức Mặc Ly nhất định tìm Họa ký thạch mà Túy khất cái kia ghi lại, nếu như tận mắt nhìn thấy cảnh tượng ấy, người như Tức Mặc Ly sao có thể không để ý?

Theo như Đạp Vũ lý giải, Tức Mặc Ly trước giờ không hề động lòng, thậm chí không có bất kỳ cảm giác dư thừa nào khác, lắm khi y không biết Tức Mặc Ly chung quy đang nghĩ gì. Người như vậy, rõ ràng trên phương diện tình cảm đương nhiên sẽ có chút cố chấp cùng khiết phích (nghiện sạch sẽ). Nếu y biết Duyệt Nhi-người mà y yêu thương nhất bị đối xử như vậy, trong lòng nhất định sẽ có khúc mắc, hơn nữa dựa vào sự dung túng sủng ái của Tức Mặc Ly đối với Duyệt Nhi, nói không chừng y sẽ buông tay để Duyệt Nhi đi theo mình.

Đáng tiếc Đạp Vũ đã đánh giá thấp tình cảm mà Tức Mặc Ly giành cho Duyệt Nhi, ngay cả y cũng cho rằng Tức Mặc Ly chỉ xem Duyệt Nhi như thú cưng mà yêu thương, nói buông tay là buông tay.

Đạp Vũ không biết, Tức Mặc Ly tình nguyện vĩnh viễn giam cầm Duyệt Nhi cũng không muốn buông tay để nàng rời đi, ngã vào lòng kẻ khác. Trong lòng y, bất luận Duyệt Nhi phạm phải lỗi gì, đều có thể tha thức, ngay cả lần này nàng và người khác gần gũi, y cũng tự trách mình đã không dạy dỗ nàng, y thất vọng nhưng trước giờ không hề oán trách.

Bé cưng y nâng niu trên tay, y luyến tiếc không nỡ.

Cho dù Duyệt Nhi thật sự yêu Đạp Vũ hay kẻ nào khác đi chăng nữa, y cũng sẽ như trước giờ, không hề nghĩ đến việc phải buông tay.

Vì vậy, Đạp Vũ lần này vẫn không thể giành được Duyệt Nhi từ bên cạnh Tức Mặc Ly.

Đạp Vũ âm thầm thở dài, bản thân hiện giờ suy nghĩ những chuyện này là để chứng minh điều gì?

Che giấu sự đố kỵ của y đối với Tức Mặc Ly, hay là che giấu việc y vậy mà đối với tiểu ái đồ của mình không cách nào kiềm chế?

Đúng thật là, nghiệt duyên mà!

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Tức Mặc Ly khẽ lướt qua gương mặt u ám của Đạp Vũ, ý cười nơi khóe môi lại càng sâu.

Trong ngoài tửu lâu không ngừng có tiếng hít không khí truyền đến, sau đó lại liên tục có âm thanh từ trên không trung ngã xuống, ông trời ơi! Cảnh tượng kích thích như vậy, Lạc Thủy Thần quân cười rồi! Ngàn vạn lê hoa bừng nở, tách tách tách tách, nở đến tận trái tim các nàng rồi, vì vậy các nàng hô hấp không thông, chống đỡ không nổi dứt khoát từ trên không trung bay thẳng xuống, tục gọi: trụy lạc.

Trụy & lạc: tiếng Hán đều có nghĩa là rơi, rụng. Mình nghĩ ở đây tác giả chơi chữ, vừa có nghĩa ngã xuống, vừa có nghĩa các nàng ham hố nam sắc ^-^

Cửu Kiếm thấy Tức Mặc Ly gương mặt hàm chứa ý cười đắc ý đến vậy, bỗng dưng rất muốn bước lên nhìn cho rõ, cái kẻ khoe khoang đến độ ấu trĩ thế kia rốt cuộc chẳng thể nào là chủ thượng nhà mình đâu ấy nhỉ!

Mấy cô nương Yêu giới rơi xuống từ trên không trung bên ngoài Tô nhục nhục tửu lâu còn chưa kịp bò dậy thì từ bên ngoài không xa đã có một bóng dáng đỏ rực vội vàng lao đến.

Tay áo đỏ tươi đến chói mắt bay múa, từ sau mái tóc đỏ bay bay phảng phất có thể thấy được gương mặt xinh đẹp đến mức khiến người khó thở, đôi mắt tà mị, đôi môi đỏ mọng tươi đẹp.

Người tới chính là nam tử được xưng tụng là đệ nhất mỹ nam khắp ngũ giới – Sở Từ Ma quân.

Sở Từ vội vàng chạy đến, thân ảnh vừa lóe liền đến trước bàn của Duyệt Nhi, thấy Duyệt Nhi đang vùi mình trong ngực Tức Mặc Ly thì sửng sốt trong chốc lát, rũ mắt xuống, khôi phục tinh thần mới nói: “Tiểu Duyệt Nhi, nghe nói các người đang tìm Tây tiêu chi cảnh.”

Duyệt Nhi ngẩng đầu đang cúi thấp, mừng rỡ nói: "Sở Từ, sao ngươi lại biết?" Sở Từ đã tỉnh lại? Không giận nàng chứ?

Sở Từ nhìn thật kỹ gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn trước mắt, vừa cách biệt đã hơn hai mươi năm, thế nhưng một chút thay đổi cũng không có. Lại nghĩ tới bản thân tỉnh dậy vội vàng chạy tới, nhưng chỉ có thể chán nản nhìn cảnh tượng Tức Mặc Ly ôm nàng rời đi, nhất thời không biết hình dung tâm tình của chính mình như thế nào. Yêu cũng được, luyến cũng xong, chung quy, bản thân khẳng định sẽ không cần mạng của nàng.

"Ta biết Tây tiêu chi cảnh ở đâu." Mấy người họ đến Yêu giới, sớm đã khiến Yêu giới bị khuấy tung lên, y sao có thể không biết?

Lúc này, ngay cả ánh mắt Tức Mặc Ly cũng từ trên người Duyệt Nhi dời đi , thản nhiên nhìn Sở Từ, không rõ là có cảm xúc gì, chỉ có bàn tay đang vòng qua eo Duyệt Nhi khẽ siết chặt. Kẻ gọi là Ma quân Sở Từ này từng ôm Duyệt Nhi, còn có bức họa ám muội mập mờ kia, nếu không phải Cửu Kiếm nói trong hoàn cảnh mình không ở đó hắn từng cứu Duyệt Nhi nhiều lần, nếu giết hắn, chỉ sợ Duyệt Nhi sẽ đau lòng không thôi, không thì Tức Mặc Ly sớm đã ra tay rồi.

Đạp Vũ không phải là người tiếc chữ như vàng như Tức Mặc Ly, nghe Sở Từ nói thì trong lòng có chút kinh ngạc, cười bảo: "Sở Từ Ma quân, Tây Tiêu chi cảnh ở đâu?" Theo như y biết, Duyệt Nhi chính là người mà Sở Từ và đám thuộc hạ trung thành của Sở Từ tìm kiếm suốt mấy vạn năm, không thể dễ dàng buông tay như thế được.

Sở Từ không nói, chỉ nhìn Duyệt Nhi.

Đôi mắt Tức Mặc Ly tức thì trở nên lạnh lẽo, ôm Duyệt Nhi xoay mặt đối diện với mình, không nói lời nào.

Đạp Vũ nhìn động tác Tức Mặc Ly chỉ lo Duyệt Nhi bị người khác nhìn, cười nói: "Chúng ta tìm Tây tiêu chi cảnh là vì đôi mắt của Duyệt Nhi."

Quả nhiên, Sở Từ nghe thấy lời này, trầm mặc một lúc mới nói: "Tiểu Duyệt Nhi, đi theo ta."

Duyệt Nhi vừa định đứng dậy đi theo Sở Từ, Tức Mặc Ly đã ôm nàng trở về: "Cùng đi." Nói rồi đứng dậy bay ra ngoài Tô nhục nhục tửu lâu, Đạp Vũ cũng nối gót theo. Cửu Kiếm và Khổng Tước hai người đương nhiên cũng đi theo.

Sở Từ Ma quân, Lạc Thủy Thần quân, Đạp Vũ Thần quân đồng thời từ Tô nhục nhục tửu lâu bay ra, nhất thời, tiếng hít vào bắt đầu thay nhau vang lên, lại không ngừng có mấy cô nương ở trên không trung đứng không vững, bịch bịch rớt xuống, cũng có vài người đầu óc tỉnh táo, tay nắm lấy vô số Họa ký thạch, yên lặng ghi lại khoảnh khắc này.

Sự thật chứng minh sự chọn lựa của họ là chính xác, rất rất nhiều năm sau, mỗi lần có người nói ở đâu lại xuất hiện một nam tử mỹ mạo thế này thế này, lập tức có người cẩn cẩn thận thận lấy ra khối họa ký thạch vô giá đó, sau khi người bình thường nhìn qua đều có kết luận: ba mươi năm không biết mùi thịt. Lại không dám nhắc tới chữ mỹ nam tử đó nữa, chỉ cảm thấy đều sẽ là sự sỉ nhục ba người kia.

Tây tiêu chi cảnh, thế nhưng lại ở trên cây cổ thụ sum suê.

Khi Sở Từ mở kết giới tiến vào trong, Duyệt Nhi lập tức liền có phản ứng: "Cây cổ thụ đó!"

Hai mươi năm trước nàng rời nhà đi bị Lục Bằng Hứa bắt đến Yêu giới, nguy hiểm đến tính mạng, khi được Sở Từ cứu về liền ở lại bên trong căn phòng gỗ nhỏ trên cây cổ thụ um tùm.

Sở Từ thấy nàng vẫn nhớ rõ, trong lòng khẽ ấm áp nói: "Tây tiêu chi cảnh cần thông qua một lối vào sau căn phòng gỗ mới có thể vào trong. Duyệt Nhi, vào bên trong, chắc chắn hơi nguy hiểm và tra tấn…"

Duyệt Nhi lắc lắc đầu: "Ta không sợ." Nàng không sợ trời không sợ đất.

Sở Từ đành phải từ bỏ ý định khuyên bảo nàng, chỉ yên lặng niệm pháp quyết, mở cánh cửa gỗ.

Tức Mặc Ly nắn nắn lỗ tai Duyệt Nhi, lòng hơi chùng xuống, bé cưng của y và Sở Từ có nhiều kỷ niệm ở cùng với nhau nhiều đến thế?

Sở Từ ngừng bước, hít sâu một hơi mới nói: "Trước đây ta vào Tây tiêu chi cảnh đều là bất chấp tất cả đi tới nhân gian, ngoài ra cũng không có hành động nào khác, khi ra ngoài đã phải chịu trừng phạt không nhỏ của Thiên đạo. Hiện giờ các người muốn vào lấy vật có khả năng điều trị mắt cho Duyệt Nhi, mặc dù ta không biết đấy là gì, nhưng cũng hiểu rõ sự tình quyết sẽ không đơn giản như vậy. Nếu muốn hủy bỏ phong ấn của Tây tiêu chi cảnh này, chỉ sợ...Ta cũng không biết."

Có thể sẽ rơi vào lục đạo luân hồi, cũng có thể sẽ vĩnh viễn ở lại nơi này, cũng có khả năng sẽ hồn phi phách tán.

Duyệt Nhi trịnh trọng gật gật đầu, cảm động nói: "Sở Từ đừng lo lắng. Bất luận xảy ra chuyện gì, ta còn có Mặc Ly."

Đạp Vũ và Sở Từ nghe thấy lời này, trong lòng đồng thời cười khổ một tiếng, đúng ha, nàng còn có Tức Mặc Ly, Tức Mặc Ly mà nàng ỷ lại nhất, Tức Mặc Ly tất nhiên sẽ bảo hộ nàng bình an.

Tức Mặc Ly hài lòng xoa nắn lỗ tai Duyệt Nhi,nghe thấy lời này của bé ngoan, thật sự rất vui vẻ.

Sở Thấy thấy thế cũng không nói nhiều nữa, đưa tay ngưng tụ một luồng ánh sáng đỏ, chỉ trong khoảnh khắc, bức tường gỗ trong căn phòng nhỏ bắt đầu lay động, cuối cùng, dần dần mở ra một hang động cực lớn, một chút âm thanh cũng không có, tĩnh lặng đến độ khiến lòng người hoang mang.

Duyệt Nhi theo bản năng kéo ống tay áo Tức Mặc Ly, Tức Mặc Ly ôm chặt nàng, đạp không liền tiến vào bên trong, Đạp Vũ cũng không chút do dự, chỉ ý vị thâm trường liếc Sở Từ một cái, xoay người liền bước đi.

Bên trong Tây tiêu chi cảnh hết sức trống trải, như thể thiên địa chưa từng được dựng nên, một mảnh hỗn độn, chỉ có cảm giác hoang vu tĩnh mịch.

Ngọc phiến trong tay Đạp Vũ phe phẩy, nháy mắt liền hóa thành vô số ngân châm phóng về một nơi.

Chỉ nghe thấy một tràng tiếng ho khan từ bên trong hỗn độn vọng tới: "Ai?"

Ba người đều không lên tiếng.

"Ai? Có tu vi và y lý cao thâm đến vậy?"

Đạp Vũ lúc này mới nói: "Thần giới Y tư, Đạp Vũ."

Giọng nói bên trong hỗn độn ngừng lại trong chốc lát mới truyền ra, mang theo ý vị thâm trường: "À? Vậy càng tốt. Các vị, cẩn thận!" Mấy lão gia hỏa Thiên đạo kia hiện giờ mới động thủ, liệu có phải có hơi muộn rồi hay không?

Người đó vừa dứt lời, toàn bộ Tây Tiêu Chi Cảnh đều rung chuyển, Duyệt Nhi chỉ nàng bị cuốn vào bên trong một vòng xoáy cực lớn, nàng gắt gao ôm chặt Tức Mặc Ly, không dám lộn xộn, sợ sẽ cách xa.

Trước khi ý thức tan rã, chỉ cảm giác được Tức Mặc Ly nhẹ nhàng hôn lên môi mình, thấp giọng nói: "Bé ngoan, đừng thay đổi đừng lãng quên."

Đừng thay đổi đừng lãng quên? Duyệt Nhi chưa kịp trả lời thì đã rơi vào trong vòng xoáy.

Mà nhân gian chiến loạn liên miên, sinh linh đồ thán, đang là một đêm mưa tầm tã.

Rõ ràng đấy là trận mưa to điên đảo đất trời, sấm chớp giao thoa, thế nhưng tinh hà lại rực rỡ, khắp cả bầu trời chiếu rọi một màn tinh tượng kỳ lạ.

Mây tía trời đông, đã định trước, một thời đại phi thường sắp đến.

98. Chương 98: Gặp Lại...không Nhận Ra (1)

Cơ hồ mỗi lần đến triều đại ba quốc gia ở thế chân vạc, chiến loạn liền trở nên nhiều không kể xiết, nhưng tình hình này vào hai mươi năm trước lại có biến chuyển.

Hai mươi năm trước, nhị vị đại công tử cùng lúc được sinh ra. Ba nước trước giờ chiến cuộc liên miên đồng loạt giấu tài nuôi binh, đợi một ngày phản kích, chấn động rền vang.

Nói tới nhị vị công tử này liền nhớ tới tin đồn về họ, cũng như vô số miêu tả về dung mạo của hai người trong lòng các thiếu nữ nơi Thiên trạch đại lục này, ngày đêm đối diện với chiếc khăn tay, tưởng nhớ đến vị công tử mà mình ngưỡng mộ nhất.

An Quốc Tam hoàng tử, họ An tên Mặc Ly, nghe nói phong hoa tuyệt đại, dung mạo tuấn mỹ, nhưng lại lạnh lùng kiệm lời, nơi chàng đi qua không một tiếng thở, e sợ sẽ kinh hãi đến vị Thần đế từ Cửu Thiên hạ thế này, người ta nói dung mạo của công tử, tuyệt thế vô song. An Quốc vốn là một quốc gia chư hầu nhỏ của tiền triều, từ khi hoàng thất tiền triều phân tranh suy thoái, An Quốc liền nhanh chóng quật khởi, nghe nói có can hệ với vị An thái tử khi đó hãy còn nhỏ tuổi.

Nghe nói chàng năm đó chỉ mới mười bốn tuổi đã có tu vi ở kỳ Hợp Thể, chỉ thiếu một bước nữa thì đạt tới kỳ Đại Thừa, độ kiếp phi thăng.

Chàng từng trong tình thế thiên quân vạn mã, đơn thương độc mã lấy mạng tướng địch, cảnh tượng bạch y phấp phới, tao nhã tung bay, dùng đao lấy đi thủ cấp của đại tướng quân được xưng là Hộ quốc thần tướng tiền triều đã được những binh sĩ sống sót lưu truyền rộng rãi.

Còn nghe nói, nếu như được một cái liếc mắt của Mặc Ly công tử này, cả đời sẽ chẳng thể nào để vào mắt những cảnh vật khác.

Mà một vị công tử khác chính là Lâu Quốc thái tử, họ Lâu tên Đạp Vũ, đấy thế nhưng lại là một vị công tử tuổi trẻ dịu dàng đa tình, người ta nói Đạp Vũ công tử ôn nhuận như ngọc, ý cười vui vẻ, lại thêm dung mạo cực kỳ tuấn mỹ. Tuy chàng cũng văn thao võ lược, đa mưu túc trí, nhưng khiến chàng nổi danh nhất lại không phải những điều này.

Đạp Vũ công tử được người đời biết đến nhiều nhất chính là cưng chiều muội muội như mạng. Nghe nói muội muội của chàng – Duyệt Nhi công chúa, thích hồ nước sông ngòi như phong cảnh của một tiểu trấn Giang Nam, Đạp Vũ công tử liền khí thế bừng bừng ở ngay phía bắc bên trong hoàng cung Lâu Quốc dựng lên một thành trì nhỏ, chính là khung cảnh của trấn nhỏ Giang Nam, nước chảy vờn quanh, đình đài lầu các ngay trên mặt nước, đặt tên là Du Nhiên Điện, chính là cung điện của Duyệt Nhi công chúa, hết sức xa hoa tinh xảo, nghe nói ngay cả bùn đất, cát đá dưới sông cùng cá trong hồ toàn bộ đều là từ Giang Nam của An Quốc vận chuyển tới.

Đây chỉ mới là một phần rất nhỏ về sự cưng chiều muội muội của Đạp Vũ công tử, dù sao theo như lời của thế nhân, Duyệt Nhi công chúa chính là nữ nhi hạnh phúc nhất trên thế gian, có được người ca ca như thế.

Cái gì? Có người nói họ không chỉ đơn thuần là huynh muội?

Lời này nếu như để các cô nương của Lâu Quốc nghe thấy, nhất định sẽ hắt lên đầu kẻ đó một bát máu chó. Đạp Vũ công tử có tiếng phong lưu, từ bà lão tám mươi đến đứa bé gái mới vừa hiểu chuyện của Lâu Quốc, ai nấy đều có thể tỷ mỷ đem mấy chuyện phong lưu của chàng nói đến mấy ngày. Thành thực mà nói, một nam tử phong lưu cỡ ấy, cho dù dáng vẻ khiến người kinh ngạc, khí độ lại bất phàm, tình tình cũng không tệ, nhưng trái tim của phần lớn các cô nương cũng sẽ không đặt trên người chàng.

Có điều Đạp Vũ công tử này phong lưu thì phong lưu, mặc dù trước đến giờ đều là bước qua vạn lá, nhưng nửa mảnh cũng không dính người, khiến cho trái tim thiếu nữ của các cô nương âm thầm vỡ tan từng mảnh từng mảnh.

Aizzz, mấy chuyện này đều là dân gian truyền miệng, mặc dù cách diễn đạt dùng từ có chút khoa trương, nhưng cũng không hề đơm đặt. Dù gì chuyện về nhị vị công tử này cơ hồ là kiến thức sơ đẳng nhất mà mỗi thiếu nữ ở Thiên trạch đại lục này nhất định phải biết.

Hôm nay chính là tết Nguyên Tiêu.

Thành Bình An, người người đều đổ ra đường, chen chúc hết sức náo nhiệt, liếc mắt nhìn đường phố dài ngoằng toàn người là người, khắp nơi đều là hoa đăng pháo hoa, hàng quà vặt cùng biểu diễn tạp kỹ, ai nấy đều chen nhau vui vẻ cười đùa, hòa bình an lạc suốt hai mươi năm qua khiến cuộc sống người dân nơi đô

thành vốn đã không bị chiến loạn gặm nhấm càng trở nên phồn hoa sung túc, thật giống như thiên đường chốn nhân gian, nơi nơi đều sáng rực ánh đèn, vẳng tiếng đàn ca náo nhiệt.

Phù Hoa Lầu là chốn tiêu tiền nức tiếng ở đô thành. Mặc dù tên gọi này dễ khiến người ta liên tưởng lung tung, nhưng nơi này không phải dạng đó, khụ khụ, chốn tiêu tiền, mà là nơi xã giao sang trọng phồn hoa bậc nhất ở đô thành Lâu quốc. Vương công đại thần, phú thương cự giả, giang hồ danh sĩ, phàm là người có chút quyền thế hoặc tiền tài, bất luận thế nào cũng sẽ tới Phù Hoa Lầu trên một lần, mỹ tửu nơi này, mỹ vị nơi này, còn có mỹ nhân nơi này cũng đặc biệt hơn.

Khi ấy, trên tầng cao nhất của Phù Hoa Lầu, có thể ở trên tầng này đều là người có quyền thế hoặc tiền tài bậc nhất, nơi đây không có yến tiệc linh đình hay khung cảnh y hương mai ảnh náo nhiệt, nhưng cũng không xem là lạnh lẽo.

Sương phòng này rộng bằng nhà của một gia đình bình thường, dùng từ cung vàng điện ngọc để so sánh cũng không quá.

Trong sương phòng là chiếc bàn bằng gỗ hoa lê tử đàn cực lớn, trên mặt bàn bày đủ loại thức ăn mãn sắc thiên hương.

Quanh bàn có một vài người ngồi.

Công tử dung nhan tuấn mỹ, tựa tiếu phi tiếu, khiến người khác có cảm giác như gió xuân phớt qua mặt, lúc này đang mang vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn tiểu cô nương ngồi bên cạnh, mặc dù biểu tình của chàng không biết làm sao, nhưng ánh mắt vẫn mang theo ngữ khí hết mực dịu dàng: "Duyệt Nhi, ngoan, trước ăn mấy món này được không?"

Tiểu cô nương dáng vẻ khả ái, phấn điêu ngọc mài, thuần lương ngoan ngoãn, hiện giờ thế nhưng lại chu cái miệng nhỏ nhắn, cất giọng cũng là thanh âm mềm mại ngọt ngào: "Muội không muốn!"

Một vị công tử lịch sự nho nhã khác ngồi bên cạnh vội cười nói: "Đạp Vũ, Duyệt Nhi không muốn, vậy đừng ép nữa."

Đạp Vũ bất đắc dĩ lắc lắc đầu: "Muội hôm nay ở trong cung xin phụ hoàng hết một ngày mới được ta dẫn ra ngoài, hiện giờ sao lại cái gì cũng không ăn." Bụng đói thì sao đây?

Duyệt Nhi vẫn không nhìn cao lương mỹ vị trước mặt, chiếc miệng nhỏ nhắn mím lại, bướng bỉnh đáng yêu không thể nào diễn tả, nghe có người vì nàng mà thỉnh cầu, vội vàng ngẩng đầu nói: "Vẫn là Thần Thời ca ca tốt hơn."

Thần Thời nhìn thấy đôi mắt tựa lưu ly vừa trong suốt vừa sáng ngời đang nhìn mình, nhất thời có chút căng thẳng, vội cười nói: "Duyệt Nhi nếu như không thích mấy món này, vậy có muốn ăn gì không?"

Khả Cẩn bên cạnh Thần Thời hơi bất mãn, thấy Đạp Vũ và Thần Thời đều khuyên giải tiểu cô nương này, nhất thời trong lòng có chút tức giận: "Ca, chúng ta hôm nay là cùng Đạp Vũ điện hạ thương lượng chính sự, hiện giờ sao lại lãng phí bao nhiêu thời gian khuyên Duyệt Nhi công chúa dùng thiện?" Bọn họ từ Giang Châu vạn lý xa xăm mà tới, chính vì có sự tình trọng đại.

Duyệt Nhi lập tức nhìn Đạp Vũ một cách thiết tha: "Ca ca, muội ra ngoài một lát, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu. Lại nói, các huynh có chuyện cần thương lượng, muội một chút cũng không hiểu. Cho muội ra ngoài, được không?" Hôm nay nàng cầu xin phụ hoàng cả một ngày trời, không ngờ còn phải tò tò đi theo Đạp Vũ ca ca, chỗ nào cũng không được đi.

Đạp Vũ nhìn vẻ trông mong trên mặt nàng, quả thực không đành lòng cự tuyệt, lại nhớ tới việc ngày hôm nay phải bàn bạc đích thực khá quan trọng, đành nói: "Muội trước ăn gì đó đi, rồi ta sẽ để muội ra ngoài."

Duyệt Nhi đã nhảy dựng lên: "Ca ca nếu như không an tâm, vậy để Vệ Khởi mang theo chút điểm tâm hoa quả đi theo. Hiện thời muội không muốn ăn." Nói rồi bóng dáng nhỏ bé đã chạy ra bên ngoài, Vệ Duy đứng ngoài phòng vội vàng theo sau.

Đạp Vũ bảo Vệ Khởi gói chút điểm tâm, đuổi theo Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi vừa ra khỏi Phù Hoa Lầu, ngay lập tức liền bị một sạp hàng nhỏ dưới phố thu hút sự chú ý, hết nhìn trái lại nhìn phải, cuối cùng bàn tay nhỏ bé cầm chiếc chong chóng tinh xảo làm bằng gậy trúc, rồi lại chạy sang một sạp hàng khác. Cứ như thế, Vệ Duy cùng Vệ Khởi đáng thương theo sát không rời, chỉ sợ muội muội bảo bối của Đạp Vũ điện hạ bị lạc, bị thương.

Đêm Nguyên Tiêu, pháo hoa ngợp trời, cùng với màu sắc của đủ loại hoa đăng, nhất thời, kinh đô Bình An lớn như vậy của Lâu Quốc đều là ánh lửa bay múa, sáng rực như ban ngày, náo nhiệt vô cùng.

Duyệt Nhi hết chạy sang đông lại chạy qua tây, cũng không biết là đi bao lâu, trên tay vẫn là chiếc chong chóng nhỏ, ngoài ra không tăng thêm thứ gì khác. Phố phường thành Bình An ngang dọc đan xen, hương xa bảo mã, Duyệt Nhi lại không biết đường, đợi đến khi nàng mệt mỏi dừng lại, ngẩng mặt lên, mới đột nhiên nhớ tới mục đích mình một mực muốn xin ra ngoài.

Tê Thành – Thính Vũ Các.

Duyệt Nhi ngồi sau chiếc bàn nhỏ, điểm tâm Vệ Khởi bày trên bàn một chút cũng không suy suyển, hai hàng lông mày nhíu lại, nghiêm nghiêm túc túc chăm chú…nghe kể chuyện.

Câu chuyện kể về một thư sinh và một vị tiểu thư, đối với tình tiết dạng này, Duyệt Nhi từ nhỏ đã nghe không biết bao nhiêu tiểu thoại bản mà Đạp Vũ kể cho nàng, về cơ bản vừa nghe khúc đầu đã có thể biết được đoạn kết. Nhưng Tê thành – Thính Vũ Các này chính là phường kể chuyện nổi danh nhất Lâu Quốc, quả nhiên danh bất hư truyền. Duyệt Nhi đã hoàn toàn bị ngữ điệu lên xuống cùng tình cảm của người thuyết thư (người kể chuyện) hấp dẫn, nghe đến khúc đau lòng cũng muốn chậm chậm mấy giọt nước mắt.

Đợi đến khi nghe xong, Duyệt Nhi hãy còn đắm mình trong câu chuyện. Buổi kể chuyện cũng đã ngừng, Duyệt Nhi có chút không hiểu, hỏi Vệ Duy và Vệ Khởi đang thấp tha thấp thỏm bị nàng kéo ngồi bên cạnh: "Sao vậy? Đột nhiên không kể nữa?"

Vệ Duy nét mặt lạnh lùng, nghe thấy nghi vấn của Duyệt Nhi, chỉ cung kính nói: "Duyệt Nhi công…cô nương, thay người thuyết thư rồi." Chuyện này ở phường kể chuyện rất đỗi bình thường, chung quy không thể suốt cả một đêm dài mà chỉ có một người kể, sẽ khàn giọng a.

Duyệt Nhi "à" một tiếng, tiếp tục đợi.

Lầu kể chuyện này thiết kế cũng hết sức đặc biệt, nơi mà người thuyết thư đứng cũng dùng một tấm bình phong cực lớn bằng sa mỏng ngăn lại, nghe người thuyết thư cách một tấm bình phong kể chuyện, không nhìn thấy dung mạo người thuyết thư xấu đẹp ra sao thì sẽ càng tập trung vào giọng nói của người đó, khi nghe sẽ càng có cảm giác hưởng thụ, dễ đắm chìm trong tưởng tượng của bản thân.

Thời gian bất quá chỉ mới một chung trà, sau bức bình phong liền xuất hiện bóng dáng của một người, trên tấm bình phong bằng sa mỏng vẽ tranh sơn thủy, dưới ánh lửa sáng rực chỉ thấy một thân hình cao ráo tuấn mỹ, rõ ràng chỉ là cái bóng, nhưng lại khiến người khác có cảm giác khí vũ hiên ngang, phong tư bất phàm. Người đó chậm rãi bước đến trước bàn kể chuyện, yên tĩnh trầm mặc một lúc.

Duyệt Nhi chợt thấy xúc động, bàn tay đang cầm chung trà chuẩn bị uống cũng run run, khiến vài giọt nước trà sánh ra ngoài. Vệ Khởi vội vàng cầm khăn lau sạch tay áo cho nàng, nói: "Duyệt Nhi cô nương, sao vậy?"

Duyệt Nhi lắc lắc đầu, đặt chén trà xuống, để Vệ Khởi lau tay áo cho nàng, ngây ngẩn nhìn phía sau bình phong, như thể mất hồn.

Vừa rồi, nàng rõ ràng cảm giác được người phía sau bình phong lẳng lặng quan sát nàng, ánh mắt xa xăm thăm thẳm như thế, nàng rõ ràng cảm nhận được. Duyệt Nhi lại cẩn thận nhìn về phía bức bình phong, nhưng lại không có gì bất thường.

Chỉ thấy vị công tử văn nhã phía sau bình phong sau một hồi trầm mặc, chậm rãi ngồi xuống, như thể ngọc sơn tuyết trắng, phong thái cử chỉ như vậy thật sự hút hồn, khiến người trầm luân.

Cả đại sảnh ngồi nghe kể chuyện, ai nấy đều không hề thì thầm nói chuyện như ngày thường, tĩnh lặng đến độ ngay cả tiếng gió thổi qua nước trà sóng sánh cũng có thể nghe thấy, tất cả đều che giấu tâm trạng, yên tĩnh đợi người sau bình phong bắt đầu kể.

Người có khí độ phong thái như vậy, chỉ bóng dáng thôi đã khiến người khác mê mẩn, sao lại đi thuyết thư? Những người nghe kể chuyện đều có chút khó hiểu.

Người đó ngồi trước bàn, cũng không hề nhìn sách, không biết là đang làm gì. Một lúc sau, thanh âm mới vừa rồi mọi người còn nín thở chờ đợi từ sau bình phong truyền đến.

Đây là giọng nói như thế nào a?!

Tựa như âm thanh trong trẻo tươi mát của nguồn nước trong vừa tan trên núi tuyết, mang theo đôi chút giá lạnh, chảy qua ngọc đá trong ngọn núi chưa từng có dấu chân người, va đập vào đấy rồi bật trở lại, rơi xuống liền tuôn tràn.

Không trầm bổng du dương hay uyển chuyển êm ái, êm tai dễ nghe những người thuyết thư khác, chỉ cảm thấy giọng nói ấy vừa nghe qua liền không thể nào quên được, đủ khiến người ta tâm thần đều rơi vào trầm mê.

Chàng nói không nhanh, không nhiều cảm xúc cho lắm, nhưng nội dung kể đã hoàn toàn hóa thành cảnh tượng chân thật trước mắt người nghe. Giọng của chàng mặc dù rất hay, nhưng lại có chút trong trẻo lạnh lùng, cho người ta trực giác chàng là người không thường nói chuyện, ai nấy đều đắm chìm trong giọng nói ấy, ngay cả hô hấp cũng đã trở nên cẩn cẩn thận thận, sợ kinh động đến thanh âm đó.

Đôi mắt cùng đôi tai của Duyệt Nhi đều đã hoàn toàn trao cho nam tử sau bức bình phong.

Đây là giọng nói nàng thấy hay nhất trong cuộc đời này.

Phảng phất như thể, mơ hồ như thể, đã từng nghe thấy ở đâu đó.

Nhưng mà, đã nghe qua ở đâu? Duyệt Nhi mơ mơ hồ hồ, nghĩ không ra là vì sao.

Lúc này đã gần nửa đêm, Duyệt Nhi si ngốc nhìn, si ngốc nghe.

99. Chương 99: Gặp Lại...không Nhận Ra (2)

Vệ Khởi đã nhận được mệnh lệnh mà Đạp Vũ truyền tới, thấy dáng vẻ Duyệt Nhi ngây người, kỳ thực không đành lòng quấy rầy. Giọng nói như vậy, ngay cả một nữ hán tử thần kinh thô lậu như nàng cũng không muốn rời đi, càng huống chi là Duyệt Nhi công chúa si dại.

Vệ Duy cũng từ trong mê mẩn mà khôi phục lại tinh thần, đưa mắt nhìn sắc trời bên ngoài, vẫn còn đôi chút pháo hoa, nghĩ thấy giờ này điện hạ đang đợi Duyệt Nhi công chúa quay về, trên gương mặt tuấn tú lạnh lùng lóe lên một tia luyến tiếc, chỉ nói: "Duyệt Nhi...cô nương, đêm đã khuya, nên quay về rồi."

Duyệt Nhi bị giọng nói của Vệ Duy thức tỉnh, không tình không nguyện, ngồi yên không nhúc nhích. Vệ Khởi nhìn bóng dáng sau bức bình phong, thở dài nói: "Duyệt Nhi cô nương, lần này nếu như quay về muộn, sau này điện hạ sẽ không cho người ra ngoài nữa. Chi bằng bây giờ nghe lời trở về, sau này tìm cơ hội ra ngoài, đương nhiên cũng có thể nghe được người này kể chuyện, không phải sao? Người nghĩ một chút xem cái nào tốt hơn?"

Duyệt Nhi bạnh bạnh môi, Đạp Vũ ca ca quả thực sẽ không để nàng tùy tiện chạy loạn, lần sau...Lần sau, nàng vẫn đến nghe chàng kể chuyện chứ?

Duyệt Nhi tư lự một lúc, đành gật đầu đồng ý, quay về ngày mai liền lại đến nghe người ấy kể chuyện, nghe cả ngày luôn. Hắc hắc, nghĩ như vậy, nàng lại lưu luyến không rời, bắt đầu đứng dậy, đôi mắt to tròn quyến luyến nhìn thân ảnh sau bức bình phong, theo Vệ Khởi Vệ Duy bước ra ngoài.

Một đường ra khỏi Tây Thành Thính Vũ Các, Duyệt Nhỉ cảm thấy cả người có chút lạc lõng cô đơn, lại không nghĩ ra đấy là gì, bàn tay vẫn nắm chặt que gỗ của chiếc chong chóng, ủ rũ bước đi trên con đường ngựa xe đông đúc.

Bước qua cây cầu Đào Bích ở phố Bình An , cầu Đào Bích, lấy ý tứ hoa đào nở sát bên, vì vậy trên cây cầu Đào Bích không xa chính là nơi tài tử giai nhân gặp gỡ nhau nhiều nhất, nếu như không có bạn lữ, chỉ

cần đi ngang qua liền có thể tìm được một đóa hoa đào dành riêng cho mình. Vào lúc nửa đêm Tết Nguyên Tiêu thế này, cầu Đào Bích cũng náo nhiệt không hề thua kém, người cũng như trước không ít đi chút nào.

Duyệt Nhi buồn bã cầm chong chóng tre chầm chậm bước.

Hai bên bờ dương liễu buông mành, Duyệt Nhi dọc theo bờ sông quay về Hoa Mãn Lâu.

Bên bờ cũng không nhiều người như trên cầu, Duyệt Nhi nhìn cảnh tượng náo nhiệt cùng pháo hoa, nhưng trong trái tim trong tâm trí vẫn quẩn quanh là giọng nói cùng bóng dáng trên Tây Thành Thính Vũ Các vừa rồi. Nhất thời, có chút ngẩn ngơ.

"Công chúa…!" Duyệt Nhi còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì đã đụng phải một lồng ngực thơm mát.

Nàng che lại chiếc mũi bị đau, ngẩng đầu lên, nhất thời quên mất phải nói thế nào.

Trong đầu Duyệt Nhi lướt qua rất nhanh các từ ngữ dùng để hình dung nam tử mỹ mạo trong tiểu thoại bản, nhưng chỉ cảm thấy những từ ấy ở trước mặt nam tử này đều ảm đạm thất sắc. Trong lòng chỉ còn lại đúng một từ, ưa nhìn. Người này, lẽ nào là Thiên đế hạ phàm? Khí độ phong thái thế này, thực khó hình dung mà.

Mặc Ly cúi đầu, nhìn Duyệt Nhi đang ngắm mình đến si ngốc, đưa tay xoa xoa mũi nàng: "Có đau không?"

Duyệt Nhi nghe thấy giọng nói ấy, càng ngẩn người hơn. Giọng nói này! Giọng nói này, nàng run run nói: "Chàng…Chàng…Người thuyết thư?"

Mặc Ly nhìn dáng vẻ nàng ngắm nhìn mình, trong lòng yêu thương, bé ngoan vẫn cứ ngốc nghếch như trước đây, chỉ "ừ" một tiếng.

Vệ Khởi và Vệ Duy cũng hoàn toàn ngây người, nhìn nam tử đang đứng trước mặt công chúa!

Thế gian này thế nhưng có người so với Đạp Vũ điện hà còn rạng rỡ xuất chúng hơn? Khí chất hoàn toàn khác so với Đạp Vũ điện hạ, nhưng lại khiến người khác có cảm giác chấn động! Lẽ nào là An Quốc tam hoàng tử trong truyền thuyết, Mặc Ly công tử?!

Nghĩ là thế, nhưng lại phủ định suy nghĩ của bản thân, Mặc Ly công tử sao có thể xuất hiện tại đô thành Lâu Quốc này chứ, còn đi kể chuyện.

Nhìn Duyệt Nhi vẫn giữ dáng vẻ ngây ngốc ở trong lồng ngực nam tử ấy, Vệ Khởi cùng Vệ Duy trong lòng lo lắng, định kéo công chúa trở lại, nhưng ở trước mặt nam tử này, họ theo bản năng không dám làm thế.

Duyệt Nhi vẫn đắm chìm trong chấn động, bỗng dưng, thấy hoa mắt.

Chỉ thấy một hoa đăng(đèn lồng) nhỏ tinh xảo bỗng xuất hiện ngay trước mắt mình. Bàn tay nhỏ nhắn của Duyệt Nhi nhận lấy hoa đăng, ngước mắt cười nói: "Trên hoa đăng của người khác đều vẽ phong cảnh sơn thủy mỹ lệ, các loại hoa trúc tùng mai, hoặc là thơ từ phong nhã, của chàng lại khác biệt, vẽ một con hổ nhỏ, còn là con hổ có lỗ tai màu tím chưa từng thấy bao giờ?"

Nói rồi bàn tay nhỏ nhắn đã cẩn thận vuốt ve chiếc hoa đăng trong tay, hoa đăng này có tám mặt, mặt nào cũng đều là hình con hổ tím nhỏ, có bức đang ngủ, có bức đang đuổi bướm, còn có bức đang xa xăm nhìn ai đó, ngây thơ đáng yêu không thể tả, không một chút oai phong lẫm liệt của loài hổ. Trong lòng Duyệt Nhi yêu thích vô cùng, trông mong nói: "Thật đáng yêu, có thể cho ta được không?"

Mặc Ly gật gật đầu, chỉ nhìn Duyệt Nhi, không nói gì.

Duyệt Nhi bị chàng nhìn đến độ mặt đỏ bừng, nam tử này, thật ưa nhìn quá đi, Duyệt Nhi hết sức khẩn trương, buộc phải lại nở nụ cười đáng yêu nói: "Vì sao lại cho ta? Chúng ta vốn không hề quen biết…" Theo như nàng thấy, người không quen biết sao lại có thể vô duyên vô cớ tặng đồ cho người khác?

Mặc Ly rũ mắt, hàng mi dài rợp phủ một chiếc bóng nhàn nhạt trên mặt, một lúc lâu sau mới nói: "Đăng tức là đợi, vì vậy, hoa đăng mang ý đợi chờ chở che…"

Duyệt Nhi ngơ ngẩn, ngốc nghếch nhìn chàng, vào thời khắc này, trông thấy rõ ràng trong đôi đồng tử đen như mực của chàng phản chiếu gương mặt nhỏ nhắn của nàng, so với pháo hoa nở rộ giữa đêm tối còn đẹp đẽ hơn, rực rỡ hơn, lại rất đỗi dịu dàng.

Hai người cứ thế nhìn nhau, quên mất phải nói gì.

Một âm thanh khe khẽ bỗng dưng vang lên.

"Ọt ọt…"

Duyệt Nhi vội vàng cúi đầu, trời ơi, xấu hổ quá! Nàng vì sao không nghe lời Đạp Vũ ca ca trước ăn chút gì đó đi, như vậy sẽ không vào thời điểm tốt đẹp như vậy bụng kêu rột rột, nàng hiện giờ hận không tìm được cái lỗ để trốn luôn cho rồi.

Bàn tay tựa ngọc tạc đưa qua thứ gì đó được gói trong giấy dầu.

Duyệt Nhi nhận lấy, chậm rãi mở ra, chỉ thấy mấy miếng cao hoa đào đơn giản, nhẹ nhàng nhón một cái cho vào trong miệng, Duyệt Nhi hình dung không được cảm giác của mình, nàng nhìn nam tử trước mắt, cầm hoa đăng chàng tặng, ăn cao hoa đào chàng đưa, có một cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Duyệt Nhi cười đến hai mắt híp lại, giọng nói dịu dàng mềm mại ngập tràn cảm động: "Ta từng ăn sơn hào hải vị, nhưng hương vị lại không bằng món cao hoa đào đơn giản mà chàng cho ta đêm nay!"

Mặc Ly sửng sốt, đưa tay xoa xoa đầu nàng: "Sau này đừng để bụng đói."

Vệ Duy bên cạnh quả thực nhịn không được, bước lên trước nói: "Duyệt Nhi cô nương, đã muộn lắm rồi, quay về thôi, điện hạ hẳn đang lo lắng."

Duyệt Nhi nhìn gương mặt khẩn trương của Vệ Duy và Vệ Khởi, lại nhớ tới thật sự là đã trễ rồi, đành phải ủ rũ đồng ý.

Nàng cầm hoa đăng quơ quơ trước mặt Mặc Ly: "Đa tạ chàng." Nói rồi đã bị Vệ Khởi kéo đi.

Đi được một lúc lâu, Duyệt Nhi vẫn nhịn không được, quay đầu lại.

Chỉ thấy nam tử tựa thiên thần ấy vẫn đứng ở nơi đó, lặng lẽ nhìn nàng, giữa gian mày tựa như có thiên sơn vạn thủy. Chàng một thân bạch y đứng dưới trời đêm pháo hoa rực rỡ, bên cạnh là dương liễu im lìm, đoàn người nói cười vui vẻ, tất cả đều theo bước chàng đi vào trong bức tranh thủy mặc ấm áp. Bỗng dưng, Duyệt Nhi cảm thấy đất trời này đều chỉ còn lại mình chàng.

Càng đi càng xa, Duyệt Nhi vẫn xoay nửa người lại đã bị Vệ Khởi kéo đi. Vệ Khởi thấy dáng vẻ nàng quyến luyến như vậy, thở dài một tiếng, nam tử như thế, bất kể là ai cũng sẽ mê đắm không quên, Duyệt Nhi công chúa có thể cũng không phải ngoại lệ, đành cười nói: "Duyệt Nhi công chúa, chớ có xoay hỏng cả cổ."

Lúc này bóng dáng màu trắng đã hóa thành một điểm nhỏ mất hút trong tầm mắt, Duyệt Nhi nghe thấy lời Vệ Khởi nói, đành xoay đầu lại, lại cúi xuống nhìn hoa đăng trong tay, không biết là đang nghĩ gì.

Đạp Vũ ở Hoa Mãn Lâu đợi rất lâu, có chút sốt ruột. Đào Hương bước lên trước, cầm lấy chén rượu, cực kỳ quyến rũ nói: "Đạp Vũ công tử, uống chén rượu thiếp vì chàng mà dâng chứ?" Khả Cẩn ở phía đối diện đôi mắt đã muốn phun lửa, không dễ gì Duyệt Nhi công chúa ấy mới rời đi, giờ lại có một hồng nhan tri kỷ đến hầu rượu.

Chàng! Chàng… Sao có thể phong lưu đến thế?! Khả Cẩn vừa định phát tác thì Đạp Vũ đã có chút mất kiên nhẫn phất phất tay, hàng mày thanh mảnh nhíu lại: "Đào Hương, sau này không có sự phân phó của ta, không cần tới hầu hạ."

Đào Hương sửng sốt, Đạp Vũ công tử là người tao nhã lễ độ có tiếng, dịu dàng quan tâm, gần như trước giờ không hề biết từ chối, mỗi lần đến Hoa Mãn Lâu này, nàng sẽ chủ động tới hầu hạ chàng, sau lưng không biết có bao nhiêu cô nương đố kỵ đến đòi mạng, nhưng hôm nay, nàng xác thực đã nghe ra sự không kiên nhẫn cùng phiền chán từ lời này của Đạp Vũ công tử, hiển nhiên tâm tình không tốt.

Nàng ngoan ngoãn giấu đi nỗi thương tâm của mình, chỉ cúi đầu nói: "Vâng." Liền lặng lẽ lui ra.

Vừa mới đến trước cửa thì cánh cửa gỗ đã bị mở toang, một tiểu cô nương lao vào, sau lưng còn có một nam một nữ đi theo.

Đào Hương không kịp tránh đã đụng phải vị tiểu cô nương ấy, chỉ nghe thấy âm thanh chén trà vỡ toang trên nền đất, nháy mắt, mùi mực đã bay tới.

Đạp Vũ nhanh chóng chạy qua, đỡ cơ thể nhỏ bé của Duyệt Nhi từ trên mặt đất đứng dậy, lo lắng kiểm tra một lượt: "Có bị đau ở đâu không?"

Duyệt Nhi thấy dáng vẻ sốt ruột của Đạp Vũ, thực sự không tiện nói mông nàng hơi đau một tí, vội vàng lắc đầu: "Không đau, mà vị tỷ tỷ ấy cũng bị ngã?" Nói rồi nhìn về phía Đào Hương.

Thế nhưng Đạp Vũ lại không hề liếc Đào Hương dù chỉ một cái, kéo nàng đến trước bàn, ngồi xuống: "Sao muộn như vậy mới về? Không phải sớm đã truyền tin bảo Vệ Khởi đưa muội về rồi sao?" Duyệt Nhi vẫn đang chăm chú nhìn Đào Hương.

Trong lòng Đào Hương bi thương, lồm cồm đứng dậy từ trên đất, quay đầu buồn bã nhìn Đạp Vũ, thế nhưng lại thấy chàng không hề nhìn nàng cho dù chỉ nửa ánh nhìn, lập tức tâm tình càng thêm thất vọng. Lại chạm phải ánh mắt Duyệt Nhi đang lo lắng nhìn mình, không khỏi cúi đầu, vội vàng xoay người rời đi.

Không phải thiếu nữ nào cũng được may mắn như Duyệt Nhi công chúa, có người yêu thương che chở bảo vệ mình như vậy. Nàng chỉ là một ca nữ mà thôi, sao có thể si tâm vọng tưởng được Đạp Vũ công tử thâm tình chiếu cố? Có người thương yêu, sẽ càng vĩnh viễn đứng ở nơi cao, không người trìu mến, chỉ đành lẳng lặng rời đi, tự liếm vết thương của chính mình.

Thấy Đào Hương biến mất khỏi tầm mắt, Duyệt Nhi mới nhìn Đạp Vũ, trong đôi mắt to tròn tràn đầy bất mãn: "Đạp Vũ ca ca, vị cô nương kia rất đau lòng." Vì sao nàng ấy luôn nhìn Đạp Vũ ca ca, mà Đạp Vũ ca ca lại không hề nhìn nàng?

Đạp Vũ im lặng, nhất thời nghĩ không ra phải trả lời thế nào.

Ninh Thần Thời đứng bên cạnh Đạp vũ vội vàng cười nói: "Duyệt Nhi muội muội, chơi cả đêm rồi, có thỏa chí chưa?"

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi nheo nheo, cười nói: " Ngày hội vui vẻ như thế này mà các huynh còn muốn thương thảo công việc. Muội vừa mới ra ngoài, mang về cho các huynh mỗi người một thứ nho nhỏ." Nói rồi gọi Vệ Khởi ôm đồ bước vào. Ninh Thần Thời nhìn món đồ chơi tinh xảo trên tay, nhất thời trong lòng có chút cảm thán. Duyệt Nhi thân phận là công chúa, còn có người ca ca như Đạp Vũ điện hạ yêu chiều nàng đến tận trời, thế nhưng cũng chưa từng kiêu căng quá quắt, trái ngược với muội muội nhà mình, không biết từ khi nào đã bị dưỡng thành tính cách cố chấp đến đáng sợ như vậy. Àizzz….

Khả Cẩn nhìn cây trâm rất đặc biệt trên tay, hận không thể che mặt Duyệt Nhi lại rồi vứt đi, thứ hàng tồi tàn bán rong trên đường này, một đại tiểu thư Giang Châu như nàng sao có thể dùng chứ? Nhưng lại ngại đang ở trước mặt Đạp Vũ và ca ca của mình, quả thực ném đi thì không hay cho lắm, đành phải tiện tay vứt vào trong tay áo.

Đạp Vũ cầm bộ văn phòng tứ bảo thu nhỏ trên tay, nhất thời dở khóc dở cười, chỉ nói: "Cảm ơn Duyệt Nhi, còn nhớ tặng lễ vật cho ca ca sao? Ta còn cho rằng muội không muốn quay về."

Duyệt Nhi ngượng ngùng lấy tay nhẹ nhàng sờ hoa đăng trong tay: "Ca ca đương nhiên là phải nhớ rồi chứ, ha ha, ha ha."

Đạp Vũ giờ mới phát hiện hoa đăng trên tay Duyệt Nhi: "Hoa đăng rất đặc biệt…" Dễ thương vô cùng, chả trách Duyệt Nhi thích không nỡ rời tay.

Duyệt Nhi cao hứng nói: "Một vị công tử như thần tiên tặng cho muội đấy."

Bàn tay Đạp Vũ khẽ nắm lại: "Ồ? Người đó còn nói gì? Có biết tên họ?"

Duyệt Nhi trả lời theo câu hỏi của Đạp Vũ: "Chàng nói, đăng tức là đợi, hoa đăng có nghĩa chờ đợi, mang ý chở che." Bỗng dưng phát hiện không đúng lắm, buồn bã kêu lên một tiếng: "Muội quên hỏi tên chàng là gì rồi! Nhà ở nơi nào!" Nàng sao lại hoàn toàn si mê thế chứ, ngay cả tên họ cũng quên hỏi, thật đáng buồn mà!

Thấy dáng vẻ Duyệt Nhi cầm chiếc đèn lồng hết nhìn lại ngắm, ánh mắt Đạp Vũ chợt tối sầm: "Duyệt Nhi nếu thích hoa đăng này như vậy, ngày mai ca ca sẽ cho người làm mấy ngàn cái đưa qua cho muội, để muội treo trong Du Nhiên Điện."

Ninh Thần Thời và Khả Cần đều có chút sửng sốt, hoa đăng này mặc dù không to tát gì, nhưng làm thì cũng hơi phiền toái, ngày mai muốn mấy nghìn cái, quả thật có chút khó khăn. Xem ra Đạp Vũ điện hạ mảy may không giống như đang nói đùa, quả thật yêu chiều muội muội như mạng.

Duyệt Nhi lắc lắc đầu: "Không cần, hoa đăng này không giống thế, muội chỉ thích cái này thôi!" Cái này khác biệt, những hoa đăng khác sao có thể so sánh?

Đạp Vũ kéo nàng đứng dậy: "Muộn rồi, hồi cung." Dứt lời lại quay qua nói với Ninh Thần Thời: "Binh lực cùng bố trí kia đều phải âm thầm điều động, đừng để người khác biết." Ninh Thần Thời nhận lệnh, cùng với Ninh Khả Cẩn hành lễ tiễn Đạp Vũ và Duyệt Nhi rời đi.

100. Chương 100: 74: Gặp Lại...không Nhận Ra (3)

Trở về đến cung thì đêm đã rất khuya, Đạp Vũ dẫn Duyệt Nhi về Du Nhiên Điện.

Bên trong có núi có nước, cho thấy hao phí rất nhiều tâm tư, điêu khắc tinh xảo, mỗi một khung cửa, mỗi một đình đài đều được bài trí hết sức phù hợp, hoàn toàn là hình ảnh một tiểu trấn vùng Giang Nam.

Duyệt Nhi thế nhưng không như thường ngày vui vẻ thích thú ngắm nhìn tòa thành trì Giang Nam chàng tận tay vì nàng mà xây dựng, chỉ cúi đầu đùa nghịch hoa đăng nhỏ trong tay. Đạp Vũ áp chế kích động trong lòng muốn xé nát chiếc hoa đăng đó, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Duyệt Nhi.

Tẩm điện của Duyệt Nhi cũng được xây dựng trên một hồ nhỏ, là một lầu các tinh xảo. Xung quanh treo các loại vỏ sò, chuông gió, ban đêm chỉ nghe thấy tiếng đinh đing đang đang.

Đạp Vũ ngồi giữa căn phòng rộng lớn, sau lớp lớp bình phong là âm thanh Duyệt Nhi đang tắm rửa, thỉnh thoảng còn ngâm nga hai câu hát, đều là giai điệu vui vẻ thích thú, mặc dù hơi lạc điệu, nhưng vẫn khiến gương mặt Đạp Vũ nổi lên ý cười.

Đợi Duyệt Nhi mặc xong áo ngủ, Đạp Vũ duỗi tay dùng linh lực hong khô tóc cho nàng rồi mới đắp chăn ngay ngắn cho nàng, yên lặng ngồi bên mép giường, kể cho xong một quyển thoại bản.

Duyệt Nhi ngơ ngác nghe hết, nhưng không như ngày thường cứ thế ngủ say.

Đạp Vũ không biết làm sao, đưa tay véo véo mũi nàng: "Nhanh ngủ đi."

Duyệt Nhi ngoan ngoãn nhắm mắt. Đạp Vũ mới an tâm bước ra, trong khoảnh khắc vừa định đóng cửa, đưa mắt nhìn lại.

Thế nhưng trông thấy Duyệt Nhi đã mở to mắt, xa xăm cẩn thận nhìn ngắm chiếc hoa đăng treo bên cạnh bình phong, nói không ra là cảm giác gì, chỉ thấy chân thật và mê đắm.

Trong lòng Đạp Vũ căng thẳng, mở miệng nhưng lại không biết nói gì.

Chỉ nghe Duyệt Nhi yếu ớt nói: "Ca ca, muội rốt cuộc cảm thấy, dường như đã từng gặp chàng ở nơi nào."

Gặp qua ở đâu sao? Cảm giác quyến luyến thân thuộc như thế.

Đạp Vũ khẽ cúi đầu, bàn tay đang kéo cánh cửa gỗ hoa lê chạm trổ đã siết chặt, một lúc lâu sau mới nói: "Đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, muội xuất cung được mấy lần chứ? Nếu vị nam tử mà muội nói thật sự như thần tiên, muội nhất định sẽ không thể nào quên đã gặp qua ở đâu rồi."

Duyệt Nhi gật gật đầu, cũng đúng, nếu đã từng gặp qua, sao có thể quên chứ? Nàng lại nhìn ngắm hoa đăng, nhắm mắt lại.

Hoa đăng, có ý đợi chờ chở che...Bên tai dường như vẫn là giọng nói tựa suối trong chảy qua ngọc thạch.

Đạp Vũ không nhìn nữa, khép cánh cửa, gần như là chạy trối chết.

Hoảng hốt ngồi trên đình viện, Đạp Vũ nhìn tẩm điện trên mặt hồ của Duyệt Nhi, ánh sáng của dạ minh châu từ mái hiên cùng cửa sổ hắt ra, vỡ tan lan rộng trên mặt hồ, để lại hết một vòng lại một vòng sáng.

Đạp Vũ nhìn quầng sáng ấy, nhất thời nhìn đến ngây người. Ngay khúc quanh một vài cung nữ gác đêm lặng lẽ nhìn chàng, ngày thường Đạp Vũ điện hạ đợi Duyệt Nhi công chúa ngủ rồi liền quay trở về tẩm điện nghỉ ngơi, sao đêm nay lại nhìn tẩm các của công chúa đến ngây dại? Có điều để ý nhiều như vậy làm gì, Đạp Vũ điện hạ một nam tử đẹp trai như thế, nhìn nhiều một chút cũng đáng giá.

Ca ca, muội rốt cuộc cảm thấy, dường như đã gặp chàng ở đâu đó.

Giọng nói Duyệt Nhi mềm mại ngọt ngào, nghe thấy có cảm giác thoải mái khó mà diễn tả.

Cũng chỉ một câu đơn giản như vậy, nhưng mà, vì sao?

Vì sao? Trong nháy mắt y cảm giác thấy cả thế gian bị câu nói đơn giản này đập nát, cái gọi là 'cao lầu yêm yêm, nhất tức khuynh tháp'.1

1Nhà cao thì nền móng yếu, trong nháy mắt bị sụp đổ

Chẳng qua chỉ một lần gặp gỡ mà thôi, chẳng qua là một lần gặp gỡ mà thôi! Du Nhiên Điện nổi danh khắp thiên hạ, chàng vì nàng mà tạo dựng cả một thế giới, nhưng trong nháy mắt, nghiêng ngả sụp đổ, còn không bằng một chiếc hoa đăng nhỏ mà người đó tự tay vẽ.

Sự chân thành yêu chiều mười mấy năm của chàng cũng đấu không lại một câu ngắn gọn của người kia, hoa đăng, mang ý đợi chờ chở che.

Cũng biết nếu đợi chờ có thể ngưng tụ thành nước, thì Du Nhiên Điện tựa một thành trì nhỏ chốn Giang Nam này chính là dòng nước hóa thành từ sự đợi chờ của chàng, đều là máu cùng tấm lòng của chàng.

Người đời đều biết Đạp Vũ công tử yêu chiều muội muội như mạng! Thương muội muội như mạng? Nhưng họ không biết, nàng so với sinh mệnh của chàng còn quan trọng hơn! Nhưng họ không biết, đằng sau vẻ phong lưu nói cười ấy, chính là tình yêu sâu sắc vô vàn nhưng lại không thể, là nỗi đau cùng bất lực khi cầu mà không được.

Chàng từ trước đến giờ, vẫn luôn cảm thấy nàng chính là nữ tử của mình.

Chàng thật sự, đối với muội muội ruột thịt của mình nảy sinh tình cảm luyến ái không theo luân lý ấy.

Đạp Vũ nhìn quầng sáng từng vòng từng vòng lan rộng kia, trong mắt thế nhưng hơi ươn ướt, chàng đứng lên, cất bước đến cửa Du Nhiên Điện, nhưng rồi lại quay đầu, thở dài một tiếng. Dần dần biến mất giữa tầng tầng lớp lớp cung điện, chỉ để lại bóng lưng cô độc lặng lẽ.

Loạn Quảng Hiền Vương khiến người ta trở tay không kịp.

Dường như là chỉ trong khoảnh khắc, một Quảng Hiền Vương đã từng ở trên đỉnh cao danh vọng của Lâu Quốc, trung thành tận tụy, anh dũng thiện chiến, trí dũng song toàn, uy vũ khắp Lâu Quốc, cả đời trung lương đều tận hiến vì Lâu Quốc, nay trở thành phản tặc dẫn theo ba mươi vạn đạo quân áp sát, chiếm giữ mấy tòa thành.

Triều đình cùng dân chúng kinh hãi, kinh hãi không chỉ vì phản tặc trung lương, mà phần lớn chấn động bởi thực lực dưới tay Quảng Hiền Vương ấy.

Bắt đầu từ khi nào, vị tướng quân tự xưng đã cởi giáp về quê ấy bỗng dưng có binh lực nhiều đến như thế?

Bắt đầu từ khi nào, vị vương gia tự xưng ăn không ngồi rồi ấy bỗng dưng có số lượng mưu sĩ đông đảo đến như thế?

Những việc này, đều đã không thể được đưa ra để từ từ thảo luận nữa rồi, bởi vì chỉ vẻn vẹn trong vòng một tháng, Quảng Hiền Vương đã chiếm đóng năm thị trấn quan trọng phía bắc của Lâu Quốc.

Lâu Quốc cũng không phải một nước nhỏ yếu, mặc dù không bằng Diệp Quốc – quốc gia thịnh vượng nhất trong ba nước, nhưng cũng tương đương An Quốc, hiện giờ dưới sự tấn công của Quảng Hiền Vương, vậy mà chừng như lại không chịu nổi một đòn, quả thực khiến cả đại lục Thiên Trạch này một phen náo động xôn xao.

Đạp Vũ mấy ngày nay cực kỳ bận rộn, vội vàng truyền xuống từng mệnh lệnh một, vội vàng triệu kiến tướng quân, vộ vàng tiếp kiến triều thần. Hoàng đế Lâu Quốc vào thời điểm này thế nhưng lại lâm trọng bệnh, vốn dĩ thân thể đã không tốt cho lắm, hiện giờ vừa bệnh xuống thì đã có chiều hướng không gượng dậy nổi.

Triều đình Lâu Quốc cơ hồ lập tức chìm vào bầu không khí căng thẳng.

Duyệt Nhi đương nhiên cũng không dám quấn lấy phụ hoàng cùng Đạp Vũ ca ca để xin ra ngoài. Sau khi tình cờ gặp gỡ nam tử tựa thiên tiên từ tháng trước vào dịp Tết nguyên tiêu, ngày thứ hai nàng liền xin phụ hoàng xuất cung đi tìm, nhưng biển người mênh mông, đến đâu mới tìm được người thuyết thư ấy chứ? Nếu không phải trông thấy chiếc hoa đăng trong tay vẫn còn, Duyệt Nhi cơ hồ cho rằng ngày hôm ấy chẳng qua chỉ là giấc mộng của nàng mà thôi.

Một tháng rồi, nàng cũng không dám xin ra ngoài nữa, mặc dù nàng là công chúa chuyện gì cũng không muốn quản, nhưng cũng biết tình hình hiện tại của Lâu Quốc.

Đạp Vũ đêm nay rất khuya mới đến tẩm điện, bất luận thế nào, chàng đều muốn nhìn nàng yên bình ngon giấc mới an lòng.

Duyệt Nhi thế nhưng vẫn chưa ngủ, ôm hoa đăng ngồi trên giường, thấy chàng bước vào, trong đôi mắt to tròn ngập tràn lo lắng, dáng vẻ muốn hỏi nhưng lại không dám.

Đạp Vũ thấy nàng, nhất thời trong lòng trở nên yên bình, bên môi đều là ý cười dịu dàng: "Duyệt Nhi muốn nói gì?"

Duyệt Nhi cẩn cẩn thận thận nhìn Đạp Vũ, mới từ từ nói: "Nghe nói Thương thành rơi vào tay giặc rồi…" Thương thành là thành trì lớn của Lâu Quốc, là cửa khẩu Nam Bắc của Lâu Quốc, hiện giờ, đã thất thủ rồi…

Đạp Vũ ngồi ở cạnh giường, véo véo mũi nàng: "Ừ. Không cần lo lắng."

Duyệt Nhi tức giận bật dậy: "Muội là công chúa duy nhất của Lâu Quốc, phụ hoàng bệnh nặng, ca ca huynh bận rộn như vậy, vì sao muội thế nhưng chuyện gì cũng không thể làm?"

Đạp Vũ sững sờ hồi lâu, không ngờ Duyệt Nhi phản ứng dữ dội như thế: "Duyệt Nhi, vì không để chúng ta lo lắng, muội chỉ cần ngoan ngoãn ở yên, bên ngoài mưa gió thế nào cũng không cần bận tâm, cho dù trời có sập xuống, vẫn có ca ca chống đỡ cho muội."

Duyệt Nhi biết mình đuối lý, nhưng mà, nhưng mà nàng thật sự không muốn ngồi nhìn phong cảnh đẹp đẽ trong Du Nhiên Điện, cũng như lại nghe thấy quốc gia của mình sụp đổ tan rã, cả hoàng thất gió mưa rung chuyển, nàng cắn cắn môi, đành nói: "Ca ca, muội biết muội vô dụng, chuyện gì cũng không giúp được, vậy cho muội theo huynh có được không? Muội nghe thử, nghe thử tình hình của chúng ta…"

Đạp Vũ thở dài: "Vậy ngày mai muội theo ta. Có điều không được vì chuyện này mà trăn trở nhiều, biết chưa."

Duyệt Nhi gật gật đầu: "Ca ca, lần này, thật sự nghiêm trọng vậy sao?" Nàng trước giờ chưa từng nghe qua tình thế khẩn cấp như vậy.

Đạp Vũ gật đầu, sắc mặt trở nên nghiêm trọng: " Tình hình cũng không như chúng ta muốn, đối phương so với chúng ta mạnh hơn rất nhiều. Có lẽ…Mặc Ly công tử ấy của An Quốc cũng âm thầm động tay động chân."

Duyệt Nhi như hiểu như không gật gật đầu, lại vội vàng bắt lấy tay Đạp Vũ: "Ca ca, bệnh của phụ hoàng càng lúc càng nặng, thái y nói…" Nói đến cuối thì đã trở nên nghẹn ngào.

"Không sao, có ca ca ở đây. Hôm nay ta cũng đã đi gặp phụ hoàng, ừ…phụ hoàng, đây là tâm bệnh.!" Đạp Vũ vội xoa xoa mặt Duyệt Nhi, sợ nàng bật khóc.

Chàng nhất định sẽ không vô dụng như vậy, che chở không được người mà mình muốn che chở.

Mà Mặc Ly ở nơi đô thành An Quốc xa xôi đọc chiến sự Lâu quốc trong tay, nhẹ nhàng đem lá thư đặt lên bàn, thong thả bước đến trước cửa sổ, bên ngoài cửa chính là vầng trăng sáng, trong ánh sáng mờ mờ,

dường như trông thấy gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu, hai lỗ tai hổ be bé cùng đôi mắt to tròn cười đến híp lại, vui vẻ đáng yêu không thể tả.

Bé ngoan của chàng, ở phàm gian không có hai lỗ tai hổ, thế nhưng, cũng vẫn dễ thương ưa nhìn như vậy.

Năm đó ở Túy Tiên thành, nàng ngoan ngoãn vùi trong ngực chàng, nghe chàng miêu tả cảnh chiều tà. Lúc ấy nàng cười rất đáng yêu, lắc lắc đầu nói với chàng: "Mặc Ly, giọng chàng thật êm tai, thường ngày nên nói nhiều hơn. Nếu như ở phàm gian đi kể chuyện, nhất định có rất nhiều cô nương vì nghe chàng kể chuyện mà vét sạch tiền, lúc ấy, ta sẽ thay chàng thu tiền, thấy thế nào?"

Chàng khi ấy cũng cười, xoa lỗ tai nhỏ của nàng, nghiêm túc nói: "Được."

Chàng vẫn nhớ lời hứa khi ấy, còn nàng đã không còn một chút ký ức nào.

Bọn họ thật sự đã đến phàm gian, nhưng ký ức của nàng và Đạp Vũ đều bị phong ấn, còn chàng thì vẫn nhớ, mang theo đầy đủ hồi ức trong đầu, vì nét mặt tươi cười của nàng mà cứ lưỡng lự chần chờ chốn phàm gian xáo trộn này.

Duyệt Nhi, bé ngoan của ta.

Ta thật sự đi kể chuyện, nhưng chỉ là kể cho nàng nghe mà thôi, có còn nhớ giọng nói của ta, có còn nhớ hình dáng của ta? Đêm nay, lúc này, liệu có nhớ đến ta?

Tức Mặc Ly thở dài, trong lòng bàn tay tựa ngọc tạc là một sợi tóc đen nhánh mỏng manh, chính là hôm ấy Duyệt Nhi đụng phải ngực chàng, bị chàng bứt lấy.

Duyệt Nhi, đừng thay đổi đừng lãng quên.

Bàn tay bỗng nhiên siết chặt, trong mắt có chút lạnh lùng. Đạp Vũ công tử, yêu chiều muội muội như mạng.

Chuyện này là sao? Duyệt Nhi của chàng, chàng nhất định sẽ không để kẻ khác như ý nguyện.

101. Chương 101: Vội Vàng Chạy Trốn

Máu tươi xương trắng, có thể xây dựng một đất nước nhưng cũng có thể hủy diệt một đất nước.

Lâu quốc binh bại như núi đổ, tốc độ sụp đổ khiến cho toàn bộ Thiên Trạch đại lục đều sợ ngây người. Theo lý, cho dù hoàng đế Lâu quốc bệnh nặng, thái tử Đạp Vũ công tử của Lâu quốc cũng giỏi mưu lược, Lâu quốc cũng chưa tính là triều chính ngu dốt, quan lại hủ bại, vì sao lại chịu không nổi một kích đã thua trong tay kẻ phản tặc .

Duyệt Nhi cũng không hiểu, mày nàng nhíu lại, cuối cùng cũng hỏi Đạp Vũ những nghi vấn trong lòng.

Giữa gian mày Đạp Vũ hiện rõ nét mỏi mệt và bất đắc dĩ, nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu và ánh mắt mang nét u buồn không hiểu chuyện của Duyệt Nhi, Đạp Vũ bảo: "Duyệt Nhi, muội không hiểu. Muội cho rằng lần này thật sự do Quảng Hiền vương làm suy sụp Lâu quốc sao? An quốc…. Diệp quốc…" Đạp Vũ dừng lại, lắc đầu, nói mấy chuyện đó, Duyệt Nhi cũng không hiểu.

Duyệt Nhi à một tiếng, trên mặt cũng không còn nụ cười tươi vui như ngày xưa, lúc này nàng và Đạp Vũ đang trên đường đến tẩm điện của phụ hoàng.

Khi bước vào cổng điện to lớn huy hoàng kia, Duyệt Nhi có chút hoảng hốt, mặc kệ bên ngoài hoảng loạn như thế nào, hoàng cung thế nhưng vẫn luôn duy trì vẻ bình yên tĩnh lặng giả tạo như thế, chẳng trách những vị vua mất nước đều chỉ nguyện ở trong Kim Loan điện, chẳng buồn ra khỏi đó để quan sát thế giới bên ngoài.

Lâu đế im lặng nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc, ngay cả hơi thở cũng mỏng manh như thể sắp tan biến, nếu không phải ông mắt vẫn mở, từ ái nhìn hai đứa con bảo bối thì chỉ sợ sẽ làm cho người ta vừa nhìn qua đã tưởng là người chết.

Mặc dù đã nhiều lần nhìn thấy dáng vẻ này của phụ hoàng, nhưng giờ này ngày này, Duyệt Nhi vẫn nhịn không được, lòng tràn đầy nghẹn ngào và chua xót: "Phụ hoàng…" Trong trí nhớ của nàng, phụ hoàng luôn anh dũng uy nghiêm nhưng không thiếu sự từ ái, vậy mà giờ đã trở nên gầy yếu như thế.

Lâu đế nhấc tay lên một cách khó khăn, xoa đầu Duyệt Nhi đang quỳ gối trước giường, trong mắt lấp lánh chút ý cười: "Công chúa bảo bối của trẫm…" Quả thật, ông không thể cho con cái của mình một cuộc sống thanh bình, ông khiến Đạp Vũ, Duyệt Nhi gặp cảnh đất nước sắp sụp đổ, có lẽ cuối cùng vẫn là sai lầm của ông, lúc trước không nên làm vậy.

Ông nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi, nhìn nàng ông nhớ đến một gương mặt khác trong trí nhớ, chính là hoàng hậu đã qua đời của ông, nếu biết hôm nay Quảng Hiền Vương làm chuyện như vậy, hẳn nàng sẽ mỉm cười nơi cửu tuyền chứ?

Ông thu hồi suy nghĩ, nghỉ một lát mới mở mắt ra, nhìn Đạp Vũ và Duyệt Nhi: "Đạp Vũ, hôm nay Lâu quốc sụy đổ, đừng tự trách, ngay cả khi con cố gắng xoay chuyển tình huống, cho dù cố gắng cũng không thể thắng nổi những thế lực kia. Cả đời phụ hoàng làm rất nhiều chuyện sai trái, nếu đây là báo ứng, phụ hoàng cũng chấp nhận, cả đời này, chẳng qua chỉ hy vọng hai đứa yên vui không lo."

Đạp Vũ và Duyệt Nhi kinh hãi trong lòng, không thể ngờ phụ hoàng lại nói như thế, nhất thời hai người nhìn nhau, không biết trả lời thế nào.

Lâu đế chăm chú nhìn Đạp Vũ một lúc mới nói: "Ở ngọn núi nhỏ sau Du Nhiên điện, tìm một hòn non bộ dưới tán cây ngô đồng, đi thẳng ba bước, rẽ trái sẽ thấy một khối đá nhỏ gồ lên, ấn nhẹ vào đấy thì có thể mở được cơ quan mật đạo. Nếu ngày đó đến, đừng để ý chuyện khác, làm theo lời phụ hoàng, hai đứa đều nhớ kỹ chưa?"

Duyệt Nhi nén nước mắt, nắm lấy bàn tay không còn sức lực của Lâu đế, nhưng vẫn nhịn không được rơi vài giọt lệ: "Phụ hoàng…"

Lâu đế chỉ nhẹ nhàng nắm tay nàng, không nói nữa, nhìn Đạp Vũ bảo: "Đừng để ý thế tục như thế nào, nếu con có thể bảo vệ Duyệt Nhi cả đời bình an, thì cứ đặt con bé dưới đôi cánh bảo vệ của con. Chớ để sau này hối hận không kịp."

Đạp Vũ kinh hãi trong lòng, trông thấy ánh mắt dường như đã hiểu rõ hết mọi chuyện của Lâu đế, đành phải nhẹ nhàng gật đầu, cụp mắt xuống.

Đây quả thật là một tháng giày vò, đế đô vốn bình an của Lâu quốc rơi vào tình cảnh lòng người hoang mang, dường như tất cả đã trở nên náo loạn, có thể bỏ trốn thì bỏ trốn, không thể trốn thì mỗi ngày đều than khóc, suy cho cùng người chịu nỗi khổ chiến loạn vẫn là những bá tánh thường dân.

Đạp Vũ đã vài ngày không hề chợp mắt, ngày hôm qua, phòng tuyến cuối cùng của đế đô đã bị đột phá, ý chí chiến đấu của các tướng quân bảo vệ thành đều không cao, rõ ràng là có ý đầu hàng hoặc tự sát, cái gọi là loạn trong giặc ngoài, không gì hơn điều này.

Duyệt Nhi nhìn thấy quầng thâm dưới mắt Đạp Vũ, lòng càng cảm thấy khó chịu, trước nay ca ca luôn phong độ, cử chỉ nhẹ nhàng, thong dong tao nhã, hiện giờ lại có dáng vẻ mệt mỏi như thế.

Đạp Vũ thấy Duyệt Nhi yên lặng nhìn mình hồi lâu, khẽ cười nói: "Không có việc gì. Mấy ngày này muội phải ngoan ngoãn ở trong Du Nhiên điện, không được đi đâu hết, có biết chưa?" Duyệt Nhi không dám lại đưa ra yêu cầu đi theo chaàng, chỉ ngoan ngoãn gật đầu: "Ca ca huynh phải đi đâu à?"

Đạp Vũ vén lọn tóc rũ xuống của Duyệt Nhi: "Ra đế đô nghênh chiến." Giờ phút này dường như binh lực của cả nước đều tập trung bên ngoài đế đô, binh lính không có ý niệm chiến thắng, nếu đánh sẽ bại, là hoàng tử duy nhất của Lâu quốc, cho dù chàng hy vọng Duyệt Nhi mạnh khỏe vô tư, nhưng cũng không an tâm để một mình nàng ở bên ngoài, huống chi, tình thế hiện giờ, cho dù chàng muốn đưa nàng đến một nơi khác cũng đã không có khả năng.

Duyệt Nhi cúi đầu, biết giờ phút này nói gì đều chỉ là dư thừa. Bảo vệ quốc gia của mình chính là tín ngưỡng của một vị hoàng tử.

Thật lâu sau, Duyệt ngẩng đầu lên: "Ca ca, muội chờ huynh trở về." Theo nàng biết, quân lực đế đô vẫn còn sức chiến đấu. Nếu có thể bảo vệ đế đô, cùng Quảng Hiền Vương phân chia Lâu quốc, trước hết cứ sóng đôi giằng co, sau này thống nhất cũng không phải là điều không thể.

Đạp Vũ gật đầu, lại nhìn Duyệt Nhi trong chốc lát: "Nhớ ăn cơm thật no, ngủ cho thật tốt. Nếu ca ca chưa trở về, muội cứ nghe theo lời phụ hoàng, chạy đi, có biết không? Ca ca sẽ đi tìm muội." Mắt Duyệt Nhi đỏ lên, cũng không dám khóc trước mặt Đạp Vũ , Đạp Vũ ca ca đã mệt mỏi vì lo nghĩ nhiều việc, không thể để huynh ấy lại lo lắng cho mình?

Đạp Vũ thở dài, áp chế xúc động muốn hôn nàng, vội vàng xoay người thản nhiên bước ra ngoài điện, tới cửa điện, vẫn nhịn không được quay đầu lại, Duyệt Nhi còn ngồi trong đình, yên lặng nhìn chàng, gương mặt ánh lên nước mắt.

Đã nhiều ngày nay, mỗi buổi tối Duyệt Nhi đều mơ thấy âm thanh phản quân xông vào hoàng cung, nơi nơi đều là ánh lửa cùng máu tươi, nơi nơi đều là tiếng thét chói tai, tiếng gào kêu khóc. Khi nàng từ trong giấc mộng tỉnh dậy thì thường đứng ở tòa đình cao nhất trong Du Nhiên điện nhìn về phương xa, hy vọng có thể nghe thấy một chút tin tức của ca ca.

Lúc hừng đông lại đến tẩm điện của phụ hoàng, rồi thì ngẩn ngơ cả ngày,nhưng phụ hoàng ngay cả sức lực mở mắt cũng chẳng còn, nàng chỉ đành ngồi ở bên giường, một lần lại một lần gọi phụ hoàng, phụ hoàng thế nhưng lại chưa từng trả lời nàng.

Đúng đêm mười lăm trăng tròn, Duyệt Nhi nhìn vầng trăng rằm trên bầu trời, trong lòng vô cùng nặng nề. Trằn trọc nằm trên giường, lăn qua lộn lại, luôn có cảm giác vô cùng lo lắng, không biết nên làm thế nào cho phải. Ca ca ở bên ngoài đế đô, phụ hoàng đang mê man…Nàng thở dài, nhắm mắt lại, bắt buộc chính mình phải ngủ.

Đêm đã khuya, trong cung đột nhiên vang lên tiếng thét chói tai, giống như cơn hồng thủy dữ dội, nhanh chóng tràn đến, càng ngày càng nhiều tiếng thét và tiếng khóc la, nơi nơi đều là tiếng người bỏ chạy hoảng loạn, mơ hồ có thể thấy được phía ngoài kinh đô Bình An là những ánh lửa sáng rực và tiếng kêu khóc.

Vệ Khởi và Vệ Duy nhanh chóng đi vào Du Nhiên điện, nhưng không tìm thấy Duyệt Nhi, trong lòng kinh hoảng, vội vàng phân công nhau đi tìm.

Duyệt Nhi tóc cũng chưa kịp vấn liền chạy về phía tẩm điện của phụ hoàng, dọc đường đều là tiếng la hét khóc lóc của cung nữ, bọn họ ai nấy mang theo tay nải cất chứa rất nhiều kim ngân tài bảo trong cung, một đám đều chỉ lo chạy ra khỏi cung,có mấy người chạy vội vội vàng vàng đẩy ngã Duyệt Nhi xuống mặt đất, chỉ đồng tình nhìn Duyệt Nhi rồi cũng tiếp tục cất bước bỏ chạy mà chưa từng quay đầu lại.

Vào thời khắc này, cả hoàng thất Lâu quốc hoàn toàn sụp đổ, ngay cả hoàng đế, lúc này cung nữ đã lấy hết vàng bạc tài bảo đáng giá, nếu không phải ngày thường Lâu đế, Đạp Vũ thái tử và Duyệt Nhi công chúa đối xử với cung nhân rất tốt, không thì chỉ sợ lúc này các nàng sẽ độc ác trả thù một phen.

Duyệt Nhi một lần rồi lại một lần đứng lên, có cung nữ sống trong cung nhiều năm chú ý tới nàng vội vàng khuyên nàng: "Công chúa, người chạy vào trong để làm gì? Trốn nhanh lên! Mau rời khỏi đây, mạng sống quan trọng hơn." Thấy Duyệt Nhi vẫn không quan tâm mà cứ đi vào trong thì nàng ta cũng không khuyên nhủ nữa mà một mình bỏ chạy.

Duyệt Nhi vội vàng chạy đến tẩm điện của phụ hoàng, chỉ thấy cửa điện mở toang, bên trong hoàn toàn hỗn loạn, Duyệt Nhi bối rối chạy vào, vội vàng vén màn kim sa.

Lâu đế đã không còn hơi thở, trên ngực là một tờ giấy mà ông dùng tay mình đè lên: "Nghe lời phụ hoàng, đi mau!"

Duyệt Nhi che miệng , một giọt nước mắt to bằng hạt đậu lặng lẽ rơi xuống, chạm vào mặt Lâu đế lần cuối cùng, rồi xoay người chạy như bay về hướng Du Nhiên điện.

Mấy tháng lo lắng và ưu sầu cho đến tối nay, mặc dù trong lòng sớm đã dự đoán hơn trăm ngàn lần, nhưng khi chứng kiến tận mắt vẫn không thể chịu đựng được, chính tai nghe thấy những âm thanh rung động thương tâm tuyệt vọng. Duyệt Nhi rơi lệ ướt cả vạt áo, lại chỉ nhớ rõ đi mau đi mau, chỉ nhớ rõ cây ngô đồng phía sau Du Nhiên cung.

Mái tóc đen mượt giờ đã rối tung, quần áo của Duyệt Nhi cũng bẩn hết, còn có vài chỗ rách., cuối cùng lúc chạy về Du Nhiên điện thì gặp được Vệ Duy.

Vệ Duy nhìn thấy Duyệt Nhi công chúa tựa như búp bê trắng mịn luôn được nâng trong lòng bàn tay, hiện giờ quần áo rách nát, trên mặt đầy nước mắt thì thiếu chút nữa không nhận ra. Kéo tay Duyệt Nhi, xoay người chạy vào Du Nhiên điện.

Đạp Vũ điện hạ đã nói với chàng và Vệ Khởi về mật đạo kia, hiện giờ sứ mệnh của họ là bảo vệ tính mạng của vị tiểu công chúa này.

Vừa bước vào cửa điện thì có vài bóng người nhanh chóng bay đến.

Vệ Duy kinh hãi, rút kiếm ra chặn. Chàng đã có tu vi cao nhất của kỳ Nguyên Anh, nhưng đối phương chỉ có tu vi khoảng sơ kỳ Nguyên Anh. Chàng vội hét lên: "Duyệt Nhi công chúa, đi mau!"

Duyệt Nhi là người không có chút tu vi nào, trong lòng biết giờ phút này không thể làm phiền Vệ Duy, đành phải vội vã chạy ra phía sau Du Nhiên điện.

Ba người vừa thấy Duyệt Nhi chạy đi thì vội vàng tấn công nhanh hơn, Vệ Duy lại lui một bước vào trong điện,vẫn không chịu thua.

May mà phong cách kiến trúc của Du Nhiên điện theo lối trấn nhỏ Giang Nam, hành lang gấp khúc uyển chuyển, dựa theo dòng nước mà xây, Duyệt Nhi mới có nhiều không gian để chạy trốn.

Duyệt Nhi chạy đến ngọn núi nhỏ sau Du Nhiên điện, đưa mắt nhìn đã thấy cây ngô đồng mà phụ hoàng nói, vội vàng chạy tới. Còn chưa tới được cây thì cả người cũng đã bị đá bay đi, Duyệt Nhi lăn vài vòng trên mặt đất mới va vào một gốc cây lớn rồi ngừng lại. Ngước mắt nhìn lên, không biết khi nào, phía trước đã có hai hắc y nhân đang đứng.

Trong đó có một người khinh miệt nhìn Duyệt Nhi: "Người như vậy cũng đáng để chúng ta giết?" Tay trói gà không chặt, được nuông chiều từ bé, không hề có tu vi, cũng đáng cho hai người ở tu vi cao nhất kỳ Nguyên Anh giết sao?

Tuy rằng trong lòng hắc y nhân kia cũng có cùng suy nghĩ với kẻ vừa nói nhưng vẫn bảo: "Đừng nhiều lời như vậy, ngươi ra tay đi."

Tuy hắc y nhân khinh miệt không phục, cũng chỉ đành bước đến trước mặt Duyệt Nhi, nâng kiếm lên cao, lại buông xuống: "Ngươi làm đi, giết tiểu cô nương đáng yêu như vậy, ta không ra tay được."

…

Cuối cùng cũng có một người bước đến, đồng tình liếc nàng một cái, đưa kiếm về phía cổ họng Duyệt Nhi.

'Đinh' một tiếng, lúc thanh kiếm đang đâm đến thì bị một hòn đá búng gãy.

102. Chương 102: Bảo Vệ Nàng Cả Đời Bình An

Duyệt Nhi vội vàng ngẩng đầu, bóng dáng Đạp Vũ đã nhanh chóng xông tới giao đấu với hai gã hắc y nhân.

Chàng vẫn mặc chiến bào trên chiến trường, trên chiến bào đều là vết máu pha lẫn bùn đất, lỗ chỗ bị rách, máu tươi thấm ướt. Duyệt Nhi nhìn mà đau lòng, biết giờ phút này không được hoảng loạn liền vội vàng bò dậy, chạy tới phía sau hòn non bộ, theo lời căn dặn của phụ hoàng tìm viên đá nhô lên, cuối cùng căng thẳng quan sát tình hình trận giao chiến.

Hai tên hắc y nhân kinh ngạc vô cùng, họ chỉ nghe nói Tam hoàng tử An Quốc – Mặc Ly công tử kia mười bốn tuổi đã có tu vi cao nhất kỳ Hợp Thể, hiện giờ đã sâu không lường được, tối thiểu cũng là tu vi ở kỳ Đại Thừa. Nhưng lại chưa từng nghe nói Lâu Quốc thái tử Đạp Vũ công tử thế nhưng cũng là tu vi Đại Thừa sơ kỳ, tiếng tăm bên ngoài của chàng toàn bộ đều là phong lưu đa tình, thật khiến người ta quên đi thực lực của chàng..

Hai tên hắc y nhân cùng lúc tấn công, mà Đạp Vũ công tử trên người cũng bị thương không ít, nội lực có chút suy yếu mới không giết được bọn họ. Mắt thấy thanh kiếm trên tay Đạp Vũ càng lúc càng chậm, xiêm

y lộ ra bên ngoài chiến bào đã nhiễm đỏ máu, Duyệt Nhi ngoại trừ khẩn trương,còn thì không làm được gì cả.

Âm thanh bên ngoài hoàng cung càng lúc càng vang, toàn bộ kinh đô Bình An chìm trong tiếng than khóc kêu gào, vó ngựa giày xéo thành Bình An phồn vinh trước đây, phá hủy đi sự phồn hoa, cũng hủy đi toàn bộ huy hoàng cùng an lạc của đế quốc. Vệ Duy ở cửa Du Nhiên điện đấu với ba người, Đạp Vũ ở trong cũng không ngừng giao đấu với hai hắc y nhân, tựa như chỉ có hai người họ mới là những chiến sĩ cuối cùng của Lâu quốc.

Một hắc y nhân sau một hồi giao đấu đã lâu, bỗng dưng tinh quang chợt lóe lên trong mắt, không tiếp tục giao đấu với Đạp Vũ mà mũi kiếm bất ngờ dịch chuyển, hướng về phía Duyệt Nhi đang lén lút đứng bên cạnh.

Duyệt Nhi vội vàng ngồi sụp xuống, lăn mấy vòng trên đất, Đạp Vũ bị một hắc y nhân khác liều chết bám lấy, hướng về bên này, thế nhưng tốc độ vẫn không nhanh được đến thế, mắt thấy kẻ kia đã đến trước mắt Duyệt Nhi, xa xa bỗng dưng ánh lên một luồng kiếm quang, hắc y nhân còn chưa đến trước Duyệt Nhi thì đã bị đánh úp, quay đầu lại, không biết từ khi nào, sau hòn giả sơn của Du Nhiên điện này đã xuất hiện rất nhiều hộ vệ, thoạt nhìn xem ra tu vi không hề thấp.

Động tác của họ nhanh chóng quyết đoán, hiển nhiên là người đã được huấn luyện nghiêm chỉnh. Chớp mắt đã đến trước mặt Duyệt Nhi, chuẩn bị giao chiến với gã hắc y nhân định bắt lấy nàng cũng như kẻ đang giao đấu với Đạp Vũ.

Những hộ vệ này xuất hiện rất đúng lúc, thân thủ và tu vi cũng không thấp, gần như ngay lập tức xoay chuyển cục diện trận đấu.

Ánh mắt Đạp Vũ quét qua phục sức cùng bóng lưng của những hộ vệ này, đến khi nhìn thấy hình vẽ hoa văn trên tay áo thì ánh mắt chàng chợt trầm xuống, vừa đánh vừa lui, khi đã đến trước mặt Duyệt Nhi, vội nói: “Duyệt Nhi, ấn.”

Duyệt Nhi hẳn nhiên hiểu đây là ý gì, nhanh chóng đưa tay ấn mạnh lên viên đá gồ ghề, chỉ nghe “ầm” một tiếng, mặt đất liền rầm rầm xuất hiện một cái động. Đạp Vũ một tay ngăn cản hắc y nhân, một tay kéo Duyệt Nhi nhảy xuống. Hắc y nhân định đuổi theo, nhưng đã bị những hộ vệ kia ngăn cản, cửa động trong nháy mắt liền rầm rầm khép lại.

Đạp Vũ gia tăng tốc độ rơi, trước khi đáp xuống đất thì ở phía sau Duyệt Nhi, tránh để nàng bị thương.

Duyệt Nhi vội vàng từ trên mặt đất lồm cồm bò dậy, khẩn trương kéo chàng đứng lên: “Ca ca, ca sao rồi?” Vừa rồi nàng rõ ràng nhìn thấy Đạp Vũ ca ca bị thương.

Đạp Vũ tựa vào tay Duyệt Nhi đứng dậy, dựa vào ý chí, nhìn mái tóc rối bù cùng gương mặt đầy nước mắt của Duyệt Nhi, nhất thời trong lòng ngổn ngang muôn vàn cảm xúc.

Binh lực cuối cùng của Lâu quốc đã có thể ngăn chặn Quảng Hiền Vương bên ngoài đế đô, lúc chàng cùng chiến mã quay lại, thế nhưng chỉ nhìn thấy kinh đô Bình An khói lửa rực trời, hết thảy đều bốc lên từ phía hoàng cung, hoàng cung bị người tập kích! Trái tim Đạp Vũ tức thời liền đau đớn, cũng không để tâm đến những việc khác, giao tình hình thế cục còn chưa ổn định cho Vệ Khởi, đơn thân độc mã quay về thành Bình An.

Tất cả cung nhân trong hoàng cung đều vô cùng hoảng loạn, lưng đeo túi chạy ra ngoài. Những việc này chàng chưa từng để vào mắt, chàng như thiêu như đốt, trong lòng chỉ nhớ đến muội muội bảo bối của mình, nếu như không có Duyệt Nhi, khoan nói đế đô liệu có giữ được hay không, cho dù bảo vệ được toàn bộ Lâu quốc đi chăng nữa thì cũng còn ý nghĩa gì đâu chứ?

May mắn là chàng vẫn đến kịp, may mắn là Duyệt Nhi vẫn bình an vô sự.

Chàng kéo tay Duyệt Nhi, vén lại mấy sợi tóc cho nàng: “Đừng sợ, có ca ca ở đây.” Chỉ một câu ngắn gọn như thế, nhưng khiến trái tim đang treo lơ lửng của Duyệt Nhi bình tâm trở lại, phụ hoàng mất rồi, nàng chỉ còn mỗi ca ca, quốc gia mất rồi, nàng vẫn còn có ca ca, nàng còn có nhà. Từ trước đến nay chưa bao giờ như thời khắc này, nàng cảm tạ trời cao đã cho nàng được sinh ra ở Lâu quốc, được là muội muội của Đạp Vũ ca ca.

Đạp Vũ dắt Duyệt Nhi, dọc đường đưa tay ấn vào đủ loại cơ quan, cứ thế mà đi không biết là bao lâu trong con đường tối mò mò, Duyệt Nhi vừa đói vừa mệt, nhưng dù thế nào cũng không dám nói. Con đường này dường như không có điểm cuối, vào thời điểm nàng suýt nữa nhịn không được muốn ngồi bệt xuống thì Đạp Vũ chợt dừng lại, ngồi xổm trước mặt nàng: "Lên đây, ca ca cõng muội."

Duyệt Nhi theo bản năng lắc lắc đầu: "Không cần."

Không rõ vì sao, nàng từ nhỏ đã không thích người khác cõng nàng, ngay cả người thân cận nhất là Đạp Vũ ca ca cho tới bây giờ cũng chưa từng cõng nàng. Nàng cũng không biết nguyên nhân vì sao, dường như sâu thẳm trong tiềm thức, có người đã từng bảo nàng, không được để người khác cõng, không được. Nhưng là ai, nàng lại không có chút ấn tượng nào.

Đạp Vũ ngồi trên đất một lúc lâu, thấy Duyệt Nhi khăng khăng như vậy đành đứng dậy, vẫn dắt tay nàng, có điều bước chân đã chậm lại đôi chút: "Sắp tới điểm cuối rồi." Duyệt Nhi gật gật đầu, cắn răng, răm rắp đi theo Đạp Vũ.

Quả nhiên không lâu sau, phía trước bỗng dưng trống trải, le lói một vài tia sáng. Đạp Vũ và Duyệt Nhi ngoặt sang góc rẽ đó. Trước mắt rõ ràng là một căn phòng không lớn lắm. Căn phòng cực kỳ đơn giản, chỉ có một cái ghế cùng một chiếc bàn, trên bàn đặt một cái hộp. Đạp Vũ bước tới trước, dùng chút lực trên khóa hộp, chiếc hộp liền mở ra.

Bên trong là một con dấu cùng một bức thư.

Bàn tay Đạp Vũ run run mở bức thư, Duyệt Nhi liền vội vàng chạy lên trước, dưới ánh sáng leo lét của ngọn đèn, nhìn thấy nét chữ quen thuộc trên giấy, nhất thời những giọt nước mắt cố gắng kìm nén suýt nữa lại trào ra.

"Đạp Vũ và Duyệt Nhi, có thể đến đây cho thấy các con tạm thời đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng. Con dấu này là dấu ấn hiệu lệnh của Giang Châu Ninh gia, gần như một nửa tiền tài Lâu Quốc đều có thể dùng con dấu này mà thu lấy. Cả cuộc đời của phụ hoàng hết sai lầm này nối tiếp sai lầm khác, chỉ hi vọng lần này lưu lại đường sống cho các con. Loạn Quảng Hiền Vương cũng không phải đơn giản như vậy. Nếu còn muốn tranh giành, cầm những vật này đủ để duy trì một nửa Lâu quốc thoi thóp hơi tàn mấy mươi năm, nếu như không muốn tranh đoạt, Lâu quốc này cũng không cần nữa, các con ngoan của phụ hoàng, giữ những vật này tìm một nơi mà ẩn cư, trải qua cuộc sống phú quý nhân gia, con cháu mười mấy đời cũng có thể cơm no áo ấm không lo. Bất luận thế nào, các con đều phải sống. Phụ hoàng kết thư."

Duyệt Nhi xem đến cuối, từng giọt nước mắt to như hạt đậu đã không ngừng rơi xuống. Nàng không hiểu, quốc gia tốt đẹp vì sao dường như chỉ trong một đêm đã trở nên như vậy, đến rốt cuộc là vì nguyên nhân gì? Phụ hoàng không chịu nói, ngay cả Đạp Vũ ca ca cũng không chịu nói, nàng cứ thế sống dưới sự bảo bọc chở che của hai người, trước giờ chưa từng làm gì.

Đạp Vũ cất kỹ con dấu và bức thư, ngón tay thon dài lau nước mắt cho Duyệt Nhi, ít ra Duyệt Nhi còn ở đây, cho dù thế nào đi chăng nữa, chàng nhất định sẽ bảo vệ nàng cả đời bình yên.

Đạp Vũ phóng kiếm về hướng bức tường gỗ nhô ra, bức tường liền rầm rầm sập xuống.

Ánh nắng ấm áp bên ngoài chiếu vào, hai người đều bất giác nheo nheo mắt. Trước mắt họ là một cánh đồng hoa hướng dương đang nở rộ rực rỡ, đây cũng có thể là do chính tay phụ hoàng trồng cho hai người.

Con cái Lâu gia, sẽ không từ bỏ ánh mặt trời.

Đạp Vũ và Duyệt Nhi chạy qua cánh đồng hoa hướng dương, bò lên trên một ngọn núi nhỏ không cao. Phóng tầm mắt nhìn, toàn bộ cung điện Lâu quốc đều thu hết vào mắt, một khung cảnh hỗn loạn suy tàn.

Mà Du Nhiên Điện với khung cảnh tiểu trấn Giang Nam nổi tiếng khắp thiên hạ ấy, thế nhưng hiện giờ đều ngập tràn ánh lửa, khói lửa mịt mù cuồn cuộn bao phủ toàn bộ Du Nhiên Điện, bất chợt tạo nên một cảm giác mưa bụi mông lung.

Giữa hai hàng mày của Đạp Vũ hiện rõ đau đớn, chàng có thể vì Duyệt Nhi dựng nên một tiểu trấn Giang Nam, nhưng cuối cùng không có được làn mưa bụi nhạt nhòa ấy, chàng vì nàng mà tạo dựng cả thế gian,

nhưng đều bị ngọn lửa kia thiêu rụi, từ ngày hôm nay, nàng là lý do duy nhất để chàng tồn tại. Bất kể thế nào, chí ít, hiện giờ nàng vẫn bên cạnh chàng, bàn tay nhỏ bé vẫn yên ổn nằm trong tay chàng.

Đạp Vũ nhìn Duyệt Nhi đang ngẩn người nhìn ngọn lửa kia, quay đầu nàng lại: "Duyệt Nhi, chúng ta đi." Duyệt Nhi lần nữa lưu luyến nhìn Du Nhiên Điện bên dưới ánh lửa rồi xoay người theo Đạp Vũ rời đi.

Hai bóng dáng một lớn một nhỏ, chầm chậm biến mất trong ánh nắng sớm mai.

Duyệt Nhi không biết rằng, không lâu sau khi nàng và Đạp Vũ nhảy xuống bên dưới huyệt động, một bóng áo trắng đã vội vội vàng vàng xông đến Du Nhiên Điện.

Tức Mặc Ly nhìn thi thể hai hắc y nhân trước mặt, không có bất kỳ biểu cảm nào: "Nàng đâu?"

Những hộ vệ này chính là Hộ Hổ Vệ nổi tiếng nhất dưới trướng Mặc Ly công tử, ai nấy đều không dám ngẩng đầu nhìn gương mặt tựa thiên nhân khiến người sững sờ ấy, chỉ thấp đầu kính cẩn đáp: "Duyệt Nhi công chúa theo Lâu Quốc Thái tử Đạp Vũ nhảy vào bên trong cơ quan."

Bàn tay Tức Mặc Ly đang thả bên người dần dần siết chặt, cuối cùng cũng thả lỏng: "Tản ra, lục soát kinh đô Bình An." Hộ Hổ Vệ hành lễ, nhanh chóng biến mất.

Chàng bước chầm chậm trong Du Nhiên Điện, nhìn cung điện xa hoa tinh xảo ấy, nhìn từng góc đình từng dòng nước bên trong, cuối cùng bước đến tẩm điện bình thường Duyệt Nhi vẫn ngủ.

Đôi đồng tử đen tựa ngọc thạch cẩn thận đánh giá mọi thứ bên trong. Bé ngoan của chàng, chàng không ở bên cạnh, nàng sẽ có cuộc sống như thế nào ở nơi này?

Nhìn tẩm điện đẹp đẽ không gì là không tinh xảo trước mắt, đôi đồng tử vốn đã lạnh lùng của chàng càng trở nên băng lạnh, Đạp Vũ? Khi chưa tiến vào Tây Tiêu chi cảnh này, Đạp Vũ đã ngấp nghé để Duyệt Nhi làm đồ đệ của mình, hiện giờ ở chốn nhân gian do Tây Tiêu chi cảnh dựng nên, ký ức bị phong ấn, vẫn còn yêu thương để Duyệt Nhi làm muội muội của mình.

Tức Mặc Ly là ai chứ? Sao có thể tha thứ cho Đạp Vũ hết một lần lại một lần, ba phen bốn lượt động đến Duyệt Nhi của chàng?

Tức Mặc Ly ngồi trong tẩm điện một lúc, đứng dậy, trông thấy chiếc đèn lồng nhỏ treo trên bức bình phong đối diện giường. Hoa đăng tám mặt đều vẽ hình một con hổ nhỏ đáng yêu màu tím, nằm yên nơi đó, nghĩ thấy Duyệt Nhi mỗi đêm đều nhìn nó rồi ngủ say, trong mắt Tức Mặc Ly hiện lên chút ý cười, bàn tay tựa ngọc tạc lấy xuống chiếc hoa đăng, cầm lấy nó rồi liền ra khỏi cửa điện.

Bàn tay phất lên, toàn bộ tẩm điện chìm trong ngọn lửa.

Chàng muốn những thứ người kia tặng cho Duyệt Nhi, hết thảy đều không còn gì.

Đến thời khắc này, Duyệt Nhi mới hiểu cái gì gọi là thói đời hiểm ác, cái gì gọi là từng bước kinh hãi.

Vô số kẻ ám sát đuổi giết, không biết từ khi nào đã tìm được họ. Mặc dù cả hai hiện giờ đã chật vật nhếch nhác đến độ nhìn không ra dáng vẻ của một hoàng tử cùng công chúa, nhưng vẫn bị sát thủ của Quảng Hiền Vương, An Quốc cùng Diệp Quốc tìm thấy, liền bắt đầu cuộc chém giết vô cùng vô tận.

Nàng lo lắng sờ sờ trán Đạp Vũ, nóng bừng bừng, nhất thời trong lòng rối loạn.

Hai người họ lúc này đang chạy trốn đến một ngôi miếu đổ nát, Đạp Vũ dùng hết tia khí lực cuối cùng, rốt cuộc lúc vào bên trong ngôi miếu thì đổ xuống. Duyệt Nhi để chàng dựa vào phía sau tượng phật đã được dọn sạch, hi vọng không người tìm thấy. Thế nhưng Đạp Vũ ca ca vậy mà lại phát sốt, trong lòng Duyệt Nhi nôn nóng. Muốn cầu cứu, lại thêm cuộc đào vong không thời khắc nào khiến trái tim không khỏi lo lắng khiến nàng hết sức mệt mỏi, nhưng hiện giờ ca ca cũng đã không gượng được rồi.

Duyệt Nhi lau nước mắt, từ bên dưới tượng phật tìm được hai mảnh vải rách, cũng không cố kỵ làm gì, trước dùng một miếng lót bên dưới người Đạp Vũ, lại dùng miếng kia đắp lên người chàng. Ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Đạp Vũ, mở to mắt trông chừng.

Ngày trước, khi thân thể phụ hoàng còn khỏe mạnh, nàng mỗi ngày đều cầu xin phụ hoàng để nàng ra ngoài dạo chơi. Phụ hoàng luôn nhéo mũi nàng: "Tiểu công chúa của trẫm, hoàng cung không đủ vui sao? Du

Nhiên Điện không đẹp sao? Thế giới bên ngoài rất phức tạp, ra ngoài sẽ bị kẻ xấu bắt ăn thịt!" Lúc bé nàng còn bị dọa sợ không dám xin nữa, nhưng càng lớn thì càng không sợ, luôn luôn xin Đạp Vũ ca ca dẫn nàng ra ngoài.

Hiện giờ nàng cuối cùng cũng đã ra khỏi hoàng cung, cũng không có phụ hoàng quản thúc nàng, nhưng mà, từng bước từng bước đều có nguy hiểm rình rập, kẻ địch liên miên không dứt không biết từ đâu xông tới, mọi thứ thay đổi quá nhanh khiến nàng không tiếp nhận được. Mơ hồ chỉ mới hôm qua, nàng còn là tiểu công chúa Lâu quốc cơm áo không lo, mà hôm nay, nàng đã là kẻ khất cái tồi tàn.

Duyệt Nhi nhìn Đạp Vũ đang sốt cao, trên người đắp miếng vải bẩn, ca ca ngồi tít trên cao của nàng, ca ca nàng ỷ lại dựa dẫm nhất, ca ca phong lưu tuấn nhã của nàng, hiện giờ đã chật vật đến thế này. Duyệt Nhi lại đưa tay sờ sờ trán chàng, càng nóng hơn rồi, lại cầm không được nước mắt, oa oa khóc nấc lên.

Nỗi đau mất cha, nỗi đau mất nước, ca ca đổ bệnh, hết thảy những việc này cứ nối đuôi nhau mà tới, cơ hồ khiến nàng sụp đổ, dường như cuộc sống hạnh phúc bình yên suốt mười bảy năm của nàng đều chỉ chờ đợi thời khắc này, để rồi dành cho nàng đả kích nặng nề nhất.

Đạp Vũ cảm thấy toàn thân nóng rực vô lực, bên tai lại truyền đến tiếng khóc nấc nghẹn, trong lòng chàng hoảng hốt, vội vàng mở mắt, trong cơn mỏi mệt tột cùng nhìn thấy Duyệt Nhi nhỏ bé ngồi trước mặt chàng khóc nức nở, nhất thời trái tim như bị dao cắt, muốn đưa tay lau nước mắt cho nàng, nhưng dù thế nào cũng không nhấc tay lên nổi, đành cố gắng cất giọng: "Duyệt Nhi, đừng khóc…"

Duyệt Nhi thấy chàng mở mắt, liền vội vàng cầm lấy tay chàng, nhưng càng khóc dữ dội hơn.

Đạp Vũ đau lòng nhìn những giọt nước mắt so với nhiệt độ cơ thể chàng còn nóng rực hơn, đành nói: "Còn khóc, người khác sẽ phát hiện."

Duyệt Nhi vừa nghe vậy thì liền vội vã thu lại nước mắt, chỉ nhỏ giọng nghẹn ngào, đúng ha, nàng hiện giờ ngay cả khóc cũng không dám nữa. Rất lâu sau mới nghẹn lời: "Ca ca, ca liệu có phải…" Liệu có phải sẽ chết? Nàng nói không nên lời.

Đạp Vũ hiểu ý nàng lắc lắc đầu: "Duyệt Nhi còn ở đây, ca ca sẽ không chết."

Chàng còn muốn bảo vệ nàng, nếu chàng đi rồi, nàng ở lại trên thế gian này hẳn sẽ phải chịu không ít cực khổ? Vì sự dung túng cùng ngạo mạn của chàng nên không để Duyệt Nhi tu luyện bất cứ thứ gì, chỉ cảm thấy bản thân có năng lực bảo vệ nàng, mãi cho đến khi kẻ địch bên ngoài nườm nượp kéo đến, chàng mới phát hiện,chàng cũng không hề mạnh mẽ như chàng đã tưởng.

Mà chàng bẻ đi đôi cánh của Duyệt Nhi, ngoại trừ dẫn nàng cùng bay thì liệu còn có cách nào khác?Bảo vệ nàng cả đời bình an, nguyện vọng quá đỗi giản đơn mà cũng hết sức xa xăm.

103. Chương 103: Lúc Hoa Rơi Lại Gặp Chàng(1)

Sáng sớm, ông chủ Vương tiệm bánh bao bắt đầu bận rộn, đợi đến lúc ngã tư đường vừa mới bắt đầu xuất hiện vài bóng người thì bánh bao trong lồng hấp của ông đã chín nóng hôi hổi.

Aizzz, trong thời thế loạn lạc này, vài ngày trước đó Đạp Vũ công tử đã đích thân dẫn binh ra khỏi đế đô nghênh địch, miễn cưỡng lắm mới có thể ngăn cản quân đội của Quảng Hiền Vương ở bên ngoài thành, hiện giờ đã phân chia Lâu quốc thành hai thế lực, đêm đó hoàng cung lại bị đánh lén, nghe nói Đạp Vũ công tử giao hết thế cục chưa yên ổn lại cho Vệ Khởi tướng quân, đơn thương độc mã từ ngoài thành chạy vào hoàng cung, sau đó thì mất tích cùng với Duyệt Nhi công chúa.

Nếu không có hai đại tướng quân Vệ Khởi và Vệ Duy, chỉ sợ Quảng Hiền Vương kia không cần đánh thì Lâu quốc cũng đã sớm rối loạn rồi. Sau đó, hai người Vệ Khởi và Vệ Duy phái người đi tìm Đạp Vũ công tử và Duyệt Nhi công chúa đang lưu lạc bên ngoài, cho đến nay vẫn chưa có tin tức gì, trong khi đó sát thủ của các quốc gia khác cũng lặng lẽ đến Lâu quốc.

Ông chủ Vương thở dài, may mà nơi này gần Ninh gia Giang Châu, khói lửa chiến tranh vẫn chưa lan đến, gắng gượng còn có thể duy trì vẻ ngoài bình yên. Ông mở lồng hấp ra nhìn bánh bao, chín rồi, vội vàng dùng khăn ẩm nhấc khay bánh bao kia ra rồi thay vào đó một khay bánh bao khác, tiếp tục hấp.

ảm giác có người đang nhìn mình, ông chủ Vương ngẩng đầu lên đã thấy một tiểu cô nương đứng cạnh một góc tường. Dáng vẻ ngọc tuyết đáng yêu, phấn hồng non mịn, vừa nhìn đã biết là một vị tiểu thư nhà giàu có chưa từng chịu cực khổ, nhưng mái tóc của nàng có chút rối, làn váy có vài vết rách, tuy rằng vẫn tính là sạch sẽ nhưng vẫn giống như kẻ ăn xin nghèo túng trên đường.

Lúc này đôi mắt màu hổ phách vừa to vừa trong suốt của nàng đang nhìn ông, ánh mắt long lanh ngân ngấn lệ, vô cùng trông chờ.

Ông chủ Vương quay đầu đi, tuy rằng lần đầu tiên ông gặp cô nương đáng yêu như vậy, nhưng cũng không thể mềm lòng, hiện nay tất cả mọi người đều trong hoàn cảnh bồ tát đất qua sông, bản thân còn khó bảo toàn, làm sao lại có lòng từ thiện nhiều như thế.

Một nén nhang sau…

Đôi mắt kia chuyển sang khay bánh bao phía trước, hít vào một hơi thật sâu, dáng vẻ say mê đói khát tựa như mấy năm chưa từng ăn gì. Sau khi cứ yên lặng đứng thật lâu thấy không ai đến mua bánh bao, nàng thật cẩn thận nói: "Có thể cho cháu năm cái bánh bao không?"

Ông chủ Vương vừa bận rộn vừa liếc nhìn nàng: "Tiểu cô nương, nơi này của lão không phải là nơi làm từ thiện, nếu mỗi tên ăn mày đều đây xin lão năm cái bánh bao, vậy lão làm sao buôn bán được đây?"

Duyệt Nhi buồn bã không nói gì, chỉ đành phải uất ức đứng ở nơi đó.

Nàng rất đói, tay chân bủn rủn, không có chút sức lực. Nhưng, Đạp Vũ ca ca còn đang phát sốt nằm trong ngôi miếu hoang, ba ngày nay bọn họ không có gì bỏ bụng, trên người lại không có lấy một văn tiền. Ngay cả việc săn bắn cơ bản nhất nàng cũng không biết, lén chạy đến ngọn núi cạnh ngôi miếu đổ nát ngồi không hai ngày, ngay cả một con kiến cũng chưa bắt được.

Nàng rất muốn ăn bánh bao.

Duyệt Nhi đứng trước khay bánh bao, trước mắt là làn khí màu trắng nóng hôi hổi mang theo hương bánh bao, đôi mắt nàng nhanh chóng ươn ướt rơi lệ. Chân mềm nhũn, cả người nàng đều khụy xuống, không đứng dậy nổi nữa.

Lúc này ông chủ Vương đang chịu đựng sự trách cứ của lương tâm, nhìn thấy tiểu cô nương đói đến mức té ngã xuống đất, thật sự không đành lòng, cầm hai cái bánh bao đưa cho nàng.

Mắt Duyệt Nhi nhập nhèm nước mắt, bàn tay nhỏ bé nhận lấy bánh bao, ăn như hổ đói.

Ông chủ Vương nhìn tướng ăn không chút hình tượng của nàng, trong lòng thật sự có chút chua xót, thoạt nhìn rất giống tiểu cô nương nhà giàu, sao lại lưu lạc đến tình cảnh này?

Duyệt Nhi ăn xong hai cái bánh bao, nghỉ ngơi hồi lâu, tựa giá gỗ đứng dậy, giọng nói nhu mềm đầy cầu xin: "Có thể cho cháu ba cái nữa không?"

Ông chủ Vương thấy gương mặt nhỏ nhắn của nàng vẫn tái nhợt, đành phải lấy thêm ba cái bánh nữa ra khỏi lồng hấp rồi đưa cho nàng: "Tiểu cô nương, nếu muốn ăn xin thì nên đến Giang Châu đi, có Ninh gia ở nơi đó cho nên dân cư ở đấy giàu có và sung túc hơn so với nơi này rất nhiều." Đôi tay nhỏ bé của Duyệt Nhi cẩn thận dùng một tấm khăn sạch sẽ gói ba cái bánh bao lại, nghe ông chủ Vương bảo thế nên rất cảm kích nói: "Bọn cháu cũng đang muốn đi Giang Châu."

Ông chủ Vương nghi hoặc nhìn nàng gói kỹ bánh bao: "Tiểu cô nương, đói bụng thì ăn cho no để có sức." Duyệt Nhi lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt cười ngọt ngào nói: "Cảm ơn ông, ông là người tốt sẽ được hưởng báo đáp tốt " Nói xong liền nhanh chóng lướt đi rồi biến mất ở một góc đường không xa, ông chủ Vương lắc đầu, sau đó chào đón người khách đầu tiên trong ngày. Đạp Vũ mê mang tỉnh dậy, đưa tay ra sờ soạng nhưng không thấy Duyệt Nhi, trong lòng kinh hoảng, Duyệt Nhi đâu? Ai đã bắt muội ấy đi? Bên ngoài ngôi miếu đổ nát vang lên tiếng chân gấp gáp. Đạp Vũ đưa tay mò mẫm nắm lấy thanh kiếm bên cạnh, cảnh giác. Tiếng bước chân bước đến gần tượng phật cũng chậm dần, Đạp Vũ ngừng thở, đôi mắt lúc bình thường tựa như nước mùa xuân nay tràn ngập ý lạnh, bình tĩnh chờ kẻ địch đến.

Duyệt Nhi chuyển tượng phật sang một bên, một đạo kiếm quang bỗng nhiên tập kích đến, lòng nàng kinh hoảng, theo bản năng lăn tròn trên mặt đất. Đạp Vũ buông thanh kiếm trong tay xuống, nhanh chóng nhìn

thấy Duyệt Nhi đang lăn trên đất, tràn đầy yêu thương: "Duyệt Nhi…" Nghe thấy giọng nói của Đạp Vũ, Duyệt Nhi vui mừng ngẩng đầu, lồm cồm bò dậy, gục nhào vào trong lòng Đạp Vũ, vô cùng sợ hãi: "Ca ca, cuối cùng huynh cũng tỉnh rồi…" Đạp Vũ nâng gương mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi lên, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng: "Ca ca ngủ bao lâu rồi?" Duyệt Nhi không thể áp chế niềm vui trong lòng, vui vẻ ra mặt: "Ba ngày." Ánh mắt của Đạp Vũ khẽ trầm xuống, thế mà chàng đã ngủ đến ba ngày! Vậy Duyệt Nhi sống như thế nào trong mấy ngày này? Nàng xưa nay chẳng biết làm gì, ăn cái gì? Đang suy nghĩ thì thấy Duyệt Nhi chạy đến bên cạnh, nhặt một thứ gì đó trên mặt đất lên, cẩn thận mở ra rồi đặt vào trong tay chàng: "Đạp Vũ ca ca, ăn bánh bao đi." Nhìn bánh bao nóng hổi trên tay, Đạp Vũ liền hiểu rõ Duyệt Nhi ra ngoài làm gì, gắng gượng đè nén giọt lệ chua xót, Đạp Vũ đưa bánh bao đến bên miệng Duyệt Nhi: "Duyệt Nhi muội ăn đi. " Muội muội quý giá nhất của chàng, thân là cô nương tôn quý nhất của Lâu quốc, thế nhưng lại vì một bữa no mà ra ngoài ăn xin. Duyệt Nhi đang rất nôn nóng, thấy Đạp Vũ muốn đưa cho mình ăn, bàn tay nhỏ bé cầm lấy bánh bao lại đưa về phía miệng chàng: "Ca ca ăn đi. Muội ăn rồi." Tiếc rằng làm thế nào thì Đạp Vũ cũng không ăn, Duyệt Nhi sốt ruột đến rơi nước mắt. Đạp Vũ chẳng biết làm sao nhìn nàng: "… Ca ca còn chưa rửa mặt…" Duyệt Nhi lau lau viền mắt ứ lệ, lặng yên hồi lâu mới cất kỹ bánh bao, rồi quay về phía Đạp Vũ: "Ca ca là trứng thối!"

Một tháng nữa lại trôi qua. Đạp vũ dắt Duyệt Nhi băng qua dãy rừng lớn và những bụi rậm đầy gai, phía sau có mấy người có tu vi tối cao của kỳ Nguyên Anh đang đuổi theo sát. Đạp Vũ làm sau cũng không ngờ rằng, từ lần bình yên ở ngôi miếu đổ nát kia thì ở một nơi gần Giang Châu lại gặp ám toán. Mấy tháng chạy trốn khiến cho cả thể xác và tinh thần của hai người đều mệt mỏi, đặc biệt là Duyệt Nhi hoàn toàn không có tu vi. Hiện giờ lại theo Đạp Vũ từ đế đô chạy đến Giang Châu, cũng tựa như đã vượt qua nửa giang san của Lâu quốc.

Đạp Vũ quay đầu lại, nhìn về phía những kẻ đang đuổi giết họ ngày càng tiến đến gần hơn, mấy tháng nay vết thương của chàng đã khá hơn rất nhiều, nếu muốn đối phó với những kẻ có tu vi tầng cao nhất của Nguyên Anh cũng không khó, nhưng còn Duyệt Nhi…

Dường như bọn họ đều biết Duyệt Nhi là nhược điểm chàng nên cũng không trực tiếp giao đấu với chàng, mà ra sức công kích tới Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi mệt đến thở không ra hơi, Đạp Vũ kéo nàng ra sau một gốc cây, thấp giọng nói: "Duyệt Nhi, trước hết muội cứ trốn ở cánh đồng cỏ dưới chân núi, đợi lát nữa ca ca sẽ đến đón muội." Duyệt Nhi ngoan ngoãn bảo vệ đầu, xoay người lăn trên những tấm đệm cỏ xanh mướt xuống sườn núi. Đạp Vũ trở lại, múa kiếm càng nhanh hơn.

Duyệt Nhi khó khăn lắm mới ngừng lăn, nằm ở trên trảm cỏ không dám cử động, chỉ nghiêng đầu cũng có thể thấy năm dặm bên ngoài cửa thành Giang Châu.

Cửa thành Giang Châu sớm đã đóng kín, không cho phép bất kỳ kẻ nào đi vào, thủ vệ trên thành càng nhiều hơn lúc bình thường gấp mấy lần.

Lúc này đã gần giữa trưa, tập trung có thể nghe thấy tiếng đoản kiếm đang đánh nhau trên núi, trong lòng càng lúc càng khẩn trương. Ca ca không việc gì chứ?

Nàng đang lo lắng thì có tiếng người đang lăn trên cỏ truyền tới, trong lòng Duyệt Nhi vô cùng kinh hãi, vội vàng đưa đầu ló lên khỏi trảm cỏ dày để tìm hiểu, vừa nhìn đã thấy bóng Đạp Vũ đang lăn từ trên núi xuống,phía sau có đến mấy tên sát thủ. Đạp Vũ ổn định thân hình, rút kiếm ra lại bắt đầu giết chóc.

Chàng làm sao có thể để cho bọn họ phát hiện ra Duyệt Nhi?

Đạp Vũ vừa đánh vừa lui, dẫn dụ những kẻ đó đi đến nơi khác.

Duyệt Nhi trốn trong bụi cỏ, trong đôi mắt to âm ấp đầy lệ, dường như ngoại trừ khóc ra thì nàng cũng chỉ biết khóc mà thôi.

Nước mất nhà tan, mấy tháng lưu vong, nếu không có Đạp Vũ ca ca, nàng không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.

Không biết từ khi nào trên núi lại xuất hiện thêm ba người nữa, liên lạc thông báo với những kẻ đang giao đấu với Đạp Vũ, lập tức bao vây Đạp Vũ.

Duyệt Nhi kinh sợ, vốn dĩ nếu chỉ bốn người thì ca ca còn có thể nắm chắc phần thắng, hiện giờ lại có thêm ba người, cho dù ca ca rất lợi hại cũng sẽ chống đỡ không nổi mà ngã quỵ vì kiệt sức!

Nàng khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, trong lòng đã nghĩ ra phương pháp, dáng người nhỏ nhắn vội vàng từ từ cúi sát, di chuyển chầm chậm, cuối cùng cũng bò ra khỏi thảm cỏ dày kia. Duyệt Nhi nhìn thấy tường thành cách đó vài dặm, đột nhiên đứng lên, liều mạng chạy về hướng đó.

Không có bụi cỏ che kín, Duyệt Nhi mới chạy chỉ khoảng một dặm thì đã bị bọn hắc y nhân đang giao đấu với Đạp Vũ phát hiện.

Đạp Vũ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bóng dáng nho nhỏ của Duyệt Nhi đang chạy rất nhanh về phía thành Giang Châu, chàng lập tức hiểu ra Duyệt Nhi muốn làm gì, nên liều chết ngăn trở bọn hắc y nhân chuẩn bị đuổi theo, tay vung kiếm lên đã có hai người mất mạng.

Đám sát thủ còn lại vô cùng kiêng dè, Đạp Vũ công tử này thoạt nhìn dáng vẻ thư sinh đa tình không ngờ rằng có thể đánh hay như vậy. Vừa rồi ở trên núi đã giết chết bốn vị huynh đệ, bây giờ lại giết thêm hai người, bọn họ tuy rằng cố kị, nhưng cũng vô cùng căm giận, thân pháp nhanh hơn, hoàn toàn không chút lưu tình mà đâm thẳng về hướng Đạp Vũ.

Đạp Vũ lại cạn kiệt thể lực, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Duyệt Nhi cũng không dám quay đầu lại, chạy nhanh về hướng cửa thành Giang Châu.

Cát vàng cuồn cuộn, Ninh Khả Cẩn ngồi ở trên lầu các cao nhất trên tường thành, mắt lạnh nhìn thấy có bóng người nho nhỏ đang chạy về hướng cửa thành Giang Châu. Bóng dáng nhỏ bé đó chạy nửa đường đã té ngã vô số lần nhưng vẫn lập tức lại đứng lên chạy miết về hướng cửa thành.

A, tiểu công chúa này cũng có một ngày thê thảm như vậy? ! Nàng ta tao nhã uống chén trà, dõi mắt nhìn lại đã thấy Đạp Vũ, người nàng ngày đêm thương nhớ đang bị vây giết, dần dần mệt mỏi.

Đạp Vũ điện hạ ơi Đạp Vũ điện hạ, nếu như ta dẫn theo binh lính ra ngoài, ngài còn không mang ơn ta sao?

Nghĩ đến đấy… Ánh mắt của nàng dời về phía Duyệt Nhi đang gắng sức chạy đến, khóe miệng khẽ nhếch lên nụ cười lạnh.

Thủ vệ cổng thành giương cung tiễn: “Người tới là kẻ nào?Lúc này Duyệt Nhi không thở nổi nữa, ho khan vài tiếng vội la lên: “Ca ca, cứu ca ca!”

Thủ vệ cổng thành nhìn tiểu cô nương ở phía dưới, cảm thấy được thật sự buồn cười, ca ca của nàng là ai? Song hắn còn vẫn hỏi lại câu hỏi: “Người tới là kẻ nào!”

Duyệt Nhi giật mình hiểu ra, lại la lớn: “Ta là Duyệt Nhi công chúa, Đạp Vũ ca ca đang bị tập kích ở ngọn núi ngoài thành ước chừng sáu dặm, xin hãy giúp đỡ!”

Thủ vệ cổng thành cười lạnh một tiếng: “Đã nhiều ngày nay, không biết có bao nhiêu vị ‘Duyệt Nhi công chúa’ và ‘Đạp Vũ điện hạ’ đến Giang Châu này. Tiểu cô nương giống như kẻ ăn xin thế này, cũng dám giả mạo kim phượng hoàng?”

Duyệt Nhi rất tức giận, ca ca nguy nan trong sớm chiều, một tên thủ thành nho nhỏ lại ở đây nói mấy lời vô nghĩa: “Ít nói nhảm đi, nếu Đạp Vũ ca ca xảy ra chuyện gì, tru vi cửu tộc của ngươi!”

Lòng của thủ vệ cổng thành có chút buông lỏng, nhưng vẫn nói: “Đợi biết ngươi thật sự là công chúa rồi nói sau!”

Duyệt Nhi giậm chân một cái: “Gọi viên quan lớn nhất ở nơi đây của các ngươi tới gặp ta, kêu Thần Thời ca ca lại đây! Kêu Khả Cẩn tỷ tỷ ra đây!” Đám này chết não hết rồi à!

Thủ vệ cửa thành thấy nàng gọi tên hai vị thiếu gia và tiểu thư của Ninh gia hiện đang cầm quyền ở Giang Châu thân mật như vậy, từ trên cổng thành nhìn xuống mơ hồ thấy một tiểu cô nương mang khí chất cao quý, quả thật không giống những kẻ giả mạo trước đây, bèn phái người đi xin chỉ thị của Ninh đại tiểu thư đang ngồi trên cửa thành.

Ninh Khả Cẩn nhìn Duyệt Nhi bên dưới đang mang dáng vẻ vừa vội vừa tức, nụ cười trên môi càng đậm, công chúa Duyệt Nhi i gì chứ, phụ hoàng đã chết, ngoại trừ Đạp Vũ ra, còn ai xem ngươi là bảo vật mà nâng niu trong lòng bàn tay?! Giờ là cơ hội tốt để ta hạ nhục ngươi một phen, xem xem Đạp Vũ còn cần một muội muội như vậy nữa hay không!

Ninh Khả Cẩn tao nhã nhấp một ngụm trà, mới nói: "Nghe nói trên lưng hoàng tộc Lâu quốc chúng ta đều có ấn ký hình hoa hướng dương, bảo ả ăn xin đó đưa ra bằng chứng. Ngươi hiểu chưa?" Thủ vệ cửa thành bị nét mặt ngoan độc của Ninh Khả Cẩn dọa đến run rẩy, vội vàng nơm nớp lo sợ lui xuống.

104. Chương 104: Lúc Hoa Rơi Lại Gặp Chàng(2)

Kỳ thật chẳng mấy chốc, hắc y nhân bên kia đã chạy đến, Đạp Vũ chỉ đành phải vừa lùi vừa ngăn cản công kích, trên cánh tay chàng đã đầm đìa máu tươi, trên đùi cũng không biết từ khi nào lại bị trọng thương.

Duyệt Nhi không ngừng ngẩng đầu nhìn cửa thành, chỉ cần chờ một chút nữa thôi, nàng và Đạp Vũ ca ca có thể vào thành, vậy tốt rồi, như vậy sẽ có cứu binh.

Thủ vệ cửa thành nhận được mệnh lệnh nên nói: "Trên lưng hoàng tộc Lâu quốc chúng ta đều có ấn ký, nếu ngươi thật sự là Duyệt Nhi công chúa thì hãy đưa chứng cứ của ngươi." Nói xong hắn cũng cảm thấy có chút không thể nào. Ấn ký hoàng tộc Lâu quốc nằm trên lưng, nếu là nam tử thì đã tốt rồi, cứ trước mặt mọi người cởi áo nghiệm chứng thì chẳng ngại gì? Nhưng nếu thật là công chúa kim chi ngọc diệp, làm sao có thể chịu được nỗi nhục cởi y phục trước mặt mọi người?

Nữ tử cởi y phục trước mặt mọi người vậy chẳng khác gì kỹ nữ.

Sự trong sạch của cả một đời đều bị hủy hoại hết.

Ninh Khả Cẩn quả nhiên là kẻ ngoan độc. Đáng tiếc, Duyệt Nhi đáng thương làm sao hiểu rõ hết được tâm tư của kẻ khác, nàng khẽ cắn môi, lại quay đầu nhìn về phía Đạp Vũ vẫn còn đang đánh nhau với mấy người ở phía bên kia, đã thấy một tên thừa lúc chàng chưa ứng phó kịp đã đâm thẳng vào vai chàng.

Duyệt Nhi cúi đầu, từng giọt lệ rơi rơi xuống.

Khóc khóc khóc, có đôi khi nàng thật sự hận bản thân chẳng có gì trong tay, không học vấn không nghề nghiệp, chạy trốn cũng liên lụy đến ca ca, nếu không phải vì nàng, ca ca cũng sẽ không rơi vào tình trạng như vậy.

Nếu không có ca ca, nàng còn sống làm gì?

Bàn tay nhỏ nhắn của Duyệt Nhi nắm chặt, xoay người lại, trong phút chốc nàng đã có quyết định của mình.

Trên tường thành Giang Châu, mấy ngàn thủ vệ đều lẳng lặng nhìn nàng, bọn họ không tin tiểu cô nương sẽ có hành động như vậy.

Đương nhiên, bọn họ cũng thấy Đạp Vũ đang ở cách đó không xa, phong tư lỗi lạc, chỉ nhìn thấy bóng dáng đang chiến đấu đã khiến cho người ta có mấy phần tin tưởng vào lời nói của tiểu cô nương, Đạp Vũ điện hạ và Duyệt Nhi công chúa, hai vị này hoàn toàn làm cho bọn họ tin phục.

Nhưng mệnh lệnh của cấp trên, tiểu cô nương không cởi y phục thì không được phép mở cửa thành!

Duyệt Nhi xoay người, tay run rẩy cởi áo ra, nhẹ nhàng chầm chậm để áo trượt xuống bờ vai của mình.

Đúng lúc vầng thái dương đang ở chính ngọ chiếu thẳng lên làn da bạch ngọc trong suốt, phản chiếu ra vầng sáng mê người, mấy ngàn tướng sĩ thủ thành đều nheo lại mắt.

Một đóa hoa hướng dương sắc vàng rực rỡ nổi bật trên tấm lưng trắng nõn nà.

Đúng lúc ấy Đạp Vũ quay đầu lại, tinh thần chấn động: "Duyệt Nhi!"

Người trong Lâu gia bọn họ chưa từng bị buộc đến nước này, Đạp Vũ uất nghẹn trong lòng phun ra một ngụm máu, không biết lấy sức mạnh từ nơi nào mà tay lại có sức lực vung kiếm lên, lập tức có kẻ đã bỏ mạng ngay dưới mũi kiếm.

Lúc này cửa thành từ từ mở ra, bàn tay nhỏ nhắn của Duyệt Nhi kéo chiếc áo lên che khuất tấm lưng, nét mặt đầy lệ, hét to về hướng Đạp Vũ: "Ca ca, mau vào thành!"

Thân phận của bọn họ có thể nghiệm chứng, lại là thái tử điện hạ và công chúa cao quý nhất Lâu quốc, lúc này từ trong thành có hơn mười người đang phi ngựa lao ra, thay Đạp Vũ đang suy yếu giải quyết hết mấy kẻ còn lại.

Đạp Vũ chẳng quan tâm đến tất cả xông lên ôm lấy Duyệt Nhi, miệng vẫn còn liên tục nôn ra máu.

Đây là thái tử điện hạ của Lâu quốc, thân nam nhi cao tám thước, thư sinh nhã nhặn phong lưu đa tình, thế mà lại bị vây khốn, trải qua bao nhiêu khổ ải ngay trong chính lãnh thổ Lâu quốc, ở ngay nơi ký thác hy vọng cuối cùng để quật khởi, Giang Châu, dưới ánh mắt của mấy ngàn tướng sĩ thủ thành, chàng ôm muội muội mình yêu thương nhất trong cuộc đời, tâm bệnh mà nôn ra máu, đau lòng khóc thành tiếng, rưng rưng dòng lệ nóng.

Chàng cứ luôn nghĩ mình có thể bảo vệ nàng bình an, luôn nghĩ có thể bảo vệ nàng không lo.

Lâu quốc sụp đổ, nhưng chàng lại không chí ý chí muốn tranh đấu, chàng có suy nghĩ ích kỷ của mình!

Làm sao chàng dám nói với phụ hoàng, dám nói với muội muội của mình rằng, chàng muốn dẫn nàng quy ẩn nơi núi rừng nên chưa từng cố gắng tranh đoạt!

Trong suốt mấy tháng lưu vong, vô số lần bị đuổi giết, chàng đã cho nàng cái gì?

Trong lúc chàng hôn mê bất tỉnh, muội muội bảo bối của chàng đi ăn xin, vì chàng mà lén trộm tấm chăn mỏng nên bị người ta đánh, nàng cứ nghĩ rằng chàng không biết, vẫn thật cẩn thận che giấu vết thương bầm tím dưới ống tay áo.

Mà nay, lại còn trước mắt bao người buông bỏ tôn nghiêm của một vị công chúa, bỏxuống tôn nghiêm của một người con gái cũng chỉ vì chàng.

Chàng sai rồi, cho đến bây giờ chàng chẳng cho nàng được gì cả.

Chàng thật sự sai rồi, nếu mọi thứ có thể quay lại một lần nữa, chàng sẽ không ôm ấp suy nghĩ muốn dẫn nàng quy ẩn chốn núi rừng bỏ lại giang sơn Lâu quốc này, nhưng làm sao có thể bảo vệ nàng?

Đã không còn giang sơn Lâu quốc, thứ chàng có thể cho nàng chỉ có nỗi đau khổ thê lương vô cùng vô tận.

Nhưng nàng vẫn khăn khăn toàn tâm toàn ý tin tưởng, ỷ lại vào chàng.

Duyệt Nhi nghe thấy tiếng khóc đau lòng của Đạp Vũ thì nhất thời có chút hoảng hốt, nàng muốn mở miệng gọi ca ca nhưng lại bị những giọt nước mắt của chàng xóa tan.

Binh lính trên thành nhìn nam nhân cao cao tại thượng ấy ôm lấy công chúa khóc thành tiếng, nhất thời đều có chút xúc động.

Có câu nam nhi không dễ rơi lệ, chỉ vì chưa quá mức thương tâm.

Trong cửa thành, Ninh Khả Cẩn cưỡi ngựa trắng, ngược ánh sáng nhìn Đạp Vũ đang ôm Duyệt Nhi, nét mặt đầy đắc ý tươi vui rạng rỡ.

Chờ xem, ta cứ chờ xem, tóm lại chàng sẽ là của ta.

"Cái gì? !Ngươi lặp lại lần nữa." một tiếng hét đinh tai nhức óc vang lên, hạ nhân cả Ninh phủ đều bị dọa, đây là tiếng của Thiếu chủ sao?

"Bẩm Thiếu chủ… Duyệt Nhi công chúa quả thật đã bị buộc cởi áo nghiệm thân…"

Chỉ nghe xoảng của một tiếng, cả bàn trà đều bị hất rơi xuống đất.

Ninh Khả Cẩn đi vào, cười nói: "Ca ca, hôm nay có trò hay, huynh không thấy được đâu? Ai nha, cuộc đời này chưa chắc gì huynh có cơ hội nhìn thấy tiểu công chúa được yêu thương lõa…" Từ 'lưng' còn chưa nói xong, cả người đã bị đánh bay nằm trên mặt đất.

"NINH! KHẢ!CẨN! Nếu muội không phải là muội muội của ta thì hôm nay…" Hôm nay chàng sẽ làm gì? Chàng có thể làm gì? Dù sao người này cũng muội muội của chàng.

Ninh Khả Cẩn chật vật từ trên mặt đất đứng dậy, vẻ mặt khó tin nhìn Ninh Thần Thời đứng ngay trước mặt: "Ca ca, sao huynh lại vì con tiểu tiện nhân kia mà đánh muội chứ? Cuối cùng ả ta đã hạ độc gì cho các huynh? Được, các huynh cứ chờ xem, muội sẽ khiến cho ả thân bại danh liệt!" Nói xong, người đã vụt ra ngoài cửa tựa như cơn gió.

Ninh Thần Thời bình tĩnh lại sau cơn tức giận, cuối cùng chán nản ngồi trước bàn.

Trong một tiểu viện nào đó ở Giang Châu, Tức Mặc Ly một thân áo trắng ngồi trước bàn văn kiện, trên gương mặt anh tuấn lạnh lẽo kia tràn đầy sát khí.

Thật lâu sau chàng mới mở miệng, cho dù trong lòng vô cùng tức giận nhưng giọng nói vẫn trong trẻo như làn suối trong chảy qua đá ngọc, nhưng lại lộ ra cảm giác lạnh thấu xương: "Thủ vệ cửa thành Giang Châu? Lớn mật như thế sao?"

Tiểu Ảnh của Hộ Hổ Vệ đứng ngay cửa đang cố áp chế sự run rẩy xuất phát từ đáy lòng, cúi đầu không dám nhìn vẻ mặt anh tuấn chấn động người, trời của Tức Mặc Ly, nói: "Ngày đó Đại tiểu thư Ninh Khả Cẩn của Ninh gia trấn giữ cửa thành."

Bàn tay như ngọc điêu khắc của Tức Mặc Ly siết lại: "Giết."

Tiểu Ảnh vội lên tiếng đáp: "Vâng "

Tức Mặc Ly đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như đang đắm chìm trong muôn ngàn trầm tư.

Tiểu Ảnh muốn đi nhưng không dám, buộc lòng phải đứng tại chỗ, chờ chủ tử nhà mình căn dặn.

Thật lâu sau, mới nghe thấy giọng nói lạnh lẽo: "Ngày ấy, tướng sĩ thủ thành Giang Châu có bao nhiêu người?"

Tiểu Ảnh càng cúi thấp đầu, nói: "Bốn ngàn ba trăm sáu mươi tám người."

Tà áo trắng không nhiễm chút bụi cũng chẳng có gì thay đổi, ngay cả tay áo cũng chưa từng lay động, giọng nói lạnh lùng không mang chút tình cảm nào bay vào trong tai Tiểu Ảnh: "Giết hết."

Tiểu Ảnh hơi kinh hãi, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía chủ tử nhà mình, vẫn không nhịn được hỏi: "Chủ tử, chuyện nhỏ không nhịn sẽ hỏng chuyện lớn."

Tức Mặc Ly đang nhìn cửa sổ liền xoay người lại, bởi vì đứng ngược chiều với ánh sáng rực rỡ ngập tràn, lại càng làm cho người ta cảm thấy quanh người chàng tỏa ra cảm giác lạnh lẽo: "Hộ Hổ Vệ, vốn là vì nàng mà tồn tại."

Tiểu Ảnh cúi đầu, hiểu rõ ý của chủ tử, vội vàng tuân mệnh lui xuống.

Bốn ngàn ba trăm sáu mươi tám người thì sao chứ? Nếu người trong thiên hạ dám phụ nàng, giết cả thiên hạ thì có làm sao?

Tức Mặc Ly xoay người, bóng dáng chợt lóe, đi về hướng phủ Giang Châu.

Duyệt Nhi nhàm chán ngồi trên cầu đá, mặc cho đàn cá vàng lượn lờ bơi qua bơi lại quanh đôi chân nhỏ đang ngâm trong nước, khuôn mặt trắng hồng lộ vẻ buồn ngủ.

Từ khi bước vào phủ Giang Châu, ca ca lúc nào cũng bận rộn, tất cả mọi người cũng rất bận, lại chỉ còn có mình nàng rảnh rỗi.

Ninh Thần Thời nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ ngồi trên cầu đá, ánh mặt tràn ngập sự áy náy, đi đến ngồi xuống bên cạnh nàng: "Duyệt Nhi muội muội, lại ở chỗ này nghịch nước à?"

Duyệt Nhi gục gục đầu, đáng yêu ngáp một cái: "Giang Châu phủ rất nhàm chán."

Ninh Thần Thời cười khanh khách, vị tiểu công chúa này thật là…Nỗi khổ trốn chạy truy sát mấy tháng giờ tựa như vết sẹo lành đã không còn đau nữa, bất kể như thế nào, lần này tuyệt đối không thể để cho nàng ra ngoài. Tuy rằng Giang Châu luôn luôn phòng thủ nghiêm ngặt, nhưng khó tránh khỏi cũng có chút ngoài ý muốn, vội vàng cười nói: "Nếu chỗ này chán thì Giang Châu phủ có một nơi có phong cảnh rất đẹp, nhất là rừng đào nơi đó, hiện đang ra quả rất nhiều, Duyệt Nhi muội muội nếu thấy chán thì huynh đưa muội đến đó chơi."

Hai mắt Duyệt Nhi sáng lên: "Thật sao?"

Ninh Thần Thời cười nói: "Là thật. Nhưng nghe nói Duyệt Nhi muội muội rất sợ sâu, cho nên chưa từng kể với muội về nơi đó."

Duyệt Nhi vội vàng xách váy lên, nhìn một vòng xung quanh mà không tìm được hài của mình, ý, ở chỗ nào rồi? Vừa tìm vừa nói: "Chuyện này thì dễ xử lý thôi, muội xòe một cái ô thì sẽ không sợ sâu rơi trên đầu."

Tay Ninh Thần Thần từ phía sau đưa ra trước, trên bàn tay ấy đang xách đôi hài của Duyệt Nhi, cười nói: "Duyệt Nhi muội muội, tùy tiện bỏ hài cũng không phải là một thói quen tốt đâu."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi đỏ hồng, cười ha ha nói: "Chẳng sao, chẳng sao."

Nói rồi Ninh Thần Thời đã ngồi xổm trước mặt Duyệt Nhi : "Công chúa điện hạ, duỗi chân ra."

Duyệt Nhi ngoan ngoãn đưa đôi chân trắng xinh xắn, bàn tay Ninh Thần Thời nắm lấy, trong phút chốc lại có chút hoảng hốt, cầm đôi hài, nhất thời đã quên muốn làm cái gì.

Duyệt Nhi nghi hoặc nhìn Ninh Thần Thời: "Thần Thời ca ca?"

Ninh Thần Thời vội vàng phục hồi tinh thần, nhẹ nhàng mang đôi hài nhỏ cho Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi nhìn động tác của chàng, nhìn một thân quần áo trắng tinh của Ninh Thần Thời thì có chút ngây người, giống như một cảnh tượng nào đó xa xăm trong trí nhớ.

Ninh Thần Thời nhìn về phía trước, chậm rãi dẫn Duyệt Nhi đi về hướng rừng đào.

Khi vừa đến chỗ rẽ thì đột ngột có một vị tướng xông ra ngăn cản: "Thiếu chủ, lúc đi dã ngoại đại tiểu thư … đã bị tập kích!"

Ninh Thần Thời nhìn dáng vẻ bối rối của hắn, trong lòng dâng lên một dự cảm không hay, mang tán dù vốn chuẩn bị từ trước mà chàng đang cầm trong tay đưa lại cho Duyệt Nhi, áy náy nói: "Duyệt Nhi muội muội, từ chỗ rẽ đi khoảng trăm bước là có thể nhìn thấy rừng đào, muội cứ dạo chơi trước đi, sau này có cơ hội ta lại dắt muội đi chơi."

Duyệt Nhi cũng vội gật đầu: "Huynh nhanh đi thăm Khả Cẩn tỷ tỷ đi."

Ninh Thần Thời nhìn vẻ mặt có chút lo lắng của nàng, lại nhớ đến cô muội muội cố chấp muốn hại Duyệt Nhi của mình, trong lòng ngoại trừ áy náy cũng chỉ có áy náy mà thôi. Sau khi khẽ hành lễ liền cùng vị tướng quân kia đi ra ngoài.

Duyệt Nhi cầm tán ô nhỏ, thật ra cũng không cần để ý mấy, ở sau chỗ rẽ quả nhiên thấy trên một ngọn núi cách đó không xa hoa đào tràn ngập, cánh hoa phiêu lãng rơi rơi đẹp say lòng người.

Nàng cất bước nhanh hơn, dường như vội vã chạy thẳng đến rừng đào, vừa đến nơi liền lập tức mở tán ô ra che, cái đầu nhỏ ngẩng lên tìm kiếm quả đào.

Toàn là đào non, chẳng có quả nào chín cả, Duyệt Nhi bĩu môi, rừng đào lớn như vậy mà không có đến một quả chín có thể ăn được sao?

Duyệt Nhi rẽ trái rẽ phải, thoáng chốc đã lạc trong rừng đào.

Ý, phía trước có tiếng người đang nói chuyện…

Duyệt Nhi che ô, rón ra rón rén đi qua đó. Càng ngày càng gần, càng lúc càng gần.

Mơ hồ nghe thấy một giọng nói có chút quen thuộc.

Duyệt Nhi đi lướt qua những thân đào tươi tốt, cuối cùng cũng thấy rõ ràng hai người đang ngồi ở bàn đá nói chuyện, cũng nghe rõ ràng giọng nói của hai người.

Trong đó có một giọng nói tao nhã quý khí, đúng là ca ca.

Mà giọng nói trong trẻo tựa dòng suối chảy qua ngọc thạch còn lại đã khiến cho trái tim Duyệt Nhi xao động, nàng có chút hoảng hốt, không phải là người thuyết thư kia sao?

Duyệt Nhi đứng bên dưới tàng hoa đào, nhìn bóng người áo trắng phóng khoáng tao nhã đang đưa lưng về phía nàng, trong đôi mắt to tràn ngập si mê.

Bên tai tựa như vang lên câu nói kia.

Đăng là đợi, vì vậy, hoa đăng có nghĩa đợi chờ chở che…

Có phải là chàng? Chẳng phải chàng đã không chút tin tức gì sao? Nàng tìm đã rất lâu rất lâu…

"Như thế xem ra, Lâu quốc chúng ta không thể không hợp tác với An quốc của ngài?" Đôi mày kiếm của Đạp Vũ nhíu lại, rõ ràng vẫn chưa tiếp nhận được chuyện An quốc vốn là kẻ thù từ lâu của Lâu quốc nay lại đến Giang Châu thương lượng với chàng.

Tức Mặc Ly gật đầu: "Bản thân ngài tự biết lợi và hại."

Dứt lời ,đôi mắt tựa mặc ngọc nhìn dáng vẻ cực kỳ tuấn tú của Đạp Vũ, không lộ ra chút cảm xúc nào.

Đạp Vũ do dự, đó là câu trả lời hay nhất mà chàng nhận được.

Tức Mặc Ly thu hồi tầm mắt lạnh lẽo, đột nhiên trái tim xao động, sao trong lòng lại có một cảm xúc vui sướng mang theo tương tư thương nhớ?

Chàng từ từ xoay người lại, nghiêng đầu nhìn về phía dưới tàng cây đào.

Trông thấy Duyệt Nhi đang đứng che ô dưới nhành hoa đào.

Cùng thời khắc đó, Duyệt Nhi cũng đã nhìn thấy nam tử y phục trắng tinh, nhẹ nhàng xoay người nhìn về phía nàng.

Dung nhan nam tử đẹp như tranh, lạnh lùng xa cách tựa như vị thần đế bên ngoài Cửu Thiên, khuôn mặt tuyệt đẹp nghiêng nghiêng, nét mặt xa cách thiên sơn vạn thủy, nhìn xuống dưới tàng hoa đào, lẳng lặng quan sát nàng.

Duyệt Nhi thiếu chút nữa ngay cả tán ô cũng cầm không chắc, ngẩn ngơ sững sờ nhìn người ấy, vì sao trong lòng nàng lại nảy sinh một cảm giác buồn bã thở than, liếc mắt đã như vạn năm?!

Lần đầu gặp gỡ, nàng vẫn là tiểu công chúa vô ưu vô lự, khi gặp lại, nàng đã là công chúa sa cơ lưu vong đến Giang Châu.

Mà chàng, chưa từng thay đổi.

Giữa mùa hoa rơi lại gặp chàng.

105. Chương 105: Chúc Chàng Ngồi Trên Giang Sơn Vạn Lý(1)

Hai người cứ thế nhìn nhau, không nói lời nào.

Đạp Vũ thuận theo ánh mắt của Tức Mặc Ly, cũng nhìn thấy muội muội mình đang đứng bên dưới tàng cây, nhìn thấy ánh mắt đôi bên trao nhau, không biết vì sao, tựa như một sợi dây đàn trong tim bỗng dưng đứt phựt, "ting" một tiếng, chẳng thể nào lại khảy nên khúc nhạc an tường yên tĩnh.

Đạp Vũ che giấu hoảng loạn của chính mình, cười nói: "Duyệt Nhi, lại đây."

Duyệt Nhi cúi thấp đầu, ngoan ngoãn bước từng bước về phía Đạp Vũ. Từng chút, từng chút.

Ngang qua chỗ Tức Mặc Ly, bàn tay nàng bỗng dưng bị nhẹ nhàng giữ lấy.

Trong đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi đều là vẻ nghi hoặc, nhìn Tức Mặc Ly, đôi đồng tử tựa hắc ngọc của Tức Mặc Ly cũng chăm chú nhìn nàng.

Rất lâu sau, chàng mới nói: "Hoa đăng thế nào rồi?"

Duyệt Nhi càng cúi thấp đầu, hai chân ngập ngừng dịch chuyển, áy náy nói: "Không thấy nữa rồi." Hôm ấy nàng xông ra khỏi tẩm điện tìm phụ hoàng, không kịp để ý đến chiếc đèn lồng nhỏ. Hiện giờ toàn bộ hoàng cung Lâu quốc đều đã nằm dưới đống tro tàn, nàng không dám hi vọng xa vời chiếc hoa đăng ấy vẫn may mắn còn sót lại.

Trái tim Đạp Vũ chợt trĩu xuống, thì ra Tức Mặc Ly chính là vị công tử tựa thần tiên mà Duyệt Nhi đã nói, chàng cũng đưa tay ra, nhẹ nhàng chạm Duyệt Nhi: "Duyệt Nhi, đến bên cạnh ca ca ngồi này."

Tức Mặc Ly thả tay, Duyệt Nhi đến ghế đá bên cạnh Đạp Vũ ngồi xuống, ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ.

"Mặc dù tại hạ không biết An Quốc vì sao lại hợp tác với Lâu quốc chúng tôi, có điều hiện giờ tình hình Lâu quốc tại hạ tường tận, tại hạ nguyện ý hợp tác." Đạp Vũ đang bàn chuyện với Tức Mặc Ly, trong lòng Duyệt Nhi vừa khẩn trương vừa nhàm chán, đành phải cầm lấy bàn tay thon dài đang đặt trên đầu gối của Đạp Vũ, nghịch nghịch từng ngón.

Đồng tử Tức Mặc Ly chợt thẫm lại, khí lạnh quanh người dọa Duyệt Nhi giật thót, liền vội vàng ngẩng đầu nhìn chàng, chỉ thấy chàng cất lời: "Nghe nói Duyệt Nhi công chúa cực kỳ yêu thích phong cảnh Giang Nam, nơi giáp biên giới giữa An Quốc chúng tôi và Giang Châu chính là vùng sông nước Giang Nam, Duyệt Nhi công chúa có muốn cùng tại hạ du ngoạn?"

Đạp Vũ vừa định ngăn cản, nhưng đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi đã ngập tràn vui vẻ: "Được đấy được đấy, muốn, muốn đi Giang Nam."

Tức Mặc Ly đứng dậy, nói: "Sự việc đã thương lượng xong, An Quốc xuất ba mươi vạn đại quân cùng liên hợp với Lâu Quốc của chư vị, mỗi bên cử ra hai vị tướng quân, trước bình định nội loạn Lâu Quốc, kế tiếp chia sẻ Diệp Quốc." Rõ ràng là chiến sự rất phức tạp, thế nhưng chàng nói ra lại khiến người ta có cảm giác hết sức dễ dàng. Dứt lời chàng đã nhanh chóng đứng dậy, đưa tay kéo Duyệt Nhi: "Đi theo ta."

Đạp Vũ cũng đứng dậy, ánh mắt che giấu nỗi khổ sâu thẳm trong tim: "Duyệt Nhi…"

Duyệt Nhi hiện giờ đang rất vui vẻ, quay đầu cười nói: "Ca ca an tâm, ca đang bận, muội cũng đang muốn đi một vòng Giang Nam, huynh ấy dẫn muội đi cũng vừa vặn có thể chiếu cố lẫn nhau…" Còn chưa nói xong thì đã bị Tức Mặc Ly kéo tay rời khỏi cánh rừng hoa đào.

Chỉ còn lại một mình Đạp Vũ đứng ngơ ngẩn phía trước bàn, một lúc lâu, thở dài một hơi thật sâu.

Giang Nam tựa hồ vĩnh viễn luôn bị che phủ trong làn mưa bụi mông lung, Tức Mặc Ly dắt Duyệt Nhi, che cây dù bằng giấy dầu, hai người đứng sát cạnh nhau, gần đến độ Duyệt Nhi dường như có thể ngửi thấy hương hoa sen nhàn nhạt trên người Tức Mặc Ly đang đứng cạnh bên.

Lúc này họ đang ở trên một chiếc thuyền hoa, thuyền hoa cũng được bài trí hết sức xa hoa, Duyệt Nhi chơi mệt rồi, ngồi phịch lên chiếc giỏ trúc treo giữa thuyền, Tức Mặc Ly lẳng lặng đứng bên cạnh.

Duyệt Nhi chăm chú nhìn Tức Mặc Ly, đôi mắt to tròn chớp chớp, quả thực là vừa đáng yêu lại vừa thuần lương.

Gương mặt Tức Mặc Ly hiện thời có chút nóng, trong ký ức, Duyệt Nhi tựa hồ không hề nhìn chàng như vậy bao giờ.

Duyệt Nhi bỗng phì một tiếng bật cười: "Mặc Ly, vì sao ta cảm thấy, cùng chàng ở cạnh nhau như vậy, như thể sớm đã rất đỗi quen thuộc?"

Tức Mặc Ly gật đầu, cô nhóc này, nàng là của ta, sao chỉ dừng lại ở mức độ rất thân quen? Chàng ssưa tay đẩy chiếc giỏ trúc, nhẹ giọng nói: "Nếu thật sự thích Giang Nam, vậy cả đời này cứ sống ở đây được không?"

Duyệt Nhi đột ngột ngẩng đầu, thấy Tức Mặc Ly đang rũ mắt nhìn nàng: "Mặc Ly, chàng muốn cưới ta sao?"

Trong thoại bản ca ca kể, hình như nam nữ lưỡng tình tương duyệt sẽ thành thân, Mặc Ly bảo nàng đời này sống ở Giang Nam, hắc hắc, không phải chính là ý này sao?

Tức Mặc Ly vội vàng chuyển tầm mắt, nhìn về căn nhà gỗ trên mặt nước ở phía xa xa, một lúc lâu sau mới nói: "Cưới hay không cưới, có can hệ gì sao?"

Thời điểm họ đến Tây Tiêu Chi Cảnh, chàng đã biết, đời này ở chốn nhân gian, chàng chẳng thể cưới nàng, bằng không cả chàng và nàng đều phải chịu nỗi khổ luân hồi hết đời này đến đời khác ở thế gian.

Tức Mặc Ly chàng không sợ, nhưng chàng sợ Duyệt Nhi chịu không nổi. Trăm kiếp, không phải vạn năm, không dài nhưng cũng không ngắn. Nếu giữa chừng đột nhiên phát sinh việc gì ngoài ý muốn, bé ngoan của chàng sẽ vĩnh viễn không thể thoát khỏi Tây Tiêu Chi Cảnh, chỉ có thể ở mãi nơi này, lênh đênh khổ nhọc.

Duyệt Nhi lại cẩn thận nhìn Tức Mặc Ly một lúc, xác định chàng không nói dối, thất vọng "à" một tiếng, lại nói: "Chàng muốn ta ở cạnh chàng, nhưng lại không muốn cưới ta, vậy là giam lỏng ta sao?"

Tức Mặc Ly im lặng, tựa hồ bất luận là cô hổ nhỏ Duyệt Nhi hay là tiểu công chúa Duyệt Nhi ở chốn nhân gian, nàng đều hỏi chàng vấn đề này, nàng không muốn sự giam giữ của chàng, nhưng chàng lại không thể thả nàng.

"Chính là ở cùng nhau như vậy, nhìn ngắm khắp núi sông, đời này liền cứ thế trôi qua, có gì không thể?" Đây là biện pháp tốt nhất mà chàng có thể nghĩ ra, chàng không muốn để nàng ở bên cạnh Đạp Vũ, nhưng lại không thể thời thời khắc khắc ở bên cạnh chàng, nên chỉ có thể để nàng ở nơi trấn nhỏ Giang Nam này, trăm tuổi không lo không nghĩ, chẳng phải rất tốt sao?

Duyệt Nhi cúi đầu, bỗng dưng cảm thấy vùng sông nước Giang Nam hết thảy đều là phiền muộn, nhất thời chỉ thấy cuộc đời này không có khả năng, nhưng lại cảm giác được suy nghĩ không rõ ràng.

Bắt đầu từ khi chàng tặng nàng chiếc hoa đăng, nàng chưa từng trông thấy ánh mắt thâm tình mà xa xôi như thế, chàng khẳng định thích nàng, nhưng vì sao không thể ở cùng nhau? Ca ca chẳng phải đã nói, hai người yêu mến lẫn nhau thì nên che chở cho nhau cả đời sao?

Nàng một chút cũng không hiểu.

Nhưng rất nhanh sau đó, Duyệt Nhi đã hiểu.

Nàng bị giam lỏng trong phủ đệ xa hoa, mỗi ngày chỉ có thể ở trong phủ đệ chốn Giang Nam rộng lớn đến độ không có điểm cuối, nơi này so với Du Nhiên Điện còn lớn hơn gấp mấy lần, quan trọng nhất là, đây đích thực là Giang Nam chân chính, dường như cư dân ở tiểu trấn toàn bộ đều biến mất, chỉ có một mình nàng nơi đây, nhưng mỗi một nơi, so với nhà của người bình thường nơi trấn nhỏ đều xa hoa gấp mấy lần.

Duyệt Nhi đã không ít lần chạy vòng khắp phủ đệ, mỗi khi đến được một cổng thì đều có hai hộ vệ cao lớn trấn giữ, Duyệt Nhi không thoái chí, lại vòng đến chỗ nhìn giống cổng chính của phủ, vừa ló đầu ra được một nửa đã bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ.

Tướng sĩ chiến giáp chỉnh tề, xếp thành ba hàng đứng vòng quanh phủ đệ, nghiêm trang tề chỉnh, tựa như trước mặt chính là cấm địa quân địch mà họ phải công chiếm.

Thấy Duyệt Nhi ló đầu ra, Tiểu Ảnh đứng bên cạnh giật mình, nhưng cuối cùng không nói lời nào.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Ảnh nhìn thấy Duyệt Nhi công chúa mà chủ tử vẫn tâm tâm niệm niệm, kể từ khi hiểu chuyện đã đi theo chủ tử, dường như tiểu cô nương khiến chủ tử luôn nhớ thương chính là cô nương đáng yêu đang ló đầu nơi cửa.

Nàng có đôi mắt như hổ phách, vừa trong suốt vừa rực sáng, thần thái linh động nói không nên lời, chiếc mũi tinh xảo, đôi môi không tô mà đỏ, cả người tựa tuyết mài ngọc khắc tinh xảo dễ vỡ, thật khiến người khác nhịn không được muốn ôm vào lòng mà chở che. Vóc dáng cũng nhỏ nhắn, so với nữ tử Giang Nam còn kiều mị hơn, thần thái hết thảy đều toát lên vẻ đơn thuần khả ái chưa hiểu được thế sự.

Duyệt Nhi ló đầu, thấy không có người nói gì, đưa chân ra, cẩn cẩn thận thận muốn nhích đến ngưỡng cửa.

Tiểu Ảnh vội nói: "Cô nương, chủ tử phân phó không được ra khỏi phủ đệ một bước."

Một chân Duyệt Nhi dừng giữa không trung, hiển nhiên là bị Tiểu Ảnh dọa sợ nhảy dựng: "Ngươi không cần bất thình lình lên tiếng nói chuyện như vậy có được không?" Dứt lời, nàng đã thu bàn chân đang thò ra, "Là Mặc Ly không cho ta ra ngoài?"

Tiểu Ảnh thấy đôi mắt to tròn của nàng bắt đầu đong đầy hơi nước, nhất thời không biết thế nào mới tốt, đành nói: "Đúng vậy."

Duyệt Nhi ngẩn người đứng đó một lúc, mới nói: "Ta muốn gặp Mặc Ly."

Trong lòng Tiểu Ảnh khó hiểu, chủ tử không phải hằng đêm đều đến đây sao? Sao dáng vẻ Duyệt Nhi cô nương giống như không hề hay biết? Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng y vẫn gật đầu nói: "Thuộc hạ sẽ thông báo."

Duyệt Nhi đành lẳng lặng nhìn bên ngoài, một lúc lâu sau, giậm giậm chân, xoay người rời đi.

Chập tối hôm ấy, Tức Mặc Ly liền đến gặp Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi đang ăn thịt, thấy chàng đến liền lập tức đặt chén cơm xuống, uống trà súc miệng, rồi nói : "Thả ta đi."

Tức Mặc Ly ngồi xuống bên cạnh, chăm chăm nhìn nàng: "Nàng muốn quay về bên cạnh Đạp Vũ ca ca của nàng?"

Duyệt Nhi gật gật đầu: "Ta thích chàng, nhưng cũng không đại biểu cho việc ta nguyện ý đời này bị chàng giữ tại nơi này, lại nói, chàng giam lỏng ta như vậy, ca ca sẽ lo lắng."

Tâm trạng chẳng vui vẻ gì trong lòng Tức Mặc Ly càng lúc càng lớn, Đạp Vũ Đạp Vũ Đạp Vũ, dựa vào cái gì mà Đạp Vũ nhất định phải chiếm một phần quan trọng trong cuộc đời của nàng: "Nếu như nàng quay về gặp lại ca ca mình, đời này nàng sẽ không gặp ta nữa. Nàng chọn ở lại nơi đây, hay là rời đi?" Chàng phải thử xem, trong lòng tiểu gia hỏa này rốt cuộc bên nào quan trọng hơn.

Duyệt Nhi ngẫm nghĩ nói: "Ta muốn đi."

Hô hấp Tức Mặc Ly ngừng lại, đứng dậy liền rời khỏi: "Nghĩ cũng đừng hòng nghĩ."

Duyệt Nhi tức giận vô cùng nhìn bóng dáng Tức Mặc Ly rời đi, lệ trong mắt lại vòng quanh, ngẩng đầu nhìn lầu các không thấy điểm cuối, lòng càng ảm đạm.

106. Chương 106: Chúc Chàng Ngồi Trên Giang Sơn Vạn Lý(2)

Đạp Vũ thế nhưng lại hoàn toàn không biết chuyện Duyệt Nhi bị giam lỏng, Duyệt Nhi không hề truyền tin về, chàng phái người đi nghe ngóng thì cũng chỉ nói Duyệt Nhi cực kỳ yêu thích sông nước Giang Nam, cũng không có ý định trở lại.

Lúc này chàng đang ở trong doanh trướng nơi chiến trường, hai nước liên thủ, kết quả gần như là đánh đâu thắng đó, giang sơn Lâu quốc bị Quảng Hiền Vương đánh chiếm hầu như đã thu về toàn bộ.

Ngón tay thon dài của chàng nhẹ nhàng gẩy ánh nến trên bàn, Duyệt Nhi hiện giờ đang làm gì? Có từng nhớ tới ca ca?

Chàng hiện giờ chỉ có thể nghiêm túc lãnh binh đánh giặc, chàng cũng không muốn để Duyệt Nhi lại trải qua những tháng ngày bôn ba lưu lạc lần nữa, cũng không muốn Duyệt Nhi phải chịu đựng khổ cực khuất nhục. Nhớ tới khoảnh khắc chàng trở về thành Giang Châu, máu huyết tích tụ trong lòng lại muốn trào dâng.

Chàng đứng dậy, bước ra bên ngoài trướng, nhìn khung cảnh núi rừng hoang vu mịt mù. Lâu quốc, đất đai lãnh thổ Lâu quốc rất nhanh thôi sẽ thu hồi về được hết, khi ấy, Duyệt Nhi vẫn là nữ tử tôn quý nhất của Lâu quốc, nhưng tình yêu sai trái này chỉ có thể chôn kín tận đáy lòng.

Tháng thứ hai.

Tức Mặc Ly vội vàng từ bên ngoài xông vào, Duyệt Nhi đã khóc đến cổ họng khản đặc, đôi mắt sưng phù tựa bóng đèn, nước mắt như hạt đậu lăn dài.

Tức Mặc Ly đau lòng vô cùng, nhanh chóng lao đến bên cạnh nàng: "Duyệt Nhi, sao vậy?"

Duyệt Nhi nức nở nói: "Thả ta đi."

Tức Mặc Ly trầm mặc.

Duyệt Nhi tiếp tục gào khóc.

Tức Mặc Ly đầu đầy hắc tuyến(- -!!!)…Bất luận là cô hổ nhỏ hay tiểu công chúa, cảm giác đều giống như một đứa trẻ vậy, không lớn nổi.

Tức Mặc Ly cuối cùng vẫn là không đành lòng, gật đầu đồng ý thỉnh cầu của Duyệt Nhi.

"Đại Trạch ký sử", chương về Lâu quốc có ghi, từ sau loạn Quảng Hiền Vương, Đạp Vũ công tử hình tượng quần là áo lụa khoác giáp lãnh binh, cùng liên thủ với An quốc, trong vòng vài tháng liền thu hồi một nửa giang sơn bị Quảng Hiền Vương chiếm đóng, sau tấn công Diệp quốc, cùng hợp tác với Mặc Ly công tử của An quốc, chỉ trong vòng ba năm đã đánh bại Diệp Quốc hùng mạnh nhất lúc bấy giờ. Khắp nơi chấn động, mà ngoại trừ việc nhị vị công tử liên thủ, còn có một người- công chúa Lâu quốc Duyệt Nhi, chính là muội muội được Đạp Vũ công tử yêu thương sủng ái nhất, cũng lấy danh nghĩa quân sư theo quân ra chiến trường, nghe nói rất nhiều diệu kế đều xuất phát từ vị tiểu công chúa từ bé đã được nuôi dưỡng chốn thâm cung ấy. Nghĩ rằng, có nhiều vị tướng quân đều vì mưu lược của nàng mà khom lưng.

Nhưng trong dã sử lại càng có nhiều ghi chép về chuyện tình giữa nhị vị công tử và Duyệt Nhi công chúa. Nghe nói Đạp Vũ công tử yêu sâu đậm muội muội của mình, nhưng vì áp lực của thế tục nên cũng không có bất kỳ hành động nào. Mà Mặc Ly công tử kia, dường như chữ duyên với Duyệt Nhi công chúa sâu nặng, Duyệt Nhi công chúa đối với người này cũng đem lòng ái mộ, nhưng không biết vì sao, cuối cùng không thể kết thành mối nhân duyên có một không hai.

Duyệt nhi đang bước trên đường phố đế đô Diệp quốc, Ninh Thần Thời cùng Vệ Khởi bước theo sau.

Nàng mặc một chiếc áo choàng dài bằng da cáo, xung quanh còn có một vài sợi lông tơ mảnh nhỏ điểm xuyến khiến gương mặt nhỏ nhắn vốn đã trắng nõn của Duyệt Nhi càng trắng hơn, đáng yêu không thể tả.

Đêm nay chính là tết Nguyên Tiêu1, đối với nơi từng là kinh kỳ của Diệp Quốc đã bị chia cắt cho An Quốc và Lâu quốc mà nói, nơi đây vẫn náo nhiệt như thường. Khắp nơi trên đường phố đâu đâu cũng người là người, Ninh Thần Thời cẩn thận bước đến bên cạnh Duyệt Nhi, ngăn chặn dòng người va chạm với nàng.

1: ngày 15 tháng Giêng âm lịch

Duyệt Nhi chậm rãi bước đi, nhớ đến tết Nguyên Tiêu mấy năm trước kia, ở kinh đô Bình An chuyện trò cùngTức Mặc Ly, hết thảy đều quen thuộc như vậy, thế nhưng người ta sẽ chẳng thể quay trở lại thời điểm ấy, trái tim tại thời điểm ấy.

Có vài người, khẳng định là yêu nhưng lại không có khả năng.

Bên cạnh bỗng dưng nhiều thêm một người, Duyệt Nhi nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy gương mặt tuấn tú lạnh lùng của Vệ Duy xuất hiện trong tầm mắt, mang theo nét khẩn trương, hành lễ nói: "Công chúa, Đạp Vũ điện hạ lại thổ huyết rồi…"

Duyệt Nhi kinh hãi, hốc mắt lập tức đỏ hoe, vừa quay đầu liền chạy về hướng cung điện họ đang tạm thời ngụ lại.

Lướt qua lớp lớp màn trướng kim tuyến, Duyệt Nhi trông thấy Đạp Vũ nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, làn môi đỏ đến bất thường, thấy Duyệt Nhi bước tới, chàng gắng gượng nở nụ cười yếu ớt: "Duyệt Nhi."

Duyệt Nhi ngồi xuống, cầm lấy tay chàng, hít sâu một hơi mới cười nói: "Ca ca, có khỏe lên chút nào?"

Đạp Vũ gật đầu: "Phong hàn nhẹ thôi, cũng không có gì nghiêm trọng."

Duyệt Nhi lắc lắc đầu, ca ca lúc nào cũng cố gắng nở nụ cười, nào có ai vì bị chút phong hàn mà thổ huyết? Kể từ lần trước gặp loạn Quảng Hiền Vương, thân thể ca ca cứ thế một ngày rồi lại một ngày, thái y đều nói, đây là tâm bệnh, khí huyết tích tụ mà thành. Nàng cho rằng phục hưng Lâu quốc, lại thôn tính Diệp quốc, tâm sự của ca ca sẽ được giải tỏa, không ngờ cùng với việc chiếm đóng lãnh thổ quốc gia càng ngày càng rộng, bệnh của ca ca cũng mỗi ngày một nặng hơn.

Theo lý mà nói ca ca cũng là tu vi ở giữa kỳ Đại thừa, người có tu vi sao có thể dễ dàng mắc bệnh? Còn mãi chẳng thể khỏe lên?

Duyệt Nhi siết chặt tay Đạp Vũ: "Ca ca, tâm bệnh của ca là gì?"

Đạp Vũ ngẩn người, nhìn Duyệt Nhi một lúc lâu cũng không trả lời, kế đó liền nhắm mắt lại.

Duyệt Nhi đợi hồi lâu vẫn không thấy chàng nói chuyện, nghĩ chàng đã ngủ liền kéo chăn đắp lên người chàng. Chợt giật mình phát hiện, ca ca thế nhưng đã có vài sợi tóc bạc trông rất chướng mắt.

Ca ca chẳng qua mới chỉ hai mươi ba tuổi thôi mà! Đang độ thanh xuân, sao có thể!

Duyệt Nhi chỉ thấy đau lòng vô cùng, vội xoay người rời đi.

Trở về tẩm điện của mình, không ngờ lại tình cờ gặp Tức Mặc Ly. Chàng chắp tay sau lưng, đang thả từng bước từng bước tiến đến.

Duyệt Nhi theo trực giác muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng Tức Mặc Ly đã cất giọng gọi nàng: "Duyệt Nhi."

Duyệt Nhi đành cúi đầu, không nói gì.

Một chiếc đèn lồng nhỏ đưa đến trước mặt nàng, Duyệt Nhi đưa tay nhận lấy, rõ ràng đây chính là chiếc đèn lồng vẽ hình con hổ nhỏ chàng đã tặng cho nàng lúc ở kinh đô Bình An năm ấy, bao nhiêu năm đã qua đi, thế nhưng trước sau không hề thay đổi.

"Đêm nay trăng tròn, Duyệt Nhi không ra ngoài đi dạo?"

Duyệt Nhi lắc đầu, ca ca bệnh nặng, nàng một chút cũng không có tâm trạng.

Bàn tay trong tay áo Tức Mặc Ly phút chốc siết chặt, lại nói: "Nàng có muốn ước một ước nguyện với hoa đăng? Nghe nói sẽ thành hiện thực."

Duyệt Nhi ngẫm nghĩ, thành kính nâng hoa đăng lên, từng câu từng chữ thật thà nói: "Hi vọng ca ca sớm ngày khôi phục, cùng về Lâu quốc."

Đôi đồng tử đen nhánh tựa bảo ngọc của Tức Mặc Ly chợt thẫm lại, giọng nói cũng trầm xuống: "Nàng chỉ có một nguyện vọng này thôi?"

Duyệt Nhi lúc lắc đầu, cười nói: "Chẳng lẽ chàng còn muốn ta nguyện ước cùng chàng bách niên giai lão, trăm năm hảo hợp? Đây khẳng định sẽ chẳng thể thành hiện thực, vậy chi bằng ước điều có thể thực hiện."

Tức Mặc Ly khẽ cúi đầu, gương mặt tựa thiên nhân tràn ngập vẻ lạc lõng, không nói gì nữa.

"Mặc Ly, nguyện ước của chàng là gì?" Duyệt Nhi bỗng dưng có chút hiếu kỳ, người như Mặc Ly, đồ vật yêu thích đều có thể dâng đến tận cửa, vậy ước nguyện của chàng là gì?

Tức Mặc Ly bình tĩnh nhìn nàng: "Nhất thống Thiên Trạch đại lục..." Đoạt được Đế vương châu, trị khỏi mắt cho nàng, mãi mãi bảo vệ nàng.

Duyệt Nhi nghe được chỉ có "nhất thống Thiên trạch đại lục", cười khổ nói: "Rốt cuộc vẫn muốn đối địch với Lâu quốc? Vậy chàng cưới ta, ta dùng giang sơn Lâu quốc làm của hồi môn, chàng nói không tốt hay sao?" Nàng thật sự là da mặt quá dày, đã thích đến độ lấy đây làm điều kiện bức hôn?

Người ta không muốn ở cùng mình, vì sao bản thân thế nhưng cứ một lòng cưỡng cầu? Cầu mà không được, trằn trọc trở trăn. Hơn ba năm qua, có lần nào không nhớ tới chàng, rồi bước vào giấc mộng?

Trái tim Tức Mặc Ly chợt buốt lạnh, suýt nữa thì không kiên trì được, quan trọng nhất vẫn là buông tha ý niệm trong đầu, lắc lắc đầu. Không được, như vậy cũng không thể.

Duyệt Nhi cười càng rạng rỡ, thả chiếc đèn lồng về lại tay Tức Mặc Ly: "Ta hiện giờ cuối cùng đã hiểu rõ vì sao chàng tặng ta hoa đăng, là muốn ta vĩnh viễn đợi chờ cùng chờ đợi? Xin lỗi, ta làm không được."

Dứt lời cũng không nhìn Tức Mặc Ly lần nào nữa, bóng người nhỏ nhắn đã vội vàng chạy về hướng tẩm điện, chạy được nửa đường, quay đầu lại, phát hiện Tức Mặc Ly vẫn đang dõi theo nàng.

Duyệt Nhi tươi cười nói với chàng: "Ta cũng chúc chàng đạt thành ước nguyện, chúc chàng ngồi trên giang sơn vạn lý." Nói rồi cũng không quay đầu lại, bối rối mất hút trong tầm mắt của Tức Mặc Ly.

Tức Mặc Ly ngây người nhìn hoa đăng trên tay một lúc lâu, thở dài.

Chúc ta ngồi trên giang sơn vạn lý, cả cuộc đời cô độc lẻ loi sao?

107. Chương 107: Cứu Muôn Dân, Khó Cứu Bệnh Tình(1)

Tháng ba hoa đào nở rộ, bệnh tình Đạp Vũ cũng càng lúc càng nặng, dường như đêm đêm đều thổ huyết, đại phu ở đế đô hầu như ai cũng được mời tới, nhưng lại chỉ nói bị phong hàn, cộng thêm tâm bệnh khó trừ, thuốc cùng kim châm cũng khó mà khỏi bệnh.

Duyệt Nhi hằng ngày hằng đêm đều ở bên giường canh giữ, chỉ trông mong bệnh tình chuyển biến tốt.

Hôm nay, khí sắc Đạp Vũ trông có vẻ khá lên nhiều, Duyệt Nhi bảo Vệ Khởi tìm một chiếc xe đẩy đến, đỡ Đạp Vũ ngồi lên, chầm chậm đẩy chàng ra cửa.

Đạp Vũ bất đắc dĩ nói: "Duyệt Nhi, ca ca vẫn có thể đi được."

Duyệt Nhi nhìn chàng ngồi trên xe đẩy quay mặt lại , sắc mặt trắng bệnh không chút khí huyết, vẫn tuấn tú đến chói mắt như thường lệ, đáng tiếc thế nhưng đã không có phong thái hào khởi như trước đây, trong lòng chua xót, gượng cười nói: "Ca ca ngồi sẽ tốt hơn, muội thích đẩy."

Đạp Vũ lắc lắc đầu, không nói gì nữa, thực ra chàng hiện giờ ngay cả nói câu hơi dài một chút cũng đã phải nghỉ một lúc lâu.

Từng là quốc gia hùng mạnh nhất trong ba nước, hoàng cung Diệp quốc đương nhiên cũng là cung vàng điện ngọc, chạm trổ điêu khắc, hoa cỏ trân quý khắp nơi đều có.

Đạp Vũ ngồi trên xe đẩy, trên gương mặt tuấn mỹ tựa ngọc quan mang chút ý cười, Duyệt Nhi thỉnh thoảng nghiêng người nhìn chàng, trông thấy ý cười nơi khóe môi chàng, trong lòng cũng rất vui vẻ. Có lẽ, ca ca qua vài ngày nữa sẽ khỏe lên cũng không chừng?

Lại đi dạo hết một khu vườn nhỏ, Đạp Vũ khẽ ngẩng đầu, cười nói: "Duyệt Nhi, khung cảnh bên trong tường thành hoàng cung quả thực xem chán rồi, chi bằng chúng ta ra ngoài một chút?"

Bởi vì bệnh tình của Đạp Vũ vốn không chịu nổi đường dài mệt nhọc, vì vậy Duyệt Nhi quyết định chỉ tạm thời lưu lại hoàng cung Diệp quốc, đợi bệnh Đạp Vũ tốt lên sẽ cùng nhau quay về. Nghe Đạp Vũ nói muốn ra ngoài một lát, Duyệt Nhi há lại không đồng ý, lập tức đáp lời: "Chúng ta bây giờ đi thôi, tìm một nơi phong cảnh đẹp đẽ, trước ngụ lại ít ngày, đợi ca ca khỏe lại, chúng ta sẽ về Lâu quốc."

Dứt lời đã đẩy xe của Đạp Vũ, hướng phía ngoài hoàng cung mà đi. Đến cửa cung thì đụng phải Tiểu Ảnh đang canh giữ.

Tiểu Ảnh kiên trì nói: "Duyệt Nhi công chúa…"

Còn chưa nói xong, Duyệt Nhi đã ngắt lời y: "Ta và ca ca ra ngoài đi dạo, không cần theo." Tiểu Ảnh lần đầu tiên thấy Duyệt Nhi dùng ngữ khí lạnh nhạt như vậy nói chuyện, nhất thời có chút sửng sốt, lập tức lui sang một bên, không nói gì nữa.

Vệ Duy theo sau hai người, đồng tình liếc nhìn Tiểu Ảnh, thật là, cố hết sức cũng không thu được kết quả tốt mà.

Đô thành Diệp Quốc đã khôi phục lại sự phồn vinh như ngày trước, hiện giờ đương lúc sáng sớm, cũng không có bao nhiêu người. Duyệt Nhi đẩy Đạp Vũ chậm rãi bước đi, Vệ Duy sớm đã đưa tới hai chiếc mạng che mặt cho Duyệt Nhi và Đạp Vũ: "Điện hạ, công chúa, vẫn nên che lại."

Duyệt Nhi cầm lấy che lên, vừa nhìn Đạp Vũ ngẩn người cầm chiếc mạng che mặt kia, liền phì một tiếng bật cười: "Ca ca, 'công tử che mặt, thướt tha hãy còn' nha!"

Đạp Vũ dở khóc dở cười: "Duyệt Nhi, đừng có dùng loạn thành ngữ." Duyệt Nhi le lưỡi, để Vệ Khởi đẩy Đạp Vũ, còn mình thì đã ba chân bốn cẳng chạy đến một gian hàng cách đấy không xa, mua hai chiếc mặt nạ về.

Bàn tay nhỏ nhắn mang mặt nạ vẽ hình mỹ nhân cho Đạp Vũ, còn mình thì tháo mạng che mặt, đeo mặt nạ hình một đại hán cường tráng. Ngúc ngoắc đầu, thừa cơ hội nâng cằm Đạp Vũ: "Tiểu mỹ nhân, cười một cái cho gia xem?"

Đạp Vũ đưa tay nắm lấy bàn tay nơi cằm, siết chặt trong tay, nhất thời không muốn buông.

Duyệt Nhi cũng không để tâm, nàng và ca ca từ nhỏ đến giờ hầu như đều ở cùng nhau, nắm tay cũng hết sức bình thường, mà thật sự, nàng cũng không có loại cảm giác đặc biệt nam nữ chi phòng, dù gì người luôn ở bên cạnh chính là ca ca, còn có Vệ Duy.

Vệ Duy ở phía sau đẩy xe lăn, theo cước bộ của Duyệt Nhi chậm chậm bước tới trước. Đạp Vũ giữ bàn tay Duyệt Nhi đi bên cạnh, bên tai là tiếng cười hết sức thoải mái của nàng, niềm vui tận đáy lòng, nhưng cũng rất bi thương.

Thời gian của chàng không còn nhiều, sau này của sau này, chàng sẽ không cách nào lại nhìn thấy gương mặt tươi cười của nàng, sẽ không cách nào nghe được giọng nói của nàng, không có đôi tay nhỏ bé này cứ thế ỷ lại vào chàng. Hơn nữa, sẽ không có, cũng sẽ không cảm nhận được nữa.

Chàng từ nhỏ đã nhìn nàng lớn lên, từ lúc tập tễnh tập đi đến khi có thể chạy nhảy vui đùa, đến lúc nhào vào lòng chàng gọi ca ca, hai mươi năm rồi! Hai mươi năm này, với Đạp Vũ, chàng liệu có cảm thấy viên mãn không? Hay vẫn thấy không cam lòng?

Mà từ nay về sau, trên thế gian này chỉ còn mình nàng trơ trọi, lại còn ai có thể giống như chàng, nhìn nàng gả cho người khác, nhìn nàng sinh con, nhìn nàng con cháu đầy nhà, nhìn nàng cùng người khác bạc đầu giai lão?

Chàng thật sự, rất không nỡ rời xa nàng, thật sự không muốn để nàng lại một mình, cô đơn lẻ loi trên thế gian này suốt một đời.

Duyệt Nhi cảm thấy tay nàng bị siết chặt hơn, vội vàng quay đầu, ngồi xổm xuống căng thẳng nói: " Ca ca, sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái?"

Đạp Vũ lắc lắc đầu, đưa tay xoa gương mặt gần trong gang tấc: "Duyệt Nhi, sau này muốn gả cho ai?"

Duyệt Nhi sững người, trong đầu hiện lên bóng người vận bạch y toát lên vẻ lạnh lùng, đôi đồng tử tựa hắc ngọc xa xăm mà cũng rất đỗi thâm tình, tiếc là, người ta không cần nàng.

Duyệt Nhi lắc lắc đầu, cười khổ nói: "Duyệt Nhi cả đời này sẽ chăm sóc ca ca, không lấy chồng."

Đạp Vũ theo bản năng siết chặt bàn tay nhỏ bé trong lòng bàn tay thêm một chút: "Duyệt Nhi, lời này là thật?"

Duyệt Nhi gật đầu, gượng cười nói: "Duyệt Nhi có gạt ca ca bao giờ, có điều, ca ca phải nhanh chóng khỏe lại mới được, ca ca bình an trăm tuổi, Duyệt Nhi sẽ săn sóc ca ca, cả đời không gả."

Trong lòng Đạp Vũ càng chua xót, nếu là trước đây chàng nghe thấy lời này, chỉ sợ sẽ lập tức ôm nàng lên lưng ngựa, đến một nơi chỉ thuộc về hai người, trải qua cuộc đời cận kề nhau, không màng điều gì khác nữa. Nhưng hiện giờ, nếu chàng đi rồi, nàng không lấy chồng, trong lòng chàng lại không đành.

Đưa tay nhéo nhéo mũi nàng: "Muội muội ngốc, có muội muội nào vĩnh viễn ở bên cạnh ca ca chứ. Như vậy người ta nhìn thấy sẽ cười cho."

Duyệt Nhi lắc lắc đầu, giọng nói mềm mại ngọt ngào hết sức khẩn trương: "Ai dám nói bậy về ca ca, muội liền giết cửu tộc hắn, mười tộc, một trăm tộc."

Đạp Vũ lắc đầu, miễn cưỡng cười nói: "Đi thôi."

Đến lúc hoàng hôn, Duyệt Nhi cuối cùng cũng tìm được một căn nhà nhỏ, Vệ Duy hết vào lại ra, thu xếp phòng ốc cho ổn thỏa, Duyệt Nhi mới đẩy Đạp Vũ tiến vào bên trong.

Đưa mắt nhìn quanh, Duyệt Nhi hài lòng cười nói: "Ca ca, chúng ta ở lại đây một thời gian. Quốc sự gì gì đó, trước cứ giao cho Vệ Khởi và Thần Thời ca ca xử lý, chúng ta việc gì cũng không màng đến, an tâm dưỡng bệnh."

Đạp Vũ gật đầu, không chút ủ rũ. Duyệt Nhi thấy thần thái chàng rất tốt, cả ngày cũng không nôn ra máu nữa thì trong lòng rất vui mừng. Vội vội vàng vàng bảo Vệ Duy ra ngoài mua chút củi gạo dầu muối về đây.

Duyệt Nhi đẩy Đạp Vũ vào trong viện ngồi nghỉ, cười nói: "Ca ca, xem muội phô triển trù nghệ nha!"

Dứt lời đã chạy đến gian bếp nhỏ cách đấy không xa hý hoáy, một lúc lâu sau, mới khóc lóc gọi Vệ Duy đứng nơi cửa đang cố gắng kìm chế không xông vào: "Vệ Duy, ta không biết nhóm lửa."

Ba canh giờ trôi qua, Vệ Duy đã nhịn không được đầu đầy hắc tuyến, vị tiểu công chúa này đâu chỉ không biết nhóm lửa, vốn dĩ ngay cả cơm cũng không biết nấu, chỉ một mực hỏi gạo tại sao vẫn không nở, vẫn còn chưa nở! Làm ơn đi! Gạo phải đặt ở trong nồi nấu lên mới nở, được chưa?

Y chẳng thể nhịn được nữa, đành bảo Duyệt Nhi ở cạnh Đạp Vũ, còn mình động tay nhanh chóng bắt đầu nấu nướng.

Duyệt Nhi tự biết đuối lý, ngoan ngoãn chuyển ghế ngồi cạnh xe đẩy của Đạp Vũ, cúi đầu nghịch nghịch ngón tay chàng.

Lúc này trời đã xâm xẩm tối, trong sân thế nhưng lại là khung cảnh an tường yên vui, Duyệt Nhi cảm thấy thời khắc này hẳn nên dùng từ viên mãn để miêu tả, bên môi Đạp Vũ thường trực nụ cười.

Đợi Vệ Duy đem thức ăn đầy đủ sắc hương vị bày lên bàn, đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi suýt nữa thì bùng cháy: "Vệ Duy, thì ra huynh có nhiều khả năng như vậy! Ta cho rằng huynh chỉ có thể đánh nhau với hạ nhiệt thôi chứ!" (ý chỉ huynh ấy lạnh lùng á)

Vệ Duy:...

Ngay cả Đạp Vũ cũng tán thưởng nhìn Vệ Duy vài lần, Vệ Duy mặt đỏ đến mang tai, bưng bát đồ ăn Duyệt Nhi đưa cho, phi thân lên một nhành cây trong viện ngồi ăn.

Duyệt Nhi cười tít mắt bày một bàn đồ ăn cho Đạp Vũ, còn mình cũng ăn đến là vui vẻ: "Ca ca, kỳ thực những ngày tháng như vậy cũng không tồi? Nếu ba năm kia chúng ta không thu hồi Lâu quốc cùng đánh Diệp quốc, hiện giờ hẳn là đang trải qua những tháng ngày nhàn hạ như một thường dân bá tính ở nơi nào đó của Thiên Trạch đại lục này rồi."

Đạp Vũ gắp thịt trong chén bỏ vào chén Duyệt Nhi: "Nếu là như vậy, chỉ sợ chúng ta sớm đã mệt chết vì vô số cuộc truy sát, làm gì có cuộc sống thanh thản thoải mái."

Duyệt Nhi bất giác nhớ tới mấy tháng lưu vong đó, hắc hắc cười một tiếng: "Cũng đúng ha. Hiện giờ cũng không tồi, chúng ta muốn thế nào thì sẽ thế ấy."

Đạp Vũ gật đầu, nhìn Duyệt Nhi đang ăn ngon lành, không hề động đũa.

Đợi đến khi Vệ Duy thu dọn xong chén đũa, sau đó vẫn như cũ trở lại trên cây cổ thụ nhìn bóng dáng hai người ngồi trước bàn chuyện trò. Cảm tình của điện hạ và công chúa thật khiến người khác ngưỡng mộ vô cùng.

Trong buổi tối như vậy, tình cảm mà Đạp Vũ điện hạ đôi lúc thể hiện ra vẫn không thể gạt được đôi mắt của Vệ Duy.

Ai cũng nói Đạp Vũ công tử cả đời phong lưu đa tình, nhưng có ai biết, trong trái tim người cũng là một đời khổ đau!

Mà trên một tàng cây cách chỗ Vệ Duy không xa, cũng có một người trầm mặc ngồi đấy, một thân bạch y vô cùng tao nhã, dung nhan như họa, chăm chăm thẫn thờ nhìn vào trong sân.

108. Chương 108: Cứu Muôn Dân, Khó Cứu Bệnh Tình(2)

Đêm, Duyệt Nhi mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn thấy trên cây cổ thụ đối diện thế nhưng không có người, trong lòng hoảng hốt, vội vàng đẩy cửa chạy ra.

Đạp Vũ đang ở bên cạnh bàn đá, trên bàn đá đặt một ngọn đèn to bằng chiếc cốc nhỏ, chàng ngồi trên xe đẩy, viết viết gì đấy, tình cờ dừng bút.

Duyệt Nhi chạy đến, Đạp Vũ liền vội vàng đem lá thư bên dưới che lại, quay đầu nói: "Sao lại dậy rồi?"

Duyệt Nhi thở phào một hơi, nói: "Ca ca, mấy ngày nay muội chung quy cảm thấy tâm thần không yên, thấy… Không nói nữa, ca ca đang viết gì vậy?"

Đạp Vũ đặt bút viết vài chữ lớn trên giấy: "Tư khanh chi tâm, nhật dũ…" Quay đầu thấy Duyệt Nhi vẫn hiếu kỳ ghé đầu nhìn, cười bảo: "Sao vậy? Muốn xem trộm ca ca viết thư tình?"

Duyệt Nhi bỗng nhiên hiểu ra, kinh hoảng nói: "Ca ca, thì ra ca còn phải viết thư tình? Muội tưởng ca chỉ phụ trách nhận thư tình thôi ấy chứ."

Đạp Vũ quay đầu lại, mực trên đầu bút giọt giọt rơi xuống, thấm ướt trang giấy Tuyên Thành, thấp giọng nói: "Thế gian này vẫn luôn tồn tại dạng yêu mà không thể, cầu mà không được, chẳng lẽ muội cho rằng, muốn gì đều có thể có được sao?"

Duyệt Nhi nhìn đường nét hoàn mỹ của Đạp Vũ dưới ngọn đèn mờ nhạt, nhất thời bị lời này gợi lên cảm tình trong đáy lòng đối với Mặc Ly, không đáp lại nữa.

Đạp Vũ quay đầu thấy nàng ngây người, nhìn nàng: "Nghĩ gì vậy?"

Duyệt Nhi lắc đầu, nhanh chóng lao đến: "Không có, đúng rồi, ca ca thích cô nương nào? Ca ca tốt như vậy, sao có thể yêu mà không thể, cầu mà không được chứ?"

Đạp Vũ lắc lắc đầu, ánh mắt chuyển trở lại trang giấy: "Cô nương huynh yêu, cả đời này cũng chẳng thể nói với nàng, cuộc đời của huynh có thể dùng thân phận này mà yêu nàng đã là mãn nguyện lắm rồi. Cho đến bây giờ, trong lòng huynh vẫn rất vui, rất viên mãn."

Duyệt Nhi nhìn chàng, bất giác cảm thấy lúc ca ca nói lời này, hết mực ưu thương.

Duyệt Nhi nhịn không được nói: "Ca ca, ca vì cô nương ấy mới mắc tâm bệnh sao?"

Đạp Vũ nhéo nhéo mũi nàng: "Muội muội ngốc, sao có thể chứ?"

Đợi đến khi Duyệt Nhi cuối cùng lại quay về phòng nghỉ ngơi, Đạp Vũ mới đặt bút viết vài chữ, gọi Vệ Duy đang ở trên cây cổ thụ, đưa lá thư đã được gấp lại gọn gàng qua cho y: "Đưa cho Ninh Thần Thời."

Vệ Duy gật đầu, vừa định xoay người rời đi thì lại nghe Đạp Vũ dặn dò: "Ngươi và Vệ Khởi, sau này khi ta không còn cũng hãy bảo vệ Duyệt Nhi, giống như khi ta còn sống mà đối đãi với nàng. Rõ chưa?"

Trong lòng Vệ Duy chua sót, thấp giọng kiên định đáp: "Điện hạ, quyết không trái lệnh."

Ngày thứ hai.

Tinh thần Đạp Vũ càng tốt, đem Duyệt Nhi đang nằm lỳ trên giường kéo dậy, đợi khi nàng rửa mặt xong xuôi liền dắt nàng đi dạo chợ phiên hết một ngày trời.

Khi Vệ Duy lỉnh kỉnh xách đủ món chiến lợi phẩm của Duyệt Nhi, theo nàng quay trở về thì cũng đã là lúc hoàng hôn.

Duyệt Nhi vội đem mấy món ăn ngon mình mua bày hết lên bàn, cười nói: "Vệ Duy, đêm nay huynh không cần ra tay rồi, xem thử mấy món đã mua này ngon không."

Còn chưa dứt lời thì đã nổi lên một trận cuồng phong, mây đen u ám đầy trời ùn ùn kéo đến, Duyệt Nhi bất mãn cùng Vệ Duy thu dọn đồ đạc về phòng: "Ba tháng nay đổ mưa to cũng đúng lúc ghê á."

Màn đêm buông xuống, bầu trời vẫn hết sức u ám, có điều mãi không đổ mưa.

Nửa đêm Duyệt Nhi bị tiếng sấm dọa tỉnh, nhưng lập tức nghe được tiếng ho khan lẫn trong tiếng sấm tiếng mưa , từng tiếng từng tiếng, chói tai vô cùng.

Duyệt Nhi hoảng hốt từ trên giường bật dậy, xốc lớp lớp màn trướng, trông thấy Đạp Vũ đang ở trên giường cầm khăn tay mà ho khan, trong lòng đau nhói liền vội vàng lao đến: "Ca ca, ca ca!"

Lại quay sang quát Vệ Duy đang đứng nơi cửa: "Đem toàn bộ đại phu tốt nhất ở đế đô cùng ngự y trong cung tóm hết về đây, toàn bộ!" Trong lòng Vệ Duy cả kinh, cũng nghe thấy tiếng ho khan của Đạp Vũ, nhanh chóng vọt vào trong màn mưa.

Đạp Vũ khó khăn đè nén cơn ho, nhìn Duyệt Nhi đem toàn bộ lớp lớp chăn mền đều đắp lên người mình, cẩn thận muốn thu lại chiếc khăn tay, nhưng đã bị Duyệt Nhi đoạt lấy.

Duyệt Nhi nhìn chiếc khăn tay gần như đã hoàn toàn nhuốm đầy máu trên đấy, nước mắt lại lăn dài: "Ca ca, ca gạt muội!"

Đạp Vũ đưa tay lấy chiếc khăn để sang một bên, kéo Duyệt Nhi ngồi lên mạn giường, gượng cười nói: "Mưa giông hơi lớn, Duyệt Nhi hẳn là sợ hãi rồi, đêm nay ca ca ân chuẩn cho muội ngủ cùng ca ca."

Duyệt Nhi lắc đầu, nước mắt tuôn càng lúc càng nhanh, trong lòng nàng có một dự cảm không lành, hết sức không lành.

Mưa gió bên ngoài dường như lại lớn hơn, Đạp Vũ cuối cùng nhịn không được, lại nôn ra một ngụm máu, Duyệt Nhi hoảng hốt dùng góc áo lau cho chàng, gần như khóc không thành tiếng: "Ca ca…Ca ca…Không được…" Không được đi!

Đạp Vũ ngồi trên giường, sau lưng kê chiếc chăn mềm mại, nhưng nguồn nhiệt nóng bỏng nơi cổ họng lại càng cuộn trào mãnh liệt, kìm không được, dòng máu nóng ấm liền từ nơi khóe miệng chảy ra.

Ngọn đèn âm u bị tiếng mưa giông chớp giật kinh động không ngừng lay động, Đạp Vũ nhìn trên gương mặt hoang mang của Duyệt Nhi giàn giụa nước mắt, trong lòng vô lực, bi thương từ tim mà ra.

Chàng đi rồi, ai sẽ kể chuyện đưa nàng vào giấc ngủ trong đêm tối?

Chàng đi rồi, ai sẽ vào ngày đông lạnh giá ủ ấm tay chân nàng, để nàng ngon giấc?

Chàng đi rồi, sau này nếu như bị người khác ức hiếp, ai sẽ trút giận cho nàng?

Chàng đi rồi, vào những đêm mưa to gió lớn, nàng hẳn là sẽ cứ như vậy mở to mắt, rúc trong chăn đợi đến khi trời sáng?

Chàng đi rồi, liệu còn có người thay chàng yêu thương nàng, cưng chìu nàng?

Đạp Vũ nhấc tay xoa xoa gương mặt đầy nước mắt của Duyệt Nhi, trong mắt nồng đậm bi thương.

Chàng thật sự phải đi rồi, lần này thật sự phải rời đi rồi.

Đời này của chàng, khi tòa lầu Giang Nam chàng vì nàng mà xây dựng kia bị thiêu hủy, khi chàng hôn mê tỉnh lại nhìn thấy chiếc bánh bao mà nàng ăn xin về, khi chàng nhìn thấy nàng cẩn cẩn thận thận giấu bàn tay nhỏ bé bị đánh đến đầy vết thương, khi chàng cực kỳ mệt mỏi quay trở lại, nhìn thấy y phục trên người nàng bị cởi ra dưới ánh mắt của mấy ngàn thủ vệ Giang Châu, thì đã bị thiêu rụi rồi.

Tích tụ trong tim, chàng không thể loại bỏ, chàng trằn trọc trở trăn, nhưng lại có thể thế nào chứ? Chẳng cách nào quay trở lại.

Tình yêu trong tim, chàng cầu mà không được, chàng canh cánh trong lòng nhớ nhung da diết, nhưng lại có thể thế nào chứ? Chung quy vẫn là muội muội.

Chàng rốt cuộc chẳng cách nào buông bỏ, vì vậy thổ huyết thành bệnh, chàng rốt cuộc chẳng cách nào buông bỏ, vì vậy đại nạn ập đến.

Nơi cổ họng lại dâng lên cảm giác ẩm ướt nóng ấm, Đạp Vũ đành khẽ cắn môi, để luồng chất lỏng tanh ngọt ấy chảy xuống, nhìn thấy ánh mắt kinh hoảng của Duyệt Nhi, chỉ hận không thể đánh ngất nàng, để nàng không trông thấy hình ảnh này.

"Ca ca, đại phu rất nhanh sẽ tới thôi, rất nhanh sẽ tới. Ca thử đợi, ca thử đợi…" Duyệt Nhi gần như sắp mất tiếng, ca ca, ca ca của nàng, ca ca nàng yêu thương nhất, sao có thể ra đi như vậy chứ?

Ca ca, huynh đợi một chút nha…

Nhưng ai nấy đều biết, cho dù là đại phu giỏi nhất trên thế gian này, cũng không có cách…

Đạp Vũ gắng sức lau nước mắt trên mặt Duyệt Nhi, chỉ cảm thấy vừa yêu thương vừa không đành lòng, mưa gió bên ngoài dường như không muốn ngừng lại, cũng giống như sinh mệnh chàng đang sắp mất đi, không muốn rời đi, vì cô nương mà đời này chàng yêu thương nhất dừng lại nửa bước, rất lâu sau, Đạp Vũ mới mở miệng, trên gương mặt tuấn tú là nụ cười yếu ớt: "Duyệt Nhi, ca ca từng nói sẽ bảo vệ muội cả đời bình yên, nhưng hiện giờ, ca ca không thể làm được, đây là tiếc nuối duy nhất ở đời này của ca ca."

Dứt lời lại nghỉ một lát, vẫn như cũ cười nói: "Ca ca từ trước đến giờ chưa từng đến Giang Nam, vì vậy Du Nhiên Điện kỳ thực một chút cũng không giống Giang Nam có phải không? Không có làn mưa bụi mông lung Giang Nam. Nhiều năm như vậy, ca ca vẫn luôn gạt muội…"

Duyệt Nhi chỉ lắc đầu, nước mắt so với mưa còn nhanh hơn, không bao lâu, đã theo ngón tay thon dài của Đạp Vũ thấm ướt cả tay áo, Đạp Vũ vô cùng hoảng hốt, đời này của chàng, không muốn thấy nhất chính là nàng khóc.

"Duyệt Nhi, còn khóc, ca ca liền đi…"

Trong lòng Duyệt Nhi kinh hãi: "Đừng, không khóc, Duyệt Nhi không khóc, sáng mai thức dậy, ca ca lại dẫn muội đi dạo chợ phiên, hôm nay ông chủ kia nói ngày mai nhất định có kiểu dáng muội cần…"

Trong lòng Đạp Vũ thở dài, "hự" lại là một ngụm máu.

Duyệt Nhi cuống quít lau sạch, lại không dám khóc: "Ca ca…Đừng đi, không được đi…Ca đi rồi, Duyệt Nhi cũng không sống nổi…"

Trái tim Đạp Vũ càng thêm nặng nề, nói: "Mặc Ly công tử tuyệt thế vô song. Y rất yêu muội, có thể vì ẩn tình khác nên không thể ở cùng muội…Nếu ngày nào đó ca ca không còn, so với ca ca y nhất định sẽ càng yêu chiều muội hơn…." Nói đến phân nửa, chàng lại càng không nói ra được. Chàng vì sao lại cam tâm? Chàng sao có thể lại không thỏa mãn?

Máu bên môi cũng không ngừng lại, tựa như dòng sông máu đẹp đẽ, chậm rãi chảy xuống, Đạp Vũ gắng sức nói: "Duyệt Nhi, hãy sống cho tốt…Đây là nguyện vọng lớn nhất của ca ca.."

Duyệt Nhi ra sức gật đầu, miệng chỉ nói: "Ca ca…Ca ca…"

Đạp Vũ xoay đầu nhìn ngọn đèn leo lét bên cạnh, mơ hồ nhìn thấy ảo ảnh hơn hai mươi năm qua chàng và Duyệt Nhi ở cùng nhau, từ nhỏ đến lớn, ấm áp lại tốt đẹp, quay đầu lại, trông thấy muội muội đã khổ sở đến chật vật ở trước mắt, không đành, chàng thật sự không đành!

Cứ như vậy nhìn mãi, nhìn mãi, thâm tình nhìn mãi, cô nương chàng yêu nhất suốt cuộc đời này.

Duyệt Nhi bị ánh mắt nóng rực mà sâu thẳm như thế kinh động, nàng lần đầu tiên trông thấy ánh mắt như vậy của ca ca, bi thương cùng lưu luyến như vậy, yêu thương nồng nàn như vậy? Yêu nồng nàn? Duyệt Nhi choáng váng, cảm thấy bản thân nhất định nhìn nhầm rồi.

Đạp Vũ muốn đề khí, đưa tay định ôm lấy Duyệt Nhi đang gần trong tấc gang, nhưng bất luận thế nào cũng không có một chút sức lực, bàn tay thon dài vô lực lau nước mắt cho Duyệt Nhi.

Ngọn đèn cạn bấc, Đạp Vũ dùng chút khí lực cuối cùng của cả cuộc đời, cười nói: "Duyệt Nhi, ca ca đi trước…"

Duyệt Nhi, ca ca đi trước…

Lời còn chưa dứt, đôi đồng tử đã khép lại, bàn tay dừng trên gương mặt Duyệt Nhi trượt xuống, "phịch" một tiếng rơi trên lớp lớp chăn bông.

Bên ngoài tiếng sấm ầm vang, ngọn đèn chập chờn trong khoảnh khắc ấy cuối cùng đã mất hút trong màn đêm sâu thẳm.

Duyệt Nhi vào thời khắc chàng nhắm mắt ấy run rẩy một lúc lâu, cuối cùng kìm nén không được nỗi bi thống trong lòng, lao đến trước khóc rống lên: "Ca ca!"

Tiếng khóc thê lương như vậy, xuyên qua lớp lớp màn mưa, xuyên qua tiếng sấm rung trời cùng tiếng mưa ào ạt, truyền đến tai Vệ Duy đang dẫn một nhóm đại phu quần áo lộn xộn đang chạy đến, đồng thời cũng truyền đến tai nam tử vận bạch y toàn thân ướt đẫm vẫn như cũ ngồi dưới tàng cây đại thụ um tùm bên ngoài viện kia.

Duyệt Nhi lao đến bên thân thể càng lúc càng lạnh của Đạp Vũ, từng tiếng từng tiếng khóc gọi ca ca, ca ca, nhưng lại không như ngày trước, có một giọng nói ấm áp đáp lại nàng: "Duyệt Nhi…"

Sẽ không còn nghe thấy nữa, ca ca của nàng, vào đêm sấm chớp mưa giông đan xen, đôi mắt dịu dàng ấy đã vĩnh viễn khép lại, sẽ chẳng thể đáp lời nàng được nữa.

Ca ca…Ca ca…

Ca sao lại nhẫn tâm bỏ lại Duyệt Nhi?

"Hu…AH!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!" Duyệt Nhi gào lên thành tiếng, vốn là giọng nói ngọt ngào mềm mại, nhưng tiếng khóc lại khàn khàn, hết lần này đến lần khác gọi ca ca đã không còn hơi thở của nàng, bi thống thê lương đến thế, như thể bỗng dưng mất đi cả thế giới, nhóm đại phu một bụng tức giận vì nửa đêm bị gọi dậy, y phục không chỉnh tề đội mưa đang chạy đến bên ngoài cũng không khỏi xúc động, cũng không biết trên mặt là nước mưa hay là nước mắt.

Tiếng khóc của Duyệt Nhi dường như át cả tiếng mưa như trút trong đêm, không hề ngừng lại. Nàng khóc đến cổ họng khản đặc, nàng khóc đến đứt đoạn ruột gan, nhưng đã không còn nữa, không còn ánh mắt dịu dàng ấy, giọng nói ấy, gấp gáp hỏi nàng: "Duyệt Nhi? Sao vậy? Nói cho ca ca với?"

Khi nàng đau lòng khổ sở nhất, cũng không còn đôi tay vững chãi ấy, dịu dàng như vậy lau nước mắt cho nàng.

Khi nàng bi thương nhất, sẽ không còn vòng ôm ấm áp ấy, lẳng lặng ôm lấy nàng.

Duyệt Nhi lại nhịn không được bi thương đau đớn dữ dội, khóc khàn cả cổ họng, gương mặt giàn giụa nước mắt chạy ra khỏi căn phòng nhỏ, lao vào cơn mưa ầm ầm quất vào da thịt đau rát, ngẩng đầu, liên tục khàn giọng gào lên với bầu trời đêm mịt mù u tối: "Trả ca ca ta lại cho ta! Trả ca ca lại cho ta!"

Trả ca ca ta lại đây….

Đến khi cổ họng đặc quánh, không thể thốt lên thành lời, Duyệt Nhi vẫn cứ mơ mơ hồ hồ chạy lung tung trong sân viện nhỏ dưới cơn mưa tầm tã, cuối cùng, ngất đi trong màn mưa.

Vệ Duy sớm đã lau sạch nước mắt, xông ra định đỡ tiểu công chúa, không ngờ có một bóng dáng so với y còn nhanh hơn một bước, đôi tay ôm lấy Duyệt Nhi, truyền nội lực sang.

Vệ Duy ngạc nhiên ngẩng đầu, nhưng chỉ thấy tay áo màu trắng biến mất trong đêm mưa.

Mặc Ly công tử? Người này sao có thể ở đây?

109. Chương 109: Cứu Muôn Dân, Khó Cứu Bệnh Tình(3)

Tức Mặc Ly nhìn Duyệt Nhi đang ngồi trước mặt chàng chăm chú ăn thịt, đôi đồng tử đen nhánh tựa hắc ngọc ngập tràn lo lắng.

Duyệt Nhi ngẩng đầu, muốn chọc chàng cười, nhưng dù thế nào cũng không cười được, đành nói: "Ngày mai ta sẽ đưa ca ca về Lâu quốc, hôm nay ăn no một chút."

Giọng nói ngọt ngào mềm mại mang chút khàn khàn, không tỷ mỷ lắng nghe sẽ nghe không được, Đạp Vũ công tử vậy mà đã ra đi hơn hai tháng rồi.

Tức Mặc Ly rót một chung trà đưa đến tay Duyệt Nhi: "Ta đi cùng nàng."

Duyệt Nhi lắc lắc đầu: "Đừng đi với ta, như vậy chỉ sợ ta sẽ càng không vui vẻ gì."

Trái tim Tức Mặc Ly nhói đau, không nói gì nữa.

Đêm đến, Duyệt Nhi ôm chiếc bình sứ tinh xảo, cẩn thận đặt trên chiếc bàn cạnh giường ngủ khắc hoa, đưa tay xoa xoa thân bình một lúc,nhẹ giọng nói: "Ca ca, ngày mai chúng ta sẽ trở về Lâu quốc…"

Dứt lời liền ho khan hai tiếng, từ sau khi Đạp Vũ ca ca ra đi, nàng ngất trong màn mưa, tỉnh lại thì đã chẳng thể ngừng ho khan, nhưng cũng không thổ huyết không ngừng như Đạp Vũ, Vệ Duy và Vệ Khởi lo lắng vô cùng, nhiều lần thỉnh danh y khắp thiên hạ, nhưng tất cả cũng chỉ nói đừng ngại, chút phong hàn mà thôi.

Vệ Duy và Vệ Khởi trong lòng càng bồn chồn, Đạp Vũ điện hạ cũng nói bản thân người bị phong hàn nhẹ, sau cùng vẫn là gắng gượng không quá ba năm, đã ra đi như vậy. Nếu như Duyệt Nhi công chúa…Bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ.

Duyệt Nhi ngẩn người ngồi bên giường, thẫn thờ nhìn chiếc binh sứ một hồi lâu, một chút cũng không buồn ngủ, đứng dậy bước ra ngoài.

Lúc này đêm đã về khuya, Vệ Khởi đã nghỉ ngơi, Vệ Duy ngồi trên tàng cây trông thấy Duyệt Nhi đi ra liền vội vã nhảy xuống bước theo, Duyệt Nhi quay đầu, vô lực nói: "Ta chỉ đi loanh quanh trong cung này thôi, không có gì đâu."

Vệ Duy đành xa xa bám theo, nhìn cơ thể vốn nhỏ nhắn kiều mỵ của Duyệt Nhi ngày một gầy gò, trong lòng càng thêm lo lắng.

Đến một khúc quanh, bỗng dưng xuất hiện một người, bạch y như tuyết, gương mặt hoàn mỹ đến độ không chút tỳ vết, dung nhan như họa, chàng khẽ nhấc tay, Vệ Duy liền hiểu ý chàng, vội vàng dừng bước, nhìn chàng lặng lẽ theo sau Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi bước đi không hề có mục đích, cuối cùng hơi mệt, tiện đà tựa người vào bên dưới một cây cổ thụ to lớn, thẫn thờ nhìn tinh tú trên trời.

Nghe người ngoài cung nói, người chết rồi sẽ hóa thành tinh tú trên trời, tiếp tục lặng lẽ dõi theo người mà họ quan tâm nhất trên mặt đất, vậy hiện giờ khẳng định phụ hoàng và ca ca – hai vì tinh tú cũng đang quan sát nàng, nghĩ tới đó, nàng nhịn không được nở nụ cười với trời đêm.

Phụ hoàng và ca ca nếu như ở trên trời nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của nàng, nhất định cảm thấy giờ phút này nàng hết mực vui vẻ.

Nhìn mệt rồi, Duyệt Nhi gật gật đầu, đương lúc xoay người chuẩn bị rời đi thì lại bất cẩn vấp phải rễ cây, mắt thấy sắp thân mật chạm đất thì bên cạnh bỗng dưng xuất hiện một đôi tay nhanh chóng ôm nàng dậy.

Duyệt Nhi thấy thoát khỏi nguy hiểm, thở dài: "Vệ Duy, thân thủ huynh càng ngày càng nhanh."

Dứt lời nhận thấy cánh tay ôm nàng vẫn không thả lỏng thì nhất thời có chút ngơ ngác. Vệ Du khi nào lại có thể có những hành vi sai trái này? Trong hơi thở xen lẫn hương sen, Duyệt Nhi vội vàng ngẩng đầu, trông thấy gương mặt tựa bạch ngọc của Tức Mặc Ly.

Trong buổi đêm như vậy, hai người cứ thế nhìn nhau không nói, duy chỉ có nước mắt lăn dài.

Duyệt Nhi mơ màng nhúc nhích đầu, nhưng dù thế nào cũng không giãy ra khỏi được vòng ôm ấy, đành thỏa hiệp nói: "Mặc Ly…"

Tức Mặc Ly đem đầu nàng áp vào ngực, để nàng không thể động đậy: "Ừm?"

Duyệt Nhi nhớ tới lời Đạp Vũ, trong mắt lại chua sót, gắng gượng kìm nén, nói: "Ca ca nói, chàng rất yêu ta."

Hô hấp Tức Mặc Ly chững lại, gật gật đầu rất khẽ, thanh âm tựa suối trong chảy qua ngọc thạch mang theo chút căng thẳng: "Nàng tin sao?"

Duyệt Nhi ở trong ngực chàng gật đầu: "Ta tin ca ca, cũng tin chàng. Nhưng mà, ta không rõ vì sao không thể ở cùng nhau, chàng có thể nói cho ta được không?"

Tức Mặc Ly suýt nữa thì sơ sẩy đem toàn bộ nói hết cho nàng, nhưng chàng chỉ lắc đầu: "Sau này nàng sẽ biết."

Duyệt Nhi không hỏi nữa, chỉ lặng lẽ để chàng ôm.

Rất lâu sau, Duyệt Nhi rầu rĩ nói: "Mặc Ly, ta thở không được." Tức Mặc Ly đành nới lỏng tay, nhìn gương mặt nhỏ nhắn kiều diễm của nàng đã hơi đỏ lên, bên môi cũng thấp thoáng ý cười.

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi vẫn luôn nhìn chàng, quả nhiên lỗ tai Tức Mặc Ly liền hơi nóng, khiến chàng cảm thấy toàn thân suýt nữa thì bốc cháy, Duyệt Nhi mới mở miệng nói: "Ngày mai, ta phải trở về Lâu quốc."

Tức Mặc Ly gật đầu.

"Chàng cam lòng để ta đi sao?"

Tức Mặc Ly lắc đầu.

"Vậy ngày mai đừng tiễn ta, ta sợ đến lúc đó ta không đành lòng xa chàng, lại muốn gả cho chàng."

Tức Mặc Ly giật mình, rất lâu sau mới gật đầu.

"Chuyện đã đồng ý thì phải làm được, làm không được là con chó nhỏ."

Tức Mặc Ly gật đầu.

"Chàng ngoại trừ gật đầu lắc đầu thì không có lời nào muốn nói với ta sao?" Duyệt Nhi ủy khuất, mặc dù biết chàng kiệm lời, nhưng kiệm lời cũng không thể ít đến mức này nha.

Tức Mặc Ly cuối cùng duỗi tay định xoa nắn tai nàng, nhưng bỗng dưng nhớ tới Duyệt Nhi ở thế gian không có tai hổ, bàn tay tựa ngọc tạc đành nhẹ nhàng dừng lại trên mái tóc đen óng của nàng, đôi đồng tử đen hun hút nhìn nàng, rất lâu mới nói: "Duyệt Nhi, đừng thay đổi đừng lãng quên."

Duyệt Nhi thất thần trong chốc lát, trong nháy mắt bỗng cảm thấy dường như đã từng nghe lời này ở đâu đó, cũng tương tự như vậy.

Nàng lắc đầu, rồi lại mờ mịt gật đầu, cẩn thận nhìn chàng lần nữa mới quay người, chậm rãi đi về hướng tẩm điện.

Tức Mặc Ly theo sau, trong tay không biết từ khi nào đã cầm một ngọn nến, ánh nến sáng rực lạ thường, mặc dù có gió nhẹ cũng thổi không tắt, rất có thể là được bao bọc bởi nội lực.

Đoạn đường này Duyệt Nhi đi hết sức vững vàng, ánh nến sau lưng chiếu rọi mỗi bước chân của nàng. Nàng chưa bao giờ cảm thấy vững tâm đến thế, những ngày tháng sau này của sau này, nàng đều có thể dựa vào hồi ức mà trải qua.

Về đến tẩm điện, Duyệt Nhi bước đi, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, quay đầu lại.

Tức Mặc Ly cầm ngọn nến, dừng bước dưới mái hiên cách đấy không xa, chàng mặc bạch y, dung nhan khuynh thế, phảng phất như thể bất kỳ lúc nào cũng có thể bay lên trời, chàng đang thâm tình nhìn nàng, thần sắc không biết nên diễn tả như thế nào.

Duyệt Nhi cắn răng, nhẹ nhàng khép lại cửa điện, cũng là ngăn cách với người bên ngoài cửa.

Bên trong điện, có một người rơi nước mắt mà đi vào giấc ngủ. Mà ngoài điện, thế nhưng có một ngọn nến, sáng mãi đến bình minh.

Sau hai tháng, Duyệt Nhi một đường bôn ba cuối cùng cũng về tới Giang Châu Lâu quốc.

Ninh Thần Thời sớm đã ra khỏi thành trăm dặm nghênh tiếp, nhưng không ngờ tiếp đón lại là công chúa đã mê man trên giường bệnh.

Giang Châu Ninh phủ.

Duyệt Nhi thường xuyên mê man, thần trí gần như không chút tỉnh táo. Tiểu Ảnh đi theo bên cạnh sớm đã như thiêu như đốt truyền tin về cho Mặc Ly điện hạ, chỉ sợ, chỉ sợ… Sau khi Đạp Vũ công tử kia đi rồi, Duyệt Nhi cô nương gần không chịu đựng nổi.

Duyệt Nhi gặp trận bạo bệnh liền tựa như núi đổ ầm ầm, mấy tháng trước chỉ nói là bị chút phong hàn, sau đó thế nhưng không hề có triệu chứng của phong hàn, chỉ hôn mê không tỉnh.

Ngay cả Vệ Duy trước giờ hỉ nộ cũng không biến sắc, thế nhưng nét mặt hiện giờ cũng ngập tràn lo lắng. Ninh Thần Thời sớm đã dán hoàng bảng thông cáo tìm danh y khắp thiên hạ cho Duyệt Nhi, nhưng vẫn không có biện pháp.

Căn bệnh này vừa đến thì liền hết tám tháng, thời gian Duyệt Nhi hôn mê càng lúc càng dài, thần trí cũng càng ngày càng mơ hồ, thường xuyên không phân rõ đâu là Vệ Duy, Vệ Khởi cũng như Ninh Thần Thời, tỉnh lại chưa được bao lâu thì lại ngất đi.

Thân thể nhanh chóng gầy xộp, chỉ một mực gọi ca ca, Mặc Ly. Vệ Khởi cả ngày ngồi bên giường Duyệt Nhi, lấy nước mắt rửa mặt.

Vệ Duy và Ninh Thần Thời cũng chẳng thoải mái gì, sao có người có thể vô duyên vô cớ liền bệnh đến mức này? Họ ngày ngày đều thỉnh đủ các loại danh y nhân sĩ, chỉ mong có thể trị dứt cho nàng.

Ai nấy đều nơm nớp lo sợ, bước bước cẩn trọng, cùng chung suy nghĩ, nói trắng ra đều là công chúa không ổn rồi, chuẩn bị hậu sự đi.

Trong lòng Tiểu Ảnh cũng sốt ruột, chủ thượng đã dùng tốc độ nhanh nhất mà phóng đến, hiện giờ thế nhưng hiện giờ hãy còn cách xa gần vạn lý.

Hôm nay là trung thu, Duyệt Nhi từ lúc sáng sớm vậy mà lại rất có tinh thần, đã có thể nửa nằm nửa ngồi trên giường, cùng Vệ Khởi nói nói cười cười.

Vệ Duy và Ninh Thần Thời cũng ở trong phòng, Tiểu Ảnh đứng bên ngoài, nhìn dáng vẻ Duyệt Nhi như vậy, trong lòng càng chua sót.

Thế gian có một từ, gọi là hồi quang phản chiếu. Trong lòng họ mặc dù không tin, cũng không thể chấp nhận, nhưng Duyệt Nhi hôn mê lâu như vậy, sao tinh thần có thể bỗng dưng trở nên tốt đến thế?

Tới giữa trưa, Duyệt Nhi hơi mệt, gượng cười nói: "Nếu ngày nào đó ta đi rồi, hãy đem giang sơn Lâu quốc quy về An quốc, ta và ca ca chôn cùng một nơi, chính là bên trong Du Nhiên Điện."

Vệ Khởi lắc lắc đầu, kiềm nén nói: "Công chúa không thể đi, công chúa trường mệnh trăm tuổi, cả đời vô ưu."

Duyệt Nhi ngẩn ngơ suy nghĩ một lát mới cười nói: "Tỷ có biết, đời này ta yêu thích nhất nơi nào không?"

Vệ Khởi cúi đầu không đáp.

Duyệt Nhi cười bảo: "Nơi ta thích nhất, là Giang Nam." Dứt lời lại dần dần rơi vào mê man.

Người trong gian phòng ai nấy đều nặng nề đứng đấy, một bước cũng không dám rời.

Đến tối, Duyệt Nhi lại tỉnh dậy, thần thái thế nhưng cũng không được như lúc trước, chỉ lẳng lặng lúc gọi ca ca, rồi lại lặng lẽ gọi Mặc Ly, muốn Vệ Khởi mở cửa sổ.

Vệ Khởi liền vội vàng mở rộng cửa sổ khắc hoa trong phòng, trở lại đắp thêm một lớp chăn cho nàng.

Duyệt Nhi nhìn mọi người đứng đầy căn phòng, sắc mặt vừa nặng nề vừa khó hiểu nhìn nàng, cười nói: "Mọi người đây là đang làm gì vậy? Ta không sao. Đêm nay là trung thu, mọi người ra ngoài đi dạo đi. Không cần trông chừng ta."

Vệ Khởi, Vệ Duy và Ninh Thần Thời đành lui ra, duy chỉ có Tiểu Ảnh vẫn đứng nơi cửa, lặng lẽ đứng đó.

Tiểu Ảnh càng lúc càng vô cùng sốt ruột, chủ thượng tốc độ nhanh như thế, vẫn chưa đến sao?

Duyệt Nhi ngẩng đầu nhìn vầng trăng ngoài cửa sổ, vừa to vừa tròn lại vừa sáng.

Khi phụ hoàng còn sống, mỗi khi đến dịp trung thu, hoàng cung Lâu quốc cũng không bày quốc yến như những quốc gia khác mà phụ hoàng chỉ gọi nàng và Đạp Vũ ca ca đến tụ họp, ngắm trăng uống rượu xướng ca. Mỗi lần nàng hát thì phụ hoàng đều cười nàng, ca khúc bi thương nhất thế gian cũng bị nàng hát đến là vui vẻ, không chút cảm tình. Ca ca thế nhưng lại chẳng nói gì, chỉ cười nói muội muội của chàng, hát đương nhiên là dễ nghe nhất.

Mỗi khi uống rượu, phụ hoàng đều sẽ nói, hai đứa con của ta tương lai nếu như thành thân, như vậy liền có thể giữ ở bên người. Lúc đó nàng liền vội vàng dùng một khối điểm tâm đút vào miệng phụ hoàng: "Phụ hoàng nói bậy, muội muội sao có thể thành thân cùng ca ca?" Ca ca khi ấy sẽ cười nàng: "Duyệt Nhi vừa ngốc vừa chẳng biết làm gì, ngoại trừ ca ca cần muội, còn thì chẳng gả được đâu." Không nghĩ tới lời của ca ca lại thành sự thật, nàng thật sự không gả ra ngoài.

Phụ hoàng một đời chỉ có duy nhất một thê tử là mẫu hậu, từ sau khi mẫu hậu mất thì không hề nạp phi. Sau loạn Quảng Hiền Vương nàng và Đạp Vũ ca ca mới biết, thì ra mẫu hậu vốn là thê tử của Quảng Hiền Vương. Cũng chả trách sau này xảy ra sự việc như vậy.

Khi ấy ánh trăng dịu dàng ấm áp, vận mệnh thế nhưng vẫn như cũ, không chút lưu tình từng bước từng bước tiến tới.

Vệ Khởi cuối cùng vẫn không an tâm, thường xuyên lấy cớ đổi nến mà vào phòng.

Duyệt Nhi nhìn ánh trăng một lúc, rất nhớ phụ hoàng, rất nhớ ca ca, cũng rất rất nhớ Mặc Ly.

Nghe nói chàng đang vội vàng đến đây, có thể, đời này sẽ không gặp được nữa rồi.

Cảm giác hơi thở của bản thân càng lúc càng yếu, trong lòng Duyệt Nhi thanh thản, ca ca muốn nàng sống thật tốt, tiếc là, nàng cuối cùng làm không được.

Nàng nhìn vầng trăng tròn đầy bên ngoài cửa sổ, càng lúc càng trở nên mông lung, dường như có thể nhìn thấy bóng dáng Mặc Ly vận bạch y đứng bên cây cầu Đào Bích nơi kinh đô Bình An, người qua kẻ lại bên cạnh đều theo bước chàng tiến vào trong tranh, ngọn đèn chớp tắt, chàng yên lặng nhìn nàng, ánh mắt xa xăm mà thâm tình.

Ánh trăng giữa bầu trời lay động, Duyệt Nhi chớp chớp mắt, mặt trăng sao có thể chuyển động? Không gặp được Mặc Ly rồi?

Lần này, mí mắt Duyệt Nhi càng lúc càng nặng trĩu.

Hoảng hốt nhớ lại, đêm biệt ly, Mặc Ly đứng bên dưới mái hiên lúc nửa đêm, nương theo ánh nến sáng rực, chiếu rọi mỗi bước chân nàng.

Mặc Ly ..Mặc Ly, dường như vĩnh viễn đứng sau lưng nàng, lặng lẽ dõi theo nàng…

Duyệt Nhi nhắm mắt lại, phụ hoàng, ca ca, chúng ta sẽ đoàn tụ trên trời.

Cánh tay nhỏ nhắn trắng nõn đặt trên chăn, ngay cả bàn tay cũng rất nhỏ, thời khắc này đã không một tiếng động thõng xuống.

Khi Vệ Khởi lại đến thay đèn trên bàn, thế nhưng không thấy Duyệt Nhi nhìn ngắm ánh trăng bên ngoài, nàng nhẹ nhàng nhắm mắt, bên môi còn thấp thoáng nét cười.

Ngọn đèn trên tay Vệ Khởi "choang" một tiếng rơi trên đất, mấy người bên ngoài vội vàng xông vào phòng. Vệ Khởi vẫn không tin, bước chân run rẩy tiến đến bên giường, đưa tay đến trên môi Duyệt Nhi, đã không còn hơi thở.

Vệ Khởi quỳ phịch xuống, thất thanh nấc lên: "Công chúa đi rồi!"

Công chúa đi rồi!

Giọng nói bi thương này cùng lúc thức tỉnh ba người đang thất thần, Vệ Duy, Ninh Thần Thời cùng với Tiểu Ảnh trong lòng đều đau nhói, đồng loạt quỳ xuống, lệ trong mắt trong khoảnh khắc trào ra.

Mà Tức Mặc Ly cách đó trăm dặm đang vội vàng chạy đến, trái tim cũng bất chợt nghẹn lại. Chàng ngẩng đầu nhìn ánh trăng tròn vành vạnh trên cao, đôi đồng tử đen nhánh ngập tràn ưu thương.

Duyệt Nhi…….

Thiên về Đại Lâu đế quốc: Đại Lâu nguyên niên (năm đầu) tháng ba, Lâu quốc thái tử điện hạ tâm bệnh khó chữa, uất khí khó giải, khi thu hồi quốc thổ Lâu quốc, sau khi phân chia lãnh thổ quốc gia lớn nhất là Diệp quốc với An quốc, chưa lên ngôi đã qua đời tại đế đô Diệp Quốc, hưởng dương hai mươi ba tuổi. Đạp Vũ công tử danh trấn thiên hạ này mang theo vô số truyền thuyết cùng những chuyện phong nhã mà tạ thế. Dựa theo những bàn luận ở Thiên trạch đại lục, sinh ra trong gia đình đế vương, từng lưu lạc bên ngoài vài tháng thì sao chứ? Trở thành vị công tử phong lưu kinh thái tuyệt diễm, dường như đứng ở đỉnh cao của Thiên trạch đại lục, nhưng lại mang tâm bệnh cả đời không giải? Theo như cách nghĩ phổ biến nhất chốn dân gian, chính là Đạp Vũ công tử yêu muội muội thành si, nhưng yêu mà không thể, cầu mà không được, đến cuối cùng trở thành tâm bệnh.

Cũng có vài người thông minh, nói năm đó Đạp Vũ công tử và Duyệt Nhi công chúa lưu vong đến Giang Châu, Duyệt Nhi công chúa vì mở cổng thành cứu huynh trưởng đã bị ép cởi y phục nghiệm thân trước mấy ngàn thủ vệ. Nghĩ thấy Đạp Vũ công tử cả đời thương muội muội như mệnh, luôn luôn đứng ở trên cao, tự tin ngập tràn, nhưng không ngờ bảo vệ không được cho muội muội mà mình yêu thương nhất, cho nên mới mắc tâm bệnh.

Phần lớn mọi người đều tin vào hai lý giải dẫn đến việc Đạp Vũ công tử qua đời, ai nấy đều vô cùng thổn thức.

Mà năm tháng sau khi Đạp Vũ công tử mất, muội muội mà chàng sủng ái nhất, cũng tương tự như vậy vang danh khắp Thiên Trạch đại lục – Duyệt Nhi công chúa, vị công chúa khiến nữ tử dưới gầm trời này đều ngưỡng mộ tôn kính, vị công chúa cả đời được vinh sủng, cũng là vị công chúa từng phải chịu nỗi nhục cởi áo nghiệm thân, vị công chúa đế quốc nổi danh vì sự đơn thần thiện lương, trên đường đưa tro cốt Đạp Vũ công tử về lại cố quốc đã mê man suốt mấy tháng ròng trên giường bệnh, cuối cùng qua đời tại Ninh phủ Giang Châu.

Trước khi Duyệt Nhi công chúa mất đã lệnh đem giang sơn quốc thổ Lâu quốc quy về để An quốc thống trị, đồng thời cũng lệnh đưa tro cốt của mình và Đạp Vũ công tử chôn cùng một nơi, chính là trong Du Nhiên Điện của hoàng cung Lâu quốc đã hoang tàn đổ nát.

An Quốc Mặc Ly công tử đích thân đến Giang Châu, canh linh cữu mấy ngày liền không chợp mắt, cuối cùng một đường bảo hộ tro cốt Duyệt Nhi công chúa và Đạp Vũ công tử đến Lâu quốc, hợp táng đồng huyệt.

Sau này, cục diện thiên hạ phân chia từ đó thay đổi, toàn bộ lãnh thổ Lâu quốc quy về An quốc, sát nhập làm một.

Tháng mười một năm đó, An quốc tam hoàng tử Mặc Ly công tử chính biến, đăng cơ làm hoàng đế, nhất thống Thiên Trạch đại lục, đổi quốc hiệu thành Đại Lâu, cũng xưng là Đại Lâu Đế quốc, phong Duyệt Nhi công chúa đã mất làm hoàng hậu, cả đời không thành thân. Tại vị ba mươi năm, tao nhã vô song, dung nhan không hề thay đổi, người đương thời cho rằng đã tu thành tiên, quá độ phi thăng. Trước khi đi đã nhường ngôi cho Ninh Thần Thời làm minh hoàng.

Khắp thiên hạ ai nấy đều sụt sùi, Mặc Ly công tử đổi Quốc hiệu thành Đại Lâu, lại phong Duyệt Nhi công chúa của Lâu quốc làm hậu, cả đời không thành thân, có thiên địa chứng giám. Vị Mặc Ly công tử được người nhân thế xưng tụng là thần tiên hạ phàm này, dung mạo vô song, phong hoa tuyệt đại, cả đời thế nhưng ngoại trừ Duyệt Nhi công chúa thì chưa từng để cô nương khác vào mắt, nhưng vì Duyệt Nhi công chúa ấy lại bạo bệnh mà qua đời, đây là điều mà mọi người gọi là 'cứu muôn dân, khó cứu bệnh tình', đồng thời cũng gọi là ngồi trên giang sơn vạn lý, cô độc lẻ loi cả cuộc đời.

Nhị vị công tử xuất trần danh chấn nhất trong sách sử Thiên Trạch đại lục, cùng với Duyệt Nhi công chúa – ba người họ đem những truyền kỳ về yêu hận tình thù của mình lưu lại ở Thiên Trạch đại lục, cuối cùng có thể coi đấy như là những truyền thuyết còn đọng lại trong mắt thế gian.

Sau này Thiên Trạch đại lục chưa từng xảy ra chiến loạn, không hề phân tranh, chính là một khung cảnh hoàn toàn khác.

110. Chương 110: Ta, Ta Đổi Màu Rồi!

Đạp Vũ tỉnh lại khi đang trôi lơ lửng trong Tây Tiêu Chi Cảnh, y nhẹ nhàng ngồi dậy.

Chuyện xưa trước kia, nháy mắt ồ ạt ùa về.

Duyệt Nhi…

Y hiện tại nên làm thế nào lừa gạt chính mình? Cho dù ký ức chốn nhân gian đã bị phong ấn, y vẫn yêu Duyệt Nhi…

Y đứng dậy giữa không trung, bên tai thế nhưng truyền đến một giọng nói: "Thế nào? Phong ấn ký ức, đi đến nhân gian, vậy mà vẫn không xuống tay được?"

Đạp Vũ phất tay lấy ra ngọc phiến, tao nhã vuốt ve: "Tây Tiêu Thần quân, trước vẫn nên làm tốt phận sự của mình đi."

Từ nơi sâu hút của Tây Tiêu chi cảnh truyền đến tiếng cười: "Lạc Thủy Thần quân kia có thể giải trừ được phong ấn của Tây Tiêu ta, ta có thể ngốc như vậy chạy đi tìm ngài ấy cho phiền phức? Càng huống chi, ta còn đánh không lại ngài ấy."

Đạp Vũ cười lạnh: "Đừng quên năm đó Hạo Thiên thần đế là vì sao phong ấn ngươi nơi này, hiện giờ châm chọc khiêu khích ta, phải chăng là hơi sớm?"

Tây Tiêu nghẹn lời, đành chuyển đề tài: "Tiểu cô nương kia có gì tốt? Nếu như ngươi ở thế gian cùng nàng kết thành phu thê một đêm, nàng ta sẽ vĩnh viễn chỉ có thể ở trong nhân gian mà luân hồi. Như vậy sẽ dễ dàng giải quyết phiền muộn của ngươi, ngươi vậy mà còn không xuống tay được?"

Đạp Vũ xoay người vung ngọc phiến, một thông đạo ra bên ngoài liền xuất hiện, đầu cũng không quay lại đáp: "Ngươi cam tâm tình nguyện ở đây bảo vệ mấy vạn năm, hẳn là hiểu rõ hơn ta."

Tây Tiêu sững người, chỉ có thể nhìn bóng dáng Đạp Vũ biến mất nơi Tây Tiêu Chi Cảnh.

Cô nàng dường như vẫn còn ngủ say, hai lỗ tai nhỏ cong cong, gương mặt trắng nõn mềm mại, đáng yêu vô cùng.

Đạp Vũ duỗi tay nhéo nhéo tai nàng, lỗ tai nhỏ nhúc nhích, không hề phản ứng khiến Đạp Vũ bật cười thành tiếng, tiểu cô nương nghịch vui như vậy, đáng tiếc lại là của Tức Mặc Ly.

Y thở dài, vứt đi suy nghĩ trong đầu, từ trong nội đỉnh triệu thảo dược đến, cây quạt trong tay hóa thành vô số kim châm lơ lửng giữa không trung, đợi mệnh lệnh của y.

Đạp Vũ đứng dậy, tập trung tinh thần, cách không trung đem từng cây châm nhẹ nhàng xếp đặt ở những vị trí khác nhau giữa không trung, đợi khi cơ thể Duyệt Nhi hoàn toàn lơ lửng phía trên kim châm, Đạp Vũ mới triệu tới một chiếc ghế, ngồi xuống, chỉ thoáng nghĩ, vô số kim châm liền phóng ra ánh sáng xanh nhàn nhạt, châm vào bên trong cơ thể Duyệt Nhi.

Đạp Vũ có chút phân tâm, lặng lẽ nhìn Duyệt Nhi, bỗng dưng nhớ tới năm ấy ở Hàn Lâm thư viện, sau khi y nghe xong quyển thoại bản "Thượng tà" mà nàng kể, y đã hỏi nàng: "Giả sử ta và con là người yêu ở chốn nhân gian, nếu ta ra đi trước con, liệu con có rời đi theo ta?"

Nhớ khi đó Duyệt Nhi ngạc nhiên mất một lúc, mới nói: "Chúng ta không phải người nhân gian, huống chi, sư phụ sao có thể chết trước con chứ, người lợi hại như vậy mà."

Đạp Vũ lắc lắc đầu, không nghĩ tới một lời nói khi đó lại thành tiên tri, y đích thực ra đi trước nàng, nhưng không biết Duyệt Nhi ở nhân gian, cảm giác như thế nào.

Từng cây kim châm vẫn lơ lửng giữa không trung phát ra ánh sáng xanh, cơ thể Duyệt Nhi cơ hồ không có gì thay đổi, chỉ mình Đạp Vũ biết, thời khắc Duyệt Nhi tỉnh lại, mắt nàng có thể đã khỏi rồi. Nếu như không thể tỉnh...Nàng sẽ vĩnh viễn ở lại nhân gian, nhập vào lục đạo luân hồi.

Đạp Vũ dù thế nào cũng không ngờ rằng, Duyệt Nhi sẽ tỉnh lại nhanh như vậy.

Ngày thứ năm, bàn tay nhỏ nhắn của Duyệt Nhi nhúc nhích. Trong lòng Đạp Vũ bỗng chốc có chút căng thẳng, ở phàm gian bên trong Tây Tiêu nội cảnh, phàm gian một ngày, nhân gian một tháng. Chẳng qua mới năm ngày mà thôi, Duyệt Nhi đã có dấu hiệu tỉnh lại, nói không căng thẳng là không thể nào, trừ phi, Duyệt Nhi đã theo bước y mà ra đi?

Thì ra tiểu ái đồ vẫn có chút để tâm đến y sao?

Linh lực trong tay Đạp Vũ không ngừng truyền qua kim châm, ánh sáng phát ra cũng ngày càng mạnh mẽ.

Đầu Duyệt Nhi thế nhưng lúc này lắc lắc, Đạp Vũ nhíu mày nhìn cẩn thận, bỗng dưng thấy trên trán Duyệt Nhi, chính là bên dưới Sát Na Phương Hoa, một ấn ký tử sắc nho nhỏ lúc ẩn lúc hiện.

Tử tẫn ấn!

Trong lòng Đạp Vũ kinh hãi, nhìn thấy sắc tím ấy càng ngày càng rõ, đầu Duyệt Nhi cũng không ngừng ngọ nguậy, lập tức dùng tay phủ lên trán Duyệt Nhi, linh lực truyền sang, áp chế ấn ký này đấu tranh muốn giải trừ.

Liệu có cần phong ấn? Phong ấn ký ức ở phàm gian của Duyệt Nhi?

Đạp Vũ hết sức rối rắm, cuối cùng, y vẫn từ từ thu tay về, nếu cảm tình như vậy chốn phàm gian khiến nàng dao động, như vậy, y muốn nàng vĩnh viễn lưu giữ.

Lúc này, hàng mi dài của Duyệt Nhi động đậy, tâm tư Đạp Vũ chợt chuyển, thế trận kim châm đang lơ lửng giữa không trung nhanh chóng kết thành cây quạt, thu hồi về tay y.

Sau đó, y không chút tiếng động, tránh đi.

Y sợ hãi đối diện với tất cả mọi thứ, rất sợ.

Duyệt Nhi mơ mơ màng màng tỉnh lại, mở mắt.

Đập vào tầm mắt nàng là một căn phòng gỗ không lớn, mang hơi hướm đơn giản cổ xưa.

Có điều, đây không phải trọng điểm.

Trọng điểm là, nàng nhìn thấy được rồi!

Hai lỗ tai nhỏ của Duyệt Nhi hưng phấn dựng lên, nàng vậy mà đã nhìn thấy được rồi? Quả nhiên mắt nàng đã được trị khỏi? Nàng từ trên giường ngồi dậy, đôi chân nhỏ nhắn nhịp nhịp bên giường.

Mặc Ly thì sao? Còn Đạp Vũ sư phụ nữa?

Qua một lúc lâu, Duyệt Nhi mới đem sự việc từng chuyện từng chuyện xâu chuỗi lại, thì ra, đó đều là những việc đã xảy ra ở phàm gian.

Sao lại có cảm giác giống như nằm một giấc mộng dài vậy?

Nàng từ trên giường nhảy xuống, nhìn xung quanh bốn phía, trong đôi mắt to tròn hết thảy đều là vui mừng, nàng vậy mà lại có thể nhìn được rồi.

Nàng từ trong gian nhà gỗ ló đầu ra, chỉ có thể nhìn thấy bên dưới cổ thụ um tùm rậm rạp, liền vội vàng rụt về, cây cao quá đi!

Duyệt Nhi buồn chán vô cùng, đến khi nàng đem đồ vật trong gian phòng gỗ tất cả đều sờ qua một lượt, lại cẩn thận nhìn mọi thứ một lần, đích thực chẳng có gì làm thì liền chống cằm ngồi ngây người.

Mặc Ly nhất định vẫn còn bên trong Tây Tiêu chi cảnh, nàng phải đi tìm chàng mới được, Mỗi lần đều là chàng đợi nàng, hiện giờ, đổi thành nàng đợi chàng.

Trong lòng Duyệt Nhi đã có chủ ý, nàng liền đưa tay tháo Huyễn Oanh lưu ly trượng trên tóc xuống, đến chỗ lần trước Sở Từ đã dẫn họ tới, linh lực trên tay dần dần tụ lại một điểm, Huyễn Oanh lưu ly trượng liền ở trong không trung vẽ ra cửa động tối đen hun hút.

Ai ya, Huyễn Oanh lưu ly trượng này đổi tên gọi là "Giải trừ kết giới ba nghìn năm một cách chuyên nghiệp" cũng không sai mà. Duyệt Nhi cười hắc hắc, bóng dáng nhỏ bé liền tiến vào trong.

Tây Tiêu chi cảnh tựa như thiên địa hỗn mang chưa phân tách, nơi nơi đều hỗn độn mù mịt, Duyệt Nhi bay rất lâu mới tìm thấy cơ thể Tức Mặc Ly đang lơ lửng giữa chừng không.

Nàng lao đến, vui mừng gọi Mặc Ly mấy lần mới nhớ ra hồn phách Tức Mặc Ly hiện giờ khẳng định vẫn còn ở phàm gian, gọi thế nào cũng không tỉnh. Duyệt Nhi cầm tay y đùa nghịch một lúc, rồi lại sờ sờ mũi y một hồi, chỉ cảm thấy nhìn thế nào cũng không đủ.

Mặc Ly, thật sự quá ưa nhìn mà.

Linh thức của Tây Tiêu cảm nhận được tiểu cô nương kia đã động tay động chân trên người Lạc Thủy Thần quân, cuối cùng nhịn không được nói: "Tiểu cô nương, cô đến đây làm gì?"

Duyệt Nhi đang đắm mình trong không khí tự tìm niềm vui, cười đáp: "Đợi Mặc Ly."

Tây Tiêu Thần quân: "…Sư phụ cô nương thì sao?"

Bàn tay nhỏ nhắn đang nhéo mũi Tức Mặc Ly của Duyệt Nhi dừng lại, có chút ngập ngừng: "Không thấy."

Tây Tiêu Thần quân: "…." Tiểu cô nương này trả lời cũng không có gì không đúng, nhưng vì sao y lại có cảm giác buồn phiền?

"Cô nương thích sư phụ mình sao?"

"Thích!" Cô hổ nhỏ nào đó lúc này đang cột tóc cho Tức Mặc Ly.

"Cô nương thích Lạc Thủy Thần quân chứ?"

"Thích!" Cô hổ nhỏ nào đấy đã thành công tết được một bím tóc lớn.

"Hai người đó cô nương thích ai nhất?"

"Mặc Ly." Hình như tết thế này hơi kỳ, cô hổ nhỏ nào đấy lại cố sức gỡ ra.

"…"

Một lúc lâu.

"Ngươi vì sao không nói chuyện nữa?" Cô hổ nhỏ nào đấy nhàm chán rồi.

"…" Tây Tiêu Thần quân biểu thị không muốn cùng vị tiểu cô nương khác biệt này và bản thân có liên hệ.

"Ngươi ở đâu vậy?"

"…."

"Đạp Vũ sư phụ từng nói, người không dám lộ diện đều là vì có quá khứ đau lòng, hoặc là dáng vẻ khiến người cùng thần đều căm phẫn."

"….Ta hiện giờ còn không thể lộ diện…"

"A, lẽ nào mặt nổi thủy đậu sao?'

"…Ta bị phong ấn."

Một lúc sau không nghe thấy tiếng trả lời, linh thức của Tây Tiêu Thần quân thử thăm dò thì phát hiện cả người nàng đã nằm bò trên mình Tức Mặc Ly ngủ ngon lành. Tây Tiêu dở khóc dở cười, có lẽ Hạo Thiên thần đế năm đó đã đúng, Tức Mặc Ly gặp phải một tiểu cô nương đơn thuần vô tri như vậy, thật sự là nghiệt duyên.

Ai ya, cũng có thể là lương duyên. Dù sao đi nữa, y hiện tại thật sự đối với tiểu cô nương này không xuống tay được.

Cứ như vậy, Duyệt Nhi mỗi ngày ở bên cạnh Tức Mặc Ly dịch trái, chuyển phải, thực sự buồn chán vô cùng, liền biến ra một bong bóng nước nhỏ, thổi tới giữa không trung, còn mình thì đuổi theo.

Ngay cả Tây Tiêu với hiểu biết hơn hai mươi vạn năm cũng không thể không thừa nhận, tiểu cô nương này trong việc tự tìm niềm vui có thiên phú được trời ưu ái.

Cũng không biết qua bao lâu, khi Duyệt Nhi đang ngồi vẽ một đóa hoa nhỏ, lúc định vẽ tiếp cổ thụ thì toàn bộ Tây Tiêu chi cảnh bỗng rầm rầm rung lên, Duyệt Nhi không phòng bị, liền lăn hết vài vòng giữa không trung.

"Người thần bí, sao vậy?"

Tây Tiêu: "...Ta nói bao nhiêu lần rồi, ta gọi là Tây Tiêu! Phong ấn sắp bị phá giải rồi."

"Mặc Ly sắp tỉnh?" Vui mừng tột đỉnh. Tây Tiêu còn chưa kịp trả lời, Duyệt Nhi đã gấp đến giậm chân, làm sao đây, làm sao đây?

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi tràn đầy căng thẳng, vây quanh Tức Mặc Ly xoay hết mấy vòng, cắn răng, kế đó liền hướng cửa thông ra thế giới bên ngoài chạy đi.

Tây Tiêu cực kỳ khó hiểu, tiểu cô nương này trông giữ lâu như thế, sao hiện giờ lại chạy mất? Y còn chưa kịp nghĩ nhiều thì Tây Tiêu chi cảnh đã rung lên dữ dội, tiếng động ầm ầm không ngừng truyền đến, thân thể Tức Mặc Ly bồng bềnh lơ lửng cũng càng lúc càng cao, Tây Tiêu vô cùng cao hứng, phong ấn, phong ấn cuối cùng cũng sắp bị phá giải rồi, thế nhưng trong lòng đồng thời cũng có chút thương cảm.

Bảo vệ nàng mấy vạn năm, hiện giờ phải đi rồi.

Tức Mặc Ly mở mắt, Tây Tiêu chi cảnh trước mắt đã không còn hỗn độn mà khôi phục lại nét sáng sủa, y đảo mắt nhìn quanh, không phát hiện bóng dáng nhỏ nhắn kia, ánh mắt liền trầm xuống.

Tây Tiêu từ xa bay đến, cười nói: "Cuối cùng có thể ra ngoài rồi. Tiểu cô nương ấy canh giữ người rất lâu, vừa mới vội vàng chạy ra ngoài. Chúng ta ra ngoài thôi, Tây Tiêu chi cảnh này cũng sắp biến mất."

Tức Mặc Ly nhướng mắt liếc y một cái, trong đôi đồng tử trong suốt lạnh lẽo thể hiện nghi vấn "ta và ngươi thân quen thế sao" khiến Tây Tiêu nghẹn lời.

Tây Tiêu ngượng ngùng cười ha ha : "Ta mặc dù trong người có lệnh, nhưng chưa từng gây ra sự việc làm tổn hại đến tiểu bảo bối ấy, đừng dùng ánh mắt như thế nhìn ta..." Áp lực của người này lớn quá à.

Tức Mặc Ly thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng hướng lối ra bên ngoài bay đi, dáng vẻ có chút gấp gáp.

Căn phòng gỗ hết sức an tĩnh, phía bên trái trên chiếc giường mây mềm nổi lên một cục nhỏ nhỏ.

Trong mắt Tức Mặc Ly hơi đọng ý cười, vừa đi đến trước giường thì vật gì đó dùng chiếc chăn hoa bọc thành một cục trên giường đã truyền ra giọng nói mềm mại ngọt ngào đặc thù của Duyệt Nhi: "Không được qua đây!'

Tức Mặc Ly dừng bước chân, bất đắc dĩ nói: "Duyệt Nhi, ra đây."

Vật trong chăn không hề nhúc nhích.

"Ở đây ta có tố tố tiên kê." Người trong ổ chăn động đậy.

"Đợi một lát ta đích thân làm gà nướng cho nàng."

Cô nàng trong ổ chăn trở mình, cuối cùng vẫn không kềm được sức hấp dẫn của thịt cũng như thiên tính của động vật ăn thịt, tiếng nói truyền đến: "Không được gạt người ta, cũng không được cười người ta, nếu không chính là tiểu hồ ly." Hồ ly là thứ mà nàng ghét nhất.

"Được." Tức Mặc Ly vừa dứt lời, người trong chăn vừa định tung chăn thì không biết sao lại cuộn lại thật chặt, lại mất công sức một phen. Im lặng, dần dần lộ ra một đôi tai nhỏ màu tím, kế đó là đầu, cuối cùng, là đôi mắt to tròn.

Thấy Tức Mặc Ly vẫn bình tĩnh nhìn mình, Duyệt Nhi bất chấp tất cả xốc chăn lên, giọng nói ngọt ngào mềm mại mang theo nghẹn ngào: "Ta, ta đổi màu rồi!"

Từ lúc tỉnh lại, nàng thế nhưng phát hiện màu tóc của mình đã chuyển thành màu tím rồi.

111. Chương 111: Chàng Là Độc Nhất Vô Nhị (1)

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi long lanh lệ, yên lặng nhìn Tức Mặc Ly, trong đó ẩn chứa đáng thương cùng ủy khuất đến độ nào, thực sự khiến người ta hận không thể đem màu tóc nàng trở lại màu đen tuyền.

Tức Mặc Ly ngồi xuống giường, bàn tay tựa ngọc tạc lướt qua mái tóc suôn dài sắc tím của nàng, quả nhiên thấy cô hổ nhỏ nào đó lập tức nhu thuận tựa một chú mèo con.

"Mặc Ly, chàng liệu có ghét bỏ ta không?"

Tức Mặc Ly xoa xoa lỗ tai hổ của nàng: "Sao có thể chứ?" Tóc nàng biến thành màu gì thì vẫn là bé ngoan của y, hiện tại điều y lo lắng nhất, chính là vị trí của Đạp Vũ trong lòng nàng.

Tức Mặc Ly ôm nàng vào ngực, nhìn nàng đã tự động dịch chuyển đến một vị trí thoải mái mà rúc vào lòng mình, đôi đồng tử tựa hắc ngọc tăng thêm một phần vững dạ: "Duyệt Nhi, Đạp Vũ thế nào rồi?"

Duyệt Nhi đùa nghịch ngón tay y: "Không biết nữa."

"Vậy, nàng còn nhớ mọi việc ở phàm gian không?" Nếu nàng nhớ, vậy y nên làm thế nào?

Duyệt Nhi ngẫm nghĩ, cười nói: "Ta nhớ, Đạp Vũ sư phụ ở phàm gian là ca ca của ta, cực kỳ yêu thương ta, sau khi người đi rồi, ta rất đau lòng, có đúng không?"

Tức Mặc Ly gật đầu, nàng đâu chỉ đau lòng, nàng mê man suốt mấy tháng trên giường bệnh, rồi cũng nối gót ra đi, để lại y suốt ba mươi năm một mình ở chốn nhân gian không có nàng: "Còn nhớ những việc khác không?"

Duyệt Nhi lúc lắc đầu: "Nhớ chàng rốt cuộc vẫn không dám cưới ta, Đạp Vũ sư phụ nói có nguyên nhân, hiện giờ chàng có thể nói cho ta rồi chứ?"

Suy nghĩ của Tức Mặc Ly vừa chuyển, Đế Vương Châu liền từ bên trong nội đỉnh bay ra, màu sắc cùng chất liệu giống một viên mộc châu, lơ lửng giữa không trung, y cúi đầu nhìn thần sắc Duyệt Nhi, nói: "Nếu như ta ở nhân gian cưới nàng, nàng sẽ vĩnh viễn bị giam trong Tây Tiêu Chi Cảnh, không trở về được. Viên châu này cần phải nhất thống nhân gian mới có được, gọi là Đế Vương Châu, sau này sẽ có tác dụng."

Duyệt Nhi cười hết sức vui vẻ đến độ đôi mắt to tròn cùng hai lỗ tai đều cong cong, "chụt" một tiếng hôn lên mặt Tức Mặc Ly: "Quả nhiên là có nguyên do."

Tức Mặc Ly ôm nàng, đạp không rời đi, Duyệt Nhi có chút hiếu kỳ: "Ta đã nhìn thấy được rồi, vì sao vẫn ôm ta?"

Tức Mặc Ly cúi đầu nhìn nàng: "Thích."

Duyệt Nhi: "…"

Tô Nhục Nhục tửu lâu, trước mặt Duyệt Nhi, một hàng người xếp hàng mà đứng.

Thấy mọi người đều nhìn nàng, Duyệt Nhi tránh đầu đi, từ chối miếng thịt Tức Mặc Ly đút đến bên môi: "Mọi người sao đều nhìn ta?"

Mọi người:…

Duyệt Nhi càng không hiểu: "Sao mọi người lại không nói gì vậy?"

Mọi người:…

Vẫn là Cửu Kiếm không nhịn được, bước lên trước cười nói: "Duyệt Nhi cô nương, cô nương nhìn được rồi, tập thể chúng tôi bày tỏ sự vui mừng." Kỳ thực sự thật là muốn xem thử Tức Mặc Ly ăn giấm chua đến

trình độ nào rồi? Bọn họ không hề quên trận giao đấu nảy lửa năm đó giữa hai vị thần quân ở Bồng Lai Tiên Sơn.

Lời đồn khắp lục giới là như vầy, Duyệt Nhi cùng với Đạp Vũ Thần quân ngấm ngầm có quan hệ với nhau, lén lút tư tình ở Bồng Lai Tiên sơn, sau đó bị Lạc Thủy Thần quân từ Thần giới xông tới bắt gian tại trận, bởi thế tình địch gặp mặt, mắt long lên sòng sọc, đánh nhau một trận dữ dội ở Bồng Lai Tiên sơn, đến độ khiến Bồng Lai Tiên Sơn đất đá bay mù trời, một cọng cỏ cũng không còn….

Khi đó còn truyền nhau Họa Ức Thạch ghi lại cảnh tư tình của Duyệt Nhi với Đạp Vũ Thần quân, tiếc là sau đó thế nhưng lại không biết tung tích, khiến đám người mê bát quái khắp lục giới nóng ruột đến độ ai nấy đều như bị nung nấu tâm can.

Chúng nữ tử lục giới đối với Duyệt Nhi cô nương này thì vừa hết sức ghen tỵ lại cũng vô cùng ngưỡng mộ, nếu chỉ một người thôi thì cũng được đi, đằng này, từ khi tên của nàng xuất hiện thì Lạc Thủy Thần quân, Đạp Vũ Thần quân, cùng với Sở Từ Ma quân ba vị này luôn luôn dây dưa cùng nàng ta, ông trời ơi, cho nàng ta chọn đại một người đi, đừng có xuất hiện nữa, để lại hai người cho bọn họ nhớ thương cũng được mà!

Theo như Cửu Kiếm suy nghĩ, hôm ấy nàng nhìn thấy bên gáy Duyệt Nhi có vô số dấu hôn, gần như đều là màu xanh tím, khẳng định là do đêm hôm ấy Đạp Vũ Thần quân lưu lại, mà chủ thượng phẫn nộ như vậy cũng rất chi bình thường, vấn đề ở chỗ là, Cửu Kiếm nhìn Tức Mặc Ly trưởng thành, cảm thấy người như y nhất định là có chút khiết phích1, vì sao nổi cơn thịnh nộ đến thế nhưng cuối cùng đối với Duyệt Nhi cô nương vẫn không có nửa điểm xa cách, nàng nghĩ không thông, rối rắm vô cùng.

1Nghiện sạch sẽ

Duyệt Nhi gật gật đầu ra vẻ đã hiểu, chu cái miệng nhỏ, Tức Mặc Ly liền đút thịt cho nàng.

Đợi đến khi Duyệt Nhi uống trà súc miệng xong, đám Cửu Kiếm càng bối rối.

Duyệt Nhi cô nương ngồi trên chân Tức Mặc Ly, đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn y, đôi đồng tử tựa hắc ngọc của Tức Mặc Ly lúc này vẫn trong suốt mà lạnh lùng như thường nhật, dịu dàng nhìn Duyệt Nhi.

Vấn đề không phải chỗ này, vấn đề là hai người vừa nhìn nhau, thì nhìn hết mấy canh giờ.

Nhiệt độ xung quanh đều vì tình ý trong mắt hai người mà tăng lên mấy độ, đám người Cửu Kiếm đứng đó, một chút cũng không dám lên tiếng quấy rầy, kỳ thực, nhìn một màn tình cảm ấm áp như vậy, bất kể là ai đi chăng nữa cũng sẽ vậy thôi a.

Cuối cùng, Duyệt Nhi nhịn không được lên tiếng: "Mặc Ly, chàng thật sự quá ưa nhìn." Không phải từ ngữ quá mức bùi tai, không phải từ ngữ miêu tả hoa lệ, thế nhưng khiến bên môi Lạc Thủy Thần quân vốn ít cười lại tăng thêm một phần vui vẻ, giọng nói như suối trong chảy qua ngọc thạch tràn đầy yêu chiều: "Nàng cũng rất đẹp. Có điều, sau này đừng nhìn nam tử khác như vậy."

Duyệt Nhi cười hắc hắc, đưa tay ngượng ngùng kéo kéo lỗ tai hổ trên tóc, gương mặt trắng nõn hơi ửng hồng, mặc dù nàng cho rằng bản thân rất uy vũ khí phách, nhưng Tức Mặc Ly nói vậy, nàng hẳn nhiên vẫn đỏ mặt một phen.

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi bước về phòng ngủ, ngồi trên giường, thấy Duyệt Nhi ngoan ngoãn rúc trong ngực mình, dáng vẻ hết thảy đều là ỷ lại tin tưởng này khiến y phải kiềm chế suy nghĩ không muốn buông tay, tâm niệm vừa chuyển, mấy quyển bí tịch Cửu Kiếm đưa cho liền từ bên trong nội đỉnh bay ra, lơ lửng giữa không trung.

Duyệt Nhi không hiểu ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy quyển sách trên cùng ghi "Xuân sắc mãn viên", bìa ngoài là bức họa cảnh một nam một nữ thân mật, màn trướng phấp phới, dây dưa ám muội nói không nên lời.

Duyệt Nhi xoay đầu nhìn Tức Mặc Ly, trong đôi mắt to tròn hết thảy đều là nghi hoặc, bàn tay Tức Mặc Ly vung lên, quyển sách nằm trên cùng đã bay đến trước mặt, dựng thẳng giữa không trung, chầm chậm mở ra, y đưa tay vân vê tai Duyệt Nhi, nhẹ giọng nói: "Duyệt Nhi, nghiêm túc mà xem."

Duyệt Nhi ngoan ngoãn gật đầu, quay mặt qua, chăm chú xem mấy bức vẽ nam nữ đang quấn quít cùng nhau, lại cẩn thận ghi nhớ mấy chữ bên cạnh. Kể từ sau lần bị Thiên Lôi bổ bảy bảy bốn mươi chín ngày

lúc trước, Duyệt Nhi hiện giờ chỉ cần nghiêm chỉnh xem qua một lần thì sẽ nhớ mãi không quên.

Theo trình tự trang sách cứ tự động lần lần mở tiếp, Duyệt Nhi cảm thấy mặt mình hơi nóng, vì sao nàng thấy không phải là đôi nam nữ đang triền miên dây dưa với nhau như trên hình mà đều đổi thành Tức Mặc Ly và nàng vậy? Kỳ lạ quá...Mặc dù là vậy, Duyệt nhi vẫn không nói ra miệng, đôi mắt to tròn theo trang sách ngẫu nhiên lật giở mà chuyển động, thật sự rất giống một tiểu oa nhi vừa biết chữ.

Bên ngoài đã xâm xẩm tối, phòng ngủ thế nhưng một chút cũng không vì sắc hoàng hôn buông xuống mà tối mờ, dưới ánh sáng của Dạ Minh Châu, chung quanh vẫn như cũ sáng rực như ban ngày, chẳng qua thêm vài phần nhu hòa.

Duyệt Nhi cảm thấy cơ thể càng lúc càng nóng, từ trong trang sách khôi phục lại tinh thần, cẩn thận đánh giá bản thân một lúc mới nói: "Mặc Ly, chàng rất nóng", khiến cơ thể nàng cũng nóng rực lên.

Đôi đồng tử tựa hắc ngọc của Tức Mặc Ly đã thẫm lại, gật đầu nói: "Không có gì, Duyệt Nhi tiếp tục xem đi."

Duyệt Nhi đành quay đầu, nghi hoặc trong lòng cũng không biết bị vứt đâu rồi, chăm chú xem từng quyển từng quyển cứ thế tự động lật giở trước mặt.

Rất lâu sau, đầu nàng lại xoay qua, đôi mắt to tròn ngập tràn mơ màng, giọng nói ngọt ngào mềm mại đều là nghi vấn: "Mặc Ly, liệu có phải ta ngồi trong lòng chàng, chàng nóng?"

Tức Mặc Ly gật đầu, nàng ở trong lòng y, đích thực rất nóng, trong lòng có chút vui mừng, Duyệt Nhi hiểu là tốt rồi, y quả thật không biết nên dạy nàng chuyện nam nữ này như thế nào, cô hổ nhỏ đơn thuần lại thiếu gân cốt như nàng khó mà dạy được ngay. Huống hồ, y cũng là từ trong đống sách này mà biết được, so với nàng cũng chẳng nhiều nhặn gì hơn.

Ngay sau đó, y mới biết bản thân vui mừng quá sớm.

Duyệt Nhi im lặng, cơ thể nhỏ bé động đậy, nói: "Vậy ta ngồi bên cạnh, như vậy chàng sẽ không nóng nữa rồi."

Tức Mặc Ly véo véo tai nàng: "Không sao."

"Nhưng mà..." Duyệt Nhi lúc lắc đầu để tai hổ của nàng thoát ra, đôi mắt to tròn tràn ngập ủy khuất, thanh âm mềm mại ngọt ngào cũng có chút trách móc: "Nhưng mà, mông ta không thoải mái, liệu có phải trên chân chàng giấu thứ gì đó, cứng cứng."

Đôi đồng tử đen nhánh của Tức Mặc Ly đều là vẻ bất đắc dĩ, ôm Duyệt Nhi ngồi xích ra ngoài một chút, nhẹ giọng nói: "Không có gì, hiện giờ thoải mái rồi chứ?"

Duyệt Nhi dịch dịch, không phát hiện có gì bất thường, gật đầu cười nói: "Thoải mái rồi." Dứt lời đã tiếp tục xem sách họa giữa không trung, xoay hai lỗ tai cùng sau ót về phía Tức Mặc Ly.

Đợi đến khi Duyệt Nhi cuối cùng đã xem hết toàn bộ "điển tịch" cũng đã là đêm khuya vắng bóng người.

Nàng ở trên chân Tức Mặc Ly dịch dịch người: "Mặc Ly, chúng ta đây là đang làm gì?"

Tức Mặc Ly đem toàn bộ sách thu hồi về nội đỉnh, bình tĩnh nhìn Duyệt Nhi: "Song tu."

112. Chương 112: Chàng Là Độc Nhất Vô Nhị (2)

Duyệt Nhi lúc lắc đầu, lờ mờ nhớ lại: "Song tu không phải là việc mà sư phụ và đồ đệ làm với nhau sao?" Trong ấn tượng của nàng, dường như Đạp Vũ sư phụ đã từng nói qua chuyện này với nàng, tiểu ái đồ, cùng sư phụ song tu được không? Duyệt Nhi lại vắt óc ngẫm nghĩ, nhưng dù thế nào đi nữa cũng không nhớ ra được gì, đêm hôm ấy, hình như nàng say rượu.

Tâm tình Tức Mặc Ly thoáng chốc trở nên u ám, nhớ lại hôm đó nhìn thấy trên làn da trắng mịn của nàng chi chít dấu hôn ám muội thì trong lòng giống như có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang gặm cắn, khí tức toàn thân liền trở nên lạnh buốt.

Duyệt Nhi rụt rụt đầu, bàn tay nhỏ nhắn kéo tay áo y, đôi mắt to tròn long lanh hai giọt lệ: "Mặc Ly, Mặc Ly, sao vậy?"

Tức Mặc Ly ghì chặt nàng, cuối cùng vẫn là không kìm được: "Duyệt Nhi, sau này đừng gần gũi với người khác."

Duyệt Nhi gật đầu: "Ta không có thân thiết với người khác."

Trong lòng Tức Mặc Ly thở dài, đành nói: "Không được để người khác chạm vào một ngón tay của nàng, nhớ rõ chưa?"

Duyệt Nhi ngoan ngoãn đồng ý, lại nói: "Đạp Vũ sư phụ, Thất Mệnh thúc thúc, Cửu Kiếm, Khổng Tước tỷ tỷ, Tiểu Mộ bọn họ cũng không được sao?"

Tức Mặc Ly gật đầu: "Ai cũng không được." Y không muốn bất kỳ người nào chạm đến bé cưng của mình.

"Vì sao?" Vì sao thử chạm thôi cũng không được, Cửu Kiếm thường xuyên dìu đỡ nàng nha, Đạp Vũ sư phụ cũng…

Tức Mặc Ly nhìn gương mặt nhỏ nhắn ngay trước mắt, mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng bất luận thế nào cũng không có cách nào mà nặng lời: "Duyệt Nhi, nàng là của ta, sau này không được để người khác đụng chạm. Những sách vừa rồi nàng xem, tất cả đều là những việc mà phu thê với nhau mới có thể làm, biết chưa? Không được để người khác làm những việc đó với nàng, chỉ một mình ta thôi, biết chưa?"

Duyệt Nhi gật gật đầu, "Ừm" một tiếng là đồng ý cả một đời.

"Còn nữa, không được uống rượu lúc ta không ở cạnh nàng, biết chưa?"

Duyệt Nhi có chút ủy khuất, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, lời Mặc Ly nói, nàng đều nghe theo răm rắp.

Tức Mặc Ly vẫn hơi không yên tâm về cô hổ ngốc này: "Lời ta nói với nàng đêm nay, toàn bộ nhớ rõ rồi chứ?" Y từ khi nào cũng trở nên lằng nhà lằng nhằng như vậy chứ? Trong lòng Tức Mặc Ly vô cùng bất đắc dĩ.

Duyệt Nhi trịnh trọng nói: "Đều nhớ hết rồi."

Dáng vẻ ngoan ngoãn nhu thuận thực sự khiến người hận không thể ôm nàng vào lòng mà mạnh mẽ yêu thương một phen, sự thực là , Lạc Thủy Thần Quân cũng đã làm như vậy.

Lúc răng môi giao nhau chính là ngọn lửa hừng hực cháy lan cả đồng cỏ, thiêu đốt hai người khiến cả hai có chút nóng rực. Đôi tay nhỏ bé của Duyệt Nhi chống trên ngực Tức Mặc Ly, nàng ngẩng đầu, vô lực đón nhận cảm giác trên môi. Trước là nhẹ nhàng tiếp xúc thăm dò, dịu dàng ve vuốt, trằn trọc luyến lưu, ôn nhu mút mát, sau đó, lực độ trên môi càng lúc càng lớn, thỉnh thoảng ngẫu nhiên còn khẽ cắn, Duyệt Nhi chỉ thấy toàn thân tê dại, cuối cùng cả người không chút sức lực mềm nhũn trong ngực Tức Mặc Ly, hai cánh tay nhỏ bé không biết từ khi nào đã vòng trên cổ y.

Bàn tay tựa ngọc tạc của Tức Mặc Ly vốn nâng đầu Duyệt Nhi cũng từ từ di chuyển xuống dưới, ở trên tấm lưng nhỏ nhắn của nàng bắt đầu chậm rãi ve vuốt, độ nóng trên tay đi đến đâu cũng đều nhanh chóng khiến Duyệt Nhi bắt đầu nóng lên, cánh tay bên hông cũng dần dần siết chặt, ôm lấy Duyệt Nhi áp sát vào mình.

Cô hổ nhỏ này là của y, thân thể, trái tim, tất cả đều là của y, ai cũng không được xâm phạm. Mà Đạp Vũ kia, hắn dựa vào cái gì, dựa vào cái gì chứ?

Y vốn vô tình vô dục, nhiều năm như vậy, thế nhưng lại bị cô hổ nhỏ này khuấy động sự yên tĩnh cùng lãnh đạm. Y cũng đố kị, y cũng không cam lòng, y cũng lưu luyến không nỡ, chỉ hận không thể vĩnh viễn giữ nàng trong lòng mình, không để nàng nói chuyện với người khác nữa, cũng không để nàng tươi cười với người khác, y đã từng nỗ lực chống lại cảm giác này.

Mà cho đến giờ, sao y vẫn không dám tự thú với chính mình, y yêu nàng?

Cũng không phải toàn bộ ái tình đều giống như Ôn Chi Hàn, liếc mắt một cái đã là vạn năm. Nếu như gượng ép mà nói, sự sủng ái của Lạc Thủy Thượng thần chẳng là của chủ nhân đối với thú cưng, vậy hết thảy mọi chuyện xảy ra sau này khiến y chẳng có cách nào xem nhẹ nữa.

Thế nhưng Duyệt Nhi, nàng liệu có đối với ta như ta đối với nàng?

Muốn đem nàng chiếm riêng cho mình, nhưng lại không đành, vì nàng không hiểu.

Muốn đem nàng vĩnh viễn giam giữ bên người, nhưng lại không được, vì sợ nàng không vui.

Tức Mặc Ly chỉ thấy cảm giác cuồn cuộn trong lòng nương theo xúc cảm mềm mại trên môi mà càng ngày càng mãnh liệt, trong bóng đêm như vậy, cơ hồ muốn đè nén mà không được.

Cánh môi bừa bãi tàn sát dần dần đi xuống, quẩn quanh vùng gáy tinh tế trắng nõn, nhẹ nhàng mút vào.

Đầu Duyệt Nhi khẽ ngẩng ra sau, muốn thoát khỏi cảm giác vừa kỳ lạ lại vừa khiến người dễ chịu này. Thắt lưng mảnh khảnh bị tay Tức Mặc Ly cố định, động cũng không được, cánh tay nhỏ nhắn đành vòng quanh gáy Tức Mặc Ly, giống như người chết đuối bắt được cọng rơm. Nàng thực sự không biết, tư thế nàng như vậy làm đường cong tuyệt mỹ khiến người máu huyết sôi trào hoàn hoàn chỉnh chỉnh hiện rõ trong mắt Tức Mặc Ly, rõ ràng là vóc người nhỏ nhắn, nhưng chỗ nên nhô thì nhô, nên lõm thì lõm, giữa những đợt hô hấp dồn dập toát lên nét phập phồng mê người.

Làn môi trên cơ thể càng lúc càng hướng xuống dưới, mang theo vô số run rẩy cùng tê dại, Duyệt Nhi đã có chút mơ mơ hồ hồ, cảm giác này, thực quen thuộc…Chỉ cảm thấy y phục trên vai không biết từ khi nào đã trượt xuống, bàn tay ấm áp khẽ vuốt ve tấm lưng trần, Duyệt Nhi lại nhịn không được, tiếng rên khe khẽ liền từ cánh môi hồng phấn vì bị tàn sát bừa bãi mà sưng đỏ tràn ra, mang theo bất lực cùng cầu xin…

Âm thanh khẽ khàng ấy lại khiến bờ môi đang tàn sát trên người tăng thêm lực đạo, lướt qua nơi nào đều lưu lại một loạt dấu ấn hồng hồng. Làn da trắng noãn mịn màng dần dần hiện lên các vết hồng nhạt. Duyệt Nhi cuối cùng chịu không được đau đớn nhoi nhói ấy, nhỏ giọng cầu xin: "Mặc Ly, đau đau…"

Tức Mặc Ly ngừng lại, ngước mắt nhìn Duyệt Nhi, chỉ thấy đôi mắt to tròn của nàng giăng đầy hơi nước mông lung, hai gò má xinh xắn đã hây hây, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận cũng sưng đỏ, hai lỗ tai hưng phấn dựng thẳng, đáng yêu hấp dẫn không thể tả.

Mặc dù y đố kỵ không cam lòng, nhưng vẫn giảm bớt lực đạo, sợ làm đau nàng, mà Duyệt Nhi từ trước đến nay biết Tức Mặc Ly yêu chiều nàng, nàng không rõ hôm nay y sao lại kỳ lạ như vậy, vẫn cắn nàng.

Im lặng một lúc lâu, nàng mới tìm lại được chút thần trí, suy tư một hồi, vẫn là giọng nói mềm mại ngọt ngào: "Mặc Ly, chàng muốn cùng ta song tu sao?"

Tức Mặc Ly để thân thể nhỏ nhắn của nàng dán sát vào mình, cảm giác tràn đầy yêu thương: " Ừm, bé ngoan nguyện ý chứ?"

Duyệt Nhi lờ mà lờ mờ gật gật đầu, nói: "Muốn song tu cùng Mặc Ly, có điều, hơi đau."

Tức Mặc Ly bật cười: "Bé ngoan, hôn không được tính là song tu."

Duyệt Nhi "à" một tiếng, vùi vùi đầu trong ngực Tức Mặc Ly, giọng nói rầu rĩ từ trong ngực truyền ra: "Nhưng mà, cảm giác rất lạ."

Tức Mặc Ly thở dài, đặt Duyệt Nhi lên chiếc giường phủ kín đệm gấm, xoa xoa gương mặt nhỏ nhắn của nàng, trong mắt đều là ôn nhu sủng ái: "Bé ngoan, ngủ đi."

Duyệt Nhi nhắm đôi mắt to tròn, lại mở ra, ngơ ngẩn nhìn Tức Mặc Ly: "Mặc Ly, chàng liệu có phải đang lo lắng chuyện gì?" Mặc dù phản ứng của nàng chậm chập, nhưng dựa vào cảm giác linh mẫn của một cô hổ nhỏ như nàng cũng đánh hơi được sự khác lạ đêm nay của Tức Mặc Ly.

Tức Mặc Ly sững người, nhẹ giọng nói: "Nàng có còn nhớ, vào đêm nàng say rượu ấy, Đạp Vũ đã đối với nàng thế nào không? Còn nhớ hai mươi năm kia ở phàm gian, Đạp Vũ đối với nàng thế nào không?"

Điều y lo lắng nhất chính là những dấu ấn khó lòng phai nhạt mà Đạp Vũ đã in lại trong tâm thức và trên cơ thể bé ngoan của y, y lo sợ cảm tình nàng đối với y không phải là độc nhất vô nhị, mà là sự ỷ lại theo bản năng, giống như đối với Đạp Vũ.

Duyệt Nhi cong cong môi, bất mãn nói: "Đêm say rượu ấy một chút cũng không nhớ được, chỉ thấy ngủ không ngon. Có điều hai mươi năm ở trần gian kia, Đạp Vũ sư phụ đối với ta rất tốt, người là sư phụ tốt nhất trên đời, cũng là ca ca tốt nhất trên đời, Mặc Ly, chàng hỏi vấn đề này làm gì?" Đạp Vũ sư phụ thế nào chứ?

Tức Mặc Ly vuốt vuốt mũi nàng, trong đôi đồng tử tựa hắc ngọc mang chút ý cười: "Vậy rất tốt."

Duyệt Nhi ngồi dậy, ôm Tức Mặc Ly bên trái hôn một cái, bên phải hôn một cái, cười nói: "Mặc Ly là độc nhất vô nhị. Người khác đối với ta tốt đến đâu cũng không bằng chàng đối với ta, trong lòng ta, ai cũng không thay thế được chàng."

Ý cười bên môi Tức Mặc Ly càng rõ nét, vỗ vỗ đầu nàng: " Trước ngủ đi." Duyệt Nhi mê mẩn nhìn ý cười khe khẽ bên môi Tức Mặc Ly, ngoan ngoãn nằm xuống, nhắm đôi mắt to tròn linh động.

Một lúc lâu sau, bỗng dưng lại mở mắt, thấy Tức Mặc Ly kinh ngạc nhìn mình thì hơi ngượng ngùng, giật giật lỗ tai: "Ta còn chưa tắm…"

Tức Mặc Ly đưa tay giúp nàng khép mắt lại: "Trước ngủ đi đã, đừng nghịch ngợm." Dứt lời liền phất tay dùng kết giới chặn lại ánh sáng từ Dạ Minh Châu, chỉ để lại một viên chiếu rọi. Duyệt Nhi cũng không lộn xộn nữa, chẳng bao lâu thì khẽ nhếch miệng, hô hấp cũng càng lúc càng đều.

Tức Mặc Ly nhẹ nhàng ôm lấy nàng, đến phía sau ngọc trì được bảo trì độ ấm bằng pháp thuật sau giường lớn, cởi y phục vân gấm trên người Duyệt Nhi, để nàng ngâm vào trong hồ, dưới hơi nước nóng ấm mịt mù là cơ thể trắng nõn mà trái tim khao khát nhất. Tức Mặc Ly đưa tay triệu một chiếc khăn gấm tới, quấn chặt Duyệt Nhi, tự tay lau người cho nàng. Chỉ khi nàng ngủ, y mới có thể không chút kiêng kỵ mà nhìn nàng như vậy.

Bé ngoan, khi nào mới có thể trưởng thành?

Đêm, dường như vừa mới bắt đầu, trong phòng ngủ lớn như vậy, tiếng nước róc rách chảy, hòa cùng tiếng thở dài khẽ khàng không thể nghe thấy, tạo thành khúc nhạc tuyệt mỹ nhất của đêm.

Ngày thứ hai, Duyệt Nhi vẫn nằm ườn trên giường được Tức Mặc Ly thay xiêm y, ôm đi rửa mặt, kế đó hướng bên ngoài Tô nhục nhục tửu lâu bay đi, đám người Cửu Kiếm cũng vội vàng nối gót phía sau.

Duyệt Nhi mơ mơ màng màng mở mắt: "Mặc Ly, chúng ta đi đâu vậy?"

Tức Mặc Ly duỗi tay để ống tay áo rộng che chắn trước mặt nàng, nhìn nàng nói: "Về nhà."

Duyệt Nhi cũng mơ mơ màng màng không hỏi nhà ở đâu, chỉ đột ngột bừng tỉnh: "Sở Từ, ta muốn cáo biệt Sở Từ."

Đồng tử Tức Mặc Ly khẽ trầm xuống, Sở Từ Ma quân kia ấy à? Duyệt Nhi thế nhưng không biết Tức Mặc Ly đang nghĩ gì, chỉ ra sức nhảy khỏi lồng ngực Tức Mặc Ly, thanh âm mềm mại ngọt ngào tràn đầy bất mãn: "Sở Từ cứu mạng ta rất nhiều lần, lần này lại nhờ y dẫn chúng ta tìm được Tây Tiêu chi cảnh, ta muốn cảm ơn hắn." Quan trọng nhất là, tiểu hầu a, nàng suýt chút nữa quên mất con khỉ nhỏ dạt dào cảm xúc muốn gặp Sở Từ một lần mà nàng dẫn ra khỏi Thủy Nguyên Cốc.

Tức Mặc Ly vươn tay lại ôm lấy nàng, thấp giọng nói: "Cùng đi." Y chưa bao giờ từ chối yêu cầu của nàng, nhưng cũng sẽ không cho phép nam tử khác và Duyệt Nhi ở riêng cùng nhau.

Tức Mặc Ly xoay người, linh thức cẩn thận dò tìm khí tức cảm ứng được bên cạnh Sở Từ, liền phi thân hướng nơi ấy mà đi.

Đám người Cửu Kiếm đưa mắt nhìn nhau không khỏi lắc lắc đầu, Người ấy à, có chút cưng chiều thái quá rồi. Có một từ gọi là gì ấy nhỉ? Thiên y bách thuận1? Nghĩ tới đó, Cửu Kiếm rùng mình, chủ thượng lạnh như băng nhà nàng, không được a!

113. Chương 113: Chàng Là Độc Nhất Vô Nhị (3)

Sở Từ đang ngồi trên cổ thụ, toàn thân hồng y đỏ rực phần phật trong gió, trên gương mặt tuyệt mỹ đều là biểu tình không kiên nhẫn, nhãn tình tà mị thế nhưng một mảnh thâm trầm khó hiểu.

Bên dưới, ngữ điệu đang tận tình khuyên bảo của các trưởng lão Ma tộc đã có phần hận sắt không thành thép: "Ma Quân à, tiểu cô nương đó hạ phàm trong Tây Tiêu chi cảnh rồi, Đạp Vũ Thần quân và Lạc Thủy Thần quân kia cũng hạ phàm theo, cơ hội tốt như vậy đấy? Ngài vậy mà lại chỉ ôm cơ thể nàng ta từ trong Tây Tiêu chi cảnh đi ra...Ngài đợi đã mấy vạn năm, sao vào thời khắc này lại do dự không dứt chứ?"

Sở Từ nhíu nhíu mày, cáu kỉnh nói: "Ông đây chính là không nhẫn tâm." Y tướng mạo xinh đẹp nhưng lời thốt ra thì lại có phần thô lỗ, tuy nhiên dù thế nào đi nữa cũng chẳng có ai cảm thấy khác lạ, dường như y trời sinh chính là nên nói năng như vậy, một chút cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp mỹ lệ của y.

Trưởng lão bị lời này nghẹn lại, suýt nữa thì hộc máu: "Ta biết ngài thích nàng ấy, nàng ấy cũng thật sự giúp đỡ chúng ta không ít chuyện, tính tình cũng dễ thương. Nhưng mà Ma Quân đại nhân, không phải tiểu nhân coi thường ngài, bên cạnh nàng có Lạc Thủy Thần quân, ngài cảm thấy cô nương được nam tử như Lạc Thủy Thần quân yêu chiều như vậy, tính cách nàng lại cực kỳ đơn thuần, liệu vẫn sẽ nảy sinh loại cảm tình mà ngài kỳ vọng sao?"

Ánh mắt Sở Từ trầm xuống, nhìn về nơi xa xăm nói: "Ông đây chưa từng hi vọng nàng cũng có thể giống như vậy mà yêu thích ta, ông đây thích nàng, vậy là đủ rồi."

Cổ họng Trưởng lão cũng thấy chua xót, chỉ đành bay lên trên cổ thụ, tiếp tục tận tình khuyên nhủ, dốc hết tâm huyết nói: "Ma Quân, tướng mạo ngài như vậy, năng lực ngài như vậy, phẩm tính như vậy...quá đủ để chúng nữ tử lục giới chạy theo rồi, thử tìm một người khác không được sao? Ai ya, mặc dù đích thực là một tiểu tử hổ đáng yêu như nàng ấy lục giới khó tìm, nhưng mà dù gì thì cũng có thể tìm một người không sai biệt lắm. Mà cơ hội này, ngài đợi đã mấy vạn năm rồi, bỏ lỡ có lẽ sẽ không có nữa đâu!"

Sở Từ vẫn như cũ đưa mắt nhìn về xa xăm, trên môi không biết tự khi nào đã ngậm một cọng cỏ, trên gương mặt tuyệt mỹ nhìn không ra bất cứ biểu cảm gì, rất có mấy phần bỡa bãi: "Tiểu Duyệt Nhi không như thế."

Trưởng lão suýt nữa thì tức đến thổ huyết, thở dài một hơi, nói: "Mẫu thân đại nhân của ngài vẫn ở phàm gian kia, hết đời này đến đời khác lẻ loi trơ trọi gánh chịu nỗi khổ luân hồi, chẳng lẽ ngài cam tâm buông bỏ tâm nguyện bản thân đã theo đuổi suốt mấy vạn năm? Năm đó phụ thần của ngài trước khi ra đi, nhất định là không ngờ có ngày hôm nay đâu. Mấy vạn năm nháy mắt đã trôi qua, ngài thế nhưng lại vì lưu luyến một tiểu cô nương mà bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Chúng ta biết bao nhiêu năm nay, trọng trách của ngài rất nặng nề, trải qua rất nhiều khổ cực..."

Trưởng lão khuyên được nửa chừng thì giọng nói đột nhiên dừng lại, Sở Từ thu hồi ánh mắt ngừng nơi xa xăm, theo tầm mắt của trưởng lão nhìn xuống, trông thấy Duyệt Nhi đang ngẩng đầu nhìn mình, cùng với Lạc Thủy Thần quân đang ôm Duyệt Nhi.

Trái tim của vị trưởng lão nháy mát bị dọa vỡ nát, mẹ ơi, nói xấu sau lưng người ta, kết quả là phải gặp báo ứng mà! Vừa rồi, vừa rồi y đã nói gì nhỉ? Vị trưởng lão run rẩy liếc mắt nhìn Lạc Thủy Thần quân đang lặng lẽ nhìn tiểu cô nương ấy, rất chi là không có tiền đồ mà nuốt nuốt nước miếng.

Ma Quân, nếu như hôm nay ta bị Lạc Thủy Thần quân một chiêu đánh chết, vậy thì năm nào cũng phải nhớ tới lòng trung thành của ta đó, ta đã vì cúc cung tận tụy với Ma quân ngài mà chết, đồng thời cũng phải nhớ đem mỹ tửu cất giấu nhiều năm trong cung toàn bộ đến trước mộ phần của ta đó nha.

Chút bi thương trong lòng trưởng lão nghịch chuyển thành sông, Duyệt Nhi thế nhưng cũng không thấy có biểu cảm gì khác lạ, nàng ở trong ngực Tức Mặc Ly ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn cười đến híp lại: "Sở Từ."

Sở Từ từ trên cành cổ thụ bay xuống, tránh cho Duyệt Nhi phải vì nói chuyện với mình mà khổ sở ngửa cổ, nhanh nhẹn đứng cách đấy không xa trước mặt Duyệt Nhi, tựa vào cổ thụ, cọng cỏ ngậm trong miệng không biết đã biến đâu mất, giọng nói dịu dàng đến độ suýt chảy ra nước: "Tiểu Duyệt Nhi, sao vậy?"

Trưởng lão ở trên cây tận lực che giấu cảm giác tồn tại của bản thân, nhưng nghe thấy ngữ khí ôn nhu hoàn toàn khác biệt này của Sở Từ vẫn nhịn không được mà thân người run rẩy, đây đúng là đãi ngộ khác biệt một trời một vực a, đãi ngộ khác biệt a.

Duyệt Nhi ngượng ngùng kéo kéo lỗ tai, hắc hắc cười một tiếng mới nói: "Hôm nay, dẫn một người…à, khỉ đến gặp ngươi." Thấy ánh mắt Sở Từ tràn đầy khó hiểu, lại vội vàng nói: "Một tiểu nữ hầu rất mỹ mạo." Dứt lời giống như sợ Sở Từ đổi ý, mở miệng vội vàng gọi: "Tiểu hầu."

Trong hư không liền mở ra một cái động nhỏ, Hư Linh hầu vương toàn thân lấp lóe kim quang uy vũ bước từng bước xuất hiện, vừa đưa mắt nhìn đã trông thấy Sở Từ đang dựa vào cổ thụ, nhất thời mặt còn đỏ hơn cả mông khỉ, xấu hổ đứng bên cạnh Tức Mặc Ly, vốn dĩ muốn kéo tay áo Duyệt Nhi nhưng lại phát hiện ánh mắt so với băng còn lạnh hơn của Lạc Thủy Thần quân đang lặng lẽ nhìn nó một hồi.

Hư Linh hầu vương liền vội vàng thức thời thu bàn tay khỉ về, dục vọng chiếm hữu của Lạc Thủy Thần quân này thực đáng sợ quá đi.

Duyệt Nhi cúi đầu nhìn dáng vẻ của Hư Linh hầu vương, càng cười vui vẻ nói: "Tiểu hầu, ngươi không phải muốn gặp Sở Từ sao? Hiện giờ gặp rồi, sao một câu cũng không dám nói vậy?"

Hư Linh hầu vương cúi đầu do dự một lát, sau đó bất chấp tất cả, xiêu xiêu vẹo vẹo tiến về phía trước một bước, cúi đầu nói: "Năm đó ở trong Thủy Nguyên Cốc, ta …Ta bị mỹ mạo cùng phong thái của nàng thu phục, bao nhiêu năm qua, ta vẫn luôn không có bất kỳ tâm tư gì với những hầu tử khác, nàng…nàng có nguyện ý gả cho ta không?"

Gương mặt Sở Từ đã có chút co rúm.

Hư Linh hầu vương thấy không được hồi đáp, trong lòng vô cùng chua xót, vội nói: "Ta biết ta là hầu tử, nhưng phàm gian có mây, giống loài khác biệt không phải là cách biệt. Nàng nhìn Duyệt Nhi cô nương và Lạc Thủy Thần quân xem, cũng là một hổ một thần, vì vậy ta cảm thấy tình yêu chân thật mà ta đối với nàng có thể vượt qua cách biệt này. Sở Từ cô nương…Ta cam đoan sẽ mang đến những tháng ngày hạnh phúc cho nàng…"

Nói đến khúc cuối, đầu của Hư Linh hầu vương đã hạ xuống thấp, bất an mà bộc bạch trái tim với mối tình đầu của nó, hoàn toàn không nhìn thấy khóe miệng co giật cùng với ánh mắt phẫn nộ suýt nữa thì phun ra lửa của Sở Từ.

Duyệt Nhi sững người trong chốc lát, kế đó liền phì một tiếng cười phá lên, lộ ra cặp răng hổ đáng yêu: "Tiểu hầu, có phải ngươi hiểu lầm rồi không?"

Hư Linh hầu vương không dám nhìn Sở Từ, chỉ đành quay đầu về phía Duyệt Nhi, nhìn Duyệt Nhi cười đến là khoái chí, nhất thời có cảm giác đại sự không ổn, nó run rẩy quay đầu, lấy hết dũng khí nhìn "Sở Từ cô nương" mà bản thân vẫn luôn tâm tâm niệm niệm.

Trong đôi đồng tử tà mị của Sở Từ lửa cháy phừng phực, nghiến răng nhả từng chữ từng chữ một: "ÔNG, ĐÂY, LÀ, NAM!"

Dường như có tiếng sét bỗng dưng giáng xuống đầu Hư Linh hầu vương, khiến nó lung lay sắp đổ, kế đó lại dội tiếp một thùng nước đá xuống đầu nó, khiến trái tim biết yêu lần đầu của nó hoàn toàn vụn vỡ.

Lần này đến lượt Duyệt Nhi khó hiểu, nàng vốn cho rằng tiểu hầu nhận lầm Sở Từ là nữ mới cười đến khoái chí như vậy. Nhưng Sở Từ và tiểu hầu giới tính vừa vặn hợp nhau như thế, vì sao tiểu hầu lại có dáng vẻ như trời sập xuống: "Tiểu hầu? Ngươi là nữ, vừa vặn xứng với Sở Từ mà?"

Trong lòng Sở Từ có chút đau khổ xẹt qua, thì ra nàng đối với y thật sự một chút cũng không có tình cảm gì ngoại trừ tình bằng hữu…

Hư Linh hầu vương bị nói trúng chỗ đau, đuôi khỉ nhẹ phất một cái, bi thương nói: "Bổn hầu vương cũng là nam. " Tình yêu đầu đời của nó…

Duyệt Nhi:…Nhìn dáng vẻ đau lòng muốn chết của tiểu hầu, trong đầu nàng cẩn thận tìm tòi từ ngữ an ủi một phen, còn chưa kịp nói ra miệng thì Hư Linh hầu vương đã giậm chân, xinh đẹp phi người bay vào bên

trong huyệt động giữa hư không để triệt để tưởng nhớ tình yêu đầu đời đơn thuần ngốc nghếch đã ra đi của nó.

Duyệt Nhi quay đầu nhìn Sở Từ, nhưng lại không nhận ra nét khổ sở trên gương mặt y, trên mặt hoàn toàn là vẻ chân thật: "Sở Từ, ta vừa mới nghe được thôi…Ta không phải cố ý…"

Sở Từ miễn cưỡng nở nụ cười, trên gương mặt tuấn mỹ nhất thời trở nên sống động: "Không sao, Duyệt Nhi chỉ nghe qua là được rồi." Y đương nhiên sẽ không làm bất kỳ điều gì tổn hại đến nàng, huống chi, y đưa mắt nhìn Tức Mặc Ly đang ôm Duyệt Nhi, cũng sẽ chẳng có cơ hội.

Duyệt Nhi thở dài một hơi mang chút phiền não, ra vẻ từng trải nói: "Xảy ra chuyện như vậy, ta cũng không muốn. Mẫu thân ngươi hiện giờ đang ở đâu?"

"Hiện tại hẳn là ở Minh phủ." Mẫu thân ở phàm gian không biết đã trải qua bao nhiêu kiếp luân hồi, mỗi một kiếp đều cô độc lẻ loi đến cuối đời, bởi vì làm trái luật cấm của Thiên đạo nên Diêm Vương Tiền Trận Tử đã nhốt hồn phách bà tại Minh phủ, xem ra không định tiếp tục để bà luân hồi như vậy mãi.

Duyệt Nhi cúi đầu, đôi tay nhỏ bé nghịch nghịch ngón tay Tức Mặc Ly đặt nơi eo nàng, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu nói: "Vậy chúng ta đi Minh phủ."

Sở Từ sửng sốt, vội vàng mở miệng can ngăn: "Duyệt Nhi, không cần…Chuyện của mẫu thân, ta tự nhiên có cách giải quyết. U Minh địa phủ đó không phải là nơi nàng nên đi."

Duyệt Nhi quay đầu nhìn Tức Mặc Ly: "Mặc Ly, chúng ta đi có được không?"

Ánh mắt Tức Mặc Ly chưa từng rời khỏi nàng, chỉ nói: "Minh phủ có quỷ, chuyên ăn những tiểu cô nương tươi trẻ đáng yêu." Quả nhiên hài lòng thấy cơ thể nhỏ nhắn của Duyệt Nhi rụt vào trong lòng mình, thấy gương mặt nàng có chút do dự, lại nói: "Bọn họ thất khiếu chảy máu, không có con ngươi…"

Duyệt Nhi lại thụt sâu vào trong lòng y, Tức Mặc Ly hài lòng xoay người chuẩn bị rời đi thì cô hổ nhỏ đã ôm chặt lấy y: "Có Mặc Ly bên cạnh, ta không sợ."

Tức Mặc Ly vừa xoay người định bay về Thần giới chợt sững lại, hai lỗ tai nhỏ của Duyệt Nhi cong cong, nhu thuận nói: "Dù gì ta cũng chưa từng thấy Minh Phủ bao giờ, chàng dẫn ta đi mở mang kiến thức, được không?"

Đám người Cửu Kiếm đứng cách đó không xa nín thở chờ đợi câu trả lời của Tức Mặc Ly. Chủ thượng, nhanh lắc đầu đi, nhanh lắc đầu đi! Vì cuộc sống hạnh phúc sắp tới của người, mau lắc đầu đi mà!

Tức Mặc Ly nhìn gương mặt tươi cười đáng yêu trong lòng, đích thực không cách nào thốt nên lời cự tuyệt, trước lúc bản thân còn chưa kịp có phản ứng, y đã nói ra một chữ: "Được."

Cửu Kiếm nhất thời rơi lệ đầy mặt, chủ thượng, mau mau dẫn Duyệt Nhi cô nương về nhà thành thân rồi ăn sạch nàng là coi như xong rồi a, còn đi Minh Phủ gì gì chi nữa? Mấy con quỷ đó có gì đẹp chứ? Lần nào cũng trúng mỹ nhân kế, chủ thượng người thật kém cỏi quá đi!

Duyệt Nhi liền hôn lên gương mặt không chút tỳ vết tựa bạch ngọc gần kề trên đầu mình, cười nói: "Sở Từ, đi thôi."

Nàng ngây thơ, không chứng tỏ nàng ngốc, nàng chỉ loáng thoáng biết mình thiếu Sở Từ nhiều lắm, nàng vẫn không rõ cảm tình, chỉ có thể nỗ lực hết sức giúp đỡ y.

Nực cười là người khắp lục giới đều khen nàng có vận khí tốt, hoa đào hết đóa này đến đóa khác nở khắp nơi, nhưng đến giờ vẫn luôn không hề chú ý đến hết thảy những gì mà nàng đã làm. Bất luận đối với ai, nàng đều thật tâm đối đãi, tình cảm minh bạch rõ ràng đến độ người khác thoạt nhìn liền hiểu, thử hỏi thế gian người có thể làm được như vậy được mấy người?

Ai bảo Sở Từ y lại phải lòng cô hổ nhỏ đáng yêu như vậy chứ?

114. Chương 114: Ta Mới Là Người Của Nàng(1)

Lại thử quan sát Duyệt Nhi đang gác đầu trên vai Tức Mặc Ly hiện đang quay nhìn họ, đôi mắt to tròn trong veo tựa hổ phách đảo tròn qua lại đánh giá, cho dù là ai đi chăng nữa cũng đều biết trong lòng nàng không rõ lại đang có ý định lung tung gì..

Sở Từ bay phía trước cách Duyệt Nhi chưa đến một cánh tay, đương nhiên cũng ở trước đám người Kha Mộ Thanh một chút, ai ya, đứng ở vị trí vừa vặn nhìn rõ mỗi một biểu tình của Duyệt Nhi, thấy dáng vẻ hiện giờ của nàng, trong lòng càng yêu thương tha thiết.

Tức Mặc Ly không quay đầu, nhưng linh thức cảm nhận được tâm trạng nhộn nhạo của Sở Từ dán trên người Duyệt Nhi sau cánh tay mình, y đưa tay đem cái đầu đang gác trên vai của Duyệt Nhi nhẹ nhàng xoay về đối diện với mình, Duyệt Nhi lại quay trở lại, lại xoay về, Duyệt Nhi lại quay lại…

Cứ xoay tới xoay lui như vậy vài lần, Duyệt Nhi bắt đầu biểu hiện sự bất mãn rõ ràng: "Mặc Ly, cổ ta muốn gãy rồi."

Tức Mặc Ly cuối cùng đành từ bỏ biện pháp để nàng quay đầu lại, đưa tay xoa nắn tai nàng, Duyệt Nhi lại không như trước đây bị trúng mỹ nam kế, một tay Tức Mặc Ly đang nâng mông Duyệt Nhi thả xuống.

Duyệt Nhi thấy Tức Mặc Ly không ép buộc nàng nữa, nụ cười càng vui vẻ, hướng về phía Kha Mộ Thanh nói: "Tiểu Mộ có chuyện gì muốn nói với ta?" Dứt lời đôi mắt to tròn đảo vòng hướng về phía Ninh Tê, Tiểu Mộ nhìn nàng lâu như vậy, biểu cảm rối rắm như thế, quả thực nàng trông thấy rất vui.

Kha Mộ Thanh đầu đầy hắc tuyến nhìn ánh mắt Duyệt Nhi, im lặng, đưa ra quyết định: "Chủ tử, trước đây ta vẫn luôn không nói với người về thân thế của ta. Kỳ thực, ta là nhi tử độc nhất của Luân Hồi Vương." Vẫn là nên khai báo rõ ràng với tiểu chủ tử ngốc nghếch này.

Quả nhiên, Duyệt Nhi trước giờ không hề quan tâm đến những điểm quan trọng, nàng nghi hoặc liếc nhìn Kha Mộ Thanh: "Luân Hồi Vương là gì? Địa phủ chẳng phải Diêm La Vương ư?" Trong thoại bản Diêm La vương rất chi quen thuộc.

Kha Mộ Thanh thầm nghĩ quả nhiên là vậy, trên mặt thế nhưng lại mang theo ý cười: "Minh gian có tam vương, Diêm La Vương chưởng quản việc thưởng phạt; Luân Hồi Vương chịu trách nhiệm về lục đạo luân hồi; A Tỳ vương chủ quản A Tỳ địa ngục phủ."

Duyệt Nhi gác đầu trên vai Tức Mặc Ly, "a" một tiếng, cũng không biết là nghe có hiểu hay không, rất lâu sau mới có phản ứng: "Tiểu Mộ, ngươi vậy mà…là quỷ?!" Quỷ không phải tất cả đều mặt mũi hung tợn, giống như Mặc Ly đã nói, không có con ngươi, miệng to như chậu máu sao? Nàng vậy mà lại thu nhận một con quỷ làm thủ hạ! Sợ chết hổ mất thôi!

Kha Mộ Thanh nhìn bộ dạng như trời sập ấy của tiểu chủ tử , đôi mắt vốn to mở lớn, ngay cả miệng cũng hơi hơi bạnh ra, cho thấy hiện giờ nàng rất ngạc nhiên: "Phụ vương muốn ta kế thừa chức trách của người, ta không đồng ý nên trốn đến Tiên giới , vừa đúng lúc gặp Đông Hải Thái tử…Quỷ có phân chia hư quỷ thực quỷ. Hư quỷ là những linh hồn oán hận, trong lòng có chấp niệm không giải trừ được, chẳng thể nhập vào lục đạo luân hồi, không có thực thể, chỉ có linh hồn hư không. Thực quỷ là người của Quỷ tộc, cũng là người thống trị U Minh địa phủ, giống như người phàm chốn nhân gian, tiên nhân nơi tiên giới."

Duyệt Nhi lặng lẽ nhìn Kha Mộ Thanh, nhìn đến độ hàn ý trên người Tức Mặc Ly suýt nữa thì đông cứng Kha Mộ Thanh, mới chân thành nói: "Tiểu Mộ, ngươi nhất định là quỷ đẹp trai nhất ở Minh gian."

Mọi người:…Bóng lưng Lạc Thủy Thần Quân trông rất đỗi hờn tủi, bọn họ nhìn nhầm chăng?

Từ Ma vực đến Minh gian bất quá thời gian chỉ mất ba ngày, khi ngang qua Ô Điệp Châu, túy khất cái lại bất chấp nguy hiểm tính mạng, vì sự nghiệp bát quái mà cống hiến, lao đến giữa không trung chắn đường, Tức Mặc Ly còn chưa động, Sở Từ đã một cước đá y văng xa mấy dặm. Nhờ thế, tin tức Lạc Thủy Thần Quân và Sở Từ Ma quân quang lâm Minh gian rất lâu sau mới truyền tới Minh gian, khiến cho chúng nữ tử Minh giới người nào người nấy chưa kịp giảm cân làm dáng thì hai đại nhân vật trong truyền thuyết đã tiến vào Minh gian.

Dọc đường nữ quỷ xếp thành hai hàng vây xem, đôi mắt xanh biếc phóng ra tia nhìn mãnh liệt, Duyệt Nhi từ khe hở nơi tay áo len lén nhìn ra, mới phát hiện xung quanh đều là nữ quỷ, hơn nữa đều là phong thái đoan chính, ngũ quan đầy đủ. Họ trước nhìn Tức Mặc Ly, thấy vẻ mặt vô cảm của Tức Mặc Ly thì cảm thấy có chút lạnh lùng, lại dời ánh nhìn sang Sở Từ, ai ya, mỹ nam tử nổi danh ngũ giới, mặc dù không sánh bằng Lạc Thủy Thần quân khí chất tôn quý xa xăm hấp dẫn nhiều người, nhưng ngược lại càng có hi vọng.

Nữ quỷ Giáp dũng cảm bước đến trước mặt Sở Từ thổ lộ tâm tình: "Sở Từ Ma quân…"

Sở Từ trên dưới đánh giá một phen: "Xấu muốn chết, ông đây trước giờ không đánh nữ nhân, ngươi là ngoại lệ…" Một cước đá văng xa mấy dặm.

Nữ quỷ Ất thầm nghĩ tướng mạo bản thân cũng được coi là thanh tú, chậm rãi bước lên trước, làm động tác lan hoa chỉ: "Sở Từ Ma quân, nhân gia…"

Động tác lan hoa chỉ

Sở Từ lại trực tiếp dùng chân.

Nữ quỷ Bính được xưng là một trong thập đại mỹ quỷ, người chưa tới, ngực đã đến trước, thẳng lưng uốn eo như sóng tràn bờ: "Sở Từ Ma quân, để luân gia hầu hạ ngài…"

Sở Từ quét mắt, nói: "Ngực không lớn bằng Duyệt Nhi." Lại là một cước xa mấy dặm, vừa đạp xong thì thân thủ nhanh nhẹn tránh thoát luồng bạch quang đoạt mạng Tức Mặc Ly âm thầm phóng ra, làm ơn đi, y chỉ là ăn ngay nói thật thôi mà…

Sở Từ đưa mắt nhìn Duyệt Nhi, thấy nàng còn tủm tỉm cười xem kịch vui, quả nhiên…Tiểu gia hỏa này không biết người khác đang nói về nàng…

Đến người thứ ba mươi, Sở Từ cuối cùng bùng nổ dưới ánh mắt của quần chúng nhìn đến nồng nàn: "Không đẹp như ông đây đều cút!"

>Trong nháy mắt, chúng nữ tử đang rục rịch muốn xông lên đều đứng im tại chỗ, trong lòng đau khổ thở dài một tiếng, Lạc Thủy Thần Quân kia xa vời không thể với tới, mà Sở Từ Ma quân trên cơ bản ngũ giới cũng không có người có điều kiện phù hợp, người ở không xa phía sau kia hình như là tiểu chủ tử của Luân Hồi Phủ, có một mối tình đoạn tụ gây xôn xao huyên náo cùng Đông Hải thái tử, còn có một nam tử chỉ có một tay, rõ ràng là đi cùng với cô nương dũng mãnh ăn bận lòe loẹt đủ màu bên cạnh.

Ây da, kỳ thực nhìn thử cũng không tệ.

Đang thầm than thì từ xa xa bỗng truyền đến âm thanh như chuông lớn vang vọng: "Chẳng phải nói Lạc Thủy thần quân và Sở Từ Ma quân quá bộ đến à? Sao lại có nhiều tiểu mỹ nhân ở đây thế này? Đến đây, hôn một cái nào…"

Chúng nữ quỷ vốn còn đang vây xem mãi không chịu đi vừa nghe thấy giọng nói này thì chớp mắt toàn bộ tản đi hết, chỉ một vài người lớn gan còn dám đứng nhìn từ xa xa.

Người tới chính là Diêm La Vương, nhận được tin nói Lạc Thủy Thần quân và Sở Từ Ma quân cùng nhau đến Minh gian liền vội vàng chạy tới nghênh đón, cũng là để vượt lên trước Luân Hồi Vương và A Tỵ vương, tạo mối quan hệ tốt đẹp bao giờ cũng là việc đúng đắn. Diêm La Vương ở Minh gian đương nhiên rất nổi tiếng, ừ thì, tiếng xấu rành rành, người này vô cùng háo sắc, rõ ràng là dáng vẻ xấu vô cùng thế nhưng lại tự xưng là mỹ nam tử ngũ giới khó tìm, khi nam ức hiếp nữ, việc xấu có chặt hết tre chép thành sách cũng không ghi hết tội. 1

1: nguyên văn: khánh trúc nan thư . Khánh ở đây là trong chữ khánh kiệt.

Tức Mặc Ly dừng bước. Duyệt Nhi hiện đang ôm cổ y nên y không nhìn thấy mặt nàng, đành rũ mắt xuống nhìn, không biết là đang nghĩ gì.

Chúng nữ quỷ vừa tản đi, Diêm La Vương liền trông thấy một đoàn người hết sức rõ ràng, vội vàng tiến tới nghênh đón, hành lễ với Tức Mặc Ly, cười nói: "Lạc Thủy Thần quân đại giá, không từ xa tiếp đón." Lại cười vái Sở Từ: "Sở Từ Ma quân, ngưỡng mộ đã lâu."

Diêm La Vương trong lòng sụt sùi một phen, hai vị này tướng mạo đẹp như vậy, mặc dù so với bản thân còn kém một chút. Ánh mắt sắc bén lại nhìn thấy Kha Mộ Thanh ở phía sau, cười lạnh một tiếng, nhà Luân Hồi Vương này, vậy mà lại có thể bám víu cành cao, tay chân nhanh thật.

Duyệt Nhi sớm đã hạ bàn tay đang che mắt, vì mấy nữ quỷ đó cũng không quá đáng sợ, cho nên nàng theo bản năng quay lại nhìn, đối diện với đôi mắt đáng sợ đang âm thầm đánh giá nàng thì lập tực bị dọa đến nhảy dựng, "A" một tiếng ngay tức khắc lại rụt sâu vào ngực Tức Mặc Ly thêm vài phần, giọng nói mềm mại ngọt ngào tràn ngập kinh hãi: "Xấu quá đi!"

Một câu đơn giản ngắn gọn, nói ra tâm tư của những người đang có mặt.

Diêm La Vương không vui, dù gì y cũng tự ảo tưởng bản thân là mỹ nam tử có tiếng, vậy mà lại bị tiểu cô nương này bảo xấu hoắc, làm có thể sao nuốt trôi được cục tức này, lập tức nói: "Lạc Thủy Thần quân và Sở Từ Ma quân đều chưa nói gì, tiểu cô nương cô cũng dám nói ta xấu?"

Duyệt Nhi từ trong khe hở nơi tay áo lại cẩn thận nhìn Diêm La Vương: "Ta vì sao lại không dám nói?" Ăn ngay nói thật thôi mà.

Diêm La Vương vừa định phát tác, tiếc rằng Tức Mặc Ly từ đầu đến cuối vẫn không nói lời nào chỉ nhìn Duyệt Nhi trong lòng, thản nhiên quét mắt nhìn y, nói: "Duyệt Nhi nói thế nào thì chính là thế ấy."

Ý tứ là Duyệt Nhi đã nói ngươi xấu, vậy ngươi chính là xấu.

Diêm La Vương tắc một ngụm khí nơi cổ họng, tiến thoái lưỡng nan xác thực khó chịu. Y- người có nhân phẩm mà người quỷ đều công phẫn thế này lại có thể làm một trong tam vương của Minh gian, đương nhiên đích thực có chút bản lãnh, tỷ như "tùy mặt gửi lời." Y khó mà tưởng tượng Lạc Thủy Thần Quân lại cưng chiều một tiểu cô nương như thế, nhưng cũng nghe qua không ít lời đồn, hiện giờ thấy Tức Mặc Ly nói vậy thì đã tin tưởng vài phần, nếu muốn lấy lòng Lạc Thủy Thần quân, có lẽ trước hết phải nịnh nọt vị tiểu cô nương này.

Vừa nghĩ vậy, trên mặt y liền thay bằng ý cười: "Chúng ta không nói đến chuyện xấu đẹp nữa, đi đường mỏi mệt, xin theo tiểu vương đến Diêm La điện nghỉ ngơi, được chứ?"

Duyệt Nhi buông bàn tay đang che mắt, hăng hái bừng bừng nói: "Các người ở đây có Tô nhục nhục tửu lâu không?"

Diêm La vương có hỏi tất đáp lắc đầu: "Chưa có. Buôn bán ở Minh giới từ lâu rồi không có người khác ở ngũ giới đến phát triển, có thể nguyên nhân là vì thuộc tính vốn khép kín của Minh giới."

Duyệt Nhi gật gật đầu, nảy ra sáng kiến, nở nụ cười đáng yêu nói: "Hiện giờ để chúng ta thử phát triển buôn bán ở Minh gian của các người đi, không biết chừng sau này còn phồn vinh hơn so với tiên giới."

Mọi người đứng phía sau hơi ngẩn ra, không ngờ Duyệt Nhi cô nương suy nghĩ lại thông suốt đến vậy. Bồng Lai và Doanh Châu ở Tiên giới cơ hồ lũng đoạn toàn bộ thương nghiệp Tiên giới, Thất Mệnh sớm đọa ma, vì vậy dựa vào thực lực phát triển cực mạnh ở Tiên giới, mượn căn cơ của Bồng Lai và Doanh Châu, sớm đã ở Ma vực phát triển thế lực, mà Yêu giới, khoảng thời gian trước đó Duyệt Nhi đã để Thất Mệnh và Kha Mộ Thanh đi chuẩn bị, nhân gian? Hiện giờ toàn bộ đều là thiên hạ của đại tửu lâu, Tức Mặc Ly trước lúc rời đi đã cho Đế vương nhân gian lập một giao ước, có thể nói nhân gian đều là thuộc hạ của Duyệt Nhi, như vậy hiện giờ ngoại trừ Thần giới, chỉ còn Minh gian là không có quan hệ.

Duyệt Nhi đối với chuyện này suy nghĩ hết sức đơn giản, để lục giới nơi nơi đều mở Tô nhục nhục tửu lâu, sau này bất luận là đi đâu chơi đều có thể ăn được món mình muốn ăn, đồng thời không cần trả tiền, nhưng không hề biết rằng nàng đang cách mục tiêu mà nàng đã từng thuận miệng nói là muốn trở thành người giàu nhất lục giới càng lúc càng gần, đây chính là "vô tâm trồng liễu liễu đâm bông." Có đôi khi, nàng quả thực so với người khác may mắn hơn một chút.

Diêm La Vương chỉ hơi cân nhắc liền biết ở đây tất có béo bở, vội nói: "Tiểu cô nương, Minh gian cô không hề quen thuộc, tiểu vương có thể hợp tác với cô một phen." Tam vương chế ngự lẫn nhau, ai nấy đều không được lợi lộc, hiện giờ có một mối lợi từ bên ngoài, lại là một tiểu cô nương có chỗ dựa vững chắc, chi bằng dựa vào nàng.

Duyệt Nhi cũng không chút để ý, tâm tình càng vui vẻ, cười nói: "Vậy ngươi và Thất Mệnh thúc thúc thảo luận đi." Ngừng một chút mới nói: "Hôm nay chúng ta đến là vì có một chuyện trọng đại."

Diêm La vương đương nhiên biết họ không phải vô duyên vô cớ chạy đến đây ngắm cảnh, vội nói: "Trước hãy tới Diêm La điện, chúng ta vừa đi vừa thảo luận."

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi đạp trên không trung liền hướng phía Diêm La điện mà đi. Duyệt Nhi nghi hoặc nói: "Sở Từ, mẫu thân ngươi gọi là gì?"

Sở Từ đích thực trong lòng vẫn luôn có chút ủ dột, đến Minh gian càng lâu lại càng nặng nề. Vốn Duyệt Nhi chưa nói tới, y cũng đã chuẩn bị tự mình xông đến Minh gian, cứu linh hồn mẫu thân để bà tiếp tục luân hồi. Nhưng mà, để bà cứ thế cả đời cô độc rơi vào luân hồi? Sở Từ thở dài, nói: "Lam Cẩm." Lại quay qua Diêm La vương: "Ông đây hôm nay đến là để cứu mẫu thân, ngươi hiểu phải làm gì rồi chứ?"

Thật sự là loạn cào cào, thế nào cũng không hiểu được.

Diêm La Vương cẩn thận quan sát vẻ mặt Duyệt Nhi một lúc, mới nói: "Lam Cẩm đã tự mình từ Tiên đọa ma mấy vạn năm, sau khi Hạo Thiên Thần đế hồn phi phách tán thì tự nguyện nhập vào lục đạo luân hồi đến phàm gian, chuyện này cũng được đi, nhưng nàng ta mãi mãi hết kiếp này đến kiếp khác cô độc đến già, với mệnh cách mà Ti Mệnh Thần Quân trên trời an bài cho nàng nửa điểm cũng không giống. Chúng tôi cũng không biết làm sao. Nếu không phải nàng ta là thê tử của Hạo Thiên thần đế thì lý nào còn có thể bỏ qua cho nàng. Chẳng qua việc này mấy ngày trước đã bị Thiên đạo biết được, Minh gian chúng tôi cũng chỉ có thể giam hồn phách nàng ta lại, bằng không, trừng phạt của Thiên đạo kia chính là dành cho Tam Vương Minh gian chúng tôi."

Duyệt Nhi bất mãn nói: "Thiên đạo kia có gì ghê gớm chứ? Các người sao lại sợ nó?" Thiên đạo không phải là một cách diễn đạt sao? Sao cảm giác có vẻ kinh khủng dữ lắm.

Diêm La vương tựa tiếu phi tiếu liếc nhìn Duyệt Nhi, lại không dám trực tiếp biểu thị vẻ khinh thường, chỉ nói: "Thiên đạo trên cao cách xa lục giới, lục giới bình đẳng, vạn vật cân bằng đều nhờ vào nó, nếu như cô nương làm trái Thiên đạo, liền đại diện cho việc cô nương không nên ở tại lục giới này. Bằng không, trước đây Thần giới sao lại bị Thiên cơ linh lung áp chế? Lại không thì, nhân gian yếu ớt như vậy chẳng phải là sớm đã bị ngũ giới thâu tóm rồi sao?"

Duyệt Nhi cái hiểu cái không, chỉ nói: "Ngươi giao hồn phách của Lam Cẩm ra, Thiên đạo hay không Thiên đạo gì đấy đều tính hết trên người ta."

"Lơ là nhiệm vụ, Thiên đạo sao có thể bỏ qua cho bọn ta? Hiện giờ đợi Luân Hồi Vương và A Tỵ Vương đến rồi mới quyết định. Ta cũng chẳng thể hại người hại mình như vậy." Diêm La Vương thức thời biểu thị lương tâm đối với chức nghiệp của y.

Cửu Kiếm nhịn không được nói: "Nếu đã thế thì nhanh chóng thông báo đi, còn nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì?" Dáng vẻ chủ thượng đã rất đỗi u oán rồi, Duyệt Nhi cô nương dường như không chút mảy may quan tâm.

Diêm La Vương bất đắc dĩ dẫn một đoàn người chẳng thể nào đắc tội này đến Diêm La điện, để họ nghỉ ngơi đôi chút, đồng thời cũng phái người đi báo cho Luân Hồi Vương và A Tỵ Vương.

Hai người ấy vốn dĩ cũng đang trên đường nhanh chóng đi tới, nhận được tin này, đương nhiên càng gấp gáp, chưa tới một canh giờ đã gió bụi mệt nhọc đến Diêm La điện.

Vừa vào cửa, họ đã cùng với Diêm La Vương đang đứng bên cạnh tròn mắt nhìn.

Đây là tình huống gì vậy?

115. Chương 115: Ta Mới Là Người Của Nàng(2)

Lạc Thủy Thần quân đang đút đồ ăn cho một tiểu cô nương?

Động tác cẩn thận tinh tế, biểu tình ôn hòa, ánh mắt yêu thương, thật sự là dọa vỡ mật quỷ bọn họ rồi.

Hai người vẫn an tĩnh một người đút, một người ăn. Mọi người bên cạnh vì đều đã quen với việc này, vốn cũng chẳng có hứng thú lên tiếng. Luân Hồi vương và A Tỵ vương cũng đành đứng bên cạnh Diêm La vương.

Luân Hồi vương âm thầm nhìn Kha Mộ Thanh ở phía đối diện vài lần, lại thử nhìn hai người đang hết sức chuyên chú trước mặt kia, dự đoán họ hẳn là không chú ý liền vội vàng nhẹ nhàng bước qua, đè thấp giọng, nói: "Nghịch tử! Ngươi còn dám quay về?"

Kha Mộ Thanh sừng sững bất động: "Theo chủ tử nhà con quay về." Ý là nửa phân tiền quan hệ với phụ thân đại nhân cũng không có.

Luân Hồi Vương bực tức vô cùng: "Mấy chuyện bát nháo kia giữa ngươi và Đông Hải Thái tử, ta toàn bộ không để ý, chỉ muốn ngươi quay về tiếp nhận chức vụ của ta để ta an hưởng tuổi già."

Kha Mộ Thanh nhìn không chớp mắt: "Phụ thân đại nhân đang lúc tráng niên, không nên ở ẩn."

Luân Hồi vương đáp: "Để một tiểu cô nương không thần không tiên, không yêu không ma, không người không quỷ làm chủ tử, ngươi thật là có tiền đồ, chẳng lẽ ngươi cho rằng theo nàng ta thì có thể trốn khỏi Minh gian sao?"

Duyệt Nhi ở bên kia đã hớp trà súc miệng, Tức Mặc Ly hiện đang cẩn thận lau mặt cho nàng, nàng nhìn Luân Hồi vương, nói: "Ta đều nghe thấy hết rồi."

Luân Hồi Vương quay đầu, dưới ánh mắt trong suốt như thế thậm chí có chút tự ti xấu hổ, đành không lên tiếng nữa.

Duyệt Nhi thế nhưng lại cất giọng: "Muốn đoạt người của ta, hỏi qua ta trước đã."

Mọi người:...Sao cảm thấy Duyệt Nhi càng lúc càng uy vũ vậy ta?

Tức Mặc Ly xoa nắn tai nàng, nói: "Duyệt Nhi..."

Duyệt Nhi vừa ăn no, Tức Mặc Ly xoa tai nàng đến cực kỳ thoải mái, nghe thấy giọng nói êm tai như thế liền vội vàng quay đầu nhìn Tức Mặc Ly: "Hửm?" Kỳ lạ, vì sao cảm thấy bộ dạng Mặc Ly có chút ủy khuất?

Tức Mặc Ly nhìn đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi đang phản chiếu bóng dáng của mình, trong lòng mãn nguyện, nhẹ giọng nói: "Y không phải người của nàng, ta mới là người của nàng."

Mọi người:....

Tam quan nháy mắt bị câu này của Lạc Thủy Thần quân biến lệch.

Đây thật sự là Lạc Thủy thần quân cao cao tại thượng của Thần giới? ! Chút dấm chua téo tẹo thế này mà cũng ăn?! Y là người của tiểu cô nương này?!

Nháy mắt thiên lôi chấn động, mùa hạ đổ tuyết, trời giáng mưa đá...

Duyệt Nhi luôn luôn tự giác xem nhẹ trọng điểm, Mặc Ly nói tất cả đều đúng, vội vàng sửa lại: "Dám cướp Tiểu Mộ của ta? Hỏi qua ta trước đã." Dứt lời thì có chút đắc ý, thấy nàng thông minh chưa, hắc hắc.

Mọi người:...

Tức Mặc Ly lạnh nhạt ngước lên, liếc Kha Mộ Thanh một cái.

Kha Mộ Thanh: ...Đã nhanh chóng bị kết băng, y cái gì cũng không có làm mà!

Luân Hồi Vương từ trong chấn kinh lấy lại tinh thần, lập tức đưa ánh mắt tán thưởng nhìn Kha Mộ Thanh, tiểu tử, vẫn còn thông minh đấy, ôm chân người có chỗ dựa lớn như vậy, trên mặt thế nhưng lại mang theo đôi chút ý cười, nói: "Tiểu vương không dám, chỉ là mấy vấn đề gia nghiệp, cũng không có ý gì khác."

Duyệt Nhi gật gật đầu, Sở Từ từ lúc đến Minh gian thì yên lặng một lúc lâu, lúc này ngẩn người không biết là đang nghĩ gì, đành nói: "Chúng ta đến đây là vì muốn hồn phách của Lam Cẩm."

Tam Vương đưa mắt nhìn nhau, rồi mỗi người lại tự nhìn một hướng.

A Tỵ vương là Quỷ nhưng có chút tiên phong đạo cốt, tiến lên trước, trước nhất vái chào, bày ra dáng vẻ kiểu cách rồi mới cung kính nói: "Chuyện này cũng không phải chúng tôi có thể quyết định, chỉ sợ tự mình triệu hồn phách Lam Cẩm, Tam vương Minh gian chúng tôi e rằng đều phải chịu trừng phạt của Thiên đạo."

Trừng phạt của Thiên đạo, nhẹ nhất là nửa sống nửa chết, nghiêm trọng hơn một chút là hôi phi yên diệt (hóa thành tro bụi), nặng nhất là hồn phi phách tán. Bọn họ thống trị Minh gian đã lâu, sao lại dễ dàng vì một hồn phách nho nhỏ mà đánh mất tính mạng?

Duyệt Nhi buồn rầu nói: "Có việc gì, một mình ta gánh vác." Đều đã nói nhiều lần đến thế, sao mọi người vẫn cứ sợ như vậy?

Tam vương đành phải lại đưa mắt nhìn nhau, Diêm La Vương bày ra bộ dáng bất động, phó mặc cho bọn họ nhìn mà xử lý , không muốn đắc tội tiểu cô nương tương lai có khả năng là thần tài của mình.

Luân Hồi vương đành tiến lên nói: "Không phải tiểu vương thấy cô nương nhỏ bé tầm thường. Đích thực là Thiên đạo nổi giận, họa đến lục giới, chỉ sợ một mình cô nương không gánh vác nổi." Thao thiên phẫn nộ, lẽ nào có thể giáng xuống trên người một mình tiểu cô nương? Ai nấy đều biết không có khả năng, từ trước tới nay, Thiên đạo đều sẽ không buông tha cho người có bất kỳ can hệ nào, đấy chính là 'thà giết lầm còn hơn bỏ sót'. Nó có sức mạnh giám thị như vậy, bọn họ chỉ có thể phục tùng.

Duyệt Nhi có chút gấp gáp, mấy người này, à không, quỷ này, đầu gỗ mục nha, sao mà chẳng linh hoạt một chút nào vậy, nàng sắp phát điên rồi, nàng phiền muộn kéo kéo lỗ tai, ở trong lòngTức Mặc Ly giậm giậm chân, cũng không nói lời nào nữa.

Sở Từ mới vừa rồi ngẩn người thế nhưng lại đưa ra chủ ý, nói: "Mạng của ta, đủ chưa?" Y vốn do Hạo Thiên Thần đế cùng Lam Cẩm làm trái Thiên đạo mà sinh hạ, mấy vạn năm qua, Thiên đạo sớm đã nhìn mà ngứa răng, thế nhưng bất luận thế nào cũng tìm không ra cơ hội xuống tay, huống hồ, trước đó Tây Tiêu chi cảnh cũng chưa từng bị giải trừ phong ấn, vì vậy Thiên đạo muốn động tay cũng khó. Nếu như hiện tại có cơ hội như vậy, ước chừng Thiên đạo cầu còn không được.

Tam Vương đồng thời liếc mắt nhìn y, cái này…

Tức Mặc Ly vẫn luôn không nói lời nào với họ lúc này lại nói: "Cứ việc thả, mọi việc ta đều gánh vác." Ánh mắt Tức Mặc Ly vẫn dừng trên người Duyệt Nhi, nhưng lời này là đang nói với Tam vương.

Diêm La Vương bước ra ha ha cười nói: "Luân Hồi Vương, A Tỵ vương, nếu như Lạc Thủy Thần quân đã nói vậy, còn có lời hứa của Sở Từ Ma quân, nếu Thiên đạo thật sự muốn trừng phạt, e rằng cũng chưa tới lượt chúng ta, chi bằng cho họ chút mặt mũi."

Y nói như vậy, nếu như không đồng ý chẳng phải là làm mất thể diện của họ sao? Luân Hồi vương và A Tỵ vương đều có chút bất mãn nhìn Diêm La vương, trong lòng thế nhưng cũng không thể không đồng ý.

A Tỵ vương nói: "Hồn phách Lam Cẩm chúng tôi vẫn chưa giam vào đại ngục, chỉ nhốt bên cầu Nại Hà, Sở Từ Ma quân nếu muốn nàng ta tiếp tục luân hồi, chỉ cần dắt nàng ta qua đầu cầu bên kia là được."

Sở Từ gật đầu, một mình tiến lên trước hướng cầu Nại Hà mà đi, Duyệt Nhi liền kéo tay áo Tức Mặc Ly, mọi người cũng đồng loạt bước theo.

Duyệt Nhi nhìn Sở Từ đang đi phía trước, trong lòng không mấy dễ chịu, chỉ hỏi:"Hôm đó ta nghe nói ngươi vốn đợi ta mấy ngàn năm là vì sao?"

Sở Từ thả chậm cước bộ, hồng y trên người theo từng cử động phấp phới tạo ra độ cong tuyệt mỹ, nhìn Duyệt Nhi mới nói: "Thể chất của nàng, vừa hay có thể trở thành chất dẫn để tập hợp hồn phách phụ thần."

"A? Vậy ra ta có thể giúp đỡ à? Ngươi lo sợ điều gì?"

Sở Từ không nhìn nàng nữa: "Nếu làm như vậy, trước tiên phải đánh tan nguyên thần trên người nàng. Đồng thời, nhận lãnh Thiên đạo." Hành vi nghịch thiên như vậy, nguyên thần tan tác, trời tru đất diệt, Duyệt Nhi sao có thể chịu được? Nguyên thần mất hết, Duyệt Nhi sẽ vĩnh viễn chỉ có thể ở dưới hình dạng một con hổ nhỏ, không thể biến thành hình người, cũng sẽ không còn ý thức của linh thú, chỉ giống như những thú vật bình thường nơi phàm gian.

Y sao có thể đành lòng? Mặc dù đây là nguyện vọng hằng ngày hằng đêm suốt mấy vạn năm qua của y, thế nhưng, không biết từ khi nào, Duyệt Nhi cũng đã trở thành chấp niệm của y.

Bên nào mới là nặng? Bên nào mới là nhẹ?

Duyệt Nhi giờ phút này cuối cùng đã hiểu các trưởng lão Ma tộc vì sao lại khuyên Sở Từ như vậy, Sở Từ có nhiều cơ hội như thế, nhưng y lại không làm thế, nghĩ tới đây, Duyệt Nhi chỉ thấy hốc mắt chợt nóng, dần có chút cảm động.

Hiện giờ đã tới bên cầu Nại Hà, cầu Nại Hà cũng không dài, bắt ngang dòng Vong Xuyên.

Một thân ảnh màu lam ngồi bên bờ sông cách cầu Nại Hà không xa.

Sở Từ chầm chậm đến gần, bóng dáng màu lam ấy hơi trong suốt, vừa nhìn liền biết là hồn phách, nàng hiện giờ đang ngây người nhìn dòng nước dưới Vong Xuyên.

Sở Từ bước đến cạnh nàng, cũng ngồi xuống, nghiêm túc nhìn thật lâu.

Người này là mẫu thân của y, từ khi y có ký ức thì đã biết đây là mẫu thân y, trách nhiệm của y là bảo vệ bà.

Đây là thần dụ duy nhất mà phụ thần lưu lại cho y, cũng là số mệnh cả đời của y.

Y lẳng lặng nhìn mẫu thân mà y đã vô số lần thông qua việc xông vào Tây Tiêu chi cảnh để nhìn bà, cảm giác thân quen gần gũi ấy, có lẽ chỉ đúng với y mà thôi.

Lam Cẩm cảm giác được có người nhìn mình, chậm rãi quay đầu lại, trông thấy Sở Từ, trong mắt không một tia xao động, lại quay đi.

Đôi đồng tử sóng nước dập dềnh của Sở Từ ngay cả khi bình thường nhìn người khác cũng đủ hút hồn, hiện giờ thế nhưng lại mang theo bi thương: "Người vẫn còn đợi ông ấy sao?"

Lam Cẩm dáng vẻ rất thanh tú, trong mắt hiện giờ ngập tràn mông lung: "Ta vẫn đợi chàng?" Lại ngây người nhìn dòng Vong Xuyên một lúc lâu, mới nói: "Ừm! Ta đang đợi Hạo Thiên."

Bên môi bà cuối cùng đã hơi xuất hiện ý cười: "Hạo Thiên nói, chàng sẽ quay lại."

Trong lòng Sở Từ chua xót: "Mấy vạn năm rồi, người còn đợi ông ấy…"

Lam Cẩm tựa như cuối cùng đã tìm được đối tượng có thể dốc bầu tâm sự, cười nói: "Thì ra đã qua mấy vạn năm rồi à…Ta luân hồi rất nhiều rất nhiều lần, mỗi lần đều uống cạn canh Mạnh Bà, nhưng vẫn nhớ rõ tên này."

Đôi mắt Sở Từ mang đôi chút kỳ vọng: "Vậy người biết người là ai không?"

Lam Cẩm rốt cuộc hơi nghi hoặc, lại đưa ánh nhìn dời lên người Sở Từ, lắc lắc đầu.

Sở Từ đành dời mắt, cũng hướng sang dòng Vong Xuyên.

Sinh mệnh đối với y thật tàn nhẫn. Y từ khi bắt đầu dường như đã vì bảo vệ mẫu thân mà đến, mà mẫu thân đối với y thế nhưng từ trước đến giờ không hề biết đến sự tồn tại của y. Phụ thần? Phụ thần đã hồn phi phách tán, điều ông muốn y làm, chẳng qua là bảo vệ người con gái mà ông yêu thương.

Y tựa hồ chưa bao giờ cảm nhận được sự ấm áp của tình thân, dường như y sinh ra đã bị gông xiềng của số mệnh trói chặt.

Trong lòng Sở Từ bi thương, theo bản năng quay đầu nhìn Duyệt Nhi đang đứng cách đấy không xa.

Trong đôi mắt to tròn của nàng đong đầy hơi nước, đang ngây người nhìn y, rõ ràng là đồng cảm. Nàng trước giờ đơn thuần nhưng lại dễ dàng nhìn ra nỗi khổ trong lòng y, thế gian này có một người như vậy, đích thực cũng tốt?

Sở Từ thu lại lệ trong mắt, thanh âm nghe không rõ được là đang nói gì: "Ông ở ngay phàm gian, người cần luân hồi chuyển thế, người vẫn đi chứ?"

Lam Cẩm kinh hỷ ngước mắt nhìn y: "Không phải cô độc đến già? Chàng thật sự ở đây?"

Sở Từ gật gật đầu, đôi tay đẹp đẽ đưa qua: "Theo con." Lam Cẩm không chút do dự đưa tay cho y.

Sở Từ dắt Lam Cẩm, lần đầu tiên nắm tay mẫu thân, hoàn thành sứ mệnh của y.

Y nắm tay Lam Cẩm, chậm rãi bước lên cầu Nại Hà. Dòng Vong Xuyên vẫn như cũ trong vắt, nhưng cũng trôi nổi rất nhiều những ký ức mãi chất chứa. Cuối cùng đến đầu cầu Nại Hà, Sở Từ quay đầu, Duyệt Nhi vẫn đang nhìn y, nhưng vẫn mãi chỉ là biểu cảm đau lòng của một người bằng hữu.

Tức Mặc Ly cảm nhận được tâm tình của người trong lòng, chỉ đưa tay xoa lỗ tai nàng.

Sở Từ quay đầu, nói với Lam Cẩm ở cạnh bên: "Qua bên này cầu, người sẽ có thể nhập vào lục đạo luân hồi rồi." Một tiếng mẫu thân, thế nhưng cuối cùng chỉ có thể tắc lại nơi cổ họng, mà thôi, bà không biết cũng tốt. Để bà an tâm trải qua những ngày tháng sau này.

Lam Cẩm gật đầu, Sở Từ kéo bà, hai chân đã bước qua khỏi cầu Nại Hà.

Hồn phách Lam Cẩm nhanh chóng hướng về phía hoàng tuyền không xa bay đi, nơi cuối con đường, quán canh Mạnh Bà lẳng lặng sừng sững nơi đó, Lam Cẩm không hề quay đầu lại.

Bất quá chỉ trong khoảnh khắc, trên trời liền vang lên tiếng kình lôi oành oành, sức mạnh hủy thiên diệt địa ấy, những người có mặt đều biết, thiên kiếp đến rồi.

Tam Vương vội vàng phi thân thoái lui ra xa trăm dặm, nhanh chóng lập kết giới.

Mà đám người Cửu Kiếm cũng sớm đã bị Duyệt Nhi vẫy tay ra hiệu lui ra phía xa.

Kình lôi ầm một tiếng, nhưng không có mưa.Nháy mắt, từ chân trời liền xuất hiện sấm chớp dữ dội, càn quét tới.

Cái gọi là thiên đạo nổi giận, họa đến chúng sinh, cũng không phải chuyện đùa.

116. Chương 116: Liệu Có Phải Không Muốn Gặp Ta

Một âm thanh xưa cổ dường như từ không trung phía xa truyền tới, mang theo khí tức nặng nề mà thần bí, phút chốc liền đến Minh gian u ám đáng sợ, cô hồn dã quỷ thất kinh, nơi nơi đều là tiếng quỷ thét gào.

Một tia lôi điện từ không trung bổ xuống, Sở Từ kiên định đứng đó, không chút dịch chuyển.

Sự thực là, ai nấy đều biết, nghịch thiên chỉ có thể khiến ngươi chết càng thê thảm.

Cho dù được xưng là thần của lục giới trên cao, cũng an phận không dám vượt quá nửa điểm.

Đối với những sự vật thần bí, trong tiềm thức của vạn vật đều sẽ ôm tâm tư sợ hãi mà cúng bái cùng phục tùng.

Thiên đạo chính là như vậy.

Kình lôi từng trận từng trận, đất trời dường như đều rung chuyển, mây đen nơi chân trời cuồn cuộn giữa chừng không, biểu thị cơn thịnh nộ của Thiên đạo.

Hài tử bán thần mà Hạo Thiên thần đế cùng Tiên tử nghịch thiên kết nghĩa phu thê sinh ra, trước khi phong ấn Tây Tiêu chi cảnh được giải trừ, Thiên đạo dù thế nào cũng không có biện pháp tiêu diệt. Mà nay có được cơ hội tốt như vậy, há có thể không dốc toàn lực?

Ngoại trừ như vậy, thật không biết nên thông qua hình thức nào để thể hiện rõ thiên uy cùng địa vị bất khả xâm phạm.

Sắc mặt Sở Từ trắng bệch, vóc người cao ráo dưới ánh sáng lôi điện lộ ra vài phần yếu ớt. Y vốn đã cao, mặc dù dáng người không cao như Tức Mặc Ly, nhưng vào thời khắc này, ngay tại nơi đây, một thân hồng y khiến người khác cảm nhận được vẻ đẹp tuyệt mỹ.

Duyệt Nhi căng thẳng kéo tay áo Tức Mặc Ly, Tức Mặc Ly ôm nàng, không mảy may né tránh.

Duyệt Nhi có hơi nghi hoặc, vì sao họ đứng gần Sở Từ như vậy, nhưng Thiên kiếp cuối cùng lại không dám động đến họ nửa phần? Nàng ngẩng đầu nhìn dáng vẻ thản nhiên của Tức Mặc Ly, nhưng dù thế nào cũng nghĩ không ra.

"Ầm".Lại thêm một tia sét với tốc độ mắt thường không nhìn thấy được nhanh chóng bổ xuống, cơ thể Sở Từ run run, nhưng cuối cùng vẫn đứng vững.

Tay Tức Mặc Ly động đậy, một đạo kết giới lập tức bảo vệ ba người bên trong.

Sở Từ kinh ngạc ngẩng đầu, Tức Mặc Ly chỉ nói: "Duyệt Nhi không hi vọng ngươi chết."

Nếu là tình huống bình thường, nếu như khi nhận lãnh Thiên kiếp mà lập kết giới, Thiên kiếp sẽ càng gia tăng uy lực lên nhiều lần giáng vào sinh vật bên trong kết giới, cho đến lúc hôi phi yên diệt.

Sau khi Tức Mặc Ly vừa lập kết giới, thiên kiếp tựa như ngừng lại.

Một lúc lâu sau, khi mọi người ở đằng xa đều cho rằng sắp chấm dứt rồi thì một đạo thiên lôi so với trước đó còn uy mãnh hơn gấp nhiều lần giáng xuống, bạch quang bùng lên, khi tiếp xúc với kết giới thì hóa thành vô số, nhưng vẫn như trước chuẩn xác lao về hướng cơ thể Sở Từ đã có phần lảo đảo sắp ngã mà bổ xuống. Tức Mặc Ly và Duyệt Nhi nửa phần cũng không thương tổn.

Duyệt Nhi nhìn Sở Từ tứ chi xoạc ra, nằm ngửa trên đất, lại ngẩng đầu thử nhìn bầu trời vẫn tối tăm u ám đến đáng sợ như cũ, cuối cùng nhịn không được nói: "Nó vì sao không đánh chúng ta?"

Tức Mặc Ly cũng ngẩng đầu, đôi đồng tử tựa hắc bảo thạch dưới ánh sáng của lôi điện rõ ràng càng rực rỡ vô cùng, y cúi đầu nhìn Duyệt Nhi, nói: "Không biết."

Toàn bộ Minh gian dưới uy lực cực đại hết lần này đến lần khác của Thiên kiếp rung động dữ dội, tam vương đang quan sát ở phía xa xa bên trong kết giới đã muốn giậm chân, vừa sợ vừa không biết làm sao.

Sở Từ nhìn Tức Mặc Ly, âm thanh hơi nhỏ, nhưng vẫn thập phần rõ ràng: "Đế vương châu."

Tức Mặc Ly nhíu mày, có chút kinh ngạc: "Ngươi khẳng định muốn làm vậy?"

Y trước giờ vô dục vô cầu, không hỏi việc người khác, nếu như không phải kẻ này nhiều lần cứu Duyệt Nhi, Duyệt Nhi đối với y cũng xem như lưu tâm để ý, y hiện giờ vốn sẽ chẳng ở đây, còn hỏi Sở Từ khẳng định hay không khẳng định. Y không rõ cảm tình mà Sở Từ đối với mẫu thân, rõ ràng người nữ tử đó nửa điểm cũng không biết đến sự tồn tại của Sở Từ nhưng y hiện giờ vẫn giữ dự định như thế. Tức Mặc Ly không giải thích được.

Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng tay Tức Mặc Ly đã triệu Đế vương châu đến, đầu khẽ hướng Sở Từ gật gật, Đế vương châu liền bay về phía Sở Từ.

Sở Từ miễn cưỡng ngồi dậy, vẫn tiếp tục nhận từng đạo Thiên lôi, mặt đất sớm đã bị nứt ra thành vô số những khe nứt cực lớn, y vẫn ở bên trong kết giới, nếu không thì sớm đã không chút sức lực mà ngã xuống. Y duỗi bàn tay trắng ngần, làn môi đỏ đọng chút ý cười, nhận viên Đế vương châu đang bay tới.

Các trưởng lão Ma tộc vội vàng từ phía xa lao đến, kinh hãi nói: "Ma quân, không được!" Vừa định xông tới thì đã bị Thiên kiếp giáng xuống đến độ quay cuồng, không đến gần được nữa.

Bọn họ miễn cưỡng bò trên đất, la to: "Ma quân, không được! Đại cuộc làm trọng…"

Sở Từ liếc nhìn họ một cái, ánh mắt dập dềnh phong tình vạn chủng, cười bảo: "Đây chính là đại cuộc của ta."

Dứt lời, Đế vương châu trong tay đã chầm chậm bay đến chỗ ấn đường, Sở Từ cũng bất chấp trên người hết một đạo lại một đạo Thiên kiếp, y vốn cũng là tu vi mấy vạn năm, lại thêm thân thể bán thần, tu vi đương nhiên không thấp, giờ phút này tu vi cùng linh lực toàn thân đều bắt đầu vận khởi, Đế vương châu vốn có màu đen tuyền xưa cổ, hiện giờ xung quanh ánh sáng chói lọi, so với Mẫu đơn nhan trong tay Duyệt Nhi còn sáng hơn vài phần.

Duyệt Nhi cảm thấy sự tình không ổn, vội quay đầu hỏi Tức Mặc Ly: "Sở Từ làm gì vậy?"

Tay Tức Mặc Ly cũng xuất hiện một luồng bạch quang đem sức mạnh truyền sang: "Tập hợp hồn phách Hạo Thiên thần đế."

Duyệt Nhi có chút kinh ngạc, chỉ tiếp tục quay đầu quan sát Sở Từ.

Chẳng phải nói Hạo Thiên Thần đế ở Phục Thần tháp nhận lãnh mấy trăm năm Thiên kiếp, đã hồn phi phách tán, hôi phi yên diệt, sao có thể tập hợp được? Duyệt Nhi hơi nghi ngờ, có điều Đế vương châu kia dường như rất hữu dụng.

Nháy mắt đã thấy nơi ấn đường Sở Từ một tia máu mảnh bắn ra, bị Đế Vương châu hấp thụ, chớp mắt liền không thấy.

Sở Từ đứng trong lôi điện càng lộ rõ gương mặt tuyệt diễm, trên đó chậm rãi tỏa ra ý cười. Chỉ thấy xung quanh Đế vương châu bắt đầu dần dần tụ lại một vật gì đó tựa sương khói nhẹ nhàng, Duyệt Nhi nghĩ đây có lẽ là hồn phách của Hạo thiên thần đế đã bị phá hủy, nhưng mà, phải dùng máu trong đầu Sở Từ? Sở Từ vốn là nhi tử của Hạo Thiên thần đế, hơi thở và huyết dịch của phụ tử cảm ứng tương hỗ lẫn nhau, rất đỗi bình thường, có điều, đây không phải là dùng mạng của Sở Từ đổi lấy hồn phách của Hạo Thiên thần đế sao?

Một tay Tức Mặc Ly vẫn đang truyền sức mạnh qua, dần dà, một bóng trắng lờ mờ xuất hiện phía trước Đế vương châu.

Mơ hồ có thể trông thấy đây là một vị thanh niên trẻ tuổi tuấn tú, duy có đôi mắt hãy còn khép chặt, cũng không giống như Lam Cẩm có thể nói chuyện, dường như không chút ý thức, trôi nổi bồng bềnh phía trước Đế vương châu.

Gương mặt Sở Từ tràn ngập kích động, làn môi đỏ mấp máy, run rẩy nói: "Phụ thần…"

Hồn phách Hạo Thiên thần đế không một chút động tĩnh. Sở Từ thế nhưng lại cười đến rạng rỡ, đời này của y, đợi chờ đều là giây phút này, hiện giờ không cần dùng sinh mạng Duyệt Nhi, dưới sự trợ giúp của Tức Mặc Ly, hồn phách phụ thần cuối cùng đã tề tựu.

Thiên kiếp càng lúc càng dữ dội, tập hợp hồn phách đã bị hủy lại là một hành vi nghịch thiên.

Sở Từ kiên cường bảo hộ hồn phách bạch y đó, dùng toàn bộ sức mạnh trên người đưa bóng người đó ra khỏi kết giới, qua cầu Nại Hà, xa xa phía đầu cầu bên kia, chính là quán canh Mạnh Bà.

Sở Từ thở phào một hơi, tâm nguyện cả đời đạt thành, y giờ phút này cơ hồ lập tức cảm thấy đời này không còn gì luyến tiếc.

Toàn bộ Minh gian bỗng dưng bừng sáng, hiện tượng dị thường này khiến ai nấy vừa thở phào nhẹ nhõm lại sợ hãi vô cùng, sao có thể như vậy?

Giữa đất trời, một luồng ánh sáng trắng đến lóa mắt, Sở Từ ngước lên, trông thấy một luồng kình lôi giữa bầu trời xanh biếc đang phóng về phía mình.

Tức Mặc Ly vội vàng liên tục niêm phong kết giới, tiếc là vẫn không chống lại được Thiên kiếp dữ dội đó.

Nó phá tan tầng tầng kết giới, lao thẳng về phía Sở Từ.

Trong khoảnh khắc lôi quang hỏa thạch, Sở Từ thu lại tầm mắt, theo bản năng hướng về phía Duyệt Nhi đang ngoan ngoãn vùi mình trong lòng Tức Mặc Ly.

Đôi mắt nàng mở to, ngập tràn kinh sợ cùng hoảng hốt, càng nhiều hơn chính là đau lòng, vẫn đang chăm chăm nhìn y không chớp.

Sở Từ một chút cũng không muốn thấy nàng lo lắng, một chút cũng không muốn nhìn nàng khóc, thế nhưng có thể trong thời khắc này, nàng sẽ vì y mà đau lòng khổ sở. Trong suốt cuộc đời sinh mệnh đằng đẵng mấy vạn năm này, lại có thể có được sự ấm áp như vậy mấy lần?

Đôi mắt Sở Từ kiên định nhìn Duyệt Nhi, trong lòng Duyệt Nhi có một dự cảm không hay, lo âu vô cùng, chỉ nhìn ánh mắt Sở Từ đứng trong lôi điện đang dõi về phía nàng, lấp lánh sáng rực, tựa như trong ánh sáng trắng, vẫn nhìn thấy rõ được y đang cười.

Mọi việc xảy ra trong khoảnh khắc, đạo Thiên lôi đó đánh xuống người Sở Từ, Sở Từ đã không thể như trước vẫn tiếp tục đứng vững.

Luồng ánh sáng chói mắt biến mất, kình lôi nơi chân trời dần dần ngừng lại, trả lại bầu không khí tĩnh lặng, Minh gian đã trở nên yên ắng như trước đây.

Các trưởng lão Ma tộc thế nhưng chỉ có thể đứng đó, thẫn thờ.

Trên mặt đất hãy còn lưu lại những vết nứt cực lớn biểu thị mới vừa rồi đã xảy ra một trận hạo kiếp ngút trời chính là một bộ hồng y đơn giản mà cực kỳ hoa lệ, yên tĩnh nằm đó, mảy may không một chút hư tổn.

Duyệt Nhi vào khoảnh khắc ấy liền hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Không thấy Sở Từ!

Nàng lắc đầu, mảy may không dám tin tưởng Sở Từ mới vừa rồi còn có thể đón nhận Thiên kiếp sao bỗng dưng lại không thấy đâu rồi?

Hết thảy mọi việc, đều nói lên một sự thật rõ ràng.

Sở Từ đã hôi phi yên diệt, hồn phi phách tán.

Duyệt Nhi vẫn nhớ năm đó khi ở trong gian nhà gỗ, Sở Từ nhìn nàng, nói với nàng, Sở Từ y nguyện ý lấy mệnh tương đãi. (dùng chính mạng mình mà đối xử chân thành)

Sở Từ ta có thể cùng nàng ở gần nhau đến thế, cứ như vậy tự nhiên bộc bạch tâm sự trong lòng, sao có thể bi thương? Duyệt Nhi, đây chính là đêm vui vẻ nhất trong mấy vạn năm qua của ta.

Khi ấy sắc đêm nồng đậm, nàng không nhìn thấy, chỉ cảm giác được ánh mắt Sở Từ vẫn luôn nhìn nàng, cũng như chỉ nghe được ngữ khí của Sở Từ khi nói với nàng như vậy.

Vừa quyến luyến vừa bi thương, dường như đã dự đoán được kết cục ngày hôm nay.

Hiện giờ Sở Từ đã không thấy đâu rồi.

Ngón tay thon dài của Tức Mặc Ly thay Duyệt Nhi lau sạch nước mắt nóng hổi, ôm nàng vừa định rời đi thì mấy trưởng lão Ma tộc kia đã từ trong chấn kinh ban đầu lấy lại tinh thần, đồng loạt bay lên, cúi đầu đau đớn nói: "Ma quân vào giây phút cuối lệnh cho chúng tôi, đời này chỉ nhận lệnh của một mình Duyệt Nhi cô nương, hãy để chúng tôi đi theo Duyệt Nhi cô nương."

Tức Mặc Ly nhìn Duyệt Nhi đã khóc đến nước mắt ướt đẫm, ngước mắt nhìn Thất Mệnh, Thất Mệnh hiểu Tức Mặc Ly muốn y trước xử lý mọi việc, Tức Mặc Ly không bận tâm nhiều, phi thân hướng Thần giới mà đi.

Duyệt Nhi mơ mơ màng màng tỉnh lại, mở mắt ra nhìn xuống, bên dưới là một tòa phủ đệ nguy nga, hành lang cửu khúc, năm bước một tòa lầu, mười bước một đình các, mặc dù Duyệt Nhi ở trong ngực Tức Mặc Ly trông xuống cũng cảm nhận được khí thế khác thường, khiến người ta cảm giác được quý khí hoa lệ. Cung điện nơi Tiên giới Cửu Trùng Thiên ấy, dù điện vũ của Doanh Châu và Bồng Lai cũng không kém, nhưng thật sự chẳng thể sánh nổi với phủ đệ trước mắt.

Nàng nhích nhích đầu, nói: "Đây là nơi nào?"

Cửu Kiếm nhìn dáng vẻ Duyệt Nhi có chút ngơ ngác, trong lòng tự hào không thôi, đáp:

Tức Mặc phủ."

"Tức Mặc phủ?"

Cửu Kiếm bật cười: "Là nhà của chủ thượng, sau này cũng là nhà của Duyệt Nhi cô nương."

"Tỷ nói vậy? Đây là Thần giới?"

Cửu Kiếm gật gật đầu khẳng định, mỗi lần Duyệt Nhi tỉnh giấc đều sẽ có vẻ mơ mơ màng màng đáng yêu thế này.

Duyệt Nhi "A" lên một tiếng, bỗng nhớ tới Sở Từ, trong đầu chỉ khắc ghi hình ảnh bộ hồng y trên đất bay bay, liền ủ rũ không vui gục đầu xuống, trong mắt lại ầng ậng nước.

Tức Mặc Ly ngừng lại, chậm rãi đáp xuống bên dưới, trông thấy dáng vẻ Duyệt Nhi như vậy, chỉ đành đưa tay xoa nắn lỗ tai nàng, y trước giờ không biết an ủi người khác, trong lòng cũng không thích Duyệt Nhi đối với kẻ khác mà đau khổ, bất kể đó là bằng hữu không được mấy người của Duyệt Nhi.

Xa xa có ba người bước tới nghênh đón, cung cung kính kính hành lễ, nói: "Chủ thượng, Duyệt Nhi cô nương."

Duyệt Nhi nghe thấy có người gọi tên nàng, ngẩng đầu lên, bắt gặp đấy chính là Phất Dung Ngưng Không quen thuộc, còn có một thiếu niên dáng vẻ thanh tú, nàng cũng chưa từng gặp qua.

Phất Dung thấy trên gương mặt nàng hãy còn đọng chút thương tâm, vội vàng giải thích:

Đây là Túc Tịch, cũng giống chúng thần, là thần sứ của chủ thượng."

Duyệt Nhi gật đầu, vùi mặt vào trong ngực Tức Mặc Ly, không nói gì..

Tức Mặc Ly ôm nàng, thẳng hướng Cẩm Tú lầu mà đi.

Duyệt Nhi vẫn buồn bã không vui, không nói tiếng nào dùng bữa xong, Tức Mặc Ly xoa nắn tai nàng thế nào cũng không thấy nàng cười, ngơ ngẩn như đi vào cõi tiên nào đó.

Đám người Cửu Kiếm nhìn sắc mặt càng lúc càng tối của Tức Mặc Ly, trong lòng thầm kêu không ổn, nhưng Duyệt Nhi vốn không hề ngẩng đầu nhìn Cửu Kiếm, vì vậy cho dù nàng nháy mắt thế nào cũng không có chút tác dụng.

Mà cô hổ nhỏ đáng yêu ấy sau một canh giờ duy trì trạng thái ngây ngốc đã ngủ thiếp đi trong lòng Tức Mặc Ly…

Nếu không phải trước đó thấy nàng rơi nước mắt như mưa, Cửu Kiếm sẽ hoài nghi nàng liệu có phải thật sự khó chịu, rõ ràng là thương tâm ngẩn người, thế mà lại ngủ rồi? Đây là tình huống gì vậy?

Ngày hôm sau, Duyệt Nhi thức dậy thì phát hiện Tức Mặc Ly không ở bên cạnh, môi khẽ mím, tự mình rời giường rửa mặt rồi mới đẩy cửa bước ra.

Bên ngoài chỉ có một mình Cửu Kiếm đứng hầu, thấy Duyệt Nhi đi ra liền vội vàng nghênh đón nói: "Duyệt Nhi cô nương, hôm nay ta dẫn cô nương đi dạo quanh phủ."

Duyệt Nhi "À" một tiếng, chầm chậm bước theo Cửu Kiếm.

Dọc đường, Duyệt Nhi phát hiện Tức Mặc phủ xem ra vậy mà lại có không ít người. Ai nấy đều lặng lẽ bận bịu với công việc của mình, thấy nàng và Cửu Kiếm ngang qua đều cẩn thận quan sát nàng một lượt, sau đó cùng với người bên cạnh trao đổi ánh mắt.

Duyệt Nhi có chút khẩn trương, cảm giác cả người đều bị ánh mắt thăm dò xen lẫn tán chuyện xuyên thấu người nàng.

Cửu Kiếm vốn là một cô nương hời hợt, mảy may không cảm giác được sự lo lắng của Duyệt Nhi, dọc đường dẫn Duyệt Nhi hướng những nơi phong cảnh đẹp mà đi, thuận tiện lại giải thích một chút, rất mực tận tụy, mãi đến khi đụng phải Túc Tịch.

Túc Tịch cười cười nhìn cái đầu nhỏ đang cúi thấp, chỉ thấy Duyệt Nhi với hai lỗ tai be bé kéo ống tay áo Cửu Kiếm, nhắm mắt theo đuôi, dáng vẻ ấy thật sự giống một đứa bé nơi phố chợ sợ bị lạc mà theo sát tỷ tỷ, vội vàng bước lên trước chặn Cửu Kiếm lại, Cửu Kiếm gấp gáp dừng bước, sau đó, Duyệt Nhi đáng thương liền đụng phải lưng Cửu Kiếm.

Túc Tịch "phì" một tiếng bật cười, Cửu Kiếm mới hoảng hốt quay đầu lại.

Duyệt Nhi vốn đã thấp hơn nàng nửa cái đầu, không biết từ khi nào sớm đã níu tay áo nàng, đụng phải lưng nàng, lúc này mũi hơi hồng hồng, dáng vẻ cũng ngốc nghếch, vẫn như trước không biết xảy ra chuyện gì.

Cửu Kiếm hận không thể hung hăng véo khuôn mặt dễ thương của nàng một cái, sau đó chỉ đành thu lại suy nghĩ của mình, đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa lỗ tai Duyệt Nhi, giống như một chú mèo nhỏ trộm đồ, lại dương dương đắc ý thu tay về, đoan trang nghiêm túc nói: "Duyệt Nhi cô nương, sao vậy?"

Duyệt Nhi sờ sờ mũi, một lúc lâu sau mới nói: "Hơi căng thẳng."

Cửu Kiếm cẩn thận ngẫm nghĩ, hiểu được ý của Duyệt Nhi. Hiện giờ đang ở nhà của Tức Mặc Ly ở Thần giới, dọc đường nàng cũng phát hiện có không ít người âm thầm đánh giá Duyệt Nhi, bất quá nàng vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bọn họ nên cũng không hề ngăn cản.

Thế nhưng Duyệt Nhi lại không giống vậy, nàng theo bản năng muốn để lại ấn tượng tốt đối với mọi người ở Tức Mặc gia, nhưng không biết làm thế nào, chỉ có thể khẩn trương cúi đầu theo bước Cửu Kiếm.

Cửu Kiếm nghĩ tới đây, gần như suýt nữa thì bật cười: "Duyệt Nhi cô nương, đừng sợ, sau này sẽ không có ai đánh giá cô nương nữa rồi."

Duyệt Nhi gật gật đầu, cúi đầu nhìn mũi giày của mình, Cửu Kiếm và Túc Tịch không hiểu vì sao, một lúc sau mới nghe Duyệt Nhi nói: "Mặc Ly thế nào?"

Cửu Kiếm và Túc Tịch đưa mắt nhìn nhau, vội nói: "Chủ thượng hiện giờ có chút việc gấp."

Đầu Duyệt Nhi càng cúi thấp, hai tai rũ xuống trên mái tóc màu tím, Cửu Kiếm và Túc Tịch nhìn mà hận không thể khiến nàng lập tức trở nên vui vẻ, trước ánh mắt đáng thương của tiểu cô nương này, họ thế nhưng lại chẳng có cách nào, chỉ sợ lớn tiếng một chút cũng sẽ tổn thương đến nàng.

Không biết là qua bao lâu, thanh âm mềm mại ngọt ngào lại mang theo nấc nghẹn: "Mặc Ly, liệu có phải chàng không muốn gặp ta?"

117. Chương 117: Mặc Ly Không Phải Của Ngươi, Là Của Ta(1)

Tức Mặc Ly toàn thân khoác ánh sao, rất muộn mới về đến Cẩm Tú lầu, đại điện trống trải một mảnh tĩnh lặng. Nhớ đến giờ này hẳn là Duyệt Nhi đã ngủ say, trong mắt y ẩn chút ý cười.

Chậm rãi vòng qua tấm bình phong liền nhìn thấy Duyệt Nhi đang ngồi trên giường, xếp bằng trên chăn gấm, chăm chăm nhìn bức bình phong đến ngẩn người.

Tức Mặc Ly hơi ngạc nhiên, đến bên giường ngồi xuống, thuận tay kéo nàng ngồi vào lòng mình: "Duyệt Nhi, sao còn chưa ngủ?"

"Đợi chàng."

Tức Mặc Ly yêu thương sờ sờ tai nàng, giọng nói cũng tràn đầy sủng nịch: "Muộn rồi, nàng ngủ trước đi."

"Nhưng mà, ta cảm thấy rất rất lâu rồi không gặp chàng." Duyệt Nhi có chút ủ rũ, kéo mấy sợi tóc rũ xuống của Tức Mặc Ly nghịch nghịch.

Tức Mặc Ly:…Y mấy ngày qua quả thực rất trễ mới quay về, khi ấy nàng đã ngủ rồi, vì vậy y nhìn thấy nàng, nhưng lại không nghĩ nàng sẽ không gặp được y: "Gần đây có chút việc bận, Duyệt Nhi ngoan ngoãn ở trong phủ chơi, đừng chạy lung tung ra ngoài."

Duyệt Nhi không đáp.

Tức Mặc Ly không biết làm sao, ôm nàng đặt lên giường: "Ngủ đi."

Duyệt Nhi thế nhưng vẫn mở đôi mắt to tròn, dù thế nào cũng không nhắm lại: "Mặc Ly bận gì vậy?". Nàng biết Mặc Ly bình thường đều có công việc, nhưng vẫn luôn ở bên cạnh nàng, nhưng từ sau khi về Thần giới, y lại lâu rồi không thấy bóng dáng.

Bàn tay Tức Mặc Ly vẫn không ngừng nghịch nghịch tai nàng, đôi đồng tử tựa hắc ngọc rũ xuống nhìn Duyệt Nhi: "Sau này nàng sẽ biết, về sau ta ngày ngày đều ở cùng nàng."

Duyệt Nhi thấy Tức Mặc Ly không nói nhiều thì cũng không hỏi thêm nữa, đêm nay gặp được Tức Mặc Ly, tâm nguyện nhiều ngày của nàng đã được thực hiện, nhắm mắt lại liền rơi vào mộng đẹp.

Tức Mặc Ly đợi nàng ngủ say mới ôm nàng đến ôn tuyền bên trong điện tắm rửa.

Cửu Kiếm bảo muốn cho Duyệt Nhi một kinh ngạc, trước đừng nói gì với nàng, nàng vì chuyện của Sở từ mà buồn bã không vui rất lâu, thế nên kinh hỷ này nhất định sẽ khiến nàng xua đi lo lắng.

Bé ngoan, không lâu nữa nàng chính là của ta rồi.

Duyệt Nhi mấy ngày qua lại tự mình nảy ra một trò mới.

Biến ra dây thừng, cột vào hai cây đại thụ, còn mình thì ở trên dây chậm rãi bước đi, đây rõ ràng là trò chơi vừa vui vừa kích thích, thành công thu hút hầu như toàn bộ lực chú ý của Duyệt Nhi, trò này so với bắt bướm, ném đá thú vị hơn nhiều. Vì vậy, nhiệm vụ mấy ngày nay của Cửu Kiếm cũng không phải là dẫn tiểu cô nương này đi dạo khắp nơi, mà là đứng giữa không trung, giữ sợi dây thừng cột trên người cho Duyệt Nhi.

Dùng lời Duyệt Nhi mà nói, chính là phòng ngừng vạn nhất.

Cửu Kiếm đầu đầy hắc tuyến kéo sợi dây thừng, nhìn Duyệt Nhi vui đến không chút mệt mỏi đi tới đi lui trên dây, kỳ thực vốn không cần sợi dây này, trước khi Duyệt Nhi ngã xuống, Cửu Kiếm đã có thể ở giữa không trung đỡ nàng, bản thân nàng cũng có thể bay lên, nhưng không có cảm giác nguy hiểm thế này, Duyệt Nhi thấy không vui.

Thế là Cửu Kiếm – vị thần sứ mười mấy vạn tuổi này liền cùng tiểu cô nương ấy chơi trò này hết mấy ngày.

Cửu Kiếm nhìn Duyệt Nhi một mình tự chơi tự cười vui vẻ đến cực kỳ thích thú, trong lòng kỳ thực vẫn có chút thương tiếc, cũng có chút chua sót.

Chủ thượng vốn kiệm lời, lại càng không biết tình thú là gì, Duyệt Nhi một tiểu cô nương như vậy quanh quẩn bên cạnh người, chả trách có chút thiên phú về khoản tự tìm niềm vui, một mình cũng chơi đến là vui vẻ, nếu như cả ngày cùng chủ thượng tòa băng sơn đó ngẩn người, thế gian này thực sự là vô vị quá đi.

Lại nhớ tới bản thân vì chủ thượng đề xuất ra chủ ý này, Cửu Kiếm không nhịn được tự thấy bản thân thật ưu việt, nhìn vóc dáng nhỏ nhắn của Duyệt Nhi, trên gương mặt thanh tú liền hiện lên ý cười gian xảo âm hiểm, bụng tiểu nhân chống nạnh cười to, ha ha ha, Duyệt Nhi cô nương, đợi bị chủ thượng nhà nàng ăn sạch sành sanh, chút mẩu vụn cũng không còn đi!

Duyệt Nhi đang chơi trên dây thừng toàn thân bỗng run lên, bất ngờ từ trên dây thừng vẽ một vòng cung duyên dáng mà rơi xuống, Cửu Kiếm thu vội nụ cười gian, như thường lệ kéo kéo sợi dây nhắc Duyệt Nhi lên, ủa? Dây thừng sao lại nhẹ thế này?

Cửu Kiếm đưa mắt nhìn xuống, nhất thời sợ mất mật, sợi dây thừng cột trên người Duyệt Nhi không biết từ khi nào đã đứt rồi.

Cửu Kiếm đưa tay đỡ không kịp, Duyệt Nhi đáng thương bốn chân chổng lên trời, "Phịch" một tiếng ngã trên mặt đất phủ đầy lá, nhếch nhác vô cùng.

Duyệt Nhi ngoan cường ở trên mặt đất lăn tròn mấy cái, chống tay trên nền đất vừa định đứng dậy thì bàn tay nhỏ nhắn đã bị một đôi hài tinh xảo đạp lên khiến Duyệt Nhi cau mày: "Đau…"

"A, ra là Duyệt Nhi cô nương, bổn thần quân không cẩn thận đạp trúng cô…" Nói vậy nhưng bàn chân hãy còn hung hăng ấn mạnh xuống tay Duyệt Nhi, dùng sức nghiến, đau đến độ Duyệt Nhi lập tức nổi giận, linh lực tụ lại trên tay, liền hất bàn chân kia ra.

Tử Dao liên tục lùi về sau mấy bước, không ngờ bị bị Duyệt Nhi một tay vung lên đã đứng không vững, tiểu tiện nhân này lý nào lại mạnh đến thế.

Cửu Kiếm sớm đã từ trên không trung bay xuống, nắm tay Duyệt Nhi muốn kéo nàng đi bôi thuốc.

Duyệt Nhi thế nhưng lại không chiều theo, trừng mắt với nữ nhân trước mặt kia: "Vì sao muốn giẫm lên ta?" Nữ nhân này thật đáng ghét. Người phía trước chính là Tử Dao Thần quân.

Tử Dao vừa liếc đôi mắt xinh đẹp, liền cười nói: "Ta cắt dây của ngươi, đạp lên tay ngươi, ngươi có thể làm gì được ta? Tức Mặc Ly hiện giờ cũng không có ở đây. Ngươi giả bộ đáng thương cũng vô dụng, có bản lãnh thì đến mà đánh ta?"

Duyệt Nhi vô cùng tức giận, không để ý đau đớn trên tay, hung hăng giậm chân: "Ta không có đắc tội ngươi."

Tử Dao càng cười đến đẹp mắt: "Không có năng lực đánh trả liền muốn bàn đạo lý sao? Tiểu hổ kia, Thần giới này thực lực quyết định tất cả, đừng cho là có Tức Mặc Ly làm chỗ dựa cho ngươi thì ngươi liền có thể làm mưa làm gió. Ta muốn đánh ngươi liền đánh, ngươi làm gì được ta?"

Tử Dao vừa dứt lời, Cửu Kiếm vừa định tiến lên trước nói hai câu thì bóng dáng màu phấn hồng của Duyệt Nhi đã mạnh mẽ xông về phía Tử Dao, ôm lấy nàng ta, mở miệng hướng cổ nàng ta cắn xuống.

Cửu Kiếm lập tức sợ đến ngây người, người sống ở Thần giới, nói muốn giao thủ chính là triệu pháp khí, linh lực lưu thông cùng thần lực xuất ra, ở trên không trung giao đấu, từ trước đến giờ không có vật lộn tay không thế này, bình thường thấy Duyệt Nhi cô nương ngoan ngoãn nhu thuận…Hôm nay sao lại…

Tử Dao sao ngờ cô hổ nhỏ này lại dùng chiêu xáp lá cà trực tiếp như vậy, lập tức liền đờ ra tại chỗ, đến khi cái đau như xát muối truyền đến mới hung hăng dùng lực đánh bay Duyệt Nhi, đưa tay sờ lên cần cổ trắng noãn của mình liền phát giác một mảnh ẩm ướt ấm nóng, tức thì nổi trận lôi đình: "Tiểu súc sinh, ngươi dám cắn ta?! Còn cắn chảy máu?!"

Cửu Kiếm dìu Duyệt Nhi dậy, nghe thấy lời này, giận dữ nói: "Tử Dao Thần quân, xin chú ý từ ngữ, Duyệt Nhi cô nương há để người dễ dàng làm nhục như vậy!"

Tử Dao cười lạnh một tiếng, trong đôi mắt ánh lên ánh sáng lạnh lẽo: "Cửu Kiếm, ngươi đánh không lại ta, chỉ là một thần sứ nhỏ nhoi của Tức Mặc gia cũng xứng nói chuyện với Tử Dao Thần quân ta? Tức Mặc phủ thật có uy phong."

Duyệt Nhi đã được Cửu Kiếm đỡ dậy, Cửu Kiếm nghe thấy lời này thì trong lòng cực kỳ tức giận, mặc dù nàng chỉ là một thần sứ, nhưng ở Tức Mặc gia cũng chưa từng bị coi thường đến vậy, có điều gia tộc của Tử Dao Thần quân đích thực không dễ động vào, nàng chung quy chẳng thể vì đấu võ mồm mà để Tử Dao Thần quân bắt được nhược điểm.

Nghĩ đến đây, Cửu Kiếm đau lòng phủi phủi y phục cho Duyệt Nhi, thấp giọng nói: "Duyệt Nhi cô nương, chúng ta không cần so đo với nữ nhân điên khùng này, trước đi bôi thuốc cho tay cô nương."

Duyệt Nhi lại không nghe, đẩy Cửu Kiếm ra, nhanh chóng phóng tới rồi lại ôm chặt lấy Tử Dao Thần quân, há miệng lộ ra răng hổ, lần nữa hung hăng cắn xuống cổ Tử Dao Thần quân.

Tử Dao sao ngờ con hổ dã man này còn dám cắn nàng ta lần nữa, lại bị cắn đến đau đớn vô cùng, vội vàng dùng lực đánh văng Duyệt Nhi, sờ cần cổ đau như muối xát, hoài nghi liệu có phải là bị con hổ này cắn đến tróc thịt rồi không, lập tức lại bay đến đá Duyệt Nhi hai cái, nhưng bị Cửu Kiếm cản lại.

Tử Dao chiêu chiêu không ngừng, Cửu Kiếm cũng không cam chịu yếu thế thấy chiêu phá chiêu, Tử Dao cười lạnh một tiếng: "Một thần sứ nhỏ bé cũng dám giao đấu với ta? Là cảm thấy Tử Dao Thần quân ta dễ bắt nạt sao?" Dứt lời liền dốc toàn lực, chỉ mấy chục chiêu cũng đã đánh cửu Kiếm ngã ra đất, Tử Dao trong lòng sớm đã lửa giận ngút trời, trước khi dừng lại bước lên trước đạp Duyệt Nhi mấy cái.

Tiểu tiện nhân, dựa vào cái gì? Tức Mặc Ly vì sao muốn cưới cái loại thê tử vô dụng như vậy, Tin tức nàng ta nghe được mấy ngày nay đều là dãy núi Lạc Thủy tổ chức tiệc hỷ, trong lòng sớm rối loạn liền vội vàng đến Tức Mặc phủ tìm người, nhưng không tìm được Tức Mặc Ly thời thời khắc khắc đều ở cùng tiểu tiện nhân kia. Hừ, vừa đúng lúc, đánh chết ả ta cũng không có người biết.

Bàn chân gần chạm vào Duyệt Nhi thì Cửu Kiếm lại xông tới, ngăn hai cước này cho Duyệt Nhi, Tử Dao cười lạnh một phen, âm thầm tập trung linh lực, một cước đá Cửu Kiếm bay xa mấy dặm.

Duyệt Nhi vẫn không phục, lại lồm cồm bò dậy lao về hướng Tử Dao, Tử Dao sau hai lần bị đau lý nào còn để Duyệt Nhi được như ý nguyện, Duyệt Nhi còn chưa đến gần thì đã bị một luồng khí lưu bắn ra xa.

Duyệt Nhi tiếp đất, một lần lại một lần bò dậy lao về phía Tử Dao, lại hết một lần lại một lần bị đánh ngã lăn quay….

Tử Dao Thần quân nhìn Duyệt Nhi cứ xông lên không ngừng dù sức chống trả chẳng có chút tác dụng nào, cau mày lại , nghĩ không thông con hổ ngày thường yếu đuối như một con thỏ này hôm nay sao lại dũng mãnh như vậy, lập tức dùng pháp thuật cố định Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi không thể động đậy, bản thân cùng nàng ta giao đấu pháp thuật khẳng định sẽ chết rất thê thảm, hiện giờ đánh xáp lá cà cũng không thể cử động, nhất thời bực mình, đôi mắt to tròn lại long lanh hai giọt lệ.

Tử Dao bước tới, hung hăng đạp Duyệt Nhi hai cái, dường như còn chưa trút được giận, lại hung hăng giẫm lên tay Duyệt Nhi, cười lạnh nói: "Đừng có bày ra dáng vẻ đáng thương như thế, ta không phải mấy kẻ nam nhân vô dụng kia."

Ả ta có gì tốt? Mỹ mạo không bằng nàng, pháp thuật cũng không bằng nàng, năng lực không bằng nàng, còn không có yêu chàng như nàng, nàng theo đuổi Tức Mặc Ly đã mấy vạn năm! Ngay cả một câu nói ấm áp cũng chưa từng có, dựa vào cái gì con hổ này vừa xuất hiện liền muốn cướp mất thứ thuộc về nàng? Nhận hết sự sủng ái cùng che chở của Tức Mặc Ly.

Tử Dao hạ cước không chút dung tình, miệng cũng không nể nang: "Tiểu tiện nhân, nhất định là ngươi câu dẫn Tức Mặc Ly. Nếu không phải vậy, người lãnh tình lãnh huyết như chàng sao lại nhìn trúng đồ súc sinh chẳng ra gì như ngươi?"

Duyệt Nhi không cử động được nhưng có thể nghe thấy, lập tức lông mày cũng dựng ngược, mụ Tử Dao này sao mà ác độc quá! Nàng lớn tiếng nói: "Ta không phải súc sinh!" Súc sinh – từ này thật khiến nàng căm ghét vô cùng!

Tử Dao càng cười đến ngọt ngào: "Chết đến nơi mà còn to mồm? Ngươi không phải súc sinh, mà là súc sinh cũng không bằng! Không có thực lực còn cướp đi nam nhân của ta, ngươi nên biết hậu quả."

Duyệt Nhi tức giận vô cùng, đôi mắt to tròn lấm tấm lệ quang, thế nhưng lửa giận bên trong vẫn bừng bừng bùng cháy, nói: "Mặc Ly không phải của ngươi! Là của ta!"

118. Chương 118: Mặc Ly Không Phải Của Ngươi, Là Của Ta(2)

Nghĩ tới dãy núi Lạc Thủy đang chuẩn bị cho hôn lễ long trọng, hận ý trong lòng Tử Dao càng sâu, nhưng dù thế nào cũng không dám xuống tay giết chết Duyệt Nhi, mặc dù với bối cảnh và năng lực của nàng thì ở Thần giới là nơi dùng thực lực nói chuyện mà giết người cũng sẽ không có việc gì. Nhưng mà, nếu Tức Mặc Ly biết do nàng động thủ, e rằng cả đời này cũng không ở cùng nàng.

Nữ nhân tự cho là đúng này không những cho rằng Tức Mặc Ly là của mình, mà còn nhận định rằng Tức Mặc Ly nhất định sẽ cùng nàng ta ở bên nhau.

Tử Dao cân nhắc hết thảy các mối liên hệ lợi hại một phen, mỉa mai nói: "Ngươi xứng với Tức Mặc Ly sao? Chỉ là một tiểu tiện nhân đi câu dẫn sư phụ mình, cùng với sư phụ ám muội không rõ, nghe nói còn có quan hệ phu thê, không biết còn bò lên giường bao nhiêu nam nhân nữa? Hiện giờ khoảng thời gian ngươi đến Thần giới cũng không ít, Đạp Vũ chẳng phải là chưa gặp ngươi sao? Thứ giày rách kẻ khác vứt đi, Tức Mặc Ly sao cần chứ?!"

Duyệt Nhi làm thế nào cũng không nghĩ tới Tử Dao lại nói mình như vậy, tức đến độ nước mắt lăn dài, nhưng bất luận thế nào cũng không nghĩ ra từ ngữ phản bác nàng ta.

Tử Dao càng cười đến đắc ý: "Ở trước mặt ta khóc cũng vô dụng, chi bằng ngươi chạy đến trước mặt nam nhân khác mà khóc lóc. Tức Mặc Ly hiện giờ đang chuẩn bị thành thân, Thần giới, ngoại trừ ta, ai cũng không thể xứng với chàng?"

Tử Dao hài lòng nhìn biểu cảm của Duyệt Nhi trong khoảnh khắc bị kinh ngạc đến ngây người, một chút cũng không cảm giác được chuyện dối trá này có là gì. Hiện giờ đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, tâm tình dễ chịu hơn nhiều, xa xa lại trông thấy Cửu Kiếm bay tới, sau lưng cũng có một thần sứ khác thì không dây dưa nữa, lập tức triệu tọa kỵ ngọc liên (hoa sen ngọc), dáng vẻ xinh đẹp muôn phần (1)rời Tức Mặc phủ.

Nguyên văn: Thụy khí thiên điều, nghi thái vạn lý, trong đó mình tra được thì "nghi thái vạn lý" là thành ngữ, ý chỉ tư dung dung mạo, tư thái các mặt đều hoàn mỹ. Xuất phát từ Hán. Thương Hoành : "Tố nữ vi ngã sư, nghi thái doanh vạn phương." Còn câu "Thụy khí thiên điều": Thụy khí ý chỉ tốt lành, đẹp đẽ, mình đoán ý cũng tương tự như vậy.

Cửu Kiếm trông thấy trên người Duyệt Nhi bám bẩn, hai bàn tay giấu bên dưới ống tay áo, trong mắt vẫn long lanh hai giọt lệ, nhớ tới Tử Dao đồ nữ nhân ác độc kia thì sớm đã thầm hận bản thân vô dụng, để Duyệt Nhi cô nương bị ức hiếp như vậy.

Túc Tịch thấy Cửu Kiếm nhìn Duyệt Nhi mà ngây người, vội nói: "Cửu Kiếm, nhanh đỡ Duyệt Nhi cô nương dậy? Trước xử lý vết thương đã!"

Cửu Kiếm từ trong trạng thái phẫn nộ tự trách lấy lại tinh thần, cách không liền dìu Duyệt Nhi hướng Cẩm Tú lầu mà đi.

Duyệt Nhi thế nhưng hãy còn đắm chìm trong thế giới riêng của mình, nhớ lại mỗi một câu nói của Tử Dao.

Mặc Ly khoảng thời gian nay bận như thế, vì sao muốn thành thân cùng Tử Dao?

"Cửu Kiếm, Mặc Ly dạo gần đây đang bận việc gì?"

Cửu Kiếm sững người một lát, nghĩ nghĩ mới nói: "Bận một vài việc bên ngoài, dù gì chủ thượng đã rất lâu không quay về Thần giới rồi. Duyệt Nhi cô nương, trước trị cho tốt vết thương rồi lại nói."

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi vẫn chăm chăm nhìn Cửu Kiếm: "Cửu Kiếm, tỷ gạt ta…Mặc Ly đang lẩn tránh ta, có đúng không?"

Cửu Kiếm nhìn Túc Tịch với ánh mắt cầu cứu, Túc Tịch mấy ngày nay cũng đã hiểu rõ tính cách Duyệt Nhi, là một cô nhóc triệt để lơ mơ, vội vàng chuyển đề tài: "Duyệt Nhi cô nương trước nhanh trị lành vết thương, nếu để chủ thượng quay về biết được, không biết sẽ tức giận thế nào nữa ấy? Hiện gia tộc của Tử Dao thần quân đang có chút phân tranh với Tức Mặc gia chúng ta, e rằng chủ thượng sẽ chẳng để yên cho vị Tử Dao thần quân đó."

Duyệt Nhi quả nhiên bị dời lực chú ý: "Vậy làm thế nào Mặc Ly mới không biết chuyện xảy ra hôm nay?" Nàng mới không muốn như Tử Dao nói, chỉ có thể gia tăng phiền phức cho Tức Mặc Ly.

Cửu Kiếm và Túc Tịch liếc mắt nhìn nhau, cả hai có chút cảm thán bởi sự đơn thuần của cô hổ nhỏ này, bị Tử Dao ức hiếp dữ dội như vậy, còn muốn gạt chủ thượng trước giờ nâng niu nàng nhất sao?

Cửu Kiếm nhịn không được nói: "Duyệt Nhi cô nương, cô định giấu kín chuyện này sao?"

Duyệt Nhi cúi đầu, hai lỗ tai trên mái tóc màu tím cũng rũ xuống: "Ừm."

"Cô không ghét nàng ta sao?"

"Ghét nàng ta ức hiếp ta, mắng ta."

"Vậy cô nương vì sao không nói với chủ thượng?"

"Ta vì sao phải nói với Mặc Ly?"

"Người sẽ giúp cô nương báo thù."

"Thù ta sẽ tự báo. Đợi sau này ta đánh thắng nàng ta rồi, ta cũng sẽ đánh trả lại nàng ta."

Cửu Kiếm, Túc Tịch:…

Duyệt Nhi lại im lặng, quyết định tăng thêm lực độ: "Đánh cho nàng ta tơi bời hoa lá, mặt mũi xanh tím, người thân không nhận ra, gần đất xa trời hơi thở mong manh, còn phải cắn nàng ta nữa."

Cửu Kiếm và Túc Tịch lén lau mồ hôi, Duyệt Nhi cô nương, cô có thể ngược đãi Tử Dao Thần quân thành bộ dạng như vậy thì sẽ phải chờ bao nhiêu năm nữa ấy chứ! Nghĩ là nghĩ thế, nhìn lệ long lanh trong mắt Duyệt Nhi đã rút đi, Cửu Kiếm và Túc Tịch không khỏi nhẹ nhõm đôi phần.

Cuối cùng khi trông thấy bàn tay Duyệt Nhi bên dưới tay áo, Cửu Kiếm và Túc Tịch cùng hít một hơi, mười ngón tay ngọc bích sớm đã biến thành màu tím đen, thỉnh thoảng ở những chỗ da thịt bị trầy xước còn rơm rớm vài tơ máu.

Cửu Kiếm suýt nữa rơi lệ, nhịn không được mắng: "Tử Dao nữ nhân kia hạ cước thật ngoan độc, nếu lại dùng thêm chút lực nữa, mười ngón tay này e rằng sẽ gãy rồi, ả ta thật đúng là hiếp người quá đáng."

Vừa mắng, vừa run rẩy thoa thuốc lên tay Duyệt Nhi.

Mà Túc Tịch nhìn bàn tay nhỏ nhắn của Duyệt Nhi, trong lòng cũng do dự rốt cuộc liệu có nên nói chuyện này với chủ thượng không.

Tay đứt ruột xót, Duyệt Nhi mặc dù đau vô cùng nhưng cũng không như ngày thường khóc toáng lên, đầu nàng khẽ nghiêng nghiêng vạch ra một kế hoạch.

Thoa thuốc xong, Duyệt Nhi liền nằm bò lên giường, nói: "Cửu Kiếm, Túc Tịch, ta mệt rồi, muốn đi ngủ."

Cửu Kiếm mặc dù tò mò Duyệt Nhi vì sao mới chạng vạng đã muốn ngủ, nhưng thấy nàng hôm nay bị Tử Dao vừa đánh vừa mắng, quả thực là mệt mỏi rồi, đành thương xót nhìn nàng: "Trên người có chỗ nào bị thương không? Để thuộc hạ thoa thuốc cho?"

Duyệt Nhi vừa định gật đầu bỗng nhớ tới lời Tức Mặc Ly: "Mặc Ly nói không được để người khác chạm vào."

Cửu Kiếm cười khổ không thôi, nàng là nữ, với việc này có can hệ gì chứ? Nhưng cuối cùng không lay chuyển được cô hổ nhỏ rất kiên định nghe lời chủ thượng, đành phải cùng Túc Tịch lui ra.

Cửu Kiếm vừa khép cửa lại thì Duyệt Nhi liền từ trên giường ngồi bật dậy, bất cẩn chạm phải hai tay, nước mắt lại lăn dài, cắn răng chịu đựng một phen.

Nàng nhảy xuống giường, âm thầm dùng linh thức rà soát xung quanh Cẩm Tú các, không có người?! Thật tốt quá!

Nàng nhanh chóng đến bên cửa sổ, do dự một lúc lại quay về trước án thư cách đó không xa, hý hoáy một hồi mới đứng bên cửa sổ, cố gắng nhớ lại lời Thất Mệnh thúc thúc nói, trong lòng thầm niệm một lúc, chỉ trong nháy mắt liền biến mất khỏi Cẩm Tú các.

Đêm ấy Tức Mặc Ly trở về, không trông thấy bé cưng trên giường, ánh mắt sầm xuống, ai dám đến Tức Mặc phủ bắt người?

Nhớ tới tình huống lần trước nàng rời nhà ra đi, Tức Mặc Ly đành kìm lại suy nghĩ muốn giết người, bước đến trước án thư.

Đúng như dự đoán, trên án có một tờ giấy lớn yên tĩnh nằm đó.

Đầu trang giấy vẽ ba mặt trời to to, bên dưới vẽ một hòm lễ vật nhỏ, xung quanh còn đại khái vẽ vài thứ như mây khói , xuống bên dưới nữa lại là một ngọn núi, một lầu các, một ngôi đình, bên cạnh có một đóa hoa, dưới cùng chỗ đề danh vẽ một con hổ be bé.

Nét bút mặc dù có hơi kỳ quái, nhưng không cẩu thả, có thể thấy lúc đặt bút cũng không phải bị uy hiếp gì.

Nếu là người khác trông thấy bức họa kỳ kỳ quái quái thế này, e rằng hoàn toàn không lần ra được suy nghĩ trong đó. Nhưng không biết vì sao, Tức Mặc Ly vừa liếc mắt đã hiểu.

Ba mặt trời, là ba ngày. Rương lễ vật chung quanh có mây khói, là một kinh hỷ bí mật. Núi non lầu các đình đài bên dưới còn có đóa hoa, không khó để ám chỉ Bồng Lai Tiên sơn của Hoa Tuyên Tịch.

Đại ý là: ba ngày sau, có kinh hỷ, đến Bồng Lai tiên sơn – Tiểu hổ lưu bút.

Tức Mặc Ly lại quan sát mảnh giấy trong tay, thần sắc ngập tràn sủng nịch, cô hổ nhỏ này sao lại đáng yêu đến thế.

May mà, lần này không phải bỏ nhà ra đi.

Y thoải mái ngồi xuống, đưa mắt nhìn bên ngoài cửa sổ, không có Duyệt Nhi, quả thật có cảm giác thiếu mất thứ gì đó a!

119. Chương 119: Cướp Thần Quân Làm Áp Trại Tướng Công(1)

Thất Mệnh trước đó không lâu mới từThần giới đến Tiên giới xem xét tình hình của Tô Nhục Nhục tửu lâu.

Hôm nay, y vừa ngồi trên ghế thản nhiên uống một ngụm trà, vừa nhớ tiểu chủ tử đang ở Thần giới, hiện giờ không biết nàng thế nào? Nghĩ đến không lâu nữa nàng sẽ xuất giá, Thất Mệnh đột nhiên có chút chua sót trong lòng.

Yvẫn luôn đối đãi với Duyệt Nhi như con gái mình, hiện giờ, con gái sắp lập gia đình, bỏ lại mình y lẻ loi trơ trọi, nhất thời có một cảm giác buồn thương gọi là 'con gái lớn không thể giữ'.

Thất Mệnh vừa uống trà vừa thở dài, không ngờ nhớ đến cô hổ nhỏ thì nàng đã xuất hiện.

Chỉ nghe "phịch" một tiếng, cái bàn nhỏ trước mặt Thất Mệnh đã bị thủng một lỗ, Thất Mệnh trợn mắt há hốc miệng nhìn cái bàn, đứng lên, sau đó, thấy tiểu công chúa đáng thương của y, lăn tròn té ngã trên mặt đất.

Thất Mệnh vội vàng ngồi xổm xuống, định đỡ Duyệt Nhi đứng dậy, tiếc rằng Duyệt Nhi đã lầm bầm một tiếng rồi lăn sang bên cạnh, tự mình nhanh nhẹn đứng lên, cúi đầu, bàn tay nhỏ bé nhanh chóng phủi phủ người rồi ngẩng lên, đôi mắt to tròn ngập ý cười: "Thất Mệnh thúc thúc. . . . . ."

Thất Mệnh vội vàng đến gần hơn một chút, nhẹ nhàng thở ra: "May mà không ngã đến mức bị thương."

"Con cũng biết phương pháp này rất nguy hiểm, cho nên vẫn dùng linh lực hộ thể, bằng không con đã ngã chết rồi." Duyệt Nhi cười ha ha, chậm rãi bước đến trước bàn, Thất Mệnh vội vàng rót chén trà đưa tới.

Duyệt Nhi mới uống một ngụm liền nhíu đôi mày liễu cong cong: "Thất Mệnh thúc thúc, rất khó uống. . . . . Không lẽ thúc không có tiền mua trà ngon?" Cô hổ nhỏ đã bị Lạc Thủy Thần Quân nuông chiều từ bé .

Thất Mệnh: ". . . . . Cứ uống được là tốt rồi." Vừa dứt lời, liền nhìn thấy bàn tay nhỏ bé của Duyệt Nhi đen thui giống như cây gậy, nhất thời kinh hãi: "Tay làm sao vậy?"

Duyệt Nhi thổi trái thổi phải trong chốc lát: "Tử Dao Thần Quân giẫm lên con."

Biết liền mà! Tiểu công chúa đến Thần giới nhất định sẽ bị người ta khi dễ, nghĩ đến đó, khoảng gian mày của Thất Mệnh có vài phần lo lắng: "Lạc Thủy Thần Quân đâu? Người bỏ mặc con sao."

Duyệt Nhi đắc ý vênh vang, hai lỗ tai be bé cũng dựng thẳng lên: "Con cũng không cho chàng biết."

Thất Mệnh vô lực thở dài, nếu nàng bị khi dễ thì làm sao bây giờ?

Hai mắt Duyệt Nhi sáng rỡ nhìn Thất Mệnh, giống như Thất Mệnh là món thịt thơm ngọt ngào nhất thế giới.

Tâm can Thất Mệnh đều run rẩy: "Duyệt Nhi. . . . . Con muốn làm gì?"

"Thất Mệnh thúc thúc, không phải thúc đã nói dưới trướng chúng ta có hơn một vạn bạch hổ sao?"

Thất Mệnh hoàn toàn không hiểu rõ ý của Duyệt Nhi: "Ừ, Duyệt Nhi muốn làm gì?"

Hai bàn tay của Duyệt Nhi vỗ mạnh vào nhau, ha ha cười thành tiếng: "Một vạn con hổ đứng ở một chỗ, trường hợp này nhất định rất oai phong, rất chấn động nha. . . . . ."

Thất Mệnh gật đầu.

"Liệu có thể, tập hợp tất cả lại một chỗ?"

Thất Mệnh gật gật đầu: "Duyệt Nhi đã là Vương của hổ tộc, muốn triệu tập bọn họ đương nhiên là có thể."

Duyệt Nhi nhảy lên: "Cám ơn Thất Mệnh thúc thúc, vậy bây giờ nhanh chóng giúp con gọi đến có được không? Bảo bọn họ đi Bồng Lai tiên sơn."

Thất Mệnh không hiểu vì sao, nhưng đây là lần đầu tiên Duyệt Nhi tiếp xúc với tộc Bạch Hổ, y rất vui mừng nhìn thấy sự biến đổi của Duyệt Nhi, vội vàng hạ mệnh lệnh, thu xếp mọi chuyện cho Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi không kiếm được tọa kỵ, lúc đi cũng rất vội vàng, không dẫn theo Long Đằng vương và Hư Linh Hầu vương đến, hiện giờ liền triệu một đám mây, một đường nghiêng nghiêng ngả ngả bay về hướng Bồng Lai tiên sơn.

Sáng sớm ngày thứ ba, Cửu Kiếm nhìn thấy dãy núi Lạc Thủy đã hoàn toàn thay đổi, trong mắt lấp lánh ánh lệ, rốt cục, rốt cục chủ thượng sắp gả ra ngoài, à không, là lấy vợ. Vốn cứ nghĩ đời này cũng không có thể nhìn thấy cảnh tượng như thế.

Còn chưa chờ nàng cảm động xong,Tức Mặc Ly đã bay về hướng Tiên giới, đám người Cửu Kiếm đương nhiên không muốn buông tha cơ hội để lo chuyện bao đồng, vội vàng cùng Túc Tịch Phất Dung Ngưng Không nhanh chóng chạy theo, về phần hai người Ninh Tê và Kha Mộ Thanh thì từ ba ngày trước đã đếnTiên giới tìm Duyệt Nhi .

Hoa Tuyên Tịch nơm nớp lo sợ đứng một bên, Thất Mệnh tỏ vẻ rất bình tĩnh, Duyệt Nhi khẩn trương xoay qua xoay lại tại chỗ: "Mặc Ly không thấy thư ta để lại sao?" Sao còn chưa đến.

"Ai nha mặc kệ, Thất Mệnh thúc thúc, chúng ta xuống trước đi."

Mọi người trong Bồng Lai tiên sơn cũng hồi hộp, nghe thấy lời nói của Duyệt Nhi thì cùng sốt ruột giùm cô hổ nhỏ.

Lúc chạng vạng, xa xa nơi chân trời có một đoàn người với tốc độ cực nhanh chỉ trong chốc lát đã xuất hiện ngay trước mắt, dẫn đầu là một nam tử áo trắng tóc đen, phong thái khí phách ấy dường như khiến cho tất cả ánh sáng xung quanh cũng trở nên ảm đạm.

Mọi người nín thở chờ đợi, trong chốc lát người ấy đã xuất hiện ngay trước mặt.Chỉ thấy nam tử bạch y phía trước tóc mượt như dòng nước, tóc mai gọn gàng, vầng trán như mỹ ngọc, mi đen cong vút, mắt tựa ánh ngọc phát sáng, mũi cao môi đỏ, cả dáng người giống như từ ngọc quý mài thành, phong nhã tuyệt thế, nhưng nét mặt vẫn lạnh nhạt xa xôi tựa như cách dòng nước lạnh trên núi cao.

Mọi người trên Bồng Lai tiên sơn đều âm thầm hít sâu, tin đồn lưu truyền trong lục giới quả nhiên không sai, lần này có thể quan sát gần như vậy đã là một phen mở mang kiến thức của các tiên nhân sống ngàn vạn năm như bọn họ.

Y chậm rãi hạ xuống, ánh mắt lướt qua mọi người, giọng nói tựa như suối trong chảy qua ngọc thạch bay vào tai mọi người: "Duyệt Nhi đâu?" Sao không thấy nàng?"

Vừa dứt lời thì đã nghe một tiếng hổ gầm rất to, bốn phương tám hướng quanh Bồng Lai Tiên Sơn vốn tĩnh lặng bỗng chốc vang lên từng tràng tiếng bước chân.

Trong phút chốc, núi Phù Hoa này đã được bao bọc bởi một màu trắng.

Chỉ thấy bạch hổ khắp núi đồi, trên đầu tất cả đều phủ một chiếc khăn trùm đầu nhỏ màu đỏ, yên lặng đứng trước mặt mọi người.

Ây cha, khăn trùm đầu màu đỏ mang lại một cảm giác dễ thương ngạo nghễ khác biệt nha.

Đám người Hoa Tuyên Tịch ai nấy đều trợn mắt há mồm, Bồng Lai tiên sơn khi nào lại có nhiều bạch hổ ẩn nấp như vậy?!Lập tức trong lòng vừa rung động vừa đổ mồ hôi lạnh, nhất thời cũng không biết bây giờ đang xảy ra chuyện gì.

Thật lâu sau, một con tử hổ lớn hơn mấy con bạch hổ bình thường rất nhiều từ phía xa chậm rãi bước đến.

Cửu Kiếm: Duyệt Nhi cô nương thân hình nhỏ nhắn như vậy sao mà nguyên thân lại uy vũ khí phách thế kia?

Túc Tịch, Phất Dung, Ngưng Không: đây không phải là sự thật…

Trong cảm nhận của bọn họ, Duyệt Nhi cô nương tựa như một cô gái nhỏ khoảng mười mấy tuổi nơi thế gian, như thế nào mà nguyên thân lại khổng lồ…như thế…

Chỉ có Tức Mặc Ly lẳng lặng đứng đấy, nơi sâu thẳm trong ánh mắt lạnh nhạt kia hiện lên ý cười cưng chiều yêu thương,

Mà xa xa trốn trên ngọn cây, túy khất cái không lúc nào không vì sự nghiệp bát quái mà cống hiến cho mọi người, dường như cũng kinh sợ nắm chặt Họa Ký Thạch ghi lại tất cả mọi chuyện đang diễn ra.

Đám người Hoa Tuyên Tịch: …May mà lúc trước theo Duyệt Nhi, bằng không với nguyên thân này, chậc chậc, gầm một tiếng thì Bồng Lai Tiên Sơn đều phải chấn động.

Qua một lúc, con tử hổ uy vũ khí phách tiến đến phía trước ngàn vạn bạch hổ, biểu hiện của đám bạch hổ đều rất thống nhất, ánh mắt cũng rất đồng loạt.

Đều nhìn về phía Tức Mặc Ly.

Tuy rằng khí phách hung mãnh của bầy hổ không hề thay đổi nhưng lại khiến cho người ta nhìn thấu trong đó có tình cảm ấm áp lo lắng, còn có, nỗi lòng cha mẹ đang đánh giá con rể.

Con tử hổ đứng phía trước ngẩng mặt lên trời gầm một tiếng, đám bạch hổ phía sau cũng ngẩng đầu đồng loạt gầm lên.

Ngàn vạn bạch hổ cùng cất tiếng cầm có thể thấy uy lực rất lớn, âm thanh kia dường như bao trùm cả Tiên giới.

Có vài vị tiên rảnh rỗi nghe thấy liền vội vàng đến Bồng Lai Tiên Sơn, nói thật, trận đấu giữa Lạc Thủy Thần Quân và Đạp Vũ Thần Quân ở Bồng Lai Tiên Sơn mấy chục năm trước bọn họ chưa từng may mắn được xem,hôm nay âm thanh vang vọng như vậy sao lại bỏ qua được chứ.

Lại nói, từ khi tiểu công chúa Duyệt Nhi của Tử Hổ tộc thu nhận Bồng Lai Tiên Sơn tới nay, Bồng Lai Tiên Sơn náo nhiệt rất nhiều.

Ái chà, điều này cũng có thể xem như hiệu ứng người nổi tiếng trong truyền thuyết.

Tiếng hổ gầm kinh thiên động địa kia tạm ngừng, mọi người đều nín thở,yên lặng nhìn con tử hổ kia.

Đây là trận quyết chiến giữa Hổ tộc và Thần tộc trên đỉnh Bồng Lai sao? Đại chiến ba trăm hiệp sao? Mọi người đều lén lau mồ hôi…

Dưới ánh mắt chờ đợi của mọi người ở đây, chỉ thấy sau đầu tử hổ có một khối màu tím nho nhỏ lặng lẽ nhô đầu ra, nó nắm lấy lông trên người tử hổ cố gắng bò lên phía đầu con tử hổ kia.

Khối tròn máu tím nho nhỏ kia đúng là con tử hổ hãy còn nhỏ, ước chừng chỉ to bằng bàn tay, cho nên vừa rồi mới trốn phía sau đầu con tử hổ khổng lồ kia, lại do có cùng một màu sắc cho nên nếu con tử hổ này không cố gắng dùng bốn cái chân nhỏ bò lên đứng trên đầu tử hổ thì mọi người có đứng sát cũng sẽ không chú ý đến.

Nó đứng trên đầu tử hổ, một tử hổ lớn hơn nhiều so với bạch hổ bình thường, một con tử hổ nhỏ có kích thước không bằng một con mèo mới sinh, trong khoảnh khắc cảm giác thị giác tương phản dữ dội như vậy khiến cho mọi người suýt không thở nổi.

Quần chúng: …Không, nhất định là cách mắt ta nhìn không đúng!

Mặc dù tử hổ con rất nhỏ, nhưng cũng không thể nhỏ đến trình độ như vậy nha.

Nhắm mắt, mở mắt, nhắm mắt, mở mắt như vậy mấy lần, con tử hổ con kia tựa hồ như đang do dự gì đó, đứng trên đầu tử hổ lớn đi tới đi lui, giống như đứa trẻ khẩn trương phạm lỗi, một hồi thì mở đôi mắt to màu hổ phách yên lặng nhìn Lạc Thủy Thần Quân, một hồi lại dùng móng vuốt cọ cọ mặt mình.

Ngay lúc Cửu Kiếm thiếu chút nữa nhịn không được muốn nhào đến ôm lấy giày vò nó trong lòng bàn tay thì con tử hổ con đã mở miệng gọi: “Mặc Ly…”

120. Chương 120: Cướp Thần Quân Làm Áp Trại Tướng Công(2)

Giọng nói mềm nhẹ mang theo âm hưởng lo lắng và làm nũng khiến những người có mặt đều tan chảy, lập tức hiểu được tiểu tử hổ này là ai, tức thì thiếu chút nữa đều chảy máu mũi.

Tức Mặc Ly đứng trước mặt mọi người, đối diện với tử hổ và bạch hổ khắp núi, nghe thấy một tiếng gọi này của tiểu tử hổ thì sự cưng chiều trong ánh mắt càng sâu, chỉ lên tiếng: "Ừ"

Duyệt Nhi thấp thỏm chờ đợi tiếng trả lời, hai lỗ tai lập tức dựng thẳng, cả người nhỏ bé đã nhẹ nhàng nhảy lên, bay về phía Tức Mặc Ly,Tức Mặc Ly vội vàng đưa tay đón lấy, lo sợ nàng bị té ngã: "Cẩn thận".

Duyệt Nhin vui vẻ nằm trong lòng bàn tay của Mặc Ly, bốn chân be bé mập mạp ôm lấy bàn tay Mặc Ly, cái đầu nhỏ vô cùng thân thiết cọ cọ lòng bàn tay như ngọc của Tức Mặc Ly.

Tức Mặc Ly dùng ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve đầu nàng, quả nhiên thấy nàng ngẩng đầu vô cùng hưởng thụ.

Duyệt Nhi chơi đùa một lúc trong lòng bàn tay Tức Mặc Ly mới giật mình nhớ đến đám bạch hổ đứng ở phía sau, lúc này mới xoay người dùng linh lực đề cao giọng nói: "Mọi người nghe rõ chứ!."

Tất cả bạch hổ đội khăn trùm đầu rất chăm chú, khi nghe được câu nói ấy thì hưng phấn gật đầu liên tục.

Duyệt Nhi xoay đầu lại, suy nghĩ cẩn thận lời nói trong thoại bản, xác định mình đã nhớ kỹ rồi mới nói: "Mặc Ly, ta muốn lấy chàng về làm áp trại tướng công." Nếu Tức Mặc Ly không cưới nàng thì nàng lấy y.

Lúc này tất cả bạch hổ đều gầm lớn một tiếng, đồng loạt hô lên: "Áp trại tướng công!"

Duyệt Nhi vừa lòng gật cái đầu, thanh âm mềm mại mang theo chút ý cười: "Mặc kệ chàng có bằng lòng hay không, chàng cũng là người của ta rồi!"

Tất cả bạch hổ đều gầm lớn một tiếng, đồng loạt hô lên: "Chàng là người của ta rồi!"

Duyệt Nhi bất mãn lúc lắc đuôi, quá ngu ngốc, quá ngu ngốc!

Mọi người: .....Hổ tộc đều di truyền tính ngốc nghếch sao?

Đám bạch hổ xấu hổ cúi đầu, dáng vẻ phạm phải sai lầm, lại đồng loạt ngẩng đầu cùng hô to:

"Ngài cũng là người của tiểu công chúa chúng ta rồi!"

Đôi mắt to màu hổ phách của Duyệt Nhi nheo lại, hai tai run run, lần này thì đúng rồi.

Bên ngoài cánh rừng vang lên tiếng hít vào, Lạc Thủy Thần Quân tôn quý nhất Thần giới, hôm nay bị Hổ tộc cướp làm áp trại tướng công?! Tay bọn họ đều run lên, thiếu chút nữa đã bóp nát Họa Ký Thạch.

Tim gan của đám người Hoa Tuyên Tịch đang run rẩy, rất kích động, rất khẩn trương! Đây là chuyện tình Thần-Thú vang dội cổ kim đó nha!

Duyệt Nhi ngẩng đầu, rủ tầm mắt nhìn Tức Mặc Ly, trong lòng vô cùng khẩn trương, sau khi hai người nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng Duyệt Nhi nhịn không được hỏi: "Mặc Ly, chàng có bằng lòng hay không?"

Tức Mặc Ly nhìn dáng vẻ lo lắng không yên của nàng, thật sự là đáng yêu chết mất, bé ngoan của y, y làm sao cự tuyệt được?

Y chỉ khẽ gật đầu, một lát lại nói: "Nếu ta không muốn thì bây giờ nàng sẽ làm gì?"

Mọi người:...Đừng nha, như vậy sẽ khiến cô hổ nhỏ đau lòng lắm!

Duyệt Nhi hoàn toàn không ngờ Tức Mặc Ly sẽ trả lời như vậy, đôi mắt to lập tức long lanh lệ: "Chàng không bằng lòng, đám bạch hổ phía sau chúng ta sẽ cắn chàng! Mỗi con cắn một cái. Ta sẽ... ta sẽ một khóc, hai nháo, ba thắt cổ!"

Mọi người: ….Thì ra cô hổ nhỏ suy tính như vậy sao? Ngốc chết được, Lạc Thủy Thần Quân sao lại để cho đám hổ cắn mình chứ?

Tức Mặc Ly vốn chỉ muốn đùa với nàng, không ngờ bây giờ nàng lại sắp rơi nước mắt nên y rất đau lòng, bàn tay vuốt ve lông tơ mềm mại của nàng, nhẹ giọng nói: "Bằng lòng."

Chẳng biết tại sao vừa nghe vậy thì tâm tình mọi người đều thả lỏng, cho dù lúc mới bắt đầu đã biết Lạc Thủy Thần Quân nhất định sẽ đồng ý, nhưng không tránh khỏi có chút khẩn trương. Dù sao làm một nam tử, địa vị lại tôn quý như thế, muốn y ở trước mặt mọi người đồng ý làm áp trại tướng công quả thật rất khó khăn.

Lúc này đám hổ đầy núi đều hưng phấn gầm vang, có nhân vật Lạc Thủy Thần Quân như vậy làm tướng công của tiểu công chúa hổ tộc, nói ra cũng đã đủ uy phong rồi.

Duyệt Nhi vô cùng vui vẻ, nhảy nhảy mấy cái trong lòng bàn tay của Tức Mặc Ly, Tức Mặc Ly đành phải cẩn thận nâng nàng, cũng không quản mọi người ở phía sau, xoay người liền bay về hướng Thần giới.

Duyệt Nhi tỉnh tỉnh mơ mơ, buộc lòng nói: "Từ từ."

Tức Mặc Ly dừng bước, khó hiểu nhìn nàng, thân hổ nhỏ của Duyệt Nhi bay lên không trung, giọng nói cực kỳ vui vẻ: "Chúng bạch hổ nghe đây, sau này chàng chính là người của ta, kẻ nào dám theo đuổi tranh giành với ta, các ngươi gặp một lần cắn một lần nha!"

Đám bạch hổ vui vẻ phấn chấn gật đầu, Duyệt Nhi có chút cảm động: "Cám ơn các ngươi, sau này sẽ có càng nhiều thịt ăn."

Im lặng một, lại nói: "À, Tiểu Hoa, trước hết đám bạch hổ đều ở lại Bồng Lai để trồng cây, chờ sau khi ta và Mặc Ly gạo nấu thành cơm xong thì sẽ trở lại gặp các ngươi!"

Sau trận đánh giữa Mặc Ly và Đạp Vũ sư phụ, Bồng Lai tiên sơn không khác gì bị bỏ hoang, nhiều hổ như vậy, trồng cây nhất định rất nhanh, Hoa Tuyên Tịch nước mắt lưng tròng, chủ tử, người đối với Bồng Lai thật là chân ái mà!

Tức Mặc Ly đưa tay nhẹ nhàng nâng nàng lên, nhìn Thất Mệnh đứng phía trước đám bạch hổ rồi xoay người rời đi.

Trong thời khắc đó Thất Mệnh nghe được truyền âm của Tức Mặc Ly, tất cả thành viên của Hổ tộc đều có thể đến Thần giới tham dự hôn lễ.

Trên đường đi, phần lớn thời gian Duyệt Nhi đều nằm ngủ trong lòng bàn tay Tức Mặc Ly, cục bông nho nhỏ lại cực kỳ đáng yêu khiến cho đám người Cửu Kiếm phía sau hận không thể đoạt lấy cẩn thận che chở, đáng tiếc có lòng nhưng không có gan.

Lúc trở lại Thần giới thì đã là đêm khuya, Tức Mặc Ly nhìn thấy Duyệt Nhi đang cuộn tròn nằm trong lòng bàn tay mình, nhớ tới khi nàng còn chưa biết biến thành hình người, cũng nhu thuận như vậy, khi đó nàng đúng là tuổi ham chơi nghịch ngợm, như thế nào lại suốt ngày ở dãy núi Lạc Thủy, ở bên cạnh y, là luyến tiếc không nỡ rời xa ư?

Có lẽ y thật sự quá kiệm lời, lại ít nói, không so thể so sánh với Sở Từ và Đạp Vũ hiểu rõ phải làm thế nào để biểu đạt tình cảm của mình, dỗ cho nàng vui vẻ.

Thấy Duyệt Nhi mở to hai mắt, trong lòng Tức Mặc Ly yêu thương đến cực điểm: "Dậy rồi à?"

Duyệt Nhi hãy còn mơ mơ màng màng, 'ừ' một tiếng.

Tức Mặc Ly đưa tay sờ sờ lông mao mềm mượt của nàng: "Biến trở về đi?" Y muốn ôm nàng đi tắm .

Duyệt Nhi đã tỉnh táo đôi phần, suy nghĩ hồi lâu mới uể oải nói: "Ta đã quên làm sao để biến trở về rồi. . . . . ."

Tức Mặc Ly: . . . . . .

Bàn tay ngưng tụ linh lực, vừa đọc lại tâm quyết một lần cho nàng nghe: "Có thể nhớ hết chưa?"

Chỉ một lát sau, cô nhỏ trên tay 'bụp' một tiếng hóa thành một tiểu cô nương đáng yêu.

Tầm mắt Tức Mặc Ly di chuyển xuống, sau đó, dưới ánh mắt thuần khiết trong suốt của Duyệt Nhi, đỏ mặt. . . . . .

"Vì sao sau khi nàng biến thành hình người lại không có quần áo?" Theo lẽ thường khi thần thú hóa thành hình người, không phải đều có quần áo sao?

Duyệt Nhi bất đắc dĩ giật nhẹ lỗ tai nàng: "Lần đầu tiên ta hóa thành hình người, rất khẩn trương, quên mất hóa ra y phục bản mệnh. . . . . sau này cũng không có. Thất Mệnh thúc thúc nói, sau này lỗ tai cũng không biến hóa được. . . . . ."

Tức Mặc Ly ôm nàng vào trong lòng, chợt nhớ tới một chuyện, ánh mắt trầm xuống, nói: "Lần đầu tiên nàng hóa thành hình người, bên cạnh còn có người nào?"

Duyệt Nhi suy nghĩ một lúc: "Sở Từ." Nhớ rõ lúc ấy Sở Từ chỉ là một con chim màu đỏ, lấy lông chim hóa quần áo cho nàng mặc.

Tức Mặc Ly chỉ đành phải ôm chặt dáng người nhỏ bé vào trong lòng: "Sau này không được biến hình trước mặt người khác, có biết không?"

Duyệt Nhi ngoan ngoãn gật đầu, Mặc Ly ôm thật chặt, có chút kiềm nén.

Tức Mặc Ly nhìn dáng vẻ của nàng, biết nàng lại nhớ đến Sở Từ, trong lòng vẫn không yên, lặng lẽ hạ pháp lệnh khiến khi Duyệt Nhi biến thân sẽ mặc sẵn một bộ váy.

Bàn tay nhỏ bé của Duyệt Nhi vươn lên, kéo kéo mái tóc đen như mực của Tức Mặc Ly, Tức Mặc Ly khẽ cúi đầu, nhưng lại nhìn đến chỗ không nên nhìn, vội vàng dời tầm mắt, lại thấy trên bàn tay vốn trắng noãn của nàng có vết thường màu xanh đen: "Ai?"

Ai dám làm nàng bị thương!

Duyệt Nhi rụt đầu lại, âm thầm hối hận chính mình đã quên mất điểm ấy, vội vàng nói: "Tự mình không cẩn thận té ngã. . . . . ."

Có thể té ngã thành như vậy? Tức Mặc Ly hoài nghi nhìn bộ dáng khẩn trương đến dựng thẳng hai lỗ tai của Duyệt Nhi, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp, từ trong đỉnh lấy thuốc ra, nhẹ nhàng bôi lên: "Ngốc quá, bị thương thì trước hết phải nói cho ta biết, có biết chưa?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Duyệt Nhi nhanh chóng vùi vào trước ngực y, chỉ để lại một đôi tai be bé hướng về phía Tức Mặc Ly, ngoan ngoãn 'ừ' một tiếng.

Nhuyễn ngọc ôn hương ở trong lòng dáng người đã trưởng thành, Tức Mặc Ly lại cực kỳ yêu thương, chỉ có thể tập trung tinh thần bôi thuốc cho nàng, dỗ nàng ngủ xong mới bế nàng đi tắm.

Ngày mốt, Duyệt Nhi chính là thê tử danh chính ngôn thuận của y.

Cho tới bây giờ y đều lẻ loi một mình, không ngờ lại có một ngày trong lòng y chỉ muốn bảo vệ dáng người nhỏ nhắn này. Bé ngoan, không phải nàng lấy ta, nàng là của ta, cho tới bây giờ đều phải ở bên cạnh ta mà thôi.

121. Chương 121: Lục Giới Sủng Hôn, Ăn Sạch Cô Hổ Nhỏ(1)

Cửu Kiếm cùng với Ninh Tê, Khổng Tước ba người đứng trước Cẩm Tú lầu, Mão Nhật Tinh quân của Tiên giới sớm đã tận chức tận trách đem vầng thái dương kéo lên giữa không trung, cô hổ nhỏ trong phòng hãy còn chưa tỉnh.

Cửu Kiếm vuốt thân kiếm, nhìn Ninh Tê và Khổng Tước yên lặng đứng bên cạnh một lúc lâu, nhếch mép: "Khổng Tước, sao hôm nay lại yên lặng như vậy?"

Khổng Tước trên người khoác y phục sặc sỡ ngượng ngùng lắc lắc đầu, Cửu Kiếm bất đắc dĩ xoay người khinh thường, chỉ cần Thất Mệnh không ở đây, con người Khổng Tước giống như bị mất đi trái tim vậy.

Ninh Tê vốn là cô nương không nhiều lời, nghe thấy Cửu Kiếm mào đầu, vội vàng đem nghi vấn đã nhiều ngày nay của mình ra hỏi: " Lạc Thủy Thần quân thật sự muốn thành thân với Duyệt Nhi cô nương? Năm đó Hạo Thiên Thần đế và Lam Cẩm… Sau đó Hạo Thiên Thần đế không phải đã chịu mấy trăm năm thiên kiếp sao?"

Cửu Kiếm tiếp tục vuốt kiếm, nghe thấy lời này thì cười đáp: "Nếu như còn có cấm chế như vậy, mọi người ngay cả Thần giới cũng không thể bước vào. Bởi vì Thiên cơ linh lung bị vỡ, cấm chế của Thiên đạo đối với Thần giới tự nhiên cũng được tháo bỏ."

Ninh Tê bừng hiểu, lùi đến ngồi xuống trước một đình nghỉ chân trước lầu các, gọi tiểu hầu tới, nhân thể để Long Đằng Vương hít thở không khí, trong lòng thật sự không biết làm thế nào., Hiện giờ nàng thoải mái đến độ mỗi ngày chỉ cần cùng hai cô nàng này đùa nghịch, như vậy cũng đủ rồi. Duyệt Nhi cô nương, sắp gả cho Lạc Thủy Thần quân? Ninh Tê lắc lắc đầu, trong lòng thầm thở dài một tiếng, được Lạc Thủy Thần quân yêu thương che chở như vậy, quả thật là ân huệ lớn nhất cả đời của một nữ tử.

Cửu Kiếm thấy Ninh Tê chạy đến một bên chọc phá thú cưng, thở dài, lại nói: "Thật sự tưởng tượng không được cảnh tượng hai người đang ở cạnh nhau, hắc hắc…"

Khổng Tước vừa nghe, gương mặt liền đỏ bừng, mặc dù nàng và Cửu Kiếm giống nhau, nhưng công khai thảo luận như vậy thì cũng có chút thẹn thùng: "Cửu Kiếm, cô càng lúc càng to gan, vậy mà dám…"

Cửu Kiếm bĩu bĩu môi: "Chủ thượng cũng thật sự nhịn quá tốt, cùng ăn cùng ở cùng ngủ, còn tắm cho Duyệt Nhi cô nương, vậy mà lại chưa từng đụng đến Duyệt Nhi cô nương chút nào, đích thực là…So với những gì viết trong sách cũng khác quá đi. Có điều sau khi thành thân, chủ thượng nhất định là muốn ăn sạch Duyệt Nhi cô nương."

Gương mặt Khổng Tước càng đỏ lựng: "Cô sao biết Lạc Thủy Thần quân không…"

Cửu Kiếm liếc nàng một cái, có chút tự hào nói: "Bình thường quan sát thì có thể nhìn ra mà. Ây ya, nghe nói cấm chế mặc dù bị giải trừ rồi, kết nghĩa phu thê cũng có thể, nhưng không biết liệu có thể sinh em bé không."

Hai người hãy còn câu được câu không nói chuyện, cô hổ nhỏ trên lầu thì sớm đã bị dọa sợ đến đờ người.

Nàng chỉ nghe được: "Chủ thượng nhất định sẽ muốn ăn sạch Duyệt Nhi cô nương…" Lời này, sao có thể như vậy? Mặc Ly đối với nàng tốt như thế, sao lại nỡ ăn sạch nàng. Không phải bảo thịt hổ ăn không ngon sao? Trước đây cũng từng nói muốn ăn sạch nàng, vốn cho rằng chuyện đã lâu như vậy, chàng sớm đã quên rồi, sao có thể! Sao có thể như vậy? Trái tim cô hổ nhỏ Duyệt Nhi sắp vỡ tan tành rồi.

Mặc Ly bình thường cũng không phải là người thích ăn thịt, lẽ nào là vì chỉ thích thịt nàng, mới nuôi dưỡng nàng sao? Nếu Mặc Ly muốn ăn nàng, nàng làm sao đây!

Cô hổ nhỏ đờ người ngồi bên mép giường, kéo kéo hai lỗ tai màu tím trên tóc, đáng thương không thể tả, trên gương mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ rối rắm.

Rất lâu sau, nàng đã đưa ra một chủ ý hay.

Nàng thích Mặc Ly, nếu như chàng muốn ăn sạch nàng, chỉ cần không phải nướng sống, vậy thì cũng có thể.

Long Chỉ Thủy cung cung kính kính đứng trên chủ điện Long cung, nghe việc Mẫu vương căn dặn.

Trên mặt Nam Hải Long Vương tràn ngập rối rắm: "Lạc Thủy Thần quân có tiền có thế, bảo vật thế nào lại không có, hiện giờ đại hôn với Duyệt Nhi, ta thật lòng nghĩ không ra lễ vật để gửi tặng." Nói thế nào thì Duyệt Nhi cũng gọi Chỉ Thủy một tiếng "ca ca", ở trong lòng trong mắt bà, sớm đã coi Duyệt Nhi như nữ nhi của mình mà yêu thương, hiện giờ ngoài trừ cao hứng, còn có buồn rầu.

Long Chỉ Thủy cũng nhíu mày: "Hay là đừng gửi đồ quý trọng, gửi Duyệt Nhi mấy thứ đồ chơi nàng thích cũng không tồi."

Nam Hải Long Vương thở dài: "Ngọc đế cũng đến tham dự, đây có thể xem là hôn lễ lớn nhất lục giới trong suốt mấy mươi vạn năm qua, chung ta thân là một trong Tứ Hải Long Vương của Tiên giới, cũng không thể nào quá đơn giản được, mặc dù ta biết con muốn Duyệt Nhi vui vẻ. Chi bằng, con đi tìm mấy thứ đồ

chơi trân quý, ta lại gửi tặng bức bình phong bằng lưu ly kia? Bức bình phong lưu ly đó tinh xảo đẹp đẽ vô cùng, còn điểm xuyết không dưới ngàn viên dạ minh châu, nghĩ thấy cũng đủ khí thế rồi."

Long Chỉ Thủy vâng dạ, dáng vẻ phục tùng không biết là đang nghĩ gì.

Nam Hải Long Vương cẩn thận nhìn y: "Chỉ Thủy, mẫu thân biết con đang nghĩ gì….Nhưng mà, haizzzzzzz…."

Long Chỉ Thủy hoảng hốt ngẩng đầu, cười nói: "Mẫu vương, Chỉ Thủy cũng không có ý nghĩ không an phận, nếu Duyệt Nhi vĩnh viễn gọi con một tiếng Chỉ Thủy ca ca, con sao có thể có suy nghĩ gì khác? Chung quy, việc Lạc Thủy Thần quân yêu nàng cũng rất nổi tiếng. Sau này nếu như ở Thần giới bị ai đó ức hiếp, con lại tới đòi về cũng không muộn."

Nhẹ nhàng hớp một ngụm trà, Nam Hải Long Vương cũng thở dài: "Con có thể nghĩ thông suốt được như vậy đương nhiên là tốt, chỉ sợ nhiều người cả đời sẽ rơi vào vũng lầy cầu mà không được này. Con xem Doanh Châu Sơn chủ Ôn Chi Hàn, nghe nói nhận được thiếp mời, mấy ngày liền không màng đến sự vụ, ngày đêm không ngủ. Như ta nói, y cũng là một kẻ đáng thương, dây dưa như vậy, tóm lại vẫn không tốt. Tâm tư con cẩn thận như vậy ta nhận ra được, Duyệt Nhi suy nghĩ không thấu suốt như thế, đương nhiên sẽ không phát hiện. Con không cần chịu gánh nặng, có thể buông tay thì liền buông tay đi."

Chỉ Thủy cười khổ: "Mẫu vương nói rất có lý, con chưa từng có ảo tưởng đó, mẫu vương an tâm, con tự có chừng mực."

Nam Hải Long Vương gật đầu, nhớ tới dáng vẻ đáng yêu trắng noãn của tiểu cô nương ấy, cũng không nhịn được cười thành tiếng, nói: "Như vậy, lui xuống đi."

Long Chỉ Thủy hành lễ, vừa định lui ra, thì đã đụng phải một trai nữ đang đi tới, vội vàng hành lễ, mới bẩm báo: "Vương, bên ngoài Long cung có người cầu kiến, liệu có cần đuổi đi không?" Nếu như dễ dàng đuổi đi cũng xua đi rồi, nhưng tiểu cô nương ấy thế nhưng cũng không chịu đi, dáng vẻ lại đáng yêu, họ thật sự không đành lòng nặng tay, liền chạy vào trình báo.

Nam Hải Long vương nhíu nhíu mày: "Mấy chuyện nhỏ này không cần bẩm báo, không báo danh tính, tất nhiên sẽ không tiếp kiến."

Trong lòng trai nữ toát mồ hôi, đành nói tiếp: "Là một tiểu cô nương dễ thương, nàng không có danh tính, chỉ ngồi trên lưng hải quy trước long cung, được một lúc thì nói muốn gặp Chỉ Thủy ca ca…Chúng thần quả thực có chút rắc rối…"

Nam Hải Long vương không kiên nhẫn ngắt lời: "Lại là mấy kẻ muốn đến đây ngắt hoa đào của Chỉ Thủy, bảo hộ vệ đuổi đi, a, khoan đã, ngươi nói nàng ấy gọi Chỉ Thủy ca ca?"

Trong lòng bà khẽ động, vừa quay đầu sang muốn nhìn Chỉ Thủy ở bên cạnh, chỉ thấy bóng dáng Chỉ Thủy đã nhanh chóng biến mất nơi cửa điện. Nam Hải Long Vương nghiến răng: "Sao lại không báo sớm một chút? Nàng đến lâu chưa?"

Trai nữ cúi đầu, đáp: "Chưa tới một canh giờ, vốn định đuổi đi, nhưng tiểu cô nương ấy y phục bất phầm, lại gọi nhị điện hạ là ca ca, vì vậy mọi người mới bảo thần vào thông báo một tiếng."

Long Chỉ Thủy hấp ta hấp tấp chạy đến trước long cung, chỉ thấy một tiểu cô nương trắng trẻo đang trên lưng con rùa biển cực lớn, mái tóc màu tím, đôi mắt được một miếng vải gấm trắng bịt lại, không biết là đang nghĩ gì. Long Chỉ Thủy do dự một lúc, nhìn thấy lỗ tai nhỏ trên mái tóc tím mới dám xác thực, liền vội vàng phi thân đến trên lưng rùa biển, chạy tới bên cạnh tiểu cô nương, trông thấy nàng ngồi hết sức đoan trang, gọi: "Duyệt Nhi muội muội?"

Người trên lưng rùa biển sợ đến nhảy dựng, vỗ vỗ ngực rồi mới bình tĩnh trở lại, kinh hỷ nói: "Chỉ Thủy ca ca!" Long Cung không cho nàng tiến vào, nàng cho rằng phải công cốc mà quay về rồi chứ.

Long Chỉ Thủy cười nhìn nàng, kéo tay nàng: "Vừa rồi muội ngủ sao?"

Duyệt Nhi ngượng ngùng gật đầu: "Muội ở long cung đợi một lúc lâu, trai nữ kia không ngừng hỏi muội danh hiệu là gì, muội cũng không biết, chỉ nói muốn gặp Chỉ Thủy ca ca, nàng vẫn không để muội đi vào. Muội liền ngủ mất…"

Chỉ Thủy bất đắc dĩ dẫn nàng lên bậc thang long cung, quay đầu nói: "Sau này nếu như người khác hỏi danh hiệu của muội, muội chỉ cần nói, Tử Hổ tộc Duyệt Nhi cô nương, trên trời dưới đất này, sẽ chẳng có ai ngăn cản muội."

Duyệt Nhi tặc lưỡi: "Vậy ra đây là danh hiệu của muội à? Thì ra lại uy vũ như vậy!"

Chỉ Thủy càng chẳng biết làm sao, Tử Hổ tộc Duyệt Nhi cô nương, nghĩ thấy tên này đã đủ chấn động lục giới rồi nhỉ. Dứt khoát kéo Duyệt Nhi đến chủ điện, thật vất vả mới không nhìn thấy đại dương sâu thẳm u tối, y mới tháo khăn bịt mắt trên nàng xuống, y biết, tiểu gia hỏa này nhất định là sợ biển sâu tối u u.

Quả nhiên, Duyệt Nhi thấy lại ánh sáng, nhìn thấy trên bức tường điện các xung quanh đều có gắn dạ minh châu, không phải là biển sâu, lập tức yên lòng, quay đầu nhìn Chỉ Thủy, thấy y đang nhìn mình không chớp mắt, ngượng ngùng nói: "Không phải là mắt muội có thể nhìn thấy rồi sao, rất kỳ lạ?"

Lần trước nàng và Tức mặc Ly đến một khoảng thời gian, hiện giờ thấy được, phát hiện Nam Hải Long Cung thế nhưng so với tưởng tượng xa hoa lộng lẫy hơn nhiều.

Long Chỉ lắc lắc đầu, dẫn nàng tới chủ điện: "Mắt của Duyệt Nhi muội muội rất đẹp, mọi khi chỉ cảm thấy muội không nhìn được, chính là việc đáng tiếc nhất trên đời này." Mắt của Duyệt Nhi là đẹp nhất thế gian, vừa to, trong suốt, sạch sẽ đến độ một chút tạp chất cũng không có, cũng không giống như những người khác, đôi mắt chung quy sẽ tràn đầy đau thương hoặc một chút u ám. Dù gì là người tu hành, tuổi tác lớn rồi, cuối cùng sẽ có một vài chuyện xưa chẳng thể nói chẳng thể kể.

Nhưng Duyệt Nhi không như thế, nhiều năm như vậy, nàng tựa như không hề thay đổi.

Duyệt Nhi từ xa xa đã nhìn thấy Nam Hải Long Vương đang ở đứng nơi chủ điện nghênh đón, nở nụ cười chạy tới: "Long di di, đã lâu không gặp."

Một tiếng Long di di ngọt ngào dịu dàng gọi đến độ trong lòng Nam Hải Long Vương cũng tan chảy, bả cả đời không có con gái, đối với Duyệt Nhi so ra quả thực còn muốn quan tâm nhiều hơn so với hai con trai Chỉ Thủy và Hành Vân, bà kéo Duyệt Nhi cùng ngồi lên long ỷ, cười bảo: "Duyệt Nhi, Long di di mong con đã lâu, nhiều năm như vậy, sao cũng chưa từng đến Long cung chơi?"

Duyệt Nhi cười hắc hắc ở trên long ỷ đung đưa hai chân nhỏ nhắn, vò vò đầu: "Chẳng phải ta đến thăm người rồi sao?" Cô hỏ nhỏ chột dạ.

Chỉ Thủy nhìn Duyệt Nhi cười đến là vui vẻ, trên gương mặt tuấn tú cũng không nhịn được nhiễm chút ý cười: "Duyệt Nhi muội muội, xảy ra chuyện gì?" Bằng không Lạc Thủy Thần quân nhất định sẽ không thả người?

Duyệt Nhi xị mặt, nói: "Long di di, Chỉ Thủy ca ca,ta sắp chết rồi!"

Nam Hải Long Vương và Long Chỉ Thủy nháy mắt kinh hoảng, sao bỗng dưng lại nói sắp chết!

Nam Hải Long Vương nuốt nước miếng, căng thẳng nói: "Sao có thể nói chết là chết chứ, không phải có Lạc Thủy Thần quân sao? Có ngài ấy, ai dám đụng đến con?"

Tu vi và pháp thuật của Lạc Thủy Thần quân, sợ rằng lục giới có một không hai, sao có thể để người khác làm tổn thương đến tiểu bảo bối của y?

Không nói đến Tức Mặc Ly còn tốt, vừa nhắc tới Tức Mặc Ly, gương mặt Duyệt Nhi càng rầu rĩ: "Người muốn giết con, là Mặc Ly."

Cái này, Chỉ Thủy không nhịn được: "Lạc Thủy Thần quân vì sao muốn giết muội? Ngài ấy yêu chiều muội như vậy, sao có thể chứ? Duyệt Nhi không phải là nhầm lẫn rồi chứ!"

Nam Hải Long cung bọn họ mới vừa nhận được tin từ Thần giới, mời họ tham dự hôn lễ của Lạc Thủy Thần quân, ai nói tân nương không phải Duyệt Nhi? Long Chỉ Thủy và Nam Hải Long Vương đưa mắt nhìn nhau, quyết định trước không đề cập đến chuyện này.

Hai lỗ tai Duyệt Nhi cong cong, bàn tay nhỏ nhắn buồn bã kéo lỗ tai: "Ta vốn cũng không tin, chàng nuôi dưỡng ta mấy trăm năm, thì ra là vì ăn ta… Trước đây ta cũng từng nghe nói qua, sau đó thời gian qua lâu

như vậy, ta cũng đã quên rồi, hôm nay, ta mới lại biết, chàng từ trước đến giờ không quên việc muốn ăn ta…"

Chỉ Thủy và Nam Hải Long vương thinh lặng lau mồ hôi, trong này, phải chăng có hiểu lầm gì?

Nam Hải Long Vương kéo tay Duyệt Nhi, lại hỏi: "Duyệt Nhi sao lại biết được?"

Duyệt Nhi hiện giờ đã hơi nghẹn ngào: "Ta nghe thấy Cửu Kiếm và Khổng Tước tỷ tỷ nói chuyện, tỷ ấy nói, sau khi thành thân, chủ thượng nhất định là ăn sạch Duyệt Nhi cô nương…" Cô hổ nhỏ hoàn toàn bỏ đi trong điểm, bốn chữ sau khi thành thân kia, cũng không biết bị tâm trí nàng ném đi đâu rồi.

Chỉ Thủy, Nam Hải Long vương: …

Đứa trẻ đơn thuần ngây thơ thế này là ai nuôi dạy đây? Khóe miệng họ đều muốn co rút, nhìn thấy dáng vẻ lo lắng ủy khuất của Duyệt Nhi, thật sự cảm thấy đáng yêu vô cùng, cô hổ nhỏ, ăn ở đây không phải là ăn đâu!

Long Chỉ Thủy gương mặt đỏ bừng, lặng lẽ đưa mắt liếc nhìn Duyệt Nhi, lập tức cúi đầu, lỗ tai cũng hơi hồng hồng.

Nam Hải Long vương đánh mắt sang phía con trai mình, trong lòng thầm thở dài, vội nói: "Duyệt Nhi đừng sợ, con sợ Lạc Thủy Thần quân ăn sạch con, mới chạy trốn đến đây sao?" Bà cũng khá ngượng khi đem vấn đề này giải thích trước mặt con trai nhà mình.

Duyệt Nhi gật gật đầu, giọt lệ long lanh trong đôi mắt to tròn không biết khi nào đã rút về, hai mắt phát sáng nói: "Ta sợ Mặc Ly ăn sạch ta, nhưng nếu Mặc Ly muốn ăn ta, chỉ cần chàng không đem nướng rồi ăn, ta sẽ để chàng ăn. Vì vậy hiện giờ ta…" Đôi mắt nàng đảo tròn nhìn Nam hải Long vương đang hiền từ nhìn nàng, lại nhìn Chỉ Thủy hiện cúi đầu không biết là đang nghĩ gì, xác định không có tình huống gì đặc biệt, hắc hắc cười hai tiếng: "Ta muốn đến đây ăn bữa ngon, sau đó viết di chúc, rồi cho Mặc Ly ăn!"

Nam Hải Long vương, Long Chỉ Thủy…

Trên đời này sao lại có cô hổ nhỏ như vậy chứ! Thật là khiến người ta hận không thể ôm vào lòng mà mạnh mẽ giày vò một phen.

Duyệt Nhi nhìn ánh mắt càng lúc càng nồng nhiệt của Nam Hải Long vương, có chút bất an, trái tim cô hổ nhỏ thấp thỏm: "Long di di, đừng nói, người cũng muốn ăn thịt hổ chứ…"

Nam Hải Long vương dở khóc dở cười: "Sao có thể chứ?"

Duyệt Nhi càng lo lắng: "Thế…Người liệu có phải không muốn cho ta ăn thịt?" Đừng vậy nha, nàng thật sự rất thích món thịt ở Nam Hải Long cung, vì vậy mới xa xôi ngàn dặm từ Thiên giới tìm đến đây, muốn trước khi chết được thử nếm mỹ vị lần nữa.

Nam Hải Long Vương cuối cùng nhịn không được, yêu thương xoa xoa gò má trắng hồng của nàng: "Duyệt Nhi ngốc, Long di di sao có thể không cho con ăn thịt chứ!"

Dứt lời đã vẫy tay, nói: "Hiện đem các loại thịt có ở long cung mỗi thứ đều làm một phần" Trai nữ bên cạnh nghe thế liền hành lễ, lui ra ngoài truyền lệnh.

Duyệt Nhi cười đến hai mắt híp lại, hai lỗ tai cũng cong cong: "Long di di tốt nhất…"

Bỗng phát hiện Long Chỉ Thủy vẫn luôn cúi đầu, vội gọi một tiếng: "Chỉ Thủy ca ca.."

Long Chỉ Thủy đang đắm chìm trong suy tư, không nghe thấy Duyệt Nhi chạy từ trên long ỷ nhảy xuống, chạy tới trước mặt Chỉ Thủy, thò đầu đối diện với y: "CHỈ, THỦY, CA, CA!"

Bên dưới tầm mắt đột ngột xuất hiện một gương mặt đáng yêu vô cùng, đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn y, trong veo đến độ phản chiếu bóng hình y, hô hấp Chỉ Thủy chợt đông lại.

Y vừa nghe đến sau khi thành thân, ăn nàng, bất giác có chút như đi vào cõi tiên, mà hiện giờ y đang cúi đầu, nàng ngẩng đầu nhìn y. Sự chênh lệch về chiều cao, chỉ cần Chỉ Thủy khe khẽ cúi đầu liên có thể hôn lên chiếc miệng nhỏ nhắn hồng nhuận của Duyệt hi.

Y không nén nổi tình cảm liền hạ thấp đầu, Nam Hải Long vương trông thấy, trong lòng cả kinh, vội đưa tay kéo Duyệt Nhi ngồi lại trên long ỷ, giọng nói mang theo cảnh cáo: "Chỉ Thủy! Duyệt Nhi muội muội con khó khăn lắm mới đến một lần, con thế nhưng lại đờ người đứng đó, quên mất Duyệt Nhi muội muội?"

Chỉ Thủy kinh hoảng, nhất thời tỉnh táo lại, y đang nghĩ gì vậy?! Vậy mà lại có suy nghĩ không sạc sẽ! Chỉ thủy tựa như bị một chậu nước lạnh từ trên đầu dội xuống, chớp mắt rút lại suy nghĩ mơ mộng của bản thân, mặt vẫn còn hơi đỏ, cười gượng nói: "Vừa rồi suy nghĩ định tặng vài món đồ gì đó cho Duyệt Nhi muội muội, nhất thời mê mẩn."

Duyệt Nhi thấy y đã tỉnh táo lại, nở nụ cười vui vẻ, vội thoát khỏi tay của Nam Hải Long vương, cười nói: "Long di di, để Chỉ Thủy ca ca dẫn ta đi dạo, có được không?"

Nam Hải Long vương nhìn dáng vẻ mặt đỏ tai hồng của con trai nhà mình, đương nhiên biết trong lòng chàng thiếu niên ta nghĩ gì, khẳng định là không thoải mái, lại kéo Duyệt Nhi về, thân thiết nói: "Duyệt Nhi đã lâu không đến, vậy ở đây nói chuyện cùng Long di di và Chỉ Thủy ca ca đi, thịt rất nhanh sẽ được dâng lên."

Duyệt Nhi quả nhiên bị lừa, ngoan ngoãn ngồi trên long ỷ cùng Nam Hải Long vương, cùng hai người nói dăm ba chuyện thú vị, trong khoảng thời gian ngắn, cũng rất vui vẻ thuận hòa.

Rất nhanh, trai nữ đã đến báo tiệc rượu đã chuẩn bị xong. Nam Hải Long Vương dắt tay Duyệt Nhi, một đường xuyên qua cung điện thật dài, đến một nơi rộng rãi đẹp đẽ.

Chỉ thấy xung quanh đều là bụi san hô với từng nhánh từng nhánh lớn, trên bụi san hô còn treo những chiếc lồng nhỏ tinh xảo, biến cả khu vực bao trùm trong ánh sáng xa hoa lộng lẫy. Giữa bụi san hô đặt một chiếc bàn to, chính là dùng những chiếc vỏ sò lớn ghép lại mà thành, trên bàn bày đủ vỏ sò lớn nhỏ tựa chén bát ở phàm gian, trên đó, đương nhiên là đặt các loạt thịt mà Duyệt Nhi sắp chết cũng muốn nếm thử một miếng.

Duyệt Nhi hết sức vui vẻ, hận không thể nhào tới lập tức đem toàn bộ cho vào trong bụng, may mà Nam Hải Long vương dắt tay nàng, để nàng ngồi an ổn trên băng ghế bên trên trải một lớp tảo biển, rồi mới để Duyệt Nhi tự do hưởng dụng.

Duyệt Nhit tay cầm muỗng, hoàn toàn là kẻ thấy ăn quên bạn, ăn cực kỳ nhanh, nhưng cũng không phải dáng vẻ ngấu nghiến, nuốt lấy nuốt để. Tư thế nàng vẫn hết sức bình thường, một lòng chuyên chú với thức ăn, rất nhanh đã giải quyết một khay thịt, khiến người khác nghĩ rằng món nàng đang ăn chính là mỹ vị nhất thế gian, cho dù là người không muốn ăn, sau khi nhìn nàng, cũng chỉ có cảm giác thèm ăn tăng mạnh.

Nam Hải Long vương nhìn Duyệt Nhi ngoan ngoãn chỉ ăn không nói, có chút vui vẻ.

122. Chương 122: Lục Giới Sủng Hôn, Ăn Sạch Cô Hổ Nhỏ(2)

Mà Tức Mặc Ly ở Thần giới xa xa, cũng sớm nhận được tin từ Nam Hải truyền âm: "Lạc Thủy Thần quân, ôm cô hổ nhỏ nhà ngài về, Nam Hải Long Vương kính bút."

Thân người Tức Mặc Ly vốn định hướng Bồng Lai đi tìm nàng đột ngột chuyển hướng sang Nam Hải. Vẫn là dáng vẻ lạnh nhạt, nhưng giữa gian mày đã xuất hiện cảm giác được gọi là "sốt ruột". Cô hổ nhỏ này, đêm mai sắp phải đại hôn, sao lại bỗng dưng muốn rời nhà đi? Nam Hải Long cung? Long Chỉ Thủy? Nghĩ tới đây, đôi đồng tử đen láy liền trầm xuống.

Duyệt Nhi đáng thương chuyên tâm giải quyết món ăn cuối cùng ngay trước mắt, hoàn toàn không ngờ Long di di của nàng sớm đã bán đứng nàng.

Đợi đến khi nàng ăn no, co người trên long ỷ của Nam Hải Long vương trịnh trọng cầm bút, trịnh trọng căn dặn hậu sự.

Trên trang giấy Tuyên Thành là một hàng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: Tiểu hầu, tiểu Long để cho Ninh Tê tỷ tỷ chăm sóc, Thất Mệnh thúc thúc nhờ Khổng Tước tỷ tỷ chăm lo, Tiểu Mộ để Đông Hải Thái tử chiếu cố, Cửu Kiếm thì nhờ Phất Dung Ngưng Không, Tiểu Hoa và Ôn Chi Hàn chiếu cố lẫn nhau…

— An bài ổn thỏa, Duyệt Nhi nhìn đám chữ viết xiêu vẹo, có chút mơ hồ, cảm thấy thiếu thiếu gì đó, đúng rồi, Mặc Ly thì sao? Mặc Ly để ai chăm sóc?

Cô hổ nhỏ ném bút, ở trên bàn chống má, ngây người.

Nam Hải Long vương và Long Chỉ Thủy bất đắc dĩ nhìn Duyệt Nhi vừa gà gật vừa ngẩn người, trong lòng thực sự vừa thương vừa yêu…Quả thực không biết làm sao mới tốt.

Đợi đến khi vầng trăng đã treo trên mặt biển, Duyệt Nhi vẫn không nghĩ ra Duyệt Nhi phải để cho ai chăm sóc.

Nam Hải Long vương bất đắc dĩ nói: "Duyệt Nhi, Lạc Thủy Thần quân sao lại không viết?"

Duyệt Nhi mơ mơ hồ hồ đưa mắt nhìn Nam Hải Long vương một cái, lẩm bẩm nói: "Ta rốt cuộc cảm thấy, ai cũng không xứng với Mặc Ly." Mặc Ly là tốt nhất trong số người nàng đã từng gặp, ai cũng không xứng với chàng.

Nam Hải Long vương và Chỉ Thủy nhì dáng vẻ lơ mơ lờ mờ của nàng, biết nàng đã rất rối trí, vội khuyên nàng quy về Thiên điện ngày trước nghỉ ngơi, Duyệt Nhi thế nhưng lại không chịu, không viết xong không yên tâm đi ngủ.

Kết quả là cô hổ nhỏ thề son sắt vẫn bò ra bàn ngủ thiếp đi, Nam Hải Long vương cách không nâng nàng, vừa định đem nàng quay về nội điện ngủ thì trai nữ gác đêm bên ngoài cửa điện hấp tấp vội vàng chạy vào, gò má đỏ ửng, đôi mắt càng dạt dào xuân ý, bẩm báo nói: "Vương, Lạc…Lạc Thủy Thần quân đến rồi…"

Vừa dứt lời, cửa điện đã xuất hiện một bóng dáng bạch y, rất nhanh đã bay tới, nháy mắt liền đến trước mặt Duyệt Nhi, ôm lấy Duyệt Nhi đang say ngủ, trong mắt đều là vẻ bất đắc dĩ, cô nhóc này, lúc nào cũng thích lén lút chạy đi.

Nam Hải Long vương vội vàng bước lên hành lễ: "Lạc Thủy Thần quân đại giá quang lâm, không từ xa nghênh đón."

Tức Mặc Ly thản nhiên đưa mắt nhìn bà một cái, gật đầu, lại nói: "Làm rất tốt."

Khóe miệng Nam Hải Long vương co rút, đây là được khen ngợi ư? Nếu không phải ngày mai Duyệt Nhi sẽ gả cho ngài, ta có thể báo cho ngài sao? Ít nhất cũng phải chơi đùa lâu lâu rồi mới báo cho ngài.

Ánh mắt Tức Mặc Ly lướt qua Long Chỉ Thủy, không chút biểu cảm, xoay người hướng bên ngoài điện mà đi.

Nam Hải Long vương suýt nữa thì bị đông cứng, nhìn nhi tử nhà mình hãy còn chăm chăm nhìn họ rời đi, không đành lòng, nói: "Nếu đã thế, chi bằng để Hành vân ca ca của con thay con đi đi. Chuyện đau lòng không cần phải trải qua."

Long Chỉ Thủy khôi phục tinh thần, nhìn mẫu vương mình, cười nói: "Mẫu vương, con đương nhiên muốn đi, người đã biết tâm tư con rồi đấy. Nên biết nhìn nàng gả cho người khác, con cũng rất hạnh phúc, cảm thấy mỹ mãn."

Nam Hải Long vương ngớ ra, không ngờ Chỉ Thủy lại có suy nghĩ độ lượng như vậy, một lúc lâu mới thở dài, nói: "Đi đi. Mang theo số lễ vật hôm nay đã nói."

Có lẽ đôi chút cảm tình trước giờ chưa từng nói ra miệng, cũng chưa từng có người biết, chỉ nảy mầm trong tim, nhìn thấy nàng trưởng thành, nhìn thấy nàng cười vui vẻ, nhìn thấy nàng gả cho người, nhìn thấy nàng hạnh phúc, sau đó y cũng cảm thấy viên mãn hạnh phúc.

Duyệt Nhi ở trong ngực Tức Mặc Ly tỉnh giấc, vừa thấy Tức Mặc Ly thì người đã run lên, ngước mắt lặng lẽ đánh giá y một lúc, mới thấp thỏm nói: "Mặc Ly…"

"Ừ."

“Mặc Ly…”

“Ừ.”

“Mặc Ly….”

“Ừ.”

….

Duyệt Nhi xị mặt, làm sao bây giờ, Mặc Ly hình như giận rồi, hiện giờ bắt nàng về ăn sạch sao? Nàng cầm chiếc túi càn khôn nơi hông, chợt nhớ tới di chúc hãy còn nằm trên bàn ở Nam Hải Long cung, nhất thời, hối hận đan xen, hiểu rõ không muốn đem Mặc Ly cho ai chiếu cố mà!

Cửu Kiếm, Ninh Tê và Khổng Tước sớm đã ở Cẩm tú lầu thấp thỏm đợi, Mão Nhật Tinh quân cũng tận chức kéo vầng dương lên giữa không trung, phía trước người họ còn có Túc Tịch và Ngưng Không đang đứng, giờ phút này mặt mày căng thẳng.

Hôm nay là đại hôn đã chuẩn bị một thời gian dài, nếu không tìm được Duyệt Nhi cô nương, chẳng phải thành công dã tràng rồi?

Duyệt Nhi cô nương, cũng tùy hứng quá rồi, sao không nói không rằng lại lén lút chạy đi cơ chứ? Để chủ thượng và cả đám bọn họ sốt ruột quá đi! Cô nhóc này…

Chỉ thấy nơi chân trời xa xa xuất hiện một chấm đen, đến gần, mọi người đều thở phào, coi như tìm về được rồi.

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi trực tiếp bước vào Cẩm Tú lầu.

Duyệt Nhi hơi lo âu: “Hôm này phải làm gì?” Sao ai nấy đều có dáng vẻ nghiêm trọng thế.

Tức Mặc Ly ôm nàng đến bên ngọc trì sau bình phong, mới nói: “Thành thân.” Ngón tay thon dài cởi y phục nàng, mới ôm lấy nàng đặt vào làn nước ấm trong hồ.

“Thành thân?”

Sau khi thành thân, chủ thượng sẽ ăn sạch Duyệt Nhi cô nương…

Cơ thể Duyệt Nhi run rẩy, Tức Mặc Ly giữ nàng lại, nhẹ nhàng dùng khăn gấm lau cho nàng, hơi nghi hoặc: “Sao vậy?” Không đồng ý? Cô hổ nhỏ ban đầu không phải là nói muốn cướp y về làm áp trại tướng công sao?

Gương mặt Duyệt Nhi dưới hơi nước thơm hoa đỏ bừng, vội lắc lắc đầu: “Không có gì, không có gì.”

Tức Mặc Ly nghe thấy, ngón tay thon dài vẫn lặng lẽ giúp nàng lau người. Đợi đến khi thật vất vả ôm nàng dậy, mặc y phục vào cho nàng, mới đặt nàng trước bàn trang điểm tinh xảo bên giường.

Bàn trang điểm dường như trước giờ chưa từng dùng qua, Duyệt Nhi vẫn luôn để mặt mộc, bình thường cũng không thích soi gương, vì vậy vật dụng như bàn trang điểm không có mấy lực hấp dẫn đối với Duyệt Nhi như giường.

Tức Mặc Ly để nàng ngoan ngoãn ngồi yên, mới phất tay giải bỏ kết giới và mở cửa Cẩm Tú lầu, Cửu Kiếm, Khổng Tước cùng Ninh Tê ba người hiểu ý, phi thân liền lên đến lầu hai, cung kính bước đến vị trí bên cạnh cách Duyệt Nhi không xa.

Tức Mặc Ly nhìn gương mặt khó mà che giấu sự hưng phấn, quả thực không an tâm giao tiểu bảo bối cho nàng, thở dài, xoa xoa tai Duyệt Nhi: “Ngoan, biết chưa?”

Duyệt Nhi ngoan ngoãn gật đầu, Tức Mặc Ly đích thực không nỡ thả tay khỏi tai nàng, lại xoa nắn một lúc, mới dưới ánh mắt mơ hồ của ba cô nàng kia phi thân hướng bên ngoài mà đi.

Bóng dáng y vừa biến mất nơi Phù Hoa lầu, ba cô nàng lập tức thở phào, hai mắt phát sáng nhìn Duyệt Nhi.

Trong lòng Duyệt Nhi hơi sờ sợ, không phải là Tức Mặc Ly tắm rửa sạch sẽ cho nàng rồi, sau đó Cửu Kiếm các nàng đem nàng đi nướng rồi gửi qua chứ? Có điều nếu nàng sớm đã suy nghĩ thấu đáo, cũng sẽ không sợ nữa, bị Tức Mặc Ly ăn sạch, chung quy sẽ tốt hơn là bị một lão yêu quái chén sạch, chẳng phải sao? Bởi thế, nàng bình tĩnh ngồi đó, nghe lời Tức Mặc Ly, ngoan ngoãn không ngọ nguậy.

Ba người bước tới trước, Cửu Kiếm trước chạm vào tóc Duyệt Nhi, cười nói: "Ta giỏi nhất là búi tóc."

Duyệt Nhi cùng với Ninh Tê với Khổng Tước trầm mặc nhìn búi tóc bình bình thường kia của nàng, đích thực không dám nghĩ như Cửu Kiếm đã nói.

Lông mày Cửu Kiếm dựng lên: "Mọi người không tin? Đợi một lúc sẽ biết." Dứt lời tay cầm chiếc lược ngà voi, bắt đầu cẩn thận chải tóc cho Duyệt Nhi.

Ninh Tê đứng phía trước Duyệt Nhi, trông thấy đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi yếu ớt nhìn mình, trong lòng thương yêu vô cùng, cả gan sờ sờ tai nàng: "Duyệt Nhi đừng sợ, Ninh Tê tỷ tỷ sẽ trang điểm cho muội thật lộng lẫy xinh đẹp."

Duyệt Nhi lắc lắc đầu: "Muội bình thường không đẹp sao?"

Ba người cùng bật cười, nói: "Hôm nay là ngày trọng đại của muội, đương nhiên cần phải xinh đẹp hơn ngày thường."

Duyệt Nhi rầu rĩ gật đầu, đúng ha, hôm nay là ngày nàng bị ăn, bị ăn sạch rồi, còn phải trang điểm cho thật lộng lẫy? Nàng có cần trước khi chết kêu gọi những người hảo tâm, sau này đừng ăn thịt hổ, thịt hổ không ngon?

Duyệt Nhi hít sâu một hơi, để mặc các nàng ở trên người mình hí hoáy.

Cửu Kiếm cẩn thận búi tóc cho Duyệt Nhi, mái tóc Duyệt Nhi từ sau khi ra khỏi Tây Tiêu chi cảnh đã biến thành màu tím, phát ra ánh sáng nhàn nhạt, ây da, tóc Duyệt Nhi cô nương thật sự là vừa trơn vừa mảnh, giống như gấm vóc vậy, sờ thật thích. Duyệt Nhi ủ rũ nhắc: "Cây trâm hổ, cùng với lông vũ đỏ đừng quên cài lên nha."

Cửu Kiếm xấu hổ: "Duyệt Nhi cô nương, thuộc hạ biết rồi." Hai vật này chưa từng gỡ khỏi tóc Duyệt Nhi.

Khổng Tước yên lặng đứng bên cạnh nhìn Duyệt Nhi, vừa đưa các vật dụng cần qua.

Ninh Tê đưa trả chì kẻ mày lại cho Khổng Tước, cẩn thận quan sát Duyệt Nhi: "Duyệt Nhi cô nương, miếng tử ngọc trên trán này…"

Duyệt Nhi vội đưa tay lên sờ, Sát Na Phương Hoa tức thì liền ẩn đi, Ninh Tê gật đầu: "Đợi lát nữa lại để nó hiện ra."

Đến khi Cửu Kiếm thở phào một hơi, mái tóc Duyệt Nhi đã hoàn toàn được búi lên, hơi giống kiểu vân hương lũ nguyệt kết, nhưng lọn tóc rũ phía sau cũng được phân thành hai bên trái phải, trông dịu dàng đáng yêu, tạo cảm giác thư thái phiêu dật.

Ninh Tê lại dùng viết kẻ mày vẽ lần nữa, thật ra thì có cũng được mà không có cũng chẳng sao, ngũ quan Duyệt Nhi tinh xảo, mặc dù cực kỳ đáng yêu là ưu điểm mà người khác có ấn tượng đối với Duyệt Nhi, thế nên không phát hiện ngũ quan và dung nhan của nàng cũng hết sức tinh xảo, nếu như không phải hôm nay đại hỷ, vốn cũng sẽ không cần trang điểm.

Khổng Tước vội vàng nâng Duyệt Nhi dậy, Duyệt Nhi vẫn cứ ngẩn ngơ, giờ phút này vừa liếc nhìn vào gương, cũng có chút kinh ngạc: "Đây…Đây là muội?"

Ba người gật đầu, nhìn dáng vẻ nàng bị chính mình dọa sợ, liền biết nàng thường ngày rất ít soi gương, bên bàn trang điểm có chiếc hộp bằng gỗ trầm hương tinh xảo, Cửu Kiếm nhẹ nhàng đưa tay mở hộp, lấy bộ giá y bên trong, trải ra, nháy mắt cả ba người đều có chút ngẩn ngơ.

Đẹp đẽ vô vàn! (Mỹ đoạt thiên công)

Lục giới có một không hai!

Ba người ngơ ngẩn nhìn bộ giá y lóa mắt kia, cảm xúc thật tốt, so với y phục vân cẩm mà Duyệt Nhi và Tức Mặc Ly mặc thường ngày đẹp hơn rất nhiều, chất vải, hoa văn, từng đường kim mũi chỉ, không gì là không cực kỳ tinh xảo, tinh tế vô cùng.

Cho dù là Cửu Kiếm và Ninh Tê là những cô nương không còn ôm ấp tình cảm phong hoa tuyết nguyệt, Khổng Tước cũng là cô nương tính tình tùy tiện, giờ phút này trông thấy giá y thì cảm giác đầu tiên trong lòng cũng không khỏi có chút chua sót, đây là giấc mộng của biết bao thiếu nữ a! Khắp lục giới, lại có vị cô nương nào không hi vọng đời này được một lần có thể mặc lên người bộ giá y như vậy rồi gả cho nam tử mà mình thương yêu?

Mà bộ giá y thế này, còn là do chính nam tử mà mình sẽ gả tự tay làm cho.

Sợ là hạnh phúc chết mất thôi.

Ba người nhìn bộ giá y hoa lệ này cảm thán một phen, nhìn sang Duyệt Nhi cũng đang ngây người, trong lòng vui vẻ thay nàng, đồng thời cũng rất hâm mộ.

Lạc Thủy Thần quân đối với Duyệt Nhi, quả thực là cưng chiều cực độ.

Cửu Kiếm trước dời ánh mắt đang dán chặt trên bộ giá y, kéo tay Duyệt Nhi: "Duyệt Nhi cô nương, mặc y phục rồi…" Duyệt Nhi cô nương ngây người cũng rất đỗi bình thường, dù sao chỉ cần là nữ tử, ai cũng sẽ ngẩn người thôi.

Duyệt Nhi bị Cửu Kiếm gọi khôi phục lại tinh thần, lúng túng nói: "Bộ xiêm y đỏ này thật đẹp…" Nàng đột nhiên có cảm giác Mặc Ly hôm nay không phải ăn nàng, nhưng lại không biết là gì.

Cửu Kiếm cởi ngoại y cho Duyệt Nhi, để lại trung y, tận lực chăm chỉ đến không chớp mắt, nói: "Đâu chỉ là đẹp,thuộc hạ sống mấy vạn năm, cũng chưa từng thấy qua bộ xiêm y nào quý giá lộng lẫy như vậy."

Khổng Tước và Ninh Tê cẩn thận cầm bộ giá y, dưới sự giúp đỡ của Cửu Kiếm, cẩn thận nhẹ nhàng khoác lên người Duyệt Nhi.

….

Sau khi vạt áo trước ngực không kéo lên được, ba người đều hơi xấu hổ…

Duyệt Nhi nghi hoặc nhìn bộ dạng muốn động nhưng lại không dám của ba người: "Sao vậy? Là muội béo, kéo không lên sao?"

Cửu Kiếm cười gượng hai tiếng, nói: "Không phải béo, mà là…ngực lớn quá…" Không ngờ Duyệt Nhi cô nương trông nhỏ nhắn như vậy mà…Ây ya…

Mọi người:…

Cửu Kiếm cô là con gái sao?! Sao lời gì cũng dám nói.

Ba người đều không dám chạm lung tung Duyệt Nhi, cuối cùng đành phải vừa hướng dẫn Duyệt Nhi vừa đem vạt áo phía trên eo nàng nhích lên.

Đến lúc xong xuôi, Duyệt Nhi gần như mệt đến độ ngồi phịch xuống ghế, Cửu Kiếm, Ninh Tê vội chỉnh lại vạt áo cho nàng rồi mới để nàng ngồi xuống.

Ba người đều không tự chủ được mà nhìn Duyệt Nhi, nhất thời khó dời tầm mắt.

Những điểm mà cô nương trên thế gian cần có thì dường như đều tập trung hết trên người Duyệt Nhi cô nương.

Ngoại trừ có đôi khi phản ứng hơi chậm chạp, ngơ ngác, dáng vẻ mỹ mạo khả ái, eo thon, ngực đầy đặn, xinh đẹp, tính cách đơn thuần vô hại, vừa ngây thơ vừa thuần lương, nếu các nàng là nam nhân, cũng muốn cưới một cô nương đơn giản như vậy làm thê tử.

Duyệt Nhi bị các nàng nhìn đến độ xấu hổ, các nàng đang nghĩ làm sao nướng nàng lên à? Bàn tay nhỏ nhắn của Duyệt Nhi nghịch nghịch cửu liên hoàn, im lặng chờ đợi số mạng những giây phút cuối.

Rất rất lâu sau…

Cô hổ nhỏ: “Muội muốn ăn gì đó…”

Ba người: “Hiện giờ còn chưa thể ăn, Duyệt Nhi cô nương, cố chịu nha.”

Cô hổ nhỏ: “Các tỷ còn nghĩ bao lâu nữa?”

Ba người: “Nhanh thôi nhanh thôi…”

Cô hổ nhỏ:…

Hoàng hôn đã buông xuống hoàn toàn, Tất Nhật Tinh quân kéo vầng thái dương xuống ngọn núi phía tây, cả bầu trời bao phủ trong rặng mây đỏ kim quang, rực rỡ, mỹ lệ không thể tả.

Lúc Duyệt Nhi suýt nữa thì chống cằm ngủ gục thì nghe thấy nơi chân trời vang lên một tiếng rồng ngâm, ba người Cửu Kiếm vội vàng đỡ Duyệt Nhi dậy.

Không lâu sau, chân trời liền xuất hiện một chiếc kiệu đỏ cực lớn, mà nâng cỗ kiệu đó, chính là tám con cự long!

123. Chương 123: Lục Giới Sủng Hôn, Ăn Sạch Cô Hổ Nhỏ (3)

Dưới ánh tà dương ngập tràn, tám con rồng nâng cỗ kiệu đỏ mà tới, khí thế ngập trời đó trong nháy mắt khiến những người vô tình ngẩng đầu nhìn Thần giới trên cao phải kinh hoảng…

Cho dù là Cửu Kiếm sống nơi Thần giới mấy chục năm, hơn nữa còn biết trước kế hoạch nhưng cũng nhịn không được bị chấn động dữ dội, chung quy tưởng tượng và chính mắt nhìn thấy thì thị giác vẫn bị tác động một cách mạnh mẽ.

Mà Ninh Tê và Khổng Tước, đã ngớ người ra rồi.

Người không ngây ra, chỉ có cô hổ nhỏ ấy.

Duyệt Nhi ngước mắt nhìn, nói: “Mấy con rồng này dáng vẻ không được dễ thương như long đằng, rất hung dữ…”

Giọng nói vừa vặn truyền vào tai của tám con rồng đã dừng lại phía trước Cẩm Tú lầu, nhất thời cơ thể của cả thảy tám con rồng đều run lên, tiểu cô nương này…ghét bỏ chúng nó sao? Gương mặt ràn rụa nước mắt a…

Bát long cung kính cúi đầu, Túc Tịch và Ngưng Không đứng bên cạnh chiếc kiệu lớn màu đỏ hoa lệ tinh xảo, thu lại ánh mắt kinh diễm, cung kính hành lễ: “Cung thỉnh Duyệt Nhi cô nương lên kiệu.”

Ba người vội vội vàng vàng lấy lại bình tĩnh, Cửu Kiếm và Ninh Tê hai bên trái phải dìu Duyệt Nhi, Khổng Tước bước theo phía sau, nhẹ nhàng thi pháp để vạt áo buông xuống…

Bàn tay Duyệt Nhi vén rèm hồng châu óng ánh tỏa sáng lấp lánh phía trước kiệu, trầm ngâm rồi nói: “Những hạt châu này cũng thật đẹp…”

Cả người cả rồng ai nấy đều lau mồ hôi, hạt châu mà nàng nói ở thần giới vô giá khó cầu, lại bị Lạc Thủy Thần quân lấy làm rèm treo, bọn họ đau lòng không thôi, mà đánh giá của tiểu cô nương này là, ‘cũng thật đẹp’…

Đến khi Duyệt Nhi ngồi vững, ba người Cửu Kiếm liền vội vàng lùi ra sau, đứng ở hai bên Túc Tịch và Ngưng Không, bát long chuyển người bay lên, hướng phía trước đó đã tới mà đi.

Duyệt Nhi ngồi bên trong cỗ kiệu có thể xem như một căn phòng nhỏ tinh xảo, có chút khó hiểu: “Chúng ta đi đâu vậy?” Bên trong kiệu vô cùng vững vàng yên tĩnh.

Mọi người bên ngoài ai nấy đều yên lặng, chỉ có tiếng Cửu Kiếm cười đáp: “Nhà.”

Duyệt Nhi "A" một tiếng, nhà không phải là phủ Mặc Ly sao?

Tại dãy núi Lạc Thủy băng tuyết kéo dài vạn lý, trên một vùng tuyết trắng rộng mấy trăm dặm, ngồi tại vị trí bàn ghế được tạc khắc từ băng chính là những người đứng đầu lục giới.

Tỷ như Ngọc hoàng đại đế của Tiên giới, còn có mấy vị Tiên đế, đại diện của Tứ Hải long vương cũng có, Tu La vương, A Tỵ vương, Luân Hồi vương vv..v của Minh gian, ngay cả mấy vị phật tổ xa lánh hồng trần nơi Tây phương cực lạc thế giới cũng tham dự, không cần nhắc tới những người chấp chưởng nắm quyền của mấy đại gia tộc Thần giới.

Họ hoàn toàn không ngờ Lạc Thủy Thần quân khi thành thân sẽ bày đại tiệc như vậy, hơn nữa còn mời họ tham dự, chuyện này ngày trước gần như là chuyện không có khả năng, nhưng hiện giờ họ ngồi đây, không thể không thừa nhận, đây là sự thật.

Nhìn thấy trên bàn là những đồ vật cực kỳ tinh xảo khắp lục giới, trong lòng mọi người đều đau ruột xót gan, tài đại khí thô mà, tài đại khí thô mà!

Tiên linh thảo này không phải linh dược giá trị một tòa thành khó cầu sao? Ở đây lại chỉ là đồ trang trí cho chén đĩa…

Ai nấy lại trầm mặc, ngước mắt nhìn Lạc Thủy Thần quân trong bộ y phục đỏ đang đứng giữa không trung phía xa.

Y hôm nay không vận bạch y, trái lại toàn thân đỏ rực, mái tóc đen mượt bình thường xõa ra hôm nay được búi gọn bên trong ngọc quan đơn giản, càng toát lên nét phong thần tuấn lãng, phong hoa tuyệt đại, rạng rỡ đến độ khiến người ta bất giác phải nheo mắt. Y chỉ lẳng lặng nhìn về nơi xa, dường như đang chờ đợi gì đó, giữa gian mày ẩn chứa thiên sơn vạn thủy.

Mấy vị tiểu thư phu nhân thế gia cùng đi đang ngồi bên dưới dường như mắt không hề chớp nhìn y, chỉ trông mong y rủ mắt liếc nhìn, vậy đã là tâm mãn ý túc rồi.

Như lời lưu truyền của lục giới, nếu được Lạc Thủy Thần quân cúi nhìn một lần, đời này không hối tiếc…

Vài nữ tử Ma tộc và Tiên tộc định lực hơi kém thì đã hôn mê bất tỉnh…

Mọi người nhìn Lạc Thủy Thần quân cao quý xa vời tựa như viễn cổ thần đế ấy, trong khoảnh khắc có chút ngây người.

Lúc này, chỉ thấy dáng vẻ lạnh nhạt của ý nháy mắt như được gió xuân thổi đến, để lộ đôi chút dịu dàng, bên dưới lại là một tràng tiếng hít không khí, nhưng y vẫn như cũ không hề cúi đầu xuống, chỉ chậm rãi tiến lên trước nghênh đón.

Mọi người vội vàng ngẩng đầu, chỉ thấy cách đó không xa, một cỗ kiệu đỏ tươi đẹp đẽ đang nhanh chóng bay tới.

Đợi khi nhìn rõ một chút, ai nấy lại hít vào một hơi!

Bát long nâng kiệu, chưa từng nghe nói!

Trong lúc người nào người nấy mắt trợn tròn thì cỗ kiệu đỏ kia đã đến trước mặt, dáng vẻ Lạc Thủy Thần quân dường như có chút căng thẳng, chậm rãi tiến lên trước, vén rèm kiệu.

Mọi người gần như nín thở chờ đợi khoảnh khắc tiếp theo.

Tức Mặc Ly vén rèm, khi trông thấy gương mặt nhỏ nhắn đã khắc sâu trong lòng kia thì trái tim bất chợt đông lại, suýt nữa thì không thở nổi. Y miễn cưỡng đè xuống cảm giác rung động mãnh liệt trong lòng, thả lỏng tâm tình, đưa tay ra, kèm theo ý cười khe khẽ bên môi :

"Duyệt Nhi, đến đây."

Duyệt Nhi ngoan ngoãn đặt bàn tay nhỏ nhắn vào tay y, trong khoảnh khắc ấy, Tức Mặc Ly có một cảm giác mãn nguyện lạ kỳ, như cả thế giới đều nằm trên tay y.

Đợi đến khi Duyệt Nhi từ bên trong cỗ kiệu bước ra, tất cả mọi người đều thầm thở dài một tiếng, còn chưa kịp có cảm xúc sâu hơn, Duyệt Nhi đã an ổn nằm trong ngực Tức Mặc Ly.

Quần chúng:....

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi, đi đến khoảnh đất trống mấy trăm dặm chỉ có duy nhất một đài cao ở giữa, gọi là đài cao, chi bằng nói đấy là một tòa cung điện khổng lồ đứng sừng sững giữa không trung, có điều cảm xúc thị giác của nó vừa vặn khiến mọi người đều trông thấy rõ mồn một mà thôi.

Duyệt Nhi nhìn đèn lồng được trang trí bằng dạ minh châu bồng bềnh giữa trời, dường như sắp đem toàn bộ khuôn viên yến tiệc chiếu sáng rực như ban ngày, nhất thời có chút kinh sợ, đẹp quá, dãy núi Lạc Thủy thật đẹp.

Đây chính là, nhà sao?

Mà mọi người bên dưới cũng đã trông thấy Lạc Thủy Thần quân đang đứng bên trên chầm chậm bước đi, cùng với Duyệt Nhi cô nương với đôi mắt to tròn trong tin đồn chấn động hiện được y ôm trong lòng.

Tất cả đều không dám phát ra tiếng động, sợ quấy nhiễu đến đôi thần tiên quyến lữ ấy.

Vốn vẫn còn một vài nữ tử hâm mộ ghen tỵ, nhưng nhìn thấy bộ giá như thế, cảnh tượng phô trương như thế, sự che chở cẩn cẩn thận thận như thế của Lạc Thủy thần quân, lại nhìn thấy tiểu cô nương đơn thuần không hay biết gì cả kia thì chỉ có thể vô lực thở dài một tiếng, việc này, bất khả ngộ bất khả cầu.

Không thể gặp cũng chẳng thể cầu

Nháy mắt Tức Mặc Ly đã ôm Duyệt Nhi đến trên đài cao treo đầy lụa đỏ, nhẹ nhàng đặt nàng xuống, rồi lại ngồi xổm xuống chỉnh lại y phục cho nàng, hàng ngàn hàng vạn nhân vật thân phận tôn quý khắp lục giới trông thấy thì toàn bộ không biết hiện đang có cảm tưởng gì.

Chúng nam tử người nào người nấy đều than thở, Duyệt Nhi cô nương tiểu cô nương như thế, đích thực khiến nam nhân người người đều muốn yêu thương chở che, nhưng cũng chưa đến mức kinh hãi thế tục, xưa nay chưa từng có như vậy.

Nhân vật thần giới tôn quý, thế nhưng có thể ngồi xuống chỉnh lại xiêm y cho cô nương mình yêu, thử hỏi thế gian có thể được mấy người?

Duyệt Nhi đưa tay chọt chọt mái tóc được quấn lên bên trong ngọc quan của Mặc Ly: "Mặc Ly, chàng thật sự rất đẹp!"

Ý cười bên môi Tức Mặc Ly càng sâu: "Trước đây không đẹp sao?"

Duyệt Nhi liên tục lắc đầu, nói: "Cũng rất đẹp, đẹp nhất."

Tức Mặc Ly đứng dậy, dắt tay Duyệt Nhi, ngón tay tựa ngọc tạc xoa xoa tai nàng: "Đợi một lát nữa sẽ hơi mệt, vịn vào ta, có biết chưa?"

Duyệt Nhi ngoan ngoãn gật đầu, nàng sắp thành thân rồi!

Tiếp đó là một chuỗi các lễ nghi nên có trong Thần tộc Thần quân khi đón dâu, một chút cũng không hề thiếu.

Mọi người nhìn dáng người nhỏ bé dựa vào bên cạnh Lạc Thủy Thần quân, cảm xúc ngổn ngang trăm mối, như thế này mới được coi là hạnh phúc nhất thế gian, chẳng phải sao?

Ước chừng qua ba canh giờ, tinh tú trên trời đêm cũng không biết mệt dõi theo hôn lễ bậc nhất lục giới, mọi người bên dưới đài càng lúc càng hứng khởi, đợi đến khi Tức Mặc Ly dẫn Duyệt Nhi xoay người lại, hướng về phía mọi người.

Ai nấy lại một lần nữa đồng loạt hít vào một hơi.

Hai người này, phẳng phất tựa như ảo ảnh, lặng lẽ đứng trên đài cao.

Người trẻ tuổi nhất trong số họ cũng đã sống trên vạn năm, giờ phút này thế nhưng lại không kiềm chế nổi chấn động trong lòng.

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi hiện giờ đã có chút mệt, quay mặt về phíamọi người, giọng nói vẫn mang vẻ lãnh đạm nhàn nhạt, tựa thanh âm của suối trong chảy qua ngọc thạch: "Từ ngày hôm nay, nàng chính là ta, ức hiếp nàng như ức hiếp ta. Trời đất vạn vật làm chứng."

Mọi người nháy mắt đều biết Lạc Thủy Thần quân vì sao lại tổ chức hôn lễ chấn động lục giới như vậy, một đương nhiên là vì đây là phương thức long trọng nhất để Duyệt Nhi cô nương thành thê tử của mình, hai là chiếu cáo với người khắp lục giới, Duyệt Nhi là người của y, ai dám có bất luận tâm tư không nên có nào, đều chờ nhặt xác đi….

Hiểu được điều này, ánh mắt mọi người cơ hồ đều tập trung lên Đạp Vũ Thần quân hiện đang nghiêm mặt ngồi trên ghế, Tử Dao Thần quân, còn có Tiên giới Doanh Châu sơn chủ Ôn Chi Hàn…

Mục đích của Tức Mặc Ly đã đạt thành, vừa định ôm Duyệt Nhi rời khỏi đây thì tay áo đã bị níu lại, ánh mắt dưới ánh sáng của minh châu càng rực rỡ như lưu ly hạ xuống: "Sao vậy?"

Duyệt Nhi bạnh bạnh môi: "Ta đói rồi."

Tức Mặc Ly:…

Ôm Duyệt Nhi, Tức Mặc Ly bay đến trước một bàn tiệc không có người, ngồi xuống, ngón tay tựa ngọc tạc cầm lấy đũa, bắt đầu dịu dàng đút cô hổ nhỏ.

Quần chúng lại lần nữa hóa đá, chân không chạm đất, cơm dâng tới miệng, áo đến đưa tay, đây là miêu tả về tiểu cô nương này sao?

Thật sự là cỡ nào hạnh phúc a! Ánh mắt mọi người nhìn tổ hợp một người đút – một người ăn này, quả thật là không nghĩ ra từ nào để hình dung, thu lại ánh mắt nhìn nhìn cao lương mỹ vị mà mình đã quên ăn trên bàn.

Duyệt Nhi nhìn quả đào trên bàn: "Mặc Ly, đào năm nay thật lớn!"

Tức Mặc Ly gật gật đầu, dùng pháp thuật đem quả đào chia thành từng phần nhỏ, đút vào miệng Duyệt Nhi.

Mọi người đều đem ánh mắt hướng về phía Vương mẫu nương đang xấu hổ, chậc chậc, chả trách hội bàn đào năm nay đào vừa nhỏ vừa chua, thì ra là đều gửi đến đây hết rồi!

Tới lúc Duyệt Nhi khó khăn lắm mới nghiêng đầu tránh đi, nói: "No rồi." Tức Mặc Ly mới dừng đũa, nói với Cửu Kiếm bên cạnh: "Yến tiệc mở ba ngày ba đêm."

Cửu Kiếm vội gật đầu đáp "vâng", là tứ đại thần sứ của Tức Mặc phủ, đương nhiên biết chủ thượng nhà mình đang nghĩ gì, liền nhìn Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi biến mất khỏi khu vực rộng lớn mấy trăm dặm, hướng Thứ Thiên điện mà đi.

124. Chương 124: Lục Giới Sủng Hôn, Ăn Sạch Cô Hổ Nhỏ (4)

Thứ Thiên điện so với nơi tổ chức yến tiệc tối hơn nhiều, Tức Mặc Ly phất tay đem mấy viên dạ minh châu treo bên trong điện, tức thì cũng liền sáng như ban ngày.

Vòng qua lớp lớp bình phong cùng tầng tầng trướng rũ màn che, cuối cùng đến bên chiếc giường được trải chăn gấm mềm mại.

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi ngồi xuống, nhẹ nhàng tháo trang sức trên tóc cho nàng, thả mái tóc dài óng mượt màu tím rồi mới ôm nàng bước đến bên ngọc trì, cẩn thận rửa mặt một lúc, tháo nữ trang xuống cho nàng.

Duyệt Nhi buồn rầu nói: "Có phải sắp ăn ta rồi ?"

Tức Mặc Ly kinh ngạc: "Ai nói cho nàng nghe?"

Duyệt Nhi cắn môi, sống chết cũng không bán đứng đám Cửu Kiếm.

Tức Mặc Ly ôm nàng quay trở lại giường: "Bé ngốc, không phải là ăn thịt hổ…"

Duyệt Nhi càng không hiểu, ngước mắt nhìn y, không ăn thịt hổ thì ăn gì?

Tức Mặc Ly nhìn đôi mắt to tròn mờ mịt của nàng đang nhìn mình, bắt đầu từ hôm nay, mọi thứ sẽ không như trước nữa, y bất giác có chút cảm giác mãn nguyện: "Thành thân, mệt hay không?"

Duyệt Nhi nghe thấy lời này thì đã sớm vứt đi khó hiểu trước đó, đôi mắt to tròn cười đến híp lại, hai lỗ tai nhỏ cũng cong cong: "Không mệt, chơi rất vui, rất thích, sau này chúng ta ngày ngày thành thân đều không mệt!"

Tức Mặc Ly nhịn không được hôn hôn môi nàng: "Nào có mỗi ngày đều thành thân? Cả đời chỉ duy nhất một lần."

Trong lòng Duyệt Nhi sựng lại, nhớ tới câu nói của Cửu Kiếm.

'Duyệt Nhi cô nương, khi chủ thượng gần kề cô nương, thân mật hôn hay làm gì khác thì cô nương phải nhớ tâm quyết này, người sẽ không thể ăn cô.'

Duyệt Nhi vội vàng nhắm mắt lại, cầu xin vào giờ phút này giữ lại được mạng nhỏ của mình, lẩm nhẩm tâm quyết.

Vừa niệm xong, người bỗng nhiên trở nên lạnh hẳn.

Tức Mặc Ly nhìn cơ thể nhỏ nhắn trắng mịn bên dưới, nhịn không được cúi đầu lần nữa, cẩn thận xâm chiếm đôi môi nàng, chậm rãi mút cắn, bàn tay cũng ôm lấy nàng ép về phía mình, còn một tay tựa như đã có chủ ý, bắt đầu từ từ di chuyển khắp cơ thể mềm mại uyển chuyển dưới thân.

Duyệt Nhi xị mặt, đôi mắt to tròn long lanh hai giọt lệ, Cửu Kiếm chẳng phải nói niệm tâm quyết này thì sẽ không bị ăn sạch sao? Sao Mặc Ly vẫn dựa sát như vậy?

Mà Cửu Kiếm – kẻ đã lén lút chạy đến ngồi trên một cây đại thụ xung quanh Thứ Thiên điện nghe lén thì hiện giờ trong lòng cũng đang cười gian, chủ thượng, đêm nay nếu như người còn không xuống tay đem con cừu nhỏ nuốt sạch vào bụng, thuộc hạ chỉ có thể giúp người một tay như vậy thôi. Cửu Kiếm ánh mắt xanh lè nghe trộm "đại sự không để người khác biết"(2), đương nhiên, bên cạnh vẫn là Khổng Tước đang ngồi thắc thỏm không yên.

2: Nguyên văn: thâm tàng công dữ danh: nghĩa gốc: không để lộ tài hoa cùng công danh của bản thân. Nghĩa rộng thông dụng chỉ đại sự đã hoàn thành nhưng vẫn giấu kín không lộ ra, không để người khác biết. Xuất phát từ 2 câu thơ trong bài "Hiệp khách hành" của Lý Bạch.

Sự liễu phất y khứ

Thâm tàng thân dữ danh

Dịch thơ (Đào Bá Sơn)

Xong việc cởi bỏ áo

Tiếng tăm mặc kệ đời.

Hô hấp của Duyệt Nhi càng lúc càng dồn dập, hoàn toàn không biết Cửu Kiếm chỉ nàng chính là phương pháp cởi xiêm y trong nháy mắt. Nàng đáng thương nằm dưới thân Tức Mặc Ly, chẳng thể động đậy.

Tức Mặc Ly trông thấy nàng gần như không thở nổi, rời khỏi đôi môi nhỏ nhắn của nàng, giọng nói cũng trở nên khàn khàn: "Duyệt Nhi, đêm động phòng hoa chúc của nhân gian cũng chính là việc mà chúng ta đã nói, song tu."

Duyệt Nhi mơ mơ màng màng gật gật đầu, bàn tay nhỏ bé bắt lấy bàn tay đang mơn trớn trên người nàng của Tức Mặc Ly, định ngăn lại hành động kỳ quái của y.

Tức Mặc Ly thở dài, cởi y phục ra nhẹ nhàng đặt xuống, chậm rãi thuận theo dục vọng của bản thân dẫn dắt Duyệt Nhi.

Tay Duyệt Nhi chống lên ngực y, bỗng dưng phát hiện cảm giác tiếp xúc bên dưới không phải là vải vóc mềm mại mà là lồng ngực tráng kiện nhẵn nhụi, vội vàng mở mắt ra, bắt gặp cơ thể trần trụi của Tức Mặc

Ly, trong nháy mắt gương mặt liền "póc" một tiếng đỏ bừng, cả người cũng như thiêu như đốt muốn nổ tung.

Tức Mặc Ly giúp nàng tắm rửa, nàng trước giờ không hề cảm thấy gì, nhưng đây là lần đầu tiên trông thấy Tức Mặc Ly không mặc y phục đó!

Nghĩ thế, bàn tay đã không tự chủ được nhẹ nhàng sờ sờ, sao mà cảm giác so với hình vẽ và miêu tả trong mấy quyển sách kia còn muốn tốt hơn? Rất trắng, da thịt tựa ngọc, sờ, sờ, sờ! Cảm xúc tốt vô cùng, không hề phát hiện hô hấp của Tức Mặc Ly đang ở trên người nàng càng lúc càng dồn dập.

Bàn tay đột nhiên bị giữ lại, Duyệt Nhi nghi hoặc ngước mắt nhìn Tức Mặc Ly, vừa liếc mắt nhìn vào trong đôi đồng tử sâu thẳm không thấy đáy của y, tức khắc liền quên mất hiện giờ là lúc nào.

"Duyệt Nhi, Duyệt Nhi…" Tiếng nỉ non không cách nào kiềm chế, đời này có thể đặt nàng trong tim, ôm nàng trong ngực, cảm giác đó mấy vạn năm qua chưa bao giờ xuất hiện.

Duyệt Nhi dưới làn môi cùng bàn tay không ngừng ve vuốt của y đã gần như không giữ được lý trí: "Mặc Ly, đừng làm loạn…" Giọng nói mềm mại ngọt ngào không chút lực uy hiếp, chỉ khiến Tức Mặc Ly đang ở phía trên càng lúc càng không khống chế được bản thân.

Cơ thể bên dưới mềm mại không xương, phập phồng lên xuống, Tức Mặc Ly hận không thể hung hăng đem cơ thể nhỏ nhắn ấy hòa tan vào trong lòng, nhưng trong giây phút ý loạn tình mê ấy lại nhớ tới cảnh tượng đã trông thấy ở Phù Hoa Sơn.

Đạp Vũ!

Đạp Vũ!

Vậy mà lại động đến bé ngoan của y, bé ngoan của y.

Cơ thể tuyệt mỹ như vậy, dáng vẻ tốt đẹp như vậy, dựa vào cái gì?

Duyệt Nhi cảm thấy hơi thở trên người mình chợt lạnh, ngay cả lực độ của đôi tay ấy cũng tăng lên, khoái cảm cực hạn mang theo chút đau đớn ấy xâm nhập cắn nuốt nàng, nàng gắng gượng nuốt xuống tiếng rên rỉ gần như sắp thoát ra: "Mặc…Mặc Ly…" Chàng sao vậy? Vì sao lực tay lại mạnh như thế? Đau quá.

Tức Mặc Ly bị giọng nói ngọt ngào mềm mại của nàng kéo lại tâm trí, thanh âm cũng hơi đượm nét mị hoặc quyến rũ: "….Duyệt Nhi…Sau này, không được để người khác chạm vào nàng, biết chưa?"

Duyệt Nhi ngoan ngoãn gật đầu, Mặc Ly đã từng bảo như vậy rồi mà, vì sao bây giờ lại nhắc lại?

Y chăm chú nhìn Duyệt Nhi rất biết vâng lời, nhất thời tình triều cuồn cuộn, muốn đè cơ thể nhỏ nhắn ấy xuống dưới thân, nghe giọng nói mềm mại ngọt ngào của nàng vì y mà bất lực nức nở, để nàng không còn nhớ tới Đạp Vũ sư phụ gì nữa, hay Quỷ Sở Từ gì nữa!

Tâm trí nghĩ thế, bàn tay và đôi môi lần nữa chẳng thể khống chế, bắt đầu trở nên hơi cuồng loạn, giọng nói chất chứa khát vọng: "Duyệt Nhi, cho ta, được không?"

Duyệt Nhi thế nhưng lại mơ mơ màng màng: "Không được!"

Hơi thở Tức Mặc Ly chợt đông lại, gương mặt khuynh đảo thế gian ngước lên mong mỏi nhìn Duyệt Nhi, nét mặt ấy, có chút ủy khuất.

Duyệt Nhi cố gắng đẩy Tức Mặc Ly ra, mơ hồ nói: "Cửu Kiếm bảo, ở trên so ra sẽ uy vũ hơn! Thoải mái hơn!" Cửu Kiếm hôm nay đã nói với nàng rồi, nhất định phải ở trên.

Mái tóc đen của Tức Mặc Ly trải trên đệm gấm, ánh mắt sâu thẳm nhìn Duyệt Nhi, trong lòng lặng lẽ ghi nhớ Cửu Kiếm.

Duyệt Nhi ngồi vắt ngang trên người Tức Mặc Ly, mái tóc dài màu tím xõa tung, che đi một vài nơi da thịt trắng mịn, đôi tay nhỏ nhắn chống trên người y, gương mặt cùng da thịt toàn thân đều trở nên đỏ hồng, cảnh tượng như vậy khiến Tức Mặc Ly suýt nữa lại không kiềm chế được, muốn lật người đè Duyệt Nhi xuống dưới.

Nhìn dáng vẻ kiên định và ý loạn tình mê của Duyệt Nhi, Tức Mặc Ly đối với bé ngoan của y chưa bao giờ nói không, giờ phút này cũng không thể.

Y duỗi ngón tay thon dài, nắm vòng eo chưa đầy một nắm tay của nàng, nhẹ giọng nói: "Duyệt Nhi…"

Duyệt Nhi mơ mơ hồ hồ ừ một tiếng, Tức Mặc Ly lại nhịn không được, nâng eo nàng lên…

Cửu Kiếm và Khổng Tước ở bên ngoài nghe đến độ mặt đỏ rần rần, thân mật nồng nhiệt, đoạn đối thoại từng tiếng từng tiếng nỉ non ấy hết thảy đều lọt vào tai các nàng, Cửu Kiếm nhịn không được thở dài: "Chủ thượng trên vạn người, dưới một người a…."

Còn chưa dứt lời thì đã phát hiện khí tức xung quanh có điểm bất ổn. Chủ thượng hiện giờ ý loạn tình mê, kết giới lập ra đã bị các nàng phá hỏng, lý ra sẽ không thể phát hiện mới đúng chứ? Cửu Kiếm còn đang tập trung lắng nghe động tĩnh bên trong, nhưng bất đắc dĩ đã bị Khổng Tước kéo kéo tay áo nàng: "Cửu Kiếm…"

Cửu Kiếm nói: "Đừng động đậy, có người tới…"

Khổng Tước hận rèn sắt không thành thép: "Người tới ở ngay phía sau!"

Cửu Kiếm cả kinh quay đầu, suýt nữa thì từ trên cây ngã xuống: "Đạp, Đạp Vũ Thần quân…."

Đạp Vũ phe phẩy quạt, đứng ngay trước mặt hai người, vẫn là biểu cảm như tắm trong gió xuân: "Đang nghe trộm tiểu đồ nhi của ta? Không sợ…Không sợ ta ngay lập tức bước vào báo cáo với chủ thượng nhà cô?"

Lá gan nhỏ bé của Cửu Kiếm run rẩy, vội kéo Khổng Tước: " Ha ha, không cẩn thận đi ngang qua… Ngang qua…Chúng tôi hiện giờ biến ngay đây…."

Bên trong điện truyền ra tiếng rên rỉ yêu kiều của Duyệt Nhi, đau…Mặc Ly bại hoại…

Còn chưa kịp nghe chủ thượng nhà mình lại nói gì thì Đạp Vũ đã dùng quạt quạt bay hai người đang lưu luyến bịn rịn đến chỗ yến tiệc cách đó mấy trăm dặm.

Cửu Kiếm ở trên không trung không dừng lại được, đành cam chịu, cùng Khổng Tước liếc mắt nhìn nhau tràn ngập tiếc nuối: "Chỉ trách chúng ta không chọn vị trí hẻo lánh hơn chút!" Trầm ngâm thở dài một tiếng, lại nói: "Đạp Vũ Thần quân không phải là đuổi chúng ta đi, còn mình thì chạy đi nghe chứ!"

Khổng Tước khinh thường liếc Cửu Kiếm một cái: "Ngài ấy không sợ mình hộc máu bỏ mạng à?"

Nghe cô nương mình yêu ở dưới thân một người khác….

Aizzz, phàm là nam nhân thì đều không thể làm được đâu.

Đạp Vũ nhìn theo bóng dáng hai người biến mất mới ngồi xuống trên chạc cây, người vận thanh y, trong sắc đêm có cảm giác lạc lõng vô hạn.

Y đến đây làm gì?

Còn ôm hi vọng cướp Duyệt Nhi sao?

Đã, đã chẳng thể nào nữa rồi!

Y ngước mắt đăm đăm nhìn thần điện hoa lệ, tiểu ái đồ của y.

Thanh âm từ bên trong điện truyền ra, Mặc Ly, Mặc Ly, đừng, eo, eo gãy rồi, a.. a..

Thanh âm ngọt ngào nũng nịu chứa đựng hưng phấn và ái muội vô vàn, truyền tới bên tai Đạp Vũ, cây quạt phe phẩy trong tay Đạp Vũ chợt chựng lại.

Duyệt Nhi lúc ở Bồng Lai tiên sơn ấy, y chẳng phải đã giày vò nàng sao? Đáng tiếc, y cuối cùng không xuống tay được.

Không lừa được tiểu ái đồ đáng yêu của y, cũng không lừa được chính bản thân y.

Y từ lúc bắt đầu đã thua rồi, y có rất nhiều cố kỵ, y không thể yêu chiều tiểu ái đồ của mình không chút kiêng dè như thế, không cách nào cho nàng được một hôn lễ long trọng, thậm chí, thậm chí không có cách nào yêu nàng mà không mang theo gánh nặng.

Y rốt cuộc không được mạnh mẽ như Tức Mặc Ly, dường như vĩnh viễn không gì là không thể.

Nàng cần gì, Tức Mặc Ly đều sẽ dâng đến trước mặt nàng, trái tim không để ý đến bất cứ chuyện gì, chỉ dành riêng cho nàng.

Y có gì mà so sánh với Tức Mặc Ly?

Đêm ấy, dường như đã cách rất xa rất xa rồi. Y từng hối hận, lúc ấy đã không hung hăng đè nàng bên dưới người, làm gì thì làm?

Tiếng rên rỉ bên trong điện vẫn không ngừng truyền tới, từng tiếng từng tiếng, dường như muốn lăng trì trái tim Đạp Vũ…

Đạp Vũ ngước mắt nhìn vầng trăng sáng nơi chân trời, nhìn rất rất lâu, dường như trong ánh trăng ấy bắt gặp gương mặt tươi cười rạng rỡ của Duyệt Nhi, ngọt ngào gọi: "Đạp Vũ sư phụ…"

Mà từ đêm nay, tiểu ái đồ của y, đã hoàn toàn triệt để thuộc về người khác…

Không, tiểu ái đồ chưa bao giờ thuộc về y.

Y làm sai biết bao nhiêu chuyện, sai lầm nhất chính là đêm ấy không nên trêu chọc nàng, hoặc là, đêm ấy không nên dừng lại.

Hiện giờ y ở nơi chân trời xa xăm, tiểu ái đồ, tiểu ái đồ, ta phải làm thế nào mới có thể ôm nàng vào lòng lần nữa?

Thanh âm mềm mại bên trong điện vẫn không hề ngừng nghỉ, giọng nói của Duyệt Nhi đã hơi khàn khàn, Đạp Vũ rũ mắt, trên gương mặt như thế gian lưu truyền "công tử văn nhã,ôn nhuận như ngọc", hiện giờ ngập tràn sát ý!

Tiểu ái đồ của y, hiện đang ở bên dưới thân một kẻ khác mà uyển chuyển hầu hạ…

Y đến đây làm gì?

Đạp Vũ ngây ra, lấy lại bình tĩnh, sát ý trên mặt nháy mắt hóa thành nét bi thương chua xót.

Y tới là vì để bản thân chết tâm, chẳng phải sao?

Dưới ánh đêm, triền miên bên trong điện vẫn tiếp tục, trong phòng ấm áp kiều diễm.

Trên cây cổ thụ bên ngoài điện, nam tử vận thanh y ngồi đó, phe phẩy quạt ngọc, trong bóng đêm nhìn không rõ biểu cảm, chỉ thấy bên làn môi cắn chặt ấy của y, một dòng máu đỏ tươi chầm chậm chảy xuống…

Y không lau đi vết máu bên môi, đời này của y, phải chăng đều vì vĩnh viễn không có được

Duyệt Nhi mà thổ huyết thành thương tổn?

Đạp Vũ ca ca, Đạp Vũ sư phụ…Dường như y mãi mãi xa xách như thế, thầm lặng yêu nàng.

125. Chương 125: Cô Hổ Nhỏ Sợ Hãi (1)

Bên trong Thứ Thiên điện vẫn triền miên như cũ.

Nàng không biết khát vọng của y, mỗi ngày mỗi đêm, chỉ khi tắm rửa cho nàng, y mới có thể để đôi tay mình nhẹ nhàng cảm nhận cơ thể nhỏ nhắn say người ấy, chỉ sợ kinh động đến nàng, không cẩn thận làm nàng bị thương, hiện giờ nàng đã bị y đè dưới thân, y sao có thể dừng lại? Khát vọng trong lòng cuối cùng có được lối ra, dù thế nào cũng không thể giảm đi.

Mãi đến đêm nay, y mới có chút không hiểu được chính mình trước đây sao có thể cam lòng bỏ qua tư vị tuyệt vời như vậy, để nàng ngày ngày đêm đêm tra tấn y.

Duyệt Nhi ngẩng đầu, trong đôi mắt mơ mơ màng màng ngập đầy hơi nước, sau cùng, giọng nói ngọt ngào cũng đã khàn đi…Ngập chìm trong cảm giác mơ mơ hồ hồ, bất chợt nhớ ra, Mặc Ly, Mặc Ly đối với nàng không hề dịu dàng!

Chàng bình thường lạnh nhạt thản nhiên, hiện giờ gần như điên cuồng….Mặc Ly, a a, trở nên xấu xa rồi. Duyệt Nhi nhếch môi, còn chưa kịp thốt ra lời định nói, lại là một tràng rên rỉ kiều mỵ tận xương cốt.

Chìm chìm nổi nổi, không biết là qua bao lâu, duy chỉ có một điều không đổi, là tiếng rên rỉ kiều diễm bên môi tràn ra…

Không biết là khi nào, Duyệt Nhi lại bị khoái cảm cực hạn tra tấn nửa tỉnh nửa mê, tiếng rên rỉ nơi cổ họng đã khàn hẳn, nàng bị giày vò đến không chịu nổi, ủy khuất nói: "Mặc Ly…rất rất mệt…"

Đâu chỉ là mệt, dường như là chìm ngập trong khoái cảm, khiến nàng cơ hồ cho rằng sắp chết rồi.

Ngón tay tựa ngọc tạc cầm lấy tay nàng: "Bé ngoan…"

Nghe nàng vì y mà rên rỉ, thấy nàng vì y mà cuồng loạn…

Bên ngoài mặt trời mọc mặt trời lặn, mà bên trong Thứ Thiên điện với ánh sáng dạ minh châu bao bọc, xuyên qua tầng tầng lớp lớp màn che trướng rũ, truyền ra tiếng rên rỉ kiều mỵ trầm trầm bổng bổng không ngừng nghỉ, hòa cùng với hơi thở trầm đục không thể nào kiềm chế…

Ngày thứ ba, vào lúc yến tiệc sắp tan thì đám người say túy lúy cũng đã ba ngày ba đêm không ngừng uống rượu vui đùa, hoàn toàn không còn dáng vẻ đạo mạo trang nghiêm thường nhật, tay cầm chén rượu, như có như không hớp mỹ tửu, mà mỹ thực trên bàn trong lúc chưa kịp phát giác đã liên tục được bưng lên, khiến người ta có cảm giác yến tiệc dường sẽ mãi chẳng kết thúc.

Ngọc Hoàng đại đế đứng đắn nghiêm nghị hiện đang trò chuyện cùng một xà yêu của Ma giới đến là vui vẻ, bàn tay Vương mẫu nương nương đã nhéo hông ông vô số lần, lại giẫm lên chân mấy cái, nhưng dù thế nào cũng không khiến Ngọc đế hiện giờ đang muốn sờ sờ bàn tay nhỏ nhắn của xà yêu trở lại nét mặt trang nghiêm thường ngày…

Thái Thượng lão quân cũng say chẳng kém gì, nhìn thấy mấy người trẻ tuổi đều chạy đi thu nhận đồ đề, Kha Mộ Thanh lúc này cũng bị ông kéo tay khuyên nhập môn…

Diêm La vương cực kỳ háo sắc, bởi vậy đi đến đâu cũng dọa một đám các cô nương sợ chạy hết…

Mấy vị đại phật nơi Tây phương cực lạc, cũng coi như có chút bộ dạng, chỉ ăn tiên quả, có điều ánh mắt không tự chủ được hướng về phía rượu sóng sánh cùng mấy món thịt…

Đám Cửu Kiếm trông thấy yến tiệc vẫn hết sức náo nhiệt như cũ, trong mắt ngập tràn vui vẻ, vốn cho rằng người như chủ thượng sẽ cô độc đến già, không ngờ cũng có ngày người sẽ khoa trương cưới thê tử như vậy.

Cửu Kiếm và Khổng Tước liếc mắt nhìn nhau, cùng nhìn thấy trong ánh mắt của đối phương ý tứ khác.

Thở dài một tiếng, Cửu Kiếm lại lấy ra thanh kiếm đã được lau đến phát ra ánh sáng lấp lóe, bắt đầu nhẹ nhàng lau chùi: "…Đã ba ngày ba đêm rồi a…"

Đứng bên cạnh cùng nhìn về phía yến tiệc có Túc Tịch, Phất Dung, Ngưng Không, Khổng Tước, còn có Thất Mệnh dẫn theo đám bạch hổ hai ngày trước đã gấp rút trở về.

Túc Tịch nghi hoặc liếc nàng một cái: "Thiên gia phàm là yến tiệc lớn một chút, có tiệc nào không kéo dài mấy ngày mấy đêm, mấy mươi ngày, chủ thượng chúng ta thích yên tĩnh, bày tiệc ba ngày ba đêm cơ hồ đã là giới hạn rồi." Quả thực, Tức Mặc Ly là người như vậy, chỉ việc y đãi tiệc cũng đủ để cho lục giới chấn động.

Ánh mắt Cửu Kiếm từ trên thanh kiếm rút về, khinh thường nhìn Túc Tịch: "…Ta không phải nói việc này!" Đúng là đầu gỗ, không thể nghĩ ra chút gì khác sao?

Mọi người đã đem ánh mắt nghi hoặc dời lên người Cửu Kiếm, Cửu Kiếm tự nhiên nảy sinh một cảm giác tự hào ngút ngàn, đắc ý nói: "Ta nói là, chủ thượng và Duyệt Nhi cô nương đã ba ngày ba đêm rồi…"

Mọi người ngẩn ra, đợi khi đã lờ mờ hiểu được thì trên mặt ai nấy đều bắt đầu đỏ bừng, trời ạ, cô nàng này!

Túc Tịch nhỏ hơn Cửu Kiếm, hiện giờ đã mặt đỏ tai hồng, thay mặt mọi người lên tiếng: "Cửu Kiếm, cô… cô thật là…gan lớn bằng trời rồi…"

Dám nhiều chuyện về chủ thượng như vậy, chỉ có một mình cô nàng này, mặc dù họ nghe thấy thì trái tim cũng ngưa ngứa, tội lỗi a….

Cửu Kiếm không đồng ý liếc bọn họ một cái: "Mấy người giả bộ ha, không chừng trong lòng suy nghĩ còn nhiều hơn ta nói nữa là….Khổng Tước, có đúng vậy không?"

Khổng Tước đang đứng cạnh nàng, nghe thế thì người chợt run lên, biểu cảm trên mặt cũng giống như y phục trên người nàng, bắt đầu đủ màu đủ sắc, ngước mắt nhìn Thất Mệnh một cái rồi mới lúng ta lúng túng nói: "Cửu Kiếm…bớt phóng túng một chút…"

Cửu Kiếm lý nào lại nghe, duỗi tay kéo cánh tay Khổng Tước, thành thật nói: "Đêm qua lúc chúng ta "ngang qua", không phải nghe thấy Duyệt Nhi cô nương bị giày vò đến độ đã nói không ra lời hoàn chỉnh sao? Tiếng rên rỉ đó, ai cha, nghe đến độ ta máu nóng sôi trào, ây ya, chủ thượng cũng thật là, không biết thương hương tiếc ngọc."

Mặt mũi ai nấy nháy mắt càng đỏ thêm vài phần, Phất Dung thấy Cửu Kiếm càng nói càng không kiêng dè, vội bảo: "Cửu Kiếm, đừng trách bọn ta không nhắc nhở cô, cô cứ thế, đáng đời mười mấy vạn năm mà chẳng nở được đóa hoa đào nào…"

Cửu Kiếm nổi giận: "Chúng ta nhìn chủ thượng lớn lên, lý nào có thời gian đi tìm hoa đào, hai người các người có sao? Nam thần âm thầm ái một ta còn nhiều hơn…"

Mọi người:…

Cửu Kiếm trầm ngâm, hãy còn hưng trí bừng bừng kéo Khổng Tước: "Đêm qua lúc bọn ta đi "ngang qua", chủ thượng hình như nói gì ấy nhỉ? Bé ngoan, thật nhỏ..Aizzz, ta còn tưởng mình nghe lầm ấy chứ…"

Mọi người:….Đã không chịu nổi cô nàng không có một chút dè dặt nào ấy.

Cửu Kiếm còn định nói tiếp, nhưng bị Khổng Tước kéo kéo tay áo, Cửu Kiếm còn chưa nói hết : "Còn nói cái gì…"

Sau lưng đột ngột truyền tới một giọng nói lạnh lẽo: "Còn nói cái gì?"

Cửu Kiếm vừa định tiếp lời, bỗng dưng toàn thân lạnh toát, chầm chậm quay đầu lại.

Tức Mặc Ly đang đứng ngay sau họ, trong ngực ôm tiểu cô nương trắng nõn…

Ngọn lửa bát quái hừng hực trong lòng Cửu Kiếm nháy mắt tắt lụi, một chút cũng không còn, líu lưỡi nói: "Chủ, chủ thượng…nói là…ha ha, trăng đêm nay thật tròn ha! Có đúng không? Duyệt Nhi cô nương?"

Mọi người bất an nhìn Duyệt Nhi, chỉ thấy trên mặt nàng lúc này đều là nét ửng hồng phơn phớt, đôi mắt to tròn tựa hổ phách đong đầy hơi nước, cơ thể nhỏ nhắn mềm mại không xương đang vùi trong lòng Tức Mặc Ly, chỉ để lộ chiếc cổ trắng ngần loang lổ dấu hôn, chẳng thể che giấu vẻ ám muội kiều diễm.

Nghe thấy Cửu Kiếm hỏi nàng câu này, gật gật đầu: "Ừm..Trăng thật tròn."

Thanh âm ngọt ngào mềm mại lúc này dường như hơi khàn, mang theo nét phong tình khác hẳn, mọi người nghe thấy lại lần nữa mặt đỏ tai hồng, liên tưởng với lời Cửu Kiếm vừa nói, chỉ hận không thể cúi mặt sát đất.

Duyệt Nhi vừa dứt lời thì tay Tức Mặc Ly đã khẽ động, Cửu Kiếm ngay lập tức bị đánh bay, với một quỹ đạo tuyệt đẹp hướng về phía xó xỉnh của dãy núi Lạc Thủy.

Duyệt Nhi ngờ vực nhìn Cửu Kiếm từ từ hóa thành một chấm đen: "Cửu Kiếm sao vậy?"

Mọi người lại cúi đầu, hận bản thân chẳng thể ngay lập tức biến thành câm điếc.

"Nàng ta bất cẩn bay đi rồi." Thanh âm tựa suối trong chảy qua ngọc thạch, dịu dàng không thể tả.

Tai Duyệt Nhi dựng lên, cơ thể nhỏ nhắn ở trong ngực Tức Mặc Ly động đậy, để ót và hai lỗ tai mình đối diện với Tức Mặc Ly: "Hứ, ai thèm nói với chàng."

Người xấu, Mặc Ly là người xấu.

Mọi người mắt nhìn mũi mũi nhìn tim: Chúng tôi cái gì cũng không nghe thấy đâu a….

Tức Mặc Ly nhìn đôi tai đang dựng thẳng của nàng, một tay đỡ nàng, để nàng đối diện với y, một tay xoa nắn tai nàng: "Đừng giận.."

Đầu Duyệt Nhi ngoảnh sang một bên, bởi vì bị y ôm ngang hông, vì vậy chẳng thể xoay ót đối diện với y, chỉ để lại một bên mặt nghiêng nghiêng hừ hừ tức giận.

Trong lòng Tức Mặc Ly càng chẳng biết làm sao: "Duyệt Nhi, đừng giận…"

Duyệt Nhi mạnh mẽ xoay mặt qua, đôi mắt to tròn long lanh nước đầy vẻ lên án: "Chàng là người xấu. Ta đã khóc cầu xin chàng mà chàng chẳng hề ngừng lại. Người xấu!"

Tức Mặc Ly bất đắc dĩ nhìn nàng: "Ta là người xấu. Sau này sẽ không như vậy nữa, được chưa?"

Duyệt Nhi thấy y tự thừa nhận là kẻ xấu, còn nói sau này sẽ không như thế thì có chút bán tín bán nghi, đôi mắt to tròn đảo tròn đánh giá y một lúc, ai ya, nhìn nam sắc tuyệt thế trước mặt, tha thứ cho chàng thôi.

Cách đài cao gần đó đều là mấy vị chức cao quyền trọng, phát hiện Lạc Thủy Thần quân ôm Duyệt Nhi cùng lúc xuất hiện, mà yến hội cũng sắp kết thúc liền tiến đến trước đài cao, chúc mừng chúc mừng, hạnh phúc hạnh phúc, dè dè dặt dặt nói xong thì liền chạy mất.

Duyệt Nhi đưa mắt nhìn xuống, tại yến tiệc không thấy được điểm cuối giữa dãy núi Lạc Thủy, trong đó có đám bạch hổ đã biến thành hình người đáng yêu, lập tức an tâm.

Ôn Chi Hàn, Hoa Tuyên Tịch và Long Chỉ Thủy cùng bước lên trước, trừ ba ngày trước thoáng gặp Duyệt Nhi tiểu cô nương và Lạc Thủy Thượng thần, còn thì khoảng thời gian này bọn họ cũng chưa gặp, hiện giờ khó khăn lắm mới xuất hiện, nhất định phải nói một lời chúc mừng.

Duyệt Nhi từ xa trông thấy mấy người họ bay tới, đôi mắt to tròn híp lại, đã rất lâu rồi không gặp được Tiểu Hoa và Ôn Chi Hàn.

Sắc mặt Ôn Chi Hàn hơi tái, nhìn thấy Duyệt Nhi ngoan ngoãn vùi trong ngực Tức Mặc Ly, gượng cười nói: "Duyệt Nhi, Doanh Châu vì nàng mà tồn tại."

Doanh Châu bởi vì Duyệt Nhi mà đã từ Tiên giới phát triển khắp các giới, tình hình này trong lịch sử trước giờ của Doanh Châu chưa từng xảy ra, ngay cả trong lịch sử thương nghiệp của lục giới cũng chưa từng có. Mà Bồng Lai, bởi vì là thuộc hạ trực hệ của Duyệt Nhi, đương nhiên cũng càng lúc càng lớn mạnh.

Hoa Tuyên Tịch bước lên trước, trước tiên cung cung kính kính hành lễ rồi mới nói: "Chủ tử, lời chúc hạnh phúc ta ít nói.Hết thảy mọi thứ ngày hôm nay ở Bồng Lai Tiên sơn đều là nhờ sự lãnh đạo chỉ huy sáng suốt của chủ tử, toàn bộ Bồng Lai đều là của người."

Duyệt nhi híp mắt cười gật đầu, đối với việc hai nhà dường như là phồn thịnh nhất đều cho nàng tiền tiêu xài thì rất hài lòng, so với việc tiền chính mình kiếm được thì không giống.

Chỉ Thủy đương nhiên không thể nói đem cả Nam hải tặng cho nàng, cầm trong tay một chiếc túi càn khôn nho nhỏ: "Trong này là đồ chơi đã thu gom suốt mấy năm qua, Duyệt Nhi muội muội, hi vọng muội thích."

Duyệt Nhi rõ ràng rất vui, ngọ nguậy muốn từ trong lòng Tức Mặc Ly nhảy xuống, đôi mắt Tức Mặc Ly khẽ tối đi, thản nhiên đưa mắt liếc Chỉ Thủy một cái, cẩn thận đặt Duyệt Nhi xuống đất.

Duyệt Nhi chân vừa chạm đất đã muốn lao qua cầm lấy túi càn khôn, thế nhưng hai chân lại bủn rủn đến độ tựa như đạp trên mặt nước, không chút khí lực, đứng cũng không vững, yếu ớt khụy xuống, Chỉ Thủy quýnh lên, vừa định đưa tay ra đỡ nàng thì một đôi tay tựa ngọc tạc đã giữ lấy eo Duyệt Nhi, kéo vào trong lòng.

Cảm giác bủn rủn dường như khiến Duyệt Nhi xấu hổ muốn chết, đôi mắt to tròn tràn ngập vẻ lên án liếc Tức Mặc Ly một cái rồi mới quay đầu lại, đưa tay nhận lấy túi càn khôn của Chỉ Thủy: "Cảm ơn Chỉ Thủy ca ca…"

Ba người lúc này mới nghe thấy Duyệt Nhi nói, dáng vẻ kiều mỵ yếu ớt ấy cùng với chất khàn khàn trong ngữ điệu mê hoặc lòng người ấy, Hoa Tuyên Tịch chỉ cảm thấy ngượng ngùng, Ôn Chi Hàn và Long Chỉ Thủy trong lòng nhất thời trầm xuống, cảm giác ê ẩm chua xót cùng lúc bắt đầu lan tràn, chỉ cảm thấy trái tim đau nhói.

Tức Mặc Ly lại ôm lấy Duyệt Nhi, Duyệt Nhi biết mình đứng không vững thì cũng đành ngoan ngoãn, nhìn thần sắc khác lạ của ba người, không hiểu hỏi: "Mọi người sao vậy?"

Ba người đồng loạt lắc đầu, lại nói dăm ba câu rồi liền lui xuống dưới ánh mắt lạnh lẽo của Tức Mặc Ly.

126. Chương 126: Cô Hổ Nhỏ Sợ Hãi (2)

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi hướng bên trong Thứ Thiên điện mà đi, Duyệt Nhi nhìn lớp lớp màn trướng cùng bình phong thì bất giác nhớ tới những giày vò trên giường suốt ba ngày kia, nhất thời đôi mắt lại ầng ậng nước, mặc dù rất thoải mái, hết sức thoải mái, nhưng mà, nhưng mà cái cảm giác thần trí hoàn toàn mất hết, không biết bản thân đang làm gì thật sự không dễ chịu chút nào.

Tức Mặc Ly ôm nàng bước đến bên ngọc trì cách giường lớn một tấm bình phong, chậm rãi cởi y phục Duyệt Nhi, ôm nàng bước xuống nước, thấy dáng vẻ đáng thương như vậy của nàng, trong lòng yêu thương nói: "Không phải đâu, tắm rửa sẽ thoải mái."

Phàm là lời của Tức Mặc Ly thì Duyệt Nhi cơ hồ đều sẽ tin tưởng vô điều kiện, đây là thói quen suốt mấy trăm năm, nghe Tức Mặc Ly nói thế, Duyệt Nhi liền an tâm, ngoan ngoãn ở trong ngọc trì tắm rửa, vừa cúi đầu liền trông thấy trên làn da trắng nõn của mình đều là dấu hôn đậm nhạt không đều khiến nàng giật thót, thanh âm càng trở nên đáng thương: "Chàng là người xấu!"

Tức Mặc Ly nhìn trên da thịt trắng như tuyết dấu hôn xen kẽ, ánh lửa lấp lóe trong mắt lại bùng lên, xiêm y mỏng manh, liền đưa tay ôm chặt Duyệt Nhi. Duyệt Nhi cả kinh, lập tức cảm nhận được sự biến hóa trên cơ thể y, tức thì đôi mắt lại rưng rưng lệ: "Chàng trước đây không như vậy."

Tức Mặc Ly siết chặt cơ thể phập phồng với những đường cong tinh tế tuyệt mỹ của nàng vào lòng, theo hô hấp của bé yêu trong ngực mà nhấp nhô lên xuống trêu ngươi, nghe thấy Duyệt Nhi tức giận bất mãn, trầm ngâm nói: "Trước đây thật ngốc."

Duyệt Nhi gần như không thở nổi, vóc dáng nàng vốn đã nhỏ nhắn xinh xắn, hiện giờ bị Mặc Ly ôm lấy thì đã chẳng thể động đậy, không phải là…Lại một lần nữa ư, rõ ràng đã mấy ngày mấy đêm rồi, hu hu nàng không muốn đâu, nghĩ tới đây, trái tim cô hổ nhỏ Duyệt Nhi lo lắng bất an: "Mặc Ly…Chàng còn muốn?"

Tức Mặc Ly hít sâu một hơi,cố gắng kiềm chế, rũ mắt lặng lẽ nhìn Duyệt Nhi.

Bình thường thấy Tức Mặc Ly bạch y rộng thùng thình, cả người trông có vẻ mảnh khảnh, phong thái ngọc thụ lâm phong, hôm nay nhìn thấy, Duyệt Nhi âm thầm cảm giác được cơ thể gần gũi thân mật với mình, chàng thật ra rất cao, dáng người rắn rỏi mạnh mẽ, kiên cường có lực, có lẽ Mặc Ly vốn đã có vóc người tốt như vậy, Duyệt Nhi đem gò má cọ cọ ngực y, trong đầu tìm tòi một hồi lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra một từ, gọi là gì nhỉ? Dẻo dai…

Aizzz, nàng đang nghĩ gì vậy? Duyệt Nhi sau khi phát hiện mình có suy nghĩ không đứng đắn về vóc dáng của Tức Mặc Ly thì gương mặt sắp đỏ đến nhỏ ra máu, hu hu, nàng cũng trở nên hư hỏng rồi…

Tức Mặc Ly đương nhiên không biết Duyệt Nhi đang nghĩ gì, khát vọng trong lòng càng lúc càng mạnh, cuối cùng đành kéo Duyệt Nhi lại, để nàng dựa vào tảng đá bạch ngọc bên cạnh, bay người liền ra khỏi ngọc trì, thi triển pháp thuật hong khô y phục trên người, thấy gương mặt Duyệt Nhi đỏ bừng đang nhìn mình, suýt nữa lại nhịn không được mà bước đến ôm lấy nàng, mãnh liệt yêu thương một phen.

Cuối cùng nghĩ tới vừa rồi đã đồng ý sẽ không như vậy nữa với nàng, hơn nữa sợ làm nàng bị thương, đành phải thản nhiên nói: "Ta ra ngoài làm chút đồ ăn cho nàng, ngoan ngoãn tắm đi, có biết không?"

Duyệt Nhi thiếu chút nữa bị ánh mắt một mảnh tĩnh mịch của y dọa sợ, nghe vậy vội vàng không ngừng gật đầu, hai lỗ tai cũng cong cong, dường như hận không thể để Tức Mặc Ly đi nhanh một chút.

Tức Mặc Ly lại cẩn thận quan sát nàng một lượt, lập một kết giới ở xung quanh rồi mới rời đi.

Cô nàng này, trời sinh phái tới là để thách thức y mà.

Duyệt Nhi thấy bóng dáng Tức Mặc Ly đã khuất khỏi tầm mắt thì liền thở phào một hơi, ai ya, cũng đã lâu như vậy rồi, chàng hẳn là sẽ không thêm lần nữa đâu nhỉ. Nghe nói song tu không cần phải mấy ngày mấy đêm mà? Duyệt Nhi mơ mơ hồ hồ nhớ lại sách xem lần trước, lẽ nào Mặc Ly giống như trong sách nói, đã thỏa mãn rồi?

Sau này kể từ một ngày nào đó, cô hổ nhỏ đáng thương sau mười mấy ngày trời không xuống giường được vẫn nhận thấy ánh mắt Tức Mặc Ly nhìn nàng như vậy, cuối cùng đã hiểu ba ngày ba đêm ấy đối với y lý nào có thể thỏa mãn chứ? Đáng tiếc, cô hổ nhỏ cuối cùng mới phát giác ra.

Cô nhóc kia kia dạo gần đây đang trốn y.

Sau khi phát hiện chuyện này, Tức Mặc Ly có chút kinh ngạc.

Từ khi Duyệt Nhi được y nhặt về vẫn luôn hận không thể mỗi giây mỗi phút đều ở cạnh y, hiện nay sao lại có thể trốn y?

Nàng ở Cúc Thủy Toái Nguyệt Đình chơi đùa, y tìm nàng, khi nàng nhìn thấy y từ xa thì đã lén bay qua một ngọn núi nhỏ trong dãy núi Lạc Thủy, y ở Thứ Thiên Điện, nàng liền trốn không dám lảng vảng xung quanh Thứ Thiên Điện.

Đám người Cửu Kiếm đứng ở tiền điện nhìn gương mặt lãnh đạm không chút biểu cảm nào của Tức Mặc Ly mà lòng nơm nớp lo sợ, hầy, chủ tử thật đẹp, có thể nói là mỹ nam tử đẹp nhất lục giới, nhưng vì sao lại lạnh lẽo như núi băng thế kia?

Ai ya, chả trách Duyệt Nhi cô nương lại muốn trốn tránh đủ kiểu.

"Vì sao Duyệt Nhi lại trốn ta?" Nếu không phải vì cô nàng kia trở về ngủ rất đúng giờ thì y đoán chừng một ngày y cũng không thể gặp nàng nổi một lần.

Mọi người:…..

"Ngưng Không."

"Chủ thượng, Duyệt Nhi cô nương có thể muốn….hít thở không khí?"

"Túc Tịch."

"Theo thuộc hạ quan sát, chắc là chứng sợ hãi sau hôn nhân trong truyền thuyết." Túc Tịch và Ngưng Không là hai người nghiêm cẩn an phận nhất trong tứ đại thần sứ.

"Phất Dung"

"Chủ thượng, Duyệt Nhi cô nương có tâm sự." Phất Dung sơ lược khái quát một chút.

Mọi người: Duyệt Nhi cô nương có tâm sự? Vậy so với tin tức Cửu Kiếm có một cái đầu trong sáng thì càng kinh khủng hơn…

"Cửu Kiếm."

Cửu Kiếm run run hành lễ, từ khi chuyện nghe lén lần trước bị phát hiện thì cho đến bây giờ bên ngoài Thứ Thiên Điện đều được bày kết giới, ài, trong lòng Cửu Kiếm không yên nhưng nàng vẫn không ngại làm một thuộc hạ tốt, kính cẩn tận trách đã biết thì sẽ nói, đã nói thì nói hết nên dè đặt đáp: "Chủ thượng, là do ngài rất….Cho nên làm Duyệt Nhi cô nương sợ…"

Nói xong, Cửu Kiếm tự hào đứng thẳng lưng, không có cách nào khác không có cách nào khác, nàng nói trúng tim đen được chứ nhỉ? Về phần mấy chữ muốn nói phía sau thì đành bỏ lửng, uy vũ, dũng mãnh…Chậc chậc, chủ thượng tự tưởng tượng nha, như vậy cũng không đắc tội với người.

Tức Mặc Ly:….

Bên trong nội điện trống trải vắng vẻ, rõ ràng cô hổ nhỏ lại đang trốn y, y có cảm giác hoang mang, nếu như Duyệt Nhi cứ trốn y như vậy mãi, y nên làm sao?

Y chỉ muốn để nàng ngây ngốc trong lòng y, y trước đến giờ tiếc chữ như vàng, hiện giờ xem ra, Duyệt Nhi khẳng định ở bên cạnh y sẽ buồn.

Đến tối, đợi khi bóng dáng nhỏ bé của cô hổ nhỏ xuất hiện bên ngoài điện, Tức Mặc Ly cơ hồ ngay lập tức liền cảm nhận được.

Cô hổ nhỏ hình như có chút ngập ngừng, cúi đầu đứng phía trước điện do dự một lúc rồi mới cất bước, từ từ di chuyển vào, cẩn thận ngẩng đầu liền chạm phải ánh mắt Tức Mặc Ly đang ở trước điện trầm mặc nhìn nàng.

Trái tim cô hổ nhỏ run lên, lập tức hơi hơi chua xót.

Ánh mắt Mặc Ly…rất cô độc, rất thê lương….

Cửu Kiếm từng nói với Duyệt Nhi, Mặc Ly lúc hơn một ngàn tuổi đã gặp biến cố gia đình bi thảm, phụ thân và phụ mẫu cùng ra đi, chỉ còn mình chàng là hậu nhân cuối cùng của Tức Mặc gia vạn dặm lưu vong, gặp phải hết đợt sóng truy sát này đến đợt sóng truy sát khác, mãi đến hiện giờ mới đưa gia tộc Tức Mặc một lần nữa trở thành ba đại gia tộc ở Thần giới, tu vi của chàng mặc dù hiện giờ là cao nhất ở Thần giới, nhưng rất ít khi động thủ.

Nghe nói, nàng là người duy nhất có thể gần gũi thân thiết với chàng. Vốn dĩ Cửu Kiếm cho rằng chàng sẽ giống như phật tổ Tây phương cực lạc Tiên giới, vô tình vô dục, mãi đến khi nhặt được nàng.

Một mình cô độc suốt mấy vạn năm sẽ có cảm giác như thế nào? Tháng năm đằng đẵng, liệu có phải đôi khi cũng sẽ có cảm giác tra tấn giày vò?

Cô hổ nhỏ xót xa trong lòng, nàng cảm nhận được sự yêu chiều gần như không bến bờ của Mặc Ly dành cho nàng, có đôi khi nàng giận dỗi, không vui. Rõ ràng biết rõ y thích nàng vùi trong lòng mình, nhưng nàng lại cứ muốn chạy đi.

Hiện giờ trông thấy Tức Mặc Ly một mình lặng lẽ ngồi trước điện đợi nàng, lương tâm cô hổ nhỏ cuối cùng đã bị thức tỉnh.

Nàng dịch bước đến trước án thư y ngồi, lại nhích nhích, cuối cùng thực sự không nhịn được, nhảy vọt một cái liền ngồi trong lòng y.

Quả nhiên giống như nàng dự liệu, Tức Mặc Ly đưa tay liền ôm nàng vào lòng, chưa bao giờ không như vậy.

"Mặc Ly, ta sai rồi." Chủ động đem lỗ tai nhỏ nhắn để bên dưới tay y, cô hổ nhỏ cho thấy nàng thật sự nhận lỗi.

"Sai ở đâu?" Vị thần quân nào đó phớt lờ.

"….Không nên trốn chàng…" Được rồi, chỉ cần Mặc Ly nở nụ cười với nàng, nàng liền mãn nguyện.

"Vì sao trốn ta?" Để xem cô hổ nhỏ có thể vâng lời đến khi nào.

"…….Chàng luôn dùng ánh mắt muốn ăn sạch ta nhìn ta." Cô hổ nhỏ cũng rất là ủy khuất nha.

Tức Mặc Ly: "……:" Cái gọi là "thực túy tri vị"(1), cô hổ nhỏ đương nhiên không hiểu.

(1)Ăn được một lần sẽ biết được mỹ vị. Thường so sánh người sau khi được nếm mỹ vị một lần thì sẽ có lòng tham không đáy.

"Không ngoan sẽ phải đánh vào mông, biết chưa?"

Cô hổ nhỏ lập tức không ngoan: "Ta không muốn! Không muốn! Không muốn! Đánh mông đau lắm, lại mất mặt nữa! Không muốn!"

Tức Mặc Ly đè cô hổ nhỏ đang cật lực hoa chân múa tay phản đối: "Vậy nàng nói xem muốn thế nào?"

Đôi mắt to tròn long lanh của Duyệt Nhi đảo tròn, nở nụ cười ngọt ngào, thừa dịp Tức Mặc Ly hơi thất thần liền nhanh chóng hôn lên gương mặt tuấn tú của y trái một cái , phải một cái:

"Hôn chàng nè, đừng đánh mông, được không?"

Tức Mặc Ly thở dài, để cô hổ nhỏ đối diện với mình: "Duyệt Nhi, ở bên cạnh ta có phải rất chán không?"

"Không có đâu, rất vui, rất an tâm."

"Sau này nàng muốn đi loanh quanh cũng không sao, có điều phải để đám người Cửu Kiếm đi theo, biết chưa?"

Được rồi, để nàng được tự do thì thế nào? Cuối cùng cũng là vì y yêu nàng.

Duyệt Nhi cực kỳ vui mừng, cười nói: "Thật sao?"

Tức Mặc Ly gật đầu, đôi mắt đen lay láy nhìn nàng, có chút ảm đạm.

Trong lòng Duyệt Nhi vì được tự do mà hết sức phấn khởi, hoàn toàn không để ý thấy nét buồn bã không đành lòng của Tức Mặc Ly, trong lòng đã trù tính, ngày mai đi dạo Thần giới, hắc hắc, ngày kia à, a, chiếc miệng nhỏ nhắn đã bị phủ kín, ngày mai của ngày kia lại nghĩ.

127. Chương 127: Cô Hổ Nhỏ Bị Bắt Nạt (1)

Thần giới vốn bình lặng đã lâu dạo gần đây lại không mấy yên ả, tựa như ném một viên đá nhỏ vào mặt hồ phẳng lặng như một tấm gương, vừa vặn trúng phải con vịt đang tung tăng bơi lội trong đó, thành ra, quang quác cả mặt hồ.

Nguyên nhân của sự không bình lặng này chẳng gì ngoài chủ tử của gia tộc Tức Mặc, Lạc Thủy Thần quân thành thân rồi.

Trước hết, chỉ cần nghe nói Lạc Thủy Thần quân lạnh lùng xuất trần thành thân cũng đã đủ chấn kinh.

Mà người y cưới nghe đâu còn là một cô hổ nhỏ dở dở ương ương?

Vậy cũng thôi đi, ai lại chẳng có lúc hồ đồ, nhưng hôn lễ chấn động lục giới là làm sao vậy?

Yến tiệc mời hết thảy lục giới!

Tiệc cả vạn bàn!

Bát long nâng kiệu!

….

Đây, đây thật sự là hôn lễ xa hoa chấn động nhất từ trước đến nay trong lịch sử, mà cô hổ nhỏ trong lời đồn đãi đó đã trở thành đối tượng được bàn luận sôi nổi khắp lục giới.

Duyệt Nhi cầm đồ chơi làm bằng đường, mãn nguyện bay giữa không trung, đương nhiên, phía sau là một hàng người ồ ạt đi theo, Cửu Kiếm, Túc Tịch, Phất Dung, Ngưng Không, Khổng Tước, Ninh Tê…

Hầy…..

Cô hổ nhỏ quay đầu đếm đếm, trong lòng thở dài: Đây là cái mà Mặc Ly gọi là…TỰ DO.

Duyệt Nhi hiện đội một chiếc mũ trắng, vừa vặn che kín hai lỗ tai hổ trên mái tóc tím, đảo mắt nhìn xuống chung quanh, chỉ thấy lầu cao điện ngọc, nhà cửa san sát, so với Tiên giới thì cũng chẳng có gì khác biệt, chẳng qua hoa lệ phú quý nhiều hơn mà thôi, có thể thấy được Thần giới thật sự vượt lên trên ngũ giới, Duyệt Nhi chỉ chạy vòng vòng đã phát hiện rất nhiều đồ chơi rất vui.

Vu Hồng ngồi trên ngọc liên2, dáng vẻ băng thanh ngọc khiết chăm chú nhìn hộp son phía trước , đang cân nhắc xem màu nào thì làm tôn lên làn da của nàng thì bên cạnh không biết từ khi nào một cái đầu nhỏ đội chiếc nón hổ ló ra, lập tức sợ đến nhảy dựng, tập trung nhìn kỹ, thì ra là một tiểu cô nương phấn điêu ngọc

mài, đôi mắt to tròn ánh lên vẻ ngây thơ đang đánh giá hộp son trên tay nàng, rồi lại sáng rực nhìn ngọc liên bên dưới nàng.

2: hoa sen, ở đây có lẽ chỉ loại sen giống sen đá.

Vu Hồng:…

Trầm mặc….

Tiểu cô nương càng nhìn càng hưng phấn, liền duỗi bàn tay nhỏ bé ra sờ sờ mấy phiến lá xanh xung quanh , khóe miệng Vu Hồng giật giật, cũng không quan tâm nàng nữa, cho dù là thần thì đối với cô nương có dáng vẻ đáng yêu vẫn sẽ không có hảo cảm gì. Nàng ta quay đầu tiếp tục ngắm nghía hộp son của mình, trong lòng cũng âm thầm đắc ý, tọa kỵ này của nàng đích thực là cực kỳ đẹp, tất cả cô nương đều yêu thích.

Các cô nương của Thần giới cũng có lòng hư vinh a.

Rất lâu sau, ngọc liên rung rung, tiếp tục rung, lại rung rung, cuối cùng, không rung nữa.

Vu Hồng trong lúc nó không ngừng rung lên cuối cùng đã dời tâm tư từ hộp son chuyển qua, ánh mắt bay đến trên người tiểu cô nương vẫn đứng bên cạnh, chỉ thấy trên bàn tay nhỏ bé của nàng xếp một dọc những phiến lá xanh mượt, ý, sao lại trông hơi quen quen?

Vu Hồng cúi đầu, bắt gặp những phiến lá xanh xung quanh ngọc liên đáng thương đang nâng nàng toàn bộ đều chẳng thấy đâu nữa, thân sen trụi lủi! Tức thì cảm giác giống như gặp được Lạc Thủy Thần quân trong truyền thuyết, lạnh lẽo từ đầu đến chân, lại lạnh đến cả tâm can.

Ngọc… ngọc liên yêu quý nhất nhất của nàng, những phiến lá bảo vệ xung quanh yêu quý nhất nhất của nàng…đã bị tiểu cô nương này vặt trụi rồi!!!!!

Nàng ta tức giận đến độ gần như không nói nên lời: "…Ngươi, ngươi, tiểu cô nương kia, ngươi vì sao muốn vặt lá của ta!"

Đôi mắt to tròn của tiểu cô nương đảo quanh nàng một vòng: "Ta không có nha."

Vu Hồng nghiến răng nghiến lợi: "Vậy trên tay ngươi đang cầm cái gì?"

Những phiến lá trên tay tiểu cô nương xếp thành một bó, còn hướng về phía nàng quạt quạt: "Lá ngọc liên mà, trên người cô đâu có lá, ta không có hái."

Vu Hồng cực kỳ phẫn nộ, tiểu cô nương này đúng là đang chọc tức nàng mà: "Ngươi vì sao muốn hái lá trên ngọc liên của ta, ngươi không biết ngọc liên này là tọa kỵ hiếm có sao?"

Tiểu cô nương sững người, lúng túng nói: "Rất hiếm sao?" Lại toét miệng cười: "Quan Âm nương nương Tiên giới cũng có một hoa sen không khác của cô, bà bình thường thật sự rất trân quý. Haizzz, mặc dù dáng vẻ bà không đẹp như cô, nhưng ta cảm thấy bà ngồi trên đó mang khí thế xuất trần hơn cô vài phần. Có điều bà keo kiệt, tiên hội dao trì mấy bận đều không cho ta chạm vào, mới rồi khi ta sờ nó cô không có ý kiến gì, ta mới hái xuống nghịch chút."

Vu Hồng gần như muốn thổ huyết, bị tiểu cô nương này chê không bằng một lão tiên nhân khác ở Tiên giới, còn nói hái xuống nghịch chút, ngọc liên của nàng là đồ chơi của nàng ta sao? Vu Hồng cho rằng tiểu cô nương này cố ý chọc giận nàng, cười lạnh nói: "Ngươi đem lá của ngọc liên toàn bộ ngắt trụi rồi, bây giờ phải bồi thường."

Tiểu cô nương mơ mơ tỉnh tỉnh đưa mấy chiếc lá qua cho nàng: "Ta không biết cô thích nó như vậy, vậy ta đưa lá cho cô, có được không?"

Tay Vu Hồng nhận mấy chiếc lá, vừa nhận lấy liền ném trên mặt đất: "Mấy chiếc lá rách này thì còn có tác dụng gì? Ngươi bồi thường ngọc liên cho ta! Không có lá, ngọc liên này chỉ có thể sống thêm được mấy ngày mà thôi."

Tiểu cô nương hơi ngây ra, trầm ngâm một lúc, có chút không đành lòng. Vu Hồng đã bình tĩnh lại đôi chút, nếu như nàng ta có thể bồi thường, vậy thì chẳng thể tốt hơn, không ngờ tiểu cô nương lại buồn bã nói: "Ngọc liên này thật đáng thương…"

Vu Hồng hận tới mức không thể bước lên bóp chết tiểu cô nương này, nàng ta hoàn toàn không nghe thấy những gì nàng nói? Nàng mặc dù không sinh ra trong đại gia tộc tiếng tăm lừng lẫy của Thần giới, nhưng cũng là một thần nữ thế gia, lý nào nuốt trôi cục tức này, tiểu cô nương đó rõ ràng là tới chọc giận nàng mà. Vu Hồng hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: "Ngươi là cô nương nhà nào? Gọi là gì? Ta bảo phụ thần trực tiếp tới nhà ngươi tính sổ!"

Tiểu cô nương giật mình, lúng túng nói: "Ta là cô nương của nhà Tức Mặc Ly, gọi là Duyệt Nhi…" Nói đến đây, bỗng dưng cả kinh, vội vàng nói: "Cô lẽ nào muốn đến nhà ta, ta bồi thường cho cô, cô muốn gì?"

Duyệt Nhi hiện giờ cực kỳ lo lắng, nàng chẳng qua chỉ hái mấy phiến lá của nàng ta mà nàng ta đã muốn đi tố cáo Mặc Ly rồi? Nếu Mặc Ly biết nàng đã gây họa, sau này chắc chắn không cho nàng ra ngoài.

Vu Hồng nhíu mày, suy nghĩ một lúc lâu mới giật mình, Tức Mặc Ly không phải chính là tên của Lạc Thủy Thần quân mà nàng vẫn luôn tâm tâm niệm niệm sao? Con hổ nhỏ gả cho Lạc Thủy Thần quân mấy ngày trước chẳng phải gọi là Duyệt Nhi?

Hừ, nàng ta cười lạnh một tiếng, nhìn đám người xung quanh tới tới lui lui, hết sức náo nhiệt, không hề chú ý hướng của nàng. Nàng âm thầm triệu mẫu đan, nắm trong tay, dùng linh lực đề cao giọng hô: "Thì ra là thê tử của Lạc Thủy Thần quân…"

Người của Thần giới gần đây đều bồi dưỡng một thói quen – hễ nghe tới Lạc Thủy Thần quân thì liền lập tức dỏng tai lên, quả nhiên, Vu Hồng vừa cất tiếng thì nháy mắt phạm vi xung quanh mấy trượng liền không một tiếng động, dừng việc ngự kiếm, người đang uống trà trong quán cũng lập tức từ bên cửa sổ phóng ra, đứng giữa không trung, im lặng hóng chuyện bát quái.

Bởi, có thể thấy, giọng nói của Vu Hồng rất cao a.

Duyệt Nhi hơi sững sờ, sao nhiều người như vậy đều dừng lại nhìn nàng? Nàng nghi hoặc đảo mắt ra chung quanh, vừa đúng lúc đám Cửu Kiếm bị nàng bảo tập trung ở bên ngoài một dặm đều không ở đây, hiện giờ nhiều người như vậy nhìn nàng, không biết sao, nàng có chút căng thẳng, còn có dự cảm không tốt.

Vu Hồng nhìn đám người xung quanh càng lúc càng đông, nơi đây gần như được cho là nơi phồn vinh tấp nập nhất của Thần giới, Vu Hồng lạnh lùng nở nụ cười, nhìn tiểu cô nương kia, chờ xem liệu có thể đứng dậy được không.

Nghĩ thế, đóa mẫu đơn nàng cầm trong tay đã bay ra, đóa hoa mẫu đơn tươi đẹp kiều diễm nháy mắt liền chia thành những cánh hoa, cánh hoa tựa như một loại vũ khí sắc bén, ồ ạt hướng phía Duyệt Nhi mà lao tới, Duyệt Nhi hoàn toàn không kịp phản ứng, lập tức bị đánh ngã trên đất.

Duyệt Nhi càu nhàu liền đứng dậy, trong tay ngưng tụ linh lực định đem hoa mẫu đơn kia đánh bay về, không ngờ cánh hoa mẫu đơn ấy lại giống như có ý thức, nhẹ nhàng bay ra phía sau Duyệt Nhi, mạnh mẽ hướng huyệt đạo trên hai chân Duyệt Nhi mà đánh xuống, đôi chân Duyệt Nhi liền mềm nhũn, quỳ trên nền đất.

Mọi người vây xem kinh hãi, Vu Hồng cười đến càng đắc ý: "Ngươi đã là thê tử của Lạc Thủy Thần quân, hủy đi tọa kỵ nhỏ nhoi của ta cũng không sao, cần gì hành đại lễ lớn như vậy, quỳ xuống làm chi?"

Duyệt Nhi muốn đứng dậy nhưng dù thế nào cũng không được, thì ra hai cánh hoa mẫu đơn đã đè chặt lên huyệt đạo trên hai chân nàng, không biết là pháp thuật gì, nhưng hoàn toàn thoát không được, trong lòng Duyệt Nhi lo lắng, bàn tay nhỏ bé đã phóng hai quả cầu linh lực đánh về phía Vu Hồng, nhưng đều bị Vu Hồng chặn lại.

Bên cạnh có nam tử thấy thế nói: "Nói thế nào cũng là tiểu thê tử của Lạc Thủy Thần quân, sao hôm nay lại quỳ trên phố thế này, chẳng lẽ giả mạo?"

Đứng cạnh người đó cũng có người nhịn không được: "Hẳn là giả mạo rồi. Từ đầu ta đã thấy tiểu cô nương này không thần không tiên, không yêu không ma, không phải người cũng chẳng phải quỷ, còn cho rằng chính là Duyệt Nhi tiểu công chúa của tộc Tử Hổ trong lời đồn, có điều nghĩ thấy nàng ta cũng không vô dụng như vậy, một chiêu thôi đã khiến nàng ta quỳ gối, đúng thật là kinh khủng."

"Lạc Thủy Thần quân sao lại có thể không ngó ngàng gì đến nữ tử như Tử Dao Thần quân mà cưới thứ phế vật như vậy?"

"Nghe nói tiểu cô nương đó cũng chả ra gì, chỉ là vận khí tốt một chút, nghe nói còn dây dưa không rõ với Đạp Vũ Thần quân…"

"Lúc trước không phải nghe đồn kẻ được xưng tụng là đệ nhất mỹ nam tử của ngũ giới Sở Từ Ma quân cũng chết rồi? Y là con trai của Hạo Thiên thần đế, nhưng hình như cũng đã lãnh kết cục hôi phi yên diệt, nghe đâu y dường như cũng có quan hệ không minh bạch với tiểu thê tử của nhà Lạc Thủy Thần quân…"

"Tiểu cô nương đó không biết cấm chế của Thần giới? Cũng không biết quy tắc sinh tồn a. Để ta nói, ta cảm thấy nàng ta cũng chả xứng với nhân vật như Lạc Thủy Thần quân…"

Duyệt Nhi nghe đủ thứ bát quái, chẳng thể động thủ, có điều đầu gối quỳ cũng phát run lên, có chút không phục: "Người ở Thần giới các người tốt ở chỗ nào? Thực lực mạnh một chút, còn không bằng người ngoại giới có lòng nhân ái, ít ra họ sẽ phân biệt được thiện ác…" Nói tới đây, bản thân Duyệt Nhi có hơi chột dạ, hình như trước đó chính xác là nàng đã bứt lá của người ta…

Nhưng bên ngoài vốn dĩ như lời nàng nói, nàng lại cúi đầu nhìn nhìn mình, nhếch nhác không thôi, ở bên ngoài Thần giới có lẽ còn không sợ mấy tiểu lâu la, nhưng mà ở Thần giới, hoàn toàn là không đủ để đánh trả mà!

Mọi người còn đang bàn luận thì xa xa đám người Cửu Kiếm có dự cảm không lành cũng vội vàng chạy tới xem thử, vừa thấy tình cảnh ai nấy xung quanh đều đang chỉ chỉ trỏ trỏ tiểu cô nương đang quỳ trên đất, không phải chính là Duyệt Nhi cô nương bảo bối của chủ thượng nhà họ sao?

Cửu Kiếm tức thì bay người lên trước đỡ nàng, tiếc rằng không được. Lập tức trong lòng rét lạnh, ai? Ánh mắt lạnh lùng quét qua Vu Hồng đứng bên cạnh vẫn giữ dáng vẻ băng thanh ngọc khiết như cũ, con ngươi Cửu Kiếm khẽ co lại, nữ nhân này thế nhưng lại dùng vu thuật!

Vu thuật ở lục giới trước nay rất ít được nhắc tới, nhưng mỗi một nhóm đều có một gia tộc quyền hành đỉnh cao. Cửu Kiếm quét mắt nhìn dáng vẻ Vu Hồng, xác định nàng ta chính là thần nữ của Vu gia – vu cổ thế gia ở Thần giới.

*Vu ( ) ở đây chỉ họ Vu. Còn chữ Vu trong vu cổ chính là một tập tục tín ngưỡng dân gian cổ đại, dùng vu thuật (nguyền rủa, châm hình nhân hay độc trùng…) gây tổn hại đến đối phương.

Nghĩ tới đây, Cửu Kiếm cuối cùng hiểu rõ Duyệt Nhi vì sao không đứng dậy được, vội đưa tay triệu kiếm đến, ngưng tụ kiếm khí, dứt khoát tấn công hai cánh hoa mẫu đơn đang đè lên chân Duyệt Nhi, Duyệt Nhi cảm giác được cơ thể có thể động đậy, vội vàng đứng lên, suýt nữa thì nhìn Cửu Kiếm mà cảm động đến rơi nước mắt.

Túc Tịch bước lên trước, lạnh lùng nói với Vu Hồng: "Vì sao lại động thủ với Duyệt Nhi cô nương?"

Vu Hồng ung dung ngồi trên ngọc liên, nở nụ cười không chê vào đâu được: "Ngươi hỏi nàng ta thử xem, phiến lá của ngọc liên có phải nàng ta ngắt không?"

Ánh mắt đám Cửu Kiếm nhẹ nhàng quét qua mấy phiến lá trên đất, lại nhìn Duyệt Nhi đang ngoan ngoãn cúi đầu, lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Cửu Kiếm dù gì cũng là nữ nhi, lại là người của Thần giới, hiện giờ nghe Vu Hồng nói thế, cười lạnh nói: "Cho dù là ngắt mấy phiến là của ngươi thì đã sao? Nghe nói Thần nữ duy nhất của vu cổ Vu gia thầm yêu Lạc Thủy Thần quân mấy vạn năm. Trước đó đấu không lại Tử Dao Thần quân, không dám ho he, hiện giờ tìm được cơ hội liền bắt nạt Duyệt Nhi cô nương? Pháp thuật này của ngươi cũng không tệ, để nàng ấy phải quỳ xuống? Ngươi không sợ bọn ta hiện giờ liền nhổ cỏ Vu gia các ngươi?"

Vu Hồng cười dịu dàng: "Tạm thời không bàn đến việc các người bứng gốc hay không bứng gốc Vu gia chúng ta. Nàng ta hủy đi tọa kỵ của ta, ta thuận tay trừng phạt nàng ta một chút, chẳng dè nàng ta lại vô dụng như vậy, quỳ trên đất, Thần giới này là nơi lấy thực lực mà nói chuyện. Nếu như chuyện như vậy cũng muốn kinh động đến Lạc Thủy Thần quân, vậy chẳng phải là các người đều sợ Thần giới biết được Lạc Thủy Thần quân đã cưới về một kẻ phế vật?"

Vu Hồng vừa dứt lời liền cảm nhận được một luồng ánh mắt bức người, nàng hoảng hốt nhìn, đối diện với ánh mắt tỏa ra lửa giận hừng hực của Duyệt Nhi, lập tức kinh ngạc, tiểu cô nương này…

Phế vật, đồ bỏ… đã vinh quang thăng cấp thành từ mà cô hổ nhỏ hiện giờ căm ghét nhất.

128. Chương 128: Cô Hổ Nhỏ Bị Bắt Nạt (2)

Đám Cửu Kiếm triệu kiếm đến định tấn công Vu Hồng thì Duyệt Nhi ngăn lại nói: "Không được giết cô ta. Để sau này ta bắt cô ta phải quỳ gối dưới chân ta một trăm ngày! Ta đã hủy đi tọa kỵ của ngươi, ngươi muốn gì? Ta bồi thường cho ngươi!"

Vu Hồng thấy tứ đại thần sứ của Tức Mặc gia đều ở đây thì trong lòng sớm đã có chút hoảng hốt, đối địch với Tức Mặc gia cũng không phải là ý muốn của nàng, thấy họ chuẩn bị xông tới, trong lòng nàng đã nghĩ đến việc "Mạng mình xong rồi!", không ngờ thế nhưng lại bị tiểu cô nương đó cản lại.

Mọi người vây quanh đều tản ra xa một chút, hơi khó tin nhìn Duyệt Nhi, thì ra tiểu cô nương trông chẳng chút tu vi không chút pháp thuật này thật sự là thê tử trong lời đồn của Lạc Thủy Thần quân? Cho dù không dám tin, nhưng đám người Cửu Kiếm vừa xuất hiện đích thực là tứ đại thần sứ của Tức Mặc phủ, khiến người khác không tin cũng không được.

Ninh Tê vội thay Duyệt Nhi phủi phủi bụi trên người, trong lòng có chút không nỡ, Duyệt Nhi cô nương hình như bị người ta ức hiếp, cũng không biết nghĩ thế nào, thế nhưng một chút ý thức phản kháng cũng không có.

Vu Hồng thấy đám người Cửu Kiếm quả nhiên ngừng công kích, thầm nghĩ đúng là tiểu cô nương này dễ lừa gạt, đương nhiên cũng theo đó cho bậc thang đi xuống: "Ngươi hủy ngọc liên của ta, vậy bồi thường ngọc liên cho ta."

Cửu Kiếm bất đắc dĩ nhìn Duyệt Nhi, thật sự không hiểu nàng đang nghĩ gì, nếu là nàng, nàng sẽ xông tới hung hăng đánh đồ nữ nhân đáng ghét này một trận dữ dội rồi nói tiếp. Không tình nguyện từ trong túi càn khôn lấy ra một thẻ bài hình một phiến lá, ném về phía Vu Hồng: "Cầm tới Thanh Hà Thần phủ, tự nhiên có thể đổi được ngọc liên."

Dứt lời cũng không để ý nàng ta, không tình nguyện đứng sau lưng Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi thấy ngọc liên thật sự có thể bồi thường, tức thì cũng chẳng dây dưa nữa, phi người liền hướng bên ngoài bay đi, được một nửa, lại quay trở lại, nhặt mấy phiến lá trên đất cho vào trong túi càn khôn, đá Vu Hồng hãy còn ngồi trên ngọc liên: "Cái này là của ta rồi, ngươi leo xuống."

Vu Hồng hung hăng bay người rời khỏi ngọc liên, Duyệt Nhi cũng không nhìn nàng, ôm lấy ngọc liên, tức giận phì phì bay đi.

Duyệt Nhi vốn không phân biệt được phương hướng, lung tung bay được một đoạn thì liền phát hiện bản thân đã bay tới một vùng trời Thần giới tráng lệ.

Nàng ôm ngọc liên, ngọc liên vốn là tọa kỵ, so với cơ thể nàng còn lớn hơn nhiều, Duyệt Nhi miễn cưỡng mới có thể dùng cánh tay ôm lấy, đám người Cửu Kiếm bất đắc dĩ nhìn nàng, bất luận khuyên thế nào, nàng cũng khẳng định không đem ngọc liên này giao cho họ cầm, cũng không chịu thu vào trong túi càn khôn, chỉ nói ngọc liên bị đau, nàng ôm nó an ủi nó.

Ai nấy đều không nói gì:….Tiểu cô nương từ đâu đến thế?

"Ý, mọi người nhìn xem, bên đó là gì vậy?"

Cửu Kiếm ngước mắt nhìn một dãy cung điện nối đuôi chằng chịt trong thần sơn, nói: "Đó là Họa Mạt."

"Họa Mạt là nơi nào? Dùng vẽ tranh sao?" Cô hổ nhỏ không hiểu.

Túc Tịch cười đáp: 'Họa Mạt là học đường duy nhất ở Thần giới chúng ta. Có điều, nói là học đường nhưng cũng không phải là học đường đọc sách biết chữ như ngũ giới mà là nơi bồi dưỡng các nhân vật đứng đầu

của Thần giới, rất nhiều Thần tộc thế gia đều đưa thần tử thần nữ nhà mình đến đây tiếp nhận rèn luyện, nâng cao năng lực. Thần xuất thân từ Họa Mạt, tu vi và linh lực gần như đều là đỉnh cao."

Tai cô hổ nhỏ run run, hai mắt phát sáng: "Nâng cao tu vi ư…Đỉnh cao ư.."

Dáng người nhỏ nhắn đã hướng phía phủ đệ đó bay đi.

Trong một sân viện nhỏ.

Thư Quyển đẩy đẩy Quy Kỳ đang ở bên cạnh: "Ngươi xem, tiểu cô nương chỗ bức tường đó nhìn ngươi rất lâu…"

Quy Kỳ sớm đã phát hiện, lắc đầu nói: "Ta múa kiếm đích thực xem như là đẹp nhất ở Thần gới, nàng ấy nhìn nhiều cũng là bình thường."

Thư Quyển nở nụ cười xấu xa: " Rất nhiều cô nương đến đây ngắm ngươi, ngươi chẳng lẽ cho rằng họ đều đến xem ngươi múa kiếm?"

Quy Kỳ chau mày: "Ý ngươi là sao?"

Thư Quyển lại nhìn tiểu cô nương phấn điêu ngọc mài đang ngây người ôm ngọc liên nơi mái hiên, đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn bọn họ, ai nha, y đã rất nhiều năm chưa từng gặp qua bé gái nào đáng yêu như vậy, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ thản nhiên nói: "Có dụng ý khác."2

2Nguyên văn: Túy ông chi ý bất tại tửu (ý của túy ông không phải ở rượu)

Quy Kỳ xoay người, tra kiếm vào vỏ, lấy lại hơi rồi bay người đến nơi mái hiên, cũng ngồi bên cạnh tiểu cô nương.

Thật chịu không nổi tên huynh đệ Thư Quyển của y, nhìn giống như rất đứng đắn nhưng kỳ thực là kẻ mê tám chuyện, rất thích trêu chọc y.

Nhìn gần mới phát hiện tiểu cô nương này đường nét thật sự rất đẹp, khiến người yêu thương. Quy Kỳ vội thu lại tầm mắt, nói: "Tiểu cô nương, cô ngồi ở đây đã rất lâu rồi, là nhìn ta sao?"

Thư Quyển suýt nữa thì ngất đi, y thuận miệng nói thôi mà, cái tên Quy Kỳ ham học hỏi mãnh liệt này lại tự mình chạy đi hỏi người ta, còn hỏi rất chi là trực tiếp nữa! Đến cùng là có đầu óc hay không đây!

Duyệt Nhi nhìn Quy Kỳ ngồi bên cạnh, ánh mắt lướt qua không chút thay đổi, cũng không để ý Thư Quyển, tầm mắt dừng lại trên ngọc liên, nói: "Ta nhìn hai người luyện kiếm, hai người sao lại không luyện nữa?" Nàng đến xem đã lâu rồi, phát hiện bọn họ luyện kiếm đích thực rất đẹp mắt, học đường? Hình như là chơi rất rất vui.

Quy Kỳ có chút kinh ngạc, y không phải kẻ tự luyến nhưng cũng biết dáng vẻ mình cũng có vài phần phong lưu lỗi lạc, từng gặp các thần nữ đều vì dáng vẻ của y mà nhìn nhiều hơn một chút, sao mà tiểu cô nương này lại giống như đầu gỗ chỉ nhẹ nhàng liếc ymột cái mà thôi?

Không chỉ Quy Kỳ, Thư Quyển cũng muốn hỏi.

Nếu bọn họ biết ngày ngày ở trước mặt nàng chính là những nhân vật như Lạc Thủy Thần quân, Đạp Vũ Thần quân, Sở Từ Ma quân thì sẽ biết nguyên nhân tiểu cô nương phớt lờ họ.

Duyệt Nhi thấy họ không đáp, ánh mắt nhìn Thư Quyển hãy còn đứng trong sân, y cũng sững người nhìn nàng, nàng đành hỏi: "Học đường tốt chứ? Có ích không?"

Quy Kỳ bị đả kích: "Họa Mạt cũng không giống học đường bình thường, đừng có nghĩ về nơi này như vậy. Cô ra khỏi Thần giới mà hỏi thử xem, thần tử thần nữ của Thần giới ai lại không lấy việc vào Họa Mạt học làm vinh dự. Còn về phần có ích hay không, việc đó càng không cần ta nói nhiều."

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi sáng lên.

Cửu Kiếm đứng xa xa quả thực nhịn không được, bay tới nói: "Duyệt Nhi cô nương, sắc trời cũng đã hơi muộn, trước trở về thôi." Nếu chủ thượng nhà nàng biết Duyệt Nhi cô nương hiện giờ nhàn nhã chuyện trò với nam tử khác, chỉ sợ gương mặt không biết sẽ lại trở nên lạnh lùng đến thế nào đây.

Quy Kỳ và Thư Quyển cùng lúc bị dọa đến giật thót, ngước mắt nhìn, chỉ thấy cách đó không xa chính là đám người Túc Tịch thì trong lòng lập tức kinh ngạc, bọn họ đứng đây lâu như vậy, vậy mà một chút cũng không cảm giác được, đây là tu vi thế nào? Lại nhìn Duyệt Nhi đang chẳng chút tình nguyện từ trên mái hiên đứng dậy, lòng càng ngạc nhiên, tiểu cô nương này là ai? Rõ ràng là dáng vẻ không có chút tu vi nào, vì sao lại có nhiều thần sứ đỉnh cao như vậy bảo vệ?

Duyệt Nhi quay người, híp mắt cười bảo: "Sau này còn gặp lại." Dứt lời bước theo Cửu Kiếm, nhanh chóng biến mất khỏi Họa Mạt, để lại hai người Quy Kỳ và Thư Quyển đứng sững sờ.

Đêm, Tức Mặc Ly đến Cúc Thủy Toái Nguyệt Đình.

Cô nàng nhỏ nhắn ở bên hồ đang ngồi trên ngọc liên hôm nay ôm về, cầm kim, vụng về giúp nó may lại từng phiến lá.

Tức Mặc Ly đạp nước bước tới, từ tốn đến bên cạnh nàng, trên bàn tay tựa bạch ngọc là một ngọc liên thu nhỏ tỏa ra ánh sáng xanh: "Duyệt Nhi thích, cái mới này cho nàng."

Duyệt Nhi ngẩng đầu, nhìn ngọc liên nho nhỏ xinh đẹp trên tay Tức Mặc Ly, hết sức vui mừng, nở nụ cười đáng yêu: "Nhưng mà ngọc liền này bị ta vặt sạch lá, sẽ đau, sẽ chết, ta trước giúp nó may lại đã."

Tay Tức Mặc Ly lặng lẽ truyền chút sinh khí qua cho ngọc liên, bé ngoan của y không biết, lá ngọc liền này cho dù có khâu lại hết đi chăng nữa cũng chẳng thể phục hồi.

Duyệt Nhi vất vả lắm mới may xong, hài lòng nhìn ngọc liên nổi trên mặt nước, vừa nhảy vọt lên liền lao vào trong lòng Tức Mặc Ly.

Lồng ngực trống trải suốt cả một ngày của Tức Mặc Ly cuối cùng cũng được lấp đầy, tâm tình vui vẻ, lập tức cũng kìm không được ý cười, đưa tay cầm khăn gấm lau sạch mồ hôi lấm tấm trên trán nàng: "Hôm nay đi chơi thế nào?"

Duyệt Nhi lắc lắc đầu, rồi lại gật gật đầu: "Ta phát hiện một nơi rất vui."

Tức Mặc Ly ôm nàng ngồi bên đình: "Nơi nào?"

Duyệt Nhi nhìn đôi đồng tử đen thăm thẳm của Tức Mặc Ly sâu kín nhìn nàng, quả thực kìm không được, sáp đến liền hôn một cái: "Gọi là học đường Họa Mạt."

Tức Mặc Ly gật đầu, y đương nhiên từng nghe qua học đường quyền lực nhất Thần tộc.

Đầu Duyệt Nhi cọ cọ lồng ngực y: "Vậy ta cũng đi chơi chút, được không?"

Tức Mặc Ly cố gắng đè xuống kích động trong lòng: "Được." Nàng muốn đi đâu, y sẽ để nàng đến đó.

Chuyện xảy ra hôm nay y đương nhiên cũng đã nghe nói, có điều, Duyệt Nhi muốn làm gì, y đều không thể ngăn cản.

Duyệt Nhi bỗng dưng ngẩng đầu: "A, hôm nay sao chàng lại dễ dàng đồng ý như vậy?" Lỗ tai nhỏ cong cong, cho thấy nàng rất hoài nghi.

Tức Mặc Ly cúi đầu nhẹ nhàng hôn nhanh lên làn môi mọng của nàng: "Duyệt Nhi cứ làm chuyện nàng thích làm."

Y muốn học cách thỏa hiệp.

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi đắm đuối nhìn làn môi mỏng với đường cong tuyệt đẹp gần ngay trong gang tấc, dứt khoát vươn đầu lưỡi ra liếm liếm, thật mềm, so với bánh hoa đào còn mềm hơn.

Hô hấp Tức Mặc Ly đông lại, đôi đồng tử vốn đã đen nhánh tựa hắc ngọc càng thêm sâu, cúi đầu liền hôn nàng.

Sau đó…

"Mặc Ly…chàng rất nóng…" Cô hổ nhỏ nào đó bị hôn đến thở không ra hơi.

……

Ánh trăng lần nữa đỏ mặt thẹn thùng !

129. Chương 129: Không Có Chàng, Nàng Không Là Gì

Ngày hôm sau, cô hổ nhỏ không có cảm giác mê ngủ như bình thường.

Nàng từ sáng sớm đã bò dậy, Tức Mặc Ly đương nhiên cũng tỉnh, ôm lấy nàng rửa mặt xong xuôi mới ra khỏi Thứ Thiên điện dùng bữa sáng, đám người Cửu Kiếm đương nhiên cũng từ sớm đã đến rồi.

Ăn xong bữa sáng, Duyệt Nhi rốt cuộc muốn động đậy người.

Tức Mặc Ly từ trong nội đỉnh lấy ra cây lược bằng ngà voi, thay Duyệt Nhi búi hai búi tóc bánh bao đáng yêu, giấu tai nàng trong đó.

"Ta đi cùng nàng."

"Không được!"

"……."

"Chàng đi sẽ không vui, ta không muốn làm mất mặt chàng."

"Được, trở về sớm chút."

"Ừm!" Vừa đồng ý, bóng người nhỏ nhắn đã biến mất nơi cửa điện, Tức Mặc Ly ngơ ngẩn nhìn bên ngoài điện trống vắng.

Mấy vạn năm trước, y vì sao không cảm thấy lạnh lẽo như vậy?

Duyệt Nhi vừa bay lên đã vội vàng xoay người lại, bay tới bên Cúc Thủy Toái Nguyệt Đình, nhìn ngọc liên hôm qua ôm về vẫn đang nổi trên mặt nước, không có gì bất thường thì mới yên tâm, xoay người cùng Cửu Kiếm bốn vị thần sứ hướng Họa Mạt mà đi.

Duyệt Nhi khoan thai tìm kiếm một lúc lâu, cuối cùng ở nơi thần sơn nguy nga chót vót tìm được cửa chính của Họa Mạt.

Ngước mắt nhìn lên, cũng suýt soát với cửa chính của Bồng Lai Tiên sơn, có cột trụ cao mấy chục trượng, thế cho nên Duyệt Nhi có nghểnh đến vẹo đầu cũng chẳng thấy được hai chữ trên đỉnh cột.

Tiểu thần sứ Như Tả giữ cửa Họa Mạt đứng bên cửa lẳng lặng liếc nhìn Duyệt Nhi, kế đó liền mắc dây lên cây lim dim.

Duyệt Nhi dẫn đám Cửu Kiếm, trực tiếp từ bên hông Như Tả bước qua.

Như Tả không chút tiếng động khẽ nhíu mày, linh lực trong tay đánh ra, vốn cho rằng người có thể bước vào đều là thần nữ đại gia tộc có chút năng lực trong Thần tộc, nhất định sẽ không dễ dàng bị người đánh ngã, chẳng ngờ người này lại không như vậy.

Duyệt Nhi đáng thương ngã chổng vó lên trời.

Duyệt Nhi được Cửu Kiếm đỡ dậy, quay đầu qua, u oán liếc nhìn Cửu Kiếm, Túc Tịch, Phất Dung, Ngưng Không một cái.

Bốn người:…

Như Tả ung dung mở mắt, cười nói: "Người đến là ai? Dám tự tiện xông vào Họa Mạt."

"Ta tên Duyệt Nhi, đến học đường đi học."

Như Tả nhướng mày: "Có thư tiến cử?"

Duyệt Nhi: "Thư tiến cử là cái gì?"

"Bằng chứng cô có thể vào Họa Mạt."

"Không có."

"Vậy cô tới làm gì?" Như Tả bĩu môi khinh thường, tiểu cô nương này cái gì cũng không hiểu mà cũng dám xông vào Họa Mạt.

Duyệt Nhi phớt lờ lời nói của y, trực tiếp bước thẳng vào.

Như Tả triệu vũ khí, chuẩn bị xông về phía Duyệt Nhi.

Cửu Kiếm cầm kiếm, chỉ hai chiêu đã chế ngự được y.

Như Tả hết sức kinh ngạc: "Các người là ai?" Thần sứ đi theo bên cạnh thần nữ của gia tộc bình thường không thể nào lợi hại như vậy, lại tỷ mỷ đánh giá họ một phen, Như Tả xác định ngoại trừ tiểu cô nương này thì bốn vị thần sứ bên cạnh nàng đều đã phong bế tu vi, thay đổi hình dạng.

Cửu Kiếm không để ý đến y, chỉ nói: "Gọi Bất Miên sư tôn ra đây."

Như Tả quay ngoắt đi: "Bất Miên sư tôn của chúng ta há lại để mấy người muốn gặp là gặp?"

Cửu Kiếm nổi giận, tiểu thần sứ giữ cửa này nói toàn lời vô nghĩa, xách kiếm lên định cho y chút khổ sở, nhưng từ bên trong Họa Mạt bỗng truyền đến một thanh âm uy nghiêm, mang theo uy phong không dễ phản kháng khiến Cửu Kiếm nháy mắt đã thu tay về.

"Nếu thành tâm vào Họa Mạt, chi bằng ngày mai lại tới? Cũng thuận tiện biểu thị thành ý của các người?"

Duyệt Nhi không phục: "Ta hiện giờ rất có thành ý, vì sao nhất định là ngày mai mới được?"

"....Ngày mai cô không đến cũng không sao." Vừa dứt lời, cánh cửa trước mắt cùng với thần sứ đã không thấy đâu, Duyệt Nhi biết họ đã lập kết giới, cùng với đám Cửu Kiếm vừa đụng vừa đánh vào kết giới cũng chẳng thể phá được, đành ủ rũ không vui theo Cửu Kiếm quay về dãy núi Lạc Thủy.

Tức Mặc Ly thấy nàng nhanh như vậy đã về, trong lòng đương nhiên rất vui, nhưng bên ngoài lại giấu đi: "Sao nhanh như vậy đã về rồi?"

Duyệt Nhi rúc vào trong ngực y: "Họa Mạt dường như không nhận ta."

Tức Mặc Ly gật đầu, y bảo người ta không nhận, nếu như Duyệt Nhi chỉ nhất thời cao hứng thì y thật sự không cách nào yên tâm để nàng đến nơi như vậy, đây chính là một khảo nghiệm, nghĩ vậy lại tiếp lời: "Ngày mai lại đi ư?"

Duyệt Nhi gật gật đầu, vùi vào trong lòng Tức Mặc Ly, bàn tay nhỏ nhắn từ trong túi càn khôn lấy ra một món đồ rồi nghịch nghịch, lỗ tai rũ xuống, hoàn toàn là bộ dạng ỉu xìu.

Tức Mặc Ly gỡ búi tóc bánh bao của nàng xuống: "Duyệt Nhi, nàng vì sao muốn đến Họa Mạt?"

Lực chú ý dời từ món đồ trong tay đến trên gương mặt Tức Mặc Ly, Duyệt Nhi không suy nghĩ nhiều, đáp: "Nơi đó có thể nâng cao tu vi, cũng có thể học đánh nhau, dù sao, cũng chính là có thể trở nên mạnh mẽ."

"Vậy thì đừng đi, cứ ở trong lòng ta là được."

Duyệt Nhi trầm ngâm nhìn Tức Mặc Ly: "Chàng cứ như vậy sẽ chiều hư ta đó."

Tức Mặc Ly lắc đầu, đôi đồng tử tựa hắc ngọc cũng chăm chú nhìn Duyệt Nhi: "Có ta ở đây, nàng cái gì cũng không cần học."

Duyệt Nhi có chút buồn khổ nói: "Họ đều nói vận khí của ta tốt, nói ta không xứng với chàng. Nếu ta cứ luôn rúc vào trong lòng chàng như vậy, sau này không có cơ hội đứng lên, vậy còn có ý nghĩa gì chứ?"

Tức Mặc Ly thở dài, biết khuyên nàng cũng vô ích, đành để nàng từ từ quên đi suy nghĩ đi đến Họa Mạt.

Nếu là những nữ tử bình thường, có người mạnh mẽ như Tức Mặc Ly bên cạnh sẽ cảm thấy cái gì cũng không cần học, việc gì cũng không cần làm, chỉ cần yên tâm ngây ngốc bên cạnh y là được rồi, nhưng cô hổ nhỏ này lại có chút không giống.

Nàng cũng không biết vì sao, mặc dù nàng vẫn luôn ở cạnh Tức Mặc Ly, nhưng trước giờ chưa từng bỏ đi mong muốn sẽ trở nên mạnh mẽ.

Thế gian này có biết bao thiếu nữ được sủng mà kiêu, dần dà quên đi dáng vẻ ban đầu, mãi đến phút cuối mới phát hiện, đến một ngày ngẩng mặt lên, mới phát hiện người bên cạnh ấy đã đứng ở nơi bản thân không thể với tới, ngắm nhìn phong cảnh không giống nhau.

Một lúc lâu sau.

"Mặc Ly, chàng…"

Cô hổ nhỏ đáng thương đã bị ôm lại giường rồi.

Ngày hôm sau, Duyệt Nhi cố chịu đựng toàn thân đau nhức, vẫn như trước dẫn đám Cửu Kiếm hướng phía Họa Mạt mà đi.

Lần này, quả thực gặp được Bất Miên sư tôn danh tiếng của Họa Mạt.

Bất Miên là Thiên thần tuy tuổi tác đã cao nhưng vẫn tráng kiện, ngồi bên chiếc ghế vuông trên điện, tỉ mỉ đánh giá Duyệt Nhi một phen.

Duyệt Nhi thậm chí có thể cảm giác được ánh mắt ấy gọi là, hiền từ.

Rất nhanh, nàng đã vì suy nghĩ này của bản thân mà hối hận vô cùng.

Bất Miên và Thái Thượng lão quân giống nhau, thích lấy tay sờ chùm râu bạc dài chấm đất của mình, hiện chính là động tác chuẩn mực này của ông, xem xét Duyệt Nhi xong mới nói: "Tiểu cô nương, cô không thể vào Họa Mạt."

Duyệt Nhi và đám Cửu Kiếm đều căng thẳng: "Vì sao?"

Bất Miên nở nụ cười bí hiểm: "Cô không phải người của Thần tộc, cũng không phải người Tiên tộc, dù thế nào đi nữa thì cũng không phải thể chất người trong lục giới, đương nhiên không thể vào học đường quyền uy của Thần tộc chúng ta."

Duyệt Nhi nói: "Nhưng hôm qua ông chẳng phải đã nói có thành ý thì được sao?"

Nói tới thành ý, Cửu Kiếm liền vội vã bước lên, từ trong túi càn khôn lấy ra một tượng người trong suốt lóng lánh, nhét vào tay Duyệt Nhi, thấp giọng nói: "Thành ý."

Duyệt Nhi bừng tỉnh đại ngộ, đây giống như việc nàng dùng hạt hoa hướng dương đút lót người khác, thì ra đây chính là thành ý!

Cẩn thận nâng bức tượng trong suốt lấp lánh ấy, Duyệt Nhi đến trước mặt Bất Miên, híp mắt cười đưa qua: "Thành ý."

Bất Miên hừ một tiếng, nói: "Món đồ bé tí này mà cũng dám…" Lời mới nói được một nửa thì ngưng bặt, đôi mắt nhìn xa trông rộng hiện giờ phát ra tinh quang nhìn ngắm bức tượng trên tay Duyệt Nhi.

Đây là món đồ cực phẩm của Thần giới tạc từ lưu ly? Lưu ly còn muốn quý giá hơn hoàng kim, lại dễ vỡ hơn, khó tạo hình, có thể đem lưu ly cực phẩm như vậy tạo thành hình dáng này, Bất Miên nháy mắt mặt mày hớn hở, lễ vật này đích thực rất thích hợp để lấy lòng.

Y run run đưa tay nhận lấy bức tượng, nhà Lạc Thủy Thần quân quả nhiên tài đại khí thô, tài đại khí thô mà. Trong lòng y cân nhắc một phen, chuyện này Lạc Thủy Thần quân nhất định không biết, mà có biết cũng sẽ không để bụng, chi bằng lén nhận, về phần tiểu cô nương này, vẫn là không thể nhận.

Bất Miên cẩn thận đem bức tượng thu vào trong nội đỉnh, hiền từ nói: " Thần từ Họa Mạt đi ra đều là thần có tu vi cao thâm địa vị tôn quý, cô nương nếu đã không phải thần, vậy thì sẽ không có tư cách nhập môn Họa Mạt, tiểu cô nương, vẫn xin hãy quay về đi."

"Nhưng mà…" Duyệt Nhi còn chưa kịp "nhưng mà" đã bị Bất Miên trực tiếp đánh bay ra khỏi cửa Họa Mạt.

Như Tả đứng ngoài cửa thấy Duyệt Nhi bị đuổi ra, trong lòng hả hê vô cùng, đu đưa trên nhành cây, cười đến phơi phới.

Duyệt Nhi hết sức tức giận, quả quyết dựa vào cây cột bên cổng ngồi phịch xuống, đôi mắt to tròn ầng ậng nước.

Mặt trời ngả về tây, Duyệt Nhi vẫn ngồi lỳ bên cạnh cây cột, nhìn trên không trung không ngừng có đám đệ tử Họa Mạt từ bên trong bay ra, nghĩ tới ánh mắt khinh miệt đó của Tử Dao Thần quân.

Nàng không muốn để người khác gọi nàng là tiểu súc sinh nữa.

Nàng không muốn người khác bảo nàng là đồ phế vật nữa.

Thê tử của Lạc Thủy Thần quân, ở nơi phố chợ quỳ dưới chân người ta, thật sự rất mất mặt, trái tim của cô hổ nhỏ Duyệt Nhi chua xót.

Lại nhớ tới hôm đó ở trong Thứ Thiên điện trông thấy Mặc Ly lặng lẽ đợi nàng về, ánh mắt ấy, tư thái ấy, thật sự khiến nàng đau lòng.

Tử Dao Thần quân giết nàng dễ như trở bàn tay, tin rằng người của Thần giới giết nàng cũng chẳng khó khăn gì, nếu có một ngày vì bản thân vô dụng mà gặp chuyện, Mặc Ly phải làm sao?

Tâm trạng không vui của cô hổ nhỏ càng lúc càng nặng nề, sau đó hóa thành nước mắt như hạt đậu to đùng, từng giọt từng giọt rơi xuống.

Không có Tức Mặc Ly, nàng chẳng là gì cả.

Đến Thần giới, nếu không có Mặc Ly, nàng sợ rằng sớm đã đói chết ở một nơi nào đó.

Giống như bên ngoài đã nói, nàng dựa vào cái gì có được sự sủng ái của Mặc Ly?

Người ngoài không hiểu, chính bản thân cô hổ nhỏ cũng không hiểu.

Đám Cửu Kiếm im lặng đứng bên cạnh, nhìn Duyệt Nhi ngồi rúc thành một đống, đầu hướng nhìn theo mấy đệ tử Họa Mạt, sau đó đôi mắt to tròn bắt đầu nước mắt lăn dài thì có chút hoảng hốt, Cửu Kiếm vội vàng truyền âm cho chủ thượng nhà mình.

"Chủ thượng, Duyệt Nhi cô nương khóc rồi."

"Ta thấy rồi."

"Vậy làm sao đây? Thần thấy Duyệt Nhi cô nương thật sự rất muốn vào học, người để nàng đi đi. Mặc dù người không đành, nhưng nàng cũng có tâm sự cùng việc bản thân muốn làm. Người như vậy vốn không phải là yêu nàng, mà là đang giam cầm nàng." Cửu Kiếm im lặng, cuối cùng đem nửa câu sau nói ra: "Duyệt Nhi cô nương sẽ không chịu được."

Phía bên kia yên tĩnh một lúc lâu, lâu đến độ Cửu Kiếm cho rằng chủ thượng đã không định trả lời nàng thì một thanh âm lạnh lùng truyền tới, mang theo đôi chút ảm đạm.

"Dẫn nàng về đi."

Ngày thứ ba, Duyệt Nhi mang theo đôi mắt đã khóc đến đỏ chạch, dưới sự chứng kiến của Bất Miên, bước vào cổng lớn Họa Mạt.

"Vì sao Cửu Kiếm bọn họ không thể đi theo?" Duyệt Nhi nhịn không được quay đầu nhìn đám người Cửu Kiếm đang ở nơi cổng dõi theo nàng.

Bất Miên sâu xa nói: "Họa Mạt không nhận đệ tử quần là áo lụa,bất kể cô nương là thần tử thần nữ nhà ai, đã bước vào đây đều không được phép dẫn theo thần sứ. Đây là quy củ mấy mươi vạn năm trước nay không đổi của Họa Mạt."

"Vậy vì sao chúng ta không thể trực tiếp bay vào trong, cần phải đi vào?" Chân nàng sắp gãy ra rồi, đây là đường núi gập ghềnh đó nha.

Bất Miên lại sâu xa nói: "Tu vi tuy quan trọng, linh lực cũng rất trọng yếu, nhưng với tư cách là thần, có được thân thể tráng kiện, để tán gái…À không, đáp ứng nhu cầu chiến đấu, cũng là yêu cầu về hình tượng."

Y vừa dứt lời, Duyệt Nhi đã vấp phải một cục đá nhỏ trên đất, lại ngã chổng vó lên trời.

Bất Miên: "…"

Lạc Thủy Thần quân, thu nhận một người không phải thần không hợp điều kiện đã là sai lầm của ta rồi, đừng thật sự là một khúc củi bỏ đi nha.

Sự thật chứng minh, dự cảm của Bất Miên rất chính xác.

130. Chương 130: Ngực Lớn Không Được À (1)

Duyệt Nhi cho rằng phải trải qua một quá trình rất phức tạp mới có thể chính thức bước vào Họa Mạt, thoại bản ở phàm gian chẳng phải viết cái gì mà uống máu ăn thề, nhìn trời mà thề gì gì đấy sao? Sao hiện giờ trực tiếp dẫn nàng đi vào trong sân vậy? Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi xoay tít, chuyển vòng trên bóng lưng Bất Miên ở phía trước.

Bất Miên không chịu được ánh mắt nóng rực như vậy, quay đầu vuốt vuốt chòm râu trắng: "Sao vậy? Duyệt Nhi cô nương?"

Duyệt Nhi thu hết dũng khí, nói: "Người và Thái Thượng lão quân có quan hệ gì?" Râu và động tác giống nhau thế kia mà.

Khóe miệng Bất Miên giật giật, bí hiểm nói: "Thiên cơ bất khả lộ."

"A, đây cũng là thiên cơ ư?" Duyệt Nhi thấp thỏm.

Trong lòng Bất Miên thở dài, tiểu cô nương nhà Lạc Thủy Thần quân gửi tới đây không phải là sẽ bị ngược đến mẩu vụn cũng không còn ư? Rốt cuộc đã biết vì sao ngay từ đầu y không đồng ý rồi.

Một lúc lâu…

Duyệt Nhi nhìn sân viện không hề nhỏ trước mắt, so với sân viện mà lần trước ngồi trên mái hiên nhìn hai nam tử kia luyện kiếm cũng không sai biệt lắm, chính giữa có một cái hồ nhỏ, trong hồ vài chú cá vàng bơi lội, còn nở dăm ba đóa sen, hết thảy đều hài hòa đến thế. Điểm không hài hòa chính là, Duyệt Nhi vừa mở cánh cửa gian phòng của mình ra, phía đối diện liền truyền tới tiếng mở cửa.

Duyệt Nhi quay đầu nhìn, nháy mắt vũ trụ nhỏ bé liền bùng cháy.

Người đứng đối diện chính là Vu Hồng hôm ấy ở trên phố đã bắt Duyệt Nhi quỳ xuống.

Vu Hồng cũng nhận ra Duyệt Nhi, lập tức cười tươi như hoa: "Sao vậy? Tiểu thê tử của Lạc Thủy Thần quân nói thế nào cũng tương đương với thần hậu rồi, chạy tới nơi hỗn tạp này làm gì nha?"

Bất Miên mẫn cảm đánh hơi được mùi khác thường, vội vàng bảo Duyệt Nhi vào phòng.

Duyệt Nhi cũng không phải người giỏi ăn nói, đành giậm giậm chân, theo Bất Miên đi vào.

Đập vào tầm mắt chính là chữ "TĨNH" nền trắng chữ đen treo trên tường. Gáy Duyệt Nhi đổ mồ hôi, quả nhiên giống y miếu ni cô ở phàm gian.

Bất Miên ngồi ngay ngắn, nói: "Kể từ hôm nay ta chính là sư tôn chỉ dạy của cô nương, có điều cũng không phải phụ trách toàn bộ việc dạy học, điểm này sau này cô nương sẽ hiểu. Nếu không có vấn đề gì, gọi ta một tiếng sư phụ cũng không sao."

Nói thế nào đi nữa thì ở Họa Mạt, người muốn gọi y là sư phụ nhiều vô kể, nhưng tiểu cô nương này không như vậy, đành thử bồi dưỡng cảm tình thôi, hậu đài quá vững mà.

Tiếc là tiểu cô nương lại không cho ông mặt mũi: "Con không muốn. Cả đời này con chỉ có một sư phụ thôi."

Nàng chỉ có duy nhất một sư phụ, Đạp Vũ sư phụ. Không thể không nói, kỳ thực cô hổ nhỏ là một con hổ rất cố chấp.

Bất Miên sửng sốt, nhớ tới tin đồn nghe loáng thoáng trước đây, y cũng không dám cướp người của Đạp Vũ Thần quân, lập tức cười bảo: "Không muốn thì thôi, như vậy giống người khác gọi ta Bất Miên sư tôn đi."

Duyệt Nhi gật đầu, lại nói: "Bất Miên sư tôn, vậy con có phải dập đầu ba cái, kính rượu gì gì không?"

"….Không cần. Ta không nhận được…À, không cần, chúng ta ở đây không có quy định này." Bất Miên toát mồ hôi, quan sát chung quanh một lượt, yên tâm đứng dậy nói với Duyệt Nhi: "Ngày mai chính thức nhập học, cô nương cầm cái này, trong đó chỉ rõ nơi cô nương cần phải đi và những thứ cần học." Bất Miên đưa một tấm kính nhỏ qua.

Đưa được nửa chừng thì lại cầm về, trên tay tập trung một chút linh lực từ từ hòa vào trong kính, nói: "Cô nương thể chất không rõ ràng, nếu như bị người khác phát hiện, nhất định sẽ có chút vấn đề. Tấm kính này mang theo bên người, có thể che giấu khí tức của cô nương."

Duyệt Nhi trịnh trọng nhận lấy, nàng cũng sắp nhập học rồi. Nghĩ tới sau này có thể bách chiến bách thắng, gặp thần giết thần thì thấy nhiệt huyết cả người sôi sục dùng không hết.

Bất Miên nói xong đã ra tới bên ngoài cửa, Duyệt Nhi sợ hãi đứng dậy, nhìn theo bóng lưng Bất Miên đáp một đám mây rời đi.

Duyệt Nhi đóng cửa phòng lại, ngồi bên mép giường vuốt ve tấm kính, dùng tóc cẩn thận cột lại, treo trên y phục trên người.

Nhớ tới lần trước ở Nam Hải, nàng cũng như vậy dùng tóc xâu một chuỗi vỏ sò lưu ly cho Mặc Ly, sao chưa từng thấy chàng lấy ra.

Duyệt Nhi tháo hai búi tóc trên đầu xuống, không biết hiện giờ Mặc Ly đang làm gì?

Nàng ngồi bên giường, đung đưa hai chân. Nhớ tới Tức Mặc Ly thì gương mặt lại đỏ bừng. Từ khi thành thân đến giờ, so với trước kia không giống.

Sau này mỗi ngày đều có thể ngủ ngon đến hôm sau.

Kỳ thực người tu hành ngủ hay không ngủ cũng không có gì khác biệt. Nhưng sinh mệnh quá dài nên cũng càng lúc càng chú trọng việc nghỉ ngơi, nếu không, cuộc đời dài đằng đẵng như thế, không tìm chút chuyện có quy luật mà làm, thật sự rất vô vị.

Duyệt Nhi rất có quy luật, ngày ba bữa, sớm dậy tối ngủ.

Ngày trước không có gì làm, mỗi ngày tối đến nếu không có Mặc Ly thì liền ngủ, đến ngày hôm sau nhất định việc tắm rửa gì đó cũng đều đầy đủ.

Nhưng sau khi thành thân, sau lần ba ngày ba đêm ấy, cảm giác… cảm giác chung quy có hơi khác. Mặc Ly vẫn tựa như đang kìm nén gì đó.

Duyệt Nhi lắc lắc đầu, quyết định trước tắm sạch sẽ, đi ngủ rồi lại nói.

Vừa nghĩ xong thì Cửu Kiếm đã xuất hiện trong phòng, Duyệt Nhi sợ giật thót, lập tức bước lên: "Cửu Kiếm, chẳng phải nói không thể vào sao?"

Cửu Kiếm hành lễ, mặc dù thê tử của chủ thượng nên gọi là chủ mẫu, nhưng mà…trên dưới đánh giá Duyệt Nhi một chút, thôi đi, vẫn gọi là Duyệt Nhi cô nương đi.

"Duyệt Nhi cô nương, ông ta không cho ta quang minh chính đại mà tới, ta còn không thể lén tới sao?"

Duyệt Nhi gật đầu: "Cũng đúng ha, vậy muội sau này liệu có phải có thể lén chạy ra ngoài không?"

Cửu Kiếm từ trong túi càn khôn dọn ra một hộp lớn thức ăn, để trên bàn, vừa đem mấy món ăn nóng hổi trong đó bày ra vừa nói: "Đương nhiên, cô nương nếu như muốn ra ngoài mà không bị người khác phát hiện, vậy liền truyền âm cho ta, ta dẫn cô nương đi."

Duyệt Nhi sớm đã không nghe thấy lời nàng nói, chăm chú nhìn mấy món thịt trên bàn, đôi mắt to tròn phát sáng lấp lánh: "Thơm quá!"

Cửu Kiếm vạn phần ngưỡng mộ liếc nàng một cái: "Chủ thượng đích thân làm đấy, nói nhân lúc còn nóng ăn đi."

Duyệt Nhi từ sớm đã ngồi vào bàn, Cửu Kiếm cũng theo đó ngồi xuống, cầm đôi đũa ngọc từ tốn gắp thức ăn cho nàng, thấy Duyệt Nhi ăn như hổ đói thì nhất thời có chút chua xót, cứ ở bên cạnh chủ thượng chẳng phải tốt rồi sao? Sao lại cứ muốn đến cái chốn quỷ quái này chứ?

Chủ thượng không vui, cũng không an tâm, đành tìm hiểu từ danh trù cùng với những nơi nổi tiếng khắp Thần giới, hôm nay liền xuống bếp làm mấy thứ, dọa đám thần sứ trên dưới dãy núi Lạc Thủy cả ngày trời chẳng dám ló mặt.

Duyệt Nhi tất nhiên không biết Cửu Kiếm nghĩ gì, nuốt một cục thịt xuống, lại nói: "Mặc Ly, Mặc Ly còn nói gì?"

Cửu Kiếm ủ rũ từ trong tay lấy ra một khối Họa Ký Thạch: "Chủ thượng hẳn nhiên sẽ không nói gì với thần, vì vậy đưa cho cô nương cái này."

Duyệt Nhi một tay còn cầm đũa, tay kia nắm Họa Ký Thạch, linh lực tuôn trào, Tức Mặc Ly liền xuất hiện giữa hư không.

Vẫn là dáng vẻ lạnh lùng ấy, nhưng đôi mắt tựa hắc ngọc dường như đang chăm chú nhìn nàng, nói: "Duyệt Nhi, chơi không vui thì liền quay về."

Khóe môi Duyệt Nhi khẽ chứa ý cười, lại cong môi nói: "Sao mọi người đều cho rằng muội đi chơi vậy? Muội rất có quyết tâm đấy, được không?"

Cửu Kiếm lau mồ hôi, vội vàng gật đầu: "Đúng đúng, chúng tôi đều biết."

Duyệt Nhi lặng lẽ nhìn Cửu Kiếm một lúc, quả thực là nhìn không ra bất kỳ điều gì, liền quay đầu ăn cơm.

Cửu Kiếm dọn dẹp đồ đạc, lại từ trong túi càn khôn lấy ra một chiếc bình: "Chủ thượng nói lúc tắm cho cái này vào nước, có thể an thần giúp ngủ ngon."

Dứt lời xoay người liền muốn rời đi, có điều lại không an tâm, quay đầu lại nói: "Duyệt Nhi cô nương, đừng quá gần gũi với nam tử khác, biết chưa?"

Duyệt Nhi gật đầu.

Cửu Kiếm thở dài, yên tâm dần biến mất khỏi Họa Mạt.

131. Chương 131: Ngực Lớn Không Được À (2)

Duyệt Nhi vội vội vàng vàng bay về phía một khối kiến trúc to lớn hướng bắc, xa xa nhìn thấy một góc mái hiên, trái tim Duyệt Nhi cũng muốn run lên.

Nàng đến muộn, thời gian trong gương đã qua rồi.

Đến được đại điện rộng lớn ấy, bên trong chỉ có tiếng đàn sáo, Duyệt Nhi len lén ở bên ngoài cổng hướng bên trong thử ló đầu thăm dò, trời ạ, cả đại điện rộng mười mấy trượng cứ năm người lập thành một nhóm nhỏ đang múa kiếm.

Quan trọng là, nam có nữ có. Nam tử vận thanh y, nữ tử vận lục y, thoạt nhìn như một khoảng cỏ thơm sum suê xanh mát.

Duyệt Nhi thò đầu thăm dò, do dự định làm cách nào len lén đi vào, cắn cắn môi, nàng phải đi đâu? Hình như không có chỗ cho nàng thì phải.

Nghĩ thế thì vai bỗng dưng bị vỗ một cái, Duyệt Nhi sợ đến nhảy dựng, quay đầu lại trông thấy một gương mặt có chút quen thuộc, cũng đang lén lút nhìn vào bên trong, Duyệt Nhi không hiểu: "Ngươi là?"

Thư Quyển nở nụ cười phơi phới: "Tiểu cô nương, nhanh như vậy đã quên ta rồi."

Gương mặt Duyệt Nhi tràn đầy nghi vấn: "Ngươi là?"

Thư Quyển thất vọng: "Hôm đó cô ngồi trên mái hiên xem bọn ta múa kiếm, sao hôm nay lại không nhớ rồi. Ta gọi là Thư Quyển."

“Thư Quyển, trứng cuộn, thịt cuộn…”1

1: từ Quyển có nghĩa là cuộn nên DN liền liên tưởng đến thức ăn…=.=

Thư Quyển đầu đầy hắc tuyến (!!!!), định lên tiếng nhưng bên trong lại truyền tới một giọng nói uy nghiêm: “Hai người các ngươi lén lén lút lút ngoài đó làm gì?”

Thư Quyển trái lại rất bình tĩnh, trực tiếp kéo Duyệt Nhi thản nhiên bước vào trong: “Thiên Nhai sư tôn, chúng con đang thảo luận người giỏi hay là Bất Miên sư tôn giỏi.”

Duyệt Nhi ngẩng đầu, thấy một nam tử trung niên đang ngồi ngay giữa đại điện, vốn có chút hung ác nhìn họ, dáng vẻ như thể ngay lập tức có thể sẽ bùng phát, nhưng nghe Thư Quyển nói thế, tức thì chỉ đành kìm xuống.

Họa Mạt ai nấy đều biết, Thiên Nhai và Bất Miên hai người họ cả đời tranh đấu gay gắt.

Thiên Nhai nghiêm trang phất phất tay áo, lại nghiêm túc nói: “Vậy kết quả thảo luận thế nào?”

Thư Quyển thành thật đáp: “Thiên Nhai sư tôn tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tài đức vẹn toàn, dẫn dắt từng bước, cần mẫn tiết kiệm, quả thực là sư tôn nhất đẳng của Họa Mạt chúng ta.”

Thiên Nhai có chút đắc ý, theo bản năng thẳng lưng, mới nói: “Hoa ngôn xảo ngữ. Đi xuống đi, lần sau lúc lên lớp không được tới trễ. Bằng không thì từ cửa Họa Mạt mà bò tới.”

Dứt lời liền quan sát Duyệt Nhi : “Tiểu cô nương này mới đến à? Sau này không được tái phạm, nhanh lui xuống đi.”

Thư Quyển gật đầu đáp “Vâng”, vội vã kéo Duyệt Nhi hướng ba người trong góc mà đi.

Duyệt Nhi lo lắng cúi đầu, không có Tức Mặc Ly bên cạnh, không có đám người Cửu Kiếm ở bên, chỉ một thân một mình, không thể phủ nhận, nàng rất căng thẳng.

Quy Kỳ ngước mắt nhìn liền bắt gặp Thư Quyển kéo Duyệt Nhi bước tới, vẻ kinh ngạc thoáng qua trong mắt, không ngờ tiểu cô nương hôm ấy dẫn theo mấy vị thần sứ tu vi thiên thần thế nhưng còn muốn đến Họa Mạt.

Rất nhanh y liền biết, Duyệt Nhi đáng thương ngay cả chân thần bình thường cũng đánh không lại.

Duyệt Nhi sáng sớm vội vội vàng vàng không kịp chải đầu, chỉ hấp ta hấp tấp đội chiếc nón bạch hổ nhỏ rồi đi, quần áo cũng coi như chỉnh tề, có điều lại là màu hồng phấn, trước đây cũng không biết quy định nữ đệ tử Họa Mạt phải mặc lục y.

Hiện giờ lộ ra chút không hợp.

Trái lại ba người bên này đều là nam tử, thấy một tiểu cô nương thuần lương ngây thơ như Duyệt Nhi, đôi mắt to tròn như nai con thì lập tức dâng tràn tình thương của phụ thân, vội vàng bắt đầu tự giới thiệu.

Người có dáng vẻ hơi hung hãn gọi là Cường Sinh, bình bình thường thường là Cảnh Vinh, bộ dạng đẹp mắt là Quy Kỳ, còn có Thư Quyển mới vừa rồi, bốn người đều là thần tử của các gia tộc thượng đẳng ở Thần giới.

Cường Sinh tính tình hào sảng, cầm kiếm cười lớn ba tiếng: “Quy Kỳ, tiểu cô nương dễ thương thế này đừng có mà đuổi nàng đi mất đấy, ta xem nàng cũng không giống mấy thần nữ đầu óc hỏng hóc trước đây đến dụ dỗ nịnh hót”

Cảnh Vinh lại vung lên một kiếm: “Cô nương nhà người ta nhiều người đầu óc hỏng hóc, ngươi chẳng phải còn nhìn trúng một người gọi là Vu Hồng sao? Ngươi biến đi cho rồi.2”

2Nguyên văn: Cổn độc tử (Cổn: cút, độc tử: con bê): tiếng địa phương vùng Đông Bắc, ý bảo ai đó cút đi với ngữ khí tức giận, nhưng cũng được sử dụng khi bạn bè nói đùa với nhau.

Thư Quyển cười ha hả, nhìn hai người họ lại quần nhau tại một chỗ.

Quy Kỳ nhíu mày, từ trong đỉnh triệu tới một thanh kiếm: "Cô không có kiếm? Cái này đưa cho cô dùng trước." Thấy Duyệt Nhi cẩn cẩn thận thận cầm lấy chuôi kiếm, cười bảo: "Không phải là chưa từng dùng kiếm đấy chứ? Sau này chúng ta là một tổ, có gì không hiểu đều có thể hỏi chúng tôi."

Duyệt Nhi nâng kiếm, dè dặt gật đầu: "Cảm ơn."

Cường Sinh không biết khi nào lại thò đầu thăm dò: "Chậc chậc, ta vậy mà chưa từng thấy ngươi đối với những thần nữ khác cũng dịu dàng như vậy, hôm nay uống lộn thuốc rồi à?" Dứt lời thừa dịp Duyệt Nhi không chú ý, đưa bàn tay đen nhẻm nhẹ nhàng xoa gương mặt trắng mịn của Duyệt Nhi: "Woa, cảm giác tay thật tốt nha."

Quy Kỳ mặt không đổi sắc hất tay, Cường Sinh lập tức rụt tay về, như hãy còn chưa hết ý, tiếp: "Tiểu muội muội, không phải ca ca trêu chọc muội đâu, quả thực là nhịn không được."

Thư Quyển thản nhiên liếc y một cái: "Đại thúc. Đừng có mà bắt nạt tiểu cô nương."

Quy Kỳ đã kéo Duyệt Nhi sang một bên, nói: "Bọn họ bình thường vẫn cứ ầm ĩ như vậy, có điều không có ác ý, có thể là những bằng hữu rất tốt. Cô không biết dùng kiếm?"

Duyệt Nhi gật đầu: "Không biết." Huyễn Oanh Lưu Ly Trượng không dám lấy ra, nàng không muốn để người khác biết nàng là ai, chỉ muốn mau mau trở thành đại thần.

Quy Kỳ thấy nàng đích thực rất ngoan, đôi mắt to tròn trông cũng linh lợi, cười nói: "Ta trước múa vài đường đơn giản cho cô xem. Cô trước ghi nhớ tâm quyết đã."

Dứt lời đem tâm quyết niệm qua một lượt, mỗi một chiêu một thức cũng múa cho Duyệt Nhi xem. Đợi khi múa xong thấy Duyệt Nhi đứng đờ người không nhúc nhích: "Xem hiểu rồi chứ?"

Quy Kỳ:...

Sau lần thứ mười, ngay cả Quy Kỳ trước giờ rất có tính kiên nhẫn cũng nhịn không được phát hỏa: "Ta một chiêu, cô một chiêu, cùng học, hiểu rồi chứ?"

Duyệt Nhi bị y dọa giật thót, vội vàng ngoan ngoãn gật đầu: "Ừ ừ."

Quy Kỳ múa một đường kiếm xong liền ngừng lại, để Duyệt Nhi múa theo.

Duyệt Nhi xem ra học cũng rất bài bản, đáng tiếc, chỉ có tư thế mà thôi.

Quy Kỳ lại nhịn không được, rống lên: "Ta nói cô rốt cuộc liệu có nhớ tâm quyết không đó!"

Vốn từ sớm đã có vài thần nữ chú ý đến động tĩnh bên này của Quy Kỳ, hiện giờ nghe thấy câu này của y, lập tức ai nấy nhao nhao quay sang đây.

Thiên Nhai trông thấy, quay đầu bảo: "Còn không nghiêm túc luyện? Nhìn người khác làm gì?" Ai nấy lại vội vội vàng vàng quay lại.

Bị Quy Kỳ gào lên, Duyệt Nhi tội nghiệp rụt rụt đầu, nâng kiếm duy trì một tư thế chẳng dám động đậy: "Ta nhớ mà.." Nhưng nàng chỉ biết phải làm thế nào thế nào, chứ không múa ra được, nàng cũng không muốn vậy.

Quy Kỳ hét xong thì liền có chút hối hận, thấy Duyệt Nhi đáng thương như vậy, định xin lỗi nhưng lại không nói ra miệng được, hiện giờ nghe thấy lời nàng nói, đành nhẹ giọng bảo: "Thôi đi, cô hiện giờ múa không được, có lẽ sau này sẽ được thôi, ta trước cùng cô học chiêu thức."

Duyệt Nhi không dám lên tiếng, ngoan ngoãn từng chiêu từng thức múa theo y.

Dần dà, xung quanh càng lúc càng đông người, nam nam nữ nữ đều bắt đầu vây xem.

Duyệt Nhi vận y phục màu hồng phấn, lại là loại vân cẩm cực tốt lục giới khó tìm, dáng vẻ xinh xắn linh lợi, mái tóc dài màu tím theo tư thế múa kiếm khẽ tung bay. Múa kiếm không giống như bình thường đều mang theo sát chiêu cùng sát ý, bởi vì không sử dụng tâm pháp và linh lực, chỉ giống như nhảy múa, phần lớn có nét ôn nhu của nữ tử. Nàng rất chăm chỉ, đôi mắt to tròn tựa lưu ly cũng hết sức nghiêm túc, như thể đang thực hiện một việc cực kỳ quan trọng, nhưng với gương mặt khả ái lại càng lộ nét đáng yêu.

Haiz, vóc người mảnh khảnh nhỏ nhắn, múa kiếm chính là sẽ đẹp thế nào đây nha?

Một thần nữ cuối cùng nhịn không được, nói: "Hữu hình vô thần, hữu chiêu vô thế 3, hoàn toàn là dáng vẻ thùng rỗng, có cái gì đẹp mắt chứ? Bắt chước như thế, chỉ một tay thôi liền bị quật ngã rồi."

3Có hình dạng nhưng không linh hoạt, có chiêu thức nhưng không có sức mạnh

Thư Quyển cũng nhìn đến có chút mê mẩn, nghe thế liếc nàng ta một cái, cười bảo: "Bạch Tô cũng đến múa như vậy xem thử, nói không chừng Quy Kỳ sẽ nhìn cô nhiều hơn chút."

Bạch Tô nghe vậy, căng thẳng liếc Quy Kỳ một cái, cúi đầu không nói gì nữa.

Cả đám nhao nhao, bắt đầu xôn xao thảo luận.

Một thanh âm bén nhọn từ trong đám người truyền ra: "Không phải là ngực lớn thôi sao? Có cái gì mà nhìn!"

Lời vừa dứt thì toàn bộ đại điện đều thinh lặng, hiện giờ là lúc nghỉ ngơi, Thiên Nhai đương nhiên cũng không ở trong điện, chỉ là nói như vậy không khỏi có hơi mạnh dạn trắng trợn.

Vài thần tử nghe thế thì quét mắt rồi vội vàng dời ánh nhìn, không dám nhìn nữa.

Duyệt Nhi nghe thấy lời này, lập tức hạ kiếm, trong lòng biết đây chắc chắn không phải là lời tốt đẹp gì, nhưng nghĩ không ra lời nào để bác lại , trong lòng càng phẫn nộ, chỉ vội la lên: "Ngực lớn nhiều sữa, ngươi có sao?!"

Quy Kỳ:…

Mọi người:…

Cô nhóc nhà ai, lời như thế cũng không ngăn lại.

"Thần nữ nhà nào thế nhưng lại không biết liêm sỉ như vậy!" Là một giọng nữ sắc bén.

Duyệt Nhi không phục: "Vậy ngươi dựa vào cái gì mà nói ta!"

"Dựa vào cái gì? Ta muốn nói gì chẳng lẽ còn cần sự đồng ý của ngươi sao? Không phục? Không phục thì cút, đừng có định tới trước mặt sư tôn mà cáo trạng, Thần giới lấy thực lực nói chuyện, Họa Mạt cũng không phải ngoại lệ."

Duyệt Nhi cực kỳ tức giận: "Ngươi nói ta như vậy, chính là không đúng! Ta hiện giờ làm không tốt, nhưng ta sau này sẽ làm tốt. Ngươi ức hiếp người khác!" Dứt lời đôi mắt to tròn đã ầng ậng nước, nếu như Mặc Ly có ở đây thì tốt rồi, nhất định sẽ chẳng ai dám nói nàng như vậy.

"Hừ, liệu có phải sắp khóc rồi a?! Thứ ta không quen nhất chính loại tiểu thư nũng nịu như vậy giả bộ. Nếu đã là Thần nữ, vậy liền thể hiện phong phạm của thần, đừng có mà giống như mấy nữ nhân Hợp Hoan Lầu làm ấm giường. Ngoại trừ sắc dụ, ngươi trái lại còn có chút bản lĩnh."

Duyệt Nhi nhịn nước mắt xuống, hiện giờ gần như toàn bộ người trong đại điện đều đang chăm chăm nhìn nàng: "Ta không có nũng nịu! Ta không dùng sắc dụ!"

"Ngươi nói thế ai tin? Vậy ngươi hiện giờ đừng có mà bày ra dáng vẻ tội nghiệp đáng thương như vậy nữa."

Duyệt Nhi nén nước mắt: "Ta không có, chính là không có! Ngươi đừng có mà ngậm máu phun người. Ngươi là ai, vì sao cứ nhằm vào ta như vậy?"

Từ trong đám người tách ra một khe hở, một thần nữ ra vẻ ta đây băng thanh ngọc khiết bước ra, chính là Vu Hồng.

Cường Sinh thấy không ổn: "Vu Hồng, đừng bắt nạt tiểu cô nương, nàng ấy cũng không có làm sai việc gì."

Vu Hồng tựa tiếu phi tiếu lườm hắn một cái: "Nhanh như vậy đã có người nói giúp rồi? Tiểu cô nương mị lực rất cao nhỉ!"

"Ngươi…" Duyệt Nhi cực kỳ tức giận, hạ kiếm xuống liền xông tới, nhanh chóng quấn lấy Vu Hồng, đè xuống liền không chút lưu tình cắn một cái.

Vu Hồng tránh không kịp, bị Duyệt Nhi đẩy ngã trên đất, Duyệt Nhi trước đó đã từng dùng chiêu này với Tử Dao Thần quân, cắn xuống liền không chút khoan dung, cắn đến độ Vu Hồng thét chói tai thành tiếng, mặc kệ nàng ta giãy giụa thế nào cũng không chịu nhả ra.

Đừng có mà chọc cô hổ nhỏ, bài học thiên cổ đó nha.

Đám thần nữ đều sững người, hoàn toàn không ngờ tới sẽ xảy ra tình huống như vậy. Đám Quy Kỳ thì khẩn trương vô cùng, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn, dù gì nam nữ cách biệt, chung quay chẳng thể mạnh tay ôm Duyệt Nhi kéo ra.

Thời gian nghỉ ngơi không biết từ khi nào đã kết thúc, Thiên Nhai vừa bước vào đã nghe thấy tiếng la chói tai của Vu Hồng thì lập tức sửng sốt, vội vàng chạy tới, vừa nhìn thấy thì dở khóc dở cười, hấp tấp dùng linh lực kéo Duyệt Nhi ra, nào có người đánh nhau như vậy chứ!

Vừa thấy người bị cắn là Vu Hồng thì nhất thời kinh hoảng. Vu Hồng có thể nói là môn sinh đắc ý của y, hơn nữa Vu gia ở Thần giới cũng được xem là gia tộc thượng đẳng, nếu như ở ngay dưới mắt y bị một tiểu cô nương thoạt nhìn chẳng chút tu vi cắn thành ra như vậy, quả thật là…

Thiên Nhai quay mặt qua, nhìn Duyệt Nhi hiện giờ trên mặt hãy còn vẻ không cam lòng: "Lúc lên lớp tự ý đánh nhau, đả thương thần nữ, phải chịu phạt."

Quy Kỳ vội nói: "Sư tôn, trong đây có hiểu lầm…"

"Điều mắt ta thấy chính là sự thật, đánh một trăm thủy roi"

Mọi người đứng trong đại điện đều kinh hãi, ai nấy đều biết, đánh một trăm thủy roi là hình phạt như thế nào.

Duyệt Nhi không phục: "Con không sai."

"Biết sai không nhận, thêm một trăm."

Một giọng nói tựa như tắm trong gió xuân bỗng truyền tới: "Ai dám phạt nàng ấy?!"

Giọng nói này! Duyệt Nhi sững người, kinh hỉ nói: "Sư phụ…"

Toàn bộ đại điện im phăng phắc, tất cả đều quay đầu lại, nhìn về hướng cửa điện.

132. Chương 132: Người Rất Giống Sư Phụ (1)

Chỉ thấy nơi cửa xuất hiện một nam tử vận thanh y, dáng người cao ráo, dung mạo thanh tú, tự nhiên có một cảm giác dịu dàng ấm áp lướt qua mặt.

Mọi người đều chưa từng gặp qua nam tử này, thầm nghĩ Họa Mạt từ khi nào lại xuất hiện một nhân vật có dáng dấp cùng khí chất hiếm hoi như thế ở Thần giới?

Thiên Nhai thế nhưng đã bước lên trước nghênh đón: "Việt Hoa Thiên thần, ngươi tới rồi?!"

Nam tử thanh y chỉ thản nhiên nhìn Duyệt Nhi một cái liền dời ánh mắt, cười đáp: "Thiên Nhai Thiên thần, mới tới liền xen vào việc của người khác, mong các hạ đừng để bụng. Có điều cảm thấy cách xử phạt về thể xác đối với tiểu cô nương này mà nói có chút không công bằng. Chi bằng phạt nàng đi dọn dẹp sân viện hoang phế kia trên Văn Phong sơn, thế nào?"

Thiên Nhai cười bảo: "Biết Việt Hoa Thiên thần sắp đến, Họa Mạt sớm đã bảo chúng đệ tử dọn dẹp sạch sẽ rồi…Việc này…"

Việt Hoa cười vui vẻ, cả đại điện đều yên lặng, chúng thần tử thần nữ càng nhìn không chớp mắt, ở Thần giới, họ cũng chưa từng gặp qua người như vậy. Không biết Lạc Thủy Thần quân và Đạp Vũ thần quân trong truyền thuyết sẽ như thế nào, chỉ thấy người này, mặc dù vẻ ngoài không quá mức tuấn mỹ, nhưng cũng đủ khiến người khác phải trầm mê, đặc biệt là khí tức khiến người như tắm trong gió xuân ấy.

Nháy mắt toàn đại điện tựa như hoa xuân tháng ba, nơi nơi đều là hoa đào tung bay.

Việt Hoa rất nhanh đã thu lại ý cười, chỉ nói: "Thiên Nhai thiên thần, sau này chúng ta danh hiệu tương đương nhau. Mặc dù nói là đã dọn dẹp, nhưng có lẽ ta sẽ không quá hài lòng, để tiểu cô nương này theo ta đến đó một chuyến, sau đó ta có vấn đề gì không hài lòng cũng giao cho nàng ta chạy việc, xem như trừng phạt nàng ấy, được không?"

Thiên Nhai thấy Việt Hoa đã hai lần yêu cầu, lý nào lại dám từ chối, mặc dù y vốn có tu vi sơ kỳ Thiên thần, nhưng Việt Hoa là tu vi Thiên thần bậc cao, đồng thời đến từ Thanh Hà Thần phủ trước giờ thần bí, khiến người ta không thể không cẩn thận đối đáp, tức thì cười bảo: "Nếu vậy, chuyện trừng phạt này liền giao cho Việt Hoa Thiên thần."

Dứt lời quay đầu nhìn sang Duyệt Nhi hãy còn đờ mặt nơi đó, lạnh lùng nói: "Sau này muốn quyết đấu phải hạ chiến thư, không được trong lúc lên lớp mà ẩu đả, quy củ của Họa Mạt, ngươi quay về xem thuộc rồi nói. Theo Việt Hoa đi đi!"

Việt Hoa chỉ gật đầu với Duyệt Nhi, dịu dàng bảo: "Theo ta." rồi liền xoay người hướng bên ngoài điện mà đi.

Toàn bộ đại điện chỉ cẩn cẩn thận thận hít sâu một hơi, đúng là, đẹp trai vô cùng.

Duyệt Nhi vẫn cứ ngơ ngác đứng tại chỗ không động đậy, đôi mắt to tròn tựa hổ phách toàn là nét mờ mịt không hiểu, sao có thể như vậy?

Việt Hoa đã đứng bên ngoài cửa điện, quay đầu nhìn Duyệt Nhi hãy còn ngây ngốc đứng đó, bất đắc dĩ lớn tiếng gọi: "Tiểu gia hỏa, nhanh qua đây." Giọng nói mang theo chút lực, trực tiếp đem Duyệt Nhi từ trong ngơ ngẩn kéo về.

Duyệt Nhi hốt hoảng chạy tới, rồi lại quay ngược trở về cầm lấy thanh kiếm trên đất mới theo Việt Hoa rời đi.

Vu Hồng ôm cái cổ chảy máu, vừa rồi nàng ta bị khí tức của Việt Hoa mê mẩn, hoàn toàn không nghĩ được gì, hiện giờ bình tĩnh lại, thấy Duyệt Nhi cứ thế đi theo Việt Hoa, cực kỳ tức giận bảo: "Tiểu tiện nhân, sẽ có một ngày bắt ngươi trả giá."

Lời này mọi người trong đại điện đều nghe thấy, có chút không thể tin nổi nhìn Vu Hồng, thường ngày Vu Hồng vẫn giữ dáng vẻ băng thanh ngọc khiết, thanh cao lạnh nhạt, bộ dạng thiện lương từ bi, sao hôm nay lại nói ra những lời như vậy.

Cảnh Vinh dùng kiếm chỉa chỉa cánh tay Cường Sinh: "Cường Sinh, người ngươi nhìn trúng không đơn giản nha."

Cường Sinh lúng túng định mở miệng phản bác, nhưng lại nói không nên lời, đành ngơ ngác nhìn Vu Hồng.

Vu Hồng hiện giờ mới hoảng hốt phát hiện bản thân nhất thời tức giận, thế nhưng lại nói ra lời như vậy, hướng phía Thiên Nhai trên mặt hãy còn đang sửng sốt vội vàng bày ra nét mặt tươi cười, nũng nịu nói: "Thiên Nhai sư tôn, đều là do tiểu cô nương đó cắn cổ con thành thế này, con đau quá. Đúng rồi, người vừa rồi là ai vậy?"

Mọi người lại vội vàng dời lực chú ý sang cổ nàng , chỉ thấy trên chiếc cổ trắng nõn rành rành một dấu răng hằn sâu vào thịt, hãy còn rươm rướm máu, vừa nhìn liền biết lực đạo vừa rồi của tiểu cô nương ấy.

Thiên Nhai thấy Vu Hồng đích thực cũng có chút đáng thương, chỉ thở dài: "Người vừa rồi là Việt Hoa Thiên thần, nói là từ Thanh Hà Thần phủ mà đến. Trước kia Họa Mạt không ngờ tới, Thanh Hà Thần phủ thế nhưng cũng sẽ có người tới Họa Mạt này. Sau này các con gọi y là Việt Hoa Thiên thần, nếu đã từ Thanh Hà Thần phủ tới, các con nên biết làm thế nào rồi đấy, mặc dù nói là tới giảng dạy, nhưng cũng phải cẩn thận đối đãi. Không nói những việc khác, chỉ riêng tu vi thiên thần bậc cao của y cũng đã đủ để các con tôn kính rồi, biết chưa hả?"

Ai nấy đều vâng dạ, mặc dù Thiên Nhai sư tôn không nói, nhưng khí độ và phong thái vừa rồi đã hoàn toàn thu phục được họ.

Bạch Tô vội bước lên trước khuyên Vu Hồng đi đắp thuốc, vừa rồi nàng cũng bị Vu Hồng dọa sợ đến ngây người. Các nàng trước giờ là bằng hữu khá tốt, mới rồi lại thấy Quy Kỳ mà mình ái mộ đối với tiểu cô

nương kia như vậy, bởi thế mới hùa theo hai ba câu của Vu Hồng mà châm chọc tiểu cô nương kia, chỉ là tình huống mới phát sinh vừa rồi khiến nàng ta cảm thấy Vu Hồng có chút xa lạ.

Vu Hồng đương nhiên không muốn nhận nhiều ánh mắt từ mọi người như vậy, vội quay sang Thiên Nhai cáo bệnh rồi cùng Bạch Tô rời đi.

Duyệt Nhi lẽo đẽo chạy theo Việt Hoa đi về phía Văn Phong sơn, Việt Hoa quay đầu lại, thấy nàng hai bên trán lấm tấm mồ hôi thì vội dừng bước, cười nói: "Vừa rồi suy nghĩ nhập tâm, quên mất đáp mây, còn đi nhanh như vậy, làm khó cô rồi."

Duyệt Nhi vội lắc đầu tựa trống bỏi, biểu thị kiên định không có gì. Việt Hoa thấy nàng đội chiếc mũ bạch hổ, đôi mắt to tròn im lặng nhìn y, đích thực đáng yêu vô ngần, lập tức ý cười càng rạng rỡ, triệu tới một đám mây bảy sắc, chính mình trước đứng lên đấy rồi mới đưa bàn tay thon dài trắng ngần ra: "Lên đây."

Duyệt Nhi vừa định đưa tay, lại chợt nhớ tới lời Tức Mặc Ly.

Không được để người khác chạm vào nàng, biết chưa?

Dứt khoát rụt tay về, dùng chút lực liền leo lên đám mây.

Việt Hoa có chút kinh ngạc, đứng ở khoảng cách tầm nửa người phía trước nàng, nhẹ nhàng thay nàng chắn gió, quay đầu, lại trông thấy đôi mắt nàng đang chăm chăm đánh giá y, không nhịn được cười nói: "Vì sao nhìn ta như vậy? Vẻ ngoài ta rất đẹp?"

Duyệt Nhi lắc lắc đầu, lại gật đầu, giọng nói ngọt ngào mềm mại theo đó cất lên: "Người rất đẹp." Ngập ngừng một chút mới lại nói: "Con mới rồi nghe thấy giọng người, còn cho rằng là sư phụ con. Sau đó trông thấy người, cảm giác về người và sư phụ con rất giống nhau, nhưng bề ngoài không giống sư phụ…" Nói tới đoạn cuối thì có chút lạc lõng.

Từ sau khi ở Tây Tiêu chi cảnh quay về thì không hề gặp Đạp Vũ sư phụ, hình như khi thành thân cũng không thấy bóng dáng Đạp Vũ sư phụ. Đạp Vũ sư phụ rất yêu thương mình, vì sao lại không hề xuất hiện nhỉ?

Việt Hoa bắt gặp nét tưởng niệm trên mặt nàng: "Sao? Sư phụ cô? Sư phụ cô là người như thế nào? Y rất tốt sao?"

Duyệt Nhi vội gật đầu không ngừng: "Sư phụ con đối với con rất tốt, lại dịu dàng, vẻ ngoài cũng rất đẹp, cũng có khí chất. Bình thường con có làm chuyện gì đều là người giúp con. Người rất thương con. Hắc hắc, có thể vì con là đồ đệ duy nhất của người."

"Vậy cô hiện giờ rất nhớ y?"

Duyệt Nhi gật đầu: "Con đã lâu rồi chưa gặp sư phụ, vì vậy mới suýt chút nữa cho rằng người là sư phụ. Con nhớ sư phụ, có điều, hiện giờ càng nhớ Mặc Ly hơn."

Việt Hoa quay đầu, nhìn Văn Phong Sơn đã cách đó không xa, nhưng không hề hỏi Mặc Ly là ai, chỉ nói: "Ta tên Việt Hoa, tiểu cô nương xưng hô thế nào?"

"Việt Hoa sư tôn, con là Duyệt Nhi." Duyệt Nhi vừa dứt lời thì lại ngượng ngùng, vội nói: "Xin lỗi, chỉ lo nói với người về chuyện của con, còn chưa kịp nhận lỗi với người, cảm ơn người."

Việt Hoa dừng mây, hạ bước xuống Văn Phong sơn, cười bảo: "Duyệt Nhi, mơ mơ hồ hồ. Không cần cảm ơn ta, lát nữa phải giúp ta dọn dẹp sân viện."

Duyệt Nhi ngoan ngoãn gật đầu.

Một lúc sau…

Việt Hoa nhìn căn phòng với những đồ gốm và đồ ngọc bị Duyệt Nhi làm vỡ, lại nhìn nhìn hai tay Duyệt Nhi đang vô tội đưa lên, bất đắc dĩ nói: "Mặc dù Thần giới giàu có, Họa Mạt cũng khá giả, nhưng vẫn cần cô "cân nhắc" a."

Duyệt Nhi cúi đầu: "Con không cố ý đâu…"

Việt Hoa từ trong đỉnh lấy ra một chiếc ghế nhỏ, tiện tay để chúng bay tới bên hồ nước trong viện: "Cô đến đó nghỉ ngơi đi. Đợi ta dọn dẹp xong sẽ mời cô vài món ngon. Tiểu gia hỏa đã vất vả rồi."

Duyệt Nhi hết sức vui vẻ chạy qua, ngoan ngoãn ngồi xuống, ngọt ngào cười nói: "Người thật sự rất tốt, giống y như sư phụ của con vậy."

Việt Hoa sửng sốt, lẩm bẩm nói: "Trong lòng cô y tốt như vậy, vậy đã tốt lắm rồi…"

"…Người nói gì vậy? Việt Hoa sư tôn?" Vừa đúng lúc Duyệt Nhi đưa tay nghịch chú cá nhỏ trên mặt nước, không nghe rõ câu nói của Việt Hoa.

"Không, không có gì."

Duyệt Nhi quay đầu nhìn sang, nhưng chỉ thấy bóng dáng Việt Hoa dùng pháp thuật dọn dẹp sạch sẽ đống lộn xộn trên mặt đất.

Việt Hoa sư tôn, thật sự rất giống Đạp Vũ sư phụ.

Đợi khi Việt Hoa nấu xong mấy món ăn đơn giản thì Duyệt Nhi đã nằm trên ghế ngủ mất. Tất Nhật Tinh Quân của Tiên giới cũng vừa vặn kéo vầng thái dương xuống núi tây.

Việt Hoa bước đến cạnh Duyệt Nhi, thấy nàng đang ngủ say sưa, thử nhìn sắc trời cũng không muộn lắm, đành đưa tay lấy một phiến lá sen, múc chút nước mát bên ao,nhẹ nhàng vẩy lên mặt Duyệt Nhi.

Nước bị làn da trắng nõn của Duyệt Nhi đàn hồi bắn tung lên rồi mới ngoan ngoãn lăn xuống.

Việt Hoa nhịn không được duỗi tay nhẹ nhàng véo véo gương mặt đang say ngủ của Duyệt Nhi, mềm mềm trơn trơn, nhẵn mịn lại có có lực đàn hồi, cảm giác trên tay thật sự rất tốt.

Duyệt Nhi bất chợt mở mắt, nhìn Việt Hoa trước mặt, lẩm bẩm nói: "Sư phụ…"

Việt Hoa buông tay, đem lá sen trên tay đưa qua cho nàng, trên lá sen hãy còn đọng chút nước lấp lánh dập dềnh: "Tiểu gia hỏa, ta là Việt Hoa, vừa ngủ dậy liền tưởng ta là sư phụ sao? Rửa mặt đi rồi qua dùng cơm."

Duyệt Nhi ngượng ngùng nhận lá sen: "Cảm giác rất giống, sau này sẽ không nhận nhầm nữa, hì hì." Dứt lời bàn tay nhỏ nhắn thấm nước, nhanh gọn rửa mặt sạch rồi mới theo Việt Hoa đến bên bàn.

Chỉ là mấy món ăn hết sức đơn giản nhưng Duyệt Nhi lại ăn đến vui vẻ, có lẽ do hơi đói bụng. Ăn xong thì màn đêm cũng đã buông xuống, Việt Hoa đem một viên dạ minh châu treo ở giữa phòng, lại lấy một viên khác đưa cho nàng: "Cầm lấy, ta tiễn cô về."

Duyệt Nhi lắc lắc đầu: "Con tự mình về, con có Mẫu Đơn Nhan, có thể chiếu sáng." Dù gì cũng không thích cầm Dạ Minh Châu, vì Dạ Minh châu, đặc biệt là Dạ minh châu viên to, khụ khụ, hơi nặng a.

Việt Hoa không lay chuyển được nàng, đến bên trong viện triệu một đám mây, Duyệt Nhi ngoan ngoãn leo lên, vừa định bay đi thì Việt Hoa đã gọi nàng: "Tiểu gia hỏa, cô đối với ai cũng không có lòng đề phòng vậy à?" Nếu vậy có gì là tốt.

Duyệt Nhi đương nhiên hiểu rõ câu đó có ý gì, đáng yêu lộ ra hai chiếc răng hổ: "Người cứu con, người giống sư phụ con, cho nên không phải kẻ xấu."

Việt Hoa kinh ngạc, lắc đầu: "Bỏ đi, cô nhanh về đi."

Vẫy vẫy tay, Duyệt Nhi đứng trên đám mây, nghiêng nghiêng ngả ngả rời đi.

Việt Hoa đứng bên trong sân viện, nhìn Duyệt Nhi dần mất hút giữa màn đêm, thở dài một tiếng rồi mới quay trở về phòng.

133. Chương 133: Người Rất Giống Sư Phụ (2)

Từ xa nhìn thấy sân viện nơi mình ở, Duyệt Nhi vội vàng đẩy nhanh tốc độ, để đám mây dừng bên dưới một cây cổ thụ, Duyệt Nhi nhảy xuống, vừa định quay trở lại viện thì bên cạnh bỗng dưng ló ra ba người.

Duyệt Nhi sợ đến nhảy dựng: " Các người…hù chết ta rồi."

Người tới chính là Quy Kỳ, Thư Quyển và Cảnh Vinh.

Thư Quyển cười hi hi bảo: "Duyệt Nhi, bọn ta sợ cô bị Việt Hoa sư tôn phạt nặng, lo lắng không yên nên đến xem thử. Cô không có gì chứ."

Duyệt Nhi lắc lắc đầu: "Không sao, hì hì, làm chút việc vặt trong nhà ấy mà. Đúng rồi, Cường Sinh đâu?"

Cảnh Vinh chỉ hận rèn sắt không thành thép: "Đi đưa thuốc đưa tình yêu cho Vu Hồng rồi, cái tên không có tiền đồ, chỉ chuyên đem mặt nóng dán với mông lạnh1, người ta thanh cao như thế, đương nhiên gai mắt y!"

1: nhiệt tình đối đãi nhưng lại bị lạnh nhạt

Quy Kỳ bước lên trước một bước: "Quên đi, Cảnh Vinh, ngươi bớt nói hai câu chút đi. Duyệt Nhi, hôm nay Việt Hoa sư tôn đó cô có biết không?"

Duyệt Nhi lắc lắc đầu: "Trước đây chưa từng gặp qua, chỉ là rất quen thuộc."

Quy Kỳ định thử hỏi Duyệt Nhi là thần nữ nhà nào, nhưng cảm thấy đáp án y nhận được sẽ chẳng vui vẻ gì, liền nhịn xuống, nói: "Nếu cô đã không sao, vậy thì nghỉ ngơi sớm đi. Ngày mai đừng đến muộn nữa. Sắc trời cũng tối rồi, bọn tôi về trước đây."

Thư Quyển và Cảnh Vinh liên tục vẫy tay, bị Quy Kỳ lôi đi.

Duyệt Nhi đứng trong bóng đêm, trông theo bóng dáng bọn họ vẫy vẫy tay, đây chính là cảm giác bạn bè sao?

Ninh Tê, Khổng Tước và Cửu Kiếm các nàng ấy đối với nàng rất tốt, nhưng rốt cuộc vẫn có chút tôn kính tự nhiên mà có, bên cạnh đó còn là loại cảm giác coi nàng như một tiểu cô nương. Mà hôm nay, nàng dường như có thể cảm nhận được điều nhắc đến trong truyền thuyến phàm gian, tình bằng hữu.

Duyệt Nhi để đầu óc bay bổng một phen, vỗ vỗ tay, xoay người hướng sân viện của mình mà đi.

Đến sân viện thì trông thấy một mình Cường Sinh, trong tay cầm gì đó, đang đứng đối diện với hồ nước ngơ ngẩn nhìn ánh sáng tỏa ra từ sương phòng kia.

Duyệt Nhi dừng bước, chúng đệ tử bọn họ đều là hai người một viện, giống như Việt Hoa một mình ở tại một tòa tiên sơn chính là đãi ngộ siêu cao cấp, phòng ngăn cách với phòng Duyệt Nhi bằng hồ nước chính là của Vu Hồng.

Rất rõ ràng, Cường Sinh đang nhìn phòng Vu Hồng. Nhớ tới vừa rồi Cảnh Vinh nói Cường Sinh đến thăm Vu Hồng, Vu Hồng ngứa mắt y. Nàng lập tức đối với Cường Sinh thẳng thắn phóng khoáng có chút đồng cảm, nhưng chỉ đành thở dài, nhẹ tay nhẹ chân hướng phòng mình mà đi.

Đẩy cửa phòng ra, Duyệt Nhi chuồn vào bên trong, lại nhẹ nhàng cẩn thận đóng cửa lại.

Sau lưng truyền đến giọng nói của Cửu Kiếm: "Duyệt Nhi cô nương, hôm nay sao trễ thế mới về?"

Duyệt Nhi ngạc nhiên quay đầu lại, thấy Cửu Kiếm ngồi trên ghế, trên bàn đặt hộp thức ăn nóng hổi: "Cửu Kiếm! Tỷ sao lại tới?" Cửu Kiếm sao ngày ngày đều tới? Nàng còn cho rằng nàng ấy thỉnh thoảng mang thức ăn tới mà thôi.

Đưa tay đem mấy món ăn trong hộp bày ra, trong lòng Cửu Kiếm âm thầm thở dài, ý của chủ thượng là hàng ngày đều đem thức ăn đến một lần. Nhìn mấy món ăn được mình bày biện trên bàn, Cửu Kiếm lẳng lặng nuốt nước miếng, tay nghề của chủ thượng, chậc chậc, lại qua nửa tháng, mấy người đầu bếp kỹ thuật siêu việt chắc phải rời dãy núi Lạc Thủy mất thôi.

Duyệt Nhi ngửi thấy mùi thơm liền nhào tới, may mà nàng ăn chưa no, cầm lấy đũa liền nhét vào miệng: "Woa, Mặc Ly làm quả nhiên ngon hơn nhiều so với Việt Hoa sư tôn."

Cửu Kiếm dỏng tai: "Việt Hoa là ai?"

Duyệt Nhi đang ăn đến là vui vẻ, qua loa nói: "Một vị sư tôn của Họa Mạt."

Cửu Kiếm thấy vẻ mặt Duyệt Nhi cũng không có gì khác lạ, trong lòng âm thầm lục tìm một phen, danh hiệu Việt Hoa này sao trước giờ chưa từng nghe qua? Có điều, ài, thấy Duyệt Nhi cô nương ăn vui vẻ thế kia, vẫn là đừng nói với chủ thượng, miễn cho tòa núi băng ấy càng lạnh hơn.

Duyệt Nhi ăn xong, Cửu Kiếm thu dọn đồ đạc. Duyệt Nhi bất chợt phát hiện đũa ngọc và chén hơi khác.

"Ý, Cửu Kiếm, sao đũa này trên đó lại có hình hai đầu hổ?"

"Chén ngọc bên cạnh cũng là hình con hổ, rất dễ thương. Sao cảm thấy hơi giống muội vậy."

Cửu Kiếm bất đắc dĩ nói: "Chủ thượng khắc đấy, đương nhiên là cô nương rồi."

Duyệt Nhi vui rạo rực cầm lấy chén và đũa lên, không thể rời tay. Cửu Kiếm vội dùng pháp thuật vệ sinh sạch sẽ, bất đắc dĩ nói: "Thích thế thì giữ lại chơi đi. " Duyệt Nhi phấn khởi gật đầu, trái sờ phải vuốt, không dứt ra được.

Ngày hôm sau, trước khi Duyệt Nhi xuất phát, trước đem y phục vân cẩm biến thành màu lục rồi mới đội chiếc mũ bạch hổ, ung dung mang theo chiếc gương chỉ phương hướng mà đi.

Hôm nay thế nhưng không phải ở đại điện, mà là trên một đỉnh núi.

Ngọn núi thẳng tới trời cao, nhìn xuống chính là đỉnh núi cao vút tận tầng mây chẳng thấy điểm cuối, trong lục giới này, ngoại trừ người phàm gian sợ đỉnh núi này ra thì những giới khác phàm là có tu vi sẽ chẳng e ngại. Trừ phi là người đặc biệt nhát gan, tu vi không tới nơi tới chốn.

Hiện giờ ở khoảng đất trống trước đỉnh núi bày năm mươi mốt chiếc bàn đỡ cầm, trên mỗi bàn đều đặt một cây cổ cầm2, một chiếc bàn trong đó đặt phía trước năm mươi chiếc bàn kia, cây cổ cầm trên đó dưới ánh nắng ban mai càng hiển hiện nét đặc biệt cùng quý giá, vừa nhìn liền biết không phải cổ cầm tầm thường.

2: Cổ cầm thuộc họ đàn huyền cầm và được cho là có độ tuổi ngang với nền văn minh 5000 năm ở Trung Hoa. Ban đầu nó chỉ được gọi là qin (cầm), nhưng về sau được thêm vào chữ "gu", có nghĩa là "cổ", tách biệt nó khỏi rất nhiều các loại nhạc cụ có dây của phương Đông và phương Tây thường được gọi là "cầm". Các ghi chép từ triều đại đầu tiên đã viết lại rằng một á thần đã tạo ra Cổ cầm.

Tiêu chuẩn hình dạng của "cầm" là trước rộng sau hẹp, đây là ý nghĩa tượng trưng cho sự tôn ti. Trong "Phong tục thông" của Ứng Thiệu thời Đông hán có ghi lại: "Cầm đài 4 thước 5 tấc, theo Tứ thời Ngũ hành; 7 dây tượng trưng cho 7 tinh tú, dây lớn là quân, dây nhỏ là thần, thêm 2 dây Văn vương và Võ vương, mang ý nghĩa ân huệ vua tôi."

Về âm vị của đàn cổ cầm, trong "Cầm tiên" của Thôi Tôn Độ (954-1020) triều nhà Tống có kể rõ: "13 Huy tượng trưng cho các tháng trong năm, ở giữa tượng trưng cho nhuận." Vốn là đàn cổ có 12 Huy (âm vị) tượng trưng cho 12 tháng, còn Huy lớn nhất ở giữa đại biểu cho Quân vương, tượng trưng cho tháng nhuận.

Ngoài ra đàn cổ cầm còn có 3 loại âm sắc: "âm phiếm", "âm án" và "âm tản", tượng trưng cho Thiên-địa-nhân hòa hợp.

Âm điệu đàn cổ cầm có thể khiến tâm trạng chúng ta khi nghe cảm thấy có gì đó thanh cao cổ xưa, là vì người xưa nghiên cứu rất cẩn thận về thời cơ, tâm tình, dáng vẻ, bầu không khí, thậm chí lựa chọn đối tượng khi chơi đàn. Có thuyết gọi là "lục kỵ, thất bất đàn" (6 điều kiêng kỵ, và 7 điều cấm đàn)

"Lục kỵ" là chỉ 6 hiện tượng thời tiết, gồm: đại hàn, đại thử, đại phong, đại vũ, tấn lôi và đại tuyết; "thất bất đàn" gồm: nghe tin có tang ma, khi tấu nhạc ồn ào, khi có sự cố lộn xộn, người không sạch sẽ, áo mũ không ngay ngắn, không đốt hương, không gặp tri âm.

(nguồn: daikynguyen)

Khi Duyệt Nhi đến nơi, phần lớn mọi người đều đã tới, thấy Duyệt Nhi đến thì đều nhất loạt quét mắt đánh giá nàng một phen. Duyệt Nhi tức giận trừng mắt đối lại, hừ hừ hừ, cho các người nhìn, cho các người nhìn.

Quy Kỳ thấy dáng vẻ nàng đáng yêu như vậy, nhịn không được bật cười, đứng dậy kéo nàng đến bên cạnh ngồi xuống: "Đừng để ý bọn họ."

Duyệt Nhi buồn bực vô cùng, bàn tay nhỏ bé sờ loạn trên dây đàn một lượt, đến độ khiến Cảnh Vinh đáng thương nhìn nàng thì mới hậm hực thu tay, bất mãn thấp giọng nói: "Trong ngũ giới, Thần giới bởi vì thực lực mạnh mẽ, luôn được ngũ giới sùng bái. Không ngờ đến thần vậy mà cũng đáng ghét như thế."

Quy Kỳ nhẹ nhàng khảy hai cái trên dây đàn, nói: "Thần tiên trong truyền thuyết của phàm gian vô tình vô dục, tấm lòng từ bi, đều là những truyện sai lầm. Chỉ cần là sinh mệnh có linh thức thì đều sẽ có dục vọng cá nhân, có dục vọng thì sẽ có phân tranh, có phân tranh mới có tiến bộ. Không chỉ Thần giới mà Yêu, Ma, Quỷ cũng tương tự, có điều phàm gian không nhắc tới mà thôi. Thần cũng sẽ ăn cơm, cũng sẽ ngủ, cũng sẽ ghen ghét. Chẳng qua địa vị và năng lực không giống nhau thôi. Thần chính là thần nhân, Tiên chính là tiên nhân, phàm gian chẳng phải có câu, nơi nào có người nơi đó có giang hồ sao? Cho nên, dửng dưng đi."

Duyệt Nhi bị lời y nói làm cho choáng váng, chỉ cảm thấy hình như rất ghê gớm, đôi mắt trong veo sáng rực sùng bái nhìn Quy Kỳ. Quy Kỳ đỏ mặt, cúi đầu, giai điệu gảy ra cũng có chút rối loạn.

Hiện giờ, chúng đệ tử Họa Mạt đều đã ngồi vào vị trí. Bất quá chỉ trong khoảnh khắc, đối diện đỉnh núi liền xuất hiện một bóng dáng cao ráo màu xanh, đợi khi đến gần, một vài nữ đệ tử thầm thì to nhỏ.

" Sao không phải là Thiên Nhai sư tôn…"

"Không phải Thiên Nhai sư tôn chẳng phải càng tốt sao? Vốn còn cho rằng khi nào mới có thể gặp Việt Hoa sư tôn, hôm nay đã đến rồi…"

"Chủ yếu là ngài ấy đến giảng bài, chúng ta đều chú ý ngài ấy, vậy tâm tư đâu mà học chứ…"

"…Ế, có lý.."

Việt Hoa dừng trước mọi người, dò xét một vòng, trông thấy Duyệt Nhi đang cùng với Quy Kỳ nhìn nhau không nói thì ánh mắt trầm xuống, đề cao giọng: "Trong khoảng thời gian ngắn sau này, môn nhạc lý đều là do ta lên lớp."

Thấy Duyệt Nhi quả nhiên nhìn về phía mình, khe khẽ hướng nàng gật đầu, tiểu gia hỏa liền nở nụ cười với y, hai chiếc răng hổ nhỏ sáng bóng. Việt Hoa nháy mắt cảm thấy tâm tình liền trở nên tốt hơn nhiều, tiếp lời: "Đối với Thần giới chúng ta mà nói, bởi vì linh lực dồi dào và tu vi mạnh mẽ của bản thân, vạn vật ở trong tay chúng ta đều có thể dùng để công kích kẻ khác. Lá cây, linh thức, hơi thở, đương nhiên, âm nhạc cũng có thể. Vạn vật đều có tính hai mặt, nếu đã có thể tấn công kẻ khác, vậy tất nhiên cũng có thể cứu người. Cứu, không chỉ có giới hạn về việc cứu chữa trên da thịt…"

Ai nấy đang nghe đến mê mẩn thì Việt Hoa bất chợt ngừng lại, mọi người theo ánh mắt y mà nhìn, chỉ thấy Duyệt Nhi một tay đang chống cằm, miệng nhếch lên, đầu hết gật lại gật, đang ngủ đến là say sưa…

Mọi người nhất thời không biết có cảm tưởng gì, buồn cười có, phớt lờ có, khinh thường có, mà càng nhiều hơn chính là, tìm tòi nghiên cứu.

Họ đều là thần tử thần nữ của những đại gia tộc ở Thần giới được gửi đến Họa Mạt, đương nhiên biết sứ mệnh của bản thân, chỉ có trở nên mạnh mẽ, càng trở nên mạnh hơn. Tất cả họ đều nổi trội, hẳn nhiên vào học cũng sẽ không qua loa, mà tiểu cô nương này…

Việt Hoa nở nụ cười, tiếp tục nói: "Đây cũng là một tác dụng của âm thanh, giọng nói của ta khiến cõi lòng Duyệt Nhi bình yên, thể xác và tinh thần đều thư thái, bởi vậy tiến vào trạng thái ngủ, đương nhiên, cũng có liên quan đến vấn đề mà ta nói. Giống như khúc nhạc mà trò gảy vậy, có réo rắt, có du dương, giết người cứu người, chỉ trong một ý niệm."

Mọi người nhịn không được "phì" cười một tiếng, giải thích thế này thật sự là hết sức hình tượng, Quy Kỳ mặc dù không đành lòng nhưng vẫn nhịn không được, len lén đưa tay kéo kéo tay áo Duyệt Nhi.

Đáng tiếc Duyệt Nhi đang ngủ ngon lành, lý nào lại tỉnh dậy.

Việt Hoa hết cách lắc lắc đầu, đi đến bên chiếc bàn đặt cầm bày trước mặt, ngón tay thon dài gảy gảy dây đàn, mày nhíu lại, phất tay liền từ trong đỉnh lấy ra một cây cổ cầm.

Cổ cầm vừa đến tay y thì liền phát ra âm thanh réo rắt vang vọng, Việt Hoa nhấc nó đặt lên bàn, ngồi xuống bồ đoàn trên mặt đất.

Bên dưới đã có người kinh hô một tiếng: "Tề Tinh cầm!"

Theo đó chính là một tràng tán thưởng. Tề Tinh cầm chính là đệ nhị cầm, đứng thứ hai sau thượng cổ đệ nhất Phục Hi cầm. Phục Hi cầm chẳng thể mong muốn, cũng chẳng thể chạm tới, từ sớm đã giống như những thần binh như Cửu Diệu và Huyễn Oanh lưu ly trượng, trở thành truyền thuyết ở Thần giới.

Mà hôm nay Việt Hoa thuận tay lấy ra Tề Tinh cầm, đích thực khiến bọn họ chấn kinh vô cùng. Sớm đã nghe nói Thanh Hà thần phủ thâm tàng bất lộ, nhưng không ngờ lại khiến người ta không thể tưởng tượng nổi đến vậy.

Việt Hoa nhướng mắt nhìn gương mặt nhỏ nhắn hây hây đỏ hãy còn đang ngủ say sưa của Duyệt Nhi, ngón tay thon dài bay múa trên dây đàn.

Trong nháy mắt, âm thanh trong vắt tựa châu ngọc3, tiếng đàn mạnh mẽ chỉ một thoáng đã xua tan màn sương buổi tinh mơ, ai nấy đều lặng đi, im lặng lắng nghe, trên mặt là thần sắc kích động dâng trào.

3Nguyên văn: "Tiểu ngọc đại ngọc lạc ngọc bàn", trích từ bài Tỳ Bà Hành của Bạch Cư Dị

Chỉ tiếng đàn lúc cao lúc thấp, lúc trầm lúc bổng, trong vắt như hạt châu nảy trên mâm ngọc.

Tào tào thiết thiết thác tạp đoàn

Đại ngọc tiểu ngọc lạc ngọc bàn

"Tiếng cao thấp tựa chen lần gảy

Mâm ngọc đâu bỗng nảy hạt châu"

Dịch thơ: Phan Huy Thực

Hàng mi như chiếc quạt của Duyệt Nhi rung rung, cuối cùng mở mắt, mơ mơ màng màng nhìn Việt Hoa, vừa rồi, nàng hình như nghe sư phụ đánh đàn.

Haizz, thì ra không phải là sư phụ a.

Duyệt Nhi bị tiếng đàn làm xúc động đến độ không còn buồn ngủ chút nào, chỉ ngẩn người ngồi đó, không biết là đang nghĩ gì.

Tâm trí Việt Hoa chợt hỗn loạn, bàn tay ngừng gảy đàn, sững người, cười nói: "Biết dùng tiếng đàn như thế nào, còn phải biết làm sao để khống chế bản thân. Cuộc đời của thần, kỳ thực chính là đấu tranh với chính bản thân mình. Vì hết thảy sự vật bên ngoài đều nhỏ bé, không đủ để lay động thần. Phàm nhân nói thần tiên vô tình vô dục, chính là vì điều này. Họ cho rằng chỉ có người vô tình vô dục mới có thể càng lớn mạnh. Trước đây, ta cũng cho rằng quan điểm này là đúng…"

Duyệt Nhi lại ngước mắt nhìn y. Mỗi lần nàng vừa tỉnh dậy đều sẽ hơi mơ mơ màng màng. Lần này, sao cảm giác thấy Việt Hoa thật sự rất giống sư phụ. Nhưng nếu y là sư phụ, vì sao vẻ ngoài lại khác nhau? Vì sao tỏ ra không biết nàng?

Việt Hoa dời mắt, tiếp tục nói: "Sau này, mãi đến khi tình cờ gặp một người mới biết vô tình vô dục cũng không phải là mạnh nhất. Một người khi có đồ vật thật lòng muốn gìn giữ bảo vệ mới càng có thể trở nên mạnh mẽ. Haizz. Các trò đừng cho là ta mê muội, sau này các trò sẽ hiểu… Hà hà, không tiếp tục đề tài này nữa, vẫn là trở lại với nhạc lý ngày hôm nay của chúng ta, à, chính là dạy các trò làm thế nào dùng âm thanh để giết người, Duyệt Nhi cô nương, cô đến biểu diễn một chút đoạn nhạc ban nãy của ta…"

Duyệt Nhi: "….Con không biết đánh đàn…"

Quy Kỳ cổ vũ nói: "…Không sao, có thể nghe được là được, lời của sư tôn đương nhiên phải nghe rồi."

Việt Hoa dịu dàng nói: "Các cô nương ở thần giới có đôi khi cũng sẽ không dùng tiếng đàn để giết người, mà là dùng tiếng đàn để nâng cao trình độ, à, đến mức trở thành đồ vật mà bản thân muốn có. Lục giới đều thế cả…. Không có một hai tài nghệ của một cô nương như vậy, đích thực là không hợp lý…"

Mọi người đều liên tục gật đầu, chúng thần tử hôm qua thấy Duyệt Nhi múa kiếm giống như nhảy múa, dáng người quyến rũ, động tác mê người thì được mở rộng tầm mắt, hôm nay có thể nghe được nàng gảy đàn, nói không chừng là số một.

Mà chúng thần nữ nghe thấy Duyệt Nhi nói không biết, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội để nàng mất mặt trước mọi người, cho nên, tựu lại có một loại nhất trí đồng loạt.

Cô hổ nhỏ trấn định ngồi trước chiếc bàn đặt cầm, trái tim an ổn đang rỉ máu, biết có ngày này, khi ấy lúc có Đạp Vũ sư phụ bên cạnh thì đã học hai chiêu rồi, Duyệt Nhi cắn răng, dưới ánh mắt của mọi người, run rẩy đưa tay ra..

134. Chương 134: Người Rất Giống Sư Phụ (3)

Một lát sau, chúng thần tử đồng tình nhìn Duyệt Nhi, còn đám thần nữ thì khinh khỉnh, tiếp đó, thống nhất dùng ánh mắt cầu cứu dõi về phía Việt Hoa hiện thời ý cười trên mặt đã càng sâu…

Việt Hoa:…

Bàn tay Duyệt Nhi đặt trên dây đàn tìm được cảm giác rong ruổi, càng nghịch càng cao hứng, mãi đến khi giọng nói Việt Hoa truyền đến: "Ngoan, dừng lại đi mà…Cô không hợp…"

Duyệt Nhi vô tội ngừng lại, nhìn vẻ mặt không tin nổi của Quy Kỳ cùng Thư Quyển, gục đầu xuống.

Ngày ấy Duyệt Nhi ở trên mái hiên xem Quy Kỳ và Thư Quyển hai người múa kiếm thì họ đã trông thấy bốn vị thần sứ đám Cửu Kiếm của Duyệt Nhi. Chỉ một người thôi cũng đã là tu vi trên mức Thiên thần trung kỳ, so với Thiên Nhai sư tôn còn cao hơn nhiều…Vậy nên Duyệt Nhi càng phải là thần nữ của một đại gia tộc nhất đẳng ở Thần giới chứ.

Nhưng mà, nàng kiếm không múa được, đàn cũng gảy không xong…

Ngày kế tiếp, chính là lớp học pháp thuật.

Người dạy chính là Bất Miên sư tôn.

Duyệt Nhi và Quy Kỳ hai người đứng cạnh nhau, nhìn dáng vẻ thân mật người tới ta đi của họ ở giữa sân, luồng không khí và ánh sáng hoa mỹ lượn lờ, thật sự là vô cùng đẹp mắt.

"Quy Kỳ, Duyệt Nhi, hai người một tổ, so chiêu." Bất Miên lên tiếng.

Duyệt Nhi có chút căng thẳng bước tới giữa sân, Quy Kỳ truyền âm nói: "Đừng sợ, giao đấu bình thường thôi."

Trong tay Duyệt Nhi ngưng tụ linh lực, hóa thành một quả cầu ánh sáng cực lớn, trông vô cùng rực rỡ, hướng về phía Quy Kỳ đánh tới, ngay cả Quy Kỳ cũng ngạc nhiên, vội vàng hóa ra một quang cầu khác ném rai, va chạm với quang cầu của Duyệt Nhi.

Mọi người đều thấy hơi đáng tiếc, dù gì quang cầu của Duyệt Nhi thực sự so với quang cầu của Quy Kỳ rực rỡ hơn nhiều, theo lý mà nói, quang cầu càng sáng thì uy lực càng lớn.

Không ngờ chính là quang cầu đẹp đẽ ấy của Duyệt Nhi dưới sự va chạm của quả cầu nhỏ của Quy Kỳ không chịu nổi một đòn, quả cầu nhỏ ấy hướng về phía Duyệt Nhi mà lao tới, trên tay Duyệt Nhi vội vàng hóa ra luồng khí lưu phóng đi, nhưng vẫn ngăn không được quả cầu ấy, hoa hoa lệ lệ bị đánh bay xa cả trượng, khóe miệng rỉ ra tơ máu.

Quy Kỳ và Bất Miên cùng lúc đại hoảng, vội vội vàng vàng chạy đến dìu Duyệt Nhi.

Quy Kỳ hoảng hốt cầm khăn lau đi vết máu bên khóe môi nàng, vừa áy náy vừa tự trách: "Thật xin lỗi, ta… ta không biết…"

Duyệt Nhi nhìn thấy đủ loại thần sắc của mọi người vây xem, trong lòng hết sức chua xót, chỉ bị Quy Kỳ đánh nhẹ đã thành thế này, bản thân thật sự là đồ bỏ mà.

Khi ở ngũ giới còn cho rằng rất giỏi nha, thì ra tới Thần giới, chẳng là gì cả.

Nghĩ tới đó, Duyệt Nhi cố gắng đứng bật dậy, cự tuyệt sự kiểm tra của Bất Miên: "Bất Miên sư tôn, không sao."

Quy Kỳ ngồi xổm ở đó, nghi ngờ nhìn Duyệt Nhi.Yy trước giờ là người rất mực tò mò, hiện giờ cũng không phải ngoại lệ, nói: "Duyệt Nhi, vì sao linh lực cô dồi dào nhưng một chút thần lực cũng không có?"

Thiên giới có tiên lực, yêu giới có yêu lực, ma giới có ma lực, minh gian có hồn lực, người tu chân ở phàm gian có nguyên lực, người tập võ có võ lực. Người thần giới đương nhiên sở hữu thần lực.

Những dạng này cùng với linh lực hỗ trợ lẫn nhau, tách rời linh lực, thần lực sẽ không sử dụng được, không có thần lực, linh lực đánh ra sẽ như chiếc thùng rỗng. Thần lực, nói cách khác chính là tu vi.

Bất Miên sớm đã biết thể chất Duyệt Nhi dở dở ương ương, không phải người của lục giới, cũng mới vừa tới Thần giới, lý nào lại có Thần lực, có điều y phải giữ bí mật, thật sự chẳng thể nói ra.

Thấy Quy Kỳ có biểu tình muốn biết như vậy, lập tức muốn một chưởng đánh chết y, vội vàng nói với Quy Kỳ: "Ngươi đánh bị thương trò ấy còn không nhanh đưa nàng ấy về nghỉ! Hỏi nhiều làm gì nữa?!"

Quy Kỳ bị Bất Miên mắng như thế, tỉnh lại liền vội vã kéo Duyệt Nhi rời đi.

Bạch Tô thấp giọng nói: "Tiểu cô nương kia dựa vào cái gì mà được cưng chiều như thế, như thể nam tử của cả thế giới đều thích nàng ta vậy, rõ ràng là đồ phế vật."

Vu Hồng thấy Bạch Tô nói vậy, đương sẽ không đem thân phận của Duyệt Nhi nói ra. Nàng ta phải thấy Duyệt Nhi nhận hết tra tấn đày đọa, tiểu tiện nhân, chờ thất bại đi, chẳng qua chỉ là đồ chơi của Lạc Thủy Thần quân mà thôi.

Quy Kỳ đưa Duyệt Nhi an ổn về lại trong viện của nàng, thấy dáng vẻ mệt mỏi muốn ngủ của nàng, cứ một bước thì lại lưu luyến ngoái lại ba lần.

Duyệt Nhi cảm giác hô hấp có chút khó khăn, bò đến bên giường, dùng pháp thuật thay áo ngủ rồi cứ thế mà nằm gục xuống ngủ mất.

Đợi đến khi tỉnh lại thì rất nhanh đã gần lúc trời nhá nhem tối, nghĩ thấy lúc này Vu Hồng hẳn là còn đang học, bèn bày chiếc ghế gỗ đến bên hồ nước, ngồi đấy.

Trong Họa Mạt, hẳn là mỗi một tiểu viện đều có hồ nước.

Duyệt Nhi đờ đẫn nhìn mặt nước, nhớ tới Tức Mặc Ly. Đưa tay từ trong túi càn khôn lấy ra họa ký thạch nho nhỏ kia.

Tức Mặc Ly có hàng mày kiếm dài đến tóc mai, đôi đồng tử đen nhánh tựa hắc ngọc,vừa nhìn vào đấy liền không thoát ra được, thật sự là ứng với từ mặt mày như họa, sống mũi cao thẳng, làn môi căng mỏng, nước da bạch ngọc không chút tỳ vết.

Trên đời này sao lại có người có ngoại hình đẹp đến thế chứ? Duyệt Nhi nhìn tới hơi ngây người.

Mái tóc dài đen nhánh, toàn thân đều toát lên vẻ lạnh lùng trầm ổn, ngay cả giọng nói cũng lành lạnh.

Nếu như không phải vì đứng bên cạnh chàng, Mặc Ly, ta sớm đã đầu hàng rồi.

Nàng trước nay không phải là người có dã tâm, cuộc đời này dài đằng đẵng, bất quá muốn cứ thơ thẩn ở bên cạnh chàng, ngoan ngoãn làm cô hổ nhỏ của chàng mà thôi.

Đôi mắt to tròn trong trẻo sáng ngời của Duyệt Nhi tràn ngập hơi nước, rất muốn rất muốn về lại trong lòng ngực của Mặc Ly, không cần nữa, hức hức.

Mặt nước bỗng dưng xuất hiện một gương mặt, cười đến dạt dào ý xuân: "Duyệt Nhi, đến Văn Phong sơn."

Duyệt Nhi cả kinh, run run nói: "Người…Người…sao có thể ở trong nước."

Việt Hoa bày ra dáng vẻ hung dữ, trực tiếp phá hủy khí chất ôn nho văn nhã trên người, ra vẻ dữ tợn bảo: "Ta là quỷ hồn, không đến Văn Phong sơn, ta sẽ ăn ngươi."

Duyệt Nhi bật dậy, nhanh tay đem chiếc ghế đẩu ném vào trong phòng, gọi một đám mây tới rồi lảo đà lảo đảo đi tới Văn Phong sơn.

" Hôm nay bị thương à?" Trên cây cổ thụ bên hồ nước treo một chiếc ghế rất đẹp, Việt Hoa đang ngồi trên đó, bộ thanh y trải ra, trên người toát ra khí phách bất phàm, có một cảm giác khí độ hấp dẫn người khác.

Duyệt Nhi thế nhưng dứt khoát không phải là cô hổ nhỏ ham mê nam sắc, nàng đến trước chiếc ghế treo, bàn tay nhỏ bé sờ sờ, rồi lại sờ sờ, cuối cùng đôi mắt to tròn sâu kín nhìn Việt Hoa.

Việt Hoa:…

" Chi bằng, cô ngồi lên đùi ta?"

" ….Mặc Ly nói, nam nữ tay không được chạm, nên con và người cũng không thể chạm chân…" Cô hổ nhỏ mạch lạc rõ ràng.

Việt Hoa ha ha cười một tiếng, nhảy xuống khỏi ghế treo, từ trong phòng triệu đến một chiếc bàn và ghế trầm hương, bình thản ngồi xuống, cười bảo: "Mặc Ly của cô, ngược lại dạy cô rất ngoan đấy."

Duyệt Nhi vội vàng nhảy lên trên chiếc ghế treo tinh xảo đẹp đẽ, tự hào nói: "Điều đó là đương nhiên." Nét mặt hết sức tự mãn.

Việt Hoa buông quyển sách đang xem dở trên tay: "Huênh hoang."4

4: nguyên văn: đắc sắt, hay "đắc sắc". Là phương ngữ ở phía bắc. Sách cổ thường viết: "Diện hữu đắc sắc", biểu thị thần thái đắc ý, hình dung tính cách người đó huênh hoang khoác lác. Trong những ngữ cảnh khác nhau thì cảm giác sắc thái cũng không giống, thông thường mang nghĩa xấu hoặc ý trêu chọc

Duyệt Nhi cười hắc hắc, chính là đắc ý đấy thì làm sao, Mặc Ly chính là Mặc Ly, hứ.

Việt Hoa tâm tình phiền não cầm quyển sách, ánh mắt bay tới trên gương mặt còn đang bày ra nét cười ngọt ngào của Duyệt Nhi, đích thực là xem không vào, đành nói: "Hôm nay bị thương còn đau không?"

Duyệt Nhi lúc hô hấp còn hơi đau, nhưng cũng không biết vì sao, chính là không muốn nói cho người khác, ưỡn lưng nói: "Không đau. Con là Uy Vũ đại tướng quân của Tiên giới, lý nào lại dễ dàng bị đánh bại như thế."

Việt Hoa buông quyển sách, quay đầu hướng phòng bếp bên cạnh mà đi: "Uy Vũ đại tướng quân? Không phải là Diễu Võ Dương Oai đại tướng quân?"

Mẫu Đơn Nhan dứt khoát hướng gáy Việt Hoa mà đánh tới, bị Việt Hoa xoay người tiếp được: "Tiểu gia hỏa, dám đánh lén ta?"

Duyệt Nhi định kéo kéo lỗ tai, tiếc rằng chiếc mũ bạch hổ đã ôm trọn lỗ tai nhỏ của nàng, đành phải theo đó vuốt vuốt chiếc mũ, cười nói : "Hạt châu này mới búng một cái đã bay rất xa, ha ha.."

Việt Hoa không để ý nàng nữa, xoay người đi vào phòng bếp, bên môi thế nhưng lại là ý cười cưng chiều.

Đợi đến khi Việt Hoa bày ra một bàn thức ăn, Duyệt Nhi đáng yêu nhíu nhíu mày: "Có mùi thuốc."

Việt Hoa nhịn không được cốc lên chiếc mũ bạch hổ của nàng: "Bị thương phải uống thuốc, không hiểu à?"

Duyệt Nhi cầm đũa, ăn từng chút từng chút một, thế nhưng trong lòng lại nhớ tới chén đũa cô hổ nhỏ mà Tức Mặc Ly khắc.

Việt Hoa hơi khẩn trương: "Sao vậy? Không ngon?" Y cũng không biết nấu dược thiện ra sao, vừa rồi là vừa xem sách dạy nấu ăn vừa làm.

"Món Mặc Ly làm so ra ngon hơn rất nhiều rất nhiều…" Quả nhiên, Duyệt Nhi là một cô hổ nhỏ vô cùng thành thực.

Việt Hoa hơi thất vọng, "à" một tiếng, tự mình cũng im lặng bắt đầu ăn.

Duyệt Nhi áy náy, vội nói: "Nhưng mà vẫn rất ngon, cảm ơn người."

"Vậy thì ăn hết đi." Việt Hoa ngừng đũa, sau đó nhìn gương mặt suy sụp của Duyệt Nhi, trong có chút thoải mái.

Dùng cơm tối xong cũng đã qua lúc hoàng hôn, Duyệt Nhi ngồi trên ghế treo, lại nhanh chóng buồn ngủ.

Việt Hoa đem chén bát bay tới phòng bếp, thấy Duyệt Nhi gà gật muốn ngủ, vội nói: "Duyệt Nhi, đừng ngủ. Cô cho rằng ta đơn giản gọi cô đến chỉ để ăn cơm tối thôi sao?"

Duyệt Nhi gắng gượng mở to mắt, ngơ ngác nói: "Chẳng lẽ không phải ư?"

Việt Hoa phóng một phiến lá nhẹ nhàng cù cù mặt nàng, Duyệt Nhi cười không ngừng, hoàn toàn tỉnh táo: "Được rồi, muốn làm gì?"

Lấy ra Tề Tinh cầm đặt trên giá, Việt Hoa nói: "Cô không có thần lực, chỉ có một thân linh lực rỗng không, dạng này thích hợp nhất là sử dụng ngoại vật để làm bị thương kẻ khác. Tỷ như tiếng đàn."

Duyệt Nhi trông thấy cây đàn thì nháy mắt đầu liền hóa thành hai, hoảng sợ nói: "Ngoại trừ cầm âm, còn thì không có nhạc khí khác sao?"

Việt Hoa mỉm cười: "Sáo trúc cũng không tệ, vũ khí của Sở Từ Ma quân của Ma giới – Hồng Liên Vãn ca – tính ra là cây sáo tốt nhất khắp thiên địa này, nghe nói y ở Minh gian chịu thiên kiếp hồn phi phách tán, Hồng Liên vãn ca đó cũng không biết ở nơi nào. Dạng như chung cổ (chuông trống) đích thực không phù hợp với một cô nương, cũng không nho nhã. A, còn có tiêu, thổi tiêu, ây dà, với một cô nương cũng không hay."

Duyệt Nhi nghe y nhắc tới Sở Từ thì đã có chút đau lòng, vội đổi đề tài: "Thổi tiêu vì sao không tốt?"

Việt Hoa lớn tiếng cười hô hố: "Ngoan, về nhà hỏi Mặc Ly của cô đi…Dù sao đi nữa, chỉ có cầm là sự lựa chọn tốt nhất, hiểu chưa?"

Nhưng Duyệt Nhi vẫn không tình nguyện: "Nhưng con thật sự không biết gảy đàn…"

Việt Hoa thu lại ý cười, nghiêm túc nói: "Duyệt Nhi, cô còn nhớ mục đích cuối cùng muốn vào Họa Mạt không?"

"Nhớ, con muốn trở nên mạnh mẽ." Cô hổ nhỏ kiên quyết vô cùng.

Việt Hoa tỏ ý khen ngợi: "Kẻ yếu chỉ có thể mang lại gánh nặng cho người yêu mình. Cho nên, cô muốn học đàn không?"

"Muốn." Duyệt Nhi không chút do dự.

Việt Hoa hài lòng gật đầu, ánh mắt dịu dàng đều là nét cười, Duyệt Nhi trong khoảnh khắc liền nhớ tới Đạp Vũ sư phụ, thật sự là rất giống mà, thấy Việt Hoa phất tay muốn nàng đi qua, vội vàng nhảy xuống ghế treo, chạy tới cạnh y.

Việt Hoa thấy nàng ngoan ngoãn, cúi đầu liền bắt đầu giới thiệu cho nàng về kết cấu và âm luật của cầm.

"…Đây là hữu thủ bát pháp5, nhớ chưa?" Duyệt Nhi gật gật đầu, nàng gần như xem qua là nhớ, Việt Hoa tiếp tục nói: "Tay trái trên, dưới, tiến phục, thoái phục…"6

Đến khi giải thích xong, Duyệt Nhi về cơ bản đã nhớ hết, Việt Hoa lại cẩn thận biểu diễn một lượt, rồi để Duyệt Nhi ngồi xuống: "Cô đến thực hiện vài lần."

5: hữu thủ bát pháp (tám chỉ pháp tay phải), bao gồm:Câu: ngón giữa hướng vào trongDịch: ngón giữa hướng ra ngoài Mạt: ngón trỏ hướng vào trongKhiêu: ngón trỏ hướng ra ngoàiThác: ngón cái hướng vào trongPhách: ngón cái hướng ra ngoàiĐả: ngón áp út hướng vào trongTrích: ngón áp út hướng ra ngoài6: tiến phục, thoái phục cùng cách lý giải, là trước hướng về bên phải rồi trở lại.

Duyệt Nhi hơi căng thẳng, nàng dường như ngoại trừ xem thoại bản, còn thì chưa từng thực sự học qua cái gì như vậy, cảm giác khẩn trương đẹp đẽ và rực rỡ này là gì đây?Việt Hoa bật cười nói: "Làm tốt, ta không đánh cô, làm không tốt, ta cũng sẽ chẳng cười cô, căng thẳng cái gì chứ?"

"Con cũng không biết…" Thanh âm ngọt ngào mềm mại tràn đầy run rẩy, bàn tay nhỏ bé của Duyệt Nhi siết chặt rồi lại thả ra, sau đó đặt trên dây đàn, tĩnh tâm nhớ lại chỉ pháp và lời dạy của Việt Hoa một lượt, ngón tay khẽ di chuyển, theo đó tập lại một lần.Mặc dù ngón tay hãy còn chưa hết sức linh hoạt, bắt đầu gảy còn chưa lưu loát, nhưng đã đủ khiến Việt Hoa vui mừng: "Không tệ, Duyệt Nhi, cô là thiên tài!"

Duyệt Nhi hơi ngượng, cảm giác căng thẳng cũng lui đi phân nửa: "Tất cả mọi người đều nói con là đồ bỏ đi, chỉ có người bảo con là thiên tài."

"Hửm? Ai nói cô như vậy?"

Duyệt Nhi có chút chua xót: "Bình thường khi ở ngũ giới có rất nhiều người nói con dựa dẫm nam nhân, nói con song tu với rất nhiều người để có được linh lực và tu vi, trên thực tế là một kẻ bỏ đi chẳng ra gì. Con thật không hiểu vì sao thể chất mình lại kỳ quái như vậy, nhưng không thích người khác nói con như thế. Con chỉ song tu với Mặc Ly. Bọn họ gạt người."

"Đến Thần giới, Tử Dao Thần quân gọi con là đồ súc sinh, Vu Hồng bảo con là đồ phế vật. Nói con không xứng với Mặc Ly, nhưng mà, con…Dù thế nào thì con cũng muốn trở nên mạnh mẽ."Bất tri bất giác, Duyệt Nhi đã đem suy nghĩ giấu kín nói ra.

"Chẳng phải cô có sư phụ sao? Y không dạy cô cái gì à?" Việt Hoa có chút không nhẫn tâm nói.

Duyệt Nhi lắc lắc đầu: "Sư phụ đối với con rất tốt, nhưng con học cái gì cũng không xong, người hay đùa rằng, sau này sư phụ che chở con, học mấy thứ này làm gì? Không cần học…Mặc Ly cũng thấy ở bên cạnh chàng con căn bản cái gì cũng không cần, nhưng con cảm thấy cứ như vậy, thật sự giống như một món đồ chơi. Họ cho rằng con không hiểu."

Duyệt Nhi ngẩng đầu hướng về nơi mặt hồ xa xa, gượng cười nói: "Con trước đây xem thoại bản, thấy mấy nữ nhân nhu nhược không chút năng lực ấy đều là đồ chơi của nam nhân. Con mới không phải như vậy. Con mới không phải trừ bỏ ngủ cùng Mặc Ly, còn thì tác dụng gì cũng không có."

Việt Hoa hơi ngạc nhiên: "Cô… cô có từng oán trách sư phụ mình?"

"Chưa từng. Sư phụ đối tốt với con, cơ hồ lục giới ai nấy đều biết. Chẳng qua người hay thích nói đùa." Duyệt Nhi từ trong thế giới của mình tỉnh lại, cười nói: "Người luôn nói muốn cùng con có một mối tình sư đồ bị ngăn cấm oanh oanh liệt liệt…Giống mấy thư sinh của phàm gian, nếm trải chua xót…"

Thì ra, tất cả chỉ là lời nói đùa sao? Trong lòng nàng….

Việt Hoa nhìn gương mặt đáng yêu ngay trước mắt, nàng nỗ lực thực hiện, nàng dũng cảm kiên cường, trước giờ đều là vì một người mà thôi.Duyệt Nhi lúc lắc đầu, nở nụ cười dễ thương: "Người không được nói với sư phụ con đâu đó, bằng không sư phụ sẽ lại ai oán hờn tủi rất lâu."

"Sao có thể? Ta lại không biết sư phụ cô." Việt Hoa duỗi tay ấn đầu nàng lại: "Ngoan ngoãn gảy đàn."

Duyệt Nhi quả nhiên lại đem tinh lực đặt trên cây đàn, bàn tay nhỏ bé nỗ lực chiếu theo các dạng chỉ pháp mà lướt trên dây đàn.

Hiện giờ đã qua lúc hoàng hôn, đang khi màn đêm buông xuống, Vu Hồng bay về tiểu viện, nhìn căn phòng bên trái, cười lạnh một tiếng, tiểu tiện nhân, lại không biết đi đâu câu dẫn nam nhân rồi.

Vừa quay đầu, thế nhưng thoáng trông thấy một bóng dáng đứng bên cạnh hồ.

Bạch y như tuyết, tóc đen như thác nước rũ xuống, chỉ nhìn thấy được nửa gương mặt hoàn mỹ.

Toàn thân người ấy đều toát lên khí tức lạnh lùng trong trẻo, đứng ở nơi đó, ánh trăng hết thảy đều trở nên ảm đạm vài phần. Tựa như vị thần đế cao quý nhất nơi cửu thiên.Người như vậy, phong hoa tuyệt đại như vậy, không phải Lạc Thủy Thần quân thì còn có thể là ai?

Vu Hồng bước tới gần, người đó đang ngơ ngẩn nhìn mặt hồ, dường như thông qua mặt hồ nhìn gì đấy? Chỉ cảm giác thấy toàn thân đều là khí tức lạnh lẽo, ngoài ra còn có nộ khí đang đè nén.

Vu Hồng hơi sợ, nhưng gương mặt mấy ngàn năm trước chỉ thoáng qua nhưng lại khắc ghi vào xương cốt cả đời ấy lại hiện lên trong đầu.

Khi đó y từ trời mà đến, nàng cũng giống như vô số nữ tử đứng ở nơi đó, đều ngẩn ngơ sững sờ.

Lúc ấy hình như làn gió thoảng đưa, mái tóc đen nhánh của chàng bị thổi tung tạo nên một độ cong tuyệt mỹ nhất thế gian, lộ ra dung nhan khiến người vừa gặp liền cả một đời chẳng thể quên được.Đôi đồng tử tĩnh lặng trông về phía trước, nhưng tựa như cũng không nhìn gì cả, giữa hai hàng mày như có thiên sơn vạn thủy, cả người toát lên khí tức lạnh lẽo.

Người ấy bước đi không nhanh, nhưng nháy mắt đã gần ngay trước mắt.Trong khoảnh khắc đó, nàng nghe rất rõ âm thanh mình hít vào, đôi đồng tử tựa hắc ngọc của người ấy chuyển sang phía nàng, rất nhanh lại dời đi, dường như cái gì cũng không nhìn thấy.Nhưng Vu Hồng vào một khắc này nghe thấy âm thanh hoa nở cách xa vạn dặm.

Lời đồn khắp lục giới, nữ tử được Lạc Thủy Thần quân với dung nhan ấy nhìn qua, cả đời sẽ chẳng có hình bóng của người khác.

Vu Hồng cười khổ lắc đầu, lời đồn của lục giới cũng không phải giả dối.

Nàng chầm chậm bước tới gần y, đến khi còn cách khoảng năm bước, cuối cùng lại kìm không được, nhẹ giọng gọi: "Lạc Thủy Thần quân…"

Y không quay đầu, tay vừa phất lên, nàng ta liền bị đánh bay vào trong phòng, lập tức, cửa phòng đóng chặt. Trong khoảnh khắc ấy, nàng ta chỉ nghe thấy một từ.

Cút.

Vu Hồng thảm hại ngồi trên đất, muốn mở cửa nhìn thử bóng dáng bên hồ ấy lần nữa, nhưng dù thế nào cũng không được. Tiểu tiện nhân kia có gì tốt? Cho dù chỉ liếc ta một cái cũng được rồi, cút, bảo ta cút.

Vu Hồng một lần nữa chật vật co quắp trên nền đất. Mấy ngàn năm đổi lấy một lần gặp gỡ, y cũng không hiểu nỗi tương tư của nàng.

Tức Mặc Ly lặng lẽ đứng bên hồ, trên mặt hồ rõ ràng phản chiếu hình ảnh Duyệt Nhi đang gần như đầu kề sát đầu với Việt Hoa.

"Duyệt Nhi, chỗ này không phải gảy lên, mà là ấn xuống, đây là điểm chuyển âm quan trọng nhất, áp dụng trên người kẻ địch, là sát chiêu, cô như vậy sẽ toi công uổng phí…"

Việt Hoa càng dạy càng hào hứng, Duyệt Nhi đích thực rất thông minh, ầy ya, mặc dù về phương diện tình cảm thì có chút mù mờ.

Duyệt Nhi gật gật đầu, hai bên trán lấm tấm mồ hôi: "Con biết rồi…"

Hạ tay, lại sai.

Lại lần nữa, vẫn sai.

Duyệt Nhi thất bại hỗn loạn ấn đàn: "Không được…Con như vậy liệu có phải trong vòng ba chiêu sẽ bị kẻ địch giải quyết rồi không?"

Việt Hoa thấy gương mặt trắng nõn của nàng đã tức đến đỏ bừng, quả thực là rất đáng yêu, cười nói: " Đừng vội, đã rất tốt rồi, lại lần nữa."

Duyệt hi đành hít sâu một hơi, tiếp tục học.

Vẫn sai.

Việt Hoa nhịn không được đưa tay ra, nhẹ nhàng nắm bàn tay mềm mại ấy, nhẹ nhàng giữ lấy làm một lần: "Nhớ kỹ cảm giác này."

Duyệt Nhi gật đầu, lại dùng lực ấn, quả nhiên là âm thanh đó, hưng phấn nói: "Được rồi, được rồi."Vừa cao hứng thì bỗng dưng ý thức được ngón tay đau đớn vô cùng, Duyệt Nhi vội vàng ôm lấy tay, vừa nhìn xuống thì sợ đến giật thót.

Người đồng thời bị dọa sợ còn có Việt Hoa.Việt Hoa nhìn mười đầu ngón tay đã sưng tấy ứ máu, giọng nói mang theo xót xa: "Ngốc, gảy đàn không dùng linh lực bảo vệ ngón tay sao?"

"Người…Người cũng không nói, con sao biết chứ?"Duyệt Nhi ủy khuất vô cùng, vừa biết đánh đàn, một chút cũng không cảm giác có gì lạ, hiện giờ thả lỏng tâm tình, vậy mà lại phát hiện đau đến thế.

Mười ngón tay liền tâm, câu này không sai mà.

Việt Hoa đau lòng vô cùng, ngồi xổm xuống, từ trong đỉnh triệu thuốc đến, đặt lơ lửng giữa không trung, thấm một chút lên tay rồi tay kia dịu dàng cầm tay Duyệt Nhi, cẩn thận thoa lên cho nàng, còn dùng linh lực khơi thông máu bầm, tự trách nói: "Là ta có hơi nóng vội, trước đây ta cũng không có dạy nàng cái gì…"

Nói tới đây thì lại bất ngờ dừng lại, ngơ ngẩn nhìn Duyệt Nhi, Duyệt Nhi thế nhưng cũng không nghe rõ, chỉ nghi hoặc nói: "A, Việt Hoa sư tôn, sao thuốc mà người dùng lại giống với của sư phụ thế?"

Việt Hoa thở phào, bất đắc dĩ nói: "Thuốc khắp thiên hạ đều gần giống nhau, ha ha."

Đến khi thoa thuốc cho Duyệt Nhi xong, Việt Hoa lại không nỡ buông bàn tay mềm mại trong tay mình, chỉ nắm lấy không muốn buông.

Duyệt Nhi cũng không để ý, ngẩng đầu liếc nhìn sắc trời, hoảng hốt nói: "Thì ra đã muộn như vậy rồi…"Dứt lời liền rụt khỏi bàn tay Việt Hoa, đứng dậy, vội vàng triệu một đám mây: "Việt Hoa sư tôn, con về trước, Cửu Kiếm hẳn là đợi đến sốt ruột rồi." Nói rồi vẫy vẫy tay, đám mây lảo đảo hướng tiểu viện của mình mà đi.

Việt Hoa ngồi xổm trước chiếc ghế trầm hương, nhìn theo bóng dáng đang mất hút trong bóng đêm của Duyệt Nhi, trên tay hãy còn vương vấn cảm giác tiếp xúc mềm mại, tiếc là, trong lòng lại có chút lạnh lẽo.

Duyệt Nhi vừa về đến trong viện thì liền cảm giác được có gì đó không đúng. Phòng của Vu Hồng ngay cả dạ minh châu cũng không thắp?Sao bỗng dưng lại lạnh thế này? Dạ minh châu trong phòng mình cũng không lấy ra sao? Lẽ nào Cửu Kiếm đêm nay không đến?Duyệt Nhi nhanh chóng bay tới mở cửa phòng, gọi: "Cửu Kiếm…"

Một mảnh tĩnh lặng.Cùng với cảm giác tĩnh mịch đó, Duyệt Nhi nghe thấy một thanh âm mang theo hàn ý lạnh đến thấu xương: "Trễ thế này mới về, đi đâu chơi hả?"

135. Chương 135: Nàng Không Biết Nàng Là Người Của Ai?

Thanh âm lạnh lùng, Duyệt Nhi vừa nghe đã biết là ai, hoàn toàn bỏ qua nội dung lời nói, mừng rỡ quay đầu lại.

Trong phòng hơi tối, ánh trăng xuyên qua lớp giấy cửa sổ chiếu rọi vào phòng, trước bàn là một bóng người vận bạch y như tuyết đang ngồi.

"Mặc Ly!" Duyệt Nhi lao tới, tức thì liền dán vào lòng y: "Chàng tới đây khi nào?"

Tức Mặc Ly không nói gì, hai tay ôm lấy nàng.

Duyệt Nhi ngẩng đầu: "Mặc Ly, sao chàng không nói?"

"Sao trễ thế này mới về? Đi đâu?"

Duyệt Nhi cười hắc hắc, đùa nghịch mấy sợi tóc rũ xuống của Tức Mặc Ly: "Ở chỗ Việt Hoa sư tôn học cổ cầm."

"Còn làm gì nữa?" Giọng nói Tức Mặc Ly nghe không ra được cảm xúc gì.

"Ừm…Dùng cơm tối!" Ngồi trong lòng Mặc Ly thật sự rất thơm rất thoải mái, Duyệt Nhi cọ cọ đầu vào ngực y.

"Rất vui?"

"Ừm. Sau này chờ ta trở nên rất lợi hại cực kỳ lợi hại, vậy sẽ không cần sợ người khác bắt nạt ta nữa rồi."

"Có ta ở đây, ai dám?"

Duyệt Nhi chột dạ rụt rụt đầu, không dám đem sự việc nói ra, đổi đề tài: "Mặc Ly, có mang đồ ngon cho ta không?"

Tức Mặc Ly: "Cái này quan trọng sao?"

Duyệt Nhi cuối cùng phát hiện điểm bất thường của Tức Mặc Ly, vừa ngẩng đầu đã chạm phải ánh mắt so với màn đêm còn lạnh lẽo hơn, lập tức run rẩy, trong lòng hơi hoảng loạn: "Mặc Ly, chàng sao vậy?"

Tức Mặc Ly đem chiếc mũ bạch hổ của Duyệt Nhi lấy xuống đặt trên bàn: "Nàng không phải là đã ăn cơm với hắn rồi sao?"

"Nhưng mà, nếu như không mang đồ ăn cho ta, Mặc Ly đến đây làm gì?"

Một câu ngắn gọn liền khiến cơn giận Tức Mặc Ly cẩn thận đè xuống nháy mắt bùng lên, y cúi đầu, bắt lấy đôi môi bản thân ngày nhớ đêm mong, gần như là hung hăng gặm cắn, mút mát, răng môi hòa quyện, cuối cùng là vô tình đoạt lấy.

Nàng dám hỏi y đến đây làm gì?

Nếu không phải tương tư thâm nhập xương tủy, sao có thể chỉ chia ly một khắc cũng không đành?

Nếu không phải nhớ mong da diết, sao có thể không kìm được mà đến đây để tận mắt nhìn thấy nàng?

Nói muốn để nàng làm điều bản thân yêu thích, nhưng hiện giờ lại hối hận không kịp.

Không biết từ khi nào, hai người đã ngồi trên giường, Duyệt Nhi cảm giác được khí tức lạnh lẽo trên người Tức Mặc Ly cùng với làn môi càng lúc càng hướng xuống của y, trong lòng càng hoảng hốt, bàn tay nhỏ bé lung tung đẩy y ra, lắc đầu, thoát khỏi nụ hôn của y: "Mặc Ly, sao vậy?"

Đôi đồng tử bình thường tựa một hồ băng của Tức Mặc ly nháy mắt vì bị Duyệt Nhi từ chối mà như ngọn lửa mãnh liệt cháy lan ra cả đồng cỏ.

"Nàng toàn tâm toàn ý muốn bay đi, nhưng lại cùng người khác trước hoa dưới trăng, Duyệt Nhi, nàng biết hay không biết nàng là người của ai!"

Duyệt Nhi vì lời này mà kinh ngạc đến ngây người, rõ ràng chuyện gì cũng không xảy ra, vì sao Mặc Ly lại giận đến thế? Nàng có chút oan ức, đôi mắt to tròn ầng ậng nước: "Mặc Ly, chàng sao vậy?"

Nàng là một cô hổ có logic đơn giản, ngoại trừ một mực hỏi chàng sao vậy thì cũng không nghĩ ra lời nào khác để đáp trả lại lửa giận của y.

Nàng còn hỏi y sao vậy? Lửa giận của Tức Mặc Ly càng lúc càng bùng lên dữ dội, sự lạnh lùng bình tĩnh thường ngày không biết đã bị ném tới nơi nào: "Ta không cho phép nàng thân mật với người khác, không cho phép nàng nói chuyện với kẻ khác, hiểu chưa?"

Tính tình của Tức Mặc Ly, tất cả mọi việc đều không để trong mắt, nhưng đối với vật của mình thì loại ham muốn chiếm hữu đáng sợ này cũng khiến người khác không cách nào giải thích được.

Nàng vì sao chưa bao giờ đem lời y nói để trong lòng? Cùng với nam tử thanh y kia chàng chàng thiếp thiếp, nàng đến cùng là ngốc nghếch cỡ nào mới không biết kẻ đó chính là Đạp Vũ?!

Nàng biết hay không biết y đều sợ hãi, y không biết làm thế nào.

Y chính là thích ôm nàng vào lòng, chỉ nói chuyện với y, chỉ nhìn một mình y, nhưng nàng lại muốn bay đi, ra thế giới bên ngoài, trải qua những tháng ngày không giống nhau.

Y ở dãy núi Lạc Thủy ngày đêm nhớ nhung, chỉ sợ nàng ở Họa Mạt gặp chuyện không hay.

Nàng thế nhưng lại ở Họa Mạt nói cười vui vẻ, hoàn toàn đem y vứt ra sau đầu.

Y tâm tâm niệm niệm, chỉ hi vọng nàng từ nay về sau yên bình ở trong lòng y.

Nhưng nàng lại nỗ lực vùng vẫy, chỉ muốn bay đến khoảng trời càng cao rộng hơn.

Duyệt Nhi, liệu có phải vừa mới bắt đầu đã sai rồi không?

Duyệt Nhi vô cùng ủy khuất: "Ta không nói chuyện với người khác sẽ buồn bực, ta cũng không có thân mật với người khác."

Tức Mặc Ly nhìn cô nàng đang ngồi trên đùi y, trong nháy mắt cũng không biết nên nói gì mới được.

Có lẽ, người cho tới giờ không hiểu rõ tình huống là cô hổ nhỏ mới phải. Tức Mặc Ly nhìn đôi mắt trong suốt long lanh hai giọt lệ ấy thì lửa giận không biết đã bay biến đi đâu, trong lòng chỉ còn lại cảm giác bất đắc dĩ không biết làm sao.

"Duyệt Nhi, nếu như ban đầu nhặt được nàng không phải là ta, nàng đối với người đó có giống như với ta không?"

Duyệt Nhi cảm nhận được cơn giận của Tức Mặc Ly đã lặn xuống, nghiêm túc suy nghĩ, nghiêm túc nói: "Không biết."

Nàng trước giờ chưa từng nghĩ qua, người đó không phải là Mặc Ly.

Ánh sáng trong mắt Tức Mặc Ly hơi tối lại, đưa tay xoa xoa gương mặt đáng yêu trước mắt: "Duyệt Nhi, nàng biết cái gì là tình yêu không?"

Duyệt Nhi gật đầu, nụ cười nở rộ trên mặt: "Ta và chàng chính là tình yêu."

"Ai nói với nàng?" Tức Mặc Ly nói đúng trọng điểm.

Duyệt Nhi lè lưỡi: "Cửu Kiếm và Khổng Tước tỷ tỷ nói…"

Tức Mặc Ly khép hai mắt, hàng mi dài phủ bóng dày rợp bên dưới mắt, trái tim Duyệt Nhi hơi loạn nhịp, không tự chủ được lấy tay sờ sờ gương mặt không chút tỳ vết của y.

Đến khi đồng tử như hắc ngọc của Mặc Ly mở ra thì đã trở lại vẻ dịu dàng tĩnh lặng thường ngày như trước nay, ở nơi sâu thẳm hãy còn vương lại chút âm trầm, đem Duyệt Nhi đặt lên giường, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, hai mắt Duyệt Nhi lặng lẽ nhìn y, quả thực là nghĩ không ra có chỗ nào không ổn, không lâu sau thì đã yên bình chìm vào giấc ngủ.

Tức Mặc Ly ôm nàng dậy, bước tới sau tấm bình phong bên trái, tắm rửa cho nàng.

Khi trời dần sáng, Tức Mặc Ly ngồi bên giường cả đêm cuối cùng cũng động đậy, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve làn môi mềm mại của nàng, cánh môi với độ cong tuyệt mỹ bày lên nét cười khổ, xoay người liền hướng bên ngoài mà đi, thậm chí không hề quay đầu lại.

Sáng sớm Duyệt Nhi liền tỉnh dậy, thời gian nghỉ ngơi học hành mấy ngày nay khiến nàng đã quen với việc dậy sớm. Nàng đến bên hồ, gian phòng đối diện cửa không mở , Duyệt Nhi tức thì tâm tình rất tốt, không cần gặp Vu Hồng đáng ghét gì gì kia.

Nàng bắc ghế ngồi bên hồ, nhớ tới lời Tức Mặc Ly. Chung quy cảm thấy hình như bỏ lỡ gì đó, nhưng lại nghĩ không ra.

Mặc Ly liệu có phải giận mình chạy đến Họa Mạt, không chơi cùng chàng?

Duyệt Nhi cách không ngắt một chiếc lá, từ trong đỉnh lấy ra cây bút, ở trên lá vẽ một con hổ nhỏ xiêu xiêu vẹo vẹo, thi triển pháp thuật, chiếc lá liền hướng về phía dãy núi Lạc Thủy mà lạng trái lạng phải bay đi, Duyệt Nhi không an tâm, lại thêm thuật ẩn hình trên chiếc lá rồi mới thu bút về.

Mỗi ngày gửi một thứ hay ho cho Mặc Ly, chàng nhất định sẽ không giận nữa rồi.

Đúng lúc ấy,bên trong chiếc kính Bất Miên cho nàng truyền đến âm thanh: "Duyệt Nhi cô nương, đến Ngọc Song sơn một chuyến."

Duyệt Nhi cầm chiếc kính treo bên hông. Bên trong rõ ràng đã hiện lên phương hướng đến Ngọc Song sơn, vội vàng triệu một đám mây, chạy tới Ngọc Song sơn.

Bất Miên nhìn cô nàng ngoan ngoãn đang đứng trước mắt, đi tới đi lui hết trái lại phải vô số lần, nhanh chóng khiến mặt đất trở nên phẳng lỳ rồi mới nói: "Duyệt Nhi cô nương, đến Họa Mạt đã nhiều ngày…các môn ở Họa Mạt cũng đã lên lớp một lượt, có đặc biệt cảm thấy hứng thú?"

Y thật sự không cố ý đả kích cô nàng, chỉ là…tình hình thật sự không cho phép lạc quan a.

Duyệt Nhi ủ rũ đứng đấy, gương mặt bên dưới chiếc mũ bạch hổ bộc lộ vẻ điềm đạm đáng thương: "…đều thích…" Nhưng mà, toàn bộ đều học không tốt mà thôi.

Bất Miên liếc nàng một cái, thở dài. Tiểu bảo bối nhà Lạc Thủy Thần quân, y đương nhiên không thể đuổi nàng về nhà, có điều, Họa Mạt trước nay chưa từng thu nhận người vô dụng, càng huống chi tiểu cô nương này còn vô dụng đến một cảnh giới nhất định.

Nàng không có thần lực cũng thôi đi, còn không có tiên lực, yêu lực…Đợi chút, dù thế nào đi nữa cũng chính là ngoại trừ linh lực toàn thân dồi dào đến độ có thể tương đương với mây thì những thứ khác có thể nói là…cái gì cũng không.

Nếu như bị mấy người ở Họa Mạt biết được sự thật, chỉ sợ Duyệt Nhi không thể lưu lại Họa Mạt nữa rồi.

Bất Miên vuốt chòm râu trắng, thở dài nói: "Cũng không phải ta ghét bỏ gì cô nương, chỉ là lo ngại danh tiếng lịch sử bấy lâu nay của Họa Mạt sẽ bị hủy trên tay ta, người xuất thân từ Họa Mạt đều là nhân trung long phượng, trước giờ chưa từng có đồ vô dụng..Đương nhiên, ta không nói cô nương vô dụng."

Gương mặt Duyệt Nhi tràn đầy nghi hoặc: "Bất Miên sư tôn, người muốn nói gì?"

Chòm râu Bất Miên run run, quả nhiên vấn đề hàm súc cô nương này nghe không hiểu, y thở dài, nói: "Vì không để mọi người ở Họa Mạt biết chuyện của cô nương, cho nên cô mới không tiện để lộ tình hình của mình…"

Cẩn cẩn thận thận ngước mắt, quả thực thấy trong mắt Duyệt Nhi có hơi nước, lại vội nói: "Sau này cô một mình theo Việt Hoa sư tôn có được không? Một mình y giảng dạy cho cô, như vậy nghĩ thấy cô có thể học được nhiều hơn, cũng không cần bị những đệ tử khác đả kích, cô muốn học cái gì liền học cái đó, cô thấy thế nào?"

Duyệt Nhi lí nhí nói: "Học riêng với Việt Hoa sư tôn?"

Bất Miên gật gật đầu khẳng định, trên mặt hết thảy là nét cười hòa ái dễ gần: "Việt Hoa sư tôn mặc dù cũng vừa mới đến, nhưng luận về tu vi hay phẩm tính thì đều là sự lựa chọn tốt nhất của tốt nhất, chúng đệ tử ai cũng rất ủng hộ và yêu mến y."

Duyệt Nhi gật đầu, nàng đương nhiên biết việc này, nhưng cùng với Việt Hoa sư tôn học riêng?

Duyệt Nhi cẩn thận ngẫm nghĩ, quả thực không nghĩ ra có điều gì không thỏa đáng, bản thân cũng không muốn đem thực lực gần như là bỏ đi phơi ra trước mặt Vu Hồng, liền gật đầu đồng ý.

Trong lòng Bất Miên thở phào nhẹ nhõm, tiểu cô nương này quả nhiên nhu thuận, chuyện này phía Việt Hoa Thiên thần y cũng bàn giao xong rồi.

Lập tức dặn dò thêm dăm ba câu rồi cho Duyệt Nhi rời đi.

Duyệt Nhi trở lại tiểu viện, hôm nay hẳn là cả ngày đều không có bài học, Duyệt Nhi vừa đặt chân xuống đất thì đã đụng phải Vu Hồng đang ngồi bên hồ. Nàng ta hình như ngay tức thì cảm giác được Duyệt Nhi đã quay lại, cũng không biết có đang ngắm cảnh không, hay là đặc biệt đợi nàng.

Vu Hồng nhìn Duyệt Nhi, lập tức nhớ lại một tiếng "Cút" vô cùng rõ ràng đêm qua, chấp niệm và cảm giác không cam trong lòng càng lúc càng dữ dội. Cái gọi là vì yêu mà sinh hận chẳng qua chính là như vậy. Nhưng người nàng ta hận không phải Tức Mặc Ly mà là Duyệt Nhi đang ở trước mắt. Nàng ta châm chọc nói: "Nghe nói sau này ngươi chính là đệ tử Việt Hoa sư tôn tự mình dạy dỗ, những tiết học khác cũng không cần nữa? Nói cho tỷ tỷ với, lần này lại là dùng biện pháp gì vậy?"

Duyệt Nhi quay phắt đi, không thèm để ý nàng ta, nhanh chóng đi về phía phòng mình.

Vu Hồng thế nhưng vẫn không buông tha cho nàng: "Đêm qua tỷ tỷ gặp Lạc Thủy Thần quân, chàng không giống thường ngày cho lắm…"

Tai Duyệt Nhi run run, sự mẫn cảm của cô hổ nhỏ bắt được hai chữ, dừng lại bước chân, liếc mắt nhìn: "Thường ngày?"

Vu Hồng ý cười càng đậm, vén ống tay áo, trên cánh tay trắng nõn lộ ra một vết thương sậm màu: "Hôm qua chàng đến ôn chuyện cũ với ta, ta muốn đi, nhưng chàng lại không chịu, mạnh mẽ kéo ta lại nên bị thương, Duyệt Nhi cô nương, trên người ngươi có loại thuốc nào không?"

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi chăm chăm nhìn nàng ta: "Nói dối."

Mặc Ly sao có thể là người như vậy.

Vu Hồng tự tin ngập tràn: "Ngươi cho rằng ta vì sao lại nhằm vào ngươi? Ngươi cho rằng Lạc Thủy Thần quân vì sao không chấp nhận Tử Dao Thần quân, chẳng phải là vì ta sao?"

Duyệt Nhi theo bản năng cảm giác được nữ nhân không biết xấu hổ này đang đặt điều: "Mặc Ly sẽ không thích ngươi."

"Ha ha, chàng ngay cả ngươi cũng cưới rồi, ta mạnh hơn ngươi nhiều, chàng sao có thể không thích ta?" Vu Hồng thả tay áo, ung dung nhìn Duyệt Nhi.

Trái tim cô hổ nhỏ có một tia dao động, đêm qua nàng hỏi Mặc Ly vì sao đến đây, chàng cũng không nói gì, lẽ nào, thật sự là đến tìm Vu Hồng?

Vu Hồng quả thực là một nữ nhân thông minh, dường như hiểu được suy nghĩ của Duyệt Nhi, tỷ như…

Trong lòng Duyệt Nhi vẫn luôn không xác định, Mặc Ly tôn quý của Thần giới sao có thể ở cạnh loại vô dụng bỏ đi như nàng…

136. Chương 136: Nàng Không Yếu Ớt, Vô Tri

Vu Hồng vẫn là đánh giá thấp niềm tin của cô hổ nhỏ đối với Mặc Ly, nếu đây là Tử Dao Thần quân – một nữ tử mỹ lệ kiêu ngạo như vậy – Duyệt Nhi trái lại sẽ tin Tức Mặc Ly và nàng ta có vấn đề.

Nhưng một người như Vu Hồng, cô hổ nhỏ hết sức chướng mắt, không cần nói đến Tức Mặc Ly.

Bởi thế, Vu Hồng khấp khởi đợi Duyệt Nhi rơi nước mắt, hoặc giả sẽ xông tới đánh nàng ta một trận, vậy nàng ta vừa vặn có thể dùng hành động thực tế hành hạ con hổ này, đáng tiếc, Duyệt Nhi trừng mắt liếc nàng ta một cái rồi liền đi về phòng, "rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Vu Hồng ngồi bên hồ, sắc mặt càng trở nên không tốt.

Sau đó, Duyệt Nhi đều tới Văn Phong sơn tu luyện cùng với Việt Hoa sư tôn.

Kiếm pháp, pháp thuật, cổ cầm, cơ hồ dạng nào cũng luyện qua. Việt Hoa còn khắc một đóa hoa sen khiến chiêu thức nàng học như vậy càng vô cùng xinh đẹp, nhưng chỉ cần Duyệt Nhi nhớ đến vũ khí của Vu Hồng chính là một đóa mẫu đơn đỏ thắm thì lập tức cũng sẽ không cao hứng, chỉ đem đóa hoa sen ném vào trong túi càn khôn.

Trong những thứ này, duy nhất có thể lấy ra giao đấu được chính là cổ cầm. Nhưng sau khi Duyệt Nhi đạt được mức khiến nước trong hồ bắn bọn nước lên không trung thì vẫn không có tiến bộ nào khác.

Việt Hoa nhìn Duyệt Nhi như có như không hờ hững gảy đàn, thực sự không biết làm thế nào: "Thôi đi, cô không có lòng, đương nhiên không tiến triển được."

Duyệt Nhi ngừng lại, đến bên chiếc ghế treo ngồi xuống, nhìn nơi xa xăm mà ngơ ngẩn.

"Duyệt Nhi, cô gần đây thế nào rồi? Sao cứ luôn ngây người, mất hồn mất vía."

Duyệt Nhi có chút suy sụp: "Mấy ngày nay Cửu Kiếm không tới." Nàng cảm thấy Mặc Ly dường như đang giận.

Việt Hoa giãn mi, cười nhạt: "Nhớ y, vậy liền trở về xem thử?"

Duyệt Nhi lấy hoa sen trong túi càn khôn ra, thảy qua thảy lại một lúc: "Con không biết, con cảm giác rằng, điều con và Mặc Ly muốn không giống nhau."

"Ta đi giảng sử học, Duyệt Nhi ở đây luyện tập?" Việt Hoa đứng dậy, gọi mây tới.

Cô hổ nhỏ nhanh tay lẹ chân bay người nhảy lên, ngồi xổm xuống ôm lấy đám mây, dáng vẻ đánh chết cũng không chịu đi, đôi mắt to tròn yếu đuối nhìn Việt Hoa: "Việt Hoa sư tôn, sử học cũng không giống những môn khác làm lộ vấn đề, người cho con theo, được không?"

Việt Hoa đứng trên đám mây, xách cô hổ nhỏ đứng dậy cho đàng hoàng: "Đồng ý với cô, đứng cho vững, một lát té xuống thì lại khóc."

Duyệt Nhi hiện giờ ngoại trừ đến chỗ y, còn thì quay trở về trong viện, cô độc một mình, đương nhiên sẽ cô đơn, dẫn theo nàng cũng không sao, bằng không tiểu gia hỏa này sẽ buồn đến chết mất.

Phàm là tiết học trên trời, à không,tiết học triết lý cao thâm, đều sẽ ở nơi ngọn núi cao vút tầng mây, lúc này trên không trung phía trên đỉnh núi lơ lửng mấy chục chiếc bàn, chúng đệ tử Họa Mạt sớm đã đến đây đợi.

Thần tử người nào người nấy tinh thần hăng hái, rõ ràng là lấy việc trở thành nam tử như Việt Hoa sư tôn làm mục tiêu, còn thần nữ thì ai ai cũng trang điểm đẹp đẽ, dễ nhận thấy mục tiêu của họ là trở thành nữ nhân của nam nhân như Việt Hoa sư tôn, một mảnh hương thơm say đượm.

Hiện giờ nhìn về phía Văn Phong sơn, đám mây của Việt Hoa đang bay về hướng này. Hình như Việt Hoa sư tôn rất thích cưỡi mây, trước giờ chưa từng thấy y dùng tọa kỵ nào khác.

Đợi khi đám mây đến gần mới phát hiện sau lưng thanh y ấy loáng thoáng có một cái đầu cẩn thận ló ra, một lát sau lại kéo tay áo Việt Hoa, lộ ra một góc y phục màu hồng phấn.

Đặc trưng rõ rệt thế này khiến chúng thần tử Họa Mạt càng hăng hái, mà chúng thần nữ thì nghiến răng nghiến lợi, có điều họ đều có một điểm chung, chính là, mày đưa mắt liếc, len lén truyền âm.

Thần tử: " Hắc hắc, Quy Kỳ tên kia rất đáng thương, khó khăn lắm mới nhìn trúng một tiểu cô nương, nhưng lại bị Việt Hoa sư tôn phỗng tay trên…"

Thần nữ: "Thật đáng ghét, dựa vào cái gì mà nàng ta xuất hiện cùng Việt Hoa sư tôn, ngoan ngoãn tự mình ở lại chẳng tốt à? Ngày ngày có thể gặp được Việt Hoa sư tôn, hiện giờ khó khăn lắm mới có thời gian thuộc về chúng ta, lại chạy tới cướp mất…"

Việt Hoa hạ mây, kéo tay Duyệt Nhi để nàng cùng đứng xuống, mấy người này nói gì, y đương nhiên đều biết, tức thì cũng không để ý bọn họ, quét mắt ra chung quanh, thấy vậy mà không có bàn của Duyệt Nhi thì có hơi không biết làm sao, xem ra quả nhiên là muốn bài xích Duyệt Nhi đến cùng mà.

Quy Kỳ cũng nhận ra tình hình, vội vàng đứng dậy hành lễ mới nói: "Việt Hoa sư tôn, chi bằng để Duyệt Nhi ngồi chung với con? Đã không có dư chỗ rồi."

Chúng đệ tử đều hơi ngạc nhiên, Quy Kỳ mặc dù xuất thân bất phàm, được cho là tôn quý trong bọn họ, nhưng ngày thường cũng rất khiêm tốn, thật không giống như hôm nay sẽ ở trước mặt mọi người đưa ra thỉnh cầu thế này, lập tức toàn bộ ánh mắt đều tập trung trên người Bạch Tô.

Bạch Tô vừa gấp vừa giận, bàn tay đặt dưới bàn xoắn tay áo mấy lần rồi mới đứng dậy hành lễ nói: "Việt Hoa sư tôn, mặc dù phong tục thần giới cởi mở, nhưng nam nữ gần kề như vậy quả thực cũng mất phong phạm, đồng thời khiến người khác không thể chuyên tâm học hành, chi bằng để Duyệt Nhi cô nương ngồi cùng với con?"

Duyệt Nhi chu chu môi, còn chưa kịp lên tiếng thì Việt Hoa đã cất tiếng cười trong trẻo: "Không sao, bàn của sư tôn như ta đương nhiên lớn hơn các trò một chút, Duyệt Nhi do ta dẫn đến, ngồi cạnh ta cũng được, tất cả ngồi xuống đi, chúng ta bắt đầu bài học." Dứt lời đã kéo Duyệt Nhi đến chiếc bàn trống ngồi xuống, đưa tay đẩy một quyển thư tịch mỏng cho Duyệt Nhi rồi bắt đầu giảng bài.

Duyệt Nhi chán chường lật giở quyển thư tịch mới phát hiện thư tịch cũng không phải mỏng như vậy, đây chỉ có mấy cái mục lục mà thôi. Chỉ cần đầu ngón tay sờ vào một phần mục nào đó thì sẽ xuất hiện một phần mục lục nhỏ, khi xem tới nội dung thực sự, hai mắt Duyệt Nhi sáng rực, không chỉ có chữ mà còn có hình vẽ giải thích, dường như có thể tái hiện tình cảnh khi ấy, Duyệt Nhi đưa tay ra đậy lại, cũng không xuất hiện họa ký thạch, lập tức càng kinh ngạc, chơi vui thật!

Duyệt Nhi lung tung điểm xuống một cái, gặp được cảnh đẹp thì lật xem, không hay thì lại ấn tiếp.

"Nhiều người có thể từ trong lịch sử học được kinh nghiệm cùng dẫn dắt gợi ý, không nhắc đến những ví dụ nơi phàm gian, chỉ nói Yêu giới, nội đan của Yêu vương Tằng Kinh chính là y xem sách sử, nói nếu như tu vi có thể tồn tại ở dạng rắn, vậy linh hồn vĩnh viễn bất diệt, chonên mới đem tu vi cả đời cùng máu huyết đều ngưng kết vào nội đan Yêu vương, sau khi Yêu vương chết đi bị người ta lấy nội đan, quả thật vẫn không thể nhập vào lục đạo luân hồi…"

Việt Hoa nói đến đây, nghiêng mặt nhìn Duyệt Nhi đang ngồi bên cạnh mình, một tay chống cằm, tay kia lung tung ấn lên sách, đầu đội chiếc mũ bạch hổ be bé, đôi mắt tràn ngập linh khí khi chăm chú xem sách khẽ chuyển động, quả thực là hết sức đáng yêu, lại nhỏ nhắn trắng mịn, thực khiến người ta muốn ôm vào trong ngực đùa nghịch một phen.

Vừa nhìn vậy mà lại có hơi ngẩn ra, mãi đến khi một vài thần nữ cuối cùng nhịn không được lên tiếng: "Việt Hoa sư tôn…"

Việt Hoa vội lấy lại tinh thần, cũng hơi xấu hổ, thực ra đâu chỉ mỗi y, vài thần tử ngồi bên dưới cũng ngắm đến ngơ ngẩn. Cũng không có ý gì khác, chỉ là đơn thuần cảm thấy tiểu cô nương này rất đẹp, vừa thuần khiết vừa dễ thương, khắp lục giới đúng là hiếm có.

Mày Duyệt Nhi thế nhưng khẽ nhíu lại, bởi vì xem quá nhập tâm, lập tức quên mất đang lúc lên lớp, bàn tay nhỏ xinh kéo tay áo Việt Hoa, một tay kia đẩy sách qua, thanh âm dịu dàng ngọt ngào đầy nghi vấn: "Việt Hoa sư tôn, trên sách không phải nói Hạo Thiên Thần đế bị khóa ở Phục Thần tháp chịu mấy trăm năm thiên kiếp mới hồn phi phách tán, hôi phi yên diệt sao? Vậy vì sao Sở Từ có thể dùng Đế vương châu để tập hợp linh hồn ông ấy, đưa vào lục đạo luân hồi?"

Việt Hoa cúi đầu, nhìn gương mặt Duyệt Nhi có chút không hiểu đang ngây người ngắm Hạo Thiên thần đế thanh tú trên sách, cười nói: "Sở Từ Ma quân là con của thần, mặc dù cùng tiên nhân nghịch thiên kết hợp sinh ra, nhưng vẫn sở hữu cơ thể bán thần, nói đúng ra, vẫn còn thần hồn của bán thần. Đế vương châu vốn là vật có thể nghịch thiên mà thi triển, vì vậy Sở Từ hi sinh cơ thể bán thần của mình, dưới tác dụng của Đế vương châu tập hợp hồn phách cũng không phải là không thể, chẳng qua đây là hành động đại nghịch thiên."

Duyệt Nhi "à" một tiếng, thì ra Sở Từ khi đó chính là hi sinh cơ thể bán thần của mình làm cái giá để phụ thần của y phục sinh? Thì ra khi đó y đã có dự tính xấu nhất, trong lòng Duyệt Nhi chua xót, mấy ngày nay cũng không phải không nhớ tới Sở Từ.

Sở Từ có thể xem là bằng hữu đầu tiên của Duyệt Nhi. Năm đó ở dãy núi Lạc Thủy, y ở trên cây hái quả cho nàng ăn, mặc dù đánh nàng hơi đau, nhưng giờ nhớ tới hư linh quả ấy thì liền nhớ tới câu nói kia của Sở Từ: "Hư linh quả này là tiên quả thơm ngon nhất mà ta từng ăn." Sau đó Sở Từ nhiều lần cứu nàng từ trong nguy hiểm, nàng mặc dù không biết cảm tình chôn sâu trong lòng của y đối với nàng, nhưng Sở Từ nói dùng mạng tương đãi với nàng, vẫn chính là thực hiện được.

Sở Từ…Duyệt Nhi bỗng dưng linh quang chợt lóe, đột ngột ngẩng đầu, vừa đúng lúc đụng phải cằm Việt Hoa đang cúi xuống, lập tức hai mắt nước mắt lưng tròng, nếu không phải đội chiếc mũ bạch hổ, nhất định là đụng đến thủng lỗ rồi. Duyệt Nhi thu lại suy nghĩ, căng thẳng nói: "Vừa rồi người nói Sở Từ hy sinh cơ thể bán thần cùng thần hồn, vậy một nửa còn lại thì sao? Không có nửa phần thần hồn còn lại ư? Có thể tìm về được chứ?"

Việt Hoa thấy Duyệt Nhi kích động đến thế, dời tầm mắt, cười nói: "Mọi người đều biết Đế Vương châu có vài tác dụng, chính là nghịch thiên mà thi triển, xoay chuyển càn khôn, nhưng công dụng càng lớn thì cái giá mà người sử dụng phải trả càng cao. Mới rồi Duyệt Nhi nhắc đến một nửa hồn phách không phải thần còn lại của Sở Từ Ma quân, không biết là đã bị khóa ở nơi nào. Hơn nữa, cứ cho là cô dùng Đế vương châu thu hồi hồn phách của y, y vẫn sẽ như cũ phải trả giá."

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi đảo đảo, trong lòng đã có chủ ý, lại cầm sách về, cười nói: "Việt Hoa sư tôn tiếp tục giảng đi, con nghe đây." Nói rồi toàn tâm toàn ý đem ánh mắt dời lại quyển sách, xem lịch sử của Hạo Thiên Thần đế, rất chi nhiệt tâm.

Đến khi mặt trời lặn xuống núi tây, Việt Hoa rốt cuộc đứng dậy, cười bảo: "Hôm nay nói đến đây."

Chúng thần tử thần nữ đều đứng lên, tôn kính hành lễ rồi mới lục tục lui xuống, trước khi đi lại âm thầm liếc nhìn Duyệt Nhi một cái, Quy Kỳ và Thư Quyển hai người đi chậm nhất, cuối cùng không bước lên trước ôn chuyện với Duyệt Nhi.

Việt Hoa thấy Duyệt Nhi vẫn xem tới mê mẩn, triệu một đám mây, cách không lơ lửng trên đó, sờ đầu nàng: "Duyệt Nhi, xem cái gì mà nhập tâm vậy?"

Từ trong sách lấy lại tinh thần, Duyệt Nhi nhớ đến chuyện vẫn luôn kiềm chế, vội phấn khởi nói: "Việt Hoa sư tôn, con hiện giờ đi hỏi Mặc Ly lấy Đế vương châu, nói không chừng có thể cứu được Sở Từ về, có điều…"

Việt Hoa thở dài, thấy nàng muốn nói lại thôi, gương mặt tràn đầy hi vọng nhìn y: "Có điều cái gì?"

"Việt Hoa sư tôn, người liệu có thể giúp con giấu Họa Mạt được không? Con lén đi một chuyến rồi về, có được không?" Sợ rằng nếu như bị Họa Mạt biết được, nàng còn bao nhiêu thứ chưa học thì đã bị Họa Mạt đuổi ra khỏi cửa rồi.

Việt Hoa lắc lắc đầu, tiểu gia hỏa vẫn không biết nàng đặc biệt như vậy đến Họa Mạt, nếu như không bị chúng thần tử thần nữ kia liên hợp bài xích thì Bất Miên cũng sẽ che chở cho nàng, cũng không nghĩ thử xem nàng ban đầu làm thế nào vào đây, đầu óc thật sự là đơn giản đến đáng yêu mà.

"Việt Hoa sư tôn? Người không đồng ý?" Cô hổ nhỏ đáng thương nói.

Việt Hoa gật đầu: "Đi đường cẩn thận."

Duyệt Nhi "a" lên một tiếng, gấp gáp bước lên mây, đạp không liền hướng dãy núi Lạc Thủy mà đi, xa xa truyền đến giọng nói: "Đa tạ Việt Hoa sư tôn…"

Việt Hoa lắc lắc đầu, nhìn nàng biến thành một chấm đen mất hút thì mới hướng Văn Phong sơn mà đi.

Duyệt Nhi suốt đường đi lấy tốc độ nhanh nhất trở về dãy núi Lạc Thủy. Dãy núi Lạc Thủy khắp nơi tuyết trắng bao trùm, một vẻ đẹp lạnh lùng trong trẻo không diễn tả được, vẫn như cũ dưới bóng đêm cũng là một mảnh tuyết trắng so với ánh trăng còn rực rỡ hơn.

Duyệt Nhi vừa từ không trung đáp xuống thì Túc Tịch và Phất Dung đã biết được, vội vàng cung kính nghênh đón, Duyệt Nhi cũng không để ý hai người họ, bay nhanh về phía Thứ Thiên điện.

Thời điểm này Mặc Ly nhất định đang ngồi trước thư án trong Thứ Thiên điện, hoặc là đang đọc sách, hoặc là…hoặc là gì nhỉ? Hay là đang lặng lẽ ngắm nhìn mấy món đồ mà nàng nghịch khi ở trong lòng chàng.

Duyệt Nhi có chút chua xót, bản thân hình như chưa bao giờ biết, Mặc Ly vào những ngày tháng không có nàng thì làm gì…

Nhanh chóng lao đến Thứ Thiên điện, Duyệt Nhi cất tiếng gọi: "Mặc Ly…" Không có người trả lời, hửm?

Duyệt Nhi chạy đến sau mỗi một bức bình phong cũng không thấy Mặc Ly. Nhìn thấy Túc Tịch và Phất Dung gấp gáp chạy vào, trong lòng có hơi hốt hoảng: "Mặc Ly đâu?"

Túc Tịch và Phất Dung đưa mắt nhìn nhau, Túc Tịch nhận mệnh bước lên trước, thấp giọng nói: "Duyệt Nhi cô nương, chủ thượng…chủ thượng đang ở trong Vân Tưởng Thạch…"

Lời còn chưa dứt, cô hổ nhỏ đã lại bay người lao đi…

Túc Tịch và Phất Dung lại đưa mắt nhìn nhau, trong lòng mơ hồ có chút dự cảm không hay, cũng vội vội vàng vàng đuổi theo.

Duyệt Nhi tiểu cô nương…Chủ thượng đang ở trong Vân Tưởng Thạch cùng Tử Dao Thần quân nghị sự đó!

Tử Dao tao nhã đứng đó, diện mạo nàng vốn vô cùng xinh đẹp, trước nay lại đứng ở chỗ cao, toàn thân có một phong phạm mà thần nữ không mô phỏng được. Tức Mặc Ly cũng đứng trên đá, mắt nhìn thác nước tung trắng xóa bên trái, ngay cả nửa gương mặt cũng không cho Tử Dao Thần quân.

Tử Dao cắn răng, vẫn cười nói: " Chuyện của hai người Tây Tiêu Thần quân và Đông Khải Thần quân, chàng không muốn để ý cũng được, nếu như chàng quan tâm, Duyệt Nhi cô nương đương nhiên sẽ được lợi không ít…"

Tức Mặc Ly vẫn không xoay người: "Nàng trước giờ vẫn rất tốt, không cần chịu khổ sở như thế.."

"Ha ha, đây chỉ là quan điểm của chàng, chàng không nỡ để nàng ta chịu khổ, nàng ta hiện giờ thế nhưng lại cứ khăng khăng chạy đến Họa Mạt kia, chịu khổ có lẽ cũng không ít, thật là một con hổ bốc đồng." Tử Dao ngừng lại, thấy khí tức Tức Mặc Ly không có gì thay đổi, lại nói: "Nghe nói Việt Hoa Thiên thần của Thanh Hà Thần phủ cùng nàng ta ở chỗ của y hết sức thân mật, lẽ nào, chàng không muốn đi xem thử nàng ta sao? Không sợ nàng ta chạy theo người khác?"

Tức Mặc Ly lắc đầu, lông mày dài đến tóc mai, toàn thân lạnh lẽo mà xa xăm, là khí độ mà Tử Dao vĩnh viễn cũng không thể đến gần: "Không muốn."

Duyệt Nhi không phải không thừa nhận nàng mỗi lần đều nghe lén Tử Dao và Mặc Ly nói chuyện, vốn định quang minh chính đại chạy tới, nhưng đã theo bản năng mà dừng lại, che giấu khí tức đứng sau gốc cây, nghe thấy câu trả lời của Tức Mặc Ly thì không khỏi sửng sốt.

Tử Dao vẫn như cũ không chịu buông tha, có chút bi thương nói: "Sư đệ, chúng ta cùng là đệ tử của sư phụ, năm đó sư phụ cũng từng có ý tác hợp cho chúng ta. Đã mấy vạn năm rồi, sinh mệnh thần linh của chúng ta dài đằng đẵng, cũng phí hoài mấy vạn năm này…Ta…Ta nguyện ý cùng nàng ta ở bên cạnh chàng, chàng có bằng lòng không?"

Hiện giờ đang đêm, trong lòng Tử Dao có chút cô tịch, lần đầu tiên muốn hạ thấp phong độ, đến cầu xin điều này với nam tử mà bản thân vẫn mãi cố chấp mấy vạn năm. Nàng ta chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi, cũng chưa baao giờ hoảng loạn. Nhưng những điều này, sau khi con hổ kia xuất hiện thì đều bị đập tan. Nàng bắt đầu hoảng hốt, bắt đầu cảm thấy lực bất tòng tâm, Tử Dao nàng cuối cùng cũng có thứ không nắm được?

Tức Mặc Ly một chút cũng không động đậy, trong bóng đêm đôi đồng tử còn sáng hơn tinh tú chứa đựng ánh sáng lạnh lẽo, làn môi mỏng tuyệt mỹ nhả ra vài chữ: "Không thể."

Cõi lòng Tử Dao chấn động, vì sự không thể dứt khoát của y, quả nhiên, rốt cuộc vẫn lạnh lùng tuyệt tình, không thì không phải Lạc Thủy Thần quân.

Tự tôn và thương tổn khiến nàng ta không có dũng khí lần nữa ở đây mà ngơ ngẩn. Nàng ta xoay người, nhưng trông thấy bên dưới cây đại thụ một góc áo vội vàng lẩn đi, lập tức hai mắt sáng rực, dừng lại bước chân định rời đi, nhanh nhẹn quay người lại.

Sau đó…bay người lao tới, từ phía sau Tức Mặc Ly ôm lấy y….

Linh lực toàn thân đều dồn hết trên tay, vừa lớn tiếng nói: "Sư đệ, chàng đã quên ở trước mặt sư phụ nói gì rồi sao? Chàng đã quên những năm ấy ở thần đế phủ chúng ta đã trải qua thế nào rồi sao? Chuyện chàng đồng ý với ta, đều đã làm được? Vì sao còn không bỏ đồ phế vật kia đi? Lẽ nào thật sự là chơi đùa đến nghiện rồi?"

Tiết mục thô lậu cỡ nào, lời nói kệch cỡm cỡ nào, chân tướng dễ dàng nhìn thấu cỡ nào.

Nhưng cô hổ nhỏ lại tin, dường như mỗi một nữ tử đều biết yếu điểm trong lòng nàng, sợ bị người khác nói là đồ phế vật…Nhưng hết lần này đến lần khác, dáng dấp như vậy của Tử Dao Thần quân lại khiến nàng suýt rơi nước mắt.

Nàng hận Tử Dao đáng ghét nói lời như vậy, nàng hận Tử Dao khó ưa ôm Mặc Ly của nàng, nàng khó chịu, nàng bực dọc…Nhưng Mặc Ly vì sao không đánh bay nàng ta?

Duyệt Nhi cực kỳ tức giận, đôi mắt to tròn vừa xót lại vừa đau, quay đầu vừa vặn chạm phải ánh mắt phức tạp của Túc Tịch và Phất Dung, né đầu đi, phi thân liền hướng về Họa Mạt mà đi, không quay đầu lại.

Tức Mặc Ly thấy nàng ta ôm đã lâu vẫn không buông tay, cơn giận lớn dần, nữ nhân này vậy mà dùng linh lực toàn thân lập kết giới, nếu như y vừa rồi đánh văng nàng ta, linh lực trên người nàng ta sẽ hỗn loạn, nổ tung mà chết.

Hàng mày dài khẽ nhíu, trong tay kết ấn, nhẹ nhàng khảy một cái giữa không trung, lập tức Tử Dao Thần quân từ sau lưng y văng ra, trực tiếp rơi xuống nền tuyết, bên môi tức thì chảy xuống một tia máu.

Tức Mặc Ly bỗng xoay người, bạch y trong không trung phấp phới vẽ một độ cong sắc lạnh, thanh âm của y không hề thay đổi, chỉ nói: "Sư phụ bắt ta cam đoan không giết ngươi, hiện giờ còn có thể làm được, về phần ngươi nhắc tới tình nghĩa một lòng một dạ của ngươi, ta cũng có thể mặc kệ, nhưng, Tử Dao, đừng có lợi dụng những thứ này đến uy hiếp ta, đây là lần cuối. Còn nữa, Duyệt Nhi không phải đồ chơi mà là thê tử của ta, đây cũng là lần cuối cùng tha thứ cho lời này của ngươi."

Tử Dao ngồi trên đất, lần đầu tiên nghe thấy Tức Mặc Ly nói với nàng câu dài như vậy, nhưng từng chữ từng chữ đều thương tổn đến trái tim nàng ta, có chút hung ác nói: "Ta chính là không hiểu, chính là không hiểu, ả ta vừa yếu đuối vừa vô dụng, vì sao chàng lại muốn ả? Vì sao?!"

Tức Mặc Ly đã xoay người hướng Thứ Thiên điện mà đi, nghe thấy lời này, quay lại: "Nàng không yếu ớt, không vô năng, không vô tri, nàng chỉ là muốn cứ thế ngây ngốc ở trong lòng ta mà thôi. Nàng nguyện ý chấp nhận mọi thứ ta cho nàng, cũng như ta nguyện ý cho nàng mọi thứ ta có thể. Nàng ở cạnh ta, trước giờ không cần phải mạnh mẽ, bây giờ ta đã hiểu, nếu nàng muốn trở nên mạnh mẽ, vậy thì để ta dạy nàng."

Tử Dao Thần quân nhìn bóng dáng đã đi xa của y, cuối cùng ngã trên nền tuyết, từng giọt từng giọt nước mắt lăn xuống, mấy vạn năm, nàng phải tính thế nào?

Tức Mặc Ly, hôm nay chàng đối với ta như vậy…Một ngày nào đó, ta sẽ hủy hoại ả ta, hủy hoại cảm tình ả dành cho chàng, ta muốn nhìn thử xem, hai người còn có thể cười được bao lâu?

Vì yêu mà trở thành chấp niệm, nàng ta đã không biết cái gì là đúng là sai, chỉ nhớ, hận, phải hủy hoại.

137. Chương 137: Mộ Phong Thiên Thần

Duyệt Nhi gấp gáp bay về Họa Mạt, suốt cả đường cứ loạng choạng, nhưng cũng không lạc đường, rất nhanh đã về tới Họa Mạt.

Bên trong viện có vài người đang đứng, xa xa trông thấy Duyệt Nhi lướt tới thì đều bước lên đón, Duyệt Nhi nhất thời không kịp ngừng lại, "bốp" một tiếng đụng phải cây đại thụ bên cạnh hồ nước…

Mọi người:…

Vẫn là Quy Kỳ và Thư Quyển bước lên đỡ Duyệt Nhi, cô hổ nhỏ tội nghiệp đã bị đụng đến hai mắt mọc đầy sao.

"Sao vậy? Cái cây lớn thế mà cũng va trúng được?" Thư Quyển vừa bực mình vừa buồn cười, đây rõ ràng là một tiểu cô nương…

Duyệt Nhi hai mắt lệ đã vòng quanh, nhưng vẫn chực chờ không rơi xuống, cười nói: "Sơ xuất sơ xuất."

Mấy người họ đưa mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu, còn tưởng nàng sẽ đau đến khóc toáng lên chứ. Tất cả đều thay phiên biểu thị sự quan tâm sâu sắc rồi mới nói ra mục đích đến đây.

Cường Sinh là người không kìm được nhất, cười bảo: "Hôm qua sinh thần của Quy Kỳ, bọn ta định đi chúc mừng một phen, lại nhớ đã lâu rồi chưa cùng cô đi chơi, nên liền cùng nhau đến tìm cô, cô thấy sao?"

Thư Quyển sớm đã kéo Duyệt Nhi bước lên mây: "Nàng ấy nhất định sẽ đồng ý, hiện giờ đã sắp nửa đêm, chi bằng đến viện của bọn ta, thấy sao? Hiện tại ra ngoài hẳn là không kịp giờ lên lớp tiết sớm ngày mai. Huống chi Quy Kỳ còn là một tay trù nghệ siêu việt nha!"

Quy Kỳ dở khóc dở cười: "Hai người các ngươi không phải là tới mời, mà là tới trói người ta đi."

"Ế, không có trói nha, đêm nay không biết là ai cứ ủ rũ không vui." Cảnh Vinh xấu xa cười vài tiếng, cũng nhảy lên mây, đưa tay sờ chiếc nón hổ nhỏ của Duyệt Nhi, lại vội vàng rụt về, aizz, đúng là quá dễ thương mà, không sờ không được.

Quy Kỳ quả nhiên tay nghề nấu ăn rất tốt, chưa bao lâu đã bày rất nhiều món ăn trên chiếc bàn đá cạnh hồ. Duyệt Nhi vẫn luôn hồn vía lên mây, lúc này nhìn thấy bao nhiêu đồ ăn như vậy, mặc dù mùi thơm vẫn không bằng Tức Mặc Ly làm, cũng không sánh được với Việt Hoa sư tôn, nhưng với cô hổ nhỏ buổi tối còn

chưa cơm nước mà nói thì đã rất hấp dẫn, lập tức đè xuống nỗi sầu lo muốn chết trong lòng, thập phần thành thật bắt đầu ăn.

Thư Quyển không biết từ khi nào đã mang rượu tới, mỗi người rót đầy một chung, cười nói: "Đêm tụ họp không có rượu khẳng định là không được. Tới đây, mọi người cùng giống như phàm nhân bình thường, không say không về!"

Duyệt Nhi cẩn thận nhìn chung rượu ngọc, lại cẩn thận nhìn mấy nam tử đang nâng chén nhìn nàng, trái tim cô hổ nhỏ đấu tranh dữ dội một phen, tiếc nuối lắc đầu: "Ta không uống rượu."

Vừa dứt lời thì Cường Sinh đã kéo nàng: "Một chung thôi, không sao đâu, hôm nay cũng coi như một ngày tốt, sao có thể không uống chứ?"

Duyệt Nhi liếm liếm môi, kỳ thực là rất muốn uống, nhưng mà, nhớ tới Mặc Ly thì lại đành lắc đầu nói: "Không uống, Mặc Ly đã từng nói, không cho ta uống rượu."

Mọi người thấy nàng trong nháy mắt tâm tình sa sút, liền phát hiện có chút không ổn, lại tò mò Mặc Ly là ai, sao vừa nghe thấy hai từ này thì có chút quen thuộc, cuối cùng cũng không tiếp tục truy hỏi, chỉ nâng chung lên cạn sạch.

Duyệt Nhi biến bi thương thành sức ăn, người nào người nấy uống đến cao hứng, được một lát thì ngâm thơ xổ nho, một lát thì lại đối câu đối, quả thực là học theo dáng vẻ của mấy công tử bạn hữu chốn nhân gian,. May mà phụ thần mẫu thần của họ không có ở đây, nếu không, chỉ sợ sẽ đau lòng nhức óc một phen.

Đang lúc nửa đêm, ánh trăng treo trên bầu trời vừa tròn lại vừa sáng, Duyệt Nhi vừa ăn thịt, vừa bắt đầu nhớ tới Tức Mặc Ly và Đạp Vũ sư phụ.

Lúc ấy ở phàm gian, hình như nàng cũng vào một đêm trăng tròn thế này, khi đó ngoại trừ nhớ tới Đạp Vũ sư phụ còn nhớ Tức Mặc Ly, loại tâm tình khổ sở như thế cũng tương tự bây giờ, chung quy cảm giác có chút tiếc nuối, lại hơi phiền muộn.

Người nào người nấy đều cao hứng, không ngờ bọn họ uống đến thống khoái như vậy, thực tế thì tửu lượng cũng không tốt, ai nấy đều ngà ngà say, bay đến một cây đại thụ đong đưa trên đó, chưa bao lâu thì liền ngủ mất.

Quy Kỳ dùng pháp thuật thu dọn thức ăn thừa trên bàn, thấy Duyệt Nhi đã phi người đứng trên lá sen chính giữa hồ, cũng theo đó bay qua.

"Duyệt Nhi, cô gần đây hình như có tâm sự?"

Duyệt Nhi lắc lắc đầu, bàn tay nhỏ nhắn bắt đầu nghịch nước, hắt lên lá sen, như có như không đùa nghịch.

Nhìn Duyệt Nhi ngồi xổm trên lá sen nghịch nước, trong bóng đêm mờ tỏ tựa như một bức tranh nhu hòa đẹp đẽ. Quy Kỳ bất chợt hơi hốt hoảng, nhớ tới khi mình lần đầu tiên ngồi bên cạnh nàng, rõ ràng đã qua mấy tháng, hiện giờ nhớ lại như mới hôm qua. Y rất muốn biết, nàng là ai, phàm gian không phải nói 'yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu' sao? Nhưng nhớ tới mấy vị thần sứ lợi hại cung kính đi theo nàng, nháy mắt lại đành phải đem lời nói nuốt vào trong bụng.

Màn đêm mông lung, thời điểm này có thể khiến tính cách thêm phần dũng khí và ảo giác, Quy Kỳ do dự vài lần, cũng học theo dáng vẻ Duyệt Nhi ngồi xổm trên lá sen, cười nói:

"Duyệt Nhi, cô là thần nữ nhà nào? Ta trước đây sao lại chưa từng nghe nói về cô?"

Hai tay Duyệt Nhi vốc nước rót lên lá sen, nghe thấy câu hỏi của Quy Kỳ, cũng không giấu giếm: "Ta vừa tới Thần giới không lâu, cũng không phải thần nữ của đại gia tộc."

Quy Kỳ càng ngạc nhiên, nhìn không ra thể chất Duyệt Nhi cho nên không cách nào biết được nàng làm sao có thể vào được Thần giới, vậy nàng là người thuộc giới nào? Ở Thần giới, có thể vào được Họa Mạt đều là thần tử thần nữ của những gia tộc thượng đẳng nơi đây, mà Duyệt Nhi nếu như không phải người của Thần tộc, vậy cơ duyên nào mà nàng vào được Thần giới? Một tiểu cô nương, y thật sự không thể tin nàng có nhiều năng lực hay thế lực lớn mạnh, có thể từ bên ngoài mà đặt chân vào Thần giới.

Quy Kỳ có chút nghi hoặc, nhưng cũng không nghĩ ra được gì, chỉ cười nói: "Cô không phải người Thần giới? Ở Thần giới có người nương nhờ?"

Nếu nàng nói không có, vậy y liền có thể thuận lý thành chương tiếp một câu, y đợi rất lâu mới đợi được cơ hội nói ra lời này.

Duyệt Nhi lúc lắc đầu, gương mặt tinh xảo đáng yêu so với ánh trăng còn tinh khiết dịu dàng hơn vài phần: "Người nương tựa? Mặc Ly." Nàng nhớ người cho tới bây giờ nàng nương nhờ đều chỉ có Mặc Ly mà thôi.

Quy Kỳ thấy nàng khi nói câu đó thì trong mắt đều là dịu dàng cùng ngọt ngào, nhất thời hơi hoảng hốt, im lặng một lúc lâu mới nói: "Mặc Ly? Người đó là ai?"

Thực ra điều y muốn hỏi là, người đó là gì của nàng…

Bàn tay nhỏ nhắn của Duyệt Nhi từ trong nước hồ rụt về, chống dưới cằm, đôi mắt to tròn nhìn Quy Kỳ: "Mặc Ly ư, người bên ngoài đều gọi chàng là Lạc Thủy Thần quân, chàng là phu quân của ta."

Dường như trong bóng đêm vô cùng tĩnh lặng, khi vạn vật đã ngủ say,nơi chân trời kình lôi bỗng "ẦM" một tiếng xuyên thủng đất trời, bốn biển dậy sóng, núi cao sập xuống, Quy Kỳ cơ hồ sững sờ, lập tứng hai chân đứng trên lá sen loạng choạng, nhếch nhác ngã vào trong hồ.

Duyệt Nhi không kịp kéo y lại, kinh ngạc nói: "Quy Kỳ, sao vậy?"Dáng vẻ của y sao lại thất thần như thế.

Quy Kỳ bối rối nhảy lên, cấp tốc dùng pháp thuật hong khô y phục trên người, cúi đầu cười nói: "Không có gì, Duyệt Nhi, trước giờ ta vẫn tưởng cô là một tiểu cô nương, chưa từng nghĩ qua cô vậy mà đã có phu quân rồi."

Đây không phải là đả kích lớn nhất. Thần giới xem trọng thực lực, nếu như ngươi thích liền cướp lấy, ngại gì chứ? Nhưng rất rõ ràng, dù Quy Kỳ có nỗ lực tận dụng cùng tranh thủ mọi sự trợ giúp của đại gia tộc Thần giới mà mình có cũng sẽ không chút tác dụng.

Bởi vì, Lạc Thủy Thần quân.

Người đó là Lạc Thủy Thần quân được Hạo Thiên Thần đế xưng là kỳ tài vạn năm chưa từng xuất hiện, là Lạc Thủy Thần quân có tu vi mấy vạn năm nhưng lại sâu không lường được, là Lạc Thủy Thần quân tuấn tú vô song phong hoa tuyệt đại, là Lạc Thủy Thần quân sủng thê như mạng.

Y lấy gì mà so bì với người đó?

Mà Duyệt Nhi, không phải là công chúa tộc Tử Hổ có mối quan hệ dây dưa với Đạp Vũ Thần quân và Sở Từ Ma quân của Yêu giới sao? Y ban đầu dù thế nào cũng không có bất kỳ nghi ngờ gì, tỷ như Duyệt Nhi vì sao lại thường xuyên đội mũ bạch hổ, vì sao có mái tóc màu tím.

Y thậm chí còn chưa kịp mơ ước thì đã mất đi tư cách nói ra miệng rồi.

Duyệt Nhi hắc hắc cười một tiếng, đè xuống tâm tình chua xót trong lòng, nói: "Ta cũng không còn nhỏ, có thể gả cho người ta rồi."

Quy Kỳ lắc đầu: "Nghe nói Lạc Thủy Thần quân vô cùng chiều chuộng cô, vì sao lại đồng ý để cô đến Họa Mạt? Cô…Cô còn thường bị người ta bắt nạt. Huống hồ, Đạp Vũ Thần quân không phải sư phụ của cô sao? Sao lại…"

Duyệt Nhi lắc lắc đầu: "Đạp Vũ sư phụ rất lâu rồi ta cũng không gặp người, về phần Mặc Ly, ừ thì, dường như ta nói gì chàng cũng sẽ đồng ý…"

"Duyệt Nhi, cô thật hạnh phúc."

Duyệt Nhi xấu hổ sờ sờ chiếc mũ bạch hổ, bay người lên cây tìm một chạc cây lớn: "Ta hơi mệt, ngày mai có giờ sử học, các huynh lên lớp thì gọi ta."

Dứt lời đã từ trong nội đỉnh lấy ra chiếc giỏ nhỏ lúc trước ở trong Thủy Nguyên cốc, treo trên chạc cây, cuối cùng nhảy vào trong giỏ, đôi mắt to tròn khép lại.

Một lúc lâu sau, trong bóng tối tĩnh mịch, một hàng lệ từ trong mắt khẽ lăn dài, vì sao rõ ràng là chơi đến vui vẻ như thế, nhưng vẫn như cũ không quên được chuyện ngày hôm nay? Cô hổ nhỏ co ro rụt người lại thành một cục ngủ bên trong chiếc giỏ cỏ, vừa khóc vừa…ngủ.

Quy Kỳ thấy bầu không khí bên này đã dần dần rơi vào tĩnh lặng, vội vàng chạy tới, cầm lấy chiếc chăn, nhẹ nhàng đắp cho nàng.

Đến khi bên trong kính phát ra âm thanh, Quy Kỳ cười khổ một tiếng, ngồi suốt cả đêm, lúc ngồi dậy vậy mà lại đứng không vững.

Y lay tỉnh mấy người họ, Duyệt Nhi mơ mơ màng màng bị y gọi dậy, mơ mơ màng màng rửa mặt rồi mới kéo tay áo Quy Kỳ hướng đỉnh núi cao vút tầng mây mà đi.

Việt Hoa trông thấy nàng thì có hơi kinh ngạc, lại nhìn nhìn đôi mắt rõ ràng hơi sưng ấy, trong lòng càng thêm sửng sốt, vội vàng bảo nàng ngồi sang đây, Duyệt Nhi bước đi loạng choạng rồi liền nằm bò ra.

Việt Hoa bất đắc dĩ lắc đầu để nàng ngồi xuống bên cạnh.

"Kết quả thế nào?"

"Không tốt."

"Sao lại vậy?"

"Không biết."

Duyệt Nhi dứt khoát xoay gáy về phía Việt Hoa, không muốn nhắc đến chuyện này nữa, càng hận không thể khoét một cái lỗ chôn mình vào đó luôn.

Việt Hoa vỗ vỗ đầu nàng, bất đắc dĩ thở dài một tiếng: "Đúng là một tiểu gia hỏa…"

Duyệt Nhi "hừ" một tiếng, vẫn xoay gáy về phía ấy.

Việt Hoa cười cười quay đi, chỉ cảm thấy dáng vẻ đánh chết cũng không nói của nàng dễ thương vô cùng, trời ạ, cô hổ nhỏ này đúng là trêu người mà.

Việt Hoa đánh mắt liếc một cái, nháy mắt thu lại ý cười.

Đệ tử Họa Mạt, bất luận thần tử hay là thần nữ, đều đang chăm chú nhìn y và Duyệt Nhi…

Việt Hoa cũng chẳng chút xấu hổ, cười nói: "Thật có lỗi, bây giờ bắt đầu bài học…"

Lời còn chưa dứt lời thì từ đằng xa đã truyền tới giọng nói của Bất Miên, chòm râu trắng của y giữa không trung tung bay phấp phới, nhanh chóng đến trước mặt Việt Hoa, chỉnh lại râu tóc quần áo xong mới nói: "Bài học hôm nay dời lại, Họa Mạt chúng ta lại nghênh đón một đại nhân vật."

Mọi người lập tức hưng trí bừng bừng, ai nấy mắt lấp lánh tinh quang nhìn Bất Miên, có thể khiến Bất Miên nói là đại nhân vật, đương nhiên cũng không thể tầm thường.

Bất Miên vuốt vuốt chòm râu, hướng phía gáy Duyệt Nhi hất một cái, thấy nàng không quay lại, đành bất đắc dĩ nói: "Thanh Hà Thần phủ, Mộ Phong Thiên thần đến."

Mộ Phong Thiên thần?

138. Chương 138: Khởi Đầu Mới

Khi Bất Miên dẫn theo chúng đệ tử Họa Mạt đông đảo oai nghiêm bay đến sơn môn Họa Mạt nghênh tiếp vị Mộ Phong Thiên thần kia thì Duyệt Nhi đứng bên cạnh Việt Hoa lại buồn ngủ, vị Thiên thần kia mặt mũi lớn thật, mọi người đều phải ra nghênh đón y.

Quả thực ai nấy đều chưa từng nghe nói Mộ Phong Thiên thần là ai…Chỉ có điều đến từ Thanh Hà Thần phủ trước giờ luôn luôn thần bí, cho nên sự thần bí của người đó cũng không quá mức kỳ lạ, danh hiệu chưa từng nghe qua thì có sao. Người của Thanh Hà Thần phủ, đại biểu cho thực lực và địa vị.

Việt Hoa thấy Duyệt Nhi đầu hết gật lại gật, buồn cười kéo nàng lại gần hơn chút, để nàng dựa vào y mà ngủ. Duyệt Nhi mơ mơ màng màng, cũng không phản đối, bắt gặp đám thần nữ đứng phía sau đang nghiến răng nghiến lợi.

Ánh mắt Bất Miên lướt qua hai người họ vài lần rồi mới cười nói: "Vì sao phô trương như vậy? Mộ Phong Thiên thần nói chỉ thu nhận một đồ nhi, ý y chính là chỉ bồi dưỡng một người, bồi dưỡng có trọng điểm. Vì vậy, các trò…"

Chúng thần tử thần nữ đều hơi bất mãn, nếu như Việt Hoa Thiên thần chỉ thu nhận một đồ nhi như vậy thì mới phải tranh giành đến sứt đầu mẻ trán a.

Rất nhanh, sự xuất hiện của Mộ Phong Thiên thần đã đập tan suy nghĩ này của họ.

Họ cũng không đợi quá lâu, xa xa liền xuất hiện một bóng người vận bạch y bay đến. Bóng dáng ấy càng đến gần, đợi đến khi nhìn thấy rõ được đường nét thì ai nấy đều ngừng hô hấp, khi trông rõ diện mạo, người nào người nấy luyến tiếc không nỡ chớp mắt.

Người tới tuấn tú vô song, nhất là hai hàng mày và đôi mắt, khẽ thoáng qua trong chốc lát đã khiến người ta theo bản năng bị hút vào.

Khác với khí tức ấm áp vui vẻ của Việt Hoa, vị Mộ Phong Thiên thần này khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, nhưng chính khí tức xa xăm thánh khiết này càng khiến người khác muốn đến gần hơn, muốn nhìn ngắm dáng vẻ băng tiêu tuyết dung1 của y.

1: băng tuyết đều tan chảy.

Chúng thần nữ cẩn cẩn thận thận sửa sang lại y phục, lại dùng pháp thuật chỉnh lại đầu tóc, nở nụ cười vui vẻ, nếu có thể làm đồ đệ duy nhất của người này, vậy đương nhiên là chẳng gì có thể tốt hơn, dù sao…Mọi người lại điềm nhiên liếc nhìn Việt Hoa đang đứng bên cạnh, lại nhìn nhìn Duyệt Nhi đã dựa vào Việt Hoa mà ngủ say sưa…Tiếc hận lắc lắc đầu, Việt Hoa sư tôn đã không có hi vọng gì rồi…

Mộ Phong Thiên thần nháy mắt đã đến trước mặt, đôi đồng tử tựa hắc ngọc quét sang phía Việt Hoa, không chút biểu cảm, có điều chúng thần nữ lại ngắm y đến tâm tình phơi phới.

Bất Miên vuốt chòm râu trắng, thập phần hòa ái trang trọng nói: "Mộ Phong Thiên thần từ xa đại giá đến Họa Mạt là vinh hạnh của Họa Mạt, không bàn đến hình thức, các thần tử thần nữ đứng nơi đây của Họa Mạt, tùy người lựa chọn."

Mộ Phong Thiên thần cũng lặng lẽ dừng lại, không biết là đang nghĩ gì, ánh mắt không hề dừng lại trên bất cứ người nào.

Bất Miên trông thấy thì có chút thấp thỏm, quay đầu quan sát cô hổ nhỏ, vừa liếc nhìn thì ba hồn sáu phách của y đều bay hết một nửa, vội vàng lặng lẽ hóa ra một viên đá, bắn về phía Duyệt Nhi, bàn tay Việt Hoa khẽ động liền chặn lại. Bất Miên vẻ mặt đau khổ, quay đầu lại nhìn vị Mộ Phong Thiên thần đang yên lặng đứng như thể rất xa xăm kia, nháy mắt tâm tình rối loạn.

May mắn Thiên Nhai khi ấy quan sát thấy động tĩnh của y, lúc này trông thấy Duyệt Nhi vào giây phút trọng yếu như vậy mà ngủ ngon lành, quả thực là làm mất mặt Họa Mạt, y đề cao giọng: "Duyệt Nhi cô nương! Tình huống như vậy mà ngủ, còn ra thể thống gì!"

Tai Duyệt Nhi run run, vốn đã ngủ không sâu, hiện giờ bị Thiên Nhai sư tôn gọi tỉnh, lập tức hơi tủi thân, chỉ nhìn Việt Hoa đứng bên cạnh, còn hơi buồn ngủ mơ màng ngước mắt nhìn.

Vừa trông thấy Mộ Phong Thiên thần mà mọi người nói đến, lập tức trái tim cô hổ nhỏ thình thịch giật thót, Mặc Ly…

Nhưng người đó từ đầu chí cuối đều không hề liếc mắt về phía này, lại không chào hỏi nàng, bề ngoài cũng không giống, chỉ có khí chất và phong thái dường như hoàn toàn y đúc. Duyệt Nhi lại len lén đánh giá Việt Hoa, aizzz, Việt Hoa giống sư phụ, Mộ Phong giống Tức Mặc Ly, những người gần đây gặp được đều hết sức lạ lùng.

Thiên Nhai vừa quát thì liền thành công gọi tỉnh Duyệt Nhi, trong lòng hơi có cảm giác thành tựu, nhưng bỗng dưng lại cảm thấy lạnh lẽo, vội vàng nhìn sang phía Mộ Phong Thiên thần, nhưng cái gì cũng không phát hiện…Ế, lẽ nào Mộ Phong Thiên thần này hình như không thích y gọi Duyệt Nhi tỉnh?

Bất Miên thấy Duyệt Nhi đã thức, thầm nói lão già Thiên Nhai này coi như đã thay mình gánh một lần oan ức, lập tức thở phào: "Mộ Phong Thiên thần, việc chọn đồ đệ thế nào. Có nhìn trúng ai không?"

Mộ Phong bước đến gần một chút, nghe Bất Miên nói thế, ánh mắt chậm rãi quét qua từng thần tử thần nữ. Thần tử trông thấy tự ti gục mặt, thần nữ thì e thẹn cúi đầu, kỳ thực không biết thực ra hiện giờ y đang tâm tình trống rỗng, chỉ có khi nhìn thấy Duyệt Nhi đứng bên cạnh Việt Hoa thì mới lại thản nhiên đến độ không nhìn ra cảm xúc gì.

Chúng đệ tử Họa Mạt cẩn cẩn thận thận đợi câu trả lời của y, ngay đến Bất Miên và Thiên Nhai cũng không ngoại lệ, theo như họ thấy, Mộ Phong Thiên thần và Việt Hoa thiên thần giống nhau, một cảm giác xa cách, không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Mộ Phong cũng không để mọi người chờ lâu, nhìn quanh một vòng, khẽ quay đầu nhìn về phía Duyệt Nhi bên cạnh Việt Hoa: "Ta chọn nàng ấy."

Mọi người nghe thấy âm thanh lạnh lùng này thì đều hơi ngớ ra, kế đó thì liền có phản ứng, đồng loạt nhìn về phía Duyệt Nhi, không hẹn mà cùng thầm bảo: Sao lại là nàng ta!

Vu Hồng vào khoảnh khắc gặp Mộ Phong Thiên thần thì liền không kềm chế được mà run rẩy. Nàng ta biết y là ai, bất kể người đó có biến thành dung mạo thế nào, thay đổi khí tức, nàng ta đều cảm nhận được, người này hẳn nhiên là chàng, lại thấy vừa bắt đầu liền chọn Duyệt Nhi, Vu Hồng là người trong số ít ở Họa Mạt biết thân phận Duyệt Nhi, giờ phút thấy Mộ Phong vừa đến liền chỉ định Duyệt Nhi, lập tức liền khẳng định suy nghĩ của bản thân.

Tức thì Vu Hồng liền tiến lên trước một bước: " Mộ Phong Thiên thần, nàng ấy đã được Việt Hoa sư tôn tự mình giảng dạy, Người vẫn là cân nhắc một chút đến bọn đệ tử đáng thương chúng con đi!" Dù gì hai người họ không công khai thân phận, vậy nàng ta cho dù có phá đám thì đã sao nào?

Mộ Phong thế nhưng đến liếc cũng không liếc nàng ta một cái, chỉ nhìn Duyệt Nhi: "Nàng có đồng ý hay không? Ta dạy nàng."

Duyệt Nhi cuối cùng mới có phản ứng đây là đang nói với nàng, lập tức lúng túng đáp: "Người thu nhận con làm đồ đệ? Nhưng con đã có sư phụ rồi…Không tiện…"

Mọi người nháy mắt muốn thổ huyết, thứ người ta cầu còn không được đưa tới trước mặt nàng, vậy mà nàng lại bảo không cần!

Mộ Phong khẽ nhíu mày, dường như cũng không nghĩ tới vấn đề này, trầm ngâm một lúc lâu mới nói: "Không làm sư đồ cũng được, sau này ta dạy nàng thôi."

Duyệt Nhi thận thận trọng trọng liếc nhìn Việt Hoa vẫn giữ nét mặt vui vẻ như cũ: "Việt Hoa sư tôn biết gảy đàn, cũng dạy rất tốt…Hơn nữa…" Đầu cô hổ nhỏ cúi thấp, chỉ để lộ đầu hổ trên chiếc mũ, suy sụp nói: "Con cũng chỉ học được mỗi đánh đàn…" Hơn nữa còn là dạng chẳng giết được người, chỉ có thể kích thích vài bọt nước…Trong vòng ba chiêu bị kẻ địch dứt điểm gọn gàng…

Mộ Phong vẫn như cũ không buông tha: "Ta cũng biết, so với hắn còn giỏi hơn."

Tức thì Họa Mạt ai nấy đều toát mồ hôi, Mộ Phong Thiên thần này nói như vậy đúng là không hề cho Việt Hoa sư tôn mặt mũi. Việt Hoa sư tôn như thế nào bọn họ đương nhiên biết, có điều mặc dù đây là lời của Mộ Phong Thiên thần – người mà tuy họ mới gặp lần đầu tiên, nhưng họ cũng đều theo bản năng mà tin tưởng, y quả thực có năng lực này.

Duyệt Nhi đương nhiên cũng tin, chỉ là nàng không rõ nàng đã nói rõ ràng đến như vậy rồi, sao mà Mộ Phong Thiên thần vẫn như cũ không tha, cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nàng lặp đi lặp lại nhiều lần từ chối y, nàng yêu Mặc Ly, vì vậy hoàn toàn không thích người có khí tức, ngôn hành cử chỉ giống Mặc Ly như vậy. Nàng theo bản năng bài xích , hơn nữa còn không muốn đến gần, cảm giác như y khinh nhờn Mặc Ly. Điều này không giống với việc nàng thấy Việt Hoa sư tôn rất giống

Đạp Vũ sư phụ. Việt Hoa sư tôn giống Đạp Vũ sư phụ, bởi thế nàng có thể tiếp nhận việc Việt Hoa sư tôn vô duyên vô cớ đối tốt với nàng như vậy, đây đơn giản là vấn đề: THÓI QUEN.

Có thể đây là điểm khác biệt giữa Mặc Ly và sư phụ, trong lòng cô hổ nhỏ Duyệt Nhi tổng kết lại một chút, mới nói: "Người vì sao cứ cố chấp muốn dạy con?"

Mộ Phong trầm ngâm một lúc lâu, nhớ tới mấy câu đối đáp trong thoại bản, nói như thể đương nhiên: "Tiểu cô nương, ta thấy nàng đặc biệt thiên phú, xương cốt dẻo dai, là kỳ tài tu luyện vạn năm khó gặp, cho nên mới muốn đem sở học cả đời truyền dạy cho nàng. Ừm, câu trả lời này được chưa?"

Mọi người:…

Phía chân trời một bầy quạ quang quác đập cánh ngang qua, để lại trên đất một đống lông đen…

Đệ tử Họa Mạt lén lau mồ hôi, chẹp, Mộ Phong Thiên thần không ngờ lại là người biết nói đùa? Mặc dù một chút cũng không buồn cười, có điều vì sao nghe thấy Duyệt Nhi tiểu cô nương bắt đầu cười hi hi, lộ ra hai chiếc răng?

Duyệt Nhi dưới ánh mắt chăm chú của mọi người ngừng cười, nói: "Kế tiếp liệu có phải người muốn lấy thần công bí tịch giao cho con?"

Mộ Phong thấy nàng cười đến vui vẻ, nét lạnh lùng giữa hai hàng mày khẽ tan, từ trong nội đỉnh lấy ra một quyển thư tịch cổ: "Vậy nàng có đồng ý hay không?"

Duyệt Nhi vừa định lắc đầu, nhưng bị Việt Hoa đưa tay ngăn lại, Việt Hoa tiến lên trước một bước nói: "Mộ Phong Thiên thần nếu đã muốn tự mình truyền dạy cho Duyệt Nhi, vừa đúng lúc Thanh Hà Thần phủ có chút việc cần ta về giải quyết, hiện giờ hoàn toàn có thể giao Duyệt Nhi cho ngươi rồi, vậy thì hãy đối xử tốt với nàng ấy, đừng để nàng lỡ mất thời cơ tiến bộ."

Duyệt Nhi kéo tay áo Việt Hoa, dù thế nào cũng không ngờ câu nói với ngữ khí như 'hôm nay vừa đúng lúc có việc nên đem chú chó của ta giao cho ngươi chăm sóc một thời gian, đừng bạc đãi nó' của Việt Hoa sư tôn cứ thế liền đem nàng giao cho Mộ Phong Thiên thần. Việt Hoa đưa tay sờ sờ đầu nàng, cười bảo: "Duyệt Nhi, ta đến Họa Mạt vốn chính là trong lúc hết sức bận bịu, hiện giờ vừa đúng lúc có việc phải xử lý, Mộ Phong Thiên thần dạy cô, tất nhiên phải học được rất nhiều, ngoan."

Mộ Phong nhìn động tác của hai người, ý lạnh giữa gian mày vốn đã hơi tản ra lại bắt đầu tề tựu, thoạt nhìn chỉ cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Duyệt Nhi đành ngoan ngoãn gật đầu, mặc dù rất không muốn tiếp cận Mộ Phong, có điều thấy dáng vẻ y hình như thực sự lợi hại .

Đúng vậy, sau hồi gặp mặt với cảnh tượng có chút khiến người ta không đoán được này, Duyệt Nhi từ trong tay Việt Hoa được "sang nhượng" cho Mộ Phong Thiên thần, lại một lần nữa trở thành nỗi đau vĩnh viễn chẳng thể nói ra trong trái tim của chúng thần nữ Họa Mạt.

Đêm đến, Duyệt Nhi vẫn như cũ dưới ánh sáng của Dạ Minh Châu xem quyển thư tịch trong tay, nàng thế nhưng chưa từng tiếp xúc qua với những thứ như vậy.

'Thiên Công yếu thuật', đây là điển tịch Mộ Phong Thiên thần đưa cho nàng, Duyệt Nhi lần đầu tiên nhận ra, Mộ Phong Thiên thần này thật sự rất kỳ lạ, vậy mà biết nàng nhất định sẽ thích.

Nàng thích, thật sự là rất thích, từ trước đến giờ chưa từng nghĩ rằng cơ quan ám khí những dạng trường phái kỹ thuật thế này có thể có uy lực đến thế.

Mà nàng sao lại có thể biết được quyển sách trong tay nàng đây chính là điển tịch khiến người người kinh sợ do thần viễn thượng cổ chí cao lưu lại?

Cửa bị kéo ra, lập tức một cánh tay nhẹ nhàng xách Duyệt Nhi đặt lên giường, cánh tay trắng trẻo còn lại thì lấy quyển sách Duyệt Nhi đang xem mê mẩn trong tay, giọng nói trong trẻo lạnh lùng: "Ngủ đi."

Duyệt Nhi cực kỳ luyến tiếc, đôi mắt to tròn chứa đựng nét cầu khẩn: "Cho con xem chút nữa…"

Mộ Phong vẫn không chút nhúc nhích: "Ngày mai ta dạy nàng làm cách nào chế tạo ám khí."

Lời Duyệt Nhi vừa định nói ra miệng tắc lại nơi cổ, hết thảy đều bị nuốt xuống, ngoan ngoãn bò lên giường, bàn tay nhỏ nhắn kéo chăn đắp lên: "Nói lời giữ lời, nếu không là chó con."

Trời ơi, ngày mai nàng có thể làm ra ám khí ư? Mấy loại ám khí siêu cấp lợi hại trong sách đã nói?

Duyệt Nhi ở trong chăn trở mình một cái, chìm vào giấc ngủ.

Mộ Phong đứng bên giường nhìn nàng, đem chăn dém bên dưới cằm, bàn tay nhẹ nhàng lướt qua mặt nàng, nháy mắt liền rụt về, nhanh chóng bay người ra ngoài cửa: "Ai!"

Việt Hoa ngồi trên nóc nhà, lắc đầu cười đáp: "Ta."

Mộ Phong Thiên thần đứng đó, bóng dáng trong màn đêm ngọc thụ lâm phong: "Ngươi định làm gì?"

Việt Hoa đứng dậy: "Cũng không có ý định gì khác, chỉ là trước khi đi tới xem thử tiểu ái đồ của ta. Tức Mặc Ly, ngươi từ khi nào cũng trở nên sợ bóng sợ gió như vậy, ngay cả thân phận của mình cũng không dám bộc lộ."

Trên mặt Tức Mặc Ly không thể hiện cảm xúc gì: "Liên can gì tới ngươi."

"Ha ha, cũng không có quan hệ lớn lao gì, nếu không phải Duyệt Nhi yêu ngươi, ngươi cho rằng ngươi còn có thể tự tin như vậy mà đứng trước mặt ta, lấy thân phận phu quân của Duyệt Nhi mà nói chuyện với ta như vậy ư?" Đạp Vũ triệu cây quạt đã lâu không dùng tới, cười bảo: "Người cao cao tại thượng như ngươi, nực cười là cũng không hiểu phải yêu người ta như thế nào."

Ý lạnh giữa hai hàng mày Tức Mặc Ly càng nồng đậm, bàn tay bên trong ống tay áo rộng đã bắt quyết phóng đi, Đạp Vũ cũng bay người né tránh: "Thẹn quá hóa giận. Ta đánh không lại ngươi, không có hứng dây dưa, hẹn gặp lại."

Dứt lời thì bộ thanh y đã ở cách xa một dặm, dần dần biến mất trong màn đêm.

Tức Mặc Ly nhìn căn phòng của Duyệt Nhi, nặng nề thở dài một hơi.

139. Chương 139: Quỳ Một Trăm Ngày(1)

Chính giữa hồ một đóa hoa đang nở rộ, dưới ánh sáng rực rỡ của vầng thái dương, căng tràn sức sống lại xinh đẹp khôn tả, khiến người nhìn thấy mà tâm tình cũng tốt lên.

Bỗng dưng, những đóa hoa đẹp nhất đang bồng bềnh thế nhưng bất chợt "xoẹt" một cái, tựa như lá rụng trong gió nhẹ nhàng rơi vào trong nước, trong khoảnh khắc rất nhanh ấy, giống như người trên đoạn đầu đài – một đao chém xuống.

" A !" Một bóng dáng nhỏ nhắn nhảy dựng lên bên hồ, cực kỳ cao hứng, vội vàng bay người đạp lên mặt nước đem mấy đóa hoa sen ấy cẩn thận nâng trong tay, cẩn thận thổi thổi, đôi mắt to long lanh ngập ý cười: "Không đau không đau, tối nay liền để Mộ Phong Thiên thần lấy ngươi làm bánh hoa sen, hí hí."

Mộ Phong dáng vẻ cao ráo như ngọc đứng trên mặt hồ, gương mặt tuấn tú vẫn luôn lạnh lùng cũng ẩn hiện đôi chút nét cười, nhìn tiểu cô nương sôi nổi kia nâng đóa hoa sen trong tay bay qua, cũng bất chấp chút bọt nước bắn tung tóe kia, lập tức lắc lắc đầu.

Duyệt Nhi đem cánh hoa sen trên tay an ổn đặt vào tay Mộ Phong, trên mặt đều là nét đắc ý dương dương: "Mộ Phong sư tôn, thế nào? Con lợi hại chứ?"

Khe khẽ gật đầu, Mộ Phong thấy dáng vẻ nàng tự mãn đến thế, nói: "Lực độ không đủ, tốc độ không đủ, phương hướng của viên đá giữa không trung hơi lệch một chút, nàng còn chưa khống chế tốt linh lực trong tay…" Thấy Duyệt Nhi nháy mắt xị mặt xuống, tiếp tục nói: "Có điều đã tiến bộ rất nhiều, đúng là cốt cách rất tốt, thiên phú vô cùng."

Duyệt Nhi cười hắc hắc, xoay người một cái liền nhảy lên chiếc ghế gỗ treo trên cây: " Tối nay ăn bánh hoa sen và gà nướng."

Mộ Phong bất đắc dĩ lắc đầu: "Được."

Ha ha, Mộ Phong sư tôn này và Việt Hoa sư tôn giống nhau, đều là người rất dễ nói chuyện. Mặc dù người bị người đóng băng cũng không ít, có điều Duyệt Nhi không cảm giác thấy Mộ Phong sư tôn quá khó ở chung, bỏ đi cảm giác đặc biệt chán ghét của nàng vì y giống Tức Mặc Ly, còn thì những thứ khác đều rất tốt a. Mộ Phong sư tôn hơn ba tháng qua dạy nàng Thiên Công ám khí, thậm chí ngay cả điều chế độc cũng dạy, hi hi, nàng từ trước đến nay kém cỏi, văn dốt võ nát, thế nhưng mới phát hiện bản thân thích chơi thứ đồ tinh xảo, uy lực cực lớn này.

Duyệt Nhi xấu xa cười một tiếng, tiện tay hái một chiếc lá, cổ tay khẽ chuyển, đầu ngón tay xuất hiện tia sáng nhỏ, chiếc lá liền như có ý thức, hướng phía Mộ Phong sư tôn đang ở trong bếp nấu cơm đến độ siêu cấp tao nhã đẹp mắt bay tới, sau một lúc, ế, không có phản ứng?

Một lá! Duyệt Nhi không phục, lại phóng thêm một lá…

Hai lá! Duyệt Nhi không phục, lần thứ hai cũng…

Đáng tiếc người bên trong cũng không hề phát ra tiếng động nào, ngay cả quay đầu cũng không có.

Duyệt Nhi chán nản đem chiếc lá cuối cùng phóng đi, bên trong cuối cùng truyền đến một tiếng thở dài bất đắc dĩ, hòa quyện với mùi thơm của thức ăn bay tới trước mặt Duyệt Nhi: "Duyệt Nhi, đừng quậy nữa!"

Duyệt Nhi vội vàng bay người nghiêm chỉnh ngồi xuống chiếc bàn đá bên dưới, hai tay xếp lên nhau đặt trên bàn, đôi mắt to tròn ra vẻ vô tội, hoàn toàn là bộ dạng ngoan ngoãn: "Gì cơ ạ? Mộ Phong sư tôn, con đói rồi, nhanh chút đi."

Vừa dứt lời, mỹ nam tử bên trong bếp đã bước ra, tay trái là một mâm bánh hoa sen tinh xảo, tay phải là con gà nướng, ánh mắt Duyệt Nhi trước đảo vòng vòng giữa hai món này, nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt khẽ dời một chút, đôi mắt to tròn nháy mắt càng mở lớn hơn, miệng cũng không thể tin được thốt lên: "…Mộ…Mộ…Mộ Phong sư tôn, người, y phục của người…"

Chỉ thấy bộ bạch y của Mộ Phong đã hết sức lộn xộn, lỗ chỗ mấy lỗ lớn, lộ ra da thịt bên trong trắng ngần đẹp đẽ tựa ngọc, mấy cái lỗ trên y phục, rõ ràng biết là tác phẩm của ai.

Đem hai cái mâm nhỏ đặt lên bàn, mày kiếm của Mộ Phong khẽ nhíu, nhìn Duyệt Nhi: "Sao vậy? Nàng phóng nhiều lá như vậy, không nghĩ tới sẽ thấy cảnh tượng này à?"

Duyệt Nhi nếu như vẫn còn đuôi hổ thì sẽ hận không thể quất đuôi biểu thị tôn nghiêm của nàng, giọng nói ngọt ngào hạ thấp âm lượng đến mức tối đa: "Con…Con không có, ai….ai muốn nhìn người chứ…Rõ ràng chiếc lá đó hoàn toàn không có phương hướng cắt y phục của người, đúng không, người nhất định là cố ý…"

"Hửm? Ta cố ý làm gì?" Mộ Phong thấy Duyệt Nhi lắp bắp căng thẳng, lập tức liền chòng ghẹo nàng, ngày trước đã buông thả cho nàng, để nàng chạy đây chạy đó.

Gương mặt Duyệt Nhi đỏ bừng, lập tức câu chữ đúng đắn nói: "Người cố ý dùng sắc dụ con, có phải không!" Nhớ tới Mộ Phong ngay từ đầu đã tìm đủ lý do đường hoàng chính đáng muốn dạy nàng, nhất định là muốn sắc dụ nàng rồi, Duyệt Nhi càng khinh thường: "Mặc dù dáng vẻ người rất giống Mặc Ly, vóc người cũng rất giống Mặc Ly…Có điều, con mới không làm người của người!"

Thật đáng ghét, Mộ Phong sư tôn phải giống Mặc Ly như vậy để làm chi, khiến cho nàng có đôi khi cũng phân không rõ đến rốt cuộc là có phải hay không, rất rối rắm.

Mộ Phong bật cười, băng sơn dung tuyết, đương nhiên là có đầy đủ nét hấp dẫn, quả nhiên thấy Duyệt Nhi nhìn y đến phát ngốc: "Tiểu gia hỏa, nàng căn bản không cần ta sắc dụ…Hửm? Nàng nói có phải không?"

Mặt Duyệt Nhi càng đỏ bừng, hận không thể đem chiếc mũ bạch hổ kéo xuống ném lên gương mặt khiến người không thể rời mắt của y, đành phải cúi đầu, nhét một khối bánh vào miệng, ánh mắt phân tán, lặng lẽ hướng phía Mộ Phong chuyển động, thấy đôi đồng tử tựa hắc ngọc của y tràn ngập ý cười, lập tức càng , cúi thấp đầu, dáng vẻ đánh chết cũng không nhìn y nữa.

Duyệt Nhi nhanh chóng tiêu diệt sạch gọn thức ăn trên bàn, thấy mặt trời đã ngả về tây, không biết Mặc Ly đang làm gì, trong lòng lập tức vừa chua vừa chát. Kể từ lần trước sau khi Mặc Ly kỳ lạ nói câu mà nàng nghe một chút cũng không hiểu thì cũng không đến Họa Mạt tìm nàng nữa.

Lập tức do dự trong chốc lát, ra ngoài hít thở không khí trong lành cũng tốt, hiện giờ có Mộ Phong sư tôn ở nơi này làm chỗ dựa, Duyệt Nhi nhiều lần bay ra ngoài Họa Mạt tản bộ, mọi người cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt, cũng không quản nhiều, dù gì tiểu cô nương này cũng khó mà đắc tội.

Mộ Phong thế nhưng hiện giờ thu lại ý cười, tâm tình có vẻ vô cùng tốt, nói: "Lấy mấy vật chết luyện tập không đủ sảng khoái, chi bằng lấy vật sống ra luyện? Duyệt Nhi, nàng ở Họa Mạt ghét nhất là ai?"

Đôi mắt liền sáng rực, Duyệt Nhi rõ ràng hiểu được ý của Mộ Phong, lớn tiếng: "Vu Hồng!"

Ở Họa Mạt, nàng bị Vu Hồng bắt nạt cũng không ít.

Mộ Phong đem mâm trên bàn bay trở về phòng bếp, đứng dậy, ngón tay tựa ngọc tạc đưa ra kéo Duyệt Nhi: "Đi."

Sau khi hết sức cao hứng theo y bay được một lúc, Duyệt Nhi cuối cùng phát hiện chỗ không ổn, vội vàng giãy ra: "Nam nữ thụ thụ bất thân."

"Hả? Toàn bộ Họa Mạt đều biết nàng hiện giờ cùng ăn cùng ngủ với ta, sao lại thụ thụ bất thân?"

Duyệt Nhi đỏ mặt: "Người!"

"Ta làm sao?" Giọng nói trong trẻo lạnh lùng.

Duyệt Nhi hung hăng giậm chân một cái, tiếc là đang bay giữa không trung, quả thực không có cách nào giậm chân như trên mặt đất được, lập tức trong lòng tràn ngập cảm giác thất bại, đành phải quay phắt đi, xoay gáy về phía Mộ Phong.

Bên cánh môi tuyệt mỹ của Mộ Phong treo lên ý cười, một đường kéo Duyệt Nhi đến tiểu viện nàng ở ngày trước.

Duyệt Nhi vừa đến nơi này, nhớ tới bản thân muốn gì, tức thì có chút căng thẳng, kéo Mộ Phong đến mái hiên nấp vào một chỗ bí mật trông chừng, đôi mắt to tròn không ngừng láo liên, bộ dạng chuyên chú, Mộ Phong ở bên cạnh suýt nữa thì bật cười.

Hiện giờ nàng đứng cạnh y, dáng người nhỏ nhắn cùng y ngồi xổm xuống, dựa vào nhau rất gần, gần đến độ cơ hồ có thể ngửi thấy mùi hương cơ thể say lòng người của nàng, từng đợt từng đợt bay tới theo hô hấp của y. Ánh mắt Mộ Phong dần dần trầm xuống, Duyệt Nhi thế nhưng hiện giờ bỗng quay đầu lại: "Người…" Bất chợt nhớ tới chuyện muốn làm, lại nhỏ giọng nói: "Người sao lại có mùi thơm như vậy?" Đáng ghét, mùi hương lại giống y Mặc Ly! Nghĩ tới đây, trong mắt Duyệt Nhi đều là bất mãn.

Gương mặt tựa bạch ngọc của Mộ Phong sát lại gần hơn chút, đến độ hai người mũi kề mũi, Duyệt Nhi định nhảy ra, nhưng lại sợ nhảy ra sẽ để lộ bản thân, phá hư chuyện của mình, đành phải nghiêm mặt: "Người muốn làm gì?" Giọng nói đầy khẩn trương…

"Nàng nói xem?" Ngữ khí lạnh lùng thản nhiên.

Gương mặt cô hổ nhỏ đỏ lựng, mỗi lần Mặc Ly nhìn nàng như vậy, chính là muốn hôn hôn a…Ừm, sau khi thành thân nếu như nhìn nàng như vậy, kế đó chính là cởi sạch…

"Người! Kẻ xấu!"

Mộ Phong ung dung, chỉ là càng lúc càng gần, nhìn nàng, đôi đồng tử sâu hun hút nhìn cô hổ nhỏ đến trái tim phát lạnh.

Cô hổ nhỏ: "Đừng như vậy."

Thiên thần nào đó: "Ta cái gì cũng không có làm."

Cô hổ nhỏ: "Nhưng liệu có thể dời ánh mắt và tay của người?"

Thiên thần nào đó: "Không thể."

Trong phút chốc….

"Nàng đang sợ?"

“Không có…” Cô hổ nhỏ run giọng.

“Mặt đỏ rồi, tim cũng đập nhanh…” Tường thuật sự thật.

“Oa oa, ta chính là sợ, ta van người, người làm ơn lấy tay ra và dời mắt đi được không?” Cô hổ nhỏ gần như khóc lóc.

“Vì sao?”

“Ta thật sự không muốn song tu…Không muốn cùng Mặc Ly, cũng không muốn cùng người, cũng không muốn cùng sư phụ…” Cô hổ nhỏ thật thà nói.

Tiểu gia hỏa, vậy mà dám nói như vậy với một người có thân phận bất minh, nhưng mà…, giọng nói hơi lạnh lùng: “Vì sao không muốn cùng Mặc Ly?” Nàng nói không muốn cùng người khác song tu, y rất vui, nhưng vì sao lại muốn đem y gạt ra ngoài? Mộ Phong, cũng chính là Tức Mặc Ly nhất thời cảm thấy không dễ chịu…

Là vì như vậy, bé ngoan mới luôn trốn y?

Cô hổ nhỏ còn chưa kịp hối hận, bỗng dưng quay đầu, đôi mắt to tròn lấp lánh ánh sáng: “Vu Hồng đến rồi!”

140. Chương 140: Quỳ Một Trăm Ngày (2)

Đáp án Mộ Phong mong chờ khi sắp biết được thì lại bị ngừng, trong lòng có chút vướng mắc, nhìn Duyệt Nhi lại lần nữa xoay gáy về phía mình, bất đắc dĩ lại thầm thở dài một tiếng. May mà, cô hổ nhỏ còn chưa dễ bị gạt như vậy.

Vu Hồng từ nơi chân trời đáp xuống, bởi vì đã lúc hoàng hôn, Duyệt Nhi và Mộ Phong đang trốn ở một góc tối nơi mái hiên, giấu đi khí tức, Vu Hồng đương nhiên cũng không phát hiện.

Trong tay Duyệt Nhi cầm món ám khí Mộ Phong cho nàng, chỉ thấy có hình dạng một chú bướm nhỏ, nhất thời luyến tiếc không nỡ ném ra, vội đưa tay vào trong túi càn khôn, lấy một nhúm hạt hướng dương vàng óng, túm chặt trong tay, tập trung chút linh lực vào đấy, trong nháy mắt, hạt hoa hướng dương bằng vàng liền nhanh chóng bay về phía Vu Hồng.

Vu Hồng làm sao biết được có người thế nhưng lại sử dụng ám khí ám toán nàng ta, nhất thời né tránh không kịp, trên người liên tục bị ám khí đánh trúng. Hạt hoa hướng dương trong tay Duyệt Nhi càng lúc càng ít, đến khi hạt cuối cùng đã chẳng còn, Vu Hồng rốt cuộc cũng phát hiện người ở sau mái hiên, chịu đựng đau đớn khắp toàn thân gần như lỗ chỗ lỗ thủng, phẫn nộ nói: “Đồ phế vật, ta biết là ngươi, ra đây!”

Duyệt Nhi nghe thế cũng không trốn tránh, vừa nhảy ra thì tay cũng xòe ra, từng phiến từng phiến lá liền tập hợp trong tay, mười ngón tay trên hai bàn tay Duyệt Nhi đều nắm đầy lá, cười nói: “Hôm nay ngươi sẽ phải quỳ lại trước mặt ta.” Nói rồi phiến lá trong tay với khí thế nhanh như chớp phóng về phía Vu Hồng, Vu Hồng cười lạnh một tiếng, nghiêng người chớp nhoáng tránh đi: “Nực cười, đường đường là đệ tử Họa Mạt lại phóng ám khí, không sợ làm mất thể diện của Họa Mạt ở toàn bộ Thần giới.”

Nào ngờ, phiến lá đó dường như hiểu ý người, rẽ một vòng rồi lại bay về hướng Vu Hồng. Vu Hồng tránh không kịp, đành phải mạnh mẽ dừng lại, nhận lấy vô số phiến lá tấn công bốn mặt.

Toàn bộ lá cây dường như rất nhàn hạ đung đưa trước mặt nàng ta, dáng vẻ như đang quan sát đánh giá con mồi. Vu Hồng cực kỳ tức giận, hoa mẫu đơn trong tay liền phóng tới ngăn chặn các phiến lá, nhưng Duyệt Nhi càng nhanh hơn, bàn tay nhỏ bé khẽ phẩy, phiến lá đang dừng bên người Vu Hồng đã vòng ra sau lưng nàng ta, tiếp đó Vu Hồng chỉ thấy đầu gối đau nhói, ngăn không được quỳ sụp xuống, nàng ra rất tức giận, vừa định đứng dậy, tiếc rằng các phiến lá lượn quanh nàng ta bay múa, nhìn như tung bay không có chút sức mạnh nào, nhưng lại mạnh mẽ vây nàng ta vào chính giữa, khiến nàng ta động đậy cũng không được.

Đồ phế vật này, sao mới ba tháng ngắn ngủi đã học hỏi tinh thông thế trận và Thiên Công ám khí thoạt nhìn có vẻ đơn giản nhưng kỳ thực lại khó khăn nhất này? Vu Hồng kinh ngạc ngẩng đầu, bắt gặp Duyệt

Nhi đắc ý dương dương ở giữa không trung nhìn nàng ta mà cười, thấy nàng ta nhìn nàng thì lè lưỡi, cười bảo: "Cho ngươi quỳ một trăm ngày, ngươi nói xem thế nào?"

Vu Hồng cười lạnh một tiếng: "Ta dù gì cũng là thần nữ của Vu gia, lẽ nào ngươi nói một trăm ngày thì chính là một trăm ngày? Hôm nay ngươi không có năng lực giết ta, một ngày nào đó đừng trách ta hạ thủ không nương tình."

Phiến lá cuối cùng trong tay duyệt Nhi hướng phía Vu Hồng lao tới, chuyển động hai vòng quanh cổ nàng ta, cười bảo: "Ai nói ta không có năng lực giết ngươi. Ta không muốn mà thôi."

Vẻ mặt Vu Hồng càng lạnh, trong lòng lại càng oán hận: "Ngươi bất quá cũng là ỷ vào có Lạc Thủy Thần quân chống lưng cho ngươi, còn có một Việt Hoa thiên thần, nếu như không có bọn họ , ngươi sớm đã chết một trăm lần dưới tay ta."

Duyệt Nhi không đồng ý, lá cây vẫn như cũ lơ lửng quanh người Vu Hồng, thoạt nhìn có chút cảm giác cực kỳ đẹp đẽ. Nàng trước giờ không phải là kẻ tranh cường háo thắng, cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ giết Vu Hồng, lập tức nhìn nàng ta cứ luôn miệng nói không ngớt lời thị uy, cũng cảm thấy buồn tẻ vô vị, chỉ im lặng nhìn nàng ta một lúc, lạnh nhạt nói: "Sau này còn gọi ta là phế vật, liền khiến ngươi vĩnh viễn chẳng thể nói được."

Vu Hồng lý nào lại chịu được Duyệt Nhi trước nay xem ra yếu ớt hiện giờ kiêu ngạo như vậy, mở miệng liền nói: "Đồ phế vật!"

Duyệt Nhi còn chưa kịp ra tay thì một bóng người vận bạch y đã từ trong bóng tối nơi mái hiên bay ra, nháy mắt liền đến chỗ Vu Hồng.

Vừa chạm phải khí tức quen thuộc và ánh mắt lạnh lẽo của Mộ Phong, Vu Hồng nhịn không được tim đập dữ dội, kế đó cổ bị hai ngón tay thon dài chế trụ, nàng ta còn chưa kịp thể nghiệm cho tốt sự tiếp xúc gần kề khó cầu cả cuộc đời thì đã bị cơn đau đớn nơi cổ họng kích thích đến độ không thốt nên lời.

Hai ngón tay nhanh chóng rời đi, dáng vẻ phiêu dật, Mộ Phong đã đứng bên cạnh Duyệt Nhi,

Vu Hồng đau đến độ muốn thét lên thành tiếng, nhưng vừa mở miệng lại phát hiện mình đã mất đi năng lực nói chuyện, chỉ có thể phát ra tiếng ú ớ khàn khàn.

Âm thanh khó nghe như thế dọa Vu Hồng giật thót, kế đó khép miệng lại, mắt đã hận đến đỏ quạch cả lên. Nếu như không phải, nếu như không phải tiểu tiện nhân này, Lạc Thủy Thần quân sao lại lấy đi giọng nói của nàng ta? Đều là ả, đều là ả!

Duyệt Nhi đón nhận ánh mắt gần như điên cuồng của Vu Hồng, cũng nhịn không được mà run rẩy, thấy nàng ta ú ớ thốt không ra lời, trong lòng cũng có chút đồng cảm, không dám nhìn nữa, tay chỉ phóng ra một luồng bạch quang, để lá cây ngừng bay múa, lạnh nhạt nói:

"Sau khi quỳ một trăm ngày liền có thể tự do cử động."

Dứt lại không đành lòng mà nhìn nữa, quay người hướng bên ngoài bay đi.

Đấu đá như vậy có ý nghĩa gì chứ? Chỉ khiến người ta cảm thấy phiền muộn mà thôi.

"Theo con làm gì."

"Vừa vặn chung đường."

"Con muốn về nhà, người cũng vậy?"

"Ừ."

"Vậy người theo con làm gì?"

"Về nhà…"

Duyệt Nhi cuối cùng nổi khùng, quay đầu, đôi mắt to tròn tựa hổ phách bùng lên hai ngọn lửa mãnh liệt, nhìn Mộ Phong: "Đừng cho rằng người giống Mặc Ly thì có thể đi theo con, con rất ghét người khác đóng giả Mặc Ly, ghét nhất!"

Sao phải giống Mặc Ly đến thế chứ? Vì sao mình có đôi khi lại có cảm giác giống như đang ở cùng Mặc Ly? Rõ ràng người trước mặt đâu phải Mặc Ly!

Cô hổ nhỏ rơi lệ đầy mặt, nếu như sau này nàng thích y thì làm sao? Mặc Ly phải làm sao?

Trong chốc lát…

Ánh mắt Mộ Phong quét qua cô hổ nhỏ đang gần sát bên cạnh, không lên tiếng, trong mắt phần lớn đều là ý cười.

"Mộ Phong sư tôn, người sao lại không đi theo con?" Tiểu gia hỏa bình thường cứ người này người nọ, thời điểm mấu chốt lại gọi sư tôn.

"Nàng không phải bảo ta đừng đi theo nàng sao?" Gia tăng tốc độ.

Cô hổ nhỏ quýnh lên, theo sát lên phía trước, bàn tay nhỏ bé cuối cùng nhịn không được kéo góc áo y: "Nhưng trời đêm đường tối, con hơi sợ…Không phải, con không sợ!"

Mộ Phong cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé đang níu chặt tay áo mình, trong lòng càng vui vẻ.

Cô hổ nhỏ vừa mới triệt để cự tuyệt người ta, còn nói nghe rất kiên quyết, hiện giờ lại bám sát y, thử nghĩ thầm cũng có chút xấu hổ, liền thấp giọng nói: "Người muốn đi đâu?"

"Vu Xích Thần sơn."

"Có xa hay không? Đi tới đó làm gì?"

"Mảnh vỡ Thiên Cơ Linh Lung."

Duyệt Nhi 'a' một tiếng, thực sự nghĩ không ra kế tiếp nên nói gì, đành phải im lặng cúi đầu, trong lòng rối rắm vô cùng, một lúc sau mới lại nói: "Người thực sự rất giống Mặc Ly, người cũng thích thu thập mảnh vỡ Thiên Cơ Linh Lung."

Mộ Phong ngạc nhiên, kế đó nói: "Không thích."

Cô hổ nhỏ ngẩng đầu: "Vậy vì cái gì?"

"Sau này nàng sẽ hiểu."

Duyệt Nhi không hỏi gì nữa, trong lòng cứ nghĩ về Mặc Ly rồi lại nghĩ tới Mộ Phong, cuối cùng vẫn nói không ra nguyên do vì sao, chỉ đành ủ rũ trong lòng.

Nếu như nàng thực sự thích Mộ Phong, vậy làm thế nào đối mặt với Mặc Ly đây!

141. Chương 141: Cô Hổ Nhỏ Và Mặc Ly Cãi Nhau (1)

Đến Vu Xích Thần sơn thu được mảnh vỡ Thiên cơ linh lung một cách dễ dàng, Duyệt Nhi nhìn một hàng dài đủ các hạng thần tề tề chỉnh chỉnh đứng đấy không dám nhúc nhích, chia thành các đại gia tộc mà đứng, giữa không trung chỉ thấy tay áo bay phấp phới.

Duyệt Nhi nhịn không được, yên lặng kéo một thần nữ dáng vẻ trung niên thoạt nhìn phong vận thướt tha đứng gần nhất: "Cho hỏi, mọi người sao lại không cử động vậy?"

Vân Chi cũng được xem là đương gia chủ mẫu của gia tộc thượng đẳng Thần giới, thấy một tiểu cô nương hỏi bà như vậy, chỉ cười đáp: "Không dám."

Đôi mắt to tròn len lén nhìn chỗ mặt đất lõm xuống ở giữa. Mảnh vỡ Thiên cơ linh lung phát ra ánh sáng chói mắt trong tay Mộ Phong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu, gương mặt tuấn tú khiến người kinh hãi dưới ánh sáng rực rỡ ấy thế nhưng lại khiến Duyệt Nhi có chút không thể rời mắt.

Mọi người ai nấy đều mất bình tĩnh, một chút cũng không dám manh động, càng huống chi, bọn họ biết đây nhất định không có được nửa phần tốt đẹp gì.

Duyệt Nhi vội vàng dời tầm mắt, lại cẩn cẩn thận thận nói: "Vì sao không dám?"

Vân Chi liếc nhìn Duyệt Nhi từ trên xuống dưới: "Tiểu cô nương, cô biết rõ còn hỏi à. Vừa rồi không phải cô đến cùng ngài ấy sao? Sao hiện giờ bộ dạng lại giống như bọn ta mới là người đi cùng ngài ấy vậy? Hay là, cô muốn hại chết ta?"

Duyệt Nhi nhất thời đầu như phình ra, vô duyên vô cớ bị đội lên tội danh này, đành không hỏi nữa, thế nhưng trong lòng càng lúc càng mơ hồ, Mộ Phong sư tôn là ai? Vì sao mấy người này lại sợ người đến thế?

Lúc đang ngẫm nghĩ, Mộ Phong đã chậm rãi bay đến trước mặt Duyệt Nhi, tay vừa phất lên, Duyệt Nhi tội nghiệp đã cùng đứng trên mây với y, trông thấy ánh mắt hết sức ngưỡng mộ của chúng nữ tử bên dưới, lập tức muốn đem hạt hướng dương trong túi càn khôn rải xuống, có gì mà hâm mộ chứ? Mấy người gặp qua Mặc Ly sẽ biết Mộ Phong này…

Cẩn thận ngẫm nghĩ, Duyệt Nhi quả thực so sánh không được Mộ Phong và Mặc Ly đến cùng là ai lợi hại hơn ai, lập tức chỉ thấy trong lòng càng phiền muộn.

Quay trở lại Họa Mạt, Duyệt Nhi càng sầu não nghe được một tin không vui vẻ gì, Cường Sinh ở trong tiểu viện cùng quỳ với Vu Hồng suốt mấy ngày trời…

Duyệt Nhi gấp rút chạy tới tiểu viện, lá cây bên người Vu Hồng vẫn như cũ quấn lấy, đương nhiên là không cử động được. Duyệt Nhi và Mộ Phong sư tôn đi thu mảnh vỡ Thiên cơ linh lung, khi quay lại thì mấy ngày đã trôi qua, cũng có thể nói, Vu Hồng đã quỳ ở đây được mấy ngày trời.

Quy Kỳ thấy Duyệt Nhi bước tới, trong mắt đều là vui mừng, đến khi thấy Mộ Phong vận bạch y đứng phía sau thì ánh mắt liền trở nên ảm đạm, Cảnh Vinh đương nhiên không chịu được bộ dạng sống không bằng chết của y, rất nhanh đã tiến tới trước nghênh đón: "Duyệt Nhi…Chuyện này…"

Y không mở miệng được. Y một chút cũng không đồng cảm với nữ nhân Vu Hồng này, nhưng Cường Sinh là bằng hữu thân thiết của y, bộc trực thẳng thắn, từ khi phát hiện Vu Hồng bị bắt ép quỳ ở đây thì cũng chạy tới quỳ bên cạnh nàng ta, vừa quỳ đã quỳ hết mấy ngày.

Họ đều là thần, sống an nhàn sung sướng suốt bao nhiêu năm, trên không cần vái trời, dưới không phải lạy vua, quả thực là chưa bao giờ trải nghiệm qua cảm giác như vậy.

Cảnh Vinh khuyên thế nào cũng không khuyên nổi Cường Sinh, trong lòng vừa thầm hận Vu Hồng, vừa hi vọng Duyệt Nhi đã biến mất mấy ngày nay mau mau xuất hiện.

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi đánh một vòng liền biết Cảnh Vinh muốn nói gì, lập tức có hơi tức giận, giậm giậm chân liền chạy tới bên cạnh Cường Sinh: "Ngươi vì sao phải quỳ?"

Cường Sinh thẳng lưng: "Duyệt Nhi, cô vừa đến ta liền xem cô như muội muội của ta, cũng biết Vu Hồng đích thực làm sai, nhưng nàng ấy là người ta thích, nàng ấy hiện giờ ở đây chịu khổ, ta không cách nào thay nàng giảm nhẹ, vậy ta sẽ cùng chịu với nàng ấy."

Duyệt Nhi hơi bất mãn, hung hăng giậm giậm chân, thử quan sát Mộ Phong đang đứng bên cạnh, lại thử quan sát Quy Kỳ, Thư Quyển và Cảnh Vinh đang phức tạp nhìn nàng, lại thử nhìn Cường Sinh đang quỳ bên cạnh, cuối cùng vẫn đưa tay ra, trên tay khẽ sáng lên, lá cây đang quấn quanh người Vu Hồng toàn bộ liền thu về trong tay, thế trận vây hãm Vu Hồng đương nhiên cũng được giải trừ.

Vu Hồng đứng dậy, thần sắc trên mặt nhìn không rõ, có điều vẫn là thần nữ của Vu gia thường ngày lạnh lùng cao ngạo kia, nhìn về phía Mộ Phong, đáng tiếc ánh mắt Mộ Phong từ đầu chí cuối vẫn dán chặt trên người Duyệt Nhi. Vu Hồng thu lại ánh nhìn, liếc cũng không thèm liếc Cường Sinh ở bên cạnh đã đứng dậy muốn nói chuyện với nàng ta, quay người đi vào phòng, 'rầm' một tiếng đóng sập cửa lại.

Quy Kỳ có chút không tin nổi, Vu Hồng cũng không phải là người có thể chịu để yên như vậy, lẽ nào nàng ta bị Duyệt Nhi trừng trị một lần thì liền nghe lời?

Cảnh Vinh cũng có cùng suy nghĩ như Quy Kỳ, bước lên trước cùng Cường Sinh: "Cường Sinh, bỏ đi! Người ta vốn không có ngươi…"

Duyệt Nhi thấy Cường Sinh vẫn si ngốc nhìn cánh cửa đã khép chặt, đành nói: "Nàng ta mất đi giọng nói, sau này không thể nói chuyện."

Cường Sinh sững sờ, kế đó thì liền nổi lên ý giận, phẫn nộ nói: "Duyệt Nhi, cô…"

Còn chưa dứt lời, Mộ Phong đã bay người tới, dắt tay Duyệt Nhi bay trở lại, nói: "Là ta phế."

Cường Sinh nhìn theo bóng dáng hai người nhanh chóng biến mất, lại nhìn nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, y mặc dù không tinh tế, nhưng vẫn nhìn ra tâm sự của Vu Hồng.

Haizzz, nhưng ánh mắt nhìn Duyệt Nhi của Mộ Phong Thiên thần kia quả thực là ai nấy đều có thể nhìn ra được có ý nghĩa gì. Vu Hồng thế nhưng lại chấp mê bất ngộ.

Duyệt Nhi trong cơn mơ màng mở mắt, trên mặt ngưa ngứa, bàn tay nhỏ nhắn liền duỗi ra gãi gãi, nhưng không có kết quả, Duyệt Nhi chạm phải bàn tay hơi lạnh đang ở trên mặt mình, lập tức trái tim cô hổ nhỏ giật thót, giọng nói mềm ngọt tràn đầy hoảng hốt: "Ai!"

Xúc giác lạnh lẽo trên mặt vẫn không rời đi, chỉ khe khẽ di chuyển đến bên môi nàng, nhẹ nhàng ma sát. Một lúc lâu sau, giọng nói lạnh lùng trong trẻo mới cất lên: "Ta."

Duyệt Nhi thở phào, đầu lắc lắc, vẫn không thoát khỏi bàn tay đang đặt trên môi, đành nói: "Tối muộn không ngủ đến đây làm gì!"

Cánh môi mềm mại ấm nóng trên tay hết khép lại mở, đích thực là hết sức dễ thương, Mộ Phong 'ha ha' cười một tiếng: "Đương nhiên là đến thăm nàng."

Giọng nói cùng ngữ điệu hơi trầm thấp truyền vào trong tai Duyệt Nhi, thần trí còn hơi mơ màng của Duyệt Nhi liền thanh tỉnh lên vài phần, chỉ thấy trái tim theo thanh âm trầm trầm này mà đập nhanh dữ dội. Nàng cảm thấy có chút không hay, bàn tay nhỏ bé vội vàng giữ lại bàn tay bên môi, nhưng ngược lại lại bị bàn tay ấy giữ chặt trong tay, Duyệt Nhi giãy giụa lần nữa nhưng vẫn không thoát được, đành phải im lặng thở dài một tiếng.

Mộ Phong nắm tay nàng, giữa bóng đêm nhìn nàng: "Duyệt Nhi…"

Bầu không khí hiện tại rất tốt, Duyệt Nhi nghe thấy giọng nói êm tai của y, thoáng chốc liền cảm thấy cả người đều trở nên an tĩnh: "Ừm?"

Mộ Phong thở dài: "Có nhớ Mặc Ly của nàng không?"

"Nhớ."

"Thế sao trước giờ chưa từng tìm y?"

Duyệt Nhi ngẫm nghĩ, chỉ nói: "Chàng vì sao chưa bao giờ tìm con?"

"Y có lẽ đã tới, nàng không nhận ra y chăng?"

Duyệt Nhi lắc đầu: "Lần trước chàng đến đây, nói mấy lời chẳng hiểu gì cả rồi đi mất, sau đó cũng không tới nữa."

Đúng là cô hổ ngốc mà, mới một hai câu của người khác mà đã bị lừa đến quay mòng mòng, y đang ở ngay trước mắt, lâu như vậy mà nàng vẫn không nhận ra.

Đến y cũng không nhận ra, vậy chẳng phải là cuối cùng đối với y "ấn tượng không sâu đậm" sao, hay là y ở trong lòng nàng đã thần thánh đến cực điểm?

"Vậy nàng thích ta không?"

Duyệt Nhi nhất thời nghẹn lời, một lúc lâu mới nói: "Hai người rất giống nhau, có đôi khi con cũng không phân biệt rõ…" Nàng từ trước đã rất rối rắm.

Mộ Phong thở dài, đưa tay khép mắt Duyệt Nhi lại: "Ngủ đi. Trận tỷ thí ngày mai, phải thắng."

Duyệt Nhi gật gật đầu, ngày mai đánh thắng Bất Miên sư tôn thì có thể rời Họa Mạt rồi.

Ngày hôm sau, Duyệt Nhi từ sớm đã rời giường rửa mặt, cùng với Mộ Phong đạp mây, hướng đại điện Họa Mạt mà đi.

Vừa đến đại điện, đã nghe thấy tiếng tranh luận.

Chuyện này cũng không gì kỳ lạ. Hoạ Mạt vạn năm qua trước nay chưa từng có đệ tử nhập học chưa được một năm đã muốn luận bàn với các sư tôn, xuất môn du ngoạn. Nói là ra ngoài du ngoạn, kỳ thực cũng không phải là ra ngoài, chính là không cần quay lại nữa!

Hễ ra ngoài rồi, đại biểu đã có đủ năng lực, nhưng mà, đánh thắng sư tôn cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

Kỳ thực có thể so một vài chiêu như vậy với sư tôn thì đã được tuyển lựa ở lại nơi này, đợi đến khi thực lực đủ để ra ngoài, tỷ như đám Quy Kỳ.

Vu Hồng đứng ở một góc khuất, trong mắt đều là nét lạnh lẽo, chỉ là ý cười chế giễu giấu nơi khóe miệng khiến người nhìn thấy có hơi sửng sốt, mà thời gian này, ngoại trừ Cường Sinh có thể nhìn thấy nàng ta, còn thì ánh mắt của những người khác đều đã tập trung lên người Mộ Phong đang thong thả sải bước tiến vào cửa điện, bên cạnh Mộ Phong, còn dắt theo một tiểu cô nương.

Rất rõ ràng, chúng thần nữ ai nấy đều như có như không lên tiếng lần nữa, mà thần nam thì tất cả đều hơi luyến tiếc. Tiểu cô nương này có thể nói là đóa hoa nhỏ đáng yêu của Họa Mạt, chỉ tiếc là, nhanh như vậy đã muốn ra ngoài rồi, ài, nói không chừng không ra được ấy chứ.

Bất Miên có chút căng thẳng, nhìn Mộ Phong, hành lễ, dựa vào thân phận hai người họ, hành lễ dường như không hợp lý, nhưng mọi người một chút cũng không có cảm giác ngạc nhiên, chỉ thấy người như Mộ Phong sư tôn, nhận lễ của ai cũng không quá phận.

Duyệt Nhi cũng hơi khẩn trương, Mộ Phong vỗ vỗ đầu nàng, liền đứng lại không cử động nữa.

Bất Miên cười ha hả bảo: "Duyệt Nhi, không cần lo lắng, sư tôn rất dễ đánh bại…"

Duyệt Nhi gật đầu, trong điện vốn đã rộng lớn, hiện giờ chừa lại khoảng trống ước chừng một trượng, Duyệt Nhi vừa chắp tay hành lễ thì cũng không chút do dự xông lên giao đấu cùng Bất Miên.

Bất Miên không ngờ cô hổ nhỏ này lại uy mãnh như vậy, lập tức trái tim run rẩy, cẩn cẩn thận thận ứng phó.

Trận tỷ thí không chút hồi hộp này vào lúc Bất Miên bị một cục đá nhỏ Duyệt Nhi phóng tới, ngã lăn ra trên đất mà kết thúc.

Mọi người: … Cho đi hay không chẳng phải rõ rành rành rồi à? Nương tay…

Bất Miên: Trời ơi, ta thật sự không có nhẹ tay….Tiểu cô nương này, ta quả thật đánh không lại….

Bất Miên chung quy vẫn thấy ngượng ngùng, ngẫm thử bản thân nếu thật sự bị người ta biết y bị một tiểu cô nương đánh bại, nhất định sẽ xấu hổ đến chết, hiện giờ còn chiếm được tiếng thương yêu thương đồ đệ…

Duyệt Nhi hưng phấn vô cùng chạy đến bên cạnh Mộ Phong, không một chút hổ thẹn vì thủ thuật phóng ám khí như vậy của mình, còn cảm thấy rất là quang minh chính đại.

Mộ Phong gật đầu ra chiều tán thưởng, sự tiến bộ của Duyệt Nhi, y thấy được.

Bất Miên sửa sang tốt lại bản thân, cười nói: "Đệ tử Họa Mạt Duyệt Nhi đã đánh bại ta, có thể ra ngoài du ngoạn, ba năm sau trở lại báo cáo là được."

Mộ Phong lúc này cũng gật đầu,nói: "Ta đến đây cũng đã lâu rồi, ngày mai liền cáo từ."

Bất Miên đương nhiên biết rõ thân phận của Mộ Phong, lập tức run lẩy bẩy gật đầu đáp: "Được."

Mộ Phong cũng không để ý chúng thần nữ ở đại điện tâm tình thiếu nữ vỡ tan, kéo Duyệt Nhi đang chuẩn bị hướng bên ngoài mà đi, thế nhưng Quy Kỳ vào thời điểm đó lại tiến lên ngăn lại, cười nói: "Mộ Phong sư tôn, theo như phong tục của Họa Mạt, có đệ tử thông qua tỷ thí thì phải chia tay với những đồng học khác…"

Sờ sờ chiếc nón hổ, Duyệt Nhi cũng có chút ngượng ngùng: "Mộ Phong sư tôn, người đi trước đi, con nói vài lời với họ rồi đi."

Mộ Phong gật đầu, thả tay ra, chỉ nói: "Về sớm chút." Dứt liền cũng không để ý đám người đang trừng mắt há mồm ở sau lưng, nhanh chóng rời đi.

Y vừa bước đi, bầu không khí khắp đại điện tức thì liền trở nên náo nhiệt. Chúng thần tử ai nấy đều vây tới nói dăm ba câu cùng Duyệt Nhi, mặc dù họ và Duyệt Nhi tiếp xúc không nhiều, có điều ấn tượng trái lại cực tốt. Mà chúng thần nữ đứng ở một bên, nghĩ thử thì vẫn là mấy chuyện đã qua, dù đố kỵ Duyệt Nhi, nhưng hôm nay nàng sắp đi rồi, chung quy sẽ cao hứng một phen, chẳng phải sao?

Quy Kỳ sau khi ngăn Mộ Phong lại thì không nói gì nữa, chỉ đứng đó nhìn Duyệt Nhi cùng mọi người nói nói cười cười. Kỳ thực tính tình Duyệt Nhi đơn thuần, cũng không có bao nhiêu tâm tư, ở chung rất dễ dàng, nhất thời tán tán gẫu được một hồi, mọi người đều hối hận trước đây không chơi thân với nàng.

Thần tiên cô đơn lạnh lẽo, càng huống chi là thần ru rú ở Họa Mạt, bởi vì thực lực, có vài người vừa ở đây thì ở lỳ hơn trăm năm, cho dù ra ngoài rồi cũng không khỏi sẽ có chút thổn thức.

Duyệt Nhi thấy sắc trời không còn sớm, mặc dù cùng mọi người trò chuyện rất vui vẻ, nhưng vẫn muốn có thể nhanh chóng rời Họa Mạt gặp Mặc Ly, lập tức nói mấy lời cáo từ, đang chuẩn bị rời đi thì Cường Sinh gọi nàng, đưa qua một phong thư, cười bảo: "Duyệt Nhi, Vu Hồng đã biết sai, bảo ta đưa phong thư này cho cô, mong cô tha thứ hành động trước đây của nàng ấy. Nói cô lúc không có người hãy xem, đừng để người khác biết."

Duyệt Nhi đem phong thư cho vào trong túi càn khôn, nhìn chung quanh bốn phía một lượt nhưng không phát hiện Vu Hồng, có chút nghi hoặc nhưng cũng chẳng nghĩ sâu xa, chỉ nói: "Ừm, biết rồi. Sau này ta sẽ tìm thời gian lại đến thăm mọi người."

Thư Quyển kéo tay áo Duyệt Nhi, dáng vẻ đáng thương như chú chó nhỏ, trong mắt ầng ậng mấy giọt lệ: "Duyệt Nhi, ta thật không nỡ xa cô…"

Duyệt Nhi:…

Cuối cùng đem cái đuôi Thư Quyển cắt đi, Duyệt Nhi đạp mây hướng tiểu viện của Mộ Phong mà bay, dọc đường lấy lá thư của Vu Hồng ra, tỷ mỷ xem thì nhất thời kinh ngạc.

142. Chương 142: Cô Hổ Nhỏ Và Mặc Ly Cãi Nhau(2)

Truyền thừa của thần, có thể cứu Sở Từ? Mà truyền thừa, chính là ở chỗ Tử Dao kia?

Duyệt Nhi chỉ cảm thấy hơi căng thẳng, đám mây cũng bay không ổn định, dọc đường suýt rơi.

Mộ Phong đang đứng bên hồ, không biết là đang nghĩ gì. Duyệt Nhi vội vội vàng vàng chạy đến, thiết tha nói: "Mộ Phong sư tôn, chúng ta đi tìm Tử Dao Thần quân được không?"

"Vì sao?" Mộ Phong xoay người khó hiểu.

"Trên người Tử Dao Thần quân có truyền thừa của thần, có thể cứu Sở Từ."

Khí tức của Mộ Phong chợt trở nên lạnh lẽo, nói: "Điều nàng nghĩ tới khi vừa rời Họa Mạt không phải là đi tìm Mặc Ly, mà là đi cứu Sở Từ?"

"Nhưng Mặc Ly lúc nào cũng có thể gặp, Sở Từ thì lại không giống mà. Nếu như hồn phách y không còn, sau này sẽ chẳng còn cơ hội sống lại nữa."

Mộ Phong phất tay áo, quay lưng lại, không nói gì.

Duyệt Nhi quýnh lên: "Mộ Phong sư tôn, người rốt cuộc có đi hay không?"

"Ta vì sao phải đi? Sở Từ liên can gì đến ta?"

Duyệt Nhi lúng túng: "Nhưng mà, vậy người liệu có thể giúp con được không?"

Mộ Phong không nói lời nào.

Duyệt Nhi sốt ruột, nàng đánh không lại Tử Dao Thần quân, hiện giờ chẳng dễ gì mới biết có thể có biện pháp cứu Sở Từ, mặc kệ, cho dù Mộ Phong sư tôn không đi, nàng tự mình đi, hoặc là tìm Mặc Ly đi cùng.

Nàng vội vã quay người, hướng bên ngoài chạy đi, đáng tiếc cơ thể dường như dù thế nào cũng không nhúc nhích được, thì ra đã bị Mộ Phong khóa lại: "Người làm gì vậy? Thả con ra, con muốn đi cứu Sở Từ!"

"Ta không cho, nàng không được đi." Mộ Phong xoay người, đôi đồng tử đen như mực nhìn Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi nổi giận phừng phừng. Y không chịu đi cùng nàng, vốn cho rằng với tình nghĩa mấy tháng qua y nhất định sẽ đồng ý, nào ngờ y không chịu cũng được đi, đằng này còn muốn nàng không được đi: "Người dựa vào cái gì quản con! Người cũng không phải Mặc Ly, nếu là Mặc Ly, từ sớm đã để con đi rồi."

Mộ Phong nhìn Duyệt Nhi đang giãy giụa trước mặt, làn môi mỏng mím chặt, không nói lời nào.

Duyệt Nhi càng nổi giận, chỉ thiếu điều giương nanh múa vuốt thả ra bản tính lão hổ của mình: "Người đáng ghét! Người xen vào việc người khác! Uổng công con tin tưởng người như vậy. Người còn không thả con, con sẽ hận người cả đời!"

Lời này vừa thốt ra, chỉ nghe thấy trong mắt Mộ Phong chợt lóe lên sát ý.

"NÀNG.NÓI.CÁI.GÌ?" Từng chữ từng chữ một, Duyệt Nhi nghe thấy cũng không khỏi có chút hoảng sợ, nhưng tính bướng bỉnh của lão hổ lại nổi lên, thấy y càng lúc càng áp lại gần, bản thân còn không thể cử động, trong lòng đối với y cực kỳ thất vọng, chỉ nói: "Người xen vào việc của người khác, con hận người cả đời!"

Bóng dáng Mộ Phong bỗng dưng đã đến ngay phía trước, ngón tay thon dài nắm chiếc cằm nhỏ của Duyệt Nhi, quả thực không kiềm chế được nộ ý của mình, mạnh mẽ hôn xuống.

Duyệt Nhi không ngừng giãy giụa, thế nhưng vẫn như cũ không nhúc nhích được, hung hăng cắn một cái.

Mộ Phong bị đau, vội vàng tách ra đôi chút.

Duyệt Nhi giận đến độ nước mắt suýt nữa rơi xuống: "Người dựa vào cái gì! Người dựa vào cái gì quản con, người không giúp con cũng được đi, còn không cho con đi. Con ghét người, ghét người! Mặc Ly sẽ không đối với con như vậy, oa……, người dựa vào cái gì hôn con!"

Nàng rất hận đã thường xuyên xem hắn như Mặc Ly mà đối đãi. Nàng rất hận bản thân thế nhưng lại thích hắn như thích Mặc Ly.

Mộ Phong đưa tay nhẹ lau sạch vết máu bên môi, trong mắt một mảnh lửa giận thiêu đốt, lạnh lùng nói: "Dựa vào cái gì? Dựa vào việc ta chính là Tức Mặc Ly! Là phu quân của nàng!"

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi long lanh lệ, nghe thấy lời này thì kinh ngạc nhìn Mộ Phong, tay Mộ Phong nhẹ phất qua mặt, lộ ra gương mặt phong hoa tuyệt đại thuộc về Tức Mặc Ly, so với khi là Mộ Phong còn tuấn tú hơn vạn phần.

"Mặc Ly…" Cô hổ nhỏ khóc nấc lên.

"Ta ở cạnh nàng mấy tháng, nàng cũng chưa từng nhận ra ta, nàng còn đối với Mộ Phong cũng có chút cảm tình, chẳng phải sao?" Tức Mặc Ly vừa thử nghĩ thì đã cảm thấy muốn nổi điên đến không chịu nổi. Dùng thân phận của Mộ Phong tiếp cận nàng là chủ ý của y, nhưng thấy Duyệt Nhi thế nhưng dường như cũng có cảm tình đối với Mộ Phong, trái lại chịu không nổi sự đố kỵ và không cam trong lòng.

Dựa vào cái gì y một lòng một dạ với nàng, nhưng trong lòng nàng lại có vô số người! Y sao chịu được?

Duyệt Nhi nước mắt mịt mờ, nghe thấy Tức Mặc Ly dùng ngữ khí đáng sợ như vậy nói chuyện thì trong lòng tủi thân, nhưng dù thế nào cũng nghĩ không ra nên đáp lại như thế nào. Nàng cũng không biết vì sao lại như vậy, nàng cũng không ngờ Mặc Ly lừa nàng, còn dùng thân phận Mộ Phong này ở bên cạnh nàng xem kịch vui: "Mặc Ly, chàng gạt người!"

Tức Mặc Ly thấy nàng không hề trả lời câu hỏi của y, trong lòng nguội lạnh hết một nửa. Cô hổ nhỏ mà y tâm tâm niệm niệm, nhưng y chẳng qua chỉ là một trong số những người nàng yêu thích mà thôi.

Mặc dù hết sức tức giận, nhưng y vẫn giữ được chút thần trí, ôm lấy Duyệt Nhi liền hướng phía dãy núi Lạc Thủy mà đi. Suốt đoạn đường, Duyệt Nhi cái gì cũng không dám nói, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt.

Tức Mặc Ly cuối cùng nhịn không được, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, vừa giận nàng không hiểu chuyện, vừa giận chính mình.

Đám Cửu Kiếm sớm đã nghênh đón, thấy bộ dạng như vậy củaTức Mặc Ly, lập tức không dám nói nhiều, chỉ có Duyệt Nhi không ngừng rơi nước mắt, khiến trái tim bọn họ vỡ vụn.

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi ngồi trên giường, đưa tay kéo chiếc nón hổ của nàng xuống, thấy nàng vẫn rớt nước mắt, trong lòng không nỡ, nhưng dù bất luận thế nào cũng không bình ổn được cơn giận của chính mình.

"Nàng rốt cuộc là muốn thế nào? Nàng cho ta là người có thể nương nhờ? Hay là phu quân nàng?"

Duyệt Nhi lắc đầu, thanh âm ngọt ngào tràn đầy nức nở: "Hức, ta không biết, nhưng mà, chàng bắt nạt ta. Chàng lừa ta…"

Tức Mặc Ly thở dài, cố gắng kìm xuống cơn giận trong lòng mình, cô hổ nhỏ này thật có bản lĩnh, y chỉ sợ sắp đem lửa giận của cả đời này mà thiêu cháy.

Y cúi đầu, ôm chặt lấy nàng, dịu dàng hôn nàng. Khát vọng trong lòng không cách nào không chế nổi, môi càng lúc càng đi xuống, lớp lớp y phục của Duyệt Nhi bị cởi ra, dần dần để lộ làn da trắng nõn.

Duyệt Nhi vẫn giận, không biết là sức lực từ đâu tới, đẩy Tức Mặc Ly ra, vội vàng lùi đến chỗ cách đó không xa: "Mặc Ly, chàng gạt người."

Nàng không ngốc, rõ ràng là y đùa bỡn nàng, biến thành Mộ Phong, ở bên cạnh nàng, nhìn nàng luống cuống, nhìn nàng vì việc này mà rối rắm vô cùng, nói cho cùng, nàng chung quy chẳng qua vẫn chỉ là thú cưng của y mà thôi.

Tức Mặc Ly thấy nàng không mang giày, bàn chân nhỏ nhắn đạp lên ngọc thạch lạnh lẽo, đè xuống suy nghĩ phức tạp trong lòng, chỉ nhẹ giọng nói: "Qua đây, đừng để bị cảm lạnh!"

Duyệt Nhi vừa xoay người liền muốn chạy đi: "Ta không muốn! Ta phải đi cứu Sở Từ." Nói đến đây, lại quay đầu: "Chàng có cho ta Đế Vương châu hay không?"

Tức Mặc Ly đứng dậy, mang theo ý lạnh khắp toàn thân, chậm rãi áp sát Duyệt Nhi, Duyệt Nhi đành phải từng bước từng bước lùi về sau.

"Nàng vẫn cứ muốn cứu Sở Từ?" Nàng đến cùng có hay không từng nghĩ qua cảm giác của y?

"Chàng có đưa Đế vương châu hay không?" Duyệt Nhi hiện tại chỉ muốn nhanh một chút lấy Đế vương châu, cứu Sở Từ, dù gì hiện giờ nàng không muốn gặp Mặc Ly.

Mặc Ly thay đổi quá nhiều, căn bản không phải Mặc Ly trước đây.

"Không đưa. Nàng muốn cứu hắn ra tiếp tục cùng hắn chàng chàng thiếp thiếp?" Thanh âm cực kỳ phẫn nộ.

Duyệt Nhi chỉ thấy lời này thật chói tai, nhưng lại không biết là ý gì, quay đầu liền nói:

"Không cho cũng được, ta tìm Tử Dao Thần quân."

Tức Mặc Ly bay người đến trước mặt nàng: "Nàng dám?"

"Ta có gì không dám? Ta cũng không phải của chàng! Dựa vào cái gì đi đâu cũng phải nghe chàng chứ! Dựa vào cái gì muốn ta luôn luôn ở bên cạnh chàng! Dù gì vẫn chính là chàng đáng ghét đáng ghét đáng ghét! Ta ghét chàng nhất!" Cô hổ nhỏ cực kỳ phẫn nộ, nói không lựa lời.

Từng tiếng từng tiếng đáng ghét, cộng thêm kích động của Sở Từ và Mộ Phong, Tức Mặc Ly yêu nàng sâu đậm, sao có thể chịu được?

Duyệt Nhi nói rồi thì có chút hối hận, ngước mắt nhìn lên, trong làn nước mắt mịt mù chỉ cảm thấy ánh mắt Mặc Ly khiến người đau lòng vô cùng, thất vọng, mất mát, thống khổ, toàn bộ đều thoáng hiện lên

trong đôi mắt thường ngày bình lặng không một gợn sóng, trong nhất thời, cô hổ nhỏ kinh hãi, vội vàng kéo tay áo Tức Mặc Ly, nhỏ giọng cầu xin: "Mặc Ly…Mặc Ly…Ta không phải cố ý, ta không có nghĩ như vậy…"

Tức Mặc Ly phất tay áo, trong trái tim ý lạnh càng lúc càng sâu. Duyệt Nhi bị cái phất tay này của y đẩy lùi ra sau mấy bước, có chút chật vật, vội vàng lại chạy lên trước, muốn níu lấy tay áo y.

Nhưng lại nghe thấy thanh âm lạnh lẽo chưa từng thấy: "Được, nàng muốn tự do, nàng muốn ghét ta, nàng không cần ta, nàng thích người khác. Duyệt Nhi, nàng thích thế nào thì chính là thế đó, ta sau này không quản nàng nữa." Dứt lời tay liền vung lên, một viên đan châu màu đen xưa cổ liền bay đến trước mặt Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi hơi sợ hãi, không nghĩ tới Mặc Ly nói sau này sẽ không quản nàng nữa, chỉ gấp gáp nói: "Chàng xấu xa! Chàng nói mặc kệ ta liền mặc kệ ta…" Nước mắt to như hạt đậu lại rơi xuống, trong lòng bỗng dâng lên nỗi sợ hãi không chút nguyên do: "Chàng từ trước đến nay đều xem ta như thú cưng! Hiện giờ chơi chán rồi liền bỏ mặc. Chàng là kẻ xấu!"

Tức Mặc Ly đã quay lưng lại: "Ta quản nàng, nàng liền oán ta, ta không quản nàng, nàng cũng oán ta. Chung quy là ta không đúng. Nếu như nàng nói ta xem nàng như thú cưng, vậy xem ra tâm tư mấy trăm năm qua của ta đều bị con hổ không có lương tâm ăn mất rồi. Nghĩ thấy Tức Mặc Ly ta cũng có một ngày rơi vào bước đường này."

Nói đến khúc cuối, thanh âm đã trở nên thê lương cô tịch.

Duyệt Nhi cầm Đế vương châu, nghe thấy lời này của Tức Mặc Ly, trong lòng càng ủy khuất, không hiểu sự việc vì sao lại ra nông nỗi này, nàng rõ ràng không hề làm gì.

"Vậy…Vậy chúng ta đi cứu Sở Từ, sau này chúng ta sẽ giống như trước đây, có được không? Ta sẽ không chạy trốn nữa." Cô hổ nhỏ cất giọng cầu xin. Cứu Sở Từ rồi, nàng sẽ ở mãi bên cạnh y, sẽ không suy nghĩ mấy chuyện náo loạn ầm ĩ nữa.

Trái tim Tức Mặc Ly đau đớn, quay người nhìn dáng vẻ cầu xin của nàng, đích thực không biết phải phát tiết phẫn nộ của mình nơi nào: "Nàng đến cùng liệu có hay không một chút tự giác! Đến bây giờ vẫn nhớ Sở Từ, nhớ Đạp Vũ, nhớ Mộ Phong! Trong trái tim nàng chứa đựng những gì?"

Duyệt Nhi lùi về sau một bước, dễ nhận thấy nàng có hơi sợ hãi.

Tức Mặc Ly nhìn nàng, ngẫm lại suốt những năm qua, y nuôi lớn nàng thì thế nào? Y dạy dỗ nàng thì thế nào?

Y nhìn đôi mắt to tròn ngập nước của Duyệt Nhi, chỉ nói: "Liệu có phải ta quá chiều nàng, mới khiến nàng trước nay không hề lo ngại?"

Thấy trong đôi mắt to của Duyệt Nhi nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi xuống, thoải mái cùng đau đớn trong lòng đan xen, chỉ sợ một khắc sau sẽ lại ôm lấy nàng mà dỗ dành an ủi, cuối cùng đành nhẫn tâm, thanh âm lạnh lẽo không chút cảm xúc: "U Duyệt Nhi, nàng cho rằng Tức Mặc Ly ta không phải nàng thì không được?"

143. Chương 143: Không Bao Giờ Trở Lại Nữa

U Duyệt Nhi, nàng cho rằng Tức Mặc Ly ta không phải nàng thì không được?

Câu nói lạnh lùng này vừa thốt ra, cả hai người đều sững sờ.

Tức Mặc Ly bình tĩnh lại trước, nhìn thấy Duyệt Nhi ngẩn người đứng đó, phất áo quay lưng, dùng tốc độ nhanh nhất hướng bên ngoài rời đi.

Bốn vị thần sứ đứng bên cửa liếc mắt nhìn nhau, Cửu Kiếm sốt ruột nói: "Chủ thượng đúng là đầu gỗ, quên đi, mấy người trông chừng Duyệt Nhi cô nương, ta đi nói chuyện với chủ thượng." Dứt lời người đã bay ra bên ngoài, Ngưng Không không an tâm, cũng cùng Cửu Kiếm nhắm hướng Tức Mặc Ly mà đi.

Để lại Túc Tịch và Phất Dung hai người ngó nhau, len lén nhìn Duyệt Nhi ở bên trong nội điện đang thẫn thờ, nhất thời cảm thấy đầu mình to lên gấp bội.

Đồng thời âm thầm cảm thấy may mắn ngoài dự tính, may mà Duyệt Nhi cô nương cũng không ầm ĩ như thế a, bằng không bọn họ là hai đại nam nhân, quả thực không biết khuyên nàng như thế nào.

Chỉ là trông thấy nàng nhỏ bé đứng sững sờ nơi đó, quả thật là…Hai người họ đưa mắt nhìn nhau, ở trong mắt đối phương trông thấy nét đồng tình.

Túc Tịch và Phất Dung chung quy vẫn là cao hứng quá sớm.

Cô hổ nhỏ từ trong ngây ngốc khôi phục lại tinh thần, trông thấy đại điện không một bóng người cùng với Túc Tịch và Phất Dung đang lặng lẽ đứng bên ngoài điện, ngỡ ngàng hỏi một câu: "Mặc Ly đâu?"

Túc Tịch và Phất Dung sượng mặt bay vào tiền điện, Túc Tịch cười bảo: "Chủ thượng vừa mới…ra ngoài rồi…" Phủi áo rời đi? Y không dám dùng từ này.

Lời vừa thốt ra, đã thấy đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi hơi nước lại dâng lên,tựa như hồng hà bị vách đá chặn lại, nước mắt ào ra như đê vỡ, Duyệt Nhi thả người liền ngồi phịch xuống sàn nhà ngọc thạch lạnh lẽo sạch sẽ, tu tu khóc òa lên.

Nước mắt ào ào tuôn ra, hai lỗ tai vô lực rũ xuống, chỉ thấy ánh mắt nàng mờ mịt, tiếng khóc rấm rức, lại nức nở nói: "Mặc Ly….Mặc Ly, không cần ta rồi…"

Túc Tịch và Ngưng Không lý nào còn bình tĩnh được nữa, lập tức tay chân luống cuống, lại thêm quả thực không có kinh nghiệm khuyên một tiểu cô nương, nước mắt Duyệt Nhi tựa như cơn mưa to tầm tã cứ thế rơi xuống, ngồi trên đất nức nở khóc, thanh âm nhỏ bé tràn ngập ủy khuất khiến Túc Tịch và Ngưng Không trông thấy mà đau lòng.

Túc Tịch vội vàng cầm một chiếc khăn đưa tới, cô hổ nhỏ thế nhưng đã khóc đến thập phần thương tâm, nước mắt lã chã tí tách rơi trên y phục, hoàn toàn không hề để ý đến chiếc khăn của Túc Tịch, Phất Dung ở bên cạnh cũng không biết làm sao, chỉ nói: "Duyệt Nhi cô nương, đừng khóc…Chủ thượng…Chủ thượng sao có thể không cần cô chứ?"

Duyệt Nhi không để ý, giống như thú cưng mất chủ, khóc tu tu, nghẹn ngào nói: "…Mặc Ly….Chàng nói, không hẳn không phải ta là không được…Hức hức, chàng đi tìm người khác rồi…"

Túc Tịch và Phất Dung cùng thở dài, bọn họ đều nghe thấy, hiện giờ thấy Duyệt Nhi khóc đến cực kỳ thê lương như vậy, cả đại điện rộng lớn trống rtải đều là tiếng nàng khóc nức nở nghẹn ngào. Túc Tịch đích thực chịu không được, trong lòng lần đầu tiên thầm oán chủ thượng nhà mình, bỗng đứng bật dậy nói: "Ta đi tìm chủ thượng về!"

Vừa định đi, ống quần đã bị một đôi tay nhỏ bé níu giữ, Túc Tịch quay đầu lại, chỉ thấy Duyệt Nhi đang đáng thương ngẩng đầu, vì động tác này mà nước mắt lăn dài hai bên, lăn đến giữa mái tóc màu tím, đôi mắt to tròn của nàng khóc đến đỏ chạch, miệng khẽ mím, quả thực tội nghiệp đến cực điểm, hiện giờ kéo ống quần y, không cho y động đậy.

Lại khóc một hồi lâu, mới nghe thấy thanh âm tinh tế truyền tới: "Chàng không muốn gặp ta…Đừng đi tìm chàng, chàng không cần ta, hức hức…" Lại một hàng nước mắt rơi xuống.

Túc Tịch không biết làm sao, thật muốn đem cô hổ nhỏ này đánh ngất đi, vậy sẽ không phải thấy nàng khóc đến đất trời u ám, như mất cha mất mẹ như vậy.

Thực sự là, rất tội nghiệp, đêm nay thấy Duyệt Nhi khóc như thế đã được mở mang kiến thức, thế cho nên sau này, Túc Tịch và Phất Dung đều mắc chứng mẫn cảm khi trông thấy nước mắt nữ nhi.

Duyệt Nhi cô nương xác thực là đem trái tim bọn họ khóc đến tan vỡ rồi mà…

Duyệt Nhi khóc đến nửa đêm, Mặc Ly vẫn như cũ không hề quay lại, bản thân cũng không biết sao lại có nhiều nước mắt rơi xuống không ngừng như thế, chỉ thấy đau lòng vô cùng, mấy trăm năm qua, đây là lần đầu tiên Tức Mặc Ly nặng lời với nàng như vậy.

Chàng nói không hẳn không phải nàng thì không được, vậy chàng khẳng định còn có lựa chọn khác. Duyệt Nhi nghĩ tới đây thì cảm thấy trái tim nàng lại vụn vỡ, từ dưới đất đứng dậy, Túc Tịch và Phất Dung mừng rỡ, nhưng lại nghe thấy Duyệt Nhi nghẹn ngào nói: "Ta đi đây, đừng theo ta."

Giọng nói khàn khàn, đều là vì khóc nức nở, Túc Tịch và Phất Dung luống cuống đứng đó, trơ mắt nhìn nàng thất tha thất thểu chạy ra ngoài, lại thấy nàng mơ mơ hồ hồ triệu một đám mây, lảo đa lảo đảo hướng con đường thông từ Thần giới đến Tiên giới mà đi.

Túc Tịch và Ngưng Không vội vàng bám theo.

Duyệt Nhi đứng trên mây, khóc suốt đoạn đường đến Tiên giới, nàng còn có Thất Mệnh thúc thúc, còn có Khổng Tước tỷ tỷ, còn có Tiểu Hoa, còn có Tiểu Mộ, còn có Chỉ Thủy ca ca, còn có Ninh Tê tỷ tỷ…

Dọc đường đụng phải vô số cây đại thụ, rơi xuống kênh rạch xong lại tự mình lọ mọ bò dậy, tiếp tục khóc đi đến Tiên giới. Túc Tịch và Phất Dung ở phía sau nhìn mà hãi hùng khiếp vía, lại không dám để lộ tung tích của họ, đành phải lặng lẽ bám theo.

Vất vả chật vật đến được Tiên giới đã là giữa trưa ngày hôm sau, Duyệt Nhi toàn thân nhếch nhác, hướng Bồng Lai tiên sơn mà đi, ở Tiên thành lớn nhất bên cạnh Bồng Lai tiên sơn thì dừng lại, vừa khóc vừa tìm tới Tô nhục nhục tửu lâu.

Thất Mệnh đang ở trên tầng lầu cao nhất xem các điều mục, nghĩ thấy Yêu giới dạo gần đây cũng coi như ổn định đôi chút, lập tức hơi vui mừng, chỉ có hơi lo lắng cho tiểu công chúa đang ở Thần giới, không biết nàng hiện giờ ra sao.

Lạc Thủy Thần quân ấy cũng là người có dục vọng chiếm hữu cực mạnh, cảm thấy bọn họ với Duyệt Nhi thân thiết, sau khi thành thân liền bảo bọn họ về Tiên giới, nửa phần cũng không định để họ ở gần, đúng là buồn chết mọi người, nhưng lại không dám nhiều lời.

Thất Mệnh đang suy nghĩ đủ thứ thượng vàng hạ cám thì chưởng quỹ bên dưới lầu liền xông vào, mồm miệng không rõ, chỉ nói bên dưới có một tiểu cô nương muốn gặp y.

Thất Mệnh hơi nghi hoặc, nói: "Tiểu cô nương nào?"

Chưởng quỹ: "Một tiểu cô nương có mái tóc tím, dáng vẻ mười lăm mười sáu tuổi, ở bên dưới vừa khóc vừa nói muốn gặp Thất Mệnh thúc thúc…"

Thất Mệnh 'phạch' một tiếng ném sách xuống liền chạy xuống dưới lầu.

Khổng Tước từ sớm không biết đã nghe được tin tức từ đâu, vậy mà xuất hiện so ra còn nhanh hơn Thất Mệnh, hiện giờ trông thấy tiểu cô nương ngồi ở chính giữa tửu lâu thì cũng không khỏi có chút sửng sốt.

Duyệt Nhi nhếch nhác vô cùng, trên tóc dính mấy mẩu lá cây, vốn là bộ y phục bằng vân cẩm thượng hạng nhưng hiện giờ lại rách lỗ chỗ, giống như lăn lộn trong đống bùn vậy, dính từng cục từng cục trên váy. Còn trên gương mặt nhỏ nhắn, nước mắt cùng đất bùn trộn lẫn vào nhau, còn dính chút bùn, đôi mắt to tròn khóc đến đỏ quạch…

Sau đó Thất Mệnh chạy tới, trông thấy tình cảnh như vậy thì không khỏi hoảng sợ, trong lòng loạn thành một khối, vội vàng chạy tới đón, đau lòng nói: "Duyệt Nhi, sao mà, sao lại thành ra thế này?"

Duyệt Nhi trông thấy Thất Mệnh thì tựa như gặp được người thân, càng khóc đến độ oan ức hơn. Hiện giờ Tô nhục nhục tửu lâu cũng không ít người, thấy Duyệt Nhi, ai nấy đều chỉ chỉ trỏ trỏ, rõ ràng đặc trưng trên người nàng đã biểu thị nàng chính là Duyệt Nhi cô nương nổi tiếng khắp lục giới, nhưng bộ dạng lại nhếch nhác như vậy, khiến người nào người nấy không sao tưởng tượng nổi.

Một lúc lâu sau, đợi tới khi Khổng Tước nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Duyệt Nhi để nàng thuận khí, Duyệt Nhi mới nghẹn ngào nói: "Mặc Ly…Mặc Ly không cần con rồi…"

Khổng Tức và Thất Mệnh:…

Sao có thể chứ? Theo như họ thấy, cho dù Lạc Thủy Thần quân không cần mạng cũng sẽ không thể không cần Duyệt Nhi. Sao nàng hiện giờ nhếch nhác như vậy chạy tới Tiên giới, Lạc Thủy Thần quân lại không biết tung tích?

Khổng Tước nhẹ giọng: "Duyệt Nhi cô nương, muội cả người chật vật như thế, trước cùng ta đi tắm rửa một lượt rồi lại nói, được không?"

Duyệt Nhi quả thực cảm thấy cả người bẩn vô cùng, không thoải mái, chỉ khóc đồng ý.

Qua một canh giờ, Duyệt Nhi mới chỉnh chỉnh tề tề xuất hiện ở trên tầng cao nhất Tô nhục nhục, vẫn không ngừng rơi nước mắt.

Thất Mệnh sớm đã sai người bày một bàn mấy món thức ăn chiêu bài của Tô nhục nhục tửu lâu, vì thế…

Cô hổ nhỏ đáng yêu vừa khóc vừa ăn, một bữa cơm qua đi, ăn đến độ Thất Mệnh Khổng Tước, còn có Tiểu Hoa và Ninh Tê vừa chạy tới không bao lâu trái tim tan nát…Sao mà nàng có thể có nhiều nước mắt đến vậy? Lượng nước cả người sắp chảy cạn rồi a…

Vất vả đợi đến khi cô hổ nhỏ ăn xong, cũng gần như nên khóc xong rồi, Ninh Tê cầm khăn lau mặt cho nàng, thấy nàng còn hơi thút thít, lập tức trong lòng càng thương hơn, cuối cùng chẳng qua vẫn chỉ là một cô hổ nhỏ, tâm tư đơn giản.

"Duyệt Nhi, nói xem thế nào vậy? Sao mà lại thành ra bộ dạng thế kia?" Ninh Tê nhỏ nhẹ hỏi han, đương nhiên so với nữ hán tử như Khổng Tước và nam hán tử như Thất Mệnh thì nàng càng thân thiết hướng dẫn gợi mở.

Bàn tay Duyệt Nhi cầm chiếc chong chóng nhỏ, quay quay, đầu đuôi ngọn nguồn đem nguyên nhân quá trình kết quả kể lại, thi thoảng lại thấm ướt khăn tay Ninh Tê, tội nghiệp đáng thương.

Mọi người nghe được đầu đuôi câu chuyện, kinh ngạc vì Lạc Thủy Thần quân cũng có thể nói ra lời như vậy, nhất định là bị cô hổ nhỏ này chọc giận đến điên rồi.

Ninh Tê đã hiểu rõ, sửa sang đầu tóc lại cho Duyệt Nhi, cười bảo: "Duyệt Nhi, muội không phải là không hiểu vì sao Lạc Thủy Thần quân lại giận như vậy ư? Kỳ lạ như vậy ư?"

Duyệt Nhi gật gật đầu, miệng mếu máo, lại sắp khóc rồi.

Ninh Tê vội vàng đưa tay xoa nắn lỗ tai nàng, thừa dịp Lạc Thủy Thần quân không ở đây, xoa xoa dứt khoát không có vấn đề a. Nước mắt sắp rơi của Duyệt Nhi quả nhiên ngưng lại, Ninh Tê vội nói: "Thế nếu như Lạc Thủy Thần quân và Tử Dao Thần quân chàng chàng thiếp thiếp, trong lòng muội cảm thấy thế nào?"

Đôi mắt trong suốt sáng lấp lánh tựa hổ phách của Duyệt Nhi ngơ ngác nhìn Ninh Tê, hiện giờ chứa đừng rất nhiều mịt mù.

"Ừm, nếu như một ngày nào đó Lạc Thủy Thần quân và Tử Dao Thần quân hình bóng không rời, cử chỉ thân mật, sau đó quên mất sự tồn tại của muội, trong lòng muội cảm giác thế nào, liệu có khó chịu, có tức giận không?" Cứ thế nói cho cô hổ nhỏ hiểu a.

Duyệt Nhi gật đầu, khó khăn nói: "Sẽ khó chịu, sẽ tức giận, nhưng mà chuyện này dính dáng gì với chuyện kia?"

Ninh Tê cười đáp: "Chính là Lạc Thủy Thần quân thấy muội như vậy với người khác, muội nói xem ngài ấy tức giận liệu có phải rất bình thường hay không?"

Duyệt Nhi long lanh hai giọt lệ, lúng túng nói: "Nhưng mà….Nhưng mà, chàng hung dữ với muội, còn nói muốn tìm người khác…"

Ninh Tê ngẩn ra, còn định nói gì đấy thì chiếc chong chóng trên tay Duyệt Nhi đã ném qua cho Ninh Tê, đôi tay nhỏ bé che hai lỗ tai trên tóc, khẩn trương nói: "Muội không nghe, chính là không nghe, mọi người đều giúp chàng, mọi người không giúp muội!"

Ai nấy đều sững người, vội nói: "Sao có thể vậy chứ? Chúng ta đứng về phía muội, chỉ là…"

Dục vọng chiếm hữu của Lạc Thủy Thần quân đối với Duyệt Nhi là thế nào? Y đem Thất Mệnh Tiểu Mộ bọn họ-những người thân thiết với Duyệt Nhi đều tách ra xa nàng, thậm chí Tiểu Mộ liếc nhìn Duyệt Nhi nhiều một chút cũng có thể cảm nhận được sự khó chịu của y, kỳ thực Lạc Thủy Thần quân có thể cho

Duyệt Nhi đến Họa Mạt đã đủ khiến bọn họ kinh ngạc rồi, càng huống chi Duyệt Nhi tựa như còn thích Mộ Phong mà y giả dạng, cùng với Việt Hoa sư tôn gì gì đó cũng hết sức gần gũi…Duyệt Nhi thế nhưng dáng vẻ lại như đối xử bình đẳng hết thảy.

Haizzz, y có thể nhịn đến bây giờ cũng thực không dễ dàng gì, nhưng mà chuyện này quan trọng nhất là, hẳn là vì Duyệt Nhi không hiểu y.

Nghĩ rồi mọi người chỉ thấy rối thành một nùi, dáng vẻ Duyệt Nhi rõ ràng lỳ lợm, nói ngọt nói nhạt đều không nghe, muốn kéo bàn tay nhỏ của nàng đem nguyên nhân giảng giải cho nàng, nhưng lại không đành lòng.

Nói đến cùng, Duyệt Nhi ủy khuất như vậy kỳ thực cũng rất bình thường, trong lòng nàng yêu Tức Mặc Ly, nhưng vì bản tính không thể bảo trì khoảng cách với người khác, cũng không hiểu mấy thứ đề phòng này nọ, năm đó Đạp Vũ Thần quân và Lạc Thủy Thần quân ở Bồng Lai tiên sơn đánh nhau cũng là vì lý do này, ài, nói cho cùng, vẫn là gọt giũa không thành a.

Duyệt Nhi thấy mọi người muốn nói lại thôi, hạ quyết tâm, nói: "Chàng không cần muội, muội liền đi, vĩnh viễn cũng không về nữa!"

Dứt lời liền rầm rập chạy vào phòng ngủ, lập tức đóng sập cửa lại.

Mọi người không biết làm sao, đành nói: "Liệu có cần báo cho Lạc Thủy Thần quân?"

Mà Tức Mặc phủ.

Tức Mặc phủ cũng không vì Tức Mặc Ly và Duyệt Nhi trở về dãy núi Lạc Thủy mà rỗi rảnh, vẫn như cũ là nơi gia tộc Tức Mặc xử lý sự vụ.

Lúc Tức Mặc Ly, Cửu Kiếm và Ngưng Không cùng lúc xuất hiện, mọi người đều sợ hãi, phải nói chủ thượng từ sau khi đại hôn cũng chưa từng trở lại Tức Mặc phủ đó nha, thấy sắc mặt y nặng nề như vậy, ai nấy cho dù ham mê mỹ sắc của chủ thượng cũng không dám quyến luyến hồi lâu, cung kính hành lễ liền lui ra.

Tức Mặc Ly ngồi trước án thư, nộ khí tích cóp trong lòng vẫn không bớt đi, hàng mi dài khẽ nhíu, đích thực là lo lắng vô cùng.

Cửu Kiếm thậm thụt tiến vào, cẩn thận nói: "Chủ thượng…" Ngưng Không rất không có chí khí đứng xa xa, không dám đến gần chủ thượng nhà mình.

Tức Mặc Ly vẫn không ngước lên, chỉ lạnh giọng nói: "Ra ngoài, ta muốn yên tĩnh một chút."

Cửu Kiếm kiên cường bất khuất, bình tĩnh nói: "Duyệt Nhi cô nương khóc rồi…"

Tức Mặc Ly không nhúc nhích, một lúc sau ngước mắt nhìn Cửu Kiếm. Cửu Kiếm không hổ là trái tim thất khiếu linh lung lấy lòng chủ thượng đã lâu, phất tay một cái, ảo cảnh Duyệt Nhi ở trong điện khóc nức nở liền xuất hiện ngay trước mắt.

Vừa trông thấy, hai mắt Cửu Kiếm liền chua xót, cũng suýt nữa nhịn không được mà khóc theo Duyệt Nhi, đúng thật là, tội quá đi…Trong lòng Cửu Kiếm đối với chủ thượng vạn lần bất mãn, đáng tiếc không dám nói ra.

Lén đưa mắt nhìn Tức Mặc Ly, chỉ thấy ý lạnh trong mắt y dần tan, chỉ còn đau lòng đọng lại, Cửu Kiếm thấy dáng vẻ y như hận không thể lao đến trước mặt Duyệt Nhi thì thăng bằng trong lòng nhiều hơn, chỉ nói: "Chủ thượng, người để mặc Duyệt Nhi cô nương khóc như vậy sao?"

Tức Mặc Ly nhắm mắt lại, tiếng khóc của Duyệt Nhi vẫn truyền vào tai, có chút cáu kỉnh: "Nàng không thích, ta liền thả nàng đi."

Khóe môi Cửu Kiếm co giật, hừ, nói đến rõ ràng dứt khoát: "Chủ thượng, nếu như nàng thật sự đi rồi, người sẽ không đi tìm nàng?"

Tức Mặc Ly liếc nàng một cái, trực tiếp phất tay, đem Cửu Kiếm hất ra ngoài cửa, kế đó lập kết giới ngăn lại, cho thế giới của mình chút yên tĩnh.

Ngồi hết một ngày, cuối cùng nhịn không được, thu lại kết giới, gọi Cửu Kiếm vào, bảo: "Túc Tịch và Phất Dung đâu rồi?"

Khóe miệng Cửu Kiếm lại co rút, xin người đó, muốn hỏi Duyệt Nhi ở đâu thì nói đại đi, dùng lời lẽ uyển chuyển thế làm gì? Ngoài mặt thì cung cung kính kính, phất tay, trực tiếp đem hình ảnh cho Tức Mặc Ly xem.

Thẳng thừng lược bỏ Túc Tịch và Phất Dung, hình ảnh chính là dáng vẻ Duyệt Nhi đang vừa khóc vừa ăn…

Cửu Kiếm, Tức Mặc Ly….

Đợi khi nàng nói hết đầu đuôi sự việc, trong lòng Tức Mặc Ly ngoại trừ không biết làm sao vẫn chính là không biết làm sao, cô hổ nhỏ này, dùng góc độ của nàng xem ra hoàn toàn là lỗi của y…

Còn chưa kịp nghĩ thì đã nghe thấy Duyệt Nhi mở miệng nói: "Chàng không cần muội, muội liền rời đi, vĩnh viễn cũng không quay về!"

Tức Mặc Ly đứng bật dậy, không cần đám Thất Mệnh báo đã phóng người hướng bên ngoài mà đi, Cửu Kiếm lấy lại bình tĩnh, khắp Tức Mặc phủ nào còn bóng dáng chủ thượng.

Bọn họ cho rằng cô hổ nhỏ hay nói đùa, không nghĩ tới cô hổ nhỏ lần này thật sự thương tâm.

Hôm sau, Ninh Tê gõ cửa phòng ngủ rất lâu cũng không có người trả lời liền đẩy cửa vào, cô hổ nhỏ không biết đã đi đâu rồi…

Vận mệnh theo mây đen nơi chân trời ùn ùn kéo đến, cô hổ nhỏ nhiều năm sau này toàn là hối hận và tự trách, đáng tiếc đã vô ích.

144. Chương 144: Mặc Ly Bị Thương, Hỏa Phượng Trở Về (1)

Duyệt Nhi ngay từ khi những tia nắng sớm đầu tiên vừa xuất hiện thì đã âm thầm chạy đến Minh giới, lần trước Sở Từ ở Minh gian địa phủ chịu thiên kiếp rồi không còn nữa, Duyệt Nhi cảm thấy muốn cứu y, ở Minh gian xem ra khá hợp lý.

Trong tay cầm Đế Vương châu Tức Mặc Ly đưa, Duyệt Nhi mới nhớ chực ra đã đem Mẫu đơn nhan ném cho Ninh Tê để Long Đằng vương chơi rồi, ài, nhưng mà, Đế vương châu này dùng thế nào? Sẽ có hậu quả ra sao? Sau đó thì thế nào?

Duyệt Nhi chưa từng nghĩ tới sau đó, cùng lắm thì một mạng đổi một mạng, dù sao đi nữa, trong lúc dầu sôi lửa bỏng Sở Từ cứu nàng vô số lần, dù gì, hiện giờ bản thân sống cũng chẳng có gì lưu luyến, dù gì, mạng của chính mình cũng chả để làm gì, cho nên cô hổ nhỏ trong lúc thương tâm đã ôm quyết tâm liều chết mà đi.

Vừa vào Minh giới, Duyệt Nhi liền trốn tránh sự kiểm tra của hộ vệ Minh gian, thận thận trọng trọng đi về phía cầu Nại Hà.

Nếu có thể cứu được Sở Từ, giả tỷ y vẫn có thể phục hồi nguyên thân, vậy đích thực là quá tốt rồi, còn nếu như không thể, cứu hồn phách ra rồi thuận tay đem y đẩy đến bên kia cầu Nại Hà nhập vào luân hồi, trong lòng Duyệt Nhi lặng lẽ tính toán, cuối cùng len lén ngồi bên cầu Nại Hà chờ suốt một ngày, vẫn không thấy có người tới tìm, trong lòng thất vọng vô cùng, lặng lẽ nói, Mặc Ly, chia xa rồi.

Trong tay cầm Đế vương châu, Duyệt Nhi phóng thích Sát Na Phương Hoa giấu nơi mi tâm, Tiểu Sát thức tỉnh rất đúng lúc, biết Duyệt Nhi chuẩn bị làm gì thì sợ đến giật thót, vội nói: "Chủ nhân, không được."

Duyệt Nhi có chút không kiên nhẫn, sốt ruột hỏi: "Vì sao?"

"Người làm vậy có thể dẫn đến Thiên kiếp so với Sở Từ Ma quân hôm đó còn nặng nề hơn, trên cơ thể người phần lớn đều là tội danh mà Thiên Đạo nhằm vào, người hiện giờ còn không tránh đi, còn muốn đụng chạm với nó à?"

Duyệt Nhi không hiểu: "Ta có tội danh gì? Ta đâu có làm nhiều điều ác đâu!"

Tiểu Sát hận rèn sắt không thành thép: "Nếu ta đoán không sai, năm đó người ở dãy núi Lạc Thủy khi bị dẫn dụ phải độ Thần kiếp, lý ra đã phải bỏ mạng ở hoàng tuyền rồi, nhưng được Lạc Thủy Thần quân và Đạp Vũ Thần quân che chở, lại nói lần đó Sở Từ Ma quân ở nơi này nhận lãnh Thiên kiếp, vốn cũng có một phần của người, nhưng vì Lạc Thủy Thần quân ở đây nên Thiên đạo không mảy may dám động tới người, còn có…"

Ngừng một lát, Tiểu Sát lại tiếp tục: "Thể chất của chủ nhân dở dở ương ương, khụ khụ, cùng Lạc Thủy Thần quân kết hợp, sẽ gặp phải sự khiển trách của trời…Nếu không phải Lạc Thủy Thần quân thì vào đêm thành thân của người và ngài ấy, khụ khụ, hẳn là đã bị Thiên đạo đánh chết rồi."

Duyệt Nhi giật mình, hoảng sợ nói: "Không ngờ ta tội ác tày trời như vậy đó. Mà cũng đúng, ta từ đầu đến cuối không hề xứng với Mặc Ly, hiện giờ nếu ta không còn, chàng cũng sẽ an tâm mà cưới Tử Dao Thần quân môn đăng hộ đối, như vậy ta càng phải cứu Sở Từ, không phải ư."

Tiểu Sát càng quýnh lên: "Chủ nhân, ta nói với người mấy chuyện này chính là muốn cho người biết, người hôm nay nếu như tùy tiện hành động, chỉ sợ sẽ phải rơi vào tình cảnh của Hạo Thiên Thần đế. Hạo Thiên Thần đế hồi phi yên diệt, hồn phi phách tán, nhưng ngài ấy còn có một con trai đó, Sở Từ nguyện lấy mạng cứu ngài ấy, còn người trái lại chẳng có người có quan hệ huyết thống nào….Chết thật rồi thì sẽ chẳng thể chết thêm lần nữa đâu!"

Duyệt Nhi phiền muộn một phen, nghĩ tới thế gian sau này ngay cả một chút hồn phách của mình cũng sẽ chẳng thể lưu lại, sẽ chẳng còn gặp được Mặc Ly nữa, trong lòng có chút luyến tiếc không đành, nhưng rất nhanh đã đè xuống: "Ta hôm nay chính là muốn làm như vậy. Bằng không sau này ta sẽ hối hận vì đã không cứu Sở Từ."

Tiểu Sát đương nhiên không chịu, há miệng sốt ruột oa oa gào khóc một hồi, Duyệt Nhi quả thực là một cô hổ cực kỳ bướng bỉnh, chỉ nhẹ nhàng điểm một cái lên mi tâm, Tiểu Sát đáng thương liền biến mất.

Duyệt Nhi hít sâu một hơi, vừa rồi thả Tiểu Sát ra, mặc dù nó không nói phương pháp, nhưng Duyệt Nhi đã tìm được tâm quyết và cách thức trong cơ thể nó.

Nàng rút bàn chân nhỏ nhắn đang ngâm trong dòng Vong Xuyên về, cũng không mang giày liền xoay người đứng lên, nhìn về nơi xa xa, một chút cũng không có bóng dáng của người đến tìm, trong lòng đã hạ quyết tâm.

Đế vương châu trong tay từ từ phát ra ánh sáng đen tuyền, phảng phất như thể bên trong kỳ thực đang chuyển động, Duyệt Nhi ngẫm nghĩ, đem di thư viết lần đó khi ở chỗ Nam Hải Long vương từ bên trong nội đỉnh triệu đến, bỏ vào trong túi càn khôn, ài, nếu có người tìm được mình, vậy hẳn là có thể thấy ha.

Làm xong việc cuối cùng, đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi lại nhìn xung quanh lần nữa. Khi đó bên cầu Nại Hà vậy mà một bóng quỷ cũng không có, đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa, chẳng lẽ mình làm như vậy cũng là ý trời?

Đế vương châu trong tay càng bay càng cao, dần dần đã đến giữa lưng chừng trời, toàn bộ viên châu đều đã không còn dáng vẻ giản dị tự nhiên mà phát ra ánh sáng đen tuyền đến lóa mắt. Trong lòng Duyệt Nhi thầm niệm khẩu quyết, hai tay đặt chồng lên nhau, linh lực trong tay ở trạng thái có thể thấy được dần dần bay lượn đến giữa không trung, thôi động Đế vương châu, mang theo tu vi của cả đời nàng.

Đế vương châu và thể chất của nàng vừa vặn có thể cứu Hạo Thiên Thần đế, càng huống chi là Sở Từ? Duyệt Nhi cũng không lo lắng cứu không được, chỉ sợ mình chết không dễ coi thôi.

Thiên kiếp lần này xuất hiện có hơi chậm, nhưng tựa như nộ ý tích tụ đã lâu, so với lần trước Sở Từ nhận lãnh thì càng dữ dội hơn. Uy lực của Thiên đạo vốn từ sau khi Hạo Thiên Thần đế ra khỏi Thần giới thì đã nhiều lần bị thách thức, Duyệt Nhi lại càng là người trong lúc vô ý đã trở thành kẻ nổi bật trong việc khiêu chiến Thiên đạo, lần này vậy mà dám cả gan trong tình huống không có Tức Mặc Ly và Đạp Vũ bên cạnh làm việc nghịch thiên.

Lập tức người chấp hành của Thiên đạo liền vội vàng bẩm báo cho người của Đại Vô điện, Đại Vô điện cực kỳ chấn kinh, cửu vệ tránh mặt Việt Hoa công tử, thế nhưng cũng cùng đi chấp hành trừng phạt.

Cửu Vệ là gì?!

Là chín người chấp hành trừng phạt quan trọng nhất của Thiên đạo, tu vi cao thâm, lãnh diện vô tình. Năm đó vụ việc Hạo Thiên Thần đế chẳng qua cũng chỉ mới xuất ra năm người nhưng đã kinh động Thần giới, có điều Hạo Thiên Thần đế cũng không phải là người dễ trêu chọc, dáng vẻ thư sinh gầy yếu nhưng mạnh mẽ ở Phục Thần Tháp chịu trăm năm thiên kiếp mới tan biến, nếu không có Phục Thần Tháp, cho dù là cửu vệ muốn lấy mạng y cũng cần có thời gian.

Sở Từ Ma quân do Hạo Thiên Thần đế và Lam Cẩm nghịch thiên kết hợp sinh hạ cũng cần tới ngũ vệ ra tay chấp hành, không ngờ y bất quá mới mấy vạn tuổi nhưng cũng không thu phục được, ngũ vệ đem hồn phách y thu về, liền nhốt trong Đại Vô Chi Cảnh.

Mà hiện giờ, một tiểu cô nương nhỏ nhoi mới mấy trăm tuổi thế nhưng dám cầm Đế vương châu nghịch thiên, từng chút từng chút đối kháng với Thiên đạo, đem Sở Từ từ Đại Vô Chi Cảnhh kéo về, quả thực khiến bọn họ trợn mắt há mồm. Mà càng khiến những người chấp hành của Đại Vô Chi Cảnh kinh ngạc hơn là, vì trừng phạt tiểu cô nương này, vậy mà…vậy mà cần đến cửu vệ xuất thủ.

Hạo Thiên Thần đế và Sở Từ Ma quân, bất quá cũng chỉ có ngũ vệ, cửu vệ cùng nhau ra tay? Ngàn vạn năm qua chưa từng xảy ra, đây…đây là việc quá mức khiến người chấn động rồi.

Đế vương châu càng chuyển động càng nhanh, trong không trung dần dần nổi lên bóng dáng Sở Từ. Y hiện giờ ở dáng vẻ nửa trong suốt, dễ nhận thấy còn chưa thể hợp lại thành nhục thể, trong lòng Duyệt Nhi thầm vui mừng, Thiên đạo này không phải là ngủ gục rồi chứ, nàng hiện giờ có động tĩnh lớn như thế, bọn họ vậy mà còn chưa tới.

Nàng nào biết, Thiên đạo chính là vì cho nàng một kích sau cùng thì cửu vệ mới ra tay, đây chỉ là trì hoãn chút thời gian.

Sở Từ lãnh nhận thống khổ cơ thể được tái sinh, bỗng mở to mắt, trong nháy mắt liền trông thấy Duyệt Nhi ở bên dưới đang ngẩng đầu nhìn mình.

Nàng dường như có chút khác lạ, dáng vẻ càng thêm yêu kiều, gương mặt nhỏ nhắn vẫn đáng yêu như lần gặp gỡ sau cùng ấy, giữa hai hàng mày thế nhưng lại lặng lẽ ẩn chứa chút sầu lo.

Hết thảy đều không có gì thay đổi, mà hết thảy, tựa như đều có chút không giống.

Là Lạc Thủy Thần quân phụ bạc nàng? Vì sao y thông qua ý cười nhẹ nhàng của nàng lại thấy được nét bi thương mà ngay chính bản thân nàng cũng không nhận thấy?

Duyệt Nhi thấy Sở Từ đã tỉnh lại, lập tức cao hứng đến độ suýt nữa thì vung tay múa chân, hai tay vẫn không ngừng đem tu vi và linh lực độ sang. Bóng dáng Sở Từ từ trong suốt trở nên nửa trong suốt, Duyệt Nhi vui vẻ mãn nguyện, thì ra cứu người đơn giản như vậy.

Sở Từ nhìn nàng một lúc, bất chợt nhớ tới hiện giờ chính mình đang ở nơi nào, trong ánh mắt sóng nước dập dờn đều là hoang mang, cơ thể vẫn bồng bềnh giữa không trung lo lắng run rẩy: "Duyệt Nhi, không được! Mau dừng lại! Mau!"

Duyệt Nhi không rõ vì sao, nói: "Ngươi sắp ra rồi, Thiên đạo vẫn không trừng phạt, vì sao muốn vào thời khắc này buông tay?" Bàn tay vẫn như cũ không hề ngừng lại.

"Mau dừng ! Trừng phạt của Thiên đạo sắp tới rồi, ta tình nguyện vĩnh viễn bị xích trong Đại Vô Chi Cảnh, nàng đừng nhúng tay vào việc này!" Sở Từ cơ hồ nói năng lộn xộn, dù thế nào cũng biểu đạt không xong suy nghĩ của mình, trong lòng chỉ càng gấp gáp, Duyệt Nhi ngốc đang làm gì thế này? Nàng sẽ…Sở Từ lắc đầu, nghĩ cũng không dám nghĩ.

Y giãy giụa, dừng việc trọng sinh nhục thể, đối kháng với sức mạnh của Đế vương châu, sốt ruột nói: "Duyệt Nhi, mau dừng tay! Nếu không sẽ hồn phi phách tán, hoặc là, sẽ càng nghiêm trọng…"

Y giãy giụa muốn quay trở lại Đại Vô, y chưa bao giờ nghĩ rằng Duyệt Nhi thế nhưng sẽ một mình cứu y. Vào thời khắc y hi sinh thần hồn cũng không có suy nghĩ sẽ sống lại, cho dù là bị nhốt ở Đại Vô ngàn vạn năm, y cũng vui vẻ chịu đựng, chỉ cần nàng được bình an vô sự.

Thế nhưng, hiện giờ y hối hận biết bao những chống cự khi đó, nếu như trực tiếp hồn phi phách tán thì tốt rồi, Duyệt Nhi hẳn nhiên sẽ không cần cứu y. Y khi đó vì sao lại chống đối với ngũ vệ?

Chưa từng có thời khắc nào, Sở Từ hận mình còn sống đến như vậy.

Người y không muốn tổn thương nhất, là nàng.

Mà hôm nay, nàng thế nhưng tùy hứng chạy đi làm hành động nghịch thiên như vậy. Nàng là muốn cứu y, nhưng mà, bên cạnh không có Lạc Thủy Thần quân, đương nhiên nàng hiện giờ đều là ôm theo hứng thú cùng vài phần tùy hứng mà làm.

Trong lòng Sở Từ lo lắng vô cùng, đáng tiếc Duyệt Nhi cũng không nghe lời y, nàng đã trông thấy bóng dáng Sở Từ tiếp cận thực thể, lý nào có thể buông tay? Vốn đã tính toán rồi, một mạng đổi một mạng, cũng không gì là không thể.

Sở Từ hết lần này đến lần khác bảo 'Ngừng tay' cũng không khiến Duyệt Nhi dừng lại, khi giữa đất trời bắt đầu ầm vang đạo thiên lôi đầu tiên, trong mắt Sở Từ đều là thống khổ cùng bất đắc dĩ, muộn rồi, muộn rồi.

Duyệt Nhi cũng bị âm thanh Thiên lôi đinh tai nhức óc này dọa sợ nhảy dựng, ui, đầu tiên đã dữ dội như vậy rồi, tiếp đó nơi này không phải sẽ càng ghê gớm hơn sao?

Cùng lúc ấy, Minh gian một trận rung lắc, bốn phía nhanh chóng vang lên âm thanh khóc gào thảm thiết. Diêm Vương từ trong ôn nhu hương tỉnh lại, nổi giận quát: "Cái đồ tiên nhân lỳ lợm, thời gian trước Sở Từ Ma quân ở đây dẫn dụ Thiên kiếp, suýt nữa thì phá nát địa phủ rồi, hiện giờ còn tới thêm một người nữa, liệu có phải muốn diệt giới rồi không!" Trong miệng mặc dù nói thế nhưng vẫn gạt tay nữ quỷ ra, từ trên giường ngồi dậy, trực tiếp chạy về phía cầu Nại Hà, đồng thời lập một kết giới hết sức vững chắc trên người.

Đợi đến khi y lao tới chỗ cầu Nại Hà thì…..đờ mặt.

Cái kẻ đang trôi nổi lơ lửng nửa trong suốt giữa không trung kia chẳng phải chính là Sở Từ Ma quân à? Y không phải hôi phi yên diệt rồi sao?

Ánh chớp lấp lóe, dưới từng đạo từng đạo thiên lôi, một tiểu cô nương với mái tóc tím cùng bàn chân trần lơ lửng giữa chừng không, cơ thể nhỏ bé nhận lãnh từng đợt từng đợt thiên kiếp, lung lay sắp ngã, dưới âm thanh của lôi điện sấm sét yếu ớt đến tội nghiệp, nhưng bàn tay nàng vẫn như cũ đặt phía trước người, linh lực ở trạng thái có thể trông thấy chuyển về phía Đế vương châu.

Trong tình cảnh như vậy, Diêm La vương hẳn là nên xông tới làm anh hùng cứu mỹ nhân một phen, nhưng mà tiểu mỹ nhân với mái tóc tím ấy đang chịu Thiên kiếp, lại chính là thiên kiếp mà Diêm La vương chưa từng thấy, so với Sở Từ Ma quân lần trước càng ghê gớm hơn. Diêm La vương trông thấy liền vội vàng chạy về phía điện Diêm La, nơi này không nên ở lâu, tiểu thê tử nhà Lạc Thủy Thần quân, ta xin lỗi nàng a.

Duyệt Nhi cắn răng đứng đó, cảm thấy Thiên kiếp lần này so với thành Thần kiếp gì gì đó lần trước ở dãy núi Lạc Thủy càng khiến người ta chấn kinh và đau đớn hơn nhiều.

Thiên lôi càng lúc càng nhanh, uy lực cũng càng lúc càng lớn, cửu vệ đưa mắt nhìn nhau, cùng cảm nhận được Lạc Thủy Thần quân đang hướng nơi này mà tới, còn có, Việt Hoa công tử… Bọn họ lấy ra tu vi của cả đời trừng phạt một tiểu cô nương trông có vẻ yếu ớt, thế nhưng đến giờ vẫn đang chống đỡ.

Tiểu cô nương này, không trừ không được.

Duyệt Nhi bị đánh ngã xuống đất, mắt thấy bóng dáng Sở Từ giữa không trung đã bắt đầu mờ nhạt thì lại vội vàng bò dậy thầm niệm tâm quyết.

Sở Từ toàn thân đau đớn, Duyệt Nhi chịu đựng, y cũng đang chịu đựng…

Thời gian lặng lẽ trôi qua từng chút từng chút một, cửu vệ càng lúc càng sốt ruột, sao rõ ràng chỉ là một tiểu cô nương và Sở Từ Ma quân nhưng đến bây giờ vẫn còn có thể chống đỡ? Là cửu vệ bọn họ quá kém cỏi, hay là tiểu cô nương và Sở Từ quá mạnh?

Bọn họ thúc giục thiên lôi, trong lôi điện ngưng tụ tu vi và linh lực của họ, chiêu chiêu đều là sát chiêu. Mắt thấy Duyệt Nhi và Sở Từ trong địa phủ đều đã toàn thân đầy máu, bất giác thở phào một hơi. Nhưng mà!

Một bóng áo trắng lấy tốc độ nhanh nhất đã bay tới bên cầu Nại Hà, sau lưng cách đó không xa, thế nhưng chính là Việt Hoa công tử vận thanh y!

Hai người cùng tới, vậy sau đó khẳng định sẽ chẳng dễ dàng, cửu vệ đưa mắt nhìn nhau, bắt đầu ngừng công kích, chín người vây thành một vòng, sức mạnh trong tay hoàn toàn hướng chính giữa mà phóng đi

Một đòn cuối cùng cửu vệ cùng liên hợp.

Duyệt Nhi hiện giờ giống như Sở Từ, toàn thân đều là máu. Sở Từ ở giữa không trung cơ hồ phải chịu đựng thống khổ nhục thể trọng sinh tàn phá, trông thấy dáng vẻ chật vật thê thảm của Duyệt Nhi, chỉ biết bản thân mình ngày hôm nay dù thế nào cũng không giữ được nàng rồi, y rốt cuộc vẫn hại nàng.

Duyệt Nhi đau đến không muốn sống, hiện giờ thiên kiếp thế nhưng ngừng lại một lúc, chuẩn bị cho đòn cuối cùng, nàng nhìn Sở Từ đang lơ lửng giữa không trung, bên môi toàn là máu, lẽ nào cứ như vậy, bỏ dở giữa chừng?

Duyệt Nhi không cam lòng, nhưng giờ phút này bỗng nhớ tới Tức Mặc Ly, có lẽ nàng thật sự không nên bốc đồng chạy đến đây, nhưng nàng chưa từng hối hận.

Thiên kiếp chỉ dừng lại trong thoáng chốc, Duyệt Nhi nhìn chằm chằm Đế vương châu, một chút cũng không chú ý ở phía xa xa, một bóng bạch y đang lao nhanh tới.

Mỗi lần trước đây đều là nàng gặp rắc rối, sau đó Tức Mặc Ly đến cứu nàng, nhưng mà, lần này hẳn là không rồi. Duyệt Nhi có chút ngẩn ngơ suy nghĩ, Mặc Ly thật sự không cần nàng rồi.

Giữa không trung xuất hiện một lỗ đen cực lớn, bên trong mờ mờ ảo ảo có luồng bạch quang lóe qua, Duyệt Nhi lau máu bên môi, có chút kinh ngạc, đây là cái gì?

Nàng không nghĩ ra đây là gì, cái động đen thăm thẳm cực lớn liền phóng ra một quang cầu lớn có kích cỡ bằng một hang động nhỏ, mang theo uy lực phá hủy cả thiên không, cùng với trận trận thiên lôi, 'ầm ầm' từ trong bên trong động bắn ra, thẳng hướng Duyệt Nhi mà tới.

Không khí nơi nó đi qua đều bị thiêu nóng, một quang cầu như vậy, lớn đến độ dường như muốn che phủ toàn bộ dòng Vong Xuyên, chiếu rọi hết thảy bầu trời địa phủ, còn chưa đến trước mặt đã cảm giác được y phục cũng sắp bị đốt cháy..

Duyệt Nhi ngơ ngác nhìn y phục vân cẩm trên người mình vì bị đốt mà xuất hiện lỗ lỗ, bỗng dưng nhớ tới dáng vẻ Mặc Ly khi đưa cho nàng mấy bộ vân cẩm này.

Tất cả, đều do Mặc Ly làm.

Nàng vì sao phải nổi giận với chàng?

Nàng vì sao lại bốc đồng?

Chỉ vẻn vẹn vì để bản thân hiểu được tầm quan trọng đối với chàng sao?

Trong mắt Duyệt Nhi ý lệ lập tức dâng lên, nàng không hối hận đã tới nơi này, nhưng nàng hối hận đã cãi nhau với Mặc Ly, hối hận nàng luôn muốn từ bên người chàng mà chạy đi, hối hận bản thân lại tự ti tự tôn nực cười đến thế.

Chỉ trong nháy mắt, luồng bạch quang đã đến ngay trước mắt, Duyệt Nhi khẽ nâng bàn tay máu chảy đầm đìa, nhẹ nhàng che lại luồng ánh sáng chói mắt ấy, trông thấy gương mặt Sở Từ tràn đầy thống khổ cùng bất đắc dĩ, có chút tự trách.

UỲNH!

Mắt thấy một quang cầu lớn như vậy sắp đem mảnh đất dưới người Duyệt Nhi và cả Duyệt Nhi cùng đốt thành tro bụi, quang cầu thế nhưng khi sắp đụng vào Duyệt Nhi thì có xu thế chững lại.

Duyệt Nhi kinh hãi nhìn Tức Mặc Ly bỗng dưng xuất hiện bên cạnh mình, y cầm Cửu Diệu, mũi đao của Cửu Diệu đang đối đầu với quang cầu xem ra đủ để hủy diệt cả một giới đó.

Cửu Diệu rung lên dữ dội, dễ nhận thấy đã không chịu được đòn công kích này. Bàn tay tựa ngọc tạc cầm Cửu Diệu kia của Tức Mặc Ly đã bị lửa thiêu, máu thịt lẫn lộn.

Duyệt Nhi lần đầu tiên trông thấy Tức Mặc Ly toàn thân đều run rẩy, dường như quang cầu này sắp đem Cửu Diệu đè đến gãy thành từng đoạn, sắp đè y đến sụp đổ, thiêu đốt thành tro bụi.

Kỳ thực tất cả bất quá chỉ diễn ra trong nháy mắt, đợi đến khi Duyệt Nhi lấy lại tinh thần, chỉ thấy toàn bộ địa phủ đều gặp một trận trời rung đất chuyển, sau đó là một tiếng 'ẦM' cực lớn, bóng dáng Tức Mặc Ly xông vào bên trong quang cầu, cùng với ánh sáng phát ra từ Cửu Diệu, thời khắc này, bát hoang phong vũ cùng với kinh thiên động địa đều đã không kịp ngăn lại, cho nên, y dùng sức mạnh của chính mình, xông vào trong.

145. Chương 145: Mặc Ly Bị Thương, Hỏa Phượng Trở Về (2)

Ánh sáng rực rỡ chói lòa, quang cầu và Cửu Diệu giao chiến cuối cùng cũng đã kết thúc.

Duyệt Nhi bỗng dưng không nghe được bất kỳ âm thanh nào bên cạnh, cho dù là tiếng nổ rầm vang cực lớn đã vang vọng khắp Minh gian, thậm chí đã lan đến tận ngũ giới, nhưng mà, những điều này đều không hề quan trọng.

Nàng ngơ ngẩn nhìn Mặc Ly từ giữa không trung rơi xuống, Cửu Diệu trong tay chàng run rẩy một lúc, sau đó bay về nội đỉnh.

Bạch y trên người chàng cơ hồ biến thành hồng y, đều là vết bỏng hòa lẫn với máu.

Duyệt Nhi bụm miệng, cứng cỏi ngăn bản thân không được khóc, nhưng nước mắt đã lã chã tuôn rơi.

Trong lòng nàng, Mặc Ly đỉnh thiên lập địa, vĩnh viễn cũng không lo không sợ, thế nhưng đã ngã xuống với dáng vẻ như vậy.

Nàng không biết khí lực từ đâu ùa đến, bò tới chỗ Tức Mặc Ly, tỷ mỷ mơn trớn gương mặt chàng, trong lòng sớm đã có chủ ý, nếu như Mặc Ly ra đi, nàng quyết không sống một mình.

Đạp Vũ từ xa lao tới trông thấy cảnh này, trong mắt đã ngập tràn phẫn nộ, ngẩng cổ liền truyền âm: "Cửu vệ! Chưa thông qua sự cho phép của ta đã tự mình hành động, ai cho các ngươi quyền hạn lớn như vậy!"

Cửu vệ ai nấy đều cúi đầu, nói: "Việt Hoa công tử, bên trên đã có nghiêm lệnh, nhi nữ tình trường nhỏ nhoi, chung quy sẽ chống không lại thiên đạo vĩnh hằng. Chúng tôi cũng là hành sự theo hoàn cảnh!"

Sát ý trong mắt Việt Hoa nháy mắt bùng lên, nhưng lại ngầm thu về: "Các ngươi ngàn lần không nên, vạn lần không nên thương tổn tiểu ái đồ của ta. Chuyện này đợi ta sau này trở về Đại Vô sẽ xử lý."

Cửu vệ do dự nói: "Việt Hoa công tử, tiểu cô nương này…Còn thiếu chút nữa…" Còn thiếu chút nữa sẽ có thể hồn phi phách tán rồi.

Việt Hoa chỉ lạnh giọng nói: "Hiện giờ có thể cút rồi."

Cửu vệ vội vàng lui đi. Việt Hoa công tử tính tình rất tốt, luôn luôn là ý cười nhẹ nhàng, chưa bao giờ thấy y nổi giận như vậy, lý do vẫn chính là vì tiểu cô nương ấy.

Duyệt Nhi quỳ bên cạnh Tức Mặc Ly, mặc dù thương tích nặng như vậy, nhưng y vẫn giữ dáng vẻ lạnh lùng như trước, tôn quý như trước.

Nếu không phải một chiêu quá mức lợi hại như thế, nếu không phải y đến quá chậm thì sao có thể trong lúc vội vội vàng vàng tiếp một chiêu đó để rồi nhận lấy thương tổn nặng nề.

Sức mạnh của thiên đạo, ha ha, kỳ thực cũng đến thế thôi.

"Mặc Ly, Mặc Ly…" Duyệt Nhi hối hận rồi, nàng thật sự hối hận rồi! Nàng không nên bốc đồng như vậy, nàng không nên thật sự chạy đến đây như vậy, nói vĩnh viễn cũng không gặp lại chàng. Nàng hối hận rồi, nhìn thấy vết thương Tức Mặc Ly nhận lấy, nàng hận không giết chết chính mình.

Tức Mặc Ly gắng gượng mở mắt, cánh tay đã bị thiêu bỏng xoa mặt Duyệt Nhi, vuốt ve gương mặt cũng toàn là máu của nàng. Giữa hai hàng lông mày có chút ấm áp dịu dàng, suýt nữa đã không thể gặp lại nàng rồi.

Một chiêu đó y nhận lấy thương thế như vậy, càng huống chi là Duyệt Nhi. E rằng, thật sự sẽ phải mất đi.

Duyệt Nhi vùi mặt vào trong lồng ngực y, nhưng chỉ ngửi thấy mùi máu tanh cùng cháy khét, nàng khóc không thành tiếng, chỉ nói: "Mặc Ly, ta sai rồi…Ta sai rồi…"

Từng lời từng lời 'Ta sai rồi' đều không có cách nào nói ra sự hối hận cùng tự trách trong lòng Duyệt Nhi, Tức Mặc Ly trước giờ cao cao tại thượng, thế nhưng lại vì nàng mà rơi vào nông nỗi này, nàng sao có thể tha thứ cho chính mình?

Tức Mặc Ly dùng hết chút khí lực cuối cùng, xoa nắn tai nàng, thấy nàng toàn thân đều là máu, nhưng cũng không có cách nào, nàng chân trần quỳ bên cạnh y, ngay chính bản thân cũng không có sức mà đỡ y dậy.

"Sao không mang giày? Mặt đất lạnh…"

Duyệt Nhi ngơ ngác ngẩng đầu, nhưng bắt gặp Tức Mặc Ly đã cực kỳ mệt mỏi, hết sức đau đớn khép mắt lại.

"Mặc Ly!" Duyệt Nhi hoảng sợ vô cùng, gào lên thành tiếng, Đạp Vũ nghe thấy mà trái tim chua xót, vội vàng bước tới bảo: "Y chưa chết, trước quay về Thần giới đã…"

Duyệt Nhi kinh hỷ ngẩng đầu, trông thấy Đạp Vũ thì trong lòng an tâm không ít, chỉ là giữa hai hàng mày vẫn còn nét hối hận và thống khổ, nghẹn ngào nói: "Đạp Vũ sư phụ, mau, mau cứu Mặc Ly."

Đạp Vũ vừa định đỡ Tức Mặc Ly, nhưng Duyệt Nhi đã run rẩy dùng linh lực ôm Tức Mặc Ly dậy.

"Duyệt Nhi, giao cho ta, con bị trọng thương."

Duyệt Nhi cương quyết lắc đầu, không muốn.

Đạp Vũ hết cách, đành phải triệu một đám mây để Duyệt Nhi đạp lên đó. Duyệt Nhi lắc đầu, chỉ nhìn y cầu xin: "Con bay sẽ càng nhanh hơn, nhanh một chút, chậm, Mặc Ly sẽ không tỉnh lại nữa." Dứt lời lại là nước mắt như hạt đậu lăn dài.

Đạp Vũ xoay người không biết làm sao, gấp gáp bay về phía Thần giới.

Nhưng lúc này, nơi chân trời không biết từ khi nào bỗng có một con hỏa phượng toàn thân đỏ rực vội vàng bay tới, vỗ vỗ cánh, đến trước mặt Duyệt Nhi.

Trong lòng Duyệt Nhi mừng rỡ: "Sở Từ!" Lại lo lắng nói: "Ngươi cũng bị trọng thương, sao lại biến về nguyên thân? Trước hóa thành hình người để Đạp Vũ sư phụ xem thử cho ngươi…"

Hỏa phượng thế nhưng chỉ đập đập cánh, ý bảo Duyệt Nhi ngồi lên.

Trong lòng Duyệt Nhi cả kinh, một dự cảm không tốt chợt thoáng qua, hoảng hốt nhìn Đạp Vũ.

Đạp Vũ bình tĩnh nhìn nàng.

"Sở Từ vừa rồi trước lúcTức Mặc Ly tới đã dùng tu vi và linh lực toàn thân ngăn cản quang cầu, thân thể hóa thành tro bụi, thần hồn cũng không còn, sau này sẽ không thể lại hóa thành hình người, cũng không thể nào nói chuyện nữa…"

Duyệt Nhi đờ đẫn nhìn Đạp Vũ, rồi lại quay đầu nhìn hỏa phượng đang sốt ruột đập đập cánh thôi thúc mình leo lên, hai hàng lệ cứ thế lăn dài.

Thân thể hóa thành tro, thần hồn không còn…

Trong đầu Duyệt Nhi đã chẳng thể nào suy nghĩ được gì nữa, nàng vốn muốn cứu y…Nhưng cuối cùng vẫn hại y đến nông nỗi này…

Nếu như nàng không tùy hứng, không ôm suy nghĩ một mạng đổi một mạng, tùy tiện chạy tới địa phủ muốn kéo y từ Đại Vô trở về…

Nếu như nàng trước đó đi lấy truyền thừa của thần, lại kết hợp với Đế vương châu, Sở Từ liệu có phải sẽ không trở nên như vậy…

Nàng biết rõ, Sở Từ sao có thể trơ mắt nhìn nàng một mạng đổi một mạng?

Nàng biết rõ, Sở Từ tình nguyện thà chính mình chết đi cũng không muốn thấy nàng mảy may chịu tổn thương.

Mặc Ly nói không sai, chính là ỷ vào việc mọi người đều yêu thương chiều chuộng nàng mà nàng không kiêng nể gì, cứ thế tùy hứng làm càn, không hề suy nghĩ đến hậu quả…

Nước mắt Duyệt Nhi rơi xuống càng dữ dội, khóc không thành tiếng.

Trong mắt hỏa phượng thế nhưng đều là đau lòng cùng tự trách, nó vươn đầu, ở trên gương mặt đầy máu và nước mắt của nàng cọ cọ, không ngừng đập đập hai cánh, thúc giục nàng ngồi lên.

Duyệt Nhi ôm Tức Mặc Ly, run run ngồi lên hỏa phượng, đặt Tức Mặc Ly ở phía trước, Duyệt Nhi duỗi tay ôm chặt cổ hỏa phượng.

Còn nhớ y từ Ma giới đuổi tới Hồ Khâu, trông thấy nàng bị Nhu Nhu công chúa cưỡng ép hoán đổi hồn phách, y hủy đi gương mặt của Nhu Nhu công chúa, hóa về nguyên thân, vội vội vàng vàng đưa nàng bay về Tiên giới, trước khi đi còn chưa hết giận, lại quay đầu phun một mồi lửa đốt trụi Hồ Khâu.

Trong ý thức mông lung khi đó, nàng ôm chặt cổ y, không ngừng rơi lệ, suốt một đường bay tới Tiên giới.

Y vô số lần đơn thân độc mã, vào thời khắc nguy cấp nhất mà xông tới.

Y vô số lần ánh mắt lặng lẽ nhìn nàng, thâm tình cùng bất đắc dĩ trong đó, nàng sao có thể nhìn không ra?

Rất nhiều lần nàng đều không dám quay đầu lại, chỉ sợ bắt gặp tình ý nồng đậm cùng trống trải tịch liêu trong mắt y.

Y lúc nào cũng nói vì số mệnh bị giam cầm của phụ thần, mẫu thân yêu thương nhất không nhận ra y, phụ thần y cũng chỉ lấy y ra làm canh bạc để phục sinh.

Thiên đạo bất công, liệu có phải y đều ứng với tất cả mọi thứ, ở thế gian này đau khổ sinh tồn, vậy thì vì cái gì lại để y ra đời?

Vì cái gì để y gặp nàng, để rồi dẫn đến cả một đời còn lại tịch liêu?

Hiện giờ, Sở Từ đã chẳng thể nào nói, cũng chẳng thể nào hóa thành hình người, lại chẳng có tu vi linh lực, mỹ nam tử từng nổi danh khắp ngũ giới, từ giờ trở đi vĩnh viễn mất đi thần hồn, chỉ còn lại một hỏa phượng uy vũ mỹ lệ.

Đời này của Sở Từ, chung quy đều vì người khác mà sống.

Trở lại mấy trăm năm trước, thời khắc mà y thích nhất, kỳ thực bất quá cũng chỉ là ở trên cây rung trái cây cho nàng ăn, sau đó nhìn nàng nhỏ bé ôm đầu trốn đông trốn tây, cuối cùng còn bị trái cây đập vào đầu mà nước mắt ròng ròng.

Trong mơ, bên dưới tàng cây nơi dãy núi Lạc Thủy, dung mạo nàng vẫn như trước đây, giọng nói nhỏ nhẹ căng thẳng cầu xin: “Ta, ta hóa thành người rồi, không phải là con hổ nhỏ nữa, ngươi không thể nướng ta lên ăn.”

Thì ra thời gian lướt nhanh như thế, đã mấy trăm năm trôi qua rồi…

“Sở Từ ta có thể cùng nàng gần nhau đến vậy, cứ thế tự nhiên nói hết tâm tư trong lòng, sao có thể bi thương? Duyệt Nhi, mấy vạn năm qua đối với ta mà nói, vui nhất là đêm nay.”

Sắc đêm khi ấy nồng đậm, lá cây bên ngoài phòng dưới ngọn gió đêm hiu hiu phát ra âm thanh xào xạc, tựa như khúc đồng dao ai đó vui vẻ xướng lên.

Nước mắt của Duyệt Nhi, từng giọt từng giọt rơi trên lông hỏa phượng…

Sở Từ, Sở Từ…

146. Chương 146: Ta Sai Rồi, Chàng Trở Lại Đi (1)

Xuân đi thu đến, nơi Thần giới, dãy núi Lạc Thủy vẫn thế tuyết trắng bay bay, không biết rốt cuộc đã qua bao nhiêu mùa đông.

Phù Hoa sơn bên trong dãy núi Lạc Thủy, xa xa truyền đến tiếng cười ngọt ngào của một tiểu cô nương khiến người nghe vui vẻ thoải mái, chỉ thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều được thanh tẩy một phen.

Một con hổ nhỏ so với bàn tay của nam tử thành niên lớn hơn một chút đang ở trên nền tuyết lăn lộn, lớp lông xù màu tím dính đầy tuyết, chạy được mấy bước thì quay đầu lại nhìn nhìn con chim rất đẹp lớn cỡ một con cò trắng đang đuổi theo phía sau, có điều con chim đó lông vũ đỏ rực, toàn thân trên dưới đều là màu đỏ rực rỡ, trên nền tuyết trắng tinh càng trở nên tươi thắm vô cùng, nếu người có chút hiểu biết liền có thể nhìn ra con chim này chính là phiên bản thu nhỏ của thần thú thượng cổ – hỏa phượng.

Con hổ tím chạy vài bước, quay đầu lại, hỏa phượng quả nhiên đang bay là đà sau lưng, vỗ vỗ đôi cánh tuyệt đẹp, rập khuôn đuổi theo. Con hổ tím bướng bỉnh dùng cái chân tròn trĩnh đá mấy cục tuyết trên nền đất, vừa vặn trúng phải mắt hỏa phượng, lập tức suýt nữa thì cười đến lăn quay, thanh âm ngọt ngào mềm mại từ trong miệng con hổ tím truyền đến: “Sở Từ, ngươi thật ngốc, vậy cũng không tránh được!”

Mắt thấy hỏa phượng đã bay tới bên cạnh, đôi mắt hỏa phượng ngập tràn ý cười chăm chăm nhìn nàng. Mặc dù là hỏa phượng phiên bản thu nhỏ, thế nhưng đôi cánh so với con hổ tím vẫn lớn gấp mấy lần, nó phủ rợp phía trên con hổ tím, hai cánh chỉ nhẹ nhàng phẩy phẩy, tuyết trắng trên đất lập tức cuộn tung lên, cô hổ nhỏ thảm hại bị tuyết phủ ngập đầy trời ập vào đến độ mắt không mở ra được, đành phải vội vàng hướng phía bên cạnh chạy đi, nỗ lực tránh né đòn tập kích bằng cánh của hỏa phượng.

Nàng chạy được vài bước lại bị tuyết che mờ cả mắt, bốn chân ngắn mềm nhũn liền bò ra nền tuyết, hỏa phượng thấy thế liền bay tới, vỗ vỗ cánh, tuyết lớn khắp trời một lần nữa bao phủ lên con hổ tím tội nghiệp, nàng đành phải lăn qua bên cạnh, trên nền tuyết chỉ lưu lại dấu vết lăn tròn của con hổ tím, nàng không phát hiện trước mặt có hư linh quả to to, quả nhiên là đụng phải, ai ui một tiếng, ngừng lại.

Hỏa phượng lý nào chịu buông tha nàng, thong thả ung dung đuổi tới, thong dong điềm tĩnh đập cánh, dáng vẻ ‘nàng phục hay chưa’, nhìn con hổ tím hai mắt nước mắt rưng rưng: “Ta phục, Sở Từ, hì hì…Ta phục rồi, Sở Từ, ta đánh không lại ngươi…”

Hỏa phượng thấy thế thì ngừng đập cánh, trong đôi mắt hỏa phượng thế nhưng đều là ý cười ấm áp, đẹp đến độ khiến người ngơ ngẩn.Nó cúi đầu, nhẹ nhàng mổ lớp lông tơ bám đầy bụi trên đầu con hổ tím, kéo nàng đứng dậy, con hổ tím khó khăn lắm mới đứng vững được, móng chân nhẹ nhàng phủi phủi những chỗ mình có thể với tới.

Hỏa phượng thấy hai lỗ tai hổ nhỏ của nàng đều bám đầy tuyết, cúi đầu nhẹ nhàng dùng mỏ mổ mổ tuyết, khiến cô hổ tím cười vui vẻ: “Sở Từ, rất nhột…”

Hỏa phượng tiếp tục mổ, mổ, mổ.

Đôi mắt to tròn tựa hổ phách của con hổ nhỏ chợt lóe lên nét xảo quyệt, thừa lúc hỏa phượng không chú ý, hai chân liền tóm lấy hai khối tuyết, vừa ngẩng lên liền đem cục tuyết kia ập lên mắt hỏa phượng. Hỏa phượng không ngờ nàng vậy mà còn có chiêu này, chỉ biết lắc đầu không biết làm sao, hai cánh hợp lại ở phía trước phủi phủi tuyết.

“Sở Từ à, binh bất yếm trá, thua ta, ngươi không bẽ mặt.” Con hổ tím nào đó khí thế ngất trời.

Hỏa phượng bất đắc dĩ cọ cọ đầu lên người con hổ tím, thân thiết yêu thương nói không nên lời.

Cửu Kiếm sớm đã ở giữa không trung nhìn hai người họ đùa nghịch một lúc lâu, bên môi cũng mang theo ý cười, hiện giờ bất đắc dĩ nói: “Duyệt Nhi cô nương…Đã giữa trưa rồi đó…”

Quả nhiên, con hổ tím vừa nghe thì lỗ tai liền dựng lên, lên án nói: "Sở Từ, đều là ngươi, suýt nữa hại ta quên mất chính sự."

Dứt lời liền nhanh chóng chạy trở lại theo dấu vết con đường vừa đùa nghịch, bất quá chỉ một lúc, trên cổ con hổ nhỏ liền treo một chiếc túi gấm màu tím, vội vội vàng vàng chạy về phía này.

Hỏa phượng đập đập cánh, cũng từ trên không trung đáp xuống, ngồi trên nền tuyết.

Con hổ tím lờ mờ phát ra tiếng cười ngọt ngào, kéo lông vũ hỏa phượng rồi từng chút từng chút một bò lên trên lưng, bốn chân tròn lẳng ôm chặt lấy cổ hỏa phượng, mặt hổ be bé còn cọ xát bên trên một lúc lâu, hỏa phượng thấy nàng ngồi vững rồi mới vỗ cánh, hướng phía Thứ Thiên Điện mà bay.

Cửu Kiếm vội vàng đi theo, cô hổ tím ở trên lưng hỏa phượng vẫn không yên, trái gãi gãi, phải cào cào, hỏa phượng run lên mấy bận, Cửu Kiếm đột nhiên có cảm giác nếu không phải sợ Duyệt Nhi ngã chết, Sở Từ e là sớm đã ném bay nàng rồi.

Một lúc lâu sau, cô hổ tím lại dùng bàn chân từng chút từng chút vỗ cổ hỏa phượng, giọng nói ngọt ngào: "Giá! Giá!..." *chị đây là đang cưỡi ngựa à -.-*

Bóng dáng hỏa phượng ở giữa không trung nặng nề một lúc, thiếu chút nữa là từ trên không trung cắm xuống.

Đến Thứ Thiên điện, hỏa phượng thả cô hổ tím xuống, bàn chân cô hổ tím vỗ vỗ y rồi liền chạy vào bên trong điện. Hỏa phượng đứng bên ngoài, đôi mắt đẹp đẽ tinh khiết nhìn theo bóng nàng mất hút mới cúi đầu, bay lên cây cổ thụ bên cạnh.

Cửu Kiếm ở cạnh bên yên lặng nhìn, một lúc lâu sau, thở dài một tiếng.

Cô hổ tím chạy đến bên trong điện, vòng qua mấy lớp bình phong rộng lớn mới dừng bước, quay đầu không trông thấy cửa điện nữa, bàn chân nhỏ bé đem chiếc túi gấm trên cổ ôm xuống, đặt trên mũi ngửi ngửi mới tháo xuống.

Chỉ nghe 'phịch' một tiếng, cô hổ tím bỗng nhiên đã hóa thành một tiểu cô nương dễ thương hoạt bát, chỉ có lỗ tai vẫn là tai hổ, mái tóc dài màu tím rũ xuống, đôi mắt to tròn trong suốt sáng rực tựa hổ phách, chớp chớp mắt, hàng lông mi dày rợp cũng lay động, linh khí bức người khó mà diễn tả.

Duyệt Nhi nhìn bộ y phục hoàn hảo trên người, hắc hắc cười một tiếng, liền vội vàng vòng qua bình phong trước mặt, hướng chiếc giường bằng ngà voi tinh xảo bên trong chạy đi.

Trên giường, một nam tử đang nằm.

Y toàn thân áo trắng, mái tóc đen như mực trải trên lớp chăn đệm mềm mại, dung mạo khiến người khác nhìn một lần chẳng thể quên được. Môi nhếch lên, chiếc mũi thanh tú, hàng mày dài đến tận tóc mai, đôi mắt bên dưới hàng mày ấy đang khép hờ, chỉ để lại một bóng râm trên gương mặt.

Thế gian này chẳng thể tìm được từ ngữ thích hợp để hình dung y, người nhìn thấy đều không khỏi không kiềm chế được mà ngừng thở, chỉ sợ quấy nhiễu y, mặc dù hiện tại y đang chìm trong giấc ngủ, nhưng nét cao quý lạnh lùng trên người cũng tựa như dung mạo y, khiến người tâm thần rung động.

Duyệt Nhi nhẹ nhàng ngồi lên giường, bàn tay nhỏ nhắn ve vuốt gương mặt không chút khiếm khuyết tựa bạch ngọc của y, lại sờ sờ chiếc mũi thanh tú, gương mặt vừa rồi vui vẻ cười đùa hiện giờ thế nhưng đã trở nên có chút khổ sở.

Cửu Kiếm nói Tức Mặc Ly sau khi bị thương phải trầm tu, e rằng phải rất lâu rất rất lâu mới có thể tỉnh lại.

Duyệt Nhi từng hỏi nàng ấy cần bao lâu, đám người Cửu Kiếm đều lắc đầu, vẻ mặt ai nấy đều mờ mịt.

"Mặc Ly, đã năm mươi năm rồi...Hư linh quả thiếp đã ăn hết mấy lần, chàng sao còn chưa tỉnh lại? Cửu Kiếm nói hư linh quả lớn rồi, chàng sẽ tỉnh lại, nhưng nó đã lớn mấy lần, ngay cả Cửu Kiếm cũng gạt thiếp, có đúng không?"

Duyệt Nhi nhẹ nhàng lướt qua cánh môi mỏng của y, trên đầu ngón tay là nhiệt độ man mát: "Đêm qua Tử Dao Thần quân đến nói muốn gặp chàng, thiếp mới không cho nàng ta gặp, chàng là của thiếp. Nàng ta là kẻ xấu…"

Nam tử trên giường vẫn không chút động tĩnh, ngay cả hơi thở cũng yếu đến độ khiến người ta không cảm giác được y hãy còn đang sống.

"Tô nhục nhục tửu lâu ở Thần giới khai trương rồi, hiện giờ khắp lục giới đều là sản nghiệp của thiếp. Mấy ngày trước, Chi Hàn còn đề nghị nói muốn ở Thần giới mở dược quán. Đan dược gì gì đó y thành thạo nhất, dù gì Tiểu Hoa cũng vui vẻ cùng y cạnh tranh, y truyền tin đến nói, chuyện còn lại không cần bận tâm."

Bàn tay nhỏ nhắn xoa nắn tai y, lại nói: "Cửu Kiếm còn nói, Thất Mệnh thúc thúc bị Khổng Tước tỷ tỷ gạo nấu thành cơm, tiểu bảo bảo cũng sắp có luôn. Chúng ta đã thân thiết đến như thế nhưng còn chưa có tiểu bảo bảo, thật không vui chút nào."

Nam tử trên giường vẫn không hề có động tĩnh, Duyệt Nhi hơi nản lòng, xoa cằm y, tiếp tục nói: "Thất Mệnh thúc thúc cứ cách một khoảng thời gian thì sẽ cầm một chiếc túi càn khôn đến cho thiếp, bên trong đều là bạc và bảo vật, thiếp không biết có bao nhiêu bạc nữa. Túc Tịch nói chỉ ít hơn một chút so với Tức Mặc gia, ý chính là rất nhiều rất nhiều rồi. Chàng xem, thiếp có nhiều tiền đến vậy, chàng còn không nhanh tỉnh lại, thiếp sắp vượt qua chàng rồi. Sau này mua Tức Mặc gia của mọi người luôn."

"Mặc Ly, thiếp đã ngoan ngoãn tu luyện. Phất Dung nói thiếp là người tập thành pháp thuật tập hợp khắp lục giới đó. Diêm La vương hiện giờ nhìn thấy thiếp thì đều đi đường vòng, hắc hắc, còn có Cốc Quân Tinh kia lần trước dẫn theo thủ hạ đến quy phục thiếp, thiếp để mấy trưởng lão đi theo Sở Từ thu nhận họ, ha ha, Khổng Tước tỷ tỷ nói Cốc Quân Tinh mỗi lần đều dùng ánh mắt tràn ngập tình thương của phụ thân so với Thất Mệnh còn dạt dào hơn nhìn thiếp… Mắc cười quá…"

"Mặc Ly, chàng không biết đâu, Tiểu Mộ cùng Đông Hải tam thái tử cũng không hờn dỗi nữa, chậc chậc, Cửu Kiếm kể thiếp nghe là tam thái tử ở trên đó. Có điều thiếp cũng không biết vì sao Cửu Kiếm cứ quan tâm ở trên ở dưới làm gì…Dù sao ở trên cũng không vui…Đúng rồi, Ninh Tê tỷ tỷ một thời gian trước hạ phàm, nói muốn đi thể nghiệm cái gì mà nhân sinh chân chính…"

Bàn tay Duyệt Nhi lướt qua mái tóc dài của Tức Mặc Ly, cười nói: "Thiếp thật ngốc, tự ti cái gì chứ? Ninh Tê tỷ tỷ nói, "người muội yêu cũng yêu muội chính là điều hạnh phúc nhất thế gian". Thì ra thiếp sớm đã rất hạnh phúc rồi…Ừm, nếu chàng mau tỉnh lại, thiếp sẽ càng hạnh phúc hơn, có đúng không? Có nghe thấy không! Thức dậy đi!"

Nội điện vắng vẻ trống trải không một tiếng động, chỉ vọng lại âm thanh ngọt ngào của Duyệt Nhi, bên môi Duyệt Nhi đều là ý cười, nhưng đôi mắt to tròn đã ướt nhòe, liền vội vàng chớp chớp mắt, bàn tay nhỏ bé kéo bàn tay đang vô lực buông xuống của Tức Mặc Ly.

Mỗi một nơi trên cơ thể y vốn nên hoàn mỹ tinh xảo nhất, nhưng mà, bàn tay này khi ấy cầm Cửu Diệu chống chọi với Thiên đạo cửu vệ, bị lửa thiêu đến máu thịt lẫn lộn. Những vết thương khác trên người sớm đã không còn dấu vết, duy chỉ có bàn tay này, gánh chịu thương thế nặng nề nhất, hiện giờ nhìn xem, vốn là làn da nhẵn mịn tinh tế lại có vết thương chằng chịt đan xen, có điều đã nhạt màu đi rất nhiều.

147. Chương 147: Thiếp Sai Rồi, Chàng Trở Lại Đi (2)

Bàn tay Duyệt Nhi cẩn thận nắm lấy, một tay khác nhẹ nhàng mơn trớn vết thương trên đó, lệ trong mắt lại nhanh chóng trào lên, chỉ là kiên cường quyết không rơi xuống.

Nàng duỗi tay đem chiếc túi gấm trên cổ mở ra, lấy ra bùn hoa bên trong.

Nàng sáng sớm liền cùng Sở Từ đi đến Vụ Hoa sơn hái dạ lương hoa trải qua tuyết lạnh nở rộ lúc sáng sớm, cất vào trong túi càn khôn, kế đó chạy tới dòng sông bên cạnh tạo thành từ tuyết tan, để nước đem cánh hoa biến thành bùn, lại mang trở về.

Nàng để bùn hoa nhẹ nhàng thoa lên tay Tức Mặc Ly, không bỏ sót một đầu ngón tay nào, ngay cả một chút kẽ hở cũng thoa đầy bùn hoa, rất lâu sau đó, mới sững sờ nâng tay y lên phát ngốc.

Đôi bàn tay tựa ngọc tạc, đã từng nhẹ nhàng xoa nắn tai nàng, rửa mặt cho nàng, thay y phục, mang giày cho nàng… Chính vì sự tùy hứng của nàng, nên bây giờ vết sẹo chẳng chịt.

Con người phong hoa tuyệt đại, đã từng ôm nàng vào lòng, thay nàng chắn mưa che gió, bất luận là khi nào, cũng sẽ dịu dàng gọi một tiếng 'Duyệt Nhi'…Chính vì sự tùy hứng của nàng, nên hiện giờ đã ngủ mãi không tỉnh.

Nếu thời gian có thể quay trở lại, nàng nhất định sẽ không tùy tiện làm càn như vậy nữa, sẽ nhất định ngoan ngoãn nghe lời chàng, ngoan ngoãn ở bên cạnh chàng.

Qua một lúc lâu, Duyệt Nhi mới lấy lại tinh thần, thấy thời gian cũng đã được rồi, liền đem bùn hoa trên tay y rửa sạch, đưa tay triệu tới chậu ngọc bên trong chứa đầy nước ấm, cẩn thận lau rửa sạch sẽ rồi mới nhẹ nhàng đặt bên môi, từng ngón từng ngón tỷ mỷ dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm.

Mấy năm trước nàng xem thấy trong sách ghi tộc tử hổ toàn thân đều là bảo bối, giết đi có thể bán được rất nhiều tiền, còn nói nếu có vết thương nhỏ gì, liếm liếm liền sẽ chẳng để lại sẹo.

Thiên đạo dù sao cũng khác, bàn tay kia đã bị thương tổn đến độ hoàn toàn thay đổi, chẳng dễ dàng gì mới khôi phục được một chút, Duyệt Nhi cố gắng suốt mấy năm, cảm giác quả thực không tồi, nhưng chỉ sợ sẽ còn cần đến rất nhiều thời gian.

Đợi đến khi tất cả các ngón tay đều liếm qua một lượt, Duyệt Nhi đem bàn tay lại đặt vào bên trong nước ấm rửa sạch qua một lần rồi mới nhẹ nhàng đặt bên giường.

Chăm chú nhìn gương mặt ấy, chỉ thấy trong lòng vừa chua xót vừa đau đớn.

Rất lâu sau, thanh âm dịu dàng mới lan truyền bên trong điện, mang theo chút nức nở rất khẽ: "Mặc Ly, thực ra nói với chàng nhiều như vậy, điều muốn nói nhất với chàng…"

Lại ngưng một lúc lâu mới nghẹn ngào nói: "Thiếp sai rồi, Mặc Ly, thiếp sai rồi…Chàng mau tỉnh lại đi mà…"

Cửu Kiếm đứng bên ngoài cửa điện, nghe thấy tiếng khóc rất khẽ bên trong, mắt cũng đỏ lên, ngước mắt nhìn Sở Từ trên tàng cây bên cạnh đang yên lặng nhìn vào trong điện, nhưng chỉ thấy hỏa phượng cúi đầu, không hề nhúc nhích, không biết là đang nghĩ gì.

Mỹ nam tử từng nổi tiếng khắp ngũ giới, hiện giờ hóa về nguyên hình, lặng lẽ đứng trước điện, bảo vệ cô nương cả đời mình yêu nhất.

Nếu không phải năm đó tiểu tử hổ nơi dãy núi Lạc Thủy ham chơi chạy ra ngoài, vậy làm sao lại diễn ra đoạn tình duyên rối rắm không rõ này?

Nàng từng cười hỏi Duyệt Nhi cô nương: "Vì sao hiện giờ rốt cuộc lại thích hóa về nguyên hình?"

Cũng chính lần đó, nàng lần đầu tiên phát hiện, tiểu cô nương đơn thuần khả ái này thì ra cũng không phải không chút suy tư.

Duyệt Nhi nhìn hỏa phượng nơi xa, thấp giọng đáp: "Sở Từ đã trở về nguyên hình…Muội không thể theo y…Nhưng cũng không muốn dùng hình người ở bên cạnh y, muội hóa thành tiểu tử hổ, chung quy có thể ở bên cạnh y nhiều hơn. Muội…Rốt cuộc là muội không phải với y…"

Haizzz, một chữ tình, ai lại nói được rõ ràng, hồng nhan bạch cốt 1, kết quả, bất quá cũng là một tràng thở dài mà thôi.

1Hồng nhan bạch cốt, phấn đại cô lâu: Thời gian trôi qua, sắc đẹp đến mấy rồi cũng tàn phai, vì vậy đâu cần tham luyến sắc đẹp làm gì.

Cửu Kiếm lắc lắc đầu, nghe tiếng khóc nghẹn ngào thỏ thẻ bên trong điện thì vội cao giọng nói: "Duyệt Nhi cô nương…Túc Tịch vừa mới truyền âm đến, nên dùng ngọ thiện thôi…"

Tiếng khóc nức nở trong điện quả nhiên ngừng lại, không bao lâu, bóng dáng nhỏ nhắn của Duyệt Nhi đã lướt qua lớp lớp bình phong trướng rũ, chạy ra ngoài điện, chỉ có đôi mắt to tròn còn hoe hoe đỏ.

Duyệt Nhi đến trước điện, ngước mắt nhìn Sở Từ còn đứng trên tàng cây, vẫy vẫy tay: "Sở Từ, qua đây, ăn gì đi."

Hỏa phượng vỗ vỗ cánh, bay tới trên vai Duyệt Nhi. Duyệt Nhi vỗ vỗ đầu y, cười khì khì hướng Ngũ Hương Điện mà đi.

Tứ đại thần sứ quy củ đứng ở phía trước bàn không xa, Duyệt Nhi tự mình chậm rãi ăn, thỉnh thoảng lại đút cho Sở Từ, ăn đến hài lòng mãn nguyện, vui vẻ sung sướng.

Cơm xong, Duyệt Nhi vừa định đến tới Vân Tưởng Thạch ngồi một chút thì Ngưng Không liền bước lên nói: "Duyệt Nhi cô nương…"

Duyệt Nhi quay đầu lại: "Ừm? Sao vậy?"

Ngưng Không vội đáp: "Đông Khải Thần quân mời Duyệt Nhi cô nương lúc hoàng hôn đến trên Vạn Lý lầu tập hợp."

"Đông Khải Thần quân?" Duyệt Nhi lúc lắc đầu, cho thấy chưa nghe nói qua người này.

Túc Tịch vội bước lên trước đáp: "Đông Khải Thần quân và Tây Tiêu Thần quân đều là thần sứ của Hạo Thiên Thần đế. Năm đó sau khi Hạo Thiên Thần đế ra đi, Tây Tiêu Thần quân bị phong ấn tại Tây Tiêu chi cảnh Ma vực, người hẳn là đã gặp qua ông ấy rồi."

Duyệt Nhi lắc lắc đầu: "Ừm. Ta sẽ đi, buổi chiều mọi người lại tới tìm ta nhé."

Đám Túc Tịch cúi đầu đáp 'vâng'.

Chủ thượng ngủ say đến nay đã hơn năm mươi năm rồi, người bọn họ nghe lệnh cũng từ chủ thượng đổi thành Duyệt Nhi cô nương. Điều khiến họ kinh ngạc chính là vị tiểu cô nương thoạt nhìn cái gì cũng không hiểu này xử lý sự việc thế nhưng lại giống chủ thượng đến độ khiến người khác ngạc nhiên, chỉ ở những điểm quan trọng thoáng đề cập một chút, còn thì toàn bộ quá trình đều giao cho bọn họ giải quyết.

Chả trách đám thủ hạ tiên giới Bồng Lai Doanh Châu dưới tay tiểu cô nương này đều tận hết sức lực, khắp lục giới cũng được xem là tiểu địa chủ nổi danh đỉnh đỉnh.

Lúc chập tối, Duyệt Nhi dưới sự hướng dẫn của tứ đại thần sứ đến Vạn Lý lầu, nàng cũng không cưỡi Sở Từ, chỉ để Sở Từ vẫn như cũ đứng trên vai mình, nói cách khác chính là rất rêu rao. Thượng cổ thần thú hỏa phượng, toàn bộ lục giới chỉ có vỏn vẹn một con mà thôi. Ài, tử hổ tộc của nàng còn được nàng và Thất Mệnh thúc thúc.

Duyệt Nhi ngồi trên một đóa ngọc liên, là vật khi đó Mặc Ly cho nàng. Đóa ngọc liên của Vu Hồng lúc trước nàng ôm về, những phiến lá bị vặt trụi sau khi được nàng khâu lại đàng hoàng, thả trong hồ nước bên cạnh Vân Tưởng Thạch vẫn sinh trưởng rất mạnh mẽ. Sau này kể từ khi Mặc Ly ngủ say, nàng mới phát hiện đóa ngọc liên đó thì ra dựa vào sinh khí Mặc Ly hằng ngày độ cho nên mới sống được, Mặc Ly ngủ say rồi, nó chỉ sau một đêm liền héo rũ.

Thì ra, tất cả mọi thứ chàng cho nàng đều là thứ tốt nhất, thế giới chàng cho nàng, cũng đẹp nhất.

Duyệt Nhi đang tưởng nhớ thì Cửu Kiếm đã hạ đóa ngọc liên của nàng xuống, cười bảo: "Duyệt Nhi cô nương, thả hồn tận đẩu tận đâu, đụng phải tường thì sẽ đau rất lâu đấy nha."

Duyệt Nhi có chút xấu hổ, từ trên ngọc liên nhảy xuống, theo bọn họ bước vào bên trong Vạn Lý lầu.

Đại điểm gặp mặt được bố trí ở tầng lầu cao nhất. Ài, thông thường nơi tiêu pha tiền bạc đều là lầu cao nhất, Duyệt Nhi đẩy cửa bước vào nhã gian liền nhìn thấy một nam tử tuấn tú phi phàm đang ngồi ngay ngắn trước bàn.

Đông Khải Thần quân lúc này cũng nhìn Duyệt Nhi, trong lòng không khỏi ngạc nhiên, sao Duyệt Nhi cô nương trong lời đồn đãi lại có bộ dáng của một cô nhóc thế này? Nghe nói công chúa tộc tử hổ U Duyệt Nhi cũng là vương hiện giờ của hổ tộc. Theo lý mà nói, chẳng phải nên uy vũ ngang ngược sao? Thêm nữa, nàng không phải còn là sủng thê của Lạc Thủy Thần quân à? Ai ya, dáng dấp còn hơi nhỏ nhắn nữa chứ, y vốn tưởng rằng Lạc Thủy Thần quân thích nữ thần xinh đẹp tuyệt mỹ như Tử Dao Thần quân, không ngờ…

Ánh mắt Đông Khải Thần quân dừng lại trước ngực Duyệt Nhi, òa, cũng không nhỏ…

"Người xấu!"

Đông Khải ngạc nhiên khôi phục lại tinh thần, liền phát hiện Duyệt Nhi đã ngồi bên cạnh mình, đôi mắt to tròn nhìn mình lom lom, trong suốt sáng ngời, Đông Khả hơi đỏ mặt, vội nói: "Duyệt Nhi cô nương, tại hạ Đông Khải."

Duyệt Nhi cũng trên dưới đánh giá y một lúc, gật đầu đáp: "Rất ưa nhìn."

Đầu Đông Khải ngước lên, tiểu cô nương còn rất biết nhìn hàng, y ở Thần giới cũng chỉ xếp sau Lạc Thủy Thần quân và Đạp Vũ Thần quân, là mỹ nam tử nổi danh ngang với Tây Tiêu đó…

Nào ngờ Duyệt Nhi quay đầu vỗ vỗ hỏa phượng trên vai, tổng kết lại: "Nhưng vẫn không đẹp bằng ngươi…"

Đông Khải sao biết Sở Từ chính là mỹ nam tử đỉnh đỉnh đại danh khắp ngũ giới, hiện giờ nghe Duyệt Nhi nói y vậy mà không đẹp bằng con chim sắc lông đỏ kia, người luôn tự phụ về vẻ ngoài như y nhất thời bị tắc một ngụm khí nơi cổ họng, bắt gặp đôi mắt to tròn tinh khiết đơn thuần của Duyệt Nhi , quả thực là có khổ mà không nói được lời nào. Trên bàn bày đầy cao lương mỹ vị, Đông Khải sớm đã nghe qua Duyệt Nhi yêu thích mỹ thực, hiện giờ muốn đàm phán, đương nhiên trước phải thử lấy lòng.

Duyệt Nhi vừa ăn vừa đút Sở Từ, Đông Khải nhìn mà khóe miệng thiếu điều méo xệch, đợi Duyệt Nhi dùng xong, Đông Khả cười nói: "Duyệt Nhi cô nương, có hài lòng không?"

Duyệt Nhi lắc lắc đầu, thản nhiên nói: "Không hài lòng. Vì sao ông không đặt ở Tô nhục nhục tửu lâu?"

Đông Khải sững người, trên đầu một giọt mồ hôi lạnh rơi xuống, bất đắc dĩ nói: "Lần tới lại đi, thế nào? Hiện giờ chúng ta trước bàn bạc chính sự."

Duyệt Nhi gật đầu, trong tay không biết từ khi nào đã cầm một món đồ chơi tinh xảo, loay hoay đùa nghịch, chỉ nói: "Mời nói."

Một canh giờ…

Đông Khải uống một chung trà, thở dài: "Duyệt Nhi cô nương, đã rõ rồi chứ?" Làm ơn đi, y nói hết một canh giờ đó, cho chút phản ứng đi mà.

Duyệt Nhi từ trong món đồ chơi ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn Đông Khả: "Ông nói nhiều như vậy, liệu có phải chính là muốn Đế vương châu?"

Đông Khải gật đầu, trong lòng thở phào một hơi, xem ra nàng đã nghe rõ ràng, tiểu cô nương này thoạt nhìn rất dễ lừa, hầy, Đế Vương châu dường như cũng không khó lấy lắm.

Duyệt Nhi lắc đầu: "Không đưa."

Hơi thở Đông Khải đông lại, nào có người cự tuyệt dứt khoát như vậy, ngay cả lý do cũng không có? Vội hỏi: "Vì sao không cho? Đế vương châu đối với cô đã vô dụng."

Duyệt Nhi lại liếc y một cái, nhìn đến độ trái tim nhỏ bé của Đông Khải run rẩy, mới nói: "Thứ nhất, vật Mặc Ly cho ta, ta sẽ không cho ông. Thứ hai, ta cảm thấy ông không có hảo tâm."

Đông Khải:…

Kế đó liền kề sát Duyệt Nhi, ung dung nở nụ cười, thấp giọng nói: "Duyệt Nhi cô nương, cô cho rằng không cho ta thì ta sẽ không cướp được sao? "

Duyệt Nhi đứng bật dậy, tách ra một chút, tay vừa phất lên, Cửu Kiếm, Phất Dung, Ngưng Không, Túc Tịch liền từ bên ngoài tiến vào đứng ngay sau lưng. Duyệt Nhi cũng cười đến là đáng yêu: "Đông Khải Thần quân, ông cho rằng, đồ của ta , ông muốn cướp là cướp sao?"

148. Chương 148: Thời Gian Cô Phụ Thâm Tình

Đông Khải Thần quân:…

Cho dù y không có tu vi chỉ với một chiêu thôi đã tiêu diệt tứ đại Thiên thần như Lạc Thủy Thần quân, nhưng nếu cùng đám người Cửu Kiếm từng người từng người một so chiêu thì vẫn không lo ngại gì, có điều nếu cả đám Cửu Kiếm cùng xông lên thì…

Duyệt Nhi cũng dương dương đắc ý nhìn y, triệu ngọc liên đến, ngồi lên đó rồi lắc la lắc lư hướng bên ngoài rời đi, đám Cửu Kiếm bên môi cũng đều là ý cười, vội vàng theo sau.

Còn chưa cách Vạn Lý lâu một quãng xa thì một nam tử tuấn dật ở phía đối diện đã bay tới, sở dĩ Duyệt Nhi còn cảm giác y dùng từ 'tuấn dật' để hình dung, là bởi vì dáng vẻ Tây Tiêu và Đông Khải quả thực khá giống nhau…

Duyệt Nhi run run dừng ngọc liên, không rõ y sao lại chặn trước mặt mình.

Nam tử kia ăn vận cũng giống Đông Khải, thế nhưng Duyệt Nhi cũng không nhận nhầm…Ài, vì Đông Khải thần quân đại nhân đang ở ngay đằng sau nàng, bộ dạng nhất định muốn nhìn nàng đi xa.

Nam tử ấy gặp Duyệt Nhi, cười nói: "Duyệt Nhi cô nương, vẫn đáng yêu xinh đẹp như thường ngày…"

Duyệt Nhi khó hiểu: "Ông là?"

Nam tử có chút không nhịn được, cười bảo: "Tại hạ Tây Tiêu, là người ở Tây Tiêu chi cảnh thường nói chuyện với cô nương."

Trái tim Đông Khải giật thót, gã này vậy mà lại nhanh chân đến thế, đã có giao tình với tiểu cô nương? Làm sao mới được đây?

Duyệt Nhi chợt hiểu ra: "Bệnh thủy đậu của ông trị khỏi rồi à!"

Mọi người:…

Tây Tiêu tiến lên trước cười bảo: "Duyệt Nhi cô nương, liệu có thể đến Tô nhục nhục tửu lâu nói chuyện?"

Y vốn chần chừ đã lâu, từ trên người Lạc Thủy Thần quân muốn lấy Đế vương châu? Vậy khẳng định chính là không cần mạng nữa rồi. Lạc Thủy Thần quân mặc dù là Thần quân trẻ nhất trong lịch sử, nhưng tu vi lại khiến cả y và Đông Khải – nhị vị thần quân hơn hai mươi vạn tuổi phải toát mồ hôi. Chẳng dễ gì mới nghe nói Lạc Thủy Thần quân bị trọng thương ngủ say, y thấy Đông Khải không có động tĩnh gì, liền cũng im hơi lặng tiếng.

Không ngờ hôm nay y vừa thức dậy liền nhận được tin Đông Khải hẹn Duyệt Nhi đến Vạn Lý lâu bàn bạc, lập tức trong lòng hết sức hối hận. Nếu y trước đó gặp gỡ, đoán chừng Duyệt Nhi tiểu cô nương sớm đã đem Đế vương châu giao cho y! Vì vậy mới như thiêu như đốt chạy tới gặp Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi lắc đầu: "Ta vừa mới cùng Đông Khải Thần quân ăn no rồi." Lỗ tai nhỏ cong cong, cho thấy coi như thỏa mãn.

Tây Tiêu đương nhiên có đối sách, cười nói: "Hôm nay Tô nhục nhục tửu lâu mời đào kép giỏi nhất của Hồi Âm Các tới…"

Lời còn chưa dứt, ngọc liên đã xiên xiên vẹo vẹo hướng phía Tô nhục nhục tửu lâu mà đi.

Tây Tiêu đắc ý quay đầu, đối diện với ánh mắt muốn xuyên thấu y của Đông Khải, tức thì uất khí mấy vạn năm qua nháy mắt liền không còn chút gì, biến mất một cách rất chi là triệt để.

Nhị vị thần quân hơn hai mươi vạn tuổi thế nhưng chưa từng nghĩ qua, tiểu tử hổ mấy trăm tuổi này thế nhưng cũng không dễ lừa gạt.

Tây Tiêu bước lên con đường trước đó của Đông Khải…

Một canh giờ sau…

Tây Tiêu uống hớp trà, cười nói: "Duyệt Nhi cô nương nghe rõ rồi chứ?"

Duyệt Nhi gật đầu: "Ừm." Đôi mắt to không hề chuyển động.

Tây Tiêu thấp thỏm, lại cười càng sáng lạn: "Vậy cô thấy sao?"

Đôi mắt to như hạt châu chuyển sang phía y, lại quay trở về: "Không cho."

Tây Tiêu:…Hãy còn định nói thêm chút nữa, Duyệt Nhi đã bất mãn liếc y, nghiêm túc nói: "Nghe diễn!"

Sau đó…chính là không có sau đó.

……

Ngã trái ngã phải lại mất không biết bao nhiêu thời gian, Duyệt Nhi dùng linh lực nâng Tức Mặc Ly trong ngọc trì, một bức mỹ nam tử lõa thể xuất dục đồ liền xuất hiện ngay trước mắt, ngay cả cô hổ nhỏ ngây thơ cũng nhịn không được mà đỏ mặt, tim đập thình thịch, vội vàng mặc y phục chỉnh tề vào cho y rồi mới nhẹ nhàng để y trở lại giường.

Duyệt Nhi ngồi bên giường, cầm bàn tay tựa ngọc tạc đang gác bên cạnh, bàn tay ấy đã dần khôi phục lại dáng vẻ trước đây. Mười mấy năm qua, Duyệt Nhi tận tâm chăm sóc, sẹo đã một chút cũng không trông thấy, ài, quả nhiên tử hổ khắp toàn thân đều là trân bảo a.

Duyệt Nhi trái sờ sờ, phải vuốt vuốt, có chút yêu thích đến độ không nỡ buông tay. Mấy năm qua khi nàng thoa bùn hoa cho y, tình cờ phát hiện có dấu hiệu cử động, theo lý mà nói chính là đã sắp tỉnh lại, nhưng vì sao hiện giờ một chút động tĩnh cũng không có. Ngay cả Cửu Kiếm cũng nói với tu vi như vậy của Tức Mặc Ly, nhất định không cần lâu đến thế.

Duyệt Nhi phiền não kéo kéo lỗ tai mình, bất mãn nói: "Mặc Ly, cũng gần trăm năm rồi đó, sao còn chưa tỉnh lại. Thiếp rất buồn chán…"

Vừa nói lại vừa thở dài, ngơ ngẩn để đầu áp vào nơi ngực y, quả nhiên tiếng trái tim đập vẫn truyền tới. Duyệt Nhi thở phào, nhìn quanh đại điện trống trải một lúc, một mảnh tĩnh mịch.

Ngày tháng không có Tức Mặc Ly thì ra lại khổ sở như thế, dĩ vãng đều đã sắp phai nhòa lạnh lẽo, vậy hơi ấm phải chăng sẽ đi vào giấc mộng? Đáng tiếc là, nàng chưa bao giờ gặp được y trong mộng.

Đang lúc rầu rĩ thì tiếng trò chuyện của Cửu Kiếm và Túc Tịch ở bên ngoài thỉnh thoảng truyền tới, bất quá mới một lúc, đã nghe thấy tiếng Cửu Kiếm ở bên ngoài điện: "Duyệt Nhi cô nương, Đông Khải Thần quân đến rồi…"

Duyệt Nhi cúi đầu cắn cắn làn môi mỏng gần kề ngay trước mắt rồi vội vàng hướng bên ngoài điện chạy đi, cười nói với Cửu Kiếm và Túc Tịch: "Hai mươi năm trước chẳng phải y và Tây Tiêu Thần quân đã nói không tới gặp ta nữa sao?"

Cửu Kiếm lắc đầu: "Y hiện giờ đang ở trong điện trước núi đợi cô nương."

Duyệt Nhi lắc đầu, bay đến ngồi trên tàng cây, đem Sở Từ ôm vào lòng, vuốt ve bộ lông vũ đỏ rực của nó: "Không gặp. Trong lòng ta có cảm giác, Mặc Ly sắp tỉnh lại rồi."

Cửu Kiếm và Túc Tịch đưa mắt nhìn nhau, Duyệt Nhi cô nương hơn năm mươi năm trước cũng đã nói vậy, tiếc là đến tận bây giờ chủ thượng vẫn chưa hề tỉnh lại. Có điều nghĩ là nghĩ thế, nhưng Cửu Kiếm vẫn hướng bên ngoài bay đi báo một tiếng.

Bất quá một lúc, Cửu Kiếm lại trở về: "Đông Khải Thần quân nói… Y mấy năm nay âm thầm hành tẩu lục giới, thu thập được không ít đồ chơi vui…" Ngước mắt lên bắt gặp đôi mắt to tròn trong suốt sáng rỡ của Duyệt Nhi không chút chuyển động đợi nàng nói hết, Cửu Kiếm biết Đông Khải Thần quân lần này dùng đúng cách rồi.

Tô nhục nhục tửu lâu.

Duyệt Nhi ăn uống no nê, nhìn dáng vẻ bình tĩnh đến độ không thể nào bình tĩnh hơn của Đông Khải Thần quân ở bên cạnh, trong lòng có chút không yên, nói: "Đông Khải Thần quân, Đế vương châu ta sẽ không đưa cho ông."

Đông Khải rất hòa nhã: "Ừ, ta biết."

"Đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, được không?Ta không chịu nổi đâu." Cô hổ nhỏ kháng nghị.

"Hửm? Liệu có phải sắp chìm đắm trong ánh mắt ôn nhu và vẻ ngoài tuấn tú của ta hay không?" Đông Khải mừng thầm, nếu như mỹ nam kế thành công, vậy thì cảm giác thành tựu khi y sống hơn hai mươi vạn năm sắp đạt tới đỉnh điểm rồi ấy.

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi nhìn y, lấp la lấp lánh, thuần lương đáng yêu nói không nên lời, thanh âm dịu dàng ngọt ngào, nói: "Ông nhìn ta như vậy, ta rất muốn…"

Đông Khải nhiệt huyết dâng tràn, sốt ruột nói: "Rất muốn thế nào?" Nhào tới? Chòng ghẹo? Mỵ lực của nam thần được xếp hạng ở Thần giới của y vào thời khắc này sắp bùng phát ư? Ánh mắt Đông Khải lượn lờ trên gương mặt Duyệt Nhi, lại nhìn nhìn ngay trước ngực nàng, uầy, không tệ…

Duyệt Nhi chậm rãi hớp một ngụm trà, bình thản nói: "Rất muốn gọi ông một tiếng phụ thân…"

Nháy mắt một thùng nước tuyết so với dãy núi lạc thủy còn lạnh lẽo hơn tưới xuống, Đông Khải tức khắc chỉ cảm thấy sống chẳng có gì lưu luyến.

Y đờ đẫn một lúc lâu, Duyệt Nhi thong thả đút chút tiên quả cho Sở Từ, ây da, cũng không tồi, rất tươi.

Một lúc sau, sau khi Đông Khai chia buồn với mỵ lực nam thần của mình xong, y quyết định đem trọng điểm của mình đặt vào sự nghiệp, gượng cười nói: "Duyệt Nhi, cô nương không đưa Đế vương châu cho ta?" Duyệt Nhi không chút ngoài dự đoán, gật đầu.

Đông Khải nhìn Cửu Kiếm và Túc Tịch ở bên ngoài đã chẳng thể động đậy, không ngừng dùng ánh mắt đem y chém nghìn đao vạn nhát mà nhìn y thì trong lòng sảng khoái, cười bảo: "Vậy ta chỉ có thể cướp thôi!"

Duyệt Nhi phẩy phẩy tay, bên cạnh không một ai, lại phẩy phẩy tay, bên cạnh vẫn không có ai, vội vàng quay đầu nhìn, nhưng thấy Cửu Kiếm và Túc Tịch đã không thể nào cử động…Vội quay đầu gấp gáp nói: "Đông Khải Thần quân, ông làm gì vậy?"

Đông Khải từ tốn tiến lại gần Duyệt Nhi, cười đáp: "Cướp Đế vương châu." Quyết chí phải đoạt được. Nhìn thấy Duyệt Nhi đứng dậy, từng bước từng bước lùi về sau, trong lòng Đông Khải càng vui mừng, chẳng qua là một tiểu cô nương mà thôi, chế ngự được Cửu Kiếm và Túc Tịch nhị vị thiên thần thì toàn bộ chẳng phải là nước chảy thành sông rồi sao?

Duyệt Nhi lùi đến trước bình phong bằng thần mộc được điêu khắc đẹp đẽ, nhìn Đông Khải đang từng bước một sát lại gần, chỉ thấy trên mặt Đông Khải đều là ý cười, hầy, tình cảnh này sao mà giống cảnh tượng chú cừu nhỏ bị một con sói lớn ăn sạch thế không biết.

Đông Khải vươn tay ra, chậm rãi đến giữa trán Duyệt Nhi. Vật như Đế vương châu bình thường đều cất trong nội đỉnh, nếu như muốn thu lấy thì chỉ có thể thông qua mi tâm để triệu hoán. Đông Khải có chút kích động, Đế vương châu cùng với truyền thừa của Tử Dao, hơn hai mươi vạn năm cô tịch này của y, rất nhanh thôi sẽ trở nên viên mãn, thấy Duyệt Nhi có hơi run rẩy thì cười nói: "Đừng sợ, ta cũng vẫn luôn xem cô như một đứa trẻ mà đối đãi, chưa từng có suy nghĩ khác…A!!"

Y trừng to mắt, nhìn dáng vẻ Duyệt Nhi đáng yêu đang cười tủm tỉm ngay trước mắt, lý nào còn chút đáng thương run rẩy vừa rồi, tiếc là vật kia vào miệng liền tiêu hóa, sớm đã bị nuốt xuống, vội sốt ruột nói: "Cô cho ta ăn cái gì?"

"Ta dù gì cũng là Uy Vũ đại tướng quân khí phách nhất trong lịch sử Tiên giới, hắc hắc, ông cho rằng cứ như thế mà chế ngự được ta? Thứ ta cho ông ăn chính là ám khí của ta!"

Đông Khải nhíu mày, ám khí gì lại có thể ăn được, y thế nhưng chưa từng nghe qua.

"Triền miên đan- lục giới xưng là còn mạnh hơn một đêm bảy lần, ông liệu có từng nghe qua? Ám khí của ta chính là do Lạc Thủy Thần quân chỉ dạy."

Đông Khải chỉ thấy toàn thân bị một ngọn lửa từ từ thiêu đốt, nóng vô cùng, nhưng chết vẫn còn muốn mặt mũi, cười nói: "Chẳng lẽ Lạc Thủy Thần quân ngủ say lâu như vậy, bé cưng, cô muốn cùng ta có một đoạn nhân duyên mong manh ngắn ngủi?"

Duyệt Nhi nhíu mày: "Ta có nhân duyên với Mặc Ly, với ông thì không." Nghĩ thấy cô hổ nhỏ cũng không hiểu nhân duyên mong manh ngắn ngủi nghĩa là gì.

Đông Khải càng lúc càng không chịu được, gương mặt tuấn dật đỏ bừng, quả nhiên mỵ dược gì đó thực sự khá lợi hại, thời gian bất quá mới một chung trà đã khiến thần quân thanh tâm quả dục, không gần nữ sắc như y trái tim nhộn nhạo không thôi. Thấy Duyệt Nhi càng cười đến là rạng rỡ, Đông Khải mới hiểu tiểu cô nương này cũng không dễ chọc, nơi đây cũng không nên ở lâu, gượng cười nói cáo từ rồi liền chuẩn bị từ bên cửa sổ phóng đi về phủ đệ tìm đan dược.

Thế nhưng tóc dài của y đã bị kéo lại, Đông Khải quay đầu, đối diện với gương mặt khả ái ngập tràn ý cười của Duyệt Nhi: "Đông Khải Thần quân phải chăng muốn đi Hợp Hoan lầu tìm cô nương?" Vừa nói hai luồng ánh sáng đã bắn ra, pháp thuật giam cầm Cửu Kiếm và Túc Tịch liền được giải trừ, Đông Khải tức thì càng kinh ngạc, tiểu cô nương này có thể giải bỏ pháp thuật của y, tu vi nàng ta như thế!

Chỉ nghe thấy Duyệt Nhi quay đầu cười nói với Cửu Kiếm: "Cửu Kiếm, phương pháp tỷ nói thật sự rất vui, chúng ta hiện giờ cũng đi Hợp Hoan lầu dạo thử, có được không?"

Túc Tịch vừa nghe liền quay đầu lo lắng nói với Cửu Kiếm: "Cửu Kiếm, cô điên rồi, thế nhưng dám dạy Duyệt Nhi cô nương mấy thứ này!"

Cửu Kiếm bước tới phía trước Duyệt Nhi, cười bảo: "Có gì không dám, những việc này vốn dĩ nàng nên hiểu, ài, kể ra thì ta cũng chưa từng nói điều gì quá đáng…"

Tục Tịch vội khuyên Duyệt Nhi, mặt đầy mồ hôi, lo lắng nói: "Duyệt Nhi cô nương, đừng nghe Cửu Kiếm…Nơi đó không phải là chỗ tốt, nơi đó rất nhiều người ăn người…"

"Không sao, các người không đi, ta dẫn Đông Khải Thần quân đi thoải mái một chút, theo đó cũng học hỏi một phen. Muộn một tí ta tự mình quay về là được rồi, mọi người đi trước đi." Dứt lời đã kéo Đông Khải gần như không chút khí lực hướng Hợp Hoan lầu mà đi.

Cuối cùng bỏ qua nỗ lực đấu tranh của Túc Tịch, Duyệt Nhi và Cửu Kiếm thay nam trang, dẫn theo Đông Khải Thần quân gương mặt đã đỏ đến không thể đỏ hơn, hướng Hợp hoan lầu lớn nhất gần đây mà đi.

Hợp Hoan lầu, người có tu vi đều biết là chốn nào, bên trong nam có nữ có, đều có thể trở thành lô đỉnh thì sẽ được giao cho khách tới thực hành song tu, có điều loại song tu này không phải song tu đôi bên cùng có lợi như phu thê, chốt lại, chính là lô đỉnh hết sức bi thảm, địa vị thấp kém, Hợp Hoan lầu không khác gì so với thanh lâu chốn phàm gian.

Duyệt Nhi từ từ tốn tốn đến trước Hợp Hoan lầu, thở dài, nói: "Rất thơm." Bên ngoài một dặm đều là mùi son phấn sực nức.

Túc Tịch nơm nớp lo sợ đứng bên cạnh, chỉ sợ Duyệt Nhi xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn.

Chủ sự Hợp Hoan lầu ra nghênh đón, là một nữ tử xem ra không tệ, thanh tú sạch sẽ, thấy mấy người Duyệt Nhi đều y phục bất phàm, đầu tiên là sửng sốt, ánh mắt dừng lại trước ngực Duyệt Nhi, tức thời liền thông suốt, nhưng cũng không vạch trần, cười nói: "Các vị đại nhân có cần gì không?" Dù sao có tiền là được, lại nói, nữ thần đến nơi này tìm nam lô đỉnh cũng không phải ít.

Duyệt Nhi từ trong túi càn khôn vốn định lấy lá vàng ra, nghĩ nghĩ lại cầm một tờ ngân phiếu: "Chừng này tiền đủ chưa? Ta muốn cô nương tốt nhất nơi này, hai mươi người!"

Chủ sự cầm lấy tờ ngân phiếu kếch xù đó, trời ơi, Hợp Hoan lầu này dưới tay nàng, số ngân phiếu thu được suốt nửa năm cũng không nhiều bằng tờ này, vội vàng cười đến càng rạng rỡ: "Không thành vấn đề." Dứt lời gọi một xà cơ tới dẫn đường, dẫn Duyệt Nhi đến một nhã gian trên tầng cao nhất.

Duyệt Nhi và Đông Khải lần lượt ngồi xuống, hai mươi vị cô nương của Hợp Hoan lầu liền ồ ạt đẩy cửa vào.

Duyệt Nhi vừa nhìn thì có chút sững người. Mấy vị cô nương này căn bản đều là dáng vẻ của huyễn thần, chân thần hay nữ thần có tu vi không cao, đương nhiên cũng không có gì lạ, lại là hai mươi vị cô nương xinh đẹp nhất của Hợp hoan lầu, tất nhiên là cô hổ nhỏ nhìn hoa cả mắt.

Cô hổ nhỏ nuốt nước miếng, bàn tay chọc chọc Đông Khải Thần quân: "Rất đẹp nha…"

Đông Khải Thần quân chỉ lướt mắt qua liền thu về, nghiến răng nghiến lợi nói: "Đến chỗ này làm gì? Còn không nhanh dẫn ta quay về dãy núi Lạc Thủy dùng nước lạnh tắm một phen?"

Duyệt Nhi dùng ánh mắt 'ngươi là đồ ngốc' liếc Đông Khải một cái: "Dẫn ông tới kiếm giải dược đó! Cửu Kiếm nói…"

Đông Khải bất đắc dĩ khép mắt: "Cô cho rằng ai cũng có thể?"

Cô hổ nhỏ không hiểu: "Ông hiện giờ khó chịu, không phải ai cũng có thể sao?"

Đông Khải thở dài, rõ ràng có chút đồng tình với Tức Mặc Ly: "Việc song tu là với người yêu mới có thể được. Ta đương nhiên không muốn cùng mấy…cùng nhau."

Duyệt Nhi bừng tỉnh đại ngộ, thầm nghĩ rất may từ sớm đã kêu Sở Từ quay về dãy núi Lạc Thủy, bằng không đã làm hư y rồi. Thấy mấy nàng ấy người người đều thẹn thùng nhìn Túc Tịch và Đông Khải, nàng móc ra một nắm vàng lá, lại cầm một tờ ngân phiếu, đặt lên bàn, chỉ vào Đông Khải Thần quân cười nói: "Ai có thể khiến y dễ chịu, những thứ này đều là của các cô."

Dứt lời kéo Đông Khải ngồi lên giường, sau đó ngồi trên chiếc ghế bên cạnh giường, bàn tay nhỏ bé chống cằm, đôi mắt to tròn long lanh, hết thảy đều là dáng vẻ tò mò yêu thích học hỏi.

Mọi người:…

Đáng tiếc cô hổ nhỏ còn không thể như ý nguyện mở mang kiến thức một phen thì đã phải kết thúc chuyến du ngoạn đến Hợp Hoan lần duy nhất trong đời.

Cô nương xinh đẹp đầu tiên đến trước giường, Đông Khải theo bản năng liền tránh, lúc trò hay sắp diễn ra thì nơi chân trời kình lôi chợt lóe lên, ngay sau đó vô số ánh chớp liền giao thoa giữa không trung.

Duyệt Nhi ngạc nhiên từ bên cửa sổ nhìn ra, khắp bầu trời đều là mây tía bao phủ.

Thần giới thế nhưng cũng có mây tía phương đông1?

Nguyên văn: Tử khí đông lai: dấu hiệu của điềm lành.

Đang ngơ ngác thì Cửu Kiếm đã kéo nàng dậy, gấp gáp nói: "Duyệt Nhi cô nương, chủ thượng…chủ thượng sắp tỉnh rồi!"

Duyệt Nhi sửng sốt, kế đó là một trận gió lốc màu phấn hồng, 'bang' một tiếng liền biến mất khỏi Hợp hoan lầu, ngay cả ngọc liên cũng không dùng, trực tiếp bay về hướng dãy núi Lạc Thủy.

---

149. Chương 149: Ăn Không Được Thịt Hổ (1)

Vừa ra khỏi Tô nhục nhục tửu lâu không xa thì đã nhìn thấy Sở từ đang bay về hướng này, dừng lại trước mặt Duyệt Nhi. Duyệt Nhi không nói hai lời, lập tức bay lên ngồi trên lưng Sở Từ.

Hỏa phượng quả nhiên không hổ là vua của phi thú, cho dù Long Đằng là phi thú có tốc độ mạnh mẽ thần tốc như vậy cũng không bắt kịp một chút khí thế của hỏa phượng. Mọi người chỉ thấy bóng dáng cực kỳ mỹ lệ rít gào lướt qua, thậm chí ngay cả thân ảnh cũng không lưu lại.

Nơi chân trời xuất hiện kình lôi, thần giới xuất hiện hiện tượng như vậy, chỉ có một nguyên nhân, chính là có người sắp lịch kiếp phi thăng đến một cảnh giới cao hơn.

Mọi người lại ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, cái này…Độ kiếp bình thường cũng chỉ là ở nơi của người sắp độ kiếp có điềm báo như vậy, nhưng mà lần này, dường như toàn bộ Thần giới đều bao phủ trong tăm tối. Chúng thần nào đã từng gặp qua tình huống như thế, đưa mắt nhìn nhau, cùng có chút hoảng sợ, trong đầu xuất hiện cảm giác phục tùng, rốt cuộc là chuyện gì đây?

Có người tuổi tác đã nhiều, trầm ngâm một lúc, nói: "Từ Thiên thần đến Thần quân, tuyệt đối không có dấu hiệu ghê gớm như vậy, năm đó Tử Dao Thần quân độ kiếp, chúng ta cũng từng chứng kiến, không bằng

một phần vạn của lần này. Thiên giới tử khí đông lai, lôi điện giao thoa, cùng với tình huống năm đó Hạo Thiên thần đế lịch kiếp cũng không sai biệt lắm…"

Mọi người kinh hãi, nhưng bản thân từ nơi sâu thẳm trong tiềm thức sinh ra cảm giác thần phục nên dù sao cũng chẳng có cách nào nghi ngờ.

Toàn bộ bầu trời nháy mắt bị mây tía bao trùm, nơi chân trời lôi điện chớp lóe, ngàn vạn màu sắc. Tất cả thần thú của thần giới cũng trở nên cáu kỉnh không yên, ngay cả lòng người cũng không áp chế được sợ hãi.

Một vị lão giả nhìn thấy tình hình như vậy thì liên tục lắc đầu, cơ hồ đã bị cảnh tượng này dọa, trong miệng lẩm bẩm: "…Không…Không thể nào…Hạo Thiên Thần đế năm đó cũng không sánh được với tình hình như vậy!" Dứt lời thân người lảo đảo, run rẩy đứng trên đám mây, hướng nơi mây tía cuồn cuộn mà đi.

Chúng thần không thể tin nổi đờ người đứng ngay tại chỗ, đồng thời nhìn về hướng đó…

Chính là dãy núi Lạc Thủy – chỗ của Lạc Thủy Thần quân!

Sở Từ bay với tốc độ cực nhanh, gần như chỉ trong chớp mắt đã ở trên bầu trời dãy núi Lạc Thủy.Y giảm tốc độ, vừa đáp xuống trước Thứ Thiên điện thì bóng người nhỏ nhắn trên lưng đã xông vào bên trong điện. Sở Từ thu nhỏ người, đậu trên thần thụ bên ngoài điện, ngẩng đầu nhìn chân trời, dáng vẻ có chút lo lắng.

Ngưng Không nét mặt cực kỳ trầm trọng: "Ta mười mấy vạn năm qua chưa từng gặp qua dị tượng như vậy…Không phải là…"

Phất Dung lắc lắc đầu: "Sao có thể chứ? Chủ thượng…chủ thượng bất quá chỉ mấy vạn tuổi, Tử Dao Thần quân mười mấy vạn tuổi, dựa vào vận số may mắn được gia tộc hỗ trợ cùng với tư chất của bản thân thăng thành Thần quân. Hạo Thiên thần đế nói chủ thượng là kỳ tài thần giới ngàn vạn năm chưa từng xuất hiện, chủ thượng thăng lên Thần quân, hiện giờ…Không thể nào, đây hẳn là nghịch thiên!"

Cửu Kiếm bình thường là người tùy tiện cẩu thả nhất, nhưng lúc này cũng không khỏi có chút khẩn trương, trên mặt đều là mồ hôi, nói: "Nếu như không phải, vậy ngươi nói xem là gì? Thần giới có dị tượng như thế còn không đủ giải thích vấn đề hay sao?"

Túc Tịch gật đầu tán đồng với Cửu Kiếm: "Trong lòng mọi người không xác định, nhưng ta cảm giác chính là vậy, mơ hồ có một loại cảm giác áp chế…"

Mọi người cả kinh, trong lòng đều có chút xác thực, chả trách chủ thượng lại ngủ say nhiều năm như vậy, thì ra là vì nguyên nhân này?

Duyệt Nhi hiện giờ đã vòng qua lớp lớp bình phong màn trướng, xông đến bên giường.

Trên chiếc giường bằng ngà có một người bình yên ngồi đó.

Bạch y tóc đen, mặt mày như họa, trông thấy Duyệt Nhi thì sự ấm áp trong ánh mắt tức thì khiến dạ minh châu xung quanh trở nên ảm đạm. Hai tay y mở ra, cánh môi khẽ mở, vẫn là thanh âm trong trẻo lạnh lùng ấy, nhưng lại lay động sợi dây ở nơi sâu thẳm nhất trong trái tim Duyệt Nhi: "Bé ngoan, ta trở lại rồi…"

Thiên ngôn vạn ngữ, khó tỏ tình này.

Duyệt Nhi sững người dừng ở cách đó không xa, giờ phút này lại nhịn không được, nhào vào trong hai cánh tay đang mở ra của y, đẩy Tức Mặc Ly ngã xuống giường, đầu cọ cọ trước ngực y. Cơ thể trước người này, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên có cảm giác ấm áp, đôi tay ấy cũng lần đầu tiên ôm chặt nàng.

Trong lòng vừa chua vừa chát, sự ủy khuất cùng tưởng nhớ chất chứa trong tim Duyệt Nhi nhất thời hóa thành nước mắt lại lần nữa vỡ đê, nước mắt to như hạt đậu lộp độp lộp độp rơi trên ngực y, thiêu đốt trái tim hai người, Tức Mặc Ly chỉ khe khẽ vỗ lưng nàng. Duyệt Nhi khóc một lúc mới ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ mơ mơ hồ hồ vuốt ve mặt y, thanh âm ngọt ngào dịu dàng giờ phút này tràn đầy nghẹn ngào: "Rất rất rất nhiều năm rồi…Thiếp sắp cho rằng chàng không trở lại nữa, thiếp sắp cho rằng chàng thật sự không cần thiếp nữa…"

Tức Mặc Ly đưa tay nhẹ lau nước mắt cho nàng, bên môi là chút ý cười, một lúc lâu mới nói: "Hôm nay đêm nay, vừa đúng một trăm năm."

Y biết, chỉ có điều, không tỉnh lại được mà thôi.

Y ngồi dậy, Duyệt Nhi vùi trong ngực y, khóc đến mù trời mịt đất, nức nở lên án: "Một trăm năm rất lâu rất lâu, chàng là người xấu, để thiếp đợi lâu như vậy! Không thèm để ý chàng…"

"Đúng, ta là người xấu, có điều không được không để ý ta." Y đưa tay triệu một chiếc khăn gấm ấm áp đến, lau sạch lệ trên mặt nàng, thấy nàng ngơ ngơ ngác ngác nhìn y, trong lòng một mảnh dịu dàng: "Sao vậy?"

Duyệt Nhi cuối cùng nín khóc khẽ nở nụ cười, ngước đầu ở trên môi y mổ mổ, vừa gian tà lại vừa đáng yêu: "Chàng ngủ say một trăm năm, mặc thiếp muốn làm gì thì làm, khì khì…"

Tức Mặc Ly thầm thấy buồn cười, thực không biết tiểu gia hỏa này nói muốn làm gì thì làm đã tới trình độ nào, đưa tay gãi gãi chiếc mũi rất cao của nàng, nhẹ giọng nói: "Tinh quái!" Trầm ngâm một lúc, lại nói: "Ta lúc nào cũng hoan nghênh nàng đối với ta muốn làm gì thì làm…"

Bắt gặp trong mắt Tức Mặc Ly vụt qua ý cười xấu xa, Duyệt Nhi có chút hoài nghi vào mắt mình, lắp bắp nói: "…Chàng…Thiếp…." Mỹ sắc mê người aaaaaa! Cô hổ nhỏ rất không có khí phách.

Trong không khí ấm áp thuận hòa, bỗng dưng một luồng tử điện trực tiếp bổ xuống. Tức Mặc Ly mặt không đổi sắc, trái lại khiến Duyệt Nhi sợ giật thót, vội vàng nhìn trái nhìn phải quan sát một phen, lo lắng nói: "Vì sao lại có lôi điện nhằm vào chàng?"

Tức Mặc Ly xoa xoa tai nàng, cảm xúc nơi tay vẫn tốt như trước: "Ta sắp lịch kiếp."

"Lịch kiếp gì? Liệu có gặp vấn đề gì không? Liệu có lại bị đánh đến ngủ say nữa không? Đau hay không? Nghiêm trọng lắm không?" Cô hổ nhỏ rất chi căng thẳng.

Tức Mặc Ly nhìn dáng vẻ lo lắng sốt ruột của nàng, trong lòng càng ấm áp, nhẹ giọng nói: "Thần đế kiếp, sẽ không sao, không ngủ nữa, không đau, không nghiêm trọng."

Từng luồng từng luồng tử lôi thanh sương đều ở khoảng không bên trên chiếc giường ngà voi mà giáng xuống. Duyệt Nhi nhìn gương mặt có chút xanh xao của Tức Mặc Ly, hai cánh tay mở ra, đem y ôm chặt ở dưới thân, khí thế ngất trời nói: "Thiếp chịu thay chàng!" Nói rồi lại đối mặt với lôi điện, hoàn toàn đem Tức Mặc Ly ôm trong ngực mình.

Tức Mặc Ly:…

Trận trận lôi điện không chút lưu tình lướt qua Duyệt Nhi bổ xuống trên người Tức Mặc Ly, Duyệt Nhi có chút thất bại, phẫn nộ nói: "Không có mắt hả? Đánh nhầm người rồi!"

Một lúc lâu….

Thiên kiếp càng lúc càng nặng nề, may mà Thứ Thiên điện cùng với giường ngọc ngà voi đủ vững chắc không sụp đổ. Duyệt Nhi quan sát mà có chút lo lắng, tình cảnh này so với trước đây từng gặp càng dữ dội hơn mấy phần.

Thấy Tức Mặc Ly bị nàng mạnh mẽ ôm trong ngực chưa từng nói lời nào, một chút cũng không động đậy, Duyệt Nhi hơi sợ hãi, thấp giọng căng thẳng nói: "Mặc Ly…Mặc Ly…Chàng sao vậy?" Không phải là bị Thiên kiếp bức chết rồi chứ, cô hổ nhỏ lo lắng không thôi.

Một lúc sau, trong ngực truyền tới thanh âm trong trẻo lạnh lùng: "Ta không sao…Chẳng qua chỉ là sắp không thở nổi…"

Duyệt Nhi cả kinh, vội vàng thả Tức Mặc Ly đang bị ép chặt trước ngực ra, thấy gương mặt tuấn tú tựa bạch ngọc không chút khiếm khuyết của y hiện giờ nhiễm sắc đỏ bừng, thập phần áy náy: "Xin lỗi, thiếp nhất thời căng thẳng…Chàng sao không nói sớm chứ?"

Gương mặt Tức Mặc Ly hơi đỏ, qua một lúc mới nói: "Không sao…Kỳ thực ta rất hưởng thụ…" Ánh mắt từ trước ngực Duyệt Nhi dời đi, nhìn Duyệt Nhi.

Đôi mắt to tròn trong suốt lấp lánh của Duyệt Nhi sâu kín nhìn y, không hiểu nói: "Lịch kiếp rất thoải mái ư?" Rõ ràng là rất đau đớn, không phải sao, mặt chàng còn đỏ thế kia.

Lần nữa ôm nàng vào lòng, nhóc con này quả thực khiến người ta yêu thương vô cùng mà. Tức Mặc Ly không biết làm sao, tỷ mỷ nhìn nàng: "Từ Thần quân đến Thần đế cũng không nghiêm trọng như năm đó từ Thiên thần trở thành Thần quân, vì ta đã trải qua tình kiếp. Thiên lôi này bất quá là một trong tam kiếp, đợi một lát nữa còn có hỏa kiếp, không cần sợ hãi, bọn họ không dám."

Duyệt Nhi cực kỳ kinh hãi: "Tình kiếp? Chàng trải qua khi nào? Sao thiếp không biết?" Nàng hoàn toàn lược bỏ câu nói quan trọng nhất kia, bọn họ không dám.

"Vào thời khắc thành Thần quân kia thì tình kiếp đã bắt đầu rồi, tình kiếp chính là nàng."

Duyệt Nhi thở phào, cười nói: "Rất may là thiếp á, nếu như là Tử Dao Thần quân thì biết làm sao?"

Tức Mặc Ly ôm nàng nằm trên giường, thấy nàng có vẻ u sầu, buồn cười bảo: "Phải là người trong lòng mới có thể thành kiếp."

Duyệt Nhi cái hiểu cái không gật gật đầu, nằm nghiêng người, đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn Tức Mặc Ly. Tức Mặc Ly trông thấy mà trái tim muốn tan chảy, một tay nhẹ nhàng xoa nắn tai nàng, cô hổ nhỏ cực kỳ hưởng thụ, lại sát gần hơn một chút, vùi vào trong ngực y, nhìn thiên kiếp tử lôi ở trên người y lấp lóe sáng rực, cuối cùng…

Ngủ mất.

Tức Mặc Ly nhìn gương mặt say ngủ đáng yêu của nàng, một chút sợ hãi uy lực của Thiên kiếp cũng không có, không hề động đậy, vẫn bình thường như mỗi đêm không ngủ, yên lặng ngắm nàng, trong ánh mắt, trên gương mặt đều là nét dịu dàng.

……

Duyệt Nhi vừa tỉnh giấc đã thấy Tức Mặc Ly bên cạnh đang ngủ say, cảm thấy hình như có chút không đúng, nhưng chỉ đành mơ mơ hồ hồ ngồi dậy rửa mặt, giống như ngày thường cùng Sở Từ đi đến Vụ Hoa sơn thu thập Dạ Lương Hoa, sau khi ngâm trong nước lạnh thành bùn hoa thì nhanh chóng cùng Sở Từ quay trở về Thứ Thiên điện.

Khi trở lại bên trong điện, Duyệt Nhi đem bùn hoa cẩn thận thoa lòng bàn tay Tức Mặc Ly. Haizz, bên trên một vết sẹo cũng không hề thấy, so với trước đây đã hoàn mỹ như được điêu khắc từ ngọc. Trong lòng Duyệt Nhi cực kỳ vui vẻ, qua hôm nay sẽ không cần phải thoa nữa rồi. Dùng nước ấm nhẹ nhàng rửa sạch tay, Duyệt Nhi lại đặt bên môi, vươn đầu lưỡi từng chút từng chút bắt đầu liếm.

Ai ya, mấy chục năm nay đều như vậy, sao hôm nay lại hơi kỳ quái nhỉ? Trong lòng cô hổ nhỏ có chút nghi ngờ, ngậm lấy ngón tay, đầu lưỡi liếm từng ngón từng ngón, trong thoáng chốc thế nhưng lại phát hiện ngón tay Tức Mặc Ly dường như có thể nhúc nhích, nhẹ nhàng đùa nghịch đầu lưỡi nàng, cô hổ nhỏ tức thì không phục, trực tiếp 'giao đấu' với ngón tay.

Qua một lúc lâu, Duyệt Nhi mới thả tay Tức Mặc Ly, lại dùng nước ấm rửa qua một lượt, cầm lấy bàn tay nhẹ nhàng đặt bên cạnh y, như thể đấy là tác phẩm nghệ thuật trân quý nhất.

Duyệt Nhi ngước mắt, ý, sao mặt Mặc Ly lại đỏ như vậy? Đưa tay ra, nhẹ nhàng sờ sờ mặt y, rất nóng, vội vàng rụt tay về, nhưng bắt gặp đôi mắt Tức Mặc Ly mở ra, chăm chú nhìn nàng.

Nhìn nhau không nói…

Nháy mắt một luồng linh quang chợt lướt qua đầu, cô hổ nhỏ triệt để thông suốt, cuối cùng hiểu rõ cảm giác kỳ lạ ngày hôm nay là gì rồi.

Nàng quên Mặc Ly hôm qua đã tỉnh lại!

Duyệt Nhi ngơ ngác sắp xếp lại suy nghĩ của bản thân, một chút cũng không phát giác Tức Mặc Ly đã ôm nàng sát lại gần, siết chặt nàng trước ngực, cúi thấp đầu, khẽ khàng nhẹ nhàng hôn nàng, hô hấp càng lúc càng nặng nề, đôi tay cũng không an phận, bắt đầu cởi y phục nàng.

Nhiệt độ càng lúc càng tăng, đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi cũng mịt mờ, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vùi vào ngực Tức Mặc Ly, không biết giờ này là giờ nào.

Y phục trên người đã bị kéo xuống, lộ ra da thịt tinh mịn trắng nõn như tuyết, gương mặt Tức Mặc Ly càng đỏ hơn, cơ hồ là bị mỹ cảnh trước mắt thiêu đốt, cúi đầu xuống…

Sau đó……..

Thiên hỏa từ đất bùng lên…

Hơi thở Tức Mặc Ly cứng lại, nét thất vọng trong mắt chợt thoáng qua, chỉnh lại ngay ngắn y phục đã bị trút bỏ cho Duyệt Nhi rồi để nàng ở bên cạnh, ngồi xa một chút. Thấy đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi hơi nước mênh mông nhìn mình, làn môi đỏ mọng rõ ràng là vết tích vừa rồi bị bản thân mạnh mẽ chà sát thì lập tức trong lòng chợt động, lại muốn kéo nàng vào trong ngực, nhưng bất đắc dĩ đành hít sâu một hơi: "Thiên hỏa đến rồi."

Duyệt Nhi lại lồm cồm bò vào lòng y, ôm cổ y, kiên định nói: "Thiếp chịu cùng chàng."

Đem nàng ôm đến một vị trí không xa cạnh đó, Tức Mặc Ly giải thích: "Thiên kiếp đều chỉ nhằm vào người chịu kiếp, người bên cạnh không chịu thay được."

Duyệt Nhi lại lồm cồm bò vào lòng y, ôm chặt lấy y, bất mãn nói: "Vậy chàng để thiếp xa vậy làm chi, thiếp thích ở trong lòng chàng."

Tức Mặc Ly chỉ lại đành phải đem nàng ôm đến bên cạnh không xa, bất đắc dĩ nói: "Nàng ở gần ta quá, ta không dễ chịu."

Cô hổ nhỏ đau lòng, đôi mắt to nháy mắt long lanh hai giọt lệ, lên án nói: "Chàng ghét bỏ thiếp."Y ngay cả ôm cũng không chịu ôm nàng.

Tức Mặc Ly không biết làm sao, đành phải đem cô hổ nhỏ ôm trở lại trong ngực, để nàng ngồi trên đùi mình, nhẹ giọng nói: "Không thể làm loạn, biết chưa?"

Duyệt Nhi nghe lời gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn y, nhìn một lúc lâu, cổ cũng hơi mỏi, lẩm bẩm nói: "Thật cao…" Tức Mặc Ly rũ mắt, nhưng thấy cô hổ nhỏ không nhìn y.

Nàng từ trong túi càn khôn lục lọi một hồi lâu, móc ra vài món đồ chơi, đùa nghịch một lúc thì hứng thú cũng nhạt liền bỏ trở lại, lại lục tìm một hồi mới móc ra một xấp thoại bản. Cô hổ nhỏ đặt chúng lên giường, còn mình thì cầm một quyển, mở ra, khi thì ngây ngốc cười, khi thì phẫn nộ, khi thì căng thẳng, xem đến cực kỳ thích thú.

Toàn bộ dãy núi Lạc Thủy đều bao trùm trong ánh lửa, có điều không một vật nào bị thiêu rụi, quả thật thiên hỏa chỉ thương tổn người lịch kiếp mà thôi.

Ngọn lửa chói mắt biến hóa khôn lường, nghe đâu khi thành sắc tím chính là lúc đau đớn nhất.

Đám người Cửu Kiếm đứng bên ngoài điện, hôm qua chủ thượng đã truyền lệnh báo bình an, không cần làm gì. Thiên kiếp hôm qua khiến Thần giới lòng người hoang mang, không nghĩ tới chủ thượng và Duyệt Nhi hai người vẫn nhàn tản như trước, như thể chuyện gì cũng không xảy ra, mọi người đều có chút toát mồ hôi, quả nhiên, quả nhiên là phu thê a…

Một người vì quá mạnh mẽ – mọi sự đều không sợ hãi, bình tĩnh đến độ không có cảm giác gì. Một người thì lại ngây thơ đơn thuần nên cũng vạn sự đều không sợ, chủ thượng nói cái gì nàng liền tin cái đó.

Sở Từ đã thu nhỏ kích thước đậu trên đại thụ bên cạnh, ngẩng đầu nhìn trời, nhìn không ra có biểu cảm gì… Trên thực tế cũng không ai nhìn ra nét mặt của Sở Từ – một con hỏa phượng… Thiên hỏa dữ dội từ giữa trưa bùng cháy đến lúc chạng vạng, ngước mắt nhìn trời, giữa bầu trời mênh mông bát ngát, thế nhưng mây tía cuồn cuộn, trong ánh tà dương rực rỡ lộ ra vẻ đẹp mỹ lệ vô cùng, người của Thần giới nhao nhao lấy ra họa ký thạch, ghi lại cảnh tượng trước giờ chưa từng xảy ra này.

Mà Lạc Thủy Thần quân tội nghiệp chịu Thiên kiếp lần này lại đang ngồi trong Thứ Thiên điện, ôm cô hổ nhỏ, vừa nhận lãnh thiên hỏa vừa chịu đựng nỗi giày vò như thiêu đốt so với thiên hỏa còn gian nan hơn, đau khổ vô cùng.

Mà tiểu cô nương trong ngực y, sau khi có thoại bản rồi thì đầu cũng không thèm ngước, toàn bộ lực chú ý đều đặt trong thoại bản, dường như muốn đem thoại bản xem thấu vậy.

150. Chương 150: Ăn Không Được Thịt Hổ (2)

Cuối cùng, thiên hỏa dần rút, mây tía hạ thấp, thần thú của thần giới cũng hoàn toàn lặng yên, người của thần giới cũng bình tĩnh lại.

Bầu trời mây tía vạn dặm ấy, núi sông cuồn cuộn mênh mông ấy, hết thảy đều vào thời khắc này khom lưng thần phục.

Duyệt Nhi đang đọc tới khúc gay cấn, trên tay bỗng dưng trống không, vội ngẩng đầu lên. Tức Mặc Ly đem thoại bản trong tay và trên giường đều bỏ lại vào trong nội đỉnh, sau đó yên lặng nhìn nàng.

"Đưa thiếp!" Cô hổ nhỏ bất mãn.

Tức Mặc Ly không lên tiếng.

"Đưa cho thiếp đi mà!" Khẩu khí của cô hổ nhỏ mềm xuống.

Tức Mặc Ly trầm ngâm, Duyệt Nhi từ khi xem thoại bản thì không liếc nhìn y lần nào nữa, y sao có thể cho nàng chứ?

Cô hổ nhỏ sáp lên trước vang dội hôn một cái, nũng nịu nói: "Đưa cho thiếp, được không?"

Tức Mặc Ly….

Trong mắt cô hổ nhỏ ầng ậng hai giọt lệ, cầu xin: "Đưa cho thiếp nha…"

Tức Mặc Ly đem nàng ôm sát gần hơn, cúi đầu ngậm lấy làn môi hồng nhuận trước mặt, một lúc mới nói: "Tiếp tục làm xong chuyện vừa rồi liền đưa cho nàng."

Cô hổ nhỏ hiểu ra, vội vàng đưa tay cởi thắt lưng, lập tức cơ thể trắng như tuyết liền xinh đẹp nở rộ trong mắt Tức Mặc Ly. Dưới ánh mắt càng lúc càng tối đi của y, cô hổ nhỏ không biết làm sao, chỉ thấy miệng khô lưỡi rát, có chút xấu hổ cúi đầu.

Tức Mặc Ly đem nàng đặt trên giường lớn trải đệm gấm, bàn tay nhẹ nhàng lướt qua thân thể nàng, cúi người xuống…

Chưa bao lâu, Duyệt Nhi cuối cùng nhịn không được bắt đầu khe khẽ rên rỉ: "Ưm….Mặc Ly…" Vì sao lại thoải mái như vậy?

Đôi đồng tử tựa hắc ngọc của Tức Mặc Ly đã nhiễm tình dục, bàn tay vẫn như cũ không hề ngừng lại, môi dừng bên môi Duyệt Nhi, trông thấy biểu tình có chút mơ màng của nàng, tình triều trong lòng càng cuồn cuộn.

Mà vào thời khắc này, bên ngoài truyền đến âm thanh kinh thiên động địa.

Thần đế xuất hiện, chúng thần triều bái!

Kể từ lần trước Hạo Thiên Thần đế đăng vị đã qua ba mươi vạn năm rồi!

Âm thanh từng tiếng từng tiếng vang vọng khắp Thần giới, sau đó, âm thanh hùng hậu, thanh thế lay trời chuyển đất nháy mắt lan rộng khắp lục giới, khiến người người bừng tỉnh, trong lòng chấn kinh.

Thì ra không chỉ Thần giới mà ngay cả ngũ giới cũng có mây tía xuất hiện. Bầu trời đều là mây tía tốt lành, ngọc hoàng đại đế của Tiên giới từ trong Lăng Tiêu điện nhìn ra bên ngoài, một mảnh tử vân cuồn cuộn, trong lòng ngoại trừ kinh hãi thì còn có vui mừng. Lạc Thủy Thần quân mấy vạn tuổi đã đạt được địa vị Thần đế, may mà tiểu bảo bối của y hiện giờ đã ở Thần giới, sẽ không như Lam Cẩm tiên tử và Hạo Thiên thần đế mấy vạn năm trước yêu nhau như vậy, cho nên Tiên giới cơ hồ đều bị Hạo Thiên Thần đế diệt giới.

May mà không có chuyện gì xảy ra với tiểu bảo bối của y, còn phong làm Uy Vũ đại tướng quân của Tiên giới. Nghĩ tới đó, trên mặt Ngọc hoàng đại đế cũng bày chút ý cười, chân to này tốt xấu gì cũng phải ôm lấy.

Chỉ có Đế vương của Nhân giới là rất sợ hãi, thiên tượng dị thường thế này cũng không biết biểu thị cho cái gì, sau nghe được đạo sĩ giảng giải thì cũng không lo ngại, là điềm cát tường nên cũng yên lòng.

Ngoài điện, tiếng đám Cửu Kiếm đồng thời vang lên: "Chủ thượng!"

Trong điện, đôi mắt to của Duyệt Nhi mịt mờ, hơi nước mông lung, khiến người yêu thương.

Tức Mặc Ly thất bại thở dài một tiếng, đưa tay mặc từng kiện từng kiện y phục cho nàng, ôm nàng vào lòng, xoa nắn tai nàng, không nói lời nào.

Đám Cửu Kiếm chờ bên ngoài điện, thấy Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi bước ra thì trên mặt kinh hỉ vô cùng, dù gì, một trăm năm qua chưa gặp chủ thượng, mọi việc đều là Duyệt Nhi săn sóc y.

Có điều, nét mặt chủ thượng….

Đợi đến khi Tức Mặc Ly rời đi, mấy người Cửu Kiếm cũng liền vội vàng theo sau, nhịn một lúc, Cửu Kiếm lại nhịn không được, thấp giọng nói với ba người còn lại: "Là ta nhìn nhầm à? Nét mặt ấy của chủ thượng, rất giống dục vọng không được thỏa mãn…"

Túc Tịch, Phất Dung, Ngưng Không cùng chựng lại, tức thì cùng liếc Cửu Kiếm một cái.

Sau một hồi tĩnh lặng, Túc Tịch ngưng trọng tổng kết: "Vì sao ta cảm thấy chủ thượng trước đây thường xuyên có nét mặt này, lẽ nào người vẫn luôn dục vọng không thỏa mãn?"

Túc Tịch đáng thương một lời liền nói toạc thiên cơ, trúng phóc chân tướng!

Bàn tay Tức Mặc Ly đang bay ở phía trước nhẹ nhàng phất một cái, Túc Tịch đã duyên dáng văng đi.

Đám Cửu Kiếm thấy thế thì lập tức kinh hãi ngậm miệng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tim, nơm nớp lo sợ bay theo. Trong lòng thế nhưng đồng thời không chút tĩnh lặng, len lén quan sát Duyệt Nhi, ài, năng lực của chủ thượng, bọn họ chưa bao giờ dám nghi ngờ. Có điều, Duyệt Nhi cô nương nhỏ nhắn kiều mỵ như thế, nói chuyện lớn tiếng một chút cũng sợ sẽ dọa vỡ búp bê tựa gốm sứ như nàng…Ầy, chịu nổi chủ thượng sao?

Duyệt Nhi ở trong ngực Tức Mặc Ly quay đầu lại, bắt gặp Cửu Kiếm, Phất Dung, Ngưng Không đang dùng ánh mắt ám muội né tránh nhìn nàng, tức thì có chút không hiểu, gương mặt nhỏ nhắn hãy còn đọng chút đỏ bừng bởi kích tình vừa rồi, lại không rõ vì sao bọn họ đều dùng ánh mắt kỳ lạ như thế nhìn nàng, một lúc sau mới nói: "Túc Tịch đâu?" Thanh âm ngọt ngào dịu dàng ngập tràn khó hiểu.

Ba người Cửu Kiếm đưa mắt nhìn nhau….

Tức Mặc Ly đỡ đầu nàng trở lại đối diện với mình, thản nhiên nói: "Bất cẩn sảy chân ngã"

Cô hổ nhỏ một chút cũng không cảm thấy gì, hoàn toàn tin tưởng lời Tức Mặc Ly, một lúc sau thành thật nói: " Ngã xa thật."

Mọi người:…

Duyệt Nhi quay đầu nhìn, nơi chân trời xa xa toàn người là người, đông nghìn nghịt không thấy điểm cuối, lập tức sợ nhảy dựng, nói: "Nhiều người quá!"

Tức Mặc Ly xoa xoa tai nàng, cười bảo: "Đừng sợ. Họ chẳng qua muốn gặp mặt ta mà thôi, đây là nghi thức."

Gật gật đầu, Duyệt Nhi đem đầu vùi vào trong ngực Tức Mặc Ly, không nhìn nữa.

……

Sau khi thiên hỏa rút đi, chúng thần đều không hẹn mà cùng đến không trung bên ngoài dãy núi Lạc Thủy.

Đợi một lúc mới nhìn thấy trên bầu trời dãy núi Lạc Thủy tuyết trắng phủ đầy vài người nhàn nhã bay tới.

Nam tử đi đầu, bạch y tóc đen, đạp không mà đến, nhưng khiến người khác cảm thấy sau lưng y như để lại vô số đóa hoa sen nở rộ, cao quý thanh khiết, lại lạnh lẽo đến độ làm người ta áp lực. Đợi đến khi y đến gần một chút, ai nấy trông thấy dung mạo mặt mày như thế thì sớm đã sững sờ, mất hết tâm trí, chỉ ngơ ngẩn ngay tại chỗ.

Lúc này một thanh âm kiều mỵ truyền đến: "Các người đừng nhìn!"

Mọi người vội vàng lấy lại tinh thần, trong lòng đều có chút phẫn nộ, mắt mọc trên người ta, muốn nhìn thì nhìn, lẽ nào còn cần có người quản à? Đây cũng có chút độc tài rồi! Lạc Thủy Thần quân nhà người ta, à quên, Lạc Thủy Thần đế cũng không có ý kiến! Lập tức mọi người đều nhìn về phía phát ra tiếng nói, ế, vậy mà lại trông thấy một tiểu cô nương đang ngồi trong lòng Lạc Thủy Thần đế.

Tiểu cô nương có mái tóc tím, trên tóc hãy còn hai lỗ tai hổ đang hưng phấn dựng thẳng, đôi mắt to tròn chớp chớp, hiện giờ đang bất mãn nhìn họ, cánh mũi thanh tú hếch hếch, đôi môi đỏ mọng tinh tế, gương mặt trắng nõn mềm mại.

Đây đúng là…Dễ thương quá đi thôi!

Sao vừa rồi chỉ nhìn thấy Lạc Thủy Thần đế mà không phát hiện sự tồn tại của nàng ấy vậy?

Vài người may mắn được tham gia hôn lễ chấn động lục giới năm đó lập tức liền dựa vào đặc trưng của nàng mà nhận ra, đây chẳng phải là tiểu sủng thê của Lạc Thủy Thần đế sao? Còn những người không có tư cách tham gia thì bây giờ trông thấy đặc trưng trên người Duyệt Nhi, lại thấy nàng vùi trong lòng Lạc Thủy Thần đế, thoáng chốc liền đoán được là ai.

Quả nhiên là cực sủng a, ôm không buông…

Chúng đệ tử Họa Mạt cách đấy cũng gần, hiện giờ nhìn thấy Duyệt Nhi thì trong lòng đã vô cùng chấn động! Tiểu cô nương này…Mọi người cho rằng là tiểu cô nương vô dụng, ai dè lại là sủng thê của Lạc Thủy Thần đế?! Người nào người nấy trong lòng cùng lúc rà soát lại một lượt, cuối cùng vẫn không tìm được chứng cứ năm đó đã bắt nạt nàng, bất giác ánh mắt dời sang phía Vu Hồng, nhưng chỉ thấy Vu Hông mắt không hề chuyển, chăm chăm nhìn Lạc Thủy Thần đế.

Mọi người đều có chút thông suốt, Vu Hồng vì sao lại hết lần này đến lần khác làm khó Duyệt Nhi…

Kỳ thực chúng thần đều nhìn Duyệt Nhi, mang theo đủ loại ánh mắt, không phục có, kinh diễm có, ghen tỵ có, khinh thường cũng có…

Tức Mặc Ly nhíu hàng mày dài đến tóc mai, ống tay áo rộng chặn lại trước mặt Duyệt Nhi, cực kỳ không vui khi có nhiều người nhìn người của y đến thế. Duyệt Nhi không đồng ý, kéo tay y xuống, ló đầu ra, cũng quay lại trợn mắt nhìn mọi người.

Tử Dao đứng phía trước chúng thần, giờ phút này trông thấy cử chỉ như vậy của Tức Mặc Ly và Duyệt Nhi, lập tức trong lòng càng xem thường, lạnh lùng nói: “Mắt là ở trên người bọn ta, bọn ta đương nhiên muốn nhìn thì nhìn. Lạc Thủy Thần đế còn không nói gì, ngươi chẳng những…không phải người của Thần giới thì có thể nói gì chứ?”

Chúng thần đều thầm nói Tử Dao thật dũng cảm. Đối với Lạc Thủy Thần đế, bọn họ hiện giờ đã là phục tùng theo bản năng, mà đối với Duyệt Nhi, hiển nhiên mọi người đều không cảm thấy gì, công kích nàng cũng sẽ rất bình thường, chỉ có điều không dám mà thôi. Mà Tử Dao Thần quân – người có thân phận địa vị như thế nói vậy, lại thêm sự thực nàng ta theo đuổi Lạc Thủy Thần đế mấy vạn năm trước đây, thật khiến ai ai cũng bắt đầu nổi lên lòng bát quái cực kỳ mãnh liệt, ánh mắt lẳng lặng chờ xem kịch hay.

Duyệt Nhi bị Tử Dao nói thế, đôi mắt to tròn bừng bừng lửa giận, nói: “Mặc Ly là của ta, các người không được nhìn chính là không được nhìn.”

Câu này rõ ràng rất khiến Tức Mặc Ly mát lòng. Y nhìn Duyệt Nhi, ha ha cười một tiếng, trong nháy mắt ấy, chúng thần lại nhìn đến ngẩn ngơ.

Một lúc sau, Lạc Thủy Thần đế mới ngước mắt lên nhìn bọn họ lần đầu tiên,à không, nên nói là y cũng không nhìn bất cứ người nào trong số họ, chỉ nói: “Nàng nói không được nhìn chính là không được nhìn.” Không thể nghi ngờ đây chính là trực tiếp ở trước mặt mọi người cho Tử Dao một cái tát.

Vì thế…Chúng thần đông nghìn nghịt giữa không trung đều theo bản năng cúi đầu.

Một lúc sau mới đồng loạt hô lên: “Chúng thần thần giới, chúc mừng Lạc Thủy Thần đế được phong vị Thần đế, hiện giờ triều bái!” Nói rồi liền đồng loạt cúi người hành lễ.

Duyệt Nhi từ trong ngực Tức Mặc Ly nhìn ra, chỉ thấy chúng thần tề tựu đông đến độ không thấy điểm cuối đang ngay ngắn hành lễ, bên tai nghe thấy tiếng thần giới vang vọng thì cũng có chút hoảng hốt. Ngước đầu nhìn Tức Mặc Ly, chỉ thấy y đang cúi đầu nhìn mình, trong lòng không khỏi dâng lên một loại cảm giác tự hào, phu quân của nàng chính là uy vũ lợi hại như vậy đó.

Nghĩ thế, gương mặt nhỏ nhắn liền tiến sát đến, 'chụt' một cái hôn lên mặt y.

Mọi người:….

Tức Mặc Ly mặt hơi đỏ, nhiều người như vậy…Nhịn không được đưa tay ra vuốt vuốt mũi nàng, nhẹ giọng nói: "Nghịch ngợm!"

Tử Dao không chịu được kích động như thế, ngước mắt nhìn Đạp Vũ đang yên lặng đứng cách đấy không xa, cười lạnh một tiếng lại nói: "Dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của mọi người mà lại dám làm chuyện như vậy, thật đúng là hồ ly!"

Duyệt Nhi ngước mắt nhìn nàng ta, thành thật nói: "Ta không phải hồ ly, ta là tử hổ."

'Phì' một tiếng, không biết là ai nhịn không được bật cười, người của các đại gia tộc khác đành phải thầm thở dài, thói đời bạc bẽo a.

Tức Mặc Ly chỉ hướng về chúng thần gật đầu, triều bái đã xong, y đương nhiên quay người trở lại dãy núi Lạc Thủy.

Haizz, Cửu Kiếm nhìn chúng thần mắt vẫn dán trên bóng lưng chủ thượng, lại nhìn nhìn thân ảnh chủ thượng đã nhanh chóng mất hút, đây là muốn nhanh chóng trở về song tu sao? Rất muốn xem nha…

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi bay đến một nơi sâu hút vắng vẻ của dãy núi Lạc Thủy, dừng lại trên một cây đại thụ rồi liền để Duyệt Nhi đối diện với mình. Nhìn đôi mắt to tròn trong veo như nước của Duyệt nhi, gương mặt trắng nõn mềm mịn thì hận không thể đem nàng nuốt ngay vào trong bụng.

"Duyệt Nhi…" Một tay Tức Mặc Ly giữ eo nàng, để cơ thể mềm mại không xương của nàng dán vào người mình, cúi đầu nhẹ nhàng gặm cắn làn môi kiều diễm đỏ mọng.

Lúc này y đang dừng trên một chạc cây của thần thụ vạn năm. Thần thụ có lịch sử mấy vạn năm này, chạc cây vươn dài, tàng cây to rộng bao phủ cả chục trượng, Tức Mặc Ly và Duyệt Nhi ở giữa chạc cây, lớp lớp tán lá đem không gian chính giữa bao kín đến độ ngoại trừ một vài tia nắng nho nhỏ len lỏi thì chỉ còn lại một mảnh âm u tối tăm.

Hai chân Duyệt Nhi gác bên hông Tức Mặc Ly, cả cơ thể nhỏ nhắn dựa sát vào y. Cây cao quá, Duyệt Nhi phân tâm, rớt xuống khẳng định là rất đau.

Môi bỗng dưng đau nhói, Duyệt Nhi nước mắt mịt mờ ngước mắt nhìn Tức Mặc Ly, nhưng lại bắt gặp ánh mắt y sâu thẳm, liền sửng sốt.

Tức Mặc Ly thấy nàng cuối cùng đã chuyên tâm, bên môi bày chút ý cười, lại cúi đầu cuồng nhiệt hôn cô hổ nhỏ đang ngây ngốc. Một tay nâng mông nàng, bàn tay giữ nơi eo nàng thế nhưng dần không yên phận, lần theo đường cong khiến người yêu thương bắt đầu di chuyển.

Duyệt Nhi gần như không thở nổi, hô hấp cũng nhanh dần, rên lên một tiếng. Tiếng rên khe khẽ này triệt để thiêu rụi lý trí của Tức Mặc Ly, tay bắt đầu cởi y phục nàng…

Đám Cửu Kiếm theo ở đằng xa, nhưng phát hiện chủ thượng không thấy đâu, lúc này Khổng Tước bỗng truyền tin cho nàng, nói nàng ấy và Thất Mệnh đến rồi.

Cửu Kiếm nhìn đại thần thụ rậm rạp sum suê gần đấy, bên môi là ý cười đáng sợ, dọa Phất Dung Ngưng Không bên cạnh, kể cả Túc Tịch vừa rồi đã ngoan cường trở về đều nhảy dựng, vội thấp giọng nói: "Cửu Kiếm, cô định làm gì?"

Cửu Kiếm cười thầm, nói 'chủ thượng, người cũng có ngày hôm nay'. Ba người còn lại thấy Cửu Kiếm cười đến khủng bố, theo bản năng lùi về sau một bước.

Duyệt Nhi vô lực gác trên người Tức Mặc Ly, hô hấp hai người đều hỗn loạn, Tức Mặc Ly càng hận không thể đem nàng lập tức ăn sạch, y phục vân cẩm trên người Duyệt Nhi đã bị lột xuống, y phục hai người xộc xệch, Tức Mặc Ly cuối cùng tìm được thời cơ, không muốn kìm chế nữa…

Đôi tay nhỏ bé đẩy y ra, đôi mắt Tức Mặc Ly sâu thẳm, tiểu gia hỏa này lại cự tuyệt y? Bàn tay Duyệt Nhi vội vàng ở trên người Tức Mặc Ly sờ sờ vài cái ra vẻ an ủ, vui vẻ nói: "Thất Mệnh thúc thúc và Khổng Tước tỷ tỷ dẫn theo tiểu bảo bảo của hai người đến rồi!"

Hơi thở Tức Mặc Ly đông lại, âm thanh còn mang chút khàn khàn, bàn tay vẫn không dừng lại, nhẹ giọng nói: "Đừng để ý bọn họ, được không?"

Duyệt Nhi lắc lắc đầu, đôi mắt to tròn tràn đầy mong đợi: "Nhưng tiểu bảo bảo rất muốn gặp thiếp. Chúng ta thử đi nhìn nó đi nha."

Tức Mặc Ly cảm thấy có chút không đúng, miễn cưỡng kiềm nén hô hấp của chính mình, nói: "Nàng sao biết nó rất muốn nàng?"

"Cửu Kiếm vừa truyền âm nói với thiếp." Cô hổ nhỏ ngốc nghếch hai câu ba lời đã khai ra Cửu Kiếm.

Nhìn ánh mắt mong chờ của Duyệt Nhi, Tức Mặc Ly đành phải thầm thở dài một hơi. Y trước giờ vẫn biết Duyệt Nhi chung quy có chút kháng cự đối với sự tiếp xúc 'thân mật' thái quá của mình, nhưng lại không biết vì sao. Lẽ nào thật sự như Cửu Kiếm nói, là vì y khi thành thân ba ngày ba đêm dọa sợ nàng rồi? Kể từ sau đó, Duyệt Nhi đều từ chối y.

Đưa tay mặc lại chỉnh tề y phục gần như đã bị cởi hết của Duyệt Nhi, lại dùng pháp thuật chỉnh lại y phục trên người mình, Tức Mặc Ly bất đắc dĩ ôm Duyệt Nhi, thân người lóe lên đã từ trong đại thụ xuất hiện.

Cửu Kiếm hoàn toàn không biết bản thân đã bị cô hổ nhỏ bán đứng, vội vàng nghênh đón nói: "Chủ thượng, nhanh như vậy à…Không, là nhanh như vậy Thất Mệnh và Khổng Tước đã đến rồi, nói muốn gặp Duyệt Nhi cô nương."

Khụ khụ, y phục xộc xệch, ám muội bay đầy, hai má đỏ bừng, vừa nhìn đã biết vừa rồi sắp xảy ra chuyện gì. Nói vậy, mình truyền âm cho Duyệt Nhi cô nương thật sự quấy rầy vừa đúng lúc a, nhìn nét mặt càng lạnh lùng dữ hơn của chủ thượng kìa, trong lòng Cửu Kiếm cơ hồ trở nên dễ chịu.

Tức Mặc Ly quét mắt nhìn nàng một cái, Cửu Kiếm liền phát run, thiếu chút nữa thì từ trên không trung rớt xuống, sao vậy? Lẽ nào chủ thượng phát hiện là nàng làm?

Duyệt Nhi cũng không biết hai người họ đang nghĩ gì, chỉ kéo tay áo Tức Mặc Ly, ý bảo y nhanh chóng đi đến điện lầu Tây.

151. Chương 151: Sinh Hổ Con Đầy Khắp Núi

Duyệt Nhi chưa trông thấy em bé nhỏ đến như thế bao giờ, chỉ cao quá đầu gối nàng, ở trong lòng của Khổng Tước tỷ tỷ mút kẹo đường.

Duyệt Nhi nhìn mà cơ hồ muốn lập tức phóng qua ôm một cái, tiếc là Tức Mặc Ly đang ôm nàng, không hề buông tay, Duyệt Nhi đành phải tỏ ý để Tức Mặc Ly ôm nàng đến trước Khổng Tước tỷ tỷ, ở cự ly gần quan sát một hồi, giang tay ra muốn ôm lấy.

Tức Mặc Ly tâm không cam lòng không nguyện đến gần hơn chút, Khổng Tước liền vội vã trao tiểu bảo bảo qua bàn tay nhỏ bé đang giang ra của Duyệt Nhi.

Kế đó, một tình huống kỳ lạ đã xuất hiện. Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi, Duyệt Nhi ôm tiểu bảo bảo, Tức Mặc Ly nhìn Duyệt Nhi, Duyệt Nhi nhìn tiểu bảo bảo.

Đám Cửu Kiếm theo sau đi tới, đồng loạt vì tiểu bảo bảo đã cướp mất lực chú ý của Duyệt Nhi mà lau mồ hôi lạnh. Chủ thượng, phải bình tĩnh nha.

Bàn tay nhỏ nhắn của Duyệt Nhi chọc chọc gương mặt phúng phính của bé, nghi hoặc nói: "Nhóc con tên gì?"

Thất Mệnh gặp Duyệt Nhi thì rất vui. Mắt quan sát nàng, một trăm năm không gặp, Duyệt Nhi thế nhưng so với trước đây cũng không thay đổi gì nhiều, bước lên trước đáp: "Gọi là Tiểu Bảo."…

Mọi người: ……

Thất Mệnh và Khổng Tước quả nhiên hợp thành một đôi kỳ tài tuyệt vời a! Ngay cả cái tên cũng tùy tiện như vậy!

Thất Mệnh dường như cảm giác được biểu tình không tán đồng của mọi người, lại vội vàng nói: "Nhũ danh là Tiểu Bảo, chính danh Thất Ca."

"Bảy đứa? Thất Mệnh thúc thúc muốn cùng Khổng Tước tỷ tỷ sinh bảy tiểu bảo bảo?" Cô hổ nhỏ hỏi ra nghi vấn trong lòng hết thảy mọi người.

và (ge) phát âm giống nhau(đều là qi ge) nên đã có sự nhầm lẫn tuyệt vời thế đấy.

Thất Mệnh lau mồ hôi, cười đáp: "Duyệt Nhi, là Thất Ca, Ca trong tiếng ca."

Cô hổ nhỏ lần này nghe đã hiểu, gật đầu xác định: "Nghe rất hay."

Nói rồi bàn tay nhỏ nhắn lại tiếp tục chọc chọc gương mặt của Tiểu Bảo, chỉ thấy cảm xúc nơi tay rất thích. Tiểu bảo đã có thể bước đi, hiện giờ ở trong ngực Duyệt Nhi, không biết là đang nghĩ gì, ngoan ngoãn mặc cho nàng ôm. Duyệt Nhi trái sờ sờ, phải vuốt ve, trong lòng hết sức vui vẻ.

Nàng ngẩng đầu liếc Tức Mặc Ly vẫn đang chăm chú nhìn nàng, lại cúi đầu quan sát Tiểu Bảo trong lòng, thở dài: "Rất đáng yêu." Im lặng một lúc lại nói: "So với mấy món đồ chơi mà mọi người thu thập về cho muội còn thích hơn."

Mọi người:…

Tức Mặc Ly bước tới ngồi xuống chiếc ghế bằng gỗ trầm hương bên cạnh, lạnh lùng nói: "Một chút cũng không đáng yêu bằng nàng."

Mọi người:….Nhìn nhìn gương mặt trắng nõn của Duyệt Nhi, lại nhìn nhìn Tiểu Bảo trong lòng nàng. Haizzzz, sao có thể so sánh với em bé như vậy chứ? Mặc dù Duyệt Nhi cô nương cũng là một cô nhóc, à không, Duyệt Nhi cô nương cũng đã mấy trăm tuổi rồi nha!

Duyệt Nhi cười hì hì, lại đưa tay chọc chọc gương mặt Tiểu Bảo. Tiểu Bảo cuối cùng đã nhìn thẳng vào tiểu cô nương đang ôm mình trước mặt.

Một đôi mắt to tròn biết nói, gương mặt nhỏ nhắn trắng mịn, hai lỗ tai nhỏ đáng yêu, mũi cao thẳng, làn môi hồng nhuận, Tiểu Bảo nhìn đến ngây người, cuối cùng…Một hàng nước dãi sáng bóng theo khóe môi nhóc chảy xuống…

Khổng Tước và Thất Mệnh đồng thời cúi đầu, Tiểu Bảo hẳn là đã làm mất mặt phụ mẫu nó quá rồi! Thằng nhãi mới tí tuổi mà…

Duyệt Nhi còn chưa kịp phản ứng thì Tức Mặc Ly đã duỗi tay triệu tới một chiếc khăn gấm, vứt lên trên mặt Tiểu Bảo. Tiểu Bảo quả nhiên bị trùm lên, cái gì cũng không trông thấy, không ngừng ở trong ngực Duyệt Nhi ngọ nguậy.

Mọi người nhìn thần sắc lộ vẻ đắc ý của Tức Mặc Ly, trong khoảnh khắc bắt đầu lo lắng cho vận số của Tiểu Bảo, ai nấy đồng thời cùng chung cảm giác.

Duyệt Nhi oán trách liếc Tức Mặc Ly một cái, bàn tay vội vàng cầm chiếc khăn, cẩn thận lau nước dãi cho Tiểu Bảo. Tiểu Bảo thấy mỹ nhân hãy còn ở ngay trước mắt, lập tức cao hứng đến hoa chân múa tay, bàn tay mập mạp liền sờ mặt Duyệt Nhi, vuốt ve vuốt ve.

Duyệt Nhi bị cu cậu pha trò dụ dỗ, tiếng cười không dứt. Bầu không khí xung quanh chợt hơi lạnh. Mọi người trơ mắt nhìn ngón tay thon dài của Tức Mặc Ly kéo bàn tay ngắn ngủn của Tiểu Bảo ra, lại nhẹ nhàng xoa xoa mặt Duyệt Nhi, trong mắt một mảnh lạnh lùng, cho thấy đã nhịn cu cậu lâu lắm rồi.

Tiểu Bảo bị gạt tay ra, lại cảm nhận được bầu không khí lạnh lẽo thì cũng không dám nghịch loạn nữa, chỉ ngoan ngoãn nhìn Duyệt Nhi.

Trên mặt Duyệt Nhi hết thảy đều là ý cười, bất chợt nhớ tới một chuyện, vội nói: "Thất Mệnh thúc thúc, Khổng Tước tỷ tỷ, hai người một là tử hổ, một là khổng tước,vậy Tiểu Bảo là gì?"

Mọi người:….

Nhíu mày suy nghĩ một hồi lâu, cô hổ nhỏ ngộ ra: "Là một lão hổ nhiều màu, có đúng không?"

Thất Mệnh ho khan một tiếng, mắt thấy thần sắc Tức Mặc Ly càng lúc càng lạnh thì chỉ hận không thể cướp Tiểu Bảo về ngay, nhưng thấy Duyệt Nhi cứ vui vẻ mà ôm bé như thế thì thật sự lại không nhẫn tâm, đành nói: "Duyệt Nhi, thúc là tử hổ, Tiểu Bảo đương nhiên cũng là tử hổ rồi."

"À. Vậy vì sao Tiểu Bảo không giống Khổng Tước tỷ tỷ?" Suy nghĩ của cô hổ nhỏ là vì sao Tiểu Bảo lại không mamg đặc trưng của Khổng Tước tỷ tỷ.

Khổng Tước bất đắc dĩ nói: "Duyệt Nhi cô nương, Tiểu Bảo cũng có nét giống ta, chẳng qua là không rõ mà thôi…Muội nhìn mắt nó xem, có giống ta không?"

Duyệt Nhi cúi đầu cẩn thận quan sát một lượt, quả thật thấy Tiểu Bảo có đôi mắt phượng, rất giống với Khổng Tước tỷ tỷ, lập tức trong lòng nhẹ nhõm, nói: "Vậy bảo bảo của muội và Mặc Ly sẽ thế nào?"

Cửu Kiếm bước lên trước cười đáp: "Chủ thượng phong thần tuấn lãng, dung nhan như họa, tuấn mỹ vô song. Duyệt Nhi cô nương phấn điêu ngọc mài, xinh đẹp đáng yêu, tiểu bảo bảo nhất định cũng sẽ rất đẹp." Đám Túc Tịch liếc Cửu Kiếm một cái, đoán chừng đây hẳn là từ ngữ hay nhất mà Cửu Kiếm nghĩ ra được, dùng để miêu tả chủ thượng và Duyệt Nhi cô nương, hiển nhiên là còn chưa đủ.

Có điều nghe thấy lời Cửu Kiếm nói, cô hổ nhỏ lại rất vui vẻ, khúc khích cười nhìn ngắm Tiểu Bảo, như thể Tiểu Bảo chính là con của nàng vậy, một lát sau lại khó hiểu nói: "Vậy là lão hổ ư? Hay là một dạng gì khác?"

Túc Tịch lắc đầu bật cười: "Duyệt Nhi cô nương, chủ thượng là thần…Tiểu bảo bảo của hai người đương nhiên sẽ không phải lão hổ, nguyên thân chính là người…"

Lời còn chưa dứt thì đôi mắt to tròn của cô hổ nhỏ đã ầng ậng hai giọt lệ, rõ ràng tiểu bảo bảo không phải hổ là chuyện rất không vui. Tức Mặc Ly phất tay, Túc Tịch đang nói giữa chừng đành duyên dáng bị hất văng vào trong điện.

Cửu Kiếm có chút đồng cảm thở dài một hơi, Túc Tịch đúng là có nằm mà cũng trúng tên a!

Tức Mặc Ly xoa xoa tai Duyệt Nhi, đối diện với nàng, ngữ khí tự nhiên lại dịu dàng, nhẹ giọng nói: "Đừng nghe Túc Tịch nói bậy, nàng muốn nó là gì thì sẽ là vậy."

Duyệt Nhi thực sự tin lời Tức Mặc Ly, ngẩng đầu: "Thiếp muốn đứa bé là lão hổ."

Tức Mặc Ly gật đầu, tiếp tục xoa nắn tai nàng. Duyệt Nhi hưởng thụ nheo nheo mắt, trịnh trọng nói: "Mặc Ly, chúng ta sinh hổ con, được không?"

Lòng chợt xúc động, Tức Mặc Ly cúi đầu, bắt gặp nét chân thật trên mặt Duyệt Nhi thì trái tim dần dần bị bao phủ bởi một loại cảm giác chưa từng có, con của y và Duyệt Nhi? Lạc Thủy Thần đế mấy vạn tuổi chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, hiện giờ nghĩ đến, thế nhưng ánh mắt lại đong đầy ý cười, có điều, Duyệt Nhi rõ ràng vẫn chỉ là một đứa trẻ. Tức Mặc Ly thật sự không tưởng tượng ra được tình cảnh như thế sẽ như thế nào, chỉ thử nghĩ thôi cũng đã cảm thấy trái tim hết sức ấm áp.

"Được." Chỉ một từ trả lời ngắn gọn nhưng lại khiến Duyệt Nhi mừng rỡ, trong đầu đã xuất hiện hàng nghìn hàng vạn cảnh tượng tươi đẹp về một con hổ nhỏ chạy tới chạy lui trên dãy núi Lạc Thủy, hi hi cười thành tiếng, lộ ra hai chiếc răng hổ đáng yêu.

Tay Tức Mặc Ly vẫn đang xoa xoa tai nàng, thấy thế, sủng nịch nói: "Bé ngốc…"

Duyệt Nhi không để bụng, lại đem lực chú ý dời đến Tiểu Bảo trong ngực, cảm giác muốn sinh một con hổ nhỏ càng lúc càng mãnh liệt, bàn tay nhỏ nhắn nắm tay Tiểu Bảo, không ngừng lắc lắc, cao hứng như vậy, thật không lời nào có thể diễn tả.

Tiểu Bảo khanh khách cười luôn miệng, cũng lập tức quên béng ánh mắt lạnh lẽo của Tức Mặc Ly. Trông thấy gương mặt cười đến ngọt ngào của Duyệt Nhi thì không khỏi cục cựa rúc người vào trong lòng nàng hơn chút nữa, đầu trực tiếp dán lên trên ngực nàng, miệng không ngừng nói: "Sữa…Sữa…"

Người nào người nấy như thể bị sét đánh, đờ người tại chỗ, ánh mắt nhìn Tiểu Bảo đã biến thành kinh hoảng.

Quả nhiên, Lạc Thủy Thần đế đã chẳng thể nào nhịn được nữa, Tiểu Bảo tội nghiệp nháy mắt bị y xách lên, vứt về phía Thất Mệnh.

Thất Mệnh thấp tha thấp thỏm đón lấy, vì nhi tử giữ được một mạng mà thở phào nhẹ nhõm. Bàn tay Duyệt Nhi trống rỗng, không vui nói: "Mặc Ly, thiếp thích chơi với nó."

"Ngoan, Tiểu Bảo rời phụ mẫu đã lâu, sẽ nhớ phụ mẫu, nàng xem, nó khóc rồi kìa." Vị thần đế nào đó lừa gạt cô hổ nhỏ một cách hết sức đơn giản.

Duyệt Nhi đưa mắt nhìn về phía Tiểu Bảo, quả thật nghe thấy Tiểu Bảo oa oa khóc lớn, nghiêm túc gật gật đầu: "Mặc Ly nói đúng."

Mọi người ngất! Làm ơn đi Duyệt Nhi cô nương, Tiểu Bảo là bị phu quân nhà cô dọa sợ mà khóc đó!

Khổng Tước vội ôm lấy Tiểu Bảo tránh đi cho bú, để Thất Mệnh ở lại cùng Duyệt Nhi chuyện trò.

Mặc dù bình thường đều có truyền âm hoặc thư từ qua lại, nhưng ngồi cùng nhau chuyện trò như vậy thì đã một trăm năm rồi không hề có.

Duyệt Nhi hỏi Tiểu Mộ: "Thất Mệnh thúc thúc, lần trước Tiểu Mộ nói đi Yêu giới tìm mấy món hay hay cho con, sao đến giờ vẫn chưa trở về?"

Thất Mệnh ngượng ngùng đưa mắt liếc Tức Mặc Ly một cái, bất đắc dĩ nói: "Kha Mộ Thanh bị Đông Hải Thái tử quấn lấy, không thể thoát thân."

Hai mắt Cửu Kiếm sáng rỡ, thật thà nói: "Là không muốn rời đi đó thôi!"

Mọi người:…

Thật không cách nào tưởng tượng được Lạc Thủy Thần đế kiệm lời lạnh lùng cao quý như thế, vậy mà lại có một thủ hạ không chút tiết tháo chẳng chút hài hòa như vậy…

Duyệt Nhi trái lại vui vẻ khi thấy sự tình phát triển như thế, cười nói: "Con cũng đã lâu không gặp Chỉ Thủy ca ca, Chi Hàn, còn có Tiểu Hoa, lúc nào đó tập hợp thì hay quá. Cả tộc Bạch hổ chúng nó nữa, vẫn tốt chứ?"

Thất Mệnh cười đáp: "Chuyện này thì có gì khó chứ! Ta hiện giờ…" Báo cho bọn họ tới, đám người đó cứ cách một khoảng thời gian thì lại ở trước mặt y mà lượn lờ: Nói khi nào thì mới có thể có cơ hội gặp mặt, người nào người nấy bộ dạng nhớ đến phát điên, khiến Thất Mệnh thật sự xấu hổ, nhất là Chỉ Thủy và Chi Hàn…

Đương nhiên lời của Thất Mệnh còn chưa có cơ hội nói hết thì bởi vì vị Thần đế nào đó đã sử dụng mỹ nam kế cộng thêm mỹ thực kế, cúi đầu nói: "Duyệt Nhi, sắc trời không còn sớm, đói bụng chưa?" Thất Mệnh tức thì toàn thân toát mồ hôi lạnh, không nên như vậy, sẽ đắc tội với Lạc Thủy Thần đế đó nha.

Duyệt Nhi gật đầu, một chút cũng không cảm thấy có gì bất ổn: "Đói rồi."

Tức Mặc Ly ôm nàng, hướng bên ngoài điện mà đi. Duyệt Nhi ở trong lòng y quay đầu lại, nói với Thất Mệnh: "Thất Mệnh thúc thúc, ngày mai chúng ta lại thảo luận."

Tức Mặc Ly mặt không đổi sắc nhíu nhíu mày, bảo Long Chỉ Thủy và Ôn Chi Hàn tới? Y cúi đầu nhìn Duyệt Nhi thật sự không biết đang nghĩ cái gì, ôm chặt hơn một chút.

Nhân lúc Tức Mặc Ly làm thức ăn cho nàng, Duyệt Nhi tìm thấy Sở Từ ở trên cây đại thụ. Sở Từ đang đậu một mình ở đây, thấy nàng tới, vỗ vỗ hai cánh.

Y vốn là vua của phi thú, Hỏa phượng – thượng cổ thần thú duy nhất còn sót lại, thậm chí phần lớn mọi người cũng chỉ có thể đọc chút miêu tả liên quan trong thượng cổ điển tịch. Huyết thống cao quý trong người, ở dãy núi Lạc Thủy thần thú nhiều vô số kể này, thế nhưng lại chưa từng có con thú nào dám lại gần y. Lúc Duyệt Nhi không ở cùng y, y liền đậu trên cây, lặng lẽ bảo vệ nàng.

Duyệt Nhi đem y ôm vào trong ngực, lòng chợt chua xót, cọ cọ mặt vào cổ y: "Sở Từ, ngươi rất cô độc, đúng không?"

Cho dù thế nào đi chăng nữa, Sở Từ cuối cùng đã trở thành một sự tồn tại chẳng thể nào buông bỏ trong trái tim Duyệt Nhi. Nàng đối với y là sự hổ thẹn áy náy, là thương tiếc, luyến lưu, duy chỉ không có dạng cảm tình mà y mong muốn nhất. Hiện giờ y bị nàng hại đến nông nỗi này, Duyệt Nhi thử nghĩ thôi cũng đã áy náy muốn chết, tất cả đều là lỗi của nàng. Hỏa phượng lý ra nên bay lượn giữa đất trời cao rộng, thế nhưng giờ phút này lại như thể bị mất đi đôi cánh, chỉ ở mãi bên cạnh nàng.

Kỳ thực đất trời bao la, nhưng dường như thật sự không có nơi nào đáng để y dừng chân, cũng không có vật gì đáng để y bảo vệ nữa. Cho dù có gãy đi đôi cánh, y cũng vui vẻ chịu đựng.

Điều Duyệt Nhi có thể làm chỉ là ôm lấy nguyên hình thu nhỏ của y, dịu dàng vuốt ve lông vũ mềm mại bóng mượt của y, như có như không chuyện trò.

Ngực bỗng trống trải, nhìn thấy một tay Tức Mặc Ly cầm hộp thức ăn bằng ngọc, tay kia xách Sở Từ, không chút lưu tình ném về phía cây cổ thụ bên ngoài. Hỏa phượng đáng chết, Duyệt Nhi vậy mà lại ôm hắn!

Duyệt Nhi cả kinh, mắt thấy Sở Từ đã bay đi thì thở phào nhẹ nhõm. Cả cơ thể bị Tức Mặc Ly ôm lấy, bên tai chỉ nghe thấy y nói: "Ăn cơm." Lập tức chẳng dám chống cự, lưu luyến bịn rịn quay đầu nhìn Sở Từ. Khi ấy nàng cũng không biết, một cái nhìn này, mãi đến mười mấy ngày sau, nàng mới gặp lại Sở Từ lần nữa.

Đút Duyệt Nhi ăn no rồi, Tức Mặc Ly lau sạch mặt và tay cho nàng, bảo Cửu Kiếm thu dọn mọi thứ lui xuống, kế đó ôm lấy Duyệt Nhi, đầu cũng không hề quay lại bước vào trong Thứ Thiên điện.

Cửu Kiếm cũng vội vàng theo sau, tiếc là…Bên ngoài Thứ Thiên điện là một tầng kết giới vững chắc kiên cố đến độ chẳng thể nào vững chắc hơn…

Duyệt Nhi bị Tức Mặc Ly ôm đến ngọc trì phía sau bình phong, cởi y phục, hai người cùng nhau ngâm vào ngọc trì. Duyệt Nhi ôm Tức Mặc Ly, khó hiểu nói: "Mặc Ly, chàng rất nóng."

Bàn tay Tức Mặc Ly nhẹ nhàng cọ rửa cho nàng, giọng nói cũng hơi khàn, chỉ đáp: "Đây là ôn tuyền, có hơi nóng."

"À….Nhưng mà, tay chàng đang đặt ở đâu vậy?!" Cô hổ nhỏ kinh ngạc, cảm thấy có gì đó không ổn.

Đôi đồng tử tựa hắc ngọc của Tức Mặc Ly đăm đăm nhìn nàng, giọng nói mang theo đôi chút mị hoặc: " Duyệt Nhi…Ta đói rồi…"

Bàn tay bé nhỏ của Duyệt Nhi vội ngăn lại bàn tay đang làm loạn trên người mình, dùng chút lý trí cuối cùng nói: "Nhưng mà…Vừa rồi khi thiếp ăn cơm, chàng sao lại không ăn?"

Một tay Tức Mặc Ly giữ hai tay nàng ra sau lưng, để cơ thể mềm mại uyển chuyển của nàng dán sát vào mình, thấp giọng quyến rũ: "Duyệt Nhi, chẳng phải nàng nói muốn sinh thật nhiều hổ con sao?"

Cô hổ nhỏ nào đó đã không còn chút lực phản kháng, đành phải mê loạn gật đầu: "Muốn sinh rất nhiều rất nhiều hổ con…"

"Vậy, chúng ta hiện giờ bắt đầu…nỗ lực thôi."

Bàn tay đang châm lửa trên người khiến cô hổ nhỏ hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ mơ hồ nói: "Ừm…Hiện giờ bắt đầu….cố gắng…"

Cô hổ nhỏ cuối cùng cũng đã lĩnh hội được một lần cái gọi là cuộc sống "triền miên trên giường".

Kể từ hôm đó, nàng cũng không hề xuống khỏi chiếc giường ngọc bằng ngà voi tinh xảo to lớn ấy nữa. Cả người lúc nào cũng chìm trong trạng thái đan xen giữa cực kỳ vui thích cùng cực độ mỏi mệt. Dạ minh châu trong nội điện rất sáng, thế cho nên cô hổ nhỏ rốt cuộc đã chẳng phân biệt được ngày đêm.

Cuối cùng trải qua sự kháng nghị mạnh mẽ của mình, rốt cuộc đã có được thời gian rỗi rảnh để ngồi trên giường xem thoại bản. Tức Mặc Ly dời án thư đến một vị trí cách giường không xa, lặng lẽ xem công văn, thi thoảng ngẩng đầu lên, Duyệt Nhi đang cầm thoại bản xem rất chi là hăng say.

Ngày tháng như vậy, trước đây cũng chưa từng nghĩ qua. Trong lòng y thầm thở dài một tiếng, cảm thấy mấy vạn năm kế tiếp, sau này bất luận là bao lâu đi chăng nữa, nếu như có thể cứ ở cùng nàng như vậy, sinh mệnh dài đằng đẵng sẽ viên mãn đến thế nào đây?

Y thật sự yêu nàng vô cùng, nhưng cô hổ nhỏ có biết chăng?

Tức Mặc Ly lại một lần nữa từ trong lá thư ngước mắt lên, nhưng bắt gặp cô hổ nhỏ hoảng hốt tránh đi ánh nhìn của y, y lại tiếp tục nhìn nàng.

Một lúc lâu…

Cô hổ nhỏ đứng ngồi không yên, mặt đỏ ửng, quay đầu cười ngây ngô: "Thiếp không có nhìn trộm chàng…Viên dạ minh châu trên bàn chàng thật lớn, cho thiếp chơi được không?"

Cả cơ thể và trái tim Tức Mặc Ly đều ngập tràn vui vẻ, đem viên minh châu bay qua, thấp giọng cười.

Đúng là cô bé ngốc.

152. Chương 152: Đây Là Muốn Giao Đấu A

Nói ra thì, cô hổ nhỏ vô số lần nhìn trộm bị bắt được, Tức Mặc Ly đang định ôm nàng vào lòng thì bên ngoài điện truyền tới giọng nói của Cửu Kiếm đã lâu ngày không gặp.

"Chủ thượng, Duyệt Nhi cô nương, hai người…" Hai người sao rồi? Hai người vẫn tốt chứ? Hai người vẫn còn thức chứ? Hai người còn ở đây không?

Trong lòng Cửu Kiếm cả vạn thần thú đang gào thét băng băng, cuối cùng hẳn là nên có một cái kết hoàn mỹ tốt đẹp mới không phí hoài cuộc sống của kẻ đã làm thuộc hạ suốt mười mấy vạn năm nha.

Duyệt Nhi bởi vì vô số lần nhìn trộm bị phát hiện, hiện giờ cuối cùng nghe được giọng nói suốt mười mấy ngày qua của người bên ngoài, lập tức suýt nữa thì lệ nóng vòng quanh. Tức Mặc Ly rốt cuộc vẫn giải trừ kết giới ở Thứ Thiên Điện, tức thì nàng liền ôm tâm tình cảm kích vô hạn với Cửu Kiếm, cất giọng trong trẻo: "Chúng tôi ở đây. Cửu Kiếm, có chuyện gì không?" Tốt nhất là để nàng không cần phải lại ở trong điện, tâm can cô hổ nhỏ run rẩy.

Cửu Kiếm không phụ kỳ vọng của nàng, nói: "Đông Khải Thần quân và Tây Tiêu Thần quân đang ở bên ngoài dãy núi Lạc Thủy đánh nhau, nói mời cô nương đến quan sát."

Duyệt Nhi đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội xem náo nhiệt tốt như vậy, vội vàng từ trên giường nhảy xuống, chân còn chưa chạm đất thì đã bị ôm vào một vòng ôm mát mẻ lạnh lùng. Nàng tội nghiệp ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên là Tức Mặc Ly.

"Bọn họ đánh nhau, có can hệ gì với Duyệt Nhi?" Không có lý do thích đáng, đã muốn lừa cô hổ nhỏ đi sao?

Cửu Kiếm thấp thỏm nói: "Chủ thượng, Duyệt Nhi cô nương…Dạo trước thuộc hạ truyền âm thông báo một việc khẩn, khi đó…Duyệt Nhi cô nương nói….Bọn họ ai đánh thắng thì giao cho kẻ đó Đế vương châu."

Duyệt Nhi tỏ ý nghi hoặc: "Chuyện này, muội nói khi nào?" Nàng không thể dễ dàng đem vật của Mặc Ly giao cho người khác.

Gương mặt dày vạn năm của Cửu Kiếm đỏ bừng. Khi đó hai người họ không biết đang…Chỉ nghe được âm thanh đứt quãng liên tục của Duyệt Nhi cô nương, cho thấy thần trí cũng không rõ ràng, kèm theo đó là tiếng thở gấp và rên rỉ, nàng hiện giờ không nhớ cũng rất chi là bình thường….Cửu Kiếm ho khan một tiếng,

thầm biết đem chuyện này nói ra miệng thì nàng cũng sẽ giống như Túc Tịch vậy "bị trúng tiễn", đành phải đổi đề tài: "Vậy Duyệt Nhi cô nương có đi không?"

Hoàn toàn bỏ qua chủ thượng, chỉ cần Duyệt Nhi cô nương đi, vậy người có lý nào lại không?

Duyệt Nhi đáp: "Đi, nhất định đi."

Vừa định nhảy xuống thì bàn tay bên hông đã siết chặt lại, Duyệt Nhi tội nghiệp ngẩng đầu nhìn y. Nước mắt ầng ậng, lỗ tai nhỏ cũng run run, đáng thương nói: "Thiếp đã lâu rồi không hề ra khỏi điện, chàng không thể xấu như vậy, thiếp muốn ra ngoài chơi."

Tức Mặc Ly không chút tiếng động giảm bớt lực độ, quả nhiên không thể chống lại được thỉnh cầu của cô hổ nhỏ. Y chỉnh lại đầu tóc gọn gàng cho nàng, lại mặc quần áo tề chỉnh rồi mới ôm nàng cùng bước ra cửa.

Hai người suốt mười mấy ngày không hề xuất hiện hiện thời đứng ngay trước mặt Cửu Kiếm, hai mắt Cửu Kiếm sắp bị phát sáng đến lòa rồi.

Dung mạo, khí chất của chủ thượng vốn từ nhỏ đến lớn nàng đương nhiên biết rõ, nếu không phải thân thể của chúng thần nữ thần giới mạnh mẽ thì còn không biết chủ thượng sẽ mỹ sát bao nhiêu cô nương đáng thương nữa. Hiện giờ nhìn lại, sao lại có một loại cảm giác càng cao quý và đẹp đẽ vậy? Lẽ nào là vì ánh mắt ấm áp dịu dàng người nhìn Duyệt Nhi cô nương? Quả nhiên, như Yêu giới đã nói cái gì ấy, nam tử thâm tình ôn nhu sẽ khiến người ta khó kháng cự nhất…

Duyệt Nhi cô nương thì không cần nói. Thấy nàng vẫn cứ luôn nhìn nàng ấy, lập tức hai lỗ tai nhỏ cùng đôi mắt to tròn liền cong cong, gương mặt nõn nà cùng gò má để lộ lúm đồng tiền đáng yêu, ngọt ngào đến tận tâm can. Trước đây chỉ cảm thấy nàng khả ái thuần lương vô cùng, hiện giờ, thế nhưng lại thêm một chút kiều mỵ khiến người ta chẳng thể nào rời mắt. Quả nhiên, cô nương chủ thượng nhìn trúng chẳng thể nào thua kém.

"Cửu Kiếm, tỷ đang nhìn gì vậy?" Cô hổ nhỏ chịu không nổi ánh mắt nóng bỏng của Cửu Kiếm, trên mặt hai mảng hồng hồng.

Cửu Kiếm vội vàng lắc đầu, bay đến vị trí phái sau hai người không xa, cung kính đi theo.

Đông Khải và Tây Tiêu hai người họ vậy mà đang quyết đấu thật. Duyệt Nhi nhìn bóng dáng hai người đan xen nhau giữa không trung, miệng hơi há hốc, rõ ràng là chẳng thể nào tin nổi.

Tốt xấu gì hai người họ cũng là những người sống lâu nhất trong số mấy đại thần quân của thần giới, vậy mà nói đánh là đánh?

Ở một chỗ gần đấy, từng nhóm chúng thần nhiều chuyện đứng vây xem, đang xem đến độ hăng hái thì thấy hiện giờ Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi cùng xuất hiện, chúng thần tử người nào người nấy đều khẽ cúi đầu tỏ sự tôn kính, chúng thần nữ thì len lén nhìn Tức Mặc Ly„ mà càng nhiều hơn chính là dùng ánh mắt ghen tỵ bắn về phía Duyệt Nhi.

"Nhìn xem nàng ta bộ dáng thế kia, cái gì cũng không hiểu, có tài đức gì lại khiến Lạc Thủy Thần đế sủng ái nàng ta đến thế?" Thần nữ Giáp khinh thường nói.

"Uầy, ta nói nha, sủng ái có thể cũng chẳng dài lâu. Nàng ta có chút vấn đề, Thiên đạo nhất định sẽ chẳng bỏ qua cho hai người họ đâu." Thần nữ Ất rõ ràng càng suy nghĩ sâu xa hơn.

"Ta nói, hai người cảm thấy Lạc Thủy Thần đế sẽ sợ những thứ này sao? Ta cảm thấy người không gì là không thể, càng huống chi là Thiên đạo gì gì đấy." Trên mặt thần nữ Bính tràn đầy sùng bái.

"Năm đó Hạo Thiên Thần đế chẳng phải còn chịu khổ cả trăm năm mới hôi phi yên diệt sao? Chúng ta mặc dù là thần, nhưng rốt cuộc chẳng phải vẫn e ngại Thiên đạo đấy ư?" Thần nữ Ất cũng có thể nói vài lời lương thiện.

Bên này.

Đông Khải thấy Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi đến, trực tiếp lựa chọn bỏ qua Tức Mặc Ly, bởi vì người đó chẳng thể chọc vào, nói với cô hổ nhỏ: "Duyệt Nhi cô nương, cô nói lời phải giữ lấy lời đó!" Nói rồi lại nghiêng người dùng một thần thụ cao to làm vũ khí tấn công về hướng Tây Tiêu.

Tây Tiêu không phải người ồn ào như Đông Khải, cũng không phải là dạng thần quân bộ dạng phúc hắc phong lưu như Đạp Vũ. Y là một quân tử chân chính sống hơn hai mươi vạn năm, đương nhiên cũng sẽ không dùng cổ thụ làm vũ khí, cái thứ thực vật không đáng quý như vậy cũng sẽ ảnh hưởng tới hình tượng, cho nên….Vũ khí của y là một cây búa, bay người lên trên thân cây của Đông Khải, từ gốc chém tới ngọn….

Tức Mặc Ly từ trong nội đỉnh triệu tới một chiếc ghế trầm hương rồi ngồi xuống, Duyệt Nhi vừa vặn trông thấy Đông Khải lại bứng một cây thần thụ, Tây Tiêu lại tiếp tục chém, nàng bỗng nhịn không được nói: "Ta nói Đông Khải Thần quân với Tây Tiêu Thần quân, hai người ấu trĩ hết sức!"

Đông Khải và Tây Tiêu nhất thời ngừng lại động tác đang đánh nhau đến là nhiệt tình hăng hái, không hẹn mà cùng nhìn Duyệt Nhi, biểu cảm trên gương mặt tuấn tú đều có chút vặn vẹo, thực tưởng tượng không được lại bị một cô nương chỉ như đứa trẻ nói là ấu trĩ ngay trước mặt hai người họ. Đông Khải lấy lại tinh thần trước nhất, thấy Tây Tiêu hãy còn đang như đi vào cõi tiên, bứng một thân cây, dùng sức lực vạn quân bay về phía Tây Tiêu, vừa nói: "Đa tạ Duyệt Nhi cô nương vì ta mà tạo cơ hội."

Cửu Kiếm tức thì đổ mồ hôi đầy đầu, gã Đồng Khải Thần quân này lẽ nào là đánh nhau đến hồ đồ rồi? Dám ở trước mặt chủ thượng chòng ghẹo Duyệt Nhi cô nương?

Quả nhiên, thân cây mà Đông Khải ném đi giữa đường liền đột nhiên tự động xoay chuyển về phía trước mặt Đông Khải mà lao tới. Tây Tiêu nhân dịp ấy, búa liền vung về hướng Đông Khải, Đông Khải phân tâm đón đỡ thân cây, nhưng không ngờ y cũng không thể đỡ được…Lập tức mồ hôi lạnh ròng ròng, thầm nói quả nhiên tu vi Thần đế thật sự là không có đối thủ, càng huống chi Lạc Thủy Thần đế tựa hồ như còn vượt qua cả Hạo Thiên Thần đế. Năm đó y chính là thần sứ của Hạo Thiên Thần đế, Hạo Thiên Thần đế giết y không tốn chút khí lực, huống hồ là Lạc Thủy Thần đế? Y đã có hơi hối hận, bản thân ngày thường có chút lăng nhăng cà lơ phất phơ, chẳng lẽ hôm này chỉ vì chòng ghẹo một tiểu cô nương mà táng mạng tại đây?

Mắt thấy búa của Tây Tiêu Thần quân đã tới trước mặt Đông Khải Thần quân khi này đang dồn sức đối phó với thân cây, gần như chỉ một chiêu thôi thì liền có thể lấy mạng Đông Khải, lưỡi rìu hạ xuống, nhưng bất ngờ bị một mảnh lá bằng vàng chặn lại thế công.

Tây Tiêu kinh ngạc quay đầu, bắt gặp Duyệt Nhi đang cười đến là đáng yêu: "Tây Tiêu Thần quân, tùy tiện giết người là không tốt, lần này coi như ông đã thắng, được không?"

Đông Khải cảm động đến độ nước mắt vòng quanh, hẳn là nên nói mấy câu cảm tạ tuyên ngôn, nhưng đã bị thân cây đụng bay tuốt về phía chân trời, chỉ để lại giọng nói vang vọng xa xa: "Người tốt…."

Tây Tiêu thở phào, kỳ thực y vừa rồi cũng không muốn hạ thủ với Đông Khải. Dù sao mọi người đều là thần sứ của Hạo Thiên Thần đế, giao tình suốt hơn hai mươi vạn năm, mặc dù hai người trước giờ không hợp, có thể coi là đối thủ, nhưng tàn nhẫn hạ sát, không phải là tính cách của y.

Duyệt Nhi cân nhắc một lúc, lấy ra Đế vương châu, cầm trong tay, cười nói: "Đây là vật Mặc Ly cho ta, nếu ông thật sự cần dùng, sẽ không ngại đưa cho ông, ông dùng rồi sẽ trả ta chứ?"

"Ừm." Tây Tiêu không chút do dự.

"Kỳ thực ta rất muốn biết, ông muốn dùng nó làm gì?" Duyệt Nhi nói ra nghi vấn trong lòng.

ây Tiêu im lặng, trên mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, chỉ nói: "Chủ thượng trước khi bị giam ở Phục Thần Tháp đã đem truyền thừa giao lại cho ta, cũng đem ta phong ấn ở Tây Tiêu chi cảnh, cô biết vì sao không?"

"Vì sao?" Cô nhóc hiếu kỳ rất phối hợp.

"Người phong ấn ta ở đó, bảo vệ người phụ nữ mà người yêu, Lam Cẩm. Cô hẳn biết, nàng ấy là mẫu thân của Sở Từ. Chủ ý của người là để ta bảo vệ Sở Từ và Lam Cẩm, đợi đến khi Sở Từ đã đủ mạnh thì đem truyền thừa giao cho Sở Từ, Lam Cẩm có Đế vương châu, sau này nàng ấy sẽ biết làm như thế nào."

Tây Tiêu nói đến đây thì thở dài một tiếng, lại tiếp tục: "Sau khi ngài ấy chịu trăm năm thiên kiếp, Lam Cẩm chịu đựng không nổi, thần trí không tỉnh táo, cũng quên mình có một đứa con. Nàng ấy nhảy vào lục đạo luân hồi, đầu thai đến phàm gian, mang theo Đế vương châu. Mà Sở Từ được các trưởng lão Ma giới năm đó đi theo Hạo Thiên Thần đế tìm được mới tiếp tục sống tới bây giờ."

Tây Tiêu cười nói: "Bản thân ta cũng có tư tâm, chỉ trách ta không đem lời của chủ thượng nói với Lam Cẩm….Ta, không biết từ khi nào đã có cảm tình với nàng. Nếu như năm đó ta đem sự việc nói rõ ràng, Lam Cẩm nàng ấy cũng sẽ không tuyệt vọng đến thế mà nghĩ không thông, về phần Sở Từ, ta xin lỗi y."

Duyệt Nhi có chút cảm khái, thì ra Tây Tiêu cam tâm tình nguyện ở Tây Tiêu chi cảnh bảo vệ suốt mấy vạn năm, không ngờ còn có nguyên nhân như vậy? Nàng hết nhìn lại nhìn Tây Tiêu hãy còn đắm chìm trong hoài niệm, chỉ nói: "Nhưng ông hiện giờ cần Đế vương châu làm gì? Hai người họ ở nhân gian có cuộc sống rất tốt rồi mà."

Tây Tiêu cúi đầu: "Duyệt Nhi cô nương, cô đừng cười ta vô dụng…Ta muốn đến nhân gian xem thử nàng sống có tốt hay không…Qua vài năm nữa đại kiếp của ta sẽ đến, ta cũng không được như Lạc Thủy Thần đế, đoán chừng, ta sắp biến mất rồi. Nhân tiện hỏi thử chủ thượng, người liệu có thể trọng sinh trở lại Thần giới, ta sẽ đem truyền thừa của người giao lại cho người."

Duyệt Nhi cả kinh, nàng biết người của Thần giới bất lão bất tử, bất thương bất diệt, nhưng lại có thể vì lịch kiếp mà chết, thì ra đại kiếp của Tây Tiêu sắp tới? Duyệt Nhi ấp úng nói: "Có thể họ đã không còn nhớ ông, hai người họ hiện giờ là người phàm."

"Vậy thì có can hệ gì chứ? Kỳ thực như vậy mới tốt nhất. Chỉ là, ta thật sự muốn gặp lại nàng, xem như là lần cuối."

Để Đế vương châu trong tay bay qua, Tây Tiêu nhận lấy, ngước mắt nhìn Duyệt Nhi đang long lanh hai giọt lệ nhìn mình đầy đồng cảm, nói: "Tây Tiêu Thần quân, thật không ngờ ông lại là một nam nhân tốt."

Tây Tiêu vừa định nói gì đấy thì Tức Mặc Ly – người tới giờ vẫn luôn chẳng nói lời nào đã tiếp lời: "Duyệt Nhi, ta tốt hơn hắn."

Tây Tiêu nhìn dung mạo lạnh lùng trong trẻo của Tức Mặc Ly có chút ủy khuất thì lập tức trái tim run lẩy bẩy, cầm lấy Đế vương châu rồi nhanh chóng biến mất nơi chân trời.

Duyệt Nhi gật gật đầu, duỗi tay sờ sờ tóc, một lúc lâu sau mới nói: "Chàng và bọn họ không giống nhau, chẳng thể nào so sánh."

153. Chương 153: Yếu Điểm Mạnh Nhất

Duyệt Nhi không ngờ Tây Tiêu thần quân có thể trở lại nhanh đến thế, vốn nàng cho rằng, nhanh thì vài tháng, chậm thì đến mấy năm, không ngờ, Tây Tiêu vẻn vẹn mới hơn năm ngày đã về rồi.

Thần sắc y ảm đạm, trông có vẻ phong trần mỏi mệt, nhưng giữa gian mày đều là vẻ an tâm cùng vui mừng, cho thấy đã có được đáp án.

Y trả lại Đế Vương châu cho Duyệt Nhi, Duyệt Nhi cười hì hì nhận lấy, cũng không hỏi chuyến đi lần này của y, chỉ cười bảo: "Nếu ngày nào đó ông thấy tịch mịch nhàm chán thì cứ đến tìm chúng ta."

Tây Tiêu sửng sốt, hiển nhiên không ngờ Duyệt Nhi lại nói như vậy, hơn nữa còn dẫn cả Lạc Thủy Thần đế bước vào, trong giọng nói có chút cảm kích cùng thoải mái: "Nhất định." Dứt lời nhướng mắt nhìn, trông thấy một con hỏa phượng phiên bản thu nhỏ đang âm thầm đứng ở một cây cổ thụ cách đấy không xa, vội vàng tiến tới, kính cẩn hành đại lễ, cười nói: "Sở Từ Ma quân."

Sở Từ đứng ở nơi ấy, chỉ phật phật cánh hai cái, cũng không biết là nghe có hiểu hay không. Trên thực tế, Duyệt Nhi thường cùng y trò chuyện, nhưng cũng không biết là y nghe hiểu hay không hiểu.

Tây Tiêu xếp bằng ngồi xuống, hai tay đặt trước người, một luồng ánh sáng xanh liền dần dần ngưng tụ giữa hai bàn tay. Hai tay từ từ hợp lại, luồng sáng cũng ngưng tụ thành một vật gì đó tựa như một viên ngọc xanh, chậm rãi trôi đến giữa gian mày Sở Từ. Luồng sáng cũng dần dần bao quanh Sở Từ, khiến lông vũ đỏ rực càng trở nên đẹp đẽ. Tây Tiêu thở phào một hơi, cười nói: "Vật này vốn là phụ thần của người để lại cho người. Người nhận nó, trọng sinh trở về làm Sở Từ Ma quân, được chứ?"

Nhưng hoàn toàn không ngờ Sở Từ lại run lên dữ dội, nháy mắt liền hóa về nguyên hình cực lớn, vừa giương cánh thì tạo nên một trận kình phong. Y không ngừng phì phì đập cánh, ngửa đầu lên trời liên tục kêu dài, vang vọng khắp trời xanh, như thể một con chim sắp chết đang kịch liệt giãy giụa.

Duyệt Nhi vốn đang đứng bên cạnh im lặng quan sát, hiện giờ trông thấy Sở Từ như vậy, bay người lên liền xông tới ôm lấy cổ Sở Từ, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve đầu Sở Từ hòng trấn an y, vừa lo lắng nói với Tây Tiêu: "Ông muốn làm gì?!"

Tây Tiêu nhìn Sở Từ giãy giụa một hồi, lắc lắc đầu, thở dài, chỉ nói: "Ta đem truyền thừa của phụ thần ngài ấy giao cho ngài ấy, ngài ấy ngay lập tức liền có được cơ thể của thần. Thế nhưng…"

Sở Từ lại ngẩng cổ kêu dài, khiến Tây Tiêu nhíu mày.

Duyệt Nhi vừa nghe có thể để Sở Từ ngay lập tức có được cơ thể của thần, như vậy y sẽ giống như trước đây, thậm chí càng lợi hại hơn? Tức thì liền tiếp lời: "Thế nhưng sao?"

Tây Tiêu lại liếc nhìn Sở Từ lần nữa, cười bảo: "Thần lực ngài ấy đã hoàn toàn biến mất, thể xác này đã chẳng thể nào tiếp nhận được truyền thừa này."

Duyệt Nhi trong lòng lặng đi, ngây ngốc nhìn Tây Tiêu, thật đáng ghét khi y cho nàng hi vọng rồi lại khiến nàng thất vọng.

"Cho nên kế sách hiện giờ là đưa truyền thừa này giao cho cô nương, đợi một ngày nào đó ngài ấy có thể tiếp nhận truyền thừa này thì giao cho ngài ấy." Tây Tiêu nói rồi nhìn Duyệt Nhi vẫn đang ngây người, lập tức không nói thêm lời nào liền đem truyền thừa nhập vào từ mi tâm Duyệt Nhi, đến khi Duyệt Nhi phát hiện ra thì đã trễ rồi….

"Ông…"

"Duyệt Nhi cô nương, ngoan ngoãn đợi ngài ấy. Ta cáo từ trước, tìm một nơi non xanh nước biếc an hưởng tuổi già đây, há há."Tây Tiêu nói đến cuối thì phát hiện mình cười rất chi vui vẻ phấn khích, thấy Duyệt Nhi đầu đầy hắc tuyến, lại nhìn Sở Từ đã không còn run rẩy thì xoay người liền rời đi.

Chỉ có cô hổ ngốc nghếch này không biết, vừa rồi Sở Từ rõ ràng là kháng cự a. Y vốn là nhi tử của Hạo Thiên thần đế, có lý nào lại không tiếp nhận được chứ?

Chẳng qua là cứ muốn dùng thân phận này mãi luôn ở bên cạnh nàng, chẳng qua là muốn con đường sau này của Duyệt Nhi cô nương càng thuận lợi hơn một chút mà thôi.

Bất chợt lại nhớ tới Lam Cẩm, mấy vạn năm đã trôi qua, cuối cùng chỉ là buông tay.

Tây Tiêu vừa rời đi thì Đông Khải đã tới trước cửa. Duyệt Nhi hiện giờ ôm Sở Từ ngồi trong lòng Tức Mặc Ly, Tức Mặc Ly mấy bận muốn đem Sở Từ quẳng đi đều bị Duyệt Nhi nước mắt lưng tròng ngăn lại, đành phải dời lực chú ý đến quyển cổ tịch trong tay, tay kia xoa nắn lỗ tai Duyệt Nhi, mặc cho nàng ôm.

Đông Khải vừa đến cửa thì đã ra sức dùng lực lấy tay áo chà chà mắt, xây dựng hình tượng điềm đạng đáng yêu yếu ớt không chịu nổi một đòn, bước thẳng đến trước mặt Duyệt Nhi khóc lóc kể lể: "Cô nương, cảm tạ ơn cứu mạng ngày ấy của cô, Đông Khải Thần quân ta chẳng có gì hồi báo, đành phải lấy…"

Từ còn chưa nói ra khỏi miệng đã có chút lo lắng không yên liếc nhìn Tức Mặc Ly đang chuyên tâm xem cổ tịch, lại thấp thỏm liếc nhìn đôi mắt to tròn đang chăm chú nhìn y tràn đầy mong mỏi của Duyệt Nhi, lập tức hận rèn sắt không thành thép, quả nhiên vẫn là không nên trông đợi tiểu cô nương này biết diễn kịch, nháy mắt liền lật bài ngửa: "Lấy thân báo đáp…"

Duyệt Nhi lắc lắc đầu, bởi vì lắc đầu như vậy nên tai nàng trong tay Tức Mặc Ly liền bị kéo khẽ, tức thì cười thành tiếng, dứt khoát nói: "Không cần."

Đông Khải lã chã chực khóc, ngẫm y đường đường là đệ tam mỹ nam của Thần giới, vậy mà lại bị một tiểu cô nương ruồng bỏ dứt khoát đến thế, lại nói: "Vì sao? Ta có điều gì làm không tốt? Chỗ nào không tốt? Nói cho ta biết, ta có thể thay đổi!"

"Ha ha, ông diễn rất hay, nói đi, ông liệu có phải tới vì muốn Đế vương châu hay không?" Cô hổ nhỏ vậy mà đã hiểu ngay, hoàn toàn không bị dáng vẻ y dụ dỗ.

Đông Khải nghẹn lời, đứng thẳng người dậy, nói: "Lần này không phải đến vì Đế vương châu."

"Vậy là?" Lẽ nào trên người nàng hãy còn có bảo vật gì không thể nói?

Đông Khải hơi do dự, nhíu nhíu mày. Gương mặt tuấn tú đều là vẻ rối rắm, cuối cùng như thể không đếm xỉa đến hết thảy, cao giọng nói: "Ta cho rằng truyền thừa của chủ thượng ở trên người Tử Dao, bởi vì Tử Dao và Lạc Thủy Thần đế năm đó đều là đồ nhi của chủ thượng. Lạc Thủy Thần đế không giữ truyền thừa, vậy chính là Tử Dao giữ rồi. Vì vậy ta mấy vạn năm qua đã nghe lời Tử Dao mà làm rất nhiều chuyện, bao gồm cả việc phái người ám sát cô, giúp Sư gia vây giết Lạc Thủy Thần đế, chỉ vì Tử Dao nói chuyện thành sẽ giao truyền thừa cho ta. Mãi đến vừa rồi ta mới biết truyền thừa cũng không ở trong tay Tử Dao, mà là được chủ thượng giao cho Tây Tiêu để y truyền lại cho Sở Từ…Ta, ta muốn truyền thừa."

Duyệt Nhi nhíu nhíu mày, quên mất trọng điểm, chính nghĩa nói: "Ông và Tử Dao cấu kết làm việc xấu, rắn chuột một ổ!"

Đông Khải sợ giật thót, vội vàng cười cười: "Đều đã là quá khứ rồi, càng huống chi tình cảnh hiện giờ càng tăng thêm tình cảm của hai người, chẳng phải sao?"

Duyệt Nhi lắc đầu: "Không cho ông."

"Vì sao?" Theo như Đông Khải thấy, Duyệt Nhi cũng không phải kẻ nhỏ mọn, nàng muốn gì, đương nhiên sẽ có người từ sớm đã dâng lên, cho nên hẳn là không cần những thứ như vậy.

Duyệt Nhi cười đến là đáng yêu: "Sở Từ hiện tại không dùng, đây là của ta. Chẳng lẽ ông cho rằng, những tháng ngày sau này của ta và Mặc Ly sẽ là cuộc sống dưới một người trên vạn người?"

Đông Khải lắc đầu, tỏ ý không hiểu: "Duyệt Nhi cô nương, đây là ý gì? Lạc Thủy Thần đế tu vi cao thâm, lục giới đã không có đối thủ, Tức Mặc gia có quyền có thế, cô nương lại là vương của Hổ tộc, khống chế lục giới, trong tay nắm nghìn vạn binh quyền, thu hết tiền bạc dưới gầm trời, hai người còn chưa mãn nguyện? Lẽ nào vì giữa ta và cô là sự khác biệt của hơn hai mươi vạn năm? Ta hoàn toàn không hiểu cô nghĩ gì."

Duyệt Nhi dùng ánh mắt 'ôngi đúng là chẳng hiểu gì cả' lẳng lặng nhìn Đông Khải từ đầu tới chân rồi mới thập phần đoan trang nở nụ cười: "Con người đều có điểm yếu, ông biết điểm yếu của Tức Mặc Ly là gì không?"

"Cô." Đông Khải nghĩ cũng chả cần phải nghĩ.

Duyệt Nhi yên lặng quay đầu, phát hiện bàn tay trên tai mình vẫn như có như không xoa nắn, lập tức ngừng ngọ nguậy, nhẹ buông tay, nhìn Sở Từ bay ra ngoài điện, trên mặt nháy mắt hào quang vạn trượng, suýt nữa thì làm lòa đôi mắt sáng rực suốt hơn hai mươi vạn năm của Đông Khải, cười nói: "Mặc dù là điểm yếu của chàng, ta cũng muốn làm điểm yếu mạnh nhất."

Khóe môi Đông Khải giật giật, tiểu cô nương này nói ra lời như vậy rõ ràng là không hiểu biết, không hổ thẹn cùng cố tình gây sự, vậy mà vì sao y lại có vài phần tin phục, vì sao bỗng dưng lại sinh ra cảm giác tình cảm như vậy giữa nàng và Lạc Thủy Thần đế rất đáng ngưỡng mộ cùng cảm khái.

Tức Mặc Ly từ trong trang sách ngẩng đầu lên. Kỳ thực Duyệt Nhi và Đông Khải trao đổi, y một chữ cũng không bỏ sót. Nghe thấy lời này cũng không khỏi mỉm cười: "Ngoan…"

Duyệt Nhi giống một chú chó con được khích lệ, tức thì cao hứng bừng bừng vung vung tay, nói với Đông Khải: "Thời cơ chưa tới mà thôi. ông cứ đợi đi. Lui xuống đi."

Không nói một lời liếc mắt nhìn cặp vợ chồng son, Đông Khải ăn vạ không chịu cất bước: "Gấp gáp đuổi ta đi như vậy làm gì?"

Đôi mắt to tròn tựa hổ phách của Duyệt Nhi tràn ngập ý cười: "Ta và Mặc Ly muốn sinh hổ con rồi."

Đông Khải mặt dày, khóc lóc nói: "Người ta xa xôi vạn lý đến đây ôn chuyện cũ với cô, giữ người ta dùng bữa tối đi, ta nghe nói trù nghệ của Lạc Thủy Thần đế…" *Tiếng nuốt nước miếng*

Tức Mặc Ly: "Dính dáng gì đến ông?"

Duyệt Nhi trực tiếp từ trong ngực Tức Mặc Ly nhảy xuống, đến trước mặt Đông Khải, chống hông, ngẩng đầu nhìn y.

Đông Khải bị nhìn đến mất tự nhiên, nhất là từ hướng nhìn ở trên của Lạc Thủy Thần đế, khiến y lạnh toát cả người, cuối cùng, lập tức buông một câu phong lưu phóng khoáng chả biết xấu hổ: "Đứng gần sát chằm chằm nhìn ta, liệu có phải có cảm giác khác lạ không? Liệu có yêu ta, muốn sà vào vòng ôm ấm áp của ta…"

Lời còn chưa dứt thì đã bị Duyệt Nhi một cước đá văng: "Ông đã vất vả tới đây như vậy, ta liền tiễn ông một đoạn. Sau này không hẹn gặp…"

Xa xa hãy còn truyền đến giọng nói của Đông Khải: "Vòng tay của ta vĩnh viễn mở rộng vì cô…"

Duyệt Nhi cả người rét run, nhịn không được run rẩy từ đầu đến chân, ngay cả hai lỗ tai cũng theo đó mà run rẩy từ trên xuống dưới. Tức Mặc Ly đăm đăm nhìn, đáy mắt đều là ý cười: "Bé ngoan…" Đưa tay cách không đem nàng ôm trở lại vào lòng, sau cùng vẫn nhịn không được: "Đáng yêu quá."

Duyệt Nhi trừng mắt nhìn y một cái: "Cửu Kiếm nói, đáng yêu là dùng để hình dung một cô nương không quá đẹp."

Tức Mặc Ly:…

Dứt khoát đổi đề tài, giở thủ đoạn:"Nàng vừa rồi chẳng phải nói muốn sinh hổ con sao?"

Duyệt Nhi nhảy vọt đến cây cột trụ bên cạnh cửa, ôm chặt cây cột: "Thiếp mới không cần! Mười mấy ngày đó, chàng ngày ngày đều nói với thiếp rất nhanh sẽ có hổ con, nhưng mà đến bây giờ, dãy núi Lạc Thủy này một con hổ cũng không có, chàng gạt thiếp!"

Tức Mặc Ly:….

Y bước đến trước cây cột, cúi đầu nhìn cô hổ nhỏ: "Nàng biết vì sao không có hổ con không?"

"Vì sao?"

"Nếu như có một ngày ta giống như Hạo Thiên Thần đế, bị giam ở Phục Thần tháp chịu mấy trăm năm thiên kiếp mới ra đi, liệu có phải rất kinh khủng?"

"Ừm!" Cô hổ nhỏ gật đầu, thử nghĩ thôi đôi mắt đã chua xót, thì ra Mặc Ly nghĩ tới băn khoăn này.

"Ta hồn phi phách tán cũng không sao…"

"Không được!" Cô hổ nhỏ liền nhảy vào lòng y, ôm chặt lấy y: "Nếu như phải chịu đau khổ như vậy, vậy thiếp không muốn sinh hổ con, thiếp muốn ở cùng chàng mãi."

Tức Mặc Ly xoa xoa đầu nàng, tỏ vẻ hài lòng: "Điều ta sợ chính là để lại một mình nàng ở thế gian này, ta sao có thể chịu nổi? Ta sợ người khác thay thế ta. Dù sao, ta…"

"Ừm? Chàng thế nào?"

"Không, không có gì…Hiện giờ chờ thời cơ, có được không?"

"Thời cơ gì?" Cô hổ nhỏ chợt phát hiện Tức Mặc Ly rất lợi hại.

"Đêm lịch kiếp của Đạp Vũ."

Duyệt Nhi cả kinh: "Đạp Vũ sư phụ?! Người thế nào rồi?"

"Thiên thần tu vi đỉnh cao có thể áp chế không phi thăng, sau khi thành thần quân thì không thể ngăn cản được. Bất cứ lúc nào cũng sẽ phải độ kiếp."

"Vậy Đạp Vũ sư phụ có liên quan gì?" Lại nói nàng đã lâu rồi không gặp sư phụ.

Tức Mặc Ly lại xoa xoa đầu nàng: "Nàng không hiểu, cũng không cần hiểu."

154. Chương 154: Tiểu Ái Đồ Duy Nhất Trong Đời

Cửu Kiếm nhìn Tức Mặc Ly và Duyệt Nhi đang đứng bên dưới tàng cây cổ thụ, một người ngồi xổm trên đất đùa nghịch với Sở Từ, một người thì cầm quyển sách đứng cách đấy không xa, thi thoảng Duyệt Nhi ngẩng đầu trộm nhìn Tức Mặc Ly, sau khi bị phát hiện thì lại chột dạ rụt đầu. Cảnh tượng này, thật sự là quá đỗi ngọt ngào.

'Có tình sẽ gắn kết', Cửu Kiếm chạy tới trước mặt Duyệt Nhi, đè thấp giọng nói: "Duyệt Nhi cô nương, Đạp Vũ Thần quân hẹn cô nương đến Bách Lý Hoa Hồng một chuyến."

Thấy Cửu Kiếm hạ thấp giọng, Duyệt Nhi cũng bắt chước theo nàng: "Đi đến đó làm gì?"

"Không biết."

"Khi nào?"

"Đạp Vũ Thần quân nói ngài ấy ở đó, không gặp không về."

"A..."Duyệt Nhi hạ thấp giọng đến độ mặt đỏ bừng, cuối cùng khôi phục lại âm thanh bình thường: "Cửu Kiếm, tỷ nén giọng làm gì vậy?"

Cửu Kiếm nhất thời hận không tìm được một cái lỗ mà chui xuống. Làm ơn đi, chuyện này nàng không dám nói lớn đâu, được chưa?

Tức Mặc Ly khi ấy đã từ trong quyển sách ngước mắt lên, nhìn Duyệt Nhi: "Duyệt Nhi, sao vậy?"

"Đạp Vũ sư phụ hẹn thiếp đến Bách Lý Hoa Hồng một chuyến." Cô hổ nhỏ rất mực thành thật.

Hàng mày dài của Tức Mặc Ly giật giật, bộ bạch y dưới ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua tàng cây trở nên trắng tinh xuất trần: "Sau đó thì?"

Cô hổ nhỏ kéo kéo lỗ tai: "Bây giờ thiếp đi nha, bằng không Đạp Vũ sư phụ sẽ đợi lâu."

"Ừ." Tức Mặc Ly đáp lại rất nhanh.

Duyệt Nhi lúc này lại có chút ngập ngừng. Nàng sợ y không đồng ý, nhưng y đồng ý dễ dàng như vậy, nàng lại cảm thấy kỳ quái, nhưng nói không ra là kỳ lạ chỗ nào. Nàng lén liếc nhìn Tức Mặc Ly, thấy y đã dời tầm mắt đến bên phía trên cây cổ thụ, đành phải cúi đầu, ủ rũ nói: "Vậy thiếp thật sự đi đó."

Tức Mặc Ly buồn cười đưa mắt nhìn nàng, nhẹ gật đầu: "Đi đi."

Cô hổ nhỏ im lặng triệu một đám mây, đạp lên đó rồi điều khiển đến chỗ Tức Mặc Ly ngồi, vòng quanh y hai vòng, thấy Tức Mặc Ly mắt vẫn không rời khỏi quyển cổ tịch thì trong lòng càng buồn bã, ở trên đám mây giậm chân một cái rồi mới cùng Cửu Kiếm hướng Bách Lý Hoa Hồng mà đi. Sở Từ cũng âm thầm bay phía trên đám mây, đáng tiếc Duyệt Nhi không trông thấy.

Nửa đường thì đụng phải Đông Khải Thần quân đang được một đám thần nữ vây quanh. Thần thái trên mặt y lâng lâng, xuân phong đắc ý, trái ôm phải ấp, rất chi là hả hê, bắt gặp Duyệt Nhi thì liền vội vàng nhào tới bắt chuyện, đáng tiếc đám mây bị mấy thần nữ níu lại, hoàn toàn chẳng nhúc nhích được, thật sự là cực kỳ được hoan nghênh.

Trong lòng Duyệt Nhi thầm thở dài, nghĩ thấy nếu Tức Mặc Ly cũng nói chuyện dịu dàng một chút thì chỉ sợ dãy núi Lạc Thủy hẳn sẽ bị đám thần nữ như chưa từng thấy qua nam thần bao giờ này san phẳng rồi a, sẽ khó chịu giống như Đông Khải Thần quân vậy...Trong lòng Duyệt Nhi suy nghĩ một hồi, ngẩng đầu, điều khiển đám mây bay lướt qua trên đầu Đông Khải, để lại cho Đông Khải một bóng dáng khinh thường vô hạn. Đông Khải nhìn bóng người nhỏ bé ấy biến mất giữa không trung, nhất thời dở khóc dở cười.

Tử Dao vọng tưởng y vẫn còn làm việc cho nàng ta? Ha ha, nếu không phải y tình cờ biết được truyền thừa cũng không phải ở chỗ nàng ta, mà là trong tay Duyệt Nhi, nói không chừng hiện giờ y đang ở nơi đó, chính là cảnh tượng vây giết Duyệt Nhi.

Tử Dao cực kỳ kiêu ngạo, ham muốn chiếm hữu quá mạnh, lại thêm tính cố chấp, nói chung lại chính là khuyết điểm mà thần nữ của một đại gia tộc nàng ta đều có, đồng thời cũng vì nàng ta mang thân phận

là Thần quân, nên ngay từ sớm đã đem Tức Mặc Ly – người mà nàng ta theo đuổi suốt mấy vạn năm trở thành vật sở hữu của mình. Hiện giờ đột nhiên bị một cô hổ nhỏ xuất hiện cướp mất, nàng ta sao có thể chấp nhận? Đông Khải lắc lắc đầu, có cảm giác Tử Dao sẽ có kết cục thảm thương, cảnh chiều tà thê lương lạnh lẽo a.

Duyệt Nhi hoàn toàn không ngờ rằng Bách Lý Hoa Hồng lại là một tửu lâu, mà khi trông thấy Đạp Vũ sư phụ dường như đã có phần ngà ngà say, nàng càng kinh ngạc hơn.

"Khách quan, thu tiền rượu ạ!"

Giọng nói mềm mại ngọt ngào, mang theo ngữ điệu quen thuộc. Đạp Vũ hốt hoảng từ trong chung rượu ngẩng đầu lên nhìn người trước mắt. Nét mặt rạng rỡ như hoa, đôi mắt to tròn biết nói đang nhìn y nở nụ cười.

Trong nháy mắt liền quay trở lại những tháng ngày ấy ở Hàn Lâm thư viện.

Lúc đó Tức Mặc Ly vẫn đang trầm tu, nàng cũng hãy còn là một cô hổ nhỏ ngoan ngoãn, luôn luôn ở bên cạnh y đi bất cứ đâu, giống như một cái đuôi vậy, tham gia yến hội cũng ngoan ngoãn ngồi ăn đào, ăn hết đào rồi thì chuyển sang thịt, người khác hỏi nàng là ai, nàng đều nở nụ cười ngọt ngào: "Ta là đồ đệ của Đạp Vũ Thượng thần."

Rất nhiều người âm thầm chạy tới nói với y, Đạp Vũ Thượng thần, đồ đệ của ngài thật dễ thương.

Khi ấy, y bỗng dưng có một loại cảm giác tự hào của người làm sư phụ, cười đáp: "Tiểu ái đồ của ta, đương nhiên phải thế."

Sau đó, Tức Mặc Ly trở lại, y lại cô độc một mình. Đi đến đâu cũng đều có người hỏi: "Đạp Vũ Thượng thần, cái đuôi của ngài đâu?"

Cái đuôi của y, sớm đã thuộc về kẻ khác rồi.

"Đạp Vũ sư phụ, người đang nhìn gì vậy?" Một bàn tay nhỏ nhắn ở trước mặt Đạp Vũ quơ quơ, trong lòng Duyệt Nhi rất khó hiểu.

Đạp Vũ bừng tỉnh, nhìn chung rượu đang nâng lên giữa chừng trước mắt, cụt hứng đặt xuống, vừa nở nụ cười thì ý cười đã tràn ngập căn phòng. May mà đây là một gian riêng biệt, bằng không cũng không biết sẽ mê hoặc bao nhiêu thần nữ nữa đây.

"Không, không có gì…"

Duyệt Nhi liếc mắt kỳ quái nhìn y, ngồi xuống, đôi mắt sáng rực nhìn mấy bầu rượu trước mắt, nuốt nuốt nước miếng: "Đạp Vũ sư phụ, cho con uống một hớp nha!"

Đạp Vũ đứng dậy, bộ thanh y toát lên nét phóng khoáng, không biết từ đâu lấy ra ngọc phiến, nhẹ nhàng gõ gõ lên đầu Duyệt Nhi: "Mèo tham ăn." Dứt lời liền kéo tay Duyệt Nhi hướng bên ngoài bay đi.

"Đạp Vũ sư phụ đi đâu vậy?"

Ngón tay Đạp Vũ khẽ nhúc nhích, con chim lông đỏ rực cách đó không xa không hề phòng bị, dứt khoát trúng một chiêu, từ trên không trung rơi thẳng xuống, trên mặt Đạp Vũ vẫn mang theo ý cười dịu dàng: "Trở lại chốn cũ, bồi dưỡng tình cảm sư đồ."

Duyệt Nhi: "…"

Vừa rồi nàng còn cho rằng Đạp Vũ sư phụ muốn bước trên con đường của mỹ nam suy sụp, ai dè quả nhiên vẫn là dáng dấp của một thư sinh phong lưu , lúc nào cũng không ngừng nghĩ đến mối tình sư đồ cấm luyến oanh oanh liệt liệt chấn động cổ kim.

Tốc độ Đạp Vũ không xem là nhanh, nhưng bay đến Hàn Lâm thư viện của Tiên giới cũng chỉ mất vài giờ mà thôi.

Đạp Vũ dẫn theo nàng, bay thẳng vào trong Hàn Lâm thư viện khiến tiên đồng gác cửa sợ giật thót, tập trung nhìn kỹ lại thì kinh hỷ vô cùng, vừa định hành lễ thì trước mắt nào còn bóng dáng của hai vị chủ tử.

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi đảo quanh, trông thấy từng gốc cây ngọn cỏ nhành hoa, đình đài lầu các thân quen, trong lòng hoài niệm vô cùng. Nghĩ tới từng chút từng chút cuộc sống suốt năm mươi năm ấy ở nơi này, bỗng cảm thấy vô cùng nhớ nhung.

"Đạp Vũ sư phụ, sao bỗng dưng lại nghĩ tới việc dẫn con đến đây?"

Đạp Vũ đưa tay hái một đóa hoa đào, định gài lên tóc Duyệt Nhi, tiếc rằng tóc nàng trơn mượt vô cùng, lại không có bất kỳ vật gì để cố định lại, vừa cài vào thì liền trượt xuống, Đạp Vũ liền đặt đóa hoa bên hai tai Duyệt Nhi, gật đầu tán đồng nói: "Thế này rất được, chỉ là, Duyệt Nhi, nàng vẫn có thể nghe lời ta nói sao?"

Duyệt Nhi chu môi định phản đối thì đã thấy Đạp Vũ đưa tay hái một nhánh hoa đào xuống, đưa qua cho nàng, cười bảo: "Cầm lấy, làm kỷ niệm."

"Người chốn phàm gian bẻ đào tiễn biệt, có ý giữ lại, Đạp Vũ sư phụ, người hái hoa đào tiễn đưa…" Là quá nhàn rỗi sao?

"Đương nhiên là bày tỏ ý ái mộ rồi. Tiểu ái đồ, ta thấy nàng lớn thế này cũng không nở nổi một đóa hoa đào, ta tặng nàng một đóa cũng được." Đạp Vũ có chút không yên lòng, chỉ thuận miệng đưa sang.

Duyệt Nhi bước sau y. Bởi vì dáng người nhỏ nhắn nên bước theo bước chân Đạp Vũ đương nhiên phải nhanh một chút, không ngừng sải bước, nghe thế thì cười nói: "Bên ngoài đều nói con và Đạp Vũ sư phụ là tình yêu sư đồ gì gì đấy. Đạp Vũ sư phụ, người lại nói đùa như vậy nữa rồi, con có thể bị hiểu lầm đó."

"Hửm? Hiểu lầm việc gì?"

Duyệt Nhi nghịch nghịch nhành đào trong tay, bước chân vẫn gấp gáp men theo người phía trước, nói: "Người thích con á!"

Đạp Vũ ở phía trước chợt dừng lạ. Duyệt Nhi không kịp nhìn, đụng mạnh vào y, đau đến độ kêu lên một tiếng rồi liền lùi về sau vài bước, bất mãn nói: "Đạp Vũ sư phụ, con nói đùa mà. Bình thường thấy người chuyên nói đùa, hôm nay con nói với người một chút thì người liền có phản ứng dữ dội như vậy…"

Đạp Vũ thấy nàng ôm đầu đáng thương nhìn y, bên môi tràn ngập nét cười dịu dàng: "Ta chính là thích nàng."

Duyệt Nhi ngẩn ra, đôi mắt to tròn trừng đến độ càng lớn hơn, rõ ràng là không thể tin nổi.

Đạp Vũ đưa tay kéo kéo tai nàng, dẫn nàng bước về trước, cười nói: "Đùa thôi, tiểu ái đồ lẽ nào lại tin à?"

"À.. ừm…" Duyệt Nhi ấp úng đáp, trong lòng thế nhưng thật sự đã bị ánh mắt cùng vẻ mặt khi Đạp Vũ nhìn nàng nói câu vừa rồi dọa sợ, lại vội nói: "Đạp Vũ sư phụ lừa người ghê quá, nói đến mức y chang thật luôn."

Đạp Vũ thấy nàng thở phào, ánh mắt bỗng tối sầm lại.

Biết bao nhiêu thổ lộ chôn kín nơi sâu thẳm trong trái tim, đều dùng phương thức nói đùa để thốt ra sao? Người nghe chỉ cho là chuyện đùa, mà người nói thì lại mất hồn.

Hiện Đạp Vũ đã dẫn nàng đến một đình nghỉ chân. Hàn Lâm thư viện theo phong cách cực kỳ tao nhã của Cửu Trùng Thiên, hoa đào nở rợp, đủ để làm lóa mắt bất cứ tiên nhân nào, hơn nữa Ngọc hoàng đại đế lại là một người chủ thích khoe khoang, vì vậy năm đó với nơi ở của Đạp Vũ, có thể nói là bỏ không ít công sức.

Đình nghỉ chân này vốn cũng không phải có từ trước, chỉ có hồ nước rất lớn, kết hợp với tiên sơn cách đó không xa cảnh vật giao hòa, toát lên vẻ đẹp vừa như ẩn như hiện vừa duy mỹ. Có một năm Duyệt Nhi bất chợt thấy nóng, liền nói nếu ở giữa hồ dựng một đình nghỉ chân thì hay quá.

Không ngờ chỉ trong ba ngày, một đình nghỉ chân chạm ngọc rất đẹp đã xuất hiện ngay giữa hồ. Duyệt Nhi thích vô cùng, cơ hồ mỗi ngày đều muốn đến ngắm nhìn, có đôi khi cả ngày trời đều nằm dài ở đây.

Duyệt Nhi giãy khỏi tay Đạp Vũ, từ sớm đã không thể đợi được chạy đến bên đình nghỉ chân.

Đạp Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, cũng bước theo nàng.

Cô hổ nhỏ đảo mắt nhìn xung quanh một lúc, rõ ràng là rất phấn khích, lỗ tai cũng cong cong: "Đạp Vũ sư phụ, thật không ngờ, lâu như vậy rồi, nơi này vậy mà một chút cũng không thay đổi."

Đạp Vũ gật đầu: "Hiện giờ không đổi, sau này cũng sẽ không thay đổi."

"Ừm!"

"Tiểu ái đồ, sau này nếu có người bắt nạt nàng, nàng phải nói với Lạc Thủy Thần đế, biết chưa?"

"Ừm!"

"Không được vì sợ y lo lắng mà đem sự việc giấu kín, biết đâu sau này sẽ càng lúc càng nghiêm trọng, biết chưa?"

"Ừm!"

"Gả cho y, nàng vui hay không vui, cuộc sống tốt hay không?" Mặc dù bản thân trông thấy rõ ràng, nhưng Đạp Vũ cuối cùng vẫn muốn tự miệng nàng thừa nhận một chút.

"Tốt, rất vui."

"Sau này nàng phải ngoan ngoãn nghe lời, ăn ngon ngủ ngon, biết chưa?"

Duyệt Nhi đầu đầy hắc tuyến: "….Sư phụ, người sao vậy? Sao lại có cảm giác giống như đang nhắn nhủ di chúc vậy?"

Đạp Vũ phe phẩy quạt, nghe thấy lời này thì ánh mắt đều chan chứa ý cười: "Sao có thể chứ? Tiểu ái đồ, sư phụ muốn nói với nàng, bất luận nàng thế nào thì đều là tiểu ái đồ của ta, là tiểu ái đồ duy nhất cả đời này của Đạp Vũ ta."

155. Chương 155: Thiếu Niên Tựa Gió Xuân

Duyệt Nhi sửng sốt quay đi, chợt trông thấy một vật gì đó màu trắng đang đùa nghịch trong nước, lập tức ngạc nhiên nói: "Đạp Vũ sư phụ, sao ngắn ngủi có mấy trăm năm mà Hàn Lâm thư viện lại phải nuôi vịt?"

Đạp Vũ cười cười: "Đó không phải vịt, mà là tiểu tiên hạc vừa mới sinh chưa tới mấy trăm năm của Tiên Hạc tộc được Ngọc Hoàng đại đế đặc biệt mời tới, đến Hàn Lâm thư viện trên danh nghĩa đẹp đẽ là tiếp nhận giáo dục của hoàng gia, nhưng trên thực tế là tô điểm cho phong cảnh hoàng gia, nên lừa bọn họ tới đây."

Duyệt Nhi: "…Ngoại trừ như vậy, Ngọc hoàng đại đế không có cách nào khác thể hiện thiên uy hoàng gia à, thật nhàm chán."

Đạp Vũ xòe ngọc phiến trong tay, nở nụ cười tựa gió xuân: "Nàng cho rằng Tiên hạc tộc này rất dễ lừa sao? Nếu không phải đây là nơi năm đó ta và nàng cư ngụ, nàng cho rằng bọn họ đồng ý sao? Đều là hâm mộ ta và nàng mà tới thôi."

Cô hổ nhỏ được thổi phồng mà kinh ngạc. Đôi mắt to tròn không chút chuyển động, nhìn đến độ Đạp Vũ cười càng lúc càng rạng rỡ.

"Năm đó không phải nàng rất ghét Hàn Lâm thư viện quá mức buồn tẻ đấy sao? Còn chạy đến bên đình nghỉ chân này, ai dè ngủ quên. Ngủ đến độ rơi xuống hồ, nếu không phải ta phát hiện kịp thời, nói không chừng đã thành con hổ bị chết đuối đầu tiên từ trước tới nay của lục giới rồi."

Nhắc lại chuyện cũ, Duyệt Nhi rất chi ngượng ngùng, giật giật lỗ tai, chỉ cười hắc hắc.

"Tiểu ái đồ ban đầu cái gì cũng không hiểu, ngắt trụi hoa sen trong hồ, bỏ vào trong giỏ, nhét vào miệng, kết quả là đắng đến độ mặt cũng nhíu lại thành cái bánh bao…" Đạp Vũ tựa như đang mở ra chiếc hộp ký ức, kể lại những việc dễ thương khi đó của Duyệt Nhi, nhịn không được bật cười.

Nàng ở cạnh Tức Mặc Ly rất lâu. Rõ ràng cả nàng và y đều là dáng vẻ không vương khói lửa cũng như cách ăn uống của nhân gian, có điều nàng lại luôn là một cô hổ thèm ăn yêu thịt, khi vừa cùng y đến Hàn Lâm thư viện, cái gì cũng không hiểu, không biết đã gây bao nhiêu chuyện cười.

Hiện giờ ngẫm lại, thật sự là dễ thương mà!

Đạp Vũ đắm chìm trong ký ức xong, bắt gặp Duyệt Nhi nằm bò trên bàn lim dim sắp ngủ, không nhịn được lại cảm thán một câu: "Vi sư lúc thì phân lúc thì nước tiểu nuôi lớn, không dễ dàng gì a!"

Lời này vừa thốt ra Duyệt Nhi liền giật mình, con sâu ngủ lập tức bay mất. Nàng dùng ánh mắt như nhìn thấy quái vật nhìn Đạp Vũ: "Đạp Vũ sư phụ, người không thể nào lại phát bệnh nha! Đừng có bỏ chữa trị đó!"

Đạp Vũ bật cười, chỉ chỉ nơi xa, kéo dài giọng, nói: "Vầng trăng cong nhạt màu kia, chúng ta đã từng vô số ngày tháng cùng nhau thưởng thức. Ài, tiểu ái đồ, mặt trăng của Hàn Lâm thư viện, đêm ở Hàn Lâm thư viện, đều không giống năm đó rồi…"

"…." Duyệt Nhi nho nhã nhíu nhíu mày, cho thấy rất không hiểu biểu tình kỳ quái của Đạp Vũ sư phụ, bỗng nhớ tới Tức Mặc Ly đã từng nói với nàng, Thần đế kiếp của Đạp Vũ sư phụ cũng sắp tới rồi, cũng chính là nói, Đạp Vũ sư phụ sắp phải đi?

"Tiểu ái đồ, nàng không có lời gì muốn nói với sư phụ sao?" Đạp Vũ vẫn giữ nụ cười.

Duyệt Nhi lắc lắc đầu: "Không có. Sau này có thời gian, sư phụ không cần lo lắng."

Đạp Vụ thu lại ý cười, bất chợt chân thành nói: "Tiểu ái đồ, nếu một ngày nào đó sư phụ đứng ở vị trí đối lập với nàng, nàng có hận sư phụ không?"

Duyệt Nhi lắc đầu: "Không đâu. Sư phụ nói con là tiểu ái đồ của người, vậy sư phụ vĩnh viễn sẽ là sư phụ của con."

Đạp Vũ lặng lẽ liếc nhìn nàng, rồi lại ngước mắt nhìn Hàn Lâm thư viện quá đỗi quen thuộc. Bóng đêm càng nồng đậm, nhưng tiên hạc bên hồ vẫn nghịch nước, cho thấy hãy còn chưa buồn ngủ. Phong cảnh trên Cửu Trùng Thiên trước giờ rất đẹp, bởi vì Hàn Lâm thư viện này chính là phủ đệ ban đầu dựng cho Đạp Vũ thượng thần, vì vậy mỗi một đình đài lầu các đều biểu hiện rõ sự xa xỉ và hư vinh của Ngọc Hoàng đại đế, thêm nữa Đạp Vũ vốn là người thích hoa cỏ gió trăng, nên thêm chút thay đổi, kết quả là nơi này đã trở thành chốn phong nguyệt tài tử giai nhân như thế.

Hiện giờ xem ra, mặc dù toàn bộ phong cảnh đều chưa từng thay đổi, nhưng người của năm đó, trái tim của năm đó, hết thảy đều đã thay đổi rồi.

Khi ấy, y vẫn chỉ xem nàng là tiểu ái đồ, muốn đặt trong lòng bàn tay mà yêu thương, dù biết rõ chức trách và tham vọng của bản thân mình.

Khi ấy, nàng vẫn chỉ là tiểu ái đồ của y, cũng không thuộc về Tức Mặc Ly, mặc dù hai người đều tình thâm nghĩa trọng nhưng đều không tự biết được.

Y vĩnh viễn không có cách nào buông bỏ những cái khác, chỉ duy nhất có thể cho nàng phần tình yêu say đắm cùng sự chở che giống Tức Mặc Ly cho nàng.

"Hiện giờ hối hận, cũng đã không kịp nữa rồi…" Đạp Vũ nhìn khung cảnh xung quanh, mỗi một nơi đều lưu giữ ký ức mà họ từng trải qua một cách vui vẻ, bất giác bỗng thốt ra lời này.

Duyệt Nhi hiển nhiên không nghe rõ: "Hửm? Gì cơ ạ?"

"Ta nói, ngày tốt cảnh đẹp, con đều cùng ta nhìn ngắm rồi, liệu có thể ngắm lần nữa?"

Duyệt Nhi lần này đã có chút khẩn trương: "Sư phụ, người sao vậy? Chúng ta không phải đang ngắm nhìn sao?"

Mâu quang của Đạp Vũ dưới bóng đêm lấp lánh ánh sáng, nhìn Duyệt Nhi một lúc lâu mới dời đi, cười bảo: "Đúng ha, ta đêm nay cũng không biết làm sao nữa, nói bao nhiều lời vô bổ, nàng đừng bận tâm." Dứt lời đã dời mắt sang hướng khác.

Duyệt Nhi hơi mệt, thần trí không mấy tỉnh táo, trong lòng cũng có chút hoảng loạn, đứng dậy nói: "Đạp Vũ sư phụ, chúng ta đi thôi, trễ lắm rồi."

"Nàng muốn quay lại Thần giới?"

"Đúng vậy, Mặc Ly còn đang đợi con."

"Đêm nay ở lại Hàn Lâm thư viện đi." Trong lòng Đạp Vũ rất đỗi lưu luyến, cũng không biết là cảm giác gì.

Duyệt Nhi quay người định hướng bên ngoài chạy đi, nhưng đã bị Đạp Vũ giữ tay lại. Nàng hoảng hốt quay đầu, thế nhưng bắt gặp Đạp Vũ đã đứng dậy.

Y vóc dáng vốn đã cao, hiện giờ đứng trước mặt Duyệt Nhi, Duyệt Nhi không thể không ngẩng đầu lên nhì. Bàn tay nhỏ nhắn giãy giụa vài bận vẫn không cách nào thoát ra được, ngước mắt lên nhìn Đạp Vũ, chỉ thấy trên gương mặt vốn tuấn mỹ của y hết thảy đều là thâm tình không cách nào nói rõ, trông thấy chỉ khiến người ta vừa lạc lõng vừa cảm thương.

Trong bóng đêm càng lộ vẻ dịu dàng, thiếu niên tựa gió xuân, kỳ thực thiếu niên cũng như gió xuân.

Duyệt Nhi nhất thời nhìn đến ngẩn ngơ. Đạp Vũ cúi đầu, chóp mũi hai người đối diện nhau, trông thấy dáng vẻ có chút ngơ ngẩn của Duyệt Nhi thì trong lòng thở dài, cuối cùng cũng không hề hôn nàng, chỉ nhẹ giọng bảo: "Tiểu ái đồ, đến đây ôm chia tay một cái được không?"

Dứt lời thì thả tay Duyệt Nhi, mở rộng hai cánh tay, đưa ra phía trước Duyệt Nhi, rõ ràng là vòng ôm ấm áp dễ chịu.

Duyệt Nhi đầu đầy hắc tuyến: "Sư phụ…"

Ánh mắt Đạp Vũ chợt tối sầm, ủy khuất nói: "Tiểu ái đồ, cho dù không thể có một mối duyên sư đồ bị cấm đoán chấn động lục giới thì cũng thỏa mãn tấm chân tình cùng khát vọng yêu thương nhung nhớ của sư phụ được không?"

Duyệt Nhi trông thấy đôi mắt sáng long lanh đã trở nên ảm đạm, ngẫm thử đồ đệ và sư phụ ôm ôm hình như cũng không có gì, suy tư một lúc thì nhích lên một bước đến phía trước Đạp Vũ, đứng trước mặt y. Khóe môi Đạp Vũ cong lên, hai cánh tay khép lại, vừa định ôm nàng vào lòng thì Duyệt Nhi trong khoảnh khắc đã bị một vòng tay kéo đi, rơi vào một vòng ôm quen thuộc khác với hương sen nhàn nhạt.

Hai tay Đạp Vũ ôm lấy không khí, cụt hứng bỏ xuống, siết chặt nắm đấm lại rồi lại thả ra, cuối cùng vẫn nở nụ cười phong lưu: "Lạc Thủy Thần đế, đừng bày ra bộ dạng như bắt gian tại trận vậy chứ, ta cái gì cũng không hề làm."

Tức Mặc Ly chỉ thản nhiên dời ánh mắt từ Duyệt Nhi sang người Đạp Vũ, trong lòng mặc dù tức giận, hận không thể hạ sát Đạp Vũ, nhưng nghĩ tới cảm giác sùng bái cùng biết ơn của Duyệt Nhi đối với tên sư phụ là y thì chung quy vẫn không thể làm gì được, ôm lấy Duyệt Nhi quay trở lại Thần giới.

Đạp Vũ nhìn hai người họ biến mất nơi chân trời, lại nhìn nhìn vầng trăng sáng treo cao trên Cửu Trùng Thiên, bất chợt cảm thấy đêm nay thật lạnh.

"Mặc Ly…"

"……"

"Sao chàng không nói gì?" Mặc dù y vốn ít nói, nhưng biểu tình như vậy, ánh mắt như vậy, sao có vẻ như muốn ầm ĩ hục hặc?

Lông mày Tức Mặc Ly giật giật: "Nếu ta không đi theo hai người, nàng liệu có phải sẽ ôm hắn không?"

Duyệt Nhi có chút chột dạ, cười ha ha: "Làm gì có chứ.! Ha ha, người là sư phụ của thiếp, với thiếp mà nói rất quan trọng."

"Nên phạt."

Nét mặt Duyệt Nhi nháy mắt suy sụp, nghĩ tới hình phạt càng lúc càng khiến người ta mặt đỏ tim đập của y thì mặt thoáng chốc đỏ bừng, vội vội vàng vàng đổi đề tài: "Đạp Vũ sư phụ đêm nay rất lạ, nói rất nhiều, cứ như là sẽ chẳng gặp lại thiếp nữa vậy."

Hiển nhiên, kỹ thuật chuyển đề tài của cô hổ nhỏ cũng không cao siêu gì, chỉ nghe Tức Mặc Ly nói: "Hắn nói gì?"

Duyệt Nhi: "…Không có gì…Không có gì…."

……..

Nếu như trước đó vài ngày xảy ra rục rịch muốn gia đấu, Duyệt Nhi là một lão hổ thì sớm đã mẫn cảm đánh hơn được điểm khác thường. Thế nhưng lúc trông thấy trong tay Tức Mặc Ly là hai phần ba những mảnh vỡ của Thiên cơ linh lung tập hợp được, Duyệt Nhi vẫn căng thẳng một phen.

Vì chính thời khắc này, ở một nơi nào đó của Thần giới, gió giục mây vần, sấm chớp ầm vang.

Toàn bộ Thần giới lại bắt đầu nhốn nháo. Vài ngày trước là Lạc Thủy Thần đế, hiện giờ đừng có nói lại là một Đạp Vũ Thần đế nha, lẽ nào sẽ chẳng phải là một núi hai hổ sao? Thần giới xuất hiện một vị Thần đế thì là hiếm hoi rồi, càng huống chi có hai vị Thần đế. Có điều, ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau, cùng nhìn thấy ẩn ý trong mắt đối phương.

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi đến Thần phủ của Tử Dao, tiếc là thần sứ của Tử Dao Thần phủ lại vênh váo hống hách, nghĩ thấy mặc dù là Lạc Thủy Thần đế tôn kính, nhưng đối với tiểu cô nương trong lòng Lạc Thủy Thần đế thì rõ ràng không có hảo cảm.

"Tử Dao Thần phủ chúng ta cũng không chào đón những kẻ ngô không ra ngô, khoai chẳng ra khoai. Lạc Thủy Thần đế mời vào, còn tiểu cô nương này thì ở cửa đợi đi."

Tức Mặc Ly liếc cũng chả thèm liếc y đến một cái, trực tiếp đánh cho cổng lớn nguy nga đồ sộ của Tử Dao Thần phủ thành bột phấn, Duyệt Nhi vỗ tay khen hay, cười nói: "Mau gọi nàng ta ra đây, bằng không Tử Dao Thần phủ của các ngươi sẽ có kết cục như vậy, ha ha."

Thần sứ nhanh chóng chạy vào trong bẩm báo. Duyệt Nhi ở trong lòng Tức Mặc Ly cười ngọt ngào: "Mặc Ly, cảm giác tác oai tác quái thật sự rất tốt! Sau này thiếp muốn lấy danh nghĩa của chàng ra ngoài giết người cướp của làm xằng làm bậy."

Tức Mặc Ly cúi đầu nhìn nàng: "Ừ."

Nói đến đây thì Tử Dao đã từ xa bay tới, vừa trông thấy Tức Mặc Ly thì trên gương mặt xinh đẹp cười rạng rỡ như hoa: "Tức Mặc Ly, hôm nay vậy mà lại rỗi rảnh đến gặp ta." Hoàn toàn không đếm xỉa gì đến Duyệt Nhi đang ở trong lòng y trừng mắt nhìn nàng.

"Mảnh vỡ Thiên cơ linh lung." Tức Mặc Ly lời ít ý nhiều.

Ánh mắt Tử Dao chợt lóe lên, cười bảo: "Trên người ta không có những thứ như vậy, quả thực là tìm không thấy."

Tức Mặc Ly còn chưa nói thì một bàn tay Duyệt Nhi đã phóng ra hai chiếc lá bằng vàng, vừa vặn vây xung quanh vùng gáy của Tử Dao: "Giao ra đây, nhanh chút, bằng không ta sẽ giết ngươi!"

Ánh mắt Tử Dao phẫn nộ nhìn nàng: "Ngươi dám?! Ha ha, ngươi dựa vào cái gì? Không biết là kẻ nào lúc đầu bị ta đạp lên tay, đau đến phát khóc."

Tức Mặc Ly ngước mắt nhìn: "Ngươi nói cái gì?"

Duyệt Nhi vội vàng cướp lời: "Dựa vào ta. Ta có Mặc Ly, còn ngươi cái gì cũng không có."

Lời này chẳng thể nào nghi ngờ đã là đáp án trúng đích. Đôi mắt xinh đẹp của Tử Dao gần như phát ra ánh lửa, hận không thể xả thịt Duyệt Nhi nuốt vào bụng, nhưng bất chợt bị một sức mạnh đánh ngã sõng soài trên đất: "Giao ra đây."

Tử Dao quay đầu sang một bên, Tức Mặc Ly cũng không do dự, một luồng ánh sáng dừng ngay trước mắt Tử Dao: "Ngươi đánh không lại ta, giao ra đây."

Tử Dao cắn răng, ném ra mấy mảnh vỡ hết sức chói mắt: "Chớ trách ta không nhắc nhở các người, khắp lục giới cũng chẳng có kẻ nào dám nghịch thiên. Tức Mặc Ly, sư phụ từng nói muốn ta khuyên chàng một chút, nhưng không ngờ, hiện giờ chàng còn vì ả đàn bà này mà bước lên con đường sư phụ không muốn nhìn thấy nhất."

Tức Mặc Ly trầm mặc một lúc mới nói: "Lo tốt chuyện của mình đi."

Dứt lời thì trong lòng bàn tay xuất hiện một luồng ánh sáng chói lóa cơ hồ muốn xuyên thủng tầng trời, không lâu sau, Thiên cơ linh lung đã gần như phục hồi nguyên vẹn, trông giống một chiếc thau ngọc, Duyệt Nhi trông thấy mà đầu đầy hắc tuyến.

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi, hướng về nơi chịu chấn động vang dội của Thần giới mà đi. Duyệt Nhi từ trong lòng Tức Mặc Ly quay đầu lại nhìn Tử Dao, thế nhưng nghe thấy nàng ta nói: "Các người làm như vậy là muốn Đạp Vũ đền bù cho hạnh phúc của các người sao?"

156. Chương 156: Kiếp Sau Nàng Độ Cho Ta, Có Được Không?(1)

Duyệt Nhi quay lại, nhưng đầu lại bị Tức Mặc Ly xoay trở qua, chỉ nghe thấy y thấp giọng nói: "Không có gì. "

Mơ hồ trong đầu Duyệt Nhi lại vang vọng những lời Đạp Vũ đã nói với nàng mấy ngày trước, hiện thời nhớ lại, có đôi chút quyến luyến biệt ly.

Khi Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi xuất hiện ở không trung của Đạp Vũ thần phủ thì mọi người xung quanh đều lập tức ngừng lại tiếng nghị luận, rõ ràng rất khó lý giải đối với sự xuất hiện tại nơi đây của Lạc Thủy Thần đế đang ôm tiểu ái thê. Trong lòng ai nấy đều háo hức, nhưng chỉ quan sát hai người họ, tứ đại Thần sứ của Tức Mặc Gia vẫn luôn theo sát Tức Mặc Ly cũng xuất hiện ở đây.

Cửu Kiếm, Phất Dung, Túc Tịch và Ngưng Không, tất cả đều có tu vi của Thiên thần sơ trung kỳ, phóng mắt khắp cả Thần giới thì cũng là tu vi được xếp vào hàng cao thủ, vừa xuất hiện, đương nhiên sẽ lại dẫn đến một hồi oanh động ầm ĩ. Ngay đến Cửu Kiếm – người trong mắt đám Phất Dung là một thần nữ được liệt vào hàng "nữ hán tử" cũng nhận được ánh mắt đánh giá quan sát âm thầm có, lộ liễu có của không ít nam thần.

Mọi người hiển nhiên đều đã rất đỗi quen thuộc với ánh mắt thế này, ai nấy đều nhìn chủ thượng ở ngay phía trước, mảy may không có lấy một tia xao động.

Nhưng có người lại không có được sự thản nhiên như vậy. Trên không trung đều là kình lôi cùng thiểm điện, đủ loại màu sắc đan xen, hết thảy đều giáng xuống Đạp Vũ Thần phủ. Người đứng xem cũng hãi hùng khiếp vía, rất nhiều thần không tránh khỏi thiên kiếp. Đa phần sẽ vào những thời điểm khác nhau mà lịch kiếp, đấy chính là nguyên tắc. Tựa hồ đã rất lâu rồi, bất luận sự vật lớn mạnh thế nào thì cũng không chống lại được Thiên đạo.

Thiên đạo cân bằng, vạn vật tương sinh tương khắc.

Trên vai phải Tức Mặc Ly đột nhiên mọc ra một đôi tai màu tím, cong cong, sau đó, là một đôi mắt to tròn trong veo sáng rực tựa hổ phách. Bên môi Cửu Kiếm thấp thoáng ý cười, nhìn Duyệt Nhi từ trong lòng Tức Mặc Ly thò đầu ra, quan sát cảnh tượng bên ngoài.

Vừa liếc mắt đã thấy đông người như vậy đều đang nhìn nàng, cô hổ nhỏ rụt đầu về, rồi lại ló ra, vừa đúng lúc một tia kình lôi xé toạc không trung xuất hiện nơi chân trời, Duyệt Nhi lại rụt đầu về. Cứ thế lặp đi lặp lại, cuối cùng thì đã có thể lặng lẽ thản nhiên quan sát mọi người, nhưng thấy trong mắt người nào người nấy đều tràn ngập ý cười. Tiểu ái thê của Lạc Thủy Thần đế trông có vẻ không rành thế sự, đơn thuần dễ lừa, thật không cách nào tưởng tượng được một tòa băng sơn làm cách nào mà ở chung với cô hổ nhỏ.

Mọi người lại lặng lẽ bắt đầu khởi động não bộ, còn Duyệt Nhi thì trong lòng đang thầm xem thường. Thì ra bất luận là giới nào đi chăng nữa, lòng yêu thích náo nhiệt đam mê bát quái cũng đều như nhau a…

Duyệt Nhi đang suy nghĩ đến nhập thần thì bên tai nghe một tiếng "oành", nàng hoảng hốt quay đầu, chỉ thấy Đạp Vũ thần phủ không chịu nổi thiên lôi dữ dội như vậy, rầm rầm đổ sụp. Từ trong đình đài lầu các ầm ầm sụp đổ ấy, một bóng áo xanh chậm rãi hiện ra, Đạp Vũ đứng thẳng đầy khí độ, hai mắt khép chặt, phóng thẳng lên giữa chừng không, sau lưng là mấy vị thần sứ của Đạp Vũ thần phủ.

"Sư phụ!" Duyệt Nhi vừa định lao lên xem thử Đạp Vũ thế nào thì đã bị Tức Mặc Ly ôm chặt không thể cử động, vội vàng khẩn cầu: "Mặc Ly, sư phụ thế nào rồi? Liệu có xảy ra việc gì không?"

Thần sắc Tức MặcLy chẳng chút thay đổi, chỉ cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên vầng trán trắng mịn của nàng, cô hổ nhỏ liền đờ người.

Chung quanh đều là tiếng hít không khí, kế đó, một vài thần nữ bởi vì kích động quá độ mà ngã lăn ra đất. Cửu Kiếm cau mày lắc đầu, chủ thượng quả nhiên là họa thủy mà.

Tức Mặc Ly lúc này chợt duỗi tay, một vật gì đó tựa một chiếc mâm ngọc nho nhỏ liền xuất hiện trong lòng bàn tay, chúng thần đứng chung quanh nháy mắt liền trở nên kích động.

Đây là, Thiên cơ linh lung!

Mấy vạn năm trước, khi Hạo Thiên Thần đế hồn phi phách tán thì Thiên cơ linh lung- vật phong ấn Thần giới nhằm tránh thần giới trở thành giới lớn mạnh nhất, nhiễu loạn dân chúng- cũng lập tức vỡ nát. Trước đây đã từng có một phen loạn lạc nhỏ, sau này đều bị các đại gia tộc của Thần giới trấn áp. Những thần ở Thần giới một lòng muốn đến ngũ giới thống trị gây dựng sự nghiệp nhằm gầy dựng thực lực thì đều bị Lạc Thủy thần quân, Tử Dao thần quân cùng Đạp Vũ Thần quân áp chế, bằng không cũng không biết lục giới này đã loạn thành thế nào rồi.

Mà hiện giờ, Lạc Thủy Thần đế lại một lần nữa thu thập Thiên cơ linh lung. Như vậy, y sẽ lấy đó tiếp tục phong ấn thần giới, hay là…

Mọi người nghĩ tới đây thì cùng chấn kinh nhìn Tức Mặc Ly, sau đó lại lắc đầu, không thể tưởng tượng được, sao có thể chứ?

Tức Mặc Ly nhìn chăm chăm vào mảnh Thiên cơ linh lung một lúc lâu, rồi lại quan sát Duyệt Nhi ở trong lòng đang ngơ ngác, triệu một đám mây ngũ thải lục sắc tới, nhẹ nhàng đặt nàng đứng lên đó cạnh bên mình.

Nàng nhỏ bé như thế, ngẩng đầu nhìn y, là vẻ toàn tâm toàn ý ỷ lại cùng ngưỡng vọng, khiến Tức Mặc Ly bất giác để lộ chút ý cười. Nàng mới chính là cả đất trời của y. Đưa tay ra xoa xoa tai nàng, Tức Mặc Ly thấp giọng dặn dò: "Đứng yên, đừng động đậy."

"Ừm!" Duyệt Nhi dường như biết được Tức Mặc Ly sắp làm một việc gì đó hết sức trọng đại,trong lòng cũng có chút căng thẳng.

Tức Mặc Ly bay ra xa một chút, đến vị trí cách Đạp Vũ không xa, ngẩng đầu nhìn trời. Thiên cơ linh lung trong tay lập tức xoay tròn rồi càng lúc càng lớn dần, nháy mắt đã bay lên, bồng bềnh giữa lưng chừng trời. Tay y khẽ phất, ống tay áo bằng vân cẩm rộng rãi liền trượt xuống, để lộ cánh tay hoàn mỹ tựa một tác phẩm nghệ thuật, năm ngón tay thon dài xòe ra, tựa một chiếc mâm ngọc cách không nâng đỡ Thiên cơ linh lung.

Đạp Vũ hiện thời đã mở mắt. Trên gương mặt tuấn tú hết thảy là vẻ lạnh lùng, nhướng mắt nhìn Tức Mặc Ly, lại bắt gặp Duyệt Nhi cách đó không xa đang lo lắng, cánh môi bạnh ra, mấp máy môi, nhưng không nói gì.

Tức Mặc Ly lúc này bất chợt lại quay đầu, nói với Duyệt Nhi: "Đế vương châu."

Duyệt Nhi vội vội vàng vàng từ trong túi càn khôn lấy ra Đế Vương châu, tung về phía Tức Mặc Ly. Đế vương châu bay lên phía trên Thiên cơ linh lung, nháy mắt liền phóng lớn ra gấp mấy lần.

Đế vương châu từ từ rơi xuống bên trên Thiên cơ linh lung. Trong nháy mắt, âm thanh hai vật tương hỗ giao thoa lẫn nhau liền vang vọng khắp không trung, chỉ nghe một tiếng 'ÂM' kinh thiên động địa từ nơi đất trời giao hòa truyền đến, kế đó, một luồng sáng xuất hiện từ nơi hai vật giao nhau phóng thẳng lên không trung, ở nơi thiên lôi đang giáng xuống, bất ngờ xuất hiện một luồng ngân tuyến (tia sáng màu vàng kim).

Đế Vương châu ở phía trên Thiên cơ linh lung không ngừng dao động qua lại, tựa như đánh trống. Tiếng vang khắp đất trời càng lúc càng nhanh, trên bầu trời thiên lôi giáng bổ, luồng ngân tuyến đó cũng càng lúc càng lan rộng.

Chúng thần bắt đầu kinh hãi, Lạc Thủy Thần đế đây là đang mở ra thông đạo đến Thiên đạo ở Đại vô chi cảnh!

Đế Vương châu, Thiên cơ linh lung, vào thời khắc Thiên đạo chấp hành trừng phạt, thiên lôi giáng xuống, kết hợp với tu vi của Lạc Thủy Thần đế, hành vi nghịch thiên thế này…Đây là người đầu tiên trong lịch sử ngàn vạn năm của Thần giới mưu toan dùng sức mạnh của chính mình, mở ra khe nứt Thiên đạo!

Đạp Vũ nở nụ cười hòa ái, đứng giữa không trung, ngước mắt nhìn khe nứt nơi chân trời. Đôi mắt thư thái trấn tĩnh, không biết là đang nghĩ gì.

Sắc mặt y trắng bệch, hiển nhiên là đã sắp chịu không nổi thiên kiếp như vậy, bên môi cũng đã xuất hiện tia máu.

157. Chương 157: Kiếp Sau Nàng Độ Cho Ta, Có Được Không? (2)

Khe nứt Thiên đạo càng lúc càng lớn, từ đấy bỗng nhiên xuất hiện chín luồng sáng chói lóa, nháy mắt giữa không trung liền hiện ra chín người. Họ trông thấy Tức Mặc Ly một tay cầm Thiên cơ linh lung cùng Đế vương châu thì lập tức dời ánh mắt, trong đấy có vài phần kính nể, đồng loạt đáp xuống, dừng ngay phía trước Đạp Vũ, hơi quỳ hành lễ.

"Việt Hoa công tử, sự việc đã đến nước này, lại dây dưa nữa hậu quả sẽ không lường được. Thỉnh xin theo chúng thuộc hạ trở về."

Duyệt Nhi nhìn Đạp Vũ, chợt như hiểu ra gì đấy. Thì ra Việt Hoa sư tôn chính là Đạp Vũ sư phụ. Nàng luôn băn khoăn vì vẻ ngoài của hai người khác nhau, cho tới bây giờ vẫn luôn bỏ qua một vấn đề: bề ngoài có thể ngụy trang. Thế ra người lúc đó tiếp cận nàng, ở bên cạnh nàng, lại là có mục đích gì?

Nàng chợt có chút mông lung, dường như, nàng trước nay chưa bao giờ hiểu được Đạp Vũ sư phụ.

Trên mặt Đạp Vũ hiện giờ chẳng chút huyết sắc, lắc lắc đầu, đã chẳng cách nào ngăn được hành động của Tức Mặc Ly.

"Việt Hoa công tử, nếu ngài còn do dự như vậy, e rằng, e rằng sẽ chịu không nổi Thần đế kiếp này mà hôi phi yên diệt. Chúng ta đi nhanh thôi!" Một trong số cửu vệ là nữ, thấy bộ dạng Đạp Vũ một lòng muốn chết như thế thì trong lòng hoảng hốt, vội vàng gấp gáp lên tiếng khuyên Đạp Vũ.

Đạp Vũ khép mắt, nhưng ngay lúc này, bóng dáng Tức Mặc Ly nho nhã đứng nơi đấy bỗng có chút run run. Trong lòng Duyệt Nhi cả kinh, vội vàng lao tới, nhưng chỉ có thể ở bên cạnh đi vòng vòng, không nghĩ ra cách gì, nháy mắt gương mặt nhỏ nhắn đã gấp đến độ đỏ bừng.

Đạp Vũ không do dự nữa, vừa phi người lên đã nhằm thẳng hướng khe nứt Thiên đạo mà lao tới. Khoát tay triệu ngọc phiến, vừa vung lên, ngọc phiến liền hóa thành vô số ngân châm li ti, mỗi một châm đều mang theo lôi điện chớp lóe, lúc bay tới để lại trong không trung từng luồng từng luồng hỏa diễm, phóng thẳng đến Thiên cơ linh lung cùng Đế vương châu.

"ẦM' một tiếng, Cửu Diệu đã lâu chưa từng xuất hiện được triệu tới, cùng ngân châm Đạp Vũ phóng ra giao đấu cùng nhau. Nháy mắt, đất trời đổi sắc, tiếng sấm rền, tiếng vũ khí va chạm, tiếng kinh hô, rõ rệt vô cùng.

Cao thủ đối đầu, xưa nay chỉ một chiêu đã quyết định thắng bại.

Sắc mặt Đạp Vũ càng trở nên trắng bệch, máu bên môi cũng trào lên, vội vã lui về sau vài bước, bước chân lảo đảo. Tức Mặc Ly thì ngược lại, y vẫn ung dung giơ Thiên cơ linh lung, ngoại trừ nét lạnh băng trong đôi đồng tử tựa hắc ngọc, còn thì mảy may không phát hiện có bất kỳ dấu vết thương tổn gì.

Cửu Vệ vội bước lên, gấp gáp nói: "Việt Hoa công tử, đi thôi."

Đạp Vũ gật gật đầu, sắc mặt nhợt nhạt. Y rốt cuộc vẫn thua, thua đến không còn manh giáp.

Nhưng vào lúc này, chân trời lại ùn ùn kéo đến từng đợt từng đợt kình lôi, Cửu Vệ gần như phẫn nộ: "Lão già chết tiệt, chúng ta còn chưa đi thì đã đối xử với Việt Hoa công tử như vậy. Một ngày nào đó nhất định phải bắt lão ta ngày ngày chịu nỗi đau hồn phách bị giày vò!"

Đạp Vũ khó khăn lắm mới đứng được hiển nhiên không chịu nổi một đòn này, ngồi sụp xuống đám mây, ngước mắt nhìn kình lôi nơi chân trời vẫn đang ồ ạt kéo đến. Lúc này, rốt cuộc lại muốn cứ thế mà chết đi.

Chỉ là…….

Y quay lại, bắt gặp Duyệt Nhi đang ngây người đứng nguyên tại chỗ, vẫy vẫy tay với nàng: "Tiểu ái đồ, qua đây……."

Duyệt Nhi không nhúc nhích.

"ẦM", lại là một trận kình lôi. Đạp Vũ vẫn không từ bỏ: "Tiểu ái đồ, qua đây!"

Trong lòng Duyệt Nhi có chút do dự, nhưng vẫn đứng đấy không động đậy. Đôi mắt to tròn nhìn Tức Mặc Ly, rồi lại nhìn sang Đạp Vũ, cuối cùng sốt ruột đến độ trong mắt ầng ậng hai giọt lệ, lỗ tai nhỏ cũng dựng lên. Tiếc là Tức Mặc Ly vẫn không nói lời nào, nàng chỉ đành đứng đấy.

Lại là một trận kình lôi. Bóng dáng Đạp Vũ khó nhọc ngồi đấy lắc lư muốn ngã, máu bên môi cũng chưa từng ngừng rỉ ra, ngay cả giọng nói cũng mang theo chút van nài cầu khẩn: "Tiểu ái đồ, qua đây đi…"

Chúng thần nào đã từng thấy qua dáng vẻ Đạp Vũ như vậy, trong lòng có chút khó tin. Mà một vài thần nữ sớm đã đau lòng không thôi, căm hận nhìn chằm chằm Duyệt Nhi. Nếu các nàng là tiểu cô nương này thì sớm đã lao tới, nàng ta lẽ nào không có trái tim? Đạp Vũ Thần quân đã khẩn cầu nàng ta như vậy mà…

Trong lòng Duyệt Nhi chua xót, hoảng hốt phi thân đến bên cạnh Đạp Vũ, ngồi xổm xuống, bắt lấy tay y, còn chưa mở miệng thì nước mắt đã lăn dài: "Sư phụ……"

Cửu Vệ đã thầm gấp gáp vô cùng. Nếu còn không nhanh lên, Việt Hoa công tử e là sẽ gắng gượng không nổi, vào thời điểm này mà còn nhi nữ tình trường gì nữa chứ? Chẳng lẽ lão già kia thật sự nhận định đúng rồi?

Đạp Vũ nhắm mắt, đưa tay kéo kéo tai nàng: "Duyệt Nhi, sau này……..Bất luận sư phụ làm gì cũng đừng trách sư phụ, được không?"

Duyệt Nhi gật gật đầu, cực kỳ nghiêm túc.

"Không được, nàng vẫn là cứ trách ta đi. Như vậy, sẽ có thể mãi mãi nhớ đến sư phụ."

"Sư phụ, người muốn đi đâu?"

Đạp Vũ bật cười, có luyến lưu, cũng có giải thoát: "Ta muốn đi đến một nơi không có nàng."

Duyệt Nhi: "……Sư phụ, vì sao người lịch kiếp không thành, rõ ràng bọn họ có thể giúp người mà." Tay nàng chỉ vào cửu vệ.

Đạp Vũ mỉm cười: "Tình kiếp không qua, lịch kiếp đương nhiên không thành."

"Tình kiếp? Vì sao sư phụ không qua?" Duyệt Nhi càng không hiểu. Trong ấn tượng của nàng, mỗi một nơi cùng Đạp Vũ đi qua, xung quanh đều có vô số ánh mắt chan chứa tình ý nhìn người, quả quyết sẽ không thể có lý nào lại không qua được tình kiếp.

Đạp Vũ nhìn Tức Mặc Ly: "Nàng độ kiếp cho y, ta không qua được ải của nàng."

Duyệt Nhi như bị sét đánh, trong lòng có gì đấy chợt thoáng qua, kinh ngạc nhìn Đạp Vũ, lúng túng nói: "Sư phụ, người……."

Sư phụ nói nàng độ kiếp cho Tức Mặc Ly, người không qua được ải của nàng. Nói như vậy, nàng chính là kiếp của sư phụ?

Mà Mặc Ly từng nói, người trong lòng mới có thể trở thành kiếp. Lẽ nào, người trong lòng sư phụ, lại là mình?

Duyệt Nhi theo bản năng lắc lắc đầu, rõ ràng không có cách nào tiếp nhận được sự thực mà Đạp Vũ trước nay vẫn luôn lấy đó làm chuyện cười mà nói ra, sao có thể như vậy? Sao có thể chứ?

Lúc hai người nói chuyện thì Thiên kiếp lại càng mạnh dữ dội. Nếu không phải một vệ dìu Đạp Vũ, e rằng Đạp Vũ sớm đã ngã quỵ.

Đạp Vũ giang hai tay, muốn thử ôm nàng một lần sau cùng, nhưng đã không còn kịp rồi.

Y thâm tình nhìn Duyệt Nhi, chợt nhớ đến đêm ấy ở phàm gian lúc y rời đi. Tâm tình này, dường như một lần nữa sống lại, y thậm chí không dám nghĩ đến sau này.

"Duyệt Nhi, kiếp sau nàng độ cho ta có được không?"

Duyệt Nhi ngước mắt lên, đối diện với ánh mắt sáng tựa sao chan chứa thâm tình của Đạp Vũ thì liền bối rối, cúi đầu, mấp máy môi, không nói gì.

Đạp Vũ nở nụ cười bi thương. Một luồng thanh quang xuất hiện, toàn thân dần dần trở nên trong suốt. Bất quá chỉ trong nháy mắt, đã biến mất ngay trước mắt Duyệt Nhi.

Tức Mặc Ly khẽ nhíu mày, một tay phất lên, Duyệt Nhi một lần nữa trở về bên cạnh y. Thiên cơ linh lung cùng Đế vương châu trong phút chốc cũng bay về phía khe nứt Thiên đạo vừa mở ra, rồi biến mất nơi khe nứt tăm tối. Kế đó, hỉ nghe thấy một âm thanh rung trời lở đất truyền ra, sau đấy là một giọng nói già nua vọng đến: "Lạc Thủy Thần đế…Lẽ nào ngài còn muốn hủy đi Đại Vô của chúng ta?"

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi, thản nhiên nhướng mắt nhìn, lạnh lẽo đáp: "Việc ta muốn làm, không tùy thuộc vào ngươi."

Giọng nói già nua ấy một lúc lâu sau vẫn không đáp lại, dường như là thở dài, mới nói: "Tiểu tử Việt Hoa kia nếu như đắc tội với ngài, ngài đương nhiên cứ trừng phạt hắn, hà cớ gì khó dễ một lão già như ta?"

Tức Mặc Ly lắc đầu: "Quyền quyết định trước nay chưa bao giờ nằm trong tay các ngươi. Mấy vạn năm trước, các ngươi nên đoán được sẽ có ngày hôm nay."

Giọng nói già nua ấy hơi tức giận, rõ ràng ở vị trí cao đã lâu sẽ không chịu được ngữ khí gần như là tuyên chiến với tôn nghiêm của mình như vậy, lạnh lùng nói: "Ta sẽ xem thử ngài lúc còn bị phong ấn thì sẽ lấy gì mà ra lệnh cho Đại Vô ta!" Dứt lời, khe nứt Thiên đạo liền một mảnh tĩnh lặng, rõ ràng là đã phủi áo rời đi.

Duyệt Nhi nghiêm túc nhìn Tức Mặc Ly: "Kế tiếp nên làm gì?"

Tức Mặc Ly yêu thương quẹt quẹt mũi nàng: "Nàng biết làm gì?"

Duyệt Nhi thành thật trả lời: "Không phải vì đám lão già Thiên đạo đáng ghét kia mà chúng ta mới không có tiểu bảo bảo sao?"

"Thì ra nàng biết."

Duyệt Nhi liếc mắt khinh thường: "Thiếp đương nhiên biết chứ. Chuyện đó cứ quyết định thế đi."

Tức Mặc Ly gật đầu, xoa xoa gương mặt nàng khen ngợi: "Thông minh."

Cô hổ nhỏ hất đầu, rõ ràng rất tán đồng với lời này của Tức Mặc Ly.

Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi, hướng về phía Tiên giới mà đi.

Duyệt Nhi ghé vào vai y, nhớ đến câu nói sau cùng của Đạp Vũ sư phụ, trong lòng chua xót.

Kiếp sau muốn độ cho người?

Người nàng muốn độ kiếp, chỉ có mình Mặc Ly mà thôi. Kiếp sau, kiếp sau nữa. Thọ mệnh của thần, lại là kiếp sau, cũng không biết sẽ qua bao nhiêu lần bãi bể nương dâu…

Đạp Vũ sư phụ nói đi đến một nơi không có nàng, vậy rất tốt, hi vọng người có thể trải qua ngày tháng vui vẻ, có thể tìm được một tiểu ái đồ khác, nói chuyện tình, bàn chuyện ái. Nhưng mãi đến rất lâu sau này, Duyệt Nhi mới biết, nơi không có nàng mà Đạp Vũ nói, thì ra chính là……

Nàng thở dài, trái tim cô hổ nhỏ lần đầu cảm thấy có chút mệt mỏi.

158. Chương 158: Tập Hợp Binh Lực Lục Giới, Phản Rồi!

Ngọc Hoàng đại đế ở Lăng Tiêu điện đứng ngồi không yên, bất chợt có chút lo lắng. Chúng lão tiên trên Lăng Tiêu điện người nào người nấy cũng chẳng dám thở mạnh, thỉnh thoảng lại nghểnh cổ nhìn bên ngoài điện, có thể thấy tâm trạng lúc này chính là vừa căng thẳng vừa trông chờ.

Chợt thấy Thái Thượng lão quân lẩy ba lẩy bẩy chạy vào, phất trần trên tay vung lên, run rẩy nói: "Tới rồi!"

Ngọc Đế bật dậy, liền bước ra cửa điện nghênh đón, nhưng đi được nửa đường thì Đông Hải long vương bước lên trước nói: "Bệ hạ, người là chủ của Tiên giới, Lạc Thủy Thần đế là chủ của Thần giới, ra cửa đón tiếp, có chút mất đi uy nghi."

Ngọc đế nhíu mày suy nghĩ. Từ xa đã trông thấy mấy chấm đen đang chầm chậm tiến đến thì lại vội vội vàng vàng chạy lên ngồi trên long vị, im lặng được một lúc thì linh quang chợt lóe: "Nhưng mà, y tương đương với chủ của lục giới a..." Có điều ông còn chưa kịp lại bước ra nghênh đón thì mấy bóng người đã xuất hiện trước Lăng Tiêu điện.

Người đi đầu, bạch y như tuyết, tuấn tú vô song, thoạt nhìn có vẻ lạnh lùng cao quý, rõ ràng là gần ngay trước mắt, nhưng lại khiến người ta có cảm giác quá đỗi xa xăm. Y ôm một tiểu cô nương trong lòng, y phục màu phấn hồng, trên mái tóc tím là hai lỗ tai nhỏ đang cong cong cụp xuống, đôi mắt to tròn trong suốt đảo tròn quan sát mọi người, cuối cùng, ánh mắt sáng rực dừng lại trên người Ngọc đế.

Ngọc đế giật cả mình, vội vàng tới trước nghênh tiếp, cười đến thập phần đứng đắn: "Lạc Thủy Thần đế, Duyệt Nhi cô nương, chẳng mấy chốc đã đến Tiên giới, không kịp tiếp đón, có việc gì cần giúp đỡ không?" Dứt lời không khỏi âm thầm tự khinh bỉ mình một phen, rõ ràng tiểu cô nương này là Uy vũ đại tướng quân được tấn phong của Tiên giới, sao bậc bề trên là y còn phải ăn nói khép nép với nàng như vậy chứ...

Duyệt Nhi cười khì khì, lộ ra hai chiếc răng hổ xinh xắn, nói: "Chúng tôi đến tập hợp binh lực."

"Xin hỏi Duyệt Nhi cô nương cần binh lực để làm gì? Lẽ nào định tấn công nơi nào?"

Duyệt Nhi gật đầu: "Chúng tôi chuẩn bị công kích Đại Vô."

Mọi người thất kinh hồn vía, Đại Vô là chỗ của Thiên đạo, Thiên đạo trước nay thần bí, trong tâm khảm của người khắp lục giới, là từ đại biểu cho chế ngự và trừng phạt, chỉ từng nghe nói hoặc thấy qua trong điển tịch. Nhưng trong lịch sử trước nay, đây là lần đầu tiên nghe thấy có người dám quang minh chính đại đối kháng với Thiên đạo như thế, nghịch thiên cũng thôi đi, còn muốn dẫn binh lực tấn công Đại Vô?

Lý Tịnh vốn đã cực kỳ khó chịu với Duyệt Nhi, lần trước giữa Lăng Tiêu điện cũng từng nhục mạ nàng, sau đó bị Cửu Kiếm giáo huấn một phen, nhưng người này há lại là kẻ cho tới bây giờ ngã một lần sẽ biết khôn hơn, hiện nghe thấy Duyệt Nhi nói vậy, lớn tiếng tức giận nói: "Lẽ nào tiểu cô nương coi thiên binh thiên tướng Tiên giới chúng tôi hết thảy đều là vật chết? Bảo bọn họ đi chết cho các người? Muốn nghịch thiên? Nói đùa thì cũng có phần hơi quá rồi đấy. Tiên giới chúng ta hà cớ gì lại phải nghe lời cô?"

Vừa dứt lời thì ánh mắt lạnh băng của Tức Mặc Ly đã bắn len người ông ta, trong lòng Lý Tinh kinh hãi, cố giữ vững tinh thần, mặt không đổi sắc.

Duyệt Nhi cũng nhìn ông ta hết một lượt từ đầu tới chân: "Ta nhớ rõ ông."

Lý Tịnh không hiểu, Duyệt Nhi đã tiếp lời: "Ông là người lần trước nói ta nhân tẫn khả phu, ta nhớ rõ giọng của ông."

Người nào người nấy sắc mặt đại biến, không ngờ Duyệt Nhi vào thời điểm này lại nói ra chuyện đó, mà điều khiến người ta lo lắng nhất, chính là Lạc Thủy Thần đế đang ở đây đó. Nghe thấy người khác nói về tiểu thê tử của mình như vậy, e là nam tử nào cũng đều không chịu được a.

Lý Tịnh rốt cuộc chẳng thể nào bình tĩnh được nữa, sắc mặt thay đổi liên tục, tức giận nói: "Lạc Thủy thần đế còn chưa lên tiếng mà đã tới lượt một tiểu cô nương như cô lên tiếng sao?" Bàn tính trong y đã tính rõ ràng, Lạc Thủy Thần đế từ khi bước vào điện tới giờ chưa hề nói lời nào, mà hết thảy đều chỉ có tiểu cô nương này lên tiếng. Bất luận ở đâu, cũng không nam nhân nào chịu yếu kém hơn một nữ tử cả.

Y nói như vậy chẳng qua là để dời lực chú ý của Lạc Thủy Thần đế mà thôi. Nhưng rõ ràng y đã sai lầm, Lạc Thủy Thần đế là người nào chứ, sự mạnh mẽ của y hiển nhiên không cần người khác nghi ngờ, y cũng khinh thường cách nhìn của người khác.

Y còn có một đặc điểm nổi danh khắp lục giới, yêu vợ như mạng. Vì vậy Lý Tịnh chắc chắn đã chạm phải vảy của y rồi.

Duyệt Nhi có chút sợ hãi nhìn cảnh tượng Lý Tịnh gục xuống, đôi tay nhỏ nhắn bất giác che mắt lại, từ kẽ tay nhìn Tức Mặc Ly, thấp thỏm nói: "Ông ta sao vậy?"

"Tàn phế. Sau này không thể nói được nữa."

Duyệt Nhi: "Thực ra, cũng không nghiêm trọng đến vậy đâu..."

"Hắn đáng chết." Nếu không phải sợ Duyệt Nhi trông thấy sẽ sợ hãi thì Lý Tịnh phỏng chừng đã hồn phi phách tán ngay tại chỗ rồi.

Thấy Duyệt Nhi vẫn che mặt lại như cũ, Tức Mặc Ly có chút hồ nghi: "Duyệt Nhi, nàng sợ ta như vậy sao?" Y từ trước đến nay chưa từng giết chóc trước mặt nàng. Nếu nói gia tộc Tức Mặc thủ đoạn gì gì đấy, y không phải là kẻ giết người thành tính, nhưng lấy đi sinh mệnh của kẻ khác rất nhanh chóng dứt khoát, hoàn toàn dựa vào tâm trạng.

Duyệt Nhi bỏ bàn tay đang che mặt, lộ ra một nụ cười thật tươi: "Rất đẹp."

Mọi người ai nấy thở phào, có thể tránh được một kiếp dưới tay Lạc Thủy Thần đế, vận khí của Lý Tịnh xem ra vẫn còn tốt chán.

Tức Mặc Ly đưa tay véo véo tai Duyệt Nhi, ngước mắt nói với Ngọc đế: "Ngươi thấy sao?"

Ngọc đế thụ sủng nhược kinh, rõ ràng là không ngờ Tức Mặc Ly sẽ trưng cầu ý kiến của mình, mặc dù có thể chỉ là hỏi thử ngoài miệng vậy thôi, nhưng ông vẫn cười đến thập phần sảng khoái, đáp: "Đương nhiên là được. Toàn bộ binh tướng lần trước cùng Duyệt Nhi cô nương đi đánh Yêu giới, cộng thêm một phần ba binh lực của Đông Hải long vương, sáu phần binh lực của Tiên giới ta đều có thể giao cho hai vị."

Tức Mặc Ly chỉ thản nhiên gật đầu, còn Duyệt Nhi thì lại vui đến độ ý cười lan tận chân mày, cười đáp: "Đa tạ. Lần này sẽ nói Chỉ Thủy ca ca, Ôn Chi Hàn và Tiểu Hoa dẫn một phần binh lực như vậy đi."

Ngọc đế cũng không có dị nghị gì, Tức Mặc Ly và Duyệt Nhi đi đến Ma giới.

Ma Giới Cốc Quân Tinh sớm đã quy phục Duyệt Nhi, mấy trưởng lão thủ hạ của Sở Từ càng không cần phải nói, Duyệt Nhi chọn ra một người trong số các trưởng lão cùng với Cốc Quân Tinh, dẫn theo ma binh của Ma giới, cùng với binh lực của Tiên giới hướng về Ô Điệp Châu.

Yêu giới bị Duyệt Nhi thu phục, hiện giờ Duyệt Nhi muốn tập hợp binh lực cũng không có gì khó, dù sao hiện giờ có thể nói nàng là đầu não của Yêu giới.

Về phần Minh gian, phụ vương Luân Hồi Vương của Kha Mộ Thanh thì không cần nói, Tu La Vương hiện thời kiếm được một đống tiền, cũng là nhờ mượn gió đông hợp tác với Duyệt Nhi, đương nhiên nói được, còn A Tỵ Vương, y có thể không đồng ý sao? Người đang ôm tiểu cô nương kia là ai chứ? Là Lạc Thủy Thần đế đó!

Lần trước khi thông qua Tây Tiêu chi cảnh, Tức Mặc Ly nhất thống phàm gian, trước đó đã cùng với Đế vương của phàm gian lập một hiệp nghị, vì vậy đại bộ phận binh lực của nhân gian đều được Đế vương của nhân gian phái đến vô điều kiện.

Binh lực ngũ giới, đều tập trung hết tại Ô Điệp Châu.

Đến ngày thứ tư, Tức Mặc Ly và Duyệt Nhi quay lại Thần giới. Trước hết không phải trở lại Tức Mặc phủ, mà là đi đến Thanh Hà thần phủ trong truyền thuyết.

Thanh Hà thần phủ được xem là bí mật nhất thần giới nổi trên mặt nước, mọi người một lần nữa bị vị Thần quân yên ắng suốt mấy vạn năm ấy làm chấn động. Trước đây khi thế lực của gia tộc Tức Mặc khuấy đảo Thần giới, ai ai cũng đã thán phục một phen, nhưng vẫn xem đấy như một thế lực mới nổi mà đối đãi,

cho rằng căn cơ không vững, dù sao mấy vạn năm trước gia tộc Tức Mặc gần như đã bị diệt vong hầu như không còn.

Nhưng Thanh Hà thần phủ, mọi người chỉ biết nơi này thần bí và lớn mạnh, nhưng không ngờ, toàn bộ Thanh Hà thần phủ có những năm nghìn chúng binh tướng, hơn nữa, toàn bộ đều là tinh anh của Thần giới.

Người chấp chưởng Thanh Hà thần phủ, chính là Lạc Thủy thần đế.

Chúng thần kinh hãi vô cùng, đối với Sư gia năm đó muốn vây giết Tức Mặc Ly ở bên ngoài Thần giới càng thêm mỉa mai! Không thể nghi ngờ, đây đích thị là lấy trứng chọi đá mà!

Cửu Kiếm chỉnh đốn lại những tinh anh của gia tộc Tức Mặc. Ba người họ sớm đã dẫn chúng binh tướng của Thanh Hà thần phủ đến Ô Điệp châu, hợp thành binh lực lục giới.

Đêm, trong Tô Nhục Nhục tửu lâu ở Ô Điệp Châu.

Tức Mặc Ly ngồi trước án thư xem thư từ xử lý công việc, còn cô hổ nhỏ thì lăn qua lộn lại trên giường, tự mình chơi đến là vui vẻ.

Lăn qua hai cái, lại ngước mắt nhìn Tức Mặc Ly, thấy y dường như mắt không hề chớp, trong lòng có chút khang khác, nghĩ nghĩ, từ trong túi càn khôn lấy ra một nắm hạt hướng dương bằng vàng.

Ném! Ngay giữa trán.

Lại ném! Ngay mũi.

Ném! Trúng ngay môi.

Duyệt Nhi chơi vui vẻ vô cùng, ném tới hạt cuối cùng, thấy Tức Mặc Ly vẫn không để ý nàng thì cũng dừng lại, ở trên giường lăn hai vòng, quá đỗi nhàm chán, đành nhắm mắt , đi ngủ!

Nhắm một hồi lâu, lại mở mắt ra, từ trên giường lẩm bà lẩm bẩm ngồi dậy, cuối cùng nhịn không được nói: "Mặc Ly, sắp sang ngày mai rồi!"

Tức Mặc Ly ngước lên, thản nhiên nhìn nàng: "Ừ."

"Chàng lẽ nào không lo lắng ư?"

Tức Mặc Ly đặt thư xuống, bước đến bên giường. Thực ra, y từ sớm đã xem xong, có điều muốn xem thử nếu phớt lờ cô hổ nhỏ này thì nàng sẽ có phản ứng thế nào mà thôi.

Khoan thai ngồi xuống, quả nhiên thấy cô hổ nhỏ liền gối đầu lên chân mình, tự động tìm một vị trí thoải mái nhất, đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn y.

"Không lo lắng, không sợ hãi."

Duyệt Nhi đưa tay nghịch nghịch tóc y: "Thiếp mới không sợ, chỉ là có chút kích động."

Tức Mặc Ly ôm nàng đặt lên giường, cùng nằm xuống, đưa tay khép mắt nàng lại: "Mấy này nay bôn ba mệt rồi, ngủ đi."

Duyệt Nhi ngoan ngoãn nhắm mắt, rồi lại mở ra, đôi mắt to tròn nhìn Tức Mặc Ly, bối rối kéo kéo lỗ tai: "Không ngủ được."

Đôi đồng tử tựa hắc ngọc của Tức Mặc Ly tràn ngập dịu dàng say lòng: "À, không ngủ được? Vậy chúng ta làm những chuyện tình ái?"

Duyệt Nhi nhìn bàn tay đã đặt lên người mình, căng thẳng lăn vào góc giường, tội nghiệp nhìn Tức Mặc Ly, thanh âm ngọt ngào dịu dàng: "Thiếp không thích…."

Tay Tức Mặc Ly vừa nhấc lên thì cơ thể nhỏ nhắn của Duyệt Nhi lại lăn ngược trở về, vừa vặn nằm gọn trong lòng.Giọng nói của y cũng mang chút ý cười, nói: "Sau này nàng sẽ thích…"

Khắp gian phòng rộng lớn truyền đến tiếng kêu la của cô hổ nhỏ, cuối cùng, dần dần chuyển thành tiếng rên rỉ khiến người khác phải mặt đỏ tim đập…

……

Đưa mắt nhìn khắp binh tướng ở Ô Điệp Châu cũng không thấy điểm cuối. Mấy mươi vạn đại binh của nhân gian, Minh gian, Yêu giới và Ma giới đứng trên mặt đất. Trên không trung, dẫn đầu là hơn vạn thần tướng của Thần giới, kế đó là mấy vạn thiên binh thiên tướng của Tiên giới, khung cảnh rất mực hùng tráng.

Binh tướng đông đảo, nhưng tác phong rất mực chỉnh tề, không có lấy một tiếng động, sức chiến đấu không thể nào xem nhẹ.

Duyệt Nhi yếu ớt ôm cổ Tức Mặc Ly, nhìn hết một lượt, trên gương mặt vốn trắng nõn đều là ý cười. Thấy một vài người hiếu kỳ đánh giá nàng thì liền nở nụ cười, gật đầu chào hỏi, hoặc là vẫy vẫy tay, chúng binh tướng đã gặp nàng trên đường không khỏi đều có chút vui vẻ.

Tiểu cô nương trong lời đồn, quả nhiên rất đáng yêu.

Lướt qua hơn vạn thần tướng, Tức Mặc Ly đứng giữa không trung, Duyệt Nhi ở trong lòng y quay đầu nhìn, chỉ thấy hàng ngũ chỉnh tề, biển người không có điểm cuối, nhất thời trong lòng thoải mái rộng mở, không biết từ khi nào đã bị bầu không khí hào hùng này lây nhiễm.

Cây trâm hình hổ cài trên tóc bị lấy xuống, đặt trong tay, chính là thần khí với ánh chớp tím lấp lóe- Huyễn Oanh lưu ly trượng.

Bầu trời tối om om, nặng nề đầy áp lực. Nàng cũng biết Đại Vô là bề trên, bên cạnh đó còn vô số giết chóc đang chờ đợi, nhưng thời khắc này cũng không để tâm nhiều đến vậy, giơ lên Huyễn Oanh lưu ly trượng, từ trong lòng Tức Mặc Ly bay ra, cứ thế lao vào khe nứt của Thiên đạo, tiếng nói trong veo văng vẳng: "Trời không thuận theo chúng ta, chúng ta liền nghịch thiên."

'ẦM ẦM ẦM ẦM'-một tràng âm thanh đinh tai nhức óc truyền đến, kế đó là một giọng nói già nua: "Tội gì vì tư lợi của hai người các ngươi mà lại tổn hại đến tính mạng của muôn dân bá tánh, nghịch thiên cơ chứ?" Rõ ràng, người đó vẫn hi vọng chuyện này có biến chuyển.

Tức Mặc Ly cũng đã bay tới, ôm Duyệt Nhi đang đứng giữa bầu trời vào lòng, nghe thấy lời này thì cũng không khỏi ngước mắt liếc nhìn về phía khe nứt Thiên đạo, bên môi rõ ràng là nụ cười lạnh lẽo.

Bất chợt lại nghe cô nhóc trong ngực dùng linh lực đề cao giọng nói, đáp: "Ta mặc kệ ông bảo vệ bao nhiêu quy tắc thiên địa, cũng kệ ông cân bằng vạn vật, thậm chí có thể không tính toán hành vi tùy tiện của ông năm đó đối với ta, hôm nay, ta chỉ tính với ông món nợ bên cầu năm ấy, một kích đó của ông đã làm bị thương Mặc Ly! Ta muốn tay ông còn chịu thương tổn hơn cả chàng! Ta muốn ông phải ngủ say trăm năm như chàng!"

Rất nhiều rất rất nhiều năm sau đó, thiên địa thế sự bao lần xoay vần, nhưng chúng binh tướng lục giới có may mắn tham gia trận chiến năm ấy ở Ô Điệp Châu vẫn không quên được thời khắc này. Giữa bầu trời tối tăm, Duyệt Nhi cô nương tay tay cầm thần binh, ở trong lòng Lạc Thủy Thần đế, khắp cả không trung đều được ánh sáng của hai người chiếu rọi.

Thời khắc ấy, vô số thiên tướng ngẩng đầu nhìn hai người họ ở giữa bầu trời, chợt nghĩ đến cảm tình chôn giấu sâu tận đáy lòng đối với những người mà họ vĩnh viễn sẽ chẳng thể nào nhắc đến.

Thời khắc ấy, có gì đó đã cắm rễ sâu trong lòng của họ. Bất luận sau này trải qua bao nhiêu năm tháng dâu bể, họ vẫn nhớ như in khung cảnh này, khắc ghi truyền kỳ như vậy, khắc ghi cảm tình như vậy, và khắc ghi, dáng vẻ hai người ôm nhau như vậy.

159. Chương 159: Cô Hổ Nhỏ Đột Nhiên Ngất Xỉu!(1)

Hình dung trận chiến này như thế nào đây?

Chúng văn khách chuyên viết chính sử dã sử các loại khắp lục giới đều đã cạn vốn từ, ngay cả Ti Mệnh Tinh quân, người nổi danh nhất Tiên giới cũng vô lực thở dài.

Vị này chuyên an bày mệnh cách phàm nhân, sáng tạo đủ loại bí mật hương diễm mà sống, là người nhiều chuyện số một có thể miêu tả chính sử Tiên giới một cách hấp dẫn, đầy đủ cao trào không chút câu nệ, đã xem qua vô số Họa Ký Thạch, thăm hỏi vô số chuyện bên lề của tướng sĩ tiên giới, thế nhưng cũng chỉ có thể bất chấp nguy cơ bị lục giới khinh bỉ mà viết lên sách sử vài từ bên dưới.

'Đất trời u ám, nhật nguyệt ngừng chiếu, quỷ khóc thần sầu, gió mây vần vũ, đất đá mù trời, sấm rền chớp giật'.

Vô số chúng tướng sĩ tham dự trận chiến ấy xem thấy mấy chữ này của Ti Mệnh Tinh quân, nhất thời bới không được khuyết điểm nào, cuối cùng chỉ có thể thở dài một hơi, dùng vẻ mặt lần theo hồi ức dĩ vãng chầm chậm nói: "Khi đó, tình cảnh còn hơn những lời ấy gấp mấy lần a!"

Cho nên, trận chiến năm ấy do Lạc Thủy Thần đế và thê tử của ngài dẫn dắt, cuối cùng chỉ hóa thành một đoạn truyền kỳ cơ hồ chẳng thể nào hình dung, đọng trong tâm trí khắp lục giới.

Trận chiến ấy tuy khốc liệt, nhưng số người tử vong cũng không nhiều. Cửu vệ xưa nay chấp hành Thiên đạo luôn đi theo Đạp Vũ Thần quân không biết đi đâu, tạm thời khoan nói Đại Vô không có chúng binh lực đông đảo đến thế để đối đầu với lục giới, chỉ kể riêng năm nghìn thần tướng của Thanh Hà thần phủ thôi cũng đã không dễ đối phó. Điểm đáng nói của trận chiến này, chính là sự đối đầu của binh tướng lục giới với tướng sĩ Đại Vô.

Trước đến giờ chỉ nói con người phải thuận theo trời, làm việc gì không phải sẽ phải nhận sự khiển trách của trời, cho đến giờ chưa từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay, có thể đối đầu với kẻ địch mà trước nay vẫn luôn hùng mạnh thần bí đến độ dường như không gì là không thể. Tâm trạng muốn nhất quyết cao thấp thế này, tin rằng với mỗi một nam nhi đầy nhiệt huyết thì đều có thể cảm nhận được.

Mà đám người trên Đại Vô, ngàn vạn năm qua chưa từng gặp phải kẻ địch từ bên ngoài đến, trái lại mà nói, họ muốn chứng minh uy quền của mình, bảo vệ địa vị của mình, chỉ có cách giao chiến một trận với đám người lục giới ngày trước ở trong tay họ chỉ đơn thuần là một sinh mạng.

Con đường của kẻ mạnh, mỗi một nam tử đều không thể chống lại.

Nếu có người nói trận giao chiến này hoàn toàn là do một tay Lạc Thủy Thần đế và vương của Hổ tục thúc đẩy, vậy Ti Mệnh Tinh Quân nhất định sẽ hắt máu chó lên đầu hắn. Trận chiến lục giới một lòng, rõ ràng là xu thế tất yếu.

Hôm ấy Đại Vô gần như bị chúng tướng sĩ lục giới thâu tóm, Tức Mặc Ly và Duyệt Nhi đến Đại Vô điện.

Trên điện, một ông lão dáng vẻ nghiêm khắc đáng kính ngồi đấy, ngay cả khi tình huống đã trở nên gay go, nhìn thấy Tức Mặc Ly và Duyệt Nhi, ông ấy vẫn không cúi đầu, cũng không một chút hoang mang.

Trong lòng Duyệt Nhi thầm khen ngợi, rất có dũng khí nha! Nếu là Thái Thượng Lão Quân, trong tình cảnh hiện giờ, hàng mày và chòm râu của ông khẳng định đã sắp run rẩy chẳng biết đến độ nào rồi ấy!

Ông lão mắt thấy Tức Mặc Ly và Duyệt Nhi dừng bước, chỉ nói: "Đại Vô điện, hoan nghênh hai vị."

Tức Mặc Ly thu lại tầm mắt đang dán trên người Duyệt Nhi, nhìn thẳng ông ta: "Các ngươi thua rồi." Rõ ràng thẳng thắn.

Ông lão gật đầu: "Ta biết."

"Vậy ngươi nên biết làm thế nào?"

Ông lão không nói gì.

Khí tức trên người Tức Mặc Ly càng trở nên lạnh lẽo,ý lạnh vốn đã không gì vui vẻ nơi giữa gian mày càng đậm, Duyệt Nhi trông thấy mà âm thầm kinh hãi, Mặc Ly, hình như giận rồi.

Một tay y ôm Duyệt Nhi, một tay phất lên, Thần binh Cửu Diệu liền bay đến trên bàn tay tựa bạch ngọc của y. Y cầm trong tay, tao nhã vô cùng, tựa như nắm giữ một món đồ nghệ thuật, ngay sau đó, Cửu Diệu

liền thẳng hưởng mặt đất mà tấn công, lấy tốc độ và sức mạnh không gì sánh nổi, 'ẦM' một tiếng cắm thẳng vào nền đất bằng ngọc thạch cứng rắn trong điện.

Ông lão chấn kinh vô cùng, nhìn Tức Mặc Ly ở trước mặt đã dùng kết giới bao bọc cho mình và Duyệt Nhi, lại nhìn khắp toàn bộ đại điện, thế nhưng chỉ trong nháy mắt đều hóa thành tro bụi, chậm rãi rơi xuống thì sắc mặt trở nên u ám.

Một chiêu bát hoang phong vũ, phá hủy Đại Vô điện, dễ như trở bàn tay.

Duyệt Nhi ở bên cạnh vỗ tay, cười nói: "Cực kỳ đẹp." Tức Mặc Ly làm gì đều tao nhã đẹp mắt đến thế, ánh mắt Duyệt Nhi hiện giờ nhìn Tức Mặc Ly đã trở thành hai vì tinh tú lấp lánh ánh sáng.

Tức Mặc Ly thấy nàng trợ uy con nít như thế, cũng không khỏi cong cong khóe môi.

Tay ông lão vung lên, còn chưa phủi đám bụi trên người thì đã trông thấy phía xa một con bạch lộc (cò trắng) cực lớn bay đến, chẳng bao lâu, đã tới ngay trước điện.

Một cô nương bạch y đứng trên lưng bạch lộc, vóc người mềm mại duyên dáng, khí chất vô trần, đôi mắt xinh đẹp quyến rũ hồn người. Duyệt Nhi trợn tròn mắt, trong lòng thầm thở dài một tiếng, đáng tiếc, vậy mà lại che mặt. Àizzz, có điều nhìn qua, thật sự là đẹp đến ngẩn ngơ, cảm giác chấn động vô cùng.

Ông lão thấy bạch y cô nương thì liền vội vàng bay đến đứng sau lưng nàng ấy, rõ ràng bạch y cô nương là người đứng đầu của y.

Bạch y cô nương vẫn đứng trên bạch lộc như trước, y phục bạch sắc bay phần phật trong gió, có vài phần cảm giác mông lung ẩn hiện. Nàng cẩn thận quan sát Duyệt Nhi, rồi lại nhìn Tức Mặc Ly, thế nhưng lập tức cúi đầu.

Sau đó, nàng mới ngước lên, nhìn hai người nói: "Các người muốn gì, đều có thể cho các người. Chỉ là trong lục giới này, chung quy phải có Thiên đạo. Thiên đạo không còn, lục giới hỗn loạn, cương thường đảo điên, vạn vật cũng mất đi cân bằng, vì vậy hi vọng Lạc Thủy Thần đế đừng khó dễ nữa."

Tức Mặc Ly cũng không nhìn nàng, chỉ thản nhiên sửa lại: "Không phải các người cho, là chúng ta lấy." Dứt lời xoa xoa tai Duyệt Nhi: "Chơi vui không?"

Duyệt Nhi nghiêm túc gật đầu: "Ừm!"

"Vậy còn muốn tiếp tục không?"

Duyệt Nhi ngẫm nghĩ, lắc đầu nói: "Không được, thiếp có hơi đói rồi." Dù gì cũng chơi đủ rồi, họ cũng nhận thua rồi.

Tức Mặc Ly ngẩng đầu, cuối cùng nhìn thẳng vào...bạch lộc dưới chân bạch y cô nương ấy, nói: "Như vậy thì dừng lại."

Dứt lời, không biết từ khi nào trong tay đã chém ra một luồng bạch quang, xuyên thủng tầng không, chiếu rọi khắp Đại Vô chi cảnh. Chúng binh sĩ đang giao chiến dữ dội trông thấy luồng sáng này thì đều ngừng lại.

Bạch y cô nương gần như thở phào, đứng trên lưng bạch lộc, chậm rãi tuyên thệ: "Vương của Hổ tộc – Tử hổ U Duyệt Nhi, với trái tim của người phàm gian, linh hồn của Yêu tộc, nguyên thần của Ma tộc, đan châu của Xà vương, pháp thuật của Tiên tộc, truyền thừa của Thần đế, cơ thể mệnh thần định, hôm nay được Thiên đạo thừa nhận, chứng nhận thần vị!"

Nàng nói không nhanh không chậm, giọng nói dùng pháp thuật truyền đi khắp Đại Vô. Lời vừa dứt thì chúng bạch hổ của bạch hổ tộc đến tham chiến đã gầm lên, kế đó thì từ trong im ắng, bùng lên từng tràng từng tràng hoan hô vang dội.

Từ cổ chí kim, đánh đến Thiên đạo thừa nhận thần vị, U Duyệt Nhi là người đầu tiên, đoán chừng cũng là người duy nhất.

Lời vừa thốt ra, chân trời liền xuất hiện một luồng kim quang chiếu rọi. Duyệt Nhi mới đầu có có chút ngọ nguậy, Tức Mặc Ly ôm nàng, nhẹ giọng nói: "Đừng nghịch loạn, rất nhanh sẽ ổn."

Quả nhiên rất nhanh, thời gian ước chừng chỉ nửa chung trà thì kim quang đã biến mất, Duyệt Nhi nhúc nhích cánh tay, lúc lắc đầu, nghi hoặc nói: "Thiếp có thấy khác gì đâu."

Tức Mặc Ly vuốt vuốt mũi nàng: "Chỉ là chứng nhận thần vị mà thôi." Sau này, thể chất của Duyệt Nhi sẽ không còn dở dở ương ương nữa rồi, sau này cũng không dám có người nói nàng không thần không tiên, không yêu không ma, không người không quỷ. Mặc dù Duyệt Nhi không để ý, nhưng nghe thấy người bên ngoài nói nàng như vậy, nghĩ thấy nàng cũng có chút chẳng dễ chịu gì.

Ôm Duyệt Nhi, Tức Mặc Ly quay người vừa định rời đi thì đã nghe thấy sau lưng truyền đến giọng nói.

"Mộ Phong…"

Duyệt Nhi quay qua, đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn bạch y cô nương khẽ đưa tay ra trước, miệng gọi 'Mộ Phong', trong lòng nháy mắt bừng lên lửa giận gọi là 'khó chịu'.

Tức Mặc Ly xoay nàng lại, bước đi không thèm quay đầu nhìn.

Bạch y cô nương ngẩn ngơ đứng trên lưng bạch lộc, ánh mắt có chút thẫn thờ.

Ông lão yên lặng đứng phía sau, hiện giờ không nhịn được nói: "Chủ thượng, đi rồi."

Bạch y cô nương gật gật đầu, gió thổi tung mảnh lụa trắng trên mặt nàng, lộ ra gương mặt tuyệt diễm cùng nụ cười kiêu ngạo trên môi. Ông lão cho rằng bản thân hoa mắt, khi cẩn thận nhìn lại thì bạch y cô nương đã cưỡi lên lưng bạch lộc biến mất nơi chân trời.

160. Chương 160: Cô Hổ Nhỏ Đột Nhiên Ngất Xỉu! (2)

Đêm hôm ấy, Lạc Thủy Thần đế đáng thương ngồi trên ghế trầm hương trước án thư, Duyệt Nhi thập phần nghiêm trang ngồi trên tờ giấy Tuyên Thành đặt trên bàn, hai chân nhỏ bé đạp lên chân Tức Mặc Ly.

Trong tay cầm một món đồ trang trí bằng ngọc thạch ở trên bàn gõ gõ xuống, giọng điệu hăm dọa đến độ tự cô hổ nhỏ cũng nhảy dựng, vội vàng trấn định tâm tình, trịnh trọng nói: "Tiểu lão hổ thẩm phu đệ nhất đường1, hiện giờ bắt đầu!"

1Công đường thẩm tra phu quân lần thứ nhất của tiểu lão hổ

Tức Mặc Ly đưa tay sửa lại tóc cho nàng, ngữ điệu dịu dàng: "Ừ, bắt đầu."

Cô hổ nhỏ lần này mới không thèm trúng mỹ nam kế, vẫn thập phần nghiêm nghị.

"Chàng và nàng ta quen nhau khi nào?"

"Ai?"

"Mỹ nhân bạch y cưỡi trên lưng bạch lộc đó!"

"……Quên rồi."

"Lừa người."

"Không có."

"Vậy chàng thích nàng ta?"

"Không có……."

"Vậy nàng ta thích chàng?"

"Không biết……"

"Hai người có vấn đề."

"Không có."

Đôi mắt to tròn của cô hổ nhỏ long lanh hai giọt lệ, lên án nói: "Hôm nay thiếp bắt gặp rồi, nàng ta và chàng liếc mắt đưa tình."

Tức Mặc Ly là ai chứ, trước đây mỗi lần đi qua nơi nào thì đều nhận được ánh mắt ái mộ từ những cô nương khác, Duyệt Nhi cũng cảm thấy rất bình thường. Nhưng lần này trông thấy bạch y cô nương, trong lòng nàng thế nhưng khó hiểu vô cùng, chung quy cảm thấy sự việc không đơn giản. Có thể là do bạch y cô nương có bề ngoài rất xinh đẹp, rất có khí chất, có thể là vì ánh mắt sau đó của nàng ta, cũng có thể là vì giọng điệu nàng ta gọi "Mộ Phong". Dù thế nào đi nữa, theo trực giác của cô hổ nhỏ, chính là cảm thấy không bình thường.

Tức Mặc Ly đứng dậy, ôm nàng vào lòng. Cô hổ nhỏ giãy giụa hai cái rồi thì cũng ngoan ngoãn không động đậy nữa, chỉ cúi đầu, để hai tai nhỏ của mình đối diện với Tức Mặc Ly.

Tức Mặc Ly nhất thời cảm thấy rất buồn cười, không hiểu nàng sao lại bỗng dưng quan tâm đến vấn đề này như vậy, thấy nàng rầu rĩ không vui, đành nói: "Nàng nói liếc mắt đưa tình, ta có liếc nhìn nàng ta sao?"

Cô hổ nhỏ ấp úng: "Không có."

Tức Mặc Ly im lặng một lúc lâu, im lặng đến độ Duyệt Nhi suýt nữa nhịn không được mà nhận thua, thì cuối cùng lên tiếng: "Có Duyệt Nhi rồi, những nữ nhân khác trên đời này đều dư thừa."

Duyệt Nhi kinh ngạc ngẩng đầu, lệ trong mắt đã không còn, ngây ngốc nhìn Tức Mặc Ly, rất lâu sau mới vạch trần: "Chàng xem trộm thoại bản của thiếp!"

Tức Mặc Ly chẳng chút ngượng ngùng, rũ mắt, hàng mi dài đen nhánh cũng rũ xuống, lộ vẻ dịu dàng đến tột cùng: "Suy nghĩ trong lòng ta."

Duyệt Nhi bật cười hắc hắc, ôm lấy cổ y, cả người đều dán lên người Tức Mặc Ly, vẫn là nhịn không được, trộm cắn một cái lên lỗ tai như bạch ngọc của y.

Trên mặt Tức Mặc Ly chợt lóe qua sắc đỏ đáng ngờ, vội ôm lấy nàng đứng dậy: "Tắm rửa sạch sẽ."

Vừa dứt lời thì trong lòng chợt trống trải, cô hổ nhỏ đã bay tới bên giường, ôm chặt lấy cột giường tinh xảo, dáng vẻ kiên định chết cũng không buông tay: "Không muốn đi tắm cùng chàng, chàng xấu xa!" Mỗi lần tắm, cuối cùng đều là khiến nàng kết thúc trong mông lung mê man….trong lòng cô hổ nhỏ rít gào!

Tình cảnh này, rất rõ ràng, thực lực quyết định cho kết quả cuối cùng của trận đấu…..

Tức Mặc Ly chỉ nhẹ nhàng phất tay thì Duyệt Nhi đã ngoan ngoãn bay vào lòng y, giãy giụa cũng không được, đành phải im lặng bị ôm đến ngọc trì phía sau lớp lớp bình phong.

……..

Từ trong mộng giật mình tỉnh giấc, Duyệt Nhi hoảng hốt vô cùng: "Sở Từ!"

Tức Mặc Ly lập tức mở mắt, ngồi dậy nhìn Duyệt Nhi đang ngơ ngẩn ngồi trên giường, giữa hàng mày nổi lên vẻ lạnh lùng bão bùng, thanh âm như suối trong chảy qua ngọc thạch mang theo đôi chút lạnh lẽo: "Nàng nói cái gì?"

Nàng vậy mà ở trong mơ lại mơ thấy Sở Từ! Ý nghĩ này khiến trái tim Tức Mặc Ly như bị đâm một nhát dao, nhất thời không biết có cảm giác gì.

Duyệt Nhi nhìn Tức Mặc Ly, lao tới run rẩy nói: "Mặc Ly, thiếp mơ thấy Sở Từ…."

Tức Mặc Ly vòng lấy eo nàng, ôm nàng vào lòng, nghe thấy lời này thì không khỏi siết chặt vòng tay, chỉ thản nhiên đáp: "Ừ."

Cô hổ nhỏ ngẩng đầu, cực kỳ đáng thương nhìn y, cuối cùng nhịn không được nói: "Thiếp mơ thấy Sở Từ….Bị chàng nướng chín cho thiếp ăn……." Nói đến cuối thì bỗng có chút nghẹn ngào: "Sau khi thiếp ăn rồi, còn nói với chàng, đây là món thịt chim ngon nhất mà thiếp đã từng ăn …"

Dứt lời thì vùi đầu vào trước ngực Tức Mặc Ly, nói năng không đầu không đuôi: "Thiếp áy náy vô cùng…..Hu hu, sao thiếp có thể đối với Sở Từ như vậy chứ?" Ngày nghĩ thì đêm mới nằm mơ, lẽ nào nàng bất giác vậy mà lại có suy nghĩ như vậy?

Tức Mặc Ly:……..

Cô hổ nhỏ mơ mơ màng màng này! Y bất đắc dĩ lắc đầu, cảm giác không vui dậy lên trong lòng vừa rồi nháy mắt bị những lời này đánh tan thành mây khói, đưa tay triệu tới một chiếc khăn gấm lau nước mắt cho nàng, nhẹ giọng an ủi: "Sẽ không như vậy, an tâm."

Duyệt Nhi dần nín khóc, nghẹn ngào nhìn Tức Mặc Ly, không nói gì.

Ánh mắt dời xuống, là làn da trắng ngần hoàn mỹ của y, sau đó, ánh mắt của cô hổ nhỏ dời lên trên người mình……..

Cái gì cũng không mặc……

Mặt thoáng chốc đỏ bừng, ngẩng đầu nhìn Tức Mặc Ly, phát hiện y cũng đang nhìn nàng, đôi đồng tử tựa hắc ngọc bùng lên ngọn lửa nóng rực.

Cô hổ nhỏ kéo chiếc chăn bên cạnh muốn trùm lên, nhưng đã bị người nào đó kéo ra, đem nàng ôm vào trong lòng, thanh âm mang theo đôi chút mị hoặc: "Bé ngoan, nếu đã gặp ác mộng, vậy……." Sau đó đã lấy hành động thực tế mà giải thích……..

Cô hổ nhỏ giãy giụa không được, chỉ yếu ớt nói: "Không phải mới…….A!"

Đêm xuân ngắn ngủi, phù dung trướng ấm áp a.

Kể từ sau đó, Duyệt Nhi mỗi ngày thức dậy thì đều muốn đi náo loạn ầm ĩ với Sở Từ một bận, bằng không chung quy sẽ cảm thấy Sở Từ có thể bị Tức Mặc Ly nướng chín. Thế cho nên có một khoảng thời gian, cô hổ nhỏ vậy mà đã bài xích món tố tố tiên kê của Tô Nhục Nhục tửu lâu, khiến Thất Mệnh mặt ủ mày chau, đăm chiêu ủ dột, nơm nớp lo sợ, có một lần còn cho rằng liệu có phải món tố tố tiên kê xảy ra vấn đề gì rồi không.

Hôm nay, Duyệt Nhi và Sở Từ đùa nghịch trên tuyết, Tức Mặc Ly dời án thư đến bên một đình nghỉ chân cách đấy không xa, thi thoảng ngước lên liếc nhìn hai người đang lăn vòng vòng đùa nghịch đủ kiểu trên mặt tuyết, mày nhíu lại, nhưngrốt cuộc vẫn là không nói gì.

Duyệt Nhi khi đang nghịch vui vẻ thì ngẩng đầu nhìn Tức Mặc Ly, tình cờ phát hiện Ninh Tê không biết từ khi nào đã đứng bên cạnh, vội vàng nhảy dựng lên: "Ninh Tê tỷ tỷ, tỷ từ nhân gian trở về rồi?"

Ninh Tê cười dịu dàng, quan sát Duyệt Nhi hết một lượt từ trên xuống dưới, nhẹ giọng nói: "Cách biệt hơn trăm năm, Duyệt Nhi muội muội, trải qua vẫn tốt chứ?"

Duyệt Nhi cũng vội vàng kéo nàng cùng ngồi xổm trên nền tuyết, cười nói: "Tốt. Tỷ xem con chim này liệu có giống Sở Từ không? Muội đắp đó."

Ninh Tê theo bàn tay của Duyệt Nhi nhìn sang, phát hiện một con chim màu đỏ đang đứng bên một con vịt được đắp bằng tuyết, không ngừng dùng mỏ mổ, xem ra có vài phần buồn bực. Nàng thầm bật cười, con vật đắp bằng tuyết đó là vịt nha, nhìn thế nào cũng không giống Sở Từ Ma quân, liền cười nói: "Không giống lắm…"

Duyệt Nhi chán nản ngồi trên tuyết, đưa tay chọc chọc đầu Sở Từ, rầu rĩ không vui.

Ninh Tế thấy nàng như vậy thì liền vội nói: "Nguyên thân của Sở Từ Ma quân mặc dù uy vũ, nhưng mà…."

Tai cô hổ nhỏ dựng lên: "Nhưng mà thế nào?"

Ninh Tê liếc nàng một cái, cười nói: "Phàm gian lưu truyền truyền thuyết về Sở Từ Ma quân, có điều…..Bởi vì họ đều chưa từng gặp qua nguyên thân hỏa phượng của Sở Từ Ma quân nên họa ra rất giống….Phàm gian có một cô nương tên gọi Ngõa Ngõa, thấy phàm gian có những truyền thuyết như vậy, mặc dù yêu thích Sở Từ Ma quân, nhưng nói Sở Từ Ma quân kỳ thực là hỏa điểu1……..Túy cô nương cũng vô cùng yêu thích Sở Từ Ma quân, liền bác lại Sở Từ Ma quân là hỏa phượng, không ngờ Ngõa Ngõa cô nương đó nói, vốn dĩ chim muông một nhà…." Dứt lời thì ngay chính mình cũng bật cười.

Duyệt Nhi không thể tin nổi nhìn Ninh Tê, lại nhìn nhìn Sở Từ đứng bên cạnh đã nổi giận đùng đùng, kỳ thực nhịn không nổi, bật cười ha ha: "Sở Từ…….Ngươi thật đáng thương nha, vậy mà bị người ta nói thành hỏa điểu2……."

2là Gà tây đó nha

Sở Từ sốt ruột đi qua đi lại trên tuyết, lúc này cũng bất chấp hết mà đập nát con vịt Duyệt Nhi đắp lên nói là giống y, lông vũ đỏ rực trên người cũng sắp bị thiêu rụi, nghe thấy lời Duyệt Nhi thì quả thực chịu không nổi, 'ầm' một tiếng hóa về nguyên thân, hỏa phượng cực lớn toàn thân tập hợp uy vũ mỹ lệ khí phách khắp người liền xuất hiện trên đỉnh đầu Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi thấy thế, lại nhớ lại hình dáng của hỏa điểu, dạng tương phản này thực sự là tức cười, cười đến độ suýt nữa thì không thở nổi, may mà Ninh Tê đứng bên cạnh vỗ nhẹ lưng nàng giúp nàng thuận khí.

Sở Từ tức giận vô cùng, phẫn nộ đáp xuống nền tuyết, dùng móng vuốt cực lớn chậm rãi gạch chữ. Duyệt Nhi vội chạy qua nhìn, đọc từng chữ từng chữ một.

"ÔNG.ĐÂY.LÀ.HỎA.PHƯỢNG.ĐÁM.PHỤ.NỮ.ĐÓ.LÀ.ĐỒ.NGU.XUẨN……."

Duyệt Nhi nhíu mày, hỏi Ninh Tê: "Sau đó cô nương Ngõa Ngõa đó thế nào?"

Ninh Tê cười đáp: "Bị đám người ủng hộ Sở Từ Ma quân…nhiếc móc cả đời."

Duyệt Nhi đưa tay nhẹ sờ sờ móng vuốt Sở Từ, thập phần trịnh trọng an ủi: "Sở Từ nghe thấy chưa, đừng đau lòng, mặc dù ta mơ thấy ngươi bị nướng chín cho ta ăn, nhưng ở trong lòng ta, ngươi vĩnh viễn là thượng cổ thần thú uy vũ khí phách- hỏa phượng! Đám người xuẩn ngốc như các nàng ấy không hiểu được địa vị tôn quý cùng hình dáng uy vũ khí phách hỏa phượng của ngươi.!"

Câu nói nướng chín rồi ăn của Duyệt Nhi không nghi ngờ gì chính là lửa đổ thêm dầu, Sở Từ thập phần kiêu ngạo thu lại móng vuốt cực lớn bị Duyệt Nhi cẩn thận lần sờ, quay đầu liền chuẩn bị bay đi một xó xỉnh tăm tối nào đó tự liếm vết thương.

Duyệt Nhi cười cười, nhưng đột nhiên cảm thấy đất trời u ám, lập tức hai mắt liền nhắm lại, 'phịch' một tiếng ngã trên đất.

Ninh Tê hoảng hốt kêu lên: "Duyệt Nhi muội muội!"

Tiếng kêu này liền kinh động đến Tức Mặc Ly đang ở đình nghỉ chân, vừa ngước mắt lên đã trông thấy cô hổ nhỏ nằm trên đất, trong lòng kinh hãi, phi thân tới liền ôm nàng chạy đến nội điện.

Sở Từ quay người, vỗ cánh phành phạch, trông thấy Duyệt Nhi mê man nằm trong lòng Tức Mặc Ly, so với vừa rồi càng sốt ruột hơn.

Ninh Tê và đám Cửu Kiếm vội vàng đuổi theo, trong lòng ai nấy đều có chút hỗn loạn. Duyệt Nhi cô nương đang khỏe như vậy, sao lại đột nhiên ngất xỉu?

161. Chương 161: Cô Hổ Nhỏ Ầm Ĩ (1)

Sáng sớm hôm sau, Duyệt Nhi rời giường, Tức Mặc Ly rửa mặt, thay y phục cho nàng xong mới ôm nàng đi đến nội điện đã chuẩn bị xong xuôi cơm nước trước đó.

Duyệt Nhi ôm cổ y, không hiểu nói: "Vì sao trên bàn, trên đất đều trải thảm gấm mềm vậy?"

"Sợ nàng ngã ảnh hưởng đến tiểu bảo bảo."

"À, đúng ha, thiếp suýt nữa thì quên…Nhưng vì sao bụng thiếp vẫn không to lên?"

"Ừm, còn chưa tới lúc."

"Vậy vì sao thân cây kia cũng trùm lớp lớp thảm dày? Nó cũng sợ lạnh ư?"

"….Sợ nàng bất cẩn đụng trúng."

Duyệt Nhi có chút sầu não, vừa tỉnh dậy, toàn bộ thế giới dường như đã thay đổi trở nên mềm mại, tốc độ nhanh quá đi.

Đến đại điện dùng bữa, hàng mày thanh tú của nàng gần như chau lại, bàn tay nhỏ nhắn chỉ chỉ chất lỏng đen sì sì nồng mùi thuốc đang đưa đến bên môi, nói với Tức Mặc Ly: "Chàng xác định đây thật sự là canh?" Sao trông giống thuốc vậy?

"Ừ, mặc dù ngửi không hấp dẫn, nhưng uống khẳng định rất thơm." Người nào đó bất đắc dĩ lừa nàng.

Đầu cô hổ nhỏ quay phắt đi: "Thiếp không muốn!"

"Hửm? Uống hay không uống?"

"Không! Uống!" Mùi thuốc nồng nặc như vậy, gạt người à!

Trong ánh mắt kinh hoảng của cô hổ nhỏ, Tức Mặc Ly đem bát thuốc đen sì đưa lên miệng mình, sau đó hung hăng hôn lên đôi môi hồng của nàng, một hớp chuyển hết sang cho nàng.

Đến khi hai người tách ra, trên mặt đều hơi hồng hồng. Tức Mặc Ly cực kỳ quyến luyến liếc nàng một cái, nói: "Ta không ngại đút nàng như vậy."

Cô hổ nhỏ quả nhiên khuất phục dưới dâm uy của người nào đó, nước mắt lưng tròng ủy khuất đáng thương uống hết chén thuốc, lại ăn một đống thứ tỏa ra mùi thuốc nồng nặc, bất mãn nói: "Thịt thì sao?"

Tức Mặc Ly xoa xoa tai nàng: "Tiểu bảo bảo không thích nàng ăn thịt."

Duyệt Nhi cảm thấy có chút không thỏa đáng, nhưng lại không chỉ ra được nguyên do là gì,đành phải ngậm ngùi làm theo.

Trải qua vài ngày, Duyệt Nhi đã chẳng thể nào nhịn được nữa liền phát hỏa, ngồi trên giường không chịu dậy, cũng không chịu để Tức Mặc Ly ôm mình.

"Thiếp không muốn ăn mấy thứ khó nuốt đó! Thiếp muốn đi chơi!"

"Ngoan, tiểu bảo bảo không thích……"

"Chàng chuyên dùng lời này lừa thiếp!"

Nói rồi bắt đầu kéo chăn lên trùm kín đầu, bộ dạng nhắm mắt làm ngơ, chính là…dỗi rồi.

Trông thấy Tức Mặc Ly bước ra từ sau bức bình phong, Phất Dung lập tức bước lên nói: "Chủ thượng, thần nghiên cứu rất nhiều sách của phàm gian, giai đoạn này tính tình Duyệt Nhi cô nương có khả năng sẽ kỳ lạ một chút, vui giận thất thường là tình trạng bình thường."

Ninh Tê hiện thời bước lên trước, nhẹ nhàng hành lễ rồi cười nói: "Chủ thượng, tộc Bạch hổ gửi đến rất nhiều vải tốt, mềm mại thoải mái, thần mấy ngày nay đã may vài bộ y phục bạch hổ cho Duyệt Nhi, có cần cho Duyệt Nhi xem thử thích hay không?" Ninh Tê cũng giống như đám Cửu Kiếm gọi Tức Mặc Ly là chủ thượng.

Nói đến y phục bạch hổ, Tức Mặc Ly lập tức nhớ đến bộ phục trang đáng yêu kiều diễm lộ ra dáng vóc và làn da trắng nõn mà Duyệt Nhi mặc ban đầu, trên mặt không chút biểu cảm. Ninh Tê thấy y như vậy, vội nói: "Trước để chủ thượng xem qua, không có vấn đề gì đã."

Tức Mặc Ly đưa tay nhận bộ phục trang bạch hổ mà Ninh Tê đưa tới, linh lực quét qua, không phát hiện có gì bất thường,xoay người liền hướng nội điện mà đi.

"Duyệt Nhi…."

Cô nàng đang vùi trong chăn nhúc nhích, không đếm xỉa đến y.

"Ninh Tê may vài bộ y phục bạch hổ cho nàng, không cần ta sẽ vứt đi."

Cô nàng trong chăn động đậy, thanh âm ngọt ngào mềm mại truyền ra: "Chàng vừa rồi phớt lờ thiếp."

Tức Mặc Ly:……..

"Vậy ra đây, mặc thử xem."

Cô hổ nhỏ ló đầu ra, cầm lấy bộ y phục trên cùng trên tay y, vội vàng mặc lên người, mặc không được chỉn chu, lại ủ rũ kéo xuống: "Không được rồi, rất khó mặc."

Tức Mặc Ly cầm lấy bộ y phục, cẩn thận mặc đàng hoàng lên cho nàng. Nhìn bộ y phục bạch hổ khắp toàn thân chỉ lộ ra gương mặt của Duyệt Nhi, đáng yêu quá mức, ôm nàng vào trong lòng nói: "Rất đẹp."

"Thật sao?" Bộ trang phục bạch hổ bọc kín mít từ trên xuống dưới này thật sự đẹp ư? Duyệt Nhi tỏ ra hoài nghi.

"Ừm."

"Thiếp muốn ăn mơ ướp lạnh của phàm gian."

Nửa canh giờ sau……..

"Thiếp muốn ăn loại không chín."

Nửa canh giờ sau……

"Khó ăn quá! Thiếp cái gì cũng không muốn ăn! Thiếp giận rồi!" Cô hổ nhỏ phiền não mà không sao nói rõ được.

Tức Mặc Ly ôm nàng, thấy dáng vẻ trà không muốn cơm không ham của nàng, trong lòng thở dài một tiếng.

Hôm sau, trước dãy núi Lạc Thủy tụ tập một đám đông đến từ khắp tứ hải bát hoang, Phất Dung đứng ở phía trước bận rộn không thôi.

"Ngươi! Không thể báo danh."

Tô Hà ngẩn người, vội hỏi: "Vì sao ta không được?"

"Dáng vẻ đẹp cũng không được, chủ thượng nhà ta không chịu nổi khi thấy Duyệt Nhi cô nương nhìn những người khác. Dáng vẻ xấu xí cũng không được, sẽ dọa Duyệt Nhi cô nương, ảnh hưởng đến tâm trạng của em bé."

Nam tử uất ức lui ra, bộ y dễ dàng lắm sao? Cực cực khổ khổ báo danh hát hí khúc mà ngay cả tư cách báo danh cũng không có…Lẽ nào có dáng vẻ đẹp cũng là lỗi của y? Làm ơn đi, y cũng không phải đặc biệt đẹp trai đâu!

Phất Dung lại chỉ một người: "Cô, nữ mặc nam trang? Nơi này không nhận nữ nhân, trở về đi." Một cô nương vọng tưởng muốn bước vào Lạc Thủy thần phủ khóc lóc chạy đi.

Đến lượt Ôn Chi Hàn, Ôn Chi Hàn lập tức lau hai dòng lệ chua xót nói: "Phất Dung, ta đã lâu không gặp Duyệt Nhi, tương tư rất đau khổ, ngươi để cho ta báo danh đi."

Phất Dung kiên định lắc đầu, tiếc nuối nói: "Dáng vẻ của ngươi đẹp,huống hồ, chủ thượng đã nói, Ôn Chi Hàn và Long Chỉ Thủy không được…"

Long Chỉ Thủy bên cạnh chỉ có thể ảm đạm cùng Ôn Chi Hàn lưu luyến không dứt bị người ta đuổi đi.

Cuối cùng, sự kiện Lạc Thủy thần phủ tuyển người hát hí khúc náo động lục giới sau ba ngày đã chính thức kết thúc. Sau khi trải qua sự huấn luyện chuyên nghiệp của Hồi Âm các và sự chỉ đạo của cao thủ các giới, những người này đã dựng nên một sân khấu trong dãy núi Lạc Thủy, dốc hết tình cảm mà biểu diễn.

Hát hí khúc cho cô hổ nhỏ nhà Lạc Thủy thần đế nghe…

Cô hổ nhỏ nhìn thấy trên đài bất luận là vai diễn nam hay nữ đều do nam nhân đảm nhiệm hát diễn thì ngừng khóc lóc ầm ĩ, mắt mở to không chớp xem diễn. Tức Mặc Ly nhẹ nhàng thở ra, đồng thời thấy Duyệt Nhi xem chăm chú như thế thì trong lòng nổi lên nghi ngờ, chẳng lẽ Phất Dung thả cho kẻ có gương mặt xinh đẹp vào diễn?

Lúc này Duyệt Nhi kéo kéo ống tay áo của y, nói: "Người đóng vai nữ tử phong trần trên đài kia có phải là Cốc Tinh Quân hay không!"

Tức Mặc Ly gật đầu, đút cho nàng uống một hớp nước ô mai. Duyệt Nhi chưa nói hết ý thì đã uống một ngụm trước, lát sau lại nói: "Tú bà kia có phải là Thái Thượng Lão Quân đóng vai hay không?"

Tức Mặc Ly lại gật gật đầu, Duyệt Nhi cực kỳ vui vẻ: "Thật thú vị, sau này mỗi ngày đều bảo bọn họ tới hát hí khúc có được không?"

"Ừ, được!"

Trên đài, Thái Thượng Lão Quân liều nửa mạng già rốt cuộc cũng chen vào được, Cốc Quân Tinh và những nhân sĩ các giới khác nhau lúc này đang hát i i a a, đây là vinh hiển mà mọi người trong lục giới đổ xô tranh giành cũng khó mà có. Nhưng bọn họ cũng không biết rằng, một khi đã hát, chính là hát suốt ba năm….

Ban ngày, Tức Mặc Ly ở cùng Duyệt Nhi, tối đến thì nghiên cứu trù nghệ, tìm tòi học hỏi mấy thư tịch linh tinh đủ loại của phàm gian về sinh em bé. Ba năm kế tiếp, dược thiện nấu ra đã không còn mùi thuốc, khiến khẩu vị của cô hổ nhỏ trở nên tốt vô cùng. Hơn nữa, y lý đột nhiên tiến bộ vùn vụt, thăng cấp thành đại thần y nối tiếp Đạp Vũ ở Thần giới.

Bụng của cô hổ nhỏ tội nghiệp vẫn không mảy may to lên chút nào. Nàng chán nản vô cùng, lại lần nữa chơi trò không chịu ăn.

"Ngoan, món này ngon lắm."

"Thiếp! Không! Muốn! Vì sao bụng thiếp vẫn không tròn lên?!" Cô hổ nhỏ cực kỳ lo lắng.

Một tay Tức Mặc Ly ôm nàng, tay kia cầm muỗng, thấy nàng không ăn thì chỉ có thể đặt muỗng xuống, xoa xoa tai nàng, dụ dỗ: "Thần khi có em bé không khác gì so với bình thường."

"Thật ư?" Vấn đề này y đã giải thích mấy lần rồi.

"Ừ, vì vậy nàng mau ăn no đi, tiểu bảo bảo mới có thể ra đời."

Đôi mắt to tròn long lanh của Duyệt Nhi nhìn y, bất chợt dâng lên một tầng hơi nước: "Mặc Ly, thiếp cũng không biết vì sao lại như vậy, hức hức, thiếp cứ luôn ầm ĩ nóng nảy. Hổ con khi nào mới có thể ra đời?"

Tức Mặc Ly để chiếc muỗng đến bên môi nàng, dụ dỗ: "Ăn nhiều thêm vài ngày nữa thì có thể chào đời liền rồi."

Duyệt Nhi không tin: "Thật sao?"

"Ừ."

Mấy năm này, cô hổ nhỏ vừa khóc vừa nháo vừa hay cáu kỉnh, ngay cả đám Phất Dung vui mừng hí hửng cũng bị tra tấn dằn vặt đến độ từ sớm đã mệt đứt hơi, ngày ngày thấy chủ thượng như vậy thì cũng không biết y sao có thể chịu được tiểu gia hỏa ngang bướng như cua này, một mực bất kể là chuyện gì cũng tự mình làm, thậm chí cả bữa ăn của cô hổ nhỏ, cũng đều là do y đích thân phụ trách.

Àizzz, lục giới có một câu nói là gì ấy nhỉ?

Đã gả thì phải gả cho Lạc Thủy thần đế ấy.

Cô nương nói câu này thông thường đều sẽ bị cả đám người chế giễu một phen, cô tưởng mình là Duyệt Nhi cô nương chắc?!

Lại qua mấy ngày, sắp đã tròn ba năm rồi. Tức Mặc Ly mấy ngày mấy đêm này đều ngồi trước giường Duyệt Nhi, nắm chặt tay nàng, giữa hai hàng mày đều là vẻ yêu chiều cùng dịu dàng.

Theo như cách nói của Ninh Tê, muốn biết một nam tử yêu hay không yêu một người, thì hãy nhìn sau khi hai người họ thành thân, sau khi có em bé.

Quả nhiên y thật sự là không thể nghi ngờ, chỉ cần thấy cô hổ nhỏ mấy năm nay luôn luôn náo loạn, thượng cẳng chân hạ cẳng tay, ầm ĩ đến độ gà bay chó sủa, làm hại trái tim của tất cả mọi người ở dãy núi Lạc Thủy, chỉ trông mong tiểu bảo bảo có thể bình an chào đời mau một chút, hi vọng nó sẽ không huyên náo như mẫu thân.

Nếu Duyệt Nhi cô nương vẫn như thế, vậy dãy núi Lạc Thủy còn có thể an bình sao? Chủ thượng còn có thể an ổn sao?

162. Chương 162: Cô Hổ Nhỏ Ầm Ĩ (2)

Sáng sớm hôm sau, Duyệt Nhi rời giường, Tức Mặc Ly rửa mặt, thay y phục cho nàng xong mới ôm nàng đi đến nội điện đã chuẩn bị xong xuôi cơm nước trước đó.

Duyệt Nhi ôm cổ y, không hiểu nói: "Vì sao trên bàn, trên đất đều trải thảm gấm mềm vậy?"

"Sợ nàng ngã ảnh hưởng đến tiểu bảo bảo."

"À, đúng ha, thiếp suýt nữa thì quên…Nhưng vì sao bụng thiếp vẫn không to lên?"

"Ừm, còn chưa tới lúc."

"Vậy vì sao thân cây kia cũng trùm lớp lớp thảm dày? Nó cũng sợ lạnh ư?"

"….Sợ nàng bất cẩn đụng trúng."

Duyệt Nhi có chút sầu não, vừa tỉnh dậy, toàn bộ thế giới dường như đã thay đổi trở nên mềm mại, tốc độ nhanh quá đi.

Đến đại điện dùng bữa, hàng mày thanh tú của nàng gần như chau lại, bàn tay nhỏ nhắn chỉ chỉ chất lỏng đen sì sì nồng mùi thuốc đang đưa đến bên môi, nói với Tức Mặc Ly: "Chàng xác định đây thật sự là canh?" Sao trông giống thuốc vậy?

"Ừ, mặc dù ngửi không hấp dẫn, nhưng uống khẳng định rất thơm." Người nào đó bất đắc dĩ lừa nàng.

Đầu cô hổ nhỏ quay phắt đi: "Thiếp không muốn!"

"Hửm? Uống hay không uống?"

"Không! Uống!" Mùi thuốc nồng nặc như vậy, gạt người à!

Trong ánh mắt kinh hoảng của cô hổ nhỏ, Tức Mặc Ly đem bát thuốc đen sì đưa lên miệng mình, sau đó hung hăng hôn lên đôi môi hồng của nàng, một hớp chuyển hết sang cho nàng.

Đến khi hai người tách ra, trên mặt đều hơi hồng hồng. Tức Mặc Ly cực kỳ quyến luyến liếc nàng một cái, nói: "Ta không ngại đút nàng như vậy."

Cô hổ nhỏ quả nhiên khuất phục dưới dâm uy của người nào đó, nước mắt lưng tròng ủy khuất đáng thương uống hết chén thuốc, lại ăn một đống thứ tỏa ra mùi thuốc nồng nặc, bất mãn nói: "Thịt thì sao?"

Tức Mặc Ly xoa xoa tai nàng: "Tiểu bảo bảo không thích nàng ăn thịt."

Duyệt Nhi cảm thấy có chút không thỏa đáng, nhưng lại không chỉ ra được nguyên do là gì,đành phải ngậm ngùi làm theo.

Trải qua vài ngày, Duyệt Nhi đã chẳng thể nào nhịn được nữa liền phát hỏa, ngồi trên giường không chịu dậy, cũng không chịu để Tức Mặc Ly ôm mình.

"Thiếp không muốn ăn mấy thứ khó nuốt đó! Thiếp muốn đi chơi!"

"Ngoan, tiểu bảo bảo không thích……"

"Chàng chuyên dùng lời này lừa thiếp!"

Nói rồi bắt đầu kéo chăn lên trùm kín đầu, bộ dạng nhắm mắt làm ngơ, chính là…dỗi rồi.

Trông thấy Tức Mặc Ly bước ra từ sau bức bình phong, Phất Dung lập tức bước lên nói: "Chủ thượng, thần nghiên cứu rất nhiều sách của phàm gian, giai đoạn này tính tình Duyệt Nhi cô nương có khả năng sẽ kỳ lạ một chút, vui giận thất thường là tình trạng bình thường."

Ninh Tê hiện thời bước lên trước, nhẹ nhàng hành lễ rồi cười nói: "Chủ thượng, tộc Bạch hổ gửi đến rất nhiều vải tốt, mềm mại thoải mái, thần mấy ngày nay đã may vài bộ y phục bạch hổ cho Duyệt Nhi, có cần cho Duyệt Nhi xem thử thích hay không?" Ninh Tê cũng giống như đám Cửu Kiếm gọi Tức Mặc Ly là chủ thượng.

Nói đến y phục bạch hổ, Tức Mặc Ly lập tức nhớ đến bộ phục trang đáng yêu kiều diễm lộ ra dáng vóc và làn da trắng nõn mà Duyệt Nhi mặc ban đầu, trên mặt không chút biểu cảm. Ninh Tê thấy y như vậy, vội nói: "Trước để chủ thượng xem qua, không có vấn đề gì đã."

Tức Mặc Ly đưa tay nhận bộ phục trang bạch hổ mà Ninh Tê đưa tới, linh lực quét qua, không phát hiện có gì bất thường,xoay người liền hướng nội điện mà đi.

"Duyệt Nhi…."

Cô nàng đang vùi trong chăn nhúc nhích, không đếm xỉa đến y.

"Ninh Tê may vài bộ y phục bạch hổ cho nàng, không cần ta sẽ vứt đi."

Cô nàng trong chăn động đậy, thanh âm ngọt ngào mềm mại truyền ra: "Chàng vừa rồi phớt lờ thiếp."

Tức Mặc Ly:……..

"Vậy ra đây, mặc thử xem."

Cô hổ nhỏ ló đầu ra, cầm lấy bộ y phục trên cùng trên tay y, vội vàng mặc lên người, mặc không được chỉn chu, lại ủ rũ kéo xuống: "Không được rồi, rất khó mặc."

Tức Mặc Ly cầm lấy bộ y phục, cẩn thận mặc đàng hoàng lên cho nàng. Nhìn bộ y phục bạch hổ khắp toàn thân chỉ lộ ra gương mặt của Duyệt Nhi, đáng yêu quá mức, ôm nàng vào trong lòng nói: "Rất đẹp."

"Thật sao?" Bộ trang phục bạch hổ bọc kín mít từ trên xuống dưới này thật sự đẹp ư? Duyệt Nhi tỏ ra hoài nghi.

"Ừm."

"Thiếp muốn ăn mơ ướp lạnh của phàm gian."

Nửa canh giờ sau……..

"Thiếp muốn ăn loại không chín."

Nửa canh giờ sau……

"Khó ăn quá! Thiếp cái gì cũng không muốn ăn! Thiếp giận rồi!" Cô hổ nhỏ phiền não mà không sao nói rõ được.

Tức Mặc Ly ôm nàng, thấy dáng vẻ trà không muốn cơm không ham của nàng, trong lòng thở dài một tiếng.

Hôm sau, trước dãy núi Lạc Thủy tụ tập một đám đông đến từ khắp tứ hải bát hoang, Phất Dung đứng ở phía trước bận rộn không thôi.

"Ngươi! Không thể báo danh."

Tô Hà ngẩn người, vội hỏi: "Vì sao ta không được?"

"Dáng vẻ đẹp cũng không được, chủ thượng nhà ta không chịu nổi khi thấy Duyệt Nhi cô nương nhìn những người khác. Dáng vẻ xấu xí cũng không được, sẽ dọa Duyệt Nhi cô nương, ảnh hưởng đến tâm trạng của em bé."

Nam tử uất ức lui ra, bộ y dễ dàng lắm sao? Cực cực khổ khổ báo danh hát hí khúc mà ngay cả tư cách báo danh cũng không có…Lẽ nào có dáng vẻ đẹp cũng là lỗi của y? Làm ơn đi, y cũng không phải đặc biệt đẹp trai đâu!

Phất Dung lại chỉ một người: "Cô, nữ mặc nam trang? Nơi này không nhận nữ nhân, trở về đi." Một cô nương vọng tưởng muốn bước vào Lạc Thủy thần phủ khóc lóc chạy đi.

Đến lượt Ôn Chi Hàn, Ôn Chi Hàn lập tức lau hai dòng lệ chua xót nói: "Phất Dung, ta đã lâu không gặp Duyệt Nhi, tương tư rất đau khổ, ngươi để cho ta báo danh đi."

Phất Dung kiên định lắc đầu, tiếc nuối nói: "Dáng vẻ của ngươi đẹp,huống hồ, chủ thượng đã nói, Ôn Chi Hàn và Long Chỉ Thủy không được…"

Long Chỉ Thủy bên cạnh chỉ có thể ảm đạm cùng Ôn Chi Hàn lưu luyến không dứt bị người ta đuổi đi.

Cuối cùng, sự kiện Lạc Thủy thần phủ tuyển người hát hí khúc náo động lục giới sau ba ngày đã chính thức kết thúc. Sau khi trải qua sự huấn luyện chuyên nghiệp của Hồi Âm các và sự chỉ đạo của cao thủ các giới, những người này đã dựng nên một sân khấu trong dãy núi Lạc Thủy, dốc hết tình cảm mà biểu diễn.

Hát hí khúc cho cô hổ nhỏ nhà Lạc Thủy thần đế nghe…

Cô hổ nhỏ nhìn thấy trên đài bất luận là vai diễn nam hay nữ đều do nam nhân đảm nhiệm hát diễn thì ngừng khóc lóc ầm ĩ, mắt mở to không chớp xem diễn. Tức Mặc Ly nhẹ nhàng thở ra, đồng thời thấy Duyệt Nhi xem chăm chú như thế thì trong lòng nổi lên nghi ngờ, chẳng lẽ Phất Dung thả cho kẻ có gương mặt xinh đẹp vào diễn?

Lúc này Duyệt Nhi kéo kéo ống tay áo của y, nói: "Người đóng vai nữ tử phong trần trên đài kia có phải là Cốc Tinh Quân hay không!"

Tức Mặc Ly gật đầu, đút cho nàng uống một hớp nước ô mai. Duyệt Nhi chưa nói hết ý thì đã uống một ngụm trước, lát sau lại nói: "Tú bà kia có phải là Thái Thượng Lão Quân đóng vai hay không?"

Tức Mặc Ly lại gật gật đầu, Duyệt Nhi cực kỳ vui vẻ: "Thật thú vị, sau này mỗi ngày đều bảo bọn họ tới hát hí khúc có được không?"

"Ừ, được!"

Trên đài, Thái Thượng Lão Quân liều nửa mạng già rốt cuộc cũng chen vào được, Cốc Quân Tinh và những nhân sĩ các giới khác nhau lúc này đang hát i i a a, đây là vinh hiển mà mọi người trong lục giới đổ xô tranh giành cũng khó mà có. Nhưng bọn họ cũng không biết rằng, một khi đã hát, chính là hát suốt ba năm….

Ban ngày, Tức Mặc Ly ở cùng Duyệt Nhi, tối đến thì nghiên cứu trù nghệ, tìm tòi học hỏi mấy thư tịch linh tinh đủ loại của phàm gian về sinh em bé. Ba năm kế tiếp, dược thiện nấu ra đã không còn mùi thuốc, khiến khẩu vị của cô hổ nhỏ trở nên tốt vô cùng. Hơn nữa, y lý đột nhiên tiến bộ vùn vụt, thăng cấp thành đại thần y nối tiếp Đạp Vũ ở Thần giới.

Bụng của cô hổ nhỏ tội nghiệp vẫn không mảy may to lên chút nào. Nàng chán nản vô cùng, lại lần nữa chơi trò không chịu ăn.

"Ngoan, món này ngon lắm."

"Thiếp! Không! Muốn! Vì sao bụng thiếp vẫn không tròn lên?!" Cô hổ nhỏ cực kỳ lo lắng.

Một tay Tức Mặc Ly ôm nàng, tay kia cầm muỗng, thấy nàng không ăn thì chỉ có thể đặt muỗng xuống, xoa xoa tai nàng, dụ dỗ: "Thần khi có em bé không khác gì so với bình thường."

"Thật ư?" Vấn đề này y đã giải thích mấy lần rồi.

"Ừ, vì vậy nàng mau ăn no đi, tiểu bảo bảo mới có thể ra đời."

Đôi mắt to tròn long lanh của Duyệt Nhi nhìn y, bất chợt dâng lên một tầng hơi nước: "Mặc Ly, thiếp cũng không biết vì sao lại như vậy, hức hức, thiếp cứ luôn ầm ĩ nóng nảy. Hổ con khi nào mới có thể ra đời?"

Tức Mặc Ly để chiếc muỗng đến bên môi nàng, dụ dỗ: "Ăn nhiều thêm vài ngày nữa thì có thể chào đời liền rồi."

Duyệt Nhi không tin: "Thật sao?"

"Ừ."

Mấy năm này, cô hổ nhỏ vừa khóc vừa nháo vừa hay cáu kỉnh, ngay cả đám Phất Dung vui mừng hí hửng cũng bị tra tấn dằn vặt đến độ từ sớm đã mệt đứt hơi, ngày ngày thấy chủ thượng như vậy thì cũng không

biết y sao có thể chịu được tiểu gia hỏa ngang bướng như cua này, một mực bất kể là chuyện gì cũng tự mình làm, thậm chí cả bữa ăn của cô hổ nhỏ, cũng đều là do y đích thân phụ trách.

Àizzz, lục giới có một câu nói là gì ấy nhỉ?

Đã gả thì phải gả cho Lạc Thủy thần đế ấy.

Cô nương nói câu này thông thường đều sẽ bị cả đám người chế giễu một phen, cô tưởng mình là Duyệt Nhi cô nương chắc?!

Lại qua mấy ngày, sắp đã tròn ba năm rồi. Tức Mặc Ly mấy ngày mấy đêm này đều ngồi trước giường Duyệt Nhi, nắm chặt tay nàng, giữa hai hàng mày đều là vẻ yêu chiều cùng dịu dàng.

Theo như cách nói của Ninh Tê, muốn biết một nam tử yêu hay không yêu một người, thì hãy nhìn sau khi hai người họ thành thân, sau khi có em bé.

Quả nhiên y thật sự là không thể nghi ngờ, chỉ cần thấy cô hổ nhỏ mấy năm nay luôn luôn náo loạn, thượng cẳng chân hạ cẳng tay, ầm ĩ đến độ gà bay chó sủa, làm hại trái tim của tất cả mọi người ở dãy núi Lạc Thủy, chỉ trông mong tiểu bảo bảo có thể bình an chào đời mau một chút, hi vọng nó sẽ không huyên náo như mẫu thân.

Nếu Duyệt Nhi cô nương vẫn như thế, vậy dãy núi Lạc Thủy còn có thể an bình sao? Chủ thượng còn có thể an ổn sao?

163. Chương 163: Thằng Bé Không Phải Hổ Con! (1)

Duyệt Nhi ngồi ở trên người Tức Mặc Ly, nét phiền muộn rối rắm hiện rõ trên gương mặt nhỏ nhắn, Tức Mặc Ly cúi đầu nhìn nàng, đôi mày dài khẽ cau lại.

"Mặc Ly, chẳng phải chàng nói hôm nay bé yêu sẽ ra đời sao?" Duyệt Nhi vỗ vỗ cái bụng vẫn phẳng lì như ngày thường, chẳng có chút cảm giác là có một đứa trẻ đã thành hình trong ấy.

Tức Mặc Ly giữ lấy bàn tay nhỏ xinh của nàng, im lặng hồi lâu mới nói: "Chờ." Nói xong đã bế Duyệt Nhi lên rời khỏi Thứ Thiên điện, cất bước đưa nàng vào thiên điện lần trước.

Luôn vô cùng khẩn trương theo sát phía sau đương nhiên là Cửu Kiếm, Phất Dung, Ngưng Không, Túc Tịch, Thất Mệnh, Khổng Tước và Ninh Tê, còn có Sở Từ đang bay trên bầu trời.

"Ý? Nàng ta là ai?" Duyệt Nhi chỉ về phía một nữ tử mặc áo màu xám đứng bên cạnh Ninh Tê, hình như nàng chưa từng gặp nàng ấy bao giờ.

Cửu Kiếm vội vàng nuốt nước miếng, giọng nói căng thẳng có chút run rẩy: "Nàng ấy là Di Thể Chân Thần, tên như ý nghĩa, chính là giúp đưa đứa trẻ ra khỏi bụng cô nương."

Di Thể Chân Thần gật đầu thân thiện với Duyệt Nhi, cố gắng kiềm nén ham muốn xoa nắm đôi tai cong cong của Duyệt Nhi, trong lòng cũng đã rơi lệ thành song. Tên thật của nàng cũng rất có văn hóa rất thùy mỵ, tên nàng là Y Đề đó chứ? Sau khi làm nghề này lại bị gọi là Di Thể… Xét ra cấp bậc trong Thần giới của nàng không cao, nhưng lại là một trong số ít người có khả năng 'di thể' trong Thần giới, mà quan trọng nhất chính là nàng là thần nữ, cho nên mới có thể vinh hạnh nghênh đón đứa con yêu quý của Lạc Thuỷ thần đế, ngẫm lại cảm thấy kích động lạ kỳ.

Ngày thường cũng đã từng nghe thiên hạ đồn đãi, nhưng thật không ngờ tiểu cô nương này lại còn nhỏ như thế, cùng lắm cũng chỉ khoảng mấy trăm tuổi. Dáng vẻ, ánh mắt, hành vi cử chỉ của tiểu cô nương này cũng cực kỳ đáng yêu, rõ ràng đã được chiều chuộng đến mức vô pháp vô thiên. Tiểu cô nương như vậy, thật không thể nghĩ rằng nàng đang mang thai một đứa bé?

Đi thẳng đến thiên điện, Tức Mặc Ly cẩn thận thanh tẩy một lượt rồi mới đặt Duyệt Nhi nằm xuống giường, Duyệt Nhi không chịu: "Thiếp muốn được ôm."

Tức Mặc Ly đành phải ôm lấy nàng rồi ngồi xuống mép giường.

Duyệt Nhi và Di Thể Chân Thần mở to mắt nhìn nhau, nhất thời không biết nói gì.

Di Thể Chân Thần hành lễ xong thì tiến lên nói: "Thần hậu đại nhân, lúc sinh con thì Thần Đế không được ở đây…"

"Có thể gọi ta là Duyệt Nhi, cách gọi Thần hậu này nghe thật kỳ quái. Đúng rồi, vì sao chàng không thể ở đây?"

Di Thể lại cung kính hành lễ: "Con của thần, phần lớn là do thiên địa ủy thác, nếu Lạc Thủy Thần Đế ở đây… sẽ khiến cho khí hộ thể của thiên địa sợ đến mức không dám tới gần, như thế… Chỉ sợ đứa trẻ không thể thuận lợi sinh ra. Hơn nữa, Duyệt Nhi cô nương người có thể sẽ rất đau."

Duyệt Nhi chợt hiểu ra nói: "Thì ra là vậy." Nói xong quay đầu, đôi mắt to trừng mắt nhìn Tức Mặc Ly, lên án nói: "Đều tại chàng quá hung dữ!"

Di Thể yên lặng lau mồ hôi, không phải Lạc Thủy Thần Đế quá hung dữ, mà là quá mạnh mẽ… Những thứ tầm thường cũng không dám tới gần đó chứ? Hơn nữa, còn chưa tới gần đã bị lạnh đến mức đóng thành bang rồi…

Tức Mặc Ly yên lặng đặt nàng nằm xuống chăn đệm mềm mại, gật đầu nói: "Ừ, đều tại ta."

Mọi người: …

Duyệt Nhi lại không chịu nằm yên: "Thiếp muốn ăn tố tố tiên kê."

Di Thể vội vàng nói: "Duyệt Nhi cô nương, bây giờ không thể ăn thức ăn mặn được, bằng không lát nữa người sẽ cảm thấy không thoải mái!"

Duyệt Nhi lắc đầu, hai tay nhỏ bé buồn bực kéo kéo đôi tai nhỏ nhắn: "Thiếp muốn ăn, không cho thiếp ăn thiếp sẽ không sinh em bé nữa."

Mọi người: …

Nụ cười trên môi Tức Mặc Ly càng rõ hơn, nắm lấy bàn tay đang tự véo tai nàng ra, cọ nhẹ sống mũi của nàng, nhẹ giọng nói: "Chờ ta nửa canh giờ." Vừa dứt lời đã bay ra ngoài.

Cuối cùng cô hổ nhỏ cũng ngồi yên trên giường, đung đưa hai chân, mắt to láo liên, chỉ vào khoảng trống bên cạnh bảo: "Ta muốn giăng xích đu ở đây."

Cửu Kiếm nhăn mày, đau khổ nói: "Tiểu tổ tông của tôi ơi, trong điện làm sao có thể giăng xích đu, huống hồ nguy hiểm như vậy, nếu lỡ té ngã thì sao bây giờ?"

Cô hổ nhỏ đung đưa chân: "Muội mặc kệ,muội muốn!"

Mọi người: …

Thời gian ước chừng khoảng nửa chén trà, Di Thể nhìn Duyệt Nhi đang vui vẻ đung đưa trên xích đu, hết nhìn lại nhìn mấy tầng thảm dày phủ trên mặt đất, rồi lại liếc sang đám người Cửu Kiếm bao xung quanh đang trong tư thế chuẩn bị đưa sẵn hai tay ra đỡ, cuối cùng ngẩng đầu nhìn con Hỏa Phượng chói sáng đến lóa mắt đang chiếm cứ đỉnh điện, đôi móng lớn đang giữ dây giăng xích đu, cúi đầu chăm chú nhìn Duyệt Nhi.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy Hỏa Phượng, thế nhưng lại có thể nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ thế này.

Duyệt Nhi lắc lư trên xích đu hồi lâu thì thấy Tức Mặc Ly đang nâng hộp thức ăn bằng ngọc đi đến, vội vàng đưa dây đu lên thật cao, lúc rơi xuống thì buông hẳn hai tay bay thẳng về phía y. Đám người Cửu Kiếm không nhìn thấy Tức Mặc Ly, đương nhiên đều phi thân lên đỡ, tiếc rằng trong nháy mắt lại đụng vào nhau, vội vàng khẩn trương ngẩng đầu nhìn, cô hổ nhỏ đã yên ổn nằm trong lòng chủ thượng, hai mắt sáng rỡ.

Sau khi đặt Duyệt Nhi ngồi xuống bên cạnh mình, ngón tay của Tức Mặc Ly khẽ động, một chiếc đĩa tinh xảo từ từ bay ra khỏi hộp, trên đĩa là món tố tố tiên kê đầy đủ sắc hương vị, Tức Mặc Ly nhìn Duyệt Nhi: "Duyệt Nhi, đây là Tố Tố Tiên Kê."

Duyệt Nhi gật đầu: "Vâng!" Nàng rất muốn, cũng không cảm thấy kỳ lạ vì sao Tức Mặc Ly lại đột nhiên nói những lời này.

Dùng thuật pháp cắt ra thành từng phần nhỏ, Tức Mặc Ly lại dùng đũa ngọc gắp từng miếng đưa đến miệng Duyệt Nhi.

Miếng thứ nhất, miếng thứ hai, miếng thứ ba…

Duyệt Nhi phẫy tay, lắc đầu nói: "Thiếp không ăn nữa! Đây không phải là thịt!"

Tức Mặc Ly chẳng biết làm sao, đây là do nấm Tiên giới được nghiền thành bột rồi nắn thành hình dạng Tố Tố Tiên Kê mang lên cho Duyệt Nhi ăn. Duyệt Nhi vốn cũng rất thích ăn loại nấm này, nhưng hôm nay không biết vì sao nàng lại không thích nữa, buộc lòng nói: "Vừa rồi nàng cũng bảo là Tố Tố Tiên Kê, không thể lừa gạt người đó."

Duyệt Nhi buồn bực nhìn tố tố tiên kê được làm từ nấm tiên, quả nhiên "chay" đến muốn chết. Vừa nãy nàng cũng thừa nhận, thứ thức ăn này không thể lừa gạt nàng được, trong lòng càng phiền muộn, bàn tay nhỏ phất lên khiến cho đĩa thức ăn rơi xuống mặt đất.

"Xoảng"! Âm thanh tiếng đồ sứ vỡ vang lên, mọi người chỉ dám nhìn thức ăn nằm trong chiếc đĩa đã vỡ nát trên mặt đất thoạt nhìn vẫn còn ngon tuyệt, cũng không dám nhìn nét mặt của Tức Mặc Ly, đành lo lắng không yên cúi đầu xuống. Di Thể chưa từng dự liệu tình huống như vậy, nói thật, nàng còn chưa bao giờ gặp tiểu cô nương nũng nịu ngang ngược tùy hứng đến thế, trên Thần giới chưa từng có nữ thần nào dám làm như thế…

Duyệt Nhi cũng bị âm thanh này làm kinh sợ đến mức ngẩn người, nhìn những giọt nước vung vẫy trên mặt đất, đột nhiên có chút sợ hãi, không dám nhìn mặt Tức Mặc Ly.

Tức Mặc Ly chỉ thở dài, nói: "Duyệt Nhi, những gì ta đưa cho nàng đều là độc nhất vô nhị, nàng không thích cũng không sao cả, nhưng cũng không được không quan tâm đến thành ý của ta, có biết không?"

Mọi người nghe được câu nói ấy lại đờ mặt ra, hình như đây là lần đầu tiên nghe thấy Chủ thượng dạy dỗ Duyệt Nhi cô nương. Bình thường luôn cưng chiều nàng, bất kể nàng làm chuyện gì quá đáng cũng không trách cứ lấy một lần, lần này thế nhưng hiếm khi lại dạy dỗ nàng.

Duyệt Nhi nghe vậy ngẩng đầu nhìn Tức Mặc Ly, đối diện đôi mắt luôn nhìn thẳng vào mình, ánh mắt chứa đựng tình cảm yêu chiều lẫn mất mát. Duyệt Nhi nhất thời xấu hổ cúi đầu, lúng ta lúng túng nói: "Sau này thiếp không dám nữa, Mặc Ly, xin lỗi chàng."

Tức Mặc Ly đứng dậy, dùng pháp thuật dọn dẹp mảnh vỡ trên mặt đất rồi mới bế nàng lên giường, cẩn thận tỉ mỉ nhìn nàng lần nữa, thấy nàng vẫn ngẩn người, đành phải đứng dậy, định cất bước đi ra khỏi phòng, chừa lại không gian cho Di Thể.

Duyệt Nhi lại kéo lấy ống tay áo của y: "Mặc Ly…"

Tức Mặc Ly quay trở lại, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng: "Hử?"

"Thiếp sợ."

"Ta vẫn ở bên ngoài, đừng sợ, sẽ nhanh thôi."

Duyệt Nhi ngờ ngợ cảm giác trong bụng có cái gì đó đang động đậy, vội vàng buông tay ra, gọi Di Thể: "Nó động!"

Di Thể cũng khẩn trương, cung kính hành lễ nói: "Lạc Thuỷ thần đế, xin người hãy tránh ra bên ngoài."

Tức Mặc Ly hôn nhẹ lên trán nàng: "Ta chờ nàng." Dứt lời không dám quay đầu lại, vội vàng cất bước ra ngoài, lúc ra tới cửa điện thiếu chút nữa còn bị vấp ngã ở ngưỡng cửa …

Tất cả mọi người vô cùng lo lắng. Sở Từ không ngừng đập cánh trên không trung, thấy Tức Mặc Ly cất bước hư ảo lảo đảo đi tới thì cũng không khỏi ngẩn người. Woa, kỳ thật người khẩn trương nhất chính là chủ thượng, kẻ thoạt nhìn rất bình tĩnh…

Di Thể ngồi xếp bằng giữa không trung, Duyệt Nhi nhìn chằm chằm nàng ta: "Liệu có phải đứa bé sẽ bắn thẳng ra khỏi bụng ta không?" Nếu như thế không phải bụng nàng sẽ thủng một lỗ lớn sao?

Di thể chậm rãi biến hóa pháp quyết, nghe vậy bật cười nói: "Không phải, thật ra giống như cách không lấy vật mà thôi, có thể lấy đứa bé từ bên trong ra."

Duyệt Nhi kinh hãi: "Vậy chẳng phải cô sẽ đưa tay vào bụng ta à?"

Di Thể lắc đầu bất đắc dĩ nói: "Không cần phải thế. Chỉ dùng pháp thuật đưa đứa bé ra mà thôi. Duyệt Nhi cô nương chớ lo lắng, đứa trẻ do thần mang thai đương nhiên sẽ khác với người phàm."

Duyệt Nhi nhẹ nhàng thở ra, gật gật đầu, nằm dang tay chân thành hình chữ đại trên giường, dũng cảm nói: "Ta chuẩn bị xong rồi!"

Di Thể không khỏi lắc đầu trước bộ dáng thấy chết không sờn của nàng, chuyên tâm thi pháp, khi chuẩn bị bảo Duyệt Nhi chú ý thì đã thấy cô hổ nhỏ nào đó đã ngủ khò khò từ lâu.

Di Thể: … Lúc quan trọng như thế mà có thể ngủ được? ! Nhưng cũng rất đúng lúc, như vậy sẽ không sợ nàng ấy làm loạn.

Tức Mặc Ly bình tĩnh đứng trước cửa điện, đôi mắt hận không thể nhìn xuyên qua cửa điện và bức bình phong để nhìn thấy Duyệt Nhi. Y vẫn không nhúc nhích, nhưng tất cả mọi người biết bây giờ y đang chịu giày vò bao nhiêu.

Ba canh giờ sau, sau cửa điện truyền ra một loạt âm thanh nho nhỏ, lập tức, trong ánh mắt chờ mong của mọi người, cửa điện mở ra.

164. Chương 164: Thằng Bé Không Phải Hổ Con! (2)

Người mở cửa không phải Di Thể. Mọi người hạ tầm mắt nhìn xuống thì thấy một đứa bé chỉ mặc mỗi cái yếm màu vàng nhạt.

Dáng vẻ của đứa bé vô cùng đáng yêu, đôi mắt to màu hổ phách trong suốt sáng lấp lánh vừa nhìn đã biết là được di truyền từ ai. Lúc này đôi mắt ấy đang đảo tròn nhìn mọi người.

Tức Mặc Ly: …

Mọi người rơi vào trạng thái hóa đá.

Đứa bé có hình dáng của một đứa trẻ khoảng ba tuổi, đi đứng còn chưa vững. Sau khi đánh giá mọi người một vòng, đôi chân nhỏ ngắn ngủn chạy vọt đến ôm lấy chân Tức Mặc Ly, giọng nói non nớt khẽ gọi: "Phụ thân…"

Mọi người: …

Tức Mặc Ly sau một lúc kinh ngạc cực độ mới phục hồi tinh thần, nhìn đứa trẻ tròn tròn chỉ cao đến gối mình, trong lòng mềm mại như nước, vươn hai tay, lại không biết nên bế bé lên như thế nào, nhất thời không biết làm sao. Cuối cùng đành nhíu mày, một tay nhấc đứa bé lên nói: "Sao con biết ta là cha con?"

Đứa bé cười khúc khích. Một dòng nước miếng trong suốt từ miệng nhóc chảy xuống, thiếu chút nữa Tức Mặc Ly đã buông tay làm rơi bé, may mà còn nhớ đến bé là con của mình, đúng lúc khống chế được. Đứa bé bập bẹ nói: "… đẹp …đẹp nhất…"

Mọi người: …

Tức Mặc Ly kiên nhẫn triệu một chiếc khăn gấm đến lau sạch nước miếng cho bé, lại mở to mắt nhìn bé trong chốc lát, cuối cùng, dùng hết chút kiên nhẫn sau cùng đành ném bé và chiếc khăn gấm vào trong lòng Ninh Tê, sau đó phi thân vào trong điện.

Ninh Tê cẩn thận đón lấy đứa bé bụ bẫm, hận không thể hôn liền hai cái thì Cửu Kiếm cũng đã tiến đến tranh đứa bé: "Bé ngoan, con là bé trai hay bé gái?" Nói xong đã bỉ ổi đưa tay vào trong cái yếm thăm dò. Bé con thoát không được, đành phải kịch liệt giãy giụa, may mà Cửu Kiếm tay mắt lanh lẹ nhanh chóng phân rõ giới tính của bé.

Nhiều năm sau, tình cảnh bị Cửu Kiếm "cởi áo nghiệm thân" vẫn là nỗi đau sâu kín trong lòng ai đó.

Bé liều mình trốn khỏi sự khủng bố của Cửu Kiếm, nghiêng ngã chạy vào trong điện.

Duyệt Nhi tỉnh lại, phát hiện trên người không có gì khác lạ, lập tức rơi vào vòng tay ấm áp thoải mái mang theo hương sen nhàn nhạt, nàng nhắm mắt hưởng thụ, đột nhiên nhớ tới chuyện quan trọng: "Mặc Ly, con đâu?"

Tức Mặc quan sát kỹ nàng từ trên xuống dưới, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, ống tay áo lại bị kéo lấy.

Quay đầu nhìn lại, đứa bé mặc chiếc yếm vàng nhạt cũng không chịu yếu thế nhìn chằm chằm y, rõ ràng rất bất mãn đối với người cha tự ý quăng bỏ mình, khi quay đầu nhìn thấy Duyệt Nhi, hai mắt ngân ngấn nước, uất ức gọi: "Mẫu thân…"

Duyệt Nhi bị hoảng sợ, nắm chặt tay Tức Mặc Ly nói: "Đây…đây là con của chúng ta?"

Tức Mặc Ly gật đầu, tiếp tục bình thản lạnh nhạt nhìn đứa trẻ.

Ở bên cạnh, Di Thể đang yên lạnh điều tức đầu đầu hắc tuyến (-.-!!!!), lần đầu tiên nhìn thấy cặp cha mẹ không nhận ra con mình đấy…

Nhưng cũng không có gì không kỳ quái, nàng cung kính nói: "Lạc Thuỷ Thần đế, Duyệt Nhi cô nương, là như vầy… Bởi vì các vị có thể chất không giống nhau, cho nên kỳ thật lúc mang thai bé thì bé đã phát triển giống như một đứa trẻ nhân gian bình thường, chỉ là tạm thời cư ngụ trong bụng của Duyệt Nhi cô nương, cho nên bây giờ bé đã có nhận thức và hành vi giống như một đứa trẻ khoảng 3 tuổi, hoặc có thể vượt hơn nữa, chuyện này khó có thể dự đoán…"

Thời gian ước chừng một chén trà, cuối cùng Di Thể cũng có thể giải thích hết những phỏng đoán của mình, dừng lại thở hổn hển rồi lập tức lui xuống.

Tổng kết lại một câu, con của bọn họ là một dị số, rất tốt đẹp rất hùng mạnh, hơn nữa rất nghịch thiên.

Duyệt Nhi thật cẩn thận ôm lấy bé, chỉ chỉ vào mặt bé, vội vàng nói: "Chẳng phải lúc trước chúng ta đã đặt cho con nhũ danh đó sao? Dùng tên do thiếp đặt có được không?"

Tức Mặc Ly vuốt ve lỗ tai nhỏ nhắn của nàng, gật đầu đồng ý.

Đứa bé vui vẻ toét miệng cười, mẹ xinh đẹp đáng yêu như thế, nhũ danh do mẹ đặt nhất định rất đáng yêu, nhất thời vẻ mặt lộ rõ nét chờ mong đáp án.

Duyệt Nhi vui mừng ôm bé, nhịn không được hôn một cái, cười nói: "Hốt Hốt…"

Bé mắt nhắm lại, thiếu chút nữa thì hôn mê, Hốt Hốt… Chẳng khác gì Hồ Hồ(1)? ! Vì sao? ! Vì sao lại tùy tiện đặt cho bé nhũ danh như vậy chứ ?

(1): /hūhū/ : Hốt Hốt (Thấm thoát, thoáng chốc) đồng âm với /hūhū/ : Hồ Hồ (ôi ôi, ư hử)

Rất nhanh, Hốt Hốt đã biết được vì sao bé lại được đặt nhũ danh này.

Duyệt Nhi rõ ràng rất tò mò và hưng phấn, ôm bé xóa trái bóp phải, khiến cho người ta cảm thấy phải chăng nàng muốn vò nát Hốt Hốt ra xem bên trong có gì không mới được, hoàn toàn xem nhẹ nét mặt ai oán của Tức Mặc Ly ở bên cạnh.

Hốt Hốt biết mẹ rất thích mình, đương nhiên rất hãnh diện nên quên mất chuyện mình mới vừa bị cha ném đi, đắc ý cọ cọ trong lòng Duyệt Nhi với dáng vẻ mẹ muốn vuốt ve véo nựng con thế nào cũng được.

Chơi đùa đã xong, bé có cảm giác hơi đói bụng, Hốt Hốt bập bẹ nói: "Mẹ… con muốn bú sữa…sữa…"

Duyệt Nhi nghe thấy thế thì vội vàng cởi áo nhưng lại bị Tức Mặc Ly giữ chặt đôi tay: "Duyệt Nhi, con của Thần nếu như bú sữa mẹ, sau này khi chịu kiếp sẽ phải gánh thêm một đạo nghiệp chướng…"

Quả nhiên Duyệt Nhi vô cùng tin tưởng, ôm lấy Hốt Hốt không biết làm sao nói: "Vậy làm sao bây giờ? Hốt Hốt đói bụng…"

Tức Mặc Ly cẩn thận buộc lại quần áo cho nàng, trên khóe môi thoáng hiện lên nét cười: "Có loại sữa khác có thể bú."

Duyệt Nhi gật gật đầu, vội vàng nói: "Vậy mau đem vào đi."

Tức Mặc Ly truyền âm căn dặn mấy người Cửu Kiếm, sau đó bế Duyệt Nhi lên, lại liếc nhìn Hốt Hốt lạnh nhạt bảo: "Nhanh lên."

Một lúc lâu sau…

Trong điện có hơn chục bà vú đến từ các nơi trong lục giới, bầu sữa trước ngực gợn sóng nhấp nhô mãnh liệt, chỉ một cánh tay còn to hơn cả eo của Duyệt Nhi ,tựa hồ như có thể xách cả hai trăm cân gạo, còn có hơn mười loại bò sữa khác nhau…

Tức Mặc Ly thản nhiên chỉ vào bọn họ nói: "Hốt Hốt, con muốn bú sữa mà…"

Nói xong Hốt Hốt đã bị mang đến trước mặt một bà vú cường tráng, hai tay bà vú run rẩy, kích động bế bé lên trước ngực muốn cho bé bú, Hốt Hốt hốt hoảng cuống cuồng, "oa oa" khóc, luôn miệng gọi: "Mẹ mẹ…"

Duyệt Nhi nôn nóng đến sắp phát khóc, kéo tay áo của Tức Mặc Ly nói: "Mặc Ly, Hốt Hốt, con nó không thích…"

Tức Mặc Ly vung tay lên, cuối cùng Hốt Hốt cũng thoát khỏi vòng tay của bà vú, vừa định thở ra thì trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái đầu bò cỡ lớn, nó mở to mặt nhìn bé: "Uhm bòom…" một tiếng, Hốt Hốt sợ tới mức thiếu chút nữa đánh mất cả hồn phách, vội vàng khóc lớn hơn nữa: "Mẹ Mẹ…"

Duyệt Nhi đau lòng đến cực điểm, đưa tay ra dùng cách không thuật ôm Hốt Hốt lên, hôn bé, trong giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở, nói: "Mặc Ly, sao Hốt Hốt lại khóc như thế chứ?"

Tức Mặc Ly trấn an vỗ về nàng, nhìn Hốt Hốt nói: "Chẳng phải con muốn sữa sao?"

Lòng Hốt Hốt run rẫy, lập tức ngừng khóc nói: "Cha… Con ghét bú sữa… Con không muốn bú sữa nữa…"

Tức Mặc Ly vừa lòng gật đầu, phất tay triệu một chiếc hộp ngọc chứa cao ô mai mà y vừa làm cho Duyệt Nhi đặt ở bên cạnh đến rồi quăng cả Hốt Hốt và hộp thức ăn tới bên bàn: "Tự ăn đi."

Hốt Hốt đáng thương run rẩy nhìn người cha lạnh lùng của mình một lần. Bé biết rằng bước đầu tiên trong kế hoạch cướp mẫu thân đã thất bại, đành yên lặng dùng bàn tay múp míp mở hộp thức ăn, tự tìm đồ ăn.

Năm ấy, Hốt Hốt ba tuổi, phụ thần của bé đã dùng phương thức tàn nhẫn nhất để nói cho bé một sự thật, đấu với cha đây, con còn kém xa. Thế cho nên qua bao nhiêu năm tháng, khi bé đã lớn lên có thể đi du hành một mình, lúc nhìn thấy bò sữa thì sẽ dừng lại nhìn xem dáng vẻ hạnh phúc của bê con bú sữa mẹ, thở dài mang theo giọt lệ chua xót. Bé có một người cha hay ghen, còn có một người mẹ ngớ ngẩn, ai nói con thần không thể bú sữa chứ?!

Hốt Hốt đã mang đến cho dãy núi Lạc Thủy, thậm chí cả Tức Mặc phủ một hiệu ứng tuyệt đối vô cùng chấn động.

Cửu Kiếm Ninh Tê cư ngụ ở Thủy Lâu Đài gần dãy núi Lạc Thủy, nét vui mừng ẩn hiện trên chân mày. Mỗi ngày Hốt Hốt không ngừng chọc phá người khác, ai nấy đều vội vàng tìm trò chơi vui, vội vàng tìm thức ăn ngon, vội vàng làm quần áo tốt cho bé mặc. Đứa trẻ đáng yêu như thế, lại thông minh vui vẻ, ai không thích chứ?

Tuy rằng Duyệt Nhi cô nương cũng thực đáng yêu, nhưng cũng phải xem xem nàng là của ai chứ? Người bên ngoài đến gần một chút sẽ bị người nào đó đuổi thẳng cổ ra ngoài. Mà vị tiểu thiếu chủ này, lại có một người cha không thích biểu hiện yêu thương, còn có người mẹ luôn thừa cơ hội để thể hiện sự yêu thương, điều này lại liên can làm lợi cho tình yêu lai láng của mọi người.

Thời gian hai năm chầm chậm trôi qua.

Hốt Hốt vội vã chạy đến trước Thứ Thiên Điện dưới ánh nhìn kinh ngạc của Cửu Kiếm. Bé nhanh chóng xuyên qua kết giới đi vào trong, chẳng có cách nào, thế gian này chẳng có cái gì có thể ngăn cản thằng bé.

Cửu Kiếm đương nhiên cũng biết…

Nhưng mà, không phải nàng kinh ngạc vì chuyện này? Chủ thượng và Duyệt Nhi cô nương… A! Hốt Hốt chạy vào, Cửu Kiếm dường như vội muốn chết, trời ạ, chuyện lớn rồi.

Hốt Hốt trực tiếp chạy xuyên qua bình phong, lớn tiếng nói: "Mẫu thân! Con tới cứu người!"

Lúc này Duyệt Nhi đang ngồi trong lòng Tức Mặc Ly, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, một đôi mắt to tràn ngập hơi nước, đôi môi mọng nước có chút sưng đỏ, mờ mịt nhìn Hốt Hốt đột nhiên xuất hiện.

Tức Mặc Ly ôm cái đầu nhỏ của nàng che vào trong lòng, đang định phất tay hất Hốt Hốt văng ra ngoài, cũng không ngờ Hốt Hốt đã có kinh nghiệm, lớn tiếng nói: "Mẫu thân… chơi cùng Hốt Hốt !"

Quả nhiên Duyệt Nhi bị tiếng gọi ấy làm cho hoàn hồn. Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn khô nóng như trước, giãy giụa muốn rời khỏi lòng Tức Mặc Ly. Tức Mặc Ly ôm chặt nàng, giọng nói bình thường như suối trong chảy qua ngọc thạch nay khàn khàn có chút áp lực và mị hoặc: "… Duyệt Nhi…"

Lỗ tai nhỏ nhắn của Duyệt Nhi rũ xuống, thân mình cũng mềm oặt bất động nằm trong lòng y.

Hốt Hốt thấy mẫu thân quả nhiên bị trúng mỹ nam kế, vội vàng uất ức hét lớn hơn: "Mẫu thân mẫu thân! Rất lâu rồi người không chơi với con…"

Duyệt Nhi không hề do dự, rời khỏi vòng tay của Tức Mặc Ly, đi lên ôm lấy Hốt Hốt, khuôn mặt nhỏ nhắn càng hồng, nói: "Mặc Ly, thiếp muốn ra ngoài chơi với Hốt Hốt."

Dứt lời bóng dáng nho nhỏ vội vàng đi ra khỏi Thứ Thiên Điện, lại không phát hiện Hốt Hốt nàng luôn bế trên tay đã quay đầu lại bày ra vẻ mặt khiêu khích với Tức Mặc Ly.

Dãy núi Lạc Thủy, mây xanh vờn quanh núi đá.

Hai mẹ con đang đắp người tuyết, Tức Mặc Ly ngồi dưới tàng cây, tay cầm một quyển sách.

Cửu Kiếm lén đến gần nhìn thì chỉ nhìn thấy mấy chữ lớn viết trên gáy bìa sách, làm cách nào để tạo mùi thịt từ tiên quả.

Trang sách từ đầu đến cuối chưa lật được trang nào. Đôi mắt đen nhánh tựa ngọc của Tức Mặc Ly dường như không nhìn sách, chốc lát lại nhìn hai người đang đắp tuyết đến ngẩn người.

Hồi lâu, y ngẩng đầu lên, nói với Cửu Kiếm đang ở bên cạnh: "Bảo Ninh Tê mang y phục bạch hổ cho hai người ấy mặc vào, Hốt Hốt thần thể chưa ổn, chỉ sợ bị lạnh."

Cửu Kiếm gật đầu, kỳ thật chủ thượng thương yêu tiểu thiếu chủ không ít hơn Duyệt Nhi cô nương, dù sao cũng là con của ngài và Duyệt Nhi, chỉ là ngài ấy quá để ý Duyệt Nhi. Hơn nữa có lẽ ngài ấy cho rằng, nếu đã là con ngài thì càng phải biết tự lập, mà Duyệt Nhi, chỉ cần ở trong lòng ngài là tốt rồi. Hốt Hốt luôn nói phụ thân mình không tốt, kỳ thật trong lòng cũng hiểu được điều ấy.

Qua nửa ngày, phía trước truyền đến tiếng của Duyệt Nhi và Hốt Hốt, giọng của hai người rất êm ái nhẹ nhàng.

"Mặc Ly, người tuyết này có giống chàng không nào?"

"Phụ thân, người tuyết này có giống mẫu thân không?"

Tức Mặc Ly nhướng mắt nhìn lên, hai người một lớn một nhỏ mặc áo bạch hổ đứng cách đó không xa, hai tay vẫy vẫy, đôi mắt to tròn nhìn về phía y.

Cảnh tượng như thế, lòng Tức Mặc Ly tràn đầy tình cảm ấm áp và yêu thương.

Duyệt Nhi đứng bên cạnh người tuyết cao bằng nàng giống như một cây cột không rõ hình dáng, cũng không có tóc, miễn cưỡng lờ mờ giông giống hình người. Bên cạnh Hốt Hốt là một người tuyết nhỏ thấp lùn, giống quả cầu tuyết, nhưng trên đầu quả cầu tuyết có hai lỗ tai nhỏ, miễn cưỡng có thể nhận ra hình dáng của Duyệt Nhi.

Tức Mặc Ly: …

Nhìn một lát mới gật đầu nói: "Giống."

Hai người bên kia cười sặc sụa hết cuối rồi ngửa không đứng thẳng nổi, rõ ràng rất vui vẻ.

Duyệt Nhi thấy Hốt Hốt vô cùng đáng yêu, nhìn bộ đồ bạch hổ xinh xắn mà bé mặc trên người, đưa tay véo véo khuôn mặt bầu bĩnh của bé, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Vấn đề này vừa xuất hiện trong đầu nàng liền khiến nàng hoảng sợ. Nàng kéo Hốt Hốt đến bên cạnh mình, nghiêm túc nói: "Hốt Hốt, sao mà cho đến bây giờ mẹ chưa từng thấy con biến về nguyên hình lần nào vậy?"

Đôi mắt to của Hốt Hốt chớp chớp: "Nguyên hình gì chứ?"

Duyệt Nhi càng run rẩy, giọng nói ẩn chứa tiếng khóc nức nở: "Con… Con vốn không phải là hổ con sao?" Có một số thượng cổ thần thú sinh ra ở Thần giới, vừa ra sinh đã có thể hóa thành hình người, cho nên Hốt Hốt vẫn lấy hình người xuất hiện, nàng cũng không thấy kỳ quái.

Hốt Hốt lắc đầu: "Mẫu thân…Mẫu thân nói cái gì? Cái gì hổ con? Từ nhỏ con đã có hình dạng này rồi!"

Một lát sau, Tức Mặc Ly vốn đang chăm chú đọc sách bỗng nghe thấy sau lưng có hai tiếng khóc khác nhau thì hoàn hồn.

Vừa đảo mắt nhìn lại đã thấy Duyệt Nhi và Hốt Hốt đang ngồi trên tuyết, hai người vô cùng thương tâm. Giọt nước mắt to bằng hạt đậu lăn lăn rơi xuống, tiếng khóc nức nở khiến cho Tức Mặc Ly nghe thấy mà lòng đau tan nát.

Cửu Kiếm cùng Ninh Tê vội vàng khuyên bảo, tiếc rằng hai đứa trẻ này làm thế nào cũng không chịu ngừng khóc.

Tức Mặc Ly đã phi thân lại, đôi mày kiếm dài đến tận tóc mai hơi nhíu lại: "Làm sao vậy?"

Duyệt Nhi khẽ giơ hai tay thì đã được Tức Mặc Ly nhẹ nhàng bế lên khỏi mặt tuyết, một đôi mắt to không ngừng rơi lệ, khóc lóc nói: "Mặc Ly, Chàng gạt thiếp! Hốt Hốt… Hốt Hốt… Không phải là hổ con… Oa oa…"

Sau hai năm… cuối cùng cô hổ nhỏ khờ khạo cũng phát hiện chuyện không hợp lý…

Hốt Hốt cũng oa oa khóc vô cùng đáng thương: "Phụ thân… Mẫu thân… Ghét bỏ con vì con không phải hổ con…"

165. Chương 165: Một Lớn Một Nhỏ Gặp Họa(1)

Tức Mặc Ly ôm người lớn, dắt theo người nhỏ, đặt lên băng ghế rồi lại vỗ vỗ trấn an cả hai, quay người đi làm chút gì đó ngon ngon cho hai người.

Duyệt Nhi ngơ ngác nhìn Hốt Hốt trước mặt, một lúc lâu sau mới nói: "Con vì sao không phải hổ con?"

Hốt Hốt cũng đáng thương nhìn lại Duyệt Nhi: "Mẫu thân, người ghét con không phải là hổ ư?"

Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ. Duyệt Nhi thấy Hốt Hốt đáng yêu vô cùng, nhịn không được đưa tay ra ôm lấy, hôn một cái rồi buồn buồn nói: "Không có ghét Hốt Hốt."

Hốt Hốt nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng mịn của mẫu thân gần ngay trong gang tấc, đôi mắt to tròn lúng liếng vừa đảo tròn, đưa ra chủ ý: "Mẫu thân……."

"Hửm?"

"Liệu có phải phụ thân gạt người không? Nói con là hổ?"

Duyệt Nhi gật đầu: "Không ngờ con không phải……" Giọng nói ngọt ngào mềm mại tràn đầy thất vọng.

Hốt Hốt ở trong lòng nàng cọ cọ: "Vậy chúng ta chẳng phải là nên trừng phạt phụ thân sao?"

"Hả? Phạt thế nào?"

"Chúng ta cùng lén ra ngoài chơi, được không?"

Duyệt Nhi nhìn Hốt Hốt, rõ ràng đối với đề xuất này có chút động tâm. Từ sau khi có em bé, nàng đã chẳng thể lại ra khỏi dãy núi Lạc Thủy, chỉ nói: "Nếu bị phụ thân con tóm được, mẫu thân sẽ rất thảm……." Vừa nghĩ tới hình phạt của Tức Mặc Ly, trái tim của cô hổ nhỏ Duyệt Nhi liền run rẩy.

Hốt Hốt vỗ vỗ ngực, cười đáp: "Không đâu! Hốt Hốt bảo vệ mẫu thân!"

Duyệt Nhi nghi hoặc nhìn nhóc: "Thật sao?"

Biết rõ mẫu thân ngốc nghếch của mình rất dễ lừa, Hốt Hốt thập phần trượng nghĩa gật đầu: "Thật ạ!"

Duyệt Nhi thử nghĩ tới cảnh ra ngoài chơi cũng không tệ, hơn nữa là muốn cho Tức Mặc Ly biết tay một chút, vì vậy gật đầu đồng ý.

Cửu Kiếm nhìn một lớn một nhỏ hai người họ mặc trang phục bạch hổ xuất hiện ở trước mặt mình thì có chút không hiểu: "Duyệt Nhi cô nương, Hốt Hốt, chủ thượng rất nhanh sẽ làm món ngon mang tới, hai người định đi đâu?"

Duyệt Nhi nhất thời căng thẳng, túm tay Hốt Hốt không dám nói chuyện. Hốt Hốt thì lại rất đỗi bình thản, ngọt ngào cười đáp: " Con muốn cùng mẫu thân đến Vân Tưởng Thạch lấy một món đồ rồi về, mới rồi làm rơi ở đó."

Cửu Kiếm đưa tay xoa đầu nhóc: "Đừng lo lắng, thuộc hạ đi lấy về cho người."

Hốt Hốt vội nói: "Đây là vật rất quan trọng của mẫu thân và con, không cho phép người khác chạm vào!" Cửu Kiếm thấy Hốt Hốt kiên quyết như vậy thì chỉ đành im lặng. Duyệt Nhi hấp tấp gọi Sở Từ rồi cùng Hốt Hốt trèo lên, ngồi vững rồi mới truyền âm cho Sở Từ: "Bay ra khỏi dãy núi Lạc Thủy."

Sở Từ hiểu ý, vừa vỗ cánh thì đã nhắm thẳng trời cao, cấp tốc bay đi.

Sau khoảng thời gian chừng một chung trà, Cửu Kiếm dần dà phát hiện có gì đó không ổn. Theo lý mà nói với tốc độ của Sở Từ, đến Vân Tưởng Thạch rồi quay lại, bất quá cũng chỉ mất thời gian chừng nửa chung trà, nhưng hiện giờ đã qua rất lâu rồi mà hai tiểu gia hỏa này còn chưa quay lại. Quan trọng nhất là, lúc nói chuyện vừa rồi, Duyệt Nhi cô nương cứ luôn cúi đầu, ngoan ngoãn không dám lên tiếng, rõ ràng là biểu hiện chột dạ…….

Trong lòng Cửu Kiếm nắm được chút manh mối, quay đầu thế nhưng đã bắt gặp Tức Mặc Ly bưng mâm thức ăn bằng ngọc đến, vội vàng đứng yên không dám động đậy.

Tức Mặc Ly vào trong, rồi lại trở ra, lạnh nhạt nhìn Cửu Kiếm, không nói một lời.

"Chủ… chủ thượng, Duyệt Nhi cô nương và Hốt Hốt tiểu chủ tử nói đi đến Vân Tưởng Thạch lấy vài món đồ…."

Tức Mặc Ly dùng linh lực tầm soát khắp dãy núi Lạc Thủy, nào có bóng dáng của hai tiểu gia hỏa ấy cùng Sở Từ.

"Bảo bọn họ đi tìm."

Dứt lời đã đạp không bay đi, lần theo khí tức mà tìm.

Đến một trong ba tòa thành lớn của Thần giới, Hốt Hốt lại nghĩ cách tách Sở Từ ra, dắt Duyệt Nhi đến một tửu lâu trông có vẻ cực kỳ xa hoa, mới nói: "Mẫu thân……Chúng ta trước ở đây nghỉ ngơi, ngày mai thì đi Tiên giới, được không?"

Duyệt Nhi gật đầu, không chút ý kiến. Tiên giới người quen rất nhiều.

Hai người mặc trang phục bạch hổ lớn nhỏ, vừa bước vào sảnh lớn của tửu lâu thì đã hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Ai nấy đều nhìn người lớn, rồi lại nhìn nhìn kẻ nhỏ, bất giác trong lòng đều thầm khen ngợi một tiếng, đáng yêu quá chừng!

Đến trước quầy, cả hai phất tay quan sát đình lầu các giữa không trung, rất nhanh đưa ra quyết định-tầng trên cùng.

"Nhị vị đại thần, xin hỏi muốn dùng cơm hay là thuê phòng?"

Duyệt Nhi và Hốt Hốt đưa mắt nhìn nhau một cái, cùng nói: "Cả hai."

Chưởng quầy là Thần có nguyên thân là sóc, trên đầu hãy còn lủng lẳng một quả thông lớn, nghe thấy thế liền cười nói: "Hai vị là tỷ đệ à? Phụ thân mẫu thân đâu rồi? Nhỏ như vậy đã ra ngoài lang bạt ư?"

Duyệt Nhi:……..

Hốt Hốt thế nhưng thập phần hào hứng, ngọt ngào gọi một tiếng: "Tỷ tỷ……"

Chưởng quầy đích thực chịu không nổi hai tiểu gia hỏa đáng yêu, thoạt nhìn khiến người ta hận không thể ngắt nhéo một hồi này, ghi chép sơ một chút rồi liền bảo tiểu nhị triệu hai đám mây đến dẫn họ lên trên.

Hốt Hốt trước bước vào phòng ngủ, mỗi một chỗ đều dùng pháp thuật thanh tẩy sạch sẽ một lượt, từ trong túi càn khôn lấy ra chăn gấm mềm mại trải trên giường rồi lại đến trước chiếc bàn bên cạnh trải lên một lớp thảm, sau mới gọi Duyệt Nhi vào.

Tiểu nhị rất hâm mộ nhìn Duyệt Nhi, thập phần thành thật nói: "Đệ đệ cô nương đối với cô nương thật chu đáo." Dứt lời thì lưu luyến không rời lui ra.

Duyệt Nhi cũng rất ngạc nhiên: "Hốt Hốt, túi càn khôn của con lúc nào cũng mang mấy thứ này?" Túi càn khôn của nàng đều chất đầy tiên quả rất ngon, còn có mấy loại đồ chơi thú vị mà Tức Mặc Ly tìm cho nàng, và đương nhiên, còn có rất nhiều ngân phiếu.

Hốt Hốt bình thản nhào tới, chỉ một chiếc túi nhỏ treo bên hông Duyệt Nhi, trịnh trọng nói: "Chiếc túi này đừng vứt nha, bằng không phụ thân sẽ tìm được chúng ta đó." Nhóc để bắt cóc mẫu thân mà đã chuẩn bị suốt hai năm…..

Duyệt Nhi gật gật đầu, ôm lấy Hốt Hốt cười nói: "Chúng ta trước hết ăn no đã. Quả thực chúng ta nên ăn xong cơm của phụ thân con rồi hãy đi." Người nào đó đem khẩu vị của cô hổ nhỏ dưỡng thành quen rồi.

Hốt Hốt bất đắc dĩ nói: "Mẫu thân, con xin người đó, mẹ rời nhà đi thì phải dứt khoát một chút, có được không?"

Duyệt Nhi chột dạ cười một tiếng, rồi liền vội vàng ôm Hốt Hốt xuống lầu. Nhã gian mở ra, tiểu nhị bước tới vừa nhìn thấy chỉ có hai người ngồi thì có chút kinh ngạc, trông dáng vẻ hai người thì rất giống thần tử thần nữ của đại gia tộc, nhưng bên cạnh họ ngay cả một cao thủ cũng không có, quả thực là khiến người khác khó hiểu, nhưng trông về phía bộ dạng đáng yêu vô cùng của hai người thì cũng cung kính hỏi: "Nhị vị đại thần muốn dùng gì?"

Duyệt Nhi đem Hốt Hốt đặt ở vị trí gần mình nhất, cười đáp: "Đem toàn bộ các món ngon nhất, quý nhất ở đây dọn hết lên một lượt đi."

Tiểu nhị vừa nghe thì có chút do dự. Tửu lâu này ở Thần giới dù gì cũng là đệ nhất đệ nhị, mặc dù hiện giờ xuất hiện Tô nhục nhục tửu lâu cạnh tranh, nhưng dầu gì cũng là chốn tiêu tiền suốt mười mấy vạn năm. Tiểu cô nương này không bằng hữu không khách khứa, cùng với đệ đệ nàng lại muốn một bàn những món ngon nhất quý nhất? Nghĩ tới đây thì liền cười nói: "Cô nương, tửu lâu chúng tôi đều là những món ngon thượng hạng, đương nhiên giá cả cũng không thấp, e là……"

Duyệt Nhi khó hiểu nhìn y, e là cái gì?

Hốt Hốt liếc mắt khinh thường, kéo kéo mẫu thân đang ngây ngốc chờ tiểu nhị nói tiếp, bất mãn nói: "Tỷ tỷ…….Hắn e là chúng ta không có tiền, ăn quỵt."

Duyệt Nhi bừng tỉnh đại ngộ, bàn tay nhỏ nhắn liền từ trong túi càn khôn lấy ra năm viên ngọc lưu ly sáng lóng lánh, lại sợ không đủ, móc ra một tờ ngân phiếu nữa xòe ra, cách không bay đến trong tay tiểu nhị, thành thật nói: "Đủ chưa?" Nói rồi lại phóng tới một nắm hạt hướng dương bằng vàng lấp lánh, đại khái ý là không đủ thì tiếp tục móc ra.

Tiểu nhị nhìn con số rõ ràng trên tờ ngân phiếu, lại nhìn nắm hạt hướng dương vàng chóe đầy tay cùng năm viên ngọc lưu ly sáng thiếu điều hỏng mắt trên tay thì lau lau mồ hôi: "Đủ rồi đủ rồi, tiểu thần lập tức đi làm." Dứt lời ba chân bốn cẳng chạy đi, mẹ ơi, Thần giới từ khi nào lại xuất hiện một ông chủ có tiền như vậy!

Tiểu nhị vừa xuống không bao lâu thì cánh cửa nhã gian đã bị mở ra, Duyệt Nhi cùng Hốt Hốt cùng lúc ngẩng đầu, trông thấy nơi cửa là một nam tử trẻ tuổi, trên mặt tràn ngập vẻ kinh hỉ.

Hốt Hốt vừa nhìn đã thấy ánh mắt nam tử đó nhìn mẫu thân mình rất không bình thường, vội kéo kéo tay áo Duyệt Nhi: "Mẫu thân, người đó là ai?"

Duyệt Nhi cười lộ ra hai chiếc răng hổ: "Y là Ôn Chi Hàn, Doanh Châu sơn chủ." Quay đầu lại nói với Ôn Chi Hàn: "Chi Hàn, đã lâu không gặp."

Bước chân Ôn Chi Hàn gần như có chút lâng lâng, bước đến trước bàn ngồi xuống. Vừa rồi ở bên ngoài về, đằng vân vừa vặn đụng phải tiểu nhị ban nãy, vốn cũng không có gì, nhưng khi thoáng nhìn thì kinh ngạc phát hiện thứ trên tay y đang cẩn thận ngắm nghía chính là hạt hướng dương bằng vàng không gì có thể quen thuộc bằng, vì vậy mới tìm tới.

" Vị thúc thúc này, ông sao lại cứ nhìn chằm chằm mẫu thân ta vậy hả? Ta giận rồi đó." Hốt Hốt không hề úp mở, rõ ràng rất khó chịu khi có người nhìn mẫu thân mình như vậy. Mặc dù nam tử này bộ dạng rất trẻ, nhưng như vậy thì thế nào? Mẫu thân nhỏ như vậy, nhóc chẳng phải cũng gọi là mẫu thân đấy thôi?

Ôn Chi Hàn khôi phục lại tinh thần, trên mặt là vẻ đỏ bừng ngượng ngùng, chuyển mắt nhìn về phía nhóc con ngồi bên cạnh Duyệt Nhi, ước chừng bất quá chỉ mới năm sáu tuổi. Đôi mắt to tròn lúng liếng, nhưng mắt mày tinh xảo, chiếc mũi cao thẳng thanh tú, làn môi mỏng với độ cong tuyệt mỹ, vừa nhìn liền biết phụ thân là ai. Mặc dù hãy còn là một đứa nhóc nhưng đã có thể đoán được vẻ tuấn mỹ vô song sau này.

"Bé con, con tên là gì?"

Hốt Hốt thập phần không tình nguyện đáp: "Nhũ danh Hốt Hốt."

"Ha ha, là chữ có âm giống với Hổ Hổ phải không? Rất dễ nghe, rất đáng yêu." Ôn Chi Hàn rất chân thành, tiếc là câu câu đều đâm vào tâm sự của Hốt Hốt, lập tức mặt Hốt Hốt đen đi phân nửa, trong lòng đã quyết định quyết đấu không ngừng nghỉ với vị thúc thúc trông có vẻ rất ưa nhìn này.

Ôn Chi Hàn nói đến đây thì có chút khó xử: "Cũng không biết sẽ gặp Duyệt Nhi và Hốt Hốt ở đây, không mang theo vài món đồ chơi làm quà gặp mặt……."

Duyệt Nhi vội cười nói: "Không sao, chúng ta cũng không thiếu. Chi Hàn, lâu không gặp ngươi, cuộc sống vẫn tốt chứ? Chỉ Thủy ca ca thì sao? Tiểu Hoa nữa? Sao đều không đến thăm ta?"

"Ừm, rất tốt, Long Chỉ Thủy cũng rất khỏe, bọn ta đều muốn đến thăm nàng, nhưng mà….." Lạc Thủy Thần đế y quả thực rất nhỏ nhen a, đến thăm cũng không được….

Duyệt Nhi chống cằm: "Chi Hàn, ngươi cũng không còn nhỏ nữa, sao còn không tìm một nữ tiên mà thành thân đi? Ngươi xem, con của ta cũng đã năm tuổi rồi. Có điều nói đi cũng phải nói lại, Chỉ Thủy ca ca và Tiểu Hoa cũng chưa thành thân nhỉ."

Ôn Chi Hàn im lặng, ngẩn ngơ nhìn Duyệt Nhi.

Lần đầu gặp nàng, nàng là một tiểu cô nương kiêu ngạo không sợ trời không sợ đất, dùng thiên hỏa đốt trụi y quán lớn nhất của Doanh Châu. Y vốn xông ra thăm dò hư thật, nào ngờ, chỉ với ánh mắt đầu tiên thì đã trông thấy nàng, kể từ đó trong trái tim chỉ có hình bóng của cô hổ nhỏ đáng yêu này.

Khi gặp lại nàng lần nữa, nàng đã gả cho Tức Mặc Ly, ngọt ngào yêu kiều vùi trong lòng y, đôi mắt to tròn cùng gương mặt nhỏ nhắn đều là vẻ hạnh phúc ngập tràn. Lòng y buồn bã ảm đạm, nhưng biết một vài người đời này ngay cả tư cách cầu cũng không có, liền cũng tự nói với bản thân hãy buông tay.

Hiện giờ gặp nàng, bên cạnh nàng đã có con trẻ đi cùng. Thời gian không hề để lại chút vết tích nào trên người nàng, cũng không mang đến cảm xúc càng sâu lắng hơn, nàng vẫn tâm tư đơn giản như thế, rõ ràng đến độ người khác vừa nhìn đã tường tận.

Y bất chợt phát hiện, y quyến luyến cỡ nào cái cảm giác mà nàng mang lại cho mình!

Cảm tình vẫn cất giấu trong tim cuối cùng buông trôi. Nên nói thế nào? Nàng không hiểu. Nên nói thế nào? Thế giới có bao nhiêu người có thể tin vào nhất kiến chung tình? Hoặc giả, kỳ thực ngay cả bản thân cũng không quá tin ấy chứ.

Người tu hành, sinh mệnh dài đằng đẵng. Phàm nhân đều nói, Thần tiên trường sinh bất lão.

Cũng chính bởi năm tháng dài dằng dặc mới khiến cảm tình lộ ra càng trân quý, giống như dạng luyến ái oanh chấn mãnh liệt của Lạc Thủy Thần đế, sự sủng ái có một không hai khắp lục giới, e là trong lịch sử lục giới cũng không có được người thứ hai.

Thế nhưng, không có thâm tình, sẽ đời đời bất diệt.

Nếu thật sự muốn mà không được, chi bằng buông tay, rồi lại trải qua mấy vạn năm, có lẽ sẽ sớm quên đi mọi việc lúc này.

Tháng năm, quả thực vừa tươi đẹp mà cũng thật tàn khốc.

Y đã hơn trăm năm không gặp Duyệt Nhi. Có lẽ đời này, cơ hội gặp nàng ít ỏi đến mức có thể đếm được, nhưng y vẫn không quên. Vì sao không thành thân? Lẽ nào nói 'ta vẫn đợi nàng'?

Y cũng không như Sở Từ Ma quân, cũng không giống Đạp Vũ Thần quân, y chỉ là một kẻ không chút tiếng tăm mà thôi, mà Duyệt Nhi, đã cách y càng lúc càng xa.

"Ha ha, không gặp được nữ tiên đáng yêu xinh đẹp như nàng, ta không có tâm tư thành thân đâu."

Duyệt Nhi hiển nhiên là một người thần kinh thô lậu, hiên ngang lẫm liệt nói: "Ngày mai ta với Hốt Hốt đi Tiên sơn du ngoạn, thuận tiện giúp mấy người tìm mấy cô nương xinh đẹp."

Cánh cửa lại một lần nữa bị mở ra, một đám mây bay vào, kế đó là tiểu nhị, bỗng phát hiện bên trong lại có thêm Ôn Chi Hàn, trên mặt tiểu nhị trước tiên là kinh ngạc, sau đó là vẻ sáng tỏ.

Trên bàn bày đầy món ăn, Ôn Chi Hàn thấy Duyệt Nhi ăn đến vui vẻ vô cùng, còn Hốt Hốt vẫn không hề động đậy thì có chút khó hiểu, Chi Hàn nói: "Hốt Hốt, sao con không ăn?"

Bàn tay bụ bẫm của Hốt Hốt giơ ly lên: "Chi Hàn thúc thúc, kính thúc một chung."

Ôn Chi Hàn không chút nghi ngờ, đưa tay nhận lấy sảng khoái uống hết, không hề phát hiện vẻ đắc ý ngời ngời trên mặt Hốt Hốt.

Một canh giờ sau……

Đến khi Duyệt Nhi ăn xong mới phát hiện Ôn Chi Hàn đã hôn mê bất tỉnh ở một bên, cả kinh nói: "Hốt Hốt, y sao vậy?"

Thấy nàng ăn xong rồi, Hốt Hốt liền vội vàng kéo Duyệt Nhi chạy ra ngoài: "Mẫu thân, chúng ta trốn nhà đi chơi đó, con không thích thúc thúc này đi theo chúng ta."

Duyệt Nhi lo lắng nhìn Ôn Chi Hàn, nghĩ thấy y ở đây hẳn là cũng không có việc gì, liền theo Hốt Hốt rời đi.

Hai người bay đến một nơi hoang vu. Hốt Hốt ngẫm thấy vị thúc thúc đó đã biết hai người họ đi Tiên giới, vậy bọn họ nhất định không thèm đi Tiên giới nữa, trước ở lại Thần giới vài ngày nên cũng không chọn lựa, thẳng hướng bay đến nơi này, sở dĩ đến đây là vì đại thụ cao to xanh tốt hoàn toàn khác hẳn với dãy núi Lạc Thủy, trông có vẻ là đã được mấy vạn tuổi, toát lên vẻ hoang liêu sơ khai.

Vất vả lắm mới trông thấy một phủ đệ to lớn hùng vĩ dường như tọa lạc ở nơi sâu nhất, nhưng không chỗ nào lại không toát lên hơi hướm cổ xưa, Duyệt Nhi xúc động kéo Hốt Hốt đáp xuống.

Trước cửa phủ treo một tấm biển theo phong cách cổ, trên đó chỉ có bốn chữ, nhưng nháy mắt đã đánh thẳng vào trái tim Duyệt Nhi.

Đạp Vũ Thần phủ.

166. Chương 166: Một Lớn Một Nhỏ Gặp Họa (2)

Nàng bay người lên, đưa tay cẩn thận đem dây mây quấn bên trên gạt đi. Bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng mơn trớn trên hai chữ 'Đạp Vũ', thoáng chốc muôn vàn ký ức chợt ùa về trong tâm trí.

Sư phụ, thì ra người đối với nàng có tâm tư như vậy.

Kiếp sau nàng độ cho ta, có được không?

Bất quá chỉ mới hơn năm năm, Đạp Vũ Thần phủ này đã giống như không có lấy một bóng người, không một chút hơi thở. Cửu Kiếm từng báo cáo với Tức Mặc Ly, nói Đạp Vũ Thần quân ở lục giới đã không còn chút khí tức cũng như dấu vết.

Duyệt Nhi chỉ thoáng do dự rồi liền kéo Hốt Hốt đạp bước đi vào. Vào cửa chính là thềm đá thông đến chính điện, lơ lửng trên mặt hồ mênh mông rộng lớn, kiên cố vững chắc, phủ đầy rêu xanh và dây leo. Bồng bềnh trên mặt hồ đều là hoa cỏ đã héo rũ, chỉ còn lại vài đóa hoa sen rực rỡ.

Đạp Vũ sư phụ thích nhất là chăm sóc hoa cỏ, ngâm thơ đối câu, có thể tưởng tượng năm đó Đạp Vũ Thần phủ này có cảnh tượng thế nào, mà hiện giờ đã hoang tàn tiêu điều thế này, Duyệt Nhi nhìn mà ánh mắt ngập tràn chua xót.

Duyệt Nhi kéo Hốt Hốt, định đạp lên thềm đá nhưng bị Hốt Hốt giữ lại: "Mẫu thân….Con cảm thấy trên mặt hồ có gì đó không ổn, chúng ta đừng qua, có được không?"

Hốt Hốt có dị năng mà người khác không có, tỷ như bất luận là kết giới thế nào đi nữa, ở trước mặt nhóc đều là 'thùng rỗng kêu to', đồng thời có một loại trực cảm linh mẫn đối với tương lai.

Duyệt Nhi do dự một chút, cười nói: "Hốt Hốt, đừng sợ. Đây là thần phủ của sư phụ mẫu thân, mặc dù đã có chút hoang tàn, nhưng ta muốn vào trong xem thử nơi sư phụ từng sinh sống."

Hốt Hốt nghe thấy lời này thì chỉ đành thôi, dù gì nhóc cũng có thể bảo vệ mẫu thân.

Hai người chậm rãi bước lên thềm đá lơ lửng bên trên mặt hồ, tiếng bước chân rõ ràng vọng khắp. Duyệt Nhi nghe lời Hốt Hốt, cũng không dám nhìn hồ. Nàng vốn sợ biển, mặt hồ mênh mông thế này kỳ thực so với mặt biển cũng không khác là bao. Loại sợ hãi xuất phát từ tận đáy lòng này, nàng không chống lại được

Xa xa trông thấy vô số đình đài lầu các ở đầu bên kia của thềm đá, Duyệt Nhi thở phào, nhưng bất gặp bên cạnh thềm đá phía trước treo một khối ngọc thạch thật dài, Duyệt Nhi cùng Hốt Hốt bước tới, đọc theo hai hàng chữ trên đó.

"Hoa khai sát na, ngọc lão thiên niên.

Cửu vạn lý thương khung, ngự phong lộng ảnh, thùy nhân dữ cộng?"1

1Hoa nở khoảnh khắc, đá ngọc ngàn năm

Trời cao vạn lý, cưỡi gió vui đùa, ai sẽ cùng ta? (ta chém, chém, chém…..)

Chỉ là hai câu thơ rất đỗi bình thường, nhưng theo giọng nói Duyệt Nhi thốt ra, cả mặt hồ nháy mắt dậy lên thủy lưu cuồn cuộn, bắt đầu quấn quanh hai người. Hốt Hốt vội vàng bắt lấy tay Duyệt Nhi, nhưng cuối cùng vẫn bị sức mạnh của xoáy nước tách ra.

"Mẫu thân……" Hốt Hốt lo lắng, lúc này, nhóc thế nhưng lại không hề có chút năng lực để bảo vệ Duyệt Nhi, chỉ nhìn hai mắt Duyệt Nhi khép lại, rõ ràng là đã hôn mê. Bị xoáy nước lớn như thế cuốn xuống, Hốt Hốt cực kỳ hối hận, không nên tự mình dẫn mẫu thân ra ngoài!

Nhóc vừa định báo vị trí cho Tức Mặc Ly thì đã rơi vào hôn mê.

Khi Tức Mặc Ly vội vội vàng vàng theo dấu khí tức tìm đến tửu lâu thì chỉ phát hiện Ôn Chi Hàn nằm lăn bên cạnh bàn. Hàng mày y khẽ nhíu lại, cuối cùng có chút lo lắng, lại vội vàng nương theo cảm ứng rất yếu ớt của Duyệt Nhi, tìm đến bên trên một khoảnh rừng sâu cổ thụ cao lớn.

Khí tức của Duyệt Nhi hoàn toàn biến mất.

Ý lạnh nơi gian mày của Tức Mặc Ly càng nồng đậm, phất tay lên, một khoảng cổ thụ um tùm mấy vạn năm nháy mắt liền bị tróc gốc, chỉ thấy một tia lạnh lẽo bên môi y: "Như ý nguyện của các ngươi."

Mà Đạp Vũ, tại một mái đình xung quanh đều là trăm loại hoa cỏ bỗng dưng mở mắt, đôi mắt sáng rực nhìn chăm chú nơi xa, triệu một vệ trong số cửu vệ tới.

"Có ai xông vào Thánh giới?"

Vệ Tam cung kính đáp: "Thánh Quân, Ma Thánh trở lại rồi. Hơn nữa dường như không có chút năng lực kháng cự, linh lực dồi dào nhưng tu vi không cao, hơn nữa, trên tóc nàng cài một cây trâm hình hổ, trông có vẻ giống thần binh- Huyễn Oanh lưu ly trượng. Hiện giờ hẳn là thời cơ tốt nhất, nhưng vừa rồi nàng ấy dường như đã rơi vào trong tay Cấp Quỳnh Thánh quân."

Nói rồi âm thầm quan sát nét mặt Đạp Vũ.

Trên gương mặt tuấn mỹ của Đạp Vũ đều là ý cười, dường như không có gì khác lạ, chỉ cười nói: "Địa vị của Cấp Quỳnh cao vời vợi không thể chạm tới, hạ thủ sớm một chút cũng là lẽ bình thường. Nhưng Ma Thánh trở lại, Thánh giới vậy mà lại không có chút phản ứng nào, nếu không phải phủ đệ Thần giới có dị thường, ta cũng không cảm giác được nàng đã đến."

Vệ Tam thấy Đạp Vũ không có gì khác lạ, vội nói: "Vậy, chúng ta yêu cầu trợ giúp Cấp Quỳnh Thánh quân sao?"

Đạp Vũ đứng dậy, đảo mắt nhìn chung quanh. Trăm hoa như gấm, trải dài mười dặm, nhưng vẫn như cũ cảm thấy trong lòng thiếu đi thứ gì đó, cười nói: "Không cần, ta muốn xem thử nữ nhân năm đó khiến Thánh Tôn thần hồn điên đảo, không tiếc chính mình cũng nhảy xuống lục giới tìm kiếm có gì đặc biệt. Có lẽ, không nhất thiết phải trừ hại nàng ta, khống chế cũng không tồi."

Vệ Tam nhất thời trong lòng cả kinh, gấp gáp nói: "Chuyện nhỏ này cứ giao cho thuộc hạ xử lý là được, Thánh Quân đại nhân vẫn nên tịnh dưỡng thêm vài ngày đi." Mặc dù xác suất rất nhỏ, nhưng Vệ Tam vẫn cảm thấy không yên.

Đạp Vũ quay đầu nhìn y, ý cười chan hòa như gió xuân: "Vệ Tam, dĩ hạ phạm thượng, không phải là phong cách của ngươi. Ta bị thương sớm đã khỏe rồi, trái lại nhàn rỗi đến nhàm chán, vụ nước đục này lội thử cũng không tệ. Ngươi căng thẳng như vậy làm gì?"

Vệ Tam đành cúi đầu, không dám nhiều lời.

Đạp Vũ đạp không bước vài bước rồi lại quay đầu hỏi: "Nàng tên gọi là gì?"

Vệ Tam cúi đầu, cung kính đáp: "Duyệt Nhi, nàng tên U Duyệt Nhi."

Đạp Vũ nghe thấy thì sững người. Trong lòng Vệ Tam kinh hãi, vội nói: "Thánh Quân đại nhân, sao vậy?"

Đạp Vũ lắc lắc đầu, cười đáp: "Không có gì, nhưng hình như có một cảm giác rất quen thuộc." Nói rồi lắc lắc đầu, phi thân rời đi.

Vệ Tam lau lau mồ hôi, trong lòng thấp thỏm không yên, cuối cùng siết chặt nắm đấm, truyền âm cho bát vệ.

Thánh Quân đại nhân ra lệnh, gặp Ma thánh, giết không tha.

Duyệt Nhi vẫn trong tình trạng mơ mơ hồ hồ, hai mắt nặng nề không mở nổi.

Xung quanh rất ầm ĩ, có người đang không ngừng nói.

Giọng một nam tử: "Ngươi đừng thấy tiểu cô nương này nhỏ như vậy, ngươi xem, gương mặt nàng ta thanh thuần, tự toát lên mỵ lực hấp dẫn người khác, vóc người nóng bỏng, dung mạo và dáng vóc thế này, khẳng định là cực phẩm mà nam nhân đều thiết tha mơ ước, xiêu hồn lạc phách."

Giọng nữ hơi đứng tuổi lại phì một tiếng khinh miệt: "Thánh giới vậy mà vẫn còn dạng hạ lưu như ngươi. Các ngươi có điều kiện gì?"

Liễu Thiến là tiểu chưởng sự một phân lầu của Hợp Hoan phái, tỷ mỷ quan sát Duyệt Nhi, lòng biết lời nam nhân này nói không sai, là hàng tốt, nhưng nàng cũng biết chẳng thể vô duyên vô cớ được một cô nương cực phẩm thế này.

Nam nhân đá Duyệt Nhi một cái, đau đến độ Duyệt Nhi rên lên một tiếng, lại thô tục nói: "Tiếng kêu này….Khặc khặc, mất hồn quá đi. Nếu không phải thấy chỗ này của ngươi là phân lầu bí mật nhất ở Thánh giới, ngươi cho rằng ta có thể giao ra sao?"

Thấy Liễu Thiến rõ ràng không ngó ngàng, lại đành nói: "Người này là người bên trên vứt cho ta, nghe đâu là Thánh quân muốn người xử lý, giao cho cô nương của Hợp Hoan lầu. Ngươi cũng biết đó, phỏng chừng ý của Thánh quân là để nàng ta trở thành lô đỉnh cực phẩm, không thể để nàng ta chạy đi, hơn nữa, không thể hành hạ đến chết, mà phải sống."

Liễu Thiến bật cười, phấn lâu nho nhỏ của nàng trước giờ chưa từng có cô nương nào tốt như vậy, đoán chừng phóng tầm mắt ra cả Thánh giới cũng không tìm đâu ra, chỉ cười nói: "Nếu đã là người Thánh quân muốn xử lý, há còn để ngươi tùy tiện như vậy? Ta chỉ là miếu nhỏ, không cúng nổi đại phật tôn quý như thế. Thoạt nhìn tiểu cô nương này không tầm thường, nếu như sau này xảy ra chuyện gì, ngươi kêu ai gánh vác đây?"

Nam tử nóng ruột, đành phải từ trong ngực móc ra một chiếc túi càn khôn: "Trong này là tiền thưởng. Nếu như là cô nương đại gia tộc, khẳng định sẽ không thể lưu lạc đến bước đường mà chẳng người tìm kiếm. Cô nương cực phẩm như vậy, có thể khiến phần lâu nhỏ này của ngươi thêm bừng sáng, ngươi không cần?" May mà y trước đó đã lấy một nửa số ngân phiếu.

Liễu Thiến bị lời y nói khiến nàng có chút do dự. Đích thực cô nương này rất được, vừa mở túi càn khôn ra thì liền bắt gặp ngân phiếu đầy túi, cuối cùng một chút do dự cũng không thấy đâu: "Được, ta miễn cưỡng nhận nàng vậy."

167. Chương 167: Chúng Ta Không Hợp (1)

Không biết là qua bao lâu, Duyệt Nhi cuối cùng cũng tỉnh táo, từ từ mở mắt, khung cảnh trước mắt rất đỗi xa lạ.

Bên cạnh có một thiếu nữ trẻ tuổi, khắp người đầy mùi son phấn, thấy Duyệt Nhi tỉnh lại thì cười bảo: "Tỉnh rồi? Mau mau rửa mặt đi." Nói rồi chỉ chỉ chiếc chậu đặt trên giá bên cạnh, trên đó còn vắt một chiếc khăn mặt. Liễu Thiến liếc nàng một cái, nàng ta đích thân bưng nước đến, cô nương này đã được hưởng đãi ngộ cao nhất ở đây rồi đấy.

Duyệt Nhi hãy còn mơ mơ màng màng, nghe thấy thế thì ngẩng đầu lên, đưa hai tay ra.

Liễu Thiến ngạc nhiên: "Cô lẽ nào muốn ta giúp cô à?"

Duyệt Nhi cũng hết sức kinh ngạc: "Chẳng lẽ không phải ư?" Sáng sớm mỗi ngày Mặc Ly đều tự mình rửa mặt hết á.

Liễu Thiến nín thinh, nhìn bộ dạng 'đây là lẽ đương nhiên' của Duyệt Nhi, nỗi thấp thỏm trong lòng lại dâng lên. Lẽ nào thật sự là hậu bối của thế gia vọng tộc ư, nghĩ là nghĩ vậy, nhưng nàng vẫn cười nói: "Tự mình làm đi, ta không giúp cô được đâu."

Giọng nói xa lạ này khiến mạch suy nghĩ của Duyệt Nhi trở nên rõ ràng hơn chút, đôi mắt to tròn nhìn Liễu Thiến: " Cô là ai, đây là đâu, Hốt Hốt thì sao?"

"Ta gọi là Liễu Thiến, hiện là chưởng quản của phấn lâu thuộc Hợp Hoan lầu này. Hốt Hốt là ai? Cô tên gọi là gì?" Cô nương này nếu như được dạy dỗ tốt, chưa đến hai năm, chắc hẳn sẽ chấn động Thánh giới, hiện giờ đương nhiên cần phải mềm mỏng một chút.

Duyệt Nhi không nhìn nàng nữa, ngữ khí cũng có chút lạnh lẽo: "Tử Hổ tộc U Duyệt Nhi." Chỉ Thủy ca ca nói nếu như báo tên này, mọi người khắp cả lục giới đều không ai dám khó dễ nàng.

Tiếc là Duyệt Nhi đoán sai rồi, nơi này cũng không phải thuộc lục giới.

Liễu Thiến âm thầm sàng lọc kỹ một lượt, không phát hiện ở Thánh giới có môn phái hay đại gia tộc nào họ U thì thở phào, cười nói: "Đêm nay cô hãy tiếp vị khách đầu tiên, vị đó chính là Duy Tâm thánh, chúng ta sẽ căn cứ vào biểu hiện đêm nay rồi lại trù liệu việc huấn luyện sau này cho cô."

Duyệt Nhi lạnh lùng nhướng mắt, đôi mắt to tròn nhìn Liễu Thiến đến độ trái tim nàng kinh hãi: "Tiếp khách? Làm gì?"

Liễu Thiến đánh giá nàng một lượt từ trên xuống dưới: "Nói dễ nghe là song tu, khó nghe chính là bảo cô đi làm lô đỉnh."

Bất luận là nơi nào, đều sẽ có phương pháp tà môn, càng huống chi song tu cũng không thể xem là bàn môn tả đạo g. Lô đỉnh đúng là có chút vô nhân đạo, có điều với thế giới luôn lấy thực lực làm trọng, không đủ mạnh, trở thành lô đỉnh cũng là chuyện bình thường.

Duyệt Nhi đương nhiên biết song tu là ý gì, lại liên tưởng đến Hợp Hoan lầu mà vừa rồi nàng ta nói, nhất thời nhớ tới cảnh tượng năm đó khi đi chung với Đông Khải Thần quân thì liền nổi giận: "Ta không muốn!"

"Nếu cô đã vào Hợp Hoan lầu của chúng ta, lý nào còn muốn hay không muốn?"

Duyệt Nhi vô cùng phẫn nộ, xông tới cùng Liễu Thiến quấn lấy nhau. Liễu Thiến chỉ hai ba chiêu đã khống chế được nàng, thấy Duyệt Nhi hoàn toàn không có khả năng công kích, ngữ khí cũng có chút khinh miệt: "Đừng có rượu mời không uống lại uống rượu phạt."

"Ngươi!" Duyệt Nhi cực kỳ tức giận, ở Thần giới nàng mặc dù không mạnh, nhưng miễn cưỡng cũng có thể chống đỡ được một vài Thiên thần đỉnh cao, mà người này thoáng chốc đã chế ngự được nàng, nơi này là nơi nào? Vì sao hết thảy mọi thứ đều kỳ quái như vậy?

Liễu Thiến chỉ vài ba cái đã trói Duyệt Nhi lại, cầm lấy khăn mặt trên chậu, qua quít lau mặt cho Duyệt Nhi, rồi lại hớp vài ngụm nước trà mới phủi đít bỏ đi, trước khi đi còn thòng lại một câu.

"Nếu không phải thấy cô đích thực không tệ, cô cho rằng còn có cơ hội mà nói chuyện với ta?"

Duyệt Nhi vội vàng đuổi theo muốn ra ngoài, nhưng trước mắt lại là mây mù mờ mịt, không khác là mấy so với nơi tổ chức hội bàn đào chốn Tiên giới. Nàng muốn thoát ra, nhưng lại bị đánh bật trở lại.

Hốt Hốt thế nào rồi? Vì sao nàng đã truyền âm cho Tức Mặc Ly, cũng đã truyền âm cho Cửu Kiếm, nhưng một chút phản hồi cũng không có? Sao có thể như vậy chứ?

Tối hôm ấy, Liễu Thiến đích thân chuẩn bị trang điểm cho Duyệt Nhi, tiếc là Duyệt Nhi dù thế nào cũng không chịu. Liễu Thiến hết cách, trên dưới quan sát nàng một hồi, cảm thấy như vậy cũng không tệ, liền để tùy ý nàng.

Duyệt Nhi bị kéo đến trên một đám mây, Liễu Thiến thi pháp trên đó, nói: "Nó sẽ đưa cô đến nơi cô muốn đến, tốt nhất là đừng có mà giở trò. Chỗ này là Thánh giới, luận về đấu pháp, cô còn đánh không lại ta."

Dứt lời đám mây liền vững vàng chở Duyệt Nhi, lướt qua tầng tầng mây mù, hướng tới nơi cần đến.

Không biết là bay bao lâu, đám mây mới run run đáp xuống, cứ tưởng là một phấn lâu nho nhỏ ở nơi vắng vẻ, vậy mà cũng không hề nhỏ chút nào. Đám mây cũng không hạ xuống rồi rời đi, mà trực tiếp đẩy cửa chở Duyệt Nhi vào tận trong phòng rồi mới bay mất.

Duyệt Nhi muốn ngăn lại, tiếc là cũng ngăn không được. Nghiêng đầu đưa mắt nhìn quanh, căn phòng này cũng không nhỏ lắm, trang hoàng tao nhã, Duyệt Nhi trước nay vẫn cho muốn đến Hợp Hoan lầu cho biết, hiện giờ thấy rồi, thế nhưng lại không có tâm trạng xem náo nhiệt chút nào.

"Cô nương đến rồi?"

Một giọng nói trầm thấp truyền tới, Duyệt Nhi vội vàng quay đầu lại, không thấy người nào, đảo mắt ra xung quanh cũng không phát hiện bất cứ vật gì, kinh hãi nói: "Ai đó?"

"Cũng không tệ, quả nhiên là cực phẩm. Thánh giới từ khi nào lại có một nữ nhân khá đến thế? Thật khiến người ta không dám tin mà…."

Vừa nói, một bàn tay đã đặt lên vai Duyệt Nhi. Duyệt Nhi chán ghét định tránh đi, tiếc là đã bị bàn tay trên vai giữ chặt, vội vàng quay đầu, đối diện với một đôi mắt đỏ quạch đầy máu, nhất thời sợ đến độ hét lên một tiếng.

"A!"

"Ta đáng sợ như vậy sao? Ha ha, bọn tiện nhân các ngươi thật sự là kém xa Ma Thánh. Chỉ có Ma thánh mới có thể đối xử bình đẳng."

Duyệt Nhi ngừng hét, chăm chăm nhìn gương mặt đầy sẹo trước mắt, nam tử có đôi mắt đỏ máu như vậy khiến đáy lòng nàng sinh ra một cảm giác chán ghét.

Đã nhìn quen gương mặt khuynh đảo chúng sinh của Tức Mặc Ly , giờ lại bắt gặp gương mặt xấu đến độ chẳng thể nào hình dung này, Duyệt Nhi lần đầu tiên cảm nhận được cái gọi là 'kích động thị giác dữ dội'.

"Ngươi…..Ngươi là ai?"

Nam tử cười đầy gian tà: "Ngươi không cần biết. Điều ngươi phải làm, chỉ là ngoan ngoãn phục vụ tốt ta là được."

Duyệt Nhi so với y thì thấp hơn rất nhiều, dứt khoát cũng chả thèm ngước đầu lên, chỉ chăm chăm nhìn nơi ngực y, một lúc sau mới nói: "Ta có tiền, ngươi liệu có thể thả ta được không?"

"Ha ha, có tiền mà còn phải vào chốn như thế này sao?" Duyệt Nhi không khỏi nhíu mày, khi người này cười lên cũng xấu hoắc.

"Vậy…..Ngươi muốn gì? Ta cho ngươi hết." Duyệt Nhi thử thăm dò, nhìn bộ dạng của Liễu Thiến đối với nam tử này có chút cố kỵ, nếu như có thể thuyết phục y dẫn nàng đi, đó hẳn nhiên là biện pháp tốt nhất rồi.

Nam tử nâng mặt Duyệt Nhi, buộc nàng phải đối mặt với y. Gương mặt hằn đầy vết sẹo từ từ áp lại, nhìn đến độ dạ dày Duyệt Nhi cũng cuộn lên. Y phát ra tiếng cười ha hả, nét mặt vẫn không có thay đổi gì nhiều: "Ta đương nhiên là muốn ngươi rồi."

Duyệt Nhi như bị sét đánh. Trời ơi, lời thoại kinh điển mà Vương gia cường thế nói với dân nữ yếu ớt trong thoại bản đây mà, thì ra khi vào lỗ tai lại có cảm giác như vậy? Có điều trong khoảnh khắc, nàng lại nhịn không được, đầu lệch đi, nghiêng qua một bên, bắt đầu nôn khan.

Nam tử dường như hết sức bất mãn với phản ứng của Duyệt Nhi, nhưng vẫn kéo Duyệt Nhi đến trên bàn, cầm quả đào bên cạnh, hai ba động tác đã biến thành một cốc nước đào, đưa đến cho Duyệt Nhi, thập phần dịu dàng hiếm hoi: "Uống chút đi."

Duyệt Nhi càng muốn nôn, vội nói: "Không…….Thật sự không cần……."

Nam tử bắt đầu nhăn lại hàng mi vốn chẳng dày gì, lộ rõ sát ý: "Nếu không phải cực phẩm, ngươi cho rằng ta sẽ nhẹ nhàng hòa nhã với ngươi sao?"

Duyệt Nhi muốn nói hoàn toàn không cần sự ôn hòa của y, nhưng lại không dám, đành phải miễn cưỡng ngăn lại nôn ọe, nhận lấy nước đào trên tay y, nhắm mắt nhíu mày nuốt xuống, uống rồi thì liền vội vàng hớp một chung trà lớn mới có thể ổn định lại.

Nam tử hài lòng gật đầu, ném Duyệt Nhi đến trên giường, bắt đầu cởi y phục.

"Ngươi! Dừng tay!" Duyệt Nhi không biết lấy sức lực từ đâu, thế nhưng lại có thể đẩy bật nam tử này ra.

Nam tử kinh ngạc nhìn Duyệt Nhi: "Ngươi làm lại lần nữa xem!"

Duyệt Nhi phẫn nộ trừng mắt nhìn nam tử xấu xí ấy, có chút hiểu rõ y dường như có địa vị không thấp, nhưng chạy tới một chốn hẻo lánh tìm nữ nhi làm lô đỉnh, nghĩ thấy tệ hại lắm rồi, ở những nơi khác không có người chắc.

Nam tử lại sáp lại gần. Cực phẩm như vậy, chỉ cần dùng làm lô đỉnh trong hai ba ngày, công lực của bản thân nhất định sẽ đạt được cảnh giới tu vi khác hẳn. Ở những giới ngoại trừ phàm gian, song tu và hợp hoan lầu đều không như thanh lâu bình thường, chịu nhiều lên án chỉ trích.

Nữ tử của Hợp Hoan lầu, đa phần đều là tự nguyện hoặc vì nhân tố bức bách của bản thân, mà nam tử đến Hợp Hoan lầu, phần lớn không phải là những người dùng phương thức tu luyện chính thống mà đều đi theo hướng có chút bàng môn tà đạo. Nhưng tới Hợp Hoan lầu, chính là tương đương với tới một chốn tu luyện khác, cũng không gặp phải vấn đề nhân phẩm hay chịu phỉ nhổ như phàm gian.

Một tay y trước trút bỏ y phục bạch hổ vướng bận trên người Duyệt Nhi, nhưng thấy hai lỗ tai đang run rẩy trên tóc nàng thì có chút sững sờ, mơ mơ hồ hồ nhớ lại gì đó, nhưng lại không nắm bắt được. Thấy

trên mặt Duyệt Nhi đều là vẻ thất kinh hoảng hốt, khiến lòng y nảy sinh cảm giác thương tiếc, động tác tay cũng trở nên nhẹ nhàng.

Duyệt Nhi phẫn nộ vô cùng, đôi mắt to tròn sống chết nhìn y chằm chằm, đầu bắt đầu đau nhức, đặc biệt là chỗ trán nơi giữa mi tâm, giống như bị lửa thiêu đốt.

Bàn tay đang cởi y phục Duyệt Nhi của nam tử dừng lại, đôi mắt đỏ máu kinh hãi nhìn nơi mi tâm Duyệt Nhi.

Đầu Duyệt Nhi đau nhức dữ dội, ngay cả hơi sức giãy giụa cũng không có, đưa tay muốn gạt đi bàn tay đang đặt trên áo mình, tiếc rằng hai tay thế nhưng dù thế nào cũng không cử động nổi.

Duyệt Nhi trong cơn đau nhức nơi trán thì ngẩng đầu lên nhìn, kinh hãi phát hiện nam tử trước mặt đã không còn đầu.

"A!!!!!!!!!!"

168. Chương 168: Chúng Ta Không Hợp (2)

Lại là một tiếng hét sợ hãi, sau đó, Duyệt Nhi trông thấy Tức Mặc Ly từ cửa sổ bay vào.

Ý lạnh trên mặt y dày đặc, bàn tay tựa ngọc tạc gạt phắt bàn tay vẫn đang níu áo Duyệt Nhi xuống, kế đó, dưới ánh mắt hoảng hốt của nàng, đem thi thể đó liền ném lên trên đất, tao nhã triệu một chiếc chậu bằng ngọc đến rửa tay rồi mới ôm lấy Duyệt Nhi, không chút hoảng hốt vội vàng ngồi lên giường.

Duyệt Nhi không dám nhìn thi thể đã mất đầu trên nền đất, bàn tay lạnh lẽo của Tức Mặc Ly đưa qua, không hề để ý đến sự phản kháng của nàng, xoay mặt nàng đối diện với thi thể đó.

Cảm giác đau nhức nơi trán cùng với cảnh tượng kinh hãi như vậy, Duyệt Nhi rất nhanh đã bật khóc.

Một tay Tức Mặc Ly giữ mặt Duyệt Nhi, tay kia tao nhã nhấc lên, nhẹ nhàng viết lên giữa không trung.

Tứ chi thân thể đó từ từ bị phân ra, sau đó, nơi hông bị cắt đứt, ruột cùng khí quản xấu xí đều chảy xuống.

Duyệt Nhi kinh hãi đến độ khóc nức nở: "Mặc Ly, dừng tay!" Đáng sợ quá, sao lại có thể như vậy?

Tức Mặc Ly vẫn không ngừng tay. Đôi tay bình thường vẫn rất mực dịu dàng ấy, đầu ngón tay lóe lên vô số luồng bạch quang, từng tia từng tia một đem tứ chi của thân thể đã đứt lìa kia xuyên thành từng khối từng khối một, nhất là hai tay, đã bị phân thành mảnh vụn.

Duyệt Nhi sợ đến độ chẳng dám lên tiếng. Đây là lần đầu tiên nàng trông thấy cảnh tượng đáng sợ đến như vậy. Lần trước ở Tiên giới, ở nơi đầy mùi máu tanh tìm thấy Thất Mệnh thúc thúc, nàng cũng không sợ đến vậy, bởi vì nàng không nhìn thấy.

Nhưng lần này nàng thấy rồi. Vốn là một người còn sống sờ sờ, ngay khoảnh khắc nàng vừa ngẩng lên thì đã mất đầu, chỉ một câu 'thi thể không đầu', bàn tay hãy còn níu chặt y phục của nàng.

Sau đó là màn phân thây tàn nhẫn nhường này.

Cảm nhận được sự run rẩy kinh hãi của Duyệt Nhi trong lòng mình, Tức Mặc Ly thế nhưng cũng không hề dừng lại.

Thi thể huyết nhục mơ hồ đó đã nát thành một đống, khắp gian phòng không nhỏ ấy ngập tràn mùi máu.

Duyệt Nhi đã sợ ngây người, trên tay Tức Mặc Ly cũng không phóng ra bạch quang nữa. Nàng thở phào, nhưng hốt hoảng trông thấy trên lòng bàn tay tựa bạch ngọc của y rõ ràng bừng lên một ngọn lửa trắng trong suốt.

"Mặc Ly, dừng tay……Thiếp không muốn nhìn, hu hu." Duyệt Nhi bắt đầu cầu xin.

Ngọn lửa trong lòng bàn tay y vẫn không chút do dự phóng ra, rơi xuống trên cơ thể đã biến thành một khối nhầy nhụa. Thiên hỏa trong suốt, nháy mắt đã bao trùm khắp thi thể ấy.

Nhưng ngay thời điểm này, một linh hồn bán trong suốt từ trong ngọn lửa trắng không ngừng giãy giụa gào thét, đôi mắt đỏ máu của y nhìn chằm chằm Duyệt Nhi, không thể diễn tả đấy là biểu cảm ra sao.

Dần dần, tinh hồn trong suốt đó cũng không thấy đâu, tiếng gào thét kinh hãi cũng biến mất khỏi tai Duyệt Nhi, trên mặt đất cũng chẳng còn lại gì.

Tàn phá nhục thể, thiêu hủy hồn phách, có thể nói là hình phạt cực kỳ tàn nhẫn.

Tức Mặc Ly nới bàn tay đang kìm giữ gương mặt Duyệt Nhi mới phát hiện tử tẫn ấn trên trán Duyệt Nhi thoắt ẩn thoắt hiện, cùng với nét mặt kinh hãi tột cùng của nàng, sâu thẳm trong đôi đồng tử tựa hắc ngọc hết thảy đều là vẻ quyến luyến nồng đượm, nhẹ nhàng đặt tay lên trán nàng, dần dà, tử tẫn ấn lại bị áp chế.

Tâm trạng kinh hãi của Duyệt Nhi vẫn chưa ổn lại, co rúm người nhìn Tức Mặc Ly, còn chưa kịp nói gì, Tức Mặc Ly đã ôm lấy nàng, hướng bên ngoài mà đi.

Sau khoảng thời gian một chung trà.

Duyệt Nhi vùi trong lòng Tức Mặc Ly, chấn kinh nhìn đám người đang run rẩy đứng ngay trước mặt.

Đứng đầu là Liễu Thiến, nàng ta hoảng sợ nhìn Duyệt Nhi, hoàn toàn không ngờ được rằng, vì một tiểu cô nương bản thân nhất thời động lòng thu nhận mà đã mang lại tai họa lớn thế này.

Lại quan sát Tức Mặc Ly đang ôm Duyệt Nhi thản nhiên ngồi đấy, trong mắt nàng hoàn toàn là hoảng hốt sợ hãi. Thánh giới từ khi nào lại xuất hiện một nhân vật tuyệt thế cỡ này? Dung mạo này, khí chất này, thủ đoạn nhường này, tu vi nhường này, e rằng ngay cả Việt Hoa Thánh quân trong truyền thuyết cũng không phải là đối thủ.

Gần đây cũng không hề nghe nói vị Viễn cổ Thần đế cao thâm khó lường kia lịch kiếp trở về, hai người này lại là ai?

Mấy cô nương đứng sau lưng Liễu Thiến người nào người nấy đều nhìn ngắm Tức Mặc Ly đến si dại, hoàn toàn không có lấy một tiếng động. Bầu không khí đáng sợ nhưng lại tươi đẹp nhường này, khiến nơi vốn dĩ khó mà thư thái ấy trở nên an tĩnh cực kỳ.

"Mặc Ly, chàng muốn làm gì?" Duyệt Nhi hết sức cẩn thận, nỗi kinh hãi vừa rồi vẫn còn đọng trong lòng nàng.

Một tay Tức Mặc Ly xoa mặt nàng, ngồi trên chiếc ghế đàn hương đỏ thẫm, tựa một đóa bạch liên trắng muốt, vừa tuyệt mỹ vừa thiêng liêng, không trả lời Duyệt Nhi.

Liễu Thiến bị một sợi dây thừng vô hình trói chặt, bay cao giữa không trung.

Bàn tay Tức Mặc Ly nhẹ nhàng cử động, sau đó, tứ chi nàng ta đứt lìa, đầu cùng hông đều bị chặt đứt, thi thể không toàn vẹn cùng với nội tạng đồng loạt rơi xuống, những cô nương bên dưới lại không phát ra bất kỳ âm thanh nào, chỉ vội vàng tránh đi.

Các nàng ấy đã sợ đến ngây dại.

Tiếp đến một người lại một người, các nàng cuối cùng lấy lại hồn vía, đồng loạt quỳ sụp xuống, khóc lóc van nài.

Trong mắt Duyệt Nhi đẫm lệ, cầu xin nói: "Các nàng ấy vô tội, chàng tha cho các nàng đi."

Bên dưới một vài người có tư sắc liều chết cố gắng: "Đại nhân, thiếp nguyện ý làm trâu làm ngựa, cam đoan sẽ hầu hạ người rất tốt…." Một nửa là dũng khí can đảm vì sắc, một nửa là ham vọng sống còn, nàng ta lao tới trước ghế hèn mọn quỳ xuống, trên mặt đều là nước mắt, vừa định đưa tay ôm lấy Tức Mặc Ly thì y đã thần sắc không đổi, một tay vừa phất lên, nàng ta đã hóa thành thịt vụn, bay ngược trở lại đám nữ tử.

Cảnh tượng giết chóc cực kỳ tàn nhẫn này, đến cuối cùng Duyệt Nhi đã chẳng còn nhớ rõ được chính mình đã có tâm trạng thế nào khi trông thấy cảnh ấy. Nàng nhớ mình nhắm chặt mắt, nhưng lại bị Tức Mặc Ly tàn nhẫn thức tỉnh, đành phải mở to mắt mà nhìn toàn bộ hơn một trăm năm mươi cô nương của Hợp Hoan lầu bị giết một cách dã man, thi thể không toàn vẹn, tầng tầng lớp lớp nằm trên đất.

Mà người gây ra tất cả mọi việc, Tức Mặc Ly, thì vẫn như thường ngày thản nhiên mà xa xăm, chưa từng có lấy nhiều hơn một chút ánh mắt xao động đối với sự việc bên cạnh. Nam tử này sủng nàng yêu nàng, dùng phương thức như vậy phát tiết nộ ý trong lòng y.

Duyệt Nhi lần đầu tiên phát hiện, nàng dường như không hiểu rõ Tức Mặc Ly.

Có vô số cách giết người một cách đơn giản, nhưng y lại chọn phương cách như một phàm nhân, dùng cách thức tàn độc đáng sợ nhất mà hạ sát.

Tức Mặc Ly không chút biểu cảm nhìn hết thảy mọi thứ, phóng ra thiên hỏa, nhìn ngọn lửa đem mọi thứ hóa thành tro bụi., cứ như kẻ vung tay giết người vừa rồi không phải y. Duyệt Nhi ở trong lòng y khẽ run rẩy, rõ ràng là sợ hãi.

Duyệt Nhi len lén ngước mắt nhìn y. Đôi đồng tử tựa hắc ngọc của y, dưới sự soi rọi của ánh lửa, lúc sáng lúc tối, hàng mi dài không có lấy một chút khác lạ.

"Sao vậy? Bé ngoan, sợ rồi?"

Duyệt Nhi vội thu lại tầm mắt, không nhìn y, nhưng trong lòng thì đã rối rắm vô cùng, không biết là nên gật đầu hay là lắc đầu.

Tức Mặc Ly ôm nàng, đầu cũng không ngoảnh lại rời khỏi nơi này.

"Đây thay cho hình phạt của nàng."

Duyệt Nhi nhịn không được nói: "Nhưng mấy cô nương đó cũng không có…….Chàng thế nhưng lại độc ác giết hại các nàng như vậy!"

Tức Mặc Ly rũ mắt, lẳng lặng nhìn Duyệt Nhi, ánh mắt một mảnh âm u nặng nề, nhìn không ra được biểu tình gì: "Bé ngoan, nàng đang chỉ trích ta?"

"Thiếp, thiếp không có……..Chỉ cảm thấy chàng không nên làm vậy!" Duyệt Nhi không dám nhìn thẳng y.

"Hửm? Vậy nàng thấy ta nên làm thế nào? Nếu nàng muốn dịu dàng quyến luyến, ta làm cho nàng xem, nếu nàng muốn nhân từ nương tay, ta làm cho nàng xem, nếu nàng muốn phong lưu phóng khoáng, ta làm cho nàng xem, nàng muốn thế nào? Hay là, đều muốn hết thảy?"

Duyệt Nhi kinh ngạc nhìn y, rõ ràng không hiểu sự phẫn nộ quái lạ của y từ đâu mà tới.

"Bé ngoan, nàng nói xem, nàng muốn thế nào?"

Duyệt Nhi lắc đầu, chợt thấy Tức Mặc Ly trước mắt thật xa lạ, nhất thời nói không nên lời. Sự tàn nhẫn vô cùng của y, liệu có phải cho rằng nàng đang nói đùa?

Từng mảnh từng mảnh thi thể rơi xuống lướt qua, mỗi một mảnh đều có thể nói, há to cái miệng đầy máu, từng khúc từng khúc đều lao về phía mình, trong đó có hai tròng mắt, đang mở to trừng trừng, đỏ máu đỏ máu, tràn đầy hận ý nhìn nàng.

Duyệt Nhi muốn dứt ra, nhưng dù thế nào cũng không giãy thoát khỏi thi thể bám chặt trên người, ngước mắt lên nhìn, thế giới của nàng, toàn bộ đều là nội tạng huyết nhục mơ hồ từng khúc từng khúc.

"ĐỪNG!"

Mở mắt ra, Duyệt Nhi cả người đầy mồ hôi, ánh sáng của dạ minh châu cũng có chút mờ mờ. Một bàn tay đặt bên hông nàng, Duyệt Nhi ngước mắt lên nhìn, Tức Mặc Ly ngồi bên giường, đôi đồng tử tựa hắc ngọc chăm chú nhìn nàng.

"Nàng gặp ác mộng?"

Duyệt Nhi hoảng sợ định rúc vào trong chăn, nhìn Tức Mặc Ly thì liền nhớ đến cảnh tượng giết chóc tàn độc kia, có lẽ đây đã trở thành bóng ma lớn nhất trong cuộc đời của nàng.

"Bé ngoan, sợ ta sao?"

Duyệt Nhi sợ hãi gật gật đầu, không dám nhìn y, qua một lúc lâu, cuối cùng không chịu được bầu không khí đáng sợ cùng áp lực nặng nề này, nức nở nói: "Chúng ta thật sự một chút cũng không hợp!"

"Nàng nói gì?" Trên gương mặt tuấn mỹ của Tức Mặc Ly vẫn là vẻ thản nhiên, nhìn không ra là biểu cảm gì, chỉ có đôi đồng tử tựa hắc ngọc đều là sương mù âm u giăng kín.

Duyệt Nhi cúi đầu, bắt gặp toàn thân không có lấy một mảnh vải che thân thì mặt liền đỏ lựng, kéo chăn trùm lên, trong lòng lại càng phẫn nộ: "Thiếp nói, chúng ta thật sự một chút cũng không hợp nhau. Cái gì cũng không hợp, thân phận không hợp, tính cách không hợp……"

Duyệt Nhi còn chưa nói hết câu, Tức Mặc Ly đã lạnh giọng: "Vậy nàng nói xem, ai hợp? Đạp Vũ, hay là Sở Từ? Hay là, Ôn Chi Hàn Long Chỉ Thủy?"

Duyệt Nhi cực kỳ tức giận, quả thực không ngờ Tức Mặc Ly vì sao nộ khí cả đời lại lấy ra mà thốt lên những tên này với nàng, miệng cũng chẳng lựa lời nói: "Là, là, là, ai cũng hợp hết, chỉ có chàng là không!"

Tức Mặc Ly phẫn nộ vô cùng, bắt lấy eo nàng đem nàng đè xuống lớp chăn gấm mềm mại, thế nhưng lại nở nụ cười, nháy mắt liền mê hoặc ánh mắt Duyệt Nhi, kế đó, cơ thể liền đau đớn, Duyệt Nhi khóc nấc lên.

Y thương xót lau nước mắt cho nàng, trên mặt vẫn là ý cười như cũ, thanh âm như suối trong chảy qua đá ngọc: "Được, vậy nàng xem thử hợp hay không hợp…."

169. Chương 169: Yêu Chiều Vô Tận (1)

Duyệt Nhi mơ mơ màng màng mở mắt, khắp người đều đau nhức, bất giác khẽ rên lên một tiếng. Từ trong chiếc chăn gấm mềm mại bò ra, trong không khí hãy còn lưu lại hương sen thanh mát thoang thoảng.

Nàng cúi đầu liếc nhìn, y phục trên người chỉnh tề, cơ thể cũng rất sạch sẽ khoan khoái, rõ ràng Tức Mặc Ly đã tắm rửa cho nàng rồi. Nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, hình như đã là hoàng hôn.

Giường có hơi cao, hai chân Duyệt Nhi đung đưa trên giường, hiển nhiên còn một khúc nữa mới có thể chạm đất.

Cô hổ nhỏ đong đưa hai chân, ngơ ngẩn một lúc lâu nhưng vẫn không thấy Tức Mặc Ly trở lại, trong lòng đã hơi lo lắng, từ trên giường nhảy xuống, cơ thể loạng choạng, liền vội vàng chộp lấy mép giường ổn định lại cơ thể, phóng mắt nhìn khắp bốn phía, thế nhưng không biết nên làm gì mới được.

"Duyệt Nhi…." Tức Mặc Ly bưng một mâm thức ăn tinh xảo bước vào, thấy Duyệt Nhi đã nhảy xuống giường đứng trên đất, hàng mày dài đến tóc mai khẽ nhíu, để chiếc mâm bay đến trên bàn, còn mình thì bước thẳng đến chỗ Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi hơi sợ, vội vàng lùi về sau. Tiếc rằng sau lưng là giường, vì vậy lùi cũng chẳng thể lùi được, bất đắc dĩ định bò lên giường, tiếc là chiếc giường khá cao, lại gấp gáp, nên dù thế nào cũng không trèo lên được, nhất thời đôi mắt to tròn liền long lanh hai giọt lệ.

Tức Mặc Ly thấy nàng nhỏ bé như thế, cứ một mực lùi về sau, lại không trèo lên giường được thì ý cười bên môi càng nhiều, ôm lấy nàng ngồi lên giường.

Mông cô hổ nhỏ vừa chạm thành giường thì liền nhanh nhẹn quay người muốn trốn vào trong góc. Ta bò, ta bò, ta bò, ta lại bò, ta nỗ lực bò, ủa, sao lại không nhúc nhích? Cô hổ nhỏ vừa quay đầu nhìn liền trông thấy đôi chân ngọc ngà trắng nõn đẹp đẽ đã bị giữ chặt trong tay Tức Mặc Ly, lại ngước mắt lên nhìn Tức Mặc Ly, chỉ thấy trong mắt tràn ngập ý cười.

Cô hổ nhỏ thầm gào lên một tiếng, đành phải ngoan ngoãn quay người lại, thập phần đoan trang ngồi nơi thành giường, cúi đầu, để hai lỗ tai đối diện với Tức Mặc Ly, không nói lời nào.

Tay Tức Mặc Ly vẫn giữ hai chân nàng, xinh xắn đáng yêu, cả hai chân đều nằm gọn thỏn trong tay y, hiện giờ ngón chân có hơi co quắp lại, hiển nhiên vừa rồi chạm đất, hãy còn hơi lạnh.

"Đất lạnh, đừng xuống."

Duyệt Nhi oán thầm, nàng không biết giày nằm ở đâu, được chưa?

Tức Mặc Ly đưa tay triệu chiếc chậu rửa mặt đến, một tay nâng cao nó, tay kia đặt hai chân Duyệt Nhi vào đấy, bắt đầu dịu dàng rửa chân cho nàng.

Đầu ngón tay lướt qua lòng bàn chân, ngưa ngứa xon xót, cô hổ nhỏ không dám làm loạn, cuối cùng quả thực nhịn không được, bật cười thành tiếng: "Nhột quá…."

Bên môi Tức Mặc Ly đều là ý cười, đẩy cái chậu qua một bên, duỗi tay triệu khăn gấm đến cẩn thận lau sạch vệt nước ướt cho nàng rồi mới cầm lấy giày mang vào cho Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi mang giày xong, chuyện làm đầu tiên chính là thử đá chân, quên mất trước mặt hãy còn một người, kết quả cuối cùng là đá trúng chiếc mũi thanh tú cao thẳng của Tức Mặc Ly….

"Duyệt Nhi, rất đau……."Thanh âm lạnh lùng trong trẻo thốt ra câu này, gần như khiến cô hổ nhỏ sợ chết khiếp. Mặc Ly có thể nói đau, vậy nhất định là đau lắm rồi, vừa nghĩ thì bàn tay nhỏ xinh đã khẽ cử động, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc mũi rất cao ấy, dùng ngữ điệu mềm mại an ủi: "Xoa xoa, không đau rồi……."

Tức Mặc Ly: …….

Y nghĩ cũng không hiểu, thông thường những lúc như thế này Duyệt Nhi chẳng phải trước sẽ khẽ hôn lên một cái rồi mới vỗ về nói không đau sao? Vì sao đến nơi này thì lại biến thành chỉ có vuốt ve thế này? Sự đối xử phân biệt như vậy khiến trái tim Tức Mặc Ly bất chợt hơi nảy sinh cảm giác không biết là tư vị gì……

Bàn tay Duyệt Nhi vuốt ve, nhìn Tức Mặc Ly đến ngây ngốc.

Thật sự là đẹp quá đi……Thế gian này sao lại có người đẹp đến thế chứ?

Duyệt Nhi ngơ ngơ ngẩn ngẩn, vẫn đắm chìm trong mỹ sắc của mình. Xin cô đấy, cô hổ nhỏ làm ơn tỉnh táo lại chút coi, gương mặt cô nhìn suốt mấy trăm năm hiện giờ mới có phản ứng, thế chẳng phải là quá trễ rồi à?!

Nàng luôn biết dung mạo cùng khí chất của Tức Mặc Ly thế gian có một không hai, từ bộ dạng mê luyến của những cô nương khác khi nhìn y nhưng cũng không dám nhìn thẳng đó cũng có thể thấy được, ngoài ra còn có lời đồn đại gần như được công nhận khắp lục giới, trước đây Cửu Kiếm đã từng nói với nàng, lục giới có một câu loan truyền: Lạc Thủy Thần quân ngoảnh lại nhìn một lần, suốt đời chìm đắm.

Nàng nhớ khi ấy đang chăm chú tháo gỡ cơ quan, nghe thế thì thập phần thản nhiên nói: "Nhất định là xạo rồi, Mặc Ly nhìn muội suốt mấy trăm năm, muội cả đời cũng có mê đắm lầm lạc đâu."

Cửu Kiếm lúc đó đã cười bảo nàng: "Đương nhiên, cô nương cũng là cô hổ chả hiểu tí gì về phong tình cả. Đời này đã trao cho chủ thượng rồi, cô nương muốn lỡ bước cũng lỡ bước không được, cô nương cho rằng thiếu nữ nào cũng hạnh phúc như cô nương sao?"

Khi ấy nàng đang tập trung tháo gỡ cửa cuối cùng của cơ quan, cực kỳ sốt ruột, nên chỉ cười cười, không trả lời Cửu Kiếm, cũng không kịp nghĩ xem câu này có nghĩa gì.

Duyệt Nhi hiện giờ bắt đầu hoảng hốt, lúc đó nàng từ trong hôn mê tỉnh lại, trước mặt là thế giới không có lấy một bóng người, phụ vương cũng không thấy đâu. Nàng khi ấy hãy còn nhỏ, hình người cũng chưa tu thành, chỉ nghĩ không thông bản thân vì sao phải ở nơi này, tồn tại một cách cô tịch giữa thiên địa này thì còn có ý nghĩa gì chứ?

Kỳ thực thời gian nàng tỉnh lại có vô số tiên nhân bay lướt qua phía trên nàng, nhưng nàng ngay cả mắt cũng lười nhấc lên, chỉ muốn bản thân mau chóng biến mất. Phụ vương không còn, nàng mơ mơ hồ hồ chẳng nhớ được chuyện gì đã xảy ra, vậy chi bằng theo bước phụ vương cho rồi.

Hôm ấy, nàng cảm thấy trái tim có chút khác lạ, liền bò đến một nơi trống trải vắng vẻ, ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn bầu trời cao vời vợi.

Ngày nào đó, trên bầu trời vẫn có không ít tiên nhân tới tới lui lui như thường ngày không có lấy một tiên nhân ngang qua, trong lòng nàng có chút thất vọng nho nhỏ. Khoảnh khắc nàng cúi đầu ấy, thế nhưng lại có một loại cảm giác mãnh liệt bất chợt lan tràn khắp tâm khảm, cấp tốc lan ra khắp toàn thân.

Nàng lại ngẩng đầu lên, dưới bầu trời âm u đã trông thấy Tức Mặc Ly từ nơi chân trời xa xăm, dường như vừa từ Cửu Thiên đáp mây hạ xuống. Nàng không biết đấy là cảm giác thế nào, chỉ ngây ngốc nhìn chàng càng lúc càng gần.

Chàng rất nhanh đã đến khoảng không ngay trên đầu nàng, nàng ngẩng đầu định lên tiếng, nhưng phát hiện bản thân chỉ có thể nói một vài từ đơn giản, mà nàng, trải qua mấy chục ngày không ăn không uống, sống không còn gì lưu luyến, đã chẳng còn khí lực mà thốt lên lấy một lời.

Mắt thấy chàng lướt qua, Duyệt Nhi vào khoảnh khắc ngắn ngủi ấy dường như có thể nghe thấy tiếng trái tim mình vụn vỡ, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Vận mệnh chiếu cố, chàng khẽ cúi đầu, trông thấy nàng dùng đôi mắt to tròn trong suốt tựa lưu ly đang ngây ngốc ngẩng lên nhìn chàng.

Mà thời khắc ấy, nàng rốt cuộc cũng đã thờ ơ với dung nhan tuyệt đại vô hạn của chàng.

Nếu như nói, đây chính là cả đời lầm lạc, nếu như nói, đây chính là mê đắm cả đời.

Vậy nàng đích thực ngay sớm từ thời khắc đó đã lỡ bước rồi.

Nàng chọn chàng, chàng cũng chọn nàng.

Số mệnh có sự trùng hợp đến thế chăng? Hay là kiếp trước đã có duyên có nợ, nên kiếp này chẳng thế nào quên?

Liệu có phải mỗi một người khi bắt gặp người mà số mệnh đã định sẵn cho mình thì trong lòng đều sẽ thầm nói một câu, sao mà, người này hình như đã từng gặp qua ở đâu?

"Duyệt Nhi, đang nghĩ gì đấy?" Tức Mặc Ly nhìn Duyệt Nhi đang vuốt ve mũi y, sau đó liền ngắm y đến ngẩn người, đôi mắt to tròn khi thì ưu thương khi thì vui vẻ lúc lại hạnh phúc, quả thực là đáng yêu vô cùng. Nàng liệu có biết nàng nhìn như vậy, y sẽ nhịn không được mà nhào tới.

Cô hổ nhỏ từ trong hồi ức lấy lại tinh thần, thấy bàn tay mình hãy còn để trên cánh mũi Tức Mặc Ly thì có chút xấu hổ rụt tay về, mặt đỏ lựng lên, cười khì khì nói: "Không có gì, không có gì."

Tức Mặc Ly xoa xoa tai nàng, cũng không truy hỏi, chỉ lại đổi chậu và khăn, rửa mặt cho Duyệt Nhi.

Phàm là khăn dùng qua để rửa mặt lau tay thì mỗi lần dùng xong đều hủy đi….. Tiên giới từng có người đồn rằng tác phong cuộc sống của Lạc Thủy Thần đế tương đối hủ bại v..vv, quả thực là hâm mộ, ghen tỵ căm hờn. Ôi chao, y cũng muốn có nhiều tiền như vậy để đốt, được không vậy?

"Nhắm mắt lại." Duyệt Nhi ngoan ngoãn khép mắt, mặc cho chiếc khăn mềm mại ấm áp lướt qua mí mắt mình, đợi đến khi chiếc khăn rời khỏi mặt, nàng mới mở mắt.

Nhưng trông thấy chiếc khăn của Tức Mặc Ly dừng lại trên cổ, nàng nghi hoặc hỏi y: "Mặc Ly, sao vậy?"

Tức Mặc Ly không nói, nhìn vết hôn hằn rõ trên chiếc cổ non mịn của nàng, đôi mắt tựa hắc ngọc đều là vẻ đau lòng, một lúc sau mới thấp giọng nói: "Duyệt Nhi, xin lỗi."

"Hửm? Gì cơ? Xin lỗi cái gì?"

Tức Mặc Ly thở dài, dịu dàng lướt qua cổ nàng: "Đêm qua, thực sự là kềm không được, xin lỗi."

Duyệt Nhi ngây ngốc, tức thì liền hiểu ra, mặt đỏ đến độ trích ra máu, ý đồ lên án y, lí nhí nói: "Thực ra…….Chàng vẫn luôn như vậy……."

Không chỉ có đêm qua, chẳng phải sao? Y mặc dù cố gắng dịu dàng hết mực nhưng tựa như Thao Thiết vĩnh viễn không biết thỏa mãn là gì, thường thường đến cuối cùng, nàng cầu xin thế nào, y cũng sẽ bất chấp không để ý đến.

Tức Mặc Ly ngẩn ra, không ngờ Duyệt Nhi sẽ nói vậy, lập tức gương mặt bạch ngọc cũng đỏ bừng, bị Duyệt Nhi cao hứng bắt gặp thì chỉ có thể càng đỏ hơn, im lặng một lúc lâu mới nói: "Chuyện tình cảm, khó mà khống chế, huống hồ……."

Duyệt Nhi nghiêng đầu, tiếp lời: "Huống hồ gì?"

Tức Mặc Ly nghẹn lời, mặt càng đỏ lựng, lẽ nào nói với nàng cơ thể nàng lớn rồi? Lại chỉ đành thấp giọng nói: "Con nít không cần phải hiểu……."

Duyệt Nhi không phục trừng mắt nhìn y, Tức Mặc Ly không thèm để ý, cầm khăn nói: "Tay."

Cô hổ nhỏ ngoan ngoãn vươn móng vuốt ra, để y tùy ý lau cho nàng, trong lòng thế nhưng nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Lại đút nàng uống trà súc miệng, cô hổ nhỏ ầm ĩ đòi uống nước mật hoa, tiếc là Tiểu Mộ trước giờ vẫn luôn chịu trách nhiệm thu thập chẳng biết đã đi đâu với Đông Hải Thái tử rồi. Loại mật hoa mà nàng thích nhất cũng không có, còn Tức Mặc Ly mấy món này thì đều để ở trong Lạc Thủy Thần phủ ở Thần giới, lấy đâu ra đưa cho nàng?

Tức Mặc Ly bất đắc dĩ đưa mắt nhìn Duyệt Nhi ngồi trên giường không hề nhúc nhích, chỉ nói: "Muộn một chút sẽ bảo Cửu Kiếm mang đến, được không?"

Duyệt Nhi mím môi, phớt lờ y, hai lỗ tai dựng lên.

Tức Mặc Ly đưa tay ôm nàng, tiếc rằng tiểu gia hỏa lập tức mềm nhũn ra như con trùng, y lại không thể dùng lực làm tổn thương nàng, đành buông tay: "Không cần bữa tối?"

Duyệt Nhi khẽ dao động, đôi mắt to tròn chuyển về phía mâm thức ăn trên bàn.

"Nàng không cho ta ôm, vậy sẽ quẳng bữa tối đi." Tức Mặc Ly 'quen tay hay việc'.

"Người xấu!" Cô hổ nhỏ quả nhiên dao động, để Tức Mặc Ly ôm nàng, ngoan ngoãn ngồi trong lòng y.Tức Mặc Ly đút một miếng, nàng ăn một miếng.

Nhìn nàng ăn đến độ hai mắt híp lại, lỗ tai cũng cong cong, Tức Mặc Ly bất đắc dĩ thở dài một tiếng. Cô hổ nhỏ kiêu ngạo bướng bỉnh dù gì cũng dễ lừa nhất.

170. Chương 170: Yêu Chiều Vô Tận (2)

Chập tối.

Duyệt Nhi nhìn đường phố đưa mắt chẳng thấy điểm cuối, có chút sửng sốt: "Phố Trường Lạc dài nhất sầm uất nhất phàm gian cũng không bằng một phần nghìn nơi này……" Nàng có ấn tượng đã từng thấy qua con phố dài nhất vào quãng thời gian ở Tây Tiêu Chi cảnh. Quả thực, nàng vẫn là con hổ nhỏ được Tức Mặc Ly nuôi dưỡng chốn khuê phòng, cũng chưa từng thật sự đi dạo qua đường phố rất dài rất sầm uất thực sự.

Tức Mặc Ly cầm hai cái mặt nạ đẹp đẽ tinh tế đến từng chi tiết, cái của y chỉ là là mặt nạ tử ngọc đơn giản chỉ vẻn vẹn che nửa gương mặt, của Duyệt Nhi cũng bằng tử ngọc, hình mặt hổ.

Duyệt Nhi có chút bất mãn: "Nó nhỏ quá, giống mèo."

Tức Mặc Ly đã đeo mặt nạ lên, lộ ra đôi đồng tử khiến dạ minh châu cũng trở nên ảm đạm mất đi ánh sáng, cùng chiếc cằm trắng mịn sạch sẽ và làn môi với độ cong tuyệt mĩ bên dưới, bên môi ẩn hiện ý cười: "Giống nàng."

Thật không công bằng, có người mang mặt nạ vào trông đẹp cực kỳ! Duyệt Nhi im lặng oán thầm một lúc rồi mới đeo mặt nạ hổ kia lên.

Chợt nhận ra cái mặt nạ nhỏ này và gương mặt mình hoàn toàn phù hợp, ngay cả đôi mắt lớn nhỏ đều y khuôn. Duyệt Nhi đưa tay sờ sờ, cười vui vẻ, ừm, nàng rất vừa ý.

Tức Mặc Ly ôm nàng chậm rãi bước đi. Y rất hiếm khi bước đi từng bước từng bước trên đường như vậy, bình thường đều bay hoặc là đạp không với tốc độ cực nhanh mà đi, cảm giác chân thực sự bước trên đất bằng như thế, cảm thấy có chút kỳ lạ, cũng rất hiếm hoi.

Cô hổ nhỏ đưa tay sờ chiếc cằm tuyệt mỹ của y hai cái: "Mặc Ly, chàng sao lại muốn dẫn thiếp đến đây?"

Tức Mặc Ly rũ mắt nhìn nàng: "Nàng thích ngắm cảnh, ta trước nay chưa từng dẫn nàng đến nơi như vậy. Đưa nàng đi dạo, nàng sẽ vui."

Duyệt Nhi quả nhiên rất vui, hưng phấn đến độ gần như hoa tay múa chân. Suốt đoạn đường không ngừng có người nhìn hai người họ, càng có một vài cô nương, trực tiếp chậm rãi bước theo sau.

Sau nửa canh giờ……..

Cô hổ nhỏ nổi khùng, giãy giụa nói: "Mặc Ly, chàng xác định đây thật sự là đi dạo sao?! Vì sao thiếp cảm thấy cứ như đang chạy?"

Dạo phố trong truyền thuyết là dọc theo con phố cứ thế mà đi, sao nhìn thế nào cũng không phải vậy, chạy cũng chạy xong rồi á? Cô hổ nhỏ đột nhiên đối với định nghĩa của bản thân bắt đầu lo lắng.

Tức Mặc Ly: ……

Y không thích chốn nhiều người, quá ồn ào, quá bẩn, quá loạn…….Y cũng chưa bao giờ đến chỗ như vậy, lẽ nào không phải là vẫn luôn lướt qua ư?

"Chàng trước đặt thiếp xuống đi." Cô hổ nhỏ quyết định cứu vớt thế gian quan, nhân sinh quan và giá trị quan của Mặc Ly Đại thần.

Thấy Duyệt Nhi kiên định, Tức Mặc Ly đành nhẹ nhàng đặt nàng xuống, lại sợ nàng chạy mất, chỉ đành ôm vòng eo nhỏ nhắn của nàng.

Duyệt Nhi thấy mình bị giữ chặt bên cạnh y, cái này so với ôm có khác biệt gì đâu? Lại đáng yêu trừng mắt liếc Tức Mặc Ly một cái, Tức Mặc Ly bất đắc dĩ đành phải nắm tay nàng. Cái này thì cô hổ nhỏ thỏa hiệp vậy, chạy lên trước, tràn đầy sức sống kéo y chạy đi.

Thế nên trên đường phố trứ danh của Thánh giới, đã xuất hiện một màn kỳ dị như thế.

Một tiểu cô nương đeo mặt nạ hình tiểu hổ hồ hởi kéo một nam tử áo trắng cũng đeo mặt nạ cứ thế chạy đi, sau lưng nam tử bạch y là một đám các cô nương theo sau nhưng làm bộ như không để ý, biết bao con mắt đều si mê nhìn chăm chăm vào bóng người khiến người trầm mê phía trước……..

Mà nam tử bạch y rõ ràng không để tâm đến những trái tim nhộn nhạo đằng sau. Đôi mắt không chút biểu cảm nhìn phía trước tiểu cô nương, trên con đường đằng trước tiểu cô nương, mọi người đã tự giác chừa ra một khoảng trống. Ánh mắt nam tử vừa chuyển lên người tiểu cô nương thì liền trở nên dịu dàng vô cùng, tựa như trông thấy vật quý báu trân quý yêu thương nhất của mình, khiến cho mấy cô nương đang lén lút đứng hai bên đường hoặc phía đối diện hít vào một hơi.

Một màn này có biết bao hài hòa nhưng lại khiến người ta ghen tỵ vô cùng a……

Duyệt Nhi kéo Tức Mặc Ly, mảy may chẳng hề phát giác điểm khác thường bên cạnh, bỗng dưng phát hiện chỗ đông người bên kia hình như có rất nhiều điều vui, người cũng rất đông, vội vàng giãy khỏi tay Tức Mặc Ly, chạy sang đó.

Tức Mặc Ly bất đắc dĩ nhìn cô hổ hổ nháy mắt đã có thể quên mất mình, thấy nàng chuyên tâm vô cùng thì đành quay người, đối diện với đám cô nương sau lưng, nhưng ánh mắt không hề dừng lại trên bất kỳ người nào, thanh âm lạnh lùng không chút cảm tình: "Đừng đi theo nữa."

Đám người sau lưng nhìn y lướt qua thì lại hít một hơi, nghe thấy câu này, từ đầu đến cuối đều mát rượi, nhưng nội dung lời nói, quả nhiên khiến tiếng hít vào chuyển thành nức nở…..

Duyệt Nhi vừa liếc mắt đã nhìn trúng bức tượng điêu khắc đá hình Ngọc Hoàng đại đế ngồi trên long ỷ, dùng tay chạm vào, Ngọc Hoàng đại đế bỗng dưng lên tiếng quát: "Làm càn! Dám chạm vào ngọc thể của trẫm!"

Cô hổ nhỏ bất ngờ, lập tức bật cười vui vẻ. Ngọc đế bình thường ra vẻ thập phần đứng đắn nghiêm túc thế nhưng lại bị trêu chọc thành thế này, tương phản đến độ như vậy khiến cô hổ nhỏ cười rũ ra, bàn tay nhỏ nhắn vội vàng cầm lấy bức tượng điêu khắc, nhưng bỗng dưng một đôi tay khác đã phủ lên.

Duyệt Nhi ngẩng đầu trừng mắt nhìn nam tử tuấn tú mặc y phục đen tuyền bên cạnh, thanh âm ngọt ngào mềm mại tràn đầy bất mãn: "Ngươi muốn cướp với ta?"

Nam tử cũng không ngờ mình và Duyệt Nhi cùng lúc đưa tay ra, lòng bàn tay truyền đến cảm giác tiếp xúc mềm mại trơn láng, lại thử nhìn đôi mắt to tròn trong suốt long lanh đang trừng y, mặc dù nhìn không rõ dung mạo nhưng ai thấy cũng cực kỳ vui vẻ. Y sửng sốt, thế nhưng quên mất phải thả tay, chỉ cười nói: "Cô nương, bức tượng này tại hạ mới vừa trả tiền……."

Thấy đôi mắt to tròn trong veo của Duyệt Nhi ánh lên vẻ thất vọng, không biết vì sao, bỗng dưng chuyển lời: "Có điều tại hạ thấy cô nương vô cùng yêu thích, vậy tặng cho cô nương."

Duyệt Nhi cười đến thập phần vui vẻ: "Vậy xin đa tạ." Người này nói chuyện so với thư sinh chốn phàm gian còn nho nhã hơn, Đạp Vũ sư phụ thúc ngựa cũng đuổi không kịp đâu nha.

"Không biết……Liệu có thể hỏi cô nương……"

Lời còn chưa nói hết thì cả người đã bay bật ra, Tức Mặc Ly vừa quay đầu lại đã trông thấy cảnh hai người nói nói cười cười, cô hổ nhỏ này biết hay không biết nàng bị sàm sỡ? Y nhíu mày, gần như ngay lập tức lấy khăn lau tay cho nàng, một góc nhỏ xíu cũng không chừa.

Duyệt Nhi đem bức tượng cầm bằng một tay, cũng không có tâm tình thưởng thức: "Mặc Ly, người ta ngã rồi."

Tức Mặc Ly ngước mắt lên, vẻ lạnh lùng trong mắt khiến Duyệt Nhi sợ giật thót: "Hắn không chỉ ngã xuống đơn giản như vậy." Vừa nói khăn gấm đã tiêu hủy trong tay, quay đầu đối diện với nam tử mặc huyền y.

Duyệt Nhi bỗng nhớ đến cảnh tượng đáng sợ ở Hợp Hoan lâu hôm ấy từng cảnh từng cảnh một, còn có đôi tay nát vụn thành máu bùn kia, bất giác run rẩy, vội vàng ôm lấy y, nhỏ giọng cầu xin: "Mặc Ly, Mặc Ly, không có gì rồi…….Sau này sẽ không thế nữa, đừng như thế được không?"

Nhớ tới biểu cảm lúng túng sợ hãi của nàng khi tỉnh dậy từ trong mộng đêm đó, Tức Mặc Ly lắng lại sát ý trong lòng, dập tắt luồng bạch quang nơi đầu ngón tay, không thèm liếc nam tử huyền y trên đất lấy một cái, kéo Duyệt Nhi quay người bước đi.

Một lúc sau, một tấm ngân phiếu với con số cực lớn bay tới trước mặt nam tử huyền y đang nằm trên đất, hiển nhiên là người đều nhìn ra có ý gì.

Nam tử huyền y nhướn mắt, bạch y phấn y, bóng lưng hai người đã biến mất khỏi tầm mắt.

Họ, là ai?

Hôm sau, tin tiểu thiếu chủ Ngu Ngư của Ngu Phong ở trên phố bị một đòn tấn công nằm sõng soài trên đất nhưng một chút lực đánh trả lại cũng không có, rất lâu cũng chẳng thể đứng dậy, nhờ miệng lưỡi của những người thuộc Hóa Lương phái mà truyền đi rộng rãi khắp Thánh giới.

Con phố này rất dài rất dài đó nha!

Đi rồi đi, cô hổ nhỏ nào đấy bắt đầu mỏi chân, lén liếc nhìn Tức Mặc Ly bên cạnh, nhếch nhếch môi, không dám nói.

Vốn hồ hồ hởi hởi chạy tới trước mặt y, hiện giờ giống như bị Tức Mặc Ly dắt đi.

Nói, hay là không nói? Vấn đề này thực rối rắm quá mà, cô hổ nhỏ nhíu mày, đôi mắt to tròn long lanh lại đảo đảo về phía Tức Mặc Ly.

Tức Mặc Ly tức cười nhìn nàng, vốn còn đang định đoán xem nàng chịu được tới khi nào, nhưng thấy bộ dạng đáng thương không dám lên tiếng của nàng, đích thực là nhịn không được: "Sao vậy? Mệt rồi?"

"Mới không có!" Cô hổ nhỏ quay phắt đi.

"Có muốn ôm không?" Cô hổ nhỏ quay đầu lại, do dự ngập ngừng, vừa rồi rõ ràng nói đừng ôm nàng, hiện giờ nếu nói muốn ôm, vậy chẳng phải rất mất mặt sao.

"Thế có muốn cõng không?"

Cô hổ nhỏ cực kỳ nhanh chóng quay đầu lại đối diện với y: "Được đó!" Lập tức liền nhảy lên lưng Tức Mặc Ly, hai tay tự động vòng lấy cổ y.

Tức Mặc Ly: ……..

Duyệt Nhi ở trên lưng Tức Mặc Ly, thích thú nhìn ngựa xe như nước hai bên đường, không ngừng có người từ trên không trung đáp xuống, hoặc là cùng bằng hữu chào hỏi, hoặc là mua vài món hay ho, hay giống như Mặc Ly và Duyệt Nhi, rõ ràng đi dạo lung tung không có mục đích.

Xung quanh có rất nhiều người chỉ dám hâm mộ nhìn hai người họ, ở Thánh giới, dường như là tình huống vạn năm khó gặp đó nha.

Duyệt Nhi cũng không thèm để ý ánh mắt bên cạnh, đôi mắt to tròn long lanh tìm kiếm mấy thứ cảm thấy hứng thú.

"Mặc Ly, qua bên kia, qua bên kia."

Tức Mặc Ly theo bàn tay của nàng bước qua, dừng phía trước hồ lô băng đường.

Duyệt Nhi ở trên lưng y hưng phấn đến độ hoa chân múa tay, rõ ràng là rất cao hứng: "Sao nơi này lại có hồ lô băng đường của phàm gian?"

Ông lão bán hồ lô băng khóe miệng nhếch lên: "Cô nương, đây không phải là hồ lô băng đường của phàm gia. Đường này là mật đường do gia tộc tiếng tăm của Thánh giới chế ra, phàm nhân ăn vào, có thể giữ mãi vẻ thanh xuân, quả này cũng là thánh quả của Thánh giới, phàm nhân ăn một quả, có thể giải trừ bách độc." Nói rồi dùng ánh mắt 'cô cái gì cũng không hiểu thì đừng có ăn nói lung tung' trừng Duyệt Nhi một cái.

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi cũng trừng ngược lại, trừng đến độ ông lão chẳng biết làm sao, cười nói: "Dù thế nào thì nó cũng giống hồ lô băng đường, gọi hồ lô băng đường cũng chả oan uổng gì. Hì hì, lão gia gia, ông rất giống Thái Thượng lão quân."

Nếu như Thái Thượng Lão quân có mặt ở đây, chắc chắn sẽ rơi lệ đầy mặt. Ông dầu gì cũng không ít vinh dự mới có thể được Duyệt Nhi lấy ra làm hình mẫu 'cụ ông' đó a.

Khi ở phàm gian, nàng là công chúa cao quý, Đạp Vũ ca ca chết cũng không chịu cho nàng ăn thứ này, sau đó lúc đào vong, cũng vì không có tiền mà không có dịp được ăn, phải biết, nàng đối với món này rất khát khao.

"Mặc Ly, thiếp muốn ăn."

Tức Mặc Ly nhíu mày: "Ta quay về sẽ làm cho nàng, ở đây……." Đồ ăn bên ngoài, sao có thể cho vào miệng bé ngoan?

Cô hổ nhỏ không nghe: "Thiếp muốn ăn cái này! Quay về ăn không có cảm giác này nữa."

Tức Mặc Ly hết cách đành phải thỏa hiệp, từ nội đỉnh triệu tới một tờ ngân phiếu bay vào tay ông lão. Duyệt Nhi vui vẻ cầm lấy một xâu mứt quả, 'woa' một tiếng cắn một miếng, thế nhưng đường đã kết thành dạng băng, nhức đến tận răng, tức thì có khổ mà không dám nói, nước mắt lưng tròng gắng chịu.

Ông lão đối với tờ ngân phiếu kia hãy còn ngẩn người, đợi đến khi phản ứng lại thì đôi bích nhân kia đã mất hút giữa phố phường dài ngoằng.

Duyệt Nhi khó khăn lắm mới ăn hết một miếng, liền đưa tới trước cho Tức Mặc Ly, sáp đầu lại gần: "Mặc Ly, ăn."

Tức Mặc Ly tránh đầu đi, ra vẻ kháng nghị.

Cô hổ nhỏ u oán nói: "Mặc Ly không ăn, không hạnh phúc."

Tức Mặc Ly đành phải vì hạnh phúc của cô hổ nhỏ mà khuất phục, gắng gượng cắn một miếng nhỏ. Bàn tay cô hổ nhỏ tức thì rụt về, đợi một lúc lại đưa qua, nhưng đã có một hàng dấu răng cắn vội, mứt quả chỉ còn lại một cái cuối cùng, trong lòng Tức Mặc Ly biết nàng thích ăn: "Nàng ăn đi."

Cô hổ nhỏ thập phần hào phóng trượng nghĩa nói: "Thiếp một nửa, chàng một nửa, thiếp rất công bằng."

Thấy mứt quả trước mắt thậm chí chả thể xem là một miếng, Tức Mặc Ly không vạch trần hành vi tệ hại của cô hổ nhỏ, im lặng ăn.

Cảnh đêm dường như cũng không hề tăm tối, chung quanh đều là kẻ đến người đi, đợi đến khi Tức Mặc Ly dừng lại, Duyệt Nhi hãy còn ở trên lưng y hát ngâm nga.

Thấy Tức Mặc Ly dừng bước thì vội vàng ngẩng đầu lên. Trước mắt là một cánh cổng lớn đồ sộ, Duyệt Nhi chiếu theo hoành phi nạm vàng siêu lớn trên đó đọc theo.

Ngu Phong.

"Mặc Ly, chúng ta đến đây làm gì?"

Tức Mặc Ly quay đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn trên vai, một lúc sau mới nói: "Nàng sẽ thích nơi này."

"Vì sao?"

"Sau này, nàng sẽ biết."

Hôm ấy, nửa đêm bóng đêm dày đặc, toàn bộ Ngu Phong đang chìm trong giấc ngủ bỗng dưng ánh lửa sáng rực. Người đứng đầu Ngu Phong-Ngu Cực tự mình dẫn theo bốn mươi chín tộc chủ, mở rộng sơn môn, đích thân cúi đầu, quỳ xuống nghênh đón nhị vị khách nhân bất ngờ đến thăm.

171. Chương 171: Cam Nguyện Chịu Đựng

Tức Mặc Ly cõng Duyệt Nhi đi vào, Ngu Cực đang quỳ ở vị trí đầu tiên run rẩy ngẩng đầu, thấy Tức Mặc Ly đeo một cái mặt nạ bằng tử ngọc đơn giản, không khỏi toát lên đôi chút mị hoặc. Cái này, nghe nói vị này dung nhan tuyệt thế, cũng không đeo mặt nạ, càng huống chi, trên lưng y hãy còn cõng một tiểu cô nương không có chút khả năng tấn công……..Trong lòng Ngu Cực thấp thỏm, nếu như nhận sai người……..

Tựa như cảm nhận được ánh mắt của y, Tức Mặc Ly quắc mắt, chỉ thản nhiên gật gật đầu với y.

Ngu Cực lập tức lại cúi đầu. Khí chất và phong thái như vậy, chỉ khẽ gật đầu thôi thì y đã khẳng định vị này chính là bổn tôn ấy.

Phóng mắt ra khắp hang cùng ngõ hẻm cũng sẽ chẳng có kẻ nào dám giả mạo.

"Dẫn đường." Thanh âm lạnh lùng trong trẻo như thể từ nơi xa xăm truyền đến. Ngu Cực gần như lập tức lại cúi đầu, một lúc sau thì kịp nhận ra phản ứng thần phục thái quá của chính mình, vội vàng đứng lên, cúi thấp đầu bay đi, nơm nớp lo sợ dẫn đường ở phía trước, thậm chí đầu cũng không dám quay lại.

Bóng dáng họ vừa biến mất thì bốn mươi chín môn chủ đang quỳ trên đất đồng loạt thở phào một hơi. Ai nấy đều ngẩng đầu lên, nương theo tầm mắt nhìn về phía bóng dáng bạch y đang cõng tiểu cô nương kia đã biến mất ở chốn xa, cùng len lén lau mồ hôi lạnh.

Vài người đứng dậy,im lặng quay trở về. Một người trông có vẻ lớn tuổi nhưng hãy còn tráng kiện, vậy mà chân lại mềm nhũn không đứng dậy nổi, thuộc hạ đang ở phía xa xa nhìn thấy tình hình như vậy thì chạy tới dìu y, trên mặt là vẻ chấn kinh.

"Môn chủ đại nhân, mọi người…..Vì sao?"Thuộc hạ nọ nói không nên lời. Ngày thường vị trí của môn chủ trong lòng họ đã là đại nhân vật cực kỳ cao quý cực kỳ mạnh mẽ, mà Ngu Cực-Minh chủ của liên minh là người hùng mạnh nhất. Lại lên một cấp, không ngoài nhị vị Thánh quân, về phần còn ở trên nữa thì vị đấy thần bí như thế, từ trước đến nay chưa bao giờ xuất hiện bên ngoài, nghe đâu mấy vạn năm trước đã chẳng biết tung tích, nhưng ai cũng không dám nghĩ xem đã đi đâu rồi.

Mà vị này, khiến Ngu Cực quỳ nghênh đón, lẽ nào là một trong nhị vị Thánh quân kia? Cấp Quỳnh Thánh quân là nữ, tuyệt đối không phải tiểu cô nương nọ, mà một người nữa là Việt Hoa Thánh quân…….

Thánh quân đó cũng không cần toàn bộ môn chủ quỳ đón cung nghênh nha!

Người của Thánh giới, trên không quỳ trời xanh, dưới không quỳ đất dày, giữa không quỳ phụ mẫu.

Mà vị này cơ hồ là những người đứng đầu Thánh giới đều quỳ đón cung nghinh, nhưng cũng chả nói được mấy lời, lại là ai?

Ông lão được dìu dậy, nghe thấy thuộc hạ hỏi câu này thì chân vẫn mềm nhũn, tức giận nói: "Chuyện này không được truyền ra ngoài, không được phép ngông cuồng tự ý phỏng đoán, ngươi chỉ cần giữ im lặng, nhớ rõ chưa?"

Thuộc hạ đó hít một hơi, ngay cả suy đoán một chút cũng không được? Lập tức gật gật đầu: "Thuộc hạ tuân mệnh! Ừm, môn chủ, chân còn run?"

Ông lão phì phì trừng mắt: "Ai bảo ta sợ đến nhũn chân? Tuổi đã lớn như vậy rồi, cơ thể hư nhược, không được hả?"

Thuộc hạ cúi đầu, là ai mấy ngày trước còn lấy một chọi mười đem mười mấy hậu bối của Hóa Lương đánh đến gần đất xa trời? Giờ lại nói cơ thể hư nhược…….

Đợi đến khi Ngu Cực vội vã đi chuẩn bị Yểm Tịch Sơn ổn thỏa rồi quay lại thì Duyệt Nhi đã nằm rạp trên người Tức Mặc Ly mà ngủ mất.

Y trực tiếp bay đến tầng hai của lầu các, thấy bên trên đã treo hơn chục viên Dạ Minh châu to bằng nắm tay, phất tay trùm lên kết giới, ánh sáng bên trong phòng lập tức trở nên tối đi, chỉ sót lại một chút ánh sáng.

Bước tới trước giường, đưa tay đem toàn bộ chăn đệm mới tinh trên giường ném trả cho Ngu Cực rồi mới từ trong nội đỉnh lấy ra một lớp đệm chăn mới mềm mại thơm hương trải lên, vuốt phẳng rồi mới cẩn thận đặt Duyệt Nhi xuống.

Quay đầu lại trông thấy Ngu Cực đang ôm đống chăn đệm kinh ngạc nhìn y. Hai mắt hơi trợn lên, miệng há hốc đến độ có thể đút lọt một quả trứng, đích thực là làm tổn hại đến hình tượng cao thủ ngày thường đức cao vọng trọng của y.

Tức Mặc Ly không nói gì, chỉ nhẹ giọng truyền âm: "Lầu các này bố trí mấy đồ vật xinh xắn một chút, tầng hai là nơi Duyệt Nhi nghỉ ngơi, trước cửa cần thêm ba bức bình phong, bên cạnh là nơi tắm rửa, bình phong và màn trướng đều cần treo lên, lấy màu hồng mà treo."

Ngu Cực lấy lại tinh thần khép miệng đang há hốc, cúi đầu truyền âm: "Tuân lệnh."

Nhờ có tiểu cô nương này mà Ngu Cực đã vinh hạnh nghe được Tức Mặc Ly nói với y câu dài như thế.

Tức Mặc Ly thản nhiên gật đầu, đưa tay triệu chậu ngọc, cởi giày cho Duyệt Nhi, cẩn thận lau sạch một lượt, quay đầu lại trông thấy Ngu Cực đang sửng sốt nhìn chằm chằm bàn chân ngọc ngà của Duyệt Nhi, lập tức giữa gian mày lạnh đi vài phần: "Sao còn ở đây?"

Ngu Cực suýt nữa thì lại quỳ sụp xuống, vội cúi đầu nói: "Tiểu nhân cáo lui!" Trời ạ, y thật sự không có nhìn chân của tiểu cô nương. Y chỉ là quá đỗi kinh ngạc, thật sự chỉ là kinh ngạc khi một nam tử lại phục vụ một nữ tử như vậy mà thôi đó!

Đợi đến khi Ngu Cực gần như chạy trối chết lui ra, Tức Mặc Ly mới ôm Duyệt Nhi đang say ngủ đến bên ngọc trì bên cạnh, tắm rửa cho Duyệt Nhi.

Hôm sau, tầm chính ngọ, Ngu Cực dẫn theo nhị vị nữ nhi nhu thuận khéo léo nhà mình đứng trước sơn điện chờ đợi, truyền âm xin phép của Tức Mặc Ly, ba người vội vàng vào trong lầu các.

Duyệt Nhi đã rời giường từ sớm, đang ngồi chồm hổm bên dưới gốc hoa đào nhàm chán nghịch nghịch. Khi Ngu Cực đi qua thì nghe thấy nàng đang ngồi xổm nói chuyện với kiến: "Tiểu Hắc, ngươi nói xem vì sao nhà giàu nào đều thịnh hành cây đào như vậy?"

Một nhà ba người Ngu Cực: ……..

Duyệt Nhi không phát hiện đằng sau có người đang đi qua, bàn tay nhỏ nhắn chọc chọc con kiến bự đó, tự mình trả lời: "Nếu như là Đạp Vũ sư phụ, nhất định sẽ nói 'Tiểu ái đồ, chuyện này con thật không hiểu gì a, hoa đào tung bay, rất hợp với 'trước hoa dưới trăng' đó!', nếu là Sở Từ, chắc chắn sẽ trả lời là 'Ông đây sao biết được? Yêu cái gì cái chi, một đám ngu xuẩn!', nếu là Mặc Ly, khẳng định sẽ đáp '……', có điều

nếu là ta, ta cảm thấy hoa đào còn ăn rất ngon, bánh hoa đào cũng được lắm, ngươi liệu có phải cảm thấy hoa đào có thể làm chăn không?……"

Cả nhà ba người Ngu Cực nén cười, tiểu cô nương này dễ thương quá! Ngu Cực khôi phục tinh thần, không dám làm phiền nàng, vội ra hiệu cho hai đứa con gái của mình theo y đến tầng hai, chiếu theo yêu cầu của Tức Mặc Ly mà bố trí.

Lại qua một lúc lâu, Duyệt Nhi và con kiến to nói chuyện chán rồi, cũng không muốn để ý nó nữa, chạy đến đình nghỉ chân cách đó hơn mười thước ở phía trước ngắm hoa sen.

Tức Mặc Ly đang ở trong phòng bếp cách chỗ này không xa, nghe thấy âm thanh nàng chơi đùa ầm ĩ, lo lắng gọi một tiếng: "Duyệt Nhi……"

Thanh âm lạnh lùng mà trong trẻo truyền vào tai Duyệt Nhi, Duyệt Nhi liền từ chỗ đình bay nhanh trở về: "Mặc Ly, hôm nay chàng chậm quá, thiếp sắp đói đến xỉu rồi."

Tức Mặc Ly: …….

Không lâu trước đó mới ăn hết một mâm lớn bánh hoa đào mà lại…….

Tức Mặc Ly đem chiếc đĩa cuối cùng đặt vào trong mâm. Chiếc mâm này xem ra tinh xảo đến độ chỉ có thể dùng để đựng thức ăn, nhưng kỳ thực bên trong chứa cả càn khôn, cho dù có bao nhiêu đi nữa cũng có thể chứa hết, hơn nữa giữ được mùi thơm và hương vị thơm ngon không bị hư hỏng, ngay cả độ ấm cũng duy trì ở trạng thái thích hợp nhất.

Cầm chiếc mâm xoay người, nhìn Duyệt Nhi đang ngồi trên cây đào, y vội bước qua đó, giang hai tay: "Xuống đây ăn cơm."

Duyệt Nhi từ trên cây đào thả người phóng xuống, vững vàng được Tức Mặc Ly tiếp được: "Bướng bỉnh!"

Cô hổ nhỏ hắc hắc cười ngây ngô: "Đến ngôi đình kia ăn đi, hoa sen chỗ đó nở rất đẹp."

Một tay Tức Mặc Ly bưng mâm, tay kia bế Duyệt Nhi, hướng phía ngôi đình nhanh nhẹn bước đi.

Mà ba người Ngu Cực vừa đúng lúc từ trong lầu các chuẩn bị xong bước ra, còn chưa kịp quỳ xuống hành lễ thì đã bắt gặp một màn này, ba người cùng lúc hướng về phía căn phòng bếp hãy còn sực nức mùi thơm liếc mắt nhìn, lại đồng thời liếc mắt về phía mâm thức ăn Tức Mặc Ly đang bê, cuối cùng cùng đưa mắt nhìn nhau, trong đầu chỉ có đúng một từ.

NGUY.

Ba người lại quay đầu im lặng quan sát Tức Mặc Ly đang đút từng miếng từng miếng một cho Duyệt Nhi nơi đình viện, tâm trạng đều thay đổi. Một nam tử, tự mình xuống bếp, tự mình đút ăn, nam tử như vậy bình thường đều là ngoại lệ, mà dạng ngoại lệ như thế nhất định là mang nghĩa xấu. Chính là, người nam nhân thế kia khẳng định là nô bộc.

Mà nam tử trước mặt kia dung nhan như họa, từng cái nhấc tay từng cử động một đều phong hoa tuyệt đại tao nhã vô cùng, chỉ ngồi nơi đấy thôi đã khiến người ta biết được sự mạnh mẽ của y. Đối đãi với một cô nương như thế, chỉ có thể giải thích bằng một ngoại lệ khác, người đó rất rất yêu tiểu cô nương này.

Khi đang ngây người thì một thanh âm lạnh lùng trong trẻo bỗng truyền vào đầu: "Sao vậy?"

Ngu Cực sợ giật thót, cũng vội truyền âm đáp lại: "Tiểu nhân và hai nhi nữ thất lễ, cũng không có ý khác. Chuyện đêm qua phân phó đã chuẩn bị xong rồi, xin hỏi liệu có cần để lại hai tiểu nữ để chăm sóc cho tiểu cô nương?"

Không lâu sau, một thanh âm trong trẻo lạnh lùng lại truyền tới: "Không cần, chạng vạng mấy người Cửu Kiếm sẽ đến. Ngoài ra, trong khoảng thời gian ta không ở đây, các ngươi hẳn là hiểu làm thế nào."

Ngu Cực cung kính đáp: "Đã hiểu, tiểu nhân cáo lui."

Thanh âm lạnh lùng lại truyền tới: "Tiểu cô nương này là thê tử của ta."

Ý tứ rất rõ ràng, trong lòng Ngu Cực mặc dù kinh hãi nhưng vẫn như cũ giả bộ điềm nhiên dẫn hai con gái lui đi, trước khi đi, còn không cẩn thận suýt nữa thì ngã lăn quay, may mà hai con gái đỡ được.

"Mặc Ly, chàng và người khác đang nói chuyện sao?" Duyệt Nhi quay đầu nhìn Tức Mặc Ly.

Tức Mặc Ly gật đầu: "Ừ." Một muỗng lại đút vào miệng Duyệt Nhi.

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi láo liên, không nói gì nữa.

Cuối cùng để tiểu gia hỏa yên ổn ăn xong, Tức Mặc Ly ôm nàng quay mặt về chiếc hồ lớn, ngắm hoa sen xanh trên hồ nở rộ tươi đẹp vô cùng, im lặng, không biết mở lời thế nào.

Duyệt Nhi lúc này lại lên tiếng: "Mặc Ly, thiếp hỏi chàng một vấn việc." Kể từ khi rơi vào Hợp hoan lâu nàng vẫn luôn nghĩ đến vấn đề này.

"Ừ."

Duyệt Nhi ngước mắt nhìn y, gương mặt hoàn mỹ vô khuyết, đôi đồng tử bình tĩnh nhìn mình, sự chuyên chú trong đáy mắt khiến cô hổ nhỏ rất không có tiền đồ mặt đỏ tim đập, một lúc lâu sau mới ấp úng nói: "Chàng đút đồ ăn chàng làm cho thiếp, giúp thiếp rửa mặt, giúp thiếp tắm rửa, giúp thiếp mặc y phục, giúp thiếp chải tóc, cái gì cũng đều làm cho thiếp…….Vậy……Chẳng phải sẽ tổn hại đến tôn nghiêm của chàng ư……."

Tức Mặc Ly hiển nhiên có chút khó hiểu sao Duyệt Nhi lại hỏi vấn đề này, nhìn gương mặt nhỏ nhắn mịn màng của nàng đều là vẻ căng thẳng thì bên môi cũng mang chút ý cười: "Ta nguyện ý vì nàng làm tất cả việc này, cùng tôn nghiêm với không tôn nghiêm có can hệ gì chứ? Yêu chiều nàng, vốn là việc ta muốn làm."

Duyệt Nhi ngây ngô nhìn y, tựa như hiểu, mà cũng tựa như không hiểu.

"Có thể tính cách ta kiệm lời lạnh nhạt, không thể nói với nàng những lời đường mật, cũng không thể thường chọc nàng cười. Không có ai nói với ta nên đối với người mình yêu như thế nào, ta chỉ thuận theo tâm ý của mình mà làm thôi, có thể vì nàng làm những việc này, thế nhưng vẫn còn xa lắm, chưa đủ đâu. Có khi ta thấy, nàng thường thích rời nhà ra ngoài, liệu có phải vì quá buồn chán?"

Tức Mặc Ly nói đến đây, nhớ chực ra nói dài như vậy, cũng hơi buồn cười: "Nàng muốn gì, ta đều sẽ cho nàng."

Đưa mắt nhìn thế nhưng bắt gặp Duyệt Nhi hai mắt long lanh lệ nhìn mình thì y có hơi hoảng, cho rằng bản thân nói sai cái gì: "Duyệt Nhi, sao vậy?"

Duyệt Nhi vùi đầu vào trước ngực y cọ cọ, rồi mới ấp úng nói: "Thiếp cảm động quá!"

Tức Mặc Ly đưa tay xoa tai nàng, không nói lời nào.

Cô hổ nhỏ hãy còn cảm động một lúc, bỗng nhớ tới một việc cực kỳ quan trọng, vội ngẩng đầu nhìn Tức Mặc Ly, lo lắng nói: "Mặc Ly? Hốt Hốt thì sao?" Đừng nói là bị chết đuối rồi nha! Trái tim cô hổ nhỏ Duyệt Nhi thấp thỏm không yên.

Hốt Hốt, đừng trách mẫu thân vừa hồ đồ lại vừa nhẫn tâm……Nàng hiện giờ mới nhớ tới nhóc…

Quả thực, có Tức Mặc Ly ở bên, Duyệt Nhi trước giờ chưa bao giờ lo lắng Hốt Hốt xảy ra vấn đề lớn gì, đây chỉ là thói quen, huống hồ Hốt Hốt cũng không đơn giản.

Tức Mặc Ly đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi nàng: "Con hiện giờ đang ở Thủy Nguyên cốc, lúc đó được Vu Sơn và Vân Vũ tìm thấy."

Duyệt Nhi an tâm, trong lòng bỗng dưng nảy sinh rất nhiều nhớ thương: "Mặc Ly, thiếp bây giờ có thể nhìn con không?"

"Ừ." Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi, đứng bên đình thi triển pháp thuật. Mặt hồ bắt đầu gợn sóng lăn tăn, hiện ra khung cảnh Thủy Nguyên Cốc.

Đầu tiên, lọt vào tầm mắt là gương mặt hết mực tôn kính của hai người Vu Sơn và Vân Vũ, trước hành đại lễ, Duyệt Nhi vội nói: "Hốt Hốt đâu?"

Cảnh tượng trên mặt hồ thay đổi, hiện ra bóng dáng Hốt Hốt.

Nhóc đang ngủ trên cây, gương mặt dễ thương hãy còn hơi đỏ, rõ ràng là sống rất tốt. Một đám hư linh hầu vây quanh nhóc, Hư Linh hầu vương ngồi một bên, im lặng đếm trái cây.

Hốt Hốt chào đời, Duyệt Nhi liền để Hư Linh hầu vương và Long Đằng vương tặng cho Hốt Hốt, nửa làm bạn chơi cùng nửa làm tọa kỵ, không ngờ đến lúc này đi theo Hốt Hốt, nhưng thật ra là hai đứa nó trở về quê nhà.

"Liệu có muốn đón Hốt Hốt về?"

Tức Mặc Ly lắc đầu: "Chậm mấy ngày đã, để con ở đây tu luyện cũng không tồi, đỡ biếng nhác."

Duyệt Nhi gật đầu, lại lưu luyến không đành nhìn Hốt Hốt một lúc, huyễn cảnh trên mặt hồ đã bị Tức Mặc Ly tản mất.

Duyệt Nhi đưa mắt nhìn quanh, nơi này và lục giới cũng không giống: "Mặc Ly, thiếp quên hỏi, đây là nơi nào?"

"Thánh giới."

Duyệt Nhi ngờ vực không hiểu: "Vì sao thiếp chưa từng nghe qua bao giờ?"

Tức Mặc Ly đùa nghịch tai nàng, nhẹ giọng nói: "Lục giới chỉ biết thiên đạo, vì Thiên đạo chấp hành trừng phạt, Duyệt Nhi, nàng biết vì sao có hình phạt không?"

"Vì bọn họ làm trái quy tắc vạn vật, hoặc là cương thường."

Tức Mặc Ly gật đầu: "Quy luật đó là ai đặt ra? Là Thánh giới. Kỳ thực thế gian này, lục giới kia mà chúng ta trước đây sinh sống thật ra chỉ là một trong rất rất nhiều lục giới, Thánh giới thông qua Thiên đạo cân bằng lục giới."

Duyệt Nhi than thở: "Thế ra thiếp gặp được chàng cũng chả dễ dàng gì. Nếu như sai thời không, vậy không phải là chàng rồi."

"Không đâu, ta cuối cùng sẽ tìm được nàng."

Duyệt Nhi thế nhưng hãy còn quan tâm đến một việc khác, cũng không để ý câu này của Tức Mặc Ly, lại hỏi: "Người của Thánh giới thì sao?"

"Viễn cổ thần duệ đến một thời cơ nhất định sẽ lịch kiếp mà tiêu tan. Thực ra phần lớn đều là lịch kiếp biến mất tại lục giới, đi đến Thánh giới, bắt đầu sinh sôi. Mặc dù có thiên đạo kìm hãm, nhưng là đến bây giờ mà thôi, Thánh giới cũng có thần tộc lịch kiếp mà đến, chẳng qua rất ít."

"Vậy người Thánh giới liệu có phải so với người của Thần giới càng lợi hại hơn?" Giọng nói của Duyệt Nhi đã trở nên mơ hồ.

Tức Mặc Ly lắc đầu: "Xem tình hình thì cũng có số khác, có điều đa phần người Thánh giới so ra sẽ lợi hại hơn, bởi vì bản thân đã tự có cơ thể qua một tầng tu luyện." Y nói rồi, cúi mắt xuống, nhưng thấy đôi mắt to tròn của cô hổ nhỏ đã hơi khép lại, rõ ràng là nghe tới buồn ngủ rồi.

Ôm Duyệt Nhi quay trở lại phòng ngủ đặt lên giường, Duyệt Nhi mở mắt, nhìn Tức Mặc Ly.

"Duyệt Nhi, nàng ở đây một thời gian."

"Vậy chàng thì sao?"

"Ta có việc cần xử lý, trước rời đi một thời gian. Đám Cửu Kiếm đêm nay sẽ đến đây, sẽ có người nói với nàng phải làm gì."

Duyệt Nhi gật đầu, đôi mắt to tròn dâng lên một tầng hơi nước: "Thiếp không nỡ xa chàng."

Tức Mặc Ly suýt nữa thì thỏa hiệp, cuối cùng đành nói: "Nhanh thôi."

Cô hổ nhỏ ngoan ngoãn gật đầu, Mặc Ly là phu quân đỉnh thiên lập địa lợi hại nhất, nhất định có việc cần phải giải quyết.

Tức Mặc Ly hôn nàng, đứng dậy bước ra ngoài, quay đầu lại, nhìn Duyệt Nhi với đôi mắt to tròn long lanh hai giọt lệ, yếu ớt nhìn y.

"Không được chạy lung tung."

"Ừm."

"Đi ngủ đúng giờ."

"Ừm."

"Không được nói nhiều với người khác."

"Ừm."

Tức Mặc Ly buộc lòng phải nhẫn tâm phi người bay ra ngoài.

Cô hổ nhỏ nhìn theo một lúc, ngây ngốc không hề khóc, mà là……Yên lặng ngủ mất.

Không bao lâu, Tức Mặc Ly lại phi thân trở về, thấy nàng đang ngủ say sưa, quyến luyến sờ sờ tai nàng, một lúc lâu sau mới đứng dậy rời đi.

172. Chương 172: Hoa Sen Hắc Ám Đáng Ghét

Duyệt Nhi trải qua mấy ngày ở Yểm Tịch sơn, cuối cùng cùng với con kiến ở Yểm Tịch sơn nhìn nhau đến phát ghét, nhàm chán ngồi trong đình nghỉ chân đếm hoa sen, câu cá vàng.

Mặc Ly đi làm gì nhỉ? Vì sao phải để mình ở lại đây?

Duyệt Nhi nghĩ mãi không hiểu, đám Cửu Kiếm hiện đã đến Thánh giới cũng không hiểu, may mà Ninh Tê khéo tay, chế biến mấy món ăn vặt để còn có thể giải tỏa bớt tâm trạng nhớ nhung của Duyệt Nhi với Tức Mặc Ly.

Hôm nay, Duyệt Nhi đang cùng với con cá vàng câu được mắt lớn trừng mắt nhỏ thì Ngu Cực đến.

Bị vướng bởi Tức Mặc Ly nên Ngu Cực cũng không hành đại lễ gì, chỉ cung kính đôi chút rồi đích thân mời Duyệt Nhi đến Ngu Phong chủ sơn nghị sự.

Duyệt Nhi sờ sờ tai, có chút không hiểu cho lắm, theo Ngu Cực hướng chủ sơn mà đi.

Ngu Phong không hổ là một trong hai đại liên minh ở Thánh giới, đất đai bao la, địa thế rộng lớn, núi cao sông dài, đợi đến khi đoàn người bay tới chủ sơn thì cũng đã hơn một canh giờ, bốn mươi chín môn chủ đều đang đứng trước núi chờ, thấy Duyệt Nhi thì chỉ gật đầu.

Bước vào chủ điện, chỉ thấy bên trong điện ba đứa con của Ngu Cực đã đứng chờ. Trông thấy Duyệt Nhi thì cũng chỉ hành lễ như với người cùng trang lứa. Duyệt Nhi càng lúc càng không hiểu Ngu Cực vì sao lại dẫn nàng đến đây, Mặc Ly nói họ sẽ chỉ nàng làm gì, lẽ nào họ ở đây là chỉ Ngu Phong?

"Duyệt Nhi cô nương, ta mời cô nương đến đây là để dẫn dắt Ngư Phong, bốn mươi chín môn nguyện trung thành với cô nương."

Nghe xong lời này, không chỉ Duyệt Nhi sửng sốt mà ngay cả ba người con của Ngu Cực cũng giật mình. Ngu Ngư tối hôm ấy từng có một đoạn nhân duyên với Duyệt Nhi, vì vậy hiện giờ gặp Duyệt Nhi thì trong lòng mặc dù vui mừng nhưng cũng thập phần ngượng ngùng, bất giác nhớ đến bóng dáng bạch y ấy.

Đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi chăm chăm nhìn Ngu Cực, lại nhìn nhìn đám người đang cúi đầu tỏ ý không có bất cứ dị nghị gì ở bên cạnh, sờ sờ tai rồi mới nghi hoặc nói: "Ta không hề có bất kỳ hành động chinh phục nào, các ngươi vì sao lại muốn quy phục ta?"

Nhìn gương mặt chẳng hiểu mô tê gì của Duyệt Nhi, Ngu Cực chỉ có thể ho khan hai tiếng, cười nói: "Ngu Phong vốn thuộc về cô nương."

Duyệt Nhi lại càng mờ mịt: "Ta lần đầu tiên tới Thánh giới. Ngu Phong thuộc về ta? Nơi đây chẳng phải dựa vào thực lực mà nói chuyện ư? Ta có thể ngay cả thuộc hạ của các môn chủ cũng đánh không lại nữa là."

Ngu Cực nhíu mày, quả thực không biết trả lời vấn đề này thế nào, nhưng hôm này nghi thức này không hoàn thành thì Duyệt Nhi cũng sẽ không có cách nào phá giải phong ấn, như vậy sẽ càng không có cách nào biết được thân phận của mình, thế nhưng những việc này lại chẳng thể nào nói với nàng, thật sự là rối quá mà.

Cơ thể Duyệt Nhi run run, Cửu Kiếm vội vàng từ trong nội đỉnh lấy ra một chiếc ghế vừa dày vừa chắc, để Duyệt Nhi ngồi lên đấy, Ngu Cực lau mồ hôi lạnh…….Vừa rồi bỗng dưng không nghĩ tới.

"Duyệt Nhi cô nương, cô nương liệu có phải không thích Ngư Phong?"

Duyệt Nhi lắc đầu: "Ta cũng không biết tình hình cụ thể của Ngư Phong, sao có thể nói thích hay không thích, chỉ là, cảm thấy các người làm việc kỳ lạ như vậy, có thể nói cho ta biết nguyên nhân không? Là Mặc Ly căn dặn các người làm thế sao?"

Ngu Cực lắc đầu: "Không phải…."

Còn định tiếp lời, thế nhưng đã bị tiếng báo cáo cắt ngang: "Cấp Quỳnh Thánh quân dẫn theo thủ lĩnh của Hóa Lương đến."

Tiếng nói vừa dứt, toàn bộ các môn chủ nơi điện chủ đều đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều bắt gặp trong mắt đối phương là nét kinh ngạc, một lúc sau thì bình tĩnh trở lại.

Duyệt Nhi ngồi trên chiếc ghế to ngước mắt lên, chỉ thấy một con bạch lộc bay vào trong nội điện, trên lưng bạch lộc là một thiếu nữ vận bạch y. Duyệt Nhi nhận ra nàng, chính là thiếu nữ hôm ấy lúc ở Đại Vô mặc dù dùng sa che mặt , nhưng vẫn như cũ khiến người khác cảm thấy rất đẹp. Mà hôm nay, nàng cũng không đeo mạng.

Cô hổ nhỏ nhìn đến ngẩn ngơ.

Nàng lần đầu tiên gặp được một thiếu nữ mỹ lệ có khí chất như vậy, so với Tử Dao thì càng có khí chất và xinh đẹp hơn nhiều.

Không biết thế nào, cô hổ nhỏ bỗng cảm thấy chua xót, chợt nhớ tới một tiếng "Mộ Phong" du dương tràn đầy thâm tình mà nàng ấy gọi Tức Mặc Ly. Cảm giác này, thật sự đáng ghét mà!

Cấp Quỳnh đứng trên lưng bạch lộc, tao nhã rũ mắt nhìn mọi người, cuối cùng tựa như mỉm cười nói: "Ngu Cực, lúc ta không có ở đây đã tự tiện đem Ngu Phong giao cho một tiểu cô nương, không khỏi quá phận rồi."

Mọi người ồ lên. Cấp Quỳnh kiềm chế Ngu Phong đã mấy vạn năm, Ngu Phong vốn cũng đã bất mãn, mà bây giờ, thế nhưng thẳng thừng nói Ngu Phong thuộc sở hữu của nàng ta. Thiếu nữ có vẻ ngoài xinh đẹp lẽ nào đều sẽ tự cho mình là đúng như thế?

Ngu Cực tức giận nói: "Ngu Phong mấy vạn năm qua chưa bao giờ quy phục cô, chưa từng trở thành vật sở hữu của cô? Huống hồ, Cấp Quỳnh Thánh quân, cô nắm giữ Hóa Lương, nên biết Ngu Phong và Hóa Lương là kẻ thù của nhau mới phải, hiện giờ nói như vậy chẳng phải quá đáng lắm ư?"

"Ngu Cực, mấy vạn năm qua, đừng nói với ta ngươi không biết Ngu Phong môn chủ ai nấy đều ngoan ngoãn nghe lệnh của ta. Hiện giờ muốn thay quyền, không thông qua sự đồng ý của ta, các ngươi vậy là có ý gì?" Sắc mặt Cấp Quỳnh lạnh lẽo, khiến gương mặt xinh đẹp thêm vài phần sát khí, thoạt nhìn có chút khiến lòng người phát lạnh.

"Cấp Quỳnh ta dù gì cũng là một Thánh quân, nếu như Việt Hoa Thánh quân yêu cầu, Ngu Phong giao cho y cũng không vấn đề gì, thế nhưng……"Cấp Quỳnh quay đầu nhìn Duyệt Nhi đang ngồi trên chiếc ghế to sụ càng lộ vẻ nhỏ bé, cười lạnh nói: "Đừng nói nàng ta có tư cách hay không, nói một cách đơn giản, nàng ta liệu có năng lực thống lĩnh các ngươi hay không hả? Muốn cướp vật từ trong tay ta, kết cục sẽ chẳng tốt đẹp gì."

Duyệt Nhi nhìn ánh mắt nàng thì dứt khoát liền trở nên chán ghét. Cô nàng này ngẩng cao đầu, khinh thường người khác, Duyệt Nhi nghĩ nghĩ, trên gương mặt nhỏ nhắn lần đầu tiên không bày ra vẻ tươi cười: "Hiện nay ta chính là muốn Ngu Phong, ngươi có thể đối với ta thế nào?"

Cấp Quỳnh vẫn giữ nụ cười không đổi: "Ta giết ngươi."

Ngu Cực có chút lo lắng đối với tình thế hiện nay, nhưng không phải lo Duyệt Nhi bị giết.Thứ nhất, Duyệt Nhi cũng không phải bị giết dễ dàng như vậy, thứ hai là Cấp Quỳnh này, trước nay sẽ không ngang nhiên để lộ cho người khác thấy nhược điểm của mình mà chỉ có thể âm thầm thực hiện, nếu Tức Mặc Ly biết hành vi của nàng ta, e rằng nàng ta cũng chẳng thể nào an ổn.

Điều y băn khoăn là, tình hình này giải quyết thế nào đây.

Thủ lĩnh Hóa Lương lại đưa ra một biện pháp: "Tiểu cô nương, nếu đã vậy, ba ngày sau, cô dẫn theo người của Ngu Phong đến Thanh Hoa sơn một chuyến. Hóa Lương và Ngu Phong- hai đại liên minh ân oán đã lâu, cũng đã đến thời khắc phân thắng bại. Nếu như cô thắng, Cấp Quỳnh Thánh quân sẽ giao Hóa Lương cho cô, cô thấy thế nào?"

Ngu Cực vừa định nhắc nhở Duyệt Nhi, tiếc là cô hổ nhỏ đã kích động, lập tức trả lời: "So thì so, ai sợ ai chứ!"

Mọi người:……..Quả nhiên là tính tình con nít, dễ bị mắc mưu mà.

Cửu Kiếm đỡ trán, cho thấy vị tiểu tổ tông không sợ trời không sợ đất này, chuyện này có thể sẽ phải chịu thiệt đây.

Hóa Lương và Ngu Phong phân tranh đã nhiều năm, lại là thủ hạ do Cấp Quỳnh dẫn dắt, nghĩ thấy cũng không hề yếu, nhưng rất rõ ràng lại đề ra ý kiến này chính là có bẫy. Nếu như Cấp Quỳnh trực tiếp ra tay đánh Duyệt Nhi, Duyệt Nhi lẽ nào lại không thua đến thảm hại.

Phất Dung thở dài một tiếng, nếu như lần này chịu thua thiệt có thể khiến nàng ngoan ngoãn ở bên cạnh chủ thượng, vậy cũng cực kỳ tốt.

Cấp Quỳnh chỉ nhìn Duyệt Nhi đầy thâm ý một lúc lâu, Duyệt Nhi trông thấy mà ngồi không yên, mông và lưng có cảm giác như thể bị kim chích, 'a' một tiếng nhảy dựng lên, rồi cũng hếch mặt nhìn Cấp Quỳnh đang đứng trên lưng bạch lộc.

Ai sợ ai chứ!

Có điều, nữ nhân này diện mạo sao lại đẹp đến thế? Duyệt Nhi ảo não sờ sờ gương mặt trắng mịn phúng phính của mình.

Lại còn có khí chất như vậy nữa! Duyệt Nhi kéo kéo y phục, hầy, rõ ràng chả có can hệ gì tới khí chất cũng như y phục cả.

Dáng vóc còn cao ráo mảnh mai nữa chứ! Duyệt Nhi cúi đầu nhìn nhìn chính mình, cuối cùng chỉ có thể tự an ủi, ít ra ngực Cấp Quỳnh không lớn như nàng, có gì đặc biệt hơn người chứ, hứ!

Cấp Quỳnh ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống bên dưới cùng với Duyệt Nhi đang phẫn nộ trừng mắt với mình, đúng là đồ vô tri ngu xuẩn, cũng dám cướp Mộ Phong với nàng? Mấy vạn năm trước, nàng ta đấu không lại mình, hiện giờ, phong ấn còn chưa giải, vậy thì càng không có khả năng.

Nàng quay bạch lộc lại, thẳng hướng bên ngoài mà đi.

Duyệt Nhi nhìn chằm chằm cánh hoa sen rơi đầy trên đất, nhảy tới bất mãn giậm giậm mấy cái: "Ta cho ngươi giả bộ, ta cho ngươi giả vờ! Cưỡi bạch lộc cũng được đi, còn muốn rải hoa dọc đường, coi mình là hoa tiên tử chắc!"

Mọi người:……..

Cửu Kiếm ngược lại rất kinh ngạc. Duyệt Nhi cô nương hình như có chút khác lạ. Cô hổ nhỏ này trước giờ vẫn luôn mơ mơ hồ hồ, cũng rất hiếm khi đối với một người mới gặp lần đầu đã có cảm giác như vậy. Cửu

Kiếm cũng không biết Duyệt Nhi lúc ở Đại Vô đã từng gặp Cấp Quỳnh một lần. Nàng sờ sờ cằm, lẽ nào, tình địch gặp mặt, thành ra đỏ mắt?

Nghĩ tới đây thì lại lắc lắc đầu. Người như chủ thượng ấy, vốn sẽ không thèm liếc nữ tử khác lấy một cái, càng huống chi là đóa hoa sen hắc ám giả vờ thanh cao này? Theo nhận thức của nàng, Duyệt Nhi chưa bao giờ có từ gọi là 'tình địch', trái lại chủ thượng thì đáng thương vô cùng, từ ngữ biểu đạt vụng về thôi cũng được đi, còn có Đạp Vũ sư phụ, Sở Từ Ma quân, Ôn Chi Hàn Long Chỉ Thủy vân vân, người nào người nấy, nếu như không có can hệ với cô hổ nhỏ, chỉ sợ tiền đồ u ám a.

Duyệt Nhi đạp đạp hoa sen mấy cái, lại ngẩng đầu, cười đến thập phần dễ thương: "Ba ngày sau, chúng ta sẽ giẫm bọn họ giống như vậy, được không?"

Nàng dùng ngữ khí thương lượng, nhưng mọi người lại cúi đầu cung kính đáp: "Tuân lệnh."

Duyệt Nhi nhếch nhếch miệng, nàng cũng đâu phải đang ra lệnh đâu. Những người khác cũng đã theo dấu hoa sen đạp lên rồi ra ngoài, từ từ đi xa.

Đám Ngu Cực đưa mắt nhìn nhau, đành nói: "Ngu Ngư, tiễn Duyệt Nhi cô nương quay về, để mọi người thương lượng chuyện ba ngày sau." Biến chuyển bất ngờ thế này, Ngu Cực nhíu chặt mày.

Duyệt Nhi nhảy lên từng đám từng đám mây chuẩn bị quay về, bỗng phát hiện cứ nhảy nhảy như vậy mà về tới Yểm Tịch sơn thì chỉ sợ mệt chết mất thôi.

Đám Cửu Kiếm và Ngu Ngư theo sau, bất đắc dĩ nhìn bóng dáng đang nhảy tới nhảy lui đầy sức sống trước mắt, việc lớn như vậy, lẽ nào nàng không hề căng thẳng?

Hiện giờ cũng đã gần lúc mặt trời ngả về tây, gần như toàn bộ cao thủ của Ngu Phong đều tập trung tại chủ sơn để thương lượng sự việc, mà Yểm Tịch sơn thì lại cách chủ sơn xa nhất.

Cho nên, xảy ra chuyện suýt nữa thì khiến Ngu Cực hối hận cả đời, hoặc có thể nói, xảy ra một sự việc thiếu chút nữa khiến toàn môn Ngu Phong bị giết.

Đợi đến khi Duyệt Nhi quay trở lại Yểm Tịch sơn, nàng một mình ở bên đình nghỉ chân ngắm hoa sen. Ngu Ngư tự giác lui xuống, Cửu Kiếm, còn có Phất Dung đến phòng bếp giúp Ninh Tê làm đồ ăn vặt, Túc Tịch và Ngưng Không thì chia ra canh giữ lối vào hai phía trước và sau núi.

Phòng vệ của Ngư Phong cũng không yếu, chính dựa vào điểm này, thế nên mọi người mới sơ ý đến thế.

Duyệt Nhi đang chăm chăm nhìn mặt nước mà nhớ Tức Mặc Ly thì bỗng thấy mặt nước có biến chuyển, lập tức đầu ngón tay khẽ di dời, kẹp ám khí trong tay 'vèo' một tiếng phóng ra.

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu khẽ, người trúng ám khí dường như cũng không ngờ nàng lại dũng mãnh như vậy, chỉ đáng tiếc, Duyệt Nhi không ngờ, tới tận mấy người đang ẩn mình nơi mặt hồ.

Duyệt Nhi vội lùi lại vài bước, hô lớn: "Cửu Kiếm, Phất Dung!" Lúc nguy cấp, trước nhất phải cho mọi người biết, đây là Tức Mặc Ly đã dạy nàng.

Nhưng rất rõ ràng cách này vô dụng. Nàng bị một sức mạnh cực lớn kéo xuống hồ, sau đó tay chân bị giữ chặt, Duyệt Nhi lại không thể thở, vừa há miệng liền nuốt vào không ít nước, còn muốn há miệng lần nữa thì đã bị một người đánh ngất đi.

Kẻ đó nói: "Nàng ta không biết bơi! Dìm chết nàng ta không được ư?"

"Không được! Lệnh của Việt Hoa công tử, là hồn phi phách tán. Chết đuối thì vị kia vẫn có thể tìm được hồn phách , gửi tới lục giới luân hồi lần nữa……."

Mọi người đành thi triển vòng tránh nước, để nàng không đến mức chết đuối, mang theo nàng nhanh chóng từ thủy thông đạo biến mất khỏi Ngu Phong.

Khi mấy người Cửu Kiếm xuất hiện thì đình nghỉ chân đã chẳng còn bóng người nào, chỉ có mặt nước hãy còn lăn tăn gợn sóng.

Cửu Kiếm quan sát bên dưới: "Duyệt Nhi cô nương không phải là bị chìm rồi chứ……."

Túc Tịch, Ngưng Không vừa chạy tới, cộng với Phất Dung, ba nam tử phù phù nhảy xuống bắt đầu tìm kiếm.

Cửu Kiếm không nói lời nào, dùng linh thức thăm dò là được rồi mà…..

Đáng tiếc, vẫn không có bất kỳ tung tích nào của Duyệt nhi, thậm chí ngay cả khí tức cũng không tìm thấy.

Ngư Phong đại loạn.

173. Chương 173: Thả Hổ Về Rừng. Ta Tiễn Cô Một Đoạn (1)

Mấy người vừa nãy dùng pháp thuật xách Duyệt Nhi vội vàng rời khỏi Ngu Phong, còn chưa kịp lấy hơi thì đã gấp gáp hướng phía Hóa Lương mà đi.

Đến Thanh Hoa sơn.

Thanh Hoa sơn là khu vực giao giữa hai thế lực Ngu Phong và Hóa Lương.

Vệ bát nhìn Duyệt Nhi không biết là hôn mê ngất đi hay đã ngủ mất, theo lý mà nói, đánh nàng một cái như thế, hẳn sẽ không ngất lâu đến thế đâu nhỉ.

"Hiện giờ động thủ?"

Vệ đại nhíu mày, vừa rồi lúc ở Yểm Tịch sơn, là vì không thể một lần liền giải quyết dứt điểm, hiện đến Thanh Hoa sơn thì Vệ đại lại do dự.

"Các ngươi thấy, Thánh quân đại nhân người liệu có thể đưa ra mệnh lệnh như vậy không?"

Vệ bát không rõ vì sao: "Đây là lệnh do Vệ tam truyền đến, hắn chung quy sẽ không gạt chúng ta. Lại nói, mặc dù ngày trước Thánh quân đại nhân và tiểu cô nương này có chút dây dưa không rõ, nhưng đã sớm trở thành quá khứ. Người lịch kiếp chưa thành, nghĩ thấy cái giá phải trả như vậy, sao có thể còn nhớ tiểu cô nương này. Chỉ cần giết nàng ta thì vị kia nhất định sẽ lại theo bước mà quay trở lại lục giới, nói xem mấy vạn năm qua, chúng ta trông chờ không phải thời khắc này sao?"

Vệ đại gãi gãi đầu: "Nói như vậy cũng không sai. Nhưng mà……"

Vệ tứ sớm đã nghe đến mất kiên nhẫn, đưa tay lấy cây trâm tiểu hổ trên tóc Duyệt Nhi xuống: "Món binh khí tuyệt hảo thế này lại biến thành như vậy, vị kia cả đời không gì làm không được, vậy mà thật sự lại nằm trong tay nàng ta."

Nói rồi đưa cây trâm đến vị trí giữa hai hàng mày của Duyệt Nhi, Duyệt Nhi không chút tri giác, nhưng tử tẫn ấn trên trán lại lúc ẩn lúc hiện, Vệ tứ kinh ngạc: "May mà nàng ta yếu ớt như vậy, nếu phong ấn bị giải thì đừng nói chi mấy người chúng ta, cho dù là Cấp Quỳnh Thánh quân cũng sẽ thành người chết."

Vệ đại thấy Vệ tứ đã bắt đầu ngưng tụ linh lực trên cây trâm, đang chuẩn bị đâm xuống vị trí mi gian của Duyệt Nhi thì trong lòng phát lạnh, nhưng lại không nói gì.

"Vệ tứ, sao ngươi lại yếu đuối như vậy, giết một tiểu cô nương mà thôi, lề mà lề mề." Vệ bát khá là bất mãn.

"Ngươi tưởng món thần khí này dễ dàng để người khác sử dụng sao? Ngươi đến thử áp chế nó xem?"

Mấy người họ cùng im lặng.

Đợi đến khi cây trâm đã bao bọc trong một quầng sáng trắng, Vệ tứ không do dự nữa, điều khiển trâm cài, nhắm thẳng mi tâm Duyệt Nhi mà phóng sang.

"Đinh…." Một cây kim cực mảnh cùng lúc va chạm với cây trâm đang hướng đến vị trí mi tâm Duyệt Nhi, cả hai cùng lúc bật ngoài.

Mấy người họ kinh ngạc, lập tức nhìn về hướng cây kim bay tới. Việt Hoa Thánh quân người vận thanh y, không biết từ khi nào đã an nhiên ngồi trên đại thụ, hiện giờ đưa tay triệu kim bạc trở lại, ngọc phiến trong tay phe phẩy, điềm tĩnh nhìn họ, không thể diễn tả đây là cảm xúc gì.

"Thánh quân….đại nhân, người tới đây khi nào?" Vệ đại thấp thỏm vô cùng.

Việt Hoa chỉ nở nụ cười: "Các ngươi vừa đến thì ta cũng tới. Tốc độ của các ngươi cũng rất nhanh, rõ ràng là ta tìm cô nương này trước, nhưng các ngươi lại tìm ra nàng trước hết."

"Thuộc hạ……"

Việt Hoa nhìn mấy người họ từng người từng người một, "Ta ra lệnh đó khi nào?"

Ai nấy đưa mắt nhìn nhau, cùng biết lý do phát sinh sự việc, vội vàng quỳ xuống: "Thánh quân đại nhân thứ tội! Chẳng qua, hiện giờ chính là cơ hội tốt nhất, Thánh quân đại nhân, vì sao……"

Việt Hoa nhíu mày nhìn Duyệt Nhi đang ngủ say sưa, một lúc sau lại dời tầm mắt cười nói: "Nếu ta chuẩn bị suốt mấy vạn năm, đến phút cuối vẫn phải dựa vào việc sát hại tiểu cô nương này mới hoàn thành tâm nguyện của mình, vậy Việt Hoa ta cũng vô dụng quá rồi."

Vệ tứ kiên định nói: "Giết người nên giết, sao nói là vô dụng."

Việt Hoa thở dài. Y sao có thể không biết giết nàng thì cũng rất bình thường. Mấy năm nay, bước trên con đường này, chuyện giết chóc cũng không hề thiếu. Chỉ là không biết vì sao, hôm nay thế nhưng dù thế nào cũng không thể thuyết phục bản thân nhìn nàng biến mất ngay trước mắt mình.

" Các ngươi lui xuống đi, chuyện này, ta tự có quyết định."

Vệ tứ muốn nói, nhưng bị đám Vệ đại kéo đi.

Việt Hoa từ trên cây đáp xuống, chậm rãi đến bên cạnh Duyệt Nhi, nhịn không được đưa tay sờ sờ tai nàng, kết quả là tai nàng run run, lông tơ mềm mại nơi đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ, quả thực đáng yêu vô cùng.

Cảm giác này, dường như rất đỗi quen thuộc thì phải! Việt Hoa thở dài.

Vừa rồi nghe bọn họ nói chuyện, hình như, mình và tiểu cô nương này từng có quan hệ? Nếu thật sự là vậy, vậy cũng có thể giải thích được nguyên nhân vì sao mình lại muốn cứu nàng.

Việt Hoa đỡ nàng dậy, dựa vào thân cây xù xì, ngồi xuống bên cạnh, nhíu mày bắt đầu trầm tư.

Vừa nhìn, thì đã nhìn suốt mấy canh giờ.

Duyệt Nhi từ từ tỉnh lại, mở đôi mắt to tròn đang mơ mơ màng màng, trông thấy một nam tử trẻ tuổi tuấn tú da thịt trắng nõn đang ngồi ngay trước mặt mình thì lập tức ngây ra, một lúc lâu sau mới nói: "Đạp Vũ sư phụ……."

Việt Hoa chỉ cười, không nói gì.

Cô hổ nhỏ kịp phản ứng, thập phần kích động: "Đạp Vũ sư phụ, con tưởng người……Không ngờ người lại ở đây, thật tốt quá……." Cả đôi mắt và tai cô hổ nhỏ đều cong cong.

"Ừm, thì ra lúc ở Thần giới, ta là sư phụ cô?"

"Đúng đó, sư phụ tốt tốt nhất." Duyệt Nhi nói rồi mới cảm thấy có gì đó không đúng, lại vội nói: "Sư phụ…….Người, không nhớ ư?"

Việt Hoa không nói gì, đứng dậy đến chỗ cách đó không xa tự mình nhặt cây trâm cài hình con hổ về, đặt vào tay nàng, cười đến thập phần lạnh nhạt: "Ta chỉ biết, cô là nữ nhân của Thánh tôn."

Duyệt Nhi rơi vào một mảng trầm tư, Đạp Vũ sư phụ vì sao lại không nhớ nàng? Người không nhớ tất cả mọi người lúc trước, hay là chỉ không nhớ nàng?

"Đạp Vũ sư phụ, vậy người có nhớ Bất Miên sư tôn không?"

Việt Hoa gật đầu: "Ta khi đó không hiểu vì sao lại mạo danh người của Thanh Hà Thần phủ, chạy đến Họa Mạt dạy học. Bây giờ nghĩ lại cũng không biết vì sao. Có lẽ, không nhớ được những việc quan trọng."

"À……." Duyệt Nhi rũ mắt, nhớ tới câu nói gần như là cầu xin của Đạp Vũ sư phụ với mình lúc lịch thiên kiếp thì bỗng dưng có hơi không biết phải đối diện với y thế nào, một lúc sau mới gãi gãi đầu, cười nói: "Việt Hoa? Người gọi là Việt Hoa ư? Xin lỗi, bề ngoài của người và sư phụ ta thật sự rất giống nhau, ta nhận nhầm rồi."

Việt Hoa không nói gì. Cô hổ ngốc nghếc nhày, vừa rồi rõ ràng nàng gọi là Đạp Vũ sư phụ, danh hiệu ở Thần giới của y là Đạp Vũ, bây giờ định lấp liếm, hiển nhiên không kịp rồi.

Nhớ lại chuyện mới xảy ra trước khi mình ngủ thiếp đi thì nàng lại vội vàng đứng bật dậy: "Cảm ơn người đã cứu ta. Chỉ là hình như ta vắng mặt đã rất lâu rồi, nên quay về thôi, bằng không người nhà sẽ lo lắng."

Người nhà? Việt Hoa gật đầu. Duyệt Nhi định nói gì đó, nhưng rồi chỉ có thể xoay người triệu đến một đám mây, nhảy lên đấy hướng Yểm Tịch sơn mà bay.

Duyệt Nhi nhìn bầu trời đầy sao phía xa, nhớ tới Tức Mặc Ly đã mấy ngày không gặp, không biết hiện giờ chàng đang làm gì? Liệu có biết mình biến mất không?

Đương lúc ngẫm nghĩ thì đám mây bất chợt trĩu xuống, Duyệt Nhi kinh hoảng quay đầu lại, trông thấy Đạp Vũ đang phe phẩy quạt, cười đến cực kỳ dịu dàng: "Người tới chi vậy?"

Việt Hoa nghiêng đầu trịnh trọng nói: "Đêm tối sương dày, ta tiễn cô một đoạn."

"Đa tạ, ta biết đường mà."

"Không sao, vừa hay ta không biết đường, theo cô sẽ không bị lạc đường rồi."

Duyệt Nhi nghiêng đầu sang hướng khác, không thèm để ý đến y, chưa tới một canh giờ, cô hổ nhỏ liền biết nếu như không có Việt Hoa đi cùng, mình nhất định sẽ lạc đường tới lúc thiên hoang địa lão luôn.

Cẩn thận đáp mây xuống, Duyệt Nhi dừng ở nơi cách Yểm Tịch sơn không xa mấy, xoay người nói: "Ta tới rồi." Ý là người có thể đi rồi đấy.

Việt Hoa vờ như không biết: "Còn xa như vậy, ta tiễn cô đến sơn môn cũng không muộn."

"Không được!" Cô hổ nhỏ kiên quyết kháng nghị.

"Vì sao? Lẽ nào cô không cần mời ta uống chung trà cảm ơn à?"

Duyệt Nhi nhíu mày nói: "Nếu để người khác bắt gặp sẽ không hay." Nói rồi từ trong túi càn khôn lấy ra một bao lá trà ướp hương: "Cho người nè, tự mình đun một ấm nước rồi từ từ hãm nha, không cần cảm ơn."

Việt Hoa cúi đầu nhìn cái bọc nhỏ trong tay, thấp giọng cười bảo: "Hẳn là sợ bị người ta bắt gian nên mới không dám dẫn ta về?"

"Người!" Duyệt Nhi giận lắm, nhất thời lại không biết nói gì, đành giậm giậm chân, đá đám mây bên cạnh về phía Việt Hoa, đầu cũng không thèm ngoảnh lại mà chạy mất.

Việt Hoa nhìn theo bóng lưng nàng đang nổi giận phừng phừng biến mất trong bóng đêm dày đặc, lại nhìn nhìn cái túi nhỏ trong tay,vừa mở ra nhìn thì bật cười: "Quả nhiên là trà hoa thượng hạng."

174. Chương 174: Thả Hổ Về Rừng. Ta Tiễn Cô Một Đoạn (2)

Duyệt Nhi trở lại, toàn bộ Ngư Phong đều kinh động. Nửa đêm canh ba, vậy mà không người nào ngủ, tất cả đều tập trung ở Yểm Tịch sơn, trông thấy Duyệt Nhi , mặt người nào người nấy đều hiện ra vẻ lo lắng.

Duyệt Nhi ngoan ngoãn ngồi trên chiếc ghế gỗ trầm hương Cửu Kiếm đẩy sang, im lặng một lúc lâu, dưới ánh mắt cơ hồ muốn nhìn xuyên qua nàng của đám Cửu Kiếm, cuối cùng thành thành thật thật khai báo.

"Muội ở đình nghỉ chân đếm cá vàng, sau đó bất cẩn rơi vào trong hồ, cho nên bơi bơi bơi, rồi bơi ra ngoài luôn. Ở bên ngoài bị lạc đường…….Vì vậy…… muộn thế này mới trở về…….."

Nói đến khúc cuối, mặt cô hổ nhỏ đã cúi gằm đến trước ngực, giọng nói cũng càng lúc càng lí nhí.

Mọi người:……

Tiểu cô nương này, nói dối cũng dữ nhỉ…….Mấy người ngồi đó một người cũng không tin.

Ngu Cực đành để các sơn chủ lui xuống, mình thì ở lại.

"Duyệt Nhi cô nương, có bị thương không?"

Loại quan tâm như vậy của trưởng bối khiến tâm trạng thấp thỏm không yên cả ngày trời của Duyệt Nhi lắng xuống. Hốc mắt nóng lên, trái tim cũng trở nên ấm áp, một lúc lâu sau mới nói: "Đa tạ. Ta không bị thương. Đừng nói với Mặc Ly, được không?"

Nhìn ánh mắt thỉnh cầu của Duyệt Nhi, Ngu Cực chỉ có thể gật đầu: "Duyệt Nhi cô nương, xin ngàn vạn lần bảo trọng chính mình."

Duyệt Nhi thở dài: "Bảo trọng thế nào đây? Hình như, ta làm gì cũng không đúng. Không có chí lớn, không có sức mạnh chi cả, có đôi khi, ta còn không biết nếu như không có Tức Mặc Ly, không có mọi người, ta liệu còn sống được hay không."

"Có lẽ cả đời này của ta, chẳng thể nào được như Cấp Quỳnh……"

Cửu Kiếm và Phất Dung đứng sau lưng nàng, hiện giờ đã có chút nhịn không được. Duyệt Nhi cô nương cũng rất đáng thương ấy chứ!

Ai cũng ngưỡng mộ nàng có được một phu quân không gì là không thể, ngưỡng mộ tiền bạc đếm không hết trong tay nàng, ngưỡng mộ nàng có bao nhiêu người không một lời oán thán mà giúp đỡ nàng, thế nhưng, những điều này cũng không phải là điều nàng mong muốn nhất. Ai lại có thể ngờ rằng, một tiểu cô nương trước giờ thoạt nhìn có vẻ yếu đuối không chút kỳ vọng, trong lòng cũng có một ước nguyện lớn lao? Chẳng qua là lạc quan vui vẻ đến mức không muốn nghĩ tới mà thôi.

Duyệt Nhi nói tới đây thì im lặng. Ngày trước cảm thấy mọi việc đều hoàn thành một cách rất dễ dàng, mọi thứ hết sức đơn giản, nàng từng nói, muốn đứng bên cạnh Tức Mặc Ly, nhưng lại chưa từng thực hiện. Hình như, nàng vĩnh viễn chỉ có thể ở trong lòng y mà thôi.

Chả trách nhiều người như vậy khinh thường mình, lắm lúc, ngay cả bản thân nàng còn coi thường chính mình ấy chứ!

Nàng cũng biết sự bất phục của nàng đối với Cấp Quỳnh từ đâu mà có. Một là vì cảm giác linh mẫn của bản thân, cảm thấy nàng ta đang ngấp nghé Mặc Ly của mình. Hai là loại cảm giác cừu hằn và bài xích đối với thứ mà bản thân chẳng thể có được, phàm nhân thường nói, chính là ngưỡng mộ cùng ghen tị.

"Hắc hắc, không nói chuyện này nữa, để mọi người lo lắng rồi, sau này muội sẽ không ham chơi nữa."

Ngu Cực thở dài: "Duyệt Nhi cô nương, đừng để ý mấy chuyện này. Sự mạnh mẽ của nguyên thân cũng không nằm ở sức mạnh……."

"Đừng vì sự vô dụng của ta mà viện cớ chi."

"Duyệt Nhi cô nương, ngày mai đến sơn chủ, phá giải phong ấn, khi đó cô nương có thể rất mạnh rồi."

Hai mắt Duyệt Nhi phát sáng: "Có thể đánh lại Cấp Quỳnh sao?"

Ngu Cực cười nói: "Việc này thì cũng không biết. Cấp Quỳnh mấy vạn tuổi, không biết dựa vào phương pháp tu luyện thế nào mà tu vi tiến nhanh, mà cô nương ở lục giới luân hồi suốt mấy vạn năm qua, cho dù phong ấn giải rồi thì tình hình cũng chưa biết được."

"Phong ấn gì cơ? Mấy vạn năm gì cơ?"

Ngu Cực lắc đầu: "Tử tẫn ấn trên trán cô nương. Còn về mấy chuyện tiền kiếp, đến lúc cô nương nên biết, tự khắc sẽ biết."

Duyệt Nhi gật đầu, không truy hỏi gì thêm. Mặc Ly cũng đã từng nói, phong ấn này trên người nàng rất kỳ lạ: "Đa tạ ông, Ngu Cực."

Ngu Cực cúi đầu: "Duyệt Nhi cô nương, ta……từng phản bội cô, chỉ hi vọng cô……."

Duyệt Nhi ngạc nhiên ngẩng đầu, nhưng chỉ thấy trong mắt Ngu Cực là vẻ hối hận nặng nề. Chả trách ông ta mỗi lần nhìn mình thì đều có cảm giác như đang cố gắng kiềm chế tâm tình của bản thân.

"Nếu không có việc gì, ta lui xuống trước, không quấy rầy Duyệt Nhi cô nương nghỉ ngơi." Ngu Cực thấy Duyệt Nhi vẫn im lặng không nói, trong lòng càng hối hận, chỉ thấy sắp chẳng còn mặt mũi nào mà đối diện với nàng.

"Đợi đã!" Duyệt Nhi gọi với lại Ngu Cực đang xoay người chuẩn bị rời đi.

"Ông biết Việt Hoa Thánh quân không?"

Ngu Cực gật đầu: "Biết."

"Vậy nếu một người việc gì cũng nhớ, nhưng lại chỉ không nhớ những việc liên quan đến một người, đây là chuyện gì?"

Ngu Cực trầm tư một lúc, cười nói: "Duyệt Nhi cô nương nói việc của Việt Hoa Thánh quân ư. Nghe đâu Việt Hoa Thánh quân lúc ở Thần giới, lịch Thần kiếp không thành công, vốn sẽ phải vĩnh viễn biến mất khỏi Thần giới, nhưng buông bỏ kiếp số nên mới miễn cưỡng trở lại Thánh giới. Lúc đó nghe đâu sinh mệnh thoi thóp, suýt nữa thì không qua khỏi."

"Buông bỏ kiếp số? Kiếp cũng có thể buông bỏ được ư?"

Ngu Cực nhìn biểu tình càng lúc càng hiếu kỳ của Duyệt Nhi, trong lòng không rõ vì sao nàng lại quan tâm đến chuyện của Việt Hoa Thánh quân như vậy, nhưng vẫn như cũ cười trả lời: "Y là Thánh quân của Thánh giới, nếu như ở Thần giới độ kiếp không thành thì có thể buông bỏ, có điều cũng phải xem tạo hóa, nếu không tốt thì ngay cả Thánh giới cũng không trở về được, trực tiếp biến mất khỏi lục giới."

"Buông bỏ kiếp số? Vậy nên người mới không nhớ người đó?"

"Thánh giới có lời đồn đại, kiếp mà Thánh quân buông bỏ chính là tình kiếp. Vì vậy, ngài ấy hiện tại, rễ tình không còn, sẽ không thể nào có chuyện tình ái nữa."

Ngu Cực nói đến đây thì nhịn không được mỉm cười: "Năm đó Việt Hoa Thánh quân trở lại Thánh giới, tin này gây huyên náo xôn xao, cộng với việc ngài ấy bị thương nặng suốt một thời gian, cho nên trái tim của rất nhiều cô nương Thánh giới đã tan vỡ, còn tuyên bố phải tìm được người đã làm tổn thương ngài ấy ở Thần giới. Có điều chuyện này sao dễ dàng như thế được? Cuối cùng cũng không giải quyết được gì."

Trong lòng Duyệt Nhi mặc dù kinh hãi nhưng nghe tới đây thì cũng không khỏi thở phào một hơi, gượng cười nói: "Thì ra là vậy. A, ông về nghỉ ngơi trước đi."

Ngu Cực nghĩ thấy Duyệt Nhi hẳn là cũng đã mệt rồi,vội vàng lui xuống.

Duyệt Nhi ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn nơi chân trời, nhớ tới câu nói kia của Việt Hoa: "Đêm dày sương lạnh, ta tiễn cô một đoạn."

Rễ tình đứt đoạn? Đạp Vũ sư phụ thích nhất viết mấy dạng thơ ca phong hoa tuyết nguyệt, rễ tình không còn?

Có lẽ, như vậy mới là tốt nhất ấy nhỉ. Kết quả tốt nhất, không phải là người sẽ không còn nhớ nàng nữa ư?

Duyệt Nhi cúi đầu, đứng dậy bay về phía tầng hai nơi lầu các.

rong lúc vội vàng, Cửu Kiếm đã thoáng bắt gặp lệ quang long lanh nơi khóe mắt nàng.

Nàng làm sai rất nhiều việc, cũng từng hối hận vô số lần, nhưng lần này nàng không sai, cũng không hề hối hận, nhưng lại là lần khó chịu nhất.

Đạp Vũ sư phụ, sau này chỉ có thể mãi cô đơn lẻ loi một mình sao?

175. Chương 175: Đám Ngu Xuẩn Các Ngươi

Ngày hôm sau, Duyệt Nhi theo Ngu Cực đến một ngọn núi nhỏ không chút thu hút.

"Đến đây làm gì vậy?"

Ngu Cực cười đáp: "Năm đó, ta chính là ở nơi này tình cờ gặp cô nương."

Duyệt Nhi đối với năm đó hay năm gì gì ấy mà ông nói đã không hề nêu ra câu hỏi nữa, vì đáp án vĩnh viễn sẽ là 'sau này cô sẽ biết', chẳng qua là: "Ta sao có thể đến ngọn núi xấu như vậy?" Cô hổ nhỏ đối với khiếu thẩm mỹ trước đây của mình có chút nghi ngờ.

"Ha ha, năm đó nơi này có một con suối nhỏ, lúc ta gặp cô nương, cô bắt được một con cá, nhưng không biết làm thế nào để nấu chín mà ăn, bó tay chịu thua."

Duyệt Nhi: "……." Quả nhiên vẫn tham ăn.

"Sau đó ta mới biết, cô hình như ra đời ở đây."

Duyệt Nhi đối với lai lịch cùng với những việc mà bản thân đã trải qua của không biết bao nhiêu là vạn năm trước thì chả có chút đầu mối gì, chỉ nói: "Vậy ta hiện giờ nên làm gì?

"Cô chỉ cần ngồi trong núi." Ngu Cực tùy ý chỉ chỉ.

Duyệt Nhi đáp xuống, tùy tiện vắt vẻo trên một đại thụ, một lúc sau, có chút thấp thỏm nói: "Có đau hay không?"

Ngu Cực lắc đầu: "Duyệt Nhi cô nương, cô trước hết hãy bĩnh tĩnh lại, tốt nhất là tiến vào trạng thái ngủ."

Cái này đơn giản nha. Cô hổ nhỏ ngắt một phiến lá lớn, che lên mặt, không nói hai lời đã ngủ mất.

Ngu Cực thở phào, gọi mười ba trong số bốn mươi chín môn chủ đến. Cả mười ba người ai nấy đều hết sức trầm mặc, nếu phong ấn được giải trừ, nàng sẽ nhớ lại tất cả, vậy bọn họ liệu còn có thể được tha thứ hay không?

"Chuyện đã tới nước này, chung ta đã sai lầm quá nhiều năm. Thánh tôn tự mình đưa nàng đến nơi này, chúng ta có thể hiểu ý của người, bắt đầu ra tay thôi."

"Tuân lệnh."

Duyệt Nhi lần này cảm thấy ngủ không mấy ngon giấc, lúc nóng lúc lạnh, cả cơ thể như bị cái gì đấy hút vào, nháy mắt linh mạch cùng huyết nhục đều biến hóa một cách kỳ lạ.

Tối hôm ấy, khi một luồng ánh sáng tử sắc từ Ngu Phong phát ra thì tức thì chiếu rọi cả bầu trời vạn lý của Thánh giới, cơ hồ toàn bộ Thánh giới đều kinh ngạc, kế đó là bắt đầu đủ loại phỏng đoán.

Tại cửa động ở một thâm sơn nào đó, một nam tử thiếu niên miệng ngậm cọng cỏ đuôi chó nhảy dựng lên, dọa tráng hán (nam tử tráng kiện) đang cung cung kính kính đứng bên cạnh đấy cũng sợ giật thót.

"Nè, Thiên Hồi, ngươi sao thế?" Tráng hán Mộc Thông có chút không hiểu vì sao Thiên Hồi vừa nãy hãy còn trầm tư hết sức đáng sợ lại bật lên kích động như vậy.

Nam tử trẻ tuổi tên gọi Thiên Hồi, hiện giờ đã ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời được chiếu rọi bởi luồng tử sắc, chỉ thấy giữa không trung chốn xa xa, luồng ánh sáng tử sắc xuyên qua tầng mây, hình dáng thấp thoáng tựa như một đóa hoa hay ngọn lửa. Thiên Hồi cẩn thận xác định một lúc, rồi lại cẩn trọng từ trong ngực lấy ra một vật gì đó dài dài được gói ghém cẩn thận, mở mấy lớp vải bọc, mới từ từ đem bức họa trải ra trước mắt.

Trong tranh là một thiếu nữ tóc tím cực kỳ diễm lệ, giữa hai hàng mày có một ấn ký vừa giống nhụy hoa lại vừa như ngọn lửa, cùng với ấn ký giữa không trung kia giống nhau như tạc. Nàng tựa như đang chịu đau đớn gì đấy, hai mắt khép chặt, toàn thân lơ lửng như thể sắp bị gió cuốn đi.

Mộc Thông vừa đưa mắt nhìn thì liền sợ nhảy dựng: "Lúc đó tình thế nguy cấp như vậy mà ngươi còn vẽ lại?"

Thiên Hồi không để ý đến y, chỉ tỷ mỷ nhìn bức họa, rồi lại ngẩng đầu nhìn bầu trời, một lúc lâu sau, trong mắt đã xuất hiện ý lệ: "Ma thánh đáng yêu của chúng ta đã trở lại rồi!"

"Cái gì……Cái gì? Ngươi nói gì?" Đôi mắt như chuông đồng của Mộc Thông trợn lớn, không thể tin nói.

Thiên Hồi đưa tay chỉ chỉ bầu trời, rồi lại đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve ấn ký nơi mi gian của thiếu nữ ấy trong bức họa: "Lần này sẽ không sai đâu."

Dứt lời đã đem bức họa cẩn thận bọc lại, quay về phía bầu trời tru lên một tiếng khiến người ta sợ hãi, trong chốc lát, từ vô số thâm sơn nháy mắt đều vọng đến đủ loại tiếng hú.

Thiên Hồi quay trở lại sơn động, lấy một sợi dây buộc tóc màu tím buộc mái tóc đang thả xuống lên, lộ ra gò má thanh tú nhã nhặn, trong mắt ánh lệ, trên mặt thế nhưng lại là ý cười. Ánh lửa cùng bóng đen nhấp nhoáng khắp thâm sơn, ánh mắt y bỗng ánh lên một tia lục quang sâu kín.

"Chúng ta đi nghênh đón chủ nhân!"

Mà bên phía Ngu Phong.

Duyệt Nhi tỉnh lại thì trời đã sáng bạch rồi.

Mở hai mắt, trông thấy Cửu Kiếm đứng trước giường nhìn nàng đến phát ngốc.

"Cửu Kiếm, tỷ sao vậy?" Duyệt Nhi nhảy xuống, đưa tay quơ quơ trước mặt Cửu Kiếm.

Cửu Kiếm lấy lại tinh thần, hít sâu một hơi, lắc đầu, vội vội vàng vàng chăm sóc Duyệt Nhi rửa mặt.

Đến khi Duyệt Nhi xuất hiện trước mặt mọi người lúc này đã tập hợp ở Yểm Tịch sơn thì lại thấy mọi người đều ngây ra giống như vậy.

Duyệt Nhi không rõ vì sao, len lén kéo kéo Cửu Kiếm bên cạnh: "Cửu Kiếm, sao vậy? Hôm nay khác thế?"

"Duyệt Nhi cô nương, cô hiện giờ đẹp quá."

Duyệt Nhi cúi đầu nhin nhìn bộ y phục dài thướt tha mềm mại mà Cửu Kiếm đắc ý thay cho nàng, lại vuốt vuốt tóc mình: "Muội vẫn như bình thường mà. Lẽ nào muội trước đây không đẹp ư? Hứ!" Cô hổ nhỏ lại kiêu ngạo rồi.

Cửu Kiếm cười nói: "Duyệt Nhi cô nương, đêm qua Ngu Cực tiễn cô nương về, ta đã ngạc nhiên đến ngây người rồi. Không phải nói cô nương trước đây không đẹp, mà đa phần là khiến người ta có cảm giác dễ thương, hiện giờ thì xinh đẹp hơn." Duyệt Nhi bây giờ trên chiếc trán trắng mịn xuất hiện thêm một ấn ký mỹ lệ, mà gương mặt nhỏ nhắn, thậm chí là toàn thân, đều tản ra một loại ánh sáng khiến người khác chẳng thể phớt lờ.

Tựa như hình ảnh một đóa hoa nở rực rỡ giữa đêm tối.

Ngu Cực nặng nhọc ho khan một tiếng, mọi người lấy lại tinh thần, nhưng Ngu Ngư đứng bên cạnh y thì vẫn chưa hoàn hồn, Ngu Cực thầm hận thằng con nhà mình kém cỏi , đành phải ở sau lưng bắn một quang cầu, mới khiến Ngu Ngư tỉnh lại.

Duyệt Nhi toàn thân nhẹ nhàng, cảm thấy cả người tràn đầy sức mạnh, nhớ tới chuyện xảy ra ngày hôm nay, trên mặt không khỏi lo lắng: "Vậy chúng ta có thể xuất phát chưa?"

Ngu Cực gật đầu, cung kính dẫn mọi người đến con đường thông ra ngoài bên cạnh, sau đó tự mình bước lên phía trước, dẫn đường cho Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi cưỡi một đám mây hồng, đi theo phía sau Ngu Cực, trên gương mặt nhỏ nhắn là vẻ nghiêm trọng.

Đợi đến khi mọi người đã đi rồi, trên một tàng cổ thụ mới xuất hiện vài người, dẫn đầu là Thiên Hồi và Mộc Thông.

Thiên Hồi lấy cọng cỏ đuôi chó trong miệng xuống, tức giận phừng phừng nói: "Mấy vạn năm trước, Ngu Phong phản bội chủ nhân, bây giờ chủ nhân lại tin tưởng bọn chúng như thế! Cái thứ giả nhân giả nghĩa là đáng ghét nhất!"

"Ta thấy chủ nhân hình như cái gì cũng không nhớ, hẳn là ký ức còn chưa lấy lại được." Mộc Thông lần đầu tiên suy luận có lý: "Kế tiếp, chúng ta làm sao bây giờ?"

Thiên Hồi nhíu mày: "Lén theo sau, đi bước nào tính bước đó. Mấy ngày nay ta đã điều tra kỹ rồi, ả tiện nhân Cấp Quỳnh đó vậy mà dám khiêu chiến như thế, còn thật sự cho rằng chủ nhân đã được giải phong ấn rồi đánh không lại ả? Hay có lẽ, ả cho rằng mấy vạn năm qua tu hành không từ thủ đoạn gì, có thể vượt qua chủ nhân rồi?"

Mộc Thông lắc đầu: "Mặc dù nói vậy, nhưng tâm tư chủ nhân đơn thuần, lại quang minh lỗi lạc, mấy trò giở thủ đoạn sau lưng ấy tuyệt đối sẽ đấu không lại ả tiện nhân dối trá không gì sánh được đó đâu."

Hai người cùng thở dài, quay đầu ra hiệu cho thủ lĩnh phía sau, chỉ dẫn theo vài người rồi liền đuổi theo đoàn người Duyệt Nhi hướng Thanh Hoa sơn mà đi.

Thanh Hoa sơn, lần này Cấp Quỳnh không đứng trên lưng bạch lộc "nhìn xuống chúng sinh" mà ngồi trên một chiếc ghế to, bên cạnh là hai thánh nữ mỹ lệ chống màn trướng bằng sa trắng, chếch phía sau còn có hai người đang nhẹ nhàng phe phẩy quạt. Một tay nàng cầm chung trà, cánh môi hồng nhẹ nhàng thưởng thức.

Hóa Lương phần lớn là nam tử, nhìn nữ thánh quân có địa vị gần như là thượng đẳng ở Thánh giới, trong lòng vốn có bội phục cùng tôn kính, cùng với tình cảm ái mộ, hiện giờ nhìn cử chỉ nàng xinh đẹp đến mức như mơ hồ thì càng thêm tin phục.

Thảo nào có thể làm thánh hậu tương lai duy nhất của Thánh tôn. Xinh đẹp mạnh mẽ như vậy, ở Thánh giới đã là người duy nhất có thể xứng với Thánh tôn rồi a.

Cấp Quỳnh đặt chung trà tinh xảo xuống, nhướng mắt nhìn lên, chỉ thấy một bóng dáng tử sắc nơi chân trời từ từ hạ xuống. Đợi đến khi người ấy từ trên đám mây bước xuống, càng lúc càng đến gần thì người của Hóa Lương chỉ thấy trước mắt bỗng dưng bừng sáng, nảy sinh một cảm giác thoải mái thanh mát tự đáy lòng. Duyệt Nhi cô nương này cũng là một mỹ nhân nha.

Thậm chí so với vẻ đẹp trên gương mặt không chỗ nào là không trang điểm của Cấp Quỳnh đương nhiên càng đẹp hơn, cũng thanh thuần hơn rất nhiều.

Hầy, mỹ nhân với mỹ nhân, hoặc sẽ là bạn, hoặc sẽ là thù. Ánh mắt hai người này ở trên không trung va vào nhau phát ra hoa lửa dữ dội, rõ ràng là vế sau rồi.

Có điều, tiểu cô nương này trông giống như chẳng có chút tu vi, nhất định là không đấu lại Cấp Quỳnh Thánh quân, đợi chút nữa đừng có thua quá thê thảm là được.

Tình hình giao tranh gây ngạc nhiên không ngờ, từ lúc giữa trưa đến khi mặt trời ngả về Tây, vẫn là trận đấu thứ hai giữa sơn chủ Ngu Phong và Hóa Lương.

Cấp Quỳnh tuy phải giữ hình tượng đẹp đẽ, nhưng hiện giờ cũng hết sức nhàm chán tựa vào ghế, đôi mi thanh tú nhíu lại.

Đảo mắt nhìn về phía Duyệt Nhi đứng gần đấy, chỉ thấy nàng nhỏ bé như vậy, co người ngủ trên chiếc ghế trầm hương. Cửu Kiếm kê một tấm thảm lót bên dưới cho nàng, lại đắp một tấm chăn mỏng, cô hổ nhỏ ngủ đến say sưa, gương mặt đỏ hồng, khiến người ta nhịn không được muốn cắn một cái.

Thần sắc Cấp Quỳnh trở nên lạnh lẽo, đưa tay gọi Tái Sách, truyền âm sang.

Đôi mắt Tái Sách chuyển sang hướng Duyệt Nhi đang ngủ ngon lành. Thực lực của Ngư Phong và Hóa Lương không chênh lệch mấy, cho nên hiện giờ mới là trận thứ hai mà đã đánh đến bất phân thắng bại, càng huống chi môn chủ còn tới mấy người, cái này, phải đánh đến năm nào tháng nào đây a.

Mặc dù y chủ yếu muốn để Hóa Lương và Ngư Phong quyết một trận thắng bại, nhưng yêu cầu của Cấp Quỳnh, y cũng không dám không nghe. Dù sao, nàng ta sẽ là Thánh hậu tương lai đó nha.

Có điều, nghĩ tới mấy lời đồn đại có liên quan đến tiểu cô nương kia cùng với chuyện của mấy vạn năm trước, Tái Sạch lại do dự.

"Sao vậy? Ngươi không tin ta?" Cấp Quỳnh ánh mắt lạnh băng nhìn y, áp lực và nét tàn nhẫn vô hình như vậy, Tái Sách nhìn thấy chợt ngẩn ra, vội nói: "Thuộc hạ tuân lệnh."

Nếu không phải vì có liên can mật thiết với Thánh tôn, Tái Sách cũng sẽ không theo nàng ta làm ba cái việc không rõ ràng này.

Tái Sách và Ngu Phong bàn bạc một phen, cùng lúc gọi hai người đang hăng máu đánh nhau ngừng lại, đối diện với mọi người nói: "Cấp Quỳnh Thánh quân cho rằng, đánh như vậy cũng không có cách nào phân

thắng bại được. Chi bằng trực tiếp để người đại diện Hóa Lương ra thi đấu, hi vọng Duyệt Nhi thay mặt cho Ngư Phong, hai người một trận phân định thắng bại, mọi người thấy thế nào?"

Người của Hóa Lương chẳng chút dị nghị. Địa vị và tu vi của Cấp Quỳnh Thánh quân không cần bàn cãi, trừ phi Thánh tôn hay Việt Hoa Thánh tôn đến, còn không cũng chẳng thể đánh bại nàng ấy, rõ ràng đề nghị này với Hóa Lương rất hay.

Bên phía Ngu Phong, vừa nghe thấy tin này thì mọi người đều nhìn về phía Duyệt Nhi đang say ngủ, bất đắc dĩ lau lau mồ hôi, cái này……..

Ngu Ngư bước lên trước nói: "Phụ thân, con là tiểu thiếu chủ của Ngư Phong, về tình về lý thì đều nên để con đại diện cho Ngu Phong ra thi đấu."

Cửu Kiếm kinh ngạc. Tiểu tử này vậy mà lại muốn thay Duyệt Nhi ra đấu? Liệu có phải thật sự cho rằng Duyệt Nhi rất yếu? Quả nhiên là con mọt sách mà.

Ngu Cực cũng nhíu mày. Mặc dù y cũng sợ Duyệt Nhi không địch lại, nhưng nếu để cho tình hình như vậy thật sự xảy ra, y cho dù có lấy mạng cầu xin cũng vô phương, thằng con nhà mình lên đây xem náo nhiệt làm gì chứ?

Trong tay Cấp Quỳnh ngưng tụ một giọt nước, bắn về phía mày Duyệt Nhi. Duyệt Nhi bỗng tỉnh dậy, liền nghe thấy Cấp Quỳnh nói: "Tiểu cô nương, dám đấu với ta không?"

Hàng mày liễu của Duyệt Nhi dựng lên, hoàn toàn thanh tỉnh: "Ai nói ta không dám!" Nói rồi vứt chiếc chăn trên người xuống, từ trên ghế bay thẳng lên, dừng ở vị trí cách phía trước Cấp Quỳnh không xa.

Cấp Quỳnh dùng kiếm, gọi là Tàng Tâm, vừa lấy ra thì đã chiếu sáng rực cả bầu trời lúc hoàng hôn.

Duyệt Nhi cũng không cam chịu yếu thế, gỡ cây trâm tiểu hổ trên đầu xuống, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cây trâm đã hóa thành Huyễn Oanh lưu ly trượng.

Trong lòng Tái Sách phát run, cây trượng này! Không phải là một trong hai món vũ khí nằm trong tay Thánh tôn năm đó sao? Trong tay Thánh tôn còn một món thần binh Cửu Diệu, nếu như thần binh của tiểu cô nương này là do Thánh tôn tặng, vậy quan hệ giữa nàng ấy và Thánh tôn là gì? Lẽ nào, mình đã nhận sai chủ rồi?

Rất nhanh, sự lo lắng không yên trong lòng Tái Sách đã lắng lại.

Hai người giữa không trung giao đấu không chút lưu tình, bất quá được một lúc, Duyệt Nhi đã bị Cấp Quỳnh một chân đá bay từ trên không xuống, nhếch nhác ngã lăn trên đất.

"Ha ha, thật lãng phí cho món thần binh tốt như vậy!" Trong đám người của Hóa Lương cũng có kẻ bắt đầu cười nhạo: "Tuyệt thế thần binh gì chứ, rơi vào tay của một kẻ không biết dùng, chẳng qua cũng chỉ là một cây trượng bình thường mà thôi."

Duyệt Nhi cầm cây trượng lồm cồm bò dậy, phủi phủi cái mông đang đau điếng, không rõ Cấp Quỳnh vì sao không một kiếm dứt điểm.

Cô hổ nhỏ nào biết ý định của Cấp Quỳnh. Nàng ta phải ở trước mặt hai đại liên minh làm nhục Duyệt Nhi, để cho người của toàn bộ Thánh giới nhìn xem, ai mới là Thánh hậu thật sự. Ai mới là người xứng với Thánh tôn!

Ngư Ngu phẫn nộ vô cùng, hận không thể xông lên giết chết mấy kẻ nói ra những lời này, tiếc là đã bị phụ thân mình ngăn lại.

"Phụ thân! Duyệt Nhi cô nương nàng……"Ngư Ngu lo lắng, nhớ tới nam tử bạch y lạnh tựa băng sương kia, nếu Duyệt Nhi cô nương xảy ra chuyện gì, e rằng toàn bộ Ngu Phong sẽ phải bồi táng theo nàng.

Ngu Cực hẳn nhiên hiểu đạo lý này, chỉ là…….Y nhìn Duyệt Nhi đang đứng dậy, bên môi hàm chứa chút ý cười: "Thua ban đầu, làm sao biết được không thể nghịch chuyển?"

"Ý của phụ thân là?"

Ngu Cực quay đầu liếc nhìn đứa con trai dường như có chút khẩn trương thái quá: "Thăm dò thực lực, giảm bớt sự phòng bị của đối thủ, không ngờ Duyệt Nhi cô nương vậy mà cũng hiểu điều này, bỗng dưng thông suốt? Hay là, nàng thật sự là một cô nương lúc thường thì dịu dàng, khi giao đấu lại dũng mãnh?"

Ngu Ngư còn định nói gì đó thì Ngu Cực đã phất phất tay, bảo y im lặng quan sát trận đấu.

Duyệt Nhi nhỏ nhắn, động tác linh hoạt nhanh nhẹn, Huyễn Oanh lưu ly trượng múa trông rất đẹp mắt, tử quang lấp lóe, chỉ là……..

Phía Hóa Lương lại có người cười nhạo: "Nhận thua là được rồi, Cấp Quỳnh Thánh quân có lẽ sẽ tha cho một mạng, hay là, còn muốn lùi mãi tới ngày mai à?"

Nhìn bóng dáng Duyệt Nhi vừa đánh vừa lùi, nghe thấy lời này thì người của Hóa Lương mặc dù đối với lời lẽ thiếu giáo dục của kẻ này có chút xấu hổ, nhưng sự thật đúng là như vậy, không chừng lại có kẻ bật cười.

Duyệt Nhi nghe thấy, hai lỗ tai nhỏ dựng lên, có điều đầu cũng không thèm quay lại, nói: "Có thể tiến có thể lùi mới là pháp khí chân chính, các ngươi đúng là một đám ngu xuẩn."

Mọi người:……..

Cửu Kiếm vào khoảnh khắc ấy bỗng nhớ tới Sở Từ hãy còn đang ở Thần giới……Quả nhiên, năng lực học hỏi của Duyệt Nhi cô nương rất mạnh nha…….

176. Chương 176: Thắng Chính Là Thắng

Bên môi Cấp Quỳnh hàm chứa ý cười lạnh lẽo, kiếm trong tay càng múa nhanh hơn. Nhất thời, giữa không trung quang điện giao thoa, kiếm khí đan xen, dưới bầu trời hoàng hôn càng toát lên vẻ mỹ lệ.

Mắt thấy Duyệt Nhi đã dừng lại, Cấp Quỳnh nhanh chóng bay người lại gần, kiếm trong tay đâm thẳng tới, nháy mắt đã đến vị trí yết hầu (cổ họng) Duyệt Nhi.

Ngu Ngư ở bên dưới kinh hãi a lên một tiến. Đám Cửu Kiếm và Phất Dung trong tay đã ngưng tụ linh lực, đang định cản lại kiếm của Cấp Quỳnh , Ngu Cực cũng phóng người đến giữa chừng không.

Duyệt Nhi cầm trượng, ở khoảng không ngay phía trước Cấp Quỳnh nhẹ nhàng điểm một cái, sau đó……

Cấp Quỳnh đáng thương hoàn toàn không thể cử động, kiếm cứ thế dừng lại nơi yết hầu Duyệt Nhi. Nàng ta vùng vẫy một lúc, phát hiện cả người chẳng thể động đậy, càng giãy giụa thì trên người tựa như bị tơ mỏng cắt xuống, mà tay bàn tay cầm kiếm cũng đã chẳng thể nào cử động. Trong lòng nàng ta hốt hoảng, rất nhanh đã hiểu vấn đề ở đâu, quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy khoảng không nơi Duyệt Nhi vẫn không ngừng lùi lại, không biết từ khi nào đã phủ đầy những sợi tơ mảnh gần như trong suốt, nhưng mọi ngươi đều không phát hiện.

Cấp Quỳnh cười lạnh một tiếng, vào khoảnh khắc trượng của Duyệt Nhi bổ xuống thì bắn mảnh vàng lá nơi cổ tay trái đang cầm kiếm về phía trượng của Duyệt Nhi, cố gắng ngăn cản đòn tấn công của nàng.

"Duyệt Nhi cô nương, người của Thánh giới quang minh chính đại, thắng cũng phải thắng cho vẻ vang, cô lại bày ra mánh khóe như vậy, đừng nói liệu có thể thắng ta hay không, chỉ hành vi như vậy thôi quả thực đã cực kỳ bỉ ổi rồi." Cấp Quỳnh tự giải vây cho mình, tố giác "hành vi tệ hại" của Duyệt Nhi.

Duyệt Nhi hì hì cười một tiếng: "Mỹ nhân, chú ý an toàn đi!" Vừa nói, tay đã phóng ra một đóa hoa kết từ những cánh hoa bằng vàng, đóa hoa ấy đến trước mặt Cấp Quỳnh, thoáng chốc đã phân thành vô số những cánh nhỏ, trực tiếp đánh vào các vị trí mệnh môn của Cấp Quỳnh.

Cấp Quỳnh không ngờ nàng còn dám dùng chiêu tương tự như vậy: "Ngươi, bỉ ổi!" Mấy ám khí này lại muốn đánh bại nàng ta?

Nàng thấy Duyệt Nhi đã bay người tới, đành phải liên tục lùi về sau, không phải chỉ là mấy thứ ám khí thôi sao? Mặc dù bị thương nặng, nhưng vẫn khó mà chạm được đến nàng.

Thế nhưng…….

Cấp Quỳnh đột ngột ngẩng đầu, trừng mắt Duyệt Nhi: " Đáng giận, ngươi vậy mà lại hạ độc trên ám khí?"

Duyệt Nhi nhướng mày: "Ngươi cuối cùng cũng phát hiện rồi? Chỉ bôi chút thuốc hủy dung với loại bỏ tu vi thôi. Hắc hắc."

"Ngươi!" Cấp Quỳnh cực kỳ phẫn nộ, một bên lại phải ngăn cản đòn công kích của Duyệt Nhi. Nàng dù thế nào cũng không ngờ, trước mắt bao nhiêu người, tiểu cô nương này thế nhưng dám giở tiểu xảo mà chỉ phàm nhân mới dùng, lại còn hạ độc trên ám khí! Vấn đề là, nàng vậy mà lại trúng phải mánh lới đáng khinh nhất này của phàm gian?!

Hai mắt Cấp Quỳnh khẽ đảo, suýt nữa thì tức đến bất tỉnh, lật thuyền trong mương, tiểu cô nương này thật đúng là không biết xấu hổ mà! Nàng ta dùng hết toàn lực, gắng gượng ngăn đòn công kích của Duyệt Nhi, chỉ là cơ thể càng lúc càng nhũn ra, sức lực cũng từng chút từng chút một trôi đi.

"Bịch" một phát, Cấp Quỳnh đã bị Duyệt Nhi một cước đá bay, cô hổ nhỏ hình như còn chưa hả giận, lại vội vàng bay thẳng đến ngồi lên lưng nàng ta, nhéo mặt nàng, tát bên trái phải hai cái, khi sắp đánh đến cái thứ ba thì bị Tái Sách lửa giận phừng phừng xông lên ngăn lại.

"Duyệt Nhi cô nương, việc đã đến nước này, Hóa Lương nhận thua, đừng đánh nữa."

Duyệt Nhi nhìn gương mặt đã dần dần sưng tấy của Cấp Quỳnh, lại nhìn nhìn Tái Sách, cứ đánh như vậy cũng không phải là cách. Ầm ĩ hơn nữa, Ngu Phong e rằng cũng không mấy dễ chịu.

Cô hổ nhỏ đứng dậy, dường như còn chưa hả giận, lại đạp Cấp Quỳnh mấy cước nữa rồi mới giậm chân bịch bịch bịch chạy đến ngồi lên trên chiếc ghế gỗ trầm hương, hờn mát nhìn Cửu Kiếm.

Cửu Kiếm:……Đúng là cô hổ nhỏ bạo lực hiếu chiến a.

Cấp Quỳnh toàn thân đã chẳng còn chút sức lực, dù gì cũng là thuốc Đạp Vũ cho Duyệt Nhi, xem ra rất lợi hại. Duyệt Nhi nhìn Cấp Quỳnh được mấy Thánh nữ xinh đẹp dìu xuống, cảm thấy cơn giận trong đầu cuối cùng cũng bớt đi chút ít.

"Duyệt Nhi cô nương, dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy, quả thực thắng cũng không vẻ vang." Tái Sách nhìn Cấp Quỳnh được dìu đi, trong lòng phẫn nộ, nói thế nào nàng ấy cũng là Thánh quân. Tiểu cô nương vừa rồi trong trận đấu thể hiện cũng không tệ, vậy mà lúc cuối lại phóng ám khí, còn dùng độc nữa chứ.

Duyệt Nhi cười hắc hắc: "Thắng chính là thắng. Ám khí không phải là thuật pháp sao? Ám khí cũng chia ra tốc độ, lực độ, góc độ, cũng là một loại vũ khí. Các ngươi cũng không quy định nói không thể sử dụng ám khí. Hiện giờ nói như vậy, chẳng lẽ là do không chấp nhận thua?"

Người của Hóa Lương bị nàng bẻ lại, đành phải nghẹn lời không nói gì. Lời Duyệt Nhi nói cũng không có gì sai, thắng chính là thắng. Lẽ nào họ còn phải cố tình gây sự, chỉ là không biết Cấp Quỳnh liệu có nuốt trôi cơn tức này không. Nàng ta vốn tâm cao khí ngạo, trận tỷ thí hôm nay vốn cũng là do nàng ta đề xướng, không ngờ hiện giờ lại nhận lấy kết cục thảm hại như vậy.

Duyệt Nhi cũng không để ý đến ánh mắt chứa đựng đủ loại cảm xúc của họ, quay người liền bay về Yểm Tịch sơn.

Nhàm chán đứng trên mây, Duyệt Nhi sờ sờ giữa trán, chỗ này, có tử tẫn ấn. Thì ra mình lại lợi hại như vậy? Tựa hồ trong chốn u minh, nàng vốn dĩ chính là như vậy, vì vậy phong ấn được giải, nàng thế nhưng không hề có chút nào cảm thấy không hợp hay kinh ngạc. Có lẽ, trong tiềm thức của nàng đã biết chuyện này.

Cửu Kiếm và người của Ngu Cực đi theo sau nàng.

Ngu Phong đã từng trong lúc nàng thống khổ nhất phản bội lại nàng, giáng cho nàng một kích nặng nề nhất. Mà bởi vì một lý do sâu xa, Tức Mặc Ly hi vọng nàng một lần nữa đứng dậy từ chính nơi này.

Ngu Phong có thể mang lại niềm kiêu hãnh, sự tôn kính cùng địa vị, thân phận nàng từng có, điểm này là không thể nghi ngờ.

Nàng là nữ nhân của y, như vậy đã đủ rồi, nhưng vẫn bị kẻ khác lên án.

Duyệt Nhi không biết liệu có từng nghĩ đến điều này hay không, dù gì với nàng mà nói, đấy là giấc mộng xa vời, là sự hiện hữu không mấy mạnh mẽ. Từ đầu chí cuối, nàng chỉ vi ọng được ở bên cạnh y mà thôi.

Nói nàng phung phí của trời cũng được, nói nàng không chí tiến thủ cũng không sao, nói nàng dựa dẫm nam nhân cũng không thành vấn đề, nàng không có cuồng vọng cũng như dã tâm trở nên mạnh nhất, có thể đứng cạnh y thì đã không cầu gì hơn nữa.

Mà Mặc Ly, chàng hiện giờ đang ở đâu vậy? Duyệt Nhi ngẩng đầu, nhìn tinh tú giăng khắp trời. Chàng nói nhanh thôi, nhưng đã qua hơn nửa tháng rồi!

Nàng nhớ chàng, nhớ Hốt Hốt, nhớ dãy núi Lạc Thủy.

Duyệt Nhi đang nghĩ đến mê mẩn, cơ hồ hơi nước trong mắt lại dấy lên thì đột nhiên cảm giác được có hai vật gì đó đang xông tới với tốc độ cực nhanh, lao vào mây của Duyệt Nhi, ôm lấy hai chân Duyệt Nhi.

Sau khi phong ấn nàng được giải, có thể tự do bay lượn, so với mấy người Cửu Kiếm còn nhanh hơn rất nhiều, hiện giờ đã cách Cửu Kiếm một quãng xa, mà hai người ở trước mặt này.

Duyệt Nhi cúi đầu, nhìn nam tử trẻ tuổi tuấn tú đang ôm chân phải mình, cùng tráng hán ôm chân trái.

Duyệt Nhi:……..

Nhìn nhau không nói:……Tiếc là Duyệt Nhi không giống như bọn họ nước mắt ròng ròng, mà là không rõ vì sao.

Còn chưa đợi Duyệt Nhi đặt vấn đề, Thiên Hồi đã lau nước mắt, khóc rống lên.

"Chủ nhân, người cuối cùng đã quay lại rồi…….Mấy vạn năm qua, chúng tôi ngày ngày đều lặng lẽ đợi người! Qua những nơi người đã từng tới, nơi nào có khí tức của người, chúng tôi liền đến đó. Chủ nhân, lần này chúng tôi sẽ vĩnh viễn không để người rời xa chúng tôi nữa."

Duyệt Nhi:……

Mộc Thông cũng nước mắt giàn giụa, một nam tử cao to chất phác lại gào khóc như mất cha mất mẹ: "Chủ nhân, người cuối cùng đã quay về, người cuối cùng đã quay về…."

Người này rõ ràng là không một chút trữ tình tán chuyện, mà là một người hồn hậu thật thà. Duyệt Nhi nghe thấy mà trái tim cũng bồi hồi, đặc biệt là nước mắt của họ, từng giọt từng giọt nặng tựa ngàn cân, mặc dù lời nói người bên cạnh nghe thấy có thể thấy buồn cười, nhưng vào tai Duyệt Nhi thì lại có vài phần tin tưởng.

"Các ngươi tên gì?" Bọn họ gọi nàng là chủ nhân, hẳn là thuộc hạ của nàng rồi.

Thiên Hồi ngừng gào khóc, chỉ có nước mắt là vẫn không ngừng lăn xuống: "Thuộc hạ Thiên Hồi."

"Thuộc hạ Mộc Thông."

Duyệt Nhi kinh ngạc một lúc rồi mới ha ha cười lớn: "Ta còn tưởng ngươi tên Bách Chuyển, không ngờ ngươi gọi là Mộc Thông." Huầy, quả thực có vài người tên như vậy nha.

Mộc Thông cười khà, gãi gãi ót. Chủ nhân trước đây cũng thường gọi y là Mộc Thông, tên thân mật như vậy, y rất thích.

Hiện giờ mấy người Cửu Kiếm và Ngu Cực đã theo tới, thấy hai người họ ôm chân Duyệt Nhi, bộ dạng tội nghiệp đáng thương thì ai nấy đều ngẩn ra.

"Các ngươi là ai? Buông tay!" Cửu Kiếm phản ứng trước tiên, bước lên trước hất tay Mộc Thông và Thiên Hồi xuống, tách hai người họ ra.

"Ngươi lại là kẻ nào đây?" Thiên Hồi cũng không cam chịu yếu thế.

"Ta là người giám hộ Duyệt Nhi cô nương." Cửu Kiếm trừng mắt nhìn.

Thiên Hồi đưa ra con số: "Ngươi theo nàng ấy bao lâu?"

Cửu Kiếm vênh mặt: "Mấy trăm năm rồi!"

Thiên Hồi cười lạnh: "Ta theo nàng đã hơn hai mươi vạn năm!"

"Ngươi!"

"Ta thế nào?"

Duyệt Nhi hào hứng nhìn hai người tranh cãi qua lại, Mộc Thông ở bên cạnh muốn kéo Thiên Hồi, nhưng bị Thiên Hồi giằng ra, một người to như thế, vậy mà lại khốn đốn ở trên không trung lăn mấy vòng, khóc không ra nước mắt. Ai bảo Thiên Hồi thoạt nhìn nho nhã yếu ớt chứ, thực ra tu vi pháp thuật so với y đều cao hơn rất nhiều ấy.

"Duyệt Nhi cô nương (chủ nhân), người nói xem, chúng ta ai tốt!" Hai người đồng thời quay đầu lại hỏi Duyệt Nhi đang hí hửng.

Duyệt Nhi phẩy phẩy tay: "Đều tốt đều tốt. Nếu đã đi theo ta, vậy hai người hãy chung sống hòa bình, tương thân tương ái ……."

"Ta với hắn (nàng ta) tương thân tương ái? Không thể nào!" Lại là cùng lúc kháng nghị.

Duyệt Nhi cũng không biết làm sao, quay đầu nhìn ba người Phất Dung Túc Tịch cùng Ngưng Không. Ba người họ liền vội vàng chạy lên lôi kéo Cửu Kiếm.

"Nếu như bị chủ thượng biết cô ầm ĩ như vậy, bảo đảm sẽ lại muốn tống cô đến một giới nào đó. Kiềm chế chút đi, lẽ nào cô còn muốn khiến Duyệt Nhi cô nương khó xử?"

Cửu Kiếm hung hăng liếc Thiên Hồi một cái, quay đầu sang, nở nụ cười thập phần dịu dàng với Duyệt Nhi: "Duyệt Nhi cô nương, chúng ta quay về Yểm Tịch sơn đi." Dứt lời đã kéo Duyệt Nhi bay về phía trước.

Thiên Hồi cũng không chịu yếu thế, đứng phía bên kia Duyệt Nhi, không ngừng bày ra vẻ khéo léo nhu thuận, chọc Duyệt Nhi mặt mày hớn hở. Cửu Kiếm trông thấy mà nghiến răng nghiến lợi.

Vậy nàng còn cần Ngu Phong ư? Còn cần thuộc hạ đã từng phản bội nàng ư?

Nếu nàng không cần, vậy toàn bộ Ngu Phong, hoặc nói, Ngu Phong cùng với Hóa Lương hai đại liên minh nơi Thánh giới đều sẽ bị Thánh tôn trừ bỏ.

Hóa Lương nhận sai chủ, Ngu Phong phản bội chủ, Thánh tôn có thể nhẫn nhịn đến bây giờ, chẳng qua là nghĩ đến thái độ của Duyệt Nhi. Nếu nàng thích, thì để nàng giữ lại, còn nếu không, đối với những kẻ đã từng phản bội nàng, y một kẻ cũng không tha.

Nghe nói y vừa trở lại Thánh giới thì đã dùng phương thức tàn nhẫn nhất giết toàn bộ người của Hợp Hoan lầu nọ.

Ngu Cực thở một hơi thật dài. Ban đầu, không nên phản bội Duyệt Nhi cô nương mới phải.

177. Chương 177: Hơn Bảy Vạn Năm Nàng Nói Đủ Hay Không

Thiên Hồi và Mộc Thông theo Duyệt Nhi quay về Yểm Tịch sơn, quang minh chính đại dưới ánh mắt giết người của Cửu Kiếm tự nhiên ăn chùa uống chùa.

Duyệt Nhi dạo gần đây có thêm một sở thích, chính là xem Cửu Kiếm và Thiên Hồi đấu võ mồm. Nàng mặc dù tâm tư không tinh tế, nhưng dựa vào khứu giác linh mẫn của một cô hổ, đánh hơi được bên dưới lời lẽ cay độc của Cửu Kiếm và Thiên Hồi có không khí khác với bình thường.

Quả thực không chỉ cô hổ nhỏ đánh hơi ra, Phất Dung Ngưng Không Túc Tịch ba người họ cũng nhìn ra được. Ai nấy đều thầm mừng cho nữ hán tử suốt hơn hai mươi vạn năm ở Thần giới không có lấy một người hỏi han cuối cùng đã chào đón mùa xuân đầu tiên của đời mình, đóa hoa đào đầu tiên.

Thiên Hồi quay đầu nhìn đôi mắt to tròn lúng liếng của Duyệt Nhi cứ đảo qua đảo lại nhìn hai người bọn họ, lập tức đầu liền phát lạnh, vội ngồi xuống bên cạnh Duyệt Nhi, trịnh trọng nói: "Chủ nhân, ta muốn nói với người chút chuyện."

Duyệt Nhi híp mắt cười gật đầu: "Ừ? Muốn nói gì?"

“Ta theo người đến đây đã mấy ngày rồi, thế nhưng vì sao chưa từng gặp Thánh tôn?”

Duyệt Nhi sờ sờ tai: “Thánh tôn là ai?”

“……Người không phải ở cùng Thánh tôn ư?” Thiên Hồi nghi hoặc.

“Không có nha, ta ở cùng Tức Mặc Ly.”

Thiên Hồi lau mồ hôi: “Chủ nhân, lẽ nào người và ngài ấy ở cùng nhau lâu như vậy, còn không biết thân phận thật sự của ngài ấy?”

“Lúc ta gặp chàng, chàng ở Tiên giới được xưng là Lạc Thủy Thượng thần, sau này thì lại trở thành Lạc Thủy Thần quân, kế đó là Lạc Thủy Thần đế. Hình như rất nhiều người sợ chàng. Dù sao thì chàng chính là người lợi hại nhất.” Cô hổ nhỏ hồi tưởng một hồi, không diễn tả được lý do.

Thiên Hồi: “Chủ nhân, vậy người biết ngài ấy hiện giờ đi đâu không?”

“Không biết nữa. Nói là xử lý chút chuyện, có điều đã sắp hơn hai mươi ngày rồi.”

Thiên Hồi thật sự muốn mở đầu nàng ra xem thử bên trong chứa gì? Là bánh hoa đào à? Lẽ nào nàng theo Thánh tôn lâu như vậy, không hề phát hiện chút gì đặc biệt sao?

“Chủ nhân, phu quân người chính là Thánh tôn.”

“Thánh tôn rất lợi hại ư?”

Thiên Hồi cười hề hề, cuối cùng đáp: “Thánh tôn lợi hại hay không? Chuyện này trước nay không một ai dám nghi ngờ. Thánh giới tồn tại bên trên lục giới, lại thống trị Thiên đạo. Nói tới chuyện này, Việt Hoa Thánh quân chính là trong quá trình giám sát Thiên đạo chấp hành lại nhảy xuống lục giới, cuối cùng còn toàn thân đầy thương tích, hơi thở thoi thóp trở về? Nghe đâu còn buông bỏ tình căn linh thức, thật là……..”

Nhìn gương mặt Duyệt Nhi nháy mắt có chút suy sụp, Thiên Hồi liền vội quay trở lại chính đề: “Nói cách khác, Thánh tôn sở hữu linh thức, có sinh mệnh ở mỗi một không gian cùng địa vị cao quý nhất, thống trị mọi thứ, hơn nữa còn mạnh mẽ đến mức không gì là không thể. Trừ phi ngài ấy không muốn, còn không thì không chuyện gì là không được.”

“Thánh tôn ở Thánh giới là một truyền thuyết, vì rất ít người từng gặp ngài. Nghe đâu ngài ấy lạnh lùng kiệm lời, dung mạo tuyệt thế, cử chỉ cao quý, tâm ngoan thủ lạt……..v..v.., rất nhiều phiên bản, nhưng thật sự từng gặp thì phỏng chừng cũng chả được mấy người.”

Duyệt Nhi gật đầu: “Vậy người đó hiện giờ đâu rồi?” Cô hổ nhỏ vốn cho rằng Tức Mặc Ly là người lợi hại nhất, hơn nữa năng lực biểu đạt của Thiên Hồi cũng đích thực chả ra sao, cho nên cô hổ nhỏ thật lòng không tưởng tượng được rốt cuộc địa vị cao bao nhiêu, mạnh mẽ cỡ nào, oanh chấn nhường nào.

Uầy, hôm ấy khi Tức Mặc Ly cõng nàng bước vào thì nàng đang ngủ, cũng không thể trông thấy cảnh tượng quỳ rạp khiến người người chấn động ấy. Nói cho cùng, chính là cô hổ nhỏ còn chưa lý giải được sự khác biệt giữa Thánh giới và những nơi khác.

Thiên Hồi suýt nữa thì mắt trợn trắng, chủ nhân vẫn như trước kia – bộ dạng mơ mơ hồ hồ, đây chả phải là vấn đề y muốn hỏi nàng ư?

“Có thể là đi giải quyết mấy vụ phân tranh trong khoảng thời gian mấy vạn năm ngài ấy không ở Thánh giới ấy nhỉ. Dù sao cũng chả phải ngồi không, đơn cử như Việt Hoa Thánh quân, mấy vạn năm qua cũng đã rục rịch muốn hành động. Còn có ả tiện nhân Cấp Quỳnh kia nữa, không biết từ khi nào bắt đầu tự mình đồn đại bản thân sẽ là Thánh hậu tương lai, nghiễm nhiên bày ra bộ dạng là người thay mặt cho Thánh tôn, sai phái Hóa Lương với chúng tinh anh thần phục tôn sùng Thánh tôn của Thánh giới đến xoay mòng mòng, xem chừng mấy vạn năm qua cũng đã bồi dưỡng được không ít lực lượng.”

Thấy Duyệt Nhi đưa tay cầm một hạt hướng dương, bàn tay nhỏ nhắn có chút vụng về bóc vỏ, dù thế nào cũng không tách được, đành để Cửu Kiếm dùng pháp thuật tách từng hột hột, vừa nghe hăng hái, vừa ăn ngon lành.

Trên trán Thiên Hồi mơ hồ nổi gân xanh: "Chủ nhân, người không chút để ý xem thuộc hạ nói gì ư?" Thấy Duyệt Nhi vẫn giữ nét mặt lờ mờ, lại vội vàng tốt bụng nhắc nhở đôi chút: "Tỷ như, Thánh hậu?"

"Ơ……Nhưng mà, ta là thê tử của Tức Mặc Ly."

Thiên Hồi không biết làm sao, Duyệt Nhi cô nương cực kỳ tin tưởng Thánh tôn a.

"Đúng rồi, ngươi sao lại nói Cấp Quỳnh là tiện nhân?" Cô hổ nhỏ rõ ràng đối với vấn đề này hào hứng hơn.

Thiên Hồi đấn đo một phen: "Ả ta mưu đồ thay thế địa vị của người, hơn nữa ngầm giở thủ đoạn, điều quan trọng nhất là, ả ta hình như đã thành công."

"Hả? Nàng ta lúc trước từng hãm hại ta sao?"

Thiên Hồi cười lạnh: "Hãm hại đối với ả ta mà nói vẫn còn quá khách khí, phải là mưu hại."

Duyệt Nhi chớp chớp mắt, tay nhét hạt hướng dương vào miệng, tỏ vẻ thập phần mong chờ.

"Năm đó người và Thánh tôn cũng ở Thanh Hoa sơn đại chiến một trận. Thuộc hạ không biết khi đó xảy ra chuyện gì, thế nhưng chỉ có một mình người đi. Nhưng lúc người quay về thì đã bị trọng thương, phần lớn đều là vết thương do kiếm gây ra. Mà sang tối ngày hôm sau, thừa dịp thuộc hạ và chúng huynh đệ ra ngoài tìm thuốc cũng như đến xin Việt Hoa Thánh tôn đến chữa trị cho người, Cấp Quỳnh dẫn theo Hóa Lương và Ngu Phong, đích thân truy sát đến nơi chúng ta trú lại khi đó. Khi người đang ngủ, phong ấn tử tẫn ấn của người."

Nói đến đây, Thiên Hồi rõ ràng trở nên suy sụp. Mộc Thông ở bên cạnh cũng cúi đầu, không biết nên tiếp tục thế nào.

"Khi chúng thuộc hạ trở về thì nhìn thấy Thánh tôn đang tuyệt vọng nhìn người. Sau đó nhảy xuống Thánh hải, bước vào lục đạo luân hồi của một trong lục giới trong đấy."

Duyệt Nhi im lặng gật đầu, thì ra nàng sợ biển như vậy là có nguyên nhân: "Cấp Quỳnh đúng là người xấu. Sau đó thì sao?"

"Khi đó Thánh tôn bay thẳng đến trước mặt Cấp Quỳnh, một tay bóp cổ ả ta, kế tiếp không biết ả ta nói gì mà Thánh tôn lại vung tay ném ả xuống đất, không giết ả nữa." Thiên Hồi cau mày, cuối cùng không cam tâm nói: "Đồng thời ngài ấy còn lập lời thề. Không tìm được người trở về thì vĩnh viễn sẽ không quay lại Thánh giới."

Duyệt Nhi thở dài, trên mặt lộ vẻ u buồn cùng cực: "Sao ta nghe thấy chả trắc trở mấy nhỉ!"

Khóe miệng Thiên Hồi giật giật, làm ơn đi chủ nhân, người còn muốn thêm nhiều trắc trở phong ba nữa à.

"Năng lực miêu tả của thuộc hạ không đủ, chỉ là khi ấy một loạt sự việc bất ngờ diễn ra, hiện thời nhớ lại như sóng tràn bờ. Có điều có thể vì người không có ký ức, cho nên không cách nào tưởng tượng ra."

"À, là vậy à. Vậy ý ngươi là ta không biết đã gặp phải chuyện gì mà bị Cấp Quỳnh hãm hại, sau đó mới bước vào lục giới? Hiện giờ mới được Mặc Ly tìm về?"

Thiên Hồi gật đầu: "Ký ức của người không biết bị ai thu giữ. Cho nên hiện tại nói mấy việc này, còn không bằng để người tự nhớ lại."

Chuyện của kiếp trước, lo cũng lo không được. Duyệt Nhi lắc lắc đầu, biết những việc này thì thế nào? Không biết thì thế nào? Dù sao dường như nàng cũng không quan tâm.

Ừm, chỉ cần ở cạnh Mặc Ly là được rồi.

"Chủ nhân, thuộc hạ rất tò mò lúc đó Thánh tôn đối với người thế nào mà lại khiến người tuyệt vọng đến độ rời Thánh giới."

"Có lẽ là kế của Cấp Quỳnh, ta hoàn toàn không một chút ký ức về chuyện ngày trước."

Thiên Hồi không cho là đúng: "Chủ nhân, thuộc hạ không thích ả ta. Nếu là Cấp Quỳnh, vì sao ngài ấy lại không giết ả ngay tại trận để báo thù? Mà hiện thời còn để người lại đây, tùy ý Cấp Quỳnh làm xằng làm bậy. Nếu không phải phong ấn của người hiện giờ đã được giải, e là đã rất thê thảm rồi."

Duyệt Nhi nhướng mắt nhìn y: "Ý ngươi là Mặc Ly thiên vị Cấp Quỳnh?"

"Duyệt Nhi cô nương, người đừng nghe hắn ăn nói bậy bạ! Chủ thượng sao có thể là người như vậy, nhất định là có lý do!" Cửu Kiếm trừng mắt với Thiên Hồi.

Thiên Hồi không chịu yếu thế: "Lúc đó chủ nhân nhà ta đi tìm ngài ấy quyết đấu, sao có thể đến nông nỗi toàn thân đầy thương tích mà quay về? Ta nếu như có được năng lực như thế thì từ sớm đã đem ả Cấp Quỳnh đó chém cho ngàn đao vạn nhất, lý nào còn để ả tùy ý đi khắp nơi rêu rao khoe khoang?"

Duyệt Nhi nhíu mày, tỏ ý hai người họ đừng cãi vã nữa, quay qua nhìn mặt hồ, trầm ngâm suy nghĩ.

Hình như, Mặc Ly thật sự có chút thiên vị Cấp Quỳnh.

Lúc ở Thần giới, theo như tác phong hành sự của Mặc Ly, hẳn là từ sớm đã trừ khử Tử Dao mới phải. Dù gì nàng ta cũng làm không ít việc xấu, vậy vì sao Tử Dao vẫn bình an vô sự?

Hiện tại ở Thánh giới, cũng xảy ra tình huống tương tự như vậy.

Trái tim cô hổ nhỏ cuối cùng có chút dao động, rốt cuộc ai mới là người nói thật?

Nhưng lẽ nào vì Tức Mặc Ly hạ thủ lưu tình với hai người này mà nàng nên hoài nghi chàng?

Duyệt Nhi ngẩng đầu: "Ta và Mặc Ly biết nhau lâu rồi?"

"Chủ nhân lần đó đi tìm Thánh tôn nói muốn quyết đấu, vậy hẳn là lần đầu tiên người gặp ngài ấy."

Lòng Duyệt Nhi lại trầm xuống. Gặp nhau lần đầu tiên.

Vậy trước đó, Cấp Quỳnh cũng không biết đã quen chàng bao nhiêu năm rồi.

Tâm tình Duyệt Nhi suy sụp, ngay cả cơm tối cũng chưa ăn đã tự giam mình trong lầu các. Cửu Kiếm và Thiên Hồi dù dụ dỗ thế nào cũng không khiến nàng mở miệng nói chuyện. Cửu Kiếm bất đắc dĩ đành lặng lẽ truyền âm cho Tức Mặc Ly.

Lúc muôn vì tinh tú giăng mắc đầy trời thì sau hơn hai mươi ngày chia cách với cô hổ nhỏ, Tức Mặc Ly cuối cùng đã xuất hiện lần nữa tại Yểm Tịch sơn.

Đẩy cửa ra, trông thấy Duyệt Nhi ôm gối ngồi trên giường, nhỏ bé như thế, cực kỳ khiến người yêu thương.

Vừa ngước mắt lên đã thấy y đứng nơi cửa lặng lẽ nhìn nàng, đôi mắt to tròn bắt đầu dâng lên hơi nước, chỉ là không như ngày thường, mãi vẫn không lao vào lòng y.

Tức Mặc Ly đưa tay đóng cửa, chậm rãi bước đến trước giường, gặp được nàng, lo âu cùng mệt nhọc của bao ngày dường như đều bị cuốn sạch, cả người đều trở nên thoải mái bình yên.

Y ngồi xuống mép giường mềm mại, ôm lấy Duyệt Nhi. Cô hổ nhỏ vùng vẫy hai cái, cuối cùng chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi trên chân y.

"Bé ngoan……."Tức Mặc Ly xoa nắn tai nàng, thấy nàng vừa u oán lại vừa thở phì phì nhìn y, nhất thời cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Cô hổ nhỏ từ lúc nào đã học được nét mặt u oán, là ai dạy nàng?

Lặng lẽ nhìn nhau một lúc, cô hổ nhỏ rốt cuộc nhịn không được, lao vào lòng y: "Mặc Ly, thiếp rất nhớ chàng."

Tâm tình Tức Mặc Ly rất tốt, xoa tai nàng. Cô hổ nhỏ cuối cùng cũng biết nói nhớ y rồi.

Cảm giác tuyệt vời được cô hổ nhỏ nhớ thương chút ít này bất quá mới duy trì được trong chốc lát thì cô hổ nhỏ đã ngẩng lên, lặng lẽ nhìn y: "Chàng và Cấp Quỳnh liệu có phải có một quãng quá khứ không thể nói."

Tức Mặc Ly:…….

Duyệt Nhi bắt gặp trong mắt y xuất hiện rất nhiều vẻ không tin tưởng, Tức Mặc Ly khẽ nhíu hàng mày kiếm, đôi đồng tử tựa hắc ngọc nhìn nàng: "Nàng không tin ta? Hay là nghe ai nói thế?"

"Thiếp……..Thiếp không có. Nhưng mà, nghe nói chúng ta ở Thánh giới vẻn vẹn chỉ gặp nhau một lần, nhưng chàng vì lý do gì mới theo thiếp mà vào lục đạo luân hồi tìm thiếp?"

Tức Mặc Ly im lặng một lúc lâu, dường như, y chưa bao giờ am hiểu việc nói ra tâm tình của chính mình, cho dù là Duyệt Nhi, y cũng không biết biểu đạt như thế nào.

Duyệt Nhi nhào vào lòng y, sự ấm áp thoải mái mang theo hương sen thanh khiết thuộc về hơi thở của y. Nỗi nhớ cùng sự lo âu dằng dặc suốt bao ngày, khi ở trong vòng tay của y đều không cánh mà bay……..Mặc Ly sao còn không trả lời, nàng rất rối đó……

Đợi đến khi Tức Mặc Ly rốt cuộc nhớ tới Duyệt Nhi còn đang chờ câu trả lời của y, cúi đầu nhìn, cô hổ nhỏ ở trong lòng y lộ ra một nửa gương mặt, đôi mắt to tròn đã nhẹ nhàng nhắm lại, hơi thở đều đều, hiển nhiên là đã ngủ rồi.

Y quay người, cẩn thận đặt Duyệt Nhi lên lớp chăn đệm mềm mại, đưa tay kéo chăn, vén tới bên dưới chiếc cằm nhỏ nhắn, yêu thương vuốt ve gò má trắng mịn của nàng.

"Duyệt Nhi, nếu ta nói, nàng ở trong lòng ta……"

Cô hổ nhỏ trở mình, ôm tay Tức Mặc Ly vào lòng, ngủ ngon lành vô cùng.

"Hơn bảy vạn sáu ngàn bốn trăm năm, nàng nói có đủ hay không?"

178. Chương 178: Đại Kết Cục (thượng) (1)

Duyệt Nhi có một giấc ngủ ngon nhất từ khi đến Thánh giới, lúc tỉnh dậy thì Tức Mặc Ly đã không còn ở Yểm Tịch sơn.

Cô hổ nhỏ buồn thiu, rầu rĩ không vui ăn điểm tâm Ninh Tê làm.

Đang nghĩ xem một lúc nữa đi đâu chơi thì được thì Ngu Ngư đã hốt ha hốt hoảng chạy tới bẩm báo: "Duyệt Nhi cô nương, Cấp Quỳnh Thánh quân ở chủ sơn nói muốn gặp cô, phụ thân bảo ta đến hỏi cô, nếu cô không muốn gặp, vậy người sẽ ngăn lại."

Duyệt Nhi nhớ lại mấy đoạn chơi xấu trong thoại bản, cười hắc hắc nói: "Nói với nàng ta, bổn quan bệnh rồi, không tiện gặp người khác."

Mọi người:……

Ngu Ngư ho khan một tiếng, nhịn cười không được nói: "Vậy tại hạ trước đi bẩm báo với phụ thân."

Không ngờ Cấp Quỳnh còn mặt dày đến thế, nàng ta không dùng địa vị thân phận của Thánh quân tới gặp Duyệt Nhi, mà nói đơn giản là muốn gặp Duyệt Nhi. Theo như cách nói của Cửu Kiếm, nàng ta nhất định là đến châm ngòi ly gián.

Cấp Quỳnh nhiều lần tới gặp không có kết quả, sau đó trực tiếp giao đấu với Ngu Cực, cũng bất chấp thể diện, bay tới Yểm Tịch sơn tìm Duyệt Nhi.

Lúc tìm được Duyệt Nhi, nàng đang ở trong hồ ngồi trên ngọc liên, đôi chân thon dài trắng nõn ngâm trong nước đùa nghịch cùng mấy chú cá.

Khóe miệng Cấp Quỳnh giật giật, hừ, cái đồ không có chí lớn.

"Duyệt Nhi cô nương, hôm nay ta tới là có chuyện muốn nói với cô."

Duyệt Nhi ngẩng đầu nhìn nàng: "Mời."

"Nếu cô hiện giờ muốn trở lại lục giới, ta có thể cho cô hưởng vinh hoa phú quý không bao giờ hết, còn có pháp lực tu vi vô biên."

Duyệt Nhi kinh ngạc nhìn nàng: "Vinh hoa phú quý? Tu vi vô biên? Điều kiện của cô là gì?"

"Rời khỏi Thánh giới, rời khỏi Tôn thượng."

Duyệt Nhi càng kinh ngạc hơn, không nhịn được bật cười: "Nghe nói cô ở Thánh giới có địa vị rất ghê gớm, nhưng hiện giờ ta xem ra, kỳ thực hết sức ấu trĩ. Vinh hoa phú quý, tu vi vô biên mà cô nó, chỉ cần ta muốn, mở miệng nói với Mặc Ly thì chàng sẽ đưa đến ngay trước mặt ta. Càng huống chi, cô thấy tử tẫn ấn của ta đã được giải phong ấn rồi, còn cần cái mà cô gọi là tu vi vô biên không? Mặt khác, muốn nhắc nhở cô một chút, ta chưa bao giờ thiếu tiền."

Duyệt Nhi nói đến đây thì lại nhướng mắt nhìn Cấp Quỳnh sắc mặt càng lúc càng lạnh: "Mấy việc này ta tin chắc rằng cô đều đã biết. Thế cô cho rằng ta rất dễ lừa, hay là cho rằng ta quá yếu ớt?"

Cấp Quỳnh vạn vạn lần không ngờ rằng cô hổ nhỏ Duyệt Nhi tư duy chặt chẽ rành mạch, nói đến độ nàng ta á khẩu không trả lời được.

Nàng ta đứng nơi đình nghỉ chân bên hồ, Duyệt Nhi ở trong nước, ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt không chút sợ hãi, tinh khiết trong sáng đến độ dường như chính nàng đã cho người ta một cảm giác khác, chưa bao giờ che giấu những suy nghĩ trong lòng của mình, bao gồm cả…chán ghét.

"Tiểu cô nương, đừng nói quá sớm như vậy." Cấp Quỳnh không biến sắc: "Ta theo Tôn thượng đã mấy vạn năm. Cô hẳn cũng đã nghe nói bên cạnh Tôn thượng trước chưa từng có ai, cũng chính là nói, ta mới là Thánh hậu tương lai của Thánh giới."

Duyệt Nhi nhíu mày. Nàng ta hôm nay chạy đến đây chính là để nói một đống lời thoại mà ngay cả thoại bản cũng chẳng sánh được? Thị uy, châm ngòi ly gián, dụ dỗ? Rất không có trình độ mà. Mấy cô nương phối hợp diễn trong thoại bản nói so ra còn hay hơn nàng ta nhiều.

"Cấp Quỳnh, nếu mục đích cô mấy ngày nay không sờn lòng đến tìm ta là để nói mấy lời này, vậy thật xin lỗi, ta để cô thất vọng rồi. Mời trở về đi."

Muốn lợi dụng mấy thứ căn bản nàng không cần tới đả kích nàng, không khỏi rất không biết tự lượng sức mình.

Cấp Quỳnh cũng cười lạnh: "Đến đây nói như vậy, chỉ là niệm tình cô ở bên cạnh bầu bạn cùng Tôn thượng một thời gian, để lại cho cô một con đường lui mà thôi. Nếu cô đã không tiếp nhận, vậy sau này cũng đừng có mà hối hận."

Duyệt Nhi và chú cá vàng trong nước chơi đùa đến là vui vẻ, không thèm để ý nàng ta.

Cấp Quỳnh thầm tức giận: "Cô chỉ cần biết, cô vĩnh viễn cũng không thể ở bên cạnh Tôn thượng."

Câu này mới là lời quan trọng nhất mà hôm nay nàng ta tới đây a. Duyệt Nhi ngẩng phắt lên, nhưng chỉ thấy bóng dáng Cấp Quỳnh đã mau chóng biến mất.

"Thật đúng là một ả đáng ghét."

Tái Sách ngồi trước bàn, xem tư liệu điều tra suốt mấy ngày nay trong tay, càng xem thì càng kinh hoảng, cảm giác lạnh lẽo cũng dần dần lan rộng tận đáy lòng.

Tập tư liệu dày cộm này ghi lại cụ thể chi tiết sự việc giữa Tôn thượng và tiểu cô nương ấy lúc ở lục giới, còn có cả mấy khối Họa Ký Thạch.

Tái Sách có cảm giác như bị Tôn thượng liếc vậy, lạnh từ đầu tới chân.

Nơi cửa chợt truyền đến tiếng thông báo của đệ tử: "Tái Sách đại nhân, Cấp Quỳnh Thánh quân ở trước chủ sơn đợi ngài."

Trong mắt y chợt lóe lên tia lửa giận, phất tay áo đứng dậy, phi thân đến chủ sơn.

Từ xa trông thấy Cấp Quỳnh đang đoan trang ngồi uống trà với tư thế tao nhã nhất, Tái Sách nhíu mày càng sâu.

"Cấp Quỳnh Thánh quân, vì sao lại đến đây?"

Cấp Quỳnh ngẩng đầu, bên môi có chút ý cười: "Tiểu cô nương đó không đồng ý, ta xem chúng ta cần phải lựa chọn cách khác rồi."

Tái Sách cũng ngồi xuống: "Cách gì?"

"Nghe nói Tôn thượng và tiểu cô nương đó lúc ở Thần giới đã có một đứa con, nhũ danh Hốt Hốt, hiện đang ở trong tay Vu Sơn và Vân Vũ. Theo như lời đồn bên ngoài thì tiểu cô nương đó cực kỳ yêu thương đứa trẻ này, xin gì được nấy, che chở vô cùng. Ta muốn Hóa Lương các ngươi lừa đứa bé từ trong tay Vu Sơn và Vân Vũ, uy hiếp nàng ta."

Tái Sách nói: "Cấp Quỳnh Thánh quân, mấy trăm năm trước, ý định của người chính là diệt trừ tiểu cô nương đó, hoặc là để nàng ta trở thành Ma thánh. Hiện giờ người làm như vậy, là có ý gì?"

Cấp Quỳnh tao nhã hớp ngụm trà, trên gương mặt tuyệt mỹ là nụ cười quỷ dị không phù hợp với khí chất trên người nàng: "Uy hiếp nàng ta rời đi, chỉ cần nàng ta rời khỏi, Tôn thượng sẽ chẳng thể nào lại có cơ hội đi tìm nàng ta. Nếu nàng ta không chịu, vậy sẽ giết con bọn họ, như vậy cũng giống như diệt trừ tiểu cô nương đó hay dồn ép nàng ta trở thành Ma thánh."

Tái Sách cười thầm trong lòng: "Cấp Quỳnh Thánh quân, cô là Thánh quân tôn quý, từ trong tay Vu Sơn và Vân Vũ đòi người nhất định hết sức dễ dàng. Hóa Lương chúng tôi đồng ý đi cùng cô."

"Tái Sách, ý ngươi là sao?"

Tái Sách cười lạnh: "Cấp Quỳnh Thánh quân, Hóa Lương ta vốn là tổ chức thuộc về Tôn thượng, mặc dù ngài ấy cũng không cần Hóa Lương, nhưng bao nhiêu năm nay, cô lấy danh hiệu Thánh hậu này sai sử Hóa Lương đi hoàn thành dã tâm của cô, chẳng phải có chút quá đáng ư?"

Sắc mặt Cấp Quỳnh chợt biến: "Ta vốn chính là Thánh hậu tương lai, đây là chuyện đã định, ai cũng không thể thay đổi."

"Trước đây cô một mực che giấu tin tức liên quan đến Tôn thượng và tiểu cô nương kia, chúng tôi cũng u u mê mê. Hiện giờ cô cũng thấy đấy, sự việc đã chẳng đơn giản như cô nói. Mặc dù lúc đầu Tôn thượng cũng không có đầy đủ ký ức lúc ở Thánh giới, nhưng cũng có thể dần dần nhớ lại. Vậy dựa vào cảm tình mà ngài ấy đối với tiểu cô nương kia, ta không thể không đoán rằng, nếu như Tôn thượng nổi giận, cô sẽ bắt chúng ta đi làm vật hi sinh?"

"CHOANG" một tiếng, tách trà trong tay Cấp Quỳnh vỡ thành từng mảnh trên mặt đất. Nàng ta siết chặt nắm đấm, vẫn duy trì nụ cười hoàn mỹ không chút tì vết: "Bây giờ, ngươi cho rằng Hóa Lương còn có thể nguyên vẹn mà lui?"

Lời này đánh trúng điểm trong lòng Tái Sách đang sợ hãi. Từ lúc xem xong đống tư liệu đó đến giờ, y đã biết, Hóa Lương lúc này đã cưỡi leên lưng cọp, tiến không được mà lùi cũng không xong.

Cấp Quỳnh đứng dậy, triệu bạch lộc đến bay ra ngoài. Tới cửa thì ngừng lại, quay đầu nói: "Tôn thượng không thể cùng Ma thánh ở cùng nhau, hơn năm vạn năm trước đã như vậy, bây giờ cũng sẽ như vậy. Ai cũng không thay đổi được."

Ý trong lời nói rất rõ ràng. Tái Sách cả người run rẩy, suy sụp ngồi phịch xuống ghế, đưa mắt nhìn xung quanh một lúc.

Lần này, Hóa Lương đã thua Ngu Phong, hay có lẽ, cả hai bên đều đã thua rồi.

Y nhắm mắt lại, thở một tiếng thật dài.

179. Chương 179: Đại Kết Cục (thượng) (2)

Hôm sau, Thất Mệnh truyền tin nói Khổng Tước và tiểu bảo bỗng dưng biến mất, một chút tin tức cũng không có.

Dyệt Nhi cũng luống cuống, chỉ có thể an ủi Thất Mệnh thúc thúc, báo cho bạch hổ và mọi người ở các giới đi tìm.

Nhưng chưa bao lâu thì Nam Hải Long vương cũng truyền tin tới, Chỉ Thủy mất tích.

Sau đó là Ôn Chi Hàn, Kha Mộ Thanh, thậm chí ngay cả Đông Hải Thái tử cũng biến mất.

Duyệt Nhi cuống cuồng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Mấy người họ đều là những người thân thiết nhất với cô hổ nhỏ gần như là được nuôi dưỡng chốn khuê phòng, ở lục giới, kẻ nào dám động tới?

Chuyện đó…….

Duyệt Nhi nhớ lại thần sắc của Cấp Quỳnh ngày hôm đó. Thì ra hôm ấy nàng ta tới, thuyết phục nàng không được thì đã bắt đầu hành động?

Cùng Ngu Cực thương lượng một lúc, Ngu Cực nhờ người của bốn mươi chín môn vội vàng đi điều tra tin tức.

Duyệt Nhi ở Yểm Tịch sơn cảm thấy vô cùng lo sợ, dù thế nào cũng cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng lại không nghĩ ra chỗ nào, sốt ruột đến độ gần như vò đầu bứt tóc.

Cửu Kiếm ở bên cạnh đếm đếm, bất chợt ngẩng đầu nói: "Duyệt Nhi cô nương, Hốt Hốt thiếu chủ an toàn chứ?"

Thiên lôi giáng xuống, Duyệt Nhi lập tức nhớ ra: "Đúng rồi, còn có Hốt Hốt!" Những chuyện diễn ra mấy ngày nay khiến đầu của nàng đã bị bức đến độ không đủ dùng rồi! Càng huống chi trong tiềm thức, Hốt Hốt ở Thủy Nguyên Cốc, có Vu Sơn và Vân Vũ chăm sóc, hẳn là sẽ không dễ dàng có chuyện gì đâu.

Cô hổ nhỏ đáng thương cũng không biết, khi người đứng đầu Hóa Lương là Tái Sách đi đến Thủy Nguyên Cốc nói, Tôn thượng cần người thì Vu Sơn và Vân Vũ đã thực sự cho rằng Tức Mặc Ly muốn người, trực tiếp giao Hốt Hốt đang ngủ say cho Tái Sách rồi.

Duyệt Nhi vừa nghĩ tới Hốt Hốt thì liền báo cho Tức Mặc Ly. Tức Mặc Ly ở phía đó hàng mày kiếm cau lại, rõ ràng không nghĩ tới điểm này, vừa thông báo với Vu Sơn và Vân Vũ thì liền biết nguyên nhân sự việc.

"Vu Sơn, Vân Vũ. Ta chưa báo giờ thừa nhận Hóa Lương là thuộc hạ của ta, lần này các ngươi hồ đồ rồi."

Vu Sơn và Vân Vũ cũng kinh hoảng, nhìn nhau một lúc, biết lần này xảy ra chuyện, đồng thời quỳ sụp xuống: "Thuộc hạ đáng chết, xin Tôn thượng trừng phạt."

Tức Mặc Ly phất phất tay, không nói gì, lập tức đóng lại huyễn cảnh, bay đến Yểm Tịch sơn.

Vừa tới trước núi thì đúng lúc bắt được cô hổ nhỏ đang hốt ha hốt hoảng xông ra ngoài.

"Duyệt Nhi, đi đâu?"

Cô hổ nhỏ đầu cũng không hề ngoái lại: "Đi cứu người."

Vừa định bay đi thì đã bị Tức Mặc Ly kéo áo ôm vào lòng trở lại: "Duyệt Nhi, đừng vội." Nàng cứ đi như vậy chỉ sợ hai ba chiêu thì đã bị ả Cấp Quỳnh kia đùa giỡn rồi.

Cô hổ nhỏ hung hăng trừng mắt liếc Tức Mặc Ly một cái, long lanh hai giọt lệ: "Chàng không gấp. Hu hu….Hốt Hốt bị bắt rồi, chàng một chút cũng không thích con…….Còn có Khổng Tước tỷ tỷ, tiểu bảo…nhiều như vậy……."

"Ai nói ta không thương con?" Y duỗi ngón tay thon dài xoa nắn tai nàng.

Duyệt Nhi nghe thế thì ngay lập tức ngẩng đầu nói: "Thiếp nghe mọi người nói, chàng rất lợi hại, vậy hiện giờ cùng thiếp đi cứu Hốt Hốt được không?"

Tức Mặc Ly buồn cười nhìn ánh mắt cầu cứu của nàng, nét mặt của nàng cứ như thể Hốt Hốt không phải con của y vậy ấy: "Ừ, được."

Không thể chờ đợi nữa rồi, sớm một chút giải quyết mấy chuyện này rồi vui vẻ ở cạnh bé ngoan.

Nhiều năm như thế, cuối cùng vẫn là đi đến bước này. Năm đó y vội vàng xông tới bên bờ Thánh hải, trơ mắt nhìn nàng quyết tuyệt nhảy xuống. Hơn mười vạn năm, lần đầu tiên kích động như vậy, sợ hãi như vậy, nàng sau này sẽ không trở lại nữa.

Bây giờ, nàng cuối cùng đã trở về, còn ở trong lòng y, mà mấy chuyện láo nháo này cũng cần giải quyết dứt điểm đi.

Chẳng qua là một màn diễn chẳng liên quan gì đến gió trăng (tình yêu nam nữ), vả lại xem thử Cấp Quỳnh kia còn có thể giở tiểu xảo gì.

Tức Mặc Ly cụp mắt, trên mặt đều là vẻ lo lắng đắn đo, vẫn là có chút dao động.

Giết hay không giết Cấp Quỳnh?

"Ngươi là con của Tôn thượng và tiểu tiện nhân kia?"

"Ngươi ăn nói lung tung, mẫu thân ta không phải tiện nhân, ngươi mới là tiểu tiện nhân!"

Hốt Hốt vắt mình trên cây, đầu quay phắt đi, phớt lờ mụ điên lúc nào cũng cười như không cười này.

Cấp Quỳnh cũng không tức giận. Nổi giận với một đứa trẻ, vậy thì cũng uổng công nàng ta sống mười mấy vạn năm rồi.

Nàng tỷ mỷ đánh giá Hốt Hốt.

Đôi mắt trong veo rực sáng lấp lánh, không thừa hưởng từ Tức Mặc Ly ánh mắt khiến người vừa nhìn thì đã khó mà quên được, nhưng hàng mày, chiếc mũi, cánh môi, ừm, khuôn mặt hãy còn bầu bĩnh, nhìn không đoán được là giống ai.

Con của Tôn thượng…….

Cấp Quỳnh nhìn mãi nhìn mãi, có chút hoảng hốt, con của Tôn thượng và người khác…….

Nàng vì y, từng bước từng bước từ một tiểu thánh nữ lặng lẽ vô danh leo lên đến vị trí Thánh quân này. Nếu không phải năm đó ở vạn cô tùng lâm ấy ngước mắt lên, sao có thể rơi vào tình cảm sâu nặng thế này?

Nàng lần đầu tiên biết được, thì ra thích một người là như vậy.

Thực ra nhiều năm như thế, nhưng nàng dù một lần cũng chưa thể đến gần Tôn thượng, số lần nhìn thấy ngài ấy từ xa, cũng ít ỏi đến đáng thương.

Trong lúc ngẩn người thì sau lưng đã truyền đến một giọng nói ôn hòa: "Cấp Quỳnh Thánh quân."

Cấp Quỳnh hoảng hốt kềm không được ý lệ trong mắt, quay đầu lại nhìn. Việt Hoa đang đáp mây, chầm chậm mà đến.

"Việt Hoa Thánh quân, ta đợi ngài đã lâu rồi."

Việt Hoa nở nụ cười, như từng đóa từng đóa hoa đang nở rộ, như gió xuân lướt qua mặt: "Tìm ta có việc gì?"

Cấp Quỳnh thấy dáng vẻ gần như vô ưu vô lự của y thì có chút ngưỡng mộ: "Việt Hoa Thánh quân, tu vi của ta không bằng ngài, địa vị cũng không bằng ngài, ngay cả cõi lòng cũng không bằng ngài."

Việt Hoa ngạc nhiên nhướn nhướn mày: "Lời này là sao?" Khi nói, y đã cầm ngọc phiến, bắt đầu nhẹ nhàng phe phẩy.

"Ngài trước đây vì một tiểu cô nương, địa vị gì cũng không cần, thậm chí mạng sống cũng vứt bỏ. Hiện giờ xem ra, ngài đã vui vẻ buông tay." Trong ý cười của Cấp Quỳnh có vài phần thật lòng, dù gì, nàng cảm thấy tình cảnh của mình và Việt Hoa cũng không khác gì nhau, đều là yêu một người mà không được đáp lại, đều là không có cơ hội.

Việt Hoa trái lại thu lại ý cười: "Cấp Quỳnh Thánh quân, nếu hâm mộ ta như vậy, cô cũng có thể cố gắng thử một lần, kết thúc mọi chuyện, sau này cũng sẽ không yêu người khác nữa. Cô thấy cảm giác này rất tốt?"

Cấp Quỳnh sững người, hoàn toàn không ngờ Việt Hoa dường như có chút bất mãn.

"Việt Hoa Thánh quân, hình như có chút không vui?"

"Nếu để cô quên đi Tôn thượng, ước chừng cô so với ta càng oán niệm nhiều hơn." Việt Hoa xòe quạt, dùng mặt quạt đón mấy cánh hoa, lại phe phẩy: "Quên nàng, chưa bao giờ là ý nguyện của ta, ta cưỡng cầu

không được. Nếu có thể bắt đầu lại, ta vẫn như cũ sẽ xuống lục giới gặp nàng lần nữa. Bất quá, ta sẽ tận lực để nàng yêu ta."

Cấp Quỳnh vô cùng kinh ngạc: "Mục tiêu của ngài thì sao? Mưu đồ bao nhiêu năm nay của ngài thì sao?"

"Ha ha, Cấp Quỳnh, ta và cô khác nhau." Việt Hoa yên lặng nhìn nàng: "Nam nhi chí lớn, ai không muốn ngồi lên vị trí chí tôn, quá trình này mới là quan trọng nhất. Có điều ta đến tận bây giờ mới biết, vài thứ lúc đầu lỡ buông tay, ta rất hối hận. Mà cô, cô muốn có được, muốn nắm giữ, muốn nó trở thành của mình, bởi vậy, cũng đã mất đi sở nguyện vốn có của mình."

"Việt Hoa, ý của ngài là, ta buông tay?"

"Không, không phải." Việt Hoa ngẩng đầu nhìn mây trời thấp thoáng lững lờ nơi chân trời, một lúc lâu mới nói: "Ta không buông tay, ta chỉ thua."

Y ngay từ sớm đã thua đến không còn manh giáp, cũng không có khả năng trở mình.

Cấp Quỳnh lắc đầu, bật cười: "Việt Hoa, ta tìm ngài đến là vì chuyện này. Ngài vẫn chưa thua, ngài nguyện ý hợp tác với ta?"

Việt Hoa quay đầu nhìn nàng, chợt trông thấy Hốt Hốt đang vắt vẻo trên cây, đôi mắt to tròn chăm chú nhìn y.

Hốt Hốt thấy Việt Hoa phát hiện đang nhìn mình thì có chút ngượng ngùng cười hì hì: "Xấu hổ quá. Diện mạo người rất đẹp, trong số người từng gặp, ngoại trừ thần phụ của ta thì người là người đẹp nhất."

Việt Hoa chăm chăm nhìn đôi mắt nhóc, một cảm giác quen thuộc ùa về. Y bước lại gần hơn, đến bên cạnh Hốt Hốt, đưa tay sờ đầu nhóc: " Phụ thần con là?"

Khác với tình thương thâm trầm cùng nóng ấm ẩn giấu dưới cảm giác lạnh lẽo mà Tức Mặc Ly tạo cho người khác, nam tử trẻ tuổi được thiếu nữ kia gọi là Việt Hoa này, ẩn chứa thêm chút dịu dàng, chút mơ hồ ngơ ngẩn, tựa như xuyên qua nhóc nhìn thấy gì đấy.

"Phụ thần con là Lạc Thủy Thần đế, mẫu thân con gọi người là Mặc Ly."

Hốt Hốt gãi gãi đầu. Nhóc cũng không biết nơi này là đâu, khác hoàn toàn với Thần giới, cũng không muốn biết chỗ này là nơi nào, dù gì khi nhóc tỉnh lại thì đã ở nơi này rồi.

Việt Hoa chợt cảm thấy trái tim đau nhói, đau đến tận tâm can, khiến y có cảm giác gần như hít thở không thông. Y gượng cười: "Kỳ lạ, sao ta lại có cảm giác như vậy?"

"Việt Hoa Thánh quân, người nói gì?" Hốt Hốt nhớ tới xưng hô của Cấp Quỳnh với người này, cũng bắt chước gọi như vậy.

Việt Hoa lại tỷ mỷ quan sát nhóc, quả thật không hổ là con trai của Tôn thượng và nàng, dáng vẻ diện mạo rất tuấn mỹ.

"Sao vậy? Việt Hoa, lần này, ngài thấy mình có thể thua ư?"

Việt Hoa ngẩng đầu: "Cô muốn ta làm thế nào?"

"Hai chúng ta liên thủ, thủ hạ của ta còn có Hóa Lương, trong tay ngài cũng có một nhóm lực lượng mạnh. Ngài có được địa vị ngài muốn, ta chỉ cần Tôn thượng, ngài thấy thế nào?"

"Cô cưỡng ép đứa trẻ này đến đây là vì cái gì?"

Nụ cười của Cấp Quỳnh trở nên lạnh lẽo: "Giết nó, diệt trừ tiểu cô nương kia, hoặc là, bức nàng ta thành Ma thánh."

Hốt Hốt vừa định khánh nghị thì đã bị ánh mắt Việt Hoa ngăn lại: "Ha ha, con của Tôn thượng, cô giết nó ư? Cấp Quỳnh, thời khắc này ta thật sự cảm thấy cô đúng là quá mức ngu xuẩn."

"Mặc kệ ngài nói thế nào, dù gì đã đến nước này, ta chưa bao giờ hối hận." Cấp Quỳnh rút kiếm, vuốt ve: "Huống hồ, ngài cho rằng, ta còn có thể quay đầu sao? Tôn thượng ngài ấy sẽ không giết ta."

Một giọng nói ngọt ngào dịu dàng chợt truyền tới: "Hửm? Vậy chàng vì sao không thể giết ngươi?"

Cấp Quỳnh và Việt Hoa cùng lúc quay đầu, trông thấy Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi bay tới. Lúc này đôi mắt Duyệt Nhi đang nhìn Cấp Quỳnh, hai tai cũng dựng lên.

Điển hình sau khi gặp kẻ địch thì tinh thần phấn chấn hẳn a.

Cấp Quỳnh nhìn Tức Mặc Ly ôm nàng suốt đoạn đường mà đến, lại chỉ lặng lẽ đứng đấy, không nói lời nào, mặc dù sớm biết như vậy nhưng trong lòng không khỏi đau đớn: "Ngươi tự hỏi ngài ấy."

Duyệt Nhi thế nhưng không hề quay đầu hỏi Tức Mặc Ly, nàng trông thấy Hốt Hốt.

Kế đó, khoảng không nơi ngực Tức Mặc Ly trống trải, cô hổ nhỏ đã lao về phía Hốt Hốt, ôm Hốt Hốt vào lòng.

Mẫu tử hai người mắt to nhìn mắt to, nước mắt cùng dâng lên.

"Hốt Hốt, mẫu thân xin lỗi con……Hu hu……"Cô hổ nhỏ ôm Hốt Hốt, suýt nữa là bù lu bù loa khóc toáng lên.

Hốt Hốt bị Duyệt Nhi ôm chặt đến độ gần như không thở được, vội vàng đẩy nàng ra, nhìn vẻ mặt Tức Mặc Ly đang càng ngày càng lạnh thì liền vội an ủi mẫu thân đại nhân yêu quý của nhóc: "Mẹ, Hốt Hốt không có khóc, người không được khóc, người xem, Hốt Hốt không có bị thương."

Duyệt Nhi hai mắt đẫm lệ mờ mịt đánh giá trên dưới Hốt Hốt, khó khăn lắm mới thu lại nước mắt, xoa xoa gò má phúng phính của Hốt Hốt.

Ý, bên cạnh sao còn có một người nữa?

Duyệt Nhi thuận theo y phục lam nhạt nhìn lên, đối diện với ánh mắt Việt Hoa đang nhìn xuống.

Ký ức bao năm theo ngõ ngách thời gian ồ ạt ùa về, hiện giờ đối diện nhau, vậy trái tim còn có thể ấm lại?

Đang sững sờ nhìn nhau thì trước mặt chợt tối sầm, một bàn tay mát lạnh che mắt nàng lại, kế đó cả người nàng bị ôm vào một vồng ngực ấm áp.

"Duyệt Nhi, đừng nhìn hắn như vậy." Thanh âm tựa suốt trong chảy qua ngọc thạch, rõ ràng rành mạch nói với nàng sự bất mãn của y.

Bàn tay Duyệt Nhi tách tay Tức Mặc Ly ra, sáp lại hôn: "Ừm."

Việt Hoa cúi đầu, hai tay siết lại thành đấm, một lúc sau lại buông ra.

180. Chương 180: Đại Kết Cục (hạ) (1)

Cấp Quỳnh thầm hướng về phía Việt Hoa đưa mắt ra hiệu, tiếc là đôi mắt Việt Hoa gần như dán chặt trên người Duyệt Nhi, dù thế nào cũng không thấy dấu hiệu của nàng ta.

Vậy bây giờ là tình huống gì?

Cấp Quỳnh nhìn Tức Mặc Ly ôm một người, dắt một người. Đương nhiên, người y dắt tay chính là con trai nhà y, người y ôm là cô hổ nhỏ.

Dường như toàn bộ mưu sâu kế hiểm ở trước mặt người mạnh mẽ như Tức Mặc Ly thì đều tiêu tán, Cấp Quỳnh sớm đã đoán được ngày này nên mới vội vã bắt Hốt Hốt và mọi người ở Tiên giới đến, thế nhưng không ngờ lại dường như chả có tác dụng gì?

"Tôn thượng, ta……."Cấp Quỳnh bước lên trước một bước, có chút thiết tha nhìn Tức Mặc Ly.

Tức Mặc Ly ngước mắt lên, lần đầu tiên nhìn thẳng nàng ta: "Ngươi muốn nói gì?"

"Ta……Tôn thượng……."Cấp Quỳnh thì thào hai tiếng như vậy, cuối cùng đành chán nản ngừng lại.

Một lúc lâu sau lại ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực: "Duyệt Nhi cô nương, người Tiên giới còn trong tay ta, nếu muốn bọn họ còn sống……."

Duyệt Nhi cười hắc hắc: "Tái Sách từ lúc ngươi dẫn người đi đến nơi nào đó thì đã báo cho Mặc Ly rồi. Ngươi đường đường là Thánh quân của Thánh giới, nhưng lại tự mình chạy đến Tiên giới đối phó với mấy người họ, ta rất khâm phục sự nhiệt tình của ngươi."

Gương mặt Cấp Quỳnh thoắt trắng thoắt đỏ, nhưng ở trước mặt Tức Mặc Ly, phần lớn là căng thẳng. Trước khi tiến hành những việc này, nàng đã mơ hồ có dự cảm, nhưng thất bại thảm hại như vậy, thậm chí là hoang đường, vẫn khiến nàng hơi không cam lòng.

Đưa tay sờ đầu Hốt Hốt, Duyệt Nhi rốt cuộc nhớ ra phải hỏi một vấn đề, liền ngẩng đầu nói: "Mặc Ly, chàng vì sao không thể giết nàng ta?"

Tức Mặc Ly cúi đầu nhìn nàng, một lúc sau mới nói: "Duyệt Nhi, chờ thêm chút nữa được không?"

Trái tim Duyệt Nhi chợt trầm xuống, chàng nói chờ một chút, vì sao chứ? Lẽ nào bởi vì không nỡ giết nàng ta? Cô hổ nhỏ trừng mắt nhìn y, tỏ ý rất không vui.

Cấp Quỳnh thấy hai người không coi ai ra gì bàn bạc về việc sống chết của nàng, bi thương từ trong lòng mà ra, bất ngờ cười lớn: "Tôn thượng, ngài không dám giết ta. Ha ha ha, sợ sao? Ngài xuống tay không được sao? Nếu ngài xuống tay được thì từ sớm lúc ở Thần giới, hẳn là đã đem ta băm vằm rồi." Nàng vẫn cứ cười, trên gương mặt tuyệt mỹ có chút điên cuồng.

"Ngươi là Tử Dao Thần quân?" Tai Duyệt Nhi run rẩy dựng lên. Nguy rồi, thì ra hai người nữ nhân mà nàng ghét nhất thế nhưng lại là một.

Ồ, thì ra khi ghét một người, cảm giác chán ghét này cũng sẽ không thay đổi à?

"Thì sao? Năm đó ta theo Tôn thượng đến Thần giới, đáng tiếc không thể bóp chết ngươi từ sớm. Ha ha, ngươi cho rằng tộc Cửu Vĩ Hồ vì sao lại vô duyên vô cớ chạy đi diệt trừ cả tộc Tử hổ ngươi? Cứ cho là đố kị thì cũng sẽ không phải là thâm thù đại hận như vậy. Đáng tiếc, ta dùng hết mọi phương cách cũng không thể giết được ngươi, mới để ngươi có ngày hôm nay!"

Duyệt Nhi thông cảm nhìn nàng, nói với ngữ khí 'tức chết người cũng không đền mạng': "Tiếc là ngươi có cố gắng thế nào đi nữa cũng vô dụng, Mặc Ly vẫn là của ta."

"Ngươi! Ha ha, ngươi hiện giờ đắc ý lắm hả? Ngươi biết ngươi năm đó nhảy xuống Thánh hải nhập vào lục giới luân hồi thế nào không? Không biết chứ gì. Ha ha ha, vì sao không thử hỏi Tôn thượng đang ôm ngươi đi? Thử hỏi chàng, rốt cuộc có biết hay không!"

Duyệt Nhi ngước mắt nhìn Tức Mặc Ly, nhưng thấy Tức Mặc Ly dời mắt sang hướng khác.

"Biết chàng vì sao không giết ta không? Năm đó tử tẫn ấn của ngươi khi bị ta phong ấn, ta cũng thuận tiện lấy đi toàn bộ ký ức của ngươi, nằm trong hồn phách của ta. Chàng giết ta, ngươi có thể sẽ khôi phục ký ức khi ngươi là Ma Thánh!"

Thân phận Ma thánh này, Duyệt Nhi không hề xa lạ, cũng không biết đã nghe Thiên Hồi và Mộc Thông nhắc bao nhiêu lần, nhưng với cô hổ nhỏ, dù thế nào cũng không cảm thấy có chỗ nào đặc biệt.

Sát ý trong mắt Tức Mặc Ly hiện lên rồi lặn đi,lặn đi rồi lại hiện lên, vẫn là một mảnh sâu thẳm tĩnh mịch không thể nhìn ra. Dắt tay Hốt Hốt, ôm Duyệt Nhi, quay người định rời đi.

"Tôn thượng! Tôn thượng!" Cấp Quỳnh vội vàng lao tới. Nàng biết, nếu Tức Mặc Ly bây giờ bước đi, vậy cả đời nàng cũng chẳng thể nào gặp lại y nữa!

Hàng mày của Tức Mặc Ly nhíu lại, lập tức dựng kết giới ở bên cạnh ngăn lại. Cấp Quỳnh không cách nào tới gần, rốt cuộc gần như mất đi lý trí.

Việt Hoa bước tới trước, nhẹ nhàng dùng pháp thuật cố định Cấp Quỳnh, nghiêm túc nói: "Cấp Quỳnh, nên buông tay thì phải buông tay thôi."

Nhìn đôi mắt to tròn của Duyệt Nhi đang ở trong lòng Tức Mặc Ly chăm chú nhìn nàng, trong lòng Cấp Quỳnh chỉ thấy có một sợi dây gọi là không cam lòng không ngừng siết lấy nàng. Dựa vào cái gì, nàng ta dựa vào cái gì?

Cấp Quỳnh liên tục lùi về sau, trong bóng dáng có chút hiu quạnh ấy hiện lên vẻ cô đơn vô vàn, nhưng nàng từng bước từng bước chậm rãi lùi về, tựa như nàng mới là người chiến thắng ngày hôm nay, tựa như, nàng mới là người thiếu nữ có thể có được mọi thứ đó.

Nhưng rốt cuộc cũng lùi tới điểm cuối,phát hiện từ cái ngày đầu tiên gặp Tôn thượng ấy, nàng chẳng thể nào quay trở về thời điểm ban đầu nữa rồi.

Cấp Quỳnh bình tĩnh bất ngờ phất tay triệu đến tư liệu mà nàng vất vả thu thập, để đến trước mặt Tức Mặc Ly, bên môi là ý cười châm chọc: "Tôn thượng, nàng ta và bao nhiêu người dây dưa không dứt, hơn nữa với Đạp Vũ sư phụ của nàng ta còn cực kỳ mờ ám như vậy, ta nghĩ chàng hẳn cũng biết, xem thử những thứ này đi. Ha ha, tôn thượng, ta không rõ một người khiết phích như ngài, sao dễ dàng tha thứ cho một tiểu thê tử như vậy."

Duyệt Nhi ngây ngốc nhìn xấp giấy ấy bay qua, trên đó còn có mấy viên Họa Ký thạch, có chút nghĩ không thông, nàng có nhiều điều quá đáng như nàng ta nói vậy ư?

Nhưng nnhững vật này cuối cùng không đến được trước mặt Tức Mặc Ly, tới nửa đường thì Việt Hoa đã đưa tay ra thu lấy, nhìn trang giấy bên trên, bất chợt có chút ngạc nhiên.

Thì ra mối quan hệ sư đồ của họ đã xảy ra nhiều chuyện như vậy?

Việt Hoa mang theo kinh ngạc, chỉ lướt nhìn qua trang giấy trên cùng đó rồi lập tức thu vào nội đỉnh, không nghĩ tới cử chỉ như vậy trước mặt Tức Mặc Ly thì có phần nào càn rỡ.

Cấp Quỳnh căm hận nhìn Việt Hoa, không ngờ người trước mắt nàng cùng với Việt Hoa đáng thương này lại làm như vậy. Nàng cắn cắn môi, phẫn nộ nói: "Việt Hoa, ngài chấp mê bất ngộ, đến bây giờ còn nhớ thương tiểu tiện nhân này."

Lời vừa dứt thì đã bị Tức Mặc Ly phất tay đánh văng trên đất.

"Cấp Quỳnh, ta đã cho ngươi cơ hội."

Trước đây khi nàng ta là Tử Dao cũng từng nói như vậy. Khi Tức Mặc đả thương nàng ta cũng đã cảnh cáo, Cấp Quỳnh hiện tại thế nhưng vẫn nhục mạ Duyệt Nhi như vậy, đối với Tức Mặc Ly mà nói, đã là nhẫn nhịn cực điểm rồi.

Cấp Quỳnh nhếch nhác ngã vật trên đất, bộ y phục tuyết trắng có chút xộc xệch, nét mặt càng trở nên cuồng loạn, hoàn toàn không nhìn ra được nàng ta vẫn là thiếu nữ cao ngạo cưỡi trên lưng bạch lộc nhìn xuống lúc ban đầu.

"Tôn thượng, đến đây, ngài đến giết ta à? Hahahaha, Cấp Quỳnh ta có thể chết trong tay chàng thì đã chẳng còn cầu mong gì hơn nữa, càng huống chi, còn có thể khiến tiểu tiện nhân này nhớ lại trước đây, vậy ta cũng chết không hối tiếc……."

Tức Mặc Ly thả Duyệt Nhi xuống, chậm rãi bước đến gần Cấp Quỳnh, tay vung lên triệu Cửu Diệu.

"Chỉ dựa vào điểm ngươi lăng mạ Duyệt Nhi như vậy, ta sớm nên giết ngươi vô số lần rồi." Tức Mặc Ly lạnh nhạt nhìn nàng, không chút biểu cảm, Cửu Diệu trong tay đã siết chặt hơn chút.

Cấp Quỳnh nhắm mắt, chờ đợi kết liễu của y. Dù gì điều mà đời này nàng mong ước đã định sẵn dù thế nào cũng không có được, vậy thì còn có ý nghĩa gì?

Nàng làm nhiều việc như vậy, sớm đã đoán trước được rằng, nàng nếu như không thể đứng bên cạnh y, vậy chỉ có thể cầu mong được chết trong tay y.

Nàng đợi một lúc lâu, thậm chí có thể nghe thấy âm thanh cơ thể mình run rẩy không cam, cũng có thể nghe thấy âm thanh lưỡi đao của Cửu Diệu run rẩy không ngừng, rõ ràng như chính nỗi đau của nàng lúc này. Thế nhưng, đau đớn trong dự đoán cũng không đến.

Cấp Quỳnh mở mắt, kinh ngạc nhìn Tức Mặc Ly.

Không biết từ khi nào y đã quay đi, nhìn Duyệt Nhi đang dắt Hốt Hốt cách đó không xa.

Trái tim Cấp Quỳnh từ trên xuống dưới đều lạnh lẽo, thì ra đến thời khắc cuối cùng này, y cũng chưa bao giờ có lấy một chút cảm tình nào đối với sinh mệnh của nàng, mà là đang lo lắng từng li từng tí, nghĩ đến cảm nhận của tiểu thê tử của y.

Tôn thượng, đến đây đi. Haha, nếu như hồn phách ta có thể giữ được, ta thật muốn xem thử, tiểu tiện nhân kia sẽ rời bỏ chàng như thế nào!

Duyệt Nhi cũng ngơ ngác nhìn Tức Mặc Ly, tình cảm trong mắt chàng quá sâu lắng, quá tĩnh mịch, nàng chợt có chút không hiểu, chỉ là cảm thấy, Tức Mặc Ly đang sợ hãi.

Cô hổ nhỏ sờ tai, nở nụ cười ngọt ngào với Tức Mặc Ly. Tức Mặc Ly chợt có có chút căng thẳng, quay mặt sang. Khoảnh khắc đó, giơ tay chém xuống, mộng ảo của Cấp Quỳnh liền sụp đổ, Tức Mặc Ly thậm chí còn không để nàng ta hồn phách được vẹn toàn.

Mà thời khắc Cấp Quỳnh hóa thành cát bụi ấy, đầu Duyệt Nhi như bị cái gì bổ xuống, càng lúc càng đau, hình ảnh giao thoa trong đầu không ngừng thay đổi. Nàng đau đến quỵ xuống, ngay sau đó, rồi bị ôm vào một vồng ngực, tiếp đến, đôi mắt cô hổ nhỏ khép lại, hoàn toàn ngất đi.

"Mẫu thân, mẫu thân……Mẹ sao vậy?" Hốt Hốt đứng đấy không ngừng kéo tay áo Duyệt Nhi, không rõ người phụ nữ xấu xa này chết rồi, vì sao mẫu thân dường như lại đau đớn đến thế?

Một tay Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi, tay kia dắt Hốt Hốt, quay người triệu mây đến, biến mất nơi chân trời.

Việt Hoa gấp gáp bước theo, được vài bước thì bỗng dưng phát hiện sự thất thố của mình, mím môi, hơi bất đắc dĩ cười gượng.

Đã không nhớ, cần gì phải chấp nhất.

181. Chương 181: Đại Kết Cục (hạ) (2)

Hình như trong cõi mộng …….

"Chủ nhân, bên kia rất đông người đấy, có cần chúng tôi qua do thám thử?" Thiên Hồi và Mộc Thông hai người họ theo cạnh Duyệt Nhi, vô cùng tận trách nhắc nhở chủ nhân ham thích náo nhiệt.

Duyệt Nhi quả nhiên vô cùng cao hứng. Dáng người nhỏ nhắn, chưa kịp trả lời Thiên Hồi thì đã phi thân vào giữa đám người đó.

Thiên Hồi lập tức cười khổ bám theo. Làm ơn đi mà, chủ nhân nhà y cái gì cũng không biết, y phải một tấc không rời, phòng sói phòng trộm phòng tiểu nhân.

Quả nhiên, Thiên Hồi vừa qua thì đã bắt gặp một lão già trung niên mắt him híp sáp lại gần Duyệt Nhi. Đôi mắt dâm tà từ trên xuống dưới đánh giá nàng, phát ra ánh sáng ghê tởm khiến người buồn nôn.

Kẻ này là con chuột trong nồi canh (tương tự: con sâu làm rầu nồi canh) ở Thánh giới, ngay cả người của hợp hoan lâu cũng biết tiếng xấu rành rành của y. Gã này cực kỳ háo sắc, hơn nữa vô cùng ham mê mỹ nữ dễ thương dáng vẻ nhỏ nhắn, tục truyền bất kể mặc y phục thế nào, đều bị gã ta nhìn thấu vóc người qua lớp y phục, nhưng kẻ đang khinh thế này lại là kẻ thuộc nhà cự phú, thế nên….

Gã là ung nhọt đầu tiên ở Thánh giới, không có cường đoạt dân nữ, chỉ là dùng tiền giao dịch mà thôi. Người thế này, muốn tìm nhược điểm để loại trừ cũng không dễ gì, nhờ thế, y vẫn có thể sống an ổn cho đến bây giờ.

Cho nên, y mới có thể trắng trợn như vậy mà nhìn trên dưới Duyệt Nhi.

Thiên Hồi xông tới, trực tiếp ngũ chỉ thành trảo, hướng thẳng tới đôi mắt gã mà cào qua, không ngờ kẻ này thế nhưng cũng có chút công phu, khó khăn né tránh, thấy Thiên Hồi xuất thủ bất phàm, lại nhìn Mộc Thông theo sát bên cạnh thì lập tức biết tiểu cô nương vừa rồi y nhìn là ai.

Dưới trướng Ma thánh có hai đại tướng. Một người bộ dạng thư sinh yếu đuối, một người là hán tử vóc người cường tráng. Hai người này ở Thánh giới đều được xem là những người có tiếng tăm, có thể tấn công cũng có thể phòng thủ. Hơn nữa dưới trướng còn có một đám Thánh thú đi theo Ma thánh, quả thực không

thể trêu vào. Mà Ma Thánh cực kỳ xinh đẹp, dáng người yêu kiều, lại không hiểu thế sự, luôn là do hai người này ra tay giúp nàng ngăn lại hoa đào.

Vì vậy, kẻ này biết người vừa rồi y dùng ánh mắt dâm tà mà nhìn chính là Ma thánh, lập tức dùng chiêu thức chạy trốn cao siêu, lẩn mất.

Thiên Hồi và Mộc Thông bất đắc dĩ nhìn Duyệt Nhi hãy còn đang ngẩng đầu nhìn về nơi mà cả đám người đang ngóng tới. Mộc Thông thấy nàng thực có chút vất vả, đành đưa tay dùng pháp thuật để nâng nàng đứng lên đám mây.

Duyệt Nhi hoàn toàn không phát hiện, cưỡi lên mây rồi vẫn hướng về phía đám người bước theo.

Đợi đến khi người muốn gặp không thấy đâu, Duyệt Nhi mới dừng lại, ngồi trên mây ngẩn người một hồi lâu, mãi đến khi Thiên Hồi cho rằng nàng bị trúng tà thì mới hoàn hồn, thở dài nói: "Chỉ là một bóng lưng thôi đã khiến người ta cảm thấy đẹp mắt khó quên đến thế. Có vẻ rất lợi hại a."

Thiên Hồi nhìn gương mặt nàng phơn phớt hồng, nhất thời không chú ý mặt nàng vì sao lại đỏ, chỉ nói: "Chủ nhân, chúng ta tìm chỗ tốt nghỉ ngơi một chút. Người xem người kìa, mới rồi đông người như vậy, mặt người đỏ bừng cả rồi."

Mộc Thông cũng ở bên cạnh nói phải.

Duyệt Nhi không khỏi sờ sờ mặt mình, lẩm bẩm: "Ta có đỏ mặt à?"

"Chủ nhân, đỏ còn hơn đít khỉ nữa ấy!" Hai người trăm miệng một lời, Duyệt Nhi trừng mắt: "Các ngươi đúng là đáng ghét, lại nói như thế, ta không cần các ngươi theo nữa."

Đến khi bao một tầng lầu, Duyệt Nhi lại ngồi trên hành lang mà ngẩn người.

Thiên Hồi đưa chung trà cho nàng, Duyệt Nhi nghĩ nghĩ, hỏi: "Người vừa rồi ngang qua là ai? Nhiều người nhìn như thế?" Gần như có thể nói là núi người biển người.

"Nghe đâu là Thánh tôn. Bóng người cực nhanh, đông người như vậy nên chúng tôi cũng nhìn không rõ. Lại nói, Thánh giới cũng tìm không ra mấy người biết Thánh tôn, ai biết vóc dáng ngài ấy thế nào chứ? Có điều nhìn dáng dấp và hình dạng đó, thì cũng cực kỳ phù hợp."

Duyệt Nhi đặt chung trà tinh xảo xuống: "Thánh tôn? Ta sao lại chưa bao giờ nghe qua?"

Thiên Hồi cực muốn đưa tay véo véo gương mặt bầu bĩnh trắng mịn của nàng, nhưng lại ngại chủ tớ khác biệt, chỉ có thể miễn cưỡng nhịn xuống, nghe Duyệt Nhi nói thế thì gần như lập tức bật cười: "Chủ nhân, đừng nói Thánh tôn là ai, khi người tới đây thì ngay cả mình là ai còn không biết nữa là. Nếu không phải hai người chúng tôi ngay từ sớm đi tìm người thì một Ma thánh cái gì cũng không biết như ngài ra thế giới bên ngoài, còn không phải sẽ bị lừa gạt à."

Duyệt Nhi "à" một tiếng, có chút ngượng ngùng: "Đúng thực là ta cũng không biết Ma thánh là gì. Thiên Hồi, ngươi còn chưa nói với ta, Ma thánh là gì?"

Thiên Hồi cười đáp: "Tôn thượng, là sự tồn tại mạnh mẽ nhất của thiên địa. Bên dưới Thánh giới có vô số lục giới, người mạnh nhất trong lục giới, thường sau khi lịch kiếp thượng cổ chí thần mà biến mất thì sẽ trọng sinh ở Thánh giới. Thánh giới thông qua Thiên đạo chế ngự và thống trị mỗi một lục giới. Tôn thượng là Thánh giới chí tôn, cũng chính là nói, ngài ấy đã là người thống trị tối cao của tất cả sinh linh, bất luận là gì đi nữa."

Duyệt Nhi đượcThiên Hồi giảng giải mà mơ mơ hồ hồ, chỉ lẩm bẩm nói: "Y lợi hại thế à?"

"Ha ha, chủ nhân, đừng có hỏi vấn đề dễ thương thế được không? Trước giờ chưa có ai bàn tán về tu vi của Tôn thượng, vấn đề này đã không có người dám tưởng tượng nữa là."

Duyệt Nhi có chút bất mãn với cách nói mơ hồ như vậy của Thiên Hồi, đôi mắt to láo liên, chỉ nói: "Y đánh thắng ta à?"

Thiên Hồi (vuốt mồ hôi): ……..

Mộc Thông (khóe miệng co giật): ……

Duyệt Nhi nhìn qua nhìn lại nét mặt kỳ quái của hai người họ, ngờ vực nói: "Hai người các ngươi sao không nói gì?"

Thiên Hồi cân nhắc: "Chủ nhân, năng lực của người còn có thể đấu được với Cấp Quỳnh Thánh quân và Việt Hoa Thánh quân, nhưng giao đấu với Tôn thượng thì, hì hì, ta cũng chưa bao giờ nghe người ta nói qua như vậy."

Duyệt Nhi nhíu hàng mày xinh đẹp, thập phần nghiêm túc trầm ngâm suy nghĩ, một canh giờ sau, đầu óc nàng cũng hoàn thành logic, vô cùng hứng khởi.

"Thiên Hồi, Mộc Thông. Ta hiện giờ đã rất mạnh, có phải không? Các ngươi nói ta là Ma thánh đấy thôi. Tiếp đó, Cấp Quỳnh Thánh quân kia là nữ, đúng không hả? Nàng ấy nhất định không lợi hại bằng ta rồi. Vậy ta chính là người mạnh thứ hai ở Thánh giới, ta đánh thắng Thánh tôn, ta sẽ chính là người đứng đầu Thánh giới rồi. Các ngươi dạo này chẳng phải nói mục đích của ta chính là trở nên lớn mạnh sao? Vậy ta tìm y đấu một trận, thế là có thể chứng minh được rồi. Các ngươi nói có đúng không?"

Thiên Hồi và Mộc Thông hai mắt nhìn tinh tú trên trời, một chút cũng không theo kịp cái logic được gọi là logic của nàng. Đến rất nhiều năm sau đó họ mới biết, thì ra chủ nhân đơn giản dùng một cánh giờ nghĩ ra logic kỳ quái như vậy, chẳng qua là vì muốn gặp Thánh tôn một lần, cùng y xuất hiện mà thôi.

Từ sau đó, Thiên Hồi và Mộc Thông bắt đầu theo Duyệt Nhi bước lên con đường gian khổ tìm Thánh tôn thách đấu, hơn nữa Duyệt Nhi càng lúc càng cố gắng, gần như là không thời khắc nào không nâng cao tu vi của mình.

Nàng mặc dù ngờ nghệch, bộ dạng dường như cái gì cũng không hiểu, nhưng chuyện tu hành thì lại nhanh đến độ Thiên Hồi và Mộc Thông cũng phải kinh ngạc không thôi, sau đó nghĩ thấy nàng là Ma thánh thì cũng thấy bình thường, chung quy vẫn là có điểm khác biệt mà.

Cứ thế không ngừng lang thang khắp Thánh giới, Duyệt Nhi chán nản phát hiện, nàng không tìm được bất cứ tin tức gì liên quan đến Thánh tôn.

Hôm ấy, nàng cùng Thiên Hồi và Mộc Thông xông vào một kết giới, thế nhưng phát hiện đây là núi tuyết mênh mông vô bờ.

Ở Thánh giới vậy mà lại có ngọn núi tuyết bao la rộng lớn đến độ khiến người ta kinh ngạc đến vậy? Là ai đem dãy núi kéo dài mấy vạn dặm này dùng kết giới phong ấn ở đây?

Kinh ngạc chỉ có Thiên Hồi và Mộc Thông, vì lúc hai người họ đang nhíu mày trầm tư suy nghĩ về dãy núi chẳng thấy điểm cuối này thì tiểu chủ nhân đáng yêu của họ đã hớn hở cầm một cây côn nhỏ, vóc dáng nhỏ bé chạy đến đục lỗ trên mặt băng, sau đó bắt cá.

Thấy bên cạnh cá càng lúc càng nhiều, Duyệt Nhi mặt mày hớn hở, nháy mắt thấy đói bụng cực kỳ, vội quay đầu nói với Thiên Hồi và Mộc Thông đầu đầy hắc tuyến đang nhìn nàng: "Thiên Hồi, Mộc Thông, tối nay chúng ta nướng cá ăn."

Tối, Duyệt Nhi ăn uống no đủ, cuối cùng thở dài mãn nguyện: "Núi tuyết to thật, không biết là ai sống ở nơi đẹp thế này, còn không để người ta thấy nữa, thật đáng ghét mà."

Thiên Hồi và Mộc Thông bình tĩnh tiếp nhận lời cảm thán muộn màng của chủ nhân, dù gì phản ứng của nàng chung quy vẫn là chậm hơn vài nhịp, đáng tha thứ.

Duyệt Nhi cảm thán một lúc, đứng dậy bay vào trong núi tuyết, thế nhưng phát hiện sâu trong ngọn núi vậy mà lại có một dòng suối nước nóng khói bốc mịt mù. Nói là suối nước nóng, còn không bằng nói là hồ nước nóng, rộng đến dọa người.

Hai mắt Duyệt Nhi nhìn đăm đăm, thấy chính giữa hồ có một hoa sen cực lớn thì hận không thể ngay lập tức bay sang ngồi lên đấy, ngâm mình vào hồ nước ấm.

"Thiên Hồi, Mộc Thông. Ta muốn tắm."

Thiên Hồi và Mộc Thông mặt đỏ bừng, vội quay người đi, hốt ha hốt hoảng chạy đến một chỗ cách xa nơi đó đứng canh. Kỳ thực núi tuyết này xem ra cũng không có ai vào đây, càng huống chi là lớn như vậy, cũng

sẽ không trùng hợp đến độ tới chỗ này chứ nhỉ.

Duyệt Nhi thoải mái thư thái ngâm mình tắm rửa, sau đó đứng dậy mặc y phục, vốn định đi tìm Thiên Hồi và Mộc Thông nhưng khi bay lên không trung thì lại phát hiện không xa ẩn hiện đình đài lầu các ở góc tối, lập lòe ánh sáng.

Ế, chỗ này vậy mà có người ở à?

Duyệt Nhi tức thì quên mất hai người còn đang đứng đợi bên ngoài, tự mình bay đến chỗ đình đài lầu các đó.

Đúng là lầu các tinh xảo, nhưng chỉ treo một viên Dạ Minh châu. Duyệt Nhi có chút thất vọng, chỗ này sao không có người chứ.

Bên trong kia có thể có người không nhỉ? Duyệt Nhi vội vàng lại bay vào sâu hơn.

Suốt cả đoạn đường chỉ thấy nơi đây phong cảnh đẹp đẽ, quỳnh lầu điện ngọc tinh xảo, chỉ dùng Dạ Minh châu thắp sáng, không có lấy một bóng người. Duyệt Nhi đương nhiên không chịu từ bỏ, dùng tốc độ nhanh nhất bay gần hai canh giờ thì mới đến được nơi sâu nhất trong dãy núi tuyết.

"Woa, rất biết hưởng thụ nha. Bên ngoài tuyết phủ dày, vậy mà trong này lại có cảm giác xuân ấm hoa nở."

Duyệt Nhi dọc đường nhìn ngắm, tất cả đều là cây cỏ hoa lá cực kỳ tươi đẹp, có mấy loại nàng thậm chí còn chưa từng thấy qua. Khi gần quá nửa canh giờ thì Duyệt Nhi mới phát hiện bên trong mỗi một đại điện lầu các trước mặt đều phát ra ánh sáng của Dạ minh châu.

Đẹp quá đi, Duyệt Nhi đứng trên nền tuyết, không nhịn được mà khụ khụ hai tiếng, sao cảm thấy hơi lạnh nhỉ? Nhưng cả người lại nóng hầm hập.

Bước chân nàng loạng choạng đi đến gần đại điện trước mặt, cất tiếng gọi: "Có người không!"

Không ai trả lời. Duyệt Nhi lảo đảo bước vào trong, đập vào mắt không chỗ nào là không tinh xảo đẹp đẽ, ngay cả Duyệt Nhi cũng nhìn đến hơi ngẩn người. Xuyên qua lớp lớp bình phong, Duyệt Nhi xốc màn trướng trên chiếc giường lớn, nhào lên đấy, mí mắt nặng trịch, chẳng mấy chốc thì ngủ mất.

Không biết qua bao lâu, sau bức bình phong bên cạnh giường chợt truyền đến tiếng nước, sau đấy, một nam tử trẻ tuổi mặc áo ngủ trắng bằng gấm bước ra.

Nếu có người ở đây, nhất định sẽ bị dung mạo khí chất của y 'mỹ sát'.

182. Chương 182: Đại Kết Cục (hạ) (3)

Mắt mày như họa, dưới ánh sáng nhu hòa của Dạ minh châu, mờ ảo như không phải người thật. Gương mặt trắng mịn như thiếu nữ, thần sắc lãnh đạm, mi gian lạnh lùng, nhưng lại toát lên khí phách tao nhã không thể địch nổi.

Đôi đồng tử tựa hắc ngọc của y chăm chăm nhìn chiếc giường lớn, không nhìn ra là có biểu cảm gì, chỉ thấy so với tuyết trong dãy núi kéo dài mấy vạn dặm trên dãy núi Lạc Thủy còn xa xăm lạnh lẽo hơn.

Cái nhíu mày rất khẽ khó mà thấy được, Tức Mặc Ly chậm rãi bước đến trước giường, vén màn, nhìn thấy một cô nhóc đang ôm chăn ngủ say sưa.

Chính là tiểu cô nương này, lúc nàng xông vào đây, y đã biết.

Lúc dùng linh thức thăm dò, phát hiện nàng vậy mà còn vuốt ve mỗi đóa hoa trên đường một cái, thật là....con nít.

Nhưng thấy nàng mặt đỏ bừng lao vào điện, khi hỏi có người hay không, y không rõ vì sao lại không phất tay đuổi nàng ra.

Cho dù dãy núi Lạc Thủy đã ngàn vạn năm không có người đặt chân đến, nhưng y lại không chút cảm thấy cô quạnh. Mọi thứ vốn như thế, cô độc một mình, yên lặng ngắm tuyết tan tuyết rơi, cõi lòng yên bình, không chút ham muốn.

Y đánh giá nàng, nhỏ bé như vậy, thì ra là Ma thánh à? Thoạt nhìn thật giống một đứa bé chốn phàm gian, đơn thuần vô hại.

Chỉ là gương mặt nhỏ nhắn đỏ hồng ấy, ngủ cũng có chút không ngon. Tức Mặc Ly không khỏi duỗi bàn tay thon dài trắng nõn, nhẹn nhàng thăm dò vầng trán nàng.

Hơi ấm nơi tay khiến đôi đồng tử tĩnh lặng của y cũng không khỏi có chút gợn sóng.

Nàng hình như bệnh rồi.

Người của Thánh giới vậy mà cũng sẽ như người phàm gian, bị bệnh? Tức Mặc Ly ngạc nhiên, bên môi không biết từ khi nào đã phảng phất ý cười.

Đưa tay triệu đến một chiếc khăn gấm, nhúng vào nước lạnh rồi nhẹ nhàng đặt lên trán nàng. Tức Mặc Ly cũng ngồi xuống, quan sát nàng.

Duyệt Nhi trở mình, nghiêng người đối diện với Tức Mặc Ly, lắc lắc đầu, bắt đầu không ngừng nói mớ.

Tức Mặc Ly đưa tay định lấy chiếc khăn đã ấm xuống, nhưng bị bàn tay Duyệt Nhi lung tung tóm lấy, ôm chặt.

Khẽ giằng một cái, nhưng không thoát được, Tức Mặc Ly hơi ngạc nhiên, xem ra tiểu cô nương này cũng không yếu ớt như tưởng tượng.

Duyệt Nhi ôm tay y, tay kia nặng nề đánh xuống.

"Thánh tôn, dừng lại cho ta! Ta……" Lại 'bộp' một cái đánh vào bàn tay đang ôm trong ngực: "Muốn khiêu chiến với ngươi……"

"Khiêu chiến với ngươi……"

Duyệt Nhi đáng yêu trong giấc mộng hếch hếch mũi, chiếc miệng nhỏ xinh nhếch lên, lại nói: "Khiêu chiến với ngươi……."

Từ từ, lại biến thành: "Tìm được ngươi……."

"Tìm được ngươi……"

Tức Mặc Ly nhìn tiểu cô nương vẫn luôn đánh tay y, nghe thấy lời nàng nói thì bất giác có chút mềm lòng.

Ma Thánh cũng giống như Thánh tôn, không cha không mẹ, sinh bởi đất trời. Nghe nói bên cạnh nàng có một vài trợ thủ đắc lực, tuy vậy vẫn rất cô đơn.

Tìm được y? Tức Mặc Ly nhíu nhíu mày, tu vi của nàng như vậy, căn bản không đủ để ý tới.

Tức Mặc Ly chăm sóc tiểu gia hỏa có khả năng ngủ phi thường này hết hai ngày, đến khi thấy nàng gần như khỏe rồi thì phất tay, giao đến tay Thiên Hồi và Mộc Thông đang ở bên ngoài kết giới sốt ruột đợi chủ nhân.

Lúc ấy, y vẫn cho rằng mình chỉ là nhất thời cao hứng, giữ một tiểu cô nương lại vài ngày. Y cho rằng, chỉ là một ý niệm để nàng ở lại mà thôi, đổi là người khác, có thể y cũng sẽ giữ lại.

Nhưng y chưa bao giờ ngờ được rằng, hơn hai vạn năm sau đó, y vẫn như cũ không cho phép bất kỳ kẻ nào xông vào cấm địa của mình, nhưng mà, y lại bắt đầu có chút nhớ độ ấm khi nàng ôm cánh tay mình, nhớ lời lẽ đáng yêu khi nàng lẩm bẩm nói muốn đánh bại y, nhớ gương mặt lúc bệnh vẫn khiến người thương yêu của nàng.

Y còn chưa kịp hiểu rõ bản thân thế nào thì đã không lúc nào không để ý đến hướng đi cùng tin tức của nàng, xem thử nàng ở đâu, lại đi đâu rồi?

Vô số lần, y che giấu khí tức, lặng lẽ ẩn thân ở chỗ tối, nhìn nàng vì tìm không được y mà chán nản tức giận. Thật rất muốn nói với nàng, y đang ở ngay cạnh nàng, nhưng y không muốn nàng cùng y đối đầu với nhau.

Trong khoảng hơn hai vạn năm, nàng liệu có từng trải qua như thế? Ghi khắc một bóng hình vẻn vẹn chỉ gặp qua một lần ở trong lòng?

Tức Mặc Ly phất tay xóa ảo cảnh Duyệt Nhi đang ngơ ngẩn nhìn mặt hồ lơ lửng giữa không trung. Y ngồi ngay ngắn trước bàn, nhìn tờ giấy Tuyên thành trên đấy, cầm bút lên, trong đầu là dáng vẻ của Duyệt Nhi, nhưng không biết làm thế nào hạ bút.

Vào khoảnh khắc ấy, y chợt cảm thấy, y dường như đã hơi mệt rồi, và…có chút cô đơn.

Chi bằng, đưa nàng đến cạnh y, không cần đuổi theo nữa, không cần lén lút nhìn nữa.

Biết mình có suy nghĩ như vậy, Tức Mặc Ly cơ hồ lập tức bỏ xuống cây bút trong tay, kinh ngạc, y đang nghĩ gì vậy?

Mười mấy vạn năm qua cũng không hề như thế?

Y không gì làm không được, nhưng không có dục vọng.

Tức Mặc Ly chậm rãi bước ra cửa điện, nhìn hoa nở khắp nơi trước cửa, bỗng nhớ lại khi nàng đứng giữa rừng hoa, ánh mắt chuyên chú khi vuốt ve từng đóa.

Hai vạn năm rồi, tiểu cô nương này vẫn không quên được.

"Tôn thương, tôn thượng." Âm thanh có chút vội vã truyền vào tai.

Tức Mặc Ly hơi mất kiên nhẫn gật đầu: "Nói."

Cấp Quỳnh có chút không yên, nhưng vẫn đè xuống cảm giác gấp gáp trong lòng, cười nói: "Tôn thượng, liên quan đến tiểu cô nương kia……"

Tức Mặc Ly chỉ nhẹ 'ừ' một tiếng.

Cấp Quỳnh như thể được khích lệ: "Nếu ngài thật sự thích nàng ấy, nàng ấy lại đang tìm ngài, sao lại không để nàng tìm được ngài? Ta có thể thay ngài báo tin cho nàng ấy."

"Vì sao?"

Cấp Quỳnh càng gấp, cười nói: "Nghe nói tiểu cô nương kia và Việt Hoa Thánh quân gặp nhau. Tôn thượng ngài hẳn từng nghe qua, hai người họ vốn có duyên."

Tức Mặc Ly cụp mắt, hàng mi thật dài phủ một bóng râm trên gương mặt trắng mịn: "Báo cho nàng đi."

Cấp Quỳnh cung kính thưa 'vâng', bên môi là ý cười lạnh băng.

Sau đó không lâu, nơi cửa sơn động, Thiên Hồi tội nghiệp ôm chân Duyệt Nhi: "Chủ thượng, người không được đi, người đi rồi còn về không?"

Mộc Thông cũng đứng bên cạnh, đáng thương nói: "Chủ thượng, đừng đi có được không?"

Duyệt Nhi đồng đều xoa xoa đầu hai người họ, cười đến cực kỳ vui vẻ: "Đương nhiên phải đi rồi. Hai vạn năm đó, tu vi của ta cũng không phải ở mức độ nửa vời như vậy, hiện giờ cuối cùng tìm được rồi, lý nào lại bỏ qua?

Thiên Hồi và Mộc Thông vẫn muốn cầu xin, nhưng nghe Duyệt Nhi chân thật nói: "Ta thấy Tôn thượng là người tốt, nhất định sẽ không cần mạng ta đâu. Huống hồ, cuối cùng có thể gặp mặt người ấy một lần, ta sao có thể bỏ qua chứ?" Nàng rất muốn gặp lại y, dù chỉ một lần.

Duyệt Nhi hưng trí bừng bừng đi về phía dãy núi Lạc Thủy, ngay cả Thiên Hồi Mộc Thông xin đi theo cũng không đồng ý. Nàng một lòng muốn gặp bóng dáng hai vạn năm trước từng thấy qua, còn có sự tích vẫn luôn nghe được suốt hơn hai vạn năm này.

Từng chút từng chút, kỳ thật, nàng chẳng qua cũng chỉ là một tiểu cô nương vừa gặp đã vướng bận một đời, sau đó nghe những chuyện về y, kế đó, để bản thân rơi vào trong những truyền thuyết ấy, yêu y mất rồi.

Tức Mặc Ly cũng không bình tĩnh, nàng sắp đến rồi. Y cũng chẳng thể giống như bình thường được nữa, cẩn thận tỉ mỉ, không chút dấu vết.

Nàng đến rồi, y phải làm sao bây giờ?

Tâm trí y rối loạn, hoàn toàn không chú ý đến cử chỉ không bình thường của Cấp Quỳnh. Cũng có thể nói, người như Cấp Quỳnh, làm cái gì, y cũng chưa bao giờ để ý tới.

Y thật sự quá mức mạnh mẽ, thế gian dường như không có bất kỳ chuyện gì có thể đủ lay động được y.

Y bắt đầu cả đêm không ngủ, luôn ngồi trước bàn, không biết là đang nghĩ gì. Đến khi bên ngoài dãy núi Lạc Thủy có chút động tĩnh thì y đã bất tri bất giác đứng trước cửa điện.

Duyệt Nhi từ xa nhìn bóng dáng gần như hòa làm một với tuyết lớn, trái tim đập càng lúc càng nhanh.

Càng lúc càng gần, có thể thấy được mái tóc dài óng mượt thả xuống của chàng, sau đó là dung nhan như họa, kế đó là ý cười nhàn nhạt bên môi.

Duyệt Nhi hoàn toàn không chút tư lự, chỉ theo tiềm thức đáp mây đến gần chàng.

Đến lúc tới gần ngay trước mắt, nàng ngừng lại, từ trên mây nhảy xuống, suýt nữa thì ngã trên nền tuyết, nhưng được đôi tay thon dài của chàng đỡ lấy.

Đấy là lần đầu tiên nàng gặp chàng, nhìn rõ dung mạo của chàng.

Nàng chưa bao giờ gặp qua người nào đẹp đến thế, hoặc có thể nói, quả thực so với bóng dáng trong mộng còn đẹp hơn vô số lần, nàng chỉ cảm thấy trái tim đập thình thịch đến độ suýt nữa thì ngừng lại.

Hơn hai vạn năm, bóng dáng ấy vẫn luôn đọng trong tim nàng, trong giấc mộng của nàng.

Tức Mặc Ly nhìn Duyệt Nhi đang ngây ngẩn nhìn y, ý cười bên môi càng lúc càng đậm. Hai tay khẽ thu lại, đem nàng nhỏ bé ôm vào trong lòng. Khoảnh khắc ấy tuyết lớn giữa trời đêm bay phủ ngập trời, y qua hơn hai vạn năm, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, giống như đêm của hai ngày ấy, y nhẹ nhàng ôm nàng đang lạnh băng, dỗ nàng ngon giấc.

Đất trời thời khắc này bỗng thu nhỏ lại, ở trong lòng y.

"Nàng đến rồi." Tiếng nói tựa suối trong chảy qua ngọc thạch, đây là lần đầu tiên y nói chuyện với nàng, nhưng giống như đã nghe thấy từ rất lâu rồi vậy.

Y như thể đã chờ đợi nàng rất lâu, nàng cũng tựa như đã biết y lâu lắm rồi.

Hai người ôm nhau, trong không gian tuyết trắng ngập trời, không nói lời nào.

Tức Mặc Ly ôm nàng một lúc lâu, thế nhưng không muốn buông tay. Quên đi, không thả tay đâu.

Y do dự, cắn cắn môi, nhưng không nói tiếng nào.

Sau này, hãy ở cạnh ta.

183. Chương 183: Đại Kết Cục (hạ) (4)

Tức Mặc Ly có chút luống cuống. Bản thân vậy mà ngay cả lời như vậy cũng không dám nói ra miệng. Y cúi đầu thử nhìn Duyệt Nhi, nhưng phát hiện nàng đã ngủ rồi.

Gấp gáp suốt đêm đằng vân mà đến, nàng đã hết sức mệt mỏi. Gặp được y rồi thì cảm thấy đời này đã rất viên mãn, vùi trong ngực y, đất trời trở nên ấm áp, thế nên ngủ mất.

Tức Mặc Ly bất đắc dĩ lắc đầu, mơ mơ màng màng thế này, nếu không có hai người Thiên Hồi và Mộc Thông, đoán chừng nàng sớm không biết đã bị bán đến nơi nào rồi. Nhẹ ôm lấy nàng, bên môi ẩn chứa ý cười, bước vào trong điện.

Ở gần đấy, Cấp Quỳnh nấp ở một góc tối, nét mặt u ám lạnh lẽo.

"Nè, Tôn gì gì ấy. Ta còn muốn ăn." Duyệt Nhi đưa chén ngọc trong tay qua.

Tức Mặc Ly nhận cái chén, múc canh cho nàng, hiếm lắm trên mặt mới không phải là vẻ lạnh lùng băng giá: "Tức Mặc Ly."

Duyệt Nhi gật gật đầu: "Vẻ ngoài của chàng so với tên còn đẹp gấp vạn vạn vạn vạn vạn vạn lần!"

Tức Mặc Ly:……..

Đôi mắt to tròn long lanh của nàng đảo tròn, uống xong bát canh, lại uống hết chung trà y đưa qua mới cười nói: "Chàng thường chăm sóc người khác à? Rất kỹ càng."

"Không có, nàng là người đầu tiên." Cũng là người duy nhất.

Duyệt Nhi có chút kinh ngạc nhìn y, gương mặt bầu bĩnh phùng lên: "Thấy cảm giác này rất quen thuộc. Lại như thể chúng ta đã rất thân quen vậy."

Rõ ràng với nàng đây xem như là lần gặp đầu tiên.

Tức Mặc Ly nhịn xuống mong muốn lấy ngón tay chọc chọc mặt nàng, im lặng.

"Ta tới tìm chàng giao đấu." Duyệt Nhi thấy y không nói nhiều lời, có chút sầu não.

Rõ ràng là vậy, y ôm nàng, nói những lời dịu dàng như thế mà. Nàng còn cho rằng, nàng còn cho rằng……Duyệt Nhi đỏ mặt, cũng cúi đầu.

Nam tử như thế, nàng nhìn thôi cũng sẽ ngẩn ngơ, lại là Thiên địa chí tôn, vô tình vô dục trong truyền thuyết, sao lại có thể đối với nàng có ý gì chứ?

Tức Mặc Ly không ngờ mục tiêu của nàng rõ ràng như vậy, lẽ nào nàng một chút cũng không cảm giác được tâm ý của y?

Hai vạn năm qua, nàng tìm y, chỉ là để thắng y?

Mà y hai vạn năm này nhớ nhung không quên, đuổi theo khắp nơi, nơi ánh mắt dừng lại toàn bộ đều là bóng dáng của nàng, cái này lại tính là gì?

"Nàng đánh không lại ta." Y nói câu này, chẳng qua là muốn để nàng bỏ đi ý định thách đấu với y, suy nghĩ việc khác.

Duyệt Nhi mặc dù trong lòng biết bản thân có thể đánh không lại y, nhưng nghe y nói vậy thì vẫn có chút mất mát, tức thì cũng có chút mịt mờ.

Điều nàng theo đuổi hơn hai vạn năm cũng sẽ như vậy, không thể đạt được sao?

Nàng gặp được y một lần, vậy có thể thế nào chứ?

"Không đánh một trận làm sao biết được?" Nàng còn muốn cùng y có nhiều điểm chung hơn.

Tức Mặc Ly hơi phiền muộn trong lòng: "Nàng có thể ngay cả Thánh quân cũng đánh không lại."

Duyệt Nhi hung hăng trừng mắt nhìn y: "Ai nói chứ? Ta thắng nàng ta chàng sẽ đấu với ta?"

Nàng sao vẫn còn không rõ? Tức Mặc Ly thầm thở dài một tiếng, gật gật đầu.

Nhưng không ngờ rằng, cái gật đầu này lại dẫn đến sai lầm không thể nào xoay chuyển.

Duyệt Nhi nhìn y một lúc lâu, ánh mắt có chút u oán: "Mặc Ly, ta……."

Tức Mặc Ly im lặng nhìn nàng, chờ câu tiếp theo của nàng.

"Ta nhất định sẽ thắng nàng ấy cho chàng xem!" Nàng dứt lời thì bình bịch chạy ra ngoài, sau đó quay đầu lại liếc Tức Mặc Ly một cái: " Chàng, chàng có gì muốn nói với ta không?"

Tức Mặc Ly im lặng.

Duyệt Nhi quay đi, đầu cũng không thèm ngoảnh lại chạy đi.

Nàng sao có thể biết, Cấp Quỳnh ngay từ sớm đã bày xong cạm bẫy, vốn chuẩn bị hôm sau sẽ dẫn dụ nàng đến, nào ngờ trời xui đất khiến thế nào, nàng lại tự chui đầu vào lưới.

Lúc Cấp Quỳnh dẫn theo mấy cao thủ của Hóa Lương xuất hiện trước mặt Duyệt Nhi khắp người lúc này đã đầy thương tích, Duyệt Nhi gần như nói không nên lời.

"Ngươi….Ngươi quá bỉ ổi."

Vậy mà lại mai phục……Duyệt Nhi chưa bao giờ nghĩ tới điểm này.

Cấp Quỳnh nhìn dáng vẻ hơi thở thoi thóp của nàng, quyết định cho nàng một đòn cuối cùng: "Tôn thượng phân nhiệm vụ cho chúng ta, đương nhiên phải hoàn thành cho tốt."

Trái tim Duyệt Nhi chợt đau nhói, theo bản năng không tin y sẽ nói vậy. Tuy họ chỉ gặp qua một lần, nhưng mà, cảm giác ấm áp dịu dàng đó, nàng sao có thể nhầm chứ?

Nhưng nhớ tới câu đó của y, 'nàng ngay cả Thánh quân cũng đánh không lại' thì tất cả mọi thứ lại khéo đến độ khiến người kinh ngạc.

"Tôn thượng nói ngươi tìm ngài ấy đã hai vạn năm, cảm thông với ngươi nên để ta truyền tin ra, dẫn ngươi đến nơi này, cũng để ngươi gặp ngài ấy một lần. Ngươi còn thật sự cho rằng có gì nữa chứ?"

Cấp Quỳnh tiếp tục nói: "Trước nay không người nào có thể đến gần Tôn thượng lâu như vậy, ngươi cho rằng, ngài có thể để ngươi sống lâu thế sao? Mơ mộng hão huyền!"

Duyệt Nhi hoảng loạn đứng dậy. Nàng muốn đi tìm Tức Mặc Ly, hỏi thử y đây liệu có phải là thật không.

Lẽ nào y thật sự đồng cảm với nàng nên mới để nàng đến gặp y một lần? Lẽ nào y biết nàng chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào lòng mình?

Biết thì thế nào? Biết thì thế nào chứ?! Còn không phải y đặt sẵn bẫy, để nàng nhảy vào!

Thiên Hồi từng cười nói, Ma thánh pháp lực tu vi vượt xa Cấp Quỳnh Thánh quân, nàng ta chẳng qua chỉ chiếm một vị trí vốn thuộc về Duyệt Nhi mà thôi!

Thế nhưng, ai có thể ngờ tới tất cả việc này đều đã có tính toán? Duyệt Nhi vốn là người rất hay khóc, nhưng lần này nàng thế nhưng lại không hề khóc. Nàng chống tay đứng dậy, dùng chút sức lực cuối cùng giáng cho bọn họ một đòn, sau đó chật vật chạy trốn.

Nàng không dám đi tìm y, không dám hỏi thử y.

Tìm kiếm suốt hơn hai vạn năm, nhưng lại rơi vào kết cục thế này.

Nàng lếch thếch tìm trở về sơn động trước đây họ ở, nhìn thấy ánh mắt Thiên Hồi và Mộc Thông kinh hãi gần như cố nén nước mắt không rơi xuống, còn chưa kịp nói gì thì đã ngất đi.

Thiên Hồi và Mộc Thông cho rằng Duyệt Nhi bị Tôn thượng đả thương như vậy nên cũng không nghĩ tới khả năng khác. Đợi sau khi đã tạm ổn định vết thương cho Duyệt Nhi, Mộc Thông dẫn thủ hạ trèo đèo lội suối đi tìm thảo dược, còn Thiên Hồi cũng vội vội vàng vàng chạy đi cầu cứu Việt Hoa Thánh tôn.

Cấp Quỳnh dẫn người vào trong. Ánh sáng u ám của dạ minh châu chiếu rọi, Duyệt Nhi nằm trên giường toàn thân đầy thương tích, y phục nhàu bẩn, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Trông thấy Cấp Quỳnh dẫn đám người Hóa Lương đi vào, còn có mấy người của Ngu Phong đứng xa xa sau lưng, nàng cuối cùng hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Ngu Phong vốn là liên minh do nàng thống lĩnh, vì bản thân trước nay không cách nào xử lý sự vụ nên giao cho Thiên Hồi và Mộc Thông quản lý.

Lúc Thiên Hồi và Mộc Thông dẫn theo những thuộc hạ trung thành nhất rời đi thì Ngu Phong đã đem hành tung và tin tức về nàng tiết lộ cho Cấp Quỳnh, mới tạo thành thảm cảnh bị người ta bức đến tận ổ thế này.

Vào khoảnh khắc ấy, Duyệt Nhi thấy đám người Ngu Phong phản bội mình, cùng với Cấp Quỳnh cao ngạo đứng ngay trước mặt, nhớ tới Thiên Hồi và Mộc Thông bôn ba vì mình thì bỗng cảm thấy sống nào có gì lưu luyến, suy nghĩ muốn chết đi cũng bắt đầu manh nha.

Chỉ là, nàng dù cực kỳ đơn thuần, nhưng sao lại có thể cam tâm chết trước mặt đám người này như vậy chứ?

Duyệt Nhi rốt cuộc vẫn nén không được, rơi nước mắt.

Dùng hết một chút sức lực cuối cùng của mình, cơ thể gầy yếu của nàng bay lên, lao ra ngoài.

Trốn, trốn, trốn.

Trốn không được bao xa!

Duyệt Nhi chẳng còn hơi sức nào nữa, đám mây một chút cũng không hề nhúc nhích. Nàng hoảng hốt đưa mắt nhìn xuống, là biển sâu bao la cuồn cuộn. Cấp Quỳnh đã dùng tốc độ nhanh nhất mà đuổi sát tới, trong lòng thầm kinh ngạc, thì ra Ma Thánh quả thật không hề đơn giản. Thánh giới này, ngoại trừ Tôn thượng và Việt Hoa Thánh quân, e là cũng không còn ai có thể chế ngự được nàng ta. Nàng ta trong tình huống gần như thánh lực đã bị hủy hết lại có thể ở ngay trước mắt bọn họ chạy trốn đến nơi này.

Cấp Quỳnh không chút do dự đến trước mặt Duyệt Nhi, nữ tử Tôn thượng nhớ mong hơn hai vạn năm, lại còn mạnh như vậy, tất nhiên, không thể lưu lại!

Nàng ta đưa tay ra, vì sợ Duyệt Nhi tự nổ chính mình, hoặc là xảy ra tình huống gì khác, nàng trước tiên phong ấn tử tẫn ấn trên trán nàng.

Tử tẫn ấn của Ma thánh bị phong ấn, đồng nghĩa với tu vi bị niêm phong.

Ấn ký trên trán Duyệt Nhi lặn xuống. Cấp Quỳnh cười lạnh một tiếng, đưa tay vừa định đánh tan thần hồn của nàng thì lại bị một luồng sức mạnh khác không chút chần chừ chặt đứt tay, cùng lúc đó, Duyệt Nhi cũng dùng hết chút sức mạnh cuối cùng, đẩy Cấp Quỳnh trước mắt ra, cơ thể lấy tốc độ nhanh nhất, lao xuống dưới.

Duyệt Nhi không hề phát hiện bàn tay Cấp Quỳnh đã bị một luồng bạch quang cắt đứt, nàng nhìn thấy Tức Mặc Ly ở xa xa đang tức tốc bay tới.

Nếu có thể bắt đầu lại, nàng cũng sẽ không đi xem náo nhiệt, không đi nhìn bóng dáng cô đơn xa xăm không nhiễm chút bụi trần của y.

Nếu có thể làm lại, nàng cũng sẽ không muốn là Ma thánh hùng mạnh như vậy, trở nên mạnh mẽ thì có tác dụng gì chứ? Cuối cùng chẳng phải vẫn bị bày mưu tính kế? Cuối cùng chẳng phải vẫn bị hủy đi sự kiêu ngạo của bản thân.

Nàng không cần mạnh, nàng một chút cũng không muốn đánh bại Thánh tôn. Nàng sao có thể muốn đánh bại nam tử mà nàng đã tìm suốt hơn hai vạn năm cơ chứ?

Nàng thật sự không mạnh như vậy. Nàng chỉ là muốn tìm chàng.

Tìm chàng. Làm gì chứ?

Hiện giờ đã rơi đến bước đường này, bị chàng đuổi tận giết tuyệt…….

Duyệt Nhi khép mắt. Nếu quả thực như lời của phàm gian thuộc lục giới, đời người có luân hồi, như vậy, kiếp sau, nàng nhất định không muốn làm một cô nương giỏi giang hùng mạnh.

Vào ánh mắt đầu tiên nàng trông thấy chàng, đã nói với Thiên Hồi và Mộc Thông.

Ta nghĩ, ta đã yêu người đó rồi. Ta muốn tìm chàng, ta muốn ở bên cạnh chàng.

Mà không phải nói là, ta muốn đánh bại chàng.

Nàng sai rồi. Vì sao không chịu nói ra?

Vì sự kiêu ngạo cùng tự tôn của bản thân ư? Vì địa vị cùng tôn nghiêm là một Ma thánh của mình ư? Nàng một chút cũng không nghĩ như vậy!

Nước mắt cuộn trào trong mắt Duyệt Nhi tuôn rơi, cơ thể đã rơi xuống Thánh hải, xuyên qua ánh mắt mông lung, nàng trông thấy vẻ kinh hãi trên mặt Tức Mặc Ly.

Tạm biệt, Tôn thượng. Tạm biệt, Mặc Ly.

Vào thời khắc đó, tử tẫn ấn lóe sáng. Cấp Quỳnh chịu đựng đau đớn, thông qua một tia pháp lực lưu lại khi phong ấn tử tẩn ấn vừa rồi thu giữ toàn bộ ký ức của Duyệt Nhi, nháy mắt nhập vào trong hồn phách của chính mình.

Tức Mặc Ly vào khoảnh khắc ấy đã lao tới, khi ngang qua Cấp Quỳnh, một tay tóm lấy cổ nàng ta, nhấc lên.

Y dù thế nào cũng không ngờ tới, nàng ta thế nhưng lại biến thành như vậy.

Khi Cấp Quỳnh cảm thấy nháy mắt tiếp theo cổ sẽ bị vặn gãy thì vội vàng gấp gáp nói: "Ngài không thể giết ta. Ký ức của nàng ấy ở trong ta! Ngài có dám để nàng ấy khi nhảy vào luân hồi còn mang theo hận ý với ngài? Nếu dám để nàng ấy ghi nhớ, cả đời nàng ấy sẽ không tha thứ cho ngài! Hơn nữa, ta chết rồi, tử tẫn ấn của nàng ta sẽ trở thành phong ấn vĩnh viễn, cùng ta chết đi. Haha, Tôn thượng, ngài thật sự muốn giết ta sao?"

Tức Mặc Ly thả tay, vứt nàng ta sang một bên, quay đầu nhìn Thánh hải đã không còn động tĩnh.

Phút giây ấy, cả thiên địa đều trở nên u ám, toàn bộ Thánh giới rơi vào một cảm giác áp lực đè nén vô hình. Thánh hải vốn bình lặng yên ả bỗng dưng ầm ầm dậy sóng, biển trào sóng cuộn.

Mọi người kinh hãi, cho rằng y muốn hủy diệt vạn vật, nhưng không ngờ sau đó, y thế nhưng đã bình tĩnh lại.

Thời khắc kia, tất cả mọi người có mặt bên trên Thánh hải đều nghe thấy câu nói của y.

"Ta -Tức Mặc Ly, không tìm được nàng trở về, thề không trở lại Thánh giới, cam nguyện vĩnh viễn cùng nàng nhập vào lục đạo luân hồi."

Vị Tôn thượng cao cao tại thượng này, dưới sự quỳ lạy của mọi người, y phục trắng hơn cả tuyết, cùng với tiểu cô nương vừa rồi kia, phi thân nhảy vào Thánh hải.

Cùng lúc ấy, ở Thần giới thuộc một lục giới nào đó.

Lúc đó tại Tức Mặc phủ thuộc một trong tam đại thần phủ, một thiên tài mà nghìn vạn năm Thần giới chưa từng xuất hiện đã ra đời.

Mà hồn phách nho nhỏ kia, không một chút ký ức, từ kiếp này qua kiếp khác lặng lẽ luân hồi.

Một ngày của mấy vạn năm sau, Vương của Tử hổ tộc Tiên giới vui mừng có một nữ nhi, mặc dù dáng vóc nhỏ đến lạ kỳ, nhưng cũng nghe qua lời tiên đoán nói, là nhân vật phi thường khó lường.

Nàng chính là công chúa của Tộc tử hổ mà sau này nghe đâu là mảy may chẳng có chút linh lực tu vi, không ôm chi lớn, cũng chính là Vương của Hổ tộc, U Duyệt Nhi.

Vận mệnh xoay chuyển, nàng không nhớ y, còn y cũng cần từ từ thông mở ký ức, mới nhớ ra nàng.

Đến khi gặp nhau, nàng đã không phải là Ma thánh hùng mạnh mặc sức làm liều, ồn ào muốn nam tử nàng yêu nhất đấu cùng mình một trận. Y cũng không phải vị Tôn thượng đứng bên trên tất cả sinh linh kia, y vẫn như cũ không nói gì, nhưng lại nguyện ý trao cho nàng sự yêu chiều cao nhất lục giới.

Nếu khi ấy nói ra câu kia, liệu có phải sẽ không cần đau khổ mà vướng bận quá khứ?

Duyệt Nhi, sau này hãy ở cạnh ta.

184. Chương 184: Đại Kết Cục (hạ) (5)

Cả cơ thể lẫn trái tim đều vô cùng mệt mỏi, Duyệt Nhi từ từ tỉnh lại, không biết bản thân đã ngủ bao lâu rồi.

Nàng từ trên giường ngồi dậy, đôi mắt to tròn mông lung, yên lặng rửa mặt. Ngăn Cửu Kiếm đang ở bên cạnh canh giữ, nàng hướng phòng bếp ở bên cạnh mà đi.

Nơi này là Yểm Tịch sơn, dãy núi Lạc Thủy vẫn ở Thần giới, Túc Tịch và Phất Dung đã đi đem nó dịch chuyển về nguyên bản ban đầu, chỉ là còn chưa tới mà thôi.

Duyệt Nhi đứng bên cạnh cửa.

Bên trong, bàn tay cầm muôi của Tức Mặc Ly dừng lại , cơ thể bắt đầu cứng đờ, cúi đầu, nhìn không ra thần sắc gì.

Hốt Hốt hì hục rửa một quả Thánh quả to bự, đưa cho Tức Mặc Ly.

"Phụ thân, mẫu thân khi nào mới có thể tỉnh dậy?" Tiếng trẻ thơ non nớt.

Tức Mặc Ly nhận lấy, nhưng lại quên cắt ra, một lúc lâu sau mới nói: "Nàng đã tỉnh rồi."

Đôi mắt Hốt Hốt trừng trừng nhìn Tức Mặc Ly, so với Duyệt Nhi còn khí thế hơn nhiều: "Gạt người. Nếu mẫu thân tỉnh lại rồi, phụ thân nhất định sẽ là người đầu tiên chạy đi. Vậy phụ thân sao bây giờ còn ở đây." Nếu phụ thân đi thăm mẫu thân, nhóc cũng có thể lén nấu đồ ngon cho mẫu thân rồi.

Tức Mặc Ly vẫn cầm Thánh quả.

"Phụ thân sợ."

Hốt Hốt kinh ngạc, ha ha cười lớn: "Phụ thân, cha biết sợ? Con nói cha nha, Vu Sơn thúc thúc và dì Vân Vũ nói cha rất lợi hại, là tôn chủ của vạn vật đó…."

Hốt Hốt còn nói tiếp, nhưng bóng người đứng ngoài cửa đã nhẹ nhàng rời đi. Tức Mặc Ly thả thánh quả trong tay xuống, nhìn món thịt đã bày đầy trên bàn, đưa tay mở toang cánh cửa chạm trổ tinh xảo.

Bóng dáng nhỏ bé của Duyệt Nhi từng bước từng bước hướng bên ngoài mà đi, rất nhanh đã biến mất khỏi Yểm Tịch sơn. Tức Mặc Ly hốt hoảng đứng nơi cửa, nét mặt vừa mất mát vừa đau đớn.

Hốt Hốt quay đầu ngạc nhiên kéo tay áo Tức Mặc Ly: "Phụ thân, cha đang nhìn gì vậy? Canh hầm chín rồi."

Tức Mặc Ly xoa xoa đầu Hốt Hốt, bỗng nói: "Hốt Hốt, mẫu thân con đi rồi, làm nhiều món như vậy có ích gì chứ?"

Hốt Hốt ngơ ngác nhìn phụ thân đang cúi đầu nhìn nhóc. Nhóc trước giờ chưa bao giờ thấy qua nét mặt đau khổ ưu thương như vậy của phụ thân. Phụ thân bình thường lạnh như băng sương, ngay cả là đối với nhóc, ngoại trừ trong mắt ẩn chứa chút ấm áp dịu dàng, còn thì nhóc nhìn không ra có cảm xúc gì.

Thế nhưng, ánh mắt đẹp đến thế của phụ thân, hình như dâng lên hơi nước?

Hốt Hốt bị lây nhiễm cảm xúc ấy, trong lòng bi thương vô cùng, khóc toáng lên: "Phụ thân đừng khóc, mẫu thân không có đi, oa oa oa oa……."

Tức Mặc Ly nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu nhóc, ôm nhóc ngồi xuống bên cạnh một đình nghỉ chân rồi nhìn về hướng Duyệt Nhi rời đi, không có bất kỳ động tĩnh gì nữa.

Duyệt Nhi bước đi không chút mục đích, nàng biết bên cạnh có vài người đi theo.

Ngu Phong, Hóa Lương, Thiên Hồi cùng Mộc Thông, Cửu Kiếm, Ngưng Không, rất nhiều rất nhiều, thậm chí còn có thủ hạ của Đạp Vũ sư phụ đã từng gặp qua lúc ở Đại vô.

Thật khôi hài, họ sợ gì chứ?

Duyệt Nhi thở dài một tiếng, nàng chỉ là có chút phiền muộn mà thôi.

Thì ra khi mình là Ma thánh đã bị Cấp Quỳnh gài bẫy như vậy. May mà nàng ta đã bị Tức Mặc Ly giết, bằng không cô hổ nhỏ nhất định sẽ khiến nàng ta sống không bằng chết.

Duyệt Nhi tùy tiện chọn đại một cây đại thụ, ngồi xuống.

Nàng cũng không biết mình sao lại ở đây, đi đi dừng dừng, dù gì cũng chỉ là muốn yên tĩnh một chút.

Duyệt Nhi móc một nắm to hạt hướng dương bằng vàng, cười cười, từng hạt từng hạt ném vào trong hồ.

Có không ít người dừng lại, như thể đây là một địa danh nổi tiếng nào đấy của Thánh giới. Duyệt Nhi cũng không để ý, chỉ là mấy người này dừng lại nhìn nàng còn chưa tới một phút thì đã bị ánh mắt của mấy kẻ đang ở xa kia đuổi đi.

Chao ôi, Thánh nữ của đại gia tộc nào đấy ra ngoài du ngoạn, tiện tay ném vàng, sau lưng còn có một hàng cao thủ được xếp hạng ở Thánh giới làm bảo tiêu.

Sa đọa quá mà, oanh chấn quá mà! Được rồi, bọn họ thật sự rất ghen tỵ.

Duyệt Nhi rất nhanh đã ném hết hạt hướng dương vàng trong tay, sờ sờ túi càn khôn, không có.

Xa xa chợt trông thấy một nam tử mặc đồ đen 'ào' một tiếng nhảy vào trong hồ, Duyệt Nhi cũng không bận tâm là ai, bắt đầu cầm chiếc lá bằng vàng nghịch nghịch. Chiếc lá rõ ràng không thú vị gì, Duyệt Nhi càng vô cùng buồn chán.

"Duyệt Nhi cô nương……."Một giọng nói từ bên cạnh truyền tới.

Duyệt Nhi quay sang, phát hiện bên cạnh không biết từ khi nào đã có một thân ảnh màu đen đứng bên cạnh, khắp người ướt sũng, cứ như mới được vớt từ trong hồ lên.

Duyệt Nhi: "……..Ngư Ngư, sao vậy?"

Ngu Ngư cẩn thận từ nội đỉnh triệu đến một chiếc khăn khô ráo, đặt vật gì đó đang úp giữa hai tay lên đấy. Duyệt Nhi có chút ngơ ngác.

Trên chiếc khăn, chính là nắm hạt hướng dương bằng vàng nàng vừa ném từng hạt một.

Ngu Ngư mỉm cười. Nam tử so ra còn văn nhã hơn Việt Hoa này có chút khẩn trương: "Tại hạ thấy trong túi cô nương không còn, tại hạ……..Không phải, vàng có hình dạng thế này rất ít, tại hạ nhặt về cho cô nương."

Duyệt Nhi đưa tay im lặng nhận chiếc túi, nhìn các hạt hướng dương vàng trên mặt đã ráo nước, trong lòng có chút ấm áp.

Lại nhìn Ngu Ngư cả người ướt sũng. Y vậy mà lại nhảy xuống nước nhặt lên từng hạt một, cho dù là người có tu vi có thể dễ dàng làm điều này, nhưng chỉ bằng đường đường là tiểu thiếu chủ của Ngư Phong – một trong hai đại liên minh ở Thánh giới, tự mình nhảy vào trong hồ vì nàng nhặt về hạt hướng dương nàng đã ném đi, cũng đủ khiến người ta biết được phần tâm ý đáng quý này.

Duyệt Nhi thập thần từng trải thở dài một tiếng, gương mặt khả ái cực kỳ nghiêm túc nói: "Ngươi là muốn xin ta tha thứ cho Ngu Phong?"

Ngu Ngư cúi đầu, vội nói: "Duyệt Nhi cô nương, xin lỗi! Tại hạ biết rõ sai lầm của Ngu Phong, không xin cô có thể tha thứ, chỉ xin cô cho Ngu Phong một con đường sống……."

Ý của Tôn thượng sớm đã rất rõ ràng. Duyệt Nhi muốn giữ lại Ngu Phong, Ngu Phong sẽ tồn tại, nếu không, Tôn thượng nhất định sẽ giết sạch toàn gia Ngu Phong.

Duyệt Nhi cười hì hì, lại bắt đầu ném từng hạt từng hạt hướng dương một: "Ngươi cho rằng muốn ta tha thứ cho Ngu Phong đơn giản như vậy? Trừ phi, những gì ta ném hôm nay, ngươi nhặt về hết."

Ngu Ngư vô cùng vui mừng: "Duyệt Nhi cô nương, thật sao?"

Gật gật đầu cười cười, Duyệt Nhi nhìn Ngu Ngư quả nhiên lao bổ xuống hồ….

Cứ thế dạo chơi không chút mục đích suốt một ngày trời, trong lòng Duyệt Nhi càng lúc càng thư thái, cũng càng lúc càng nhẹ nhõm.

Chạng vạng hai ngày sau, Duyệt Nhi xuất hiện ở Yểm Tịch sơn. Lúc chậm rãi đến gần đình nghỉ chân bên hồ thì mắt đã chạm phải một đôi đồng tử đen hút sâu thẳm, sự vui vẻ cùng kinh hỉ trong đó, nàng cách một khoảng xa cũng có thể cảm nhận được.

Nàng từ từ bước đến gần Tức Mặc Ly, như năm ấy nàng đằng vân, tiến vào trong núi tuyết.

Y đang đợi nàng, nàng biết.

Hốt Hốt mừng rỡ gọi "Mẫu thân!", nhưng bị Cửu Kiếm kéo lại.

"Hốt Hốt, hiện giờ là thời khắc then chốt đấy, cùng dì Cửu Kiếm đi chơi thôi."

"Nhưng mà……" Nửa câu sau đã biến mất ở nơi xa.

Cô hổ nhỏ bị y nhìn đến mức căng thẳng, tự mình vấp một cái, cơ thể lảo đà lảo đảo ngã xuống nhưng được một đôi tay đỡ lấy, sau đó, được ôm vào một lồng ngực ấm áp.

"Nàng trở lại rồi." Thanh âm tựa suối trong chảy qua ngọc thạch, mơ hồ giống như lần đầu tiên khi nàng ở dãy núi Lạc Thủy gặp chàng mấy vạn năm trước. Chẳng qua, nàng đến rồi, trở thành, nàng trở lại rồi.

Nàng ở trong lòng y cười rộ lên, rồi lại thở phì phì nói: "Hừ, thiếp đi ba ngày, chàng cũng chẳng thèm đi tìm thiếp."

Tức Mặc Ly sửng sốt, sờ sờ tai nàng: "Ta sợ ta tìm nàng về, nàng có thể sẽ càng ghét ta hơn."

"Ai ghét chàng chứ!" Cô hổ nhỏ giương nanh múa vuốt.

Tức Mặc Ly lắc lắc đầu: "Duyệt Nhi, nàng có trách ta? Hay hận ta?" Y ngay từ đầu đã sợ nàng biết những ký ức này, sợ nàng oán y, chung quy vẫn là, y hại nàng.

Từng cho rằng có thể dùng năng lực của chính mình mà bảo vệ nàng an toàn, nhưng không nghĩ tới, người tổn thương nàng chính là y.

Duyệt Nhi nghiêm túc gật đầu: "Thiếp trách chàng. Nói một câu thôi bộ khó đến thế sao? Hứ!" Nghĩ nghĩ lại nói: "Thiếp chưa bao giờ oán chàng, thiếp chỉ giận mình thôi. Mặc Ly, đã nhiều năm như vậy, thiếp từ đầu đến cuối đều tin tưởng chàng vô điều kiện. Mà chàng cũng luôn khiến thiếp cứ thế tin chàng. Lúc đầu thiếp rất đau lòng, không phải vì tin lời nàng ta, mà là vì chàng chưa bao giờ nói gì với thiếp. Chàng biết không, thiếp cảm thấy thế gian không có bất kỳ nữ tử nào xứng với chàng. Mấy ngày nay thiếp suy nghĩ rất nhiều, tính cách chàng lãnh đạm, nhưng như vậy thì có can hệ gì chứ? Thiếp đối với chàng nhiệt tình là được rồi."

Tức Mặc Ly vùi đầu vào hõm vai nàng, mùi hương ngọt ngào ấm áp, giống như cảm giác nàng cho y vậy, từ cơ thể cho đến trái tim, đều mãn nguyện ấm nóng.

"Không khó. Chỉ là khi ấy không hiểu. Duyệt Nhi, nàng ngay từ lúc đầu đã dùng suy nghĩ tìm ta quyết đấu mà đến tìm ta, ta tới bây giờ cũng không hiểu rõ điều này, làm sao biết được suy nghĩ của nàng? Khi ấy rất thất vọng, cảm thấy nàng thích làm gì thì sẽ để nàng làm, không ngờ lại rơi vào kết cục như vậy. Xin lỗi, là lỗi của ta."

Duyệt Nhi có chút ngạc nhiên y thế nhưng lại nói rõ mọi thứ như vậy, đã vậy còn xin lỗi, trong lòng vừa cảm động, vừa chua lại vừa xót.

Quả thực nàng có tài đức gì lại được y đối xử như thế.

Hơn bảy vạn sáu ngàn bốn trăm năm, ở mỗi góc khuất nàng không nhìn thấy, vẫn có ánh mắt chàng chăm chăm dõi theo.

May mắn nhường nào.

Duyệt Nhi nở nụ cười thập phần vui vẻ, đôi mắt to tròn cùng lỗ tai đều cong cong, khiến người yêu thương vô cùng.

Tức Mặc Ly ngẩng đầu nhìn nàng lộ chiếc răng khểnh, cũng không nhịn được cười theo: "Như cô ngốc." Cốc đầu nàng một cái.

Hai tay Duyệt Nhi ôm đầu, vô cùng bất mãn: "Sao cốc đầu thiếp." Im lặng chốc lát, lại hết sức nghiêm trọng nói: "Mặc Ly ấy nha, chàng cười lê rất đẹp…."

Thấy nàng vẻ như vẫn còn nửa câu sau, Tức Mặc Ly xoa xoa tai nàng: "Ừm?"

Cô hổ nhỏ nào đấy tai dựng lên, cực kỳ hào hùng nói: "Sau này nếu thiếp tức giận, chàng hãy dùng mỹ nam kế với thiếp đi! Thiếp nhất định sẽ tha thứ cho chàng!"

Đôi đồng tử đen nhánh tựa hắc ngọc của Tức Mặc Ly trên dưới đánh giá nàng một lúc, trên gương mặt tuấn tú vô khuyết là nụ cười anh tuấn phong lưu: "Hửm? Vậy sau này nàng dùng mỹ nhân kế với ta, ta sẽ cười cho nàng xem, thấy thế nào?"

Hiếm lắm mới được Tức Mặc Ly trao đổi điều kiện với nàng, trong lòng Duyệt Nhi ngứa ngáy, một lúc lâu sau mới nói: "Mỹ nhân kế kia dùng thế nào? Phải thực hiện ra sao?"

Nếu nàng học được rồi, vậy nhất định sẽ để chàng cười đến tối, đến khi nào toàn bộ dãy núi Lạc Thủy một năm bốn mùa đều là xuân ấm hoa nở, băng tan tuyết chảy thì thôi.

Nụ cười của chàng, chao ôi, Duyệt Nhi lặng yên moi móc lục lọi một lúc trong cái đầu dung lượng chả được bao nhiêu của mình, cuối cùng chỉ có thể dùng được một câu của phàm gian đánh đúng trọng tâm: thập phần trị dũ. 1

1: trị khỏi bá bệnh

Người từng thấy qua,sẽ không quên được.

Tức Mặc Ly nhìn đôi mắt to tròn long lanh đang chăm chăm nhìn mình, lúc thì phát sáng, lúc lại suy tư đáng yêu, y thu tay, bình thản nói: "Mỹ nhân kế rất đơn giản, ta dạy nàng."

"Ừm! Được đấy!"

Một lúc sau, cô hổ nhỏ cảm thấy không ổn: "Sao lại quay trở về lầu các?"

Bên môi Tức Mặc Ly thoáng lộ ra ý cười mê hồn: "Đây là bí quyết, không thể để người khác biết."

Đôi mắt cô hổ nhỏ rực sáng: "Thật ư? Mặc Ly, chàng thật tốt, thật thật thật thật tốt." Nàng dụng một loạt chữ 'thật' để nhấn mạnh y tốt thế nào, nhưng rất nhanh nàng đã hối hận.

"Mặc Ly, sao mỹ nhân kế phải cởi y phục?"

"Ngoan……"

"Hu hu……Đồ lừa đảo……."

Kế đó bên trong các một kết giới kiên cố liền được dựng lên, Cửu Kiếm dắt Hốt Hốt, nhìn về phía kết giới mà than thở.

"Duyệt Nhi cô nương tội nghiệp, lại sắp bị ăn sạch sành sanh rồi." Dứt lời Cửu Kiếm mới chợt nhận ra Hốt Hốt đang đứng ngay bên cạnh, tức thì bụm miệng lại.

Trời ạ, đây là tiểu bảo bối của chủ thượng đó, ngàn vạn lần không thể bị nàng dạy hư đâu.

Hốt Hốt không nghĩ nhiều đến thế, cực kỳ nghiêm túc gật đầu tỏ ý tán đồng: "Mẫu thân rất khờ, luôn bị phụ thân ăn sạch sành sanh!"

Cửu Kiếm chớp mắt, đây thật sự là tiểu chủ tử à?!

Hốt Hốt lắc lư cái đầu, giống như chú nai nhỏ ngơ ngác nhìn Cửu Kiếm: "Dì Cửu Kiếm, sao vậy?"

Thầm gật đầu, Cửu Kiếm một lần nữa xác định vừa rồi là nàng bị ảo giác, thở dài một tiếng: "Kỳ thực chủ thượng có chút phúc hắc 2 hen."

2phúc: bụng; hắc: đen

Hốt Hốt nhìn kết giới trước mắt, ngây thơ nói: "Dì Cửu Kiếm, phụ thân rất trắng ấy. Mặc dù con chưa từng trông thấy bụng phụ thân, có điều hẳn ra rất trắng ấy nhỉ. Da thịt phụ thân trắng thế, không khác con nhiều đâu."

Cửu Kiếm: ……..Quả nhiên vẫn là một đứa con nít!

Đưa tay dắt Hốt Hốt, Cửu Kiếm không phát hiện Hốt Hốt thế nhưng đã thò tay chọc một lỗ trên kết giới, lén lút nhét vật gì đó giống một viên đá nhỏ vào bên trong.

Hê hê, phụ thân, kết giới của phụ thân đối với con chả có tác dụng gì đâu. Thả âm bối3, ba ngày sau tự động sẽ có tiếng con gào khóc nhá. Ai bảo phụ thân mỗi lần ôm mẫu thân ở cùng nhau thì mười ngày nửa tháng cũng chưa chịu ra, hừ. Người hại mẫu thân mệt chết là người xấu!

3Âm: âm thanh, bối: vỏ sò; vỏ sò ghi âm

Hốt Hốt lại nhìn lần nữa, mẫu thân, Hốt Hốt thông minh chưa, hắc hắc.

185. Chương 185: Đại Kết Cục (hạ) (6)

Ba ngày sau, Tức Mặc Ly ở trong ngọc trì tắm rửa cho Duyệt Nhi. Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, y hít một hơi thật sâu, Duyệt Nhi mở mắt, trước hãy còn mơ mơ màng màng, sau đó thì nhìn rõ Tức Mặc Ly, lại có vài phần si dại, cuối cùng thì hoàn toàn tỉnh táo.

"Đại xấu xa!"

Tức Mặc Ly ôm nàng, tránh để nàng trượt vào trong nước. Cúi đầu nhẹ hôn lên tai nàng, thanh âm có chút trầm thấp: "Duyệt Nhi cũng rất thích, không phải sao?"

Cả người Duyệt Nhi lập tức càng trở nên đỏ bừng, rõ ràng là không chịu nổi cử chỉ và giọng nói dụ người thế này, ấp úng đáp: "Chàng……Thiếp……Thiếp……."

Tức Mặc Ly buồn cười nhìn bộ dạng căng thẳng của nàng, cả gương mặt đều đỏ ửng, đôi mắt to tròn sắp trích ra nước, quả thực là dễ thương vô cùng.

Ôm nàng lại gần hơn chút nữa, da thịt trơn mịn áp sát vào nhau. Duyệt Nhi lập tức biết sự tình không ổn.

Nàng đã bị ôm dậy, hai chân thon thả vắt trên người y, lúc ngọ nguậy dao động thì càng đẹp đến mê người.

"Duyệt Nhi……." Y thấp giọng gọi một tiếng, một tay bắt lấy vòng eo mảnh mai của nàng…….

Bên ngoài bỗng truyền tới một âm thanh long trời lở đất.

"OA OA OA OA OA OA……."

Duyệt Nhi cả kinh, lo lắng nhìn Tức Mặc Ly: "Hốt Hốt khóc rồi, hu hu, Hốt Hốt khóc rồi."

Tức Mặc Ly biết là giả, ôm nàng, thấp giọng thử dụ dỗ nàng: "Duyệt Nhi……" Đáng thương và khát vọng không cách nào diễn tả.

Duyệt Nhi nghe thấy từng tiếng từng tiếng khóc gào của Hốt Hốt thì cũng sốt ruột, chỉ có thể nước mắt lưng tròng nhìn Tức Mặc Ly.

Tức Mặc Ly thầm thở dài một hơi. Thằng nhóc đấy lại muốn bắt đầu khai chiến rồi à? Mánh lới ấu trĩ thế này, trẻ con năm sáu tuổi ai còn khóc oa oa như đứa con nít mới sinh thế kia? Chỉ có cô hổ nhỏ đang ở trong lòng mình đây mới dễ dạng bị lừa như thế mà thôi.

…….

Mười mấy năm sau, Thánh giới yên ắng đã lâu cuối cùng lại bắt đầu hồi sinh, náo nhiệt hẳn lên.

Nghe đâu Ma thánh ở dãy núi Lạc Thủy, người đời gọi là Duyệt Nhi cô nương, muốn ở Thánh giới cử hành một hôn lễ thật quy mô.

Không có khách mời nào lại không nhao nhao suy đoán, lẽ nào là hôn lễ của Tôn thượng và nàng?

Sau khi cố gắng thăm dò , mới biết lễ thành thân là của ba đôi tân nhân.

Ninh Tê và Tô Hà, Kha Mộ Thanh cùng Đông Hải Thái Tử Dung Thời, Cửu Kiếm và Thiên Hồi.

Sau đó, hôn lễ này được xưng tụng là hôn lễ phong phú, đủ loại hình thức nhất trong lịch sử.

Duyệt Nhi nhìn ba đôi tân nhân trước mắt, vô cùng mãn nguyện gật đầu. Quả nhiên là trời cao tác hợp, nàng nhìn thế nào cũng thấy xứng đôi.

Tất nhiên, hầu như chỉ có mình nàng là thấy vậy mà thôi.

Ninh Tê và Tô Hà hai người đưa mắt nhìn nhau, dời mắt đi.

Kha Mộ Thanh và Dung Thời hai đại nam tử đều mặc lễ phục đỏ rực, nhìn đối phương, mặt trở nên đỏ bừng.

Về phần Cửu Kiếm và Thiên Hồi…….

"Ai muốn gả cho ngươi chứ, nếu không phải vì thể diện của Duyệt Nhi cô nương, ta liệu có ủy thân cho ngươi?"

"Ta có nói muốn cưới ngươi à? Nếu không phải vì thể diện của chủ nhân, ngươi cho rằng ta sẽ muốn ngươi?"

"Ngươi……"

Duyệt Nhi lau lau mồ hôi, cười chột dạ: "Hôm nay đại hỉ, đại hỉ, đừng cãi nhau mà. Cửu Kiếm, tỷ không phải đã từng nói, chuyện gì cũng sẽ không sao, sau đêm động phòng hoa chúc thì sẽ ổn thôi à?"

Cửu Kiếm nhất thời cứng họng, như thể đột nhiên nuốt nguyên một quả trứng lớn, suýt nữa thì nghẹn chết. Nhìn đi nhìn đi, tội nghiệt của những năm trước đây hiện giờ báo ứng lên người rồi đó!!!

Thiên Hồi liếc mắt đánh giá trên dưới Cửu Kiếm: "Ngươi? Còn đêm động phòng hoa chúc?"

"Thiên Hồi……"Đôi mắt Duyệt Nhi hàm chứa trông đợi: "Đừng có mà khi dễ Cửu Kiếm đó. Còn có, nội trong ba năm phải sinh một tiểu bảo bảo, có biết chưa? Bằng không…….bằng không, hắc hắc, ngươi hiểu mà."

Thiên Hồi ai oán nhìn tiểu chủ nhân của y. Chủ nhân, đừng đem y bán đi như vậy được không?

Nếu không phải Duyệt Nhi cô nương bảo Tôn thượng tác hợp cho mấy người họ thì mấy người tội nghiệp họ đây, ngày ngày đều bị Tôn thượng gọi lên, mặt chẳng chút cảm xúc ngồi đấy suốt mấy canh giờ, ai đều cũng sẽ đồng ý , chẳng phải sao?

Duyệt Nhi cười hì hì, bày ra dáng vẻ thập phần đoan trang, híp mắt cười nhìn bọn họ bái đường, lại híp mắt cười nhìn họ theo một tiếng hô "Đưa vào động phòng" mà dắt nhau rời đi, thở dài một tiếng, cười nói: "Tuổi trẻ thật tốt a!"

Trong lòng mọi người như có cả vạn con thần thú cùng nhau rầm rập chạy qua. Xin cô đó Duyệt Nhi cô nương, cô mới là người trẻ nhất trong số ở đây, được chưa vậy?

Duyệt Nhi nhìn yến tiệc hơn nghìn bàn bên dưới, nhớ lại cảnh tượng sôi nổi năm ấy ở hôn lễ của nàng và Tức Mặc Ly, khóe miệng bất giác nhếch lên. Bóng dáng nhỏ nhắn lập tức len vào đám người mà đi.

"Nghe nói Duyệt Nhi cô nương được phong làm Uy Vũ Tướng quân của Tiên giới, dẫn theo mười vạn đại quân, thẳng đến Yêu giới……."

Tư Ti nói đến chỗ này thì dừng lại, đưa tay cầm chung rượu bằng lưu ly tinh xảo, thế nhưng phát hiện rượu trong chung không biết từ khi nào đã đầy rồi. Y hài lòng gật gật đầu, cạn hết một hơi, chuẩn bị tiếp lời.

"Sau đó thế nào?" Người rót rượu cho y giọng nói mềm mại ngọt ngào, nháy mắt khiến Tư Ti cùng mấy vị khách đều mềm nhũn vài phần.

"Sau đó ấy à……"Tư Ti ngước mắt lên, đối diện với gương mặt vui vẻ cực kỳ dễ thương trước mặt thì sững người. Bàn này là một chiếc bàn tương đối hẻo lánh trong yến tiệc, từ khi nào lại xuất hiện một tiểu cô nương cực đẹp cực đơn thuần như vậy?

Không chỉ mình y, mấy người ngồi trong bàn cũng tỷ mỷ quan sát Duyệt Nhi.

Thật đẹp nha. Đây là vẻ đẹp tự nhiên không chút điệu đà. Cử chỉ lúc nhấc tay nhấc chân cũng rất hồn nhiên, thật muốn khiến người ta ôm nàng vào lòng, cẩn thận yêu thương che chở.

Một tay Duyệt Nhi đặt bầu rượu xuống, không rõ vì sao bọn họ lại không nói gì mà chỉ nhìn nàng. Khó hiểu kéo kéo tai, Duyệt Nhi cẩn thận lại tiếp một câu: "Sau đó thế nào?"

Tư Ti mấp máy môi, không ngờ còn chưa kịp lên tiếng thì đã bị một thanh âm trong trẻo lạnh lùng cắt ngang: "Duyệt Nhi……."

Tức thì một mùi hương tựa hoa sen tinh khiết lạnh lùng chợt ùa đến. Mọi người ngước mắt lên chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi dung mạo khuynh thế, khí chất vô song lẳng lặng bước tới.

Người trên bàn tiệc đều sững ra.

Trời ơi, người này là ai?

Trong thiên địa này thế nhưng còn có nhân vật như vậy? Tinh hoa của mặt trăng, ánh dương của mặt trời, một chút cũng không bì được nửa phần phong thái.

Chỉ có cô hổ nhỏ nào đó là cúi đầu, kéo tay áo mình, không dám ngẩng lên.

Cơ thể nhẹ bẫng đã bị ôm vào trong lồng ngực ấm áp. Duyệt Nhi vẫn cúi đầu, hai tai nhỏ đối diện với Tức Mặc Ly, không dám lên tiếng.

Tư Ti hoàn hồn lại trước nhất, tự biết hai người họ không phải là nhân vật dễ dây vào, nhất là nam tử này. Mỗi một cử chỉ, mỗi một động tác đều quyết đoán dứt khoát, có thể thấy tu vi và pháp thuật ở Thánh giới khó tìm được đối thủ. Mà dung mạo và khí độ phi phàm, phong thần tuấn lãng, hiển nhiên không phải người đơn giản.

Y nhìn Duyệt Nhi đang cúi đầu, giống như đứa trẻ làm sai bị người lớn bắt được, vội cười nói: "Cô nương, vị này là?"

Duyệt Nhi vừa rồi rót rượu cho y, cũng đã nói chuyện với y, đương nhiên cảm thấy thân thiết với nàng hơn một chút.

Duyệt Nhi ngẩng đầu, nở nụ cười vô cùn tự hào: "Phu quân của ta đó."

Một tiếng 'phu quân của ta' này, rõ ràng khá là được lòng Tức Mặc Ly. Bên môi y cũng thoang thoảng ý cười, ôm lấy Duyệt Nhi, trước lúc quay đi, chẳng dễ gì mới để lại một câu: "Chư vị cứ tận hứng."

Người ở mấy bàn xung quanh đều chú ý bên này, Tức Mặc Ly ôm Duyệt Nhi một đường rời đi.

"Sao lại chạy xuống dưới, không phải đã bảo nàng ngoan ngoãn ngồi đợi ta sao?"

"Hì hì, đến quan sát dân tình, thay Thiên Hồi bọn họ mời rượu mà."

Tức Mặc Ly: ……

Đến khi hai người họ đi xa, người ở hơn mười bàn này mới hoàn hồn.

"Hai người vừa rồi……"

"Đúng đó, hình như là Tôn thượng và Duyệt Nhi cô nương……."

"KHÔNG THỂ NÀO!"

"Nhìn dung mạo dáng vóc của họ thì giống y như trong lời đồn. Duyệt Nhi cô nương trên tóc còn có hai lỗ tai hổ."

"Á! Vừa rồi Tôn thượng vậy mà lại nói chuyện với ta, chư vị tận hứng. AAAA, ta sao lại không lấy Họa Ký Thạch ra ghi lại chứ?"

"Dẹp đi, ai nói là nói với ngươi? Là nói với người một bàn chúng ta được chưa? Vừa rồi Duyệt Nhi cô nương còn rót rượu cho ta, chỉ cho một mình ta……"

Mọi người: ……Ngươi thắng……..

186. Chương 186: Đại Kết Cục (hạ) (7)

Duyệt Nhi được ôm đến một chiếc bàn đá bên dưới cây cổ thụ già cách mọi người một khoảng. Trên bàn đã bày đầy cao lương mỹ vị Tức Mặc Ly tự tay làm, cô hổ nhỏ vừa nhìn thì lập tức nuốt nước miếng.

Tức Mặc Ly ngước mắt nhìn Túc Tịch đứng canh ở một bên, bảo y dẫn Hốt Hốt tới.

Trải qua mười mấy năm, Hốt Hốt đã có dáng vẻ của một mỹ nam tử phong độ ngời ngời. Nếu không phải đôi mắt to tròn thực mời gọi người ta gần gũi yêu thích thì khí chất dáng mạo, đích thực là không thua gì Tức Mặc Ly.

Duyệt Nhi đưa tay ra, Hốt Hốt tự động khom lưng, để mẫu thân yêu thương có thể sờ đầu mình.

Duyệt Nhi xoa đầu y, híp mắt cười nói: "Hốt Hốt, ngoan."

Hốt Hốt khóc không ra nước mắt. Y đã trưởng thành rồi đó, vì sao mẫu thân còn chơi trò ấu trĩ thế này với y chứ?

Tức Mặc Ly kịp thời lên tiếng: "Ngồi đi."

Hốt Hốt ngồi xuống bên cạnh, gật gật đầu với Duyệt Nhi đang híp mắt cười nhìn y, cầm đũa bắt đầu tao nhã ăn.

Phải nói, món phụ thân làm thật sự ngon vô cùng nha. Hốt Hốt thở dài, y khi nào mới có thể vượt qua phụ thân đây?

Duyệt Nhi vùi trong lòng Tức Mặc Ly, hé miệng im lặng ăn thức ăn Tức Mặc Ly đút cho nàng. Hai tay đùa nghịch tay áo Tức Mặc Ly rũ trên người nàng, nhìn Hốt Hốt, đôi mắt to tròn lấp lánh.

Hốt Hốt vui vẻ đón nhận ánh mắt ấm nóng của mẫu thân đối với mình, đồng thời dư quang cũng nhìn nét mặt càng lúc càng lạnh của phụ thân, thầm khinh thường. Hừ, dấm của con trai cũng ăn, con cứ muốn cướp mẫu thân của mình đó! Lòng nghĩ như vậy, Hốt Hốt càng ăn đến là khoan khoái vui sướng.

Chẳng dễ gì mới ăn xong, Hốt Hốt uống trà, trong lòng một lần nữa lại âm thầm tự ti một lúc, phụ thân ngay cả hãm trà cũng ngon đến thế…….

"Mẫu thân, mẫu thân không phải có chuyện muốn nói với con sao?"

Duyệt Nhi vội cúi đầu, hai tay vặn xoắn tay áo Tức Mặc Ly: "Ờ thì……"

"Mẫu thân định nói gì?"

Duyệt Nhi đột ngột ngẩng đầu: "Việt Hoa Thánh quân thế nào rồi?"

Hốt Hốt sửng sốt, rõ ràng cũng có nghe được chút chuyện, cười nói: "Sư phụ người dạy con rất tận tình, đối xử với con cũng rất tốt. Huống chi tu vi và pháp thuật của người lại giỏi, hiển nhiên lúc đầu nhất định muốn thu nhận con làm đồ đệ, còn có tự tin có thể bồi dưỡng con thành một nam tử hán lợi hại, mẫu thân không cần lo lắng."

Duyệt Nhi gật gật đầu, an tâm.

Đạp Vũ sư phụ là sư phụ tốt nhất thế gian. Lúc đầu khi người nói muốn thu nhận Hốt Hốt làm đệ tử, nàng có chút do dự, sau đó lại nghĩ. Đạp Vũ sư phụ người hiện giờ nhất định rất cô độc, Mặc Ly còn có mình ở bên cạnh, nhưng Đạp Vũ sư phụ không thể cứ để người cô đơn một mình mãi được. Để người nhận Hốt Hốt làm đệ tử, quả thực cũng không tồi.

Hốt Hốt nhìn nét mặt trầm tư của Duyệt Nhi, lại cười cười, nói: "Chỉ là người chung quy vẫn thích hỏi con mấy chuyện liên quan đến mẫu thân, có lúc nhìn mắt con mà ngẩn người, có lúc con thấy kỳ quái, người lẽ nào thông qua con nghĩ đến gì sao?"

Hốt Hốt nói thế cũng không có ý gì khác, chỉ hi vọng mẫu thân biết được một chút tin tức liên quan đến người mà thôi.

Thi thoảng, Hốt Hốt thường xuyên bắt gặp Việt Hoa Thánh quân cầm một trang giấy cùng một khối Họa Ký thạch, ngồi trước án thư, đã ngồi là ngồi cả ngày trời.

Có một lần Hốt Hốt đi ngang, tò mò chạy qua hỏi y đang nhìn gì. Việt Hoa Thánh quân chỉ mau chóng thu dọn, cất bảo bối vào nội đỉnh, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói: "Ta đang nhìn ký ức của ta."

Sau này Hốt Hốt lờ mờ đoán được những vật này chính là những gì năm đó Cấp Quỳnh Thánh quân kia ném cho phụ thân nhưng nửa chừng lại bị Việt Hoa Thánh quân chặn lấy.

Hình như là điều tra cùng với ghi chép liên quan đến Việt Hoa Thánh quân cùng với mẫu thân lúc ở lục giới.

Người nói, người đang nhìn ký ức của người.

Một câu thôi đã khiến trái tim người ta đau xót đến thế. Người vẫn có ký ức, nhưng lại chỉ quên hết tất cả mọi việc liên quan đến người ấy, nhưng như thế thì sao chứ? Có ký ức liên quan đến người ấy mới là điều mà người muốn nhất, là điều trân quý nhất.

Hốt Hốt có một lần rốt cuộc nhịn không được hỏi Việt Hoa Thánh quân: "Sư phụ, người thích mẫu thân con đúng không?"

Việt Hoa cười cười, lạnh nhạt lắc đầu: "Ta không biết, có thể là đã từng thích chăng? Con hẳn là biết, nhiều năm trước ta đã không còn rễ tình thì sao có thể thích hay không thích?"

"Vậy người vì sao còn nhớ mẫu thân?"

"Thỉnh thoảng làm một vài việc thì không khỏi tự nhiên nhớ đến nàng. Cảm giác này rất vui, rất hoài niệm. Nhưng sau khi nhớ lại rồi thì lại cảm thấy có chút hối hận cùng tiếc nuối."

Hốt Hốt không hiểu: "Sư phụ, người liệu có phải đang hối hận? Vậy ban đầu vì sao không thử một lần xem?"

Việt Hoa đứng dậy, xoa đầu y, nhìn từng gốc từng gốc cây đào bên ngoài, đôi mắt trở nên mơ màng: "Hốt Hốt, con quá coi thường phụ thần của con rồi."

"Cái gì gọi là Đạo, cái gì gọi là Thánh, có một vài người đã cường đại quá mức. Tâm tư khác nhau, chuyện của thế tục y nhìn không thấu, cũng không nhìn. Y có năng lực có thể thay đổi mọi thứ, nhưng lại không có dục vọng."

"Vậy phụ thần con sao lại có thể yêu mẫu thân chứ? Huống hồ giống như đã rất rất lâu rồi vậy."

Việt Hoa mỉm cười: "Đây là điểm mà ta khâm phục phụ thân con nhất. Y đã biến Duyệt Nhi trở thành chấp niệm của chính mình."

Không buông tay, cũng không thể buông tay.

Hốt Hốt như hiểu lại như không hiểu, cảm thấy phụ thần quả thực rất lợi hại, nhưng mà, Hốt Hốt cũng thấy rõ nỗi đau khổ xót xa bất đắc dĩ của Việt Hoa sư phụ. Người không nhớ mẫu thân, rễ tình cũng bị nhổ bỏ, nhưng không tự chủ được mà nhớ lại. Loại cảm giác này, e là sẽ tra tấn dần vặt một người đến phát điên mất thôi.

Nhưng Việt Hoa sư phụ lại thản nhiên, như thể nhớ đến Duyệt Nhi là việc đẹp đẽ nhất. Mỗi lần y bắt gặp bên khóe môi Việt Hoa sư phụ hàm chứa ý cười, ánh mắt xa xăm thì biết người nhất định lại đang nhớ mẫu thân rồi. Người vẫn như vậy không có tình cảm, khi nhớ tới một người, có thể nở nụ cười an lòng như thế, vậy khẳng định là chuyện cực kỳ tốt đẹp ấy nhỉ.

Mẫu thân đối với người, cũng chính là sự hiện hữu tốt đẹp.

Kỳ thực đâu chỉ có Việt Hoa sư phụ, ngay cả Sở Từ hiện giờ đi theo mình, Hốt Hốt cũng ít nhiều hiểu được một ít, lại là một tình yêu bảo bọc và chở che.

Sở Từ Ma quân, đây là kết quả tốt nhất với người sao? Có thể thi thoảng ở bên cạnh mẫu thân, cùng mẫu thân chơi đùa thì đã không còn mong ước gì hơn.

Hốt Hốt đang ngẩn người thì trong tay chợt nhận một vật. Y cúi đầu nhìn, là một cây quạt gỗ.

Duyệt Nhi trước tiên cẩn cẩn thận thận nhìn Tức Mặc Ly, thấy đôi đồng tử đen nhánh như hắc ngọc sáng lấp lánh thì trái tim giật thót, vội cười nói: "Hốt Hốt, khi con đi tu hành, đưa cây quạt gỗ này cho Việt Hoa sư phụ của con."

Hốt Hốt nhận lấy, cây quạt cực kỳ tinh xảo. Người tay chân vụng về như mẫu thân lại làm được cây quạt gỗ thế này đã rất giỏi rồi, không biết đã hao tốn bao nhiêu công sức.

"Mẫu thân, con nhất định sẽ đưa."

Duyệt Nhi thở phào nhẹ nhõm, vùi vào lòng Tức Mặc Ly, nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, lại thử quan sát Hốt Hốt ở bên cạnh nét mặt tươi cười, rồi lại nhìn Tức Mặc Ly đang ôm này không nói lời nào, cảm thấy đời này không còn mong ước gì hơn, vô cùng mãn nguyện.

187. Chương 187: Đại Kết Cục (hạ) (8)

Yến tiệc chúc mừng suốt chín ngày, ngay cả Đông Hải Long Vương mặt mày sầu khổ nhìn nhi tử thành thân cũng uống đến mặt mày hớn hở, gặp người nào cũng kính rượu, quả thực là vui vẻ vô cùng.

Thất Mệnh cùng với Khổng Tước trước khi tàn tiệc thì bị Duyệt Nhi âm thầm gọi đến nói chuyện riêng. Lúc này hai người họ đang trên đường trở về Tiên giới, nhớ lại mấy ngày vui vẻ này thì đều mang theo ý cười.

"Mặc dù ba cặp kia trông có vẻ thực sự không tự nhiên, có điều tình ý trong ánh mắt trao nhau, mọi người ai cũng nhìn ra."

Thất Mệnh gật đầu: "Duyệt Nhi đối với những chuyện này khứu giác rất nhạy, có thể là do tâm tư đơn thuần, cảm thấy thích thì nên ở cạnh nhau, không có quá nhiều băn khoăn đến thế."

Khổng Tước nhìn chiếc hộp đẹp đẽ sang trọng trong tay Thất Mệnh, cười nói: "Duyệt Nhi nói phải trở về Tiên giới thì mới có thể mở ra, rốt cuộc là vật gì? Bảo bối ư?"

Thất Mệnh nhìn chiếc hộp màu hồng, cũng bất đắc dĩ lắc lắc đầu: "Tính tình con nít, có lẽ là động vật đáng yêu nào đấy.Tôn thượng không cho nàng nuôi, nên cho chúng ta cũng không chừng."

"Vậy thì rất tốt. Aizz, Tiểu Bảo hiện giờ cả ngày đều đi theo tiểu thiếu chủ chạy đây chạy đó, cũng không về nhà."

"An tâm, Duyệt Nhi cứ cách một thời gian sẽ để nó về nhà mà."

Cửu Kiếm nhớ đến bộ dạng Duyệt Nhi bĩu môi bất mãn, cười cười: "Cũng phải."

Đợi đến khi Thất Mệnh và Cửu Kiếm trở lại Tiên giới, lúc hăm hở mở chiếc hộp thì bị dọa sợ giật bắn.

Trong hộp quả thực là một con vật dễ thương, còn là con vật trong lòng của Tôn thượng…..

Nhưng mà……Thất Mệnh và Khổng Tước rơi lệ đầy mặt, Tôn thượng, chúng tôi thật sự không biết nha.

Bên trong hộp trải đầy cánh hoa thơm mềm, tiểu tử hổ thấy nắp hộp cuối cùng cũng đã được mở, vui vẻ ngẩng đầu lên, nở nụ cười ngọt ngào với Thất Mệnh và Khổng Tước, thế nhưng suýt nữa thì dọa Thất Mệnh và Khổng Tước sợ phát khóc.

Tiểu tử hổ từ trong hộp nhảy ra, nghi hoặc nói: "Thất Mệnh thúc thúc, Khổng Tước tỷ tỷ, hai người sao vậy? Không vui sao?"

Thất Mệnh và Khổng Tước đưa mắt nhìn nhau, trong lòng mặc dù thấp thỏm không yên, nhưng cũng thật tâm cười nói: "Vui chứ, Duyệt Nhi đã nhiều năm như vậy chưa từng trở lại Tiên giới."

Tiểu tử hổ đôi mắt tựa lưu ly nhìn qua nhìn lại hai người một lần, xác định không có vấn đề gì mới 'a' lên một tiếng, hóa thành hình người, đáng yêu kéo kéo tai.

"Muội thật sự muốn ra ngoài, cho nên vất vả lắm mới tìm được cơ hội để hai người dẫn đi, ha ha ha."

Thất Mệnh cân nhắc một lúc: "Duyệt Nhi, lẽ nào con để ba đôi kia kết hôn chính là vì tìm một cơ hội để chạy ra ngoài?"

Duyệt Nhi đại nghĩa ngút trời nói: "Con sao có thể là người như vậy! Hắc hắc, con chỉ là thuận tiện nghĩ ra một cách này mà thôi….."

Khổng Tước cùng Thất Mệnh: …….

Hôm sau, dường như toàn bộ người của Thánh giới đều biết, tiểu thê tử của Tôn thượng bỏ nhà đi….

Không cần Tôn thượng ra lệnh, người ở khắp nơi đã tay chân cuống quít, lùng sục tìm kiếm tiểu cô nương đại danh đỉnh đỉnh này.

Tức Mặc Ly thế nhưng lại là người bình tĩnh nhất, cô hổ nhỏ có thể chạy đi đâu được chứ? Chẳng qua là mấy chỗ đó mà thôi.

Quả nhiên, ngày hôm sau, y đã nhận được tin.

Tôn thượng, ôm con hổ nhỏ nhà ngài về. Thất Mệnh.

Tức Mặc Ly cười cười, để Túc Tịch hạ lệnh xuống dưới, tự mình thong thả đi đến Tiên giới.

Đêm đến, Duyệt Nhi biến thành con hổ nhỏ nằm trong chiếc hộp, sáng ra biến về hình người, thu chiếc hộp vào nội đỉnh, dạo chơi khắp nơi, ngày tháng cứ thế trải qua vô cùng mãn nguyện.

Trong một rừng trúc, nàng đã ở đây ngẩn ngơ suốt mấy ngày trời.

Aizz, nơi này phong cảnh rất đẹp, thật sự là như trong tranh mà. Quan trọng nhất là, chỗ này bí mật, rất ít người biết.

Hôm nay cũng không biết vì sao trời bỗng dưng đổ mưa lớn. Duyệt Nhi tìm tới tìm lui cũng không tìm được sơn động nào, thấy mây đen cùng lôi điện chớp lóe thì có chút sợ hãi, vội vội vàng vàng tìm một chỗ tương đối khuất, lấy hộp ra, hóa về nguyên thân, nhảy vào đậy nắp lại.

Mưa lớn bắt đầu dữ dội, Duyệt Nhi nghe tiếng sấm chớp thì càng lúc càng sợ hãi. Ông trời không tốt, chiếc hộp này nàng ngàn suy vạn tính, vẫn không nghĩ tới nắp hộp bằng vải, sẽ bị thấm nước…….

Lúc này, cô hổ nhỏ nước mắt lưng tròng, nếu ở bên Mặc Ly thì tốt rồi, vòng ôm ấm áp, cái gì cũng không có, hu hu.

Dường như sau mỗi lần rời nhà đi thì đều muốn trở về vậy.

Trong lòng Duyệt Nhi đang lặng lẽ nhớ lại thì bên cạnh bỗng dưng truyền đến tiếng bước chân. Nàng vội vàng nâng cao cảnh giác, lúc này sao lại có ai đến?

Nắp hộp trên đầu bị mở ra, Tức Mặc Ly đưa tay thi pháp ngăn mưa, nhìn lông tơ khắp người Duyệt Nhi đều ướt sũng, vươn tay bế nàng ra.

"Ngốc, pháp thuật có thể ngăn mưa đâu?"

Duyệt Nhi nằm trong lòng bàn tay y, đầu cọ cọ ngón cái y: "Thiếp sợ sấm chớp, căng thẳng……nên quên mất…."

Tức Mặc Ly: ……

Trước mắt là một lầu các dựng lên từ trúc, tinh xảo đẹp đẽ. Duyệt Nhi gần như nhìn đến đờ người.

"Mặc Ly, chàng sao lại biết nơi này có lầu các?" Nàng ngay cả hang động cũng tìm không thấy……

"Ta dựng, Duyệt Nhi thích?"

Duyệt Nhi mở to đôi mắt vốn đã to tròn, lỗ tai hưng phấn dựng lên, đáng yêu vô cùng: “Chàng dựng? Khi nào?”

“Bốn ngày trước. Nàng đến đây, ta đã theo sau rồi.”

“Chàng không để thiếp biết, âm thầm ở đây dựng căn nhà trúc?”

Tức Mặc Ly gật đầu, ôm nàng vào trong. Chuông gió trên cửa đung đưa, âm thanh như tiếng suối mát chảy qua đá ngọc từ trong căn phòng truyền ra.

“Nàng đến đâu, ta sẽ đến đó, cho nàng chốn về bình yên nhất.”

Cô hổ nhỏ nào đó cảm động: “Mặc Ly……”Rời nhà đi, quả thực chỉ là phương pháp minh chứng nho nhỏ chàng đang quan tâm đến nàng mà thôi.

“Chúng ta sinh hổ con đầy khắp núi đi.”

Tức Mặc Ly thoáng mỉm cười, dịu dàng đến độ khiến người khó mà tin tưởng: “Cầu còn không được.”

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/thuong-than-om-con-ho-nho-nha-ngai-ve